

ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଜୀ

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଏକ ଯାତ୍ରା |

ଓଡିଆ ଅନୁବାଦ |

ଭଲ୍ୟୁମ୍ 2

SikhBookClub.Com

SGGS Online.com

Index

Volume- 2

{Ang 716 - 1430}

1. Anand Sahib----------830-851

🙏🙏🙏 We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at https://sggsonline.com/donation

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher: SikhBookClub.com

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ଘର 5 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਐਸੋ ਗੁਨੁ ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੀਨ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ଏପରି କୃପା କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਰੁ ਅਹੰ ਰੋਗ ਇਹ ਤਨ ਤੇ ਸਗਲ ਦੂਰਿ ਕੀਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପାଞ୍ଚ ବିକାର- କାମ ,କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାରର ରୋଗ ଏହି ଶରୀରରୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥ରୁହ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਛੋਰਿ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਦੀਨ ॥
ସେ ମୋର ବନ୍ଧନକୁ ଭାଙ୍ଗି, ବିକାରରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କରାଇ ମୋର ହୃଦୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି।

ਰੂਪੁ ਅਨਰੂਪੁ ਮੋਰੋ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਗਹਿਓ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਭੀਨ ॥੧॥
ସେ ମୋର ରୂପ ଓ କୁରୂପ ପ୍ରତି ଆଦୌ ବିଚାର କରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ମୋତେ ପ୍ରେମ ସହିତ ଧରି ନିଜ ରଙ୍ଗରେ ଭିଜାଇଛନ୍ତି॥1॥

ਪੇਖਿਓ ਲਾਲਨੁ ਪਾਟ ਬੀਚ ਖੋਏ ਅਨਦ ਚਿਤਾ ਹਰਖੇ ਪਤੀਨ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଭ୍ରମର ପରଦା ଦୂର ହେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟବରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଚିତ୍ତ ବହୁତ ଆନନ୍ଦିତ ଏବଂ ହର୍ଷ ଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਤਿਸ ਹੀ ਕੋ ਧੀਨ ॥੨॥੧॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଘର ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଆମର ଠାକୁର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଅଧିନସ୍ଥ ଅଟୁ||2||1||20||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ହେ ମୋର ମା'! ମୋର ମନର ପ୍ରୀତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਏਹੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜਪ ਏਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਰੀਤਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ପ୍ରୀତି ହିଁ ମୋର କର୍ମ, ଧର୍ମ ଏବଂ ପୂଜା ଅଟେ ଏବଂ ରାନ-ନାମର ଭଜନ ହିଁ ମୋର ନିର୍ମଳ ଆଚରଣ ଅଟେ॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਜੀਵਨ ਧਨ ਮੋਰੈ ਦੇਖਨ ਕਉ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭ ਨੀਤਿ ॥
ସର୍ବଦା ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ମୋର ଜୀବନର ଅମୂଲ୍ୟ ଧନ ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ।

ਬਾਟ ਘਾਟ ਤੋਸਾ ਸੰਗਿ ਮੋਰੈ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਮੈ ਹਰਿ ਸਖਾ ਕੀਤ ॥੧॥
ଜୀବନର ମାର୍ଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମର ଯାତ୍ରା-ବ୍ୟୟ ମୋର ସାଥିରେ ଅଛି, କାରଣ ନିଜ ମନକୁ ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ସାଥିରେ ରଖିଛି॥1॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਲੀਤ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ଭଗବାନ କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਨ ਕੇ ਮੀਤ ॥੨॥੨॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ-ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ଏବଂ ଯୁଗର ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତର ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି||2||2||21||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ହିଁ ପ୍ରାଣ ଅଟୁ, ଏଣୁ ମୋତେ ମିଳନ କର।

ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਨਿਮਖ ਹੀਅਰੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ହୃଦୟରୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅ ନାହିଁ ଏବଂ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାମ ଦିଅ॥ରୁହ॥

ਖੋਵਹੁ ਭਰਮੁ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ! ତୁ ବହୁତ ଚତୁର ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟୁ, ଏଣୁ ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ମୋର ରକ୍ଷା କର।

ਕੋਟਿ ਰਾਜ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮੇਰੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨ ॥੧॥
ହେ ମାନନୀୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ ନିଜ ଅମୃତ-ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କର, କାରଣ ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋ' ପାଇଁ କୋଟି କୋଟି ସୁଖ ଓ ଧନ-ଦୌଲତ ସମାନ ॥1॥

ਆਠ ਪਹਰ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਸੁ ਪੂਰਿ ਅਘਾਵਹਿ ਸਮਰਥ ਕਾਨ ॥
ହେ ସମର୍ଥ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଜିହ୍ୱା ଆଠ ପହର ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ତୋର ଯଶ ଶୁଣି ମୋର କାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਜੀਅਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਨ ॥੨॥੩॥੨੨॥
ହେ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ହିଁ ଆସିଛି ଏବଂ ନାନକ ତୋ' ଉପରେ ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||2||3||22||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਪਗ ਕੀ ਧੂਰਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଚରଣର ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ହେ ପ୍ରିୟତମ! ହେ ମନମୋହନ! କୃପା କରି ମୋର ଅଭିଳାଷ ପୁରା କର॥ରୁହ॥

ਦਹ ਦਿਸ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਸੁ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବଦା ମୋର ସାଥିରେ ରହିଅଛୁ ଏବଂ ତୋର ଯଶ ଦଶ ଦିଗରେ ପ୍ରସାର ଲାଭ କରିଛି।

ਜੋ ਤੁਮਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਕਰਤੇ ਸੇ ਜਨ ਕਬਹੁ ਨ ਮਰਤੇ ਝੂਰਿ ॥੧॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋର ଯଶଗାନ କରିଥାଏ, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରି ନଥାଏ॥1॥

ਧੰਧ ਬੰਧ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਿਟੇ ਬਿਸੂਰ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଓ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਭੋਗ ਇਸੁ ਜੀਅ ਕੇ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਾਨੇ ਕੂਰ ॥੨॥੪॥੨੩॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମନର ଯେତେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ-ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଭୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ଥାଏ, ସେ ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମର ବିନା କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ହିଁ ଭାବ||2||4||23||

ਟੋਡੀ ਮਃ ੫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ମୋର ମନର ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହେଉନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ପ୍ରଭୁ-ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ବନି ରହିଛି।

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨ ਕਉ ਧਾਰੀ ਮਨਿ ਆਸ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରିବି ନାହିଁ ଏବଂ ମୋର ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାର ଆଶା ହିଁ ବନି ରହିଛି ॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਤੇ ਮਨ ਤਨ ਤੇ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ॥
ମୁଁ ସେହି ନିରଞ୍ଜନ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ଏବଂ ତନର ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖਦਾਤੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਮਲ ਜਾ ਕੋ ਜਾਸ ॥੧॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଆଉ ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଯଶ ବଡ ପବିତ୍ର ଅଟେ॥1॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰੇ ਪੂਰ ਮਨੋਰਥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਗੁਣਤਾਸ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଅପାର କୃପାରୁ ମୋର ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରି ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥੨॥੫॥੨੪॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਸੂਰ੍ਯ੍ਯਰ ਜੇ੍ਯਾਤਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇ ਯਾਇਛ੍ਛਿ ਏਵਂ ਮਨਰੇ ਸ੍ਵਾਭਾਵਿਕ ਸੁਖ ਏਵਂ ਸ਼ਾਨ੍ਤਿ ਉਪ੍ਨ੍ਨ ਹੋਇ ਯਾਇਛ੍ਛਿ||2||5||24||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਟੋਾਡੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ॥
ਹੇ ਪਤਿਤਪਾਵਨ ਪਰਮਾਮ੍ਾ!

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤੁ ਹੈਂ ਜੀਵਕੁ ਪ੍ਰਾਣ, ਮਾਨ-ਸਨ੍ਮਾਨ ਏਵਂ ਸੁਖ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਟੁ, ਤੁ ਅਨ੍ਤਰ੍ਯਾਮੀ ਆਮਰ ਮਨਕੁ ਭਲ ਲਾਗ੍ਰ॥ਰੁਹ॥

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਚਤੁਰੁ ਸਭ ਬੇਤਾ ਰਿਦ ਦਾਸ ਨਿਵਾਸ ਭਗਤ ਗੁਨ ਗਾਵਨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ! ਤੁ ਵਹੁਤ ਸੁਨ੍ਦਰ ਅਟੁ, ਵੁਝਿਵਾ ਵਾਲਾ, ਚਤੁਰ ਏਵਂ ਸਵੁ ਕਿਛ੍ਛਿ ਜਾਣਿਵਾ ਵਾਲਾ ਅਟੁ, ਤੁ ਨਿਜ ਦਾਸਰ ਹ੍ਰੁਦਯਰੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੁ ਆਉ ਤੋਰ ਭਕ੍ਤ ਸਰ੍ਵਦਾ ਤੋਰ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਥਾਏ।

ਨਿਰਮਲ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਬੀਜਨ ਸੋ ਖਾਵਨ ॥੧॥
ਹੇ ਮੋਰ ਸ੍ਵਾਮੀ! ਤੋਰ ਰੂਪ ਵਡ ਨਿਰ੍ਮਲ਼ ਏਵਂ ਅਨੁਪ ਅਟେ, ਮਨੁ਷੍ਯਰ ਸ਼ਰੀਰ ਕਰ੍ਮਭੂਮਿ ਅਟେ ਏਵਂ ਸେਥିରେ ਯାହା କିଛି ବୁଣିଥାଏ, ତାହା ଖାଇଥାଏ॥1॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦਾ ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਦੂਸਰ ਲਾਵਨ ॥
ਆਸ਼੍ਚਰ੍ਯ੍ਯਜਨਕ ਲੀਲਾ ਦੇਖ੍ਿ ਮੁਁ ਵਹੁਤ ਚਕਿਤ ਹੋਇ ਯਾਇਛ੍ਛਿ ਤਥਾ ਸେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମାନ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣି ନଥାଏ।

ਰਸਨਾ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜਸੁ ਜੀਵਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਵਨ ॥੨॥੬॥੨੫॥
ਮੁਁ ਨਿਜ ਜିହ୍ୱାରେ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ-ସ୍ମରଣ କରି ହୈଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଦାସ ନାନକ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||2||6||25||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਟੋਾਡੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਛਲੁ ॥
ਹେ ମା' ଏହି ମାୟା କେବଳ ଛଳ-କପଟ ଅଟେ।

ਤ੍ਰਿਣ ਕੀ ਅਗਨਿ ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਹਰ ਕਾ ਜਲੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੋਵਿਨ੍ਦਙ ਭਜਨ ਵਿਨਾ ਏਹਿ ਵਨ੍ਯਾਰ, ਜਲ, ਪਾਲਰ ਨਿਆਁ ਏਵਂ ਵਾਦਲਰ ਛਾਯਾ ਮਾਤ੍ਰ ਅਟੇ॥ਰੁਹ॥

ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸਾਧ ਮਗਿ ਚਲੁ ॥
ਏਥିପାଇଁ ନିଜ ଅଧିକ ଚତୁରତା ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମତା ଛାଡି ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ସାଧୁ-ସଙ୍ଗଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଚାଲ।

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕਾ ਇਹੁ ਊਤਮ ਫਲੁ ॥੧॥
ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ଏହି ଉତ୍ତମ ଫଳ ଯେ ସେହି ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ସ୍ମରଣ କର॥1॥

ਬੇਦ ਬਖਿਆਨ ਕਰਤ ਸਾਧੂ ਜਨ ਭਾਗਹੀਨ ਸਮਝਤ ਨਹੀ ਖਲੁ ॥
ବେଦ ଏବଂ ସାଧୁ-ମହାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟହୀନ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਰਾਚੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਦਹਨ ਭਏ ਮਲ ॥੨॥੭॥੨੬॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତଜନ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ପାପର ମଇଳା ଜଳ ଚାଲି ଯାଇଛି||2||7||26||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਾਈ ਚਰਨ ਗੁਰ ਮੀਠੇ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ମୋତେ ବହୁତ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਦੇਵੈ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕੋਟਿ ਫਲਾ ਦਰਸਨ ਗੁਰ ਡੀਠੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ପରମେଶ୍ୱର ଗୁଡ଼-ଚରଣର ସ୍ନେହ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟକୁ କୋଟି କୋଟି ଫଳ ମିଳିଯାଏ॥ରୁହ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਸੇ ਮਦ ਢੀਠੇ ॥
ଅଚ୍ୟୁତ ଅବିନାଶୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ବିକାର ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਅਸਥਿਰ ਭਏ ਸਾਚ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਾਹੁਰਿ ਨਹੀ ਪੀਠੇ ॥੧॥
ସତ୍ୟର ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଥିବା ଜିଜ୍ଞାସୁ ଅଟଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବାରମ୍ବାର ଜୀବନ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ॥1॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਰੰਗ ਰਸ ਜੇਤੇ ਸੰਤ ਦਇਆਲ ਜਾਨੇ ਸਭਿ ਝੂਠੇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଯେତେ ରସ ଏବଂ ରଙ୍ଗ ଅଛି, ସେହି ସବୁକୁ ଦୟାଳୁ ସନ୍ଥ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ଭାବିଥାନ୍ତି।

ନାମ ରତନୁ ପାଇଓ ଜନ ନାନକ ନାମ ବିହୂନ ଚଲେ ସଭି ମୂଠେ ॥୨॥୯॥୨୭॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତଜନ ନାମ ରତ୍ନକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ପରନ୍ତୁ ମୋହିନୀ ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ନାମ ବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଜଗତରୁ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଚାଲିଯାଏ||2||8||27||

ଟୋଡୀ ମହଲਾ ୫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ସାଧସଂଗି ହରି ହରି ନାମୁ ଚିତାରା ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିଛି,

ସହଜି ଅନੰଦୁ ହୋਵै ଦିନୁ ରାତୀ ଅੰକୁରୁ ଭଲୋ ହମାରା ॥ ରହାଉ ॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଏବେ ମୋର ମନରେ ଦିନ ରାତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ମୋର କର୍ମର ଶୁଭ ଅଙ୍କୁର ଗଜା ହୋଇଛି॥ରୁହ॥

ଗୁରୁ ପୂରା ਭेਟିଓ ବଡଭାଗୀ ଜା କୋ ଅੰତୁ ନ ପାରାਵାରା ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନା କିଛି ଅନ୍ତ ଅଛି ଆଉ ନା କିଛି ସୀମା ଅଛି।

କରୁ ଗହି କାଢି ଲୀଓ ଜନୁ ଅପୁନਾ ବିଖୁ ସାଗର ସੰସାରା ॥୧॥
ଏହି ବିଷ ରୂପୀ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ଗୁରୁ ହାତ ଧରି ନିଜ ସେବକ୍‌କୁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି॥1॥

ଜନਮ ମରନ କାਟे ଗୁର ବଚନୀ ବହୁੜି ନ ସੰକଟ ଦୁਆରା ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଜନ୍ମ ମରଣର ବନ୍ଧନ କଟି ଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ପୁନଃ ସଙ୍କଟର ଦ୍ୱାର ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ।

ନାନକ ସରନି ଗହୀ ସୁਆମୀ କୀ ପୁନହ ପୁନହ ନମସକାରା ॥୨॥୯॥୨୮॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ନମନ କରିଥାଏ||2||9||28||

ଟୋଡୀ ମହଲਾ ୫ ॥
ଟୋଡୀ ମହଲା 5 ॥

ମାଈ ମେରେ ମନ କୋ ସୁਖୁ ॥
ହେ ମା' ମୋର ମନକୁ ସୁଖ ମିଳିଯାଇଛି।

କୋਟି ଅନੰଦ ରାଜ ସୁਖୁ ଭୁਗਵै ହରି ସିମରତ ବିନସै ସਭ ଦୁਖୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଏହି ମନ କୋଟି କୋଟି ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਸਿਮਰਤ ਪਾਵਨ ਤਨ ਮਨ ਸੁਖ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ପବିତ୍ରହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନକୁ ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ।

ਦੇਖਿ ਸਰੂਪੁ ਪੂਰਨੁ ਭਈ ਆਸਾ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਉਤਰੀ ਭੁਖ ॥੧॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱରୂପ ଦେଖି ମୋର ଆଶା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋର ସୁଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਮਹਾ ਸਿਧਿ ਕਾਮਧੇਨੁ ਪਾਰਜਾਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੁਖੁ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ହରି ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଚାରି ପଦାର୍ଥ-ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କମ ଓ ମୋକ୍ଷ, ଆଠ ମହାସିଦ୍ଧି- ଅଣିମା, ମହିମା, ଲଘିମା, ଗାରିମା, ପ୍ରାପ୍ତି, ପ୍ରାକାମ୍ୟ, ଇଶତା, ବସିତା, କମାଧେନୁ ଏବଂ ପାରିଜାତ ବୃକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਫਿਰਿ ਗਰਭ ਨ ਧੁਖੁ ॥੨॥੧੦॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସୁଖର ସାଗର ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ଧରିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋତେ ଗର୍ଭର ଦୁଃଖରେ ପଡିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ||2||10||29||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥
ਮੈਂ ਭਗਵਾਨਙ ਸੁਨ੍ਦਰ ਚਰਣ ਨਿਜ ਹ੍ਰੁਦਯਰେ ਸ੍ਥਾਪਨ ਕਰିଛି ଏਵଂ

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਕਾਰਜ ਸਫਲ ਹਮਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ସମସ୍ତ ବିଚାରର ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ଏହା ଯେ ହରି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ପୂଜା ଓ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଅଟେ।

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥੧॥
ସେହି ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଠାକୁରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ଅତୁଳନୀୟ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଛି॥1॥

ਜੋ ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਨੇ ਕੀਨੇ ਤਿਨ ਕਾ ਬਾਹੁਰਿ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯେଉଁ ଭକ୍ତକୁ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ତାହାର ଗୁଣ-ଅବଗୁଣ ଉପରେ ପୁନଃ ବିଚାର କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਸੁਨਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਕੰਠ ਮਝਾਰੇ ॥੨॥੧੧॥੩੦॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଶୋଭା ଶୁଣି ଶୁଣି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ହିଁ ମୁଁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛି||2||11||30||

ਟੋਡੀ ਮਹਲਾ ੯
ଟୋଡୀ ମହଲା 9

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਹਉ ਕਹਾ ਅਪਨੀ ਅਧਮਾਈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଅଧମତା ବିଷୟରେ କଣ କହିବି?

ਉਰਝਿਓ ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ ਕੇ ਰਸ ਨਹ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਗਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ କେବଳ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ନାରୀର ସ୍ୱାଦରେ ହିଁ ଫସି ରହିଛି ଏବଂ କେବେମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਗ ਝੂਠੇ ਕਉ ਸਾਚੁ ਜਾਨਿ ਕੈ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਉਪਜਾਈ ॥
ମୁଁ ଏହି ମିଥ୍ୟା ଜଗତକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଭାବି ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରୁଚି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛି।

ਦੀਨ ਬੰਧ ਸਿਮਰਿਓ ਨਹੀ ਕਬਹੂ ਹੋਤ ਜੁ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥੧॥
ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କେବେମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରି ନାହିଁ, ଯିଏ ସର୍ବଦା ଆମର ସହାୟକ ବନିଥାନ୍ତି॥1॥

ਮਗਨ ਰਹਿਓ ਮਾਇਆ ਮੈ ਨਿਸ ਦਿਨਿ ਛੁਟੀ ਨ ਮਨ ਕੀ ਕਾਈ ॥
ମୁଁ ରାତି ଦିନ ମାୟାରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନର ଅହଂକାର ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇନାହିଁ।

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਨਤ ਗਤਿ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਈ ॥੨॥੧॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ବିନା ମୁକ୍ତି କରିବାକୁ ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନାହିଁ ||2||1||31||

ਟੋਡੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ
ଟୋଡୀ ବାଣୀ ଭକ୍ତର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਨਿਰਵਾ ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਦੂਰਿ ॥
କିଛି କହନ୍ତି ଯେ ଇଶ୍ୱର ଆମର ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ କିଛି କହନ୍ତି ଯେ ସେ ବହୁ ଦୂରରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਲ ਕੀ ਮਾਛੁਲੀ ਚਰੈ ਖਜੂਰਿ ॥੧॥
ଏହି କଥା ଏପରି ଅସମ୍ଭବ ଲାଗୁଛି ଯେପରି ଜଳର ମାଛ ଖଜୁରୀ ଗଛ ଉପରକୁ ଚଢୁଅଛି॥1॥

ਕਾਂਇ ਰੇ ਬਕਬਾਦੁ ਲਾਇਓ ॥
ହେ ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ! ତୁ କାହିଁକି ବ୍ୟର୍ଥ କଥା କରୁଛୁ,

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਤਿਨਹਿ ਛਪਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ଏହି ଭେଦକୁ ଗୁପ୍ତ ହିଁ ରଖିଥାଏ॥1॥

ਪੰਡਿਤੁ ਹੋਇ ਕੈ ਬੇਦੁ ਬਖਾਨੈ ॥
ତୁ ପଣ୍ଡିତ ବନି ବନି ବେଦର ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁ

ਮੂਰਖੁ ਨਾਮਦੇਉ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨੈ ॥੨॥੧॥
କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ନାମଦେବ କେବଳ ରାମଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ ||2||1||

ਕਉਨ ਕੋ ਕਲੰਕੁ ਰਹਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਤ ਹੀ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ନେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କୁହ କେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର କଳଙ୍କ ରହି ଯାଇଛି?

ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਭਏ ਰਾਮੁ ਕਹਤ ਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମ ନାମ କହିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ପାପୀ ମନୁଷ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1 ॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਨਾਮਦੇਵ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਤਗਿਆ ਆਈ ॥
ରାମଙ୍କ ସଙ୍ଗ ହିଁ ନାମଦେବଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਏਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤੁ ਰਹੈ ਕਾਹੇ ਕਉ ਤੀਰਥ ਜਾਈਂ ॥੧॥
ଏବେ ସେ ଏକାଦଶୀ ବ୍ରତ ରଖିଛି ଆଉ ତୀର୍ଥରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ କାହିଁକି ଯାଉଛି?॥1 ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਮਤਿ ਭਏ ॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ରାମ-ସ୍ମରଣ ରୂପୀ ଶୁଭ କର୍ମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਕਹਿ ਕੋ ਕੋ ਨ ਬੈਕੁੰਠਿ ਗਏ ॥੨॥੨॥
କୁହ, ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ଦ୍ୱାରା ରାମ କହି କିଏ କିଏ ବୈକୁଣ୍ଠ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ॥2॥2॥

ਤੀਨਿ ਛੰਦੇ ਖੇਲੁ ਆਛੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ତିନି ଛନ୍ଦ ବାଲା ଶବ୍ଦ ଖେଳ ରୂପ ଅଟେ॥1 ॥ରୁହ॥

ਕੁੰਭਾਰ ਕੇ ਘਰ ਹਾਂਡੀ ਆਛੈ ਰਾਜਾ ਕੇ ਘਰ ਸਾਂਡੀ ਗੋ ॥
କୁମ୍ଭାର ଘରେ ମାଟିର ପାତ୍ର ଅଛି, ରାଜାର ଘରେ ଶକ୍ତି ରୂପୀ ହାତୀ, ଘୋଡା ଅଛି ଏବଂ

ਬਾਮਨ ਕੇ ਘਰ ਰਾਂਡੀ ਆਛੈ ਰਾਂਡੀ ਸਾਂਡੀ ਹਾਂਡੀ ਗੋ ॥੧॥
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଘରେ ବିଦ୍ୟା ଅଛି, ଏହି ପ୍ରକାର ଏହି ପାତ୍ର, ଶକ୍ତି ଏବଂ ବିଦ୍ୟାର କାହାଣୀ ଅଟେ॥1 ॥

ਬਾਣੀਏ ਕੇ ਘਰ ਹੀਂਗੁ ਆਛੈ ਭੈਸਰ ਮਾਥੈ ਸੀਂਗੁ ਗੋ ॥
ଦୋକାନୀ ଘରେ ହିଙ୍ଗୁ ଅଛି, ମଇଁଷି ମଥାରେ ଶିଙ୍ଗ ଅଛି ଆଉ

ਦੇਵਲ ਮਧੇ ਲੀਗੁ ਆਛੈ ਲੀਗੁ ਸੀਗੁ ਹੀਗੁ ਗੋ ॥੨॥
ମନ୍ଦିରରେ ଶିବଲିଙ୍ଗ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ଏହା ହିଙ୍ଗୁ, ଶିଙ୍ଗ ଆଉ ଶିବଲିଙ୍ଗର କାହାଣୀ ଅଟେ॥2॥

ਤੇਲੀ ਕੈ ਘਰ ਤੇਲੁ ਆਛੈ ਜੰਗਲ ਮਧੇ ਬੇਲ ਗੋ ॥
ତେଲିର ଘରେ ତେଲ ଅଛି, ଜଙ୍ଗଲରେ ବେଳ ଅଛି ଆଉ

ਮਾਲੀ ਕੇ ਘਰ ਕੇਲ ਆਛੈ ਕੇਲ ਬੇਲ ਤੇਲ ਗੋ ॥੩॥
ମାଳୀର ଘରେ କଦଳୀ ଅଛି। ଏହା ତେଲ, ବେଳ ଆଉ କଦଳୀର କାହାଣୀ ଅଟେ॥3॥

ਸੰਤਾਂ ਮਧੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਆਛੈ ਗੋਕਲ ਮਧੇ ਸਿਆਮ ਗੋ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ଗୋବିନ୍ଦ ଅଛନ୍ତି, ଗୋକୁଳରେ କୃଷ୍ଣ ପ୍ରମୁଖ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ନਾਮੇ ਮਧੇ ਰਾਮੁ ਆਛੈ ਰਾਮ ਸਿਆਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋ ॥੪॥੩॥
ନାମଦେବଙ୍କ ହୃଦୟ ଘରେ ରାମ ଅଛନ୍ତି, ଏହା ରାମ, ଶ୍ୟାମ ଓ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ କାହାଣୀ ଅଟେ ||4||3||

Page 719

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਦੁਪਦੇ
ରାଗ ବୈରାଡୀ ମହଲା 4 ଘର 1 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੁਨਿ ਮਨ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିନାମର ଅକଥନୀୟ କଥା ଧ୍ୟାନ ପୂର୍ବକ ଶୁଣ।

ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਭਜੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାମଙ୍କ ଭଜନ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ରିଦ୍ଧି, ସିଦ୍ଧି, ସଦବୁଦ୍ଧି ଓ ଅନେକ ସୁଖର ଉପଲବ୍ଧି ହେବ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਜਸੁ ਊਤਮ ਖਟ ਦਰਸਨ ਗਾਵਹਿ ਰਾਮ ॥
ବିଭିନ୍ନ ପୁରାଣ ଓ ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸੰਕਰ ਕੋੜਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਇਓ ਨਹੀ ਜਾਨਿਓ ਹਰਿ ਮਰਮਾਮ ॥੧॥
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଭେଦ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି॥1॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧ੍ਰਬ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਸਭ ਗਾਵਤ ਜੇਤ ਉਪਾਮ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ଗଣ, ଗନ୍ଧର୍ବ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଯେତେ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଯଶଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹਰਿ ਜਿਨ ਕਉ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ॥੨॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଉତ୍ତମ ସନ୍ଥ ଅଟେ||2||1||

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବୈରାଡୀ ମହଲା 4॥

ਮਨ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥
ମୋର ମନ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶଗାନ କରିଛି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨੀਕੋ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਾਨੁ ਦਿਵਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଏବଂ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ ଆଉ ଏହି ନାମ ରୂପୀ ଦାନ ମୋତେ ଗୁରୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਦੇਵਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਇਓ ॥
ଯେଉଁ ମହାପୁରୁଷ ମୋତେ ହରିନାମର ମହିମା ଶୁଣାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଜ ମନ ଓ ତନ ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରିଛି।

ਧਨੁ ਮਾਇਆ ਸੰਪੈ ਤਿਸੁ ਦੇਵਉ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਮੀਤੁ ਮਿਲਾਇਓ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ମୋତେ ମୋର ମିଟର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ନିଜ ମାୟା, ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ସର୍ବସ୍ୱ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ॥1॥

ਖਿਨੁ ਕਿੰਚਿਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਧਿਆਇਓ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର ମୋତେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ କିଛି କୃପା କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ହୃଦୟରେ ହରିଯଶର ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਭੇਟੇ ਸੁਆਮੀ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਓ ॥੨॥੨॥
ନାନକ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଅହଙ୍କାରର ରୋଗ ଓ ସବୁ ଦୁଃଖ ସଂତାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥2॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବୈରାଡୀ ମହଲା 4

ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ରାମନାମର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਜੇ ਕੋਈ ਨਿੰਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਅਪੁਨਾ ਗੁਨੁ ਨ ਗਵਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି କେହି ହରି ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ଗୁଣର ସ୍ୱଭାବ ଛଡେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥
ଯାହା କିଛି ବି କରିଥାଏ, ତାହା ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਵੈ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਆਪੇ ਬੋਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ଜୀବକୁ ସୁମତି ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଚନ ବୋଲି ଜୀବ ଦ୍ୱାରା ବଚନ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੰਚ ਤਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ਵਿਚਿ ਧਾਤੂ ਪੰਚ ਆਪਿ ਪਾਵੈ ॥
ସେହି ଭଗବାନ ନିଜେ ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ଉପାଦାନ, ଆକାଶ, ବାୟୁ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀକୁ ବିସ୍ତାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ନିଜେ ଏଥିରେ ପାଞ୍ଚଟି ମନ୍ଦତା ରଖିଛନ୍ତି ଯଥା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਆਪੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਝਗਰੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥੨॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିକାରର ଦ୍ୱନ୍ଦ ଦୂର କରିଛନ୍ତି॥2॥3॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବୈରାଡୀ ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ, କାରଣ ଏହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୋକ୍ଷର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਸਭਿ ਖੋਵੈ ਹਰਿ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ସମସ୍ତ ପାପ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ନିର୍ଭୟ, ନିଃଶତ୍ରୁ ଓ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਬਸਤ ਕਛੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਲਾਧਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମା ଆମ ସମୀପରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଆମକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାନ୍ତି ନାହିଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਸਰਾਫੁ ਰਤਨੁ ਹੀਰਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାହୁକାର, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବେପାରୀ, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରତ୍ନ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਹਾਝੇ ਸੋ ਸਾਹੁ ਸਚਾ ਵਣਜਾਰਾ ॥੨॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ତୁ ନିଜ କୃପା କରୁ, ସେ ହରିନାମ କ୍ରୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହି ସଚ୍ଚା ସାହୁକାର ଓ ସଚ୍ଚା ବେପାରୀ ଅଟେ॥2॥4॥

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବୈରାଡୀ ମହଲା 4 ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ହେ ମନ! ନିରଞ୍ଜନ ଓ ନିରାକାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଦା-ସର୍ବଦା ସୁଖ ଦେଉଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କର କୌଣସି ଅନ୍ତ ଏବଂ ସୀମା ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਗਨਿ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਉਰਧ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਉਦਰ ਮੰਝਾਰਾ ॥
ମା'ର ଉଦରରେ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଜୀବର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ଗର୍ଭ ଅଗ୍ନିରେ ଓଲଟା ମୁହଁରେ ପଡି ସେଠାରେ ନିଜ ସୁରତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਛਡਾਵਣਹਾਰਾ ॥੧॥
ହେ ମନ! ଏପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କର, କାରଣ ଜୀବନର ଅନ୍ତିମ କ୍ଷଣରେ ଏକ ସେ ହିଁ ଜୀବକୁ ଯମ ଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹੁ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ ମହାପୁଷଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମୋର ପରମେଶ୍ୱର ନିବାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ମନନ କର।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਜਪੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥੨॥੫॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଆମର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||5||

ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବୈରାଡୀ ମହଲା 4 ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର ଆଉ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କର।

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯାହା ବି କାମନା ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋ ਜਪੁ ਸੋ ਤਪੁ ਸਾ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ ॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଲାଗିଯାଏ, ତାହା ହିଁ ଜପ, ତପ, ତପସ୍ୟା, ବ୍ରତ ଏବଂ ପୂଜା ଅଟେ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਭ ਝੂਠੀ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ବିନା ଅନ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରୀତି ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଯାହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଭୁଲି ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਸਰਬ ਕਲ ਪੂਰਾ ਕਿਛੁ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଅନନ୍ତ ଓ ସର୍ବକଳା ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਛਡਾਇ ॥੨॥੬॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ତୋତେ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ମୋତେ ସେପରି ହିଁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କର||2||6||

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
ବୈରାଡୀ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ହିଁ ଯଶଗାନ କରିଛି ଏବଂ

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਗਵਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜର କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਮਨਿ ਪਾਇਓ ॥
ମନରେ ଯାହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଳାଷ ଥିଲା, ତାହା କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਵਾਇਓ ॥੧॥
ଭଗବାନଙ୍କ କୃପାରୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ନିଜର ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥
ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଲୋକ ଓ ପରଲୋକରେ ବହୁତ ଶୋଭା ଏବଂ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥੨॥੧॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ମୋତେ ସୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି॥2॥1॥7॥

Page 721

ਰਾਗੁ ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 1 ଘର 1

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ସେହି ଆଦିପୁରୁଷ ସଂସାରର ରଚନାହାର ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ଅଭୟ ଅଟନ୍ତି, ଶତ୍ରୁ ରହିତ ହେବା କାରଣରୁ ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ସେହି କାଳାତୀତ ବ୍ରହ୍ମ-ମୂର୍ତ୍ତି ସଦା ଅସ୍ତ୍ରର ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରୁ ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱଜନ୍ମା ଅର୍ଥାତ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକାଶମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤਮ ਪੇਸਿ ਤੋ ਦਰ ਗੋਸ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰ ॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ମୁଁ ତୋ' ପାଖରେ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ଏହାକୁ କାନ ଦେଇ ଶୁଣ।

ਹਕਾ ਕਬੀਰ ਕਰੀਮ ਤੂ ਬੇਐਬ ਪਰਵਦਗਾਰ ॥੧॥
ତୁ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟୁ, ବହୁତ ବଡ ଅଟୁ, କୃପାଳୁ ଅଟୁ, ତୋ' ପାଖରେ କୌଣସି କଳଙ୍କ ନାହିଁ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ପୋଷକ ଅଟୁ॥1॥

ਦੁਨੀਆ ਮੁਕਾਮੇ ਫਾਨੀ ਤਹਕੀਕ ਦਿਲ ਦਾਨੀ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ତୁ ଏହି ସତ୍ୟ ଜାଣେ ଯେ ଏହି ଦୁନିଆ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਮਮ ਸਰ ਮੂਇ ਅਜਰਾਈਲ ਗਿਰਫਤਹ ਦਿਲ ਹੇਚਿ ਨ ਦਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହୁଁ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଦୁତ ଇଜରାଇଲ ମୋର ମସ୍ତକର ବାଲ ଧରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਨ ਪਿਸਰ ਪਦਰ ਬਿਰਾਦਰਾਂ ਕਸ ਨੇਸ ਦਸਤੰਗੀਰ ॥
ସ୍ତ୍ରୀ, ପୁତ୍ର, ପିତା ଏବଂ ଭାଇ ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ସହାୟକ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਆਖਿਰ ਬਿਅਫਤਮ ਕਸ ਨ ਦਾਰਦ ਚੂੰ ਸਵਦ ਤਕਬੀਰ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଶେଷରେ ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଯିବ, ମୃତକ ଶରୀର ପାଖରେ ନମାଜ ପଢାଯିବ, ତାପରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ରଖି ପାରିବେ ନାହିଁ॥2॥

ਸਬ ਰੋਜ ਗਸਤਮ ਦਰ ਹਵਾ ਕਰਦੇਮ ਬਦੀ ਖਿਆਲ ॥
ମୁଁ ଜୀବନ ସାରା ଲୋଭରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଛି, ମନ୍ଦ ପାଖରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛି।

ਗਾਹੇ ਨ ਨੇਕੀ ਕਾਰ ਕਰਦਮ ਮਮ ਈਂ ਚਿਨੀ ਅਹਵਾਲ ॥੩॥
ମୋର ଦଶା ଏହା ଯେ ମୁଁ କେବେ କୌଣସି ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ନାହିଁ॥3॥

ਬਦਬਖਤ ਹਮ ਚੁ ਬਖੀਲ ਗਾਫਿਲ ਬੇਨਜਰ ਬੇਬਾਕ ॥
ମୋ' ଭଳି ଦୁନିଆରେ କେହି ଭାଗ୍ୟହୀନ, ପ୍ରବଞ୍ଚକ, ନିର୍ଲଜ୍ଜ ନାହାନ୍ତି।

ନਾਨਕ ਬੁਗੋਯਦ ਜਨੁ ਤੁਰਾ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ ਪਾ ਖਾਕ ॥੪॥੧॥
ଦାସ ନାନକ ଏହା କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ ଏପରି କୃପା କର ଯେପରି ମୁଁ ତୋର ସେବକର ଚରଣ ଧୂଳିରେ ମିଶି ଯିବି||4||1||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 1 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਭਉ ਤੇਰਾ ਭਾਂਗ ਖਲੜੀ ਮੇਰਾ ਚੀਤੁ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋର ଡର ହିଁ ମୋର ଭାଙ୍ଗ ଅଟେ ଆଉ ମୋର ଚିତ୍ତ ଏହି ଭାଙ୍ଗକୁ ପାଇବା ବାଲା ଚମଡା ଥାଳି ଅଟେ।

ਮੈ ਦੇਵਾਨਾ ਭਇਆ ਅਤੀਤੁ ॥
ମୁ ଡର ରୂପୀ ଭାଙ୍ଗ ପିଇ ନିଶାସକ୍ତ ବନିଯାଇଛି।

ਕਰ ਕਾਸਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਭੂਖ ॥
ମୋତେ ତୋର ଦର୍ଶନର କ୍ଷୁଧା ଲାଗିଛି ଆଉ ମୋର ଦୁଇ ହାତ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବା ଝପୁରି ଅଟେ।

ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਉ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥੧॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ଦର୍ଶନର ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ॥1॥

ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੀ ਕਰਉ ਸਮਾਇ ॥
ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନ ହିଁ ମାଗିଥାଏ।

ਮੈ ਦਰਿ ਮਾਗਤੁ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଭିକାରୀ ତୋର ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛି, ମୋତେ ଦର୍ଶନର ଭିକ୍ଷା ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਕੇਸਰਿ ਕੁਸਮ ਮਿਰਗਮੈ ਹਰਣਾ ਸਰਬ ਸਰੀਰੀ ਚੜ੍ਹ੍ਹਣਾ ॥
କେସର, ଫୁଲ, କସ୍ତୁରୀ ଏବଂ ସୁନା ଇତ୍ୟାଦି ସବୁଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଥାଏ।

ਚੰਦਨ ਭਗਤਾ ਜੋਤਿ ਇਨੇਹੀ ਸਰਬੇ ਪਰਮਲੁ ਕਰਣਾ ॥੨॥
ଏପରି ଚନ୍ଦନ ଯେପରି ଭକ୍ତ ଠାରେ ଜ୍ୟୋତି ଦେଇଥାଏ, ଯାହା ସବୁଙ୍କୁ ନିଜ ଜ୍ଞାନ ସୁଗନ୍ଧି ଦେଇଥାଏ ॥2॥

ਘਿਅ ਪਟ ਭਾਂਡਾ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ଘିଅ ଓ ରେଶମକୁ କେହି ମନ୍ଦ କହନ୍ତି ନାହିଁ।

ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਵਰਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଭକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥାଏ ଯେ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ମନ୍ଦ କହିପାରେ ନାହିଁ, ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷେତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର କୌଣସି ଜାତିର ମଧ୍ୟ ହେଉ।

ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵੇ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଯିଏ ତୋର ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ତୋ' ଠାରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਦਰਿ ਭੀਖਿਆ ਪਾਇ ॥੩॥੧॥੨॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଏହା ଯେ ହେ ମାଲିକ! ତାହାଙ୍କୁ ଦ୍ୱାରରେ ନିଜ ଦର୍ଶନର ଭିକ୍ଷା ଦିଅ ॥3॥1॥2॥

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੩
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 1 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦାଗରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਾਇਆ ਪਾਹਿਆ ਪਿਆਰੇ ਲੀਤੜਾ ਲਬਿ ਰੰਗਾਏ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ମୋର ଏହି ଶରୀର ମାୟାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ଆଉ ଏହା ମୋର ଲୋଭ ରୂପୀ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି।

ਮੇਰੈ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ਚੋਲੜਾ ਪਿਆਰੇ ਕਿਉ ਧਨ ਸੇਜੈ ਜਾਏ ॥੧॥
ଏଥିପାଇଁ ମୋର ଏହି ମନ ରୂପୀ ଶରୀର ମୋର ପାଟି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଶେଜକୁ କିପରି ଯିବି?॥1॥

ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥
ହେ କୃପାଳୁ ମାଲିକ! ମୁଁ ସମର୍ପିତ ଯାଉଛି।

ਹੰਉ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ନାମ ନେଇଥାଏ।

ਲੈਨਿ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਕੈ ਹੰਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੈ ਜਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ତୋର ନାମ ଅଟେ, ତାହା ପ୍ରତି ମୁଁ ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਇਆ ਰੰਙਣਿ ਜੇ ਥੀਐ ਪਿਆਰੇ ਪਾਈਐ ਨਾਉ ਮਜੀਠ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ଯଦି ଏହି କାୟା ରଙ୍ଗର ଭଙ୍ଗି ବନିଯାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ନାମ ରୂପୀ ମଜିଠ ରଖାଯାଏ।

ਰੰਙਣ ਵਾਲਾ ਜੇ ਰੰਙੈ ਸਾਹਿਬੁ ਐਸਾ ਰੰਗੁ ਨ ਡੀਠ ॥੨॥
ଯଦି ରଙ୍ଗବାଲା ମୋର ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ମୋର ତନ ରୂପୀ ଖୋଳରେ ରଙ୍ଗ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଏପରି ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗ ଚଢିଥାଏ, ଯାହା ପ୍ରଥମା କେବେ ଦେଖାଯାଇ ନଥାଏ॥2॥

ਜਿਨ ਕੇ ਚੋਲੇ ਰਤੜੇ ਪਿਆਰੇ ਕੰਤੁ ਤਿਨਾ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ତନ ରୂପୀ ଖୋଳ ନାମ ରୂପୀ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି, ତାହାଙ୍କ ପତି-ପ୍ରଭୁ ସଦା ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਧੂੜਿ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜੇ ਮਿਲੈ ਜੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੩॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏହା ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ସେହି ଚରଣ ଧୂଳି ମିଳିଯାଉ॥3॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଜାତ କରନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନାମ ରୂପୀ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ କରନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕਾਮਣਿ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਵੇਇ ॥੪॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ||4||1||3||

ਤਿਲੰਗ ਮਃ ੧ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 1 ॥

ਇਆਨੜੀਏ ਮਾਨੜਾ ਕਾਇ ਕਰੇਹਿ ॥
ହେ ନିରୀହ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ତୁ କାହିଁକି ଗର୍ବ କରୁଛୁ?

ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੋ ਕੀ ਨ ਮਾਣੇਹਿ ॥
ତୁ ନିଜ ହୃଦୟ ଘରେ ମହଜୁଦ ଥିବା ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ କାହିଁକି ନେଉ ନାହୁଁ?

ਸਹੁ ਨੇੜੈ ਧਨ ਕੰਮਲੀਏ ਬਾਹਰੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ ॥
ହେ ବାଉଳା ସ୍ତ୍ରୀ! ତୋର ପତି-ପ୍ରଭୁ ତୋ' ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି, ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ବାହାରୁ କାହିଁକି ଖୋଜୁଅଛୁ?

ਭੈ ਕੀਆ ਦੇਹਿ ਸਲਾਈਆ ਨੈਣੀ ਭਾਵ ਕਾ ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੋ ॥
ନିଜ ନୟନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟ ରୂପୀ ସୁରମା ରଖ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମର ଶୃଙ୍ଗାର କର।

ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਲਾਗੀ ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ ਪਿਆਰੋ ॥੧॥
ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ସୁହାଗିନୀ ବନିଯାଏ ॥1॥

ਇਆਣੀ ਬਾਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਾ ਧਨ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ॥
ବିଚରା ଅବୁଝା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କଣ କରି ପାରିବ, ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ପସନ୍ଦ ହିଁ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਾ ਧਨ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ଏପରି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କେତେ କରୁଣ-ପ୍ରଳାପ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପା ବିନା ତାହାଙ୍କ ମହଲ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ।

ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਧਾਵੈ ॥
ଯଦି ସେ ଅଧିକ ଧାଆଁ ଦୌଡ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ତାହାକୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਲਬ ਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਤੀ ਮਾਇਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଲାଳସା, ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ମାୟାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਭਈ ਕਾਮਣਿ ਇਆਣੀ ॥੨॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅବୁଝା ବନିଥାଏ ଆଉ ଏହି କଥାରେ ମାଲିକ ପୋରଭୂ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ॥2॥

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਵਾਹੈ ਕਿਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥
ସୁହାଗିନୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଯାଇ ପଚାର ଯେ ସେ କେଉଁ କଥାରେ ତାହାର ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਹਿਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਚੁਕਾਈਐ ॥
ଯାହା କିଛି ପ୍ରଭୁ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭଲ ଭାବି ସ୍ୱୀକାର କର ଆଉ ନିଜ ଚାଲାକି ତ୍ୟାଗ କର।

ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਤਉ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରୁ ମୋକ୍ଷ ମିଳିଥାଏ।

ਸਹੁ ਕਹੈ ਸੋ ਕੀਜੈ ਤਨੁ ਮਨੋ ਦੀਜੈ ਐਸਾ ਪਰਮਲੁ ਲਾਈਐ ॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହା କହିଥାନ୍ତି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କର, ଏପରି ସୁଗନ୍ଧି ଲଗାଅ ଯେ ନିଜ ତନ ଓ ମନ ଅର୍ପଣ କରି ଦିଅ।

ਏਵ ਕਹਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਭੈਣੇ ਇਨੀ ਬਾਤੀ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ॥੩॥
ହେ ଭଉଣୀ! ସୁହାଗିନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଏହିପରି କହିଥାଏ ଯେ ଏହି କଥା ଦ୍ୱାରା ପତି-ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି॥3॥

ਆਪੁ ਗਵਾਈਐ ਤਾ ਸਹੁ ਪਾਈਐ ਅਉਰੁ ਕੈਸੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଯଦି ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରି ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ତାହା ବିନା ଆଉ ସବୁ ଚତୁରତା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਸਹੁ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੋ ਦਿਨੁ ਲੇਖੈ ਕਾਮਣਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ପତି-ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସେହି ଦିନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ନବନିଧି ପାଇଯାଏ।

ਆਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕ ਸਾ ਸਭਰਾਈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ ଆଉ ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਐਸੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਕੀ ਮਾਤੀ ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਾਇ ਸਮਾਣੀ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରାତି ଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਸੁੰਦਰਿ ਸਾਇ ਸਰੂਪ ਬਿਚਖਣਿ ਕਹੀਐ ਸਾ ਸਿਆਣੀ ॥੪॥੨॥੪॥
ସେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର, ରୂପବାନ, ବିଲକ୍ଷଣ ସ୍ୱରୂପ ବାଲୀ ଏବଂ ଚତୁର ଅଟେ||4||2||4||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 1

ਜੈਸੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੈਸੜਾ ਕਰੀ ਗਿਆਨੁ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥
ହେ ଭାଇ ଲାଲୋ! ମୋର ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯେପରି ବାଣୀ ମୋତେ ଆସିଥାଏ, ସେପରି ଜ୍ଞାନ ତୋତେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଅଛି।

ਪਾਪ ਕੀ ਜੰਵ ਲੈ ਕਾਬਲਹੁ ਧਾਇਆ ਜੋਰੀ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥
ପାପ ଓ ଉତ୍ପୀଡନର ବରଯାତ୍ରୀ ନେଇ ବାବର କାବୁଲ ଆସିଥିଲେ ଆଉ ବଳପୂର୍ବକ ଭାରତର ଭୂମି ରୂପୀ କନ୍ୟାର ଦାନ ମାଗିଛନ୍ତି।

ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਛਪਿ ਖਲੋਏ ਕੂੜੁ ਫਿਰੈ ਪਰਧਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥
ହେ ଲାଲୋ! ସରମ ଓ ଧର୍ମ ଦୁଇଟି ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଧାନ ବନି ଯାଇଛୁ।

ਕਾਜੀਆ ਬਾਮਣਾ ਕੀ ਗਲ ਥਕੀ ਅਗਦੁ ਪੜੈ ਸੈਤਾਨੁ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥
କାଜି ଓ ବ୍ରାହ୍ମଣର ବିବାହ କରାଇବାର ପରମ୍ପରା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଇତାନ ନିକାହ ପଢୁଛି।

ਮੁਸਲਮਾਨੀਆ ਪੜਹਿ ਕਤੇਬਾ ਕਸਟ ਮਹਿ ਕਰਹਿ ਖੁਦਾਇ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥
ହେ ଲାଲୋ! ଏହି ଅତ୍ୟାଚାର ଓ ବିପଦ ସମୟରେ ମୁସଲମାନ ମହିଳା କୋରାନ ପଢୁଛି ଆଉ କଷ୍ଟରେ ଖୁଦାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛି।

ਜਾਤਿ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰਿ ਹਿਦਵਾਣੀਆ ਏਹਿ ਭੀ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥
ଉଚ୍ଚ ଓ ନୀଚ ଜାତିର ଅନ୍ୟ ହିନ୍ଦୁ ମହିଳା ଉପରେ ବଡ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି।

ਖੂਨ ਕੇ ਸੋਹਿਲੇ ਗਾਵੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਰਤੁ ਕਾ ਕੁੰਗੂ ਪਾਇ ਵੇ ਲਾਲੋ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ହେ ଲାଲୋ! ଏହି ଖୁଣି ବିବାହରେ ସଇଦପୁର ନଗର ଭିତରେ ଖୁନର ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାନ କରାଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ ସବୁଆଡେ ବିଳାପ ହେଉଛି ଆଉ ରକ୍ତର କେଶର ଛିଟକା ମାରିଛି॥1॥

ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਮਾਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ ਮਸੋਲਾ ॥
ଏଥିପାଇଁ ଶବରେ ଭାରି ରହିଥିବା ସଇଦପୁର ନଗରରେ ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਰੰਗਿ ਰਵਾਈ ਬੈਠਾ ਵੇਖੈ ਵਖਿ ਇਕੇਲਾ ॥
ହେ ଲାଲୋ! ତୁ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା କୁହ ଆଉ ମନେ ରଖ ଯେ ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ଦୁନିଆ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ମାୟାର ମୋହରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେ ଏକାକୀ ଏହାକୁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି।

ਸਚਾ ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਸਚੜਾ ਨਿਆਉ ਕਰੇਗੁ ਮਸੋਲਾ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି କଥାର ସେ ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ କରିବେ।

ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਟੁਕੁ ਟੁਕੁ ਹੋਸੀ ਹਿਦੁਸਤਾਨੁ ਸਮਾਲਸੀ ਬੋਲਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ କପଡା ଟୁକୁଡା-ଟୁକୁଡା ହୋଇଯିବ ଏବଂ ମୋର ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ ଏହି ବଚନକୁ ସର୍ବଦା ମନେ ରଖିବ।

ਆਵਨਿ ਅਠਤਰੈ ਜਾਨਿ ਸਤਾਨਵੈ ਹੋਰੁ ਭੀ ਉਠਸੀ ਮਰਦ ਕਾ ਚੇਲਾ ॥
ମୋଗଲ ବଂଶ 78 (1526)ରେ ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ଏବଂ 1540ରେ ଏଠାରୁ ଚାଲିଯିବେ ଓ ଆଉ ଏକ ସୁରବୀର ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହେବ।

ਸਚ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ ਸਚ ਕੀ ਬੇਲਾ ॥੨॥੩॥੫॥
ନାନକ ସତ୍ୟ ବାଣୀ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟ ହିଁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତଥା ଏହା ସତ୍ୟ ବୋଲିବାର ସମୟ ହିଁ ଅଟେ ||2||3||5||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 4 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਭਿ ਆਏ ਹੁਕਮਿ ਖਸਮਾਹੁ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਵਰਤਨੀ ॥
ସବୁ ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଅଛି।

ସଚୁ ସାହିବୁ ସାଚା ଖେଲୁ ସଭୁ ହରି ଧନੀ ॥୧॥
ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ତଥା ସାରା ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି। ॥1॥

ସାଲାହିହୁ ସଚୁ ସଭ ଊପରି ହରି ଧନੀ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ସେହି ମାଲିକ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି।

ଜିସୁ ନାହੀ କୋଇ ସରୀକୁ କିସୁ ଲେଖै ହଉ ଗନੀ ॥ ରହାଉ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସମକକ୍ଷ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି, ମୁଁ କିଏ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ॥ରୁହ॥

ପଉଣ ପାଣੀ ଧରତੀ ଆକାସୁ ଘର ମੰଦର ହରି ବନੀ ॥
ପବନ, ପାଣି, ମାଟି ଏବଂ ଆକାଶକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଘର ଏବଂ ମନ୍ଦିର ଭାବେ ବନାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ସେ ତାହା ଭିତରେ ରହନ୍ତି।

ବିଚି ବରତै ନାନକ ଆପି ଝୂଠୁ କହୁ କିଆ ଗନੀ ॥୨॥୧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ମୁଁ କାହିଁକି ମିଥ୍ୟା କୁହାଯିବ||2||1||

ତିଲੰଗ ମହଲା ୪ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ନିତ ନିହଫଲ କରମ କମାଇ ବଢାବै ଦୁରମତੀଆ ॥
ଦୁର୍ମତି ବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ବଡ ଅହଂକାର କରିଥାଏ ଆଉ ନିତ୍ୟ ଏପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କିଛି ଫଳ ମିଳେ ନାହିଁ।

ଜବ ଆନै ବଲବੰଚ କରି ଝୂଠୁ ତବ ଜାନै ଜଗୁ ଜିତੀଆ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଏବଂ ଛଳ-କପଟ କରି ନିଜ ଘରକୁ କିଛି ଆଣିଥାଏ, ଭାବିଥାଏ ଯେ ଜଗତ ଜିତି ଯାଇଛି॥1॥

ଐସା ବାଜੀ ସୈସାରୁ ନ ଚେତै ହରି ନାମା ॥
ଏହି ସଂସାର ଏକ ଏପରି ବାଜି ଅର୍ଥାତ ଖେଳ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ମନୁଷ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ।

ଖିନ ମହି ବିନସै ସଭୁ ଝୂଠୁ ମେରେ ମନ ଧିଆਇ ରାମା ॥ ରହାଉ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, କାରଣ ଦୃଷ୍ଟିମାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥ରୁହ॥

ਸਾ ਵੇਲਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਿਤੁ ਆਇ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਗ੍ਰਸੈ ॥
ସେହି ସମୟ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖଦାୟୀ କାଳ ଆସି ତାହାକୁ ଧରି ନେବ।

ਤਿਸੁ ਨਾਨਕ ਲਏ ਛਡਾਇ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ॥੨॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ଯେଉଁ ହରୁଆଦୟକୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସେ କାଳ ଠାରୁ ଛଡାଇ ନିଅନ୍ତି ||2||2||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ

ਖਾਕ ਨੂਰ ਕਰਦੰ ਆਲਮ ਦੁਨੀਆਇ ॥
ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ମାଟି ଏବଂ ଚେତନ ଜ୍ୟୋତିରେ ପରମାତ୍ମା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਅਸਮਾਨ ਜਿਮੀ ਦਰਖਤ ਆਬ ਪੈਦਾਇਸਿ ਖੁਦਾਇ ॥੧॥
ଆକାଶ, ଜମି, ବୃକ୍ଷ ଓ ପାଣି ସବୁ ତାହାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ଅଟେ॥1॥

ਬੰਦੇ ਚਸਮ ਦੀਦੰ ਫਨਾਇ ॥
ହେ ମାନବ! ଯାହା କିଛି ନେତ୍ରରେ ଦେଖାଯାଏ, ତାହା ନାଶ ହେବା ବାଲା ଅଟେ।

ਦੁਨੀਆ ਮੁਰਦਾਰ ਖੁਰਦਨੀ ਗਾਫਲ ਹਵਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଦୁନିଆ ପର ପଦାର୍ଥ ଖାଇବା ବାଲା ଅଟେ ଆଉ ମାୟାର ଲାଳସାରେ ଫସି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଏ॥ରୁହ॥

ਗੈਬਾਨ ਹੈਵਾਨ ਹਰਾਮ ਕੁਸਤਨੀ ਮੁਰਦਾਰ ਬਖੋਰਾਇ ॥
ଏହି ଦୁନିଆ ଭୁତ-ପ୍ରେତ ଏବଂ ରାକ୍ଷସ ଭଳି ମାଂସ ଖାଇଥାଏ।

ਦਿਲ ਕਬਜ ਕਬਜਾ ਕਾਦਰੋ ਦੋਜਕ ਸਜਾਇ ॥੨॥
ମାୟା ତାହାର ହୃଦୟକୁ ଅକ୍ତିଆର କରି ନେଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ନର୍କରେ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି॥2॥

ਵਲੀ ਨਿਆਮਤਿ ਬਿਰਾਦਰਾ ਦਰਬਾਰ ਮਿਲਕ ਖਾਨਾਇ ॥
ଦୁନିଆରୁ ବିଦାୟ ନେବା ବେଳେ ପିତା, ଭାଇ, ସହଯୋଗୀ କେହି ମଧ କୌଣସି କାମରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ,

ਜਬ ਅਜਰਾਈਲੁ ਬਸਤਨੀ ਤਬ ਚਿ ਕਾਰੇ ਬਿਦਾਇ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁର ଦୁତ ଇଜରାଇଲ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଧରି ନିଏ॥3॥

ਹਵਾਲ ਮਾਲੂਮੁ ਕਰਦੰ ਪਾਕ ਅਲਾਹ ॥
ପ୍ରଭୁ ମନୁଷ୍ୟର ସବୁ କଥାକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਬੁਗੋ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ਪੇਸਿ ਦਰਵੇਸ ਬੰਦਾਹ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ନିଜ ପ୍ରାର୍ଥନା ଉଚିତ ସଚ୍ଚଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କର||4||1||

ਤਿਲੰਗ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଘର 2॥

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ଜଗତରେ ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਤੂ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਹਿ ਸੋ ਹੋਇ ॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ଯାହା ତୁ କରୁ, ତାହା ହିଁ ନୋଇଥାଏ।

ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ਤੇਰੀ ਮਨਿ ਟੇਕ ॥
ମୋ' ଠାରେ ତୋର ହିଁ ଶକ୍ତି ଅଛି ଓ ମନରେ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସଦା-ସର୍ବଦା କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଜପ କର॥1॥

ਸਭ ਊਪਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଓ ଆଶ୍ରା ଅଛି॥ରୁହ॥

ਹੈ ਭੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਵਨਹਾਰ ॥
ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କାଳରେ ଅଛୁ ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବୁ।

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਊਚ ਆਪਾਰ ॥
ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ଅସୀମ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏବଂ ଅପାର ଅଟୁ।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਭਉ ਦੁਖੁ ਨਾਹਿ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ଭୟ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନାନକ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି ॥2॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ॥
ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ, ତାହା ତୋର ହିଁ ରୂପ ଅଟେ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੋਵਿੰਦ ਅਨੂਪ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ତୁ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଏବଂ ବଡ ଅନୂପ ଅଟୁ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜਨ ਸੋਇ ॥
ଭକ୍ତଜନ ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରି ତୋ' ଭଳି ହିଁ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥3॥

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤਿਸ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଂଗତି କରି ସଂସାର ମଧ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଅଭିଲାଷ ପୁରା କର;

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥੪॥੨॥
ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ ||4||2||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଘର 3॥

ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥
ମୋର ମାଲିକ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି।

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਜੀਅ ਸਗਲ ਕਉ ਦੇਇ ਦਾਨੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି॥ରୁହ॥

ਤੂ ਕਾਹੇ ਡੋਲਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਤੁਧੁ ਰਾਖੈਗਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ କାହିଁକି ବିବ୍ରତ ହେଉଛୁ? ତୋତେ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ତୋତେ ରକ୍ଷା କରିବେ।

ਜਿਨਿ ਪੈਦਾਇਸਿ ਤੂ ਕੀਆ ਸੋਈ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥
ଯିଏ ତୋତେ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ତୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ਸੋਈ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥
ଯିଏ ଏହି ପୃଥିବୀ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଏହାର ପାଳନ କରନ୍ତି।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਲਕੁ ਦਿਲਾ ਕਾ ਸਚਾ ਪਰਵਦਗਾਰੁ ॥੨॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ହୃଦୟର ମାଲିକ ପରମାତ୍ମା ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସଚ୍ଚା ପାଳନହାର ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਜਾਣੀਐ ਵਡਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥
ସେ ବଡ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିବା ନାହିଁ।

ਕਰਿ ਬੰਦੇ ਤੂ ਬੰਦਗੀ ਜਿਚਰੁ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਹੁ ॥੩॥
ହେ ମାନବ! ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୋର ଶରୀରରେ ଜୀବନର ଶ୍ୱାସ ଅଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ମାଲିକଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର॥3॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਅਕਥੁ ਅਗੋਚਰੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବକଳା ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟୁ, ଅକଥନୀୟ ଏବଂ ଅଗୋଚର ଅଟୁ ଆଉ ଏହି ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ତୋର ହିଁ ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ।

ਰਹਮ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੩॥
ନାନକ ଏହା ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ଦୟାରୁ ମୁଁ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପାଇଥାଏ||4||3||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଘର 3॥

ਕਰਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਮੁਸਤਾਕੁ ॥
ହେ ଜଗତର ରଚୟିତା! ତୋର ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖି ମୁଁ ତୋର ପ୍ରେମରେ ପଡି ଯାଇଛି।

ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਏਕ ਤੂਹੀ ਸਭ ਖਲਕ ਹੀ ਤੇ ਪਾਕੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ଲୋକ-ପରଲୋକର ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପବିତ୍ର ଅଟୁ॥ରୁହ॥

ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ ਆਚਰਜ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ॥
ତୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି କରି ବିନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ରୂପ ବଡ ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ।

ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਚਲਤ ਤੇਰੇ ਅੰਧਿਆਰੇ ਮਹਿ ਦੀਪ ॥੧॥
ତୋର ଲୀଳା କିଏ ଜାଣି ପାରିବ? ତୁ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାରରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ପ୍ରକାଶ କରିବା ବାଲା ଦୀପକ ଅଟୁ॥1॥

ਖੁਦਿ ਖਸਮ ਖਲਕ ਜਹਾਨ ਅਲਹ ਮਿਹਰਵਾਨ ਖੁਦਾਇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଏହି ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ଦୟାର ପାତ୍ର ଅଟେ।

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਅਰਾਧੇ ਸੋ ਕਿਉ ਦੋਜਕਿ ਜਾਇ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦିନ ରାତି ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେ କାହିଁକି ନର୍କକୁ ଜୀବ॥2॥

ਅਜਰਾਈਲੁ ਯਾਰੁ ਬੰਦੇ ਜਿਸੁ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥
ହେ ଆଲାହା! ଯାହାକୁ ତୋର ଆଶ୍ରା ଅଛି, ମୃତ୍ୟୁର ଦୂତ ଇଜରାଇଲ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ମିତ୍ର ବନିଯାଏ।

ਗੁਨਹ ਉਸ ਕੇ ਸਗਲ ਆਫੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਦੇਖਹਿ ਦੀਦਾਰੁ ॥੩॥
ତାହାର ସାରା ଦୋଷ କ୍ଷମା କରି ଦିଆଯାଏ, ଏଣୁ ତୋର ଭକ୍ତ ତୋର ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ॥3॥

ਦੁਨੀਆ ਚੀਜ ਫਿਲਹਾਲ ਸਗਲੇ ਸਚੁ ਸੁਖੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ଦୁନିଆର ସବୁ ପଦାର୍ଥ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ଅଟେ ଆଉ ଏକା ତୋର ନାମ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟେ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਬੁਝਿਆ ਸਦਾ ਏਕਸੁ ਗਾਉ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୁଁ ସତ୍ୟ ଜାଣି ଦେଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ||4||4||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮੀਰਾਂ ਦਾਨਾਂ ਦਿਲ ਸੋਚ ॥
ହେ ଭାଇ! ଜଗତର ବାଦଶାହ ଓ ଚତୁର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ମରଣ କର,

ਮੁਹਬਤੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੈ ਸਚੁ ਸਾਹ ਬੰਦੀ ਮੋਚ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ବାଲା ସେହି ସଚା ଶାହା ମନ ଓ ତନରେ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥1 ॥ରୁହ॥

ਦੀਦਨੇ ਦੀਦਾਰ ਸਾਹਿਬ ਕਛੁ ਨਹੀ ਇਸ ਕਾ ਮੋਲੁ ॥
ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଦର୍ଶନର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନଥାଏ।

ਪਾਕ ਪਰਵਦਗਾਰ ਤੂ ਖੁਦਿ ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਅਤੋਲੁ ॥੧॥
ହେ ଖୁଦା! ତୁ ପବିତ୍ର ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆମ ସବୁଙ୍କ ବଡ ଓ ଅତୁଳନୀୟ ମାଲିକ ଅଟୁ।

ਦਸ੍ਤਗੀਰੀ ਦੇਹਿ ਦਿਲਾਵਰ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਏਕ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା ! ମୋତେ ନିଜର ସହାୟତା ଦିଅ, କାରଣ ଏକ ତୁ ହିଁ ମୋର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ଅଟୁ।

ਕਰਤਾਰ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਣ ਖਾਲਕ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥੨॥੫॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ତୁ ହିଁ ପ୍ରକୃତି ବନାଇବା ବାଲା ଏବଂ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ନାନକ ତୋର ହିଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ||2||5||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଘର 3॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਰੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯେଉଁ ଇଶ୍ୱର ଏହି ଜଗତର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ପାଳନ କରନ୍ତି, ଏହି ବିଷୟରେ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ?

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਆਪਿ ਜਿਨਿ ਵਾੜੀ ਹੈ ਲਾਈ ॥੧॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ରୂପୀ ମାଳୀ ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ବଗିଚା ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ବିଷୟରେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାର ଦାୟିତ୍ୱ ନିଅନ୍ତି ॥1॥

ਰਾਇਸਾ ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਰਾਇਸਾ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਰੰਗਿ ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਆ ਸਾ ਪਛੋ ਰੇ ਤਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରେମ ସହିତ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଶେଷରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਹਾਥ ਪਛੋੜੈ ਸਿਰੁ ਧੁਨੈ ਜਬ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ବିତିଯାଏ, ସେ ନିଜ ହାତ ମଳିଥାଏ ଓ ମସ୍ତକ ବାଡେଇ ଥାଏ ॥2॥

ਪਛੋਤਾਵਾ ਨਾ ਮਿਲੈ ਜਬ ਚੁਕੈਗੀ ਸਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସାରା ଜୀବନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ପଶ୍ଚାତାପ ଦ୍ୱାରା କିଛି ହାସଲ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਤਾ ਫਿਰਿ ਪਿਆਰਾ ਰਾਵੀਐ ਜਬ ਆਵੈਗੀ ਵਾਰੀ ॥੩॥
ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସେ କେବେ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଜୀବିତ ଥିବ ॥3॥

ਕੰਤੁ ਲੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਮੈ ਤੇ ਵਧਵੀ ਏਹ ॥
ହେ ସଖୀ! ଯେଉଁ ସୁହାଗିନୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ମୋ' ଠାରୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ।

ਸੇ ਗੁਣ ਮੁਝੈ ਨ ਆਵਨੀ ਕੈ ਜੀ ਦੋਸੁ ਧਰੇਹ ॥੪॥
ତାହା ଭଲି ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ମୋ' ଠାରେ ନାହିଁ, ପୁଣି ମୁଁ କିପରି ଦୋଷ ଦେବି ॥4॥

ਜਿਨੀ ਸਖੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਤਿਨ ਪੂਛਉਗੀ ਜਾਏ ॥
ଯେଉଁ ସଖୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ମୁଁ ଯାଇ ତାହାକୁ ପଚାରିବି।

ਪਾਇ ਲਗਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਲੇਉਗੀ ਪੰਥੁ ਬਤਾਏ ॥੫॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିବି, ତାହାଙ୍କୁ ବିନତି କରିବି ଆଉ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର ମାର୍ଗ ପଚାରିବି ॥5॥

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕਾ ਭਉ ਚੰਦਨੁ ਲਾਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୁକୁମ ଜାଣି ନିଏ। ସେ ତାହାଙ୍କ ଭୟ ରୂପୀ ଚନ୍ଦନ ନିଜ ଶରୀରରେ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਾਮਣਿ ਕਰੈ ਤਉ ਪਿਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥੬॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଜାଦୁ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥6॥

ਜੋ ਦਿਲਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਰੇ ਸੋਈ ॥
ଯେଉଁ ହୃଦୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସଦା ମିଶି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କୁହାଯାଏ।

ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ ਬਾਤੀ ਮੇਲੁ ਨ ਹੋਈ ॥੭॥
ଯଦି କେହି ବ୍ୟକ୍ତିଆଧିକ ଲାଳସା କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ କେବଳ କଥାରେ ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ॥7॥

ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਧਾਤੁ ਕਉ ਲਿਵ ਲਿਵੈ ਕਉ ਧਾਵੈ ॥
ଯେପରି ଧାତୁ ପୁନଃ ଧାତୁରେ ହିଁ ମିଶିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରେମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଦୌଡି ଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀਐ ਤਉ ਅਨਭਉ ਪਾਵੈ ॥੮॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିଦିଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ନିଏ॥8॥

ਪਾਨਾ ਵਾੜੀ ਹੋਇ ਘਰਿ ਖਰੁ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ଯଦି ଘରେ ପାନର ବଗିଚା ଲାଗିଛି, ତାହାହେଲେ ଗଧ ମଧ୍ୟ ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣି ପାରେ ନାହିଁ।

ਰਸੀਆ ਹੋਵੈ ਮੁਸਕ ਕਾ ਤਬ ਫੂਲੁ ਪਛਾਣੈ ॥੯॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ସୁଗନ୍ଧିର ରସିକ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଫୁଲର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣିଥାଏ॥6॥

ਅਪਿਉ ਪੀਵੈ ਜੋ ਨਾਨਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନର ଭ୍ରମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥੧੦॥੧॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆମର ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||10||1||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਕੀਆ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀਆ ਗੁਰਿ ਮੀਤਿ ਸੁਣਾਈਆ ॥
ହରିଙ୍କ କଥା-କାହାଣୀ ମୋତେ ମିତ୍ର ଗୁରୁ ଶୁଣାଇ ଅଛନ୍ତି।

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਆ ॥੧॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଅଟେ ॥1॥

ਆਇ ਮਿਲੁ ਗੁਰਸਿਖ ਆਇ ਮਿਲੁ ਤੂ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ! ମୋ' ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କର, ହେ ମୋର ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ! ॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਹਰਿ ਭਾਵਦੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਏ ॥
ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ହରିଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଗୁଣ ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଛି।

ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨ ਘੁਮਿ ਘੁਮਿ ਜਾਏ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ଖୁସିରେ ମାନିଥାଏ, ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଅଟେ॥2॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਵਾਰੀ ॥
ଯିଏ ପ୍ରିୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଟାଏ।

ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੀ ਕੀਤੀ ਚਾਕਰੀ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛି, ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ॥3॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਦੁਖ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥
ଏହି ନାମ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ତଥା ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥4॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥੫॥
ନାନକ ତାହା ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି॥5॥

ਸਾ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ହେ ହରି! ତାହା ହି ତୁମ ବାସ୍ତବତା, ଯାହା ତୁମକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਦੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੬॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ଫଳ ପାଇଥାଏ॥6॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਤਿਨਾ ਜੀਅ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ ॥
ହରିଙ୍କ ସହିତ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਜਪਿ ਜਪਿ ਪਿਆਰਾ ਜੀਵਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ॥੭॥
ସେ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜପ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ॥7॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਰਾ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਘੁਮਿ ਜਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਓਇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਪਰਵਾਰ ਸਿਉ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਛਡਾਇਆ ॥੮॥
ସେ ନିଜ ପରିବାର ସହିତ ସ୍ୱୟଂ ରକ୍ଷା ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସାରା ଜଗତକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରାଇଛି॥7॥

ਗੁਰਿ ਪਿਆਰੈ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਧੰਨੋ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ଗୁରୁ ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ଏଥିପାଇଁ ମୋର ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਦਸਿਆ ਗੁਰ ਪੁੰਨੁ ਵਡ ਪੁੰਨੋ ॥੯॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ମାର୍ଗ ବତାଇଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ ବଡ ଉପକାର କରିଛନ୍ତି॥9॥

ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰੁ ਸੇਵਦੇ ਸੇ ਪੁੰਨ ਪਰਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ଉତ୍ତମ ପ୍ରାଣୀ ଅଟେ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥੧੦॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି॥10॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ ਸੇ ਆਪਿ ਹਰਿ ਭਾਈਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଖୀ ନିଜେ ହରିଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਨਾਈਆ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗਲਿ ਲਾਈਆ ॥੧੧॥
ହରିଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାକୁ ଶୋଭାର ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ହରି ସ୍ୱୟଂ ହିନ ତାହାକୁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି॥11॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ତୋର ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ମୋତେ ତାହାର ଦର୍ଶନ କରାନ୍ତୁ।

ਹਮ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਣ ਪਖਾਲਦੇ ਧੂੜਿ ਘੋਲਿ ਘੋਲਿ ਪੀਜੈ ॥੧੨॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଗୋଳାଇ ପିଇ ଥାଏ॥12॥

ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਖਾਤੀਆ ਮੁਖਿ ਬੀੜੀਆ ਲਾਈਆ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପାନ-ସୁପାରି ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ଓଠରେ ଲିପଷ୍ଟିକ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿਓ ਜਮਿ ਪਕੜਿ ਚਲਾਈਆ ॥੧੩॥
କେବେ ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଯମ ତାହାକୁ ଆଗେ ନେଇଥାଏ॥13॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି,

ਤਿਨ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਪਿਆਰੇ ॥੧੪॥
ଯମ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ, ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ॥14॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੈ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ଭେଦକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଖୁସି ଅନୁଭବ କରେ॥15॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਆਖੀਐ ਤੁਸਿ ਕਰੇ ਪਸਾਓ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଦାତା କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ଖୁସି ହୋଇ ନାମ ଦାନର କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਹਉ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਵਾਰਿਆ ਜਿਨਿ ਦਿਤੜਾ ਨਾਓ ॥੧੬॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି॥16॥

ਸੋ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਹਰਿ ਦੇਇ ਸਨੇਹਾ ॥
ସେହି ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରେ, ଯିଏ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹਉ ਵੇਖਿ ਵੇਖਿ ਗੁਰੂ ਵਿਗਸਿਆ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਹਾ ॥੧੭॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ରୂପ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ॥17॥

ਗੁਰ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬੋਲਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਵੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜିହ୍ୱା ଅମୃତ ରୂପୀ ନାମ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହରିନାମ ବୋଲିବା ବେଳେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਜਿਨ ਸੁਣਿ ਸਿਖਾ ਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਵੀ ॥੧੮॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରିଛି, ତାହାର ସାରା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥18॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਆਖੀਐ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਾਈਐ ॥
ମୋତେ କୁହ, ସେହି ମାର୍ଗରେ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ଯାଇ ହେବ, ଯାହାକୁ ହରିଙ୍କ ମାର୍ଗ କୁହାଯାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਲੈ ਜਾਈਐ ॥੧੯॥
ହେ ହରି! ତୋର ଯେଉଁ ହରିନାମ ଅଛି, ସେହି ନାମକୁ ଯାତ୍ରା ଖର୍ଚ୍ଚ ଭାବେ ନିଜ ସହିତ ନେଇଯିବା ଉଚିତ॥19॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਸੇ ਸਾਹ ਵਡ ਦਾਣੇ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେ ବଡ ଶାହ ଓ ଚତୁର ଅଟେ।

ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਵਾਰਿਆ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਮਾਣੇ ॥੨੦॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥20॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੂ ਸਾਹਿਬੋ ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਮੀਰਾ ॥
ହେ ହରି! ତୁ ହିଁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ, ତୁ ହି ମୋର ବାଦଶାହ ଅଟୁ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਤੂ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥੨੧॥
ଯଦି ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତୋ'ର ବନ୍ଦନା କରି ପାରିବି, ତୁ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟୁ ॥21॥

ਆਪੇ ਹਰਿ ਇਕ ਰੰਗੁ ਹੈ ਆਪੇ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥
ହରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏକ ରଙ୍ଗ ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବହୁରଙ୍ଗୀ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਗਲ ਚੰਗੀ ॥੨੨॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ମୋ' ପାଇଁ ତାହା ଉତ୍ତମ ଅଟେ||22||2||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ਕਾਫੀ
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 9 କାଫୀ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ

ਚੇਤਨਾ ਹੈ ਤਉ ਚੇਤ ਲੈ ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯଦି ତୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବାର ଅଛି, ତାହାହେଲେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସ୍ମରଣ କର।

ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਧ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ਫੂਟੈ ਘਟ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ଫାଟି ଯାଇଥିବା ପାତ୍ରରୁ ପାଣି ବାହାରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତୋର ଜୀବନ ଅବଧି କମିଯାଇ ଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਾਹਿ ਨ ਗਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ଅଜ୍ଞାନ! ତୁ କାହିଁକି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରୁ ନାହୁଁ?

ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ਕੈ ਨਹਿ ਮਰਨੁ ਪਛਾਨਾ ॥੧॥
ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ଲାଗି ତୁ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରି ନାହୁଁ॥1॥

ਅਜਹੂ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ କିଛି ବିଗିଡି ଯାଇ ନାହିଁ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ନେବ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜਨ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥੨॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ନିର୍ଭୀକ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||1||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 9 ॥

ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮਨਾ ਜਾਗ ਲੇਹੁ ਕਹਾ ਗਾਫਲ ਸੋਇਆ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ତୁ କାହିଁକି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୋଇ ରହିଛୁ?

ਜੋ ਤਨੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਗ ਹੀ ਸੋ ਭੀ ਸੰਗਿ ਨ ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ତନ ଜୀବ ସାଥିରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ତାହା କେବେ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧ ਜਨ ਹਿਤੁ ਜਾ ਸਿਉ ਕੀਨਾ ॥
ଯେଉଁ ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସହିତ ତୁ ସ୍ନେହ କରିଛୁ,

ਜੀਉ ਛੁਟਿਓ ਜਬ ਦੇਹ ਤੇ ਡਾਰਿ ਅਗਨਿ ਮੈ ਦੀਨਾ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ତୋର ଶରୀରରୁ ପ୍ରାଣ ଛାଡି ଯାଏ, ସେମାନେ ତୋର ଦେହରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କରି ଦିଅନ୍ତି॥1॥

ਜੀਵਤ ਲਉ ਬਿਉਹਾਰੁ ਹੈ ਜਗ ਕਉ ਤੁਮ ਜਾਨਉ ॥
ଏହି ଜଗତକୁ ତୁମେ ଏପରି ଜାଣ ଯେ ଏହାର ବ୍ୟବହାର ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੈ ਸਭ ਸੁਫਨ ਸਮਾਨਉ ॥੨॥੨॥
ହେ ନାନକ! ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, କାରଣ ଏହା ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ ||2||2||

ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ତିଲଙ୍ଗ ମହଲା 9॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਰੇ ਮਨਾ ਗਾਇ ਲੈ ਜੋ ਸੰਗੀ ਹੈ ਤੇਰੋ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କର, କାରଣ ଏହା ହିଁ ତୋର ସଚ୍ଚା ସାଥି ଅଟେ।

ਅਉਸਰੁ ਬੀਤਿਓ ਜਾਤੁ ਹੈ ਕਹਿਓ ਮਾਨ ਲੈ ਮੇਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର କହିବା ମାନ, କାରଣ ଏହି ଜୀବନ ଅବସର ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਪਤਿ ਰਥ ਧਨ ਰਾਜ ਸਿਉ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਲਗਾਇਓ ॥
ସମ୍ପତ୍ତି, ରଥ, ଧନ ଏବଂ କ୍ଷମତା ସାଥିରେ ତୁ ବହୁତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛୁ।

ਕਾਲ ਫਾਸ ਜਬ ਗਲਿ ਪਰੀ ਸਭ ਭਇਓ ਪਰਾਇਓ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ କାଳର ଫାଶୀ ଗଳାରେ ପଡିଥାଏ, ସବୁ କିଛି ପର ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਜਾਨਿ ਬੂਝ ਕੈ ਬਾਵਰੇ ਤੈ ਕਾਜੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥
ହେ ବାଉଳା! ତୁ ଜାଣିଶୁଣି ନିଜ କାମ ନିଜେ ବିଗାଡିଛୁ।

ਪਾਪ ਕਰਤ ਸੁਕਚਿਓ ਨਹੀ ਨਹ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿਓ ॥੨॥
ପାପ କରିବା ସମୟରେ କେବେ ସଙ୍କୋଚ କରି ନାହୁଁ ଏବଂ ନା ତୁ ନିଜ ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ॥2॥

ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿਆ ਸੋ ਸੁਨੁ ਰੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ଗୁରୁ ମୋତେ ଯେପରି ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଶୁଣ।

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਪੁਕਾਰਿ ਕੈ ਗਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਾਈ ॥੩॥੩॥
ନାନକ ତୋତେ କୁହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ଧର||3||3||

ਤਿਲੰਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ
ତିଲଙ୍ଗ ବାଣୀ ଭକ୍ତ କବୀର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ।

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਇਫਤਰਾ ਭਾਈ ਦਿਲ ਕਾ ਫਿਕਰੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ବେଦ(ଋଗବେଦ, ଯଜୁର୍ବେଦ, ସାମବେଦ, ଅଥର୍ବବେଦ) ତଥା କତେବ(ତୌରେତ, ଜମ୍ବୁର, ବାଇବଲ ଏବଂ କୋରାନ)ର ଜ୍ଞାନ ପଢିଲେ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟର ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਟੁਕੁ ਦਮੁ ਕਰਾਰੀ ਜਉ ਕਰਹੁ ਹਾਜਿਰ ਹਜੂਰਿ ਖੁਦਾਇ ॥੧॥
ଯଦି ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ ବଶ କରିନିଅ, ତାହାହେଲେ ଖୁଦା ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖା ଦେବେ॥1॥

ਬੰਦੇ ਖੋਜੁ ਦਿਲ ਹਰ ਰੋਜ ਨਾ ਫਿਰੁ ਪਰੇਸਾਨੀ ਮਾਹਿ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ସର୍ବଦା ଖୁଦାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଖୋଜ ଏବଂ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନାହିଁ।

ਇਹ ਜੁ ਦੁਨੀਆ ਸਿਹਰੁ ਮੇਲਾ ਦਸਤਗੀਰੀ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଯେଉଁ ଦୁନିଆ ଅଛି, ଏହା ଖୁଦା ଦ୍ୱାରା ବନା ହୋଇଥିବା ଏକ ଯାଦୁର ମେଳା ଅଟେ, ଏଥିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ॥1॥ରୁହ॥

ਦਰੋਗੁ ਪੜਿ ਪੜਿ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਬੇਖਬਰ ਬਾਦੁ ਬਕਾਹਿ ॥
ଲୋକମାନେ ମିଥ୍ୟା ଜ୍ଞାନ ପଢି ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ବାଦ ବିବାଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਕੁ ਸਚੁ ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ ਮਿਆਨੇ ਸਿਆਮ ਮੂਰਤਿ ਨਾਹਿ ॥੨॥
ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ବନାଇଥିବା ଦୁନିଆରେ ବାସ କରନ୍ତି ଆଉ ଶ୍ୟାମ ମୂର୍ତ୍ତି ନୁହନ୍ତି॥2॥

ਅਸਮਾਨ ਮਿ੍ਯਾਨੇ ਲਹੰਗ ਦਰੀਆ ਗੁਸਲ ਕਰਦਨ ਬੁਦ ॥
ଆକାଶରେ ନାମ ରୂପୀ ଦରିଆ ବହିଥାଏ, ତୋତେ ସେଠାରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਕਰਿ ਫਕਰੁ ਦਾਇਮ ਲਾਇ ਚਸਮੇ ਜਹ ਤਹਾ ਮਉਜੂਦੁ ॥੩॥
ତୁ ସଦା ଖୁଦାଙ୍କୁ ବନ୍ଦନା କର, ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଚଷମା ଲଗାଇ ଦେଖ, ସବୁ ଜାଗାରେ ଆଲାହା ନଜର ଆସିବେ॥3॥

ਅਲਾਹ ਪਾਕੰ ਪਾਕ ਹੈ ਸਕ ਕਰਉ ਜੇ ਦੂਸਰ ਹੋਇ ॥
ଆଲାହା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଏହି କଥାରେ ସନ୍ଦେହ କର ନାହିଁ ଯେ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਕਬੀਰ ਕਰਮੁ ਕਰੀਮ ਕਾ ਉਹੁ ਕਰੈ ਜਾਨੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧॥
ହେ କବୀର! ଏହା ସବୁ ସେହି କରିମର ହିଁ କର୍ମ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କୁ ଯାହା ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ କରିଥାନ୍ତି||4||1||

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ॥
ନାମଦେବ ଜୀ॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਖੁੰਦਕਾਰਾ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋର ସାହାରା ଅଟେ।

ਮੈ ਗਰੀਬ ਮੈ ਮਸਕੀਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଗରିବ ଏବଂ ନିରୀହ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋର ଆଶ୍ରା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰੀਮਾਂ ਰਹੀਮਾਂ ਅਲਾਹ ਤੂ ਗਨੀਂ ॥
ହେ କରିମ, ରହୀମ, ଆଲାହା! ତୁ ହିଁ ଧନବାନ ଅଟୁ।

ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ਦਰਿ ਪੇਸਿ ਤੂੰ ਮਨੀਂ ॥੧॥
ତୁ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ସାମନାରେ ସାକ୍ଷାତ ଅଟୁ! ତୁ ସବୁ ସମୟରେ ମୋର ଭିତରେ ଏବଂ ବାହାରେ ମୋର ସାମନାରେ ରହିଥାନ୍ତି॥1॥

ਦਰੀਆਉ ਤੂ ਦਿਹੰਦ ਤੂ ਬਿਸੀਆਰ ਤੂ ਧਨੀ ॥
ତୁ ଦୟାର ଦରିଆ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଅନନ୍ତ ଆଉ ତୁ ହିଁ ଧନୀ ଅଟୁ।

ਦੇਹਿ ਲੇਹਿ ਏਕੁ ਤੂੰ ਦਿਗਰ ਕੋ ਨਹੀ ॥੨॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ଜୀବଙ୍କୁ ସବୁ କିଛି ଦେଉ ଆଉ ନେଉ, ତୋର ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି॥2॥

ਤੂੰ ਦਾਨਾਂ ਤੂੰ ਬੀਨਾਂ ਮੈ ਬੀਚਾਰੁ ਕਿਆ ਕਰੀ ॥
ତୁ ଚତୁର ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର କଣ ବିଚାର କରିବି?

ਨਾਮੇ ਚੇ ਸੁਆਮੀ ਬਖਸੰਦ ਤੂੰ ਹਰੀ ॥੩॥੧॥੨॥
ହେ ନାମଦେବଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିବା ବାଲା ଅଟୁ||3||1||2||

ਹਲੇ ਯਾਰਾਂ ਹਲੇ ਯਾਰਾਂ ਖੁਸਿਖਬਰੀ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ଖୁସି ଖବର ଶୁଣ!

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਂਉ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਂਉ ॥
ତୋ' ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ବଳିଦାନ ଦେଉଛି।

ਨੀਕੀ ਤੇਰੀ ਬਿਗਾਰੀ ਆਲੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋତେ ତୋର କାମ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ତୋର ନାମ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

କୁଜା ଆମଦ କୁଜା ରଫତୀ କୁଜା ମେ ରବୀ ॥
ତୁ କେଉଁଠୁ ଆସିଛୁ, ତୁ କୁଆଡେ ଯାଇଥିଲୁ ଏବଂ ତୁ କେଉଁ ଆଡେ ଯିବୁ,

ଦ୍ୱାରିକା ନଗରୀ ରାସି ବୁଗୋଈ ॥୧॥
ଏହା ଦ୍ୱାରିକା ନଗରୀ ଅଟେ, ଏଠାରେ ସତ୍ୟ ହିଁ କୁହ ॥1॥

ଖୁବୁ ତେରୀ ପଗରୀ ମୀଠେ ତେରେ ବୋଲ ॥
ତୋର ପଗଡି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଆଉ ତୋର ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମିଠା ଅଟେ ॥1॥

ଦ୍ୱାରିକା ନଗରୀ କାହେ କେ ମଗୋଲ ॥୨॥
ଦ୍ୱାରିକା ନଗରୀରେ କେହି ମୋଗଲ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ ॥2॥

ଚଂଦୀଂ ହଜାର ଆଲମ ଏକଲ ଖାନାଂ ॥
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ହଜାର ଭବନରେ ଏକ ତୁ ହିଁ ସୁଲତାନ ଅଟୁ ।

ହମ ଚିନୀ ପାତିସାହ ସାଂବଲେ ବରନାଂ ॥୩॥
ଆମେ ତୋତେ ଶ୍ୟାମଳ ରଙ୍ଗର ବାଦଶାହ ରୂପରେ ଜାଣିଛୁ ଅର୍ଥାତ ତୁ ହିଁ କୃଷ୍ଣ ଅଟୁ ॥3॥

ଅସପତି ଗଜପତି ନରହ ନରିଂଦ ॥
ତୁ ହିଁ ଅଶ୍ୱପତି ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଗଜପତି ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ନରଙ୍କ ନରେଶ ବ୍ରହ୍ମା ଅଟୁ ।

ନାମେ କେ ସ୍ୱାମୀ ମୀର ମୁକଂଦ ॥୪॥୨॥୩॥
ହେ ନାମଦେବଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ମୀର ମୁକୁନ୍ଦ ଅଟୁ ||4||2||3||

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା (ଓଂକାର ସ୍ୱରୂପ) ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ଆଦିପୁରୁଷ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ସମଦୃଷ୍ଟି କାରଣରୁ ସେ ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 1 ଚଉପଦୀ ଘର 1

ਭਾਂਡਾ ਧੋਇ ਬੈਸਿ ਧੂਪੁ ਦੇਵਹੁ ਤਉ ਦੂਧੈ ਕਉ ਜਾਵਹੁ ॥
ପ୍ରଥମେ ନିଜ ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ରକୁ ବିକାରର ମଇଳାରୁ ଶୁଦ୍ଧ କର, ପୁଣି ଏହାକୁ ଧୂପ ଦିଅ ଅର୍ଥାତ ମନକୁ ସ୍ଥିର କରି ହୃଦୟ ରୂପୀ ମାଠିଆରେ ଶୁଭ ଗୁଣ ଦିଅ ଏବଂ ଦୁଧ ଆଣିବା ପାଇଁ ଯାଅ ଅର୍ଥାତ କାମ କର।

ਦੂਧੁ ਕਰਮ ਫੁਨਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸ ਜਮਾਵਹੁ ॥੧॥
କର୍ମ ହିଁ ଦୁଧ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ, ପୁଣି ଏହି ଦୁଧକୁ ସୁରତିର ଜାଗ ଦିଅ ଅର୍ଥାତ କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ନିଜ ବୃତ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇ ରଖ, ନିଷ୍କାମ ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଦୁଧକୁ ଜମା ଦିଅ ଅର୍ଥାତ କର୍ମର ଫଳର ଇଚ୍ଛା ରଖ ନହିଁ॥1॥

ਜਪਹੁ ਤ ਏਕੋ ਨਾਮਾ ॥
କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପ କର,

ਅਵਰਿ ਨਿਰਾਫਲ ਕਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ କର୍ମ ନିଷ୍ଫଳ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਈਟੀ ਹਾਥਿ ਕਰਹੁ ਫੁਨਿ ਨੇਤ੍ਰਉ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ॥
ଏହି ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ ବଶରେ କରିବା ହିଁ ହାତରେ ରସିର ଗୋଟି ଧରିବା ଅଟେ, ଅଜ୍ଞାନ ରୂପକ ନିଦ୍ରାରେ ନ ଆସିବା ହିଁ ରସି ଅଟେ।

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਤਬ ਮਥੀਐ ਇਨ ਬਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹੁ ॥੨॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ତାହାହେଲେ କର୍ମ ରୂପୀ ଦୁଧର ମନ୍ଥନ ହେବ, ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥2॥

ਮਨੁ ਸੰਪਟੁ ਜਿਤੁ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵਣੁ ਭਾਵਨ ਪਾਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਰੇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ମନ ଓ ହୃଦୟକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିବାସ ବନାଇବା ଉଚିତ, ସେ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ନିଜ ମନକୁ ସ୍ନାନ କରୁ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ନିଜ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ଫୁଲର ପାଖୁଡା ଭେଟ ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ତୃପ୍ତ କରୁ।

ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਣ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਸੇਵੇ ਇਨ੍ ਬਿਧਿ ਸਾਹਿਬੁ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ॥੩॥
ଯଦି ସେ ସେବକ ବନି ନିଜ ପ୍ରାଣର ପୂଜା ଅର୍ପଣ କରି ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥3॥

ਕਹਦੇ ਕਹਹਿ ਕਹੇ ਕਹਿ ਜਾਵਹਿ ਤੁਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! କହିବା ବାଲା ତୋ' ବିଷୟରେ କେବଳ କଥା କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ କଥା କହି କହି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲି ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମ ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਜੰਪੈ ਹਉ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥੪॥੧॥
ଭକ୍ତିହୀନ ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି, ' ମୁଁ ସଚ୍ଚା ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ତୁତି ସର୍ବଦା କରିଥାନ୍ତି||4||1||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ସୁହୀ ମହଲା 1 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਨ ਬਾਹਰਿ ਜਾਇ ॥
ହେ ଜୀବ! ପରମାତ୍ମା ତୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ତୁ ବାହାରକୁ ଯାଅ ନାହିଁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ ਕਾਹੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੧॥
ତୁ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତକୁ ଛାଡି ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ କାହିଁକି ଖାଉଛ?॥1॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଜପ କର ଯେ

ਹੋਵਹੁ ਚਾਕਰ ਸਾਚੇ ਕੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକଙ୍କ ଚାକର ହୋଇଯାଅ॥1॥ରୁହ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭੁ ਕੋਈ ਰਵੈ ॥
ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର କେବଳ କଥା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਬਾਂਧਨਿ ਬਾਂਧਿਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਵੈ ॥੨॥
ସାରା ଜଗତ ମାୟାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛି॥2॥

ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸੁ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ଚାକର ବନିଯାଏ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਇ ॥੩॥
ସମୁଦ୍ର, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଗଗନ ସେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି॥3॥

ਹਮ ਨਹੀ ਚੰਗੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ନା ଆମେ ଉତ୍ତମ ଅଟୁ ଆଉ ନା କେହି ମନ୍ଦ ଅଟେ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰੇ ਸੋਇ ॥੪॥੧॥੨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜୀବକୁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||1||2||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੬
ସୁହୀ ମହଲା 1 ଘର 6

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਉਜਲੁ ਕੈਹਾ ਚਿਲਕਣਾ ਘੋਟਿਮ ਕਾਲੜੀ ਮਸੁ ॥
କାଂସ୍ୟ ଧାତୁ ବହୁତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଚକ ଚକ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଘଷିଲେ ଭିତରେ କଳା ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ।

ਧੋਤਿਆ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਾ ਤਿਸੁ ॥੧॥
ଯଦି ଏହାକୁ ଶହେ ଥର ଧୁଆ ଯାଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ॥1॥

ਸਜਣ ਸੇਈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੰਨ੍ਹਿ ॥
ସଜ୍ଜନ ସେ ହିଁ ଅଟେ,ଯିଏ ମୋର ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ସୁଖ-ଦୁଃଖରେ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯିବା ସମୟରେ ମୋ' ସାଥିରେ ଯିବେ।

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਖੜੇ ਦਿਸੰਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି କର୍ମର ଲେଖା ମଗାଯାଏ, ସେ ମୋ' ସାଥିରେ ଥିବା ଦେଖା ଦେବେ ଅର୍ଥାତ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ବନିଯିବେ॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਪਾਸਹੁ ਚਿਤਵੀਆਹਾ ॥
ଘର, ମନ୍ଦିର ଏବଂ ଚାରି ଆଡେ ଚିତ୍ରିତ ଥିବା ମହଲ ହେଉ, କିନ୍ତୁ

ਢਠੀਆ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਨ੍ਹੀ ਵਿਚਹੁ ਸਖਣੀਆਹਾ ॥੨॥
ଏହା ଭିତରୁ ଫମ୍ପା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏହା କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ॥2॥

ਬਗਾ ਬਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀਰਥ ਮੰਝਿ ਵਸੰਨ੍ਹਿ ॥
ଧବଳ ପକ୍ଷୀ ବାଲା ବଗ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାଏ,

ਘੁਟਿ ਘੁਟਿ ਜੀਆ ਖਾਵਣੇ ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀਅਨ੍ਹਿ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ସେ ନିରୀହ ଜୀବର ଗଳା ଚିପି ଚିପି ଖାଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ତାହାକୁ ଧବଳ ଅର୍ଥାତ ଉତ୍ତମ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥3॥

ਸਿੰਮਲ ਰੁਖੁ ਸਰੀਰੁ ਮੈ ਮੈਜਨ ਦੇਖਿ ਭੁਲੰਨ੍ਹਿ ॥
ମୋର ଶରୀର ସିମୁଳି ବୃକ୍ଷ ଭଳି ଅଟେ, ଯେପରି ସିମୁଳି ଫଳକୁ ଦେଖି ପକ୍ଷୀ ଧୋକା ଖାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋତେ ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟ ଭୁଲ କରିଥାଏ।

ਸੇ ਫਲ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਨ੍ਹੀ ਤੇ ਗੁਣ ਮੈ ਤਨਿ ਹੰਨ੍ਹਿ ॥੪॥
ଯେପରି ସିମୁଳି ଫଳ ଶୁଆର କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ, ସେପରି ଲକ୍ଷଣ ମୋର ଶରୀରରେ ଅଛି ॥4॥

ਅੰਧੁਲੈ ਭਾਰੁ ਉਠਾਇਆ ਡੂਗਰ ਵਾਟ ਬਹੁਤੁ ॥
ମୁଁ, ଅନ୍ଧ, ପାପର ଭାର ନିଜ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉଠାଇଛି ଆଉ ଏହି ଜୀବନ ରୂପୀ ପାହାଡ ମାର୍ଗ ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ।

ਅਖੀ ਲੋੜੀ ਨਾ ਲਹਾ ਹਉ ਚੜਿ ਲੰਘਾ ਕਿਤੁ ॥੫॥
ମୁଁ ନିଜ ଅନ୍ଧ ଆଖିରେ ମାର୍ଗ ଖୋଜିବାକୁ ଚାହୁଁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ମାର୍ଗ ମିଳୁନାହିଁ, ମୁଁ କ୍ଷୁହାଡ ଉପରେ ଚଢି କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବି ॥5॥

ਚਾਕਰੀਆ ਚੰਗਿਆਈਆ ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਕਿਤੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ ଚତୁରତା କେଉଁ କାମରେ ଆସିବ?

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂੰ ਬਧਾ ਛੁਟਹਿ ਜਿਤੁ ॥੬॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବୁ ॥6॥1॥3॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1 ॥

ਜਪ ਤਪ ਕਾ ਬੰਧੁ ਬੇੜੁਲਾ ਜਿਤੁ ਲੰਘਹਿ ਵਹੇਲਾ ॥
ହେ ଜୀବ! ଜପ ତପର ସୁନ୍ଦର ବେଡା ବାନ୍ଧ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁ ଭବସାଗରରୁ ସୁଗମ ଭାବରେ ପାରହୋଇଯିବୁ।

ਨਾ ਸਰਵਰੁ ਨਾ ਉਛਲੈ ਐਸਾ ਪੰਥੁ ਸੁਹੇਲਾ ॥੧॥
ନା ଭବସାଗର ତୋତେ ବୁଡାଇବ ଆଉ ନା ହିଁ ତାହାର ଲହଡି ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବ, ଏଣୁ ତୋର ମାର୍ଗ ସରଳ ହୋଇଯିବ ॥1 ॥

ਤੇਰਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਮੰਜੀਠੜਾ ਰਤਾ ਮੇਰਾ ਚੋਲਾ ਸਦ ਰੰਗ ਢੋਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମର ରଙ୍ଗ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟେ, ଏକ ତୋର ନାମ ହିଁ ମଜିଠ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ମୋର ଶରୀର ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ର ପକ୍କା ରଙ୍ଗ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਾਜਨ ਚਲੇ ਪਿਆਰਿਆ ਕਿਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ ॥
ହେ ହରି ମାର୍ଗରେ ଚାଲିବା ବାଲା ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ! ହରିଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଳନ ହୋଇଥାଏ?

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਹਿ ਗੰਠੜੀਐ ਮੇਲੇਗਾ ਸੋਈ ॥੨॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ଶୁଭ ଗୁଣ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ନିଜେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାନ୍ତି॥2॥

ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਜੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਈ ॥
ଯଦି କେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ପୁନର୍ବାର ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ।

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର କରିଛନ୍ତି, ଏକ ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਸੀਤਾ ਹੈ ਚੋਲਾ ॥
ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ଦୂର କରି ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର କରି ଦେଇଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ନୂଆ ପୋଷାକ ସିଲାଇଛି।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੋਲਾ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନର ଏହି ଫଳ ପାଇଛି ଆଉ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାଣୀ ଅମୃତ ଅଟେ॥4॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਹੇਲੀਹੋ ਸਹੁ ਖਰਾ ਪਿਆਰਾ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ସତସଙ୍ଗୀ ସଖୀ! ପତି-ପ୍ରଭୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି,

ਹਮ ਸਹ ਕੇਰੀਆ ਦਾਸੀਆ ਸਾਚਾ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੫॥੨॥੪॥
ଆମେ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ଦାସୀ ଅଟୁ ଆଉ ଆମର ପତି-ପ୍ରଭୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି ||5||2||4||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1॥

ਜਿਨ ਕਉ ਭਾਂਡੈ ਭਾਉ ਤਿਨਾ ਸਵਾਰਸੀ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ରରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଅଛି, ସେ ତାହାକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸੁਖੀ ਕਰੈ ਪਸਾਉ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਸੀ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା କରି ତାହାକୁ ସୁଖୀ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଦୁଃଖ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਹਸਾ ਮੂਲੇ ਨਾਹਿ ਸਰਪਰ ਤਾਰਸੀ ॥੧॥
ଏହି କଥାରେ ଆଦୌ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାନ୍ତି॥1॥

ਤਿਨ੍ਾ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਆਇ ਜਿਨ ਕਉ ਲੀਖਿਆ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି, ଗୁରୁ ଆସି ତାହା ସହିତ ମିଶିଛନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਦੇਵੈ ਦੀਖਿਆ ॥
ହରିଙ୍କ ଅମୃତ ନାମ ସେ ତାହାକୁ ଦୀକ୍ଷାରେ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਭਵਹਿ ਨ ਭੀਖਿਆ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ଭିକ୍ଷା ପାଇଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ॥2॥

ਜਾ ਕਉ ਮਹਲੁ ਹਜੂਰਿ ਦੂਜੇ ਨਿਵੈ ਕਿਸੁ ॥
ଯାହାକୁ ରହିବା ପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହଲ ମିଳି ଯାଇଛି, ସେ ଅନ୍ୟ କାହାର ସମ୍ମୁଖରେ କାହିଁକି ନତ ହେବେ?

ਦਰਿ ਦਰਵਾਣੀ ਨਾਹਿ ਮੂਲੇ ਪੁਛ ਤਿਸੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରର ଦ୍ୱାରପାଳ ତାହାକୁ ଆଦୌ ପଚାରେ ନାହିଁ।

ਛੁਟੈ ਤਾ ਕੈ ਬੋਲਿ ਸਾਹਿਬ ਨਦਰਿ ਜਿਸੁ ॥੩॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ॥3॥

ਘਲੇ ਆਣੇ ਆਪਿ ਜਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੂਜਾ ਮਤੈ ਕੋਇ ॥
ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ଉପଦେଶ ଦେବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରାଣୀକୁ ଦୁନିଆକୁ ପଠାଇ ଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଫେରସ୍ତ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਢਾਹਿ ਉਸਾਰੇ ਸਾਜਿ ਜਾਣੈ ਸਭ ਸੋਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ନାଶ କରି ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ନିଜେ ହିଁ ସବୁକିଛି ବନାଇବାର ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਬਖਸੀਸ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ॥੪॥੩॥੫॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ହିଁ ନାମର ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯାହା ଉପରେ ତାହାଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ||4||3||5||

Page 730

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1 ॥

ਭਾਂਡਾ ਹਛਾ ਸੋਇ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ॥
ସେହି ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ର ଭଲ ଅଟେ, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਭਾਂਡਾ ਅਤਿ ਮਲੀਣੁ ਧੋਤਾ ਹਛਾ ਨ ਹੋਇਸੀ ॥
ଯେଉଁ ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ର ବହୁତ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଧୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਹੋਇ ਸੋਝੀ ਪਾਇਸੀ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯାଏ।

ਏਤੁ ਦੁਆਰੈ ਧੋਇ ਹਛਾ ਹੋਇਸੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଧୋଇଲେ ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ।

ਮੈਲੇ ਹਛੇ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਆਪਿ ਵਰਤਾਇਸੀ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମଇଳା ଓ ଭଲକୁ ବୁଝିଥାନ୍ତି।

ਮਤੁ ਕੋ ਜਾਣੈ ਜਾਇ ਅਗੈ ਪਾਇਸੀ ॥
କେହି ଏହା ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ସେ ପରଲୋକ ଯାଇ ଜ୍ଞାନ ପାଇଯିବ।

ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਤੇਹਾ ਹੋਇਸੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେ ସେପରି ହିଁ ବନିଯାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਆਪਿ ਵਰਤਾਇਸੀ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ଦାନ ଜୀବଙ୍କୁ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਚਲਿਆ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਵਾਜਾ ਵਾਇਸੀ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନାମ ଜପିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ସଫଳ କରି ସମ୍ମାନପୂର୍ବକ ପରଲୋକ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଦୁନିଆରେ ନିଜ କୀର୍ତ୍ତି ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାଏ।

ਮਾਣਸੁ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਸੁਣਾਇਸੀ ॥
ବିଚରା ମନୁଷ୍ୟ କଥା କଣ, ଏହି କୀର୍ତ୍ତି ତିନି ଲୋକରେ ଶୁଣାଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਨਿਹਾਲ ਸਭਿ ਕੁਲ ਤਾਰਸੀ ॥੧॥੪॥੬॥
ହେ ନାନକ! ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନିଜର ସାରା କୁଳକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ|1||4||6||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1॥

ਜੋਗੀ ਹੋਵੈ ਜੋਗਵੈ ਭੋਗੀ ਹੋਵੈ ਖਾਇ ॥
ଯିଏ ଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଯୋଗ ସାଧନା କରିଥାଏ, ଯିଏ ଗୃହସ୍ଥି ହୋଇଥାଏ, ସେ ଭୋଗ ପଦାର୍ଥରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤਪੀਆ ਹੋਵੈ ਤਪੁ ਕਰੇ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥੧॥
ଯିଏ ତପସ୍ୱୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ତପସ୍ୟା ହିଁ କରିଥାଏ ଏବଂ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ॥1॥

ਤੇਰਾ ਸਦੜਾ ਸੁਣੀਜੈ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋ ਬਹੈ ਅਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯଦି କେହି ତୋର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରିଥାଏ, ତୋର ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣିବା ଚାହିଁ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸਾ ਬੀਜੈ ਸੋ ਲੁਣੇ ਜੋ ਖਟੇ ਸੋ ਖਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ବୀଜ ବୁଣିଥାଏ, ସେପରି ଫଳ ସେ ପାଇଥାଏ, ଯେପରି ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଉପଯୋଗ କରିଥାଏ।

ਅਗੈ ਪੁਛ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸਣੁ ਨੀਸਾਣੈ ਜਾਇ ॥੨॥
ଯଦି କେହି ନାମ ରୂପୀ ସନ୍ଦେଶ ସହିତ ଯାଇଥାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାକୁ କେହି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ॥2॥

ਤੈਸੋ ਜੈਸਾ ਕਾਢੀਐ ਜੈਸੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ଭଲ-ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେପରି ହିଁ କୁହାଯାଇ ଥାଏ।

ਜੋ ਦਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਸੋ ਦਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥੩॥
ଜୀବନର ଯେଉଁ ଶ୍ୱାସରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ସେହି ଶ୍ୱାସ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ଯାଇଥାଏ॥3॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਵੇਚੀ ਬੈ ਕਰੀ ਜੇ ਕੋ ਲਏ ਵਿਕਾਇ ॥
ଯଦି କେହି କ୍ରେତା ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ନିଜ ତନ ତାହାକୁ ବିକ୍ରି କରିଦେବି, ଯଦି ତାହା ବଦଳରେ ମୋତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମିଳିଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਕੰਮਿ ਨ ਆਵਈ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਹੀ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥੪॥੫॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ତନରେ ସତ୍ୟ ନାମ ବାସ କରେ ନାହିଁ, ତାହା କିଛି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ||4||5||7||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੭
ସୁହୀ ମହଲା 1 ଘର 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੋਗੁ ਨ ਖਿੰਥਾ ਜੋਗੁ ਨ ਡੰਡੈ ਜੋਗੁ ਨ ਭਸਮ ਚੜਾਈਐ ॥
ଚିରା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବା ଯୋଗ ନୁହେଁ, ହାତରେ ଦଣ୍ଡ ଧରି ବା ଯୋଗ ନୁହେଁ ଏବଂ ଶରୀରରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇବା ଯୋଗ ସାଧନା ନୁହେଁ।

ਜੋਗੁ ਨ ਮੁੰਦੀ ਮੂੰਡਿ ਮੁਡਾਇਐ ਜੋਗੁ ਨ ਸਿੰਙੀ ਵਾਈਐ ॥
କାନରେ ମୁଦ୍ରା ପିନ୍ଧିବା ଆଉ ମସ୍ତକ ଲଣ୍ଡା ହେବା ଯୋଗ ନୁହେଁ।

ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੧॥
ଯୋଗର ମାର୍ଗ ଏପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଯେ ମାୟା ରହିତ ହେବା ହିଁ ନିରଞ୍ଜନ ଅର୍ଥାତ ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିବା॥1॥

ਗਲੀ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ ॥
କଥା କରିବାରେ ଯୋଗ ହୁଏନାହିଁ।

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਸਮਸਰਿ ਜਾਣੈ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯୋଗୀ ତାହାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ସବୁଙ୍କୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଥାନ୍ତି ତଥା ଏକା ଭଳି ବୁଝିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੋਗੁ ਨ ਬਾਹਰਿ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਜੋਗੁ ਨ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ ॥
ବାହାରେ ଶ୍ମଶାନରେ ରହି ଯୋଗ-ସାଧନା ନୁହେଁ ଆଉ ନା ସମାଧି ଲଗାଇବା ଯୋଗ ଅଟେ।

ਜੋਗੁ ਨ ਦੇਸਿ ਦਿਸੰਤਰਿ ਭਵਿਐ ਜੋਗੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ ॥
ଦେଶ-ପରଦେଶରେ ଭ୍ରମଣ କରିବା ଆଉ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ କରିବା ମଧ୍ୟ ଯୋଗ ନୁହେଁ।

ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੨॥
ଯୋଗର ଯୁକ୍ତି ଏହା ଯେ ମୋହ ମାୟାରେ ରହି ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରୁହ॥2॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਈਐ ॥
ଯେବେ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟର ସନ୍ଦେହ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଏହି ମନକୁ ବଶ କରିନିଏ।

ନିझରୁ झରै ସହଜ ଧୁନି ଲାଗୌ ଘର ହୀ ପରଚା ପାଈଐ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଅମରୁ-ନାମର ଝରଣା ବହିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାର ମନ ମଧୁର ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ-ଘରେ ବିଦ୍ୟମାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ଅଂଜନ ମାହି ନିରଂଜନି ରହୀଐ ଜୋଗ ଜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੩॥
ବାସ୍ତବରେ ମୋହ ମାୟାରେ ରହି ମାୟାଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିବା ହିଁ ଯୋଗ-ଯୁକ୍ତି ଅଟେ ॥3॥

ନାନକ ଜୀਵਤਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਈਐ ॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଯୋଗ-ସାଧନା କରିବା ଉଚିତ ଯେ ଜୀବନରେ ମୋହ-ମାୟା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ନ ହୋଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା।

ਵਾਜੇ ਬਾਝਹੁ ਸਿੰਙੀ ਵਾਜੈ ਤਉ ਨਿਰਭਉ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବାଜା ବିନା ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ, ନିର୍ଭୟ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਹੀਐ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਉ ਪਾਈਐ ॥੪॥੧॥੮॥
ଯୋଗର ମାର୍ଗ ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଏ ଯେ ମାୟାରେ ରହି ହିଁ ନିରଞ୍ଜନ ଅର୍ଥାତ ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିବା||4||1||8||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1॥

ਕਉਣ ਤਰਾਜੀ ਕਵਣੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਸਰਾਫੁ ਬੁਲਾਵਾ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତାହା କେଉଁ ତରାଜୁ, କେଉଁ ତଉଲା, ଯେଉଁଠି ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର ଭାର ତଉଲିବି?

ਕਉਣੁ ਗੁਰੂ ਕੈ ਪਹਿ ਦੀਖਿਆ ਲੇਵਾ ਕੈ ਪਹਿ ਮੁਲੁ ਕਰਾਵਾ ॥੧॥
ତୋର ମହିମା ଆର ପରଖ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ କାହାକୁ ବୋଲାଇବି? କେଉଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରୁ ଦୀକ୍ଷା ନେବି, ଆଉ କାହା ଦ୍ୱାରା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଇବି? ॥1॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ରହସ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਤੂੰ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଜଳ, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଆକାଶରେ ଭରପୁର ଅଛୁ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାବୁନ ଠାରେ ରହିଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੁ ਤਾਰਾਜੀ ਚਿਤੁ ਤੁਲਾ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ਸਰਾਫੁ ਕਮਾਵਾ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ମୋର ମନ ହିଁ ତରାଜୁ ଅଟେ ଆଉ ମୋର ଚିତ୍ତ ହିଁ ତୁଳା ଅଟେ, ମୁଁ ତୋର ଉପାସନା କରିବି, ଏହା ହିଁ ହେଉ।

ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਸੋ ਸਹੁ ਤੋਲੀ ਇਨ ਬਿਧਿ ਚਿਤੁ ਰਹਾਵਾ ॥੨॥
ନିଜ ମାଲିକଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହିଁ ତଉଲିଥାଏ ତଥା ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ନିଜ ଚିତ୍ତ ସେଥିରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ॥2॥

ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਤੋਲੁ ਤਰਾਜੀ ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କଣ୍ଟା, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତୁଳା, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତରାଜୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତୁଳିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਆਪੇ ਹੈ ਵਣਜਾਰਾ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୁଝିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਅੰਧੁਲਾ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਪਰਦੇਸੀ ਖਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਜਾਵੈ ॥
ମୋର ଏହି ମନ ଅନ୍ଧ ଅଟେ, ନୀଚ ଜାତି ଓ ପରଦେଶୀ ଅଟେ, ଏହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ କେଉଁଠାରୁ ଲେଉଟି ଆସିଥାଏ ଆଉ ତିଳେ ମାତ୍ର ସମୟରେ ପୁଣି କେଉଁଠାକୁ ଚାଲିଯାଏ ଅର୍ଥାତ ପ୍ରତି ସମୟରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਤਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਰਹਦਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੂੜਾ ਪਾਵੈ ॥੪॥੨॥੯॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ନାନକ ଏହି ମନର ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସେହି ମୂର୍ଖ ତୋତେ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ?||4||2||9||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
ସୁହୀ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਕੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁରୁ, ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ରାମ ନାମର ଆରାଧନା କରିଛନ୍ତି,

ਸਭਿ ਇਛਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੂਰੀਆ ਸਭੁ ਚੂਕਾ ਡਰੁ ਜਮ ਕੇ ॥੧॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନ ଓ ତନର ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ କର।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਿਆ ਹਰਿ ਪੀਆ ਰਸੁ ਗਟਕੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମୋର ମନକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ମନ ଇଚ୍ଛା ସେହି ରସକୁ ପାନ କରିଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਊਤਮ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇਰੀ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗତି ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਮ ਧੋਵਹ ਪਗ ਜਨ ਕੇ ॥੨॥
ହେ ହରି! କୃପା କରି ମୋତେ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାଅ, ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇବି ॥2॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸੁ ਰਸਕੇ ॥
ରାମ ନାମ ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରାମନାମ ରୂପୀ ରସର ସ୍ୱାଦ ନେଇ ପାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਲਾਥੀ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕੇ ॥੩॥
ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ଜଳ ପାନ କରିଛି, ତାହାର ସାରା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ॥3॥

ਹਮਰੀ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਮ ਵੇਚਿਓ ਸਿਰੁ ਗੁਰ ਕੇ ॥
ଗୁରୁ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ଜାତି ଗୋତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ବିକ୍ରୟ କରି ଦେଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਗੁਰ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਜਨ ਕੇ ॥੪॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି, ' ମୋର ନାମ 'ଗୁରୁଙ୍କ ଚେଲା' ହୋଇ ଯାଇଛି, ହେ ମୋର ଗୁରୁ! ନିଜ ଦାସର ସମ୍ମାନ ରଖ ॥4॥1॥10॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਜਿਓ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਦਾਲਦ ਦਲਘਾ ॥
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଭଜନ କରିଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦରିଦ୍ରତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭਉ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਮੇਟਿਓ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਅਸਥਿਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖਿ ਸਮਘਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ଦୂର କରି ଦେଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରି ସୁଖରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਤਿ ਪਿਰਘਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଅତି ପ୍ରିୟ ରାମନାମର ଭଜନ କର।

ਮੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰ ਆਗੈ ਸਿਰੁ ਵੇਚਿ ਲੀਓ ਮੁਲਿ ਮਹਘਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ ଓ ତନ ଅର୍ପଣ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଦେଇଛି ଏବଂ ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ ବିକ୍ରି କରି ମୁଁ ରମାନମ୍ର ବହୁତ ମହଙ୍ଗା ମୂଲ୍ୟ ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਨਰਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਕੜਿ ਖੜੇ ਸਭਿ ਕਲਘਾ ॥
ନରପତି ରାଜା ମାୟାର ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ନାମ ବିନା ସେମାନଙ୍କୁ ଯମ ଧରି ନେଇଥାଏ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਸਿਰਿ ਡੰਡੁ ਲਗਾਨਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨੇ ਹਥ ਫਲਘਾ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଯମରାଜ ତାହାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଦଣ୍ଡ। ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ, ଏହିପରି ତାହାକୁ ନିଜ କର୍ମର ଫଳ ମିଳିଥାଏ॥2॥

ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਜਨ ਕਿਰਮ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਤਿਪਲਘਾ ॥
ହେ ହରି! ମୋର ରକ୍ଷା କର, ମୁଁ ତୋର ତୁଚ୍ଛ ସେବକ ଅଟେ, ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਦਰਸਨੁ ਸੰਤ ਦੇਹੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਲੋਚ ਪੂਰਿ ਜਨੁ ਤੁਮਘਾ ॥੩॥
ମୋତେ ନିଜ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଅ, ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ସୁଖ ପାଇବି, ହେ ପାଳନହାର ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଅଭିଳାଷ ପୁରା କର, ମୁଁ ତୁମର ହିଁ ସେବକ ଅଟେ॥3॥

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਮੋ ਕਉ ਕੀਜੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਨਿਮਘਾ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଓ ମହାନ ପୁରୁଷ ଅଟୁ, ମୋତେ ନିମିଷକ ପାଇଁ ହରିନାମର ଦାନ ଦିଅ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਸਦ ਘੁਮਘਾ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ନାମ ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି, ମୁଁ ସର୍ବଦା ହିଁ ନାମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥4॥2॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਰੰਙੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੰਙੁ ਮਜੀਠੈ ਰੰਙੁ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ଅଟେ ଏବେମ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ମଜିଠ ଭଳି ପକ୍କା ରଙ୍ଗ ଅଟେ।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਚਾੜਿਆ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੀ ਭੰਙੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାହାର ମନରେ ଏହି ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ଚଢାଇଛନ୍ତି, ତାହା ପୁନର୍ବାର ଛାଡେ ନାହିଁ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਕਰਿ ਰੰਙੁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମନାମର ରଙ୍ଗ କର।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਰਾਉ ਨਿਸੰਙੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଅବଶ୍ୟ ହରି ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਮਨਮੁਖੀ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅੰਙੁ ॥
ଜ୍ଞାନହୀନ ମନମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ସମ୍ବନ୍ଧ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਇਓ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਸਹਲੰਙੁ ॥੨॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ କଦାପି ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ତାହାର ମନରେ ଦୈତ୍ୟଭାବ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ॥2॥

ਹਮ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਦੁਹਚਾਰੀਆ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਅੰਗੀ ਅੰਙੁ ॥
ମୁଁ ପାପର ମଇଳାରେ ଭରି ରହିଥିବା ଦୁଷ୍କର୍ମୀ ଅଟେ, ହେ ଭକ୍ତର ପକ୍ଷ କରିବା ବାଲା ହରି! ମୋର ରକ୍ଷା କର।

ਗੁਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਵਲਾਇਆ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ਕਿਲਵਿਖ ਪੰਙੁ ॥੩॥
ଯେବେ ମୋତେ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ-ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରାଇଛନ୍ତି ମୋର ପାପର ମଇଳା ମନରୁ ବାହାରି ଯାଇଛି॥3॥

ਹਰਿ ਦੀਨਾ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਹੁ ਸੰਙੁ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାଅ।

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਙੁ ॥੪॥੩॥
ମୁଁ ସତସଙ୍ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ପାଇଛି, ହେ ନାନକ! ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ମୋର ମନ-ତନରେ ବାସ କରିଛି॥4॥3॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ହରି-ହରି ନାମକୁ ଜପ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିତ୍ୟ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତି ଛଳ-କପଟ କରିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇନଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸੁਪਨੈ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ବହୁତ ସାରା ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିଥାଉ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ॥1॥

ਗਿਆਨੀ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਚੜੈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ଯେପରି ଅନୁପଚାରିତ କପଡାରେ କେବେ ରଙ୍ଗ ଚଢେ ନାହିଁ, ସେ ଯେ କୌଣସି ଅଭିଳାଷ କରୁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਪੁ ਤਪ ਸੰਜਮ ਵਰਤ ਕਰੇ ਪੂਜਾ ਮਨਮੁਖ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟର ଅଭିମାନ ରୂପୀ ରୋଗ କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ସେ ଜପ, ତପସ୍ୟା, ସଂଯମ, ବ୍ରତ ଏବଂ ପୂଜା ଯାହା ବି କରୁ।

ਅੰਤਰਿ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਅਭਿਮਾਨਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥੨॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବଡ ରୋଗ ରୋଗ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ସେ ବରବାଦ ହୋଇଯାଏ ॥2 ॥

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ ਮਨੂਆ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ ॥
ବାହାରେ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସେ ଧାର୍ମିକ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ଚତୁରତା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿਆ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਆਵੈ ॥੩॥
ଅହଂତ୍ୱରେ ଫସି ସେ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ବାରମ୍ବାର ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ଆସିଥାଏ ॥3 ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕੋ ਬੂਝੈ ਏਕਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବୁଝିପାରି ସେଥିରେ ହି ରହିଥାଏ ॥4 ॥4 ॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨
ସୁହୀ ମହଲା 4 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਗਰੀ ਖੋਜਿ ਖੋਜਾਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈ ॥੧॥
ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ନିଜ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀକୁ ଭଲ ଭାବରେ ସନ୍ଧାନ କରିଛି, ଯେଉଁଥିରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ॥1 ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਵਸਾਈ ॥
ମୋର ମନରେ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିଛି।

ତିସନਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୋର ସବୁ କ୍ଷୁଧା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ହିଁ ବଞ୍ଚି ଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਗੁਣ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥੨॥
ଦୟାଳୁ ସଦଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ମୋର ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି॥2॥

ਹਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਢੂਢਿ ਢੂਢਾਈ ॥
ମୁଁ ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇଛି ଏବଂ

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈ ॥੩॥
ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ହରି-ରସ ପାଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥
ଆରମ୍ଭରୁ କପାଳରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଭାଗ୍ୟ କାରଣରୁ ମୁଁ ହରିଙ୍କୁ ପାଇଛି।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਮੇਲੈ ਹਰਿ ਭਾਈ ॥੪॥੧॥੫॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁ ନାନକ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି||4||1||5||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4 ॥

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥
ହରି ନିଜ କୃପା କରି ମନରେ ନିଜ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି।
ହେ ଜୀବ!

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੧॥
ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ରହି ହରିନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ॥1॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥
ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଥିବା ମନ ସୁଖର ଅନୁଭୂବ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ଦିନରାତି ଆନନ୍ଦରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਰੰਗ ਕਉ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ଜୀବନରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜଣ ଏହି ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗର କାମନା କରିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗੁ ਚਲੂਲਾ ਹੋਈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରେମ ରୂପୀ ଗାଢ଼ ଲାଲ ରଙ୍ଗ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ମନରେ ଲାଗିଥାଏ ॥2॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੁਗਧੁ ਨਰੁ ਕੋਰਾ ਹੋਇ ॥
ମୂର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଖାଲି କପଡା ଭଳି ହୋଇଥାଏ।

ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਰੰਗੁ ਨ ਹੋਵੈ ਕੋਇ ॥੩॥
ଯଦି ସେ ଶହେ ଥର ମଧ୍ୟ ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ କୌଣସି ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ଲାଗେ ନାହିଁ॥3॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥੪॥੨॥੬॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ, ହେ ନାନକ! ପୁଣି ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ହରି-ରସ ଓ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||4||2||6||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4 ॥

ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹੀ ਅਘਾਇ ॥
ଯିଏ ହରିରସ ପିଇ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੀਵੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହରି-ରସ ପାନ କରିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାଏ॥1॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਨ ਚਾਖਹੁ ਜੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯଦି ତୁମେ ହରି-ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବ, ତାହାହେଲେ ପୁଣି

ਤਉ ਕਤ ਅਨਤ ਸਾਦਿ ਲੋਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ସ୍ୱାଦ ପ୍ରତି କାହିଁକି ଲୁବ୍ଧ ହେବ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਰਸੁ ਰਾਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଦ୍ୱାରା ହରି-ରସ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ਰੰਗਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੨॥
ହରି-ରସରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଭକ୍ତଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਮਨਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଦ୍ୱାରା ହରି-ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରାଯାଏ ନାହିଁ।

ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਬਹੁਤੀ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੩॥
ସେ ବଡ ଅହଂକାର କରିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତାହାକୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ॥3॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାମାନ୍ୟ କୃପା ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ହରି-ରସ ପାଇନିଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੪॥੩॥੭॥
ହେ ନାନକ! ପୁଣି ଏପରି ଜୀବ ହରି-ରସ ପିଇ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||4||3||7||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੬
ସୁହୀ ମହଲା 4 ଘର 6

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਇ ॥
ନୀଚ ଜାତିର ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਪੂਛਹੁ ਬਿਦਰ ਦਾਸੀ ਸੁਤੈ ਕਿਸਨੁ ਉਤਰਿਆ ਘਰਿ ਜਿਸੁ ਜਾਇ ॥੧॥
ଏହି ଥର ଦାସୀ ପୁତ୍ର ବିଦୁର ବିଷୟରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କର, ଯାହାଙ୍କ ଘରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆତିଥ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ॥1॥

ਹਰਿ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਸਹਸਾ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭାଇ! ହରିଙ୍କ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ କଥା ଶୁଣ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତା, ଦୁଃଖ ଏବଂ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਰਵਿਦਾਸੁ ਚਮਾਰੁ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨਿਮਖ ਇਕ ਗਾਇ ॥
ଚମାର ଜାତିର ଭକ୍ତ ରବିଦାସ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥିଲେ।

ਪਤਿਤ ਜਾਤਿ ਉਤਮੁ ਭਇਆ ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਪਏ ਪਗਿ ਆਇ ॥੨॥
ସେ ପତିତ ଜାତି ସହିତ ମହାନ ଭକ୍ତ ବନିଗଲେ। ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର, ଏହି ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣର ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଲେ॥2॥

ਨਾਮਦੇਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲੋਕੁ ਛੀਪਾ ਕਹੈ ਬੁਲਾਇ ॥
ଭକ୍ତ ନାମଦେବଙ୍କ ପ୍ରୀତି ହରିଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ଯାଇଛି, ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ନୀଚ ଜାତି ବୋଲି କହୁଥିଲେ।

ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਿਠਿ ਦੇ ਛੋਡੇ ਹਰਿ ਨਾਮਦੇਉ ਲੀਆ ਮੁਖਿ ਲਾਇ ॥੩॥
ହରି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଓ କ୍ଷତ୍ରିୟକୁ ପଛ କରି ନାମଦେବଙ୍କୁ ଆଗ କରି ଆଦର କରିଛନ୍ତି॥3॥

ਜਿਤਨੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਸੇਵਕਾ ਮੁਖਿ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਤਿਨ ਤਿਲਕੁ ਕਢਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ଏବଂ ସେବକ ଅଛନ୍ତି, ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥ ତାହାର କପାଳରେ ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕਉ ਅਨਦਿਨੁ ਪਰਸੇ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੪॥੧॥੮॥
ଯଦି ଜଗତର ବାଦଶାହ ହରି ନିଜ କୃପା କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ନାନକ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଥିବେ ||4||1||8||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਤਿਨ੍ੀ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲਾਰਾ ॥
ସେ ନିଜ ମନରେ ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାର କପାଳରେ ଏହି ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି।

ਤਿਨ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕੋਈ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜਿਨ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾਰਾ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ନିନ୍ଦା କେହି କିପରି କରି ପାରିବ, ଯାହାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ରଚୟିତା ହରି ଅଛନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର; ସେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਧੁਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਬਖਸਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ହରି ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ନିଜ ଭକ୍ତିର ଅମୃତମୟୀ ଭଣ୍ଡାର ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮੂਰਖੁ ਹੋਵੈ ਸੁ ਉਨ ਕੀ ਰੀਸ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਹੁ ਕਾਰਾ ॥੨॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ସମକକ୍ଷ ହେବାର ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ, ସେ ମୂର୍ଖ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଲୋକ ପରଲୋକରେ ତାହାର ମୁଖ କଳା ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸੇ ਸੇਵਕਾ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ଯାହାକୁ ହରିଙ୍କ ନାମ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ଓ ସେବକ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਿਰਿ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਪਵੈ ਛਾਰਾ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଆଉ ନିନ୍ଦୁକ ତିରସ୍କୃତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਿਰਤੀ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਜਗਤ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥
କେବଳ ସେ ଏହି କଥା ଜାଣିଥାଏ, ଯାହାର ଘରେ ଏହା ଘଟିଥାଏ, ଜଗତର ଗୁରୁ, ଗୁର ନାନକ ବିଷୟରେ ଏହି କଥା ବିଚାର କର।

ਚਹੁ ਪੀੜੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਬਖੀਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੨॥੯॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ଯୁଗର ଆଦି ଏବଂ ସାହିବାନର ଚାରି ବଂଶ ନିନ୍ଦା କରିବା ଦ୍ୱାରା କେହି ହରିଙ୍କୁ ପାଇ ନାହାନ୍ତି, ଏଣୁ ସେବା ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ ||4||2||9||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਆਰਾਧੀਐ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਮਿਤੁ ਸਹਾਈ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରାଯାଏ, ସେଠାରେ ହିଁ ସେ ମିତ୍ର ଓ ସହାୟକ ବନିଯାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹੋਰਤੁ ਬਿਧਿ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ତଥା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ହରି-ନାମ ରୂପୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିବା ଉଚିତ,

ਜਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସେ ସହାୟକ ବନି ରହିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਸੰਗਤੀ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟੀਐ ਹੋਰ ਥੈ ਹੋਰਤੁ ਉਪਾਇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ସତସଙ୍ଗୀଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ହରି-ଧନ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਰਤਨੈ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀਆ ਹਰਿ ਰਤਨ ਧਨੁ ਵਿਹਾਝੇ ਕਚੈ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀਏ ਵਾਕਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନର ବ୍ୟାପାରୀ ହରି-ଧନ ରୂପୀ ରତ୍ନକୁ ହିଁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ। ପରନ୍ତୁ, ମାୟା ଧନର ବ୍ୟାପାରୀ ଦ୍ୱାରା କେବଳ କେବଳ କଥାରେ ହରି ଧନ କ୍ରୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥2॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਤਨੁ ਜਵੇਹਰੁ ਮਾਣਕੁ ਹਰਿ ਧਨੈ ਨਾਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਵਤੈ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ହରି ଧନ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ, ମାଣିକ ଅଟେ। ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ହରି ଧନ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମ ମୂହୁର୍ତ୍ତରେ ଜାଗି ରହି ହରିଙ୍କ ଠାରେ ନିଜର ସୁରତି ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਵਤੈ ਕਾ ਬੀਜਿਆ ਭਗਤ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੇ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ॥
ମହା ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବୁଣିଥିବା ହରି ଧନ ଭକ୍ତ ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ଖୁଆଇ ଥାଏ। ପରନ୍ତୁ, ଏହା କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਹਰਿ ਧਨੈ ਕੀ ਭਗਤਾ ਕਉ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ॥੩॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଭକ୍ତକୁ ହରି ଧନର ବଡିମା ମିଳିଛି॥3॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਿਰਭਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਸਾਚਾ ਇਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਅਗਨੀ ਤਸਕਰੈ ਪਾਣੀਐ ਜਮਦੂਤੈ ਕਿਸੈ ਕਾ ਗਵਾਇਆ ਨ ਜਾਈ ॥
ହରି ନାମ ରୂପୀ ଧନ ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ସଦା ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟେ। ସେ ସଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଏହା ଅଗ୍ନି, ଚୋର, ପାଣି ଏବଂ ଯମଦୂତ ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਹਰਿ ਧਨ ਕਉ ਉਚਕਾ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਡੰਡੁ ਨ ਲਗਾਈ ॥੪॥
ହରି ଧନ ଲୁଟିବା ପାଇଁ କେହି ବି ଲୁଟେରା ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ ତଥା ଯମରାଜ ରୂପୀ ମହସୁଲ ଏଥିରେ ଲାଗେ ନାହିଁ॥4॥

ਸਾਕਤੀ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕੈ ਬਿਖਿਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਤਿਨਾ ਇਕ ਵਿਖ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ମାୟାବୀ ଜୀବ ପାପ କରି ଯେଉଁ ବିଷ ରୂପୀ ଧନ ଏକାଠି କରିଛି, ଏହି ଧନ ଏକ କଦମ ମଧ୍ୟ ତାହା ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਹਲਤੈ ਵਿਚਿ ਸਾਕਤ ਦੁਹੇਲੇ ਭਏ ਹਥਹੁ ਛੁੜਕਿ ਗਇਆ ਅਗੈ ਪਲਤਿ ਸਾਕਤੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਢੋਈ ਨ ਪਾਈ ॥੫॥
ମାୟାବୀ ଇହଲୋକରେ ବଡ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ଧନ ତାହାଙ୍କ ହାତରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ପରଲୋକରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାକୁ କୌଣସି ସାହାରା ମିଳେନାହିଁ॥5॥

ਇਸੁ ਹਰਿ ਧਨ ਕਾ ਸਾਹੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਲਦਿ ਚਲਾਈ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏହି ହରି ଧନର ସାହୁକାର ହରି ଆପଣ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସେ ଏହି ଧନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଇଥାଏ।

ਇਸੁ ਹਰਿ ਧਨੈ ਕਾ ਤੋਟਾ ਕਦੇ ਨ ਆਵਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੬॥੩॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ହରି ଧନରେ କେବେ କୌଣସି ଅଭାବ ଆସେ ନାହିଁ ||6||3||10||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4 ॥

ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਇ ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਰਵੈ ਸੋ ਭਗਤੁ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ଭଗବାନ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿਆ ਵਰਨੀਐ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਭਗਵਾਨੁ ॥੧॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଭଗବାନ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମା କଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯିବ॥1॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ਜੀਉ ਲਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਲਿ ਧਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହୃଦୟର ସହିତ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ ତଥା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ସେ ହିଁ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେହି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ସଫଳ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ ରୂପୀ ପରମ ଖଜଣା ମିଳିଥାଏ।

ਜੋ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਾਕਤ ਕਾਮਨਾ ਅਰਥਿ ਦੁਰਗੰਧ ਸਰੇਵਦੇ ਸੋ ਨਿਹਫਲ ਸਭੁ ਅਗਿਆਨੁ ॥੨॥
ਯੇਉਂ ਮਯਾਵੀ ਜੀਵ ਦੈਤ੍ਯਭਾਵਰੇ ਫਸਿ ਨਿਜ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰਿਵਾ ਪਾਇਁ ਵਿਕਾਰਰ ਦੁਰ੍ਗਨ੍ਧ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਏ, ਅਜ੍ਞਾਨ ਅਟੇ ਏਵਂ ਤਾਹਾਰ ਸਵੁ ਕਰ੍ਮ ਨਿਸ੍ਫਲ ਹੋਇਥਾਏ॥2॥

ਜਿਸ ਨੋ ਪਰਤੀਤਿ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕਾ ਗਾਵਿਆ ਥਾਇ ਪਵੈ ਸੋ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥
ਭਗਵਾਨਙ੍ਕ ਪ੍ਰਤਿ ਯਾਹਾਰ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧਾ ਹੋਇਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਸ੍ਤੁਤਿ ਗਾਨ ਹਿਁ ਸ੍ਵੀਕ੍ਰੁਤ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵਂ ਸੇ ਦਰਵਾਰਰੇ ਆਦਰ ਸਕ੍ਾਰ ਪਾਇਥਾਏ।

ਜੋ ਬਿਨੁ ਪਰਤੀਤੀ ਕਪਟੀ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਅਖੀ ਮੀਟਦੇ ਉਨ ਕਾ ਉਤਰਿ ਜਾਇਗਾ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥੩॥
ਯੇਉਂ ਕਪਟੀ ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧਾ ਵਿਨਾ ਮਿਥ੍ਯਾਰੇ ਹਿਁ ਆਖ੍ਿ ਵਨ੍ਦ ਕਰਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਮਿਥ੍ਯਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਏ॥3॥

ਜੇਤਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਭਗਵਾਨੁ ॥
ਹੇ ਭਗਵਾਨ! ਤੁ ਅਨ੍ਤਰ੍ਯਾਮੀ ਅਟੁ, ਏਹਿ ਯੇਤੇ ਪ੍ਰਾਣ ਏਵਂ ਸ਼ਰੀਰ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਅਛ੍ਿ, ਏਹਿ ਸਵੁ ਤੋ' ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਿਁ ਦਿਆ ਹੋਇਛ੍ਿ।

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੇਹਾ ਤੂੰ ਕਰਾਇਹਿ ਤੇਹਾ ਹਉ ਕਰੀ ਵਖਿਆਨੁ ॥੪॥੪॥੧੧॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ, 'ਹੇ ਇਸ਼੍ਵਰ! ਮੁਁ ਤੋਰ ਦਾਸਰ ਦਾਸ ਅਟੇ, ਯਾਹਾ ਤੁ ਮੋ' ਦ੍ਵਾਰਾ ਕੁਹਾਉਛ੍ਿ, ਮੁਁ ਤਾਹਾ ਵਰ੍ਣ੍ਨਾ ਕਰਿਥਾਏ||4||4||11||

Page 735

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੭
ସୁହୀ ମହଲା 4 ଘର 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੇਰੇ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਣ ਕਹਿ ਕਹਿ ਗਾਵਾ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ଆମ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ, ପୁଣି ମୁଁ ତୋହର କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ କହି କହି ତୋର ଗାନ କରିବି?

ਤੁਮਰੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਊਚ ਭਗਵਾਨਾ ॥੧॥
ତୁ ଆମର ଠାକୁର ଅଟୁ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଆଉ ମୁଁ ତୋର ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବି ନାହିଁ॥1॥

ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰ ਸੋਈ ॥
ମୁଁ ହରି-ହରି ନାମ ଜପ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହିଁ ମୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ସାହେବ! ତୋତେ ଯେପରି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ମୋତେ ସେପରି ହିଁ ରଖ, କାରଣ ତୋ' ବିନା ମୋର କୌଣସି ଆଶ୍ରା ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮੈ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਤੂਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ହିଁ ମୋର ବଳ ଆଉ ସାହାରା ଅଟୁ, ତୋ' ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଅଟେ।

ਮੈ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਤੁਝ ਹੀ ਪਾਸਿ ॥੨॥
ମୋ' ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ଯାହା ପାଖକୁ ଯାଇ ବିନତି କରିବି, ମୋର ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖ ତୋର ପାଖରେ ହିଁ କୁହାଯାଇ ପାରେ॥2॥

ਵਿਚੇ ਧਰਤੀ ਵਿਚੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚਿ ਕਾਸਟ ਅਗਨਿ ਧਰੀਜੈ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ସ୍ଥଳ ଓ ଜଳ ରଖିଛନ୍ତି ଆଉ କାଠରେ ଅଗ୍ନି ରଖିଛନ୍ତି।

ਬਕਰੀ ਸਿੰਘੁ ਇਕਤੈ ਥਾਇ ਰਾਖੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਜੈ ॥੩॥
ସେ ଛେଳି ଏବଂ ବାଘକୁ ଏକାଠି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଛନ୍ତି, ହେ ମୋର ମନ! ସେହି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜପ କର ଏବଂ ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ଦୂର କର॥3॥

ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਹੁ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਨਿਮਾਣਿਆ ਮਾਣੁ ਦੇਵਾਏ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ହରିଙ୍କ ବଡପଣ ଦେଖ, ସେ ମାନହୀନକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਚਰਣ ਤਲੇ ਤੇ ਊਪਰਿ ਆਵੈ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਜਨਾ ਜਗਤੁ ਆਣਿ ਸਭੁ ਪੈਰੀ ਪਾਏ ॥੪॥੧॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଯେପରି ମାଟି ପାଦର ନୀଚରୁ ଉପରକୁ ଆସିଥାଏ ସେପରି ହିଁ ଭଗବାନ ସାରା ଜଗତକୁ ଆଣି ସାଧୁଜନଙ୍କ ପାଦରେ ରଖିଥାନ୍ତି ||4||1||12||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਪਹਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ଜଗତର ରଚୟିତା ଅଟୁ ଆଉ ସବୁ କିଛି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଛୁ, ପୁଣି ମୁଁ କଣ କହି ତୋତେ ଶୁଣାଇବି?

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਜੇਹਾ ਕੋ ਕਰੇ ਤੇਹਾ ਕੋ ਪਾਈਐ ॥੧॥
ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ମନ୍ଦ ଓ ଭଲ କର୍ମ ତୋତେ ସବୁ କିଛି ଜଣାଥାଏ, ଯେପରି କର୍ମ କେହି କରିଥାଏ, ସେପରି ଫଳ ସେ ପାଇଥାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣਹਿ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ମନର ଭାବନାକୁ ଜାଣିଛୁ।

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤੁਧੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲਾਵਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ମନ୍ଦ ଓ ଭଲ କର୍ମ ତୋତେ ସବୁ କିଛି ଜଣାଥାଏ, ଯେପରି କର୍ମ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ଫଳ ସେ ପାଇଥାଏ॥1॥

ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਸਰੀਰੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਮਾਨੁਖ ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ ॥
ମାୟାର ମୋହ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ଏହା ସବୁ ଭଗବାନ ହିଁ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଶରୀରରେ ହିଁ ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਇਕਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵਹਿ ਇਕਿ ਮਨਮੁਖਿ ਧੰਧੁ ਪਿਟਾਈ ॥੨॥
କାହାକୁ ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ କେହି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ଜଗତର ଧନ୍ଦାରେ ଫସାଇ ରଖିଥାନ୍ତି॥2॥

ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਤੁਧੁ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॥
ହେ ମୋର କର୍ତ୍ତା! ଏହି ସାରା ଜୀବ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ। ତୁ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ କପାଳରେ ତାହାର ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛୁ।

ਜੇਹੀ ਤੂੰ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੇਹਾ ਕੋ ਹੋਵੈ ਬਿਨੁ ਨਦਰੀ ਨਾਹੀ ਕੋ ਭੇਖੁ ॥੩॥
କୌଣସି ଜୀବ ଉପରେ ତୁ ଯେପରି ଦୃଷ୍ଟି କରୁ, ସେ ସେପରି ବନିଯାଏ, ତୋର ଦୃଷ୍ଟି ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଭଲ କିମ୍ବା ମନ୍ଦ ହୁଏନାହିଁ॥3॥

ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਤੂੰਹੈ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਤੁਧਨੋ ਨਿਤ ਧਿਆਏ ॥
ତୋର ମହିମାକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଛୁ ଆଉ ସବୁ ଜୀବ ନିତ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਨੋ ਤੂੰ ਮੇਲਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਏ ॥੪॥੨॥੧੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ' ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଯାହାକୁ ଚାହୁଁ, ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ ଏବଂ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ସେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଯାଏ||4||2||13||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਜਿਨ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ ॥
ଯାହାର ମନରେ ମୋର ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤੇ ਮੁਕਤ ਭਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਪਵਿਤੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਏ ॥੧॥
ଯିଏ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ସେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ପବିତ୍ର ପରମପଦ ପାଇ ନେଇଛି॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਜਨ ਆਰੋਗ ਭਏ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ଭକ୍ତଜନ ଅହଂ ଓ ଦୁଃଖରୁ ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਜਿਨਾ ਜਪਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਗਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାର ଅହଂର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੋਗੀ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ମାୟାର ତ୍ରିଗୁଣ- ରଜଃ, ତମଃ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣର ରୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଅହଂ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਬਪੁੜੇ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੨॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ବିଚରା ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ॥2॥

ਹਉਮੈ ਰੋਗਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਬਿਆਪਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଅହଂର ରୋଗରେ ଫସି ରହିଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭାରି ଦୁଃଖ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਛੂਟੈ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੩॥
କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ଏହା ଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥3॥

ਜਿਨਿ ਸਿਸਟਿ ਸਾਜੀ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਾਣੈ ਤਾ ਕਾ ਰੂਪੁ ਅਪਾਰੋ ॥
ଯିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ହରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଅପାର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਹਰਿ ਬਿਗਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ ॥੪॥੩॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ୱର ନିଜ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଦେଖି ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ||4||3||14||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4 ॥

ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਈ ਕਿਛੁ ਕੀਚੈ ਜੇ ਕਰਿ ਸਕੀਐ ॥
ଯିଏ ଏହି ସାରା ବିଶ୍ୱ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ହେଉଅଛି, ଆମେ କିଛି କରି ପାରିବା ଯଦି କିଛି କରିବାର ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵੈ ਜਿਉ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੀਐ ॥੧॥
ଆମେ ନିଜେ କିଛି କରି ପାରିବା ନାହିଁ, ଯେପରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ଆମଠାରେ ସେପରି ହିଁ ସେ ରଖିଥାନ୍ତି॥1॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ॥
ହେ ମୋର ଶ୍ରୀହରି! ସବୁକିଛି ତୋର ହିଁ ବଶରେ ଅଛି।

ਅਸਾ ਜੋਰੁ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਹਮ ਸਾਕਹ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬਖਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମ ପାଖରେ କିଛି ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ କିଛି କରି ପାରିବୁ। ଯେପରି ତୋତେ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ଆମ ଉପରେ ସେପରି ହିଁ କୃପା କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਭੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੀਆ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਾਰੈ ਲਾਇਆ ॥
ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ଏହି ସବୁ କିଛି ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଇଛୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ଜଗତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛୁ।

ਜੇਹਾ ਤੂੰ ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ ਤੇਹੇ ਕੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ਜੇਹਾ ਤੁਧੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ମାଲିକ! ଯେପରି ହୁକୁମ ତୁ କରୁ, ସେପରି କର୍ମ ହିଁ ଜୀବ କରିଥାଏ, ଯେପରି ତୁ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖିଛୁ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਰਿ ਤੁਧੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ ਕੋਈ ਛੇਵਾ ਕਰਿਉ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ॥
ହେ ପରମପିତା! ଆକାଶ, ପବନ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀ- ଏହି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ତୁ ସୃଷ୍ଟିର ନିର୍ମାଣ କରିଛୁ, କୌଣସି ଷଷ୍ଠ ତତ୍ତ୍ୱ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବାର ପ୍ରୟାସ କେହି କରିଥାଏ, ଏହା କରି ସେ ଦେଖାଉ।

ਇਕਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਤੂੰ ਬੁਝਾਵਹਿ ਇਕਿ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਹਿ ਸਿ ਰੋਵੈ ॥੩॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ କାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁ ଆଉ କାହାକୁ ତୁ ମନମୁଖୀ ବନାଉ, ଯିଏ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ କ୍ରନ୍ଦନ କରିଥାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹਉ ਆਖਿ ਨ ਸਾਕਾ ਹਉ ਮੂਰਖੁ ਮੁਗਧੁ ਨੀਚਾਣੁ ॥
ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରୁ ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ମୂର୍ଖ ଓ ଉଦାସୀନ ଅଟେ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪਇਆ ਅਜਾਣੁ
॥੪॥੪॥੧੫॥੨੪॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ନିଜ ସେବକ ନାନକଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିଦିଅ, ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି
||4||4||15||24||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ସୁହୀ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬਾਜੀਗਰਿ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀ ਪਾਈ ॥
ଯେପରି ବାଜିଗର ବାଜି ରଖିଥାଏ ଓ

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਭੇਖ ਦਿਖਲਾਈ ॥
ସେ ତମସା ଦେଖିବା ବାଲାକୁ ନିଜର ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ଓ ବେଶ ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਸਾਂਗੁ ਉਤਾਰਿ ਥੰਮ੍ਹਿਹਉ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ମୁଖା କାଢି ନିଜ ଖେଳ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ, ସେତେବେଳେ

ਤਬ ਏਕੋ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥੧॥
ସେ କେବଳ ନିଜେ ହିଁ ରହିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ଖେଳ ଦେଖାଇ ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରହିଯାନ୍ତି॥1॥

ਕਵਨ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ ॥
ତାହାଙ୍କ ଯେଉଁ ରୂପ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ସବୁ ଲୁପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਤਹਿ ਗਇਓ ਉਹੁ ਕਤ ਤੇ ਆਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ କେଉଁଠିକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି ଆଉ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲା? ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਲ ਤੇ ਊਠਹਿ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ ॥
ଜଳରେ ଅନେକ ତରଂଗ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਕਨਿਕ ਭੂਖਨ ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ॥
ସୁନାରୀ ଅନେକ ପ୍ରକାର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆଭୁଷଣ ବନାଇ ଥାଏ।

ਬੀਜੁ ਬੀਜਿ ਦੇਖਿਓ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ ॥
ଗଛର ଏକ ବୀଜ ବୁଣି ଦେଖିଛି ଯେ ସେହି ବୀଜ କାଣ୍ଡ, ଶାଖା ଏବଂ ପତ୍ର ଆଦି ଅନେକ ପ୍ରକାର ବନିଯାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਫਲ ਪਾਕੇ ਤੇ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥੨॥
ଫଳ ଅମଳ ବେଳେ ବୁଣିଥିବା ବୀଜ ହିଁ ବନିଯାଏ, ଏହିପରି ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳ ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ॥2 ॥

ਸਹਸ ਘਟਾ ਮਹਿ ਏਕੁ ਆਕਾਸੁ ॥
ଜଳରେ ଭରି ରହିଥିବା ହଜାର ହଜାର ପାତ୍ରରେ ଏକ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਘਟ ਫੂਟੇ ਤੇ ਓਹੀ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
କିନ୍ତୁ ପାତ୍ର ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ସୂର୍ଯ୍ୟର ସେହି ଏକ ପ୍ରକାଶ ନଜର ଆସିଥାଏ।

ਭਰਮ ਲੋਭ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਵਿਕਾਰ ॥ ਭ੍ਰਮ ਛੂਟੇ ਤੇ ਏਕੰਕਾਰ ॥੩॥
ଭ୍ରମବଶତଃ ଜୀବାତ୍ମା ଠାରେ ଲୋଭ, ମୋହ ରୂପୀ ମାୟାର ବିକାରଜାତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମର ନାଶ ହେଲେ, ତାହାକୁ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନଜର ଆସିଥାଏ ॥3 ॥

ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਨਸਤ ਨਾਹੀ ॥
ଇଶ୍ୱର ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେବେ ନାଶ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾ ਕੋ ਆਵੈ ਨਾ ਕੋ ਜਾਹੀ ॥
ନା ସେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ନା ତାହାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਧੋਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋର ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଶୁଦ୍ଧ କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ପରମ ଗତି ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||1||

ସୂହੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

କୀତਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୁନିଆରେ ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ତୁ ଚାହୁଁ ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି।

ਜੋ ਜਨੁ ਸੇਵੇ ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਕਾਜ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋର ଉପାସନା କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ॥੧॥
ଏଣୁ ନିଜ ଦାସର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ରଖ॥1॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୟାଳୁ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋ' ବୀନା ମୋର ପାଳନ ପୋଷଣ କିଏ କରିବ?॥1॥ରୁହ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ତୁ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ।

ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ କାହିଁ ଦୂରରେ ନାହୁଁ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ନିକଟରେ ରହିଛୁ।

ਲੋਕ ਪਤੀਆਰੈ ਕਛੂ ਨ ਪਾਈਐ ॥
ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ମଧ୍ୟ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਚਿ ਲਗੈ ਤਾ ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ ॥੨॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟ ସାଥିରେଭ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାର ଅହଂତ୍ୱ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਲਾਗੈ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸੁ ਜਾਗੈ ॥
ରତ୍ନ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ତାହାର ମନରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ।

ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਏ ॥
ତାହାର ଦୁର୍ମତି ନାସ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ପରମ ପଦ ପାଇନିଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥3॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ନିଜ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਆਣਹਿ ਰਾਸਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତୁ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରୁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥
କୃପା କରି ନିଜ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ରଖ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ॥੪॥੨॥
ନାନକ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି||4||2||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਨਿ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਪਛਾਨੈ ॥
ସେହି ସୁହାଗିନୀ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ନି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਤਜੈ ਅਭਿਮਾਨੈ ॥
ସେ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିଥାଏ ଏବଂ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਰਾਤੀ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ପ୍ରିୟର ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ରହି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥

ਸੁਨਿ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਨੀਸਾਨੀ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ଚିହ୍ନ ବା ଉପାୟ ଶୁଣ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਤਜਿ ਲਾਜ ਲੋਕਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଲୋକ-ଲଜ୍ଜା ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ମନ-ତନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਕਉ ਸਮਝਾਵੈ ॥
ସଖୀ ନିଜ ବାନ୍ଧବୀକୁ ବୁଝାଇ ଥାଏ ଯେ

ਸੋਈ ਕਮਾਵੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥੨॥
ସେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ପୁଣି ସେହି ସୁହାଗିନୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ॥2।

ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੀ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ଅହଂକାରରେ ଫସି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ਜਬ ਰੈਣਿ ਬਿਹਾਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ବିତିଯାଏ, ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਕਰਮਹੀਣਿ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥
କର୍ମହୀନ ମନମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥3॥

ਬਿਨਉ ਕਰੀ ਜੇ ਜਾਣਾ ਦੂਰਿ ॥
ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ବିନତି କରିବି, କେବଳ ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଦୂର ଭାବିବି।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ସେହି ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗਾਵੈ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ ॥੪॥੩॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ପାଖରେ ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||4||3||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਗ੍ਰਿਹੁ ਵਸਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨਾ ਹਉ ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥
ହେ ସଖୀ! ଗୁରୁ ମୋର ହୃଦୟ ଘର ମୋର ବଶରେ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ହୃଦୟ ଘରେ ସ୍ୱାମିନୀ ବନି ଯାଇଛି।

ਦਸ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਭਤਾਰਿ ॥
ମୋର ପତି-ପ୍ରଭୁ ମୋର ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ମୋର ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮੈ ਘਰ ਕੀ ਜੋੜੀ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟ ଘରର ସାରା ସାମଗ୍ରୀ ଏକାଠି କରିଛି।

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਪਿਰ ਕਉ ਲੋੜੀ ॥੧॥
ଏବେ ମୁଁ ମିଳନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଦ୍ୱାରା ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇବାକୁ ଚାହେଁ॥1॥

ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥
ମୁଁ ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କେଉଁ ଗୁଣ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବି?

ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ਦਇਆਲ ਮੁਰਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ମୁରାରୀ ବଡ ଚତୁର, ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବାଲା ଏବଂ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਤੁ ਸੀਗਾਰੁ ਭਉ ਅੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ମୁଁ ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭୟର ସୁରମା ନିଜ ଆଖିରେ ଲଗାଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੰਬੋਲੁ ਮੁਖਿ ਖਾਇਆ ॥
ମୁଁ ଅମୃତମୟୀ ନାମ ରୂପୀ ପାନକୁ ନିଜ ମୁଖରେ ଖାଇଛି।

ਕੰਗਨ ਬਸਤ੍ਰ ਗਹਨੇ ਬਨੇ ਸੁਹਾਵੇ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଗାର ଦ୍ୱାରା ସୁସଜ୍ଜିତ, ମୋର କଙ୍ଗନ, ବସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଆଭୁଷଣ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਧਨ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥੨॥
ହେ ସଖୀ! ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ହି ସୁଖ ପାଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟ ଗୃହରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰਿ ਕੰਤੁ ਰੀਝਾਇਆ ॥
ମୁଁ ଶୁଭ ଗୁଣର ଜାଦୁ କରି ନିଜ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିଛି।

ਵਸਿ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ମୁଁ ତାହାକୁ ନିଜ ବଶରେ କରିଛି।

ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਮੰਦਰੁ ਮੇਰਾ ॥
ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ମନ୍ଦିର ସର୍ବୋତ୍ତମ ବନି ଯାଇଛି।

ସଭ କାମନି ତିଆଗୀ ପ୍ରିଉ ପ୍ରୀତମୁ ମେରା ॥୩॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡି ମୋତେ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି॥3॥

ପ୍ରଗଟିଆ ସୁରୁ ଜୋତି ଉଜୀଆରା ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ-ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୋର ହୃଦୟରେ ଉଦୟ ହୋଇଛନ୍ତି, ମୋର ମନରେ ଜ୍ୟୋତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସେଜ ବିଛାଈ ସରଧ ଅପାରା ॥
ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଯ ବିଛାଇଛି।

ନବ ରଂଗ ଲାଲୁ ସେଜ ରାବଣ ଆଇଆ ॥
ନବରଂଗ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଯ ଉପରକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ଜନ ନାନକ ପିର ଧନ ମିଲି ସୁଖୁ ପାଇଆ ॥୪॥୪॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପାଇଥାଏ||4||4||

ସୁହୀ ମହଲା ୫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ଉମକିଓ ହୀଉ ମିଲନ ପ୍ରଭ ତਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ମିଳନ ପାଇଁ ମୋର ହୃଦୟ ଅଭିଳାଷରେ ଭରି ରହିଛି ଏବଂ

ଖୋଜତ ଚରିଓ ଦେਖଉ ପ୍ରିଅ ଜାଈ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଚାଲିଛି, ଯେପରି ନିଜ ପ୍ରିୟବରଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରିବି।

ସୁନତ ସଦେସରୋ ପ୍ରିଅ ଗ୍ରିହି ସେଜ ବିଛାଈ ॥
ନିଜ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଗମନର ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣି ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଘରେ ଶେଯ ବିଛାଇଛି।

ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଆਇଓ ତਉ ନਦରି ନ ପାଈ ॥୧॥
ମୁଁ ବୁଲି ବୁଲି ଫେରି ଆସିଛି, ପରନ୍ତୁ ସେ ମୋତେ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥

କିନ ବିଧି ହୀਅରୋ ଧୀରै ନିମାନੋ ॥
କେଉଁ ଉପାୟରେ ମୋର ଏହି ନିରୀହ ହୃଦୟରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସିବ?

ମିଲୁ ସାଜନ ହଉ ତୁਝ କୁରବାନੋ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ମୋର ବନ୍ଧୁ! ମୋ' ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କର, ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਏਕਾ ਸੇਜ ਵਿਛੀ ਧਨ ਕੰਤਾ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଶେଯ ବିଛା ହୋଇଛି।

ਧਨ ਸੂਤੀ ਪਿਰੁ ਸਦ ਜਾਗੰਤਾ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ଜ୍ଞାନରେ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਪੀਓ ਮਦਰੋ ਧਨ ਮਤਵੰਤਾ ॥
ସେ ମୋହ-ମାୟା ରୂପୀ ମଦିରା ପାନ କରି ମତୁଆଲା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਧਨ ਜਾਗੈ ਜੇ ਪਿਰੁ ਬੋਲੰਤਾ ॥੨॥
ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ବୋଲାଇ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਲਾਗੇ ॥
ହେ ସଖୀ! ସେହି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ବହୁତ ଦିନ ବିତି ଯାଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନିରାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਮੈ ਸਗਲੇ ਝਾਗੇ ॥
ମୁଁ ଦେଶ-ପ୍ରଦେଶ ଖୋଜି ଦେଖିଛି।

ਖਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵਉ ਬਿਨੁ ਪਗ ਪਾਗੇ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିବା ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରେ ନାହିଁ।

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਹ ਸਭਾਗੇ ॥੩॥
ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ଯଦି ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ହିଁ ସେ ମିଳିଥାନ୍ତି॥3॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ମୋତେ ସତସଙ୍ଗରେ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਬੁਝੀ ਤਪਤਿ ਘਰਹਿ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ମୋର ବିରହର ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ ମୁଁ ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି।

ਸਗਲ ਸੀਗਾਰ ਹੁਣਿ ਮੁਝਹਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ସବୁ ଶୃଙ୍ଗାର ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଅଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥4॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਪਿਰੁ ਹੈ ਭਾਈ ॥
ହେ ସଖୀ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ପତି-ପ୍ରଭୁ ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି।

ਖੋਲ੍ਹਿਹਿਓ ਕਪਾਟੁ ਤਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੫॥
ଗୁରୁ ମୋର କବାଟ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି, ମୋର ମନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟରୁ ହଟି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ ଦ୍ୱିତୀୟ॥5॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੀ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕੇ ਦਾਤਾਰੇ ॥
ହେ ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନର ଦାତା! ମୁଁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ ସ୍ମରଣ କରି ତୋର ଆରାଧନା କରିବି?

ਬੈ ਖਰੀਦੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ਇਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਥਾਰੇ ॥੧॥
ମୋର ଏହି ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ସବୁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆ ଯାଇଛି, ପୁଣି ମୁଁ, ତୋର ଦାସ ଶେବ କ, କି ଚତୁରତା କରି ପାରିବ?॥1॥

ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਮ ਬਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ରଙ୍ଗିଲା ମନମୋହନ! ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥

ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਮੋਹਿ ਦੀਨੁ ਭੇਖਾਰੀ ਤੁਮ੍ਹ੍ਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਉਪਕਾਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ଦାତା ଅଟୁ, ପରନ୍ତୁ ମୁଁ ତୋର ଦ୍ୱାରର ଦୀନ ଭିକାରୀ ଅଟେ, ତୁ ସଦା ମୋର ଉପକାର କରିଛୁ।

ਸੋ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਿ ਮੈ ਤੇ ਹੋਵੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥੨॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ, ଏପରି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ, ଯାହା ମୋ' ଦ୍ୱାରା ହୋଇ ପାରିବ॥2॥

ਕਿਆ ਸੇਵ ਕਮਾਵਉ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੀਝਾਵਉ ਬਿਧਿ ਕਿਤੁ ਪਾਵਉ ਦਰਸਾਰੇ ॥
ମୁଁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ସେବା କରିବି ଆଉ କଣ କହି ତୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବି? ଆଉ କେଉଁ ଉପାୟରେ ତୋର ଦର୍ଶନ କରିବି?

ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਐ ਮਨੁ ਤਰਸੈ ਚਰਨਾਰੇ ॥੩॥
ତୋର ବିସ୍ତାର ପାଇ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ତୋର ଅନ୍ତ ମିଳିପାରେ ନାହିଁ, ତୋର ଚରଣରେ ରହିବା ପାଇଁ ମୋର ମନ ଉଲ୍ଲସିତ ରହିଛି॥3॥

ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਢੀਠੁ ਹੋਇ ਮਾਗਉ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਸੰਤ ਰੇਨਾਰੇ ॥
ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ତୋ' ଠାରୁ ଏହି ଦାନ ମାଗିଥାଏ ଯେ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମୋର ମୁଖରେ ଲଗାଇ ଦିଅ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੪॥੬॥
ନାନକଙ୍କ ଉପରେ ଗୁରୁ କୃପା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ହାତ ଧରି ପାର କରାଇଛନ୍ତି||4||6||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩
ସୁହୀ ମହଲା 5 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੇਵਾ ਥੋਰੀ ਮਾਗਨੁ ਬਹੁਤਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ସେବା ବହୁତ କମ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଚାହିଦା ବହୁତ ଅଧିକ ଥାଏ।

ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕਹਤੋ ਪਹੁਤਾ ॥੧॥
ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟା ଘୋଷଣା କରିଥାଏ ଯେ ସେ ତାହାର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି ॥1॥

ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਨੇ ਤਿਨ ਕੀ ਰੀਸਾ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କ ସମକକ୍ଷ ଅଟେ।

ਕੂੜੇ ਮੂਰਖ ਕੀ ਹਾਠੀਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା କେବଳ ମିଥ୍ୟା ଓ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟର ଜିଦି ଅଟେ ॥1॥ରୁହ ॥

ਭੇਖ ਦਿਖਾਵੈ ਸਚੁ ਨ ਕਮਾਵੈ ॥
ମିଥ୍ୟା ମନୁଷ୍ୟ ଧାର୍ମିକ ହେବାର ଗର୍ବ କରିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟର ସାଧନା କରେ ନାହିଁ।

ਕਹਤੋ ਮਹਲੀ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥
ସେ ଏହିପରି ମିଥ୍ୟା ଦାବି କରିଥାଉ, ପରନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ ॥2॥

ਅਤੀਤੁ ਸਦਾਏ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਤਾ ॥
ସେ ମାୟାରେ ହିଁ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱୟଂକୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ କହିଥାଏ।

ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਹੈ ਮੁਖਿ ਰਾਤਾ ॥੩॥
ତାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟାରେ କହିଥାଏ ଯେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ଅଛି ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਉ ਸੁਨੀਜੈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି, 'ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଏକ ବିନତି ଶୁଣ,

ਕੁਚਲੁ ਕਠੋਰੁ ਕਾਮੀ ਮੁਕਤੁ ਕੀਜੈ ॥੪॥
ମୁଁ କୁକର୍ମୀ, ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଏବଂ କାମୁକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦିଅ ॥4॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ତୋର ଦର୍ଶନ-ଲାଳସାର ଦାନ ମୋତେ ମିଳୁ।

ਤੁਮ੍ਹ ਸੁਖਦਾਤੇ ਪੁਰਖ ਸੁਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥੭॥
ହେ ସୁଖଦାତା ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଟୁ ॥1॥ରୁହଦ୍ୱିତୀୟ ॥1॥7॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਬੁਰੇ ਕਾਮ ਕਉ ਊਠਿ ਖਲੋਇਆ ॥
ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ,

ਨਾਮ ਕੀ ਬੇਲਾ ਪੈ ਪੈ ਸੋਇਆ ॥੧॥
ପରନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବାର ଶୁଭ ସମୟରେ ବେଖାତିର ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଥାଏ ॥1॥

ਅਉਸਰੁ ਅਪਨਾ ਬੂਝੈ ਨ ਇਆਨਾ ॥
ଏହି ଜ୍ଞାନହୀନ ନିଜ ଜୀବନର ସୁଅବସରକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਰੰਗਿ ਲਪਟਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମାୟା-ମୋହର ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਕਉ ਬਿਗਸਿ ਫੂਲਿ ਬੈਠਾ ॥
ସେ ଲୋଭର ଲହଡିରେ ଖୁସି ହୋଇ ଗର୍ବ ସହିତ ବସିଥାଏ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਾ ਦਰਸੁ ਨ ਡੀਠਾ ॥੨॥
ସେ ସାଧୁଜନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କେବେ କରେ ନାହିଁ॥2॥

ਕਬਹੂ ਨ ਸਮਝੈ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਰਾ ॥
ସେ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ବୋକା କେବେ ମଧ୍ୟ ବୁଝେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਲਪਟਿਓ ਜੰਜਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାରମ୍ବାର ଦୁନିଆର ଜଞ୍ଜାଳରେ ଫସି ରହିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਖੈ ਨਾਦ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਭੀਨਾ ॥
ସେ ନିଜ କାନରେ ବିକାରର ଗୀତ ଶୁଣି ବଡ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤ ਆਲਸੁ ਮਨਿ ਕੀਨਾ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ହରିଯଶ ଶୁଣିବାରେ ମନରେ ଆଳସ୍ୟ କରିଥାଏ ॥3॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਹੀ ਰੇ ਪੇਖਤ ਅੰਧੇ ॥
ହେ ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ! ତୁ ନିଜ କାହିଁକି ଦେଖୁ ନାହୁଁ ଯେ

ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਧੰਧੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏକ ଦୀନ ତୁ ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆର ସାରା ଧନ୍ଦା ଛାଡି ଏଠାରୁ ଚାଲିଯିବୁ ॥1॥ରୁହ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਬਖਸ ਕਰੀਜੈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି, ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ କ୍ଷମା କର ଏବଂ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਦੀਜੈ ॥੪॥
କୃପା କରି ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରଦାନ କର॥4॥

ਤਉ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਜਉ ਹੋਈਐ ਰੇਨਾ ॥
ଜୀବନରେ ସେତେବେଳେ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯାଉ।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸੁ ਨਾਮੁ ਲੈਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥੨॥੮॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସତସଙ୍ଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥2॥8॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਘਰ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ଅଜ୍ଞାନର ହୃଦୟ-ଘରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ଠାକୁର ନଜରରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ਗਲ ਮਹਿ ਪਾਹਣੁ ਲੈ ਲਟਕਾਵੈ ॥੧॥
ନିଜ ଗଳାରେ ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଦେବତା ମାନି ଲଟକାଇ ନିଏ॥1॥

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਸਾਕਤੁ ਫਿਰਤਾ ॥
ମାୟାବି ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ପଡି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਨੀਰੁ ਬਿਰੋਲੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପୂଜା କରିବା ବ୍ୟର୍ଥରେ ଜଳର ମନ୍ଥନ କରିବା ଭଳି ଅଟେ, ଏଣୁ ସେ ଦୁଃଖ-କ୍ଳେଶରେ ମରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਹਣ ਕਉ ਠਾਕੁਰੁ ਕਹਤਾ ॥
ସେ ଯେଉଁ ପଥରକୁ ନିଜ ଠାକୁର କହିଥାଏ,

ਓਹੁ ਪਾਹਣੁ ਲੈ ਉਸ ਕਉ ਡੁਬਤਾ ॥੨॥
ସେହି ପଥର ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ନେଇ ଜଳରେ ଡୁବିଯାଏ॥2॥

ਗੁਨਹਗਾਰ ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ॥
ହେ ଦୋଷୀ ନମକହାରାମ ଜୀବ!

ਪਾਹਣ ਨਾਵ ਨ ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ ॥੩॥
ପଥରର ନଉକା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦରିଆ ପାର କରି ପାରିବ ନାହିଁ॥3॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰੁ ਜਾਤਾ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଠାକୁରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପାଇଛି।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਾ ॥੪॥੩॥੯॥
ସେହି ବିଧାତା ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶ ସବୁ ଜାଗାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||4||3||9||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਲਾਲਨੁ ਰਾਵਿਆ ਕਵਨ ਗਤੀ ਰੀ ॥
ତୁ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଛୁ।

ਸਖੀ ਬਤਾਵਹੁ ਮੁਝਹਿ ਮਤੀ ਰੀ ॥੧॥
ଆରେ ସଖୀ! ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା କୁହ॥1॥

ਸੂਹਬ ਸੂਹਬ ਸੂਹਵੀ ॥
ତୁ ଲାଲ ରଙ୍ଗ ବାଲୀ ବନିଯାଇଛୁ ଏବଂ

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਵ ਮਲੋਵਉ ਸੰਗਿ ਨੈਨ ਭਤੀਰੀ ॥
ମୁଁ ତୁମ ସେବା କରିବି, ସତେ ଯେପରି ମୋ' ଆଖିରେ ତୋର ପାଦ ମାଲିସ କରିବି।

ਜਹਾ ਪਠਾਵਹੁ ਜਾਂਉ ਤਤੀ ਰੀ ॥੨॥
ତୁ ମୋତେ ଯେଉଁଠିକୁ ପଠାଇବୁ, ମୁଁ ସେଟାକୁ ଚାଲି ଯିବି॥2॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਦੇਉ ਜਤੀ ਰੀ ॥
ମୁଁ ଜପ, ତପ, ସଂଯମ ସବୁ କିଛି ଦେଇ ଦେବି,

ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਰੀ ॥੩॥
ଯଦି ଏକ ନିମିଷକ ପାଇଁ ମୋର ପ୍ରାଣପତି ସହିତ ମୋର ମିଳନ କରାଇ ଦେବ॥3॥

ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਅਹੰਬੁਧਿ ਹਤੀ ਰੀ ॥ ਸਾ ਨਾਨਕ ਸੋਹਾਗਵਤੀ ਰੀ ॥੪॥੪॥੧੦॥
ଯିଏ ନିଜ ଅଭିମାନ, ବଳ ଏବଂ ଅହଂ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ||4||4||10||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 5 ॥

ਤੂੰ ਜੀਵਨੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ଜୀବନ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟୁ।

ਤੁਝ ਹੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਾ ॥੧॥
ତୋତେ ହିଁ ଦେଖି ମୋର ମନକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମିଳିଥାଏ॥1॥

ਤੂੰ ਸਾਜਨੁ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੇਰਾ ॥
ତୁ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଅଟୁ।

ਚਿਤਹਿ ਨ ਬਿਸਰਹਿ ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୌଣସି ସମୟରେ ତୁ ମୋର ଚିତ୍ତରୁ ଭୁଲି ହେଉ ନାହୁଁ॥1॥ରୁହ॥

ਬੈ ਖਰੀਦੁ ਹਉ ਦਾਸਰੋ ਤੇਰਾ ॥
ମୁଁ ତୋତେ ବିକ୍ରି ହୋଇଥିବା ଦାସ ଅଟେ।

ਤੂੰ ਭਾਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਗੁਣੀ ਗਹੇਰਾ ॥੨॥
ତୁ ମୋର ମହାନ ଠାକୁର ଅଟୁ ଆଉ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟୁ॥2॥

ਕੋਟਿ ਦਾਸ ਜਾ ਕੈ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ କୋଟି କୋଟି ଦାସ ରହିଥାନ୍ତି,

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਵਸੈ ਤਿਨ੍ ਨਾਲੇ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥3॥

ਹਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ସବୁ କିଛି ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆ ହୋଇଛି।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਨਾਨਕ ਸੰਗਿ ਬਸੇਰਾ ॥੪॥੫॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି||4||5||11||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਸੂਖ ਮਹਲ ਜਾ ਕੇ ਊਚ ਦੁਆਰੇ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବଡ ସୁଖଦାୟକ ମହଲ ଓ ଉଚ୍ଚ ଦ୍ୱାର ଅଛି,

ਤਾ ਮਹਿ ਵਾਸਹਿ ਭਗਤ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥
ସେଠାରେ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି ॥1॥

ਸਹਜ ਕਥਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା ବଡ ମିଠା ଅଟେ ଏବଂ

ਵਿਰਲੈ ਕਾਹੂ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਡੀਠੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଏହାକୁ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ଦେଖିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਤਹ ਗੀਤ ਨਾਦ ਅਖਾਰੇ ਸੰਗਾ ॥
ସେଠାରେ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ସତସଙ୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ମଞ୍ଚ ଅଛି, ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଏ ଆଉ ଅନାହଦ ନାଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਊਹਾ ਸੰਤ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥੨॥
ସେଠାରେ ସନ୍ଥଜନ ହରି ରଙ୍ଗରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ॥2॥

ਤਹ ਮਰਣੁ ਨ ਜੀਵਣੁ ਸੋਗੁ ਨ ਹਰਖਾ ॥
ସେଠାରେ ନା ମୃତ୍ୟୁ ଅଛି ନା ଜୀବନ ଅଛି, ଆଉ ନା ହିଁ ଶୋକ ଏବଂ ହର୍ଷ ଅଛି।

ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਖਾ ॥੩॥
ସେଠାରେ କେବଳ ଅମୃତ ନାମର ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ ॥3॥

ਗੁਹਜ ਕਥਾ ਇਹ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥
ଏହି ଗୁପ୍ତ ଓ ରହସ୍ୟମୟ କଥା ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜାଣିଛି।

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥੪॥੬॥੧੨॥
ନାନକ ହରିଙ୍କ ବାଣୀ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି ||4||6||12||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਜਾ ਕੈ ਦਰਸਿ ਪਾਪ ਕੋਟਿ ਉਤਾਰੇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଡେ ଆଉ

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੇ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ମିଳନ ଓ ସଙ୍ଗତିରେ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ॥1॥

ਓਇ ਸਾਜਨ ਓਇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥
କେବଳ ସେହି ମୋର ବନ୍ଧୁ ଓ ସେହି ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି,

ਜੋ ਹਮ ਕਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଆମକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਜਮਦੂਤ ਬਿਦਾਰੇ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਜਾ ਕੀ ਧੀਰਕ ਇਸੁ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଏହି ମନକୁ ଉତ୍ସାହ ଦେଇଥାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮੁਖ ਉਜਲਾਰੇ ॥੩॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ସଫଳ କରାନ୍ତି।

ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੪॥੭॥੧੩॥
ନଅଙ୍କ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଛନ୍ତି||4||7||13||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ ॥
ସୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଦେବଗଣ, ମାନବ ଏବ ବଡ ବଡ ଦେବତା ମଧ୍ୟ ରହି ପାରିଲେ ନାହିଁ।

ਉਠਿ ਸਿਧਾਰੇ ਕਰਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਾ ॥੧॥
ବଡ ବଡ ମୁନିଜନ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରି ସ୍ୱର୍ଗ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି॥1॥

ਜੀਵਤ ਪੇਖੇ ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ଜୀବିତ ସେମାନେ ଦେଖା ଯାଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਿਨ੍ੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਦਿਸਾਹ ਸਾਹ ਵਾਪਾਰੀ ਮਰਨਾ ॥
ବାଦଶାହ, ସାହୁକାର ଏବଂ ବ୍ୟାପାରୀ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਕਾਲਹਿ ਖਰਨਾ ॥੨॥
ଦୁନିଆରେ ଯାହା ଦେଖାଯାଉଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ ନା ଏକ ଦିନ ଗ୍ରାସ ବନିଥାଏ॥2॥

ਕੂੜੈ ਮੋਹਿ ਲਪਟਿ ਲਪਟਾਨਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ମୋହରେ ଫସି ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਤਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ସବୁକିଛି ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ॥3॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਰਹੁ ਦਾਤਿ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ନାନକଙ୍କୁ ଏହି ଦାନ ପ୍ରଦାନ କର ଯେ

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪੀ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥੪॥੮॥੧੪॥
ସେ ଦିନ ରାତି ତୋର ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି||4||8||14||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਬਸਾਰੇ ॥
ହେ ଜଗତର ମାଲିକ! ହରିଙ୍କ ଶରୀରରେ ତୁ ହିଁ ବାସ କରୁ ଆଉ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੁਤਿ ਤੁਮਾਰੇ ॥੧॥
ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ସାରା ସାମଗ୍ରୀ ତୋର ସୂତାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଛି॥1॥

ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੇ ॥
ତୁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟୁ।

ਤੁਮ ਹੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋତେ ଦେଖି ମୋର ମନ ଫୁଲ ଭଳି ଖେଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਹਾਰੇ ॥
ଅନେକ ଯୋନିରେ ବୁଲି ବୁଲି ଆମେ ହାରି ଯାଇଛୁ।

ਓਟ ਗਹੀ ਅਬ ਸਾਧ ਸੰਗਾਰੇ ॥੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିର ଆଶ୍ରା ନେଇଛି॥2॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੇ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମା ଯିଏ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି,

ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਰੇ ॥੩॥੯॥੧੫॥
ନାନକ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି||3||9||15||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਕਵਨ ਕਾਜ ਮਾਇਆ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେହି ମାୟା ଠାରୁ ମିଳିଥିବା ଗୌରବ ମନୁଷ୍ୟର କେଉଁ କାମରେ ଆସିଥାଏ?

ਜਾ ਕਉ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਕਾਈ ॥੧॥
ଯାହାର ନାଶ ହେବାକୁ ଆଦୌ ବିଳମ୍ବ ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥

ਇਹੁ ਸੁਪਨਾ ਸੋਵਤ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ॥
ଏହି ମାୟାର ଗୌରବ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଏହା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଅଛି।

ਅਚੇਤ ਬਿਵਸਥਾ ਮਹਿ ਲਪਟਾਨੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅଚେତାବସ୍ଥାରେ ସେ ମାୟା ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਮਹਾ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਓ ਗਾਵਾਰਾ ॥
ମାୟାର ମହା ମୋହ ବୋକା ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୁଗ୍ଧ କରି ନେଇଛି।

ਪੇਖਤ ਪੇਖਤ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰਾ ॥੨॥
ସବୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଦେଖି ସେ ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯାଏ ॥2 ॥

ਊਚ ਤੇ ਊਚ ਤਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰਾ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାର ସର୍ବୋପରି ଅଟେ।

ਕਈ ਜੰਤ ਬਿਨਾਹਿ ਉਪਾਰਾ ॥੩॥
ସେ ଅନେକ ଜୀବଙ୍କୁ ନାଶ କରି ପୁନଃ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ॥3 ॥

ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଭଳି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କେହି ନାହାନ୍ତି ଆଉ ନା କେହି ରହିବେ।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥੪॥੧੦॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ଜପ କର ||4||10||16||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਾ ਕਉ ਹਉ ਜੀਵਾ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ହିଁ ବଞ୍ଚିଅଛି।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਤੇਰੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥੧॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋର ସୁନ୍ଦର ଚରଣ-କମଳ ଧୋଇ ପିଇଥାଏ ॥1 ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ମୋର ହରି ବଡ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ସ୍ୱାମୀ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଅମୃତ ନାମ ଶୁଣି ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଆଉ

ਆਠ ਪਹਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥੨॥
ଆଠ ପ୍ରହର ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ॥2॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਲੀਲਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦਾ ॥
ତୋର ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଦେଖି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਗੁਣ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੩॥
ହେ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଗୁଣ ଅପାର ଅଟେ ॥3॥

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਛੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଲେ କୌଣସି ଭୟ ଆସେ ନାହିଁ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪੈ ॥੪॥੧੧॥੧੭॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ସେହି ହରିଙ୍କ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ ||4||11||17||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਰਸਨਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥੧॥
ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ ହିଁ କରିଥାଏ ॥1॥

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਦਰਸਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਨ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ମୋର ମନ ଓ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ ॥1॥ରୁହ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਵਾਰੀ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମୁଁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ନିବାରଣ କରି ନେଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਕਰਨ ਅਧਾਰੀ ॥੨॥
କାନରେ ହରିଙ୍କ ଅମୃତ କଥା ଶୁଣି ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ଜୀବନର ଆଶ୍ରା ବନାଇଛି ॥2॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਤਜਾਰੀ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଏବଂ ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରିଛି।
ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਸੁਚਾਰੀ ॥੩॥
ଜୀବନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ, ଦାନ, ସ୍ନାନ ଓ ଶୁଭ ଆଚରଣ ଦୃଢ କରିଛି ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱର ବିଚାର କରିଛି ଯେ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥੪॥੧੨॥੧੮॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||4||12||18||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਮਗਨ ਅਪਰਾਧੀ ॥
ଆମେ, ତୁଚ୍ଛ ଜୀବ, ଲୋଭ ଏବଂ ମୋହରେ ମଗ୍ନ ଅଛୁ, ଆଉ ବଡ ଅପରାଧୀ ଅଟୁ,

ਕਰਣਹਾਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਸਾਧੀ ॥੧॥
କାରଣ ଯେଉଁ ପରମପିତା ଆମକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରି ନାହିଁ॥1॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਤੁਮਾਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମର ନାମ ପତିତପାବନ ଅଟେ,

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋତେ ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ॥1॥ରୁହ॥

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ।

ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥੨॥
ଏହି ଶରୀର ନଶ୍ୱର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଅଯଥାରେ ଅଭିମାନୀ ବନି ଯାଇଛୁ॥2॥

ਸੁਆਦ ਬਾਦ ਈਰਖ ਮਦ ਮਾਇਆ ॥
ଦୁନିଆର ସ୍ୱାଦ, ବାଦ-ବିବାଦ, ଈର୍ଷା ଏବଂ ମାୟାର ନିଶାରେ

ਇਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗਿ ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥
ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଉ॥3॥

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ଦୁଃଖ ନାଶକ! ହେ ଜଗତର ଜୀବନ! ହେ ଶ୍ରୀହରି!

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਾਇਆ ॥੪॥੧੩॥੧੯॥
ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ନାନକ ତୋର ହିଁ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି||4||13||19||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਪੇਖਤ ਚਾਖਤ ਕਹੀਅਤ ਅੰਧਾ ਸੁਨੀਅਤ ਸੁਨੀਐ ਨਾਹੀ ॥
ନିଜ ଆଖିରେ ସବୁ କିଛି ଦେଖି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅନ୍ଧ ହିଁ କୁହାଯାଏ, ସେ ସବୁ କିଛି ଶୁଣିଥାଏ ଓ ପୁଣି ବଧିର ହିଁ ବନିଥାଏ।

ਨਿਕਟਿ ਵਸਤੁ ਕਉ ਜਾਣੈ ਦੂਰੇ ਪਾਪੀ ਪਾਪ ਕਮਾਹੀ ॥੧॥
ନିକଟରେ ଥିବା ବସ୍ତୁକୁ ବହୁ ଦୂର ହିଁ ଭାବିଥାଏ ଆଉ ସେହି ପାପୀ ପାପ ହିଁ କରିଥାଏ॥1॥

ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰਿ ਜਿਤੁ ਛੁਟਹਿ ਪਰਾਨੀ ॥
ତାହା କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣୀ ପାପରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ?

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଅମୃତ ବାଣୀ ଜପ କର ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਘੋਰ ਮਹਲ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥
ପ୍ରାଣୀ ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ଘୋଡା ଏବଂ ଭବ୍ୟ ମହଲର ମୋହରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਸੰਗਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ ਜਾਤਾ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଜଗତ ଛାଡିବା ସମୟରେ ତୋର ସାଥିରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଯାଏ ନାହିଁ ॥2 ॥

ਰਖਹਿ ਪੋਚਾਰਿ ਮਾਟੀ ਕਾ ਭਾਂਡਾ ॥
ଏହି ଶରୀର ମାଟିର ପାତ୍ର ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ନଶ୍ୱର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତୁ ଏହି ସୁଗନ୍ଧିତ ପଦାର୍ଥକୁ ସଜାଇ ରଖିଅଛୁ।

ਅਤਿ ਕੁਚੀਲ ਮਿਲੈ ਜਮ ਡਾਂਡਾ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ତୋର ଶରୀର ଭିତରେ ପାପର ମଇଳା ଭରି ରହିଥିବା କାରଣରୁ ବହୁତ ଅପରିଷ୍କାର ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଯମର ଦଣ୍ଡ ଅବଶ୍ୟ ମିଳିବ ॥3 ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਾਧਾ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଏବଂ ମୋହ ତୋତେ ଫସାଇଛି ଏବଂ

ਮਹਾ ਗਰਤ ਮਹਿ ਨਿਘਰਤ ਜਾਤਾ ॥੪॥
ବିକାର ମଧ୍ୟରେ ଆହୁରି ଫସି ଯାଉଛି ॥4 ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਡੂਬਤ ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਲੀਜੈ ॥੫॥੧੪॥੨੦॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ ଏବଂ ମୋ' ଭଳି ବୁଡୁଥିବା ପଥରକୁ ରକ୍ଷା କର ||5||14||20||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଜୀବନରେ ମୋହ-ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବୁଝିନିଏ।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥
ଭାଗ୍ୟରୁ ତାହାକୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ ਇਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ॥
ହେ ମୋର ବନ୍ଧୁ!ଶୁଣ, ଏହି ଭବସାଗର ବଡ କଠିନ ଅଟେ ଏବଂ ଏହାକୁ ପାର ହେବା ପାଇଁ

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ ॥1॥ରୁହ॥

ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ,

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥੨॥
ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ ॥2॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ ॥
ଯାହା କିଛି ଇଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସହର୍ଷ ତାହାକୁ ଭଲ ବୋଲି ମାନିଥାଏ।

ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨੈ ॥੩॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନକୁ ଜାଣିନିଏ ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਹਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥੪॥੧੫॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ଭକ୍ତ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଇଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି||4||15||21||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਉ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥
ସେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆଧାର ଦେଇଥାନ୍ତି ॥1॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਨ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ଧ୍ୟାନ କର,

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଫଳରେ ଏହି ଶରୀରରୁ ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਭਵਜਲਿ ਡੂਬਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾਢੈ ॥
ଗୁରୁ ଭବସାଗରରେ ବୁଡି ରହି ଜୀବକୁ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ ॥੨॥
ସେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି॥2॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ଦିନ ରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର,

ਸੁਖ ਸਹਜ ਮਨਿ ਆਵੈ ਸਾਂਤਿ ॥੩॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ମନକୁ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਰੇਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਵੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି କେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ ॥੪॥੧੬॥੨੨॥
ହେ ନାନକ!! ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ||4||16||22||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਊਪਰਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥
ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ॥੧॥
ଆଠ ପ୍ରହର ହରିଙ୍କ ଯଶଗାନ କରିବା ଉଚିତ॥1॥

ਸਿਮਰਉ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਸੁਆਮੀ ॥
ମୁଁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ,

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ମନ ଜାଣିବା ବାଲା ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣ-କମଳରେ ମୋର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਸਾਚੀ ਪੂਰਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥੨॥
ପ୍ରୀତିର ଏହି ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ବଡ ନିର୍ମଳ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ॥2॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ଯଦି ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹੀ ॥੩॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କର,

ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਸੰਤ ਰਵਾਲਾ ॥੪॥੧੭॥੨੩॥
ନାନକ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି||4||17||23||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਜੀਵਾ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ମୋର ଗୁରୁ! ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ଅଛି।

ਪੂਰਨ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ॥੧॥
ଏହିପରି ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପା କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਇਹ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଏହି ବିନତି ଶୁଣ,

ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਅਪਣੇ ਚੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋତେ ନାମ ଦେଇ ନିଜର ଚେଲା ବନାଇ ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਅਪਣੀ ਸਰਣਿ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥
ହେ ଦାତା ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସର୍ବଦା ନିଜ ଶରଣରେ ହିଁ ରଖ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤੇ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ତୋତେ ଜାଣିଛି॥2॥

ਸੁਨਹੁ ਬਿਨਉ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର ପ୍ରଭୁ! ମୋର ବିନତି ଶୁଣ,

ਚਰਣ ਕਮਲ ਵਸਹਿ ਮੇਰੈ ਚੀਤਾ ॥੩॥
ତୋର ସୁନ୍ଦର ଚରଣ ମୋର ଚିତ୍ତରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଉ॥3॥

ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਰੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ନାନକ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ

ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥੪॥੧੮॥੨੪॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର! ତୁମେ ମୋତେ କଦାପି ଭୁଲ ନାହିଁ||4||18||24||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਭਾਈ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁ, ପୁତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଓ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି।

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥੧॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଅଛି, ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ମୋର ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਜਤਿ ਮੇਰੀ ਪਤਿ ਮੇਰੀ ਧਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ଜାତି, ମୋର ସମ୍ମାନ ଏବଂ ମୋର ଧନ ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਬਿਸਰਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ପରମ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଆଉ ଆରାମ ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਪਿ ਪਹਿਰਿ ਸਨਾਹ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜପ କରି ନାମ ରୂପୀ ରକ୍ଷା କବଚ ପିନ୍ଧ,

ਕੋਟਿ ਆਵਧ ਤਿਸੁ ਬੇਧਤ ਨਾਹਿ ॥੨॥
କାରଣ ଏହା ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଶସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ବଧ କରିପାରେ ନାହିଁ॥2॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਣ ਗੜ ਕੋਟ ਹਮਾਰੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣ ହିଁ ଆମର ଦୁର୍ଗ ଅଟେ ଆଉ

ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਜਮੁ ਤਿਸੁ ਨ ਬਿਦਾਰੈ ॥੩॥
ଦୁଃଖଦାୟୀ ଯମର ଭୟ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଧ୍ୱଂସ କରି ପାରେ ନାହିଁ॥3॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ਸੇਵਕ ਸੰਤ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥੪॥੧੯॥੨੫॥
ଦାସ ନାନକ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି, ହେ ରାଜା ରାମ! ଯିଏ ତୋର ସେବକ ଓ ସନ୍ଥ ଅଟନ୍ତି||4||19||25||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਿਤ ਗਾਹਾ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਤਾਹਾ ॥੧॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ , ବିନୋଦ, ମଙ୍ଗଳ ଏବଂ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਚਲੁ ਸਖੀਏ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਵਣ ਜਾਹਾ ॥
ହେ ସଖୀ! ଚାଲ, ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଯିବା ଏବଂ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਚਰਣੀ ਪਾਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିବା॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਬੇਨਤੀ ਜਨ ਧੂਰਿ ਬਾਛਾਹਾ ॥
ମୁଁ ବିନତି କୃ ସଜ୍ଜନଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ହିଁ କାମନା କରିଥାଏ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਲਾਹਾਂ ॥੨॥
ଏହିଭଳି ନିଜ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଦୂର କରିଥାଏ॥2॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਜੀਉ ਅਰਪਾਹਾ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ମନ, ତନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਕਟਾਹਾਂ ॥੩॥
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ନିଜ ଅଭିମାନ ଓ ମୋହ ନାଶ କରିଥାଏ॥3॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਰਹੁ ਉਤਸਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਾ ॥੪॥੨੦॥੨੬॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ମୋର ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଜାତ କର, ଯେପରି ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ରହିବେ॥4॥20॥26॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 5॥

ਬੈਕੁੰਠ ਨਗਰੁ ਜਹਾ ਸੰਤ ਵਾਸਾ ॥
ବାସ୍ତବରେ ତାହା ବୈକୁଣ୍ଠ ନଗର ହିଁ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସଜ୍ଜଙ୍କ ନିବାସ ଥାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਸੁਣਿ ਮਨ ਤਨ ਤੁਝੁ ਸੁਖੁ ਦਿਖਲਾਵਉ ॥
ହେ ମୋର ମନ ଓ ତନ! ଶୁଣ, ମୁଁ ତୋତେ ସୁଖ ଦେଖାଇବି।

ਹਰਿ ਅਨਿਕ ਬਿੰਜਨ ਤੁਝੁ ਭੋਗ ਭੁੰਚਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋତେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଏବଂ ଭୋଗ କରାଇବି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੁੰਚੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ନିଜ ମନରେ ଅମୃତ ନାମ ଆସ୍ୱାଦନ କର।

ਅਚਰਜ ਸਾਦ ਤਾ ਕੇ ਬਰਨੇ ਨ ਜਾਹੀ ॥੨॥
ଏହି ନାମର ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ୱାଦ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥2॥

ਲੋਭੁ ਮੂਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਿ ਥਾਕੀ ॥
ନାମ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଲୋଭ ମରି ଯାଇଛି ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਸਰਣਿ ਜਨ ਤਾਕੀ ॥੩॥
ସନ୍ଥଜନ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଶରଣ ହିଁ ଦେଖିଛନ୍ତି॥3॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਭੈ ਮੋਹ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥੪॥੨੧॥੨੭॥
ମୋର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଭୟ ଏବଂ ମୋହ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ନାନକଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି||4||21||27||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 5॥

ਅਨਿਕ ਬੀਂਗ ਦਾਸ ਕੇ ਪਰਹਰਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ଦାସଙ୍କ ଅନେକ ତ୍ରୁଟି ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕਰਿਆ ॥੧॥
କୃପା କରି ତାହାଙ୍କୁ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି॥1॥

ਤੁਮਹਿ ਛਡਾਇ ਲੀਓ ਜਨੁ ਅਪਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ନିଜ ସେବକକୁ ମୁକ୍ତ କରିଛୁ,

ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਜਾਲੁ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଜଗତ ରୂପୀ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇଥିଲା॥1॥ରୁହ॥

ਪਰਬਤ ਦੋਖ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲਾ ॥
ମୋ' ଠାରେ ପର୍ବତ ରୂପୀ ବିକରାଳ ଦୋଷ ଥିଲା,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ ਦਇਆਲਾ ॥੨॥
ଯାହା ଦୟାଳୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥2॥

ସୋਗ ରୋਗ ବିପତਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥
ଶୋକ, ରୋଗ ଏବଂ ଅତି ଭାରି ବିପତ୍ତି

ਦੂਰਿ ਭਈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਲੀਨੋ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਚਰਣ ਗਹੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੨੨॥੨੮॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଚରଣ ଧରିଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି||4||22||28||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਦੀਨੁ ਛਡਾਇ ਦੁਨੀ ਜੋ ਲਾਏ ॥
ଯିଏ ଧର୍ମ ଛାଡି ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଯାଏ,

ਦੁਹੀ ਸਰਾਈ ਖੁਨਾਮੀ ਕਹਾਏ ॥੧॥
ତାହାକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଦୋଷୀ କୁହାଯାଏ॥1॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ମୋତେ ସେହି ଖୁସି ମଞ୍ଜୁର ଅଟେ।

ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ପ୍ରକୃତିକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਚਾ ਧਰਮੁ ਪੁੰਨੁ ਭਲਾ ਕਰਾਏ ॥
ସେ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଧର୍ମ, ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਦੀਨ ਕੈ ਤੋਸੈ ਦੁਨੀ ਨ ਜਾਏ ॥੨॥
ସେ ଏକାଠି କରିଥିବା ଧର୍ମ କାରଣରୁ ତାହାର ଦୁନିଆ ବିଗିଡି ଯାଏ ନାହିଁ॥2॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੋ ਜਾਗੈ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਾਗੈ ॥੩॥
ସେ ଜୀବଙ୍କୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ସେହିଠାରେ ଲାଗିଥାଏ॥3॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ॥
ମୋର ମାଲିକ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇਆ ਤੇਰਾ ॥੪॥੨੩॥੨੯॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ତୁ କହିଥିବା ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି ||4||23||29||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀ ॥
ମୁଁ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ,

ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਓਟ ਸਵਾਰੀ ॥੧॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଆଶ୍ରା ସଫଳ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ,

ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਮਨ ਕੇ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰੈਨਿ ਦਿਨੁ ਗਾਉ ॥
ଦିନରାତି ସେହି ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਨਿਹਚਲੁ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ ॥੨॥
ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ମୋହ-ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ନିଶ୍ଚଳ ସ୍ଥାନ ପାଅ॥2॥

ਸੋ ਸਾਹੁ ਸੇਵਿ ਜਿਤੁ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ସେହି ସାହୁକାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି କର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਸੁਖਿ ਅਨਦਿ ਵਿਹਾਵੈ ॥੩॥
ନାମ-ଧନ ଉପଯୋଗ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହାର କରାଇବାରେ ଜୀବନ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਜਗਜੀਵਨ ਪੁਰਖੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਇਆ ॥
ପରମପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱର ଜଗତର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ସାଧୁସଙ୍ଗତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੨੪॥੩੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛି||4||24||30||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି,

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਪੂਰਨ ਭਈ ਘਾਲ ॥੧॥
ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ନାମ-ସ୍ମରଣର ସାଧନା ସାକାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਦਰਸੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁମର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ବଞ୍ଚି
ଅଛି ଏବଂ

ਚਰਣ ਕਮਲ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥
ମୁଁ ତୋର ଚରଣ କମଳ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଠାକୁର! ତୋ' ବିନା ଆମର କିଏ ଅଛି?॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣਿ ਆਈ ॥
ସାଧୁ-ସଂଗତି ସହିତ ମୋର ପ୍ରୀତି ବନିଯାଇଛି ଏବଂ

ਪੂਰਬ ਕਰਮਿ ਲਿਖਤ ਧੁਰਿ ਪਾਈ ॥੨॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ସାଧୁ-ସଂଗତି ପାଇଛି॥2॥

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਚਰਜੁ ਪਰਤਾਪ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରତାପ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਾਲਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਤੀਨੇ ਤਾਪ ॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଧି, ବ୍ୟାଧି ଏବଂ ଉପାଧି- ତିନି ତାପ ଜଳାଇ ପାରିବ ନହିଁ॥3॥

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਸਰਹਿ ਹਰਿ ਚਰਣ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥
ତୁମର ସୁନ୍ଦର ଚରଣ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବି ନାହିଁ,

ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਦਾਨੁ ਪਿਆਰੇ ॥੪॥੨੫॥੩੧॥
ହେ ହରି! ନାନକ ତୋ' ଠାରୁ ଏହି ଦାନ ଚାହାନ୍ତି||4||25||31||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਸੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ଏପରି ସଂଯୋଗ ବନାଅ,

ਜਿਤੁ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੇ ॥੧॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଜିହ୍ୱା ତୋର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ଚାଲିଥିବ॥1॥

ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଏକ ବିନତି ଶୁଣ,

ਸਾਧ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਰਸਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ ସର୍ବଦା ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସଂଗତି ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਵਨ ਰੂਪੁ ਸਿਮਰਣੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସ୍ମରଣ ଜୀବନ ରୂପ ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਸਹਿ ਤਿਸੁ ਨੇਰਾ ॥੨॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ ନିଜ କୃପା କରୁ, ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସି ବାସ କରୁ॥2॥

ਜਨ ਕੀ ਭੂਖ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅਹਾਰੁ ॥
ତୋର ନାମ ଏପରି ଭୋଜନ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତର ସାବୁନ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਤੂੰ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ସବୁକିଛି ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ॥3॥

ਰਾਮ ਰਮਤ ਸੰਤਨ ਸੁਖੁ ਮਾਨਾ ॥
ରାମନାମ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଜପ କରି ସନ୍ଥଜନ ସୁଖ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦੇਵਨਹਾਰ ਸੁਜਾਨਾ ॥੪॥੨੬॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଦେବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ବଡ ଚତୁର ଅଟେ||4||26||32||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਬਹਤੀ ਜਾਤ ਕਦੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਧਾਰਤ ॥
ହେ ଜୀବ!ତୋର ଜୀବନ ରୂପୀ ନଦୀ ବହି ଯାଉଛି, କିନ୍ତୁ ତୁ କେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡକୁ ଦୃଷ୍ଟିପାତ ମଧ୍ୟ କରି ନାହୁଁ।

ਮਿਥਿਆ ਮੋਹ ਬੰਧਹਿ ਨਿਤ ਪਾਰਚ ॥੧॥
ତୁ ନିତ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ମୋହର ଝଗଡାରେ ଫସି ରହିଛୁ॥1॥

ਮਾਧਵੇ ਭਜੁ ਦਿਨ ਨਿਤ ਰੈਨੀ ॥
ଏଥିପାଇଁ ମାଧବଙ୍କ ଭଜନ କର ଆଉ

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ନିଜର ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ଜିତିଯାଅ ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਦੋਊ ਕਰ ਝਾਰਤ ॥
ତୁ ନିଜ ଦୁଇ ହାତର ବଳରେ ପାପ କରୁଅଛୁ,

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਰਿਦ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਧਾਰਤ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ରତ୍ନ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ରାମନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ତିଳେମାତ୍ର ଧାରଣ କରେ ନାହିଁ ॥2॥

ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਸੰਗਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਣੀ ॥
ତୁ ଭରଣ-ପୋଷଣରେ ସାରା ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଛୁ,

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାରର ମହିମା ଜାଣି ନାହଁ॥3॥

ਸਰਣਿ ਸਮਰਥ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ମନ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ହିଁ ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਉਧਰੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੨੭॥੩੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରଣି, 'ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ମଧ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କର ||4||27||33||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਰੈ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥੧॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କରି ଚାଲ, ଯିଏ ରତ୍ନାକର ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਾ ਨਾਰਾਇਣ ॥
ହେ ନାରାୟଣ! ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ହିଁ ବଞ୍ଚି ଅଛି।

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਪ ਤਜਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ, ରୋଗ ଓ ଶୋକ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପାପ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜୀବନ ପଦବୀ ଅଟେ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚੁ ਸੁਆਉ ॥੨॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ଓ ତନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସଚ୍ଚା ମନୋରଥ ସାକାର ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ, କିନ୍ତୁ

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਤੁ ਹੋਇ ਤਾ ਪਾਈਐ ॥੩॥
ଏହା ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯଦି ପୂର୍ବରୁ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਸਰਣਿ ਪਏ ਜਪਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ଯିଏ ଦୀନଦୟାଳୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ଯାଇଛି,

ନਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸੰਤ ਰਵਾਲਾ ॥੪॥੨੮॥੩੪॥
ନାନକ ସେ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମାଗିଥାନ୍ତି ||4||28||34||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਘਰ ਕਾ ਕਾਜੁ ਨ ਜਾਣੀ ਰੂੜਾ ॥
ଜୀବ ହୃଦୟ-ଘରର ନାମ ସ୍ମରଣ ରୂପୀ ସୁନ୍ଦର କାମକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਝੂਠੈ ਧੰਧੈ ਰਚਿਓ ਮੂੜਾ ॥੧॥
ସେହି ମୂର୍ଖ ଦୁନିଆରେ ମିଥ୍ୟା ଧନ୍ଦାରେ ହିଁ ଫସି ରହିଥାଏ॥1॥

ਜਿਤੁ ਤੂੰ ਲਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥
ହେ ଭଗବାନ! ତୁ ଜୀବକୁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇଛୁ, ସେ ସେଥିରେ ହିଁ ଲାଗିଯାଏ।

ਜਾ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜਪਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୁ ନିଜ ନାମ ଦେଉ, ସେ ନାମ ଜପିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਅਨਦਿਨੁ ਮਾਤੇ ॥੨॥
ସେ ଦିନ ରାତି ନାମ ରୂପୀ ରସରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ॥2॥

ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਕਾਢੇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਟੂਟੇ ਗਾਢੇ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ତାହାର ବାହୁ ଧରି ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଭବସାଗରରୁ ବାହାର କରିଛୁ ଆଉ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବିଚ୍ଛେଦ ଦୂର କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇଛୁ॥3॥

ਉਧਰੁ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋର ଉଦ୍ଧାର କର।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਦੁਆਰੇ ॥੪॥੨੯॥੩੫॥
କାରଣ ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ପଡିଛନ୍ତି ||4||29||35||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਿਹਚਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ନିଶ୍ଚଳ ଘର ପାଇଛି,

ਸਰਬ ਸੁਖ ਫਿਰਿ ਨਹੀ ਡੋਲਾਇਆ ॥੧॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖ ମିଳି ଯାଇଛି ଆଉ ମନ ପୁଣି ବିଚଳିତ ହେଉନାହିଁ॥1॥

ਗੁਰੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਚਰਨ ਮਨਿ ਚੀਨ੍ੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରି ମନରେ ହରି -ଚରଣକୁ ଜାଣି ଦେଇଛି,

ਤਾ ਤੇ ਕਰਤੈ ਅਸਥਿਰੁ ਕੀਨ੍ੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା କର୍ତ୍ତା ମୋତେ ସ୍ଥିର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଅଚ୍ୟୁତ ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਤਾ ਤੇ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੨॥
ଯାହା ଫଳରେ ମୃତ୍ୟୁର ଫାଶୀ କଟି ଯାଇଛି॥2॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੇ ਲੜਿ ਲਾਏ ॥
କୃପା କରି ଇଶ୍ୱର ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਸਦਾ ਅਨਦੁ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੩॥੩੦॥੩੬॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ||3||30||36||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸਾਧ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ବାଣୀ ଅମୃତ ବଚନ ଅଟେ।

ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ବି ଏହା ଜପିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ, ସେ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੇ ਮਿਟੇ ਕਲੇਸਾ ॥
ମୋର କଳିଯୁଗର କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸਾ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଏକ ନାମ ହିଁ ମୋର ମନରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଯାଇଛି॥1॥

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ନିଜ ମୁଖ ଓ ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥੩੧॥੩੭॥
ହେ ନାନକ! ହରି-ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||31||37||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਗੋਬਿੰਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ତୁ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ ଆଉ ମୁଁ ସବୁ ସମୟରେ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପାଳୁ! ମୋତେ ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅ॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ନିଜ କୃପା କର, କାରଣ ଏକ ତୁ ହିଁ ପ୍ରତି ପାଳକ ଅଟୁ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਮਾਲਾ ॥੧॥
ଏହି ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ସବୁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ହୋଇଥିବା ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ। ॥1॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚਲੈ ਜਪਿ ਨਾਲਾ ॥
ଅମୃତ ନାମ ଜପ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକ ଏହା ହିଁ ଜୀବ ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸੰਤ ਰਵਾਲਾ ॥੨॥੩੨॥੩੮॥
ନାନକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ଚାହାନ୍ତି||2||32||38||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਥੰਮੈ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥੧॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ସାହାରା ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଅପରାମ୍ପର ସବୁକିଛି କରିବା ଓ କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਭ ਰੋਗ ਮਿਟਾਵੇ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥ ਨਾਨਕ ਰਖਾ ਆਪੇ ਹੋਆ ॥੨॥੩੩॥੩੯॥
ସେ ସାରା ରୋଗ ଦୂର କରିଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନିଛନ୍ତି||2||33||39||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਦਰਸਨ ਕਉ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାର ଅଭିଲାଷ କରିଥାଏ,

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ॥ରୁହ॥

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਜਿ ਨੀਦ ਕਿਉ ਆਈ ॥
ସେହି ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦରଙ୍କୁ ଛାଡି ମାୟା କାହିଁକି ଆସିଛି?

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਦੂਤਾ ਲਾਈ ॥੧॥
ମନମୋହିନୀ ମାୟାର ଦୂତ-କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ମାୟାକୁ ଆଣିଛି

ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹਾ ਕਰਤ ਕਸਾਈ ॥
କଂସେଇ ଦୂତ ହିଁ ପ୍ରେମ ଦୂର କରିଛି।

ਨਿਰਦੈ ਜੰਤੁ ਤਿਸੁ ਦਇਆ ਨ ਪਾਈ ॥੨॥
ସିଏ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଜନ୍ତୁ ଅଟେ, ଯାହାଠାରେ ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରି ନାହାନ୍ତି ॥2॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਬੀਤੀਅਨ ਭਰਮਾਈ ॥
ମୋର ଅନେକ ଜନ୍ମ ଭ୍ରମରେ ବିତିଯାଇଛି।

ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਦੇਵੈ ਦੁਤਰ ਮਾਈ ॥੩॥
ସେହି ଭୟାନକ ମାୟା ମୋତେ ମୋର ହୃଦୟ-ଘରେ ନିବାସ କରିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ ॥3॥

ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਈ ॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମ ଫଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଅଛି,

ਕਿਸੁ ਦੋਸੁ ਨ ਦੀਜੈ ਕਿਰਤੁ ਭਵਾਈ ॥੪॥
ଏଣୁ କାହାକୁ ଦୋଷ ଦିଏ ନାହିଁ, କାରଣ ମୋର କର୍ମ ହିଁ ମୋତେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରୁଛି ॥4॥

ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਜਨ ਭਾਈ ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ! ସଜ୍ଜନ ଭାଇ! ଶୁଣ,

ਚਰਣ ਸਰਣ ਨਾਨਕ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੫॥੩੪॥੪੦॥
ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣର ଗତି ହିଁ ପାଇଛନ୍ତି||5||34||40||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଘର 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਭਲੀ ਸੁਹਾਵੀ ਛਾਪਰੀ ਜਾ ਮਹਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥
ନିର୍ଦ୍ଧନ ବ୍ୟକ୍ତିର ସେହି ଛୋଟ କୁଟୀର ଉତ୍ତମ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਤ ਹੀ ਕਾਮਿ ਨ ਧਉਲਹਰ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ଏତେ ବଡ ମହଲ କିଛି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ। ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਦੁ ਗਰੀਬੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ ॥
ସାଧୁସଙ୍ଗତିରେ ଦରିଦ୍ର ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଥାଏ।

ਜਲਿ ਜਾਉ ਏਹੁ ਬਡਪਨਾ ਮਾਇਆ ਲਪਟਾਏ ॥੧॥
ସେହି ବଡପଣ ଜଳିଯିବା ଉଚିତ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମାୟା ଫସାଇ ରଖିଥାଏ॥1॥

ਪੀਸਨੁ ਪੀਸਿ ਓਢਿ ਕਾਮਰੀ ਸੁਖੁ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖਾਏ ॥
ଚକ୍କି ପେଷି ଏବଂ ସାଧାରଣ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟ ମନରେ ସୁଖ ଓ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਐਸੋ ਰਾਜੁ ਨ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਜਿਤੁ ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਏ ॥੨॥
ଏପରି ରାଜ୍ୟ କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ, ଯେଉଁଠି ମନ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ॥2॥

ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਰੰਗਿ ਏਕ ਕੈ ਓਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଫଟା ଚିରା ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରାହିଥାଏ, ସେ ଶୋଭା ପାଇଥାଏ।

ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਿਰਥਿਆ ਜਿਹ ਰਚਿ ਲੋਭਾਏ ॥੩॥
ସେହି ରେଶମୀ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ଲୀନ ହେବାର ଲାଳସା ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੈ ਹਾਥਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ସବୁକିଛି ତୋର ହାତରେ ଅଛି, ତୁ ନିଜେ ହିଁ ସବୁକିଛି କରୁ ଆଉ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଉ।

ସାସି ସାସି ସିମରତ ରହା ନାନକ ଦାନୁ ପାଏ ॥୪॥୧॥୪୧॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, 'ହେ ପରମାତ୍ମା! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଏହି ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି ଯେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ତୋର ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବି'||4||1||41||

ସୁହୀ ମହଲା ୫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ହରି କା ସଂତୁ ପରାନ ଧନ ତିସ କା ପନିହାରା ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ଥ ମୋର ପ୍ରାଣ ଓ ଧନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପାଣି ଭରିବା ବାଲା ସେବକ ଅଟେ।

ଭਾਈ ମୀତ ସୁତ ସଗଲ ତେ ଜୀଅ ହୂଁ ତେ ପିଆରା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ମୋତେ ମୋର ଭାଇ, ମିତ୍ର, ପୁତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

କେସା କା କରି ବୀଜନା ସଂତ ଚଉରୁ ଢୁଲାବଉ ॥
ମୁଁ ମୋର କେଶକୁ ପଙ୍ଖା ବନାଇ ତାହାଙ୍କୁ ବିଞ୍ଚିଥାଏ।

ସୀସୁ ନିହାରଉ ଚରଣ ତଲି ଧୁରି ମୁଖି ଲାବଉ ॥୧॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜର ମସ୍ତକ ନତ କରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ନିଜ ମୁଖରେ ଲଗାଇ ଥାଏ॥1॥

ମିସଟ ବଚନ ବେନତୀ କରଉ ଦୀନ କੀ ନିଆଈ ॥
ମୁଁ ଏକ ଦୀନ ପରି ମିଠା ବଚନ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ବିନତି କରିଥାଏ ଏବଂ

ତଜି ଅଭିମାନୁ ସରଣੀ ପରଉ ହରି ଗୁଣ ନିଧି ପାଈ ॥୨॥
ନିଜ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଥାଏ ଯେପରି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି॥2॥

ଅବଲୋକନ ପୁନହ ପୁନହ କରଉ ଜନ କା ଦରସାରୁ ॥
ମୁଁ ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପୁନଃ ପୁନଃ କରିଥାଏ।

ଅੰମ୍ରିତ ବଚନ ମନ ମହି ସିଂଚଉ ବଂଦଉ ବାର ବାର ॥୩॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଅମୃତ ବଚନ ମନରେ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଆଉ ବାରମ୍ବାର ତାହାଙ୍କୁ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ॥3॥

ଚିତବଉ ମନି ଆସା କରଉ ଜନ କା ସଂଗୁ ମାଗଉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନରେ ଆଶା କରିଥାଏ ତଥା ସେହି ଉପାସକଙ୍କ ସାଥି ମାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦਾਸ ਚਰਣੀ ਲਾਗਉ ॥੪॥੨॥੪੨॥
ନଅଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ' ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କର ଯେପରି ତୋର ଦାସର ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିବି ॥4॥2॥42॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਜਿਨਿ ਮੋਹੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਤਾਹੂ ਮਹਿ ਪਾਉ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୁଁ ସେହି ମାୟାର ମୋହରେ ପଡି ରହିଛି, ଯିଏ ଖଣ୍ଡ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ମୋହି ନେଇଛି।

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਇਹੁ ਬਿਖਈ ਜੀਉ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋ' ଭଳି ବିକାରୀ ଜୀବକୁ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କର ଏବଂ ନିଜର ନାମ ଦିଅ ॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਤੇ ਨਾਹੀ ਕੋ ਸੁਖੀ ਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਜਾਉ ॥
ଯେଉଁ ମାୟା ଦ୍ୱାରା କେବେ କେହି ସୁଖୀ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା ପଛରେ ଦୌଡି ଥାଏ।

ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਜੋ ਸਗਲ ਕਉ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਲਪਟਾਉ ॥੧॥
ଯିଏ ସବୁକିଛି ଛାଡି ଯାଇଥାଏ, ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ସେଥିରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ॥1॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੁਣਾਪਤੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ହେ କରୁଣାନିଧି! କୃପା କର ଯେପରି ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିବି।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਮਾਉ ॥੨॥੩॥੪੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ତୋ' ପାଖରେ ଏହି ବିନତି କରେ, ' ମୁଁ ଶାଢୀ ସଙ୍ଗତିରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିବି'||2||3||43||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਪੜਤਾਲ
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଘର ପଦାତାଲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੀਆ ਮੋਹਨ ਲਾਲਨਾ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଜଗତର ସବୁ ପ୍ରେମ ଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଏବଂ ସୁଖଦାୟକ ଅଟେ।

ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਏਕੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਲੇਖੈ ਸੰਤ ਲਾਗੁ ਮਨਹਿ ਛਾਡੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕੀ ਕੁਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଥିପାଇଁ ମନରେ କେବଳ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପ କର, କାରଣ ଅନ୍ୟ ସବୁ କାମ ନିଷ୍ଫଳ ହିଁ ଅଟେ, ହେ ବନ୍ଧୁ! ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରୁହ ଏବଂ ନିଜ ମନରୁ ଦ୍ୱିଧାର ମାର୍ଗ ଛାଡି ଦିଅ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਨਿਰਗੁਨ ਹਰੀਆ ਸਰਗੁਨ ਧਰੀਆ ਅਨਿਕ ਕੋਠਰੀਆ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭਿਨ ਕਰੀਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିର୍ଗୁଣ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜର ସଗୁଣ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଶରୀରୀର କୋଠରି ବନାଇଛନ୍ତି,

ਵਿਚਿ ਮਨ ਕੋਟਵਰੀਆ ॥
ଯେଉଁଠି ପୋଲିସ ରୂପୀ ମନ ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਿਜ ਮੰਦਰਿ ਪਿਰੀਆ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ମନ୍ଦିର ରୂପୀ ଶରୀରରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਤਹਾ ਆਨਦ ਕਰੀਆ ॥
ସେ ସେଠାରେ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଏ।

ਨਹ ਮਰੀਆ ਨਹ ਜਰੀਆ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ନା ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ତାହାଙ୍କ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିଥାଏ ॥1॥

ਕਿਰਤਨਿ ਜੁਰੀਆ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਫਿਰੀਆ ਪਰ ਕਉ ਹਿਰੀਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଦୁନିଆର ଧନ୍ଦାରେ ଯୋଡି ରହିଥାଏ, ବହୁତ ପ୍ରକାର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପର ଧନ ହରଣ କରିଥାଏ।

ਬਿਖਨਾ ਘਿਰੀਆ ॥
ସେ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଘେରି ରହିଥାଏ।

ਅਬ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਰੀਆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଆସିଛି,

ਹਰਿ ਦੁਆਰੈ ਖਰੀਆ ॥
ସେ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛି ଏବଂ

ਦਰਸਨੁ ਕਰੀਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਰੀਆ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਫਿਰੀਆ ॥੨॥੧॥੪੪॥
ସେ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ ||2||1||44||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା

ਰਾਸਿ ਮੰਡਲੁ ਕੀਨੋ ਆਖਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏହି ପୃଥିବୀକୁ ଜୀବ ରୂପୀ ଗୋପୀଙ୍କ ପାଇଁ ରାସ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଆଖଡା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਗਲੋ ਸਾਜਿ ਰਖਿਓ ਪਾਸਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସାରା ରଚନା ରଚି ଏହି ଜଗତର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਆਪਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅପାର ରୂପ ରଙ୍ଗର ଦୁନିଆ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਪੇਖੈ ਖੁਸੀ ਭੋਗ ਨਹੀ ਹਾਰਾ ॥
ସେ ଏହାକୁ ଖୁଶିର ସହିତ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ଜୀବଙ୍କ ରୂପରେ ସବୁ ପଦାର୍ଥକୁ ଭୋଗ କରି ଥକି ଯାଇ ନାହାନ୍ତି।

ਸਭਿ ਰਸ ਲੈਤ ਬਸਤ ਨਿਰਾਰਾ ॥੧॥
ସେ ଜୀବଙ୍କ ରୂପରେ ସବୁ ପଦାର୍ଥର ସ୍ୱାଦର ଆନନ୍ଦ ନେଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ନିରଳ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਮੁਖੁ ਨ ਮਾਸਾਰਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର କୌଣସି ରଙ୍ଗ ଓ ଚିହ୍ନ ନାହିଁ ଆଉ ମାଂସ ନିର୍ମିତ କୌଣସି ମୁଖ ମଧ୍ୟ ତୋର ନାହିଁ।

ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਖੇਲੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥
ତୋର ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਰੇਣ ਸੰਤ ਚਰਨਾਰਾ ॥੨॥੨॥੪੫॥
ନାନକ ତୋର ସଜ୍ଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ହିଁ କାମନା କରିଥାନ୍ତି ||2||2||45||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਤਉ ਮੈ ਆਇਆ ਸਰਨੀ ਆਇਆ ॥
ହେ ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋ' ପାଖକୁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਭਰੋਸੈ ਆਇਆ ਕਿਰਪਾ ਆਇਆ ॥
ମୁଁ ତୋର ଭରସାରେ ତୋର କୃପାରୁ ଆସିଛି।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮਾਰਗੁ ਗੁਰਹਿ ਪਠਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷା କର, ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ଏହି ମାର୍ଗକୁ ମୋତେ ଗୁରୁ ପଠାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਹਾ ਦੁਤਰੁ ਮਾਇਆ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ସାଗରରେ ପାର ହେବା କଠିନ ଅଟେ।

ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ ॥੧॥
ଏହି ମାୟା ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ତେଜ ଝଡ ହେଉଛି॥1॥

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਹੀ ਡਰਾਇਆ ॥ ਕਰਰੋ ਧ੍ਰਮਰਾਇਆ ॥੨॥
ଏହା ଶୁଣି ଶୁଣି ମୁଁ ବହୁତ ଡରି ଯାଇଛି ଯେ ଯମରାଜ ବଡ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪਾਇਆ ॥
ଜଗତ ରୂପୀ ଘର ଏକ ଅନ୍ଧ କୂଅ ଅଟେ ଆଉ

ਪਾਵਕੁ ਸਗਰਾਇਆ ॥੩॥
ଏଥିରେ ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ଅଗ୍ନି ହିଁ ଭରି ରହିଛି॥3॥

ਗਹੀ ਓਟ ਸਾਧਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇଛି, ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିଛି ଏବଂ

ਅਬ ਮੈ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥੩॥੪੬॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି ||4||3||46||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଘର 6

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀਆ ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰਾ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ମୋର ଏହି ବିନତି ଯେ ମୋତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ମିଳୁ, ଯାହା ମୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ।

ਤੁਠਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਤਾਪੁ ਗਇਆ ਸੰਸਾਰਾ ॥੧॥
ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ସଂସାରର ତାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਟੇਕ ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕੀ ਓਟ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଭକ୍ତର ସାହାରା ଅଟୁ, ତୁ ଭକ୍ତର ସହାୟକ ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସୃଜନହାର ଅଟୁ ॥1॥ରୁହ॥

ਸਚੁ ਤੇਰੀ ਸਾਮਗਰੀ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰਾ ॥
ତୋର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ ଏବଂ ତୋର ଦରବାର ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚੁ ਤੇਰੇ ਖਾਜੀਨਿਆ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥੨॥
ତୋର ଖଜଣା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ତୋର ଜଗତର ପ୍ରସାର ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ॥2॥

ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਅਨੂਪੁ ਤੇਰਾ ਦਰਸਾਰਾ ॥
ତୋର ରୂପ ଅଗମ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ଦର୍ଶନ ଅନୁପମ ଅଟେ।

ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੀ ਤੇਰਿਆ ਸੇਵਕਾ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥੩॥
ମୁଁ ତୋର ସେହି ସେବକ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୋର ନାମ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ॥3॥

ସଭੇ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਜਾ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି, ମୋର ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਮਿਲਿਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਤੇਰਿਆ ਚਰਣਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੪॥੧॥੪੭॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ତୋର ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ଯାଉଛି||4||1||47||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଘର 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਤੂਹੈ ਮਨਾਇਹਿ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା ଉପରେ ତୁ ଦୟାଳୁ ହେଉ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ହୁକୁମ ପାଳନ କରାଉ।

ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੧॥
ସେ ହିଁ ତୋର ଭକ୍ତି ଅଟେ, ଯାହା ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਸੰਤਾ ਟੇਕ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ସନ୍ଥଙ୍କୁ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਤੂਹੈ ਅਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ସହର୍ଷ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ତନ ଓ ମନର ଅବଲମ୍ବନ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਤੂੰ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰਾ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ତୁ ବଡ ଦୟାଳୁ ଏବଂ କୃପାଳୁ ଅଟୁ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଆଶା ପୁରା କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਸਭਿ ਪ੍ਰਾਣਪਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੂੰ ਭਗਤਨ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରାଣପତି ପ୍ରିୟତମ! ସବୁ ଭକ୍ତ ତୋ' ପାଖରେ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଅଟୁ॥2॥

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਪਾਰੁ ਅਤਿ ਊਚਾ ਕੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਤੇਰੀ ਭਾਤੇ ॥
ତୁ ଅଥଳ, ଅପରାମ୍ପର ଏବଂ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟୁ ଆଉ ତୋ' ଭଳି ସୃଷ୍ଟିରେ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਇਹ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਸੁਖਦਾਤੇ ॥੩॥
ହେ ସୁଖଦାତା ସ୍ୱାମୀ! ତୋ' ପାଖରେ ମୋର ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ତୁ କେବେମଧ୍ୟ ମୋତେ ବିସ୍ମୃତ କର ନାହିଁ॥3॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਜੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଯଦି ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ଦିନରାତି ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିବି।

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਸਾਹਿਬ ਤੁਠੈ ਪਾਵਾ ॥੪॥੧॥੪੮॥
ହେ ମୋର ସାହେବ! ନଅଙ୍କ ତୋ' ଠାରୁ ତୋର ନାମ ରୂପ ସୁଖ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି, ଯଦି ଯଦି ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଉ, ତୋର ନାମ ପାଇ ପାରିବି ||4||1||48||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ਜਿਤੁ ਤੂ ਕਬਹੂ ਸੋ ਥਾਨੁ ਤੇਰਾ ਕੇਹਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସେହି ସ୍ଥାନ କେଉଁଠି ଅଛି , ଯେଉଁଠି ତୁ କେବେ ବିସ୍ମରଣ କରୁ ନାହୁଁ,

ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਤੁ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਦੇਹਾ ॥੧॥
ଯେଉଁଠି ଆଠ ପ୍ରହର ତୋର ଧ୍ୟାନ କରୁଥିବି ଏବଂ ମୋର ଶରୀର ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਉ ਸੋ ਥਾਨੁ ਭਾਲਣ ਆਇਆ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ସେହି ସ୍ଥାନ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଆସିଛି।

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਆ ਸਾਧਸੰਗੁ ਤਿਨ੍ ਸਰਣਾਈ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ମୋର ମିଳନ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ତୋତେ ପାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਬੇਦ ਪੜੇ ਪੜਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹਾਰੇ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ବେଦର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ତାହାକୁ ପଢି ପଢି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି, ତଥାପି ସେଥିରୁ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲାଭ ପାଇ ନାହାନ୍ତି।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਫਿਰਹਿ ਬਿਲਲਾਤੇ ਤੇ ਭੀ ਮੋਹੇ ਮਾਈ ॥੨॥
ବଡ ବଡ ସାଧକ ଏବଂ ସିଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ରହିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ମୋହି ନେଇଛି॥2॥

ਦਸ ਅਉਤਾਰ ਰਾਜੇ ਹੋਇ ਵਰਤੇ ਮਹਾਦੇਵ ਅਉਧੂਤਾ ॥
ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦଶ ପୂଜନୀୟ ଅବତାର ହୋଇଛି ତଥା ମହାଦେବ ମଧ୍ୟ ମହାନ ଅବଧୂତ ଅଟନ୍ତି।

ਤਿਨ੍ ਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਓ ਤੇਰਾ ਲਾਇ ਥਕੇ ਬਿਭੂਤਾ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତୋ'ର ରହସ୍ୟ ପାଇ ନାହାନ୍ତି ଆଉ ଅନେକ ସାଧୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଶରୀରରେ ବିଭୁତି ଲଗାଇ ଲଗାଇ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି ॥3॥

ਸਹਜ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਨਾਮ ਰਸ ਹਰਿ ਸੰਤੀ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ସନ୍ଥଜନ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿਓ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੨॥੪੯॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଜୀବନସଫଳ କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ, ସେ ନିଜ ତନ ଓ ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଚିନ୍ତନ କରିଛନ୍ତି||4||2||49||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਪਾਖੰਡ ਜੋ ਦੀਸਹਿ ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਲੂਟੈ ॥
ଲୋକମାନେ ଗର୍ବ ରୂପୀ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିବାର ଦେଖାଯାଏ, ସେହି ଧର୍ମ-କର୍ମକୁ ଯମରାଜ ଲୁଟି ନେଇଥାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ଏହାର କିଛି ଫଳ ମିଳେନାହିଁ।

ਨਿਰਬਾਣ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਹੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਿਮਖ ਸਿਮਰਤ ਜਿਤੁ ਛੂਟੈ ॥੧॥
ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶୁଦ୍ଧ ଚିନ୍ତନ କର, କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ଯାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଯାଏ ॥1॥

ਸੰਤਹੁ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਰੀਐ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଏହି ପରି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବା।

ਜੇ ਕੋ ਬਚਨੁ ਕਮਾਵੈ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੋ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି କେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ବଚନ ଅନୁସରଣ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨਾ ਇਸੁ ਕਲਿ ਮਹਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥
ଏହି ଜଗତରେ ତୀର୍ଥରେ କୋଟି କୋଟି ସ୍ନାନର ଅଭିମାନ ରୂପୀ ମଇଳା ଭରି ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋ ਨਿਰਮਲੁ ਕਰਿ ਲੀਜੈ ॥੨॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ମନକୁ ଅଭିମାନ ରୂପୀ ମଇଳା ଠାରୁ ନିର୍ମଳ କରିଥାଏ ॥2॥

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਭਿ ਸਾਸਤ ਇਨ੍ ਪੜਿਆ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ବେଦ, କୋରାନ, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਏਕੁ ਅਖਰੁ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਈ ॥੩॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଏକ ନାମ ରୂପୀ ଅକ୍ଷର ଜପ କରିଥାଏ, ଦୁନିଆରେ ତାହାର କୀର୍ତ୍ତି ହୋଇଥାଏ ॥3॥

ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦ ਵੈਸ ਉਪਦੇਸੁ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਸਾਝਾ ॥
ଏହି ଉପଦେଶ କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଶୂଦ୍ର ଏବଂ ବୈଶ୍ୟ ଏହି ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ ସନ୍ଦେଶ ଯେ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਉਧਰੈ ਸੋ ਕਲਿ ਮਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਨਕ ਮਾਝਾ ॥੪॥੩॥੫੦॥
ਏਹਿ ਕਲਿਯੁਗਰੇ ਯੇਉਁ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿ ਗੁਰੁਮੁਖੀ ਵਨਿ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਙ੍ਕ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਉਦ੍ਧਾਰ ਹੋਇਯਾਏ, ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਪ੍ਰਤ੍ਯੇਕ ਸ਼ਰੀਰਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿਛ੍ਛਨ੍ਤਿ||4||3||50||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਮਾਨਹਿ ਓਇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥
ਯਾਹਾ ਕਿਛਿ ਹੋਇਥਾਏ, ਸਜ্ਜਨ ਸੇਹਿ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਿଁ ਹੋਇਥିବା ਮਾਨਿਥਾନ୍ତି ਆਉ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮਰ ਰঙ୍ଗରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ਜਿਨ੍ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਪਰਾਤੇ ॥੧॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ତାହାର ଶୋଭା ସାରା ଦୁନିଆରେ ଖେଳିଯାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਸੰਤਾ ਜੇਵਡੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ସଜ୍ଜଙ୍କ ଭଳି ମହାନ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਭਗਤਾ ਬਨਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଭକ୍ତର ଅଟୁଟ ପ୍ରୀତି ବନି ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନଜର ଆସନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ਸੰਤਸੰਗਿ ਉਧਰੈ ਜਮੁ ਤਾ ਕੈ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ସଜ୍ଜଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ଓ ଅପରାଧ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଯମ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਬਿਛੁੜਿਆ ਹੋਵੈ ਤਿਨ੍ ਹਰਿ ਸਿਉ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାଏ, ସନ୍ଥ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସତସଙ୍ଗକୁ ଆଣି ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥2॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਭਰਮੁ ਭਉ ਕਾਟੈ ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਆਵੈ ॥
ଯିଏ ସଜ୍ଜଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ତାହାର ମୋହ-ମାୟା, ଭ୍ରମ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਜੇਹਾ ਮਨੋਰਥੁ ਕਰਿ ਆਰਾਧੇ ਸੋ ਸੰਤਨ ਤੇ ਪਾਵੈ ॥੩॥
ଯେଉଁ ମନୋରଥ ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେହି ଫଳ ସଜ୍ଜଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଥାଏ॥3॥

ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੇਤਕ ਬਰਨਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ମହିମା କେମିତି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି?

କହୁ ନਾନਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸੇ ਸਭ ਤੇ ਭਏ ਨਿਕਾਣੇ ॥੪॥੪॥੫੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||4||4||51||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ ਤੁਧੁ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖੇ ਪਏ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯିଏ ବି ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ତୁ ନିଜ ହାତ ଦେଇ ତାହାକୁ ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ମହା ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିଛୁ।

ਤੇਰਾ ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਆਸ ਚੁਕਾਈ ॥੧॥
ତୋର ହିଁ ନାମ ଓ ବଳ ମୋର ହୃଦୟରେ ମୋର ସାହାରା ବନି ଯାଇଛି ଆଉ ଅନ୍ୟ ଆଶା ନିଜ ମନରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛି॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਤੁਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਐ ਉਬਰੇ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ତୁ ଯେତେବେଳେ ସ୍ମରଣକୁ ଆସୁ, ମୁଁ ଭବସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ।

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਭਰਵਾਸਾ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰਾ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ਉਧਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋର ସାହାରା ନେଇଛି ଆଉ ତୋର ହିଁ ଭରସାରେ ଅଛି, ତୋର ନାମ ଜପ କରି ମୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਆਪਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ମୋତେ ସଂସାର ରୂପୀ ଅନ୍ଧ କୂଅରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛୁ।

ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੀਏ ਆਪਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੨॥
ତୁ ମୋତେ ସାହାରା ଦେଇ ପାଳନ କରି ସାରା ସୁଖ ଦେଇଛୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋର ପୋଷଣ କରିଛୁ॥2॥

ਆਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਛਡਾਏ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ବନ୍ଧନ କାଟି ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਆਪਣੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਕਰਾਈ ਆਪੇ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋ' ଦ୍ୱାରା କରାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋତେ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଅଛନ୍ତି॥3॥

ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਭੈ ਮੋਹ ਬਿਨਾਸੇ ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰਾ ॥
ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ଭୟ ଏବଂ ମୋହ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ସାରା ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ନਾਨਕ ਦਇਆ ਕਰੀ ਸੁਖਦਾਤੈ ਭੇਟਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥੪॥੫॥੫੨॥
ହେ ନାନକ! ସୁଖଦାତା ପରମାତ୍ମା ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||4||5||52||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 5 ॥

ਜਬ ਕਛੁ ਨ ਸੀਓ ਤਬ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਕਵਨ ਕਰਮ ਕਰਿ ਆਇਆ ॥
ଯେତେବେଳ କିଛି ମଧ୍ୟ ନଥିଲା (ଅର୍ଥାତ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ହୋଇ ନଥିଲା), ଏହି ଜୀବ କଣ କରୁଥିଲା? ଏହି ଜୀବ କେଉଁ କର୍ମ କରି ଜନ୍ମ ନେଇ ଜଗତକୁ ଆସିଛି?

ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਠਾਕੁਰਿ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥੧॥
ନିଜର ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳର ରଚନା କରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଠାକୁର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਈ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ମୋ' ଦ୍ୱାରା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି କର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਗਣਤੀ ਗਣੀ ਨ ਛੂਟੈ ਕਤਹੂ ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਇਆਨੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ମୋର କର୍ମର ହିସାବ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ କେବେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରିବି ନାହିଁ, ମୋର ଜ୍ଞାନହୀନ ଶରୀର ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਬਖਸ ਨਿਰਾਲੀ ॥੨॥
ହେ ରଚୟିତା ପ୍ରଭୁ! କୃପା କର, କାରଣ ତୋର କୃପା ନିରଳ ଅଟେ॥2॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੁਹੀ ਧਿਆਈਐ ॥
ସବୁ ଜୀବ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରତି ଶରୀରରେ ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ।

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈਐ ॥੩॥
ତୋର ଗତି ଏବଂ ବିସ୍ତାର ତୁ ହିଁ ଜାଣିଛୁ ଆଉ ତୋର ପ୍ରକୃତିର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥3॥

ਨਿਰਗੁਣੁ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਣੁ ਅਗਿਆਨੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ॥
ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନ, ମୂର୍ଖ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଆଉ କୌଣସି କର୍ମ-ଧର୍ମ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮਿਠਾ ਲਗੈ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥੪॥੬॥੫੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, ' ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର ଯେପରି ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ପାରିବି ଏବଂ ତୋର ଇଚ୍ଛା ସର୍ବଦା ମିଠା ଲାଗି ରହିବ||4||6||53||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਭਾਗਠੜੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਤੁਮ੍ਹਹਾਰੇ ਜਿਨ੍ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥
ହେ ହରି! ତୋର ସନ୍ଥ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯାହାର ହୃଦୟ ଘରେ ନାମ ରୂପୀ ଧନ ଅଛି।

ਪਰਵਾਣੁ ਗਣੀ ਸੇਈ ਇਹ ਆਏ ਸਫਲ ਤਿਨਾ ਕੇ ਕਾਮਾ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ ନେଇ ଜଗତକୁ ଆସିବା ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਕੇਸਾ ਕਾ ਕਰਿ ਚਵਰੁ ਢੁਲਾਵਾ ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ କେଶକୁ ପଙ୍ଖା ବନାଇ ତାହାଙ୍କ ମସ୍ତକକୁ ବିଞ୍ଜିଥାଏ, ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଧୂଳି ମୁଖରେ ଲଗାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹੀ ਜਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਆਏ ॥
ସେ ଜୀବଙ୍କ ପାଇଁ ପରୋପକାର କରିବା ପାଇଁ ଜଗତକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି।

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਨਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲੈਨਿ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥
ସେ ଜୀବଙ୍କୁ ନାମ ଦାନ ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମିଳନ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥2॥

ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਚੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਾਤੇ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ, ସେମାନେ ସେହି ସତ୍ୟରେ ହି ରଙ୍ଗୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ ਤਿਨਿ ਜਾਤੇ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କୁ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଓ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ, ସେମାନେ ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବକ ହୋଇଥାନ୍ତି ସେମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି॥3॥

ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਪੀਸਣੁ ਪੀਸਿ ਕਮਾਵਾ ॥
ହେ ହରି! ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଘରେ ଚକି ପେଷି ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିବି, ତାହାଙ୍କୁ ବିଞ୍ଜି ଦେବି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ପାଣି ଆଣିବି।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਬੇਨੰਤੀ ਤੇਰੇ ਜਨ ਦੇਖਣੁ ਪਾਵਾ ॥੪॥੭॥੫੪॥
ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ବିନତି କରନ୍ତି, ' ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ରହିଥିବି'||4||7||54||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪੇ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର, ହେ ସଦଗୁରୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିବା ବାଲା ଅଟୁ,

ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਕੁ ਮਾਗੈ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੧॥
ତୋର ସେବକ ତୋର ଚରଣ ଧୂଳି ମାଗିଥାଏ ଏବଂ ତୋର ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹੀਐ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ତୁ ମୋତେ ଯେପରି ରଖୁ, ମୁଁ ସେପରି ରହିଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹਿ ਸੁਖੁ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତୁ ନିଜ ନାମ ଜପ କରାଉ ଥାଉ, ମୁଁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ହୋଇଥିବା ସୁଖ ନେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਆਪਿ ਕਰਾਇਹਿ ॥
ମାୟାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି, ଭୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ତୋର ସେବାରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହା ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସେବକ ଦ୍ୱାରା କରାଇଥାନ୍ତି।

ਤਹਾ ਬੈਕੁੰਠੁ ਜਹ ਕੀਰਤਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਸਰਧਾ ਲਾਇਹਿ ॥੨॥
ଯେଉଁଠି ତୋର କୀର୍ତ୍ତନ କରାଯାଏ, ସେଠାରେ ହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠ ବନିଯାଏ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସେବକ ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉତ୍ପନ୍ନ କରୁ॥2॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਜੀਵਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲਾ ॥
ସର୍ବଦା ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ଜୀବନ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ମୋର ମନ ଓ ତନ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਤੇਰੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥੩॥
ହେ ମୋର ଦୀନଦୟାଳୁ ସଦଗୁରୁ! ମୁଁ ତୋର ସୁନ୍ଦର ଚରଣ କମଳ ଧୋଇ ପିଇଥାଏ॥3॥

ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਉਸੁ ਵੇਲਾ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰੈ ਆਇਆ ॥
ମୁଁ ସେହି ସୁନ୍ଦର ସମୟ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ମୁ ତୋର ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଥିଲି।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥੮॥੫੫॥
ହେ ଭାଇ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ନାନକଙ୍କ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||4||8||55||

ସୁਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਤੁਧੁ ਚਿਤਿ ਆਏ ਮਹਾ ਅਨੰਦਾ ਜਿਸੁ ਵਿਸਰਹਿ ਸੋ ਮਰਿ ਜਾਏ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେତେବେଳେ ତୁ ସ୍ମରଣ ହେଉ, ମନରେ ବଡ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ତୁ ଭୁଲିଯାଉ, ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ।

ਦਇਆਲੁ ਹੋਵਹਿ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਕਰਤੇ ਸੋ ਤੁਧੁ ਸਦਾ ਧਿਆਏ ॥੧॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ଯାହା ଉପରେ ତୁ ଦୟାଳୁ ହେଉ, ସେ ସର୍ବଦା ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਮੈ ਮਾਣੁ ਨਿਮਾਣੀ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ତୁ ମୋ' ଭଳି ମାନହୀନର ସମ୍ମାନ ଅଟେ।

ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਆਗੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଯେ ତୋର ବାଣୀ ଶୁଣି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਚਰਣ ਧੂੜਿ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕੀ ਹੋਵਾ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ମୁଁ ତୋର ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯିବି ଏବଂ ତୋର ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਪਾਈ ॥੨॥
ମୁଁ ତୋର ଅମୃତ ବଚନ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ମିଳିଥାଏ॥2॥

ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਤੁਧੁ ਪਹਿ ਸਾਰੀ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନର ଅବସ୍ଥା ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିଛି ଏବଂ ତୋ' ଭଳି ମହାନ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਲੈਹਿ ਸੋ ਲਾਗੈ ਭਗਤੁ ਤੁਹਾਰਾ ਸੋਈ ॥੩॥
ଯାହାକୁ ତୁ ନିଜ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇଛୁ, ସେ ଭକ୍ତିରେ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ସେ ତୁମର ଭକ୍ତ ଅଟେ॥3॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਮਾਗਉ ਇਕੁ ਦਾਨਾ ਸਾਹਿਬਿ ਤੁਠੈ ਪਾਵਾ ॥
ମୁଁ ନିଜର ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ତୋ' ଠାରୁ ଏକ ଦାନ ମାଗୁଅଛି, ହେ ମାଲିକ! ଯଦି ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉ, ମୁଁ ଏହି ଦାନ ହାସଲ କରି ପାରିବି।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਾਨਕੁ ਆਰਾਧੇ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥੪॥੯॥੫੬॥
ନାନକ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ତୋର ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଆଠ ପ୍ରହର ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||4||9||56||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 5॥

ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਤੂੰ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਦੁਖੁ ਕੈਸਾ ਪਾਵੈ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ତୁ ନିଜ ହାତ ରଖିଛୁ, ସେ କିପରି ଦୁଃଖ ପାଇ ପାରିବ?

ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਮਰਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବୋଲିବା ହିଁ ଜାଣିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ମରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਤੂੰ ਸੰਤਾ ਕਾ ਸੰਤ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ତୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ ଆଉ ସନ୍ଥ ତୋର ସେବକ ଅଟନ୍ତି।

ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਜਮੁ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ସେବକକୁ କୌଣସି ଭୟ ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯମ ମଧ୍ୟ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ੍ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯିଏ ତୋର ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤੇਰੀ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਿਲਾਸਾ ॥੨॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ତୋର ଆଶୀର୍ବାଦକୁ କେହି ଦୂର କରି ପାରିବେ ନାହିଁ॥2॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਇਨਿ ਆਠ ਪਹਰ ਆਰਾਧਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ବାଲା ସୁଖ ହିଁ ହାସଲ କରିଥାଏ ଆଉ ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ।

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਭਰਵਾਸੈ ਪੰਚ ਦੁਸਟ ਲੈ ਸਾਧਹਿ ॥੩॥
ତୋର ଶରଣ ଓ ତୋର ଭରସାରେ ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଆଦି ପାଞ୍ଚ ଦୁଷ୍ଟକୁ ନିଜ ବଶରେ କରି ନିଏ॥3॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ଜ୍ଞାନ, ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ଧର୍ମ-କର୍ମ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ତୋର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ॥੪॥੧੦॥੫੭॥
ହେ ନାନକ! ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ମୋର ଇଜ୍ଜତ ରଖିଛନ୍ତି||4||10||57||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ॥
ମୁଁ ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି, ହେ ରକ୍ଷାକାରୀ! ମୋର ରକ୍ଷା କର।

ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਹਮ ਲਾਗਹ ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ॥੧॥
ଯେଉଁଠି ତୁ ମୋତେ ଲଗାଉ, ମୁଁ ସେଇଠି ଲାଗିଥାଏ, ଏହି ଜୀବ ବିଚରା କଣ କରି ପାରିବ॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਜੀ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ଅଟୁ।

କରି କିରପା ଗୁରଦେଵ ଦଇଆଲା ଗୁଣ ଗାଵା ନିତ ସୁଆମୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ଗୁରୁଦେବ! କୃପା କର ଯେପରି ମୁଁ ନିତ୍ୟ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁଥିବି॥1॥ରୁହ॥

ଆଠ ପହର ପ୍ରଭୁ ଅପନਾ ଧିଆଈଐ ଗୁର ପ୍ରସାଦି ଭଉ ତରୀଐ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ଆପୁ ତିଆଗି ହୋଈଐ ସଭ ରେਣਾ ଜୀଵତିଆ ଇଉ ମରୀଐ ॥୨॥
ନିଜ ଅଭିମାନ ଛାଡି ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନିଯିବା ଉଚିତ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ଜୀବିତ ରହି ହିଁ ଦୁନିଆର ମୋହ ଦ୍ୱାରା ମରି ଯାଇଥାଏ॥2॥

ସଫଲ ଜନମୁ ତିସ କା ଜଗ ଭୀତରି ସାଧସଂଗି ନାଉ ଜାପे ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ସଂସାରରେ ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ସଗଲ ମନୋରଥ ତିସ କे ପୁରନ ଜିସୁ ଦଇଆ କରେ ପ୍ରଭୁ ଆପେ ॥୩॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ସାରା ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ଦୀନ ଦଇଆଲ କ୍ରିପାଲ ପ୍ରଭ ସୁଆମୀ ତେରୀ ସରନਿ ଦଇଆଲਾ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦୀନଦୟାଳୁ ଓ କୃପାଳୁ ଅଟୁ, ହେ ଦୟାର ଘର! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

କରି କିରପା ଅପନਾ ନାମୁ ଦୀଜै ନାନକ ସାଧ ରଵାଲਾ ॥୪॥୧୧॥୫୮॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, 'ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ନାମ ଓ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ପ୍ରଦାନ କର||4||11||58||

ରାଗୁ ସୁହୀ ଅସଟପଦୀଆ ମହଲਾ ୧ ଘରୁ ୧
ରାଗ ସୁହୀ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 1 ଘର 1

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଭି ଅଵଗଣ ମै ଗୁਣୁ ନହੀ କୋଈ ॥
ମୋ' ଠାରେ ଅବଗୁଣ ହିଁ ଭରି ରହିଛି, ଆଉ କିଛି ନାହିଁ।

କିଉ କରି କੰତ ମିଲਾଵਾ ହୋଈ ॥୧॥
ପୁଣି ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମିଳନ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?॥1॥

ନਾ ମै ରୂପୁ ନ ବੰକେ ନैਣਾ ॥
ନା ମୋର ରୂପ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଆଉ ନା ମୋର ନୟନ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ।

ਨਾ ਕੁਲ ਢੰਗੁ ਨ ਮੀਠੇ ਬੈਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନା ମୋର କୁଳୀନ ଆଚରଣ ଅଛି ଆଉ ନା ମୋର ମିଠା ବଚନ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸਹਜਿ ਸੀਗਾਰ ਕਾਮਣਿ ਕਰਿ ਆਵੈ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାର ଶୃଙ୍ଗାର କରି ନିଜ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ,

ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾ ਕੰਤੈ ਭਾਵੈ ॥੨॥
ସେହି ସୁହାଗିନୀ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ॥2॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନା କିଛି ରୂପ ଅଛି ଆଉ ନା କିଛି ଚିହ୍ନ ଅଛି।

ਅੰਤਿ ਨ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਈ ॥੩॥
ସେହି ମାଲିକଙ୍କୁ ଅନ୍ତ କାଳରେ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥3॥

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ମୋ' ଠାରେ ସୁରତି, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଚତୁରତା ନାହିଁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਲਾਵਹੁ ਪਾਈ ॥੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ନିଜ ଚରଣରେ ଲଗାଅ॥4॥

ਖਰੀ ਸਿਆਣੀ ਕੰਤ ਨ ਭਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ବହୁତ ଚତୁର ବନିଥାଏ, ସେ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਮਾਇਆ ਲਾਗੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥੫॥
ମାୟାରେ ଫସିଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ॥5॥

ਹਉਮੈ ਜਾਈ ਤਾ ਕੰਤ ਸਮਾਈ ॥
ଯଦି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରି ଦିଅନ୍ତି, ସେ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇପାରେ ଏବଂ

ਤਉ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੇ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥੬॥
ସେତେବେଳେ ହିଁ ସେ ନବନିଧିର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥6॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਬਿਛੁਰਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ଅନେକ ଜନ୍ମରୁ ତୋ' ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ମୁଁ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଛି,

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਰਾਇਆ ॥੭॥
ଏଣୁ ମୋର ହାତ ଧରି ମୋତେ ନିଜର ବନାଅ॥7॥

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸਹੁ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ।

ਜੈ ਭਾਵੈ ਪਿਆਰਾ ਤੈ ਰਾਵੇਸੀ ॥੮॥੧॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ପ୍ରିୟ- ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି॥୫॥1॥

ସୂହୀ ମହଲା ୧ ଘରୁ ୯
ସୁହୀ ମହଲା 1 ଘର 9

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਚਾ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਾ ਥੋੜ੍ਹੜਿਆ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਜੀਉ ॥
ଯେପରି କୁସୁମ ଫୁଲର ରଙ୍ଗ କଚା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅଳ୍ପ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ରହିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੀਆ ਠਗਿ ਮੁਠੀ ਕੂੜਿਆਰਿ ਜੀਉ ॥
ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ମିଥ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀକୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ଠକ ଲୁଟି ନେଇଛି।

ਸਚੇ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਜਨਮੁ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜੀਉ ॥੧॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ମଗ୍ନ ରହିଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ନିଏ ନାହିଁ॥1॥

ਰੰਗੇ ਕਾ ਕਿਆ ਰੰਗੀਐ ਜੋ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି, ତାହାକୁ ପୁଣି ଥରେ ରଙ୍ଗୀନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ।

ਰੰਗਣ ਵਾਲਾ ਸੇਵੀਐ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ରଙ୍ଗ ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ ଏବଂ ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇବା ଉଚିତ॥1॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਧਨੁ ਨਾਹਿ ਜੀਉ ॥
କେହି ବି ଚାରି ଦିଗରେ ଭ୍ରମଣ କରୁ, କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ନାମ-ଧନ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ।

ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਬਧਿਕ ਥਾਇ ਨ ਪਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ଯଦି ଅବଗୁଣରେ ଠକି ହୋଇଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଶିକାରୀ ଭଳି ଜଙ୍ଗଲରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ਜੀਉ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ସେ ଭବସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਚਿਟੇ ਜਿਨ ਕੇ ਕਪੜੇ ਮੈਲੇ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਜੀਉ ॥
ଯାହାର ବସ୍ତ୍ର ଧବଳ, କିନ୍ତୁ ଚିତ୍ତ ମଇଳା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଅଟେ,

ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਪਜੈ ਦੂਜੈ ਵਿਆਪੇ ਚੋਰ ਜੀਉ ॥
ତାହାର ମୁଖରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କେବେ ମଧ୍ୟ ବାହାରେ ନାହିଁ, ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସିଯାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚୋର ବନିଥାଏ।

ਮੂਲੁ ਨ ਬੂਝਹਿ ਆਪਣਾ ਸੇ ਪਸੂਆ ਸੇ ਢੋਰ ਜੀਉ ॥੩॥
ଯିଏ ନିଜ ମୂଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ସେ ପଶୁ ଓ ଜନ୍ତୁ ଅଟେ॥3॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਖੁਸੀਆ ਮਨੁ ਕਰੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੰਗੈ ਸੁਖ ਜੀਉ ॥
ତାହାର ମନ ସର୍ବଦା ସାଂସାରିକ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖର କାମନା କରିଥାଏ।

ਕਰਤਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ਜੀਉ ॥
ତାହାର ସ୍ମରଣରେ କେବେ ପରମାତ୍ମା ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ପୁଣି ତାହାକୁ ବାରମ୍ବାର ଦୁଃଖ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਕੈਸੀ ਭੁਖ ਜੀਉ ॥੪॥
ଯାହାର ମନରେ ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦେଉଥିବା ଦାତା ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ତନରେ କ୍ଷୁଧା କିପରି ଲାଗି ପାରିବ॥4॥

ਬਾਕੀ ਵਾਲਾ ਤਲਬੀਐ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜੰਦਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ଯାହାର ପୂଣ୍ୟ ଠାରୁ ପାପ ଅଧିକ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ଯମରାଜଙ୍କ ପାଖକୁ ବୋଲାଯାଏ, ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଯମ ତାହାର ମସ୍ତକରେ ଚୋଟ ମାରିଥାଏ।

ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਦੇਵਣਾ ਪੁਛੈ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ଯମରାଜ ତାହାର କର୍ମର ବିଚାର କରି ତାହାକୁ ଲେଖା ମାଗିଥାଏ, ଯାହା ସେ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਸਚੇ ਕੀ ਲਿਵ ਉਬਰੈ ਬਖਸੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ਜੀਉ ॥੫॥
ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ କର୍ମର ଲେଖା ଦେବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ, କାରଣ କ୍ଷମାଶୀଳ ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି॥5॥

ਅਨ ਕੋ ਕੀਜੈ ਮਿਤੜਾ ਖਾਕੁ ਰਲੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ଯଦି ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମିତ୍ର ବନାଯାଏ, ସେ ମରିଯାଇ ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ।

ਬਹੁ ਰੰਗ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ସେ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ରଙ୍ଗ ତମାସା ଦେଖି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଯାଏ ଓ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ ॥੬॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ହିଁ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ ଓ ତାହାକୁ ସାଥି ମିଳିଯାଏ॥6॥

ਗਾਫਲ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਿਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਭਾਲਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ଜ୍ଞାନହୀନ ମନୁଷ୍ୟ! ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନର ସନ୍ଧାନ କର ନାହିଁ।

ਖਿੰਚੋਤਾਣਿ ਵਿਗੁਚੀਐ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਨਾਲਿ ਜੀਉ ॥
ତୁ ଦ୍ୱିଧାରେ ଫସି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଉ, ତୁ କରିଥିବା ଭଲ-ମନ୍ଦ ତୋ' ସାଥିରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭੈ ਰਤਿਆ ਸਭ ਜੋਹੀ ਜਮਕਾਲਿ ਜੀਉ ॥੭॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ଜୀବକୁ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ରହିଥାଏ, ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଭ୍ରମ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖିଅଛି॥7॥

ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਕਾਰਣੁ ਧਾਰਿਆ ਸਭਸੈ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଜଗତକୁ ଜାତ କରି ତାହାକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ଆଧାର ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ସେହି ଦାତାଙ୍କୁ ନିଜ ମନରୁ କାହିଁକି ଭୁଲିବି, ଯିଏ ଜୀବଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଦେଇଥାନ୍ତି?

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰੁ ਜੀਉ ॥੮॥੧॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୋ' ଭଳି ବେସାହାରା ଜୀବକୁ ସାହାରା ଦେବା ଭଳି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମରଣ କର ନାହିଁ ||8||1||2||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕਾਫੀ ਘਰੁ ੧੦
ସୁହୀ ମହଲା କାଫୀ ଘର10

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ସେହି ମାନବ ଜନ୍ମ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ, ଯାହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਚੁਲੰਭੁ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇਆ ॥੧॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗାଢ ରଙ୍ଗରେ ଲାଲ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਚਲੈ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿ ਵਖਰੁ ਸਚੁ ਲੈ ॥
ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ସଫଳ କରି ସତ୍ୟ ନାମର ସଉଦା କ୍ରୟ କରି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਪਤਿ ਪਾਏ ਦਰਬਾਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଭୟ ରହିବା ସହିତ ସେ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ବଡ ଶୋଭା ହାସଲ କରିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਸਾਚੇ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ସେ ନିଜ ମନ ଓ ତନରେ ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରି ପରମ ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ।

ਲਾਲਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଇଯାଏ, ତାହାର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ରୂପୀ ଗାଢ଼ ଲାଲ-ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ ॥2॥

ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ਅੰਤਰਿ ਤੂ ਵਸੈ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋର ମନରେ ବାସ କରୁ, ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର ସ୍ମରଣ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ਤੂੰ ਵਸਹਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਹਜੇ ਰਸਿ ਰਸੈ ॥੩॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ମୋର ମନରେ ବାସ କରୁ ଆଉ ମୋର ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ରୂପରେ ହରିରସର ସ୍ୱାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥3॥

ਮੂਰਖ ਮਨ ਸਮਝਾਇ ਆਖਉ ਕੇਤੜਾ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ମନ! ମୁଁ ତୋତେ କେତେ ବୁଝାଇବି ଯେ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਰੰਗਿ ਰੰਗੇਤੜਾ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୁଅ ॥4॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਆਪਣਾ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ମରଣ କର।

ਜੇ ਚਲਹਿ ਗੁਣ ਨਾਲਿ ਨਾਹੀ ਦੁਖੁ ਸੰਤਾਪਣਾ ॥੫॥
ଯଦି ତୁ ଶୁଭ ଗୁଣ ନିଜ ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଉ, ତାହାହେଲେ ତୋତେ କୌଣସି ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ ॥5॥

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੰਗੁ ਹੈ ॥
ମନର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମା କେବେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮਰਸੀ ਹੋਇ ਵਿਡਾਣਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ਹੈ ॥੬॥
ସେ ସେମିତି ହିଁ ମରିଯାଏ, କାରଣ ତାହାର ମନ ଓ ତନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ॥6॥

ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਲਾਹਾ ਘਰਿ ਆਣਿਆ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିଭକ୍ତି ରୂପୀ ଲାଭ ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି,

ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਰਬਾਣੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣਿਆ ॥੭॥
ସେ ଗୁରୁବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିନିଏ॥7॥

ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ନଅଙ୍କ ତୋ' ପାଖରେ ଏକ ହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି, 'ଯଦି ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ,
ତାହାହେଲେ

ਮੈ ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਸੀ ॥੮॥੧॥੩॥
ମୋତେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର, କାରଣ ମୁଁ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରୁଥିବି'||8||1||3||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1 ॥

ਜਿਉ ਆਰਣਿ ਲੋਹਾ ਪਾਇ ਭੰਨਿ ਘੜਾਈਐ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯେପରି ଅଗ୍ନିରେ ରଖି ଲୁହାକୁ ତରଳାଇ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଥାଏ,

ਤਿਉ ਸਾਕਤੁ ਜੋਨੀ ਪਾਇ ਭਵੈ ਭਵਾਈਐ ॥੧॥
ସେପରି ହିଁ ଶାକ୍ତ ଯୋନିରେ ପଡି ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥1॥

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ ॥
ସତ୍ୟ ବୁଝିବା ବିନା ତାହାକୁ ସବୁଆଡୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਵਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଆଉ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ॥1॥

ਤੂੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਖਣਹਾਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଯୋନି ଚକ୍ରରୁ ରକ୍ଷା କରୁ, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମନନ କରିବା
ଉଚିତ।

ਮੇਲਹਿ ਤੁਝਹਿ ਰਜਾਇ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ॥੨॥
ତୁ ଜୀବକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଉ ଏବଂ ସେ ଶବ୍ଦର ସାଧନା
କରିଥାଏ॥2॥

ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਆਪਿ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਈਐ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାର ପାଳନ କରୁ ଯାହା କିଛି ତୁ ଦେଉ, ତାହାକୁ ତାହା
ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਤੂ ਦੇਖਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ਦਰਿ ਬੀਨਾਈਐ ॥੩॥
ତୁ ରଚନା କରି ବିନାଶ କରୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖୁ॥3॥

ਦੇਹੀ ਹੋਵਗਿ ਖਾਕੁ ਪਵਣੁ ਉਡਾਈਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯାଏ, ଏହି ଶରୀର ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ।

ਇਹੁ ਕਿਥੈ ਘਰੁ ਅਉਤਾਕੁ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥੪॥
ଏବେ ସେ ଘର ଓ ବୈଠକ ଘର କେଉଁଠୁ ପାଇବ? ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହାସଲ କରିପାରେ ନାହିଁ॥4॥

ਦਿਹੁ ਦੀਵੀ ਅੰਧ ਘੋਰੁ ਘਬੁ ਮੁਹਾਈਐ ॥
ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିନ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ଥିବା ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଚୋରି ହୋଇଯାଏ।

ਗਰਬਿ ਮੁਸੈ ਘਰੁ ਚੋਰੁ ਕਿਸੁ ਰੂਆਈਐ ॥੫॥
ଅହଂକାର ରୂପୀ ଚୋର ତାହାର ହୃଦୟ-ଘର ଲୁଟି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏବେ କାହା ପାଖକୁ ଯାଇ ଅଭିଯୋଗ କରିବି?॥5॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਜਗਾਈਐ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ନାମ-ଧନକୁ ଚୋର ଚୋରାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੀ ਆਗਿ ਜੋਤਿ ਦੀਪਾਈਐ ॥੬॥
ଶବ୍ଦ ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ଅଗ୍ନିକୁ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ ମନରେ ଜ୍ଞାନ-ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ଦେଇଛି॥6॥

ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਸੁਰਤਿ ਬੁਝਾਈਐ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଓ ଲାଲ ଅଟେ।

ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮੁ ਜੇ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈਐ ॥੭॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ସର୍ବଦା କାମନା ରହିତ ବନି ରହିଥାଏ॥7॥

ਰਾਤਿ ਦਿਹੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ॥
ରାତିଦିନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ।

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਈਐ ॥੮॥੨॥੪॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ଯଦି ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ଜୀବକୁ ନିଯନ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ॥8॥2॥4॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1 ॥

ਮਨਹੁ ਨ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਧਿਆਈਐ ॥
ହେ ଜୀବ! ନିଜ ମନରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବିସ୍ମରଣ କର ନାହିଁ ଏଣୁ ଦିନ ରାତି ନାମର ଧ୍ୟାନ କର।

ਜਿਉ ਰਾਖਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਤਿਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥੧॥
ସେହି କୃପାନିଧି ଯେପରି ରଖିଥାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਕੁਟੀ ਟੋਹਣੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମୋ' ଭଳି ଅନ୍ଧର ଲଉଡି ଏବଂ ସାହାରା ଅଟେ।

ਰਹਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਟੇਕ ਨ ਮੋਹੈ ਮੋਹਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନକୁ ମୁଗ୍ଧ କରୁଥିବା ମାୟା ମୋତେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ॥1॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਨਾਲਿ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁ ଆଡେ ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ହିଁ ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋ' ସାଥିରେ ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਭਾਲਿ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥੨॥
ଭିତରେ ବାହାରେ ଖୋଜି ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଦେଖି ପାରିଛି॥2॥

ਸੇਵੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥
ମୁଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା-ପୂର୍ବକ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ତୋର ପବିତ୍ର ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਰਜਾਇ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭੰਜਨਾ ॥੩॥
ହେ ଭ୍ରମ ଓ ଭୟନାଶକ! ତୋତେ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ରହିଥାଏ॥3॥

ਜਨਮਤ ਹੀ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਮਰਣਾ ਆਇ ਕੈ ॥
ଜଗତରେ ଜନ୍ମ ନେବା ମାତ୍ରେ ଜୀବକୁ ମୃତ୍ୟୁର ଦୁଃଖ ଆସି ଲାଗିଥାଏ।

ਜਨਮੁ ਮਰਣੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕੈ ॥੪॥
କିନ୍ତୁ ନିରଙ୍କାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ଓ ମରଣ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ॥4॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ਤੁਧ ਹੀ ਸਾਜਿਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ତୁ ବାସ କରୁ, ସେଠାରେ ଅଭିମାନ ରହେ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ॥੫॥
ତୁ ହିଁ ଏହି ସଂସାର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରି ନାଶ କରୁ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଜୀବକୁ ତୁ ସତ୍‌କୃତ କରୁ॥5॥

ਦੇਹੀ ਭਸਮ ਰੁਲਾਇ ਨ ਜਾਪੀ ਕਹ ਗਇਆ ॥
ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଜୀବ ନିଜ ଦେହକୁ ମାଟିରେ ମିଳାଇ କେଉଁ ଆଡେ ଚାଲିଯାଏ।

ਆਪੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਸੋ ਵਿਸਮਾਦੁ ਭਇਆ ॥੬॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ଏହା ବହୁତ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ॥6॥

ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਦੂਰਿ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਤੂ ਹੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦୂରରେ ନାହୁଁ, ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଏକ ତୁ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟୁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖਿ ਹਦੂਰਿ ਅੰਤਰਿ ਭੀ ਤੂ ਹੈ ॥੭॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ତୋତେ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ ଆଉ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ତୁ ହିଁ ବାସ କରୁ॥7॥

ਮੈ ਦੀਜੈ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ॥
ହେ ମାଲିକ! ମୋତେ ନିଜ ନାମର ନିବାସ ଦିଅ, ଯେପରି ମୋର ମନରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਤਿ ਦੇਇ ॥੮॥੩॥੫॥
ଦାସ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ସଦଗୁରୁ ସଦୋପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, ସେ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥8॥3॥5॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 3 ଘର 1 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥
ହେ ଭାଇ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରୁ ହିଁ ସବୁକିଛି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ପରନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ନାମର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਬਿਨੁ ਚਾਖੇ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ମିଠା ମହାରସ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବା ବିନା ତାହାର ସ୍ୱାଦ ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ।

କଉଡੀ ବଦਲै ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਚੀਨਸਿ ਨਾਹੀ ਆਪੈ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ କଉଡି ଭଳି ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ, ସେ ନିଜ ଆତ୍ମ ସ୍ୱରୁପକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥੧॥
ଯଦି ସେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ଅହଂ ରୂପୀ ଦୁଃଖ ପୀଡିତ କରେ ନାହିଁ॥1॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪਣੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋର ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਆਤਮੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିପାରି ମନରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥
ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀର ସବୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିନିଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਬਿਖੁ ਖਟੇ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ମନମୁଖୀ ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସଂସାରରେ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ହିଁ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੨॥
ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସେ ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ସଦା ହିଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥2॥

ਸੋਈ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਚਾਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସେବକ ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਿਫਤਿ ਹੈ ਸਾਚੀ ਸਾਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଏଣୁ ସେ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ସଚୀ ବାଣୀ ଗୁରମୁଖି ଆଖେ ହଉମୈ ବିଚହୁ ଜାଏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ହିଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଆପେ ଦାତਾ କରମୁ ହै ସାଚା ସାଚା ସବଦୁ ସୁଣାଏ ॥୩॥
ସଦଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ କୃପା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ହିଁ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି॥3॥

ଗୁରମୁଖି ଘାଲେ ଗୁରମୁଖି ଖଟେ ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ଜପାଏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମର ସାଧନା କରିଥାଏ, ନାମ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରାଇ ଥାଏ।

ସଦା ଅଲିପତୁ ସାଚै ରଂଗି ରାତਾ ଗୁର କै ସହଜି ସୁଭାଏ ॥
ସେ ସଦା ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ସତ୍ୟର ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ମନମୁଖୁ ସଦ ହୀ କୁੜୋ ବୋଲै ବିଖୁ ବୀଜै ବିଖୁ ଖାଏ ॥
କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ, ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ବୁଣିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ବିଷକୁ ହିଁ ଖାଇଥାଏ।

ଜମକାଲି ବାଧਾ ତ୍ରିସନਾ ଦାଧਾ ବିନୁ ଗୁର କବਣୁ ଛଡାଏ ॥୪॥
ସେ ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନରେ ଫସି ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଠାରୁ କିଏ ଛଡାଇ ପାରିବ?॥4॥

ସଚା ତୀରଥୁ ଜିତୁ ସତ ସରି ନାବਣୁ ଗୁରମୁଖି ଆପି ବୁଝାଏ ॥
ସଦଗୁରୁ ହିଁ ତୀର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ସତ୍ୟ(ନାମ) ରୂପୀ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଅଠସଠି ତୀରଥ ଗୁର ସବଦି ଦିଖାଏ ତିତୁ ନାତै ମଲୁ ଜାଏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥ ଦେଖାଇ ଦିଏ, ଯେଉଁଠି ସ୍ନାନ କରିଲେ ଅହଂକାର ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ସଚା ସବଦୁ ସଚା ହै ନିରମଲୁ ନା ମଲୁ ଲଗै ନ ଲାଏ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ନିର୍ମଳ ତୀର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ମାୟା ତାହାଙ୍କୁ ମଇଳା ଲଗାଇ ପାରେ।

ସଚୀ ସିଫତି ସଚୀ ସାଲାହ ପୁରେ ଗୁର ତେ ପାଏ ॥୫॥
ସଚ୍ଚା ମହିମା-ସ୍ତୁତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥5॥

ତନୁ ମନୁ ସଭୁ କିଛୁ ହରି ତିସୁ କେରା ଦୁରମତି କହଣୁ ନ ଜାଏ ॥
ଏହି ତନ ଓ ମନ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ହୋଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ବୁଝେ ନାହିଁ।

ହୁକମୁ ହୋବୈ ତା ନିରମଲୁ ହୋବୈ ହଉମୈ ବିଚହୁ ଜାଏ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଗୁର କୀ ସାଖୀ ସହଜେ ଚାଖୀ ତ୍ରିସନା ଅଗନି ବୁଝାଏ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ତାହାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭିଯାଏ।

ଗୁର କୈ ସବଦି ରାତਾ ସହଜେ ମାତਾ ସହଜେ ରହିଆ ସମାଏ ॥୬॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେଥିରେ ରହିଥାଏ॥୬॥

ହରି କା ନାମୁ ସତି କରି ଜାଣୈ ଗୁର କै ଭାଇ ପିଆରେ ॥
ସେ ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ହରିଙ୍କ ନାମକୁ ସତ୍ୟ ମାନିଥାଏ।

ସଚୀ ବଡିଆଈ ଗୁର ତେ ପାଈ ସଚୈ ନାଇ ପିଆରେ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ନାମର ସଚ୍ଚା ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟ ନାମ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ଏକୋ ସଚା ସଭ ମହି ବରତୈ ବିରଲା କୋ ବୀଚାରେ ॥
ଏକ ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ କ୍ରିୟାନ୍ୱିତ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ତାହାର ବିଚାର କରିଥାଏ।

ଆପେ ମେଲି ଲଏ ତା ବଖସେ ସଚୀ ଭଗତି ସବାରେ ॥୭॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁ କ୍ଷମା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନୀୟଜ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜୀବନ ସୁନ୍ଦର ବନାଇଥାନ୍ତି॥7॥

ସଭୋ ସଚୁ ସଚୁ ସଚୁ ବରତୈ ଗୁରମୁଖି କୋଈ ଜାଣୈ ॥
କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହି ଜାଣିଥାଏ ଯେ ଏକ ସତ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଅଛନ୍ତି।

ଜੰମਣ ମରଣା ହୁକମୋ ବରତୈ ଗୁରମୁଖି ଆପୁ ପଛାଣୈ ॥
ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ହେଉଛି, ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ନିଜ ଆତ୍ମ ସ୍ୱରୁପକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ନାମୁ ଧିଆଏ ତା ସତିଗୁରୁ ଭାଏ ଜୋ ଇଛै ସୋ ଫଲୁ ପାଏ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହା ଗୁରୁଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଯେପରି ଇଚ୍ଛା କରିଥାଏ, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ନାନକ ତିସ ଦା ସଭୁ କିଛୁ ହୋବै ଜି ବିଚହୁ ଆପୁ ଗବାଏ ॥୮॥୭॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନିଜ ମନରୁ ଅହଂକାର ସମାପ୍ତ କରି ନିଏ, ତାହାର ସବୁକିଛି ଠିକ ହୋଇଯାଏ॥8॥1॥

ସୁହୀ ମହଲା ୩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3 ॥

କାଇଆ କାମନି ଅତି ସୁଆଲ୍ହିଉ ପିରୁ ବସै ଜିସୁ ନାଲେ ॥
ହେ ଭାଇ! କାୟା ରୂପୀ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର କାମିନୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହା ସାଥିରେ ତାହାର ପତି-ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਪਿਰ ਸਚੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੇ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁହାଗିନୀ ବନି ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਲੇ ॥੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ସଦା ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଅନ୍ତରରେ ହିଁ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ। ॥1॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଧନ୍ୟ-ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੀ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଏହି ସତ୍ୟରେ ହିଁ ସେ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਵਸੈ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਪਾਤਾਲਾ ॥
ଖଣ୍ଡ, ମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ପାତାଳ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ କିଛି ଶରୀରରେ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ,

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਵਸੈ ਸਭਨਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ହିଁ ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਾ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାର ଶରୀର ରୂପୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ॥2॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਆਪੇ ਵਸੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁ ଦେଖା ଯାଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ ਬੂਝੈ ਨਾਹੀ ਬਾਹਰਿ ਭਾਲਣਿ ਜਾਈ ॥
ମୂର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବାହାର ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਦਿਤਾ ਲਖਾਈ ॥੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଗୁରୁ ମୋତେ ଅଦୃଷ୍ଟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥3॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ହିଁ ରତ୍ନ-ପଦାର୍ଥ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଆଉ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି।

ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਹਾਟ ਪਟਣ ਬਾਜਾਰਾ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ହିଁ ପୃଥିବୀର ନବ ଖଣ୍ଡ, ଦୋକାନ, ନଗର ଏବଂ ବଜାର ଅଛି।

ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥੪॥
ଏହି ଶରୀରରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ନବନିଧି ମହଜୁଦ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏହାର ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥4॥

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਵੈ ਆਪੇ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥
ତଉଲିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶରୀରରେ ଏହି ରତ୍ନ-ପଦାର୍ଥକୁ ତଉଲିଥାଏ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਤਨੁ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕੁ ਤਿਸ ਕਾ ਮੋਲੁ ਅਫਾਰਾ ॥
ଏହି ମନ ରତ୍ନ ଓ ମାଣିକ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ଅଟେ।

ਮੋਲਿ ਕਿਤ ਹੀ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟରେ ପାଇ ପାରିବା ନାହିଁ, ଏହା ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥5॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਾਇਆ ਖੋਜੈ ਹੋਰ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ନିଜ ଶରୀରରେ ହିଁ ନାମକୁ ଖୋଜିଥାଏ, ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ। ଅନ୍ୟ କେହି କଣ ଚତୁରତା କରି ପାରିବ?

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਭਉ ਭਾਉ ਵਸੈ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈ ॥੬॥
ଏହି ଶରୀରରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟ ଏବଂ ପ୍ରେମ ବାସ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ||6||

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ ਸਭ ਓਪਤਿ ਜਿਤੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ତ୍ରିଦେବ-ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ସାରା ସଂସାରର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਸਚੈ ਆਪਣਾ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଜନ୍ମ- ମରଣ ରୂପୀ ପ୍ରସାର କରି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନିଜର ଏକ ଖେଳ ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੭॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟ-ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ||7||

ਸਾ ਕਾਇਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸਚੈ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀ ॥
ଯେଉଁ ଶରୀର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾਹੀ ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିନା ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ମାନବକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅବଲମ୍ବନ ମିଳେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯମ ତାହାକୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੮॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ନାମର ବଡିମା ହାସଲ ହୋଇଥାଏ||୪||2||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧੦
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 3 ଘର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦੁਨੀਆ ਨ ਸਾਲਾਹਿ ਜੋ ਮਰਿ ਵੰਞਸੀ ॥
ହେ ଜୀବ! ଦୁନିଆର ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଶଂସା କର ନାହିଁ, କାରଣ ଏହା ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਲੋਕਾ ਨ ਸਾਲਾਹਿ ਜੋ ਮਰਿ ਖਾਕੁ ਥੀਈ ॥੧॥
ଲୋକଙ୍କୁ ଖୋସମତ କର ନାହିଁ, କାରଣ ଲୋକ ମରି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਵਾਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਵਾਹੁ ॥
ୱାହ ମୋର ମାଲିକ! ତୁ ଧନ୍ୟ ଅଟୁ, ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ଅଟୁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନିଧରେ ସେହି ସଚ୍ଚା ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ମାଲିକକୁ ସର୍ବଦା ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਮਨਮੁਖ ਦਝਿ ਮਰੰਨਿ ॥
ଦୁନିଆ ସଙ୍ଗରେ ଲାଗି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଜଳି ମରିଯାଏ।

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਵੇਲਾ ਨ ਲਾਹੰਨਿ ॥੨॥
ତାହାକୁ ଯମପୁରୀରେ ବାନ୍ଧି ମରାଯାଏ ଆଉ ପୁନର୍ବାର ମାନବ ଜନ୍ମର ସୁନେଲି ଅବସର ମିଳେନାହିଁ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਲਗੰਨਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਰਹੰਨਿ ॥੩॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବାସ କରିଥିବା ରାମ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ॥3॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਰਚੰਨਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ଭୁଲିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਫਿਰੰਨਿ ॥੪॥
ତାହାର ତୃଷ୍ଣାର କ୍ଷୁଧା କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ସେ ସର୍ବଦା ତୃଷ୍ଣାରେ ହିଁ ଜଳି ରହିଥାଏ॥4॥

ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਦੋਸਤੀ ਨਾਲਿ ਸੰਤਾ ਵੈਰੁ ਕਰੰਨਿ ॥
ଏପରି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସନ୍ଥ ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରିଥାଏ।

ਆਪਿ ਡੁਬੇ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਡੋਬੰਨਿ ॥੫॥
ସେ ନିଜ ପରିବାର ସହିତ ଭବସାଗରରେ ବୁଡିଯାଇଥାଏ ଆଉ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଡାଇ ଦେଇଥାଏ॥5॥

ਨਿੰਦਾ ਭਲੀ ਕਿਸੈ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧ ਕਰੰਨਿ ॥
କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ନିନ୍ଦା କରିବା ଭଲ ନୁହଁ, କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ମନମୁଖୀ ନିନ୍ଦା ହିଁ କରିଥାଏ।

ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕਾ ਨਰਕੇ ਘੋਰਿ ਪਵੰਨਿ ॥੬॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାର ମୁହଁ କଳା କରାଯାଏ ଆଉ ସେ ଘୋର ନରକରେ ପଡିଥାଏ॥6॥

ਏ ਮਨ ਜੈਸਾ ਸੇਵਹਿ ਤੈਸਾ ਹੋਵਹਿ ਤੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ହେ ମନ! ତୁ ଯେପରି ସେବା କରୁ, ସେପରି ହିଁ ବନି ଯାଉ ଏବଂ ସେପରି ହିଁ କର୍ମ କରୁ।

ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵਣਾ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੭॥
ଜୀବ ନିଜେ ବୀଜ ସୃଷ୍ଟି କରି ସ୍ୱୟଂ ତାହାର ଫଳ ଖାଇବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥7॥

ਮਹਾ ਪੁਰਖਾ ਕਾ ਬੋਲਣਾ ਹੋਵੈ ਕਿਤੈ ਪਰਥਾਇ ॥
ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରବଚନ କୌଣସି ପରମାର୍ଥ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ,

ਓਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹਹਿ ਓਨਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੮॥
ସେ ଅମୃତମୟୀ ନାମ-ରସରେ ଭରପୁର ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହା ପାଖରେ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲୋଭ ନଥାଏ॥8॥

ਗੁਣਕਾਰੀ ਗੁਣ ਸੰਘਰੈ ਅਵਰਾ ਉਪਦੇਸੇਨਿ ॥
ସେହି ପରୋପକାରୀ ମହାପୁରୁଷ ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਓਨਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਨਿ ॥੯॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ସେ ବଡ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଆଉ ରାତିଦିନ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ॥9॥

ਦੇਸੀ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ॥
ଯେଉଁ ଇଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ସବୁଙ୍କୁ ଆହାର ଦିଅନ୍ତି।

ਏਕੋ ਹੈ ਦਾਤਾਰੁ ਸਚਾ ਆਪਿ ਧਨੀ ॥੧੦॥
ଏକ ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଓ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି॥10॥

ਸੋ ਸਚੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ହେ ଜୀବ! ସେହି ସତ୍ୟ ତୋର ସାଥିରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ପ୍ରସନ୍ନ କରାଇ ଥାଏ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥੧੧॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ଜୀବକୁ ନିଜସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ କର॥11॥

ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ମନ ବଡ ମଇଳା ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିପରି ମିଳନ କରିବା?

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੧੨॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ, ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ॥12॥

ਸੋ ਸਹੁ ਸਚਾ ਵੀਸਰੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ସଂସାରରେ ସେ ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਨਾ ਵੀਸਰੈ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧੩॥
ଯଦି ସେ ନିଜ କୃପା କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ॥13॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾ ਸਾਚੁ ਰਖਾ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିବି ଆଉ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିବି।

ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੧੪॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କଦାପି ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ॥14॥

ਪਿਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ସେ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥੧੫॥
ଶୋଭାବାନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଶି ସୁଖ ପାଇଥାଏ॥15॥

ਮਨਮੁਖ ਮਨੁ ਨ ਭਿਜਈ ਅਤਿ ਮੈਲੇ ਚਿਤਿ ਕਠੋਰ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମଗ୍ନ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ବହୁତ ଅପବିତ୍ର ଓ କଠୋର ହୃଦୟ ବାଲା ଅଟେ।

ਸਪੈ ਦੁਧੁ ਪੀਆਈਐ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ॥੧੬॥
ଯଦି ସାପକୁ ଦୁଧ ଦିଆଯାଏ, ତାହାର ଭିତରୁ କେବଳ ବିଷ ହିଁ ବାହାରିଥାଏ॥16॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥
ଆମେ କାହା ପାଖରେ ଅଭିଯୋଗ କରିବା? ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମାଶୀଳ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੈਲੁ ਉਤਰੈ ਤਾ ਸਚੁ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥੧੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ସତ୍ୟର ଶୃଙ୍ଗାର ହୋଇଥାଏ॥17॥

ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਸਚੇ ਵਣਜਾਰੇ ਓਥੈ ਕੂੜੇ ਨਾ ਟਿਕੰਨਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ସଚ୍ଚା ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି, ମିଥ୍ୟାର ବ୍ୟାପାରୀ ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ।

ਓਨਾ ਸਚੁ ਨ ਭਾਵਈ ਦੁਖ ਹੀ ਮਾਹਿ ਪਚੰਨਿ ॥੧੮॥
କାରଣ ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ଦୁଃଖରେ ହିଁ ବରବାଦ ହୋଇଯାଏ॥18॥

ਹਉਮੈ ਮੈਲਾ ਜਗੁ ਫਿਰੈ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ଅହଂକାର ଦ୍ୱାରା ଅପବିତ୍ର ହୋଇ ଏହି ଜଗତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ।

ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰ ॥੧੯॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଯାହା ତାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ, ଏବଂ ତାହା କେହି ଦୂର କରିପାରିବେ ନାହିଁ॥19॥

ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਤਾ ਸਚਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳି ରହନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରେମ ସତ୍ୟ ସହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਸਲਾਹੀ ਸਚੁ ਮਨਿ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥੨੦॥
ସେ ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ପୁଣି ସେ ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ସତ୍ୟବାଦୀ ବନିଯାଏ॥20॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਹੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ଭାଇ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମତି ଦ୍ୱାରା ରାତିଦିନ ପ୍ରଭୁ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਵਡ ਰੋਗੁ ਹੈ ਵਿਚਹੁ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇ ॥੨੧॥
ଅହଙ୍କାରର ରୋଗ ବହୁତ ବଡ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଉପରେ ନିଜ ମନ ଦ୍ୱାରା ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇଛନ୍ତି॥21॥

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਆਪਣਾ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଆଉ ନତ ମସ୍ତକ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੀ ਆਗੈ ਧਰੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੨੨॥
ମୁଁ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରି ନିଜ ମନ ଓ ତନ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଦେଇଛି॥22॥

ਖਿੰਚੋਤਾਣਿ ਵਿਗੁਚੀਐ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ହେ ବନ୍ଧୁ! ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇବା ଉଚିତ।

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਛਡਿ ਤੂ ਤਾ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੨੩॥
ତୁ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ମମତ୍ୱ ତ୍ୟାଗ କର, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତୁ ସତ୍ୟରେ ରହି ପାରିବୁ॥23॥

ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲੇ ਸਿ ਭਾਇਰਾ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਲਗੰਨਿ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୋର ଭାଇ ଅଟେ ଆଉ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਸਚਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਦਰਿ ਸਚੈ ਦਿਸੰਨਿ ॥੨੪॥
ଯିଏ ସତ୍ୟ ସହିତ ରହିଛି, ସେ ପୁନର୍ବାର ତାହା ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ସତ୍ୟବାଦୀ ହୋଇଥାଏ॥24॥

ਸੇ ਭਾਈ ਸੇ ਸਜਣਾ ਜੋ ਸਚਾ ਸੇਵੰਨਿ ॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ମୋର ଭାଇ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଟେ।

ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਿ ਪਲ੍ਹ੍ਰਹਰਨਿ ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਝ ਕਰੰਨ੍ਹਿ ॥੨੫॥
ସେ ନିଜର ବ୍ୟର୍ଥ ଅବଗୁଣକୁ ବିକ୍ରୟ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଗୁଣର ଭାଗୀଦାରୀ କରିଥାଏ॥25॥

ਗੁਣ ਕੀ ਸਾਝ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਨਿ ॥
ଗୁଣର ଭାଗୀଦାରୀ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମନରେ ବହୁତ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି ହିଁ କରି ଚାଲିଥାଏ।

ਸਚੁ ਵਣੰਜਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸਿਉ ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਲਏਨਿ ॥੨੬॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ-ନାମର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଆଉ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥାଏ॥26॥

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕਰਿ ਸੰਚੀਐ ਚਲੈ ਨ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ପାପ କରି କରି ସୁନାରୂପା ଆଦି ଏକାଠି କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବିଦାୟ ନେବା ସମୟରେ ଏହା ତାହାର ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ ਸਭ ਮੁਠੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥੨੭॥
ନାମ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ ଆଉ ଯମ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଠକି ନେଇଥାଏ॥27॥

ਮਨ ਕਾ ਤੋਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਿਰਦੈ ਰਖਹੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥
ମନର ଯାତ୍ରା ଖର୍ଚ୍ଚ କେବଳ ହରିଙ୍କ ନାମ ଅଟେ, ଏହାକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସମ୍ଭାଳି ରଖ!

ਏਹੁ ਖਰਚੁ ਅਖੁਟੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥੨੮॥
ଏହି ନାମ ରୂପୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ଅକ୍ଷୟ ଅଟେ ଆଉ ଏହା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଗୁରୁମୁଖୀ ସହିତ ଥାଏ॥28॥

ਏ ਮਨ ਮੂਲਹੁ ਭੁਲਿਆ ਜਾਸਹਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ତୁ ଜଗତର ମୂଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ, ତୁ ନିଜ ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଏହା ଠାରୁ ଚାଲି ଯିବୁ।

ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਵਿਆਪਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ॥੨੯॥
ଏହି ଜଗତ ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ରହିଛି, ଏଥିପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କର॥29॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ହରିଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଆଉ ନା ହରିଯଶ ଲେଖା ଯାଇ ପାରିବ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਪੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੩੦॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଓ ତନ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ରହିଥାଏ॥30॥

ਸੋ ਸਹੁ ਮੇਰਾ ਰੰਗੁਲਾ ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ମୋର ସେହି ପତି-ପ୍ରଭୁ ବଡ ରଙ୍ଗିଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମୋତେ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਾਮਣਿ ਰੰਗੁ ਤਾ ਚੜੈ ਜਾ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੩੧॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀକୁ ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗ ସେତେବେଳେ ଚଢିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ॥31॥

ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨੇ ਭੀ ਮਿਲਨਿ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੰਨਿ ॥
ଯିଏ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਖਾਨਿ ਖਰਚਨਿ ਨ ਨਿਖੁਟਈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਰਵੰਨਿ ॥੩੨॥
ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ହିଁ ନବନିଧି ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ତାହାର ଉପଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ବାଣ୍ଟିବା ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ॥32॥

ਨਾ ਓਇ ਜਨਮਹਿ ਨਾ ਮਰਹਿ ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ ਸਹੰਨਿ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନା ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ନା ମରିଥାଏ ଆଉ ନା ହିଁ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕੇਲ ਕਰੰਨਿ ॥੩੩॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ସେ ଭବସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛି, ସେ ହରିଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥33॥

ਸਜਣ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਮਿਲੇ ਰਹੰਨਿ ॥
ଯେଉଁ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ, ସେ କେବେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ।

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਲਹੰਨਿ ॥੩੪॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଜଗତରେ ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||34||1||3||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3॥

ਹਰਿ ਜੀ ਸੁਖਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ତାହାକୁ କେଉଁ ଉପାୟରେ ମିଳିଥାନ୍ତି?

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਅਚਿੰਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥
ଯେବେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମର ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ସେ ଆମ ମନରେ ଆସି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥1॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਨਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ।

ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਰਵੰਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ସର୍ବଦା ନିଜ ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ

ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰੁ ਹੈ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਖ ਲਹੰਨ੍ਹਿ ॥
ଗୁରୁ ମାନସରୋବର ରୂପୀ ପବିତ୍ର ସରୋବର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଭାଗ୍ୟବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸੇਵਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿਆ ਸੇ ਹੰਸੁਲੇ ਨਾਮੁ ਲਹੰਨਿ ॥੨॥
ଯେଉଁ ସେବକ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ନାମର ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ, ସେହି ସନ୍ଥ ନାମ ହାସଲ କରିଥାଏ॥2॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨ੍ਹਿ ਰੰਗ ਸਿਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੰਨ੍ਹਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ଧ୍ୟାନରେ ହିନ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରେମ ସହିତ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏਨ੍ਹਿ ॥੩॥
ଯଦି ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିନ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନି ନିଏ॥3॥

ਵਡਭਾਗੀ ਘਰੁ ਖੋਜਿਆ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ହୃଦୟ-ଘରେ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ ଆଉ ନାମ ରୂପୀ ଖଜଣା ହି ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੇਖਾਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥੪॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁତହକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଆତ୍ମାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ଦେଇଛି॥4॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଏକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੫॥
ସେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥5॥

ਸਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸੈ ਸਭ ਥਾਇ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ନିବାସ ଥାଏ।

ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਸਬਦਿ ਵੇਖਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੬॥
ମନ୍ଦ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ? ଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଦେଖ॥6॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਤਿਚਰੁ ਆਖਦਾ ਜਿਚਰੁ ਹੈ ਦੁਹੁ ਮਾਹਿ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ 'ତୋର-ମୋର' ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ସେ ସେପରଜ୍ଞନ୍ତ କାହାକୁ ଭଲ ଓ କାହାକୁ ମନ୍ଦ କହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਬੁਝਿਆ ਏਕਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੭॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିନ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ସେ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିନ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥7॥

ਸੇਵਾ ਸਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ਥਾਇ ॥
ସେହି ସେବା କରିବା ଉଚିତ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ଯାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੮॥੨॥੪॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହି ଆରାଧନା କରିଛନ୍ତି||୪||2||4||୨||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ସୁହୀ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 4 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕੋਈ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹਉ ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਆਪੁ ਵੇਚਾਈ ॥੧॥
ଯଦି କେହି ମୋତେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଏ, ମୁଁ ତାହା ପାଖରେ ନିଜକୁ ବିକ୍ରି କରିଦେବି॥1॥

ਦਰਸਨੁ ਹਰਿ ਦੇਖਣ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଏହିପରି କରିବି।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯଦି ତୁ କୃପା କରୁ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମୁଁ ତୋର ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੇ ਸੁਖੁ ਦੇਹਿ ਤ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ ਦੁਖਿ ਭੀ ਤੁਝੈ ਧਿਆਈ ॥੨॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯଦି ତୁ ମୋତେ ସୁଖ ଦେଉ, ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖ-କ୍ଳେଶରେ ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ॥2॥

ਜੇ ਭੁਖ ਦੇਹਿ ਤ ਇਤ ਹੀ ਰਾਜਾ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਸੁਖ ਮਨਾਈ ॥੩॥
ତୁ ମୋତେ ଭୋକିଲା ରଖୁ, ମୁଁ ଏହାଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଦୁଃଖରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରିଥାଏ॥3॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਸਭੁ ਅਰਪੀ ਵਿਚਿ ਅਗਨੀ ਆਪੁ ਜਲਾਈ ॥੪॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ-ମନ କାଟି ସବୁକିଛି ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି ଆଉ ଅଗ୍ନିରେ ନିଜକୁ ଜଳାଇ ଦେବି ॥4॥

ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪਾਣੀ ਢੋਵਾ ਜੋ ਦੇਵਹਿ ਸੋ ਖਾਈ ॥੫॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପଙ୍ଖା କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ପାଣି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ତାହା ଖାଇଥାଏ ଯାହା ସେ ମୋତେ ଦିଅନ୍ତି ॥5॥

ਨਾਨਕੁ ਗਰੀਬੁ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਵਡਿਆਈ ॥੬॥
ହେ ହରି! ଗରିବ ନାନକ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇଛନ୍ତି, ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ମୋତେ ଏହି ବଡିମା ଦିଅ ॥6॥

ਅਖੀ ਕਾਢਿ ਧਰੀ ਚਰਣਾ ਤਲਿ ਸਭ ਧਰਤੀ ਫਿਰਿ ਮਤ ਪਾਈ ॥੭॥
ମୁଁ ସାରା ଜଗତ ବୁଲି ଦେଖିଛି, ମୋର ଗୁରୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଆନ୍ତୁ, ମୁଁ ନିଜ ଆଖି ବାହାର କରି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ରଖିଦେବି ॥7॥

ਜੇ ਪਾਸਿ ਬਹਾਲਹਿ ਤਾ ਤੁਝਹਿ ਅਰਾਧੀ ਜੇ ਮਾਰਿ ਕਢਹਿ ਭੀ ਧਿਆਈ ॥੮॥
ଯଦି ଗୁରୁ ମୋତେ ନିଜ ପାଖରେ ବସାନ୍ତି, ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଆରାଧନା କରିବି, ଯଦି ସେ ମୋତେ ଧକ୍କା ମାରି ବାହାର କରି ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଆରାଧନା କରିବି ॥8॥

ਜੇ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ਤਾ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਜੇ ਨਿੰਦੈ ਤ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ॥੯॥
ଯଦି ଲୋକମାନେ ମୋର ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହା ତୋର ହିଁ ଉପମା ଅଟେ, ଯଦି ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୋତେ ଛାଡି ଚାଲି ଯିବି ନାହିଁ ॥9॥

ਜੇ ਤੁਧੁ ਵਲਿ ਰਹੈ ਤਾ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਆਖਉ ਤੁਧੁ ਵਿਸਰਿਐ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥੧੦॥
ଯଦି ତୁ ମୋର ସାଥିରେ ରହୁ, ମୋତେ କିଏ କଣ କହି ପାରିବ? ତୋତେ ଭୁଲିଗଲେ ମୁଁ ମରିଯାଇଥାଏ ॥10॥

ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਈ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਪੈ ਪੈਰੀ ਸੰਤ ਮਨਾਈ ॥੧੧॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଶତ ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଆଉ ପାଦ ତଳେ ପଡି ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଖୁସି କରାଇ ଥାଏ ॥11॥

ਨਾਨਕੁ ਵਿਚਾਰਾ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ਹਰਿ ਤਉ ਦਰਸਨ ਕੈ ਤਾਈ ॥੧੨॥
ହେ ହରି! ତୋର ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ବିଚରା ନାନକ ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ॥12॥

ਝਖੜੁ ਝਾਗੀ ਮੀਹੁ ਵਰਸੈ ਭੀ ਗੁਰੁ ਦੇਖਣ ਜਾਈ ॥੧੩॥
ବଡ ତୋଫାନ ଆସୁ, ମୁଷଳଧାରାରେ ବର୍ଷା ହେଉ, ତଥାପି ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଜୀବିତ ଅଛି ॥13॥

ਸਮੁੰਦੁ ਸਾਗਰੁ ਹੋਵੈ ਬਹੁ ਖਾਰਾ ਗੁਰਸਿਖੁ ਲੰਘਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਜਾਈ ॥੧੪॥
ଯଦିଓ ସମୁଦ୍ରରେ ବହୁତ କ୍ଷାରୀ ପାଣି ଥାଏ, ଶିଷ୍ୟ ଏହାକୁ ପାର କରି ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଏ ॥14॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਲ ਬਿਨੁ ਹੈ ਮਰਤਾ ਤਿਉ ਸਿਖੁ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥੧੫॥
ଯେପରି ପ୍ରାଣୀ ଜଳ ବିନା ମରିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଶିଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥15॥

ਜਿਉ ਧਰਤੀ ਸੋਭ ਕਰੇ ਜਲੁ ਬਰਸੈ ਤਿਉ ਸਿਖੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਬਿਗਸਾਈ ॥੧੬॥
ଯେପରି ବର୍ଷା ହେଲେ ପୃଥିବୀ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ॥16॥

ਸੇਵਕ ਕਾ ਹੋਇ ਸੇਵਕੁ ਵਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਿਨਉ ਬੁਲਾਈ ॥੧੭॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକର ସେବକ ବନି ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଆଉ ବିନତି କରି ତାହାଙ୍କୁ ବୋଲାଇଥାଏ॥17॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਹਰਿ ਪਹਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥੧੮॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ବିନତି, 'ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି'॥18॥

ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਰੁ ਚੇਲਾ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰ ਵਿਚੁ ਦੇ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਈ ॥੧੯॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ନିଜେ ହିଁ ଗୁରୁ ଅଟୁ ଆଉ ନିଜେ ହିଁ ଶିଷ୍ୟ ଅଟୁ, ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ତୋର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ॥19॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ ਸੋ ਤੂਹੈ ਹੋਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੨੦॥
ଯିଏ ତୋର ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ତୋର ସ୍ୱରୂପ ବନିଯାଏ, ତୁମେ ନିଜ ସେବକର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରି ଆସିଛ॥20॥

ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਵਾਈ ॥੨੧॥
ହେ ହରି! ତୋର ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ତୋତେ ଯାହାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଉ॥21॥

ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਹੋਰ ਨਿਹਫਲ ਸਭ ਚਤੁਰਾਈ ॥੨੨॥
ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ତୋର ସେହି ସେବକ ଏହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସବୁ ଚତୁରତା ନିଷ୍ଫଳ ଅଟେ॥22॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਸੋਇਆ ਮਨੁ ਜਾਗਾਈ ॥੨੩॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ନିଜ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଥିବା ମନକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇଛି॥23॥

ਇਕੁ ਦਾਨੁ ਮੰਗੈ ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਹਰਿ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਰਾਈ ॥੨੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ବିଚରା ତୋ' ଠାରୁ ଏକ ଦାନ ମାଗିଥାନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ନିଜ ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ଦିଅ॥24॥

ਜੇ ਗੁਰੁ ਝਿੜਕੇ ਤ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਜੇ ਬਖਸੇ ਤ ਗੁਰ ਵਡਿਆਈ ॥੨੫॥
ଯଦି ମୋର ଗୁରୁ ମୋତେ କୌଣସି କଥାରେ ଗାଳି ଦିଅନ୍ତି, ତାହା ମୋତେ ବହୁତ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ଯଦି ସେ ମୋତେ କ୍ଷମା କରି ଦିଅନ୍ତି ତାହା ଗୁରୁଙ୍କ ବଡପଣ ଅଟେ॥25॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਏ ਮਨਮੁਖਿ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥੨੬॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଯାହା ବୋଲିଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟର ବଚନ ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ॥26॥

ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਵਰਫ ਵਰਸੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਗੁਰ ਦੇਖਣ ਜਾਈ ॥੨੭॥
ଯଦି ଭୟଙ୍କର ଶୀତ, କରକା ଓ ତୁଷାର ପଡିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଯାଇଥାଏ॥27॥

ਸਭੁ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਦੇਖਉ ਗੁਰੁ ਅਪੁਨਾ ਵਿਚਿ ਅਖੀ ਗੁਰ ਪੈਰ ਧਰਾਈ ॥੨੮॥
ମୁଁ ରାତିଦିନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ, ନିଜ ଆଖିରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ॥28॥

ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕਰੀ ਗੁਰ ਕਾਰਣਿ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਈ ॥੨੯॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଉପାୟ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ॥29॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਅਰਾਧੀ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ॥੩੦॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ମୋ' ଉପରେ ଏପରି ଦୟା କର ଯେ ମୁଁ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ଆରାଧନା କରିବି॥30॥

ਨਾਨਕ ਕਾ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥੩੧॥
ଗୁରୁ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ଜୀବନ ଓ ଶରୀର ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଶି ସେ ତୃପ୍ତ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ॥31॥

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਜਤ ਕਤ ਤਤ ਗੋਸਾਈ ॥੩੨॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଜାଗାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସୃଷ୍ଟିର କୋଣ କୋଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥32॥1॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੦
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 4 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 10

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਲਾਇਆ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਜਾ ਗੁਰੁ ਦੇਖਾ ਸਾਮ੍ਹ੍ਹਣੇ ॥੧॥
ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ନିଜ ସାମ୍ନାରେ ଦେଖିଥାଏ, ମୋର ତନ-ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹੁ ॥
ମୋ' ପାଖରେ ପ୍ରଭୁନାମର ଅମୂଲ୍ୟ ଧନ ଅଛି

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଛି, ସେହି ଅମୃତ-ନାମ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਹਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੀਆ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਲਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ନାମ ସହିତ ମୋର ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲਿਅਨੁ ਪਾਇਆ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥2॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਰਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਉ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ପ୍ରେମୀ ଅଟେ, ଯଦି ସେ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମୁଁ ନିଜ ତନ-ମନ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିବି।

ਜੇ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਹਜਿ ਪੀਏਉ ॥੩॥
ଯଦି ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଅମୃତ-ନାମକୁ ପାନ କରିଥାଏ॥3॥

ਸੁਤਿਆ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਉਠਦਿਆ ਭੀ ਗੁਰੁ ਆਲਾਉ ॥
ଶୋଇବା ସମୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ ଆଉ ଜାଗ୍ରତ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଜପିବା ଉଚିତ।

ਕੋਈ ਐਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੇ ਮਿਲੈ ਹਉ ਤਾ ਕੇ ਧੋਵਾ ਪਾਉ ॥੪॥
ଯଦି କେହି ଏପରି ଗୁରୁମୁଖୀ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇବି॥4॥

ਕੋਈ ਐਸਾ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ଏପରି ସଜ୍ଜନ ସନ୍ଧାନ କର, ଯିଏ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେବେ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੫॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥5॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣ ਨਾਮ ਕਾ ਮੈ ਤਿਸੁ ਦੇਖਣ ਕਾ ਚਾਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ଗୁଣ ଓ ନାମର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ବଡ ଉତ୍‌ସୁକ ଅଟେ।

ਹਉ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਊ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥੬॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ରହିପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ବିନା ମୋର ଜୀବନ-ଲୀଳା ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥6॥

ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ ਵਿਣੁ ਪਾਣੀਐ ਰਹੈ ਨ ਕਿਤੈ ਉਪਾਇ ॥
ଯେପରି ପାଣି ବିନା ମାଛ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଉପାୟରେ ଜୀବିତ ରହିପାରେ ନାହିଁ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਸੰਤੁ ਨ ਜੀਵਈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥੭॥
ସେପରି ହରିଙ୍କ ବିନା ସନ୍ଥ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ରହିପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ହରିନାମ ବିନା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାଣ ମୃତ ହୋଇଯାଏ॥7॥

ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਕਿਉ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵਾ ਮਾਉ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ବଡ ପ୍ରୀତି ଅଛି, ହେ ମୋର ମା'! ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କିପରି ଜୀବିତ ରହି ପାରିବି?

ਮੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਧਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾਉ ॥੮॥
ଗୁରୁବାଣୀ ମୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁବାଣୀ ସହିତ ମୋର ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଥାଏ॥8॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਦੇਵੈ ਮਾਇ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ, ହେ ମୋର ମା'! ଯେବେ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ନାମ-ରତ୍ନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਮੈ ਧਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਰਹਾ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੯॥
ମୋତେ ସତ୍ୟ ନାମର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି ଏବଂ ମୁଁ ହରିନାମ ଠାରେ ସୁରତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ॥6॥

ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇਇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଅଟେ, ସେ ମନରେ ହରିନାମ ସ୍ଥାପନ କରନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥੧੦॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଏହାର ପ୍ରାପ୍ତି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ମିଳିଯାଏ, ଆଉ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ॥10॥

ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਆਖੈ ਆਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମର କାହାଣୀ ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, କେହି ପ୍ରିୟତମ ଆସି ମୋତେ ଏହି କାହାଣୀ ଶୁଣାଇ ଦେଉ।

ਤਿਸੁ ਦੇਵਾ ਮਨੁ ਆਪਣਾ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਾ ਪਾਇ ॥੧੧॥
ମୁଁ ନିଜର ଏହି ମନ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବି ଆଉ ନତ ମସ୍ତକ ହୋଇ ତାହାର ପାଦରେ ଲାଗି ରହିବି॥11॥

ਸਜਣੁ ਮੇਰਾ ਏਕੁ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଏକ ତୁ ହିଁ ମୋର ସଜ୍ଜନ ଅଟୁ, ତୁ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ବଡ ଚତୁର ଅଟୁ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੀਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ਮੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ॥੧੨॥
ମିତ୍ର ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ତୋ' ସହିତ ମିଳାଇଛନ୍ତି, ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ମୋ' ଠାରେ ତୋର ହିଁ ବଳ ଅଛି॥12॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਇ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ଅମର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣ ନାହିଁ।

ਓਹੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੧੩॥
ସେ ଅବିନାଶୀ ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି॥13॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਸਾਬਤੁ ਪੂੰਜੀ ਰਾਸਿ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ରାମ ନାମ ରୂପୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଛି, ତାହାର ଏହି ନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਮੰਨਿਆ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥੧੪॥੧॥੨॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଏ ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସାବାସ ମିଳିଥାଏ||14||1||2||11||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ସୁହୀ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 5 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਬਿਖਿਆ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥
ମାନବ ଜୀବ ବିକାରରେ ହିଁ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ

ਮਨਹਿ ਬਿਆਪਤ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ ॥੧॥
ତାହାର ମନକୁ ବିକାରର ଅନେକ ତରଙ୍ଗ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ॥ ਕਤ ਪਾਈਐ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏପରି ସ୍ଥିତିରେ ସେ ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ବାଣୀ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ?॥1॥ରୁହ॥

ਮੋਹ ਮਗਨ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪੇ ॥
ମାୟାର ମୋହରେ ମଗ୍ନ ଥିବା ଜୀବ ସେଥିରେ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਬਹੁ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੇ ॥੨॥
ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୃଷ୍ଣା ଲାଗି ରହିଥିବା କାରଣରୁ ସେ କେବେ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ॥2॥

ਬਸਇ ਕਰੋਧੁ ਸਰੀਰਿ ਚੰਡਾਰਾ ॥
ତାହାର ଶରୀରରେ ଚାଣ୍ଡାଳ କ୍ରୋଧ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ,

ਅਗਿਆਨਿ ਨ ਸੂਝੈ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ସେହି ଅଜ୍ଞାନ ଏହା ବୁଝେ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହାର ମନରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ମହା ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ॥3॥

ਭ੍ਰਮਤ ਬਿਆਪਤ ਜਰੇ ਕਿਵਾਰਾ ॥
ତାହାର ମନରେ ଭ୍ରମ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହି କବାଟ ଲାଗିଥାଏ,

ਜਾਣੁ ਨ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰਾ ॥੪॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥4॥

ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਬੰਧਿ ਪਰਾਨਾ ॥
ଆଶା ଓ ଚିନ୍ତା ପ୍ରାଣୀକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଏ,

ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਫਿਰਤ ਬਿਗਾਨਾ ॥੫॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ଅଚିହ୍ନା ଭଳି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ॥5॥

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਕੈ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ॥
ଏପରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ପରମାତ୍ମା ସବୁ ବ୍ୟାଧିର ବଶରେ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਫਿਰਤ ਪਿਆਸ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ॥੬॥
ଯେପରି ଜଳ ବିନା ମାଛ ଛଟପଟ ହେଉଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସେ ତୃଷ୍ଣାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥6॥

ਕਛੂ ਸਿਆਨਪ ਉਕਤਿ ਨ ਮੋਰੀ ॥
ମୋର ଅନେକ ଚତୁରତା ଓ ଯୁକ୍ତି କାମ କରେ ନାହିଁ।

ਏਕ ਆਸ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੋਰੀ ॥੭॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଏକ ତୋର ହିଁ ଆଶା ଅଛି॥7॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਸੰਤਨ ਪਾਸੇ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖରେ ବିନତି କରିଥାଏ,

ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸੇ ॥੮॥
ନାନକ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ନିଜ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳାଇ ଦିଅ॥8॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମୁଁ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ ଦ୍ୱିତୀୟ॥1॥

ରାଗୁ ସୂହୀ ମହଲା ୫ ଘରୁ ୩
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਅਗਨਿ ਸੋਕ ਸਾਗਰ ॥
କାରଣ ସଂସାରର ନଶ୍ୱର ପଦାର୍ଥର ମୋହ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଏବଂ ଶୋକର ସାଗର ଅଟେ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਉਧਰੁ ਹਰਿ ਨਾਗਰ ॥੧॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! କୃପା କରି ମୋତେ ରକ୍ଷା କର॥1॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਰਾਇਣ ॥
ହେ ନାରାୟଣ! ମୁଁ ତୋର ଚରଣର ଶରଣରେ ଅଛି।

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਭਗਤ ਪਰਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଦୀନନାଥ ଏବଂ ଭକ୍ତ ପରାୟଣ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਾਥਾ ਨਾਥ ਭਗਤ ਭੈ ਮੇਟਨ ॥
ହେ ଅନାଥର ନାଥ! ତୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ସବୁ ପ୍ରକାର ଭୟ ଦୂର କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਮਦੂਤ ਨ ਭੇਟਨ ॥੨॥
ତୋର ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହି॥2॥

ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਅਨੂਪ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଦୟାର ଘର! ତୁ ଅନୁପ ଅଟୁ ଆଉ ଜୀବନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਰਵਣ ਗੁਣਾ ਕਟੀਐ ਜਮ ਜਾਲਾ ॥੩॥
ତୋର ଗୁଣ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁର ଜାଲ ମଧ୍ୟ କଟିଯାଏ॥3॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਨਿਤ ਜਾਪੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ନିତ୍ୟ ହରିଙ୍କ ଅମୃତ-ନାମ ଜପିଥାଏ,

ਰੋਗ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥੪॥
ତାହାକୁ ରୋଗ ଜାତ କରିବା ବାଲା ମାୟା କେବେ ଲାଗେ ନାହିଁ॥4॥

ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸੰਗੀ ਸਭਿ ਤਾਰੇ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ନିଜ ସାଥୀକୁ ମଧ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪੋਹਤ ਨਾਹੀ ਪੰਚ ਬਟਵਾਰੇ ॥੫॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଏହି ପାଞ୍ଚ ଲୁଟେରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଃଖୀ କରନ୍ତି ନାହିଁ॥5॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਧਿਆਏ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਸਰਬ ਫਲਾ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥੬॥
ତାହାକୁ ସର୍ବ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥6॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରି ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਦੀਨਾ ॥੭॥
ତାହାକୁ କେବଳ ନାମ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ହିଁ ରସ ଦେଇଛନ୍ତି॥7॥

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੮॥੧॥੨॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||8||1||2||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੯
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 9

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਨ ਡਿਠਿਆ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਤਿਨ੍ ਸੰਗੁ ਜੀਉ ॥
ଯେଉଁ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସାଥି କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ?

ਸੰਤ ਸਜਨ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸੇ ਲਾਇਨਿ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਜੀਉ ॥
ସେହି ସନ୍ଥ ମୋର ସଜ୍ଜନ ଏବଂ ମୋର ମନର ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ତਿਨ੍ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤੁਟਈ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ ਜੀਉ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରୀତି କେବେ ଦୂର ନ ହେଉ ନା କେବେ ସମାପ୍ତ ହେଉ॥1॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿ ਦਇਆ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਤੇਰੇ ਨਿਤ ਜੀਉ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କର, ଯେପରି ମୁଁ ନିତ୍ୟ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਆਇ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸਜਣਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹ ਮਨ ਮਿਤ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ ସନ୍ଥଜନ! ମୋ' ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କର, ଯେପରି ଆମେ ମନର ମିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବୁ॥1॥ରୁହ॥

ਦੇਖੈ ਸੁਣੇ ਨ ਜਾਣਈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਅੰਧੁ ਜੀਉ ॥
ମାୟାର ମୋହରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ, ଶୁଣେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ବୁଝିଥାଏ।

ਕਾਚੀ ਦੇਹਾ ਵਿਣਸਣੀ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਧੰਧੁ ਜੀਉ ॥
କଚ୍ଚା ପଦାର୍ଥ ଭଳି ତାହାର ଏହି ଶରୀର ନାଶ ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁନିଆର ମିଥ୍ୟା ଧନ୍ଦା ହିଁ କରିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇ ਜਿਣਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਨਬੰਧੁ ਜੀਉ ॥੨॥
ଯାହାର ସମ୍ବନ୍ଧ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଧ୍ୟାନ କରି ନିଜ ଜୀବନ ସାକାର କରି ଚାଲିଯାଏ॥2॥

ਹੁਕਮੇ ਜੁਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ਚਲਣੁ ਹੁਕਮਿ ਸੰਜੋਗਿ ਜੀਉ ॥
ଏହି ଜୀବ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ଜଗତକୁ ଆସିଛି ଏବଂ ସଂଯୋଗରୁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ତାହାର ପ୍ରସ୍ଥାନ ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਪਰਪੰਚੁ ਪਸਰਿਆ ਹੁਕਮਿ ਕਰੇ ਰਸ ਭੋਗ ਜੀਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଜଗତର ପ୍ରସାର ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଜୀବ ପଦାର୍ଥର ସ୍ୱାଦ ଜାଣି ପାରିଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਤਾ ਵਿਸਰੈ ਤਿਸਹਿ ਵਿਛੋੜਾ ਸੋਗੁ ਜੀਉ ॥੩॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ବିୟୋଗ ଓ ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଥାଏ॥3॥

ਆਪਨੜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ମିଳିଛି।

ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਜੀਉ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଇହଲୋକରେ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ଓ ପରଲୋକରେ ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ।

ਆਦਰੁ ਦਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਸਤ ਭਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥
ସେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ସହିତ ଗୁରୁଙ୍କ ବହୁତ ସେବା କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମା ବହୁତ ଆଦର ଦେଇଥାନ୍ତି॥4॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜੀਉ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସବୁସ୍ଥାନରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਸਚੁ ਖਜਾਨਾ ਸੰਚਿਆ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਮਾਲ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ-ନାମର ଖଜଣା ସଞ୍ଚୟ କରିଛି ଆଉ ଏହି ନାମ ରୂପୀ ପଦରଯଥ ହିଁ ମୋ' ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ।

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਾ ਆਪੇ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਜੀਉ ॥੫॥
ଯଦି ସେ ସ୍ୱୟଂ ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେ ମନରୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମରି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ॥5॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਰਹਿ ਗਏ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ନିରଙ୍କାର ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ତਾ କା ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਊਚਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ਜੀਉ ॥
ସେହି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣਾ ਵਿਸਰੈ ਸੋ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਲਖ ਵਾਰ ਜੀਉ ॥੬॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ସେ ଲକ୍ଷେ ଥର ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ॥6॥

ਸਾਚੁ ਨੇਹੁ ਤਿਨ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਪਿ ਜੀਉ ॥
ଯାହାର ମନରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଆସି ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ବନିଯାଏ।

ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਬਸੇ ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਜਾਪਿ ਜੀਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ଗୁଣର ଭାଗୀଦାରୀ କରି ନିଏ ଆଉ ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਪਰਮੇਸਰੈ ਬਿਨਸੇ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ਜੀਉ ॥੭॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ସାରା ଦୁଃଖ ସଂତାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥7॥

ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਕਰਣਹਾਰੁ ਤੂਹੈ ਏਕੁ ਅਨੇਕ ਜੀਉ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ଜଗତର ରଚୟିତା ଅଟୁ ଆଉ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ତୁ ଏକ ଆଉ ତୋର ରୂପ ଅନେକ ଅଟେ।

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਤੂ ਸਰਬ ਮੈ ਤੂਹੈ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ਜੀਉ ॥
ତୁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଛୁ, ତୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ବୁଦ୍ଧି ଓ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਜਪੀ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਟੇਕ ਜੀਉ ॥੮॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଅବଲମ୍ବନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସଦା ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି||୪||1||3||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧੦ ਕਾਫੀ
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 10 କାଫୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੇ ਭੁਲੀ ਜੇ ਚੁਕੀ ਸਾਈਂ ਭੀ ਤਹਿੰਜੀ ਕਾਢੀਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ମୋର କିଛି ଭୁଲ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତୁମର ଅଟେ।

ਜਿਨ੍ਾ ਨੇਹੁ ਦੂਜਾਣੇ ਲਗਾ ਝੂਰਿ ਮਰਹੁ ਸੇ ਵਾਢੀਆ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରେମ ଆଉ କାହା ସହିତ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ପରିତ୍ୟକ୍ତ ବଡ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରିଥାଏ॥1॥

ਹਉ ਨਾ ਛੋਡਉ ਕੰਤ ਪਾਸਰਾ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ମୁଁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥି କେବେ ମଧ୍ୟ ଛାଡିବି ନାହିଁ।

ਸਦਾ ਰੰਗੀਲਾ ਲਾਲੁ ਪਿਆਰਾ ਏਹੁ ਮਹਿੰਜਾ ਆਸਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ସର୍ବଦା ରଙ୍ଗିଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସାହାରା ହିଁ ଅଛି॥1॥

ਸਜਣੁ ਤੂਹੈ ਸੈਣੁ ਤੂ ਮੈ ਤੁਝ ਉਪਰਿ ਬਹੁ ਮਾਣੀਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ମୋର ସଜ୍ଜନ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଟୁ, ତୋ' ପାଇଁ ମୁଁ ବହୁତ ଗର୍ବିତ ଅଟେ।

ਜਾ ਤੂ ਅੰਦਰਿ ਤਾ ਸੁਖੇ ਤੂੰ ਨਿਮਾਣੀ ਮਾਣੀਆ ॥੨॥
ତୁ ହିଁ ମୋ' ଭଳି ମାନହୀନର ସମ୍ମାନ ଅଟୁ, ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋ' ହୃଦୟ ଘରେ ବାସ କରୁ, ମୋତେ ବହୁତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਜੇ ਤੂ ਤੁਠਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾ ਦੂਜਾ ਵੇਖਾਲਿ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ଯଦି ତୁ ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛୁ, ମୋତେ ଆଉ କୀଚ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ।

ਏਹਾ ਪਾਈ ਮੂ ਦਾਤੜੀ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ ॥੩॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଏହି ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ମୋ' ତୋତେ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି॥3॥

ਪਾਵ ਜੁਲਾਈ ਪੰਧ ਤਉ ਨੈਣੀ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਲਿ ॥
ମୋ' ନେତ୍ରକୁ ତୁ ନିଜର ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ମୁଁ ତୋର ମାର୍ଗରେ ନିଜ ପାଦକୁ ଚଲାଇବି,

ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣੀ ਕਹਾਣੀਆ ਜੇ ਗੁਰੁ ਥੀਵੈ ਕਿਰਪਾਲਿ ॥੪॥
ଯଦି ଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନିଜ କାନରେ ତୋର କାହାଣୀ ଶୁଣିବି॥4॥

ਕਿਤੀ ਲਖ ਕਰੋੜਿ ਪਿਰੀਏ ਰੋਮ ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੇਰਿਆ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ଦୁନିଆରେ କେତେ କେତେ ବଡ ମହାପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତୋର ଏକ ରାମଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ନୁହନ୍ତି।

ਤੂ ਸਾਹੀ ਹੂ ਸਾਹੁ ਹਉ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾ ਗੁਣ ਤੇਰਿਆ ॥੫॥
ତୁ ବାଦଶାହାର ବାଦଶାହ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର ଗୁଣ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ॥5॥

ਸਹੀਆ ਤਉ ਅਸੰਖ ਮੰਵਹੁ ਹਭਿ ਵਧਾਣੀਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଅସଂଖ୍ୟ ସଖୀ ତୋର ଦାସୀ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମୋ' ଠାରୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି।

ਹਿਕ ਭੋਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਦੇਹਿ ਦਰਸੁ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀਆ ॥੬॥
ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରି ମୋ' ଆଡକୁ କିଞ୍ଚିତ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନ୍ତୁ ଏବଂ ମୋତେ ନିଜର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତୁ, ଯାହା ଫଳରେ ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି॥6॥

ਜੈ ਡਿਠੇ ਮਨੁ ਧੀਰੀਐ ਕਿਲਵਿਖ ਵੰਞਨ੍ਹਿ ਦੂਰੇ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ମନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ମୋର ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮਾਉ ਮੈ ਜੋ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥੭॥
ହେ ମୋର ମା'! ସେ ମୋତେ କାହିଁକି ଭୁଲିବେ, ଯିଏ ସାରା ଜଗତରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥7॥

ਹੋਇ ਨਿਮਾਣੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବିନମ୍ର ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବ ମିଳିଯାଇଛି।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਹਾਇ ॥੮॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସହାୟତାରୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇଛି, ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ ହି ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଏପରି ଲେଖା ହୋଇଛି||8||1||4||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੁਕਾਰਨਿ ਪੋਥੀਆ ॥
ସ୍ମୃତି, ବେଦ, ପୁରାଣ ଇତ୍ୟାଦି ସାରା ଧାର୍ମିକ ଗ୍ରନ୍ଥ ଏହା କହେ ଯେ

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਕੂੜੁ ਗਾਲ੍ਹ੍ਹੀ ਹੋਛੀਆ ॥੧॥
ନାମ ବିନା ଆଉ ସବୁ ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥ ମିଥ୍ୟା ଓ ମୂଲ୍ୟହୀନ ଅଟେ॥1॥

ନାମୁ ନିଧାନୁ ଅପାରୁ ଭଗତਾ ମନି ୱସै ॥
ନାମ ରୂପୀ ଅପାର ଖଜଣା ଭକ୍ତର ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ଜନମ ମରଣ ମୋହୁ ଦୁਖୁ ସାਧୁ ସଂଗି ନସै ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ, ମୋହ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ମୋହି ବାଦି ଅହଂକାରି ସରପର ରୁੰନିଆ ॥
ମୋହ, ବାଦ ବିବାଦ ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ଫସି ରହି ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ କ୍ରନ୍ଦନ କରିଥାଏ।

ସୁਖୁ ନ ପାਇନ୍ਿ ମୂଲି ନାମ ୱିଛੁੰନିଆ ॥୨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ସେ ଆଦୌ ସୁଖ ହାସଲ କରିପାରେ ନାହିଁ॥2॥

ମେରୀ ମେରୀ ଧାରି ବੰଧନି ବੰଧିଆ ॥
ମୋର-ମୋର ଭାବନା ଧାରଣ କରି ଜୀବ ମାୟାର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ରହିଥାଏ ଆଉ

ନରକି ସୁରଗି ଅୱତାର ମାਇଆ ଧੰଧିଆ ॥୩॥
ମାୟାର ଧନ୍ଦାରେ ଫସି ନର୍କ-ସ୍ୱର୍ଗରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ॥3॥

ସୋਧତ ସୋਧତ ସୋਧି ତତੁ ବୀଚାରିଆ ॥
ଭଲଭାବରେ ବିଚାର କରି ମୁଁ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚିଛି ଯେ

ନାମ ବିନା ସୁਖୁ ନାହି ସରପର ହାରିଆ ॥୪॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟକୁ ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ସେ ଅବଶ୍ୟ ନିଜ ଜୀବନ-ବାଜି ହାରିଯାଏ॥4॥

ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਅਨੇਕ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮਤੇ ॥
ଅନେକ ଜୀବ ଜଗତକୁ ଆସନ୍ତି ଓ ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ପୁନଃ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭੁ ਵਾਦਿ ਜੋਨੀ ਭਰਮਤੇ ॥੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବୁଝିବା ବିନା ତାହାର ସବୁକିଛି ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଆଉ ସେ ଯୋନିରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥5॥

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤਿਨ੍ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਭਇਆ ॥
ଯାହା ଉପରେ ସେ ଦୟାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ੀ ਜਨੀ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥੬॥
ହରିଙ୍କ ଅମୃତ ନାମ ସେ ଜପ କରିଛନ୍ତି॥6॥

ਖੋਜਹਿ ਕੋਟਿ ਅਸੰਖ ਬਹੁਤੁ ਅਨੰਤ ਕੇ ॥
କୋଟି କୋଟି ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୋଜିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਨੇੜਾ ਤਿਸੁ ਹੇ ॥੭॥
କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସେ ନିକଟରେ ହିଁ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି॥7॥

ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਦਾਤਾਰ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ॥
ହେ ଦାତା! ମୋତେ ନିଜ ନାମ ଦିଅ, ଯେପରି ତୁ ମୋତେ କଦାପି ଭୁଲିବୁ ନାହିଁ।

ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨਾਨਕ ਚਾਉ ਏਹੁ ॥੮॥੨॥੫॥੧੬॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏହା ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ମନରେ ଏହି ଇଚ୍ଛା ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଦିନରାତି ତୋର ଗୁଣଗାନ କରୁଥିବି||8||2||5||16||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਕੁਚਜੀ
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 1 କୁଚଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੰਞੁ ਕੁਚਜੀ ਅੰਮਾਵਣਿ ਡੋਸੜੇ ਹਉ ਕਿਉ ਸਹੁ ਰਾਵਣਿ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ମୁଁ ଶୁଭ ଗୁଣ ବିହୀନ ଅଟେ ଆଉ ମୋ' ଠାରେ ଅନେକ ଦୋଷ ଅଛି, ପୁଣି ମୁଁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ କିପରି ଯିବି?

ਇਕ ਦੂ ਇਕਿ ਚੜੰਦੀਆ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଅନେକ ଗୁଣବାନ ଜୀବାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେଠାରେ ମୋର ନାମ କିଏ ଜାଣିଛନ୍ତି?

ਜਿਨ੍ੀ ਸਖੀ ਸਹੁ ਰਾਵਿਆ ਸੇ ਅੰਬੀ ਛਾਵੜੀਏਹਿ ਜੀਉ ॥
ମୋର ଯେଉଁ ସଖୀକୁ ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଆମ୍ବ ଗଛ ଛାଇରେ ବସିଛନ୍ତି।

ਸੇ ਗੁਣ ਮੰਞੁ ਨ ਆਵਨੀ ਹਉ ਕੈ ਜੀ ਦੋਸ ਧਰੇਉ ਜੀਉ ॥
ସେମାନଙ୍କ ଭଳି ଶୁଭ ଗୁଣ ମୋ' ଠାରେ ନାହିଁ, ମୁଁ କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେବି?

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਵਿਥਰਾ ਹਉ ਕਿਆ ਕਿਆ ਘਿਨਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਜੀਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି? ମୁଁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ନାମ ନେବି?

ਇਕਤੁ ਟੋਲਿ ਨ ਅੰਬੜਾ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਤੇਰੈ ਜਾਉ ਜੀਉ ॥
ତୋ' ସହିତ ମିଳନ ପାଇଁ କୌଣସି ଏକ ଗୁଣକୁ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିବି ନାହିଁ, ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਰੰਗੁਲਾ ਮੋਤੀ ਤੈ ਮਾਣਿਕੁ ਜੀਉ ॥
ହେ ସଖୀ! ସୁନା, ରୂପା, ସୁନ୍ଦର ମୋତି ଏବଂ ମାଣିକ୍ୟ ଏହି ସବୁ ବସ୍ତୁ

ਸੇ ਵਸਤੂ ਸਹਿ ਦਿਤੀਆ ਮੈ ਤਿਨ੍ ਸਿਉ ਲਾਇਆ ਚਿਤੁ ਜੀਉ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଦେଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଏଥିରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛି।

ਮੰਦਰ ਮਿਟੀ ਸੰਦੜੇ ਪਥਰ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୁ ମାଟି ଓ ପଥରରେ ବନା ହୋଇଥିବା ମନ୍ଦିରକୁ ନିଜର ପୁଞ୍ଜି ବନାଇଛି,

ਹਉ ਏਨੀ ਟੋਲੀ ਭੁਲੀਅਸੁ ਤਿਸੁ ਕੰਤ ਨ ਬੈਠੀ ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ଏହି ସୁଁ ଡାଃ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଭୁଲି ଯାଇଛି ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ବସି ନାହିଁ।

ਅੰਬਰਿ ਕੁੰਜਾ ਕੁਰਲੀਆ ਬਗ ਬਹਿਠੇ ਆਇ ਜੀਉ ॥
ଆକାଶର ପକ୍ଷୀ ଚାଲି ଯାଇଛି ଆଉ ବଗ ଆସି ବସିଛି ଅର୍ଥାତ କଳା ବାଲ ଯାଇ ମୋର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ଧଳା ବାଳ ଆସି ଯାଇଛି।

ਸਾ ਧਨ ਚਲੀ ਸਾਹੁਰੈ ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਦੇਸੀ ਅਗੈ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଶଶୁର ଘର ପରଲୋକକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ସେଠାରେ କେଉଁ ମୁହଁ ଦେଖାଇବ?

ਸੁਤੀ ਸੁਤੀ ਝਾਲੁ ਥੀਆ ਭੁਲੀ ਵਾਟੜੀਆਸੁ ਜੀਉ ॥
ସେ ଜୀବନ ସାରା ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ମଗ୍ନ ରହିଛି ଆଉ ଶୁଭ ଦିନ ଉଦୟ ହୋଇଛି ଅର୍ଥାତ ତାହାର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤੈ ਸਹ ਨਾਲਹੁ ਮੁਤੀਅਸੁ ਦੁਖਾ ਕੂੰ ਧਰੀਆਸੁ ਜੀਉ ॥
ସେ ସତମାର୍ଗକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ହେ ମୋର ପତି-ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଛି ଆଉ ମୁଁ ଦୁଃଖ ଧାରଣ କରିଛି।

ਤੁਧੁ ਗੁਣ ਮੈ ਸਭਿ ਅਵਗਣਾ ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ନାନକଙ୍କ ଏକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଅଛି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ଠାରେ ଅନନ୍ତ ଗୁଣ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୋ' ଠାରେ ଅବଗୁଣ ହିଁ ଭରି ରହିଛି।

ਸਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਮੈ ਡੋਹਾਗਣਿ ਕਾਈ ਰਾਤਿ ਜੀਉ ॥੧॥
ସୁହାଗିନୀ ସବୁ ରାତିରେ ତ' ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ ଆଉ ମୋ' ଭଳି ଦୁହାଗିନୀ ସହିତ ଏକ ରାତ୍ରି ରମଣ କର ॥1॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸੁਚਜੀ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1 ସୂଚଜୀ॥

ਜਾ ਤੂ ਤਾ ਮੈ ਸਭੁ ਕੋ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ତୁ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ପୁଞ୍ଜି ଅଟୁ, ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋର ସାଥିରେ ରହୁ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋତେ ଆଦର ଦେଇଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਅੰਤਰਿ ਹਉ ਸੁਖਿ ਵਸਾ ਤੂੰ ਅੰਤਰਿ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରୁ, ମୁଁ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବାସ କରୁ ସମସ୍ତେ ମୋତେ ସାବାସୀ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਭਾਣੈ ਤਖਤਿ ਵਡਾਈਆ ਭਾਣੈ ਭੀਖ ਉਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ କେହି ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ଯଶପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଆଉ କେହି ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ ଓ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਭਾਣੈ ਥਲ ਸਿਰਿ ਸਰੁ ਵਹੈ ਕਮਲੁ ਫੁਲੈ ਆਕਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ମରୁଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ଝରଣା ବହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଆକାଶରେ ମଧ୍ୟ ପଦ୍ମ ଫୁଟିଥାଏ।

ਭਾਣੈ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਭਾਣੈ ਮੰਝਿ ਭਰੀਆਸਿ ਜੀਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ କେହି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ କେହି ପାପରେ ଭରି ହୋଇ ଭବସାଗରରେ ବୁଡିଯାଏ।

ਭਾਣੈ ਸੋ ਸਹੁ ਰੰਗੁਲਾ ਸਿਫਤਿ ਰਤਾ ਗੁਣਤਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ଭାଇ! ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ କେହି ନିଜର ରଙ୍ଗିଲା ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିଛି ଆଉ କେହି ସ୍ତୁତି ଦ୍ୱାରା ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି।

ਭਾਣੈ ਸਹੁ ਭੀਹਾਵਲਾ ਹਉ ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ମୋତେ ଏହି ଜଗତ ଭୟାନକ ଲାଗୁଅଛି ଆଉ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਤੂ ਸਹੁ ਅਗਮੁ ਅਤੋਲਵਾ ਹਉ ਕਹਿ ਕਹਿ ਢਹਿ ਪਈਆਸਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟୁ, ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି କରି ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ପଡିଛି।

ਕਿਆ ਮਾਗਉ ਕਿਆ ਕਹਿ ਸੁਣੀ ਮੈ ਦਰਸਨ ਭੂਖ ਪਿਆਸਿ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ତୋତେ ଆଉ କଣ ମାଗିବି? ମୁଁ ତୋତେ ଆଉ କଣ କହିବି ଯେ ତୁ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ? କାରଣ ମୋତେ ତୋର ଦର୍ଶନର କ୍ଷୁଧା ଓ ତୃଷ୍ଣା ଅଛି।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਹੁ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମା ନାନକଙ୍କ ସଚ୍ଚା ପ୍ରାର୍ଥନା ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି॥2॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਗੁਣਵੰਤੀ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ଗୁଣବନ୍ତୀ ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਗੁਰਸਿਖੜਾ ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି, ମୁଁ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିଥାଏ।

ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਦੇਹਿ ਮਿਲਾਇ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ମନର ବ୍ୟଥା ବତାଇ ଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରିଥାଏ ଯେ ସେ ମୋତେ ମୋହର ସଜ୍ଜନ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତୁ।

ਸੋਈ ਦਸਿ ਉਪਦੇਸੜਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ମୋତେ ଏହି ଉପଦେଶ ଦିଅ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ କେଉଁ ଆଡେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੈ ਕੂੰ ਡੇਵਸਾ ਮੈ ਮਾਰਗੁ ਦੇਹੁ ਬਤਾਇ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ନିଜର ଏହି ମନ ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରିବି, ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଳନର ମାର୍ଗ ବତାଇ ଦିଅ।

ਹਉ ਆਇਆ ਦੂਰਹੁ ਚਲਿ ਕੈ ਮੈ ਤਕੀ ਤਉ ਸਰਣਾਇ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ବହୁତ ଦୂରରୁ ଚାଲି ତୋ' ପାଖକୁ ଆସିଛି ଆଉ ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଶରଣ ଦେଖିଛି।

ਮੈ ਆਸਾ ਰਖੀ ਚਿਤਿ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੋ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ଏହି ଆଶା ରଖିଛି ଯେ ତୁ ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଦେବୁ।

ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਭਾਈਅੜੇ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੁ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਜੀਉ ॥
ହେ ଭାଇ ଯଦି ତୁ ଏହି ମାର୍ଗରେ ଚାଲୁ, ଯାହା ଗୁରୁ କହନ୍ତି ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କର,

ਤਿਆਗੇਂ ਮਨ ਕੀ ਮਤੜੀ ਵਿਸਾਰੇਂ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਜੀਉ ॥
ନିଜ ମନର ମତି ତ୍ୟାଗ କର ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବକୁ ଭୁଲି ଯାଅ, ତାହାହେଲେ

ਇਉ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਾਵੜਾ ਨਹ ਲਗੈ ਤਤੀ ਵਾਉ ਜੀਉ ॥
ଏହିପରି ତୁ ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇ ପାରିବୁ ଆଉ ତୋର କୌଣସି ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ।

ਹਉ ਆਪਹੁ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਕਹਿਆ ਸਭੁ ਹੁਕਮਾਉ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୋଲିବା ଜାଣେ ନାହିଁ, ମୁଁ ସବୁକିଛି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ କହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਕੀਆ ਪਸਾਉ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ମୋ' ଉପରେ ବଡ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତିର ଖଜଣା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਮੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੜੀ ਹਉ ਰਜਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ ਜੀਉ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପୁନର୍ବାର ମାୟାର ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ କ୍ଷୁଧା ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਜੋ ਗੁਰ ਦੀਸੈ ਸਿਖੜਾ ਤਿਸੁ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥੩॥
ଯିଏ ବି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ନଜର ଆସିଥାଏ, ମୁଁ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିଥାଏ॥3॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 1 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮੈ ਮਤ ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ ਪਾਹੁਣੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜର ଭରପୁର ଯୌବନରେ ଏହିପରି ରହିଥାଏ ଯେପରି ମଦିରା ପାନ କରି ନିଶାସକ୍ତ ଥାଏ।

ਮੈਲੀ ਅਵਗਣਿ ਚਿਤਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗੁਣ ਨ ਸਮਾਵਨੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ସେ ଏହା ଜାଣି ନଥାଏ ଯେ ସେ ଇହଲୋକରେ ଏକ ଅତିଥି ଅଟେ, ସେ ନିଜ ଅବଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଚିତ୍ତକୁ ମଇଳା କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାର ହୃଦୟରେ ଗୁଣ ଆସେ ନାହିଁ।

ਗੁਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਗਵਾਇਆ ॥
ସେ ଗୁଣର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ଆଉ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଯୌବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦିଏ।

ਵਰੁ ਘਰੁ ਦਰੁ ਦਰਸਨੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ନା ସେ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ, ନା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଘର-ଦ୍ୱାର ଦେଖିଥାଏ, ଆଉ ନା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପାଇନଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਛਿ ਨ ਮਾਰਗਿ ਚਾਲੀ ਸੁਤੀ ਰੈਨਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥
ସେ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପଚାରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଚାଲେ ନାହିଁ, ସେ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ବିତିଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਾਲਤਣਿ ਰਾਡੇਪਾ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਧਨ ਕੁਮਲਾਣੀ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହା ଭାବ ଯେ ସେ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ହିଁ ବିଧବା ହୋଇଯାଏ ଆଉ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସେ ଝଡିଯାଏ॥1॥

ਬਾਬਾ ਮੈ ਵਰੁ ਦੇਹਿ ਮੈ ਹਰਿ ਵਰੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ବାବା! ମୋତେ ମୋ' ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ, ମୋତେ ନିଜ ହରି ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਬਾਣੀ ਜਿਸ ਕੀ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ସେ ଚାରି ଯୁଗରେ ଜଗତରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ବାଣୀ ତିନି ଲୋକ-ଆକାଶ, ପାତାଳ ଓ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ପଢା ଯାଇଥାଏ, ଶୁଣା ଯାଇଥାଏ ଓ ଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਅਵਗਣਵੰਤੀ ਦੂਰੇ ॥
ତିନି ଲୋକଙ୍କ ମାଲିକ, ପରମାତ୍ମା ସୁହାଗିନୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି

ਜੈਸੀ ਆਸਾ ਤੈਸੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
କୌଣସି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଅଭିଳାଷ ଯେପରି ହୋଇଥାଏ, ସର୍ବବ୍ୟାପକ ପରମାତ୍ମା ତାହାର ସେହି ଅଭିଳାଷ ପୁରା କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੀ ਨਾਰਿ ਸੁ ਸਰਬ ਸੁਹਾਗਣਿ ਰਾਂਡ ਨ ਮੈਲੈ ਵੇਸੇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ହରିଙ୍କ ପତ୍ନୀ ବନିଯାଏ, ସେ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ରହିଥାଏ, ସେ ନା କେବେ ବିଧବା ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ତାହାଙ୍କ ବେଶ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮੈ ਵਰੁ ਸਾਚਾ ਭਾਵੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੈਸੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗନ୍ତି, ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଯୁଗ-ଯୁଗରେ ଏକ ଭଳି ରହିଥାନ୍ତି॥2॥

ਬਾਬਾ ਲਗਨੁ ਗਣਾਇ ਹੰ ਭੀ ਵੰਞਾ ਸਾਹੁਰੈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ବାବା! ମୋର ବିବାହର ଲଗ୍ନ ବାହାର କର, ଯେପରି ବିବାହ କରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବିବାହ କରି ନିଜ ଶ୍ୱଶୁର ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବି।

ਸਾਹਾ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ ਸੋ ਨ ਟਲੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଯାହା ହୁକୁମ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ବିବାହର ଲଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ କେବେ ଟଳି ପାରେ ନାହିଁ।

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਕਰਤੈ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥
ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଯାହା କର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ଲେଖିଛନ୍ତି। ତାହା କେହି ଟାଳି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਜਾਞੀ ਨਾਉ ਨਰਹ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਹੁ ਲੋਈ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ତିନି ଲୋକରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଯିଏ ନିଷ୍ପକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିଜେ ମୋତେ ବିବାହ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਮਾਇ ਨਿਰਾਸੀ ਰੋਇ ਵਿਛੁੰਨੀ ਬਾਲੀ ਬਾਲੈ ਹੇਤੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରେମ ଦେଖି ମା' ରୂପୀ ମାୟା ନିରାଶ ହୋଇ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ନାନକ ସାଚ ସବଦି ସୁଖ ମହଲୀ ଗୁର ଚରଣੀ ପ୍ରଭୁ ଚେତେ ॥୩॥

ହେ ନାନକ! ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହଲରେ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ॥3॥

Page 764

ਬਾਬੁਲਿ ਦਿਤੜੀ ਦੂਰਿ ਨਾ ਆਵੈ ਘਰਿ ਪੇਈਐ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ମୋ' ବାପା ମୋତେ ମୋର ବିବାହ କରି ମୋତେ ଘର ଠାରୁ ଦୂରକୁ ପଠାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପୁନଃ ଆସି ପାରିବି ନାହିଁ।

ਰਹਸੀ ਵੇਖਿ ਹਦੂਰਿ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਘਰਿ ਸੋਹੀਐ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋ' ସହିତ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଘରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਚੇ ਪਿਰ ਲੋੜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜੋੜੀ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਪਰਧਾਨੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୋର ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡିଥାଏ, ସେ ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପ୍ରଧାନ ବନିଯାଇଛି।

ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲਾ ਥਾਨਿ ਸੁਹੇਲਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਰ ਗਿਆਨੇ ॥
ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ ମୋର ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଛି, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ମୁଁ ରହିଥାଏ, ତାହା ବଡ ସୁଖଦାୟକ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଗୁଣବାନ ବନିଯାଇଛି।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਪਲੈ ਸਚੁ ਬੋਲੈ ਪਿਰ ਭਾਏ ॥
ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ସର୍ବଦା ମୋର ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ, ଯାହା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਛੁੜਿ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ॥4॥1॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤੁ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 1 ଛନ୍ତ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਜਨ ਆਏ ॥
ହେ ଭାଇ! ଆମର ଘରକୁ ସଜ୍ଜନ-ପ୍ରଭୁ ଆସିଛନ୍ତି ଆଉ

ਸਾਚੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସଚ୍ଚା ମିଳନ କରିଛନ୍ତି।

ସହଜି ମିଲାଏ ହରି ମନି ଭାଏ ପଂଚ ମିଲେ ସୁਖୁ ପାଇଆ ॥
ସେ ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେହି ହରି ହିଁ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଶି ସୁଖ ପାଇଥାଏ।

ସାଈ ବସਤୁ ପରାପତି ହୋଈ ଜିସୁ ସେତੀ ମନୁ ଲାଇଆ ॥
ସେହି ବସ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଠି ମୋର ମନ ଲାଗି ରହିଥିଲା।

ଅନଦିନୁ ମେଲୁ ଭଇଆ ମନୁ ମାନିଆ ଘର ମଂଦର ସୋਹାਏ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମିଳନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମୋର ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ, ମୋର ଘର ଓ ମନ୍ଦିର ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଅଛି।

ପଂଚ ସବଦ ଧୁନି ଅନହଦ ୱାଜେ ହମ ଘରି ସାଜନ ଆਏ ॥୧॥
ମୋର ମନରେ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବାଜୁଅଛି, କାରଣ ଆମର ଘରକୁ ପ୍ରଭୁ ଆସିଛନ୍ତି॥1॥

ଆୱହୁ ମୀତ ପିଆରେ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ମୋ' ପାଖକୁ ଆସ।

ମଂଗଲ ଗାୱହୁ ନାରେ ॥
ହେ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ! ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାନ କର।

ସଚୁ ମଂଗଲୁ ଗାୱହୁ ତਾ ପ୍ରଭ ଭାୱହୁ ସୋହିଲੜਾ ଜୁଗ ଚାରେ ॥
ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଶୋଭା ଚାରି ଦିଗରେ ହୋଇଥାଏ।

ଅପନै ଘରି ଆਇଆ ଥାନି ସୁହାਇଆ କାରଜ ସବଦି ସୱାରେ ॥
ମୋର ବନ୍ଧୁ-ପ୍ରଭୁ ମୋର ହୃଦୟ-ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ସ୍ଥାନ ବଡ ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ, ତାହାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ମୋର ସାରା କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଦିଏ।

ଗିଆନ ମହା ରସୁ ନେତ୍ରୀ ଅଂଜନୁ ତ୍ରିਭୱଣ ରୂਪୁ ଦିਖାਇଆ ॥
ଗୁରୁ ପରମାନନ୍ଦ ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ମୋର ଆଖିରେ ଢାଳି ମୋତେ ତିନି ଲୋକରେ ବ୍ୟାପକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ସଖੀ ମିଲହୁ ରସି ମଂଗଲୁ ଗାୱହୁ ହମ ଘରି ସାଜନୁ ଆਇଆ ॥୨॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ମୋ' ସହିତ ମିଳନ କର ଆଉ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ବକ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର, ମୋର ହୃଦୟ-ରୂପୀ ଘରକୁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ଆସିଛନ୍ତି॥2॥

ମନୁ ତନୁ ଅଂମ୍ରିତି ଭିଂନਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୋର ମନ ଓ ତନ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତରେ ଭିଜି ଯାଇଛି।

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਰਤੰਨਾ ॥
ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରେମ ରତ୍ନ ମହଜୁଦ ଅଛି।

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮੇਰੈ ਪਰਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥
ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ରତ୍ନ ଭଳି ପ୍ରେମ ପଦାର୍ଥ ବାସ କରିଛି, ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ହିଁ କର।

ਜੰਤ ਭੇਖ ਤੂ ਸਫਲਿਓ ਦਾਤਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਦੇਵਣਹਾਰੋ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ଜୀବ ତୋର ଭିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତୁ ହିଁ ସବୁ ଫଳ ଦେବା ବାଲା ଦାତା ଅଟୁ, ତୁ ପ୍ରତି ଜୀବକୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਤੂ ਜਾਨੁ ਗਿਆਨੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕੀਨਾ ॥
ତୁ ଚତୁର, ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଏହି ଦୁନିଆକୁ ବନାଇଛି।

ਸੁਨਹੁ ਸਖੀ ਮਨੁ ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭੀਨਾ ॥੩॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ଶୁଣ, ମନକୁ ମୁଗ୍ଧ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛି, ମୋର ମନ ଓତନ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତରେ ଭିଜି ଯାଇଛି॥3॥

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ଏହି ସଂସାର ସର୍ବବ୍ୟାପକ ରାମଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ।

ਸਾਚਾ ਖੇਲੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ॥
ହେ ରାମ! ତୁମର ଏହି ଜଗତ ତମାସା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚੁ ਖੇਲੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਬੁਝਾਏ ॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଏହି ଜଗତ ତମାସା ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ତୋର ବିନା ଆଉ କିଏ ବୁଝି ପାରିବ?

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸਿਆਣੇ ਕੇਤੇ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਣੁ ਕਹਾਏ ॥
ଜଗତରେ କେତେ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ଚତୁର ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୋ' ବିନା କିଏ ସ୍ୱୟଂକୁ କିଛି କହି ପାରିବ?

ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਭਏ ਦੇਵਾਨੇ ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ ਗੁਰਿ ਠਾਏ ॥
ଭୟାନକ କାଳ ମଧ୍ୟ ଦିୱାନା ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ମନ ସ୍ଥିର କରି ରଖିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ਗੁਣ ਸੰਗਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਏ ॥੪॥੧॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅବଗୁଣକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁଣର ସଙ୍ଗମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||1||2||

ରାଗୁ ସୁହୀ ମହଲା ୧ ଘରୁ ୩
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 1 ଘର 3

୧ଓଁ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଆਵହୁ ସଜଣା ହଉ ଦେଖା ଦରସନୁ ତେରା ରାମ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ପାଖକୁ ଆସ, ଯେପରି ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବି।

ଘରି ଆପନੜै ਖੜੀ ତକା ମै ମନି ଚାଉ ଘନେରା ରାମ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟ-ଘରେ ଦେଖିଥାଏ, ତୋର ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ମନରେ ବଡ ଉତ୍ସାହ ଅଛି।

ମନି ଚାଉ ଘନେରା ସୁନਿ ପ୍ରଭ ମେରା ମै ତେରା ଭରବାସା ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଶୁଣ, ମନରେ ବଡ ଉତ୍ସାହ ଅଛି ଆଉ ମୋତେ ତୋର ହିଁ ଭରସା ଅଛି।

ଦରସନୁ ଦେਖି ଭଈ ନିହକେवଲ ଜନਮ ମରଣ ଦୁਖୁ ନାସା ॥
ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ଇଚ୍ଛା-ରହିତ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସଗଲୀ ଜୋତି ଜାତਾ ତୁ ସୋଈ ମିଲିଆ ଭାਇ ସୁଭਾਏ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ଅଛି ଆଉ ମୁ ଜାଣି ଦେଇଛି ଯେ ସେହି ଜ୍ୟୋତି ତୁ ହିଁ ଅଟୁ, ତୁ ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ମିଳିଛୁ।

ନାନକ ସାଜନ କଉ ବଲି ଜାଈଐ ସାଚି ମିଲେ ଘରି ଆਏ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଆଉ ସେହି ସତ୍ୟ ନାମ ଦ୍ୱାରା ମୋର ହୃଦୟ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି॥1॥

ଘରି ଆਇଅੜੇ ସାଜନਾ ତਾ ଧନ ଖରୀ ସରସୀ ରାମ ॥
ଯେବେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି।

ହରି ମୋହିଅੜୀ ସାଚ ସବଦି ଠାକୁର ଦେଖି ରହଂସୀ ରାମ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହରି ତାହାଙ୍କୁ ମୋହି ନେଇଛି ଆଉ ନିଜ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ଫୁଲ ଭଳି ଖେଳି ଯାଇଛି।

ଗୁଣ ସଂଗି ରହଂସୀ ଖରୀ ସରସୀ ଜਾ ରਾਵੀ ରଂଗି ରਾତै ॥
ଯେବେ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଅਵଗଣ ମାରି ଗୁଣੀ ଘରୁ ଛାਇଆ ପୂରै ପୁରଖି ବିଧାତै ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ତାହାଙ୍କ ଅବଗୁଣକୁ ନାଶ କରି ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟ ଘରେ ଗୁଣକୁ ସ୍ଥକପିତ କରିଛନ୍ତି।

ତସକର ମାରି ବସୀ ପଂଚାਇନਿ ଅଦଲୁ କରେ ବୀଚାରେ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ଚୋରକୁ ମାରି ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ନାନକ ରାମ ନାମି ନିସତਾରਾ ଗୁରମତି ମିଲହି ପିਆରେ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ରାମ ନାମ ତାହାକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରି ଦେଇଛି ଆଉ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥2॥

ୱରୁ ପାਇଅੜਾ ବାଲੜੀଏ ଆସା ମନସା ପୂରୀ ରାମ ॥
ହେ ଭାଇ! ନବ ଯୌବନା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଆଶା ଓ ଅଭିଳାଷ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ପିରି ରਾਵਿଅੜୀ ସବଦି ରଲୀ ରବି ରହିଆ ନହ ଦୂରୀ ରାମ ॥
ତାହାଙ୍କ ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੋਈ ਤਿਸ ਕੀ ਨਾਰਿ ਸਬਾਈ ॥
ସର୍ବବ୍ୟାପକ ପ୍ରଭୁ ତାହା ଠାରୁ ଦୂରକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਆਪੇ ਰਾਵੇ ਜਿਉ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରସୀକ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ହି ତାହାଙ୍କ ବଡିମା ଅଟେ।

ਅਮਰ ਅਡੋਲੁ ਅਮੋਲੁ ਅਪਾਰਾ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ॥
ପରମାତ୍ମା ଅମର, ଅଟଳ, ଅମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਜੋਗ ਸਜੋਗੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ମିଳନର ସଂଯୋଗ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯେବେ ସେ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ନିଜ ସୁରତି ଲଗାଇ ଥାଏ॥3॥

ਪਿਰੁ ਉਚੜੀਐ ਮਾੜੜੀਐ ਤਿਹੁ ਲੋਆ ਸਿਰਤਾਜਾ ਰਾਮ ॥
ମୋର ପତି-ପ୍ରଭୁ ଏକ ଉଚ୍ଚ ମହଲରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତିନି ଲୋକର ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି।

ਹਉ ਬਿਸਮ ਭਈ ਦੇਖਿ ਗੁਣਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਗਾਜਾ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୋର ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି।

ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੋ ॥
ମୁଁ ଏହି ଶୁଭ କର୍ମ କରିଛି ଯେ ମୁଁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଛି ଆଉ ମୋତେ ସତ୍ୟର ଦରବାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାମ ନାମ ରୂପୀ ସନ୍ଦେଶ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਖੋਟੇ ਨਹੀ ਠਾਹਰ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਪਰਵਾਣੋ ॥
ମନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନାମ ବିନା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ,

ਪਤਿ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਪੂਰਾ ਪਰਵਾਨਾ ਨਾ ਆਵੈ ਨਾ ਜਾਸੀ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ମତି ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାମର ସନ୍ଦେଶ ଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ରହିତ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਪ੍ਰਭ ਜੈਸੇ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥੪॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣି ନିଏ, ସେ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରୂପ ହିଁ ବନିଯାଏ||4||1||3||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ରାଗୁ ସୁହୀ ଛੰତ ମହଲା ୧ ଘରୁ ୪ ॥
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 1 ଘର 4 ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਗੁ ਧੰਧੜੈ ਲਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାର ପାଳନ କରିଛନ୍ତି, ଆଉ ସେ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ସାଂସାରିକ ଧନ୍ଦାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਦਾਨਿ ਤੇਰੈ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਤਨਿ ਚੰਦੁ ਦੀਪਾਇਆ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋର ନାମ ରୂପୀ ଦାନ ଦ୍ୱାରା ମୋର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ତନରେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ରୂପୀ ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਚੰਦੋ ਦੀਪਾਇਆ ਦਾਨਿ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਖੁ ਅੰਧੇਰਾ ਉਠਿ ਗਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଚନ୍ଦ୍ରମା ରୂପୀ ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଏବେ ମୋର ହୃଦୟରୁ ଦୁଃଖ ଓ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਣ ਜੰਞ ਲਾੜੇ ਨਾਲਿ ਸੋਹੈ ਪਰਖਿ ਮੋਹਣੀਐ ਲਇਆ ॥
ଗୁଣର ବରଯାତ୍ରୀ ବର ସହିତ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ, ଯିଏ ମନକୁ ମୁଗ୍ଧ କରିବା ବାଲା କନ୍ୟାକୁ ପରଖି ନେଇଛି।

ਵੀਵਾਹੁ ਹੋਆ ਸੋਭ ਸੇਤੀ ਪੰਚ ਸਬਦੀ ਆਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ବର ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କନ୍ୟା ସହିତ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଧ୍ୱନି ବାଲା ବାଜା ସହିତ ବରଯାତ୍ରୀ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ବଡ ଧୁମଧାମରେ ବିବାହ ହୋଇଛି।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਗੁ ਧੰਧੜੈ ਲਾਇਆ ॥੧॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ସଂସାର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାର ପାଳନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁଙ୍କୁ ସାଂସାରିକ ଧନ୍ଦାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਜਨਾ ਮੀਤਾ ਅਵਰੀਤਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ନିଜର ସେହି ସଜ୍ଜନ ଓ ମିତ୍ର ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ସଂସାରରୁ ଅଲଗା ଅଟେ।

ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਿਨ ਸਿਉ ਗਾਡਿਆ ਮਨੁ ਲੀਅੜਾ ਦੀਤਾ ॥
ମୋର ଏହି ତନ ଯାହା ସହିତ ଯୋଡି ହୋଇଛି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ମନ ସ୍ୱୟଂ ନେଇ ଯାଇଛି ଆଉ ନିଜ ମନ ତାହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛି।

ਲੀਆ ਤ ਦੀਆ ਮਾਨੁ ਜਿਨ੍ ਸਿਉ ਸੇ ਸਜਨ ਕਿਉ ਵੀਸਰਹਿ ॥
ସେହି ସଜ୍ଜନ ମୋତେ କାହିଁକି ବିସ୍ମୃତ ହେବେ, ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମୁଁ ଆଦର ପାଇଛି।

ਜਿਨ੍ ਦਿਸਿ ਆਇਆ ਹੋਹਿ ਰਲੀਆ ਜੀਅ ਸੇਤੀ ਗਹਿ ਰਹਹਿ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ମନରେ ହର୍ଷୋଲ୍ଲାସ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଧରି ନିଜ ହୃଦୟରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਸਗਲ ਗੁਣ ਅਵਗਣੁ ਨ ਕੋਈ ਹੋਹਿ ਨੀਤਾ ਨੀਤਾ ॥
ମୋର ସଜ୍ଜନ ଠାରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ଗୁଣ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਾਜਨਾ ਮੀਤਾ ਅਵਰੀਤਾ ॥੨॥
ମୁଁ ନିଜ ସଜ୍ଜନ ଓ ମିତ୍ର ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ଜଗତର ମୋହ ଓ ମାୟାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି॥2॥

ਗੁਣਾ ਕਾ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁਲਾ ਕਢਿ ਵਾਸੁ ਲਈਜੈ ॥
ଯଦି ଜୀବ ପାଖରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ସୁଗନ୍ଧିର ଡବା ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ସେଥିରୁ ସୁଗନ୍ଧି ନେବା ଉଚିତ।

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਨ੍ਿ ਸਾਜਨਾ ਮਿਲਿ ਸਾਝ ਕਰੀਜੈ ॥
ଯଦି ତାହାର ସଜ୍ଜନ ପାଖରେ ଗୁଣ ଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ଭାଗୀଦାରୀ କରିବା ଉଚିତ।

ସାझ କରୀଜै ଗୁଣହ କେରୀ ଛୋଡି ଅବଗଣ ଚଲୀଐ ॥
ଯଦି ସଜ୍ଜନ ସାଥିରେ ମିଶି ଗୁଣର ଭାଗୀଦାରୀ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ମିଜ ଅବଗୁଣକୁ ଛାଡି ସତମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ।

ପହିରେ ପଟଂବର କରି ଅଡଂବର ଆପଣା ପିରୁ ମଲୀଐ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉତ୍ତମ ଗୁଣକୁ ନିଜ ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଇ ମନର କୋମଳତା ରୂପୀ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥାଏ, ସେ ବିକାରକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଜୀବନ ରୂପୀ ସଂଗ୍ରାମ ଜିତିଯାଇ ଥାଏ।

ଜିଥै ଜାଇ ବହीଐ ଭଲା କହीଐ ଝୋଲି ଅଂମ୍ରିତୁ ପୀଜै ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଯେଉଁଠି ଗଲେ ମଧ୍ୟ ଶୁଭ ବଚନ ହିଁ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ଅବଗୁଣକୁ ଦୂର କରି ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିଥାଏ।

ଗୁଣਾ କା ହୋବै ବାସୁଲਾ କଢି ବାସୁ ଲଈଜै ॥੩॥
ଯଦି ଜୀବ ପାଖରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ସୁଗନ୍ଧିର ଡବା ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ଗୁଣ ରୂପୀ ସୁଗନ୍ଧି ନେବା ଉଚିତ॥3॥

ଆପି କରେ କିସୁ ଆଖୀଐ ହୋରୁ କରେ ନ କୋଈ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି, ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ କୁହାଯିବ, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି କିଛି ମଧ୍ୟ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ଆଖଣ ତା କଉ ଜାଈଐ ଜେ ଭୁଲੜା ହୋଈ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଯିବା, ଯଦି ସେ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି।

ଜେ ହୋଇ ଭୁଲਾ ଜାଇ କହୀଐ ଆପି କରତਾ କିଉ ଭୁଲै ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଯିବା, ଯଦି ସେ ଭୁଲ କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜଗତର ରଚୟିତା କୌଣସି ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ସୁଣे ଦେଖे ବାହ୍ରୁ କହିଐ ଦାନୁ ଅଣମଂଗିଆ ଦିବै ॥
ସେ ଜୀବଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ଦାନୁ ଦେଇ ଦାତਾ ଜଗି ବିଧାତਾ ନାନକਾ ସଚୁ ସୋଈ ॥
ସେ କହିବା ଓ ମାଗିବା ବିନା ଜୀବକୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ଆପି କରେ କିସୁ ଆଖୀଐ ହୋରୁ କରେ ନ କୋଈ ॥୪॥୧॥୪॥
ଯେବେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି, ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ?||4||1||4||

ସୁਹੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 1 ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ହୋଇଥିବା ମୋର ମନ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਸਾਚ ਕੀ ਸਾਚਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ସତ୍ୟନାମର ସିଢ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋତେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ।

ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਆਵੈ ਸਾਚ ਭਾਵੈ ਸਾਚ ਕੀ ਮਤਿ ਕਿਉ ਟਲੈ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ମନକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ସତ୍ୟ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ବାଲା ବୁଦ୍ଧି କିପରି ଟାଳି ପାରିବା?

ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਸੁਗਿਆਨੁ ਮਜਨੁ ਆਪਿ ਅਛਲਿਓ ਕਿਉ ਛਲੈ ॥
ସ୍ନାନ, ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ, ଉଜ୍ଞାନ ଓ ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କିପରି ଖୁସି କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଛଳ ଅଟନ୍ତି।

ਪਰਪੰਚ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਥਾਕੇ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਨ ਦੋਈ ॥
ମୋର ମନରୁ ଧୋକା, ମୋହ ବିକାର ସବୁ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନରେ ମିଥ୍ୟା, କପଟ ଓ ଦ୍ୱିଧା ରହି ନାହିଁ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ମୋର ମନ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି॥1॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥
ଯିଏ ଏହି ବିଶ୍ୱର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ।

ਮੈਲੁ ਲਾਗੀ ਮਨਿ ਮੈਲਿਐ ਕਿਨੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ମନରେ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ ମଇଳା ହୋଇଯାଏ, କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିଛନ୍ତି।

ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੋਲੁ ਕਰਾਇਆ ॥
ମୁଁ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ମନ୍ଥନ କରି ପାନ କରିଛି ଏବଂ ନିଜର ଏହି ମନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଛି, ନାମର ଏହି ମୂଲ୍ୟ ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଛି।

ਆਪਨੜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਹਜਿ ਪਛਾਤਾ ਜਾ ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਲਾਇਆ ॥
ଯେବେ ମୁଁ ନିଜ ମନକୁ ସତ୍ୟ ସାଥିରେ ଲଗାଇଛି, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି।

ତਿਸੁ ਨਾਲਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵਾ ਕਿਉ ਮਿਲੈ ਹੋਇ ਪਰਾਇਆ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିବି ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ପର ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ମିଶି ପାରିବି?

ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥੨॥
ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ॥2॥

ਆਇ ਗਇਆ ਕੀ ਨ ਆਇਓ ਕਿਉ ਆਵੈ ਜਾਤਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ସବୁକିଛି ମିଳିଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਾਤਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନ ମୋର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଠାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି।

ਸਾਹਿਬ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਚ ਕੀ ਬਾਤਾ ਜਿਨਿ ਬਿੰਬ ਕਾ ਕੋਟੁ ਉਸਾਰਿਆ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ମୋର ମନ ସେହି ସତ୍ୟର କଥା କହିଥାଏ, ଯିଏ ବୀର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ଜଳରୁ ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਪੰਚ ਭੂ ਨਾਇਕੋ ਆਪਿ ਸਿਰੰਦਾ ਜਿਨਿ ਸਚ ਕਾ ਪਿੰਡੁ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ଗଗନ, ବାୟୁ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀ- ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ତତ୍ତ୍ୱର ନାୟକ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସ୍ରଷ୍ଟା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଯିଏ ଆତ୍ମାର ନିବାସ ପାଇଁ ମାନବ-ଶରୀର ରଚନା କରିଛନ୍ତି,

ਹਮ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ਤੂ ਸੁਣਿ ਪਿਆਰੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ବିନତି ଶୁଣ, ମୁଁ ଅବଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ପାଇ ଯିବ ଅଟେ, ଯେଉଁ ଯିବ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ସଚ୍ଚା ବନିଯାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ ਸਾਚੀ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥੩॥
ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୁଏନାହିଁ॥3॥

ਅੰਜਨੁ ਤੈਸਾ ਅੰਜੀਐ ਜੈਸਾ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ॥
ମୋତେ ନିଜ ଆଖିରେ ଏପରି ହିଁ ସୁରମା ଢାଳିବାକୁ ହେବ, ଯେପରି ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਮਝੈ ਸੂਝੈ ਜਾਣੀਐ ਜੇ ਆਪਿ ਜਾਣਾਵੈ ॥
ଯଦି ସେ ସ୍ୱୟଂ ମୋତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ମୁଁ ବୁଝିଥାଏ ଓ ଜାଣିଥାଏ।

ਆਪਿ ਜਾਣਾਵੈ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵੈ ਆਪੇ ਮਨੁਆ ਲੇਵਏ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ମୋତେ ସତମାର୍ଗରେ ଲଗାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ମନକୁ ନିଜ ଆଡକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥାନ୍ତି।

କରମ ସୁକରମ କରାଏ ଆପੇ କୀମତਿ କଉਣ ਅਭੇਵਏ ॥
ସେ ସ୍ୱାୟକ୍ଷ ହିଁ ମୋ' ଦ୍ୱାରା କର୍ମ-ସୁକର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କିଏ କରିପାରିବ?

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਜਾਣਾ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ମୁଁ କେଉଁ ତନ୍ତ୍ର, ମନ୍ତ୍ର ଓ ପାଖଣ୍ଡକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ରାମଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ବସାଇ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਜਨੁ ਨਾਮੁ ਤਿਸੈ ਤੇ ਸੂਝੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਜਾਨਿਆ ॥੪॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନିଏ, ନାମ ରୂପୀ ସୁରମା ତାହାର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ॥4॥

ਸਾਜਨ ਹੋਵਨਿ ਆਪਣੇ ਕਿਉ ਪਰ ਘਰ ਜਾਹੀ ॥
ଯଦି ବନ୍ଧୁ ସନ୍ଥ ମୋର ନିଜର ବନିଯାନ୍ତି, ମୁଁ ପର ଘରକୁ କାହିଁକି ଯିବି?

ਸਾਜਨ ਰਾਤੇ ਸਚ ਕੇ ਸੰਗੇ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ମୋର ବନ୍ଧୁ ସନ୍ଥ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ମାଗଣ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ମନ ଥାଏ।

ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਾਜਨ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਬਾਇਆ ॥
ମୋର ବନ୍ଧୁ ମନରେ ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହା ତାହାଙ୍କ କର୍ମ-ଧର୍ମ ଅଟେ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਪੁੰਨ ਪੂਜਾ ਨਾਮੁ ਸਾਚਾ ਭਾਇਆ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ଏହା ତାହାଙ୍କ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ, ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜା ଅଟେ।

ਆਪਿ ਸਾਜੇ ਥਾਪਿ ਵੇਖੈ ਤਿਸੈ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଏହାର ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਜਨ ਰਾਂਗਿ ਰੰਗੀਲੜੇ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ ॥੫॥
ସନ୍ଥ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ପ୍ରେମ ରୂପ ଗଭୀର ଲାଲ ରଙ୍ଗ ବନାଇଛନ୍ତି॥5॥

ਅੰਧਾ ਆਗੂ ਜੇ ਥੀਐ ਕਿਉ ਪਾਧਰੁ ਜਾਣੈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯଦି ଅନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ବନିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସତମାର୍ଗ କିପରି ବୁଝିବ?

ਆਪਿ ਮੁਸੈ ਮਤਿ ਹੋਛੀਐ ਕਿਉ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ସେ ନିଜର ସ୍ୱଳ୍ପ ମତି କାରଣରୁ ଠକି ହୋଇଯାଏ, ସେ ସତମାର୍ଗ କିପରି ଜାଣି ପାରିବ?

ਕਿਉ ਰਾਹਿ ਜਾਵੈ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ ਅੰਧ ਕੀ ਮਤਿ ਅੰਧਲੀ ॥
ସେ ସତମାର୍ଗରେ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ, ଯେପରି ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହଲ ପାଇବ, ସେହି ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିର ମତି ଅନ୍ଧ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਕਛੁ ਨ ਸੂਝੈ ਅੰਧੁ ਬੂਡੌ ਧੰਧਲੀ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ନଥିବା କାରଣରୁତାହାକୁ ଆଉ କିଛି ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ, ଏବଂ ସେ ସଂସାରରେ ବୁଡି ରହିଥାଏ।

ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਚਾਨਣੁ ਚਾਉ ਉਪਜੈ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥
ଯଦି ତାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବାସ କରିଥାଏ, ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଆସିଥାଏ ଓ ମନ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବନିଯାଏ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਰਾਹੁ ਪਾਧਰੁ ਗੁਰੁ ਦਸੈ ॥੬॥
ସେ ନିଜର ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ବିନତି କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁ ତାହାକୁ ସତମାର୍ଗ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି॥6॥

ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਥੀਐ ਸਭੁ ਦੇਸੁ ਪਰਾਇਆ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପରଦେଶୀ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସାରା ଜଗତ ପର ଲାଗିଥାଏ।

ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਖੋਲ੍ਹਹਉ ਗੰਠੜੀ ਦੂਖੀ ਭਰਿ ਆਇਆ ॥
ମୁଁ କାହା ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ଦୁଃଖର ଗଣ୍ଠିଲି ଖୋଲିବି? କାରଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ହିଁ ଦୁଃଖରେ ଭରି ରହିଛି।

ਦੂਖੀ ਭਰਿ ਆਇਆ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਬਿਧਿ ਮੇਰੀਆ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଦୁଃଖରେ ଭରି ରହିଛି, ମୋର ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କିଏ ଜାଣି ପାରିବ?

ਆਵਣੇ ਜਾਵਣੇ ਖਰੇ ਡਰਾਵਣੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਫੇਰੀਆ ॥
ଜୀବର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ବଡ ଭୟାନକ ଅଟେ ଆଉ ତାହା କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਊਣੇ ਝੂਣੇ ਨਾ ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ନାହାନ୍ତି, ସେହି ନାମହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଉଦାସ ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ਮਨੁ ਪਰਦੇਸੀ ਜੇ ਥੀਐ ਸਭੁ ਦੇਸੁ ਪਰਾਇਆ ॥੭॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପରଦେଶୀ ହୋଇଯାଏ, ସାରା ସଂସାର ପର ଲାଗିଥାଏ॥7॥

ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਸੋ ਭਰਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ହୃଦୟ-ଘରେ ମହଲର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਤਾਂ ਕਰੇ ਸਚ ਸਬਦਿ ਪਤੀਣਾ ॥
ସେବକ ସେବା କରିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାର ମନ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਬਦੇ ਪਤੀਜੈ ਅੰਕੁ ਭੀਜੈ ਸੁ ਮਹਲੁ ਮਹਲਾ ਅੰਤਰੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାର ମନ ଶବ୍ଦରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ ନାମ ରସରେ ଭିଜିଯାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହଲ ହୃଦୟ-ଘର ହିଁ ମିଳିଯାଏ।

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰੇ ॥
ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ଏହି ଜଗତକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ଶେଷରେ ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ଲୀନ କରାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ ਬਾਜੰਤ ਅਨਹਦ ਬੀਣਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ମିଳନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ହୋଇଯାଏ, ସେ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ବାଣୀ ବାଜିଥାଏ।

ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਸੋ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ॥੮॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ॥8॥

ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸੋਈ ॥
ସେ ସଂସାରର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଭଗବାନ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ତା କୀ କୀମତି ନା ପବୈ ଜେ ଲୋଚୈ କୋଈ ॥
ସେହି ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ଯିଏ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁଙ୍କୁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

କୀମତି ସୋ ପାବୈ ଆପି ଜାଣାବୈ ଆପି ଅଭୁଲୁ ନ ଭୁଲଏ ॥
ଯଦି କେହି ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ, ସେ କରିପାରେ ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିପାରେ ନହିଁ, ଯିଏ ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଜੈ ଜੈ କାରୁ କରହି ତୁਧୁ ଭାବହି ଗୁର କै ସବଦି ଅମୁଲਏ ॥
ପରମାତ୍ମା କେବେ ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଅଟନ୍ତି, ହେ ଇଶ୍ୱର! ଗୁରୁଙ୍କ ଅମୂଲ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ତୋର ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାଏ, ସେ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ହୀଣଉ ନୀଚୁ କରଉ ବେନੰତୀ ସାଚୁ ନ ଛୋଡଉ ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ହୀନ ଏବଂ ନୀଚ ଅଟେ ଔ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଯେ ମୁଁ କେବେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବି ନାହିଁ।

ନାନକ ଜିନି କରି ଦେਖିଆ ଦେବୈ ମତି ସାଈ ॥୯॥୨॥୪॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଜୀବଙ୍କୁ ଜାତ କରିଥାନ୍ତି ଓ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁମତି ଦେଇଥାନ୍ତି||୨||2||5||

ରାଗୁ ସୂହୀ ଛੰତ ମହଲା ୩ ଘରୁ ୨
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 3 ଘର 2

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଶାଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସୁਖ ସୋହିଲੜା ହରି ଧିଆବହୁ ॥
ଖୁସିର ସହିତ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର ଏବଂ

ଗୁରମୁਖି ହରି ଫଲୁ ପାବହୁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଫଳ ପାଅ।

ଗୁରମୁਖି ଫଲୁ ପାବହୁ ହରି ନାମୁ ଧିଆବହୁ ଜନਮ ଜନਮ କେ ଦୁਖ ନିବାରେ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର, କାରଣ ଏହା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଦିଏ।

ବଲିହାରୀ ଗୁର ଅପਣେ ବିଟହୁ ଜିନି କାରଜ ସଭି ସବାରେ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਜਾਪਹੁ ਸੁਖ ਫਲ ਹਰਿ ਜਨ ਪਾਵਹੁ ॥
ହେ ହରିଜନ! ପ୍ରଭୁ କୃପା କରନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର ଓ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ନਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਸੁਖ ਸੋਹਿਲੜਾ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ହରିଜନ ଭାଇ! ଖୁସିର ସହିତ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର॥1॥

ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭੀਨੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାରେ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଭିଜିଯାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥
ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਦਰਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜੀ ਖੋਈ ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥
ଯିଏ ନିଜର ଦୁର୍ମତି ଓ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବକୁ ନିଜ ମନରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛି, ସେ ହରିଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਮੇਰੈ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେ ରାତିଦିନ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੀਨੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥੨॥
ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ଶୁଣି ତାହାର ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଭିଜିଯାଏ॥2॥

ਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ଜଗତରେ ରାମ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਉਪਜੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଜୀବର ମନରେ ଶବ୍ଦର ବିଚାର ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਸੁ ਪਾਏ ॥
ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରାମ ନାମ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਗਵਾਏ ॥
ଏପରି ଯିବ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜର ସାରା ପାପ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤੂ ਹਮਾਰਾ ॥
ହେ ଠାକୁର! ସାମସ୍ତ ଯିବ ତୋର ସେବକ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୋର ସେବକ ଅଟେ ଆଉ ତୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ।

ਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੩॥
ଜଗତରେ ରାମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋକ୍ଷର ସାଧନ ଅଟେ॥3॥

ਸਾਜਨ ਆਇ ਵੁਠੇ ਘਰ ਮਾਹੀ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ସଜ୍ଜନ-ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਹੀ ॥
ସେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ତୃପ୍ତ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ਫਿਰਿ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ ॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସର୍ବଦା ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଆଉ କୌଣସି କ୍ଷୁଧା ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਪੂਜ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ଯିଏ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେହି ହରିଜନଙ୍କ ପୂଜା ଦଶ ଦିଗରେ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥
ହେ ନାନକ! ହରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ସଂଯୋଗ ଓ ବିଯୋଗ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ସମର୍ଥ ନାହାନ୍ତି।

ਸਾਜਨ ਆਇ ਵੁਠੇ ਘਰ ਮਾਹੀ ॥੪॥੧॥
ସଜ୍ଜନ-ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥4॥1॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੩ ॥
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 3 ଘର 3

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥
ହରି ସର୍ବଦା ନିଜ ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ରଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ତାହାର ରକ୍ଷା କରି ଆସିଛନ୍ତି।

ਸੋ ਭਗਤੁ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ସେ ହି ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅଭିମାନକୁ ଜଳାଇ ଦିଏ।

ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਜਿਸ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅଭିମାନକୁ ଜଳାଇ ଦିଏ, ସେ ହିଁ ମୋର ହରିଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ ବାଣୀ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ଗୁରୁ ଯେଉଁ ଭକ୍ତି ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଭକ୍ତ ଦିନରାତି ସେହି ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି ହିଁ କରିଥାଏ।

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਸਚੀ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ଭକ୍ତର ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ସଚ୍ଚା ଓ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ତାହାର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਜਿਨੀ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ବହୁତ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯିଏ ନିଜ ଜୀବନରେ ସର୍ବଦା ପରମ ସତ୍ୟର ହିଁ ସାଧନ କରିଥାଏ॥1॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੈ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ହରି ହିଁ ଭକ୍ତର ଜାତି ମାନ-ସମ୍ମାନ ଅଟେ ଆଉ ଭକ୍ତ ହରିଙ୍କ ନ୍ମା ସ୍ମରଣରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਵਹਿ ਜਿਨ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਪਛਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ଗୁଣ ଓ ଅବଗୁଣ ଜାଣି ପାରିଛି, ସେ ହରିଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଅଭିମାନ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਭੈ ਭਗਤਿ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ॥
ସେ ନିଜ ଗୁଣ ଓ ଅବଗୁଣ ଜାଣିପାରି ହରିନାମର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ସେ ଦିନରାତି ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଆଉ ଗୃହସ୍ଥ ରହି ହିଁ ବୈରାଗୀ ବନିଥାଏ।

ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖਹਿ ਸਦਾ ਨਾਲੇ ॥
ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହି ତାହାର ମନ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ବନିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ସାଥିରେ ଦେଖିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତକୁ ସତ୍ୟବାଦୀ ମାନାଯାଏ॥2॥

ਮਨਮੁਖ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଯିବ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଏହା ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ।

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥
ସେ ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରେ ଫସି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଦୈତ୍ୟଭାବ ଯୋଗୁଁ ସାରା ଦୁନିଆ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ମିଳେନାହିଁ।

ਭਗਤਿ ਵਿਹੂਣਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਨਿਆ ॥
ଭକ୍ତିବିହୀନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପଶ୍ଚାତାପ ହିଁ କରିଥାଏ।

Page 769

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਪਛਾਣਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
କୋଟି କୋଟିରେ କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ହରିନାମର ଭେଦକୁ ଜାଣିଥାଏ, ଜଗତରେ କେବଳ ହରିନାମ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଥାଏ॥3॥

ਭਗਤਾ ਕੈ ਘਰਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ଭକ୍ତର ଘରେ ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ କରାଯାଏ, ଯେପରି ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇଥାଏ।

ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਆਪੇ ਦੀਆ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ହରି ସ୍ୱୟଂ ତାହାକୁ ଭକ୍ତିର ଖଜଣା ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ଭୟାନକ ଯମକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରି ଥାଏ।

ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਣੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ଭୟାନକ ଯମକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ଖଜଣା ପାଇଥାଏ।

ਸਦਾ ਅਖੁਟੁ ਕਦੇ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ਹਰਿ ਦੀਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇਆ ॥
ହରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଖଜଣା ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯାହା ସର୍ବଦା ଅକ୍ଷୟ ଅଟେ ଆଉ କେବେ ଅଭାବ ହୁଏନାହିଁ।

ਹਰਿ ਜਨ ਊਚੇ ਸਦ ਹੀ ਊਚੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ, ସର୍ବଦା ସର୍ବୋପରି ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜୀବନ ସୁନ୍ଦର ବନିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ତାହାକୁ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||1||2||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3 ॥

ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਜਿਥੈ ਸਚੇ ਕਾ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ଯେଉଁଠି ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରମ ସତ୍ୟର ଯଶୋଗାନ କରାଯାଇଥାଏ,

ହଉମୈ ସଭି କିଲବିଖ କାଟେ ସାଚୁ ରଖିଆ ଉରି ଧାରେ ରାମ ॥
ସେଠାରୁ ଅହଂକାର ଏବଂ ସାରା ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେଠାରେ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଏ।

ସଚୁ ରଖିଆ ଉର ଧାରେ ଦୁਤରୁ ତਾରେ ଫିରି ଭଵଜଲୁ ତରଣୁ ନ ହୋଈ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି, ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ପୁଣି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ପଡେ ନାହିଁ।

ସଚା ସତିଗୁରୁ ସଚୀ ବାਣୀ ଜିନି ସଚୁ ଵିଖାଲିଆ ସୋଈ ॥
ଯିଏ ପରମ-ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ସାଚେ ଗୁਣ ଗାଵୈ ସଚି ସମାଵୈ ସଚୁ ଵେଖୈ ସਭୁ ସୋଈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ହି ଲୀନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ସର୍ବତ୍ର ସତ୍ୟ ହିଁ ଦେଖାଯାଏ।

ନାନକ ସାଚା ସାਹିବୁ ସାଚୀ ନାଈ ସଚୁ ନିସਤାରା ହୋଈ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ସେହି ସତ୍ୟ ନାମର ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ॥1॥

ସାଚୈ ସତିଗୁରି ସାଚୁ ବୁଝାଇଆ ପତି ରାଖୈ ସଚୁ ସୋଈ ରାମ ॥
ସଚ୍ଚା ସଦଗୁରୁ ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରଖିଥାନ୍ତି।

ସଚା ਭୋଜନୁ ਭାଉ ସଚା ହै ସଚୈ ନାମି ସୁਖୁ ହୋଈ ରାମ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ହିଁ ତାହାର ଭୋଜନ ବନିଯାଏ ଆଉ ସତ୍ୟ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହି ତାହାକୁ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ।

ସାଚୈ ନାମି ସୁਖୁ ହୋଈ ମରै ନ କୋଈ ଗରਭି ନ ଜୁନੀ ୱାସା ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସତ୍ୟନାମ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ସେ ପୁନର୍ବାର ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ଗର୍ଭ-ଯୋନିରେ ନିବାସ ପାଇଥାଏ।

ଜୋତੀ ଜୋତਿ ମିଲାଈ ସଚି ସମାଈ ସଚି ନାਇ ପରଗାସା ॥
ତାହର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଯାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਸਚੇ ਹੋਏ ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟର ଭେଦକୁ ଜାଣି ପାରିଛି, ସେ ସତ୍ୟବାଦୀ ବନିଯାଏ ଆଉ ରାତିଦିନ ପରମ ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਨਾ ਵੀਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਨਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟନାମ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଦୁଃଖ ପାଏ ନାହିଁ॥2॥

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸੋਹਿਲਾ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥
ଯେଉଁଠି ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ, ସେହି ଘରର ମଙ୍ଗଳ ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਚਾ ਵਿਚਿ ਸਾਚਾ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਰਾਮ ॥
ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ତନ-ମନ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਚੋ ਬੋਲੈ ਜੋ ਸਚੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ ॥
ପୁଣି ତାହାର ମନରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ହିଁ ବୋଲିଥାଏ ଆଉ ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପ୍ରଭୁ ନିଜେ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸਚੁ ਪਸਰਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ବି ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରସାର ଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କିଛି ନଥାଏ।

ਸਚੇ ਉਪਜੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਦੂਜਾ ਹੋਈ ॥
ଜୀବ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ, ଯାହା ଠାରେ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବ ଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਕਰਾਵੈ ਸੋਈ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥3॥

ਸਚੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਵਾਰੇ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਖਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਘਟ ਅੰਤਰੇ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਾਚੋ ਆਪਿ ਪਛਾਣੇ ਰਾਮ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ରହିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣିନିଏ।

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਤਾ ਸਚੁ ਜਾਣਹਿ ਸਾਚੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ଯେତେବେଳ ସେ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣିନିଏ, ସେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ ଓ ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਹੈ ਸੋਭਾ ਸਾਚੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ଶବ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଏହାର ଶୋଭା ମଧ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਭਗਤ ਇਕ ਰੰਗੀ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ସତ୍ୟରେ ରହି ଭକ୍ତ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ମାୟାର କୌଣସି ରଙ୍ଗ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਕਉ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥੪॥੨॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||4||2||3||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3 ॥

ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਧਨ ਜੇ ਭਵੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਹਾਗੁ ਨ ਹੋਈ ਰਾਮ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଚାରିଯୁଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଉ, କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ନିହଚଲୁ ରାଜୁ ସଦା ହରି କେରା ତିସୁ ବିନୁ ଅବରୁ ନ କୋଈ ରାମ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚଳ ଅଟେ ତଥା ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ତିସୁ ବିନୁ ଅବରୁ ନ କୋଈ ସଦା ସଚୁ ସୋଈ ଗୁରମୁଖି ଏକୋ ଜାନିଆ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ସେ ହିଁ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ।

ଧନ ପିର ମେଲାବਾ ହୋଆ ଗୁରମତୀ ମନୁ ମାନିଆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହର ମିଳନ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ।

ସତିଗୁରୁ ମିଲିଆ ତਾ ହରି ପାଇଆ ବିନୁ ହରି ନਾବୈ ମୁକତି ନ ହୋଈ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ପାଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ଜୀବର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ନାନକ କାମଣି କଂତै ରାବେ ମନି ମାନିଐ ସୁਖୁ ହୋଈ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ, ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ସତିଗୁରୁ ସେବି ଧନ ବਾଲੜੀਏ ହରି ବରୁ ପਾବହି ସୋଈ ରାମ ॥
ହେ ନବଯୌବନା ରୂପୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ହରି ରୂପୀ ବର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ସଦା ହୋବହି ସୋହାଗଣୀ ଫିରି ମୈଲਾ ବେସୁ ନ ହୋଈ ରାମ ॥
ତୁ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ରହିବୁ ଆଉ ତୋ'ର ବେଶ କେବେ ମଇଳା ହୁଏନାହିଁ।

ଫିରି ମୈଲਾ ବେସୁ ନ ହୋଈ ଗୁରମୁଖି ବୁਝै କୋଈ ହଉମै ମାରି ପଛਾନିଆ ॥
ତୋ'ର ବେଶ କେବେ ମଇଳା ହୁଏନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ନଷ୍ଟ କରି ନିଜ ପ୍ରଭୁ-ପତିଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ।

କରଣୀ କାର କମାବୈ ସବଦି ସମାବୈ ଅੰତରି ଏକୋ ଜାନିଆ ॥
ସେ ଶୁଭକର୍ମ କରିଥାଏ, ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ତଥା ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ଗୁରମୁଖି ପ୍ରଭୁ ରାବେ ଦିନୁ ରାତी ଆପନਾ ସାଚी ସୋਭਾ ହୋଈ ॥
ସେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଦିନରାତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଶୋଭା ସଚ୍ଚା ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ କାମଣି ପିରୁ ରାବେ ଆପଣା ରବି ରହିଆ ପ୍ରଭୁ ସୋଈ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବ-ରୂପୀ କାମିନୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ ଆଉ ସେହି ପ୍ରଭୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି॥2॥

ଗୁର କୀ କାର କରେ ଧନ ବାଲଡ଼ୀଏ ହରି ବରୁ ଦେਇ ମିଲାଏ ରାମ ॥
ହେ ବିଚରା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ଯଦି ତୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରୁ, ତୋତେ ହରି ରୂପୀ ବର ମିଳିଯିବ।

ହରି କै ରଂଗି ରତୀ ହै କାମଣି ମିଲି ପ୍ରୀତମ ସୁਖୁ ପାਏ ରାମ ॥
ସେ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ଥାଏ ଆଉ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ମିଲି ପ୍ରୀତମ ସୁਖୁ ପାਏ ସଚି ସମାਏ ସଚୁ ବରତै ସଭ ଥାଈ ॥
ସେ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ, ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ସଚା ସୀଗାରୁ କରେ ଦିନୁ ରାତୀ କାମଣି ସଚି ସମାଈ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କାମିନୀ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ଦିନରାତି ସତ୍ୟର ହିଁ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ହରି ସୁਖଦାତା ସବଦି ପଛାତା କାମଣି ଲਇਆ କଂଠି ଲାਏ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସୁଖଦାତା ହରିଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ ଆଉ ସେତେବେଳେ ସେ ତାହାକୁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ନାନକ ମହଲୀ ମହଲୁ ପଛାਣै ଗୁରମତୀ ହରି ପାਏ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ॥3॥

ସା ଧନ ବାଲୀ ଧୁରି ମେଲୀ ମେରୈ ପ୍ରਭି ଆਪି ମିଲାଈ ରାମ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଭାଗ୍ୟ ନେଇ ଆସିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଗୁରମତୀ ଘਟି ଚାନନୁ ହୋଆ ପ୍ରଭୁ ରବି ରହିଆ ସଭ ଥାଈ ରାମ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ ଯେ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ପ୍ରଭୁ ରବି ରହିଆ ସଭ ଥାଈ ମੰନି ବସାଈ ପୁରବି ଲିਖିଆ ପାਇଆ ॥
ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ, ତାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହା ପାଇଥାଏ।

ସେଜ ସୁਖାଲୀ ମେରେ ପ୍ରਭ ଭାਣୀ ସଚୁ ସୀଗାରୁ ବਣାਇଆ ॥
ସେ ସତ୍ୟକୁ ନିଜ ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

କାମନਿ ନିରମଲ ହଉମै ମଲୁ ଖୋଈ ଗୁରମତਿ ସਚਿ ସମାଈ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ନିଜ ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର କରି ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ସେ ସତ୍ୟରେ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ଆਪਿ ମਿଲାଈ କରତै ନାମୁ ନବै ନਿਧਿ ପାଈ ॥୪॥୩॥୪॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ନବନିଧି ବାଲା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||3||4||

ସୁହੀ ମହଲା ୩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3 ॥

ହਰਿ ହରे ହਰਿ ଗୁଣ ଗାବହୁ ହਰਿ ଗୁରମୁଖे ପାଏ ରਾମ ॥
ହେ ଭାଇ! 'ହରି-ହରି' ଜପ କର, ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ଅନଦିନੋ ସବଦି ରବହୁ ଅନହଦ ସବଦ ବଜାଏ ରਾମ ॥
ଦିନରାତି ଶବ୍ଦରେ ମଗ୍ନ ରୁହ ଆଉ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବଜାଇ ଚାଲ।

ଅନହଦ ସବଦ ବଜାଏ ହਰਿ ଜୀଉ ଘਰਿ ଆଏ ହਰਿ ଗୁଣ ଗାବହୁ ନାରी ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବଜାଇ ଥାଏ, ହରି ତାହାର ହୃଦୟ ଘରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସତସଙ୍ଗୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ଅନଦିନੁ ଭଗତਿ କରହି ଗୁର ଆଗै ସା ଧନ କੰତ ପିଆରी ॥
ଯିଏ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ଗୁର କା ସବଦୁ ବସିଆ ଘଟ ଅੰତରਿ ସେ ଜନ ସବଦି ସୁହାଏ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବାସ କରିଛିସେ ଏହି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଇ ଥାଏ।

ନାନକ ତਿନ ଘਰਿ ସଦ ହी ସୋହିଲା ହਰਿ କରਿ କିରପା ଘਰਿ ଆଏ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ହରି ନିଜ କୃପା କରି ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଘରେ ସର୍ବଦା ମଙ୍ଗଳ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ଭଗତਾ ମନਿ ଆନੰଦୁ ଭଇଆ ହਰਿ ନାମਿ ରହे ଲਿବ ଲାଏ ରਾମ ॥
ହରିନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁରମୁଖे ମନੁ ନିରମଲੁ ହୋଆ ନିରମଲ ହਰਿ ଗୁଣ ଗାଏ ରਾମ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ହରିଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ନିରମଲ ଗୁଣ ଗାଏ ନାମୁ ମੰନି ୱସାଏ ହରି କी ਅੰਮ੍ਰਿਤ ବାଣੀ ॥
ସିଏ ହରିଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ନାମକୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ବାଣୀ ଅମୃତ ସମାନ ଅଟେ।

ଜିନ୍ ਮନି ୱସିਆ ସେଈ ଜନ ନିସତରେ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾणੀ ॥
ଯାହାର ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଛି, ସେ ଭବସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହରିଙ୍କ ବାଣୀ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ରହିଥାଏ।

ତେରେ ଗୁଣ ଗାଵହି ସହଜି ସମାଵହି ସବଦେ ମେଲି ମିଲାଏ ॥
ହେ ହରି! ଯେଉଁ ଜୀବ ତୋର ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ତୁ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ।

ନାନକ ସଫଲ ଜନମୁ ତିନ କେରା ଜି ସତିଗୁରି ହରି ମାରଗି ପାଏ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁ ହରିଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି॥2॥

ସଂତସଂଗତି ସିଉ ମେଲୁ ଭଇଆ ହରି ହରି ନାମି ସମାଏ ରାମ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯାହାକୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଂଗତି ମିଳିଯାଇଛି,ସେ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ଗୁର କै ସବଦି ସଦ ଜୀଵନ ମୁକତ ଭଏ ହରି କै ନାମି ଲିଵ ଲାଏ ରାମ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଜୀବନମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ନାମରେ ନିଜକୁ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ହରି ନାମି ଚିତୁ ଲାଏ ଗୁରି ମେଲି ମିଲାଏ ମନୁଆ ରତା ହରି ନାଲେ ॥
ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା ହରିନାମରେ ହିଁ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମନ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ସୁଖଦାତା ପାଇଆ ମୋହୁ ଚୁକାଇଆ ଅନଦିନୁ ନାମୁ ସମ୍ହ୍ରାଲେ ॥
ସେ ସୁଖଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମୋହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ସେ ଦିନରାତି ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ଗୁର ସବଦେ ରାତା ସହଜେ ମାତା ନାମୁ ମନି ଵସାଏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ସେ ହରିଣାମକୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ନାନକ ତିନ ଘରି ସଦ ହୀ ସୋହିଲਾ ଜି ସତିଗୁର ସେଵି ସମାଏ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷୋଲ୍ଲାସ ବନି ରହିଥାଏ॥3॥

ବିନୁ ସତିଗୁର ଜଗୁ ଭରମି ଭୁଲାଇଆ ହରି କା ମହଲୁ ନ ପାଇଆ ରାମ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସାରା ଜଗତ ଭ୍ରମରେ ଫସିଥାଏ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ହରିଙ୍କ ନିବାସ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖੇ ਇਕਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇਆ ਰਾਮ ॥
କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା କିଛି ଜୀବକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਖ ਗਵਾਇਆ ਜਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਸਦਾ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେମାନେ ତାହା ଗୁଣଗାନ ଓ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਦ ਹੀ ਜਾਤੇ ॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତଜନ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ ଆଉ ଯୁଗେ ଯୁଗେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਰਿ ਜਾਪਹਿ ਘਰਿ ਦਰਿ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମା ତାହାର ହୃଦୟରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੪॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||4||4||5||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3॥

ਜੇ ਲੋੜਹਿ ਵਰੁ ਬਾਲੜੀਏ ਤਾ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਰਾਮ ॥
ହେ ବିଚରା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ଯଦି ତୁ ନିଜ ହରି ରୂପୀ ବର ପାଇବାକୁ ହେଲେ ତୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇବା ଉଚିତ।

ਸਦਾ ਹੋਵਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥
ତୁ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ବନି ରହିବୁ, କାରଣ ପରମାତ୍ମା ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਰੈ ਨ ਜਾਏ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਸਾ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥
ହରିଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ, ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਚਿ ਸੰਜਮਿ ਸਦਾ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ଓ ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ ଓ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ହିଁ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ।

ନାନକ ସଦା ପିରୁ ରାବେ ଆପଣା ଜିନି ଗୁର ଚରଣୀ ଚିତୁ ଲାଇଆ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ରମଣ କରିଥାଏ॥1॥

ପିରୁ ପାଇଅੜਾ ବାଲੜੀଏ ଅନଦିନୁ ସହଜେ ମାତୀ ରାମ ॥
ହେ ଭାଇ! ବିଚରା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମଗ୍ନ ରହିଛି।

ଗୁରମତୀ ମନି ଅନଦୁ ଭଇଆ ତିତୁ ତନି ମੈଲୁ ନ ରାତୀ ରାମ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ତନରେ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ରହେ ନାହିଁ।

ତିତୁ ତନି ମੈଲୁ ନ ରାତୀ ହରି ପ୍ରଭି ରାତୀ ମେରା ପ୍ରଭୁ ମେଲି ମିଲାଏ ॥
ତାହାର ତନରେ କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ମଇଳା ରହେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ମୋର ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ନିଜ ସହିତ ମିଳନ କରାନ୍ତି।

ଅନଦିନୁ ରାବେ ହରି ପ୍ରଭୁ ଅପଣା ବିଚହୁ ଆପୁ ଗବାଏ ॥
ସେ ନିଜ ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରି ରାତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ରମଣ କରିଥାଏ।

ଗୁରମତି ପାଇଆ ସହଜି ମିଲାଇଆ ଅପਣੇ ପ୍ରୀତମ ରାତୀ ॥
ସେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପାଇଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାକୁ ମିଳାଇଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ନାମୁ ମିଲै ବଡିଆଈ ପ୍ରଭୁ ରାବେ ରଂଗି ରାତୀ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନାମ ରୂପୀ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ, ସେ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ॥2॥

ପିରୁ ରାବେ ରଂଗି ରାତੜੀଏ ପିର କା ମହଲୁ ତିନ ପାଇଆ ରାମ ॥
ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହଲ ସେ ହିଁ ହାସଲ କରିଛି, ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ସୋ ସହୋ ଅତି ନିରମଲୁ ଦାତਾ ଜିନି ବିଚହୁ ଆପୁ ଗବାଇଆ ରାମ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରିଥାଏ ସେ ରାତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ରମଣକରିଥାଏ ଯିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ବିଚହୁ ମୋହୁ ଚୁକାଇଆ ଜା ହରି ଭାଇଆ ହରି କାମਣି ମନି ଭାନੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ମୋହ ଦୂର କରିଦିଏ, ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କାମିନୀ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਚੇ ਕਥੇ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ସେ ରାତିଦିନ ସତ୍ୟର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ କାହାଣୀକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਵਰਤੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତୟା, ଦ୍ୱାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗ- ଏହି ଚାରି ଯୁଗରେ ଏକ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ନାନକ ରଂଗି ରବୈ ରଂଗି ରାତୀ ଜିନି ହରି ସେତୀ ଚିତୁ ଲାଇଆ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଚିତ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇଥାଏ, ସେ ତାହାର ରଙ୍ଗରେ ରତ ହୋଇ ରମଣ କରିଥାଏ॥3॥

କାମଣି ମନି ସୋହିଲੜਾ ସାଜନ ମିଲେ ପିଆରେ ରାମ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟ ବାନ୍ଧି ମିଳିଛନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମନରେ ବଡ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁରମତୀ ମନୁ ନିରମଲୁ ହୋଆ ହରି ରାଖିଆ ଉରି ଧାରେ ରାମ ॥
ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହରି ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ହରି ରାଖିଆ ଉରି ଧାରେ ଅପନਾ କାରଜୁ ସବାରେ ଗୁରମତୀ ହରି ଜାତਾ ॥
ହରିନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ସେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିନିଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହରିଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ।

ପ୍ରୀତମି ମୋହି ଲਇଆ ମନୁ ମେରା ପାਇଆ କରମ ବିଧାତਾ ॥
ସେହି ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ସେହି କର୍ମ ବିଧାତାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ସତିଗୁରୁ ସେବି ସଦା ସୁଖୁ ପାਇଆ ହରି ବସିଆ ମੰନି ମୁରାରେ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ମୁଁ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି।

ନାନକ ମେଲି ଲਈ ଗୁରି ଅପੁନੈ ଗୁର କै ସବଦି ସବାରେ ॥୪॥୫॥୬॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ନିଜର ଜୀବନ-କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଅଛି||4||5||6||

ସୁହੀ ମହଲਾ ୩ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 3 ॥

ସୋହିଲੜਾ ହରି ରାମ ନାମୁ ଗୁର ସବଦੀ ବੀଚାରେ ରାମ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହାର ଚିନ୍ତନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ହରି ମନୁ ତନੋ ଗୁରମୁଖି ଭୀଜै ରାମ ନାମୁ ପିଆରେ ରାମ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ମନ ଓ ତନ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଭିଜିଯାଏ ଏବଂ ରମନାମ ହିଁ ତାହାକୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ରାମ ନାମୁ ପିଆରେ ସଭି କୁଲ ଉଧାରେ ରାମ ନାମୁ ମୁଖି ବାਣੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କୁ ରାମନାମ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ମୁଖରେ ରାମଙ୍କ ବାଣୀ ବୋଲିଥାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ, ଯେଉଁଥିରେ ତାହାର ସୁରତି ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੋ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਸੋਹਿਲੜਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੇ ॥੧॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମଙ୍ଗଳଗାନ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହା ଚିନ୍ତନ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥

ਹਮ ਨੀਵੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਊਚਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଅତି ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଳନ କରାଯାଇ ପାରିବ,

ਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਬਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਮਿਲੁ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਏ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੇ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ।

ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜ ସୁଖଦାୟକ ବନିଯାଏ ଏବଂ ମୁଁ ହରିନାମରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਾ ਵਡਭਾਗੀ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସୁହାଗିନୀ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଯିଏ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਹਮ ਨੀਵੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਊਚਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਾਏ ਰਾਮ ॥੨॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଅତି ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଳନ କରାଯାଇ ପାରିବ॥2॥

ਘਟਿ ਘਟੇ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਏਕੋ ਏਕੋ ਰਾਮ ਭਤਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਇਕਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੂਰਿ ਵਸੈ ਇਕਨਾ ਮਨਿ ਆਧਾਰੋ ਰਾਮ ॥
ଅନେକ ଜୀବଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ଦୂରରେ ଥିବା ଭଳି ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂଆହୁରି ଅନେକ ନିଜ ମନର ଆଶ୍ରାରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਇਕਨਾ ਮਨ ਆਧਾਰੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰੋ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ସୃଜନହାର ପରମେଶ୍ୱର ଅନେକ ଜୀବର ମନର ଆଧାର ବନିଛନ୍ତି ଆଉ ଭାଗ୍ୟବାନ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ପାଇଥାଏ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥
ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਸਹਜੇ ਅਨਦੁ ਹੋਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੋ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହା ଠାରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਘਟਿ ਘਟੇ ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਏਕੋ ਏਕੋ ਰਾਮ ਭਤਾਰੋ ਰਾਮ ॥੩॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁ ରାମ ବାସ କରନ୍ତି॥3॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯେଉଁ ଜୀବ ନାମର ଦାତା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହରିନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਧੂੜਿ ਦੇਵਹੁ ਮੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ହେ ହରି! ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଦିଅ, ଯିଏ ମୋ' ଭଳି ପାପୀକୁ ମୁକ୍ତ କରାଇଛନ୍ତି।

ਪਾਪੀ ਮੁਕਤੁ ਕਰਾਏ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਨਿਜ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ਵਾਸਾ ॥
ସେ ମୋ' ଭଳି ପାପୀକୁ ମୁକ୍ତ କରାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ନିବାସ ପାଇଛି।

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਸੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନରେ ପ୍ରଭୁନାମର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋତେ ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ମିଳିଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ସୁଖରେ ଆତିବାହିତ କରୁଛି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਏ ॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମନରେ ଦିନରାତି ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ମୋତେ ହରି ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੬॥੭॥੫॥੭॥੧੨॥
ହେ ଭାଇ! ନାମର ଦାତା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବାଲା ଜୀବ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||4||6||7||5||7||12||

Page 773

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 4 ଛନ୍ତ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ਅਵਗਣ ਵਿਕਣਾ ਗੁਣ ਰਵਾ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ମୋତେ ମହାପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ମୁଁ ଅବଗୁଣ ସମାପ୍ତ କରି ତୋ'ର ଗୁଣଗାନ କରି ପାରିବି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚਵਾ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରତିଦିନ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀର ଜପ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ਪਾਪ ਵਿਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ॥
ମୋତେ ଗୁରୁବାଣୀ ସର୍ବଦା ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, କାରଣ ସେ ମୋର ମନରୁ ବିକାର ନାଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਾ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ମୋର ଅହଂତ୍ୱର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକତା ମିଳି ଯାଇଛି।

ਕਾਇਆ ਸੇਜ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਖਾਲੀ ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਕਰਿ ਭੋਗੋ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୋର କାୟା ରୂପୀ ଶେଜ ସୁଖଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ନିଜ ଭୋଜନ ବନାଇଛି।

ਅਨਦਿਨੁ ਸੁਖਿ ਮਾਣੇ ਨਿਤ ਰਲੀਆ ਨਾਨਕ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗੋ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ରାତିଦିନ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ପାଇଥାଏ, ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିଥାଏ, କାରଣ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଏପରି ସଂଯୋଗ ଲେଖା ହୋଇଛି॥1॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਕਰਿ ਭਾਉ ਕੁੜਮੁ ਕੁੜਮਾਈ ਆਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଜୀବ ରୂପୀ କନ୍ୟା ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ପ୍ରେମକୁ ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଇଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਰਿ ਮੇਲੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਗਾਵਾਈਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ମେଳ କାକରି ଗୁରୁବାଣୀ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਗਾਈ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਸੋਹਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁବାଣୀ ଗାନ କରାଯାଏ, ପରମ ଗତି ମିଳିଯାଏ।

ਗਇਆ ਕਰੋਧੁ ਮਮਤਾ ਤਨਿ ਨਾਠੀ ਪਾਖੰਡੁ ਭਰਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ତାହାର ଶରୀରରୁ କ୍ରୋଧ ଏବଂ ମମତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਪੀਰ ਗਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਆਰੋਗਤ ਭਏ ਸਰੀਰਾ ॥
ତାହାର ମନରୁ ଅହଙ୍କାରର ପୀଡା ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଶରୀର ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ ਨਾਨਕ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਮਨਮੁਖਿ ਵਿਛੁੜੀ ਦੂਰਿ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਏ ਬਲਿ ਗਈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରୁ ଦୂର ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳୁଅଛି।

ਅੰਤਰਿ ਮਮਤਾ ਕੂਰਿ ਕੂੜੁ ਵਿਹਾਝੈ ਕੂੜਿ ਲਈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ତାହାର ମନରେ ଭ୍ରମ ରହିଥାଏ ଆଉ ସେ ମିଥ୍ୟା ମାୟାକୁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ, ମିଥ୍ୟା ମାୟା ତାହାକୁ ଛଳି ନେଇଛି।

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵੈ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ କପଟ ଅର୍ଜନ କରି ମହଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସେ ସଦମାର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ।

ਉਝੜ ਪੰਥਿ ਭ੍ਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਧਕੇ ਖਾਇਆ ॥
ସେହି ମୂର୍ଖ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହେ ନାହିଁ ଆଉ କ୍ଷଣ-କ୍ଷଣରେ ମାଡ ଖାଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦାତା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାକୁ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਵਿਛੁੜੇ ਜਨ ਮੇਲੇ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଜୀବକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି॥3॥

ਆਇਆ ਲਗਨੁ ਗਣਾਇ ਹਿਰਦੈ ਧਨ ਓਮਾਹੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ବିବାହର ଶୁଭ ସମୟ ଆସି ଯାଇଛି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ହୃଦୟରେ ଉତ୍ସାହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੰਡਿਤ ਪਾਧੇ ਆਣਿ ਪਤੀ ਬਹਿ ਵਾਚਾਈਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ପଣ୍ଡିତ, ପୁରୋହିତ ପାଞ୍ଜି ଆଣି ଶୁଭ ସମୟର ବିଚାର କରିଛନ୍ତି।

ਪਤੀ ਵਾਚਾਈ ਮਨਿ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਜਬ ਸਾਜਨ ਸੁਣੇ ਘਰਿ ਆਏ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଖୁସି ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ସେ ଶୁଣିଛଣନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਬਹਿ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ ਫੇਰੇ ਤਤੁ ਦਿਵਾਏ ॥
ଗୁଣୀ ଓ ଜ୍ଞାନୀ ମିଶି ଏହି ଶୁଭକର୍ମ ତୁରନ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਦ ਨਵਤਨੁ ਬਾਲ ਸਖਾਈ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ସର୍ବଦା ନବୀନ ଏବଂ ବାଳସଖା ନିଜ ବର ରୂପୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲੇ ਵਿਛੁੜਿ ਕਦੇ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବାତ୍ମାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ॥4॥1॥

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਪਹਿਲੜੀ ਲਾਵ ਪਰਵਿਰਤੀ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ହରିଙ୍କ ବିବାହର ପ୍ରଥମ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇଛନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରବୃତ୍ତି କର୍ମ ଅର୍ଥାତ ଗୃହସ୍ଥ ମାର୍ଗ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି।

ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੇਦੁ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਪਾਪ ਤਜਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ରଚନା ବେଦ ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ଏହି ଜୀବ ପାଇଁ ଧର୍ମ ଅଟେ, ଯାହା ଧାରଣ କରି ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥
ଏହି ଧର୍ମର ପାଳନ କର ଏବଂ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਹੁ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਵਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଆରାଧନା କର, ଜୟୀ ସବୁ କ୍ଲେଶ-ପାପ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਹਜ ਅਨੰਦੁ ਹੋਆ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥
ଯାହାର ମନରେ ହରିନାମ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨੁ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਾਵ ਪਹਿਲੀ ਆਰੰਭੁ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ବିବାହର ଆରମ୍ଭ କାର୍ଯ୍ୟ ରଚିଛନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿ ਦੂਜੜੀ ਲਾਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ମୁଁ ରାମଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ହରିଙ୍କ ବିବାହର କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଛି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି।

ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਮਨੁ ਹੋਇ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟରୁ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਨਿਰਮਲੁ ਭਉ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਵੇਖੈ ਰਾਮੁ ਹਦੂਰੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ନିର୍ମଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ହରିଙ୍କୁ ପାଖରେ ଦେଖିଥାଏ।

ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਸਾਰਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ନିଜ ହୃଦୟ ଏବଂ ବାହାର ଦୁନିଆରେ ବାସ କରିବା ଦେଖାଯାନ୍ତି, ହରିଭକ୍ତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ବିବାହର ଖୁସିର ଗାନ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਲਾਵ ਚਲਾਈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਾਏ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ॥2॥

ਹਰਿ ਤੀਜੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਬੈਰਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯେତେବେଳ ହରିଙ୍କ ବିବାହର ତୃତୀୟ କର୍ମ କରାଯାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ବୈରାଗୀ ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੇਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସଜ୍ଜନ ସହିତ ତାହାର ମେଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହରିଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ।

ਨਿਰਮਲੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ਮੁਖਿ ਬੋਲੀ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ନିର୍ମଳ ହରିଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ମୁଖରେ ହରିଙ୍କ ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରିତ କରିଥାଏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕਥੀਐ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ਭਾਗ୍ୟଶାଳୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସେହି ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ସନ୍ଥଜନ ହରିଙ୍କ ଅକଥନୀୟ କଥା କଥନ କରିଥାଏ।

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧੁਨਿ ਉਪਜੀ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਜੀਉ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ହୃଦୟରେ ହରିଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୱନି ଜାତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, କାରଣ ତାହାର କପାଳରେ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਤੀਜੀ ਲਾਵੈ ਹਰਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ ਜੀਉ ॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି, ହରିଙ୍କ ବିବାହର ତୃତୀୟ କର୍ମ କରାଯାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ବୈରାଗୀ ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਚਉਥੜੀ ਲਾਵ ਮਨਿ ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ହରିଙ୍କ ବିବାହର ତୃତୀୟ କର୍ମ କରାଯାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକତା ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ନିଜ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ତାହାକୁ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ତାହାର ମନ ଏବଂ ତନରେ ହରି ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଗୁରୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ହରି ମିଠା ଲଗାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି କଥା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ରାତିଦିନ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନରତ ରହିଥାଏ।

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥
ସେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ହରିନାମର ଶୁଭକାମନା ମିଳିଥାଏ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਠਾਕੁਰਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ਧਨ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੀ ॥
ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ନିଜ ବିବାହ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନାମ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ହୃଦୟରେ ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੇ ਚਉਥੀ ਲਾਵੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥੪॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି, ' ଯେତେବେଳେ ବିବାହର ଚତୁର୍ଥ କର୍ମ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରାଯାଇ ଥାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥4॥2॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥

ରାଗୁ ସୁହୀ ଛੰତ ମହଲା ୪ ଘରୁ ୨ ॥
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 4 ଘର 2 ॥

ଗୁରମୁଖି ହରି ଗୁଣ ଗାଏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ହିରଦୈ ରସନ ରସਾਏ ॥
ହୃଦୟ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ସେହି ମହାରସର ଆନନ୍ଦ ନେଇଥାଏ।

ହରି ରସନ ରସਾਏ ମेରे ପ୍ରଭ ଭਾਏ ମିଲିଆ ସହଜି ସୁଭਾਏ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ଗୁଣର ଆନନ୍ଦ ନେଇଥାଏ, ସିଏ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ।

ଅନଦିନୁ ଭୋଗ ଭୋଗੇ ସୁଖି ସୋવै ସବଦି ରହै ଲିଵ ଲਾਏ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ସେବନ କରିଥାଏ, ସୁଖ ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦରେ ସୁରତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ୱଡै ଭାଗି ଗୁରୁ ପୁରା ପାଈଐ ଅନଦିନୁ ନାମୁ ଧିਆਏ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ହି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଜୀବ ରାତିଦିନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ମନନ କରିଥାଏ।

ସହଜେ ସହଜି ମିଲିଆ ଜଗଜୀୱନୁ ନାନକ ସੁੰନਿ ସମਾਏ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଜଗତର ଜୀବନ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଶୂନ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଶବ୍ଦରେ ବିଲୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି॥1॥

ସੰଗତି ସੰତ ମିଲਾਏ ॥ ହରି ସରି ନିରମଲି ନਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ନିରମଲି ଜଲି ନਾਏ ମैଲୁ ଗୱਾਏ ଭਏ ପୱିତ୍ରୁ ସରୀରਾ ॥
ମୁଁ ନାମ ରୂପୀ ନିର୍ମଳ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରି ନିଜ ପାପର ମଇଳା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଦୁରମତି ମैଲୁ ଗଈ ଭ୍ରମୁ ଭਾଗਾ ହଉମै ବିନਠी ପੀରਾ ॥
ମୋର ଦୁର୍ମତି ରୂପୀ ମଇଳା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଅହଂତ୍ୱର ପୀଡା ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ନଦରି ପ୍ରଭୁ ସତସଂଗତି ପାଈ ନିଜ ଘରି ହୋଆ ବାସା ॥

ପ୍ରଭୁଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ସତସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ନିବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ହରି ମଂଗଲ ରସି ରସନ ରସାଏ ନାନକ ନାମୁ ପ୍ରଗାସା ॥୨॥
ମୁଁ ହରିଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଛି, ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମନରେ ନାମର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ଅଂତରି ରତନୁ ବୀଚାରେ ॥ ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ପିଆରେ ॥
ଜୀବ ନିଜ ଅନ୍ତଃ ମନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ନାମ ରୂପୀ ରତନର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ହରି ନାମୁ ପିଆରେ ସବଦି ନିସତାରେ ଅଗିଆନୁ ଅଧେରୁ ଗਵାਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ହରିନାମ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଅନ୍ତରରୁ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਚੰਡੁ ਬਲਿਆ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਘਰ ਮੰਦਰ ਸੋਹਾਇਆ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଘର ଓ ମନ୍ଦିର ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਸੀਗਾਰ ਬਣਾਏ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਭਾਇਆ ॥
ସେ ନିଜ ତନ ଓ ମନ ଅର୍ପଣ କରି ଉତ୍ତମ ଗୁଣର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, ଯାହା ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸੋਈ ਪਰੁ ਕੀਜੈ ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩॥
ଯାହା ପ୍ରଭୁ କହିଥାନ୍ତି, ତାହା ସେ ଭଲ ଭାବରେ କରିଥାଏ, ହେ ନାନକ! ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਜੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ପ୍ରଭୁ ବିବାହ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਆਹਣਿ ਆਇਆ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ବିବାହ କରାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਵੀਆਹਣਿ ਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਾ ਧਨ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥
ଆଉ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀ ॥
ସନ୍ଥଜନ ମିଶି ବ୍ରହ୍ମାର ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଛନ୍ତି ତଥା ଶ୍ରୀହରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶୁଭ ଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ଅଳଙ୍କୃତ କରିଛନ୍ତି।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਮਿਲਿ ਆਏ ਅਪੂਰਬ ਜੰਞ ਬਣਾਈ ॥
ଏହି ଶୁଭ ଅବସରରେ ଦେବତା, ନର ଏବଂ ଗନ୍ଧର୍ବ ମିଶି ଆସିଛନ୍ତି ଆଉ ଅପୂର୍ବ ବରଯାତ୍ରୀ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି।

ନਾନਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਮੈ ਸਾਚਾ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯିଏ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି||4||1||3||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 4 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥

ਆਵਹੋ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଆସ, ଆମେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਘਰਿ ਵਾਜਹਿ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ମିଶି ରହିବା ଆଉ ଆମର ହୃଦୟ-ଘରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶବ୍ଦ ବାଜିଥାଏ।

ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭ ਥਾਈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସେହି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ତୋର ହିଁ ବାଜା ବଜାଇଥାନ୍ତି, ତୁ ଜଗତର ରଚୟିତା ଓ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟୁ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਪੀ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଏପରି କୃପା କର ଯେ ମୁଁ ରାତିଦିନ ତୋର ନାମ ଜପ କରିବି, ସର୍ବଦା ତୋର ସ୍ତୁତି କରୁଥିବି ଆଉ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ନିଜ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ରଖୁଥିବି।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਪੂਜਾ ॥
ମୁଁ ରାତିଦିନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତୋର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବି ଏବଂ ନିଜ ମନରେ ରାମନାମର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରି ଚାଲିଥିବି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਦੂਜਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଆଉ କାହାକୁ ନୁହେଁ॥1॥

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਵੈ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମନନ କରିଥାଏ, ମୋର ସ୍ୱାମୀ ତାହାଙ୍କୁ ସର୍ବତ୍ର ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ନଜର ଆସନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੋਈ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଜୀବ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି।

ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଚାଲିଥିବି ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋତେ ନିଜ ଚରଣରେ ମିଳନ କରାଇବେ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਬਦੇ ਜਾਪੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ରାତିଦିନ ତାହାଙ୍କ ନାମର ଭଜନ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਇਹੁ ਜਗੋ ਦੁਤਰੁ ਮਨਮੁਖੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਈ ਰਾਮ ॥
ଏହି ଜଗତ ଏପରି ସାଗର ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ପାର ହେବା ବଡ କଠିନ ଅଟେ ଏବଂ ନିଜ ମନର ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ବ୍ୟକ୍ତି ଏହାକୁ ପାର କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਅੰਤਰੇ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚਤੁਰਾਈ ਰਾਮ ॥
ଏପରି ଜୀବର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଅଭିମାନ, ମମତ୍ୱ, କାମ, କ୍ରୋଧ, ଚତୁରତା ଏବଂ ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਚਤੁਰਾਈ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଚତୁରତା ହେବା କାରଣରୁ ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ।

ਜਮ ਮਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇਆ ॥
ସେ ମୃତ୍ୟୁର ମାର୍ଗରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ମୃତ୍ୟୁ ଠାରୁ ଚୋଟ ଖାଇଥାଏ ତଥା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଜଗତକୁ ଛାଡି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਪੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸੁਤੁ ਭਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅତିରିକ୍ତ ପୁତ୍ର, ପରିବାର କେହି ମଧ୍ୟ ତା' ସାଥିରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ।

ନାନକ ମାଇଆ ମୋହୁ ପସାରା ଆରୌ ସାଥି ନ ଜାଈ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମୋହ-ମାୟାର ପ୍ରସାର ପରଲୋକକୁ ଜୀବ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ॥3॥

ହଉ ପ୍ରୁଛଉ ଅପନਾ ସତିଗୁରୁ ଦାତਾ କିନ ବିଧି ଦୁਤରୁ ତରୀଐ ରਾମ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ନାମର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ପଚାରି ଥାଏ ଯେ ଏହି କଠିନ ସଂସାର ସାଗରରୁ କିପରି ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ସତିଗୁର ଭାଇ ଚଲହୁ ଜୀਵତିଆ ଇਵ ମରୀଐ ରਾମ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲ, ଜୀବିତ ରହି ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ନିଅ ଅର୍ଥାତ ଅହଂତ୍ୱ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ଜୀਵତିଆ ମରୀଐ ଭଉଜଲୁ ତରୀଐ ଗୁରମୁଖି ନਾମି ସମਾਵै ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବିତ ରହି ମରିଯାଏ ଅର୍ଥାତ ନିଜ ଅହଂକାର ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଏହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରେ ଆଉ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

Page 776

ਪੂਰਾ ਪੁਰਖੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଜୀବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସତ୍ୟନାମରେ ହିଁ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਮਤਿ ਪਰਗਾਸੁ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥
ତାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ରାମନାମର ବଡିମା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥੪॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଯାଏ||4||1||4||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫
ସୁହୀ ମହଲା 4 ଘର 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰੁ ਸੰਤ ਜਨੋ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝਿ ਗਈਆਸੇ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୋତେ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି।

ਹਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੈ ਮੈ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸੇ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ ଓ ତନ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ, ଯେପରି

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਮੈ ਦਸੇ ਹਰਿ ਸਾਬਾਸੇ ॥
ସେହି ମହାପୁରୁଷ ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ମୋର ସମ୍ମାନ ଅଛି, ଯିଏ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ବିଷୟରେ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି।

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਗਾਸੇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ନାମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଛି॥1॥

ਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਪਿਆਰਾ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਸਾਹਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୋର ପ୍ରିୟ ସଜ୍ଜନ ଗୁରୁ ମୋତେ ମିଳିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ହରିଙ୍କ ମାର୍ଗ ପଚାରିଥାଏ।

ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਮਿਲੁ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭ ਨਾਹਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ମିଳନ କର, ମୋର ହୃଦୟ ଘରେ ରୁହ, ମୁଁ ତୁମ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ରହିଛି।

ਹਉ ਤੁਝੁ ਬਾਝਹੁ ਖਰੀ ਉਡੀਣੀਆ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨੁ ਮਰਾਹਾ ॥
ଯେପରି ଜଳ ବିନା ମାଛ କଷ୍ଟ ପାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୋ' ବିନା ମୁଁ ବହୁତ ଚିନ୍ତିତ ଥାଏ।

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਾ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ମୁଁ ହରିଙ୍କୁ ମନନ କରିଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਮਨੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਚਲਿ ਚਲਿ ਭਰਮਿਆ ਮਨਮੁਖੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਨਿਤ ਆਸਾ ਮਨਿ ਚਿਤਵੈ ਮਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਲਗਾਇਆ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ନିଜ ମନରେ ନବୀନ ଆଶା ଶୋଚନା କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ମନରେ ତୃଷ୍ଣାର କ୍ଷୁଧା ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਅਨਤਾ ਧਨੁ ਧਰਿ ਦਬਿਆ ਫਿਰਿ ਬਿਖੁ ਭਾਲਣ ਗਇਆ ॥
ସେ ଅନେକ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ରଖିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ମାୟାକୁ ଖୋଜିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਚਿ ਪਚਿ ਮੁਇਆ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ତୁ ମଧ୍ୟ ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଛୁ, କାରଣ ନାମ ବିନା ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ବଡ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ॥3॥

ਗੁਰੁ ਸੁੰਦਰੁ ਮੋਹਨੁ ਪਾਇ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ମନକୁ ମୁଗ୍ଧ କରିବା ବାଲା ସୁନ୍ଦର ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମୁଁ ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଛି।

ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਵਿਸਰਿ ਗਈ ਮਨ ਆਸਾ ਚਿੰਤ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନର ଅଭିଲାଷ ଓ ଚିନ୍ତା ଭୁଲି ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ହୃଦୟରୁ ସାଂସାରିକ ଚେତନା ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਵੇਦਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਗੁਰ ਦੇਖਤ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ ॥
ମୋର ଅନ୍ତଃ ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମର ବେଦନା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି।

ਵਡਭਾਗੀ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਾਰਿਆ ॥੪॥੧॥੫॥
ହେ ନାନକ! ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ||4||1||5||

ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସୂହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 4 ॥

ਮਾਰੇਹਿਸੁ ਵੇ ਜਨ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਣ ਨ ਦਿਤੀਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ସେହି ଅଭିମାନ ରୂପୀ ବିଷକୁ ସମାପ୍ତ କର, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ଦିଏ ନାହିଁ।

ਦੇਹ ਕੰਚਨ ਵੇ ਵੰਨੀਆ ਇਨਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ତୋର ଏହି ଶରୀର ସୁନା ଭଳି ସୁନ୍ଦର ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏହି ଅହଂତ୍ୱ ଏହାକୁ କୁରୂପ କରି ଦେଇଛି।

ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਵੇ ਸਭ ਕਾਲਖਾ ਇਨਿ ਮਨਮੁਖਿ ਮੁੜਿ ਸਜੁਤੀਆ ॥
ମାୟାର ମୋହ ସବୁ କଳଙ୍କ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ମନମୁଖୀ ନିଜକୁ ଏହା ସହିତ ଯୋଡି ରଖିଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਉਮੈ ਛੁਟੀਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ଭବସାଗରରୁ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରି ଦେଇଛି॥1॥

ਵਸਿ ਆਣਿਹੁ ਵੇ ਜਨ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਨੁ ਬਾਸੇ ਜਿਉ ਨਿਤ ਭਉਦਿਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ଏହି ମନକୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖ, ଏହା ଶିକାରୀ ପକ୍ଷୀ ଭଳି ନିତ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛି।

ਦੁਖਿ ਰੈਣਿ ਵੇ ਵਿਹਾਣੀਆ ਨਿਤ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇਦਿਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ନିତ୍ୟ ନବୀନ ଅଭିଳାଷ କରି ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ଦୁଃଖରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਵੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮਨਿ ਆਸ ਪੂਰੀ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପି ଜପି ମନର ଅଭିଳାଷ ପୁରା କରିଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਛਡਿ ਆਸਾ ਨਿਤ ਸੁਖਿ ਸਉਦਿਆ ॥੨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଏହି ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ ଯେ ମୁଁ ସବୁ କାମନା ଛାଡି ନିଜ ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରିରେ ସୁଖରେ ଶୟନ କରିବି॥2॥

ਸਾ ਧਨ ਆਸਾ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇਜੜੀਐ ਆਈ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ଏହି ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ ଯେ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟ-ଶେଜକୁ ଆସନ୍ତୁ।

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ, ଅପହଞ୍ଚ ଓ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ, କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲੋਚਾ ਗੁਰਮੁਖੇ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ ॥
ମୋର ମନ ଓ ତନରେ ତୋର ଲାଳସା ହିଁ ଅଛି, ହେ ହରି! ମୁଁ ତୋର ମିଳନ ପାଇଁ ନିଜ ହୃଦୟର ଶେଜ ବିଛାଇ ରଖିଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀਆ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଛି, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବରେ ମିଶି ଯାଇଛି॥3॥

ਇਕਤੁ ਸੇਜੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੋ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਗੁਰੁ ਦਸੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସାଥିରେ ଏକ ହିଁ ହୃଦୟ-ଶେଜରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏହି ଭେଦ ଗୁରୁ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਬੈਰਾਗੁ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇਈ ॥
ମୋର ମନ ଓ ତନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଅଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ମିଳନ କରିବା ପାଇଁ ବୈରାଗ୍ୟ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଗୁରୁ କୃପା କରି ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਹਉ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਇਆ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਦੇਈ ॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଏହି ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଅଟେ।

ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਜੀਉ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲੇਈ ॥੪॥੨॥੬॥੫॥੭॥੬॥੧੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ହରି ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||4||2||6||5||7||6||18||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਤੂ ਕਾਏ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਨਾ ॥
ଆରେ ପାଗଳ! ମୋ' କଥା ଶୁଣ, ତୁ ଜଗତର ତମାସା ଦେଖି କାହିଁକି ଭୁଲି ଯାଉଛୁ?

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਨੇਹੁ ਕੂੜਾ ਲਾਇਓ ਕੁਸੰਭ ਰੰਗਾਨਾ ॥
ଏହା ସହିତ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛୁ, ଏହାର ରଙ୍ଗ କୁସୁମ ଫୁଲ ଭଳି ଅଟେ।

ਕੂੜੀ ਡੇਖਿ ਭੁਲੋ ਅਢੁ ਲਹੈ ਨ ਮੁਲੋ ਗੋਵਿਦ ਨਾਮੁ ਮਜੀਠਾ ॥
ମିଥ୍ୟା ମାୟାକୁ ଦେଖି ତୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ ଅଧ କଉଡି ମଧ୍ୟ ହୋଇନଥାଏ, ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ମଜିଠ ଭଳି ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ।

ਥੀਵਹਿ ਲਾਲਾ ਅਤਿ ਗੁਲਾਲਾ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ମିଠା ଭାବି ତୁ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଭଳିବନିଯିବୁ।

ਮਿਥਿਆ ਮੋਹਿ ਮਗਨੁ ਥੀ ਰਹਿਆ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਨਾ ॥
ତୁ ମାୟାର ମିଥ୍ୟା ମୋହରେ ମଗ୍ନ ରହିଛୁ ଆଉ ମିଥ୍ୟା ସାଥିରେ ଲିପ୍ତ ରହିଛୁ।

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਸਰਣਿ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਰਾਖੁ ਲਾਜ ਭਗਤਾਨਾ ॥੧॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ କୃପାନିଧି! ମୁଁ, ଗରିବ, ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ଯେପରି ତୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ରଖୁ, ମୋର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କର॥1॥

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਸੇਵਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਥੁ ਪਰਾਣਾ ॥
ହେ ବିମୁଢ ଜୀବ! ଶୁଣ, ତୁ ପ୍ରାଣନାଥ ଠାକୁରଙ୍କ ଉପାସନା କର।

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਜੋ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਜਾਣਾ ॥
ଯିଏ ବି ଏହି ଜଗତକୁ ଜନ୍ମ ନେଇ ଆସିଛି, ସେ ଏକ ନା ଏକ ଦିନ ଏଠାରୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ହେବ।

ਨਿਹਚਲੁ ਹਭ ਵੈਸੀ ਸੁਣਿ ਪਰਦੇਸੀ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ॥
ହେ ପରଦେଶୀ! ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ, ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ରହିବା ଉଚିତ, କାରଣ ସାରା ଦୁନିଆ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਭਾਗੀ ਸੁਣਿ ਬੈਰਾਗੀ ਚਰਣ ਪ੍ਰਭੂ ਗਹਿ ਰਹੀਐ ॥
ହେ ବୈରାଗୀ! ଶୁଣ, ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ଭଗବାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ପଡି ରହିବା ଉଚିତ।

ਏਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸੰਕ ਨ ਕੀਜੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਜਿ ਬਹੁ ਮਾਣਾ ॥
ନିଜର ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ, କୌଣସି ଶଙ୍କା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କର।

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਭਗਤ ਭਵ ਤਾਰਣ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ॥੨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଗରିବ ଏବଂ ଭକ୍ତକୁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି?॥2॥

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਕਿਆ ਕੀਚੈ ਕੂੜਾ ਮਾਨੋ ॥
ହେ ବାଉଳା ଜୀବ! ଶୁଣ, କାହିଁକି ମିଥ୍ୟା ଅହଂକାର କରୁଛ?

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਹਭੁ ਵੈਸੀ ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੋ ॥
ତୋର ସାରା ଗର୍ବ ଓ ଅଭିମାନ ନାଶ ହୋଇଯିବ।

ਨਿਹਚਲੁ ਹਭ ਜਾਣਾ ਮਿਥਿਆ ਮਾਣਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਇ ਦਾਸਾ ॥
ସ୍ଥାୟୀ ଲାଗୁଥିବା ଏହି ଶରୀର ଚାଲିଯିବ; ତୋର ଅଭିମାନ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦାସ ବନି ଯାଅ।

ਜੀਵਤ ਮਰੀਐ ਭਉਜਲੁ ਤਰੀਐ ਜੇ ਥੀਵੈ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆਸਾ ॥
ଯଦି ତୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଏପରି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତୁ ଜଗତର ମୋହ ଠାରୁ ଜିତି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବୁ।

ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਜਿਸੁ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੋ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହାଦ୍ୱାରା ନିଜର ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଅମୃତ ପାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਦੁਆਰੈ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੋ ॥੩॥
ହେ ଭାଇ! ନାନକ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି ଆଉ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਮਤੁ ਜਾਣਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ଜୀବ! ଶୁଣ, ଏହା ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ।

ਸੁਣਿ ਬਾਵਰੇ ਥੀਉ ਰੇਣੁ ਜਿਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନନ କରିଛି, ସେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନିଯାଏ।

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ।

ਥੀਉ ਨਿਮਾਣਾ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ਸਗਲਾ ਆਪੁ ਮਿਟਾਈਐ ॥
ବିନମ୍ର ବନି ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବା ଉଚିତ ଆଉ ନିଜର ସାରା ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରିଦେବା ଉଚିତ।

ਓਹੁ ਧਨੁ ਭਾਗ ਸੁਧਾ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਧਾ ਹਮ ਤਿਸੁ ਪਹਿ ਆਪੁ ਵੇਚਾਇਆ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇଛି, ସେ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ଆଉ ନିଜକୁ ନିଜେ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ବିକ୍ରି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ନାନକ ଦୀନ ସରନି ସୁଖ ସାଗର ରାଖୁ ଲାଜ ଅପନାଇଆ ॥୪॥୧॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସୁଖର ସାଗର ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ଗରିବ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ନିଜ ସେବକର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କର॥4॥1॥

ସୂହୀ ମହଲਾ ୫ ॥
ସୂହୀ ମହଲା 5॥

ହରି ଚରଣ କମଲ କୀ ଟେକ ସତିଗୁରି ଦିତੀ ତୁସି କै ବଲି ରਾମ ଜੀଉ ॥
ସଦଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମୋତେ ହରି-ଚରଣର ସାହାରା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਘਰਿ ਤਿਸ ਕੈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହରିଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ନାମ ଅମୃତରେ ଭରି ରହିଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଘରେ ସବୁ କିଛି ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି।

ਬਾਬੁਲੁ ਮੇਰਾ ਵਡ ਸਮਰਥਾ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਰਾ ॥
ମୋର ପିତା-ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਕੋਈ ਨ ਲਾਗੈ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥
ଯାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସେ ନାହି ଏବଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରି ହୁଏ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਉਸਤਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜੀਵਾ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରାରମ୍ଭ ଓ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ହିଁ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରି ହିଁ ଜୀବିତ ଅଛି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਅਨਦਿਨੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਵਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ନାମ ମହାରସ ମିଠା ଅଟେ ଆଉ ତନ ଓ ମନ ଦ୍ୱାରା ଦିନରାତି ତାହା ପାନ କରିଥାଏ॥1॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਕਿਉ ਵੇਛੋੜਾ ਥੀਵਈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ନିଅନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ତାହାର ବିଚ୍ଛେଦ କିପରି ହେବ?

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦ ਜੀਵਈ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହାକୁ ତୋ'ର ସାହାରା ଅଛି, ସେ ସର୍ବଦା ଜୀବିତ ଥାଏ।

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੁਝੈ ਤੇ ਪਾਈ ਸਾਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ସୃଜନହାର! ମୁଁ ତୋ'ର ସାହାରା ତୋ' ଠାରୁ ପାଇଛି।

ਜਿਸ ਤੇ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ ॥
ଆମର ପ୍ରଭୁ ଏପରି ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର ଦ୍ୱାରରୁ ଖାଲି ହାତରେ କେହି ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਆਸ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ସଜ୍ଜନ ମିଶି ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଦିନରାତି ତୋର ମିଳନର ଆଶା ରହିଥାଏ।

ਸਫਲੁ ਦਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥2॥

ਸੰਮ੍ਰਹਲਿਆ ਸਚੁ ਥਾਨੁ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ଓ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਦਇਆਲੁ ਗੁਣ ਅਬਿਨਾਸੀ ਗਾਇਆ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ଦୟାଳୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଛି।

ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀਆ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ, ଯିଏ ମୋର ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਆਏ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਮਿਲੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଶୁଭ ଦିବସ ଆସି ଯାଇଛି, କାରଣ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ମୋତେ ଧରି ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦਾ ਝੁਣਕਾਰੇ ॥
ମନରେ ସତ୍ୟ ଓ ସନ୍ତୋଷର ମଧୁର ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଛି ଆଉ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଝଙ୍କାର ହେଉଛି।

ਸੁਣਿ ਭੈ ਬਿਨਾਸੇ ਸਗਲ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ପରମପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣି ମୋର ସାରା ଭୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਉਪਜਿਆ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਇਕੁ ਹਰਿ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୋର ମନରେ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋତେ ଜଣା ପଡିଛି ଯେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି।

ਬ੍ਰਹਮੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਮਿਲਿਆ ਕੋਇ ਨ ਸਾਕੈ ਭਿੰਨ ਕਰਿ ਬਲਿ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମିଶି ଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ଏହାକୁ ଅଲଗା କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਬਿਸਮੁ ਪੇਖੈ ਬਿਸਮੁ ਸੁਣੀਐ ਬਿਸਮਾਦੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ଅଦ୍ଭୁତ ରୂପ ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି ଓ ସୁନା ଯାଉଛନ୍ତି।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨ ਸੁਆਮੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇਆ ॥
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଏବଂ ଆକାଶରେ ଭରପୁର ଅଛନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ଅଛନ୍ତି।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥
ଏହି ଦୁନିଆ ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କେହି କରି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਕੇ ਚਲਤ ਨ ਜਾਹੀ ਲਖਣੇ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਏ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୌତୁକ ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର॥4॥2॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਵਣ ਲਾਗੇ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੇ ॥
ମୁଁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਜਾਗੇ ਪਾਪ ਭਾਗੇ ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଜାଗ୍ରତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋତେ ପ୍ରିୟ ସନ୍ଥ ମିଳିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਭਰਮ ਭਾਗੇ ਕਾਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੁਣਿ ਸ੍ਰਵਣ ਬਾਣੀ ਸਹਜਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਵਡਭਾਗੈ ॥
ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ହରିନାମ ଜପି ଆଉ ନିଜ କାନରେ ବାଣୀ ଶୁଣି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଜାଣିପାରିଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਭ ਆਗੈ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମୋର ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରୁଛି॥1॥

ਅਨਹਤ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଛି,

ਸਚੁ ਮੰਗਲੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସଚ୍ଚା ମଙ୍ଗଳ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁଛି।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੂਖ ਨਾਸੇ ਰਹਸੁ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਘਣਾ ॥
ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସାରା ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନରେ ବଡ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨੁ ਤੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੁਖਿ ਭਣਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋର ମନ ଓ ତନ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜ ମୁଖରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

Page 779

ਹੋਇ ਰੇਣ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਭ ਅਰਾਧੂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଆଉ ଏହି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥੨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କର, ଯେପରି ଏମଏନ ସର୍ବଦା ତୋର ଗୁଣ ଗାନ କରି ପାରିବି।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବା।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰਿਆ ॥
ହରି-ଚରଣର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିସ୍ତାର ପାଇ ପାରିବା।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਧਿਆਏ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਮਿਟੇ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥
ହରିଙ୍କ ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥
ପ୍ରେମ ବ ହକଟି ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ବ ହବରେ ହରିଙ୍କ ଜପ କରି ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਪਿ ਏਕੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ତୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ, ଅପରାମ୍ପର ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏକ ପାମତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਖੋਇਆ ਜਤ ਦੇਖਾ ਤਤ ਸੋਈ ॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି॥3॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ହରିଙ୍କ ନାମ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଏ।

ਪੂਰਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਕਾਮਾ ॥
ସେ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ਸਗਲ ਇਛਾ ਪੁੰਨੀਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ସଚ୍ଚ ରୂପୀ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିଛି ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସାରା ମନୋକମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉ ਤਾਪ ਬਿਨਸੇ ਸਦਾ ਸਰਸੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥
ମୋର ଅଭିମାନର ତାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ମୋତେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਮਨਹੁ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥
ମୋର ମନରେ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଆଉ ଶୁଭକାମନା ମିଳୁଅଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନରୁ ପ୍ରଭୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਦਾ ਭਜੁ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥੪॥੧॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ସଦଗୁରୁ ମୋର ହୃଦୟରେ ଏହି କଥା ରଖିଛନ୍ତି ଯେ ସର୍ବଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର||4||1||3|

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩
ରାଗ ସୁହୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੂ ਠਾਕੁਰੋ ਬੈਰਾਗਰੋ ਮੈ ਜੇਹੀ ਘਣ ਚੇਰੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ବୈରାଗ୍ୟବାନ ଅଟୁ, ମୋ' ଭଳି ତୋର ଅନେକ ଦାସୀ ଅଛନ୍ତି।

ਤੂੰ ਸਾਗਰੋ ਰਤਨਾਗਰੋ ਹਉ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਰਾਮ ॥
ତୁ ରତ୍ନାକର ସାଗର ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୋ'ର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੂ ਵਡ ਦਾਣਾ ਕਰਿ ਮਿਹਰੰਮਤਿ ਸਾਂਈ ॥
ତୁ ବଡ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୋର ଗୁଣ ଜାଣେ ନାହିଁ, ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର।

ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ਸਾ ਮਤਿ ਦੀਜੈ ਆਠ ਪਹਰ ਤੁਧੁ ਧਿਆਈ ॥
ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କର ଆଉ ମୋତେ ଏପରି ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ, ମୁଁ ଆଠ ପହର ତୋ'ର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିବି।

ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੈ ਰੇਣ ਹੋਵੀਜੈ ਤਾ ਗਤਿ ਜੀਅਰੇ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ଜୀବାତ୍ମା! ଗର୍ବ କର ନାହିଁ, ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯାଅ, ତୋ'ର ଗତି ହୋଇଯିବ।

ਸਭ ਊਪਰਿ ਨਾਨਕ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ਮੈ ਜੇਹੀ ਘਣ ਚੇਰੀ ਰਾਮ ॥੧॥
ହେ ଭାଇ! ନାନକଙ୍କ ମାଲିକ ସବୁଠାରୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୋ' ଭଳି ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ଦାସୀ ଅଛନ୍ତି॥1॥

ਤੁਮ੍ਹ ਗਉਹਰ ਅਤਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ਤੁਮ ਪਿਰ ਹਮ ਬਹੁਰੀਆ ਰਾਮ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଓ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟୁ! ତୁ ମୋର ପତି ଅଟୁ ଆଉ ମୁଁ ତୋ'ର ପତ୍ନୀ ଅଟେ।

ਤੁਮ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ ਹਉ ਇਤਨੀਕ ਲਹੁਰੀਆ ਰਾਮ ॥
ତୁ ବହୁତ ବଡ ଅଟୁ, ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବହୁତ ଛୋଟ ଅଟେ।

ਹਉ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਏਕੋ ਤੂਹੈ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਜਾਨਾ ॥
ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏକ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଡ ଚତୁର ଅଟେ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵਾ ਸਰਬ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିମିଷ ମାତ୍ର ତୋ'ର ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ଜୀବନ ମିଳିଯାଏ ଆଉ ସାରା ରଙ୍ଗ ରସ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ।

ਚਰਣਹ ਸਰਨੀ ਦਾਸਹ ਦਾਸੀ ਮਨਿ ਮਉਲੈ ਤਨੁ ਹਰੀਆ ॥
ମୁଁ ତୋର ଦାସୀ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ହିଁ ଚରଣର ଶରଣ ନେଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସାରା ଶରୀର ଖୁସିରେ ଫୁଲ ଭଳି ଖେଳି ଉଠିଛି।

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਸਮਾਣਾ ਆਪਨ ਭਾਵਨ ਕਰੀਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ୱର ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଯାହା ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ତାହା କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਤੁਝ ਊਪਰਿ ਮੇਰਾ ਹੈ ਮਾਣਾ ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਤਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ରାମ ତୋ' ପ୍ରତି ମୋର ବଡ ଗୌରବ ରହିଛି, ତୁ ହିଁ ମୋର ବଳ ଅଟୁ।

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਤੇਰੀ ਤੂ ਜਾਣਾਇਹਿ ਜਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ମୋତେ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିନ ସୁରତି, ବୁଦ୍ଧି ଓ ଚତୁରତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ଯଦି ତୁ ମୋତେ ବୁଝିଥାଉ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ତୋତେ ବୁଝିଥାଏ।

ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ਪਛਾਣੈ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਸਿਰੰਦੇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହି ତାହାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੀ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ਫਾਥੀ ਮਾਇਆ ਫੰਦੇ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅନେକ ରାସ୍ତାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ମାୟାର ଜାଲରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੀ ਸਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਤਿਨ ਹੀ ਸਭ ਰੰਗ ਮਾਣਾ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଗୁଣବାନ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ଜୀବନର ସବୁ ଖୁସି ହାସଲ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਧਰ ਤੂਹੈ ਠਾਕੁਰ ਤੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਮਾਣਾ ॥੩॥
ହେ ଠାକୁର! ତୁ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ସାହାରା ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ସମ୍ମାନ ଅଟୁ ॥3॥

ਹਉ ਵਾਰੀ ਵੰਞਾ ਘੋਲੀ ਵੰਞਾ ਤੂ ਪਰਬਤੁ ਮੇਰਾ ਓਲ੍ਹ੍ਹਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ତୁ ମୋର ପର୍ବତ ରୂପୀ ଢାଲ ଅଟୁ।

ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ਲਖ ਲਖ ਲਖ ਬਰੀਆ ਜਿਨਿ ਭ੍ਰਮੁ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ੍ਹਾ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ମୋର ଭ୍ରମର ପରଦା ଖୋଲିଯାଇଛି।

Page 780

ਮਿਟੇ ਅੰਧਾਰੇ ਤਜੇ ਬਿਕਾਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥
ମୋର ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମନ ବିକାର ତ୍ୟାଗ କରିଛି, ମୋର ମନ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਭਾਣੀ ਭਈ ਨਿਕਾਣੀ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਨਾ ॥
ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଛି, ମୋର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭਈ ਅਮੋਲੀ ਭਾਰਾ ਤੋਲੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਦਰੁ ਖੋਲ੍ਹ੍ਹਾ ॥
ମୁଁ ଅମୂଲ୍ୟ ଓ ଅତୁଳନୀୟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋ' ପାଇଁ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ଖୋଲା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਉ ਨਿਰਭਉ ਹੋਈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਓਲ੍ਹ੍ਹਾ ॥੪॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି , କାରଣ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ସାହାରା ହୋଇଛନ୍ତି||4||1||4||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਸਾਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ପରମପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତିରିକ୍ତ ମୁଁ ଆଉ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ସେ ମୋର ମାତା-ପିତା, ଭାଇ, ପୁତ୍ର, ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ଏହି ଜୀବନ ଏବଂ ଶରୀର ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ହୋଇଛି, ସେ ସର୍ବଗୁଣରେ ଭରପୁର ଅଛନ୍ତି।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ମନର ଭାବନାକୁ ଜାଣିବା ବାଲା ମୋର ପ୍ରଭୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି।

ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੋਏ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ମୁଁ ସାରା ସୁଖ ହାସଲ କରି ନେଇଛି ଆଉ ସର୍ବ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥

ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ਰਾਮ ॥
ଏପରି ଗୁରୁ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਉਤਰਹਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਧੂੜੀ ਨਿਤ ਨਾਪੈ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ନିତ୍ୟ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਧੂੜੀ ਨਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਈਐ ॥
ହରିଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁନର୍ବାର ଯୋନିରେ ଆସିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਭਾਗੇ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି, ତାହାର ଭ୍ରମ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਏ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਫਿਰਿ ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ଯିଏ ନିତ୍ୟ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ନାମର ମନନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ଓ ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਪਰਤਾਪੈ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ସାରା ଦୁନିଆରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତାପ ଅଛି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧੇ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਵਸਿ ਆਏ ਰਾਮ ॥
ଶ୍ରୀହରି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ନିଜ ସନ୍ଥଙ୍କ ବଶରେ ହିଁ ଆସିଥାନ୍ତି।

ਸੰਤ ਚਰਣ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਏ ਰਾਮ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ, ଗୁରୁ ସେବାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଶ୍ରୀହରି ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରି ପରମପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਆ ਭਉ ਭਾਗਾ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨ ਹੀ ਮੇਲਿ ਲੀਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଂଶ ସେ ଥିଲା, ତାହାକୁ ସେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି, ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਪੀਐ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପବିତ୍ର ସ୍ୱରୂପ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥3॥

ਗਾਉ ਮੰਗਲੋ ਨਿਤ ਹਰਿ ਜਨਹੁ ਪੁੰਨੀ ਇਛ ਸਬਾਈ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ତୁମର ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ।

ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਅਪੁਨੇ ਸੁਆਮੀ ਸੇਤੀ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਏ ॥
ଯିଏ ନାମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସାରା ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ବଡ ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਾਈ ॥
ଅନଶ୍ୱର ପରମାତ୍ମା ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତରର ସବୁସ୍ଥାନରେ ସେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਰਜ ਸਗਲੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਈ ॥੪॥੨॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୋଇଯାଏ||4||2||5||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਆਮੀ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਖਹਿ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ସ୍ୱାମୀ! ଏପରି କୃପା କର, ଯେପରି ମୋର ନେତ୍ର ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବ।

ਲਾਖ ਜਿਹਵਾ ਦੇਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਖੁ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଜିହ୍ୱା ଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ମୁଖ ତୋ' ନାମର ଆରାଧନା କରିପାରିବ।

ହରି ଆରାଧେ ଜମ ପଂଥୁ ସାଧେ ଦୂଖୁ ନ ବିଆପୈ କୋଈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରି ଯମ-ମାର୍ଗ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି ଏବଂ କୌଣସି ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ଜଲି ଥଲି ମହୀଅଲି ପୂରନ ସୁଆମୀ ଜତ ଦେଖା ତତ ସୋଈ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ସମୁଦ୍ର, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଗଗନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ମୁଁ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ସେ ନଜର ଆସନ୍ତି।

ଭରମ ମୋହ ବିକାର ନାଠେ ପ୍ରଭୁ ନେର ହୂ ତੇ ନେରା ॥
ମୋର ସାରା ଭ୍ରମ, ମୋହ ଏବଂ ବିକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନିକଟରୁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ନାନକ କଉ ପ୍ରଭ କିରପା କୀଜୈ ନେਤ୍ରୂ ଦେଖହି ଦରସୁ ତେରା ॥୧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ଉପରେ ଏପରି କୃପା କର ଯେ ସେ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବ॥1॥

କୋଟି କରନ ଦୀଜହି ପ୍ରଭ ପ୍ରୀତମ ହରି ଗୁଣ ସୁਣୀଅହି ଅବିନାସୀ ରାମ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ କୋଟି କୋଟି କାନ ଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଗୁଣ ଶୁଣି ପାରିବି।

ସୁਣି ସୁਣି ଇਹୁ ମନୁ ନିରମଲୁ ହୋਵୈ କଟୀଐ କାଲ କୀ ଫାସୀ ରାମ ॥
ତୋର ଗୁଣଗାନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଏହି ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଫାଶୀ ମଧ୍ୟ କଟି ଯାଏ।

କଟୀଐ ଜମ ଫାସୀ ସିମରି ଅବିନାସୀ ସଗଲ ମଂଗଲ ସୁਗିଆନਾ ॥
ଅନଶ୍ୱର ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ଫାଶୀ କଟି ଯାଏ ଏବଂ ସାରା ଖୁସି ଓ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ହରି ହରି ଜପୁ ଜପୀଐ ଦିନୁ ରାତୀ ଲାਗୈ ସହଜି ଧିଆନਾ ॥
ଦିନରାତି ହରିନାମର ଜପ କରିବା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଯାଏ।

କଲମଲ ଦୁଖ ଜାରେ ପ୍ରଭୁ ଚିତାରେ ମନ କୀ ଦୁରମତି ନାସୀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ସାରା ଦୁଃଖ ଏବଂ ପାପ ଜଳାଇ ଦେଇଛି ଆଉ ମନର ଦୁର୍ମତି ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କହୁ ନାନକ ପ୍ରଭ କିରପା କୀଜୈ ହରି ଗୁଣ ସୁਣୀଅହି ଅବିନାସୀ ॥୨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର ଯେପରି ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ପାରିବି॥2॥

କରୋੜି ହସତ ତେରୀ ଟହଲ କମାਵହି ଚରଣ ଚଲହି ପ୍ରଭ ମାରଗି ରାମ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର କୋଟି କୋଟି ହାତ ହୋଇଯାଉ ଏବଂ ସେମାନେ ତୋର ହିଁ ସେବା କରନ୍ତୁ, ମୋର କୋଟି କୋଟି ପାଦ ହୋଇଯାଉ ଓ ସେମାନେ ତୋର ହିଁ ମାର୍ଗରେ ଚାଲନ୍ତୁ।

ଭਵ ସାଗର ନାਵ ହରି ସେਵା ଜୋ ଚੜୈ ତିସୁ ତାରଗି ରାମ ॥
ଭବସାଗରରୁ ପାର ହେବା ପାଇଁ ହରିଙ୍କ ଉପାସନା ଏକ ନୌକା ଅଟେ, ଯିଏ ଏହି ନୌକାରେ ଚଢିଥାଏ, ସେ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ଭਵଜଲୁ ତରିଆ ହରି ହରି ସିମରିଆ ସଗଲ ମନୋରଥ ପୂରେ ॥
ଯିଏ ବି ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରିଛି, ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ତାହାର ସାରା ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਗਏ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥
ତାହାର ମନରୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ମୋହ, ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ମହା ବିକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ଜାତ ହେଉଛି।

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਸਗਲੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਅਪਾਰਗਿ ॥
ସେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ପ୍ରକୃତିର ମୂଲ୍ୟ ଅପରାମ୍ପର ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ਮਨੁ ਸਦਾ ਚਲੈ ਤੇਰੈ ਮਾਰਗਿ ॥੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର ଯେପରି ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୋର ମାର୍ଗରେ ଚାଲିବି ॥3॥

ਏਹੋ ਵਰੁ ਏਹਾ ਵਡਿਆਈ ਇਹੁ ਧਨੁ ਹੋਇ ਵਡਭਾਗਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୋ' ପାଇଁ ଏହା ବରଦାନ, ଏହା ବଡିମା, ଏହା ଧନ

ਏਹੋ ਰੰਗੁ ਏਹੋ ਰਸ ਭੋਗਾ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਰਾਮ ॥
ରସ, ରଙ୍ଗ, ଭୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ଅଟେ ଯେ ମୋର ମନ ତୋର ଚରଣରେ ଲୀନ ରହୁ।

ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਚਰਣੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣੇ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ମୋର ମନ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ଆଉ ଏହା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ଅଟେ। ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ଏହିସବୁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆଯାଇଛି ଆଉ ତୁ ମୋର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟୁ।

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਨੁ ਜਾਗਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ତୁ ସୁଖର ସାଗର ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଗୁଣ ବିହୀନ ଅଟୁ। ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମୋର ମନ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨ੍ੀ ਚਰਣ ਕਮਲ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥੪॥੩॥੬॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ବଡ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ମନ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି||4||3||6||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਹਰਿ ਜਪੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਾਜਿਆ ਸੰਤ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ଏହି ହରିମନ୍ଦିର ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ପାଇଁ ବନା ଯାଇଛି। ଏଥିରେ ସନ୍ଥ ଏବଂ ଭକ୍ତଜନ ରହି ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਸਗਲੇ ਪਾਪ ਤਜਾਵਹਿ ਰਾਮ ॥
ସେମାନେ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ନିଜର ସର୍ବ ପାପ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉତ୍ତମ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସେମାନେ ପରମପଦ (ମୋକ୍ଷ) ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਹਜ ਕਥਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ਕਥੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ୱାଭାବିକ କଥା ମନରେ ଶାନ୍ତି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ବଡ ମିଠା ଅଟେ, ଏଣୁ ମୁଁ ଏହି ଅକଥନୀୟ କାହାଣୀ କଥନ କରିଛି।

ਭਲਾ ਸੰਜੋਗੁ ਮੂਰਤੁ ਪਲੁ ਸਾਚਾ ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਰਖਾਈ ॥
ଏହି ସଂଯୋଗ ବଡ ଶୁଭ ଥିଲା, ଏହି ମୂହୁର୍ତ୍ତ ଓ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଏହି ହରିମନ୍ଦିରର ଅଟଳ ଆଧାର ବନା ହୋଇଥିଲା।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ਸਰਬ ਕਲਾ ਬਣਿ ਆਈ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਆਨੰਦਾ ਵਜਹਿ ਨਿਤ ਵਾਜੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯାହାର ମନରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ମନରେ ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ବାଜା ବାଜିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖੇ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਝੂਠਾ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସତକର୍ମ କରିଛି, ତାହାର ଭ୍ରମ ଓ ମିଥ୍ୟା ଭୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਖਾਣੀ ਜਸੁ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଅନାହଦ ବାଣୀ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ଶୁଣି ଶୁଣି ମନ ଓ ତନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਤਿਸ ਹੀ ਬਣਿ ਆਏ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨਾ ਕਰਿਆ ॥
ଏହି ସର୍ବ ସୁଖ ତାହାକୁ ହିଁ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜର ବନାଇଥାନ୍ତି।

ਘਰ ਮਹਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥
ଯାହାକୁ ରାମନାମର ରଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଏ, ତାହାର ଘରେ ନବନିଧିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੇ ਭਾਗਾ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ କେବେ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ॥2॥

ଛਾਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਕੀਨ੍ੀ ਸਗਲੀ ਤਪਤਿ ਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ଛତ୍ରପତି ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ କୃପା ରୂପୀ ଛାୟା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ସାରା ତାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦੂਖ ਪਾਪ ਕਾ ਡੇਰਾ ਢਾਠਾ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ମୋର ଦୁଃଖ ଓ ତାପର ଡେରା ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮਿਟੀ ਬਲਾਇਆ ਸਾਚੁ ਧਰਮੁ ਪੁੰਨੁ ਫਲਿਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ହୁକୁମ କରିଛନ୍ତି, ମୋର ସବୁ ଅଙ୍କୁଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୋତେ ସତ୍ୟ, ଧର୍ମ ଏବଂ ପୁଣ୍ୟର ଫଳ ମିଳିଯାଇଛି।

Page 782

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਸੋਵਤ ਬੈਸਤ ਖਲਿਆ ॥
ଶୟନ କରିବା, ଜାଗ୍ରତ ରହିବା ସବୁ ସମୟରେ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸੁਆਮੀ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਈ ॥
ସେ ହିଁ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଏବଂ ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଗଗନ ସର୍ବତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି, ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ମୋର କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ॥3॥

ਮੇਰਾ ਘਰੁ ਬਨਿਆ ਬਨੁ ਤਾਲੁ ਬਨਿਆ ਪ੍ਰਭ ਪਰਸੇ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଘର ସୁନ୍ଦର ସରୋବର ଏବଂ ଉପବନ ବନି ଯାଇଛି।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੋਹਿਆ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਰਸੇ ਗੁਣ ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଗୁଣର ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଛି, ମନ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ବନ୍ଧୁ ମିତ୍ର ସବୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇ ਸਾਚਾ ਸਗਲ ਇਛਾ ਪਾਈਆ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਸਦਾ ਜਾਗੇ ਮਨਿ ਵਜੀਆ ਵਾਧਾਈਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ସଚେତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନରେ ଖୁସି ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਰੀ ਨਦਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ସୁଖ ଦାତା ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରି ମୋର ଲୋକ-ପରଲୋକ ସଫଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਧਾਰਿਆ ॥੪॥੪॥੭॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଆମର ଜୀବନ ଏବଂ ଶରୀରକୁ ସାହାରା ଦେଇଛନ୍ତି, ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ||4||4||7||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਭੈ ਸਾਗਰੋ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬੋਹਿਥੜਾ ਹਰਿ ਚਰਣ ਅਰਾਧੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਿ ਲਘਾਏ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଜାହାଜ ରୂପୀ ହରି-ଚରଣର ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਤਰੀਐ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰੀਐ ਚੂਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ ਤਾ ਮਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ ॥
ଯାହା କିଛି ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସହର୍ଷ ଉତ୍ତମ ମାନିବା ଉଚିତ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ।

ਦੂਖ ਨ ਭੂਖ ਨ ਰੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਣੀ ਪਾਏ ॥
ସୁଖର ସାଗର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଲେ କୌଣସି ଦୁଃଖ, କ୍ଷୁଧା ଏବଂ ରୋଗ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਏ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସିଏ ମନର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର କରିନିଏ॥1॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਸਾਜਨ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨੇ ਰਾਮ ॥
ସନ୍ଥଜନ ହୃଦୟରେ ହରି-ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି, ଏହିପରି ମୁଁ ନିଜ ହରିଙ୍କୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖି ନେଇଛି।

ਆਪਨੜਾ ਮਨੁ ਆਗੈ ਧਰਿਆ ਸਰਬਸੁ ਠਾਕੁਰਿ ਦੀਨੇ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ଠାକୁର ମୋତେ ସବୁ କିଛି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਅਪੁਨੀ ਦਾਸੀ ਮਿਟੀ ਉਦਾਸੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਥਿਤਿ ਪਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ମୋତେ ନିଜ ଦାସୀ ବନାଇଛନ୍ତି, ମୋର ଉଦାସୀନତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ହରିମନ୍ଦିରରେ ସ୍ଥିର ନିବାସ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਵਿਛੁੜਿ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਈ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଖୁସି ହାସଲ କର, କେବେ ମଧ୍ୟ ବିଯୋଗ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾ ਵਡਭਾਗਣਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਚੀਨ੍ੇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ରାମନାମର ଗୁଣ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ।

କହୁ ନାନକ ରବହି ରଂଗି ରାତେ ପ୍ରେମ ମହା ରସି ଭୀନେ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ତାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମର ମହାରସରେ ଭୋଗ କରିଥାଏ॥2॥

ଅନଦ ବିନୋଦ ଭଏ ନିତ ସଖୀଏ ମଂଗଲ ସଦା ହମାରୈ ରାମ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋର ହୃଦୟ ଘରେ ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ-ବିନୋଦ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ଆପନଡ଼ୈ ପ୍ରିଭି ଆପି ସୀଗାରୀ ସୋଭାବଂତୀ ନାରେ ରାମ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଶୋଭାବାନ ନାରୀ ବନି ଯାଇଛି।

ସହଜ ସୁଭାଇ ଭଏ କିରପାଲା ଗୁଣ ଅବଗଣ ନ ବୀଚାରିଆ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ମୋର ଗୁଣ-ଅବଗୁଣର ବିଚାର କରି ନାହାନ୍ତି।

କଂଠି ଲଗାଇ ଲୀଏ ଜନ ଅପୁନେ ରାମ ନାମ ଉରି ଧାରିଆ ॥
ହେ ସଖୀ! ଯିଏ ରାମ-ନାମ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛି, ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ମାନ ମୋହ ମଦ ସଗଲ ବିଆପୀ କରି କିରପା ଆପି ନିବାରେ ॥
ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଅଭିମାନ ଓ ମୋହ-ମାୟା ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ କରି ଦେଇଛି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ମୋର ମନରୁ ତାହା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

କହୁ ନାନକ ଭୈ ସାଗରୁ ତରିଆ ପୁରନ କାଜ ହମାରେ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୋର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ଗୁଣ ଗୋପାଲ ଗାଵହୁ ନିତ ସଖୀହୋ ସଗଲ ମନୋରଥ ପାଏ ରାମ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ଏହି ଭଳି ସାରା ମନୋରଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନିଅ।

ସଫଲ ଜନମୁ ହୋଆ ମିଲି ସାଧୂ ଏକଂକାରୁ ଧିଆଏ ରାମ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଓଁ କାରର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଜପି ଏକ ପ୍ରଭୂ ଅନେକ ରବିଆ ସରବ ମଂଡଲି ଛାଇଆ ॥
ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ଜପ କର ଯିଏ ଅନେକ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସର୍ବ-ମଣ୍ଡଳରେ ଛାୟା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬ੍ਰਹਮੋ ਪਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਰਿਆ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ ॥
ବ୍ରହ୍ମ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ବିଶ୍ୱ ସେହି ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਪੂਰਨ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾਏ ॥
ସେ ସାଗର, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଆକାଶରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଶୂନ୍ୟ ନାହିଁ।

Page 783

ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸੇ ਆਪਿ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥੪॥੫॥੮॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||5||8||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਅਬਿਚਲ ਨਗਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ପବିତ୍ର ନଗରୀ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟେ ଆଉ ଏଠାରେ ନାମ ଜପ କରି ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨ ਇਛੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਏ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਸਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଏହାକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏଠାରେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਵਸਾਇਆ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਪੁਤ ਭਾਈ ਸਿਖ ਬਿਗਾਸੇ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ନଗରୀ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଏଠାରେ ସର୍ବ ସୁଖ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁତ୍ର, ଭାଇ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਰਾਸੇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ସାରା କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਰਖਾ ਆਪਿ ਪਿਤਾ ਆਪਿ ਮਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କ ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ଏହି ସ୍ଥାନ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਘਰ ਮੰਦਰ ਹਟਨਾਲੇ ਸੋਹੇ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ନାମର ନିବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ଦୋକାନ ସହିତ ଘର ଏବଂ ମନ୍ଦିର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ସନ୍ଥ ଏବଂ ଭକ୍ତ ସମସ୍ତେ ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଯମର ଫାଶୀ କଟି ଯାଇଥାଏ।

କାଟୀ ଜମ ଫାସୀ ପ୍ରଭି ଅବିନାସୀ ହରି ହରି ନାମୁ ଧିଆଏ ॥
ଯିଏ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ଯମର ଫାଶୀ କାଟି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ପୁରନ ହୋଈ ମନ ଇଛେ ଫଲ ପାଏ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ପାଇଁ ସାରା ସାମଗ୍ରୀ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ସଂତ ସଜନ ସୁਖି ମାଣହି ରଲୀଆ ଦୁਖ ଦରଦ ଭ୍ରମ ନାସୀ ॥
ସଜ୍ଜନ ସନ୍ଥ ସୁଖରେ ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସବଦି ସବାରେ ସତିଗୁରି ପୁରୈ ନାନକ ସଦ ବଲି ଜାସୀ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥2॥

ଦାତି ଖସମ କୀ ପୁରୀ ହୋଈ ନିତ ନିତ ଚੜୈ ସବାଈ ରାମ ॥
ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାନ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଏହା ନିତ୍ୟ ବଢ଼ି ଚାଲିଛି।

ପାରବ୍ରହମି ଖସମାନା କୀଆ ଜିସ ଦୀ ବଡୀ ବଡିଆଈ ରାମ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବଡିମା ବହୁତ ଅଟେ, ସେ ମୋତେ ନିଜର ବନାଇ ନେଇଛନ୍ତି।

ଆଦି ଜୁਗାଦି ଭਗତନ କା ରାଖା ସୋ ପ୍ରଭୁ ଭଇଆ ଦਇଆଲਾ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ମୋ' ପ୍ରତି ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନିଛନ୍ତି।

ଜୀଅ ଜଂତ ସଭି ସୁਖୀ ବସାଏ ପ୍ରଭି ଆପେ କରି ପ୍ରତିପାଲਾ ॥
ନିଜ ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କୁ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ଦହ ଦିସ ପୁରି ରହିଆ ଜସୁ ସୁଆମୀ କୀମତି କହନੁ ନ ଜାଈ ॥
ଦଶ ଦିଗରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଯଶ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ପାଇଁ ଶବ୍ଦ ଉପଲବ୍ଧ ନାହିଁ।

କହୁ ନାନକ ସତିଗୁର ବଲିହାରୀ ଜିନਿ ଅବିଚଲ ନୀਵ ରଖାଈ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ଅମୃତସର ନଗରର ଅଟଳ ଆଧାର ବନାଇଛନ୍ତି॥3॥

ଗିଆନ ଧିଆନ ପୁରନ ପରମେସୁର ହରି ହରି କଥା ନିତ ସୁਣୀଐ ରାମ ॥
ସେଠାରେ ସନ୍ଥ ଏବଂ ଭକ୍ତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିତ୍ୟ ହରିକଥା ଶୁଣି ଥାଆନ୍ତି।

ਅਨਹਦ ਚੋਜ ਭਗਤ ਭਵ ਭੰਜਨ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਧੁਨੀਐ ਰਾਮ ॥
ଭକ୍ତର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ନାଶ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମାର ପ୍ରବଳ ଏକ-ରସ ଧ୍ୱନି ପ୍ରକମ୍ପିତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਹਦ ਝੁਣਕਾਰੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸੰਤ ਗੋਸਟਿ ਨਿਤ ਹੋਵੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଝଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ତାହା ହିଁ ନିତ୍ୟ ସନ୍ଥଙ୍କ ଜ୍ଞାନ-ଗୋଷ୍ଠୀ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ବିଚାର ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ ਮੈਲੁ ਸਭ ਕਾਟਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਸਗਲੇ ਖੋਵੈ ॥
ସେ ହରିନାମର ଆରାଧନା କରି ନିଜ ଅହଂକାର ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ପାପର ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਤਹ ਜਨਮ ਨ ਮਰਣਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਪਾਈਐ ਜੋਨੀਐ ॥
ଏହିପରି ତାହାର ନା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ନା ମରଣ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପୁନର୍ବାର ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਛ ਪੁਨੀਐ ॥੪॥੬॥੯॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ସବୁ ମନୋକମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||6||9||

ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୁହୀ ମହଲା 5 ॥

ਸੰਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜਿ ਆਪਿ ਖਲੋਇਆ ਹਰਿ ਕੰਮੁ ਕਰਾਵਣਿ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଶୁଭ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ସହାୟକ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରାଇବା ପାଇଁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଆସିଛନ୍ତି।

ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਤਾਲੁ ਸੁਹਾਵਾ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਛਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଧରିତ୍ରୀ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପବିତ୍ର ସରୋବର ମଧ୍ୟ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଅଛି, ଏହି ସରୋବରରେ ଅମୃତ ଜଳ ଭରି ଯାଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਛਾਇਆ ਪੂਰਨ ਸਾਜੁ ਕਰਾਇਆ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ଏଥିରେ ଅମୃତ ଜଳ ଭରି ଯାଇଛି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏହିପରି ସନ୍ଥଙ୍କ ମନୋକମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਭਇਆ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਲਾਥੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ॥
ସାରା ଜଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଛି ଆଉ ସନ୍ଥଙ୍କ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਸੁ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ਗਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ପୁରୁଷ, ଅଚ୍ୟୁତ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ବେଦ ଓ ପୁରାଣ ଗାନ କରିଛି।

ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਿਆ ਪਰਮੇਸਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେବେ ସନ୍ଥଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ କର୍ମ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਨਵ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਰਿਧਿ ਦੀਨੇ ਕਰਤੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕਾਈ ਰਾਮ ॥
ରଚୟିତା ଇଶ୍ୱର ଆମକୁ ନବନିଧି ଏବଂ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଅଭାବ ରହି ନାହିଁ।

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਬਿਲਛਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਕਰਤੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਵਾਈ ਰਾਮ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଖାଇବା-ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଏବଂ ଉପଯୋଗ କରି ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଛି, ଏହିପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାନରେ ଦିନକୁ ଦିନ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଅଛି।

ਦਾਤਿ ਸਵਾਈ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਾਇਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦାନରେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

କୋଟି ବିଘନ ସଗଲେ ଉଠି ନାଠେ ଦୂਖੁ ନ ନେੜੈ ଆਇਆ ॥
ଏହି ପରି କୋଟି କୋଟି ବିଘ୍ନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ନିକଟକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਬਿਨਸੀ ਭੂਖ ਸਬਾਈ ॥
ମୋତେ ଶାନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକତା ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସମସ୍ତ କ୍ଷୁଧା ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਅਚਰਜੁ ਜਿਸੁ ਵਡਿਆਈ ਰਾਮ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ ମହିମା ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ॥2॥

ਜਿਸ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਤਿਨ ਹੀ ਕੀਆ ਮਾਣਸੁ ਕਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଯାହାଙ୍କ ଅଟେ, ସେ ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବିଚରା ମନୁଷ୍ୟ କଣ କରି ପାରିବ?

ਭਗਤ ਸੋਹਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਦਾ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ଭକ୍ତଜନ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ବଡ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାନ୍ତି ଆଉ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੋਬਿੰਦ ਅਨਦ ਉਪਜੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਬਨੀ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମନରେ ବଡ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ତଥା ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରୀତି ବନି ରହିଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਉਦਮੁ ਕੀਆ ਤਾਲ ਕੇਰਾ ਤਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਿਆ ਗਨੀ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ପବିତ୍ର ସରୋବର ବନାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଉପମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਪੁੰਨ ਕਿਰਿਆ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਚਾਰਾ ॥
ଏହି ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ, ଅନେକ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ ସମସ୍ତ ନିର୍ମଳ କର୍ମର ଫଳ ମିଳିଯାଏ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਅਧਾਰਾ ॥੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ତୋ'ର ଧର୍ମ ଅଟେ ଆଉ ମୋ' ପାଇଁ ତୋ' ଶବ୍ଦର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଛି॥3॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਉਸਤਤਿ ਕਉਨੁ ਕਰੀਜੈ ਰਾਮ ॥
ସୃଷ୍ଟି ରଚୟିତା ମୋର ପ୍ରଭୁ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କିଏ କରି ପାରିବ?

ਸੰਤਾ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ਰਾਮ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋ' ପାଖରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଏହି ବିନତି ଯେ ଆମକୁ ନାମ ରୂପୀ ମହାରସ ଦିଅ।

ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਕੀਜੈ ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਇਕ ਖਿਨੋ ॥
ଆମକୁ ନାମ ଦିଅ ଯେପରି ତୁ ଆମ ଠାରେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ ନ ହେଉ।

ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਉਚਰੁ ਰਸਨਾ ਸਦਾ ਗਾਈਐ ਅਨਦਿਨੋ ॥
ଆମକୁ ନିଜ ଜିଭରେ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਨਾਮ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੀਜੈ ॥
ନାମ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରୀତି ଲାଗିଯାଏ, ତାହାର ମନ ଓ ତନ ନାମାମୃତ ଦ୍ୱାରା ଭିଜି ଯାଇଥାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਜੀਜੈ ॥੪॥੭॥੧੦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଇଚ୍ଛା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ଅଛି||4||7||10||

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ
ରାଗ ସୁହୀ ମହଲା 5 ଛନ୍ତ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਿਠ ਬੋਲੜਾ ਜੀ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸੁਆਮੀ ਮੋਰਾ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ସଜ୍ଜନ ହରି ବହୁତ ମିଠା ବୋଲିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਹਉ ਸੰਮਲਿ ਥਕੀ ਜੀ ਓਹੁ ਕਦੇ ਨ ਬੋਲੈ ਕਉਰਾ ॥
ମୁଁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ଥକି ଯାଇଛି, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ କର୍କଶ କଥା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਉੜਾ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਨੈ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨੈ ਅਉਗਣੁ ਕੋ ਨ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଗବାନ କଡା କଥା ବୋଲିବା ହିଁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ମୋର କୌଣସି ଅବଗୁଣ ମନେ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ।

ପତିତ ପାବନୁ ହରି ବିରଦୁ ସଦାଏ ଇକୁ ତିଲୁ ନହୀ ଭੰନੈ ଘାਲे ॥
ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରକୃତି କୁହାଯାଏ, ସେ କୌଣସି ସାଧନାକୁ ତିଳେମାତ୍ର ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ।

ଘଟ ଘଟ ବାସୀ ସରବ ନିବାସୀ ନେରै ହੀ ତे ନେରା ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଆମର ନିକଟରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ନାନକ ଦାସୁ ସଦା ସରଣାଗତି ହରି ଅੰମ୍ରିତ ସଜਣୁ ମେରା ॥୧॥
ଦାସ ନାନକ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ମୋର ସଜ୍ଜନ ହରି ଅମୃତ ସମାନ ମିଠା ଅଟନ୍ତି॥1॥

ହଉ ବିସମੁ ଭଈ ଜी ହରି ଦରସନੁ ଦେଖି ଅପାରା ॥
ହେ ଭାଇ! ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ମେରା ସੁंଦରୁ ସੁଆମी ଜी ହଉ ଚରନ କମଲ ପଗ ଛାରା ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଧୂଳି ମାତ୍ର ଅଟେ।

ପ୍ରଭ ପେଖତ ଜୀବਾ ଠੰଢी ଥୀବਾ ତିସੁ ଜେବਡੁ ଅବରੁ ନ କୋଈ ॥
ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଓ ବଡ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ମହାନ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ଆଦି ଅੰତି ମଧି ପ୍ରଭୁ ରବିଆ ଜଲି ଥଲି ମହੀଅଲି ସୋଈ ॥
ଜଗତର ଆରମ୍ଭ, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ବ୍ୟାପକ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ଚରନ କମଲ ଜପି ସାଗରୁ ତରିଆ ଭବଜଲ ଉତରେ ପାରା ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳକୁ ଜପ କରି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ନାନକ ସରଣਿ ପ୍ରୁରନ ପରମେସୁର ତେରା ଅੰତୁ ନ ପାରାਵାରା ॥୨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ତୋର କୌଣସି ସୀମା ନାହିଁ॥2॥

ହଉ ନିମଖ ନ ଛੋଡା ଜी ହରି ପ୍ରୀତମ ପ୍ରାନ ଅଧାରੋ ॥
ପ୍ରିୟତମ ହରି ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରେ ନାହିଁ।

ଗୁରି ସତିଗୁର କହିଆ ଜी ସାଚା ଅଗମ ବୀଚାରੋ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଚିନ୍ତନ କର।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਦੀਨਾ ਤਾ ਨਾਮੁ ਲੀਨਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନିଜ ତନ-ମନ ସମର୍ପଣ କରି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ ନେଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਹਜ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਹਉਮੈ ਬਿਨਠੀ ਗਾਠੇ ॥
ମୋର ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଅସୁମାରୀ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୋର ଅହଂତ୍ୱ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਭ ਹੂ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਰਾਗ ਦੋਖ ਤੇ ਨਿਆਰੋ ॥
ਭਗਵਾਨ ਸਭੁ ਜੀਵਙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ବାସ କରନ୍ତି, ସେ ଇର୍ଷା-ଦ୍ୱେଷରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੋ ॥੩॥
ଦାସ ନାନକ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ମନର ଏକମାତ୍ର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਮੈ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਜੀ ਹਰਿ ਨਿਹਚਲੁ ਸੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ମୁଁ ହରିଙ୍କ ନିଶ୍ଚଳ ଘର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਸਭਿ ਅਧ੍ਰੁਵ ਡਿਠੇ ਜੀਉ ਤਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ଦୁନିଆରେ ଯେତେବେଳେ ମୋତେ ସମସ୍ତେ ନଶ୍ୱର ଦେଖାଯାଇ ଥାଆନ୍ତି, ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ହିଁ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹਉ ਤਿਸ ਕੀ ਦਾਸੀ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥
ମୁଁ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਸਭਿ ਪੂਰਨ ਮਨਿ ਚਿੰਦੀ ਇਛ ਪੁਜਾਏ ॥
ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ ଓ କାମ ଆଦି ସେଥିରେ ଭରପୁର ଅଛି ଆଉ ସେ ମନୋକାମନା ପୁରା କରିଥାନ୍ତି।

ਸ੍ਰੁਤਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਕਰਤੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥
ବେଦ ଓ ସ୍ମୃତି ସେହି କର୍ତ୍ତାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ତଥା ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ମୁନି ତାହାଙ୍କ ମନନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਸੁਆਮੀ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥੪॥੧॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ କୃପାନିଧି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ଅଛି ଆଉ ବଡ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଛି||4||1||11||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਵਾ੮ਰ ਸੂਹੀ ਕੀ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ୱାର ସୁହୀ ଶ୍ଲୋକ ନାଲି ମହଲା 3 ॥

ସଲୋକୁ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ସୂਹੈ ਵੇਸਿ ਦੋਹਾਗਣੀ ਪਰ ਪਿਰੁ ਰਾਵਣ ਜਾਇ ॥
ଯିଏ ପର ପତିଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରମଣ କରିଥାଏ, ଏପରି ସ୍ତ୍ରୀ ସଧବା ବେଶରେ ମଧ୍ୟ ବିଧବା ହୋଇଥାଏ।
bbggg,
ਪਿਰੁ ਛੋਡਿਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਮੋਹੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ସେ ନିଜ ଘର ଓ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇਆ ਬਹੁ ਸਾਦਹੁ ਵਧਿਆ ਰੋਗੁ ॥
ଯେଉଁ ପଦାର୍ଥକୁ ସେ ମିଠା ଭାବି ରଖିଥାଏ, ତାହାର ଅଧିକ ସ୍ୱାଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଶରୀରରେ ରୋଗ ବଢ଼ିଥାଏ।

ਸੁਧੁ ਭਤਾਰੁ ਹਰਿ ਛੋਡਿਆ ਫਿਰਿ ਲਗਾ ਜਾਇ ਵਿਜੋਗੁ ॥
ସେ ନିଜ ଶୁଦ୍ଧ ପତି ହରିଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ପୁନଃ ବିୟୋଗ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪਲਟਿਆ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਸਾਜਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରୁ ଓହରି ଯାଏ ଆଉ ନିଜ ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଇ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਹਜਿ ਸਚੁ ਪਿਰੁ ਰਾਵਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ସେ ହରିନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਆਪਿ ਮੇਲੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାକାରିଣୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ ଆଉ ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ନିଜର ସଚ୍ଚା ପତି ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ନାରୀ ବନି ରହିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਸੁਹਵੀਏ ਨਿਮਾਣੀਏ ਸੋ ਸਹੁ ਸਦਾ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥
ହେ ସଧବା ବେଶ ବାଲୀ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ! ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ସଦା ସ୍ମରଣ କର।

ਨਾਨਕ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਕੁਲੁ ਭੀ ਛੁਟੀ ਨਾਲਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ସଫଳ କରିନିଏ ଏବଂ ବଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ସଫଳ କରାଇ ଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਆਪੇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਆਕਾਸ ਪਤਾਲਾ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆକାଶ ଓ ପାତଳ ରୂପୀ ନିଜର ସିଂହାସନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਹੁਕਮੇ ਧਰਤੀ ਸਾਜੀਅਨੁ ਸਚੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଧରିତ୍ରୀର ନିର୍ମାଣ ହୋଇଛି, ଯାହା ଜୀବଙ୍କ ପାଇଁ ଧର୍ମ ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ସଚ୍ଚା ଧର୍ମଶାଳା ଅଟେ।

ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਦਾ ਸਚੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ଦୀନଦୟାଳୁ! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ବନାଇ ନାଶ କରୁ।

ਸਭਨਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿਦਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଉ ଆଉ ତୋର ହୁକୁମ ବଡ ନିରଳ ଅଟେ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੧॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ କ୍ରିୟାନ୍ୱିତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥
`

ਸੂਹਬ ਤਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਾ ਮੰਨਿ ਲੈਹਿ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥
ହେ ସଧବା ବେଶ ବାଲୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ତୁ ସୁହାଗିନୀ ବନିପାରୁ, ଯଦି ତୁ ସତ୍ୟନାମରେ ମନ ରଖୁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਮਨਾਇ ਲੈ ਰੂਪੁ ਚੜੀ ਤਾ ਅਗਲਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥
ଯଦି ତୁ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରୁ, ତୋର ରୂପ ହଜାର ଗୁଣ ବଢିଯାଏ, ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ।

ਐਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ਤੂ ਮੈਲਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗੈ ਭਾਉ ॥
ନିଜର ଏପରି ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଅ, ଯାହା କେବେ ମଧ୍ୟ ମଇଳା ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ରାତିଦିନ ତୋର ପ୍ରେମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବନି ରହିପାରିବ।

ନାନକ ସୋହାଗଣି କା କିଆ ଚିହନੁ ਹੈ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਖਸਮੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସୁହାଗିନୀ ଠାରେ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଚିହ୍ନ ଥାଏ ଯେ ତାହାର ମନରେ ସତ୍ୟ ସ୍ଥିତ ଥାଏ, ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਲੋਕਾ ਵੇ ਹਉ ਸੁਹਵੀ ਸੁਹਾ ਵੇਸੁ ਕਰੀ ॥
ହେ ଜନ! ମୁଁ ସଧବାର ଲାଲ ବସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି ଆଉ ମୁଁ ନବବଧୂ ଭଳି ବେଶ ଧାରଣ କରିଛି।

ਵੇਸੀ ਸਹੁ ਨ ਪਾਈਐ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਸ ਰਹੀ ॥
କିନ୍ତୁ ସଧବା ବେଶ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ମୁଁ ଏହି ବେଶ ଧାରଣ କରି କରି ଥକି ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਤਿਨੀ ਸਹੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣିଥାଏ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਇਨ ਬਿਧਿ ਕੰਤ ਮਿਲੀ ॥੨॥
ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି। ଯେଉଁ ବେଶ ତାହାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସେହି ବେଶ ବାଲୀ ବନିଯାଏ॥2॥

Page 786

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹੁਕਮੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ਬਹੁ ਭਿਤਿ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଇଶ୍ୱର ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସଂସାର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ ਸਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥
ହେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର! ତୋର ହୁକୁମ କେତେ ବଡ ଜାଣି ହୁଏନାହିଁ।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੂ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ତୁ କିଛି ଜୀବକୁ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛୁ।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਹਉਮੈ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ଯିଏ ନିଜର ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ରୂପୀ ବିକାର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ବାସ୍ତବରେ ସେ ନିର୍ମଳ ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੈ ਸੋਈ ਸਚਿਆਰਾ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ତୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛୁ, ସେ ହିଁ ତୋ' ସାଥିରେ ମିଶିଥାଏ ଆଉ ସେ ହିଁ ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟେ॥2॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3 ॥

ਸੂਹਵੀਏ ਸੂਹਾ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਜਿਨ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥
ହେ ସଧବା ବାଲୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ମାୟାରେ ଯାହାର ଉତ୍ସାହ ଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଲାଲ ଅଟେ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਝੂਠੁ ਸਭੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਜਿਉ ਟਿਕੈ ਨ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਉ ॥
ସାରା ମିଥ୍ୟା ଏକ କ୍ଷଣରେ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ଗଛର ଛାୟା ସ୍ଥିର ରହେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਲੋ ਲਾਲੁ ਹੈ ਜਿਉ ਰੰਗਿ ਮਜੀਠ ਸਚੜਾਉ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବହୁତ ଲାଲ ଅଟେ, ଯେପରି ସେ ମଜିଠ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥାଏ।

ਉਲਟੀ ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਘਰਿ ਆਈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ ॥
ଯାହାର ମନରେ ହରିଙ୍କ ଅମୃତ ନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାର ଅଭିଲାଷ ମାୟାଠାରୁ ପୁନଃ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିଛି।

ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਕੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ସୋହାଗର ଲାଲ ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ବିକାରର ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਇਸੁ ਲਹਦੇ ਬਿਲਮ ਨ ਹੋਵਈ ਰੰਡ ਬੈਠੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ଏହି ରଙ୍ଗକୁ ଛଡାଇବାରେ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ବିଧବା ହୋଇଥାଏ।

ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਦੁੰਮਣੀ ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ ਲੋਭਾਇ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସିଥିବା ମୂର୍ଖ ଓ ବିଚରା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଲାଲ ବେଶରେ ଲୋଭିଲା ରହିଥାଏ।

ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਕਰਿ ਭੈ ਭਾਇ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଲାଲ ରଙ୍ଗ ବନାଇପ୍ରଭୁ ଭୟ ଓ ପ୍ରେମକୁ ନିଜର ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଯାଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ବନି ରହିଥାଏ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਅਨੁ ਆਪਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ସ୍ୱୟଂଭୂ ଇଶ୍ୱର ନିଜ ଗୁଣର ମୂଲ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਪਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜାଣି ହୁଏନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਰਮਾਈ ॥
ମାୟାର ମୋହ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ, ଯାହା ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਠਉਰ ਨ ਪਾਇਨ੍ੀ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਸਭ ਚਲੈ ਰਜਾਈ ॥੩॥
ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି॥3॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਸੁਹੈ ਵੇਸਿ ਕਾਮਣਿ ਕੁਲਖਣੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਛੋਡਿ ਪਰ ਪੁਰਖ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ଲାଲ ବେଶ ବାଲୀ ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ କୁଲକ୍ଷଣୀ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଛାଡି ପର ପୁରୁଷ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਓਸੁ ਸੀਲੁ ਨ ਸੰਜਮੁ ਸਦਾ ਝੂਠੁ ਬੋਲੈ ਮਨਮੁਖਿ ਕਰਮ ਖੁਆਰੁ ॥
ତାହାକୁ କିଛି ଲଜ୍ଜା ନଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟା ବୋଲିଥାଏ, ସେ କର୍ମ କରି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਪੂਰਬਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਭਤਾਰੁ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଭ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ପତି-ପରମେଶ୍ୱର ମିଳିଯାନ୍ତି।

ਸੁਹਾ ਵੇਸੁ ਸਭੁ ਉਤਾਰਿ ਧਰੇ ਗਲਿ ਪਹਿਰੈ ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ସେ ନିଜର ଲାଲ ବେଶ ବାହାର କରି ଗଳାରେ କ୍ଷମା ରୂପୀ ଶୃଙ୍ଗାର ପିନ୍ଧିନିଏ।

ਪੇਈਐ ਸਾਹੁਰੈ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ਤਿਸੁ ਪੂਜ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸੈਸਾਰੁ ॥
ପୁଣି ସେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ବହୁତ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସାରା ସଂସାର ତାହାଙ୍କ ପୂଜା କରିଥାଏ।

ਓਹ ਰਲਾਈ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾ ਰਲੈ ਜਿਸੁ ਰਾਵੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସହୁତ ରଚୟିତା ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, କାହା ସାଥିରେ ତାହାକୁ ମିଳନ କରାଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମିଳନ କରେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਜਿਸੁ ਅਵਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਭਰਤਾਰੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯାହାର ପତି ଅନଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸੂਹਾ ਰੰਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸੀ ਬਿਨੁ ਤਾਗੇ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥
ମାୟାର ଲାଲ ରଙ୍ଗ ରାତିର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ ଆଉ ସୂତା ବିନା ଗଳାରେ ପିନ୍ଧିବା ହାର ସମାନ ଅଟେ।

ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥିବା ବ୍ରହ୍ମ-ଚିନ୍ତନ ଯେପରି ଅଟେ, ସେପରି ହିଁ ମଜିଠର ସଚ୍ଚା ରଙ୍ଗ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾ ਰਸੀ ਸਭਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ਛਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରୂପୀ ମହାରସରେ ଭିଜି ରହିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ମନ୍ଦ ଗୁଣ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਆਪਿ ਉਪਾਇਓਨੁ ਕਰਿ ਚੋਜ ਵਿਡਾਨੁ ॥
ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରି ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଏହି ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਪੰਚ ਧਾਤੁ ਵਿਚਿ ਪਾਈਅਨੁ ਮੋਹੁ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ସେ ଏଥିରେ ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ- ବାୟୁ, ଆକାଶ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀ ରଖିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋହ, ମିଥ୍ୟା ଓ ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ଢାଳିଛନ୍ତି।

ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੁ ॥
ଜ୍ଞାନହୀନ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਇਕਨਾ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਓਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗਿਆਨੁ ॥
କିଛି ଜୀବଙ୍କୁ ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ବ୍ରହ୍ମ-ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਓਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੪॥
ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ସେ ଭକ୍ତିର ଖଜଣା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି॥4॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਸੁਹਵੀਏ ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਛਡਿ ਤੂ ਤਾ ਪਿਰ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ ॥
ହେ ସୁହାଗିନୀ! ତୁ ନିଜ ଲାଲ ବେଶ ତ୍ୟାଗ କର, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତୋର ପ୍ରିୟ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ପାରିବୁ।

ਸੂਹੈ ਵੇਸਿ ਪਿਰੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨਮੁਖਿ ਦਝਿ ਮੁਈ ਗਾਵਾਰਿ ॥
ମିଥ୍ୟା ଲାଲ ବେଶରେ କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇନାହାନ୍ତି ଆଉ ବୋକା ମନମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମାୟାର ମୋହରେ ଜଳି ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸੂਹਾ ਵੇਸੁ ਗਇਆ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥
ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ନଷ୍ଟ କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଯାହାର ଲାଲ ବେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਲਾਲੁ ਹੋਆ ਰਸਨਾ ਰਤੀ ਗੁਣ ਸਾਰਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ତାହାର ମନ-ତନ ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାର ଜିହ୍ୱା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਭੈ ਭਾਇ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ ଆଉ ମନରେ ଶବ୍ଦ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ସେ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଘର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਮੁੰਧੇ ਸੂਹਾ ਪਰਹਰਹੁ ਲਾਲੁ ਕਰਹੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ନିଜର ବେଶ ତ୍ୟାଗ କର ଆଉ ଲାଲ ଶୃଙ୍ଗାର କର।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਵੀਸਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਮੁੰਧ ਸੁਹਾਵੀ ਸੋਹਣੀ ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਸਹਜਿ ਭਤਾਰੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବ ବାଲା ପତି-ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଗୁଣବାନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਰਾਵੀਐ ਰਾਵੇ ਰਾਵਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ରମଣ କରିଥାଏ, ଯାହା ସହିତ ରମଣ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮੋਹੁ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ ਰਤਾ ॥
ପରିବାରର ମୋହ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਮੁਏ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਲਿਤਾ ॥
ସେ ସାରା ଜୀବନ ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ମମତ୍ୱ କରି ହିଁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ସାଥିରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନେଇପାରେ ନାହିଁ।

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਸੁਝਈ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿਤਾ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ ଯେ ଯମ ତାହା ଉପରେ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਜਮਕਾਲਿ ਵਸਿ ਕਿਤਾ ॥
ଯମକାଳ ତାହାକୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିଥାଏ ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାକୁ ଏହି ସୁନେଲି ଅବସର ପୁନର୍ବାର ମିଳେନାହିଁ।

ਜੇਹਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਓਨੁ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਿਤਾ ॥੫॥
କିନ୍ତୁ ସେ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯାହା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ତାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ॥5॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਸਤੀਆ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਜੋ ਮੜਿਆ ਲਗਿ ਜਲੰਨ੍ਹਿ ॥
ସେହି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସତୀ କୁହାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯିଏ ପତିର ଶବ ସହିତ ଜଳି ମରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਤੀਆ ਜਾਣੀਅਨ੍ਹਿ ਜਿ ਬਿਰਹੇ ਚੋਟ ਮਰੰਨ੍ਹਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ହିଁ ସତୀ ପାଇଁ ଦାବିଦାର, ଯିଏ ନିଜ ପତିର ବିୟୋଗର ଦୁଃଖରେ ମରିଯାଇ ଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਭੀ ਸੋ ਸਤੀਆ ਜਾਣੀਅਨਿ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹੰਨ੍ਹਿ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲଜ୍ଜା ଓ ସନ୍ତୋଷ ସହିତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସତୀ ମାନିବା ଉଚିତ।

ਸੇਵਨਿ ਸਾਈ ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਸੰਮ੍ਹ੍ਹਾਲੰਨ੍ਹਿ ॥੨॥
ସେ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଆଉ ନିତ୍ୟ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଥାଏ॥2॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਕੰਤਾ ਨਾਲਿ ਮਹੇਲੀਆ ਸੇਤੀ ਅਗਿ ਜਲਾਹਿ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ପତିର ସାଥିରେ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ମରିଥାଏ,

ਜੇ ਜਾਣਹਿ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਤਾ ਤਨਿ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥
ସେ ନିଜ ତନ ଉପରେ ଦୁଃଖ ସହନ କରିଥାଏ, ଯଦି ସେ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ପତି ଭାବିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕੰਤ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸੇ ਕਿਉ ਅਗਿ ਜਲਾਹਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ପତି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ସତୀ ହେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।

ਭਾਵੈ ਜੀਵਉ ਕੈ ਮਰਉ ਦੂਰਹੁ ਹੀ ਭਜਿ ਜਾਹਿ ॥੩॥
ତାହାର ପତି ଜୀବିତ ରହୁ କିମ୍ବା ମରିଯାଉ, ସେ ତାହା ଠାରୁ ଦୂରକୁ ହିଁ ଚାଲିଯାଏ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੁਧੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਾਲਿ ਉਪਾਇਆ ਲੇਖੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ସାଥିରେ ହିଁ ଜାତ କରିଛୁ ଆଉ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖି ଦେଇଛୁ।

ਨਾਵੈ ਜੇਵਡ ਹੋਰ ਦਾਤਿ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਿਆ ॥
ନାମ ଭଳି ଆଉ ବଡ ଦାନ ନାହିଁ, ନା ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ ଆଉ ନା କୌଣସି ଚିହ୍ନ ନାହିଁ।

ਨਾਮੁ ਅਖੁਟੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ॥
ନାମ ଏକ ଅକ୍ଷୟ ଖଜଣା ଅଟେ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਦੇਵਸੀ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਲਿਖਿਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରି ଯାହାକୁ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ପୁନଃ ତାହାର ଦୁଃଖ-ସୁଖର ଭାଗ୍ୟ ଲେଖନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਸੇ ਜਨ ਮਿਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਿਆ ॥੬॥
ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ଜପ କରିଥାଏ, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ଥାଏ॥6॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 2 ॥

ਜਿਨੀ ਚਲਣੁ ਜਾਣਿਆ ਸੇ ਕਿਉ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଭେଦ ଜାଣି ଦେଇଛି ଯେ ସେ ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯିବାକୁ ହେବ, ସେ ମିଥ୍ୟା ଧନ୍ଦାର ପ୍ରସାର କାହିଁକି କରିବ?

ਚਲਣ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰ ॥੧॥
ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାଇବା ଲୋକ ଏହି ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਰਾਤਿ ਕਾਰਣਿ ਧਨੁ ਸੰਚੀਐ ਭਲਕੇ ਚਲਣੁ ਹੋਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ରୂପୀ ଏକ ରାତ୍ରି ପାଇଁ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ସକାଳେ ହିଁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਾ ਹੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସଞ୍ଚିତ ଧନ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ, ପୁଣି ତାହାକୁ ପଶ୍ଚାତାପ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2 ॥

ਬਧਾ ਚਟੀ ਜੋ ਭਰੇ ਨਾ ਗੁਣੁ ਨਾ ਉਪਕਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନାଚାର ହୋଇ କର୍ମ କରିଥାଏ, ଏଥିରେ ତାହାର ନା କୌଣସି ଗୁଣ ଥାଏ ଆଉ ନା ତାହାର ଉପକାର ହୋଇଥାଏ।

ਸੇਤੀ ਖੁਸੀ ਸਵਾਰੀਐ ਨਾਨਕ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰੁ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯାହା ସେ ନିଜ ଖୁସିରେ କରିଥାଏ॥3॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਮਨਹਠਿ ਤਰਫ ਨ ਜਿਪਈ ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਘਾਲੇ ॥
ନିଜ ମନର ଜିଦି କାରଣରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ପକ୍ଷରେ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ, ହୁଏତ ସେ ବହୁତ ସାଧନା କରିଥାଇ ପାରେ।

ਤਰਫ ਜਿਣੈ ਸਤ ਭਾਉ ਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସଫଳ ହାସଲ କରିଥାଏ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ॥4॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରକୃତି ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਭ ਭਵਿ ਥਕੀ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਹੋਈ ॥
ସାରା ଦୁନିଆ ଚାରିଯୁଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଥକି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ପାଇ ନାହାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕੁ ਵਿਖਾਲਿਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି॥7॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2 ॥

ਜਿਨਾ ਭਉ ਤਿਨ੍ ਨਾਹਿ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਉ ਨਿਭਵਿਆਹ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଅନ୍ୟ କିଛି ଭୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିନଥାଏ। ପରନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭୟ ନଥାଏ, ତାହାକୁ ବହୁତ ପ୍ରକାର ଭୟ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਪਟੰਤਰਾ ਤਿਤੁ ਦੀਬਾਣਿ ਗਇਆਹ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2 ॥

ਤੁਰਦੇ ਕਉ ਤੁਰਦਾ ਮਿਲੈ ਉਡਤੇ ਕਉ ਉਡਤਾ ॥
ନଦୀକୁ ସାଗର ମିଳିଯାଏ, ବାଯୁକୁ ବାୟୁ ମିଳିଯାଏ, ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନି ଅଗ୍ନିରେ ମିଶିଯାଏ।

ਜੀਵਤੇ ਕਉ ਜੀਵਤਾ ਮਿਲੈ ਮੂਏ ਕਉ ਮੂਆ ॥
ମାଟିକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ମାଟି ମିଳିଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ଏହି ସାରା ପ୍ରକୃତି ବନାଇଛନ୍ତି॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੇ ਸਚੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥
ଅହଂକାର ସମାପ୍ତ କରି ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହରିନାମକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਲਗਿ ਪਏ ਗਾਵਾਰੀ ॥
ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ସୁନ୍ଦର ଘର, ଭବ୍ୟ ମହଲ ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉଦ୍ୟୋଗ ମୋହରେ ଲୀନ ଥାଏ।

ਜਿਨ੍ਿ ਕੀਏ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥
ମନମୁଖୀ ମନୁଷ୍ୟ ମୋହର ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଫସି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇਹਿ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਸਚਿਆ ਕਿਆ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ ॥੮॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଏହି ବିଚରା ଜୀବ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି॥୪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਕਾਮਣਿ ਤਉ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿ ਜਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਤੁ ਮਨਾਇ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀକୁ ସେତେବେଳେ ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ଉଚିତ, ଯଦି ସେ ନିଜର ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିନିଏ।

ਮਤੁ ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਵਈ ਏਵੈ ਬਿਰਥਾ ਜਾਇ ॥
କାରଣ, ବୋଧହୁଏ, ପତି-ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜକୁ ନ ଆସିଲେ ପୁରା ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥରେ ଚାଲିଯାଏ।

ਕਾਮਣਿ ਪਿਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਉ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀର ପତିର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଶୃଙ୍ଗାର ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਕੀਆ ਤਉ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਾ ਸਹੁ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ତାହା ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଶୃଙ୍ଗାର ହିଁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ପ୍ରଭୁ ତହକୁ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି।

ਭਉ ਸੀਗਾਰੁ ਤਬੋਲ ਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਕਰੇਇ ॥
ସିଏ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟକୁ ନିଜ ଶୃଙ୍ଗାର, ହରିରସକୁ ପାନ ଏବଂ ପ୍ରେମକୁ ନିଜ ଭୋଜନ ବନାଇ ଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ ਕੰਤ ਕਉ ਤਉ ਨਾਨਕ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହା ସହିତ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ମନ, ତନ ଆଦି ସବୁକିଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਕਾਜਲ ਫੁਲ ਤੰਬੋਲ ਰਸੁ ਲੇ ਧਨ ਕੀਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଆଖିରେ କାଜଲ, କେଶରେ ଫୁଲ ଓଠରେ ରସର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ਸੇਜੈ ਕੰਤੁ ਨ ਆਇਓ ਏਵੈ ਭਇਆ ਵਿਕਾਰੁ ॥੨॥
ପରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟ-ଶେଜକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ତାହାର ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਧਨ ਪਿਰੁ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਬਹਨਿ ਇਕਠੇ ਹੋਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ପତି-ପତ୍ନୀ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, ଯିଏ ପରସ୍ପର ମିଶି ବସିଥାନ୍ତି।

ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਮੂਰਤੀ ਧਨ ਪਿਰੁ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥੩॥
ପତି-ପତ୍ନୀ ତାହାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ, ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଜ୍ୟୋତି ଏକ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଶରୀର ଦୁଇ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ଏକ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭୟ ବିନା ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନା ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਭਉ ਊਪਜੈ ਭੈ ਭਾਇ ਰੰਗੁ ਸਵਾਰਿ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ଭୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତିର ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗ ଚଢିଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥
ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାକୁ ସମାପ୍ତ କରି ତାହାଙ୍କ ମନ-ତନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਸੋਹਣਾ ਭੇਟਿਆ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ଯାହାର ମନ-ତନ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଇଶ୍ୱର ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਭਉ ਭਾਉ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਸੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥੯॥
ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭୟ ଓ ପ୍ରେମ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆଯାଇଛି॥6॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਵਾਹੁ ਖਸਮ ਤੂ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਹਮ ਕੀਏ ॥
ୱାହ ମାଲିକ! ତୁ ୱାହ ୱାହ ଅଟେ, ଯିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରି ଆମକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਾਗਰ ਲਹਰਿ ਸਮੁੰਦ ਸਰ ਵੇਲਿ ਵਰਸ ਵਰਾਹੁ ॥
ତୁ ହିଁ ସାଗର, ସମୁଦ୍ରର ଲହଡି, ସରୋବର, ବନସ୍ପତିର ଶାଖା ଏବଂ ବର୍ଷା କରିବା ବାଲା ବାଦଲ ଜାତ କରିଛୁ।

ਆਪਿ ਖੜੋਵਹਿ ਆਪਿ ਕਰਿ ਆਪੀਣੈ ਆਪਾਹੁ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରି ସେଥିରେ ଆଧାର ବନି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟୁ, ସବୁକିଛି ଅଟୁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਵੈ ਉਨਮਨਿ ਤਤੁ ਕਮਾਹੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ସେବା କରିଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ସେବା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ਮਸਕਤਿ ਲਹਹੁ ਮਜੂਰੀਆ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਖਸਮ ਦਰਾਹੁ ॥
ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ମାଗି ମାଗି ନିଜ ନାମର ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪੁਰ ਦਰ ਵੇਪਰਵਾਹ ਤਉ ਦਰਿ ਊਣਾ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଘର ଖଜଣାରେ ଭରପୁର ଅଟେ, ତୋର ଘରେ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ ॥1॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਉਜਲ ਮੋਤੀ ਸੋਹਣੇ ਰਤਨਾ ਨਾਲਿ ਜੁੜੰਨਿ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ସୁନ୍ଦର ଶରୀରରେ ମୋତି ଭଳି ଧବଳ ଦାନ୍ତ ଏବଂ ରତ୍ନ ଭଳି ନେତ୍ର ଖଚିତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਜਰੁ ਵੈਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਬੁਢੇ ਥੀਇ ਮਰੰਨਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ମରିଥାଏ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ତାହାର ଶତ୍ରୁ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଶରୀରକୁ ନାଶ କରିଦିଏ॥2॥

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ହରି ସାଲାହୀ ସଦା ସଦା ତନୁ ମନୁ ସଉପି ସରୀରୁ ॥
ନିଜ ତନ-ମନ ଏବଂ ଶରୀର ସବୁ ସମର୍ପଣ କରି ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର।

ଗୁର ସବଦୀ ସଚୁ ପାଇଆ ସଚਾ ଗହିର ଗੰਭੀରୁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ, ଯାହା ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ।

ମନି ତନି ହିରଦै ରବି ରହିଆ ହରି ହୀରਾ ହୀରୁ ॥
ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ତନ-ମନ-ହୃଦୟ ସବୁଠି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ଜନମ ମରଣ କਾ ଦୁਖୁ ଗଇଆ ଫିରି ପବै ନ ଫୀରୁ ॥
ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋତେ ଏଥିରେ ଆସିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ନାନକ ନਾମୁ ସଲਾହି ତୂ ହରି ଗୁଣੀ ଗହୀରୁ ॥୧୦॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତୁ ତାହାଙ୍କ ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ଚାଲ॥10॥

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ନାନକ ଇହୁ ତନୁ ଜାଲି ଜିନି ଜଲିଐ ନਾମୁ ବିସਾରିଆ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଶରୀର ଜଳାଇ ଦିଅ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ପଉଦी ଜਾଇ ପରਾଲି ପିଛै ହଥୁ ନ ਅੰਬੜै ତିତୁ ନିବੰਧै ତਾଲି ॥୧॥
ତୋର ହୃଦୟରେ ପାପର ମଇଳା ପଡି ରହିଛି, ଯାହା ସଫା କରିବା ପାଇଁ ତୋର ହାତ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବ ନାହିଁ।

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ନାନକ ମନ କେ କੰମ ଫିଟିଆ ଗଣତ ନ ଆବହୀ ॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ମନର କାର୍ଯ୍ୟ ଏତେ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਿਤੀ ਲਹਾ ਸਹੰਮ ਜਾ ਬਖਸੇ ਤਾ ਧਕਾ ਨਹੀ ॥੨॥
ଓହ! ଏହି କାରଣରୁ ବୋଧ ହୁଏ ମୁଁ ଅନେକ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି, ଯଦି ପରମାତ୍ମା କ୍ଷମା କରି ଦିଅନ୍ତି ମୋତେ ବିପଦର ଧକ୍କା ଲାଗିବ ନାହିଁ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਚਲਾਇਓਨੁ ਕਰਿ ਸਚੁ ਫੁਰਮਾਨੁ ॥
ପରମାତ୍ମା ସଚ୍ଚା ବିଧାନ ଲାଗୁ କରି ସାରା ଦୁନିଆରେ ନିଜର ସଚ୍ଚା ହୁକୁମ ଚଲାଇଛନ୍ତି।

ਸਦਾ ਨਿਹਚਲੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥
ସେହି ଚତୁର ପରମ ପୁରୁଷ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵੀਐ ਸਚੁ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସତ୍ୟ ଶବ୍ଦ ହିଁ ସମର୍ଥ ଅଟେ।

ਪੂਰਾ ਥਾਟੁ ਬਣਾਇਆ ਰੰਗੁ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨੁ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥੧੧॥
ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ଏବଂ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣାଯାଇ ଥାଏ॥11॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਨਾਨਕ ਬਦਰਾ ਮਾਲ ਕਾ ਭੀਤਰਿ ਧਰਿਆ ਆਣਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବର ଶୁଭାଶୁଭ କର୍ମର ଲେଖା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ରଖାଯାଇଥାଏ।

ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਰਖੀਅਨਿ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਦੀਬਾਣਿ ॥੧॥
ମାଲିକଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୁଭ ଅଅଶୁଭ କର୍ମର ପରଖ କରାଯାଏ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ନାୱଣ ଚଲେ ତୀରଥੀ ମନਿ ਖੋਟੈ ਤਨਿ ਚੋਰ ॥
କିଛି ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ବହୁତ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ଓ ତନରେ ବିକାର ରୂପୀ ଚୋର ଥାଏ, ସେ ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥାଏ।

ਇਕੁ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰ ॥
ଫଳରେ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବିକାରର ଏକ ଭାଗ ଚାଲିଯାଏ, କିନ୍ତୁ ପୁନଃ ଦୁଇ ଭାଗ ତାହା ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ।

ਬਾਹਰਿ ਧੋਤੀ ਤੂਮੜੀ ਅੰਦਰਿ ਵਿਸੁ ਨਿਕੋਰ ॥
ବାହାରେ ମିଠା ଥାଏ ଓ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବିଷ ଭରି ରହିଥାଏ।

ਸਾਧ ਭਲੇ ਅਣਨਾਤਿਆ ਚੋਰ ਸਿ ਚੋਰਾ ਚੋਰ ॥੨॥
ସାଧୁ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଏପରିକି ଏଏହି ସ୍ନାନ ବିନା, ପରନ୍ତୁ ସ୍ନାନ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକ ଚୋର , ଚୋର ହିଁ ଅଟେ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਚਲਾਇਦਾ ਜਗੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ନିଜର ହୁକୁମ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ କାୟାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਇਕਿ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਲਾਇਅਨੁ ਗੁਰ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ କିଛି ଜୀବଙ୍କୁ ନିଜେ ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦਹ ਦਿਸ ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਾਵਦਾ ਗੁਰਿ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥
ଏହି ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ଦୌଡି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଏହା ଉପରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭ ਲੋਚਦੀ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਇਆ ॥
ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ନାମର ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ଗୁରୁ ମତ ଅନୁସାରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੀਐ ਜੋ ਹਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥
ଇଶ୍ୱର ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଟାଳି ହେବ ନାହିଁ।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਦੁਇ ਦੀਵੇ ਚਉਦਹ ਹਟਨਾਲੇ ॥
ଦୁନିଆକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିବା ପାଇଁ ପରମାତ୍ମା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର୍‌କୁ ଦୀପକ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଚଉଦଟି ସଂସାରକୁ ଦୋକାନ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥
ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି।

ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੇ ਹਟ ਹੋਆ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦୋକାନ ଖୋଲି ଯାଇଛି, ବ୍ୟାପାର ହେବାରେ ଲାଗିଛି।

ਜੋ ਪਹੁਚੈ ਸੋ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇ ଆସିଥାଏ, ସେ ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਧਰਮੁ ਦਲਾਲੁ ਪਾਏ ਨੀਸਾਣੁ ॥
ଯମରାଜ ରୂପୀ ଦଲାଲ ଜୀବର ଶୁଭାଶୁଭ କର୍ମ ଉପରେ ମୋହର ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବର ଅର୍ଜିତ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ହିଁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ਘਰਿ ਆਏ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରି ନିଜ ଘରକୁ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ ଶୁଭ କାମନା ମିଳିଥାଏ।

ਸਚ ਨਾਮ ਕੀ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥
ଆଉ ତାହାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟନାମର ବଡିମା ମିଳିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਰਾਤੀ ਹੋਵਨਿ ਕਾਲੀਆ ਸੁਪੇਦਾ ਸੇ ਵੰਨ ॥
ଯେତେବେଳେ ରାତ୍ରି ହୋଇଥାଏ, ଧଳା ବସ୍ତ୍ରର ରଙ୍ଗ ଧଳା ହିଁ ରହିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଦୁଃଖରେ ମଧ୍ୟ ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଛାଡେ ନାହିଁ।

ਦਿਹੁ ਬਗਾ ਤਪੈ ਘਣਾ ਕਾਲਿਆ ਕਾਲੇ ਵੰਨ ॥
ନିଃଶଙ୍କୋଚରେ ଦିନ ଧଳା ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଅଧିକ ଗରମ ହୋଇଥାଏ, ତଥାପି କଳା ବସ୍ତ୍ରର ରଙ୍ଗ କଳା ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਅੰਧੇ ਅਕਲੀ ਬਾਹਰੇ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਗਿਆਨੁ ॥
ଜ୍ଞାନହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଅବୁଝା ହିଁ ରହିଥାଏ, ମୂର୍ଖ ଅନ୍ଧ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ ମୂର୍ଖ ଜ୍ଞାନହୀନ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੇ ਕਬਹਿ ਨ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନି ନଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਰਚਾਇਆ ਹਰਿ ਸਚੈ ਆਪੇ ॥
ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਇਕਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇਅਨੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਵਿਆਪੇ ॥
କାହାକୁ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ଅହଂ ଭାବନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਇਹੁ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਸਾ ਮਨਮੁਖ ਸੰਤਾਪੇ ॥
ଏହି ମାନବ ଜନ୍ମ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਥਾਪੇ ॥
ଏହି ଜ୍ଞାନ ତାହାକୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଯାହାକୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਸਭ ਵਰਤੈ ਆਪੇ ॥੧੩॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଏକ ଖେଳ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସମାନ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥13॥

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ଚୋରା ଜାରା ରੰଡୀଆ କୁଟନୀଆ ଦୀବାନ୍ତୁ ॥
ଚୋର, ବ୍ୟଭିଚାରୀ, ବେଶ୍ୟା ତଥା ଦଲାଲ ସେମାନଙ୍କ ଏକ ନିଜ ଦଳ ଓ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥାନ୍ତି,

ବେଦୀନା କୀ ଦୋସତୀ ବେଦୀନା କା ଖାନ୍ତୁ ॥
ଦୁଷ୍ଟର ସଙ୍ଗ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ସହିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ଖାଇବା ପିଇବାରେ ମଧ୍ୟ ମେଳ ରହିଥାଏ।

ସିଫତୀ ସାର ନ ଜାਣନੀ ସଦା ବସୈ ସୈତାନୁ ॥
ଏପରି ପାପୀ ଲୋକ ଭଗବାନଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଆଦୌ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ତାହାର ମନରେ ସଦା ସଇତାନ ବାସ କରିଥାଏ।

ଗଦହୁ ଚੰଦନି ଖଉଲୀଐ ଭୀ ସାହୁ ସିଉ ପାନ୍ତୁ ॥
ଯଦି ଗଧକୁ ଚନ୍ଦନର ଲେପ କରି ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଧୂଳିରେ ହିଁ ଲୋଟିଥାଏ।

ନାନକ କୁੜୈ କତିଐ କୁੜା ତਣୀଐ ତਾନ୍ତୁ ॥
ହେ ନାନକ! ମିଥ୍ୟାର ସୂତା ବୁଣିଲେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

କୁੜା କପੜୁ କଛୀଐ କୁੜା ପੈନਣୁ ମାନ୍ତୁ ॥୧॥
ମିଥ୍ୟା କପଡା ମାପ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ, ମିଥ୍ୟା ତାହାର ବସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ତାହାର ଆହାର ଅଟେ। ॥1॥

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1

ବାਂଗା ବୁରଗୁ ସିਂଛୀଆ ନାଲେ ମିଲୀ କଲାਣ ॥
ନମାଜ ପଢୁଥିବା ମୌଲବୀ, ବଂଶୀ ବଜାଉଥିବା ଫକୀର, ବାଜା ବଜାଉଥିବା ଯୋଗୀ ତଥା ନକଲ କରୁଥିବା ମିରାସୀ ମଧ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ଇକି ଦାତେ ଇକି ਮੰਗତେ ନାମୁ ତେରା ପରਵାନୁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୁନିଆରେ କେହି ଦାନୀ ଆଉ କେହି ଭିକାରୀ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ତୋର ନାମ ହିଁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ ਹਉ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ନାମ ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ମନନ କରିଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ ਕੂੜੋ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥
ମାୟାର ମୋହ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ଅନ୍ତରେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਝਗੜਾ ਪਾਇਓਨੁ ਝਗੜੈ ਜਗੁ ਮੁਇਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଅଭିମାନ ହିଁ ଝଗଡା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ଝଗଡା ଯୋଗୁଁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਓਨੁ ਇਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଝଗଡା ସମାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁଠାରେ ନଜର ଆସନ୍ତି।

ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਭਉਜਲੁ ਤਰਿ ਗਇਆ ॥
ସେ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଦିଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਇਆ ॥੧੪॥
ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ହରିନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ॥14॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੀਖਿਆ ਦੇਹਿ ਮੈ ਤੂੰ ਸੰਮ੍ਰਥੁ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ! ତୁ ସମର୍ଥ ଓ ଦାନଶୀଳ ଅଟୁ, ମୋତେ ନାମ ରୂପୀ ଭିକ୍ଷା ଦିଅ।

ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰੀਐ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ମୋର ଅଭିମାନ ଓ ଗର୍ବ ଦୂର କରିଦିଅ ଆଉ କାମ, କ୍ରୋଧ ଓ ଅହଂକାରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନଷ୍ଟ କରିଦିଅ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਪਰਜਾਲੀਐ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ ॥
ମୋର ଲାଳସା ଏବଂ ଲୋଭକୁ ଜଳାଇ ଦିଅ ଯେପରି ମୋତେ ମୋ' ଜୀବନର ଆଧାର ନାମ ମିଳିଯିବ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਵਤਨ ਨਿਰਮਲਾ ਮੈਲਾ ਕਬਹੂੰ ਨ ਹੋਇ ॥
ଏହି ନାମ ଦିନରାତି ନୂତନ ଓ ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ମଇଳା ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਛੁਟੀਐ ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ସଦଗୁରୁ! ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବି ଆଉ ତୋର କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇପାରିବ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା ॥

ਇਕੋ ਕੰਤੁ ਸਬਾਈਆ ਜਿਤੀ ਦਰਿ ਖੜੀਆਹ ॥
ଦ୍ୱାରରେ ଯେତେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ଇଶ୍ୱର ସେହି ସବୁଙ୍କ ପତି ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ ਪੁਛਹਿ ਬਾਤੜੀਆਹ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ହୋଇ ସେମାନେ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ କଥା ପଚାରି ଥାଆନ୍ତି॥2॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਭੇ ਕੰਤੈ ਰਤੀਆ ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਕਿਤੁ ॥
ସମସ୍ତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ମୁଁ ଦୁହାଗିନୀ କେଉଁଥିରେ ଗଣା ହେବି?

ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਏਤੜੇ ਖਸਮੁ ਨ ਫੇਰੇ ਚਿਤੁ ॥੩॥
ମୋ' ପାଖରେ ଏତେ ଅବଗୁଣ ଅଛି ଯେ ମୋର ମାଲିକ ମୋ' ଆଡକୁ ତାହାଙ୍କ ମନ ଆଣନ୍ତି ନାହିଁ॥3॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਦੈ ਵਾਤਿ ॥
ଯାହାର ମୁଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਸਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਇਕ ਮੈ ਦੋਹਾਗਣਿ ਰਾਤਿ ॥੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁ ରାତି ସୁହାଗିନୀକୁ ଦେଉଅଛୁ, କିନ୍ତୁ ମୋ' ପରି ଦୁହାଗିନୀକୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ରାତ୍ରି ଦିଅ॥4॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਦਰਿ ਮੰਗਤੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ॥
ହେ ହରି! ମୁଁ ଭିକାରୀ ତୋ' ଠାରେ ଏକ ଦାନ ମାଗୁଅଛି, ନିଜ କୃପା କରି ମୋତେ ଏହି ଦାନ ଦିଅ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ମୋତେ ନିଜ ସାଥି ଦିଅ, ଯେପରି ମୁଁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି।

ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਧਰਿ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବି ଏବଂ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳାଇବି।

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਹਰਿ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବି, ହରିନାମର ଜୟ-ଜୟକାର କରିବି।

ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ॥੧੫॥
ହରିଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ କର, କାରଣ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ବ୍ୟାପକ ଅଛନ୍ତି॥15॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਜਿਨੀ ਨ ਪਾਇਓ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਕੰਤ ਨ ਪਾਇਓ ਸਾਉ ॥
ଯିଏ ପ୍ରେମ ରସ ପାଇ ନହିଁ ଆଉ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରି ନାହିଁ,

ਸੁੰਞੇ ਘਰ ਕਾ ਪਾਹੁਣਾ ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਉ ॥੧॥
ସେ ଶୂନ୍ୟ ଘରର ଅତିଥି ଭଳି ହିଁ ଲୋଟିଯାଏ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਉ ਓਲਾਮ੍ਹੇ ਦਿਨੈ ਕੇ ਰਾਤੀ ਮਿਲਨ੍ਹਿ ਸਹੰਸ ॥
ପାପ କର୍ମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ଦିନରାତି ହଜାର ହଜାର ପାପର ଅଭିଯୁକ୍ତ ବନିଯାଏ।

ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਛਡਿ ਕੈ ਕਰੰਗੀ ਲਗਾ ਹੰਸੁ ॥
ସେହି ଜୀବ ରୂପୀ ହଂସ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି ତ୍ୟାଗ କରି ମରୁତ ପଶୁର ଅସ୍ଥିକୁ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ବିକାର ଭୋଗିବାରେ ଲାଗିଯାଏ।

ਫਿਟੁ ਇਵੇਹਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਤੁ ਖਾਇ ਵਧਾਇਆ ਪੇਟੁ ॥
ତାହର ଏପରି ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ଖାଇ ନିଜ ପେଟ ବଢାଇଥାଏ।

ନାନକ ସଚେ ନାମ ବିନୁ ସଭੋ ଦୁସମନୁ ହେତୁ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟ ନାମ ବିନା ଏହି ସାରା ମୋହ ଜୀବର ଶତ୍ରୁ ଅର୍ଥାତ ହାନିକାରକ ବନିଯାଏ॥2॥

ପଉଡ଼ी ॥
ପଉଡୀ॥

ଢାଢी ଗୁଣ ଗାବୈ ନିତ ଜନମୁ ସବାରିଆ ॥
ଭାଟ ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ନିଜ ଜନ୍ମ ସଫଳ କରିନିଏ।

ଗୁରମୁଖି ସେବି ସଲାହି ସଚା ଉର ଧାରିଆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଭକ୍ତି ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ସେ ସତ୍ୟକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਘਰੁ ਦਰੁ ਪਾਵੈ ਮਹਲੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ସେ ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ପାଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਹਉ ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଅଟେ।

ਤੂ ਆਪਿ ਸਵਾਰਹਿ ਆਪਿ ਸਿਰਜਨਹਾਰਿਆ ॥੧੬॥
ହେ ସୃଜନହାର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କୁ ସଫଳ କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ ॥16॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥
ଯେପରି ଦୀପ ଜଳାଇଲେ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਤਿ ਪਾਪਾ ਖਾਇ ॥
ସେପରି ହିଁ ବେଦ ଇତ୍ୟାଦି ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଠ ପାପର ମତି ନାଶ କରିଥାଏ।

ਉਗਵੈ ਸੁਰੁ ਨ ਜਾਪੈ ਚੰਦੁ ॥
ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଚନ୍ଦ୍ର ନଜରରେ ଆସେ ନାହିଁ,

ਜਹ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਗਿਆਨੁ ਮਿਟੰਤੁ ॥
ସେପରି ହିଁ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਬੇਦ ਪਾਠ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਕਾਰ ॥
ବେଦର ପାଠ ସଂସାରରେ ଏକ ବ୍ୟବସାୟ ବନିଯାଇଛି।

ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥
ପଣ୍ଡିତ ବେଡକୁ ପଢି ପଢି ବିଚାର କରିଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭ ਹੋਇ ਖੁਆਰ ॥
କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ବିନା ସବୁ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରେ ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ଆନନ୍ଦ ଆସେ ନାହିଁ ଆଉ ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗେ ନାହିଁ,

ਰਸਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ସେ ଜିହ୍ୱାରେ ଫିକା ବୋଲି ନିତ୍ୟ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଯାହା କେହି ମଧ୍ୟ ଟାଳି ପାରିବେ ନାହିଁ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੇ ਆਪਣਾ ਸੋ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥
ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ସେ ନିଜ ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ମନରେ ସତ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିନିଏ।

ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ହାସଲ କରିଥାଏ।

ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ଆରମ୍ଭରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଜୀବର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਇਵ ਸੁਧੁ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੧੭॥
ଏହିପରି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ମଇଳା ମନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ॥17॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਕਾਇਆ ਕੁਮਲ ਫੁਲ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਗੁਪਸਿ ਮਾਲ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମାନବ ଶରୀର ଗଛର କୋମଳ ଶାଖା ଓ ଫୁଲର ମାଳା ଭଳି ଅଟେ।

ਏਨੀ ਫੁਲੀ ਰਉ ਕਰੇ ਅਵਰ ਕਿ ਚੁਣੀਅਹਿ ਡਾਲ ॥੧॥
ଏଣୁ ଏହି ଗୁଣ ରୂପୀ ଫୁଲର ମାଳା ବନାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ। ଏହି ଫୁଲର ହାର ବନାଇବା ପରେ ଅନ୍ୟ ଡାଳ ବାଛିବା କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ରହେ ନାହିଁ॥1॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਨ੍ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ବସନ୍ତ ଅଟେ ଯାହାର ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ଘରେ ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਤ ਦਿਸਾਪੁਰੀ ਸੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਫਿਰਹਿ ਜਲੰਤ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀର ପତି ପରଦେଶୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଦିନରାତି ବିୟୋଗରେ ଜଳି ରହିଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ଦୟା କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵੀ ਗੁਣ ਰਵਾ ਮਨੁ ਸਚੈ ਰਚਨੀ ॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ। ମୋର ମନ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਅੰਤੁ ਕਿਨੈ ਨ ਲਖਨੀ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਜਪਨੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਸਭਿ ਘਰੈ ਵਿਚਿ ਜਚਨੀ ॥੧੮॥
ଏହି ପ୍ରକାର ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଘରେ ପୁରା ହୋଇଯାଏ॥18॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਪਹਿਲ ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ ਪਹਿਲਾ ਮਉਲਿਓ ਸੋਇ ॥
ସର୍ବପ୍ରଥମେ ବସନ୍ତ ଋତୁର ଆଗମନ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହା ପୂର୍ବରୁ ପରମାତ୍ମା ଥିଲେ, ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମେ ବିକଶିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਮਉਲਿਐ ਸਭ ਮਉਲੀਐ ਤਿਸਹਿ ਨ ਮਉਲਿਹੁ ਕੋਇ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ବିକାଶ ପରେ ସବୁଙ୍କ ବିକାଶ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା କାହା ଦ୍ୱାରା ବିକଶିତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਪਹਿਲ ਬਸੰਤੈ ਆਗਮਨਿ ਤਿਸ ਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର, ଯିଏ ବସନ୍ତ ଋତୁର ଆଗମନ ପୂର୍ବରୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଉଚିତ ଯିଏ ସବୁଙ୍କୁ ସାହାରା ଦେଇଥାନ୍ତି॥2॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା ॥2॥

ਮਿਲਿਐ ਮਿਲਿਆ ਨਾ ਮਿਲੈ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਜੇ ਹੋਇ ॥
କେବଳ କହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳନ ହୁଏନାହିଁ, ସଚ୍ଚା ମିଳନ ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ବାସ୍ତବରେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਜੋ ਮਿਲੈ ਮਿਲਿਆ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥੩॥
ଯାହା ନିଜ ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ମିଳିଯାଇଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳନ କୁହାଯାଏ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ବାସ୍ତବରେ ଏହି ସତକର୍ମ କରିବା ଉଚିତ।

ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਗਿਆ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਵੈ ॥
ସଂସାରର ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଂଲଗ୍ନ ରହିବା ବାଲା ପୁନଃ ଯୋନି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤਿਆ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਨਾਮੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ନାମ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ବାଲା ନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਸੇਵਿਐ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥੧੯॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ସଫଳ ଅଟେ, ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ॥19॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ਕਿਸ ਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ ਮੰਞੁ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕੁ ਤੂ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ସମସ୍ତଙ୍କ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସାହାରା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ତୁ ହିଁ ସାହାରା ଅଛୁ।

ਕਿਉ ਨ ਮਰੀਜੈ ਰੋਇ ਜਾ ਲਗੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥੧॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ମୋର ଚିତ୍ତରେ ଆସି ବାସ କରୁ ନାହୁଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ କାହିଁକି ରୋଦନ କରି କରି ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିବି ନାହିଁ॥1॥

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਜਾਂ ਸੁਖੁ ਤਾ ਸਹੁ ਰਾਵਿਓ ਦੁਖਿ ਭੀ ਸੰਮ੍ਰਹਾਲਿਓਇ ॥
ଯଦି ସୁଖ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ଆଉ ଦୁଃଖରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਆਣੀਏ ਇਉ ਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସ୍ତ୍ରୀ! ଏହିପରି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ମିଳନ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਉ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ਵਡੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୋର ମହିମା ବହୁତ ବଡ ଅଟେ, ପୁଣି ମୁଁ କୀଟ ଭଳି ଛୋଟ ଅଟେ, ତୋର କଣ ସ୍ତୁତି କରିବି?

ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਆਪਿ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ଦୟାଳୁ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଉ।

ਮੈ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥
ତୋ' ବିନା ମୋର ଆଉ କେହି ସାଥି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁ ହିଁ ସହାୟକ ହୋଇଥାଉ।

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤੀ ਤਿਨ ਲੈਹਿ ਛਡਾਈ ॥
ଯିଏ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତୁ ତାହାକୁ ଯମ ଠାରୁ ଛଡାଇ ନେଉ।

ਨਾਨਕ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ॥੨੦॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ତିଳେମାତ୍ର କୌଣସି ଲାଳସା ନଥାଏ॥20॥1॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਤਥਾ ਸਭਨਾ ਭਗਤਾ ਕੀ ॥
ରାଗ ସୁହୀ ବାଣୀ ଶ୍ରୀ କବୀର ତଥା ସଭାନା ଭଗତ॥

କବୀର କେ
କବୀରଙ୍କ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਵਤਰਿ ਆਇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਕੀਨਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ଦୁର୍ଲଭ ମାନବ ଜନ୍ମ ନେଇ ତୁ କଣ କରିଛୁ?

ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਲੀਨਾ ॥੧॥
ରାମଙ୍କ ନାମ କେବେ ମୁଖରେ ନେଇ ନାହିଁ॥1॥

ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਕਵਨ ਮਤਿ ਲਾਗੇ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ତୁ କେଉଁ ମତିରେ ଲାଗି ଯାଇଛୁ।

ਮਰ�ि ਜਇਬੇ ਕਉ ਕਿਆ ਕਰਹੁ ਅਭਾਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଅଭାଗା! ତୁ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କଣ କରୁଛୁ?॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਿ ਕੈ ਕੁਟੰਬੁ ਜੀਵਾਇਆ ॥
ତୁ ଦୁଃଖକୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ମାନି ନିଜ ପରିବାରର ପୋଷଣ କରିଛୁ ଆଉ

ਮਰਤੀ ਬਾਰ ਇਕਸਰ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଅଛୁ॥2॥

ਕੰਠ ਗਹਨ ਤਬ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ଯମଦୂତ ତୋତେ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ତୁ ଜୋରରେ ବିଳାପ କରୁଛୁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਆਗੇ ਤੇ ਨ ਸੰਮ੍ਹਹਾਰਾ ॥੩॥੧॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ତୁ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କାହିଁକି ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ?॥3॥2॥

ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥
ସୁହୀ କବୀର ଜୀ॥

ਥਰਹਰ ਕੰਪੈ ਬਾਲਾ ਜੀਉ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କନ୍ୟା ମିଳନ ସମୟରେ ଥର-ଥର କମ୍ପିଥାଏ ଆଉ

ਨਾ ਜਾਨਉ ਕਿਆ ਕਰਸੀ ਪੀਉ ॥੧॥
ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ତାହାର ପ୍ରିୟତମ ତାହା ସହିତ କଣ କରିବେ॥1॥

ਰੈਨਿ ਗਈ ਮਤ ਦਿਨੁ ਭੀ ਜਾਇ ॥
ତାହାର ଯୌବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ହିଁ ବିତି ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାକୁ ଡର ଥାଏ ଯେ ତାହାର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ରୂପୀ ଦିନ ମଧ୍ୟ ଏପରି ବିତିଯିବ।

ਭਵਰ ਗਏ ਬਗ ਬੈਠੇ ਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାର କଳା କେଶ ରୂପୀ ଭଅଁର ଉଡି ଯାଇଥାଏ ଆଉ ଧଳା କେଶ ବାଲା ବଗ ଆସିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਚੈ ਕਰਵੈ ਰਹੈ ਨ ਪਾਨੀ ॥
କଚା ପାତ୍ରରେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପାଣି ରହେ ନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ଶରୀର ଅଟେ।

ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਕਾਇਆ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହଂସ ଉଡି ଯାଇଥାଏ, ଶରୀର ଝାଉଁଳି ଯାଇଥାଏ॥2॥

ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ ਜੈਸੇ ਕਰਤ ਸੀਗਾਰਾ ॥
ଯେପରି କୁମାରୀ କନ୍ୟା ନିଜ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਕਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ ਬਾਝੁ ਭਤਾਰਾ ॥੩॥
ନିଜ ପତି ବିନା ସେ ରଙ୍ଗ ବନାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥3॥

ਕਾਗ ਉਡਾਵਤ ਭੁਜਾ ਪਿਰਾਨੀ ॥
ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ କାଉ ଉଡାଇ ଉଡାଇ ମୋର ବାହୁ ଥକି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ପତି-ପରମେଶ୍ୱର ଆସି ନାହାନ୍ତି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਇਹ ਕਥਾ ਸਿਰਾਨੀ ॥੪॥੨॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ଏହି ଜୀବନ-କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି॥4॥2॥

ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥
ସୁହୀ କବୀର ଜୀ॥

ਅਮਲੁ ਸਿਰਾਨੋ ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ॥
ଏହି ଶରୀର ଉପରେ ତୋ'ର ଅଧିକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତୋତେ ନିଜ କର୍ମର ଲେଖା ଦେବାକୁ ପଡିବ।

ਆਏ ਕਠਿਨ ਦੂਤ ਜਮ ਲੇਨਾ ॥
କଠୋର ସ୍ୱଭାବ ବାଲା ଯମ ଜୀବକୁ ନେବା ପାଇଁ ଆସି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਕਿਆ ਤੈ ਖਟਿਆ ਕਹਾ ਗਵਾਇਆ ॥
ସେ ତାହାକୁ କହିଥାଏ ଯେ ଜଗତକୁ ଆସି ତୁ କଣ ଅର୍ଜନ କରିଛୁ ଆଉ କଣ ହରାଇଛୁ?

ਚਲਹੁ ਸਿਤਾਬ ਦੀਬਾਨਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥੧॥
ଶୀଘ୍ର ଚାଲ, ତୋତେ ଯମରାଜ ବୋଲାଇଛନ୍ତି॥1॥

ਚਲੁ ਦਰਹਾਲੁ ਦੀਵਾਨਿ ਬੁਲਾਇਆ ॥
ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଚାଲ, ଯମରାଜ ନିଜ କଚେରୀକୁ ବୋଲାଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ ਦਰਗਹ ਕਾ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରର ହୁକୁମ ଆସିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਗਾਵ ਕਿਛੁ ਬਾਕੀ ॥
ଜୀବ କହିଥାଏ ଯେ ହେ ଯମଦୂତ! ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ଯେ ମୋର କିଛି ହିସାବ ରହି ଯାଇଛି।

ਲੇਉ ਨਿਬੇਰਿ ਆਜੁ ਕੀ ਰਾਤੀ ॥
ମୁଁ ଆଜି ରାତିରେ ହିଁ ଏହା ସମାପ୍ତ କରିଦେବି।

ਕਿਛੁ ਭੀ ਖਰਚੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ਸਾਰਉ ॥
ତୁମ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେବି।

ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ਸਰਾਇ ਗੁਜਾਰਉ ॥੨॥
ସକାଳେ ନମାଜ ପଢିବି॥2॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ ਕਉ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥
ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ଯାହାକୁ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଯାଇଛି

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੋ ਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਸਭਾਗਾ ॥
ସେ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟେ।

ਈਤ ਊਤ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଲୋକ-ପରଲୋକ ଦୁଇଟିରେ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ਅਮੋਲੇ ॥੩॥
ସେ ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ପଦାର୍ଥ ଜିତିଯାଏ॥3॥

ਜਾਗਤੁ ਸੋਇਆ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଚେତ ରହି ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜର ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ହରାଇ ଥାଏ।

ਮਾਲੁ ਧਨੁ ਜੋਰਿਆ ਭਇਆ ਪਰਾਇਆ ॥
ସେ ଯେଉଁ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିଛି, ମରଣ ପରେ ତାହା ପର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤੇਈ ਨਰ ਭੂਲੇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଭୁଲି ଯାଇଛି,

ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਰੂਲੇ ॥੪॥੩॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲି ମାଟିରେ ମିଶି ଯାଇଛି॥4॥3॥

ਸੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਲਲਿਤ ॥
ସୁହୀ କବୀର ଜୀ ଲଲିତ ॥

ਥਾਕੇ ਨੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਿ ਥਾਕੇ ਥਾਕੀ ਸੁੰਦਰਿ ਕਾਇਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ଦେଖି ଦେଖି ତୋର ନୟନ ଥକି ଯାଇଛି, ଶୁଣି ଶୁଣି ତୋର କାନ ମଧ ଥକି ଯାଇଛି ଆଉ ତୋର ସୁନ୍ଦର କାୟା ମଧ ଥକି ଯାଇଛି।

ਜਰਾ ਹਾਕ ਦੀ ਸਭ ਮਤਿ ਥਾਕੀ ਏਕ ਨ ਥਾਕਸਿ ਮਾਇਆ ॥੧॥
ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଅକଲ ମଧ ଥକି ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଏକ ମାୟାର ମୋହ ଥକି ନାହିଁ॥1॥

ਬਾਵਰੇ ਤੈ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ବାଉଳା! ତୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହୁଁ ଆଉ

ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਤਬ ਲਗੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਹੁ ਜਬ ਲਗੁ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸਾ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀରରେ ଶ୍ୱାସ ଚାଲୁଅଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଚାଲ।

ਜੇ ਘਟੁ ਜਾਇ ਤ ਭਾਉ ਨ ਜਾਸੀ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸਾ ॥੨॥
ଯଦି ତୋର ଶରୀର ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ ପରମତମଙ୍କ ପ୍ରେମ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ତୋର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਜਿਸ ਕਉ ਸਬਦੁ ਬਸਾਵੈ ਅੰਤਰਿ ਚੂਕੈ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਸਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଶବ୍ଦ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਚਉਪੜਿ ਖੇਲੈ ਮਨੁ ਜਿਣਿ ਢਾਲੇ ਪਾਸਾ ॥੩॥
ସେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ନିଜର ଜୀବନ ରୂପୀ ଖେଳ ଖେଳିଥାଏ। ସେ ନିଜର ମନକୁ ଜିତି ପଶା ଫିଙ୍ଗିଥାଏ॥3॥

ਜੋ ਜਨ ਜਾਨਿ ਭਜਹਿ ਅਬਿਗਤ ਕਉ ਤਿਨ ਕਾ ਕਛੂ ਨ ਨਾਸਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ବିଧିକୁ ବୁଝି ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାର କିଛି ମଧ ନାଶ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤੇ ਜਨ ਕਬਹੁ ਨ ਹਾਰਹਿ ਢਾਲਿ ਜੁ ਜਾਨਹਿ ਪਾਸਾ ॥੪॥੪॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ କଦାପି ନିଜର ଜୀବନ ବାଜି ହାରେ ନାହିଁ, ଯିଏ ଏହି ପଶା ଫିଙ୍ଗିବା ଜାଣେ ନାହିଁ॥4॥4॥

ਸੂਹੀ ਲਲਿਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥
ସୁହୀ ଲଲିତ କବୀର ଜୀ॥

ਏਕੁ ਕੋਟੁ ਪੰਚ ਸਿਕਦਾਰਾ ਪੰਚੇ ਮਾਗਹਿ ਹਾਲਾ ॥
ମାନବ ଶରୀର ଏକ ଦୁର୍ଗ ଅଟେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର-ଏହି ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଏହି ଦୁର୍ଗର ଅଧିକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ହିଁ ମୋ' ଠାରୁ କର ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਜਿਮੀ ਨਾਹੀ ਮੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਬੋਈ ਐਸਾ ਦੇਨੁ ਦੁਖਾਲਾ ॥੧॥
ଏ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ ମୁଁ ଜମିରେ ବୁଣି ନାହିଁ, ସେମାନେ ମୋତେ ଏପରି ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେପରି ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ଜମି ବୁଣିଛି॥1॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗਾ ਮੋ ਕਉ ਨੀਤਿ ਡਸੈ ਪਟਵਾਰੀ ॥
ହେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତ! ମୃତ୍ୟୁ ରୂପୀ ଭୟ ଦଂଶନ କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଦୁଃଖୀ କରିଥାଏ।

ਊਪਰਿ ਭੁਜਾ ਕਰਿ ਮੈ ਗੁਰ ਪਹਿ ਪੁਕਾਰਿਆ ਤਿਨਿ ਹਉ ਲੀਆ ਉਬਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ବାହୁ ଟେକି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଡାକିଥାଏ, ସେ ମୋତେ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨਉ ਡਾਡੀ ਦਸ ਮੁੰਸਫ ਧਾਵਹਿ ਰਈਅਤਿ ਬਸਨ ਨ ਦੇਹੀ ॥
ଶରୀରର ନଅ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ଏବଂ ଦଶ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ - ପାଞ୍ଚ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଓ ପାଞ୍ଚ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୌଡି ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ଏହା ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଦୟା, ଧର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଜାକୁ ବସିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਡੋਰੀ ਪੂਰੀ ਮਾਪਹਿ ਨਾਹੀ ਬਹੁ ਬਿਸਟਾਲਾ ਲੇਹੀ ॥੨॥
ସେମାନେ ମାପ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ତଥା ଉତ୍କୋଚ ନେଇଥାନ୍ତି॥2॥

ਬਹਤਰਿ ਘਰ ਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਸਮਾਇਆ ਉਨਿ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਈ ॥
ମୋର ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ରହିଥାଏ, ସେ ମୋର ଲେଖାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਾ ਦਫਤਰੁ ਸੋਧਿਆ ਬਾਕੀ ਰਿਜਮ ਨ ਕਾਈ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଯମରାଜଙ୍କ ଦପ୍ତରରେ ମୋର କର୍ମର ଲେଖା ଯାଞ୍ଚ ହୋଇଥାଏ, ମୋ' ପାଖରେ କିଛି ଋଣ ବାହାରେ ନାହିଁ॥3॥

ਸੰਤਾ ਕਉ ਮਤਿ ਕੋਈ ਨਿੰਦਹੁ ਸੰਤ ਰਾਮੁ ਹੈ ਏਕੁ ॥
କୌଣସି ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦା କର ନାହିଁ, କାରଣ ସନ୍ଥ ଓ ରାମ ଏକ ହିଁ ରୂପ ଅଟନ୍ତି।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੈ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ਬਿਬੇਕੁ ॥੪॥੫॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାର ନାମ ବିବେକ ଅଟେ॥4॥5॥

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ ସୁହୀ ବାଣୀ ସ୍ରୀ ରବିଦାସ ଜୀଙ୍କ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਹ ਕੀ ਸਾਰ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜਾਨੈ ॥
ସୁହାଗିନୀ ହିଁ ନିଜ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣିଥାଏ।

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸੁਖ ਰਲੀਆ ਮਾਨੈ ॥
ସେ ନିଜ ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସୁଖ ଓ ରଙ୍ଗ ମନାଇଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਇ ਨ ਅੰਤਰੁ ਰਾਖੈ ॥
ସେ ତନ-ମନ ନିଜ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ଅନ୍ତର ରଖେ ନାହିଁ।

ਅਵਰਾ ਦੇਖਿ ਨ ਸੁਨੈ ਅਭਾਖੈ ॥੧॥
ସେ ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ, ନା ତାହାର କଥା ଶୁଣିଥାଏ ଆଉ ନା ହିଁ ଅଶୁଭ ବଚନ ବୋଲିଥାଏ॥1॥

ਸੋ ਕਤ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥
ସେ ପରର ଯନ୍ତ୍ରଣା କିପରି ବୁଝି ପାରିବ,

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਦਰਦੁ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରେମର ପୀଡା କେବେ ଆସି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਖੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ਦੁਇ ਪਖ ਹੀਨੀ ॥
ସେହି ଦୁହାଗିନୀ ଦୁଃଖୀ ହିଁ ରହିଥାଏ ଆଉ ଲୋକ-ପରଲୋକରୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିତ ରହିଥାଏ,

ਜਿਨਿ ਨਾਹ ਨਿਰੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨੀ ॥
ଯିଏ ନିଜ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିରନ୍ତର ଭକ୍ତି କରି ନାହିଁ।

ਪੁਰ ਸਲਾਤ ਕਾ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥
ମୃତ୍ୟୁର ମାର୍ଗ ବଡ ଦୁଃଖଦାୟକ ଅଟେ,

ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਗਵਨੁ ਇਕੇਲਾ ॥੨॥
ଜୀବ ସାଥିରେ ତାହାର କୌଣସି ସଙ୍ଗୀ ଓ ସାଥି ରହନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାକୁ ଏକାକୀ ହିଁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ॥2॥

ਦੁਖੀਆ ਦਰਦਵੰਦੁ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ମୁଁ ଦୁଃଖ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିତ ତୋର ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛି।

ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ਜਬਾਬੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ମୋତେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି, କିନ୍ତୁ ତୋ' ନିକଟରୁ ମୋତେ କୌଣସି ଜବାବ ମିଳିନାହିଁ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥
ରବିଦାସ ଜୀ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ!ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਕਰੁ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ॥੩॥੧॥
ଯେପରି ତୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବି ଥାଉ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ଗତି କର॥3॥1॥

ਸੂਹੀ ॥
ସୁହୀ॥

ਜੋ ਦਿਨ ਆਵਹਿ ਸੋ ਦਿਨ ਜਾਹੀ ॥
ଜୀବନର ଯେଉଁ ଦିନ ଆସିଥାଏ, ତାହା ବିତିଯାଏ।

ਕਰਨਾ ਕੂਚੁ ਰਹਨੁ ਥਿਰੁ ਨਾਹੀ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ନା ଏକ ଦିନ ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ ହୁଏ ଆଉ ଏଠାରେ କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ରହି ନାହିଁ।

ਸੰਗੁ ਚਲਤ ਹੈ ਹਮ ਭੀ ਚਲਨਾ ॥
ଆମର ସାଥି ଏହି ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯାଉଛି ଆଉ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ ହେବ।

ਦੂਰਿ ਗਵਨੁ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਮਰਨਾ ॥੧॥
ମୃତ୍ୟୁ ଆମର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛି ଆଉ ବହୁତ ଦୂର ଗମନ କରିଥାଏ॥1॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਇਆ ਜਾਗੁ ਇਆਨਾ ॥
ହେ ବିଚରା ମନୁଷ୍ୟ! ତୁ କାହିଁକି ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଛୁ, ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ।

ਤੈ ਜੀਵਨੁ ਜਗਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଜଗତର ଜୀବନକୁ ସତ୍ୟ ଭାବି ନେଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ ਸੁ ਰਿਜਕੁ ਅੰਬਰਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଜୀବନ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ଆଧାର ଦେଇ ପ୍ରତିପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਹਾਟੁ ਚਲਾਵੈ ॥
ସବୁ ଶରୀରରେ ସେ ନିଜ ଦୋକାନ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਕਰਿ ਬੰਦਿਗੀ ਛਾਡਿ ਮੈ ਮੇਰਾ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ମମତ୍ୱ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର।

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰਿ ਸਵੇਰਾ ॥੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତୋର ଜୀବନର ପ୍ରାତଃ ସମୟ ଅଟେ, ନିଜ ହୃଦୟରେ ନାମ-ସ୍ମରଣ କର॥2॥

ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨੋ ਪੰਥੁ ਨ ਸਵਾਰਾ ॥
ତୋର ସାରା ଜୀବନ ବିତି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ପରଲୋକର ମାର୍ଗ ପାଇ ନାହୁଁ।

ਸਾਂਝ ਪਰੀ ਦਹ ਦਿਸ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥
ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଦଶଦିଗରେ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਨਿਦਾਨਿ ਦਿਵਾਨੇ ॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଅଜ୍ଞାନ ଓ ବିଚରା
ଜୀବ!

ਚੇਤਸਿ ਨਾਹੀ ਦੁਨੀਆ ਫਨ ਖਾਨੇ ॥੩॥੨॥
ଏବେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କାହିଁକି ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହଁ? ଏହି ଦୁନିଆ ଜୀବର ନଶ୍ୱର ଘର ଅଟେ॥3॥2॥

ਸੂਹੀ ॥
ସୁହୀ॥

ਊਚੇ ਮੰਦਰ ਸਾਲ ਰਸੋਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଖରେ ଉଚ୍ଚ ମହଲ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ରୋଷେଇ ଘର ଅଛି,

ਏਕ ਘਰੀ ਫੁਨਿ ਰਹਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥
ମରଣ ପରେ ସେଥିରେ ରହିବା ପାଇଁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ॥1॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਐਸਾ ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕੀ ਟਾਟੀ ॥
ଏହି ଶରୀର ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ଚାଳ ଘର ହୋଇଥାଏ।

ਜਲਿ ਗਇਓ ਘਾਸੁ ਰਲਿ ਗਇਓ ਮਾਟੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାରା ଚାଳ ଜଳି ମାଟିରେ ମିଳିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਭਾਈ ਬੰਧ ਕੁਟੰਬ ਸਹੇਰਾ ॥ ਓਇ ਭੀ ਲਾਗੇ ਕਾਢੁ ਸਵੇਰਾ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ଲୀଳା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇ ଥାଏ, ତାହାର ପରିବାର ଓ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସେହି ପାର୍ଥିବ ଶରୀରକୁ ଶୀଘ୍ର କାଢିବାକୁ କହିଥାନ୍ତି॥2॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਉਰਹਿ ਤਨ ਲਾਗੀ ॥
ତାହାର ଧର୍ମପତ୍ନୀ ଯିଏ ତାହାର ହୃଦୟ ସହିତ ଲାଗି ରହିଥିଲା,

ਉਹ ਤਉ ਭੂਤੁ ਭੂਤੁ ਕਰਿ ਭਾਗੀ ॥੩॥
ସେ ମଧ୍ୟ 'ଭୁତ-ଭୁତ' କହି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ॥3॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਸਭੈ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ ॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ବିକାର ରୂପୀ ଚୋର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଲୁଟି ନେଇଛି,

ਹਮ ਤਉ ਏਕ ਰਾਮੁ ਕਹਿ ਛੂਟਿਆ ॥੪॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଆମେ ଏକ ରାମଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ॥4॥3॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਬਾਣੀ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੀ ॥
ରାଗ ସୁହୀ ବାଣୀ ଶେଖ ଫରିଦ ଜୀଙ୍କ॥

ਤਪਿ ਤਪਿ ਲੁਹਿ ਲੁਹਿ ਹਾਥ ਮਰੋਰਉ ॥
ବିରହର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ମୁଁ ହାତ ମଗଡି ଥାଏ ଏବଂ

ਬਾਵਲਿ ਹੋਈ ਸੋ ਸਹੁ ਲੋਰਉ ॥
ବାଉଳି ହୋଇ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ଅଭିଲାଷ କରିଥାଏ।

ਤੈ ਸਹਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕੀਆ ਰੋਸੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ନିଜ ମନରେ ମୋ' ଉପରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହୋଇଛୁ।

ਮੁਝੁ ਅਵਗਨ ਸਹ ਨਾਹੀ ਦੋਸੁ ॥੧॥
ତୋର କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ, ବରଂ ମୋ' ପାଖରେ ଅନେକ ଅବଗୁଣ ଅଛି॥1॥

ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਮੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੀ ॥
ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୋର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି ନାହିଁ।

ਜੋਬਨੁ ਖੋਇ ਪਾਛੈ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଯୌବନ ହରାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଶ୍ଚାତାପ କରୁଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਲੀ ਕੋਇਲ ਤੂ ਕਿਤ ਗੁਨ ਕਾਲੀ ॥
ହେ କଳା କୋଇଲି! ତୁ କେଉଁ କାରଣରୁ କଳା ହୋଇ ଯାଇଛୁ?

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਹਉ ਬਿਰਹੈ ਜਾਲੀ ॥
କୋଇଲି କହିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ବିରହ ଜଳାଇ ଦେଇଛି।

ਪਿਰਹਿ ਬਿਹੂਨ ਕਤਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ସେ କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ?

ਜਾ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି॥2॥

ਵਿਧਣ ਖੂਹੀ ਮੁੰਧ ਇਕੇਲੀ ॥
ମୁଁ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ, ଏକାକୀ ଏହି ଭୟାନକ ସଂସାର ରୂପୀ କୂଅରେ ପଡି ଯାଇଛି।

ਨਾ ਕੋ ਸਾਥੀ ਨਾ ਕੋ ਬੇਲੀ ॥
ଏଠାରେ ନା ମୋର କେହି ସାଥି ଅଛନ୍ତି ଆଉ ନା କେହି ବନ୍ଧୁ ଅଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮੇਲੀ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ମୋତେ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਾ ਫਿਰਿ ਦੇਖਾ ਤਾ ਮੇਰਾ ਅਲਹੁ ਬੇਲੀ ॥੩॥
ଯେଉଁଠି ମୁଁ ଦେଖିଛି, ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବନ୍ଧୁ ବନି ମୋ' ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛନ୍ତି॥3॥

ਵਾਟ ਹਮਾਰੀ ਖਰੀ ਉਡੀਣੀ ॥
ଆମର ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ ବଡ କଠିନ ଅଟେ।

ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਬਹੁਤੁ ਪਿਈਣੀ ॥
ଏହା କୃପାଣ ଧାର ଠାରୁ ତୀକ୍ଷଣ ଓ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ।

ਉਸੁ ਊਪਰਿ ਹੈ ਮਾਰਗੁ ਮੇਰਾ ॥
ସେହି ଉପରେ ମୋର ମାର୍ଗ ଅଛି।

ਸੇਖ ਫਰੀਦਾ ਪੰਥੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰਿ ਸਵੇਰਾ ॥੪॥੧॥
ହେ ଶେଖ ଫରିଦ! ନିଜ ଜୀବନର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ହିଁ ନିଜ ପଥ ସଫଳ କରାଅ॥4॥1॥

ਸੂਹੀ ਲਲਿਤ ॥
ସୁହୀ ଲଲିତ॥

ਬੇੜਾ ਬੰਧਿ ਨ ਸਕਿਓ ਬੰਧਨ ਕੀ ਵੇਲਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବନ ରୂପୀ ବେଡା ବାନ୍ଧିବାର ସମୟ ଥିଲା, ସେତେବେଳେ ତୁ ବାନ୍ଧି ପାରିଲୁ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ-ସ୍ମରଣର ସମୟ ଥିଲା (ଜୀବନ ଥିଲା) ତୁ ସ୍ମରଣ କରିଲୁ ନାହିଁ।

ਭਰਿ ਸਰਵਰੁ ਜਬ ਊਛਲੈ ਤਬ ਤਰਣੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯେତେବେଳେ ସମୁଦ୍ର ଉଛୁଳି ଯାଇ ଲହଡି ମାରୁଛି, ସେଥିରେ ପାର ହେବା କଠିନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଅର୍ଥାତ ଏବେ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ଯେତେବେଳେ ବିକାର ସମୁଦ୍ରରେ ଭରି ଯାଇଛି ଆଉ ଏହାକୁ କାବୁ ପାଇବା କଠିନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਹਥੁ ਨ ਲਾਇ ਕਸੁੰਭੜੈ ਜਲਿ ਜਾਸੀ ਢੋਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରିୟବର! କୁସୁମ ଫୁଲର ରଙ୍ଗ ଭଳି ମାୟା ରୂପୀ ଅଗ୍ନିକୁ ନିଜ ହାତରେ ନିଅ ନାହିଁ, ତୋର ହାତ ଜଳିଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਇਕ ਆਪੀਨ੍ਹੈ ਪਤਲੀ ਸਹ ਕੇਰੇ ਬੋਲਾ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ମାୟାର ମୁକାବିଲାରେ ତୁ ନିଜେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ମାଲିକ ତୋ' ଉପରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହେବେ।

ਦੁਧਾ ਥਣੀ ਨ ਆਵਈ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਨ ਮੇਲਾ ॥੨॥
ସ୍ତନରୁ ବାହାରିବା ଦୁଧ ଯେପରି ସ୍ତନକୁ ଫେରି ଯାଏ ନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ତୋର ଯୌବନ ପୁନର୍ବାର ଆସିବ ନାହିଁ ଆଉ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ତୋର ମିଳନ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥2॥

ਕਹੈ ਫਰੀਦੁ ਸਹੇਲੀਹੋ ਸਹੁ ਅਲਾਏਸੀ ॥
ਫਰਿਦ ਜੀ ਕਹਨ੍ਹਿ ਯੇ ਹੇ ਸਾਥੀ! ਯੇਤੇਵੇਲੇ ਸਾਲਿਕ-ਪ੍ਰਭੁ ਵੋਲਾਲਵੇ, ਏਹਿ ਸਰੀਰ ਸਾਟਿਰੇ ਸਿਸੀਯੇਵ ਆਉ

ਹੰਸੁ ਚਲਸੀ ਡੁੰਮਣਾ ਅਹਿ ਤਨੁ ਢੇਰੀ ਥੀਸੀ ॥੩॥੨॥
ਜੀਵਾਸ੍ਹਾ ਰੂਪੀ ਹਂਸ ਉਦਾਸ ਹੋਲ ਏਠਾਰੂ ਚਾਲਿਯੇਵ ॥3॥2॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଓଁକାର ଏକ ଅଟେ, ତାହାର ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ଆଦିପୁରୁଷ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ଭୟ ନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେହି କାଳାତୀତ ବ୍ରହ୍ମ ମୂର୍ତ୍ତି ସଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକାଶମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1 ଚଉପଦୀ ଘର 1॥

ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ਕਹਾ ਹਉ ਮੀਆ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਵਡਾਈ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ସୁଲତାନ ଅଟୁ, ଯଦି ମୁଁ ତୋତେ ମିଆଁ କହି ସମ୍ବୋଧନ କରିଥାଏ, କେଉଁ କଥା ହେଉଛି, କାରଣ ତୋର ମହିମାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ।

ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੁ ਕਹਾ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਮੂਰਖ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତୁ ଦେଉ, ମୁଁ ତାହା କହିଥାଏ, ଅନ୍ୟଥା ମୋ' ଦ୍ୱାରା କିଛି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ମୋତେ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ଦିଅ, ଯେପରି ମୁଁ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ପାରିବି ତଥା

ਜੈਸੇ ਸਚ ਮਹਿ ਰਹਉ ਰਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ମୁଁ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିବି॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਝ ਤੇ ਤੇਰੀ ਸਭ ਅਸਨਾਈ ॥
ଦୁନିଆରେ ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି, ତାହା ତୋର ହୁକୁମରେ ହିଁ ହେଉଛି, ଏହା ସବୁ ତୋର ହିଁ ବଡପଣ ଅଟେ।

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥੨॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ମୁଁ ତୋର ଅନ୍ତ ଜାଣେ ନାହିଁ, ପୁଣି ମୋର, ଜ୍ଞାନହୀନର, ଚତୁରତା କଣ କରି ପାରିବ॥2॥

ਕਿਆ ਹਉ ਕਥੀ ਕਥੇ ਕਥਿ ਦੇਖਾ ਮੈ ਅਕਥੁ ਨ ਕਥਨਾ ਜਾਈ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର କଣ କଥନ କରିବି? ମୁଁ ତୋର ଗୁଣ କଥନ କରି ଦେଖିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୁ ଅକଥନୀୟ ଅଟୁ ଆଉ ମୋ' ଦ୍ୱାରା କଥନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਆਖਾ ਤਿਲੁ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੩॥
ଯାହା ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା କହୁ ଆଉ ମୁଁ ମାତ୍ର ଏକ ତିଳ ହିଁ ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ॥3॥

ਏਤੇ ਕੂਕਰ ਹਉ ਬੇਗਾਨਾ ਭਉਕਾ ਇਸੁ ਤਨ ਤਾਈ ॥
ଅନେକ କୁକୁର ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଏକ ବୁଲା କୁକୁର ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ପେଟ ପାଇଁ ଭୁକିଥାଏ।

ਭਗਤਿ ਹੀਣੁ ਨਾਨਕੁ ਜੇ ਹੋਇਗਾ ਤਾ ਖਸਮੈ ਨਾਉ ਨ ਜਾਈ ॥੪॥੧॥
ଯଦି ନାନକ ଭକ୍ତିବିହୀନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ତଥାପି ସେ ନାମ ସହିତ ହିଁ ଚାଲିଥିବେ॥4॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1॥

ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ ਵੇਸ ਕਲੰਦਰੁ ਘਟ ਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୋର ମନ ମନ୍ଦିର ଅଟେ ଆଉ ଏହି ତନ ଫିକୀର ବେଶର ଅଟେ ତଥା ଏହା ହୃଦୟ ରୂପୀ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਨਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਾ ॥੧॥
ମୋର ପ୍ରାଣରେ ଏକ ଶବ୍ଦ 'ବ୍ରହ୍ମ' ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ, ଏଣୁ ମୁଁ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସିବି ନାହିଁ॥1॥

ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਦਇਆਲ ਸੇਤੀ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
ହେ ମୋର ମା'! ମୋର ମନ ଦୟାର ଘର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥
ଏଥିପାଇଁ, ପର ପୀଡାକୁ କିଏ ଜାଣିଥାଏ।

ਹਮ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମକୁ ଏବେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ମାଲିକ! ଆମର ଚିନ୍ତା କର।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੨॥
ତୁ ସମୁଦ୍ର, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଆକାଶରେ ଭରପୁର ହୋଇ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଛୁ ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ତୁମର ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି॥2॥

ਸਿਖ ਮਤਿ ਸਭ ਬੁਧਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ਮੰਦਿਰ ਛਾਵਾ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ଭଗବାନ! ମୋତେ ଶିକ୍ଷା, ଅକଲ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଏହି ସବୁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆ ହୋଇଛି ଆଉ ମନ ଓ ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ହୋଇଛି।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥੩॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ମୁଁ ତୋ' ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହିଁ ଆଉ ନିତ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ॥3॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਧੁ ਪਾਸੇ ॥
ସବୁ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ତୋର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ତୋତେ ସେମାନଙ୍କ ଚିନ୍ତା ଅଛି।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਚੰਗਾ ਇਕ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸੇ ॥੪॥੨॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯାହା ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ମୋ' ପାଇଁ ଉଚିତ ଅଟେ ॥4॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1 ॥

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਆਪੇ ਨੀਸਾਨੁ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦରବାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସନ୍ଦେଶ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪੇ ਜਾਨੁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଯଶ ଶୁଣିବା ବାଲା ଶ୍ରୋତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਤਾਨੁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ବନାଇ ତାହାର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥
ହେ ଜଗତପାଳକ! ତୁ ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ନାମ ହିଁ ସର୍ବମାନ୍ୟ ଅଟେ ॥1॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥
ହେ ପାବନସ୍ୱରୂପ! ତୋର ନାମ ସର୍ବସୁଖ ଓ ମୁକ୍ତି ଦାତା ଅଟେ, ଏଣୁ ଏହା ହିଁ ଦିଅ!

ਹਉ ਜਾਚਿਕੁ ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଅଭେଦ ଅଟୁ ଆଉ ମୁଁ ତୋର ନାମର ଯାଚକ ଅଟୁ ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਧਰਕਟੀ ਨਾਰਿ ॥
ମାୟାର ମୋହ କୁଳଟା ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରେମ ଭଳି ଅଟେ,

ਭੂੰਡੀ ਕਾਮਣਿ ਕਾਮਣਿਆਰਿ ॥
ଯିଏ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ବାଲୀ ଓ କାମିନୀ ଅଟେ।

ਰਾਜੁ ਰੂਪੁ ਝੂਠਾ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ॥
ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଆଉ ଏହା କିଛି ଦିନ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਚਾਨਣੁ ਅੰਧਿਆਰਿ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ନାମ ମିଳିଯାଏ, ତାହାର ଅନ୍ଧାର ହୃଦୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ ॥2॥

ਚਖਿ ਛੋਡੀ ਸਹਸਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ମୁଁ ଆସ୍ୱାଦନ କରି ମାୟା ତ୍ୟାଗ କରିଛି ଆଉ ମୋର ମନରେ ଏହି ବିଷୟରେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ।

ਬਾਪੁ ਦਿਸੈ ਵੇਜਾਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ପିଲା ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛି, ତାହାକୁ କେହି ଅବୈଧ ସନ୍ତାନ କହେ ନାହିଁ।

ਏਕੇ ਕਉ ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ବାଲାକୁ କୌଣସି ଭୟ ନଥାଏ।

ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥੩॥
ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ॥3॥

ਸਬਦਿ ਮੁਏ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਰਿਆ ॥
ଯାହାର ଅଭିମାନ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ନିଜ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ନେଇଛି।

ਠਾਕਿ ਰਹੇ ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਧਾਰਿਆ ॥
ଯିଏ ମନକୁ ବିକାର ଠାରୁ କାବୁ କରି ରଖିଛି, ସେ ନିଜ ମନ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ କରି ଦେଇଛି।

ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਗੁਰ ਕਉ ਵਾਰਿਆ ॥
ମୋର କିଛି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଅଟେ।

ନਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ॥4॥3॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਸਹਜ ਧਿਆਨੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਮਾਨੇ ॥
ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ମୋର ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਬਉਰਾਨੇ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੇ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ବିନା ମୁଁ କିପରି ରହିବି? ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕੈਸੇ ਜੀਵਉ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବିନା ମୁଁ କିପରି ଜୀବିତ ରହିବି?

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਅਰਾ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਖਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବିନା ମୋର ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰੈ ਹਉ ਮਰਉ ਦੁਖਾਲੀ ॥
ମୋ' ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଠାରୁ ବିସ୍ମୃତ ହେଲେ ମୁଁ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।
ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਉ ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ ਭਾਲੀ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହରିଙ୍କୁ ଖୋଜିଥାଏ ଓ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସରେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ।

ਸਦ ਬੈਰਾਗਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਹਾਲੀ ॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ବୈରାଗୀ ବନି ହରିନାମରେ ଆନନ୍ଦିତ ରହିଥାଏ।

ਅਬ ਜਾਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਲੀ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଜାଣି ଦେଇଛି ଯେ ହରି ମୋର ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି॥2॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਹੀਐ ਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ହରିଙ୍କ ଅକଥନୀୟ କଥା ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କୁହାଯାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥
ଗୁରୁ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਕਿਆ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ କଣ କରିପାରେ?

ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਚਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥
ଯିଏ ନିଜ ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ରହିଥାଏ॥3॥

ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜੈ ਖੋਟੀ ਰਾਸਿ ॥
ମନମୁଖୀ ମନୁଷ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ମିଥ୍ୟା ପୁଞ୍ଜି ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ପ୍ରଶଂସା ମିଳିଥାଏ, ଯିଏ ନାମର ଲାଭ ହାସଲ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ॥
ହରି କୃପା କରି ନିଜ ଦାସର ଦାସ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ-ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ॥4॥4॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 3 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ, ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਇਆ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਸੋਇਆ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਕਾਪੜੁ ਅੰਗਿ ਚੜਾਇਆ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟର ଖାଇବା, ଶୋଇବା, ପିନ୍ଧିବା ଆଇ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ

ਧ੍ਰਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਜਿਤੁ ਹੁਣਿ ਖਸਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ପରିବାର ସହିତ ତାହାର ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଏହି ଜନ୍ମରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହିଁ।

ਪਉੜੀ ਛੁੜਕੀ ਫਿਰਿ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥
ହାତରୁ ଚାଲିଯାଇଥିବା ଜୀବନ ପୁଣି ଠାରେ ଫେରି ଆସେ ନାହିଁ, ସେ ନିଜର ଦୁର୍ଲଭ ଜୀବନ ହରାଇ ଥାଏ ॥1॥

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਨ ਦੇਈ ਲਿਵ ਲਾਗਣਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ଦୈତ୍ୟଭାବ ତାହାର ବୃତ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ।

ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਜਨ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਤਿਨ ਕੇ ਤੈ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଜଗତର ଜୀବନ ଦାତା! ଯିଏ ତୋର ଭକ୍ତ ଓ ସେବକ ଅଟେ, ତୁ ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛୁ ॥1॥ରୁହ॥

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤਾ ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ ଆଉ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଜୀବ ବିଚରା କିଛି ମଧ୍ୟ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ନୁହେଁ।

ਮੁਕਤ ਬੰਧ ਸਭਿ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਏ ਐਸਾ ਆਖਿ ਵਖਾਣੇ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ଯେ ତୋର ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାଣିର ମୁକ୍ତି-ବନ୍ଧନ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਕਹੀਐ ਮਨਮੁਖ ਬੰਧ ਵਿਚਾਰੇ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କୁହାଯାଏ, କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ବନ୍ଧନରେ ପଡି ରହିଥାଏ ॥2॥

ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ ਜਿਸੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਦਾ ਰਹੈ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ମୁକ୍ତ ଅଟେ, ଯାହାର ବୃତ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଯାଏ, ଆଉ ସେ ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਗਹਣ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਸਚੈ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମା ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଗହନ ଗତି ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

କହତ ନାନକୁ ସଚେ ସିଉ ପ୍ରୀତି ଲାଏ ଚୁକୈ ମନି ଅଭିମାନା ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାର ମନରୁ ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

କହତ ସୁଣତ ସଭେ ସୁଖ ପାୱହି ମାନତ ପାହି ନିଧାନା ॥୪॥୪॥
ନାମ ଶୁଣିବା ଓ ଜପିବା ବାଲା ସବୁ ସୁଖ ହାସଲ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ମନନ କରିବା ବାଲା ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥4॥4॥

ବିଲାୱଲୁ ମହଲା ୩ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 3 ॥

ଗୁରମୁଖି ପ୍ରୀତି ଜିସ ନੋ ଆପେ ଲାଏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ଯାହା ସହିତ ନିଜ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ତିତୁ ଘରି ବିଲାୱଲୁ ଗୁର ସବଦି ସୁହାଏ ॥
ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ।

ମଂଗଲୁ ନାରୀ ଗାୱହି ଆଏ ॥
ସତସଙ୍ଗତି ରୂପକ ନାରୀ ଆସି ତାହାର ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ

ମିଲି ପ୍ରୀତମ ସଦା ସୁਖୁ ପାଏ ॥୧॥
ସେ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସର୍ବଦା ସୁଖ ହାସଲ କରିଥାଏ॥1॥

ହଉ ତିନ ବଲିହାରै ଜିନ୍ ହରି ମଂନି ୱସାଏ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ହରିଙ୍କୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ହରି ଜନ କଉ ମିଲିଆ ସୁਖୁ ପାଈଐ ହରି ଗୁଣ ଗାୱै ସହଜି ସୁਭାଏ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ ସହିତ ମିଶି ବହୁତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସଦା ରଂଗି ରାତେ ତେରै ଚାଏ ॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ତୋ' ସହିତ ମିଳନ କରିବାର ଇଚ୍ଛାରେ ଭକ୍ତ ତୋର ହିଁ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ହରି ଜୀଉ ଆପି ୱସै ମନି ଆଏ ॥
କିନ୍ତୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିନେଉ।

ਆਪੇ ਸੋਭਾ ਸਦ ਹੀ ਪਾਏ ॥
ଏପରି ଭକ୍ତ ସ୍ୱୟଂ ସର୍ବଦା ଶୋଭା ହାସଲ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥
ପୁଣି ଭଗବାନ ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଶାଇ ଥାଆନ୍ତି॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਤੇ ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଶବ୍ଦରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ତାହାର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ।

ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੈ ਹਰਿ ਰਸਿ ਭਾਏ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରୂପୀ ଗାଢ଼ ଲାଲ ରଙ୍ଗରେ ଅନୁରକ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ହରିରସ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥
ସେହି ପ୍ରେମ ରୂପୀ ରଙ୍ଗ କେବେ ବାହାରେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ॥3॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਮਿਟਿਆ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଶବ୍ଦର ନିବାସରୁ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੇਰਾ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਤਿਨ ਬਹੁੜਿ ਨ ਫੇਰਾ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ଗୁଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ॥4॥5॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 3 ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ବଡିମା ମିଳିଯାଇଛି,

ਅਚਿੰਤ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥
ମୁଁ ମାୟା ରୂପୀ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜଳାଇ ଦେଇଛି ଆଉ

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥੧॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ବହୁତ ଶୋଭା ହାସଲ ହୋଇଛି॥1॥

ਜਗਦੀਸ ਸੇਵਉ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕਾਜਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ ମୋ' ପାଖରେ ଆଉ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਾਗਉ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਜਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ନାମ ହିଁ ମାଗିଥାଏ, କାରଣ ମୋର ମନରେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਮਨ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ମନର ଶ୍ରଦ୍ଧାର ମନ ହାସଲ କରିଛି ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ।

ਜੀਵਣ ਮਰਣੁ ਕੋ ਸਮਸਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଏକ ସମାନ ବୁଝିଥାଏ।

ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰੈ ਨਾ ਜਮੁ ਪੇਖੈ ॥੨॥
ପୁଣି ସେ ବାରମ୍ବାର ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ସେ ଯମକୁ ଦେଖିଥାଏ॥2॥

ਘਰ ਹੀ ਮਹਿ ਸਭਿ ਕੋਟ ਨਿਧਾਨ ॥
ହୃଦୟ-ଘରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର କୋଟି କୋଟି ଖଜଣା ଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਖਾਏ ਗਇਆ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ଖଜଣା ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ମୋର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਦ ਹੀ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗਾਵੈ ਏਕੋ ਨਾਮ ॥੩॥
ମୁଁ ରାତିଦିନ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥3॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਵਡਿਆਈ ਪਾਈ ॥
ସଂସାରରେ ଖ୍ୟାତି ମିଳିଥାଏ,

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲେ, ପରମାତ୍ମା ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥੪॥
ସେହି ସର୍ବଦା ସୁଖଦାତାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥4॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ନିଧିର ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ମୋତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ,
ਨਾਨਕ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੫॥੬॥੪॥੬॥੧੦॥
ଯିଏ ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମନ ଓ ତନକୁ ସୁଖ ଦେଇଛନ୍ତି ॥5॥6॥4॥6॥10॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ଘର 3 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਉਦਮ ਮਤਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਰੇ ਤਿਉ ਕਰਨਾ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ଉଦ୍ୟମ କରିବାର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯେପରି ପ୍ରେରିତ କରିଥାନ୍ତି, ଆମେ ସେପରି ହିଁ କରୁ।

ਜਿਉ ਨਟੂਆ ਤੰਤੁ ਵਜਾਏ ਤੰਤੀ ਤਿਉ ਵਾਜਹਿ ਜੰਤ ਜਨਾ ॥੧॥
ଯେପରି ବାଦକ ସୀତାରର ତନ୍ତ୍ରୀ ବଜାଇ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବ ବାଜା ବଜାଇ ଥାଏ॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ॥
ହେ ମନ! ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ରାମ-ନାମ ଜପ କର।

ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਬਸਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କପାଳରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਇਆ ਗਿਰਸਤਿ ਭ੍ਰਮਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਜਨੁ ਅਪਨਾ ॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ମାୟାରେ ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରାଣୀ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ନିଜ ଦାସରୁ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କର।

ਜਿਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਹਰਣਾਖਸਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਹਰਿ ਰਾਖਿਓ ਹਰਿ ਸਰਨਾ ॥੨॥
ଯେପରି ଦୈତ୍ୟ ହିରଣ୍ୟକଶ୍ୟପ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଳଦକୁ ସ୍ତମ୍ଭରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଥିଲା, ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ତୁ ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲୁ, ସେପରି ହିଁ ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର॥2॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੰਨਾ ॥
ଶ୍ରୀହରି ବଡ ବଡ ପାପୀକୁ ମଧ ପବିତ୍ର କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ କେଉଁ କେଉଁ ଅବସ୍ଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି?

ਓਹੁ ਢੋਵੈ ਢੋਰ ਹਾਥਿ ਚਮੁ ਚਮਰੇ ਹਰਿ ਉਧਰਿਓ ਪਰਿਓ ਸਰਨਾ ॥੩॥
ଯେଉଁ ଚମାର ହାତରେ ଚମଡା ଥାଏ ଏବଂ ସେ ମରୁତ ପଶୁ ଧୋଇ ରହୁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ଶରଣରେ ଆସିଥିଲା, ଭଗବାନ ତାହାକୁ ମଧ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି॥3॥

ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਗਤ ਭਵ ਤਾਰਨ ਹਮ ਪਾਪੀ ਰਾਖੁ ਪਪਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦୀନଦୟାଳୁ ଅଟୁ, ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ସଂସାରର ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ, ଏଣୁ ମୋ' ଭଳି ପାପୀକୁ ରକ୍ଷା କର।

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਦਾਸ ਹਮ ਕਰੀਅਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਾਸੰਨਾ ॥੪॥੧॥
ଦାସ ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଶ୍ରୀହରି! ମୁଁ ତୋର ଦାସର ଦାସ ଅଟେ ମୋତେ ନିଜର ଦାସର ଦାସ ବନାଅ॥4॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪੁਰਖ ਅਜਨਮਾ ॥
ହେ ଅଜନ୍ମା ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ମୂର୍ଖ, ବୋକା, ଅଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਮ ਪਾਥਰ ਹੀਨ ਅਕਰਮਾ ॥੧॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ଆମେ ବଡ ପଥର ହୃଦୟ ବାଲା, ଗୁଣହୀନ ଏବଂ କର୍ମହୀନ ଅଟୁ, କୃପା କରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਾਮਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମ-ନାମର ଭଜନ କର;

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਹੋਰਿ ਤਿਆਗਹੁ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ନିଷ୍ଫଳ କାର୍ଯ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କର॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੇਵਕ ਸੇ ਹਰਿ ਤਾਰੇ ਹਮ ਨਿਰਗੁਨ ਰਾਖੁ ਉਪਮਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇଛୁ, ଏଥିପାଇଁ ମୋ' ଭଳି ଗୁଣହୀନକୁ ରକ୍ଷା କର, ଏଥିରେ ତୋର ହିଁ ଗୌରବ ଅଛି।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਵਡੇ ਕਰੰਮਾ ॥੨॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ତୋର ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କିଛି ସାହାରା ନାହିଁ, ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ତୋର ଜପ କରିବାକୁ ମିଳିଥାଏ॥2॥

ਨਾਮਹੀਨ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਤੇ ਤਿਨ ਵਡ ਦੂਖ ਸਹੰਮਾ ॥
ନାମବିହୀନ ଲୋକଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଧିକ୍କାରଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, କାରଣ ତାହାକୁ ଦୁଃଖର ଭାରି ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਮੰਦਭਾਗੀ ਮੂੜ ਅਕਰਮਾ ॥੩॥
ସେ ବାରମ୍ବାର ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଭାଗ୍ୟହୀନ, ମୂର୍ଖ ତଥା କର୍ମହୀନ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਜਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਧੁਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਵਡ ਕਰਮਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଭକ୍ତର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ, ବିଧାତା ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରୁ ତାହାର ଶୁଭ କର୍ମ ଲେଖିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਫਲੁ ਜਨੰਮਾ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଲୋକର ଜନ୍ମ ସଫଳ ଅଟେ, ଯାହା ଠାରେ ଗୁରୁ ନାମ ଦୃଢ କରିଛନ୍ତି॥4॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ॥

ਹਮਰਾ ਚਿਤੁ ਲੁਭਤ ਮੋਹਿ ਬਿਖਿਆ ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰਾ ॥
ମୋର ଚିତ୍ତ ବିଷ ରୂପୀ ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ରହିଛି ଆଉ ଏଥିରେ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିର ବହୁତ ମଇଳା ଭରି ରହିଛି।

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਨ ਸਕਹ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮੁਗਧ ਤਰਾ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ସେବା କରେ ନାହିଁ, ପୁଣି ମୁଁ, ମୂର୍ଖ, ଭବସାଗରରୁ କିପରି ପାର ହେବି?॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਨਰਹਰ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କର।

ਜਨ ਊਪਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਿ ਪਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତ ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେହି ଭକ୍ତ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਮਰੇ ਪਿਤਾ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਸੁ ਕਰਾ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ପିତା ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋର ଠାକୁର ଅଟୁ, ମୋତେ ଏପରି ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ ଯେପରି ମୁଁ ତୋର ଯଶ କରି ପାରିବି!

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੈ ਸੰਗਿ ਲਗੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਜਿਉ ਸੰਗਿ ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਤਰਾ ॥੨॥
ଯେପରି କାଠ ଦ୍ୱାରା ଲୁହା ନଦୀରେ ପାର ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୁମର ଭକ୍ତି ସାଥିରେ ଲାଗି ରହି ତାହାର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਮਧਿਮ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵ ਨ ਕਰਾ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରି ନାହିଁ, ସେହି ମାୟାବୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ମତି ବଡ ମଳିନ ହୋଇଥାଏ।

ਤੇ ਨਰ ਭਾਗਹੀਨ ਦੁਹਚਾਰੀ ਓਇ ਜਨਮਿ ਮੁਏ ਫਿਰਿ ਮਰਾ ॥੩॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଭାଗ୍ୟହୀନ ଏବଂ ଦୁରାଚାରୀ ଅଟେ ଆଉ ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସିଥାଏ॥3॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਨ੍ਾਏ ਸੰਤੋਖ ਗੁਰ ਸਰਾ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ହରି! ଯାହାକୁ ତୁମେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଅଛ, ସେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ସନ୍ତୋଷ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ ਹਰਿ ਭਜਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਪਰਾ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ॥4॥3॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਰਹੁ ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ ଭାଇ! ଆସ, ସମସ୍ତେ ମିଶି ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିବା।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਹੈ ਕਲਜੁਗਿ ਖੇਵਟੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਤਰਹੁ ॥੧॥
ହରିଙ୍କ ନାମ କଳିଯୁଗର ଜାହାଜ ଅଟେ, ଗୁରୁ ନାବିକ ତଥା ତାହାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଅ ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰਹੁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ଉଚ୍ଚାରଣ କର।

ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਤ ਲਿਖੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਪਰਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ସିଏ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଛି, ସାଧୁସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ପାର ହୋଇଯାଅ ॥1॥ରୁହ॥

କାਇਆ ନਗਰ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਊਤਮੁ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਜਨ ਕਰਹੁ ॥
ଏହି କାୟା ରୂପୀ ନଗରରେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ରାମରସ ଅଛି, ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୋତେ ଉପଦେଶ ଦିଅ ଯେ ମୁଁ ଏହାକୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਫਲ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਮਿਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਅਹੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରିରସ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କର ତଥା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କର॥2॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਚਾਖਿ ਦਿਖਹੁ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! 'ହରି-ହରି' ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ବଡ ମିଠା ଅଟେ, ଏହାକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କର।

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਬਿਸਰੇ ਸਭਿ ਬਿਖ ਰਸਹੁ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯାହାକୁ ହରିରସ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ବିଷ ରୂପୀ ମାୟାର ସବୁ ରସ ଭୁଲିଯାଏ॥3॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ॥
ରାମ-ନାମ ରୂପୀ ରସ ହିଁ ରସାୟନ ଅଟେ, ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଉପାସନା କର।

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਚਾਰੇ ਪਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਹੁ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଚାରି ପଦାର୍ଥ- ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥4॥4॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ॥

ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ ਕੋ ਜਾਪੈ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਜਪੈਨੀ ॥
ହେ ଭାଇ! କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଶୂଦ୍ର ଏବଂ ବୈଶ୍ୟରୁ ଯେ କେହି ହରି-ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରି ପାରିବ, ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ ଜପିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਪੂਜਹੁ ਨਿਤ ਸੇਵਹੁ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰੈਨੀ ॥੧॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରୂପ ମାନି ଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜା କର ଆଉ ନିତ୍ୟ ଦିନରାତି ସେବାରେ ଲୀନ ରୁହ॥1॥
ਹਰਿ ਜਨ ਦੇਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੈਨੀ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ନେତ୍ରରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କର।

ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਬੈਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ବୋଲ ଆଉ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਚਿਤਵੀਅਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਾ ਹੋਵੈ ਜਿ ਬਾਤ ਹੋਵੈਨੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ଉପାୟ ମନରେ ଶୋଚନା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ହେବାର ଅଛି।

ਅਪਨਾ ਭਲਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ਬਾਛੈ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ ਨ ਚਿਤੈਨੀ ॥੨॥
ସମସ୍ତେ ନିଜର ଭଲ କାମନା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ଆମର ଚିତ୍ତରେ ମନେ ହିଁ ନଥାଏ ॥2॥

ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਏਹਾ ਬਾਤ ਕਠੈਨੀ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ନିଜ ମନର ମତି ତ୍ୟାଗ କର, କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ବଡ କଠିନ ଅଟେ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਨੀ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ନେଇ ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର ॥3॥

ਮਤਿ ਸੁਮਤਿ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਜੰਤ ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਜੰਤੈਨੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମତି ଅଥବା ସୁମତି ଏହାସବୁ ତୋର ବଶରେ ହିଁ ଅଛି, ଜୀବ ଯନ୍ତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ତୁ ଯନ୍ତ୍ର ବାଦକ ଅଟୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲੈਨੀ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ, ହେ କର୍ତ୍ତା ସ୍ୱାମୀ! ତୋତେ ଯେପରି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଆମେ ବୋଲୁ ॥4॥5॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ॥

ਅਨਦ ਮੂਲੁ ਧਿਆਇਓ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦ ਅਨੰਦੇ ॥
ଆନନ୍ଦର ମୂଳସ୍ରୋତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ରାତିଦିନ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਕਾਣਿ ਚੁਕਾਈ ਸਭਿ ਚੂਕੇ ਜਮ ਕੇ ਛੰਦੇ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଯମରାଜର ଭୟ ଦୂର କରି ଦେଇଛି ଆଉ ଯମର ଦେବା-ନେବା ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛି ॥1॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥
ହେ ମନ! ହରିନାମ ଜପ କର।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਣ ਗਾਏ ਪਰਮਾਨੰਦੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ଆମେ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ଗାନ ହିଁ କରିଛି ॥1॥

ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਧਿਕ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਫਿਰਹਿ ਫਿਰੰਦੇ ॥
ਮੂਰਖ ਸ਼ਾਕ੍ਤ ਮਾਯਾਰ ਵਨ੍ਦੀ ਅਟੇ ਆਉ ਮਾਯਾਰੇ ਹਿੰ ਪਥਭ੍ਰਸ੍ਟ ਰਹਿਥਾਏ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਕਿਰਤ ਕੇ ਬਾਧੇ ਜਿਉ ਤੇਲੀ ਬਲਦ ਭਵੰਦੇ ॥੨॥
ਸੇ ਭਾਗ੍ਯਰੇ ਵਨ੍ਧਾ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿ਷੍ਣਾਗ੍ਨਿਰੇ ਜਲି ਥਾਏ ਤਥା ਤେଲିର ବଳଦ ଭଳି ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵ ਲਗੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਵਡਭਾਗੀ ਸੇਵ ਕਰੰਦੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହି ସେବା ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਸਭਿ ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਫੰਦੇ ॥੩॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଫଳ ମିଳିଥାଏ, ତାହାର ମାୟାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ॥3॥

ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਆਪੇ ਸੇਵਕੁ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੋਵਿੰਦੇ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ସବୁକିଛି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମାଲିକ ଅଥବା ସେବକ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਤਿਵੈ ਰਹੰਦੇ ॥੪॥੬॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ସେ ଜୀବକୁ ରଖିଥାନ୍ତି, ଜୀବ ସେପରି ହିଁ ରହିଥାଏ॥4॥6॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।
ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੧੩ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ପଦାତାଳ ଘର 13॥

ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੋ ॥
ହେ ଭାଇ! ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ରାମନାମ ବୋଲ।

ਹਰਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਤਾਰਨੋ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସନ୍ଥ ଏବଂ ଭକ୍ତର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି

ਹਰਿ ਭਰਿਪੁਰੇ ਰਹਿਆ ॥
ଇଶ୍ୱର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଭରପୁର ଅଛନ୍ତି।

ਜਲਿ ਥਲੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ଜଳ ଓ ସ୍ଥଳରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି।

ਨਿਤ ਗਾਈਐ ਹਰਿ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିତ୍ୟ ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ହରିଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିବା ଉଚିତ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੀਆ ਹੈ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ଆମର ଜନ୍ମ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨਹਾਰਾ ॥
କାରଣ ଆମେ ଦୁଃଖ ନାଶକ ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଛୁ।

ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਦਾਤਾ ॥
ଆମକୁ ମୁକ୍ତିଦାତା ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੀਈ ਹਮਾਰੀ ਸਫਲ ਜਾਤਾ ॥
ହରି ଆମର ଜୀବନ-ଯାତ୍ରା ସଫଳ କରିଛନ୍ତି,

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਗੁਨ ਗਾਵਨੋ ॥੧॥
ଏଣୁ ସଙ୍ଗତରେ ରହି ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ ॥1 ॥

ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਆਸਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମ-ନାମର ଆଶା କର,

ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ଏହା ଦୈତ୍ୟଭାବକୁ ନାଶ କରିଦେବ।

ਵਿਚਿ ਆਸਾ ਹੋਇ ਨਿਰਾਸੀ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଆଶାରେ ନିରାଶ ଅର୍ଥାତ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਸੋ ਜਨੁ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪਾਸੀ ॥
ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਕੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਨੋ ॥
ଯିଏ ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਪਗਿ ਲਾਵਨੋ ॥੨॥੧॥੭॥੪॥੬॥੭॥੧੭॥
ନାନକ ତାହାର ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାନ୍ତି||2||1||7||4||6||7||17||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 1 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਦਰੀ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ॥
ଯାହା କିଛି ନଜରରେ ଆସୁଅଛି, ସେଥିରେ ମୋହ ଲାଗିଅଛି।

ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤੋਹਿ ॥
ହେ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋତେ କିପରି ମିଳନ କରିବି?

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ ॥
କୃପା କରି ମୋତେ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କର ଏବଂ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਾਵਹੁ ॥੧॥
ସାଧୁସଙ୍ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ କରାଇ ଦିଅ॥1॥

ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਬਿਖਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଏହି ବିଷ ରୂପୀ ସଂସାରରୁ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବା?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਪਾਵੈ ਪਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭାଇ! ସଦଗୁରୁ ରୂପୀ ଜାହାଜ ଏଥିରେ ପାର କରାଇ ଦିଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪਵਨ ਝੁਲਾਰੇ ਮਾਇਆ ਦੇਇ ॥
ମାୟା ପବନ ଭଳି ଝୁଲି ଥାଏ,

ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਸੇਇ ॥
କିନ୍ତୁ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ହର୍ଷ ଓ ଶୋକରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਰਖਵਾਰਾ ॥੨॥
ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଗୁରୁ ନିଜେ ରକ୍ଷାକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି॥2॥

ਪਾਇਆ ਵੇੜੁ ਮਾਇਆ ਸਰਬ ਭੁਇਅੰਗਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ମାୟା ରୂପୀ ନାଗୀନ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଛି।

ਹਉਮੈ ਪਚੇ ਦੀਪਕ ਦੇਖਿ ਪਤੰਗਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଅଭିମାନରେ ଜଳି ରହିଥାଏ, ଯେପରି ଦୀପକକୁ ଦେଖି ପତଙ୍ଗ ଜଳି ଯାଇଥାଏ।

ਸਗਲ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସାରା ଶୃଙ୍ଗାର କରୁ, ତଥାପି ସେ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਾ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੈ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି॥3॥

ਹਉ ਫਿਰਉ ਉਦਾਸੀ ਮੈ ਇਕੁ ਰਤਨੁ ਦਸਾਇਆ ॥
ମୁଁ ଉଦାସ ହୋଇ ବୁଲୁଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏକ ରତ୍ନ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਹੀਰਾ ਮਿਲੈ ਨ ਉਪਾਇਆ ॥
ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା କୌଣସି ଉପାୟରେ ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ।

ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਲਾਲੁ ॥
ଏହି କାୟା ହିଁ ହରିଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଏହି ଲାଲ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਖੋਲਿਆ ਪੜਦਾ ਦੇਖਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲੁ ॥੪॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ପରଦା ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି, ଲାଲକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥4॥

ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸਾਦੁ ॥
ଯିଏ ହରିରସକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ସ୍ୱାଦ ଜଣା ଅଛି,

ਜਿਉ ਗੂੰਗਾ ਮਨ ਮਹਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥
ଯେପରି ମିଠାଇ ଖାଇ ମୂକ ମନରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହୋଇଯାଏ,

ਆਨਦ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥
ଆନନ୍ଦ ରୂପୀ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ସବୁ ଜାଗାରେ ନଜର ଆସନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਖਿ ਸਮਾਇਆ ॥੫॥੧॥
ହେ ନାନକ! ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସେଥିରେ ହିଁ ରହି ଯାଇଛି॥5॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਕੀਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଗୁରୁଦେବ ସର୍ବ କଲ୍ୟାଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸੇਵਕੁ ਅਪਨੀ ਲਾਇਓ ਸੇਵ ॥
ସେବକକୁ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਪਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥੧॥
ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଅଭେଦ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥

ਧਰਤਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଧରିତ୍ରୀ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରି-ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਭਨੀ ਥਾਂਈ ਰਵਿਆ ਆਪਿ ॥
ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଜାଗାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ଏବଂ ଯୁଗର ଆରମ୍ଭରୁ ତାହାଙ୍କ ବଡ ପ୍ରତାପ ଅଛି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨ ਹੋਇ ਸੰਤਾਪੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପାରୁ କୌଣସି ସଂତାପ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ॥2॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗੇ ਮਨਿ ਮੀਠੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ମନକୁ ବଡ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਨਿਰਬਿਘਨ ਹੋਇ ਸਭ ਥਾਂਈ ਵੁਠੇ ॥
ସେ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ସବୁସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੇ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਰਖਵਾਲੇ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ ମୋର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନିଛନ୍ତି,

ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਦੀਸਹਿ ਨਾਲੇ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ମୋତେ ସାଥିରେ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਖਸਮਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁ ହିଁ ନିଜ ଦାସର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି॥4॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ।

ਅਗਨਤ ਗੁਣ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ॥
ତୋର ଗୁଣ ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟେ।

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ମୁଁ, ଅନାଥ, ତୋ' ଶରଣରେ ଅଛି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਚਰਨ ਧਿਆਈ ॥੧॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ଏପରି କୃପା କର, ଯେପରି ତୋର ଚରଣରେ ଧ୍ୟାନ କରି ପାରିବି॥1॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਬਸਹੁ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଦୟା କର ଆଉ ମୋର ମନରେ ବାସ କର।

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਲੀਜੈ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋ ଭକି ନିର୍ଗୁଣକୁ ନିଜ ପାଖରେ ରଖ॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਤਾ ਕੈਸੀ ਭੀੜ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ତାହାହେଲେ କୌଣସି ବିପତ୍ତି କିପରି ଆସି ପାରିବ?

ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਨਾਹੀ ਜਮ ਪੀੜ ॥
ହରିଙ୍କ ସେବକକୁ ଯମର ପୀଡା ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ਸਰਬ ਦੂਖ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਸੇ ॥
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଦୁଃଖର ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਬਸੈ ॥੨॥
ତାହା ସାଥିରେ ପ୍ରଭୁ ସଦା ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਧਾਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମୋର ମନ ଏବଂ ତନର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਬਿਸਰਤ ਨਾਮੁ ਹੋਵਤ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ॥
ନାମ ବିସ୍ମୃତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ ਪੂਰਨ ਸਭ ਕਾਜ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਸਭ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜ ॥੩॥
ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସବୁଙ୍କ ଦାସ ବନିଯାଏ॥3॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ମୋର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਰੀਤਿ ॥
ସାରା ଦୁର୍ମତିର ରୀତି ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ ॥
ମୋର ମନ ଓ ତନ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ମନ୍ତ୍ରର ଜପ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਨ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତର ଘରେ ସଦା ଆନନ୍ଦ ବଜାୟ ରହିଥାଏ॥4॥3॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਘਾਨੜੀਏ ਕੈ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଘର 2 ଘାନଡିଏ ଘରି ଗାବଣା ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੈ ਮਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਮੈ ਮਨਿ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ମନରେ ଏକ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪਾ ਬਿਰਥੀਆ ਪਿਆਰੇ ਰਾਖਨ ਕਉ ਤੁਮ ਏਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚତୁରତା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଏକ ତୁ ହିଁ ମୋର ରଖୁଆଳ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଜନ୍ତି, ସେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਪਿਆਰੇ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਇ ਦਇਆਲਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ସେ ହିଁ କରିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ତୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଉ।

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰਦੇਉ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ସ୍ୱାମୀ ଗୁରୁଦେବ ସଫଳ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସର୍ବକଳା ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ହିଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ, ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ସଦା ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି॥1॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤਿਨਾ ਕੀ ਜਿਨ੍ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥
ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ଦିଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଶୋଭା ଶୁଣି ଶୁଣି ବଞ୍ଚିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥
ସେ ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମନ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸੇਵਕੁ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਾਗੈ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਕਮਾਵਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସେବକ ତୋର ଭକ୍ତର ସେବାର ଦାନ ମାଗିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପାରୁ ହିଁ ଏହା ହୋଇ ପାରିବ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਜਨ ਦੇਖਣੁ ਪਾਵਾ ॥੨॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ନାନକ ତୋ' ଠାରେ ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ତୋର ଭକ୍ତଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବେ ॥2॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸੇ ਕਾਢੀਅਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਜਿਨਾ ਵਾਸੋ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯାହାର ନିବାସ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੀਐ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨੈ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੋ ॥
ଅମୃତ ନାମର ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମଳ ମନରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ ਪਿਆਰੇ ਚੂਕੈ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଯମର ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ॥3॥

ਊਚ ਅਪਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਕਉਣੁ ਜਾਣੈ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ1 ତୁ ଉଚ୍ଚ, ଅପାର ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ତୋର ଗୁଣକୁ କିଏ ଜାଣି ପାରିବ?

ਗਾਵਤੇ ਉਧਰਹਿ ਸੁਣਤੇ ਉਧਰਹਿ ਬਿਨਸਹਿ ਪਾਪ ਘਨੇਰੇ ॥
ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିବା ଏବଂ ଶୁଣିବା ବାଲାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ତଥା ତାହାର ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਕਉ ਤਾਰੇ ਪਾਹਨ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ ॥
ତୁ ପଶୁ, ପ୍ରେତ ଓ ମୂର୍ଖର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରୁ ଆଉ ପଥରକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରାଇ ଦେଉ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੪॥੧॥੪॥
ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି ଆଉ ସଦା ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି॥4॥1॥4॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਬਿਖੈ ਬਨੁ ਫੀਕਾ ਤਿਆਗਿ ਰੀ ਸਖੀਏ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਓ ॥
ହେ ସଖୀ! ବିକାରର ଫିକା ରସ ତ୍ୟାଗ କର ଏବଂ ହରିରସ ହିଁ ପାନ କର।

ਬਿਨੁ ਰਸ ਚਾਖੇ ਬੁਡਿ ਗਈ ਸਗਲੀ ਸੁਖੀ ਨ ਹੋਵਤ ਜੀਓ ॥
ଏହି ନାମ-ରସକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବା ବିନା ସାରା ଦୁନିଆ ବିକାରର ଜଳରେ ବୁଡିଯାଇଛି ଆଉ ଏଠାରେ ମନ କେବେ ସୁଖୀ ହୁଏନାହିଁ।

ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਨ ਸਕਤਿ ਹੀ ਕਾਈ ਸਾਧਾ ਦਾਸੀ ਥੀਓ ॥
କୌଣସି ମାନ, ମହତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ଭକ୍ତି ସୁଖୀ ହେବାର ସାଧନ ନୁହେଁ, ଏଥିପାଇଁ ସାଧୁଙ୍କ ଦାସୀ ବନି ଯାଅ।

Page 803

ਨਾਨਕ ਸੇ ਦਰਿ ਸੋਭਾਵੰਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਕੀਓ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସେ ହିଁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜର ବନାଇଥାନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਚਿਤ ਭ੍ਰਮੁ ਸਖੀਏ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦ੍ਰਮ ਛਾਇਆ ॥
ହେ ସଖୀ! ଏହି ମାୟା ରାଜା ହରିଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନଗରୀ ଭଳି ଅଟେ, ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଅଟେ, ଗଛର ଛାୟା ଅଟେ ଆଉ ଏହା ମନୁଷ୍ୟର ଚିତ୍ତର ଭ୍ରମ ଅଟେ।

ਚੰਚਲਿ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਤੀ ਸਖੀਏ ਅੰਤਿ ਤਜਿ ਜਾਵਤ ਮਾਇਆ ॥
ଏହି ଚଞ୍ଚଳ ମାୟା ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ ତଥା ଅନ୍ତିମ କ୍ଷଣରେ ସାଥି ଛାଡିଦିଏ।

ਰਸਿ ਭੋਗਣ ਅਤਿ ਰੂਪ ਰਸ ਮਾਤੇ ਇਨ ਸੰਗਿ ਸੂਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ରସର ଭୋଗ ଏବଂ ରସ-ରୂପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମସ୍ତ ହେଲେ କେବେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸਖੀਏ ਨਾਨਕ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੨॥
ହେ ସଖୀ! ସାଧୁଜନ ଧନ୍ୟ-ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥2॥

ਜਾਇ ਬਸਹੁ ਵਡਭਾਗਣੀ ਸਖੀਏ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਸਮਾਈਐ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସଖୀ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ, ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରୁହ।

ਤਹ ਦੂਖ ਨ ਭੂਖ ਨ ਰੋਗੁ ਬਿਆਪੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥
ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ବୃତ୍ତି ଲାଗିଥାଏ ତଥା ସେଠାରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ, କ୍ଷୁଧା ଆଉ ରୋଗ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਤਹ ਜਨਮ ਨ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਿਹਚਲੁ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ॥
ସେଠାରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ନିଶ୍ଚଳ ଶରଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ ਨ ਮੋਹੁ ਬਿਆਪੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਈਐ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମ ବିୟୋଗ ଓ ମୋହ ଆଦି ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ॥3॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਪਿਆਰੇ ਰਤੜੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ମନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁନ ସହିତ ମିଶି ତାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଆନନ୍ଦ ଓ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਮਨ ਤਨ ਇਛ ਪੁਜਾਏ ॥
ସବୁ ସଖୀ ଓ ବାନ୍ଧବୀ ରାମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କ ମନ ଓ ତନର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਅਚਰਜੁ ਅਚਰਜ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਏ ॥੪॥੨॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବର ଅଦ୍ଭୁତ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହା ବିଷୟରେ କିଛି କୁହା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ॥4॥2॥5॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଘର 4॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਏਕ ਰੂਪ ਸਗਲੋ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ-ପ୍ରସାର ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଏକ ରୂପ ଅଟେ।

ਆਪੇ ਬਨਜੁ ਆਪਿ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବାଣିଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଓ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਐਸੋ ਗਿਆਨੁ ਬਿਰਲੋ ਈ ਪਾਏ ॥
ଏପରି ଜ୍ଞାନ କେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਤ ਜਤ ਜਾਈਐ ਤਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନଜର ଆସନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥
ନିର୍ଗୁଣ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଏକ ରଙ୍ଗ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ବାଲା ବନି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪ ਹੀ ਤਰੰਗਾ ॥੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଳ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତରଂଗ ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਆਪ ਹੀ ਮੰਦਰੁ ਆਪਹਿ ਸੇਵਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମନ୍ଦିର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା ଓ ସ୍ତୁତି ଅଟନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਆਪ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେବ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਆਪਹਿ ਜੋਗ ਆਪ ਹੀ ਜੁਗਤਾ ॥
ସେ ৰ ଯୋଗ-ବିଦ୍ୟା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଧି ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦ ਹੀ ਮੁਕਤਾ ॥੪॥੧॥੬॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥4॥1॥6॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਆਪਿ ਉਪਾਵਨ ਆਪਿ ਸਧਰਨਾ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାହାରା ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ ਦੋਸੁ ਨ ਲੈਨਾ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହି କର୍ମର ଦୋଷ ନିଜ ଉପରକୁ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥

ਆਪਨ ਬਚਨੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଚନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଚନ ପୁରା କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪਨ ਬਿਭਉ ਆਪ ਹੀ ਜਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଭୁତି ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହାକୁ ମଣ୍ଡିତ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਪ ਹੀ ਮਸਟਿ ਆਪ ਹੀ ਬੁਲਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୌନଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਅਛਲੁ ਨ ਜਾਈ ਛਲਨਾ ॥੨॥
ସେ ଛଳ-ରହିତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଛଳ କରିପାରେ ନାହିଁ॥2॥

ਆਪ ਹੀ ਗੁਪਤ ਆਪਿ ਪਰਗਟਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକଟ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਪਿ ਅਲਿਪਨਾ ॥੩॥
ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଠାରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਆਪੇ ਅਵਿਗਤੁ ਆਪ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ରଚନା ସାଥିରେ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି।

କହୁ ନାନକ ପ୍ରଭ କେ ସଭି ଜଚନା ॥୪॥୨॥୭॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସବୁ ଲୀଳା ଭଲ ଅଟେ॥4॥2॥7॥

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଭୂଲେ ମାରଗୁ ଜିନହି ବତାଇଆ ॥
ଯିଏ ମୋତେ ଭୁଲିଥିବା ମାର୍ଗ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ଐସା ଗୁରୁ ବଡଭାଗୀ ପାଇଆ ॥୧॥
ଏପରି ଗୁରୁ ମୋତେ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି॥1॥

ସିମରି ମନା ରାମ ନାମୁ ଚିତାରେ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମଙ୍କ ନାମ ମନେ ପକାଇ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ବସି ରହେ ହିରଦୈ ଗୁର ଚରନ ପିଆରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର॥1॥ରୁହ॥
SGGS Page 803 (v. 1)

ନାନକ ସେ ଦରି ସୋଭାବଂତେ ଜୋ ପ୍ରଭି ଅପୁନୈ କୀଓ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସେ ହିଁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜର ବନାଇଥାନ୍ତି॥1॥

ହରିଚଂଦଉରୀ ଚିତ ଭ୍ରମୁ ସଖୀଏ ମିରୁଗ ତ୍ରିସନା ଦ୍ରୁମ ଛାଇଆ ॥
ହେ ସଖୀ! ଏହି ମାୟା ରାଜା ହରିଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନଗରୀ ଭଳି ଅଟେ, ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଅଟେ, ଗଛର ଛାୟା ଅଟେ ଆଉ ଏହା ମନୁଷ୍ୟର ଚିତ୍ତର ଭ୍ରମ ଅଟେ।

ଚଂଚଲି ସଂଗି ନ ଚାଲତୀ ସଖୀଏ ଅଂତି ତଜି ଜାବତ ମାଇଆ ॥
ଏହି ଚଞ୍ଚଳ ମାୟା ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ ତଥା ଅନ୍ତିମ କ୍ଷଣରେ ସାଥି ଛାଡିଦିଏ।

ରସି ଭୋଗଣ ଅତି ରୂପ ରସ ମାତେ ଇନ ସଂଗି ସୁଖୁ ନ ପାଇଆ ॥
ରସର ଭୋଗ ଏବଂ ରସ-ରୂପରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମସ୍ତ ହେଲେ କେବେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ଧଂନି ଧଂନି ହରି ସାଧ ଜନ ସଖୀଏ ନାନକ ଜିନੀ ନାମୁ ଧିଆଇଆ ॥୨॥
ହେ ସଖୀ! ସାଧୁଜନ ଧନ୍ୟ-ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥2॥

ଜାଇ ବସହୁ ବଡଭାଗଣੀ ସଖୀଏ ସଂତਾ ସଂଗି ସମାଈଐ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସଖୀ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ, ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରୁହ।

ਤਹ ਦੂਖ ਨ ਭੂਖ ਨ ਰੋਗੁ ਬਿਆਪੈ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥
ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ବୃତ୍ତି ଲାଗିଥାଏ ତଥା ସେଠାରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ, କ୍ଷୁଧା ଆଉ ରୋଗ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਤਹ ਜਨਮ ਨ ਮਰਣੁ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਿਹਚਲੁ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ॥
ସେଠାରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ନିଶ୍ଚଳ ଶରଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ ਨ ਮੋਹੁ ਬਿਆਪੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਈਐ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମ ବିୟୋଗ ଓ ମୋହ ଆଦି ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ॥3॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਪਿਆਰੇ ਰਤੜੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ମନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁନ ସହିତ ମିଶି ତାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଆନନ୍ଦ ଓ ମଙ୍ଗଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ ਮਨ ਤਨ ਇਛ ਪੁਜਾਏ ॥
ସବୁ ସଖୀ ଓ ବାନ୍ଧବୀ ରାମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କ ମନ ଓ ତନର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਅਚਰਜੁ ਅਚਰਜ ਸਿਉ ਮਿਲਿਆ ਕਹਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਏ ॥੪॥੨॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବର ଅଦ୍ଭୁତ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହା ବିଷୟରେ କିଛି କୁହା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ॥4॥2॥5॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଘର 4॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਏਕ ਰੂਪ ਸਗਲੋ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ-ପ୍ରସାର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏକ ରୂପ ଅଟେ।

ਆਪੇ ਬਨਜੁ ਆਪਿ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବାଣିଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଓ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਐਸੋ ਗਿਆਨੁ ਬਿਰਲੋ ਈ ਪਾਏ ॥
ଏପରି ଜ୍ଞାନ କେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਤ ਜਤ ਜਾਈਐ ਤਤ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନଜର ଆସନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕ ਰੰਗਾ ॥
ନିର୍ଗୁଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏକ ରଙ୍ଗ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ବାଲା ବନି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪ ਹੀ ਤਰੰਗਾ ॥੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଳ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତରଂଗ ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਆਪ ਹੀ ਮੰਦਰੁ ਆਪਹਿ ਸੇਵਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମନ୍ଦିର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା ଓ ସ୍ତୁତି ଅଟନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਆਪ ਹੀ ਦੇਵਾ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେବ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਆਪਹਿ ਜੋਗ ਆਪ ਹੀ ਜੁਗਤਾ ॥
ସେ ଵ ଯୋଗ-ବିଦ୍ୟା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଧି ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦ ਹੀ ਮੁਕਤਾ ॥੪॥੧॥੬॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥4॥1॥6॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਆਪਿ ਉਪਾਵਨ ਆਪਿ ਸਧਰਨਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାହାରା ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ ਦੋਸੁ ਨ ਲੈਨਾ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହି କର୍ମର ଦୋଷ ନିଜ ଉପରକୁ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥

ਆਪਨ ਬਚਨੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଚନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଚନ ପୁରା କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪਨ ਬਿਭਉ ਆਪ ਹੀ ਜਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଭୁତି ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହାକୁ ମଣ୍ଡିତ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਪ ਹੀ ਮਸਟਿ ਆਪ ਹੀ ਬੁਲਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୌନଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਅਛਲੁ ਨ ਜਾਈ ਛਲਨਾ ॥੨॥
ସେ ଛଳ-ରହିତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଛଳ କରିପାରେ ନାହିଁ॥2॥

ਆਪ ਹੀ ਗੁਪਤ ਆਪਿ ਪਰਗਟਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁପ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକଟ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਪਿ ਅਲਿਪਨਾ ॥੩॥
ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଠାରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਆਪੇ ਅਵਿਗਤੁ ਆਪ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ରଚନା ସାଥିରେ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਭਿ ਜਚਨਾ ॥੪॥੨॥੭॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସବୁ ଲୀଳା ଭଲ ଅଟେ॥4॥2॥7॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਭੂਲੇ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਹਿ ਬਤਾਇਆ ॥
ଯିଏ ମୋତେ ଭୁଲିଥିବା ମାର୍ଗ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ଏପରି ଗୁରୁ ମୋତେ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି॥1॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମଙ୍କ ନାମ ମନେ ପକାଇ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ਬਸਿ ਰਹੇ ਹਿਰਦੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର॥1॥ରୁହ॥

Page 804

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥
ମୋର ମନ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହିଥିଲା,

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨਾ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମୋର ସାରା ବନ୍ଧନ କାଟି ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ॥2॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤ ਜਨਮਿ ਫੁਨਿ ਮੂਆ ॥
ଦୁଃଖ ଏବଂ ସୁଖ ଭୋଗ କରି ମୁଁ କେବେ ଜନ୍ମ ନେଉଥିଲି ଆଉ କେବେ ପୁନଃ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିଲି,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਿ ਆਸ੍ਰਮੁ ਦੀਆ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମୋତେ ନିଜ ଚରଣ କମଳରେ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଛନ୍ତି ॥3॥

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਬੂਡਤ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସାଗର ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ଅଗ୍ନି ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିଛି।

ਨਾਨਕ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੩॥੮॥
ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁ ମୋର ବାହୁ ଧରି ମୋତେ ନିସ୍ତାର କରିଛନ୍ତି ॥4॥3॥8॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਰਪਉ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ, ତନ ଓ ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରିଦେବି,

ਕਵਨ ਸੁ ਮਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥੧॥
ତାହା କେଉଁ ସୁମତି ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଜପ କରି ରହୁଥିବି ॥1॥

ਕਰਿ ਆਸਾ ਆਇਓ ਪ੍ਰਭ ਮਾਗਨਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ବଡ ଆଶା କରି ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିବାକୁ ଆସିଛି,

ਤੁਮ੍ਰਹ ਪੇਖਤ ਸੋਭਾ ਮੇਰੈ ਆਗਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋଏଆ ଦେଖି ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅଗଣାରେ ଶୋଭା ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਬਹੁਤੁ ਬੀਚਾਰਉ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବିଚାର କରିଛି ଯେ

ସାଧସଂଗି ଇସୁ ମନହି ଉଧାରଉ ॥୨॥
ସତସଙ୍ଗରେ ହିଁ ଏହି ମନର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ॥2॥

ମତି ବୁଧି ସୁରତି ନାହੀ ଚତୁରାଈ ॥
ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ମତି, ବୁଦ୍ଧି, ଚେତନା ଅଥବା ଚତୁରତା ନାହିଁ,

ତਾ ମିଲୀଐ ଜା ଲਏ ମିଲାଈ ॥୩॥
ତୁ ସେତେବେଳେ ମିଳି ପାରିବୁ, ଯଦି ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ॥3॥

ନୈନ ସଂତୋਖେ ପ୍ରଭ ଦରସନୁ ପାਇଆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଯାହାର ନୟନ ସନ୍ତୋଷ ପାଇଛି,

କହୁ ନାନକ ସଫଲୁ ସୋ ଆਇଆ ॥୪॥୪॥୯॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁନିଆକୁ ଆସିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଛି||4||4||9||

ବିଲାਵଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ମାତ ପିତା ସୁତ ସାਥି ନ ମାਇଆ ॥
ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ଧନ-ଦୌଲତ କେହି ମଧ୍ୟ ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ସାଧସଂଗି ସਭୁ ଦୂਖୁ ମିଟାਇଆ ॥୧॥
ପରନ୍ତୁ, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସାରା ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଛି॥1॥

ରਵି ରହିଆ ପ୍ରଭୁ ସਭ ମହି ଆਪେ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି।

ହରି ଜପୁ ରସନା ଦୁਖୁ ନ ਵିଆପେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ତିଖା ଭୂਖ ବହୁ ତପତି ਵିଆପିଆ ॥
ତୃଷ୍ଣା ଓ କ୍ଷୁଧାର ତାପ ମନକୁ ବହୁତ ଜଳାଇ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ

ସୀତଲ ଭਏ ହରି ହରି ଜସୁ ଜାପିଆ ॥୨॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଇଛି॥2॥

କୋਟି ଜତନ ସଂତୋਖୁ ନ ପାਇଆ ॥
କୋଟି କୋଟି ଯତ୍ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିନାହିଁ,

ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਦੇਹੁ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ନିଜର ଭକ୍ତି ଦିଅ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਸੁਆਮੀ ॥੪॥੫॥੧੦॥
ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ନାନକଙ୍କ କେବଳ ଏହି ବିନତି ଅଟେ||4||5||10||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥
ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରି-ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ॥1॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੈ ਭਜੁ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਵਰਿ ਕਰਮ ਸਭਿ ਲੋਕਾਚਾਰ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ କର୍ମ କେବଳ ଲୋକାଚାର ଅଟେ।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਉਧਾਰ ॥੨॥
ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ମୁଁ ସ୍ମୃତି, ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ବେଦ ବିଚାର କରି ଦେଖିଛି,

ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ਜਿਤੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହି ଜୀବକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ॥3॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਐ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକ ଉପରେ କୃପା କର,

ସାଧୂ ଧୂରି ମିଲୈ ନିସତରୀଐ ॥୪॥୬॥୧୧॥
ଯଦି ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||4||6||11||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଗୁର କା ସବଦୁ ରିଦେ ମହି ଚୀନା ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ହୃଦୟରେ ଚିହ୍ନି ପାରିଛି,

ସଗଲ ମନୋରଥ ପୂରନ ଆସୀନਾ ॥୧॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସାରା ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ସଂତ ଜନਾ କା ମୁਖୁ ଊଜଲୁ କୀନਾ ॥
ଭଗବାନ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

କରି କିରପା ଅପୁନਾ ନਾମୁ ଦୀନਾ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
କୃପା କରି ତାହାକୁ ନିଜ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ଅੰଧ କୂਪ ତੇ କରୁ ଗହି ଲୀନਾ ॥
ଭଗବାନ ତାହାର ହାତ ଧରି ତାହାକୁ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧ କୂପରୁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି।

ଜੈ ଜੈ କାରୁ ଜଗତਿ ପ୍ରଗਟୀନਾ ॥୨॥
ସେ ସାରା ଜଗତରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ତାହାର ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଛି॥2॥

ନୀଚਾ ତੇ ଊଚ ଊਨ ପୂରୀନਾ ॥
ସେ ନୀଚକୁ ଉଚ୍ଚ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଗୁଣହୀନକୁ ଗୁଣବାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଅੰਮ୍ରିତ ନਾମୁ ମହਾ ରସୁ ଲୀନਾ ॥୩॥
ମୁଁ ଅମୃତ ନାମର ମହାରସ ନେଇଛି॥3॥

ମନ ତନ ନିରମଲ ਪਾਪ ଜଲି ਖੀନਾ ॥
ମୋର ମନ ଓ ତନ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା ପାପ ଜଳି କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କହୁ ନਾନକ ପ୍ରଭ ଭਏ ପ୍ରସੀନਾ ॥୪॥୭॥୧୨॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି||4||7||12||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਈਅਹਿ ਮੀਤਾ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ସେତେବେଳେ ସାରା ମନୋରଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଏ,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਈਐ ਚੀਤਾ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଯାଇ ଥାଏ॥1॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਵਤ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ଅଟେ।

ਜਲਨਿ ਬੁਝੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹੋਵਤ ਵਡਭਾਗੀ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਾਮਹਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੨॥
ଯାହାର ଲଗ୍ନ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରାମଙ୍କ ସହିତ ଲାଗିଯାଏ॥2॥

ਮਤਿ ਪਤਿ ਧਨੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ॥
ତାହାକୁ ସୁମତି, ମାନସମ୍ମାନ, ଧନ-ଦୌଲତ, ପରମ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਵਿਸਰਹੁ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੩॥
ହେ ପରମାନନ୍ଦ! ମୋତେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ ନାହିଁ॥3॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮਨਿ ਪਿਆਸ ਘਨੇਰੀ ॥
ମୋର ମନରେ ହରି-ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲାଗିଅଛି।

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥੪॥੮॥੧੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି||4||8||13||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਸਭ ਗੁਣਹ ਬਿਹੂਨਾ ॥
ମୁଁ ନିର୍ଗୁଣ, ସବୁ ଗୁଣବିହୀନ ଅଟେ।

ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਲੀਨਾ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି॥1॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ଇଶ୍ୱର ମୋର ମନ-ତନ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

କରି କିରପା ପ୍ରଭୁ ଘର ମହି ଆଇଆ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ମୋର ହୃଦୟ ଘରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਕਾਟਨਹਾਰੇ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଓ ଭୟ ନିବାରକ ଅଟୁ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਅਬ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ ॥੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ତୋର କରୁଣାରୁ ମୁଁ ସଂସାର ସାଗର ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਬੇਦਿ ਲੇਖਿਆ ॥
ବେଦରେ ଲେଖା ହୋଇଛି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋ ਨੈਨਹੁ ਪੇਖਿਆ ॥੩॥
ମୁଁ ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ସ୍ୱନେତ୍ରରେ ଦେଖିଛି॥3॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਭਿ ਦੂਖ ਪਲਾਇਣ ॥੪॥੯॥੧੪॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ନାରାୟଣ ମୋର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ହେ ଦାସ ନାନକ!
ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||9||14||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਕਵਨੁ ਜਾਨੈ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਸੇਵਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସେବା-ଭକ୍ତି କେ ଜାଣିଥାଏ,

ਪ੍ਰਭ ਅਵਿਨਾਸੀ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੧॥
ତୁ ଅବିନାଶୀ ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ରହସ୍ୟମୟ ଅଟୁ॥1॥

ਗੁਣ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ସେ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି।

ਊਚ ਮਹਲ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ମହଲ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ।

ਤੂ ਅਪਰੰਪਰ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ତୁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਤੁਮ੍ਹ ਹੀ ਜਾਨਹੁ ਅਪਨੀ ਪੂਜਾ ॥੨॥
ନିଜର ପୂଜା ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣି ଅଛ ॥2 ॥

ਆਪਹੁ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵਤ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଜୀବ ଦ୍ୱାରା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਪਾਈ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ॥3 ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨੁ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ,

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧੦॥੧੫॥
ସେ ହିଁ ଗୁଣାନିଧାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ||4||10||15||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ହାତରେ ମୋତେ ମାତାଙ୍କ ଗର୍ଭରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਰਸੁ ਛੋਡਿ ਬਿਖਿਆ ਫਲੁ ਚਾਖਿਆ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ହରି-ରସକୁ ଛାଡି ତୁ ବିଷ ରୂପୀ ମାୟାର ଫଳ ଆସ୍ୱାଦନ କରୁଅଛୁ ॥1 ॥

ਭਜੁ ਗੋਬਿਦ ਸਭ ਛੋਡਿ ਜੰਜਾਲ ॥
ଜଗତର ସାରା ଜଞ୍ଜାଳ ଛାଡି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਮੂੜੇ ਤਬ ਤਨੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਬੇਹਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ! ଯେତେବେଳେ ଯମ ମାଡ ଦେଇଥାଏ, ଏହି ତନ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਅਪਨਾ ਕਰਿ ਥਾਪਿਆ ॥
ଏହି ତନ, ମନ ଏବଂ ଧନ ତୁ ନିଜର ଭାବିଛୁ,

କରନହାରୁ ଇକ ନିମଖ ନ ଜାପିଆ ॥୨॥
କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ବନାଇବା ବାଲା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ॥2॥

ମହା ମୋହ ଅଂଧ କୂପ ପରିଆ ॥
ତୁ ମହାମୋହର ଅନ୍ଧ କୂପରେ ପଡି ଯାଇଛୁ,

ପାରବ୍ରହମୁ ମାଇଆ ପଟଲି ବିସରିଆ ॥୩॥
ଏଥିପାଇଁ ମାୟାର ପରଦା କାରଣରୁ ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ॥3॥

ବଡै ଭାଗି ପ୍ରଭ କୀରତନୁ ଗାଇଆ ॥
ହେ ନାନକ! ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ ଗାନ କରିଛି ଆଉ

ସଂତସଂଗି ନାନକ ପ୍ରଭୁ ପାଇଆ ॥୪॥୧୧॥୧୬॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||11||16||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ମାତ ପିତା ସୁତ ବଂଧପ ଭାଈ ॥ ନାନକ ହୋଆ ପାରବ୍ରହମୁ ସହାଈ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର, ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ଭାଇ ଭଳି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଆମର ସହାୟକ ବନିଛନ୍ତି॥1॥

ସୁଖ ସହଜ ଆନଂଦ ଘଣେ ॥
ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ପରମ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଗୁରୁ ପୁରା ପୁରି ଜା କି ବାଣୀ ଅନିକ ଗୁଣା ଜା କେ ଜାହି ନ ଗଣେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ, ଯାହାଙ୍କ ବାଣୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ଗୁଣ ଅଛି ଯାହା ମୋ ଦ୍ୱାରା ଗଣା ଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ସଗଲ ସରଂଜାମ କରେ ପ୍ରଭୁ ଆପେ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସାକାର କରିଥାନ୍ତି।

ଭଏ ମନୋରଥ ସୋ ପ୍ରଭୁ ଜାପେ ॥୨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ଅରଥ ଧରମ କାମ ମୋଖ କା ଦାତା ॥
ପରମାତ୍ମା ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷର ଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ਪੂਰੀ ਭਈ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥੩॥
ସେହି ବିଧାତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି କରି ମୋର ସାଧନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਿਆ ॥
ନାନକ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਘਰਿ ਆਇਆ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਆਣਿਆ ॥੪॥੧੨॥੧੭॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ ଘରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି||4||12||17||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸੂਬ ਨਿਧਾਨ ਪੂਰਨ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଦେବ ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਰ ਜੀਵੇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିନ ମନୁଷ୍ୟ ବଞ୍ଚି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਮਰਿ ਖੁਆਰੁ ਸਾਕਤ ਨਰ ਥੀਵੇ ॥੧॥
ଶାକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମରି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਰਖਵਾਰਾ ॥
ରାମନାମ ମୋର ରଖୁଆଳ ବନି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ

ਝਖ ਮਾਰਉ ਸਾਕਤੁ ਵੇਚਾਰਾ ॥੨॥
ଶାକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି ସମୟ ବରବାଦ କରି ଚାଲିଛି॥2॥

ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਚਹਿ ਘਨੇਰੇ ॥
ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ସନ୍ଥ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਮਿਰਤਕ ਫਾਸ ਗਲੈ ਸਿਰਿ ਪੈਰੇ ॥੩॥
ମୃତ୍ୟୁର ଫାଶୀ ତାହାର ଗଳା, ମସ୍ତକ ଏବଂ ପାଦରେ ପଡି ରହିଥାଏ॥3॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਪਹਿ ਜਨ ਨਾਮ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ,

ਤਾ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਮ ॥੪॥੧੩॥੧੮॥
ଯମ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ||4||13||18||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਦੁਪਦੇ
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଘର ର ଦୁପଦୀ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥

ਕਵਨ ਸੰਜੋਗ ਮਿਲਉ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ॥
ତାହା କେଉଁ ସଂଯୋଗ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଳନ କରିବି?

ਪਲੁ ਪਲੁ ਨਿਮਖ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਪਨੇ ॥੧॥
ମୁଁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ॥1॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਿਤ ਧਿਆਵਉ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਕਵਨ ਸੁ ਮਤਿ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହା କେଉଁ ସୁମତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିବି॥1॥ରୁହ॥

ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଏପରି କୃପା କର

ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਬਿਸਰੁ ਨ ਕਾਹੂ ਬੇਰੇ ॥੨॥੧॥੧੯॥
ଯେପରି ମୁଁ କେବେ ମଧ୍ୟ ତୋତେ ବିସ୍ମୃତ କରିବି ନାହିଁ||2||1||19||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଧ୍ୟାନ ହୃଦୟରେ କରିବା ଦ୍ୱାରା

ਰੋਗ ਗਏ ਸਗਲੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੧॥
ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥

ਗੁਰਿ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥
ଗୁରୁ ଦୁଃଖ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋତେ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏବେ ମୋର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଏହି ଜୀବନ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਬਾਨੀ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅମୃତବାଣୀର କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ ଆଉ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜੀਵੇ ਗਿਆਨੀ ॥੨॥੨॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ଜପ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ||2||2||20||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁ ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବାଜୁଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਸੰਤਾਪ ਬਿਨਾਸੇ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ॥੧॥
ତାପ, ପାପ ଏବଂ ସନ୍ତାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਅਨਦੁ ਕਰਹੁ ਮਿਲਿ ਸੁੰਦਰ ਨਾਰੀ ॥
ହେ (ସତସଙ୍ଗୀ ରୂପୀ) ସୁନ୍ଦର ନାରୀ! ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ଆନନ୍ଦ କର,

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੨॥੩॥੨੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ମୋର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||2||3||21||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਧ੍ਰੋਹ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਅਤਿ ਬਿਕਰਾਲ ॥
ମମତା, ମୋହ ଏବଂ ଛଳ-କପଟର ନିଶାରେ ମତୁଆଲା ମନୁଷ୍ୟ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ରହି ଅତି ବିକରାଳ ଦେଖାଯାଏ।

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਛਿਜਤ ਬਿਕਾਰ ਕਰਤ ਅਉਧ ਫਾਹੀ ਫਾਥਾ ਜਮ ਕੈ ਜਾਲ ॥੧॥
ପାପ କରି କରି ତାହାର ଆୟୁଷ ଦିନକୁ ଦିନ ନାଶ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ ତଥା ଫାଶିରେ ଫସି ଯାଇ ଜାଲରେ ପଡିଥାଏ॥1॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਮਹਾ ਬਿਖਮ ਸਾਗਰੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਉਧਰਹੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਵਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ସଂସାର ସାଗର ମହା ବିଷମ ଏବଂ ଅତି ଭାରି ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଦେଇ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਮਾਲ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସୁଖର ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ମୋର ଜୀବନ ଏବଂ ଶରୀର ସବୁ ତୋର ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ।

ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥੨॥੪॥੨੨॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋର ଭ୍ରମର ବନ୍ଧନ କାଟି ଦିଅ, ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବଦା କୃପାଳୁ ଅଟୁ॥2॥4॥22॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਗਲ ਅਨੰਦੁ ਕੀਆ ਪਰਮੇਸਰਿ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰਿਆ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ପ୍ରକୃତି ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରି ସବୁଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਹੋਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਬਿਗਸੇ ਸਭਿ ਪਰਵਾਰਿਆ ॥੧॥
ସେ ସାଧୁଜନଙ୍କ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସାରା ପରିବାର ମଧ୍ୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਕਾਰਜੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି।

ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ କଲ୍ୟାଣର ବିଚାର କରି ହରିଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଆୟୁଷ ଲମ୍ବା କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਹਰਿਆ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਸਾਧਾਰਿਆ ॥
ବନ, ବନସ୍ପତି ଏବଂ ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ, ପାତାଳ ଆଦି ତିନି ଭବନ ସତେଜ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏହିପରି ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ସାହାରା ଦେଇଛି।

ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਏ ਪੂਰਨ ਇਛ ਪੁਜਾਰਿਆ ॥੨॥੫॥੨੩॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି||2||5||23||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਹੋਵਤ ਦਇਆਲੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଇଶ୍ୱର ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି,

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਾਟੈ ਸੋ ਕਾਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ସେ କାଳକୁ ମଧ୍ୟ ଜିତି ନିଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੀਐ ਗੋਪਾਲੁ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଉଚିତ,

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤੂਟੈ ਜਮ ਜਾਲੁ ॥੧॥
କାରଣ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ଜାଲ ମଧ୍ୟ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଥାଏ॥1॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ॥੨॥੬॥੨੪॥
ନାନକ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁଥାନ୍ତି||2||6||24||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਮਹਿ ਸਿੰਚਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ମନରେ ହରି-ନାମ ସଞ୍ଚୟ କର,

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥੧॥
ରାତିଦିନ କୀର୍ତ୍ତନ କରି ହରିଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କର॥1॥

ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏପରି ପ୍ରୀତି କର ଯେ

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਨੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିକଟରେ ହିଁ ଭାବ॥1॥ରୁହ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਭਾਗ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ,

ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਤਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥੨॥੭॥੨੫॥
ତାହାର ହିଁ ମନ ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ||2||7||25||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਗਵਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ରୋଗ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨੀਦ ਪਈ ਸੁਖ ਸਹਜ ਘਰੁ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମକୁ ସୁଖର ନିଦ୍ରା ଆସୁଛି ଆଉ ଘରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ଆସି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਰਜਿ ਰਜਿ ਭੋਜਨੁ ਖਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ପେଟ ଭରି ନାମ ରୂପୀ ଭୋଜନ ଖାଅ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਧਿਆਈ ॥੧॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଅମୃତ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥1॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਰਨਾਈ ॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି,

ਜਿਨਿ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ॥੨॥੮॥੨੬॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ନାମର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||2||8||26||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਿ ਦੀਨੇ ਅਸਥਿਰ ਘਰ ਬਾਰ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ଘର-ପରିବାରରେ ସ୍ଥିରତା ଆଣିଛନ୍ତି॥ରୁହ॥

ਜੋ ਜੋ ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਇਨ ਗ੍ਰਿਹਨ ਕੀ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਹੀ ਮਾਰੈ ਕਰਤਾਰ ॥੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁ-ଘରର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਾ ਕੀ ਸਰਨਾਈ ਜਾ ਕੋ ਸਬਦੁ ਅਖੰਡ ਅਪਾਰ ॥੨॥੯॥੨੭॥
ଦାସ ନାନକ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅଖଣ୍ଡ ଓ ଅପାର ଅଟେ॥2॥9॥27॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਸਗਲੇ ਗਏ ਬਿਨਸੇ ਤੇ ਰੋਗ ॥
ସାରା ତାପ-ସନ୍ତାପ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସବୁ ରୋଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਤੂ ਬਖਸਿਆ ਸੰਤਨ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୁ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ରୂପୀ ରସ ଭୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ॥ରୁହ॥

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਤੇਰੀ ਮੰਡਲੀ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਰੋਗ ॥
ସର୍ବସୁଖ ତୋର ବନି ରହିବ ଆଉ ତୋର ମନ-ତନ ଆରୋଗ୍ୟ ରହିବ।

ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਰਾਮ ਕੇ ਇਹ ਅਵਖਦ ਜੋਗ ॥੧॥
ଏଥିପାଇଁ ନିତ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, କାରଣ ଏହି ଔଷଧ ସବୁ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ-କ୍ଳେଶ ଦୂର କରିଦିଏ॥1॥

ਆਇ ਬਸਹੁ ਘਰ ਦੇਸ ਮਹਿ ਇਹ ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ॥
ନିଜର ହୃଦୟ-ଘରେ ବାସ କର, ଏହି ସଂଯୋଗ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਲਹਿ ਗਏ ਬਿਓਗ ॥੨॥੧੦॥੨੮॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ବିୟୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥10॥28॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਕਾਹੂ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਹੀ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥
ଏହି ମାୟାର ଜଞ୍ଜାଳ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਊਠਿ ਸਿਧਾਰੇ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਸੰਤਨ ਕੈ ਖਿਆਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ବିଚାର ଅନୁସାରେ ବଡ ବଡ ଛତ୍ରପତି ରାଜା ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଡମ୍ବର ଛାଡି ଖାଲି ହାତରେ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି॥ରୁହ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਉ ਬਿਨਸਨਾ ਇਹ ਧੁਰ ਕੀ ਢਾਲ ॥
ପ୍ରକୃତିର ଏହି ପରମ୍ପରା ଯେ ଅହଂ ବୁଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਜਨਮਹਿ ਮਰਹਿ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਰਾਲ ॥੧॥
ବିକରାଳ ବିକାରରେ ଲୀନ ହୋଇ ଅହଙ୍କାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ଯୋନିରେ ଫସି ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ॥1॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਕਹਹਿ ਨਿਤ ਜਪਹਿ ਗੁਪਾਲ ॥
ସାଧୁଜନ ସଦା ସତ୍ୟ ବଚନ କହିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਤਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਰੰਗ ਲਾਲ ॥੨॥੧੧॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ସେମାନେ ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ଲାଲ ହୋଇ ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ଜଗତର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି||2||11||29||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਅਨੰਦ ਸੂਖ ਪੂਰੇ ਗੁਰਿ ਦੀਨ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧି, ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਚੀਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ମୋର ସହାୟକ ଏବଂ ସାଥି ବନି ବ୍ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଅମୃତ ଗୁଣର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ॥ରୁହ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਗਤ੍ਰ ਮਹਿ ਲੋਚਹਿ ਸਭਿ ਜੀਆ ॥
ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜଗତରେ ନିଜର ଜୟ-ଜୟକାର ହିଁ ଚାହିଁଥାନ୍ତି।

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਥੀਆ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁ ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥

ਜਾ ਕਾ ਅੰਗੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੇ ਸਭ ਦਾਸ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଯାହାଙ୍କ ପକ୍ଷ ନେଇଥାନ୍ତି, ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ବନିଯାନ୍ତି।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਵਡਿਆਈਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥੨॥੧੨॥੩੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୋତେ ସର୍ବଦା ବଡିମା ମିଳିଥାଏ||2||12||30||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ਚਉਪਦੇ
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥

ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਜਗੁ ਸਾਜਿਆ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ ਬਾਰ ॥
ପରମାତ୍ମା ମୃତ୍ୟୁ-ମଣ୍ଡଳ ରୂପୀ ଏପରି ଜଗତ ବନାଇଛନ୍ତି, ଯେପରି ବାଲିରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିବା ଘର ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗਈ ਜਿਉ ਕਾਗਦ ਬੂੰਦਾਰ ॥੧॥
ଯେପରି ବର୍ଷାର ବୁନ୍ଦା ଦ୍ୱାରା କାଗଜ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହି ଜଗତ ନାଶ ହେବା ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥

ਸੁਨਿ ਮੇਰੀ ਮਨਸਾ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ਸਤਿ ਦੇਖੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ହେ ବନ୍ଧୁ! ମନ ଲଗାଇ ଶୁଣ, ନିଜ ମନରେ ସତ୍ୟକୁ ବିଚାର କରି ଦେଖ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਗਿਰਹੀ ਜੋਗੀ ਤਜਿ ਗਏ ਘਰ ਬਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ, ଗୃହସ୍ଥି ଏବଂ ଯୋଗୀ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଘର ଦ୍ୱାର ତ୍ୟାଗ କରି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸਾ ਸੁਪਨਾ ਰੈਨਿ ਕਾ ਤੈਸਾ ਸੰਸਾਰ ॥
ଯେପରି ରାତ୍ରିର ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ସଂସାର ଅଟେ।

ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਸਭੁ ਬਿਨਸੀਐ ਕਿਆ ਲਗਹਿ ਗਵਾਰ ॥੨॥
ହେ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ! ଦେଖାଯାଉଥିବା ସବୁକିଛି ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ତୁ କାହିଁକି ଏଥିରେ ଲିପ୍ତ ରହିଛୁ?

କହਾ ਸੁ ਭਾਈ ਮੀਤ ਹੈ ਦੇਖੁ ਨੈਨ ਪਸਾਰਿ ॥
ନିଜ ଆଖି ଖୋଲି ଦେଖ, ତୋର ସେହି ଭାଇ ଏବଂ ମିତ୍ର କେଉଁଠି ଅଛି?

ਇਕਿ ਚਾਲੇ ਇਕਿ ਚਾਲਸਹਿ ਸਭਿ ਅਪਨੀ ਵਾਰ ॥੩॥
ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଦୁନିଆ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ କିଛି ଚାଲି ଯିବେ, ନିଜ ପାଳି ଆସିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଯିବେ ॥3॥

ਜਿਨ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਸੇ ਅਸਥਿਰੁ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਰਾਖੁ ਪੈਜ ਮੁਰਾਰਿ ॥੪॥੧॥੩੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ତୋର ଦାସ ଅଟନ୍ତି, ମୋର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କର||4||1||31||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਲੋਕਨ ਕੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਬੈਸੰਤਰਿ ਪਾਗਉ ॥
ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରଶଂସାକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଢାଳି ଦେବି,

ਜਿਉ ਮਿਲੈ ਪਿਆਰਾ ਆਪਨਾ ਤੇ ਬੋਲ ਕਰਾਗਉ ॥੧॥
ଯେପରି ମୋତେ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯିବେ, ସେହି କଥା କହିବି ॥1॥

ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਦਇਆਲ ਹੋਇ ਤਉ ਭਗਤੀ ਲਾਗਉ ॥
ଯେପରି ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହେବେ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲାଗି ରହିବି।

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਮਨੁ ਬਾਸਨਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਇਹ ਤਿਆਗਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମନ ବାସନା ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଛି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେବି ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਅਤਿ ਘਨੀ ਇਹੁ ਜੀਉ ਹੋਮਾਗਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବହୁତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବି ଆଉ ଏହି ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବି।

ਅਰਥ ਆਨ ਸਭਿ ਵਾਰਿਆ ਪ੍ਰਿਅ ਨਿਮਖ ਸੋਹਾਗਉ ॥੨॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଏକ କ୍ଷଣର ସୋହାଗ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧନ ପଦାର୍ଥ ସମର୍ପଣ କରିଦେବି ॥2॥

ਪੰਚ ਸੰਗੁ ਗੁਰ ਤੇ ਛੁਟੇ ਦੋਖ ਅਰੁ ਰਾਗਉ ॥
ଗୁରୁ-କୃପାରୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ମୋହ, ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାର ଏହି ପାଞ୍ଚ ସହିତ ସଂଗତି ଚାଲି ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା ଦ୍ୱେଷ ଓ ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਜਾਗਉ ॥੩॥
ମୋର ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ଏବେ ମୁଁ ଦିନରାତି ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ॥3॥

ਸਰਣਿ ਸੋਹਾਗਨਿ ਆਇਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਉ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ସେହି ଜୀବ ସୁନ୍ଦର ବନି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਗਉ ॥੪॥੨॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତାହାର ତନ-ମନ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||2||32||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਲਾਲ ਰੰਗੁ ਤਿਸ ਕਉ ਲਗਾ ਜਿਸ ਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ରୂପୀ ଲାଲ ରଙ୍ଗ ଲାଗିଥାଏ।

ਮੈਲਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਨਹ ਲਾਗੈ ਦਾਗਾ ॥੧॥
ଏହି ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ବିକାରର ମଇଳା ଦ୍ୱାରା କେବେ ମଇଳା ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ କୌଣସି ଦାଗ ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥

ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਸੁਖਦਾਈਆ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖ ਭਾਇ ॥
ସୁଖଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସର୍ବ ସୁଖ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ਭੀਤਰੇ ਛੋਡਿਆ ਨਹ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ନିଜ ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମନରୁ ଏହି ସୁଖ ଛଡାଇ ନିଆଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਰਾ ਮਰਾ ਨਹ ਵਿਆਪਈ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ତାହାକୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ନା କୌଣସି ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਘਾਨਿਆ ਗੁਰਿ ਅਮਰੁ ਕਰਾਇਆ ॥੨॥
କାରଣ ନାମାମୃତ ପାନ କରି ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଗୁରୁ ତାହାକୁ ଅମର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥2॥

ਸੋ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ॥
ଯିଏ ଅମୂଲ୍ୟ ହରି-ନାମକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି, ସେ ହିଁ ତାହାର ସ୍ୱାଦ ଜାଣିଥାଏ।

ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈਐ ਕਿਆ ਕਹਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਾ ॥੩॥
ହରି-ନାମର ମୂଲ୍ୟ ମୋ' ଦ୍ୱାରା ବତା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ମୁଁ ନିଜ ମୁଖରେ କଣ ବୋଲିବି?॥3॥

ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਤੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୋର ଦର୍ଶନ ସଫଳ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ବାଣୀ ଗୁଣର ଖଜଣା ଅଟେ।

ਪਾਵਉ ਧੂਰਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥੪॥੩॥੩੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୋର ଦାସର ଚରଣ-ଧୂଳି ମିଳିଯାଏ, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁଁ ସମର୍ପିତ ହେବି||4||3||33||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਰਾਖਹੁ ਅਪਨੀ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ।

ਸੇਵਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਉ ਨੀਚੁ ਮੂਰਖਾਰੇ ॥੧॥
ମୁଁ ନୀଚ ଏବଂ ମୂର୍ଖ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ସେବା କରିବା ବିଷୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହିଁ॥1॥

ਮਾਨੁ ਕਰਉ ਤੁਧੁ ਊਪਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ତୋ' ଉପରେ ମୋର ବହୁତ ଆସ୍ଥା ଅଛି।

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਸਦ ਭੂਲਤੇ ਤੁਮ੍ਹ ਬਖਸਨਹਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମେ, ଜୀବ, ଅପରାଧୀ ଅଟୁ ଆଉ ସଦା ଭୁଲ କରିଥାଉ, କିନ୍ତୁ ତୁ କ୍ଷମାବାନ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਅਵਗਨ ਕਰਹ ਅਸੰਖ ਨੀਤਿ ਤੁਮ੍ਹ ਨਿਰਗੁਨ ਦਾਤਾਰੇ ॥
ଆମେ ନିତ୍ୟ ଅନେକ ଅପକର୍ମ କରୁ, ପରନ୍ତୁ ତୁ ଆମକୁ, ନିର୍ଗୁଣକୁ, କ୍ଷମା କରିଦେଉ।

ਦਾਸੀ ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ ਏ ਕਰਮ ਹਮਾਰੇ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମର କର୍ମ ଏତେ ମନ୍ଦ ଯେ ତୋତେ ତ୍ୟାଗ କରି ତୋର ଦାସୀ ମାୟା ସହିତ ଆସକ୍ତ ରହିଛୁ॥2॥

ਤੁਮ੍ਹ ਦੇਵਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਹਮ ਅਕਿਰਤਘਨਾਰੇ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ତୁ ଆମକୁ ସବୁକିଛି ଦେଉ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ଅକୃତଜ୍ଞ ରହୁ।

ਲਾਗਿ ਪਰੇ ਤੇਰੇ ਦਾਨ ਸਿਉ ਨਹ ਚਿਤਿ ਖਸਮਾਰੇ ॥੩॥
ହେ ମାଲିକ! ଆମେ ତୁମକୁ ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହୁଁ॥3॥

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਭਵ ਕਾਟਨਹਾਰੇ ॥
ହେ ସଂସାର ସାଗରର ବନ୍ଧନ କାଟିବା ବାଲା! ତୋ ବଶର ବାହାରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।

କହୁ ନାନକ ସରଣି ଦଇଆଲ ଗୁର ଲେହୁ ମୁଗଧ ଉଧାରେ ॥୪॥୪॥୩୪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଦୟାଳୁ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖକୁ ଭବସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କର||4||4||34||

ବିଲାଵଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଦୋସୁ ନ କାହୂ ଦୀଜୀଐ ପ୍ରଭୁ ଅପନਾ ଧିଆଈଐ ॥
ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେବା ଉଚିତ ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ।

ଜିତୁ ସେଵିଐ ସୁਖୁ ହୋଇ ଘନା ମନ ସୋଈ ଗାଈଐ ॥୧॥
ହେ ମୋର ମନ! ଯାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ହିଁ ଗାନ କରିବା ଉଚିତ॥1॥

କହୀଐ କାଇ ପିଆରେ ତୁਝୁ ବିନਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ତୋ' ବିନା କାହାକୁ ନିଜ ଦୁଃଖ କହିବି?

ତୁਮ୍ਹ ଦଇଆଲ ସୁଆମୀ ସਭ ଅଵଗନ ହਮା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଦୟାର ସାଗର ଅଟୁ, ପରନ୍ତୁ ମୋ' ଠାରେ ଅନେକ ଅବଗୁଣ ଭରି ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ଜିଉ ତୁਮ୍ਹ ରାଖହୁ ତିଉ ରହା ଅଵରୁ ନହੀ ଚାରା ॥
ତୁ ମୋତେ ଯେପରି ରଖିଛୁ, ମୁଁ ସେପରି ରହିଥାଏ, ଏହା ବିନା ଆଉ କିଛି ସାଧନ ନାହିଁ।

ନୀଧରିଆ ଧର ତେରୀଆ ଇକ ନਾਮ ଅଧାରਾ ॥୨॥
ବେସାହାରାକୁ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି ତଥା ଏକ ତୋର ନାମ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ॥2॥

ଜୋ ତୁਮ୍ਹ କରହୁ ସୋଈ ଭଲਾ ମନਿ ଲେତਾ ମୁକତਾ ॥
ଯାହା କିଛି ତୁ କରିଥାଉ, ତାହା ଭଲ ଅଟେ। ଯିଏ ଏହାକୁ ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର କରିନିଏ, ସେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ତେରୀଆ ସਭ ତେରୀ ଜୁଗତਾ ॥୩॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ତୋର ନିଜର ଅଟେ ଆଉ ସବୁକିଛି ତୋର ମର୍ଯ୍ୟାଦାରେ ହେଉଛି॥3॥

ଚରନ ପਖାରଉ କରି ସେଵਾ ଜେ ଠାକୁର ਭਾଵੈ ॥
ଯଦି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ସେବା କରି ଚରଣ ଧୋଇବି।

ହୋହୁ କ୍ରିପାଲ ଦଇଆଲ ପ୍ରଭ ନାନକੁ ଗୁਣ ଗାଵੈ ॥୪॥୫॥୩୫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପାଳୁ ଓ ଦୟାଳୁ ହୁଅ, ଯେପରି ନାନକ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିବେ||4||5||35||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਿਰਤੁ ਹਸੈ ਸਿਰ ਊਪਰੇ ਪਸੁਆ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ହାସ୍ୟ ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପଶୁ ତୁଲ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਬਾਦ ਸਾਦ ਅਹੰਕਾਰ ਮਹਿ ਮਰਣਾ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ॥੧॥
ସାରା ଜୀବନ ବାଦ-ବିବାଦ, ସ୍ୱାଦ ଓ ଅହଂକାରରେ ଲିପ୍ତ ରହିବା କାରଣରୁ ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਆਪਨਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹੁ ਅਭਾਗੇ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟହୀନ! କାହିଁକି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ? ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର।

ਦੇਖਿ ਕਸੁੰਭਾ ਰੰਗੁਲਾ ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ ਲਾਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୁସୁମ ଫୁଲର ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗ ବାଲା ମାୟାକୁ ଦେଖି ତୁ ଏଥିରେ ମୋହ ଲଗାଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਪਾਪ ਦਰਬੁ ਕੀਆ ਵਰਤਣ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ପାପ କରି ନିଜ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ଅନେକ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଛୁ।

ਮਾਟੀ ਸਿਉ ਮਾਟੀ ਰਲੀ ਨਾਗਾ ਉਠਿ ਜਾਈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଥାଏ, ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ମାଟି ମାଟିରେ ହିଁ ମିଶିଯାଏ ଆଉ ଜୀବ ନଗ୍ନ ରହି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯାଏ॥2॥

ਜਾ ਕੈ ਕੀਐ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ ਤੇ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧੀ ॥
ଯେଉଁ ସମ୍ପର୍କୀୟ ପାଇଁ ସେ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ, ସେମାନେ ତାହାର ବିରୋଧୀ ହୋଇ ଶତ୍ରୁତା ଆଚରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਭਜਿ ਜਾਹਿਗੇ ਕਾਹੇ ਜਲਹੁ ਕਰੋਧੀ ॥੩॥
ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୁ କାହିଁକି କ୍ରୋଧରେ ଜଳୁ ଅଛୁ, କାରଣ ଶେଷ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତୋ' ଠାରୁ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯିବେ॥3॥

ਦਾਸ ਰੇਨੁ ਸੋਈ ਹੋਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮਾ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ବନିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਛੂਟੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥੪॥੬॥੩੬॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି, ତାହାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||4||6||36||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ਖਲ ਚਤੁਰ ਬਕੀਤਾ ॥
ଛୋଟ। ପର୍ବତ ଉପରକୁ ଚଢ଼ି ଯାଇଛି ଆଉ ମହାମୂର୍ଖ ମଧ୍ୟ ଚତୁର ବକ୍ତା ବନି ଯାଇଛି।

ਅੰਧੁਲੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੂਝਿਆ ਗੁਰ ਭੇਟਿ ਪੁਨੀਤਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥

ਮਹਿਮਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕੀ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤਾ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିର ମହିମା ଶୁଣ;

ਮੈਲੁ ਖੋਈ ਕੋਟਿ ਅਘ ਹਰੇ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਚੀਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେ କେହି ମଧ୍ୟ ସାଧୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ଦେଇଛି, ତାହାର ମନର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର କୋଟି କୋଟି ପାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାର ଚିତ୍ତ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਕੀਟਿ ਹਸਤੀ ਜੀਤਾ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭକ୍ତି ଏପରି ଅଟେ ଯେ ନମ୍ରତା ରୂପୀ ପିମ୍ପୁଡି ହାତୀ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜੋ ਜੋ ਕੀਨੋ ਆਪਨੋ ਤਿਸੁ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਦੀਤਾ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ଭଗବାନ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଅଭୟ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ॥2 ॥

ਸਿੰਘੁ ਬਿਲਾਈ ਹੋਇ ਗਇਓ ਤ੍ਰਿਣੁ ਮੇਰੁ ਦਿਖੀਤਾ ॥
ଅହଂକାର ରୂପୀ ସିଂହ ନମ୍ରତା ରୂପୀ ବିଲେଇ ବନି ଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଘାସ ବଦଳରେ ସୁମେରୁ ପର୍ବତ ଦେଖା ଯାଇଛି।

ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਤੇ ਦਮ ਆਢ ਕਉ ਤੇ ਗਨੀ ਧਨੀਤਾ ॥੩॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟାକଟୁ ପୂର୍ବରୁ କମ ମୂଲ୍ୟ ପାଇ ଶ୍ରମଦାନ କରୁଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାକୁ ଧନବାନ ମାନାଯାଉଛି ॥3॥

ਕਵਨ ਵਡਾਈ ਕਹਿ ਸਕਉ ਬੇਅੰਤ ਗੁਨੀਤਾ ॥
ହେ ଅନନ୍ତ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର! ମୁଁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ମହିମା ଗାନ କରି ପାରିବି?

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰ ਸਰੀਤਾ ॥੪॥੭॥੩੭॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ନାମ ଦିଅ, ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନର ଅଭିଳାଷୀ ଅଟେ||4||7||37||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਪਰਬਾਦ ਨੀਤ ਲੋਭ ਰਸਨਾ ਸਾਦਿ ॥
ଅହଂ ଭାବନା କାରଣରୁ ନିତ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଝଗଡା କରିଥାଏ ଆଉ ଜିହ୍ୱାର ସ୍ୱାଦରେ ଫସି ବଡ ଲୋଭ କରିଥାଏ।

ਲਪਟਿ ਕਪਟਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬੇਧਿਆ ਮਿਥਿਆ ਬਿਖਿਆਦਿ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ପରିବାର ମୋହରେ ଫସି ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଛଳ-କପଟ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ମିଥ୍ୟା ବିକାର ଆଦିରେ ବାନ୍ଧି ରହିଥାନ୍ତି ॥1 ॥

ਐਸੀ ਪੇਖੀ ਨੇਤ੍ਰ ਮਹਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଏପରି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଛି।

ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਧਨ ਜੋਬਨਾ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਬਾਦਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାଜ୍ୟ, ସମ୍ପତ୍ତି, ଧନ ଏବଂ ଯୌବନ ଏହା ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ବିନା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਰੂਪ ਧੂਪ ਸੋਗੰਧਤਾ ਕਾਪਰ ਭੋਗਾਦਿ ॥
ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବାଲା ପଦାର୍ଥ, ଧୂପ, ସୁଗନ୍ଧି, ବସ୍ତ୍ର ଏବଂ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ

ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਪਾਪਿਸਟ ਤਨ ਹੋਏ ਦੁਰਗਾਦਿ ॥੨॥
ପାପୀ ମନୁଷ୍ୟର ତନକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ବନିଯାଏ ॥2॥

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਮਾਨੁਖੁ ਭਇਆ ਖਿਨ ਭੰਗਨ ਦੇਹਾਦਿ ॥
ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିବା ପରେ ଜୀବକୁ ଅମୂଲ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ-ଜୀବନ ମିଳିଛି ଏବଂ ଏହା କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ଅଟେ।

ਇਹ ਅਉਸਰ ਤੇ ਚੂਕਿਆ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਦਿ ॥੩॥
ଏହି ସୁନେଲି ଅବସର ହରାଇ ଜୀବ ପୁନର୍ବାର ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥3॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥
ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ଅଦ୍ଭୁତ ରୂପ ବାଲା ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਾਨਕ ਅਨੰਦ ਤਾ ਕੈ ਪੂਰਨ ਨਾਦ ॥੪॥੮॥੩੮॥
ହେ ନାନକ! ତାହାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନରେ ଅନାହଦ ନାଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||4||8||38||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਚਰਨ ਭਏ ਸੰਤ ਬੋਹਿਥਾ ਤਰੇ ਸਾਗਰੁ ਜੇਤ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଜାହାଜ ବନି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଜୀବ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଛନ୍ତି।

ਮਾਰਗ ਪਾਏ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਗੁਰਿ ਦਸੇ ਭੇਤ ॥੧॥
ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଭେଦ ବତାଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ସଂସାର ରୂପୀ ଜଙ୍ଗଲର ଭ୍ରମରୁ ସତମାର୍ଗକୁ ଆଣିଛନ୍ତି॥1॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੇਤ ॥
ସର୍ବଦା 'ହରି-ହରି-ହରି-ହରି' ଜପ କର,

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କର ଉଠିବ, ବସିବା ତଥା ଶୋଇବା ସମୟରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର॥1॥ରୁହ॥

ਪੰਚ ਚੋਰ ਆਗੈ ਭਗੇ ਜਬ ਸਾਧਸੰਗੇਤ ॥
ଯେବେ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତି କରିଛି କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଚୋର ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤੁ ਘਣੋ ਲਾਭੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਭਾ ਸੇਤ ॥੨॥
ନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ସଞ୍ଚୟ କରି ସେ ବହୁତ ଲାଭ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଶୋଭା ସହିତ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଛି॥2॥

ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ਮਿਟੀ ਚਿੰਤ ਨਾਹੀ ਡੋਲੇਤ ॥
ସେ ଏବେ ଅଟଳ ଆସନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି, ତାହାର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ କେବେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ।

ਭਰਮੁ ਭੁਲਾਵਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਤ ਨੇਤ ॥੩॥
ନିଜ ନେତ୍ରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਗੁਣ ਗਭੀਰ ਗੁਨ ਨਾਇਕਾ ਗੁਣ ਕਹੀਅਹਿ ਕੇਤ ॥
ପରମାତ୍ମା ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବ ଗୁଣର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥੪॥੯॥੩੯॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିଛି||4||9||39||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਬਿਨੁ ਸਾਧੂ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਤੇਤੋ ਬਿਰਥਾਰੀ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ବିନା ଆମର ସବୁ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਿਲਤ ਸੰਗਿ ਸਭਿ ਭ੍ਰਮ ਮਿਟੇ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଆମର ଗତି ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਜਾ ਦਿਨ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਮੋਹਿ ਉਆ ਦਿਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ଯେଉଁ ଦିନ ମୋତେ ସାଧୁ ମିଳିଥିଲେ, ମୁଁ ସେହି ଦିନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଉଛି।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਪਨੋ ਜੀਅਰਾ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਹਉ ਵਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ, ମନ ଏବଂ ପ୍ରାଣ ବାରମ୍ବାର ସାଧୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ କରୁଛି॥1॥ରୁହ॥

ਏਤ ਛਡਾਈ ਮੋਹਿ ਤੇ ਇਤਨੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾਰੀ ॥
ସାଧୁ ମୋ' ଠାରୁ ଅହଂତ୍ୱ ଛଡାଇ ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଏତେ ଦୃଢତା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਸਗਲ ਰੇਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭਇਆ ਬਿਨਸੀ ਅਪਧਾਰੀ ॥੨॥
ଏବେ ମୋର ଏହି ମନ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯାଇଛି ଆଉ ସମସ୍ତ ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਪਰ ਦੂਖਨਾ ਏ ਖਿਨ ਮਹਿ ਜਾਰੀ ॥
ସେ ମୋର ମନର ପରନିନ୍ଦା ଓ ପରଚିନ୍ତା ଏକ କ୍ଷଣରେ ଜଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਦਇਆ ਮਇਆ ਅਰੁ ਨਿਕਟਿ ਪੇਖੁ ਨਾਹੀ ਦੂਰਾਰੀ ॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ' ଠାରେ ଏତେ ଦୟା ଓ ପ୍ରେମର ଭାବନା ଯେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରୁଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମୁଁ ନିକଟରେ ହି ଦେଖିଥାଏ ଓ ବୁଝିଥାଏ॥3॥

ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਭਏ ਅਬ ਮੁਕਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ॥
ମୋର ତନ-ମନ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹੀਤ ਚੀਤ ਸਭ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਨਾਨਕ ਦਰਸਾਰੀ ॥੪॥੧੦॥੪੦॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହିନ ମୋର ଧନ, ପ୍ରାଣ ଓ ସବୁକିଛି ଅଟେ||4||10||40||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਟਹਲ ਕਰਉ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ ਪਗ ਝਾਰਉ ਬਾਲ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋର ଦାସର ସେବା କରିଥାଏ ଆଉ ନିଜ କେଶରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଝାଡିଥାଏ।

ਮਸਤਕੁ ਅਪਨਾ ਭੇਟ ਦੇਉ ਗੁਨ ਸੁਨਉ ਰਸਾਲ ॥੧॥
ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ ତାହାଙ୍କୁ ଭେଟ କରିଥାଏ ଆଉ ତୋର ରସିଲା ଗୁଣ ଶୁଣିଥାଏ॥1॥

ਤੁਮ੍ਹ ਮਿਲਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਜੀਓ ਤੁਮ੍ਹ ਮਿਲਹੁ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ! ତୁମେ ଆସି ମୋତେ ମିଳନ କର, କାରଣ ତୁମକୁ ଏମଏଲଏନ କରି ହିନ ମୋର ମନ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਹੋਤ ਚਿਤਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ କୃପାର ସାଗର! ତୋତେ ମାନେ ପକାଇ ରାତିଦିନ ମୋର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ੍ ਲਾਗਹੁ ਪਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଧୁ ମହାତ୍ମା ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଲାଗି ଯାଅ।

ਮੋ ਕਉ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤਨ ਪਗ ਰਾਲ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଦାନ ଦିଅ॥2॥

ਉਕਤਿ ਸਿਆਨਪ ਕਛੁ ਨਹੀ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਘਾਲ ॥
ମୋ' ପାଖରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତି, ଅକଲ ନାହିଁ ଆଉ ନା କୌଣସି ସାଧନା ଅଛି।

ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਰਾਖਹੁ ਮੋਹ ਤੇ ਕਾਟਹੁ ਜਮ ਜਾਲ ॥੩॥
ଏଥିପାଇଁ, ଭ୍ରମ, ଭୟ ଏବଂ ମୋହ ଠାରୁ ମୋର ରକ୍ଷା କର ଆଉ ଯମର ଜାଲ କାଟି ଦିଅ॥3॥

ਬਿਨਉ ਕਰਉ ਕਰੁਣਾਪਤੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ହେ କରୁଣାପତି, ହେ ପରମ ପିତା! ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟୁ।

ਗੁਣ ਗਾਵਉ ਤੇਰੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਾਲ ॥੪॥੧੧॥੪੧॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରେ ଏହି ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସାମିଲ ହୋଇ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ହେ ନାନକ! ଏହା ସୁଖର ଘର ଅଟେ||4||11||41||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਕਰਹਿ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯାହା ତୁ ଚାହୁଁ, ତାହା କରିଥାଏ। ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ତୋ' ବିନା ସୃଷ୍ଟିରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਜਮਦੂਤ ਛਡਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥
ତୋର ପ୍ରତାପ ଦେଖି ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ଜୀବକୁ ଛାଡି ଦେଇଥାଏ॥1॥

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਛੁਟੀਐ ਬਿਨਸੈ ਅਹੰਮੇਵ ॥
ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ଜୀବ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଅହଂତ୍ୱ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଦେବ! ତୁ ସର୍ବ କଳା ସମର୍ଥ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿਆ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਕੂਰੁ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ମୁଁ ଏହା ପାଇଛି ଯେ ନାମ ବିନା ଆଉ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਜੀਵਨ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਮਨਸਾ ਪੂਰੁ ॥੨॥
ଜୀବନରେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଆମର ସବୁ କାମନା ପୁରା କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਸਿਆਨਪ ਸਭ ਜਾਲੀ ॥
ଯେଉଁ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତୁ ଜୀବକୁ ଲଗାଇଛୁ, ସେ ସେଠାରେ ହିଁ ଲାଗିଯାଏ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚତୁରତା ବେକାର ଅଟେ।

ਜਤ ਕਤ ਤੁਮ੍ਹ ਭਰਪੂਰ ਹਹੁ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲੀ ॥੩॥
ହେ ମୋର ଦୀନଦୟାଳୁ! ତୁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ॥3॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਤੇ ਮਾਗਨਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥
ଜୀବ ସବୁକିଛି ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ତୋ' ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵਾ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥੪॥੧੨॥੪੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକଙ୍କ ଏକ ହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ଜୀବିତ ରହିବି||4||12||42||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਾਸਬੈ ਕਲਮਲ ਸਭਿ ਨਸਨਾ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਾਤਿਆ ਤਾ ਤੇ ਗਰਭਿ ਨ ਗ੍ਰਸਨਾ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ ହୁଏନାହିଁ॥1॥

ਨਾਮੁ ਕਹਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਸੁਚੀ ਭਈ ਰਸਨਾ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଜିହ୍ୱା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ,

ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਗੁਰ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ବତାଇଥିବା ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਤ ਧ੍ਰਾਪਿਆ ਮਨਿ ਰਸੁ ਲੈ ਹਸਨਾ ॥
ହରି-ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରି ମନ ବଡ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ।

ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸਨਾ ॥੨॥
ଓଲଟା ପଡିଥିବା ହୃଦୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବୁଦ୍ଧିରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ ਸਭ ਬੁਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥
ମନରେ ଶୀତଳ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ତୋଷ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି।

ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵਤ ਮਿਟਿ ਗਏ ਨਿਰਮਲ ਥਾਨਿ ਬਸਨਾ ॥੩॥
ମୋର ମନର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ନିର୍ମଳ ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିଛି॥3॥

ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਆ ਭਏ ਭ੍ਰਮ ਭਸਨਾ ॥
ସର୍ବ ରକ୍ଷକ ପରମାତ୍ମା ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ମନର ଭ୍ରମ ଜଳି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਸੁਖੀ ਪੇਖਿ ਸਾਧ ਦਰਸਨਾ ॥੪॥੧੩॥੪੩॥
ହେ ନାନକ! ନାମ ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତଥା ସାଧୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ସୁଖୀ ହୋଇ
ଯାଇଛି||4||13||43||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸੁ ਦਾਸ ਕੈ ਤਬ ਹੋਹਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ହେ ଜୀବ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସର ଘରେ ପାଣି ଦେବା, ପଙ୍ଖା କରିବା ତଥା ଅଟା ପେଷିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଆନନ୍ଦ ମିଳି ପାରିବ।

ਰਾਜ ਮਿਲਖ ਸਿਕਦਾਰੀਆ ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਜਾਲੁ ॥੧॥
ରାଜ୍ୟ, ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚାଧିକାରୀ କାମନାକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦିଅ॥1॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਛੋਹਰਾ ਤਿਸੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ॥
ଯିଏ ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବକ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଅ।

ਮਾਇਆਧਾਰੀ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਤਿਨ੍ ਛੋਡਉ ਤਿਆਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଧନବାନ ଏବଂ ଛତ୍ରପତି ରାଜାଙ୍କ ସାଥି ତ୍ୟାଗ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਾਨਾ ਰੂਖਾ ਸੋ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଘରର ଶୁଖିଲା ରୁଟି ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ,

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਾਕਤ ਛਤੀਹ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇ ਬਿਖੁ ਸਮਾਨ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଶାକ୍ତ ଘରେ ଛତିଶ ପ୍ରକାର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ମଧ୍ୟ ବିଷ ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ॥2॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ਲੁਗਰਾ ਓਢਿ ਨਗਨ ਨ ਹੋਈ ॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ସାଧାରଣ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟ ନଗ୍ନ ଏବଂ ଲଜ୍ଜିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਕਤ ਸਿਰਪਾਉ ਰੇਸਮੀ ਪਹਿਰਤ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଶାକ୍ତ ଠାରୁ ମିଳିଥିବା ରେଶମ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ସେ ନିଜ ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଥାଏ॥3॥

ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਮੁਖਿ ਜੋਰਿਐ ਅਧ ਵੀਚਹੁ ਟੂਟੈ ॥
ଶାକ୍ତ ସାଥିରେ ମିତ୍ରତା କରିବା ଏବଂ ସମ୍ପର୍କ ବଢାଇବା ଦ୍ୱାରା ମାଝି ରାସ୍ତାରେ ହିଁ ଏହା ଭାଙ୍ଗିଯାଏ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਇਤ ਉਤਹਿ ਛੂਟੈ ॥੪॥
କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତର ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥4॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਹੀ ਤੇ ਹੋਆ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁକିଛି ତୋର ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଆଉ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହା ରଚନା କରିଛୁ।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਸਾਧ ਕਾ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੫॥੧੪॥੪੪॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଓ ସାକ୍ଷାତ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||5||14||44||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸ੍ਰਵਨੀ ਸੁਨਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜਸੁ ਗਾਵਉ ॥
କାନରେ 'ହରି-ହରି' ନାମ ଶୁଣୁଥିବି ଆଉ ଠାକୁରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଥିବି।

ਸੰਤ ਚਰਣ ਕਰ ਸੀਸੁ ਧਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਉ ॥੧॥
ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ରଖି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରି ରହିଥିବି॥1॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਇਹ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਵਉ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ଏପରି କୃପା କର ଯେ ଏହି ନିଧି ଓ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਨੁਕਾ ਲੈ ਮਾਥੈ ਲਾਵਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ନେଇ ନିଜ କପାଳରେ ଲଗାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨੀਚ ਤੇ ਨੀਚੁ ਅਤਿ ਨੀਚੁ ਹੋਇ ਕਰਿ ਬਿਨਉ ਬੁਲਾਵਉ ॥
ମୁଁ ଅତି ବିନମ୍ର ହୋଇ ସନ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିନତି କରି ତାହାଙ୍କୁ ବୋଲିବି।

ਪਾਵ ਮਲੋਵਾ ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਤਸੰਗਿ ਸਮਾਵਉ ॥੨॥
ମୁଁ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ତ୍ୟାଗ କରି ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଦ ମୋଡିବି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଲୀନ ରହିବି॥2॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਹ ਵੀਸਰੈ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਧਾਵਉ ॥
ମୁଁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବି ନାହିଁ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିବି ନାହିଁ।

ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਮਿਟਾਵਉ ॥੩॥
ମୋତେ ଏହି ଗୁରୁ ମାଇଲି ଯାଆନ୍ତୁ, ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯିବ ଆଉ ନିଜ ମାନ-ମୋହ ଦୂର କରିଦେବି॥3॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸੀਗਾਰੁ ਬਨਾਵਉ ॥
ମୁଁ ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଦୟା ଏବଂ ଧର୍ମ ଆଦି ଗୁଣର ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଇବି।

ਸਫਲ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਨਕਾ ਅਪੁਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਉ ॥੪॥੧੫॥੪੫॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ମୁଁ ସଫଳ ସୁହାଗିନୀ ବନି ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବି||4||15||45||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਅਟਲ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਜਨਾ ਸਭ ਮਹਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥
ସାରା ଦୁନିଆରେ ଏହି ତଥ୍ୟ ସୁବିଖ୍ୟାତ ଯେ ସାଧୁଜନଙ୍କ ବଚନ ଅଟଳ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਹੋਆ ਸਾਧਸੰਗੁ ਤਿਸੁ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ହାସଲ ହୋଇଛି, ତାହାକୁ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥1॥

ਇਹ ਪਰਤੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਜਪਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଉପରେ ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଅଛି, ସେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପି ସୁଖ ହାସଲ କରିନିଏ।

ਅਨਿਕ ਬਾਤਾ ਸਭਿ ਕਰਿ ਰਹੇ ਗੁਰੁ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସମସ୍ତେ ଅନେକ ପ୍ରକାର କଥା କହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋ' ହୃଦୟ ଭିତରକୁ ଆଣିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਨਾਹੀ ਸਹਸਾਇਆ ॥
ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଶରଣରେ ଆସିଥିବା ଜୀବର ସମ୍ମାନ ଭଗବାନ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਕਰਮ ਭੂਮਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਇ ਅਉਸਰੁ ਦੁਲਭਾਇਆ ॥੨॥
ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ କର୍ମ ଭୂମିରେ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ବୀଜ ବୁଣ, ଏହି ସୁନେଲି ଅବସର ବଡ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ॥2॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି, ସାରା ଜୀବ ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ସେ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਘਣੇ ਕਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਿਰਦਾਇਆ ॥੩॥
ଠାକୁରଙ୍କ ଏହି ଧର୍ମ ଯେ ସେ ଅନେକ ଅନେକ ପତିତ ଜୀବଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିଥାନ୍ତି॥3॥

ਮਤ ਭੂਲਹੁ ਮਾਨੁਖ ਜਨ ਮਾਇਆ ਭਰਮਾਇਆ ॥
ହେ ମାନବ ଜୀବ! ମାୟାର ଭ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ଠକି ହୁଅ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪਤਿ ਰਾਖਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ॥੪॥੧੬॥੪੬॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ହିଁ ନାମ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରଖିଥାନ୍ତି||4||16||46||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਾਟੀ ਤੇ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ਕਰਿ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ॥
ଯିଏ ମାଟି ଦ୍ୱାରା ଆମର ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਅਨਿਕ ਛਿਦ੍ਰ ਮਨ ਮਹਿ ਢਕੇ ਨਿਰਮਲ ਦ੍ਰਿਸਟੇਹ ॥੧॥
ଆମର ଅନେକ ଅବଗୁଣ ମନରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଆମେ ନିର୍ମଳ ଦେଖା ଯାଉଛୁ॥1॥

ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨੈ ਤੇ ਜਿਸ ਕੇ ਗੁਣ ਏਹ ॥
ଯିଏ ଆମ ଉପରେ ଏତେ ଉପକାର କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରୁ କିପରି ବିସ୍ମୃତ କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਪ੍ਰਭ ਤਜਿ ਰਚੇ ਜਿ ਆਨ ਸਿਉ ਸੋ ਰਲੀਐ ਖੇਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦୁନିଆର ମୋହରେ ଫସିଯାଏ, ସେ ଧୂଳିରେ ମିଳିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਮਤ ਬਿਲਮ ਕਰੇਹ ॥
ଜୀବନର ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର ତଥା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ବିଳମ୍ବ କର ନାହିଁ।

ਛੋਡਿ ਪ੍ਰਪੰਚੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰਚਹੁ ਤਜਿ ਕੂੜੇ ਨੇਹ ॥੨॥
ମିଥ୍ୟା ସ୍ନେହ ଓ ପ୍ରପଞ୍ଚ ବୁଦ୍ଧି ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରୁହ॥2॥

ਜਿਨਿ ਅਨਿਕ ਏਕ ਬਹੁ ਰੰਗ ਕੀਏ ਹੈ ਹੋਸੀ ਏਹ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାର ଖେଳ-ତମାସା ଯିଏ ବନାଇଛନ୍ତି ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ।

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਤਿਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲੇਹ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ନେଇ ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଉପାସନା କର॥3॥

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਵਡਾ ਸਭ ਸੰਗਿ ਬਰਨੇਹ ॥
ଈଶ୍ୱର ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବୋପରି ଅଟନ୍ତି,, ଏହା ବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଯେ ସେ ସବୁଙ୍କ ସହିତ ଅଛନ୍ତି।

ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ ਦਾਸਰਾ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਲੇਹ ॥੪॥੧੭॥੪੭॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ରଚୟିତା! ମୋତେ ନିଜର ଦାସର ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ଦିଅ||4||17||47||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਏਕ ਟੇਕ ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ਅਨ ਆਸ ॥
ସବୁ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି କେବଳ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସାହାରା ହିଁ ନେଇଛି।

ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ଗୁଣର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ସେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਜਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣੀ ਪਾਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸੰਤਨ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଆଶ୍ରା ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ਦੇਵਸੀ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ପାଳନ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧੇ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੈ ॥੨॥
ଭକ୍ତଜନ ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁ ଏବଂ କୃପାନିଧିଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਕਰਣਹਾਰੁ ਜੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਸਾਈ ਵਡਿਆਈ ॥
ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ପରମାତ୍ମା ଯାହା କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ଏହା ତାହାଙ୍କ ବଡପଣ ଅଟେ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਉਪਦੇਸਿਆ ਸੁਖੁ ਖਸਮ ਰਜਾਈ ॥੩॥
ପୂର୍ଣ ଗୁରୁ ଏହି ଉପଦ୍ଦ୍ଵ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਚਿੰਤ ਅੰਦੇਸਾ ਗਣਤ ਤਜਿ ਜਨਿ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥
ଦାସ ଚିନ୍ତା, ସନ୍ଦେହ ଏବଂ ବୃତ୍ତି ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି।

ਨਹ ਬਿਨਸੈ ਨਹ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥੪॥੧੮॥੪੮॥
ହେ ନାନକ! ଦାସ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ଯାହା କେବେ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନା ଛାଡି ଚାଲିଯାଏ||4||18||48||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਹਾ ਤਪਤਿ ਤੇ ਭਈ ਸਾਂਤਿ ਪਰਸਤ ਪਾਪ ਨਾਠੇ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ଅଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଇଛି।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਗਲਤ ਥੇ ਕਾਢੇ ਦੇ ਹਾਥੇ ॥੧॥
ଆମେ ଜଗତ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକୂପରେ ଲୀନ ଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ସନ୍ଥ ହାତ ଦେଇ ଆମକୁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਓਇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਜਨਾ ਹਮ ਉਨ ਕੀ ਰੇਨ ॥
ସେ ଆମର ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଅଟେ।

ਜਿਨ ਭੇਟਤ ਹੋਵਤ ਸੁਖੀ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଲେ ମୁଁ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମୋତେ ଜୀବନ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਲੀਖਿਆ ਮਿਲਿਆ ਅਬ ਆਇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜନ୍ମର କର୍ମ କାରଣରୁ ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଲେଖା ହୋଇଥିଲା, ତାହା ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਬਸਤ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਕੈ ਪੂਰਨ ਆਸਾਇ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਕੇ ਪਾਏ ਸੁਖ ਥਾਨ ॥
ମୋର ତିନି ଲୋକର ଭୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସୁଖର ସ୍ଥାନ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਦਇਆ ਕਰੀ ਸਮਰਥ ਗੁਰਿ ਬਸਿਆ ਮਨਿ ਨਾਮ ॥੩॥
ସମର୍ଥ ଗୁରୁ ଦୟା କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੂ ਟੇਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਆਧਾਰ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହିଁ ମୋର ସାହାରା ଓ ଆଶ୍ରା ଅଟୁ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੪॥੧੯॥੪੯॥
ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ପ୍ରଭୁ ହିଁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି||4||19||49||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸੋਈ ਮਲੀਨੁ ਦੀਨੁ ਹੀਨੁ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਾਨਾ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ସେ ମଳିନ, ଗରିବ ଓ ନୀଚ ଅଟେ।

ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਬੂਝਈ ਆਪੁ ਗਨੈ ਬਿਗਾਨਾ ॥੧॥
ସେ ରଚୟିତାଙ୍କୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ଅବୁଝା ହୋଇ ନିଜକୁ ବଡ ବୁଝିବା ବାଲା ଭାବିଥାଏ॥1॥

ਦੂਖੁ ਤਦੇ ਜਦਿ ਵੀਸਰੈ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਚਿਤਿ ਆਏ ॥
ଜୀବନରେ ମନୁଷ୍ୟ ସେତେବେଳେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਆਨੰਦੁ ਏਹੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମନରେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ, କାରଣ ସେ ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਊਚੇ ਤੇ ਨੀਚਾ ਕਰੈ ਨੀਚ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪੈ ॥
ଇଶ୍ୱର କାହାକୁ ଉଚ୍ଚ(ରାଜା0 ଆଉ କାହାକୁ ନୀଚ(ଭିକାରି) ବନାଇ ଦିଅନ୍ତି, ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଭିକାରିକୁ ରାଜାର ଆସନରେ ବସାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈਐ ਠਾਕੁਰ ਪਰਤਾਪੈ ॥੨॥
ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତାପର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥2॥

ਪੇਖਤ ਲੀਲਾ ਰੰਗ ਰੂਪ ਚਲਨੈ ਦਿਨੁ ਆਇਆ ॥
ଖେଳ-ତମାସା ଏବଂ ରଙ୍ଗ-ରୂପ ଦେଖି ହିଁ ଜୀବର ଦୁନିଆରୁ ବିଦାୟ ନେବାର ଦିନ ଆସିଯାଏ।

ସୁପନେ କା ସୁପନା ଭଇଆ ସଂଗି ଚଲିଆ କମାଇଆ ॥୩॥
ଏହି ଜୀବନ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଅଟେ ଆଉ ଏଥିରେ ଅର୍ଜନ କରିଥିବା ପାପ ଓ ପୂଣ୍ୟ ହିଁ ତାହା ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ॥3॥

କରଣ କାରଣ ସମରଥ ପ୍ରଭ ତେରୀ ସରଣਾଈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ହରି ଦିନସୁ ରैନି ନାନକୁ ଜପै ସଦ ସଦ ବଲି ଜାଈ ॥୪॥୨୦॥୫୦॥
ନାନକ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||4||20||50||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଜଲୁ ଢୋବଉ ଇହ ସୀସ କରି କର ପଗ ପଖଲାବଉ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜ ମସ୍ତକ ଉପରେ ମାଠିଆରେ ପାଣି ଆଣିଥାଏ ଓ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇଥାଏ।

ବାରି ଜାଉ ଲଖ ବେରੀଆ ଦରସୁ ପେଖି ଜୀବାବଉ ॥୧॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷେ ଥର ସମର୍ପିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବନ ମିଳିଥାଏ॥1॥

କରଉ ମନୋରଥ ମନै ମାହି ଅପନେ ପ୍ରଭ ତେ ପାବଉ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁ ମନୋରଥ ମନରେ କରିଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇ ନିଏ।

ଦେଉ ସୁହନੀ ସାଧ କै ବୀଜନୁ ଢୋଲାବଉ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ନିବାସରେ ଝାଡୁ ମାରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ପଙ୍ଖା କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଅଂମ୍ରିତ ଗୁନ ସଂତ ବୋଲତे ସୁନି ମନହି ପୀଲାବଉ ॥
ସନ୍ଥ ଯେଉଁ ଅମୃତ ଗୁଣ ବୋଲିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା ଶୁଣି ନିଜ ମନରେ ପାନ କରିଥାଏ।

ଉଆ ରସ ମହି ସାଂତି ତ୍ରିପତି ହୋଇ ବିଖै ଜଲନି ବୁଝାବଉ ॥୨॥
ସେହି ଅମୃତ ରସରେ ମୁଁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ବିଷରୂପୀ ତୃଷ୍ଣାର ଜ୍ୱଳନ ଲିଭାଇଥାଏ॥2॥

ଜବ ଭଗତି କରହି ସଂତ ମଂଡଲी ତିନ୍ ମିଲି ହରି ଗାବଉ ॥
ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥମାନେ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਕਰਉ ਨਮਸਕਾਰ ਭਗਤ ਜਨ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਵਉ ॥੩॥
ମୁଁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରୁଅଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ନିଜ ମୁଖରେ ଲଗାଇ ଥାଏ॥3॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਜਪਉ ਨਾਮੁ ਇਹੁ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਉ ॥
ମୁଁ ଏହି କର୍ମ କରିଥାଏ ଯେ ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਸਮਾਵਉ ॥੪॥੨੧॥੫੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ନାନକଙ୍କ ଏହି ବିନତି ଯେ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ବିଲୀନ ରହିବି||4||21||51||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਇਹੁ ਸਾਗਰੁ ਸੋਈ ਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ଏହି ସଂସାର ସାଗରରେ ସେ ପାର ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਸੰਗਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହି କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ॥1॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵੈ ਦਾਸੁ ਤੁਮ੍ਹ ਬਾਣੀ ਜਨ ਆਖੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ସନ୍ଥ-ଭକ୍ତଜନ ତୋର ବାଣୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ତୋର ଦାସ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ପ੍ਰਗਟ ਭਈ ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି କଥା ସବୁ ଲୋକରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ତୁ ହିଁ ନିଜ ସେବକର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ ਕਾਢਿਆ ਪ੍ਰਭਿ ਜਲਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ଅଗ୍ନି ସାଗରରୁ ବାହାର କରି ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਜਲੁ ਸੰਚਿਆ ਗੁਰ ਭਏ ਸਹਾਈ ॥੨॥
ଗୁରୁ ମୋର ସହାୟକ ବନିଛନ୍ତି ଆଉ ସେହି ଅମୃତ ନାମ ରୂପୀ ଜଳ ମନରେ ସିଞ୍ଚନ କରିଛନ୍ତି॥2॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਾਟਿਆ ਸੁਖ ਕਾ ਥਾਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ସୁଖର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਕੀ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥੩॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ମୋର ଭ୍ରମ ଏବଂ ମୋହର ରସି କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି॥3॥

ਮਤ ਕੋਈ ਜਾਣਹੁ ਅਵਰੁ ਕਛੁ ਸਭ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਹਾਥਿ ॥
ସବୁକିଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି, ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ସମର୍ଥ ଭାବ ନାହିଁ।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਪਾਏ ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਸਾਥਿ ॥੪॥੨੨॥੫੨॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ତଥଙ୍କ ସଙ୍ଗ ରହି ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||22||52||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਹੋਆ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ମୋର ବନ୍ଧନ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਾ ਕੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁ, ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ପଡିଛି॥1॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਕਾਟਿਆ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ କୃପା କରି ଦୁଃଖ-ରୋଗ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਸੁਖੀ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମନ, ତନ ଶୀତଳ ଏବଂ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ମନନ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅਉਖਧੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਰੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଏପରି ଔଷଧ ଅଟେ, ଯାହାର ଉପଯୋଗ କରିଲେ କୌଣସି ରୋଗ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਤੈ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥੨॥
ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନରେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି ଆଉ ପୁଣି କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ॥2॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ 'ହରି-ହରି-ହରି-ହରି' ନାମର ମନ୍ତ୍ର ଜପ କର।

ਕਿਲਵਿਖ ਉਤਰਹਿ ਸੁਧੁ ਹੋਇ ਸਾਧੂ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥
ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਸੁਨਤ ਜਪਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਸੁ ਤਾ ਕੀ ਦੂਰਿ ਬਲਾਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିନାମର ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ବିପଦ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਾਨਕੁ ਕਥੈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੪॥੨੩॥੫੩॥
ନାନକ ଏହି ମହାମନ୍ତ୍ର କଥନ କରନ୍ତି ଆଉ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||4||23||53||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਭੈ ਤੇ ਉਪਜੈ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਸਾਂਤਿ ॥
ଭୟରୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିର ଭାବନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମନରେ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਬਿਨਸੈ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ॥੧॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତି ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੇਟਿਆ ਤਾ ਕੈ ਸੁਖਿ ਪਰਵੇਸੁ ॥
ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀਐ ਸੁਣੀਐ ਉਪਦੇਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ମନର ମତି ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ଉଚିତ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰਤ ਸਿਮਰੀਐ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ସର୍ବଦା ସେହି ପରମପୁରୁଷ ଦାତାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥੨॥
ସେ ଅପାର ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ମନରୁ କେବେ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ॥2 ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਅਚਰਜ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଅଦ୍ଭୁତ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕਉ ਲਾਵਹੁ ਸੇਵ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହା ଉପର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ॥3 ॥

ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨੰਦ ॥
ସର୍ବ ନିଧିର ଭଣ୍ଡାର ନାମାମୃତ ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਕਬਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥੪॥੨੪॥੫੪॥
ହେ ନାନକ! ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କେବେ ମଧ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ||4||24||54||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਮਤਾ ਗਈ ਨਾਠੇ ਭੈ ਭਰਮਾ ॥
ଗୁରୁ ନିଜର ଧର୍ମର ପାଳନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି, ମମତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਆਨਦੁ ਭਇਆ ਗੁਰਿ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ ॥੧॥
ମନ ସ୍ଥିରତା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି ଆଉ ବଡ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଛି ॥1 ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ ਬਿਨਸੀ ਮੇਰੀ ਪੀਰ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ପୀଡା ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਭੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ ਪਾਇਆ ਸੁਖੁ ਬੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ମନ-ତନ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ସୋਵਤ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਗਿਆ ਪੇਖਿਆ ਬਿਸਮਾਦੁ ॥
ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମୋର ମନ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସବୁଆଡେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନଜର ହେଉଛି।

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿਆ ਤਾ ਕਾ ਅਚਰਜ ਸੁਆਦੁ ॥੨॥
ନାମାମୃତ ପାନ କରି ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାର ସ୍ୱାଦ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ॥2॥

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਸੰਗੀ ਤਰੇ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ ਉਧਾਰੇ ॥
ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ସାଥି ମଧ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ନିଜ କୁଳ ଓ କୁଟୁମ୍ବଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛି।

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਦਰਬਾਰੇ ॥੩॥
ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସେବା ସଫଳ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଦରବାରରେ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜਾਨੁ ਮੈ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਣਹੀਨੁ ॥
ମୁଁ ନୀଚ, ଅନାଥ, ଅଜ୍ଞାନ, ନିର୍ଗୁଣ ଏବଂ ଗୁଣହୀନ ଥିଲି।

Page 815

ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਦਾਸੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੁ ॥੪॥੨੫॥੫੫॥
କିନ୍ତୁ ନାନକଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜର ଦାସ ବନାଇଛନ୍ତି||4||25||55||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਾ ਆਸਰਾ ਅਨ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଭକ୍ତର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କିଛି ଠିକଣା ନାହିଁ।

ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ ਪਰਵਾਰ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ'ର ନାମ ହିଁ ତାହାର ବଳ, ପରିବାର, ଧନ ଅଟେ॥1॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਖਿ ਲੀਏ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਪਚੇ ਜਮਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦା କରି ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାକୁ ଯମକାଳ ନିଜର ଗ୍ରାସ ବନାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤਾ ਏਕੁ ਧਿਆਵਨਾ ਦੂਸਰ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି ତଥା ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਏਕਸੁ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਇ ॥੨॥
ଯିଏ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ସେହି ଏକ ହିଁ ବିନତି ଅଟେ॥2॥

ਕਥਾ ਪੁਰਾਤਨ ਇਉ ਸੁਣੀ ਭਗਤਨ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରାଚୀନ କଥା ଶୁଣିଛି ଯେ

ਸਗਲ ਦੁਸਟ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਏ ਜਨ ਲੀਏ ਮਾਨੀ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଦୁଷ୍ଟକୁ ମାରି ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଛନ୍ତି॥3॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਪਰਗਟ ਸਭ ਮਾਹਿ ॥
ନାନକ ସତ୍ୟ ବଚନ କହିଥାନ୍ତି ଯାହା ସାରା ଦୁନିଆରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ ਕਉ ਭਉ ਨਾਹਿ ॥੪॥੨੬॥੫੬॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଭୟ ନଥାଏ ||4||26||56||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾ ਕੈ ਕਲ ਹਾਥ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତରେ ସର୍ବ ଶକ୍ତି ଅଛି, ସେ ସବୁ ବନ୍ଧନ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਅਵਰ ਕਰਮ ਨਹੀ ਛੂਟੀਐ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥੧॥
ହେ ନାଥ! ଆମର ରକ୍ଷା କର, କାରଣ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ-କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ବର୍ତ୍ତି ଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ॥1॥

ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਮਾਧਵੇ ਪੂਰਨ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ, ଏଣୁ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਛੂਟਿ ਜਾਇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਾਖੈ ਗੋਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ରକ୍ଷା କରୁ, ସେ ସଂସାରର ମୋହରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਸਾ ਭਰਮ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਇਨ ਮਹਿ ਲੋਭਾਨਾ ॥
ଜୀବ ଆଶା, ଭ୍ରମ, ବିକାର ଏବଂ ମୋହରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਝੂਠੁ ਸਮਗ੍ਰੀ ਮਨਿ ਵਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥੨॥
ମିଥ୍ୟାର ସାମଗ୍ରୀ ତାହାର ମନରେ ବସା ବାନ୍ଧି ଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ॥2॥

ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥
ହେ ପରମଜ୍ୟୋତି! ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଅଟୁ ଆଉ ସବୁ ଜୀବ ତୁମର ଅଟେ।

ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥੩॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ, ଅପାର ପ୍ରଭୁ! ଯେପରି ତୁ ରଖୁ, ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ରହିଥାଏ॥3॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹਿ ਅਪਨਾ ਨਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ମୋତେ ନିଜର ନାମ ଦିଅ।

ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੪॥੨੭॥੫੭॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||4||27||57||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਕਵਨੁ ਕਵਨੁ ਨਹੀ ਪਤਰਿਆ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥
ହେ ମନ! ତୋ' ଉପରେ ଭରସା କରି କାହା କାହା ଠାରୁ ଧୋକା ଖାଇ ନାହିଁ?

ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਿਆ ਨਰਕ ਕੀ ਰੀਤਿ ॥੧॥
ମହା ମୋହିନୀ ମାୟା ମୋତେ ମୁଗ୍ଧ କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହା ନର୍କକୁ ଯିବା ରାସ୍ତା ଅଟେ ॥1 ॥

ਮਨ ਖੁਟਹਰ ਤੇਰਾ ਨਹੀ ਬਿਸਾਸੁ ਤੂ ਮਹਾ ਉਦਮਾਦਾ ॥
ହେ ମନ୍ଦ ମନ! ତୋ' ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତୁ ବହୁତ ଉନ୍ମାଦନା ଦେଇଛୁ।

ਖਰ ਕਾ ਪੈਖਰੁ ਤਉ ਛੁਟੈ ਜਉ ਊਪਰਿ ਲਾਦਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗଧର ପାଦରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ରସି ଖୋଲି ଦିଆଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଏହା ଉପରେ ଭାର ଲଦି ଦିଆଯାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਖੰਡੇ ਜਮ ਕੇ ਦੁਖ ਡਾਂਡ ॥
ତୁ ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ସବୁ ନାଶ କରି ଦେଇଛୁ ଆଉ ତୁ ଯମଦଣ୍ଡର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛୁ।

ਸਿਮਰਹਿ ਨਾਹੀ ਜੋਨਿ ਦੁਖ ਨਿਰਲਜੇ ਭਾਂਡ ॥੨॥
ହେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ମୂର୍ଖ! ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ, ଏଥିପାଇଁ ଯୋନିର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଅଛୁ ॥2 ॥

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਮਹਾ ਮੀਤੁ ਤਿਸ ਸਿਉ ਤੇਰਾ ਭੇਦੁ ॥
ଭଗବାନ ହିଁ ତୋର ସାଥୀ, ସହଭାଗୀ ଏବଂ ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ତୋ'ର ମତଭେଦ ଅଛି।

ਬੀਧਾ ਪੰਚ ਬਟਵਾਰਈ ਉਪਜਿਓ ਮਹਾ ਖੇਦੁ ॥੩॥
ପାଞ୍ଚ ଲୁଟେରା ତୋତେ ଲୁଟି ନିଜ ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତୋର ମନରେ ଭାରି ଦୁଃଖ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥3 ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਿਨ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਨਾ ॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛି, ଯିଏ ନିଜ ମନକୁ ବଶରେ ରଖିଛି।

ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬਸੁ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਿ ਜਨ ਕਉ ਦੀਨ੍ਹ੍ਹਾ ॥੪॥੨੮॥੫੮॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ-ଧନ ସର୍ବସ୍ୱ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଥଜନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି||4||28||58||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਆਨਦੁ ਭਇਆ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥
ଭକ୍ତିର ଉଦ୍ୟମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਪੂਰਨ ਬੀਚਾਰੁ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚାର ଏହା ଯେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ଜପ କର॥1॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰ ਕੇ ਜਪਤ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମକୁ ଜପ କରି ଜୀବନ ବନି ଯାଇଛି।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਰਾਧਤੇ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଆରାଧନା କରି ନିଜ ମୁଖରେ ନାମାମୃତ ପାନ କରୁଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸੁਖਿ ਬਸੇ ਸਭ ਕੈ ਮਨਿ ਲੋਚ ॥
ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ସୁଖରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ତୀବ୍ର ଲାଳସା ବନି ରହିଛି।

ਪਰਉਪਕਾਰੁ ਨਿਤ ਚਿਤਵਤੇ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਪੋਚ ॥੨॥
ସେ ନିତ୍ୟ ପରୋପକାର କରିବା ବିଷୟରେ ଶୋଚନା କରିଥାଏ ଆଉ କାହାର ମନ୍ଦ ଚାହେଁ ନାହିଁ॥2॥

Page 816

ਧੰਨੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ਬਸੰਤ ਧੰਨੁ ਜਹ ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ॥
ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରାଯାଏ, ସେହି ସ୍ଥାନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ସେଠାରେ ରହିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਅਤਿ ਘਨਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥੩॥
ସେଠାରେ ହରିଙ୍କ କଥା ଓ କୀର୍ତ୍ତନ ଯଥେଷ୍ଟ ହେଉଥାଏ ଆଉ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ବନି ରହିଥାଏ॥3॥

ਮਨ ਤੇ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ ॥
ଅନାଥର ନାଥ ପରମେଶ୍ୱର କେବେ ମଧ୍ୟ ମନରୁ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਾ ਕੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਾਥ ॥੪॥੨੯॥੫੯॥
ନାନକ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାର ହାତରେ ସବୁକିଛି ଅଛି||4||29||59||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਜਿਨਿ ਤੂ ਬੰਧਿ ਕਰਿ ਛੋਡਿਆ ਫੁਨਿ ਸੁਖ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ଯିଏ ତୋତେ ଗର୍ଭର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ପୁନଃ ଜୀବନର ସୁଖରେ ରଖିଛନ୍ତି,

ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾਇਆ ॥੧॥
ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ସ୍ମରଣ କର, ଏହିପରି ତୁ ସୁଖୀ ଏବଂ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବୁ॥1॥

ਜੀਵਤਿਆ ਅਥਵਾ ਮੁਇਆ ਕਿਛੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ବଞ୍ଚି ରହିବା ଅଥବା ମରଣ ପରେ କିଛି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ਕੋਊ ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଏହା ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਸਨ ਸੀਤ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਘਾਮ ਤੇ ਕਾਢੈ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଏବଂ ଶୀତ ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁଖରୁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି।

ਕੀਰੀ ਤੇ ਹਸਤੀ ਕਰੈ ਟੂਟਾ ਲੇ ਗਾਢੈ ॥੨॥
ସେ ସାଧାରଣ ପିମ୍ପୁଡିକୁ ବଳବାନ ହାତୀରେ ବନାଇ ଦିଅନ୍ତି ଆଉ ଭଙ୍ଗା ହୋଇଥିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଯୋଡି ଦିଅନ୍ତି॥2॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਇਹ ਕਿਰਤਿ ॥
ଅଣ୍ଡଜ, ଜରାଜ, ସ୍ୱେଦଜ ତଥା ଉଦ୍ଭିଦଜ- ଏହି ଚାରି ସ୍ରୋତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

କିରତ କମାବନ ସରବ ଫଲ ରବୀଐ ହରି ନିରତି ॥੩॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣର ଶୁଭ କର୍ମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ହମ ତੇ କଛୁ ନ ହୋବନਾ ସରଣਿ ପ୍ରଭ ସାଧ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମ ଦ୍ୱାରା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ।

ମୋହ ମଗନ କୂਪ ଅଂଧ ତੇ ନାନକ ଗୁର କାଢ ॥੪॥੩੦॥੬੦॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ମାୟାର ମୋହରେ ମଗ୍ନ ରହିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ସଂସାର ରୂପୀ ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||4||30||60||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଖୋଜତ ଖୋଜତ ମै ଫିରା ଖୋଜଉ ବନ ଥାନ ॥
ଅନେକ ଜଙ୍ଗଲ ଓ ସ୍ଥାନରେ ଖୋଜି ଖୋଜି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ।

ଅଛଲ ଅଛେଦ ଅਭେଦ ପ୍ରଭ ଐସେ ଭଗବାନ ॥੧॥
ଆମର ଭଗବାନ ଏପରି ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଛଳ ରହିତ, ଅନଶ୍ୱର ଏବଂ ରହସ୍ୟମୟ ଅଟନ୍ତି॥1॥

କବ ଦେଖଉ ପ୍ରଭୁ ଆପନା ଆਤਮ କै ରଂଗି ॥
ଜଣା ନାହିଁ ମୁଁ ନିଜ ଆତ୍ମାର ରଙ୍ଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କେବେ ଦେଖିବି?

ଜାଗନ ତੇ ସੁପନା ଭଲା ବସୀଐ ପ୍ରଭ ସଂଗି ॥੧॥ ରହାଉ ॥
ଜାଗି ରହିବା ଠାରୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଲ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ବାସ କରିଥିଲେ॥1॥ରୁହ॥

ବରନ ଆସ୍ରମ ସାସତ୍ର ସੁନଉ ଦରସନ କୀ ପିଆସ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣାରେ, ମୁଁ ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣ, ଚାରି ଆଶ୍ରମ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉପଦେଶ ଶୁଣିଥାଏ।

ରୂਪୁ ନ ରେଖ ନ ପଂଚ ତତ ଠାକୁର ଅବିନାସ ॥੨॥
ଆମର ଠାକୁର ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନା କୌଣସି ରୂପ ଅଛି, ନା କୌଣସି ଆକାର ଅଛି ଆଉ ନା ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରେ ବନା ହୋଇଛନ୍ତି॥2॥

ଓਹୁ ସରୂਪୁ ସଂତନ କହହି ବିରଲे ଜୋଗୀସୁର ॥
ବିରଳ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଓ ସନ୍ଥଜନ ତାହାଙ୍କ ସ୍ୱରୁପକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾ ਕਉ ਮਿਲੇ ਧਨਿ ਧਨਿ ਤੇ ਈਸੁਰ ॥੩॥
ନିଜ କୃପା କରି ଇଶ୍ୱର ଯାହା ସହିତ ମିଳନ ହୁଅନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ ଅଟେ॥3॥

ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰੇ ਬਿਨਸੇ ਤਹ ਭਰਮਾ ॥
ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ ସବୁ ଜାଗାରେ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਭੇਟਿਆ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ ॥੪॥੩੧॥੬੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ତାହା ସହିତ ହିଁ ମିଳନ କରନ୍ତି, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ||4||31||61||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਦੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਪਰਤਾਪ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତାପ ଦେଖି ସାରା ଜୀବ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਰਜੁ ਉਤਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਿ ਆਹਰੁ ਆਪ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରୟାସ କରି ମୋର ଋଣ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਨਿਬਹਤ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਖੁਟ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅକ୍ଷୟ ଅଟେ, ଏହା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ତଥା ଉପଯୋଗ କରିବାରେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਪੂਰਨ ਭਈ ਸਮਗਰੀ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਤੂਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମର ନାମ ରୂପୀ ସାମଗ୍ରୀ ଏକାଠି ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਆਰਾਧਨਾ ਹਰਿ ਨਿਧਿ ਆਪਾਰ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅପାର ନିଧି ମିଳିଯାଏ।

ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰੁ ਕਾਮ ਮੋਖ ਦੇਤੇ ਨਹੀ ਬਾਰ ॥੨॥
ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ଦେବାରେ ପ୍ରଭୁ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତି ନାହିଁ॥2॥

ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਏਕ ਰੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥
ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਜਾ ਕਾ ਨਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ॥੩॥
ସେ ରାମନାମ ରୂପୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ଅସୁମାରି ଅଟେ॥3॥

ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭକ୍ତ ତୋର ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଆଉ ଏହା ତୋର ହିଁ ବଡିମା ଅଟେ।

ନਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਬੇਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥੪॥੩੨॥੬੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଅନନ୍ତ ମାଲିକଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||4||32||62||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾਰਜ ਭਏ ਰਾਸਿ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਿ ਕਰਤਾ ਵਸੈ ਸੰਤਨ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖରେ ଅର୍ଥାତ ସତସଙ୍ଗରେ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲਾਗਤਾ ਗੁਰ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ।

ਰਖਵਾਲਾ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਭਗਤਨ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥੧॥
ଗୋବିନ୍ଦ ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜୀବନ ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ॥1॥

ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਕਦੇ ਮੂਲਿ ਪੂਰਨ ਭੰਡਾਰ ॥
ନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ହୋଇଛି ଆଉ ସେଥିରେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸੇ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣ-କମଳରେ ମୋର ତନ ଓ ମନ ବାସ କରିଥାଏ॥2॥

ਬਸਤ ਕਮਾਵਤ ਸਭਿ ਸੁਖੀ ਕਿਛੁ ਊਨ ਨ ਦੀਸੈ ॥
ନାମର ଅର୍ଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ସନ୍ଥଜନ କର୍ତାରପୁରରେ ସୁଖୀ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ କିଛି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੇਟੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨ ਜਗਦੀਸੈ ॥੩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ଜଗଦୀଶ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥3॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਸਭੈ ਕਰਹਿ ਸਚੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ସମସ୍ତେ ଜୟ-ଜୟକାର କରୁଛନ୍ତି ଆଉ ସତ୍ୟର ସ୍ଥାନ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଅଛି।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੩੩॥੬੩॥
ହେ ନାନକ! ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁ ନାମକୁ ଜପ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||4||33||63||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੀਐ ਹੋਈਐ ਆਰੋਗ ॥
ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଯାଏ।

ਰਾਮਚੰਦ ਕੀ ਲਸਟਿਕਾ ਜਿਨਿ ਮਾਰਿਆ ਰੋਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ହରିନାମ ହିଁ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଲାଠି ଅଟେ, ଯାହା ରୋଗ ନାଶ କରି ଦେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਜਾਪੀਐ ਨਿਤ ਕੀਚੈ ਭੋਗੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ଜପ କରାଗଲେ ନିତ୍ୟ ସୁଖ ବନି ରହିଥାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਵਾਰਣੈ ਮਿਲਿਆ ਸੰਜੋਗੁ ॥੧॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି॥1॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨਸੈ ਬਿਓਗੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ବିୟୋଗ ଦୂର ହୋଇଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੁ ॥੨॥੩੪॥੬੪॥
ନାନକ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି||2||34||64||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੫
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଦୁପଦୀ ଘର 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਤਿਆਗਿਆ ਦਾਰੂ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଉପାୟ ତ୍ୟାଗ କରି ନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ନେଇଛି।

ਤਾਪ ਪਾਪ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਰੋਗ ਸੀਤਲ ਮਨੁ ਭਇਆ ॥੧॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ତାପ, ପାପ ଏବଂ ସବୁ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମନ ଶୀତଳ ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਰਾਖਿਆ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରକ୍ଷୁଆଳ ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਢਿਆ ਕੀਨਾ ਅਪਨਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋର ବାହୁ ଧରି ମୋତେ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରିଛନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਮਨ ਤਨ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਨਿਰਭਇਆ ॥੨॥੧॥੬੫॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ମନ-ତନ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||1||65||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਕਰੁ ਧਰਿ ਮਸਤਕਿ ਥਾਪਿਆ ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ ਦਾਨਿ ॥
ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖି ଇଶ୍ୱର ମୋତେ ନିଜ ସେବାରେ ଲୀନ କରିଛନ୍ତି ଓ ନାମ ଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਤਾ ਕੀ ਨਹੀ ਹਾਨਿ ॥੧॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସେବା ସଫଳ ଅଟେ ଆଉ ଏହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ହାନି ହୁଏନାହିଁ॥1॥

ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਤਾ ਭਗਤਨ ਕੀ ਆਨਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତର ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରଖିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਜੋ ਚਿਤਵਹਿ ਸਾਧ ਜਨ ਸੋ ਲੇਤਾ ਮਾਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଜନ ଯାହା କିଛି ମନରେ ଶୋଚନା କରିଥାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ଭକ୍ତଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେମାନେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨ ॥੨॥੨॥੬੬॥
ହେ ନାନକ! ସେମାନେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||2||2||66||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ ਦੀਨੋ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଚରଣର ଆଶ୍ରା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਨ ਪਰੇ ਤਾ ਕਾ ਸਦ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାର ଗୌରବ ସଦା ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରହିଥାଏ॥1॥

ਰਾਖਨਹਾਰ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ଅପାର ପ୍ରଭୁ ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਰਾਮ ਰਾਜ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰਿ ਕੀਨ੍ੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଦେବ ଅମୃତସର ନଗରୀରେ ରାମ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରକ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਭਇ ਦੁਸਮਨ ਭਾਗੈ ॥੨॥੩॥੬੭॥
ହେ ନାନକ! ନାମର ମହିମା ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶତ୍ରୁ ମଧ୍ୟ ଦୌଡି ଚାଲିଯାଏ||2||3||67||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸਮਾਗੈ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଭାରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ତନ-ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଉଚିତ।

ਉਚਰਤ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਜਸੁ ਦੂਰ ਤੇ ਜਮੁ ਭਾਗੈ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଓ ଯଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ଦୂରରୁ ହିଁ ଦୌଡି ଚାଲିଯାଏ॥1॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੋ ਜਨੁ ਜਪੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦ ਜਾਗੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିତ୍ୟ ରାମନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਨਹ ਜੋਹਈ ਤਿਤੁ ਚਾਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୌଣସି ତନ୍ତ୍ର-ମନ୍ତ୍ର ତାହାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਦ ਮਾਨ ਮੋਹ ਬਿਨਸੇ ਅਨਰਾਗੈ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ସବୁ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਆਨੰਦ ਮਗਨ ਰਸਿ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਨਾਨਕ ਸਰਨਾਗੈ ॥੨॥੪॥੬੮॥
ହେ ନାନକ! ରାମ ରଙ୍ଗ ରସରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଜୀବ ଆନନ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||4||68||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5

ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੈ ਜੋ ਕਹੈ ਸੁ ਕਰਨਾ ॥
ଜୀବର ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଶରେ ଥାଏ, ସେ ଯାହା ହୁକୁମ କରିଥାନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତାହା କରିଥାନ୍ତି।

ਭਏ ਪ੍ਰਸੰਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਭਉ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଜୀବ ଭୟ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ।

ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕਦੇ ਤੁਧੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਚਿਤਾਰੇ ॥
ହେ ଜୀବ! ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋତେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସିବ ନାହିଁ।

ਜਮਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਗੁਰਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ପାଖରେ ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ପାଇଁ ଦୁଃସାହାସ କରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥
କରିବା-କରାଇବାରେ ଇଶ୍ୱର ସର୍ବ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥੨॥੫॥੬੯॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି ଆଉ ତାହାର ମନରେ ସତ୍ୟର ହିଁ ବଳ ଥାଏ||2||5||69||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਨਾਠਾ ਦੁਖ ਠਾਉ ॥
ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିରନ୍ତର ଦୁଃଖର ଠିକଣା ହିଁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਪਾਏ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਾ ਤੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਉ ॥੧॥
ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ମୋତେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟତ୍ର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ॥1॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਚਰਨਨ੍ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ଅଟେ।

ਅਨਦ ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਬਨੇ ਪੇਖਤ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ, ସୁଖ ଓ ମଙ୍ଗଳ ବନି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਰਾਗ ਨਾਦ ਧੁਨਿ ਇਹੁ ਬਨਿਓ ਸੁਆਉ ॥
ହରିଙ୍କ କଥା-କୀର୍ତ୍ତନ, ସ୍ତୁତିଗାନ ଏବଂ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି ଶୁଣିବା ହିଁ ମୋର ଜୀବନ-ମନୋରଥ ବନି ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਉ ॥੨॥੬॥੭੦॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫାଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||6||70||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5

ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਰਿਦ ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୋର ଦାସର ବିନତି ଯେ ମୋର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ ଭରି ଦିଅ।

ਤੁਮ੍ਹ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੋਖਨ ਕੋ ਨਾਸੁ ॥੧॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୋର କୃପାରୁ ସବୁ ଦୋଷ ନାଶ ହୋଇ ପାରିବ॥1॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ ଆଉ ତୁମର ଚରଣ-କମଳ ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਕੀਰਤਨ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਰਹਉ ਜਬ ਲਗੁ ਘਟਿ ਸਾਸੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ଚାଲୁଅଛି, ମୁଁ ତୋର ହିଁ ନାମ ସ୍ମରଣ ଓ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਤੂਹੈ ਤੂ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ତୁ ହିଁ ମୋର ମାତା-ପିତା ଓ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ନିବାସ କରୁ।

ନାନକ ପ୍ରଭ ସରଣାଗତੀ ଜା କੋ ନିରମଲ ଜାସୁ ॥୨॥୭॥୭୧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛି, ଯାହାଙ୍କ ଯଶ ବହୁତ ନିର୍ମଳ ଅଟେ||2||7||71||

ବିଲାବଲୁ ମହଲਾ ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5

ସରବ ସିଧି ହରି ଗାଈଐ ସଭਿ ଭਲਾ ମନାବହਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ସର୍ବ ସିଦ୍ଧିର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ସୁଖ ଓ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ।

ସାଧୁ ସାଧୁ ମୁਖ ତੇ କହਿ ସୁਣਿ ଦାସ ମିଲାବହਿ ॥୧॥
ସନ୍ଥ ନିଜ ମୁଖରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଦାସ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ସୁਖ ସହଜ କଲିଆਣ ରସ ପୂਰै ଗੁਰਿ କୀନ୍ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ଜୀଅ ସଗଲ ଦਇଆଲ ଭਏ ହରି ହରି ନାମੁ ଚୀନ୍ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହରିନାମର ଭେଦକୁ ଜାଣି ସବୁ ଜୀବ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ପୂਰਿ ରହਿଓ ସରବਤ୍ର ମହਿ ପ୍ରଭ ଗੁਣੀ ଗହୀର ॥
ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି।

ନାନକ ଭଗତ ଆନੰଦ ମै ପେਖਿ ପ୍ରଭ କी ଧୀର ॥୨॥୮॥୭୨॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ଭକ୍ତ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||8||72||

ବିଲାବଲୁ ମହଲਾ ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5

ଅରଦାସਿ ସୁਣੀ ଦାତାରਿ ପ୍ରਭਿ ହୋਏ ਕਿਰਪାଲ ॥
ଦାତା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସେ ଆମ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ରାਖਿ ଲୀଆ ଅପନਾ ସେବକੋ ମୁਖਿ ନਿੰଦକ ଛାରୁ ॥୧॥
ନିଜ ନିଜ ସେବକର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ତଥା ନିନ୍ଦୁକର ମୁହଁ କଳା କରିଛନ୍ତି॥1॥

ତୁਝਹਿ ନ ଜୋਹै କੋ ମୀତ ଜନ ତੂੰ ଗୁର କା ଦାସ ॥
ହେ ମିତ! ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦାସ ଅଟୁ, ଏଣୁ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋ' ଉପରେ କୁଦୃଷ୍ଟି କରିପାରେ ନାହିଁ।

ପାରବ୍ରହ୍ମਿ ତੁ ରାਖਿଆ ଦେ ଅପନे ହାଥ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ନିଜ ହାତ ଦେଇ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତୋର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਬੀਆ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନୁହନ୍ତି।

ନାନକ କੀ ਬੇਨੰਤੀਆ ਮੈ ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ॥੨॥੯॥੭੩॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ପାଖରେ ତୋର ହିଁ ବଳ ଅଛି||2||9||73||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5

ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਸਾਜਨਾ ਰਾਖੇ ਗੋਵਿੰਦ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର-ସଜ୍ଜନ! ଗୋବିନ୍ଦ ତୁମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਨਿੰਦਕ ਮਿਰਤਕ ਹੋਇ ਗਏ ਤੁਮ੍ਹ ਹੋਹੁ ਨਿਚਿੰਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିନ୍ଦୁକର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ତୁମେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ॥1॥ରୁହ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ਭੇਟੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିବା ପରେ ପ୍ରଭୁ ସାରା ମନୋରଥ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਗਤ ਮਹਿ ਸਫਲ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ ॥੧॥
ଯାହାର ସେବା ସଫଳ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଜୟ-ଜୟକାର ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਊਚ ਅਪਾਰ ਅਗਨਤ ਹਰਿ ਸਭਿ ਜੀਅ ਜਿਸੁ ਹਾਥਿ ॥
ଯାହାର ବଶରେ ସାରା ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମା ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ଅପାର ଏବଂ ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਤ ਕਤ ਮੇਰੈ ਸਾਥਿ ॥੨॥੧੦॥੭੪॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛି, ଯିଏ ସର୍ବଦା ମୋର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି||2||10||74||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਆਰਾਧਿਆ ਹੋਏ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଛି, ଏଥିପାଇଁ ସେ ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਿ ਬਤਾਇਆ ਤੂਟੇ ਜਮ ਜਾਲ ॥੧॥
ସେ ମୋତେ ସତମାର୍ଗ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯମର ଜାଲ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଛି॥1॥

ਦੂਖ ਭੂਖ ਸੰਸਾ ਮਿਟਿਆ ਗਾਵਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଦୁଃଖ, କ୍ଷୁଧା ଏବଂ ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਹਜ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਰਸ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଉଲ୍ଲାସ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਭਏ ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ମୋର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪ ॥੨॥੧੧॥੭੫॥
ନାନକ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଜଗତରେ ଯାହାର ବହୁତ ପ୍ରତାପ ରହିଛି||2||11||75||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਥਾਨੁ ਪੂਰਨ ਭਏ ਕਾਮ ॥
ସାରା ଧରିତ୍ରୀ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେହି ସ୍ଥାନ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସବୁ କାମ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭਉ ਨਾਠਾ ਭ੍ਰਮੁ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਰਵਿਆ ਨਿਤ ਰਾਮ ॥੧॥
ନିତ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଭ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸਤ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਈ ਘੜੀ ਸੁਲਖਣੀ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ସମୟ ବଡ ଶୁଭ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਫਿਰਤੇ ਪਹਨਾਮ ॥
ଆମକୁ ପୂର୍ବରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥିଲେ, ପରନ୍ତୁ ଏବେ ସଂସାରରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਘਟ ਘਟ ਸਭ ਜਾਨ ॥੨॥੧੨॥੭੬॥
ନାନକ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଭାବନାକୁ ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||12||76||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਉਪਜਿਆ ਸੁਖੁ ਸਾਂਤਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ରୋଗ ଦୂର କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਹਰਿ ਕੀਨ੍ੀ ਦਾਤਿ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତାପ ବହୁତ ବଡ ଅଟେ ଆଉ ରୂପ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ଅଟେ, ସେହି ପରମାତ୍ମା ହିନ ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਗੁਰਿ ਗੋਵਿੰਦਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਰਾਖਿਆ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁ କୃପା କରି ମୋର ପ୍ରିୟର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜੋ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି, ଯିଏ ସର୍ବଦା ମୋର ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਰਥੀ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਜਨ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ସେବକର ପ୍ରାର୍ଥନା କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜੋਰੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਪੂਰਨ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥੨॥੧੩॥੭੭॥
ହେ ନାନକ! ମୋ' ପାଖରେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ବଳ ଅଛି, ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର
ଅଟନ୍ତି||2||13||77||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਿਨ ਬਿਸਰਿਆ ਜੀਵਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ଯାହାକୁ ଜୀବନ ଦାତା ଇଶ୍ୱର ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਨਿ ਸੇਵਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଉପାସନା କରିଛି, ସେ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਆਨਦੁ ਘਨਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ ॥
ତାହାର ଅଭିଳାଷ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଜାତ
ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਿਮਰਤ ਗੁਣਤਾਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜਨ ਤੁਮ੍ਹ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ, ନିଜ ସେବକର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ॥੨॥੧੪॥੭੮॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟୁ||2||14||78||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਗਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਣਾਈ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ କୌଣସି ପବନ ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରେ ନାହିଁ ଅର୍ଥା
ତିଳେମାତ୍ର ସନ୍ତାପ ଆସେ ନାହିଁ।

ਚਉਗਿਰਦ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਕਾਰ ਦੁਖੁ ਲਗੈ ਨ ਭਾਈ ॥੧॥
ଆମ ଚାରି ପଟେ ରାମ ରେଖା ଟଣା ହୋଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਆ ਜਿਨਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଏପରି ବିଧାନ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਦੀਆ ਏਕਾ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମୋତେ ରାମନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ଦେଇଛନ୍ତି ଓ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਤਿਨਿ ਰਖਨਹਾਰਿ ਸਭ ਬਿਆਧਿ ਮਿਟਾਈ ॥
ସେହି ରଖୁଆଳ ପରମାତ୍ମା ଆମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସାରା ବ୍ୟାଧି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ ॥੨॥੧੫॥੭੯॥
ହେ ନାନକ! ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ମୋର ସହାୟକ ବନିଛନ୍ତି||2||15||79||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਅਪਣੇ ਬਾਲਕ ਆਪਿ ਰਖਿਅਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ଗୁରୁଦେବ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ବାଳକ ହରିଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨਦ ਭਏ ਪੂਰਨ ਭਈ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଆମର ସେବା ଭକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତର ବିନତି ଶୁଣିଛନ୍ତି।

ਰੋਗ ਮਿਟਾਇ ਜੀਵਾਲਿਅਨੁ ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥
ସାରା ଜଗତରେ ଯାହାର ବଡ ପ୍ରତାପ ଅଛି, ସେ ରୋଗ ଦୂର କରି ବାଳକକୁ ଜୀବନ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਦੋਖ ਹਮਾਰੇ ਬਖਸਿਅਨੁ ਅਪਣੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥
ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସେ ଆମର ସବୁ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਦਿਤਿਅਨੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨॥੧੬॥੮੦॥
ହେ ନାନକ! ସେ ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିଛନତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥2॥16॥80॥

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੬
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଦୁପଦୀ ଘର 6

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੇਰੇ ਮੋਹਨ ਸ੍ਰਵਨੀ ਇਹ ਨ ਸੁਨਾਏ ॥
ହେ ମୋର ମୋହନ! ତାହା ମୋର କାନରେ କେବେ ମଧ୍ୟ ନ ଶୁଣାଅ ନାହିଁ,

ਸਾਕਤ ਗੀਤ ਨਾਦ ਧੁਨਿ ਗਾਵਤ ਬੋਲਤ ਬੋਲ ਅਜਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ମାୟାବୀ ଜୀବ ଅଭଦ୍ର ଗୀତର ସ୍ୱର ଓ ଧ୍ୱନିରେ ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ବ୍ୟର୍ଥ କଥା କହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੇਵਤ ਸੇਵਿ ਸੇਵਿ ਸਾਧ ਸੇਵਉ ਸਦਾ ਕਰਉ ਕਿਰਤਾਏ ॥
ଜୀବନରେ ସର୍ବଦା ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବି ଯେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ସାଧୁଙ୍କ ସେବା କରିବି।

ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਪੁਰਖ ਦਾਤੇ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥
ହେ ଦାତା! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଅଭୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି ଆଉ ସତସଙ୍ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିବି॥1॥

ਰਸਨਾ ਅਗਹ ਅਗਹ ਗੁਨ ਰਾਤੀ ਨੈਨ ਦਰਸ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଜିହ୍ୱା ତୋର ଅନନ୍ତ ଗୁଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ନୟନ ତୋର ଦର୍ଶନର ପ୍ରେମରେ ଲାଖି ରହିଥାଏ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਮੋਹਿ ਚਰਣ ਰਿਦੈ ਵਸਾਏ ॥੨॥
ହେ ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶକ! କୃପାଳୁ ହୁଅ ଆଉ ନିଜ ଚରଣ କମଳ ମୋର ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର ॥2॥

ਸਭਹੂ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਊਪਰਿ ਏਹ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਏ ॥
ମୋତେ ଏପରି ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅ ଯେ ମୁଁ ନିଜକୁ ସବୁଠାରୁ ବିନୀତ ଭାବିବି ଆଉ ସବୁଙ୍କୁ ନିଜ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଭାବିବି।

ਅਭਿਮਾਨੁ ਖੋਇ ਖੋਇ ਖੋਇ ਖੋਈ ਹਉ ਮੋ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁ ମୋ' ଠାରେ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ଅଭିମାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ॥3॥

ਅਤੁਲੁ ਅਤੁਲੁ ਅਤੁਲੁ ਨਹ ਤੁਲੀਐ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਕਿਰਪਾਏ ॥
ହେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ, ହେ କୃପାନିଧି! ତୁ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ଗୁଣକୁ ତଉଲା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੪॥੧॥੮੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି, ସେ ଅଭୟଦାନ ଓ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||||1||81||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟୁ,

ਨਮਸਕਾਰ ਡੰਡਉਤਿ ਬੰਦਨਾ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਜਾਉ ਬਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରିଥାଏ ଆଉ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੁਝਹਿ ਚਿਤਾਰੈ ॥
ଉଠିବା, ବସିବା, ଶୋଇବା, ଜାଗିବା ସମୟରେ ଏହି ମନ ତୋତେ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਸੁਖ ਦੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਤੁਝ ਹੀ ਆਗੈ ਸਾਰੈ ॥੧॥
ମୁଁ ନିଜ ମନର ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଓ ବ୍ୟଥା ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ॥1 ॥

ਤੂ ਮੇਰੀ ਓਟ ਬਲ ਬੁਧਿ ਧਨੁ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮਹਿ ਮੇਰੈ ਪਰਵਾਰੈ ॥
ତୁ ମୋର ଆଶ୍ରା, ବଳ, ବୁଦ୍ଧି, ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ଅଟୁ ଆଉ ମୋର ପରିବାର ମଧ୍ୟ ଅଟୁ।

ਜੋ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲ ਹਮਰੈ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਚਰਨਾਰੈ ॥੨॥੨॥੮੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ତୁମେ କରୁଅଛ, ତାହା ମୋ' ପାଇଁ ଭଲ ଅଟେ ତଥା ତୁମ ଚରଣକୁ ଦେଖି ମୋତେ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||2||2||82||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸੁਨੀਅਤ ਪ੍ਰਭ ਤਉ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଶୁଣିଛି ଯେ ତୁମେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟ।

ਮੋਹ ਮਗਨ ਪਤਿਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਐਸੇ ਮਨਹਿ ਬਿਸਾਰਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋହରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ପତିତ ପ୍ରାଣୀର ସାଥିରେ ରହି ଆମେ ମନରୁ ତୋତେ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ।

ਸੰਚਿ ਬਿਖਿਆ ਲੇ ਗ੍ਰਾਹਜੁ ਕੀਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨ ਤੇ ਡਾਰਨ ॥
ଆମେ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷକୁ ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖିଛୁ, କିନ୍ତୁ ନାମାମୃତକୁ ମନରୁ ହଟାଇ ଦେଇଛୁ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਿਦਾਰਨ ॥੧॥
ଆମେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଓ ନିନ୍ଦାରେ ଲୀନ ରହିଛୁ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ଓ ସନ୍ତୋଷକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ॥1॥

ਇਨ ਤੇ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਾਰਿ ਪਰੇ ਤੁਮ੍ਹ ਸਾਰਨ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ମୋତେ ଏହି ବିକାରରୁ ବାହାର କର, ମୁଁ ହାରି ଯାଇ ତୋର ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨੰਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਕ ਤਾਰਨ ॥੨॥੩॥੮੩॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବିନତି ଯେ ମୋତେ ସାଧୁ-ସଂଗତି ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ॥2॥3॥83॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੁਨੀਅਤ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਤ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ହିଁ ଶୁଣାଯାଏ।

ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਧੁਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹੀ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେଠାରେ ଦିନରାତି କଥା-କୀର୍ତ୍ତନ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ୱନି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ਨਾਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥
କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ନିଜ ସେବକ ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ନାମର ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤ ॥੧॥
ଏବେ ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਤ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ତୃପ୍ତ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଅମୃତ ରୂପ ହରି ରସର ଭୋଜନ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ।

ਚਰਨ ਸਰਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਤ ॥੨॥੪॥੮੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଚରଣର ଶରଣ ନେଇଛି, କୃପା କରି ମୋତେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||2||4||84||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਅਪਨੇ ਜਨ ਆਪ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଦାସକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਨੋ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਭ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଶୋକ-ସନ୍ତାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਵਹੁ ਸਭਿ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਗ ਰਤਨ ਰਸਨਾ ਆਲਾਪ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ସମସ୍ତେ ମିଶି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର ଆଉ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ଅମୂଲ୍ୟ ରାଗ ଉଚ୍ଚାରଣ କର।

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਵਰੀ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਆਤਮ ਧ੍ਰਾਪ ॥੧॥
ଏବେ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ରାମନାମରେ ଆତ୍ମା ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਚਰਣ ਗਹੇ ਸਰਣਿ ਸੁਖਦਾਤੇ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਪੇ ਹਰਿ ਜਾਪ ॥
ମୁଁ ସୁଖଦାତାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧରିଛି ତଥା ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଛି।

ਸਾਗਰ ਤਰੇ ਭਰਮ ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਪਰਤਾਪ ॥੨॥੫॥੮੫॥
ହେ ନାନକ! ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତାପରୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା ଭ୍ରମ-ଭୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||5||85||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਤਾਪੁ ਲਾਹਿਆ ਗੁਰ ਸਿਰਜਨਹਾਰਿ ॥
ସୃଜନହାର ଗୁରୁ ପୁତ୍ର ହରିଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ରୋଗ ଦୂର କରିଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ਜਿਨਿ ਪੈਜ ਰਖੀ ਸਾਰੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ସାରା ସଂସାରରେ ମୋର ସମ୍ମାନ ରଖିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿ ਬਾਲਿਕੁ ਰਖਿ ਲੀਨੋ ॥
ସେ ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖି ହରଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਦੀਨੋ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ ଅମୃତ ନାମ ରୂପୀ ମହାରସ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਦਾਸ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖੈ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥
କୃପାଳୁ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଦା ନିଜ ଦାସର ସମ୍ମାନ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥੬॥੮੬॥
ଯାହା କିଛି ନାନକ ବୋଲିଥାନ୍ତି, ତାହା ଦରବାରରେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଯାଏ||2||6||86||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੭
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଦୁପଦୀ ଘର 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਉਜਾਰੋ ਦੀਪਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରାଇବା ବାଲା ଦୀପକ ଅଟେ।

ਬਿਨਸਿਓ ਅੰਧਕਾਰ ਤਿਹ ਮੰਦਰਿ ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੀ ਅਨੂਪਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାର ଆଲୋକରେ ମନ ମନ୍ଦିରରେ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ନାଶ ହୋଇଯାଏ ତଥା ମନ ମନ୍ଦିରରେ ଅନୂପ କୋଠରି ଖୋଲିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਜਉ ਪੇਖਿਓ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਵਡਿਆਈ ॥
ମନ-ମନ୍ଦିରରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ମୋ' ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ।

ਮਗਨ ਭਏ ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਮਾਤੇ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਲਪਟਾਈ ॥੧॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମସ୍ତ ଏବଂ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେଥିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମିଶି ଯାଇଛି॥1॥

ਆਲ ਜਾਲ ਨਹੀ ਕਛੂ ਜੰਜਾਰਾ ਅਹੰਬੁਧਿ ਨਹੀ ਭੋਰਾ ॥
ମୋର ମନରେ ଅହଂ ବୁଦ୍ଧି ଆଦୌ ରହି ନାହିଁ ଆଉ ମୋହ-ମାୟାର ଜାଲ ଏବଂ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਊਚਨ ਊਚਾ ਬੀਚੁ ਨ ਖੀਚਾ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤੂੰ ਮੋਰਾ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ମୋର ଏବଂ ମୁଁ ତୋର ଅଟେ॥2॥

ਏਕੰਕਾਰੁ ਏਕੁ ਪਾਸਾਰਾ ਏਕੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ॥
ଏକ ଓଁକାର ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସାର ଅଟେ ଆଉ ସେ ଅପରାମ୍ପର ଅଟେ।

ਏਕੁ ਬਿਸਥੀਰਨੁ ਏਕੁ ਸੰਪੂਰਨੁ ਏਕੈ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੩॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସାରା ଜଗତରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਸੂਚਾ ਸੂਚੋ ਸੂਚਾ ਸੂਚੋ ਸੂਚਾ ॥
ସେ ଅତି ନିର୍ମଳ ଏମ ସବୁଠାରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି।

ਅੰਤ ਨ ਅੰਤਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਊਚੋ ਊਚਾ ॥੪॥੧॥੮੭॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ, ସେ ସର୍ବଦା ଅନନ୍ତ ତଥା ମହାନ ଅଟନ୍ତି||4||1||87||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵਤ ਹੇ ॥
ହେ ଜୀବ! ହରିନାମ ଅତିରିକ୍ତ କିଛି ମଧ୍ୟ ତୋର କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ।

ਜਾ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਲਾਗੇ ਓਹ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਾਵਤ ਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ସାଥିରେ ତୁ ମିଶି ରହିଛୁ, ସେହି ମୋହିନୀ ମୋତେ ମୋହିତ କରିଛି॥1॥

ਕਨਿਕ ਕਾਮਿਨੀ ਸੇਜ ਸੋਹਨੀ ਛੋਡਿ ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਜਾਵਤ ਹੇ ॥
ନିଜର ସୁନ୍ଦର ନାରୀର ସୁନ୍ଦର ଶେଜକୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ତ୍ୟାଗ କରି ଜୀବ ଏଠାରୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਖਾਵਤ ਹੇ ॥੧॥
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରସରେ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ସେ ବାସନାରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି ଆଉ ବିଷ ରୂପୀ ନକଲି ଔଷଧ ସେବନ କରୁଛି॥1॥

ਤ੍ਰਿਣ ਕੋ ਮੰਦਰੁ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਓ ਪਾਵਕੁ ਤਲੈ ਜਰਾਵਤ ਹੇ ॥
ସେ ନଡାର ଘର କରିଛି, କିନ୍ତୁ ତାହାର ତଳେ ଅଗ୍ନି ଜଳାଉଛି।

ਐਸੇ ਗੜ ਮਹਿ ਐਠਿ ਹਠੀਲੋ ਫੂਲਿ ਫੂਲਿ ਕਿਆ ਪਾਵਤ ਹੇ ॥੨॥
ସେ ଏପରି ଦୁର୍ଗରେ ବସିଛି, କିନ୍ତୁ କଣ ପାଇ ପାରିବ॥2॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਮੂਡ ਪਰਿ ਠਾਢੇ ਕੇਸ ਗਹੇ ਫੇਰਾਵਤ ਹੇ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର- ପାଞ୍ଚ ଦୂତ ମସ୍ତକ ଉପରେ ରହି କେଶକୁ ଘୂରାଇ ଥାଏ।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਆਵਹਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ਸੋਇ ਰਹਿਓ ਮਦ ਮਾਵਤ ਹੇ ॥੩॥
ସେହି ଅନ୍ଧ-ଅଜ୍ଞାନ କିଛି ମଧ୍ୟ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ, ବରଂ ମୋହର ନିଶାରେ ଶୋଇ ରହିଥାଏ ॥3॥

ਜਾਲੁ ਪਸਾਰਿ ਚੋਗ ਬਿਸਥਾਰੀ ਪੰਖੀ ਜਿਉ ਫਾਹਾਵਤ ਹੇ ॥
ଯେପରି କୌଣସି ପକ୍ଷୀକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଜାଲ ବିଛାଯାଇ ଦାନା ଦିଆଯାଏ, ସେହିପରି ମୃତ୍ୟୁ ତାହାକୁ ଫସାଇ ରଖିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਕਉ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਵਤ ਹੇ ॥੪॥੨॥੮੮॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ବନ୍ଧନକୁ କାଟିବା ପାଇଁ ମହାପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ||4||2||88||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰ ਅਮੋਲੀ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅପାର ଏବଂ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ।

ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੋ ਮਨਹਿ ਅਧਾਰੋ ਚੀਤਿ ਚਿਤਵਉ ਜੈਸੇ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଆମର ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି। ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଏପରି ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଯେପରି ପାନ ବିକ୍ରେତା ନିଜ ପାନ ଆଡେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਗੁਰਹਿ ਬਤਾਇਓ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੀ ਚੋਲੀ ॥
ଯେପରି ଗୁରୁ ବତାଇଛନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ମୋର ଶରୀର ରୂପୀ ଖୋଳପା ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਜਉ ਵਡਭਾਗੋ ਸੁਹਾਗੁ ਹਮਾਰੋ ਕਤਹੁ ਨ ਡੋਲੀ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋତେ ନିଜ ପ୍ରିୟଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏବେ ମୋର ସୋହାଗ ଅଟଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥

ਰੂਪ ਨ ਧੂਪ ਨ ਗੰਧ ਨ ਦੀਪਾ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੰਗਿ ਮਉਲੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ, ରୂପ, ଧୂପ, ସୁଗନ୍ଧି ଏବଂ ଦୀପକର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କାରଣ ତାହା ସଦା ମୋ' ସାଥିରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଫୁଲ ଭଳି ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਰਵੀ ਸੁਹਾਗਨਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ਮੇਰੀ ਬਨੀ ਖਟੋਲੀ ॥੨॥੩॥੮੯॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ସୁହାଗିନୀ ବନାଇ ରମଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜ ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଛି ||2||3||89||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਮਈ ॥
'ଗୋବିନ୍ଦ-ଗୋବିନ୍ଦ' ଜପ କରି ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦମୟୀ ବନି ଯାଇଛି।

ਜਬ ਤੇ ਭੇਟੇ ਸਾਧ ਦਇਆਰਾ ਤਬ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰਿ ਭਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ମୋତେ ଦୟାଳୁ ସାଧୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ମୋର ଦୁର୍ମତି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਤਲ ਸਾਂਤਿ ਦਇਆਲ ਦਈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାତ୍ମା ସବୁ ଜାଗାରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ସେ ବଡ ଶୀତଳ ସ୍ୱଭାବ ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଶାନ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ଓ ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਹੰਕਾਰਾ ਤਨ ਤੇ ਹੋਏ ਸਗਲ ਖਈ ॥੧॥
ମୋର ମନରୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ତୃଷ୍ଣା ଓ ଅହଂକାର ଆଦି ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਸੁਚਿ ਸੰਤਨ ਤੇ ਇਹੁ ਮੰਤੁ ਲਈ ॥
ମୋତେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଦୟା, ଧର୍ମ ଏବଂ ପୂଣ୍ୟର ମନ୍ତ୍ର ମିଳି ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਮਨਹੁ ਪਛਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਸਗਲੀ ਸੋਝ ਪਈ ॥੨॥੪॥੯੦॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି, ତାହାକୁ ସାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି
||2||4||90||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਜੀਅ ਜੰਤ ਬੇਚਾਰੇ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਹ ਏਕ ਰੋਮਾਈ ॥
ହେ ଠାକୁର! ଆମେ ବିଚରା ଜୀବ କଣ କରି ପାରିବୁ? ଆମେ ତୋର ଏକ ଲୋମ ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବୁ ନାହିଁ।

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਬੇਅੰਤ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥੧॥
ବ୍ରହ୍ମା, ଶିବଶଙ୍କର, ସିଦ୍ଧ, ମୁନି ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ତୋର ଗତିକୁ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ॥1 ॥

ਕਿਆ ਕਥੀਐ ਕਿਛੁ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ତୋର କଣ ମହିମା କରିବି? କିଛି କଥନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ତୁ ହିଁ ଦେଖା ଯାଉଛୁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਖ ਜਮ ਸੁਨੀਐ ਤਹ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ ਸਹਾਈ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ଯେଉଁଠି ଯମର ଭୟାନକ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ, ସେଇଠି ତୁ ସହାୟକ ହେଉ।

ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਚਰਨ ਗਹੇ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੨॥੫॥੯੧॥
ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧରିଛି, ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି||2||5||91||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਅਗਮ ਰੂਪ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ ਇਕ ਨਿਮਖ ਜਪਾਈਐ ॥
ଅଗମ୍ୟ ରୂପ, ଅବିନାଶୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜପିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ପତିତ ଜୀବକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାନ୍ତି।

ਅਚਰਜੁ ਸੁਨਿਓ ਪਰਾਪਤਿ ਭੇਟੁਲੇ ਸੰਤ ਚਰਨ ਚਰਨ ਮਨੁ ਲਾਈਐ ॥੧॥
ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଶୁଣିଛି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ପରେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ॥1॥

ਕਿਤੁ ਬਿਧੀਐ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਪਾਈਐ ॥
ତାହାଙ୍କୁ କେଉଁ ବିଧି ଓ ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ?

ਕਹੁ ਸੁਰਜਨ ਕਿਤੁ ਜੁਗਤੀ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭଦ୍ରଜନ! କୁହ, କେଉଁ ଯୁକ୍ତିରେ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ?॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਮਾਨੁਖੁ ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਸੇਵਾ ਓਹੁ ਤਿਸ ਕੀ ਲਈ ਲਈ ਫੁਨਿ ਜਾਈਐ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସେବା ପାଇଁ ପୁନଃ ପୁନଃ ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਸਰਣਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਮੋਹਿ ਟੇਕ ਤੇਰੋ ਇਕ ਨਾਈਐ ॥੨॥੬॥੯੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସୁଖ ସାଗର! ମୁଁ ତୋର ଶରଣ ନେଇଛି ତଥା ମୋତେ ତୋର ନାମର ଆଶ୍ରା ଅଛି||2||6||92||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਸੰਤ ਟਹਲ ਕਰੀ ॥
ମୁଁ ସଙ୍ଗଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିଛି।

ਧੰਧੁ ਬੰਧੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਜੰਜਾਰੋ ਅਵਰ ਕਾਜ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଫଳରେ ଜଗତର ଧନ୍ଦା, ବନ୍ଧନ, ସାରା ଜଞ୍ଜାଳ ତଥା ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਰੁ ਘਨੋ ਅਨੰਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਓ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହରିଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਐਸੋ ਹਰਿ ਰਸੁ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਰੀ ਉਲਟਿ ਧਰੀ ॥੧॥
ହରି-ରସ ଏତେ ମିଠା ଯେ ମୁଁ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରୁନାହିଁ। ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋର ପରମୁଖୀ ବୃତ୍ତିକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਪੇਖਿਓ ਮੋਹਨੁ ਸਭ ਕੈ ਸੰਗੇ ਊਨ ਨ ਕਾਹੂ ਸਗਲ ਭਰੀ ॥
ସେହି ମୋହନଙ୍କୁ ସବୁ ଜୀବ ସାଥୀରେ ବାସ କରିବା ଦେଖିଥାଏ, ସେ ସୃଷ୍ଟିର ସବୁସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଆଉ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କ ବିନା ନାହିଁ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ॥੨॥੭॥੯੩॥
ହେ ନାନକ! ସେହି କୃପାନିଧି ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୋର କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି||2||7||93||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਕਿਆ ਕਹਤਾ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਤਾ ॥
ହେ ମନ! ତୁ କଣ କହୁଛୁ ଆଉ ମୁଁ କଣ କହୁଛି?

ਜਾਨ ਪ੍ਰਬੀਨ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਿਆ ਕਹਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ତୁ ମନର କଥାକୁନ ଜାଣିବା ବାଲା ଓ ପ୍ରବୀଣ ଅଟୁ, ତୋ' ସମ୍ମୁଖରେ କଣ କହି ପାରିବି?॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਬੋਲੇ ਕਉ ਤੁਹੀ ਪਛਾਨਹਿ ਜੋ ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਹੋਤਾ ॥
ଯାହା ମନରେ ଥାଏ, ତୁ ତାହା ବୋଲିବା ବିନା ଜାଣି ଦେଉ।

ਰੇ ਮਨ ਕਾਇ ਕਹਾ ਲਉ ਡਹਕਹਿ ਜਉ ਪੇਖਤ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੁਨਤਾ ॥੧॥
ହେ ମନ! ତୁ କାହିଁକି ଆଉ କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟ ସହିତ ଛଳ କରି ଚାଲିଥିବୁ, ଯେତେବେଳେ ତୋ' ସାଥିରେ ଥିବା ପ୍ରଭୁ ସବୁ କିଛି ଦେଖିଥାନ୍ତି ଓ ଶୁଣିଥାନ୍ତି॥1॥

ਐਸੋ ਜਾਨਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਕਰਤਾ ॥
ଏହା ଜାଣି ମୋର ମନରେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ରଚୟିତା ନା ହାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਰਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਕਬਹੂ ਲਹਤਾ ॥੨॥੮॥੯੪॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗ ମନରୁ କେବେ ବାହାରେ ନାହିଁ||2||8||94||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਐਸੇ ਹੀ ਝਰਿ ਪਰੀਐ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ଏପରି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ,

ਇਹ ਨੀਸਾਨੀ ਸੁਨਹੁ ਤੁਮ ਭਾਈ ਜਿਉ ਕਾਲਰ ਭੀਤਿ ਗਿਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ବାଲିରେ ନିର୍ମିତ କାନ୍ଥ ପଡିଯାଏ, ହେ ଭାଇ! ତୁମେ ଏହି ସଂକେତ ଜାଣି ଥାଅ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਉ ਦੇਖੈ ਛਿਦ੍ਰ ਤਉ ਨਿੰਦਕੁ ਉਮਾਹੈ ਭਲੋ ਦੇਖਿ ਦੁਖ ਭਰੀਐ ॥
ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିର ଅବଗୁଣ ଦେଖିଥାଏ, ନିନ୍ଦୁକ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଦେଖିଲେ ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਚਿਤਵੈ ਨਹੀ ਪਹੁਚੈ ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਤ ਚਿਤਵਤ ਮਰੀਐ ॥੧॥
ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ଅନ୍ୟର ମନ୍ଦ ଶୋଚନା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦ କରିବାରେ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ, ଏହିପରି ଶୋଚନା କରି କରି ସେ ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ॥1 ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਇਆ ਕਾਲੁ ਨੇਰੈ ਆਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਉ ਬਾਦੁ ਉਠਰੀਐ ॥
ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଭୁଲାଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ନିକ୍ତ ଆସି ଯାଇଛି। ଏଣୁ ସେ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਕਿਆ ਮਾਨਸ ਬਪੁਰੇ ਕਰੀਐ ॥੨॥੯॥੯੫॥
ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ନାନକଙ୍କ ରଖୁଆଳ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ବିଚରା ମନୁଷ୍ୟ କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ?||2||9||95||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਐਸੇ ਕਾਹੇ ਭੂਲਿ ਪਰੇ ॥
ଜଣା ନାହିଁ ମନୁଷ୍ୟ କାହିଁକି ଭୁଲି ବସିଛି?

ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ਮੂਕਰਿ ਪਾਵਹਿ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਦਾ ਸੰਗਿ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାପ କର୍ମ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ। ଇଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି ଓ ସବୁକିଛି ଦେଖିଥାନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਕਾਚ ਬਿਹਾਝਨ ਕੰਚਨ ਛਾਡਨ ਬੈਰੀ ਸੰਗਿ ਹੇਤੁ ਸਾਜਨ ਤਿਆਗਿ ਖਰੇ ॥
ସେ ନାମ ରୂପୀ କାଞ୍ଚନ ଛାଡି ମାୟା ରୂପୀ କାଚର ସଉଦା କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଶତ୍ରୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାର ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ ଓ ନିଜ ସଜ୍ଜନ ଦୟା, ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଧର୍ମ, ପୂଣ୍ୟ ଆଦି ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਹੋਵਨੁ ਕਉਰਾ ਅਨਹੋਵਨੁ ਮੀਠਾ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਲਪਟਾਇ ਜਰੇ ॥੧॥
ତାହାକୁ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ ପିତା ଲାଗିଥାନ୍ତି ଆଉ ନଶ୍ୱର ସଂସାର ମିଠା ଲାଗିଥାଏ। ସେ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਰਿਓ ਪਰਾਨੀ ਭਰਮ ਗੁਬਾਰ ਮੋਹ ਬੰਧਿ ਪਰੇ ॥
ଏପରି ପ୍ରାଣୀ ଅନ୍ଧକୂପରେ ପଡିଥାନ୍ତି ଆଉ ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହିଥାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤ ਦਇਆਰਾ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਕਾਢੈ ਬਾਹ ਫਰੇ ॥੨॥੧੦॥੯੬॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳ ପ୍ରଭୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି ||2||10||96||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਤਨ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਚੀਨ੍ਾ ॥
ମନ, ତନ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ସ୍ମରଣ କରି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି।

ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮੋ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨ੍ਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ସାରା ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଗୁରୁ ମୋତେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਇਆਨਪ ਤੇ ਸਭ ਭਈ ਸਿਆਨਪ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ବଡ ଚତୁର ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି, ମୋର ମନରେ ଅବୁଝାପଣ ଜାଗାରେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਅਪਨੇ ਕਉ ਕਾਹੂ ਨ ਕਰਤੇ ਕਛੁ ਖੀਨਾ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତରେ ନିଜ ସେବକର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ କ୍ଷତି କରି ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥

ਬਲਿ ਜਾਵਉ ਦਰਸਨ ਸਾਧੂ ਕੈ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਨਾ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਭਾਰੋਸੈ ਕਹੂ ਨ ਮਾਨਿਓ ਮਨਿ ਛੀਨਾ ॥੨॥੧੧॥੯੭॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ଠାକୁର ଉପରେ ଭରସା ରଖି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମନରେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମାନି ନାହିଁ||2||11||97||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਰੀ ਰਾਖਿ ਲਈ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਦੀਨੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਗਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମୋର ହୃଦୟରେ ଅମୃତ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਨਿਵਰੇ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਬੈਰਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਾ ਜਪਿਆ ਜਾਪੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଜପ କରିଛି, ମୋର ଶତ୍ରୁ ଦୁଷ୍ଟ ଦୂତ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਈ ਬੇਚਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥
ସାରା ଦୁନିଆରେ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଡ ପ୍ରତାପ ଅଛି, ପୁଣି କେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ମୋର କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ?॥1॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ବାରମ୍ବାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ମୋତେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି।

ਤਾ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਜਾ ਤੇ ਊਪਰਿ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥੨॥੧੨॥੯੮॥
ଦାସ ନାନକ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ କେହି ନାହାନ୍ତି||2||12||98||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪੀਐ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ॥
ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଉଚିତ,

ਜਰਾ ਮਰਾ ਕਛੁ ਦੂਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਪਰੀਐ ਨਿਤ ਸਰਨੀ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ତ୍ୟାଗ କରି ସର୍ବଦା ଶରଣରେ ରହିବା ଉଚିତ। ଏହି ନାମର ଭଣ୍ଡାର ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਕਟੀਐ ਫਾਸੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ॥੧॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ମରଣର ଫାଶୀ କଟି ଯାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଦରବାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਜੋ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਉ ਮਨ ਤੇ ਛੂਟੈ ਸਗਲ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯାହା ତୁ କରୁ, ମୁଁ ତାହା ସହର୍ଷ ମାନିଥାଏ ଆଉ ମୋର ମନରୁ ସାରା ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥੨॥੧੩॥੯੯॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛି, ଯିଏ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ବନାଇଛନ୍ତି||2||13||99||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਹੀ ॥
ଯାହାର ମନ ଓ ତନରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਪਰਉਪਕਾਰ ਨਿਤ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ਕਾ ਮੋਲੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇବାର ପରୋପକାର କରିଥାଏ, ତାହାର ଜିହ୍ୱାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਧਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਲਾਹੀ ॥
ତାହାର ସାରା କୁଳ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਅਨਦ ਸੇਤੀ ਬਿਖਿਆ ਬਨੁ ਗਾਹੀ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ବଡ ଆନନ୍ଦରେ ଜଙ୍ଗଲ ରୂପୀ ଜଗତରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਚਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਬੋਹਿਥੁ ਪਾਏ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ରୂପୀ ଜାହାଜ ପାଇ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੰਤ ਸੇਵਕ ਭਗਤ ਹਰਿ ਤਾ ਕੇ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਾਹੀ ॥੨॥੧੪॥੧੦੦॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଅନେକ ସନ୍ଥ, ମହାପୁରୁଷ ଏବଂ ଭକ୍ତ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମନ ମଧ୍ୟ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||14||100||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਧੀਰਉ ਦੇਖਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ਰੰਗਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଲୀଳା ଦେଖି ମୋତେ ବହୁତ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି।

ਤੁਹੀ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂਹੀ ਵਸਹਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ହିଁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଥାଉ॥1॥ରୁହ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਨਿਵਾਜੇ ਠਾਕੁਰ ਨੀਚ ਕੀਟ ਤੇ ਕਰਹਿ ਰਾਜੰਗਾ ॥੧॥
ସେହି ଠାକୁରଙ୍କ ଲୀଳା ଏତେ ଅଦ୍ଭୁତ ଯେ ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ନୀଚ ମନୁଷ୍ୟକୁ ରାଜ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସାଇ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥

କବହୂ ନ ବିସରୈ ହୀଏ ମୋରେ ତେ ନାନକ ଦାସ ଇହୀ ଦାନୁ ମଂଗା ॥୨॥୧୪॥୧୦୧॥
ଦାସ ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ଏହି ଦାନ ମାଗିଥାଏ ଯେ ତୁ ମୋର ହୃଦୟରୁ କେବେ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅ ନାହିଁ||2||15||101||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଅଚୁତ ପୂଜା ଜୋଗ ଗୋପାଲ ॥
ଅଟଳ ପରମେଶ୍ୱର ପୂଜନୀୟ ଅଟନ୍ତି,

ମନୁ ତନୁ ଅରପି ରଖଉ ହରି ଆଗୈ ସରବ ଜୀଆ କା ହୈ ପ୍ରତିପାଲ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ-ମନ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପାଳନ କରଟା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ସରନି ସମ୍ରଥ ଅକଥ ସୁଖଦାତା କିରପା ସିଂਧୁ ବଡୋ ଦଇଆଲ ॥
ସେ ଜୀବଙ୍କୁ ଶରଣ ଦେବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, ସେ ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି, କୃପାର ସାଗର ଓ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି।

କଂଠି ଲାଇ ରାଖୈ ଅପନେ କଉ ତିସ ନୋ ଲଗୈ ନ ତାତੀ ବାଲ ॥୧॥
ସେ ଭକ୍ତକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ଗରମ ହାୱା ଅର୍ଥାତ ଦୁଃଖ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥

ଦାମୋଦର ଦଇଆଲ ସୁଆମୀ ସରବସୁ ସଂତ ଜନା ଧନ ମାଲ ॥
ସେହି ଦାମୋଦର ସ୍ୱାମୀ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସନ୍ଥଙ୍କ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି।

ନାନକ ଜାଚିକ ଦରସୁ ପ୍ରଭ ମାଗୈ ସଂତ ଜନା କୀ ମିଲୈ ରୱାଲ ॥୨॥୧୫॥୧୦୨॥
ଯାଚକ ନାନକ ପ୍ରଭୁ-ଦର୍ଶନ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି ଆଉ ଚାହାନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ଭକ୍ତର ଚରଣ-ଧୂଳି ମିଳୁ||2||16||102||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ସିମରତ ନାମୁ କୋଟି ଜତନ ଭଏ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପ୍ରୟାସ ପୂରା ହୋଇଯାଏ।

ସାଧସଂଗି ମିଲି ହରି ଗୁନ ଗାଏ ଜମଦୂତନ କଉ ତ୍ରାସ ଅହେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯେତେବେଳ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି, ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ନିକଟକୁ ଆସିବାରେ ଭୟ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੇਤੇ ਪੁਨਹਚਰਨ ਸੇ ਕੀਨ੍ੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣ ਗਹੇ ॥
ମନ-ତନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ଥାପନ କରିଲେ ସବୁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਨਾਠਾ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦਹੇ ॥੧॥
ଏବେ ମୋର ଜନ୍ମ-ମର୍ତ୍ୟ, ଭ୍ରମ ଓ ବ ହାଯ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସବୁ ପାପ ଜଳି ଯାଇଛି॥1॥

ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਭਜਹੁ ਜਗਦੀਸੈ ਏਹੁ ਪਦਾਰਥੁ ਵਡਭਾਗਿ ਲਹੇ ॥
ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର, ଏହି ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕਹੇ ॥੨॥੧੭॥੧੦੩॥
ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ੍ਤਿ ਯੇ ਹੇ ਪੂਰ੍ਣ੍ਣ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ! ਏਪਰਿ ਕ੍ਰੁਪਾ ਕਰ ਯੇ ਮੁੰ ਤੋਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਯਸ਼ੋਗਾਨ ਕਰਿਵਿ||2||17||103||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਵਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ 5॥

ਸੁਲਹੀ ਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਰਾਖੁ ॥
ਇਸ਼੍ਵਰ ਸੁਲਹੀ ਖਾਁ ਠਾਰੁ ਆਮਕੁ ਰਕ੍ਸ਼ਾ ਕਰਿਛਨ੍ਤਿ।

ਸੁਲਹੀ ਕਾ ਹਾਥੁ ਕਹੀ ਨ ਪਹੁਚੈ ਸੁਲਹੀ ਹੋਇ ਮੂਆ ਨਾਪਾਕੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੁਲਹੀ ਖਾਁ ਨਿਜ ਉਦ੍ਦੇਸ਼੍ਯਰੇ ਸਫਲ ਹੋਇਨਾਹਿଁ ਅର୍ଥାତ ਸେ ਆਮਰ କ୍ଷତି କରିପାରି ନାହିଁ ଆଉ ବଡ ଭୟାନକ ମୃତ୍ୟୁର ଶିକାର ହେଲା॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਢਿ ਕੁਠਾਰੁ ਖਸਮਿ ਸਿਰੁ ਕਾਟਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਖਾਕੁ ॥
ਇਸ਼੍ਵਰ କୁରାଢି ବାହାର କରି ତାହାର ମସ୍ତକ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ସେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛି। ସେ ଆମର ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା କରି କରି ଜଳି ମରିଯାଇଛି।

ਮੰਦਾ ਚਿਤਵਤ ਚਿਤਵਤ ਪਚਿਆ ਜਿਨਿ ਰਚਿਆ ਤਿਨਿ ਦੀਨਾ ਧਾਕੁ ॥੧॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାକୁ ବନାଇ ଥିଲେ, ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਤ ਧਨੁ ਕਿਛੁ ਨ ਰਹਿਓ ਸੁ ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਸਭ ਭਾਈ ਸਾਕੁ ॥
ତାହାର କୌଣସି ପୁତ୍ର, ମିତ୍ର ଏବଂ ଧନ ମଧ୍ୟ ରହିଲା ନାହିଁ ଆଉ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟଙ୍କୁ ଛାଡି ଚାଲି ଗଲା।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨਿ ਜਨ ਕਾ ਕੀਨੋ ਪੂਰਨ ਵਾਕੁ ॥੨॥੧੮॥੧੦੪॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଶତ ଶତ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ନିଜ ସେବକର ବାକ୍ୟ ପୁରା କରିଛନ୍ତି||2||18||104||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਵਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ 5॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਸੇਵ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਸੁਆਮੀ ਕਾਰਜੁ ਰਾਸਿ ਕੀਆ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ସ୍ୱୟଂ ସବୁସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଦେବ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਦਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨਾ ਥਾਟੁ ਬਨਾਇਓ ਆਪਿ ॥
ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ସେ ନିଜ ରଚନା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଛନ୍ତି।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଡ ପ୍ରତାପ ଅଛି ଯେ ସେ ନିଜ ସେବକର ସର୍ବଦା ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵਸਿ ਕੀਨ੍ੇ ਜਿਨਿ ਸਗਲੇ ਜੰਤ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସଦଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥੨॥੧੯॥੧੦੫॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣ ନେଇଛି ଏବଂ ନିର୍ମଳ ରାମନାମ ରୂପୀ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରୁଛି||2||19||105||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਤੇ ਰਾਖੇ ਆਪ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ମୋତେ ଦୁଃଖ ଓ ପାପରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਸੀਤਲ ਭਏ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਜਾਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ମନ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ନିଜ ହୃଦୟରେ ରାମନାମର ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਸਤ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨੇ ਜਗਤ ਉਧਾਰ ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ମୋ' ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖିଛନ୍ତି, ସେ ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଧରିତ୍ରିର ନବଖଣ୍ଡରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତାପ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਅਨਦ ਪ੍ਰਵੇਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਮਨ ਤਨ ਸਚੁ ਧ੍ਰਾਪ ॥੧॥
ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ମନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି। ନାମ ଜପ କରି ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଆଉ ମନ ଓ ତନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥੁ ਸਰਣਿ ਸਮਰਥਾ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੋ ਮਾਈ ਬਾਪੁ ॥
ଅନାଥର ନାଥ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଜୀବକୁ ଶରଣ ଦେବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਭੰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਾਨਕ ਆਲਾਪ ॥੨॥੨੦॥੧੦੬॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ, ଭୟନାଶକ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ନାମ ନେଇଥାଏ||2||20||106||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸਹਿ ਪਛਾਨੁ ॥
ହେ ମାନବ! ଯାହାଠାରୁ ତୁ ଜାତ ହୋଇଛୁ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣ!

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਧਿਆਇਆ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਹੋਏ ਕਲਿਆਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਬਡ ਭਾਗੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ସେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਕਰ�ि ਅਪਨੇ ਬਡ ਸਮਰਥੁ ਨਿਮਾਣਿਆ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥੧॥
ସେ ନିଜର ବନାଇ ହାତରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ମାନହୀନକୁ ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥

ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਅੰਧਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟੇ ਚਾਨਾਣੁ ॥
ମୋର ସାରା ଭୟ ଓ ଭ୍ରମ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧੈ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੨॥੨੧॥੧੦੭॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଜୀବନର ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥2॥21॥107॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਦੋਵੈ ਥਾਵ ਰਖੇ ਗੁਰ ਸੂਰੇ ॥
ସୁରବୀର ଗୁରୁ ଇହଲୋକ ଓ ପରଲୋକରେ ଆମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਹਲਤ ਪਲਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਵਾਰੇ ਕਾਰਜ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਪੂਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର ଆମର ଲୋକ-ପରଲୋକ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜੇ ਮਜਨੁ ਹੋਵਤ ਸਾਧੂ ਧੂਰੇ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିଛି।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਥਿਤਿ ਪਾਈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਸੂਰੇ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଜନ୍ମ-ମରଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਤਰੇ ਛੁਟੇ ਭੈ ਜਮ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ମୁଁ ଭ୍ରମ-ଭୟ ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା ପାଇଛି, ଏକ ପରମାତ୍ମା ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੇਖਿ ਹਜੂਰੇ ॥੨॥੨੨॥੧੦੮॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਮੈਂ ਦੁਖ਼ਖ ਨਾਸ਼ਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹੀ ਹਾਜ਼ਰ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ॥2॥22॥108॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ 5॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਦੋਖ ਨਸੇ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਵਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਗੋਚਰ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਸੇ ਲਈ ਤੂੰ ਕਦੇ ਭੀ ਮੇਰੀ ਨਿਗਾਹ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਸਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਸਦਾ ਹੈਂ॥1॥ਰਹਾਉ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ! ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਹੈਂ।

ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧॥
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਰੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ॥1॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥
ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ ਗੁਣ ਚੇਤੇ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਸੰਭਾਲਾਂ?

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝਹਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥੨॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਹਰ ਸਾਹ ਨਾਲ ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਚੇਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ॥2॥

ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਗ਼ਰੀਬਾਂ ਉਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ,

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥੩॥
ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈਂ॥3॥

ਆਠ ਪਹਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਨੁ ਜਾਪੇ ॥
ਇਹ ਸੇਵਕ ਅੱਠੇ ਪਹਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ।

ନାନକ ପ୍ରୀତି ଲାଈ ପ୍ରଭି ଆପେ ॥୪॥୨୩॥୧୦୯॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ପ୍ରୀତି ମୋର ମନରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି||4||23||109||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ତନୁ ଧନୁ ଜୋବନୁ ଚଲତ ଗଇଆ ॥
ହେ ଜୀବ! ତୋର ଧନ, ତନ ଏବଂ ଯୌବନ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ରାମ ନାମ କା ଭଜନୁ ନ କୀନੋ କରତ ବିକାର ନିସି ଭୋରୁ ଭଇଆ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କିନ୍ତୁ ତୁ ରାମନାମର ଭଜନ କରି ନାହୁଁ ଆଉ ଦିନରାତି ବିକାର କଥା ହିଁ କହି ଚାଲିଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ଅନିକ ପ୍ରକାର ଭୋଜନ ନିତ ଖାତେ ମୁଖ ଦଁତା ଘସି ଖୀନ ଖଇଆ ॥
ନିତ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଭୋଜନ ଖାଇ ଖାଇ ଦାନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଘର୍ଷଣ ଯୋଗୁଁ କ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଯାଇଛି

ମେରୀ ମେରୀ କରି କରି ମୁଠଉ ପାପ କରତ ନହ ପରୀ ଦଇଆ ॥୧॥
ମୋର-ମୋର କହି ତୁ ଲୁଟି ଯାଇଛୁ ଆଉ ପାପ କରିବା ସମୟରେ ତୋର ମନରେ କେବେ ଦୟା ଭାବ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥

ମହା ବିକାର ଘୋର ଦୁଖ ସାଗର ତିସୁ ମହି ପ୍ରାଣୀ ଗଲତୁ ପଇଆ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଏହି ଜଗତ ମହା ବିକାର ଏବଂ ଦୁଃଖର ଘୋର ସାଗର ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ତୁ ବୁଡି ରହିଛୁ।

ସରନି ପରେ ନାନକ ସୁଆମୀ କୀ ବାହ ପକରି ପ୍ରଭି କାଢି ଲଇଆ ॥୨॥୨୪॥୧୧୦॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛି, ପ୍ରଭୁ ତାହାର ବାହୁ ଧରି ଦୁଃଖର ସାଗରରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||2||24||110||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ଆପନା ପ୍ରଭୁ ଆଇଆ ଚୀତି ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ! ଯେତେବେଳେ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି,

ଦୁସମନ ଦୁସଟ ରହେ ଝଖ ମାରତ କୁସଲୁ ଭଇଆ ମେରେ ଭାଈ ମୀତ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୋର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ମୋର ଦୁଷ୍ଟ ଶତ୍ରୁ ବ୍ୟର୍ଥରେ ସମୟ ବରବାଦ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ଗଈ ବିଆଧି ଉପାଧି ସଭ ନାସୀ ଅଂଗୀକାରୁ କୀଓ କରତାରି ॥
ଯେତେବେଳେ କର୍ତ୍ତା ମୋର ପକ୍ଷ ନେଇଛନ୍ତି, ସମସ୍ତ ବ୍ୟାଧି ଓ ବିପଦ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਅਰੁ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਉਰ ਹਾਰਿ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟର ହାର ବନାଇଛି, ମନରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଜୀବନ, ଧନ, ତନ ସବୁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆ ହୋଇଛି ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋର ସମର୍ଥ ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ।

ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਹੈ ਚੇਰਾ ॥੨॥੨੫॥੧੧੧॥
ତୁ ହିଁ ନିଜ ଦାସର ରଖୁଆଳ ଅଟୁ ଆଉ ଦାସ ନାନକ ସର୍ବଦା ତୋର ଚେଲା ଅଟେ॥2॥25॥111॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਗੋਬਿਦੁ ਸਿਮਰਿ ਹੋਆ ਕਲਿਆਣੁ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କଲ୍ୟାଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਿਟੀ ਉਪਾਧਿ ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਸਾਚਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਿਮਰਿਆ ਜਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଅନ୍ତର୍ଯାମୀଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବିପଦ ଟଳି ଯାଇଛି ଆଉ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਤਿਨਿ ਕੀਏ ਸੁਖਾਲੇ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਾਚਾ ਤਾਣੁ ॥
ଯିଏ ଏହି ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ସୁଖୀ କରିଥାନ୍ତି ତଥା ଭକ୍ତ ଠାରେ ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସାହାରା ଥାଏ।

ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਆਪੇ ਰਾਖੀ ਭੈ ਭੰਜਨ ਊਪਰਿ ਕਰਤੇ ਮਾਣੁ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ଭୟ ନାଶକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਭਈ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਮਿਟੀ ਬੁਰਾਈ ਦੂਸਟ ਦੂਤ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਛਾਣਿ ॥
ଭଗବାନ ବାଛି ବାଛି ଦୁଷ୍ଟ ଦୂତକୁ ମନରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିତ୍ରତା ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ସାରା ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਵਖਾਣਿ ॥੨॥੨੬॥੧੧੨॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ହିଁ ଜୀବିତ ଅଛି ଆଉ ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥26॥112॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥
ପରମାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਕਾਰਜ ਸਗਲ ਸਵਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਾਧੂ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି ତଥା ନାମ ଜପ କରି କରି ସାଧୁଜନ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਦੋਖੀ ਸਗਲੇ ਭਏ ਰਵਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ସେବକର ପକ୍ଷ ନେଇଥାନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ସାରା ଦୋଷ ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ।

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੇ ਜਨ ਅਪਨੇ ਉਧਰਿ ਲੀਏ ਲਾਇ ਅਪਨੈ ਪਾਲ ॥੧॥
ସେ ସେବକକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଶରଣରେ ରଖି ତାହାର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ ਮਿਲਿ ਘਰਿ ਆਏ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਮੁਖ ਹੋਏ ਕਾਲ ॥
ଦାସ ସକୁଶଳ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଆଉ ନିନ୍ଦୁକର ମୁହଁ କଳା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥੨੭॥੧੧੩॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ସଦଗୁରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||2||27||113||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਮੁ ਲਾਲਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମୋର ଅତୁଟ ପ୍ରୀତି ବନି ରହିଛି॥ରୁହ॥

ਤੋਰੀ ਨ ਤੂਟੈ ਛੋਰੀ ਨ ਛੂਟੈ ਐਸੀ ਮਾਧੋ ਖਿੰਚ ਤਨੀ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମର ଡୋର ଏପରି ବନାଇଛନ୍ତି ଯାହା ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ଛଡାଇଲେ ଛାଡେ ନାହିଁ॥1॥

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਤੂ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ॥੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଦିନରାତି ସେ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ନିଜ କୃପା କରିଚାଲ॥2॥

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਕਉ ਅਕਥ ਕਥਾ ਜਾ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ॥੩॥
ମୁଁ ସେହି ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଯାହାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଛି ଯେ ସେ ଅକଥନୀୟ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਠਾਕੁਰ ਅਪੁਨੀ ॥੪॥੨੮॥੧੧੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସର ଦାସ କୁହାଯାଏ, ହେ ଠାକୁର! ମୋ' ଉପରେ ନିଜ କୃପା କର||4||28||114||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਜਪਿ ਜਾਂਉ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥
ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଚରଣକୁ ଜପ କରି ହିଁ ଉତ୍ସର୍ଗିତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਤਾ ਕਾ ਹਿਰਦੈ ਧਰਿ ਮਨ ਧਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥
ଯିଏ ଏହି ସାରା ସଂସାର ବନାଇଛନ୍ତି, ସେହି ସୁଖଦାତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବାରମ୍ବାର କର।

ਰਸਨਾ ਰਵਹੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹੁ ਮਾਨੁ ॥੧॥
ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ଏକ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଜପ କର ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਜਾ ਕਉ ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଯାହାକୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସେ ଏହି ନାମ ରୂପୀ ଖଜଣା ହାସଲ କରିଛି।

ਗਾਵਉ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨੁ ਨਿਤ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਦੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥੨॥੨੯॥੧੧੫॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! କୃପା କରି ଏହି ଦାନ ଦିଅ ଯେ ନିତ୍ୟ ତୋର ଗୁଣଗାନ ଏବଂ କୀର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବି||2||29||115||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପରମାତ୍ମା ଆମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਹੋਆ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮੇਰੋ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସାରା ଜଗତରେ ତାହାଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਸ੍ਵੰਭਰ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਪੋਖਣ ਭਰਣ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖଦାତା ବିଶ୍ୱମ୍ବର ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଭରଣ ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ॥੧॥
ସେ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଆଉ ମୁଁ ସେହି ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥

ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਤੁਮ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ତୋର ବଶରେ ଅଛି ଆଉ ତୁ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧିର କର୍ତ୍ତା ଅଟୁ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਡਰਣ ॥੨॥੩੦॥੧੧੬॥
ହେ ନାନକ! ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରି ଆସିଛନ୍ତି ତଥା ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଲେ କୌଣସି ଭୟ ରହେ ନାହିଁ ||2||30||116||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੮
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଦୁପଦୀ ଘର 8

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੈ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଆଉ ସବୁକିଛି ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆ ଯାଇଛି।

ਈਘੈ ਨਿਰਗੁਨ ਊਘੈ ਸਰਗੁਨ ਕੇਲ ਕਰਤ ਬਿਚਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ନିର୍ଗୁଣ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ସଗୁଣ ସ୍ୱରୁପରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଲୀଳା କରୁଛନ୍ତି॥1॥

ਨਗਰ ਮਹਿ ਆਪਿ ਬਾਹਰਿ ਫੁਨਿ ਆਪਨ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਗਲ ਬਸੇਰਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ସେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସବୁଠାରେ ନିବାସ କରୁଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਜਨੁ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਇਆ ਕਹ ਕਹ ਠਾਕੁਰੁ ਕਹ ਕਹ ਚੇਰਾ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରାଜା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରଜା ଅଟନ୍ତି, ସେ କେଉଁଠି ମାଲିକ ଓ କେଉଁଠି ଚେଲା ହୋଇଥାନ୍ତି॥1॥

ਕਾ ਕਉ ਦੁਰਾਉ ਕਾ ਸਿਉ ਬਲਬੰਚਾ ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਨੇਰਾ ॥
ମୁଁ କେଉଁ ବସ୍ତୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବି ଆଉ କାହାଠାରେ ଛଳ-କପଟ କରିବି, ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମୋତେ ନିକଟରୁ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਓ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸਾਗਰ ਬੂੰਦ ਨਹੀ ਅਨ ਹੇਰਾ ॥੨॥੧॥੧੧੭॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ ସାଧୁ ସ୍ୱରୂପ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏବେ ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ ଯେପରି ସାଗରରୁ ମିଳିଥିବା ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ସେଥିରୁ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ନଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳନ କରି ଭିନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ ||2||1||117||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਤੁਮ੍ਹ ਸਮਰਥਾ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ॥
ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ! ਤੁ ਸਮਰ੍ਥ ਏਵ੍ ਸਰ੍ਵ ਕਰ੍ਤਾ ਅਟੁ,

ਢਾਕਨ ਢਾਕਿ ਗੋਬਿਦ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ਮੋਹਿ ਅਪਰਾਧੀ ਸਰਨ ਚਰਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੋਰ ਅਵਗੁਣ ਢਾਙ੍ਕਿ ਦਿਅ, ਮੁੰ ਅਪਰਾਧੀ, ਤੋਰ ਚਰਣਰ ਸ਼ਰਣਰେ ਆਸਿਛਿ॥1॥ਰੁਹ॥

ਜੋ ਜੋ ਕੀਨੋ ਸੋ ਤੁਮ੍ਹ ਜਾਨਿਓ ਪੇਖਿਓ ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਢੀਠ ਮੁਕਰਨ ॥
ଯାହା କିଛି ମୁଁ କରିଛି, ତାହା ତୁ ଦେଖି ଜାଣି ନେଇଛୁ ଆଉ ମୋତେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର କୌଣସି ରାସ୍ତା ନାହିଁ।

ਬਡ ਪਰਤਾਪੁ ਸੁਨਿਓ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹਰੋ ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਤੇਰੋ ਨਾਮ ਹਰਨ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ଶୁଣିଛି ଯେ ସାରା ଜଗତରେ ତୋର ବଡ ପ୍ରତାପ ଅଛି ଆଉ ତୋର ନାମ କୋଟି କୋଟି ପାପ ନାଶ କରିଥାଏ॥1॥

ਹਮਰੋ ਸਹਾਉ ਸਦਾ ਸਦ ਭੂਲਨ ਤੁਮ੍ਹਰੋ ਬਿਰਦੁ ਪਤਿਤ ਉਧਰਨ ॥
ମୋର ସ୍ୱଭାବ ଯେ ମୁଁ ସର୍ବଦା ଭୁଲ କରିଥାଏ ଆଉ ତୋର ଧର୍ମ ପତିତକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ଅଟେ।

ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਕਿਰਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜੀਵਨ ਪਦ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ॥੨॥੨॥੧੧੮॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ କରୁଣାମୟ, ହେ କୃପାଳୁ, ହେ କୃପାନିଧି, ହେ ଶ୍ରୀହରି! ତୋର ଦର୍ଶନ ହିଁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ଅଟେ ||2||2||118||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਕਰਹੁ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୋ' ଉପରେ ଏପରି କୃପା କର ଯେ

ਸੰਤਹ ਚਰਣ ਹਮਾਰੋ ਮਾਥਾ ਨੈਨ ਦਰਸੁ ਤਨਿ ਧੂਰਿ ਪਰਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମଥା ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ରହୁ, ଏହି ନେତ୍ର ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରୁ ଆଉ ଶରୀର ଉପରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ପଡି ରହୁ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਬਾਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮਨ ਸੰਗਿ ਧਰਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରୁ ଆଉ ମନ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହୁ।

ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਨਿਵਾਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲੋ ਭਰਮਾ ਹੋਮਿ ਜਰਹੁ ॥੧॥
ହେ ଠାକୁର! ପାଞ୍ଚ ତସ୍କରକୁ ମୋ' ଠାରୁ ଦୂର କରି ଦିଅ ଏବଂ ସାରା ଭ୍ରମ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦିଅ॥1॥

ਜੋ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਕਰਹੁ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ ਭਾਵਨੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਟਰਹੁ ॥
ଯାହା କିଛି ତୁମେ କର, ତାହାକୁ ମୁଁ ଭଲ ମାନିବି ଆଉ ମୋର ଦ୍ୱିଧା ଓ ଲାଳସା ଦୂର କରି ଦିଅ।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਦਾਤੇ ਸੰਤਸੰਗਿ ਲੇ ਮੋਹਿ ਉਧਰਹੁ ॥੨॥੩॥੧੧੯॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ହି ନାନକଙ୍କ ଦାତା ଅଟ, ଏଥିପାଇଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୋର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦିଅ||2||3||119||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਐਸੀ ਦੀਖਿਆ ਜਨ ਸਿਉ ਮੰਗਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ସନ୍ଥଜନ ଠାରୁ ଏପରି ଦିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ ଯେ

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੋ ਧਿਆਨੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੋ ਰੰਗਾ ॥
ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ତୋର ହିଁ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବି।

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ਅੰਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଆଉ ତୋର ଚରଣରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିବି॥1॥ରୁହ॥

ਜਨ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਭਾਖਨੁ ਜਨ ਸਿਉ ਊਠਨੁ ਬੈਠਨੁ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਾ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବା, ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ସମ୍ଭାଷଣ, ମିଳନ ସର୍ବଦା ବନି ରହୁ।

ਜਨ ਚਰ ਰਜ ਮੁਖਿ ਮਾਥੈ ਲਾਗੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਅਨੰਤ ਤਰੰਗਾ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମୋର ମୁହଁରେ ଏବଂ ମଥାରେ ଲାଗି ରହିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନେକ ତରଙ୍ଗ ଜାତ କରିବା ବାଲା କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਜਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਮਹਿਮਾ ਜਨ ਕੇ ਚਰਨ ਤੀਰਥ ਕੋਟਿ ਗੰਗਾ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ମହିମା ଏତେ ପବିତ୍ର ଯେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଗଙ୍ଗା ଭଳି କୋଟି କୋଟି ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ ଅଛି।

ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕੀਓ ਮਜਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਹਰੇ ਕਲੰਗਾ ॥੨॥੪॥੧੨੦॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର କଳଙ୍କ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||4||120||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ତୋତେ ଯେପରି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଆମର ପାଳନ-ପୋଷଣ ସେପରି କର।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ସଦଗୁରୁ! ଆମେ ବାଳକ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ଆମର କୃପାଳୁ ପିତା ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕਉ ਤੁਮ੍ਰਹਰੀ ਘਾਲ ॥
ମୁଁ ନିର୍ଗୁଣ ଅଟେ, ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ ଆଉ ମୁଁ ତୋର ସାଧନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ।

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਹੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰੋ ਮਾਲ ॥੧॥
ଏନି ଗତି ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ, ଏହି ଜୀବନ, ଶରୀର ସବୁକିଛି ତୋର ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟେ॥1॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖ ਸੁਆਮੀ ਅਨਬੋਲਤ ਹੀ ਜਾਨਹੁ ਹਾਲ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସ୍ୱାମୀ! କହିବା ପୂର୍ବରୁ ତୁ ସବୁ ବିଷୟ ଜାଣୁ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ਹਮਾਰੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥੫॥੧੨੧॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୋର କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ଆମର ତନ-ମନ ଶୀତଳ ଓ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||5||121||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਰਾਖੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੈ ਸਾਥ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସର୍ବଦା ନିଜ ସାଥିରେ ରଖ।

ਤੂ ਹਮਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਨਮੋਹਨੁ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਸਗਲ ਅਕਾਥ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ, ମନମୋହନ ଅଟୁ ଆଉ ତୋ' ବିନା ସାରା ଜୀବନ ବେକାର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਰੰਕ ਤੇ ਰਾਉ ਕਰਤ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅନାଥର ନାଥ ଅଟନ୍ତି, ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଭିକାରିକୁ ରାଜା ବନାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਜਲਤ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਨ ਆਪਿ ਉਧਾਰੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਦੇ ਰਾਖੇ ਹਾਥ ॥੧॥
ସେ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଅଗ୍ନିରେ ହିଁ ହାତ ରଖି ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି॥1॥

ਸੀਤਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸ੍ਰਮ ਸਗਲੇ ਲਾਥ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ମନ ତୃପ୍ତ ଏବଂ ବଡ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਅਕਾਥ ॥੨॥੬॥੧੨੨॥
ହେ ନାନକ! ସର୍ବ ନିଧିର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି କର, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚତୁରତା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||2||6||122||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ସେବକକୁ କେବେ ଭୁଲ ନାହିଁ,

ਉਰਿ ਲਾਗਹੁ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪੂਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਬੀਚਾਰਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ହୃଦୟରେ ଲାଗି ରୁହ, ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋର ପୂର୍ବ ପ୍ରୀତିର ଖିଆଲ କର॥1॥ରୁହ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਦੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੋ ਹਮਰੇ ਦੋਖ ਰਿਦੈ ਮਤ ਧਾਰਹੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ପ୍ରକୃତି ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ମୋର ଦୋଷକୁ ହୃଦୟରେ ରଖ ନାହିଁ।

ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੁਖੁ ਤੁਮ ਹੀ ਹਉਮੈ ਪਟਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਾਰਹੁ ॥੧॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ତୁ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ, ପ୍ରାଣ, ଧନ ଏବଂ ସୁଖ ଅଟୁ, କୃପା କରି ମୋର ଅହଂକାର ଜଳାଇ ଦିଅ॥1॥

ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮੀਨ ਕਤ ਜੀਵਨ ਦੂਧ ਬਿਨਾ ਰਹਨੁ ਕਤ ਬਾਰੋ ॥
ଯେପରି ଜଳ ବିନା ମାଛ ଓ ଦୁଧ ବିନା ଶିଶୁ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਿਆਸ ਚਰਨ ਕਮਲਨ੍ ਕੀ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਸਾਰੋ ॥੨॥੭॥੧੨੩॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ସେପରି ହିଁ ନାନକଙ୍କୁ ତୋର ଚରଣର ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଅଛି ଆଉ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପରମ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ||2||7||123||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਕੁਸਲੁ ਭਇਆ ॥
ମୋର ଇହଲୋକ ଓ ପରଲୋକ ସୁଖଦାୟକ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਸਭ ਰਾਖੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਮਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋର ଲଜ୍ଜା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੂਖ ਦਰਦ ਸਗਲਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ ହରି ମୋର ମନ-ତନରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସାରା ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਆਨਦ ਗੁਣ ਗਾਏ ਦੂਤ ਦੁਸਟ ਸਭਿ ਹੋਏ ਖਇਆ ॥੧॥
ଭାବଗବନ୍ଧୁ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଶାନ୍ତି ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ କାମ, କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ସାରା ଦୁଷ୍ଟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਗੁਨੁ ਅਵਗੁਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨਾ ਕਰਿ ਲਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଗୁଣ ଅବଗୁଣର ବିଚାର କିଛି ମଧ୍ୟ କରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਅਤੁਲ ਬਡਾਈ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਨਕੁ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਕੀ ਜਇਆ ॥੨॥੮॥੧੨੪॥
ଅଟଳ, ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମା ଅତୁଳନୀୟ ଅଟେ ଆଉ ନାନକ ସେହି ହରିଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି||2||8||124||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਤਰਨੁ ਕੈਸੇ ॥
ନିଷ୍ଠା ରୂପୀ ଭୟ ଏବଂ ଭକ୍ତି ବିନା କିପରି ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ?

ਕਰਹੁ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਰਾਖੁ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਭਰੋਸੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପତିତ ଉଦ୍ଧାରକ! ଅନୁଗ୍ରହ କର; ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋ' ଉପରେ ହିଁ ମୋର ଭରସା ଅଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਨੁ ਨਹੀ ਆਵਤ ਫਿਰਤ ਮਦ ਮਾਵਤ ਬਿਖਿਆ ਰਾਤਾ ਸੁਆਨ ਜੈਸੇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ତୋର ସ୍ମରଣ କରିବା ଆସେ ନାହିଁ, ସେ ଲୋଭୀ କୁକୁର ଭଳି ବିକାର ନିଶାରେ ଏଣେତେଣେ ବୁଲୁଥାଏ।

ਅਉਧ ਬਿਹਾਵਤ ਅਧਿਕ ਮੋਹਾਵਤ ਪਾਪ ਕਮਾਵਤ ਬੁਡੇ ਐਸੇ ॥੧॥
ତାହାର ଜୀବନ ଅବଧିର ଅଧିକ ସମୟ ମୋହରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପାପ କରି ହିଁ ବୁଡି ଯାଇଥାଏ॥1॥

ਭੰਜਨ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਰਵਨੁ ਜੈਸੇ ॥
ହେ ଦୁଃଖ ନାଶକ, ହେ ନିରଞ୍ଜନ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ଯେପରି ହେଉ, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਕੇਸਵ ਕਲੇਸ ਨਾਸ ਅਘ ਖੰਡਨ ਨਾਨਕ ਜੀਵਤ ਦਰਸ ਦਿਸੇ ॥੨॥੯॥੧੨੫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁ କ୍ଲେଶ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ସବୁ ପାପ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ନାନକ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଛନ୍ତି|2||9||125||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੯
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଦୁପଦୀ ଘର 9

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਪਹਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆମକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇଛୁ,

ਜਬ ਤੇ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਏ ਤਬ ਤੇ ਦੋਖ ਗਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ଆମେ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଆମର ସବୁ ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਅਰੁ ਚਿੰਤ ਬਿਰਾਨੀ ਸਾਧਹ ਸਰਨ ਪਏ ॥
ନିଜ ଅଭିମାନ ଓ ପର ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਨ ਤੇ ਰੋਗ ਖਏ ॥੧॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ତୋର ନାମ ଜପ କରି ତନରୁ ସବୁ ରୋଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਮਹਾ ਮੁਗਧ ਅਜਾਨ ਅਗਿਆਨੀ ਰਾਖੇ ਧਾਰਿ ਦਏ ॥
ତୁ ନିଜ କୃପା କରି ବଡ ବଡ ମହାମୂର୍ଖ, ଅବୁଝା ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିଛୁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਆਵਨ ਜਾਨ ਰਹੇ ॥੨॥੧॥੧੨੬॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||1||126||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ਜੀਵਉ ਨਾਮੁ ਸੁਨੀ ॥
ମୁଁ ନାମ ଶୁଣି ହିଁ ବଞ୍ଚିଅଛି।

ਜਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤਬ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੁਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି, ମୋର ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪੀਰ ਗਈ ਬਾਧੀ ਮਨਿ ਧੀਰਾ ਮੋਹਿਓ ਅਨਦ ਧੁਨੀ ॥
ମୋର ପୀଡା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ମନକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସିଛି ଆଉ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ମୋତେ ମୋହି ନେଇଛି।

ਉਪਜਿਓ ਚਾਉ ਮਿਲਨ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਖਿਨੀ ॥੧॥
ମୋର ମନରେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଳନର ଆକାଂକ୍ଷା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ରହିପାରୁ ନାହିଁ॥1॥

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਅਨਿਕ ਜਨ ਤਾਰੇ ਸਿਮਰਹਿ ਅਨਿਕ ਮੁਨੀ ॥
ଅନେକ, ଭକ୍ତ, ସନ୍ଥ ଓ ମୁନି ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਅੰਧੁਲੇ ਟਿਕ ਨਿਰਧਨ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨੀ ॥੨॥੨॥੧੨੭॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ଅନ୍ଧ ଲଉଡି ତଥା ନିର୍ଦ୍ଧନ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||2||127||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੩ ਪੜਤਾਲ
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଘର 13 ପଦାତାଳ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੋਹਨ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਹਾਵੈ ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤ੍ਰ ਅਭਰਨ ਕੀਨੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ, ବିନା ମୋତେ ନିଦ୍ରା ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ମୁଁ ନିଜ ଗଳାରେ ହାର, ଆଖିରେ କାଜଲ, ବସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଆଭୁଷଣ ସହିତ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛି।

ਉਡੀਨੀ ਉਡੀਨੀ ਉਡੀਨੀ ॥
ତଥାପି ମୁଁ ତୋର ଅପେକ୍ଷାରେ ମୁଁ ଉଦାସ ରହିଥାଏ।

ਕਬ ਘਰਿ ਆਵੈ ਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆରେ ସଖୀ! ସେ କେବେ ଘରକୁ ଆସିବେ॥1॥ରୁହ॥

ਸਰਨਿ ਸੁਹਾਗਨਿ ਚਰਨ ਸੀਸੁ ਧਰਿ ॥
ମୁଁ ସୁହାଗିନୀ ଶରଣରେ ଆସି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ମସ୍ତକ ରଖିଥାଏ।

ਲਾਲਨੁ ਮੋਹਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ॥
ଆରେ ସଖୀ! ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ,

ਕਬ ਘਰਿ ਆਵੈ ਰੀ ॥੧॥
ସେ କେବେ ଘରକୁ ଆସିବେ॥1॥

ਸੁਨਹੁ ਸਹੇਰੀ ਮਿਲਨ ਬਾਤ ਕਹਉ ॥ ਸਗਰੋ ਅਹੰ ਮਿਟਾਵਹੁ ਤਉ ਘਰ ਹੀ ਲਾਲਨੁ ਪਾਵਹੁ ॥
(ଉତ୍ତର) ହେ ସଖୀ! ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ; ମୁଁ ତୋତେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର କଥା କହିଥାଏ, ନିଜ ସାରା ଅହଂ ଦୂର କରିଦିଅ, ଏହିପରି ହୃଦୟ-ଘରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ତବ ରସ ମଂଗଲ ଗୁନ ଗାଵହୁ ॥
ସେତେବେଳେ ମିଳନର ଖୁସିରେ ତାହାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର।

ଆନଦ ରୂପ ଧିଆଵହୁ ॥
ଆନନ୍ଦ ରୂପ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର।

ନାନକୁ ଦୁଆରୈ ଆਇଓ ॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ଆରେ ସଖୀ! ଯେତେବେଳେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛି,

ତଉ ମै ଲਾଲନୁ ପਾਇଓ ରੀ ॥୨॥
ମୁଁ ସେହି ପ୍ରିୟଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥2॥

ମୋହନ ରୂପୁ ଦିਖਾવૈ ॥
ହେ ସଖୀ! ପ୍ରଭୁ ନିଜ ରୂପ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଆଉ

ଅବ ମୋହି ନੀଦ ସୁହਾવૈ ॥
ଏବେ ମୋତେ ଭାର ନିଦ୍ରା ଆସୁଛି।

ସਭ ମେରੀ ତਿਖਾ ବୁਝਾନੀ ॥
ଏହିପରି ମୋର ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଆଉ

ଅବ ମै ସହଜି ସମਾନੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଛି।

ମੀଠੀ ਪਿରହି କହਾନੀ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟଙ୍କ କାହାଣୀ ବଡ ମିଠା ଅଟେ,

ମୋହନୁ ଲਾଲନୁ ପਾਇଓ ରੀ ॥ ରହਾଉ ଦୂଜਾ ॥୧॥୧୨୮॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥ଦ୍ୱିତୀୟ ରୁହ॥1॥128॥

ବିଲਾવଲୁ ମହଲਾ ୫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5॥

ମୋରੀ ଅହଂ ଜਾਇ ଦରସନ ପਾવତ ହे ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇ ମୋର ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ରਾଚହୁ ନਾଥ ହी ସହਾଈ ସંତନ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସହାୟକ ନାଥଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ରୁହ।

ਅਬ ਚਰਨ ਗਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਆਹੇ ਮਨ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵੈ ਚਰਨਾਵੈ ਚਰਨਾਵੈ ਉਲਝਿਓ ਅਲਿ ਮਕਰੰਦ ਕਮਲ ਜਿਉ ॥
ଯେପରି ଭଅଁର କମଳ ଫୁଲ ରସରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ମଗ୍ନ ରହିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ, ଆଉ କିଛି ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਅਨ ਰਸ ਨਹੀ ਚਾਹੈ ਏਕੈ ਹਰਿ ਲਾਹੈ ॥੧॥
ମୋର ମନ ହରିରସର ଅଭିଳାଷୀ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଅନ୍ୟ କିଛି ରସ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ॥1॥

ਅਨ ਤੇ ਟੂਟੀਐ ਰਿਖ ਤੇ ਛੂਟੀਐ ॥
ଅନ୍ୟ ସହିତ ମନର ପ୍ରେମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି।

ਮਨ ਹਰਿ ਰਸ ਘੂਟੀਐ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਉਲਟੀਐ ॥
ମୋର ମନ ଦୁନିଆରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ହରିରସ ପାନ କରିଥାଏ।

ਅਨ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਰੇ ॥
ଆଉ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ,

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਚਰਨ ਹੇ ॥੨॥੨॥੧੨੯॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ପ୍ରୀତି ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||2||129||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ਦੁਪਦੇ
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 9 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੋ ॥
ହେ ଜୀବ! ଦୁଃଖ ନାଶକ ହରିନାମକୁ ଜାଣ।

ਅਜਾਮਲੁ ਗਨਿਕਾ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਮੁਕਤ ਭਏ ਜੀਅ ਜਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଜାମଲ ଏବଂ ଗଣିକା ଭଳି ପାପୀ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଜାଣି ନିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਗਜ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੀ ਛਿਨਹੂ ਮਹਿ ਜਬ ਹੀ ਰਾਮੁ ਬਖਾਨੋ ॥
ଗଜେନ୍ଦ୍ର ହାତୀର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ରାମନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି।

ਨਾਰਦ ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਧ੍ਰੂਅ ਬਾਰਿਕ ਭਜਨ ਮਾਹਿ ਲਪਟਾਨੋ ॥੧॥
ନାରଦ ମୁନୀଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ବାଳକ ଧ୍ରୁବ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇ ଥିଲା॥1॥

ਅਚਲ ਅਮਰ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਜਗਤ ਜਾਹਿ ਹੈਰਾਨੋ ॥
ସେ ଅଟଳ, ଅମର ଏବଂ ନିର୍ଭୟ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହା ଦେଖି ସାରା ଜଗତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਭਗਤ ਰਛਕ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨੋ ॥੨॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ଭକ୍ତଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ନିକଟ ଭାବ||2||1||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 9॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ବଡ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਸਹਸਾ ਨਹ ਚੂਕੈ ਗੁਰੁ ਇਹੁ ਭੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ଭେଦ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା ମନର ସଂଶୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਹਾ ਭਇਓ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਕੀਏ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ରାମଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସେ ନାହିଁ, ସେ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଓ ବ୍ରତ-ଉପବାସ ରଖିବାରେ କିଛି ଲାଭ ନଥାଏ।

ਜੋਗ ਜਗਾ ਨਿਹਫਲ ਤਿਹ ਮਾਨਉ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਜਸੁ ਬਿਸਰਾਵੈ ॥੧॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ, ତାହାର ଯୋଗ ଏବଂ ଯଜ୍ଞ କରିବା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਦੋਨੋ ਕਉ ਪਰਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଅଭିମାନ ଓ ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾਵੈ ॥੨॥੨॥
ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାଣୀକୁ ଜୀବନମୁକ୍ତ କୁହାଯାଏ||2||2||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 9॥

ਜਾ ਮੈ ਭਜਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କ ଭଜନ କରି ନାହିଁ,

ਤਿਹ ਨਰ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥੁ ਖੋਇਆ ਯਹ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ, ଏହି କଥା ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ ରଖ॥1॥ରୁହ॥

ਤੀਰਥ ਕਰੈ ਬ੍ਰਤ ਫੁਨਿ ਰਾਖੈ ਨਹ ਮਨੁਆ ਬਸਿ ਜਾ ਕੋ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ବ୍ରତ ଉପବାସ ମଧ୍ୟ ରଖିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନ ତାହାର ବଶରେ ନଥାଏ,

ਨਿਹਫਲ ਧਰਮੁ ਤਾਹਿ ਤੁਮ ਮਾਨਹੁ ਸਾਚੁ ਕਹਤ ਮੈ ਯਾ ਕਉ ॥੧॥
ତାହାର ଧର୍ମ-କର୍ମ ନିଷ୍ଫଳ ହିଁ ଭାବ, ମୁଁ ଏହି ସତ୍ୟ ହିଁ କହୁଛି ॥1॥

ਜੈਸੇ ਪਾਹਨੁ ਜਲ ਮਹਿ ਰਾਖਿਓ ਭੇਦੈ ਨਾਹਿ ਤਿਹ ਪਾਨੀ ॥
ଯେପରି ପଥରକୁ ଜଳରେ ବୁଡାଇ ରଖାଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହା ଭିତରେ ପାଣି ପ୍ରବେଶ କରେ ନାହିଁ,

ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਮ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨਹੁ ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତିହୀନ ପ୍ରାଣୀ ଅଟେ॥2॥

ਕਲ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਤੇ ਪਾਵਤ ਗੁਰੁ ਯਹ ਭੇਦੁ ਬਤਾਵੈ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ଭେଦ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ କଳିଯୁଗରେ ଜୀବ ପ୍ରଭୁନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਨਰੁ ਗਰੂਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥੩॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||3||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧੦
ବିଲାବଲୁ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 1 ଘର 10

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਦੇਖੈ ਸਭੁ ਸੋਈ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଜୀବଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସବୁଙ୍କୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
ଏହି କଥା କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਭੈ ਪਇਐ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭୟ ବିନା ଭକ୍ତି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੧॥
ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਮੁ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ପଦାର୍ଥ ଅଟେ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਸਿ ਰਸਿ ਰਸਿ ਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ପାଇନିଏ, ତାହାକୁ ବଡ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਕਥੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ସମସ୍ତେ ଜ୍ଞାନର କଥା କହିଥାନ୍ତି,

ਕਥਿ ਕਥਿ ਬਾਦੁ ਕਰੇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥
କିନ୍ତୁ କହି କହି ଝଗଡା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਕਥਿ ਕਹਣੈ ਤੇ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥
କଥନ କରିବା ଓ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବା ଠାରୁ କେହି ଅଲଗା ରହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਰਸ ਰਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥
ବାସ୍ତବରେ ନାମ-ରସରେ ଲୀନ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ॥2॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਭੁ ਗੁਰ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ଜ୍ଞାନ ଓ ଧ୍ୟାନ ସବୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଇଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਰਹਤ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥
ଯାହାର ଜୀବନ ଆଚରଣ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ତାହାର ମନ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਮਨਮੁਖ ਕਥਨੀ ਹੈ ਪਰੁ ਰਹਤ ਨ ਹੋਈ ॥
ମନମୁଖୀ କେବଳ କହିଥାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ଆଚରଣ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇନଥାଏ।

ਨਾਵਹੁ ਭੂਲੇ ਥਾਉ ਨ ਕੋਈ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ॥3॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਬੰਧਿਓ ਸਰ ਜਾਲਿ ॥
ମାୟା ମନକୁ ମୋହ ରୂପୀ ଜାଲରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਓ ਬਿਖੁ ਨਾਲਿ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛି।

ਜੋ ਆਂਜੈ ਸੋ ਦੀਸੈ ਕਾਲਿ ॥
ଯିଏ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ସେ ମୃତ୍ୟୁର ବଶରେ ଥିବା ଦେଖାଯାଏ।

ਕਾਰਜੁ ਸੀਧੋ ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੪॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ॥4॥

ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਜਿਨਿ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଶବ୍ଦରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଅହଂକାରରେ ନିଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହିଁ ହରାଇ ଥାଏ।

ਆਪੇ ਕਰਤੈ ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥੫॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି॥5॥

ਰੈਨਿ ਅੰਧਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ଅନ୍ଧକାରମୟ ଅଟେ ଆଉ ପରମ ଜ୍ୟୋତି ହିଁ ନିର୍ମଳ ଅଟେ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਝੂਠੇ ਕੁਚਲ ਕਛੋਤਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟା, ମଳିନ ଏବଂ ଅସ୍ପୃଶ୍ୟ ଅଟେ।

ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੈ ਭਗਤਿ ਸਰੋਤਿ ॥
ବେଦ ଭକ୍ତିର ଉପଦେଶ ଦେଇଥାଏ,

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਾਨੈ ਵੇਖੈ ਜੋਤਿ ॥੬॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ତାହାର ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ପରମ ଜ୍ୟୋତିର ଦର୍ଶନ ହୋଇଯାଏ ॥6॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਮੰ ॥
ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ନାମ ସ୍ମରଣର ହିଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਊਤਮ ਕਰਾਮੰ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ ସ୍ମରଣର ଉତ୍ତମ କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନକୁ ବଡ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਜੋਨੀ ਦੁਖ ਸਹਾਮੰ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଡି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਵਸਾਮੰ ॥੭॥
କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥7॥

ਮੰਨੇ ਨਾਮੁ ਸਚੀ ਪਤਿ ਪੂਜਾ ॥
ପ୍ରଭୁନାମର ମନନ କରିବା ହିଁ ସଚ୍ଚା ପୂଜା ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅଟେ।

ਕਿਸੁ ਵੇਖਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି, ମୁଁ କାହାକୁ ଦେଖିବି?

ਦੇਖਿ ਕਹਉ ਭਾਵੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥
ମୁଁ ଦେଖି ଏହା କହିଥାଏ ଯେ ସେ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥੮॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||୪||1||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1 ॥

ਮਨ ਕਾ ਕਹਿਆ ਮਨਸਾ ਕਰੈ ॥
ଯାହା ମନ କହିଥାଏ, ତାହା ସଂକଲ୍ପ କରିଥାଏ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਉਚਰੈ ॥
ଏହି ମନ ହିଁ ପାପ-ପୂଣ୍ୟର କଥା କହିଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତାହାର ତୃପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮੁਕਤਿ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਭਾਵੈ ॥੧॥
ଯଦି ମନକୁ ସତ୍ୟ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତୃପ୍ତି ଓ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ ਸਭੁ ਦੇਖੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
ହେ ଜୀବ! ଦେଖ, ଏହି ତନ, ଧନ ଓ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ସବୁ ଅଭିମାନ ଅଟେ ଆଉ

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ଆଉ କିଛି ତୋ' ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕੀਚਹਿ ਰਸ ਭੋਗ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਕੇਰੀ ॥
ମନର ଖୁସି ପାଇଁ ଜୀବ ଅନେକ ରସ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਧਨੁ ਲੋਕਾਂ ਤਨੁ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ ॥
କିନ୍ତୁ ମରଣ ପରେ ଜୀବର ଧନ ଅନ୍ୟ ଲୋକର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତନ ଜଳି ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଏ।

ਖਾਕੁ ਖਾਕੁ ਰਲੈ ਸਭੁ ਫੈਲੁ ॥
ମାଟିର ଏହି ସାରା ପ୍ରସାର ମାଟିରେ ହିଁ ମିଶିଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਮੈਲੁ ॥੨॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ମନର ମଇଳା କେବେ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ॥2॥

ਗੀਤ ਰਾਗ ਘਨ ਤਾਲ ਸਿ ਕੂਰੇ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାର ଗୀତ, ରାଗ ଓ ତାଳ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ତ୍ରିହੁ ਗੁਣ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਦੂਰੇ ॥
ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ଜୀବ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ନାଶ ହୋଇଥାଏ ତଥା ଏହା ପ୍ରଭୁ ମିଳନ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ।

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਦੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ମନୁଷ୍ୟର ଦୁର୍ମତି ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਰੂ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ରୂପୀ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁମୁଖୀ ବର୍ତ୍ତି ଯାଇଥାଏ॥3॥

ਧੋਤੀ ਊਜਲ ਤਿਲਕੁ ਗਲਿ ਮਾਲਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଧୋତି ପିନ୍ଧିଥାଏ, କପାଳରେ ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଏ ଆଉ ଗଳାରେ ମାଳା ପିନ୍ଧିଥାଏ,

ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪੜਹਿ ਨਾਟ ਸਾਲਾ ॥
ଯଦି ତାହାର ମନରେ କ୍ରୋଧ ଥାଏ, ଭାବ, ସେ ନାଟ୍ୟଶାଳାରେ ସମ୍ବାଦ ପଢିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਮਾਇਆ ਮਦੁ ਪੀਆ ॥
ଯିଏ ନାମ ଭୁଲି ମାୟା ରୂପୀ ମଦିରା ପାନ କରିଛି,

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨਾਹੀ ਸੁਖੁ ਥੀਆ ॥੪॥
ତାହାକୁ ଗୁରୁ ଭକ୍ତି ବିନା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ॥4॥

ਸੂਕਰ ਸੁਆਨ ਗਰਧਭ ਮੰਜਾਰਾ ॥
ସେ ଘୁଷୁରି, କୁକୁର, ଗଧ, ବିଲେଇ,

ਪਸੂ ਮਲੇਛ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲਾ ॥
ପଶୁ, ମ୍ଲେଚ୍ଛ ଏବଂ ନୀଚ ଚଣ୍ଡାଳର ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ,

ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਤਿਨ੍ ਜੋਨਿ ਭਵਾਈਐ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇ ନେଇଥାଏ,

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥੫॥
ଆଉ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ॥5॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਲਹੈ ਪਦਾਰਥੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବକୁ ନାମ-ପଦାର୍ଥ ମିଳିଥାଏ ଆଉ

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ॥
ହୃଦୟରେ ନାମ ସ୍ଥାପିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସେ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪੂਛ ਨ ਹੋਇ ॥
ଏହିପରି ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ତାହାର କର୍ମ ବିଷୟରେ ପଚରାଯିବ ନାହିଁ।

ਮਾਨੇ ਹੁਕਮੁ ਸੀਝੈ ਦਰਿ ਸੋਇ ॥੬॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ,ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଯାଏ॥6॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਤਿਸ ਕਉ ਜਾਣੈ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ।

ਰਹੈ ਰਜਾਈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ରହିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣିନିଏ,

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿ ਸਚੈ ਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ସେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ନିବାସ ପାଇଥାଏ,

ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਸਬਦਿ ਭਏ ਨਾਸੁ ॥੭॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥7॥

ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ॥
ଯିଏ ଜଗତ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ ସବୁକିଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୋଲି ହିଁ ଜାଣିଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੈ ਹੈ ਇਹੁ ਜਿਸ ਕਾ ॥
ସେ ନିଜ ତନ-ମନ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ, ଯିଏ ତାହାକୁ ବନାଇଛନ୍ତି,

ਨਾ ਓਹੁ ਆਵੈ ਨਾ ਓਹੁ ਜਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ବର୍ତ୍ତି

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥੮॥੨॥
ପରମ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ||8||2||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੦
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 3 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 10

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਗੁ ਕਊਆ ਮੁਖਿ ਚੁੰਚ ਗਿਆਨੁ ॥
ଏହି ଜଗତ କାଉ ଅଟେ, ଯିଏ ମୁହଁ ରୂପୀ ଥଣ୍ଟରେ ଅଳ୍ପ ଜ୍ଞାନର କଥା କହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਝੂਠੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ, ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଅଭିମାନ ହିଁ ଭରି ରହିଛି।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਾਜੁ ਲਹਗੁ ਨਿਦਾਨਿ ॥੧॥
ନାମ ବିନା ଏହାର ପ୍ରବଞ୍ଚନା ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନ ଓ ଚିତ୍ତରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰ ਝੂਠੁ ਪਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ତାହା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ନାମ ବିନା ଆଉ ସବୁ ପ୍ରେମ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କର।

ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ॥
ଶବ୍ଦ ଚିହ୍ନି ପାରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରୁହ ଏବଂ

ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਵਡਾਈ ਪਾਵਹੁ ॥੨॥
ସତ୍ୟ ନାମ ଦ୍ୱାରା ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ କର॥2॥

ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱୟଂ କିଛି ବୁଝେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ଥାଏ,

ਮਨ ਕਾ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ସେ ମନରେ ଅନ୍ଧ ଅଟେ ଆଉ ଅନ୍ଧ କାମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਦਰੁ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਠਉਰੁ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ॥੩॥
ପୁଣି ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ କିପରି ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ?

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇਵੀਐ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ,

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਜਿਸ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରତି ଜୀବରେ ରହିଅଛି।

ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਆ ਚਲੈ ਪਹਨਾਮੀ ॥੪॥
ତାହାଙ୍କୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଗୁପ୍ତ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥4॥

ସାଚା ନାମୁ ସାଚୈ ସବଦି ଜାନୈ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସତ୍ୟ-ନାମକୁ ଜାଣି ହୁଏ।

ଆପୈ ଆପୁ ମିଲୈ ଚୁକୈ ଅଭିମାନୈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ସଦା ସଦା ୱଖାନୈ ॥୫॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସର୍ବଦା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ॥5॥

ସତିଗୁରି ସେୱିଐ ଦୂଜୀ ଦୁରମତି ଜାଈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଦୈତ୍ୟଭାବ ଏବଂ ଦୁର୍ମତି ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଅଉଗଣ କାଟି ପାପା ମତି ଖାଈ ॥
ତାହାର ସବୁ ଅବଗୁଣ ଚାଲିଯାଏ ଆଉ ପାପ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

କੰଚନ କାଇଆ ଜୋତୀ ଜୋତି ସମାଈ ॥୬॥
ପୁଣି କାୟା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ତଥା ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥6॥

ସତିଗୁରି ମିଲିଐ ୱଡୀ ୱଡିଆଈ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ବହୁତ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ।

ଦୁਖୁ କାଟୈ ହିରଦै ନାମୁ ୱସାଈ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାର ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ହୃଦୟରେ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି।

ନାମି ରତେ ସଦା ସୁਖୁ ପାଈ ॥୭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥7॥

ଗୁରମତି ମାନିଆ କରଣୀ ସାରୁ ॥
ଗୁରୁ-ଉପଦେଶକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯାଏ,

ଗୁରମତି ମାନିଆ ମୋਖ ଦୁଆରୁ ॥
ଗୁରୁ-ଉପଦେଶକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ମୋକ୍ଷର ଦ୍ୱାର ମିଳିଯାଏ।

ନାନକ ଗୁରମତି ମାନିଆ ପରବାରୈ ସାଧାରୁ ॥୮॥୨॥୩॥
ହେ ନଅଙ୍କ! ଗୁରୁ-ଉପଦେଶକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାରର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯାଏ||୪||୨||୩||

ବିଲାବଲୁ ମହଲା ୪ ଅସଟପଦୀଆ ଘରୁ ୧୧
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 11

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଆପୈ ଆପୁ ଖାଇ ହଉ ମେଟୈ ଅନଦିନୁ ହରି ରସ ଗୀତ ଗਵଈଆ ॥
ଯିଏ ନିଜର ଅହଂ ଭାବନାକୁ ଦୂର କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ହରିନାମ ରସରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

୦ଗୁରମୁଖି ପରଚୈ କଂଚନ କାଇଆ ନିରଭଉ ଜୋਤੀ ଜୋਤਿ ମିଲଈଆ ॥୧॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ, ତାହାର କାୟା କାଞ୍ଚନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ମै ହରି ହରି ନାମୁ ਅਧਾਰੁ ਰਮਈਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਠ ਪੜਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନାମ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ ନାହିଁ, ଗୁରୁ ନିଜ ମୁଖରେ ମୋତେ ହରି-ସ୍ମରଣର ପାଠ ପଢାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਏਕੁ ਗਿਰਹੁ ਦਸ ਦੁਆਰ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਅਹਿਨਿਸਿ ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਚੋਰ ਲਗਈਆ ॥
ଏହି ମାନବ ଶରୀର ଏକ ଘର ଅଟେ, ଯାହାର ଦଶ ଦ୍ୱାର ଅଛି ଏବଂ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାର ରୂପକ ପାଞ୍ଚ ଚୋର ଏହାକୁ ଲୁଟି ଥାଆନ୍ତି।

ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਹਿਰਿ ਲੇ ਜਾਵਹਿ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੁਲੇ ਖਬਰਿ ਨ ਪਈਆ ॥੨॥
ସେମାନେ ଏହି ଘରୁ ଧର୍ମ ଓ ଅର୍ଥ ରୂପୀ ସାରା ଧନ ଚୋରି କରି ନେଇ ଯାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀ ଜୀବକୁ ଏହାର ଖବର ନଥାଏ॥2॥

ਕੰਚਨ ਕੋਟੁ ਬਹੁ ਮਾਣਕਿ ਭਰਿਆ ਜਾਗੇ ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਈਆ ॥
ଏହି ଶରୀର ସୁନାର ଏକ ଦୁର୍ଗ ଅଟେ, ଯାହା ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଦୟା, ଧର୍ମ ରୂପୀ ଅନେକ ରସରେ ଭରି ରହିଛି। ଏହି ଦୁର୍ଗର ରକ୍ଷକ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਤਸਕਰ ਹੇਰੂ ਆਇ ਲੁਕਾਨੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਕੜਿ ਬੰਧਿ ਪਈਆ ॥੩॥
ତସ୍କର ଦୁର୍ଗରେ ଲୁଚି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁରୁ-ଉପଦେଶକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଧରି ବନ୍ଦୀ ବନାଇ ଥାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੋਤੁ ਬੋਹਿਥਾ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਿ ਲੰਘਈਆ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଜାହାଜ ଅଟେ ତଥା ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ନାଉରୀ ଅଟେ।

ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਕੋ ਤਸਕਰੁ ਚੋਰੁ ਲਗਈਆ ॥੪॥
ବର୍ତ୍ତମାନ କର ନେଉଥିବା ଯମରାଜ ପାଖକୁ ଆସୁ ନାହିଁ ଏବଂ ତସ୍କର-ଚୋର ଘରେ ପଶି ପାରନ୍ତି॥4॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤੇ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਆ ॥
ମୋର ମନ ଦିନରାତି ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପାଇପାରୁ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁਆ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਵੈ ਮਿਲਉ ਗੋਪਾਲ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਈਆ ॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ମୋର ମନ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଆସି ଯାଇଛି ଆଉ ଏବେ ମୁଁ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଢୋଲ ବଜାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବି॥5॥

ਨੈਨੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਸ੍ਰਵਨ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਈਆ ॥
ନିଜ ନୟନ ଦ୍ୱାରା ଦର୍ଶନ କରି ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ କାନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଏବଂ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଥାଏ।

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਆਤਮ ਦੇਵ ਹੈ ਭੀਨੇ ਰਸਿ ਰਸਿ ਰਾਮ ਗੋਪਾਲ ਰਵਈਆ ॥੬॥
ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଶୁଣି ମୋର ଆତ୍ମା ହରିରସରେ ଭିଜି ରହିଥାଏ ଆଉ ରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ॥6॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਆ ॥
ତ୍ରିଗୁଣ (ରାଜ, ସତ୍ୱ ଓ ତମ) ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ମାୟା ଠାରେ ଫସି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਨਦਰੀ ਆਵੈ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਸਰਈਆ ॥੭॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ସବୁଠାରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରସାର ହିଁ ନଜର ଆସିଥାଏ॥7॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਈਆ ॥
ରାମନାମର ଜ୍ୟୋତି ସବୁ ଜୀବ ଠାରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେଉଅଛି ତଥା ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਈਆ ॥੮॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ମୋ' ପରି ଦୀନ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ଭକ୍ତି-ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||8||1||4||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਧਿਆਵਹੁ ਹਰਿ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ਸੁਗੰਧ ਗੰਧਈਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଶୀତଳ ଜଳ ସଦୃଶ ଅଟେ, ଏହାର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କର, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଚନ୍ଦନର ସୁନ୍ଦର ସୁଗନ୍ଧ ସମାନ ଅଟେ , ଯାହା ଶରୀରକୁ ସୁଗନ୍ଧିତ କରିଥାଏ।

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਮੈ ਹਿਰਡ ਪਲਾਸ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਬੁਹੀਆ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ମୁଁ ପରମ ପଦ ପାଇଛି, ଯେପରି କିଛି ବୃକ୍ଷ ଚନ୍ଦନ ଗଛର ସଂଗତି କରି ଚନ୍ଦନ ବନିଯାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ହରିରସରେ ମିଶି ସୁଗନ୍ଧିତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਜਪਿ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਈਆ ॥
ଜଗନ୍ନାଥ, ଜଗଦୀଶ, ଗୋସାଇଁଙ୍କ ଜପ କର,

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਸੇਈ ਜਨ ਉਬਰੇ ਜਿਉ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਉਧਾਰਿ ਸਮਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେପରି ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮਹਿ ਚੰਦਨੁ ਊਤਮ ਚੰਦਨ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਚੰਦਨੁ ਹੁਈਆ ॥
ସାରା ବନସ୍ପତିରେ ଚନ୍ଦନ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ, କାରଣ ଚନ୍ଦନ ନିକଟରେ ଥିବା ଗଛ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ବନିଯାଏ।

ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ ਊਭ ਸੁਕ ਹੂਏ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਵਿਛੁੜਿ ਦੂਰਿ ਗਈਆ ॥੨॥
ମାୟାବୀ ଏତେ ମିଥ୍ୟା ଯେ ତାହା ଶୁଖିଲା ଗଛ ଭଳି, ଯାହା ଉପରେ ଚନ୍ଦନର ଉତ୍ତମ ଗୁଣର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହି। ତାହାର ମନରେ ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ॥2॥

ਹਰਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸਭ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਬਨਈਆ ॥
କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱରନିଜ ଗତି ଓ ବିସ୍ତାର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି। ଜଗତର ରଚନା କରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ବିଧି ବନାଇଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੁ ਕੰਚਨੁ ਹੋਵੈ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮਿਟੈ ਨ ਮਿਟਈਆ ॥੩॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ଗୁଣବାନ ବନିଯାଏ। ଯାହା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଦୂର କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥3॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਵੈ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹਈਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ପଦାର୍ଥକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ। ଗୁରୁ ରୂପୀ ସାଗର ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଖୋଲିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਇਕ ਸਰਧਾ ਉਪਜੀ ਮੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਭਈਆ ॥੪॥
ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ହରି ଗୁଣଗାନ କରି ମୁଁ ତୃପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ॥4॥

ਪਰਮ ਬੈਰਾਗੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹਰਿ ਧਿਆਏ ਮੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਹਤੇ ਭਾਵਨੀ ਕਹੀਆ ॥
ନିତ୍ୟ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ବଡ ବୈରାଗ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ମୁଁ ନିଜ ନିଷ୍ଠା ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛି।

ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਪਰੈ ਪਰਈਆ ॥੫॥
ଯଦି ବାରମ୍ବାର, କ୍ଷଣ-କ୍ଷଣ ହରିଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପାଇ ହୁଏନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି॥5॥

ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੁਕਾਰਹਿ ਧਰਮੁ ਕਰਹੁ ਖਟੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਈਆ ॥
ବେଦ, ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ପୁରାଣ ସାବି ଜୀବକୁ ଧର୍ମ ଶିଖାଇ ଥାଏ ଆଉ ସତକର୍ମ ହିଁ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡਿ ਭਰਮਿ ਵਿਗੁਤੇ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਨਾਵ ਭਾਰਿ ਬੁਡਈਆ ॥੬॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଅଭିମାନ ଓ ଭ୍ରମରେ ପଡି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ। ତାହାର ଜୀବନ-ନୌକା ପାପ କାରଣରୁ ଭାରି ହୋଇ ବୁଡିଯାଏ॥6॥

ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਈਆ ॥
ସ୍ମୃତି ଓ ଶାସ୍ତ୍ର ନାମ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର ଆଉ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਤ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਈਆ ॥੭॥
ଯଦି ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ। ଯିଏ ଗୁଡ଼-ସାନ୍ନିଧରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ॥7॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਵਰਨੁ ਰੂਪੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਈਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ଜଗତ ତୋର ରୂପ-ରଙ୍ଗ ଅଟେ, ଯେପରି ତୁ ଚାହୁଁ, ଜୀବ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਜਾਏ ਵਾਜਹਿ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਰਾਹਿ ਚਲਈਆ ॥੮॥੨॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଇଶ୍ୱର! ଏହି ଜୀବ ତୋର ବାଜା ଅଟେ, ଯେପରି ତୋର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ତୁ ସେପରି ବଜାଉ||8||2||5||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਧਿਆਇਆ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਿ ਪੁਰਖਈਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ପରମ ଆତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਾਣਿ ਵਸਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਈਆ ॥੧॥
ଗୁରୁ ରାମନାମ ମୋର ପ୍ରାଣରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରି ହରିନାମରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥

ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਟਿਕਈਆ ॥
ଗୁରୁ ହରିନାମକୁ ସେବକର ଆଶ୍ରା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਧਰ ਲਾਗਾ ਜਾਵਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰੁ ਲਹੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରାରେ ସତମାର୍ଗରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ଆଉ ଗୁରୁକୃପାରୁ ହରିଦ୍ୱାର ପାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਕਰਮ ਕੀ ਧਰਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਥਿ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢਈਆ ॥
ଏହି ଶରୀର କର୍ମଭୂମି ଅଟେ, ଯେପରି ଦୁଧର ମନ୍ଥନ କରି ଲହୁଣୀ କଢାଯାଏ, ସେପରି ଗୁରୁମୁଖୀ ଶରୀରକୁ ମନ୍ଥନ କରି ନାମ ରୂପୀ ତତ୍ତ୍ୱ କାଢିଛନ୍ତି।

ਲਾਲੁ ਜਵੇਹਰ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਭਾਂਡੈ ਭਾਉ ਪਵੈ ਤਿਤੁ ਅਈਆ ॥੨॥
ଏହି ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ତାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ରରେ ଆଲୋକିତ କରିଛି, ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମ ବାସ କରିଥାଏ॥2॥

ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੀਐ ਜੋ ਜਨ ਰਾਮ ਭਗਤ ਨਿਜ ਭਈਆ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତ ବନି ଯାଇଛି, ଆମେ ତାହାର ଦାସର ଦାସ ବନି ରହିବା ଉଚିତ।

ਮਨੁ ਬੁਧਿ ਅਰਪਿ ਧਰਉ ਗੁਰ ਆਗੈ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੈ ਅਕਥੁ ਕਥਈਆ ॥੩॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ମନ ଓ ବୁଦ୍ଧି ଅର୍ପଣ କରିଦେବି, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ଅକଥନୀୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କଥନ କରାଯାଇ ଥାଏ॥3॥

ਮਨਮੁਖ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਤਿਖਈਆ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ରହିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ତୃଷ୍ଣାରେ ଜଳିଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਈਆ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନାମାମୃତ ଜଳ ମିଳି ଯାଇଛି, ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ତୃଷ୍ଣାକୁ ମେଣ୍ଟାଇ ଦେଇଛି॥4॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਾਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਤੂਰ ਵਜਈਆ ॥
ଏହି ମନ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନାଚ କରିଥାଏ ଆଉ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନିର ବାଜା ମନରେ ବାଜିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਖਿ ਰਖਿ ਚਰਣ ਹਰਿ ਤਾਲ ਪੂਰਈਆ ॥੫॥
ମୁଁ ହରି-ଚରଣକୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ତଥା ପାଦକୁ ସ୍ୱରରେ ମିଳାଇ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ॥5॥

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤਾ ਮਨੁ ਗਾਵੈ ਰਸਿ ਰਸਾਲ ਰਸਿ ਸਬਦੁ ਰਵਈਆ ॥
ଏହି ମନ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ରସ ଶବ୍ଦକୁ ଜପ କରିଥାଏ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਧਾਰ ਚੁਐ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਲਹੀਆ ॥੬॥
ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ଅମୃତର ନିର୍ମଳ ଧାରା ବହିଥାଏ। ଯିଏ ଏହି ଅମୃତ ପାନ କରିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ॥6॥

ਮਨਹਠਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਜਿਉ ਬਾਲਕ ਬਾਲੂ ਘਰ ਉਸਰਈਆ ॥
ଅଭିମାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ମନର ଜିଦି ସହିତ କର୍ମ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ଯେପରି ବାଲିର ଘର ଭଳି ହୋଇଥାଏ,

ਆਵੈ ਲਹਰਿ ਸਮੁੰਦ ਸਾਗਰ ਕੀ ਖਿਨ ਮਹਿ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਢਹਿ ਪਈਆ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ସାଗର ଲହଡି ଆସିଥାଏ, ଏହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ॥7॥

ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਹੈ ਆਪੇ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਖੇਲਈਆ ॥
ହରି ହିଁ ସରୋବର ଏବଂ ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਵਹਿ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਰਮਈਆ ॥੮॥੩॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଯେପରି ଜଳର ତରଂଗ ଜଳ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଜଳରେ ହିଁ ମିଳିଯାଏ, ସେପରି ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି॥8॥3॥6॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਚੈ ਮਨਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾਈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਤਨਿ ਭਸਮ ਦ੍ਰਿੜਈਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ମନରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ମୁଦ୍ରା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ତନରେ ଭସ୍ମ ରୂପରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਅਮਰ ਪਿੰਡ ਭਏ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਊ ਮਿਟਿ ਗਈਆ ॥੧॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହି ଜନ୍ମ ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଏହି ଶରୀର ଅମର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹੀਆ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସର୍ବଦା ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ରହିବା ଉଚିତ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ ਮਾਧਉ ਮੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਪਖਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମଧୁସୂଦନ! ଏପରି କୃପା କର ଯେ ମୁଁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇବି॥1॥ରୁହ॥

ਤਜੈ ਗਿਰਸਤੁ ਭਇਆ ਬਨ ਵਾਸੀ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਟਿਕੈ ਨ ਟਿਕਈਆ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରି ବନବାସୀ ବନିଯାଏ, ତାହାର ମନ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ।

ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਤਦੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਪਵਈਆ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାର ଅସ୍ଥିର ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਧੀਆ ਪੂਤ ਛੋਡਿ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਸਾ ਆਸ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਕਰਈਆ ॥
ଯିଏ ନି ପରିବାର ଛାଡି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବନିଯାଏ, ତାହାର ମନରେ ଅନେକ କାମନା ରହିଥାଏ।

ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਰਾਸ ਸੁਖੁ ਲਹੀਆ ॥੩॥
ସେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆଶା ରହିତ ହୋଇ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਉਪਜੀ ਤਰਕ ਦਿਗੰਬਰੁ ਹੋਆ ਮਨੁ ਦਹ ਦਿਸ ਚਲਿ ਚਲਿ ਗਵਨੁ ਕਰਈਆ ॥
କିଏ ନାଗା ସାଧୁ ବନିଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ମନରେ ତର୍କ-ବିତର୍କ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଓ ମନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭਵਨੁ ਕਰੈ ਬੂਝੈ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸਾਧ ਦਇਆ ਘਰੁ ਲਹੀਆ ॥੪॥
ସେ ଧରିତ୍ରିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଓ ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ତାହାକୁ ଦୟାର ଘର ମିଳିଯାଏ॥4॥

ਆਸਣ ਸਿਧ ਸਿਖਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ ਮਨਿ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚੇਟਕ ਚੇਟਕਈਆ ॥
କେହି ଆସନ ଲଗାଇ ସିଦ୍ଧିର ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ମନରେ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ଜାଦୁ ଶକ୍ତି କାମନା କରିଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਿਧਿ ਪਈਆ ॥੫॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ନା ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ନା ସନ୍ତୋଷ ପାଇଥାଏ ଆଉ ନା ମନକୁ ଶାନ୍ତି ଆସିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥5॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਸਭਿ ਵਰਨ ਰੂਪ ਜੀਅ ਜੰਤ ਉਪਈਆ ॥
ଅଣ୍ଡଜ, ଜରାଜ, ସ୍ୱେଦଜ, ଉଦ୍ଭିଦଜ- ସବୁ ପ୍ରକାର ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਸੋ ਉਬਰੈ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ ਚੰਡਾਲੁ ਚੰਡਈਆ ॥੬॥
କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବ୍ରାହ୍ମ, ଶୂଦ୍ର, ବୈଶ୍ୟ ଅଥବା ଚାଣ୍ଡାଳ ହେଉ, ଯିଏ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସିଥାଏ, ଉଦ୍ଧାର ପାଇଯାଏ॥6॥

ନਾਮਾ ਜੈਦੇਉ ਕੰਬੀਰੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਅਉਜਾਤਿ ਰਵਿਦਾਸੁ ਚਮਿਆਰੁ ਚਮਈਆ ॥
ନାମଦେବ, ଜୟଦେବ, କବୀର, ତ୍ରିଲୋଚନ ନିମ୍ନ ଜାତିର ଚମାର ରବିଦାସ ଚମାର କାମ କରୁଥିଲେ,

ਜੋ ਜੋ ਮਿਲੈ ਸਾਧੂ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਧਨੁ ਧੰਨਾ ਜਟੁ ਸੈਣੁ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਦਈਆ ॥੭॥
ଧନ୍ନା ଜାଟ ଏବଂ ସେଇନ ଯିଏ ସନ୍ଥ-ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶିଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଦୟାଳୁ ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ॥7॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਈਆ ॥
ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ହରି ସର୍ବଦା ସନ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସର୍ବଦା ଭକ୍ତ ସାଥିରେ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਰਖਈਆ ॥੮॥੪॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଜଗତର ଜୀବନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି, ସେ କୃପାକରି ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ||୪||||4||7||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ॥

ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਉਠੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸੁਣਿ ਗੁਰ ਬਚਨ ਮਨਿ ਤੀਰ ਲਗਈਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣି ମନରେ ଏପରି ତୀର ଲାଗିଛି ଯେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଜାଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਮਨ ਹੀ ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕੋ ਪੀਰ ਪਰਈਆ ॥੧॥
ମନର ବ୍ୟଥା ମନ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ, ଆଉ କିଏ ପର ପୀଡାକୁ ଜାଣି ପାରିବ?॥1॥

ਰਾਮ ਗੁਰਿ ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਮਨੁ ਲਈਆ ॥
ପ୍ରିୟ ଗୁରୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି।

ਹਉ ਆਕਲ ਬਿਕਲ ਭਈ ਗੁਰ ਦੇਖੇ ਹਉ ਲੋਟ ਪੋਟ ਹੋਇ ਪਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥିଲି, ପରେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਉ ਨਿਰਖਤ ਫਿਰਉ ਸਭਿ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਨ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਚਈਆ ॥
ମୁଁ ଦେଶ-ବିଦେଶ ସବୁସ୍ଥାନରେ ଦେଖିଥାଏ ଆଉ ମୋର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନର ବହୁତ କାମନା ଅଛି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾਟਿ ਦੇਉ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਈਆ ॥੨॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ-ତନ କାଟି ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି॥2॥

ਕੋਈ ਆਣਿ ਸਦੇਸਾ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰਾ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਈਆ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ମୋତେ ଦେଇଥାଏ, ସେ ମୋର ହୃଦୟ, ଅନ୍ତର, ମନ-ତନକୁ ବଡ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਮਸਤਕੁ ਕਾਟਿ ਦੇਉ ਚਰਣਾ ਤਲਿ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਈਆ ॥੩॥
ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ କାଟି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ରଖିଦେବି, ଯିଏ ମୋତେ ହରିପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେବେ॥3॥

ਚਲੁ ਚਲੁ ਸਖੀ ਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਬੋਧਹ ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੀਆ ॥
ହେ ସଖୀ! ଚାଲ, ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଆଉ ନିଜ ଶୁଭ ଗୁଣ କାରଣରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇବା।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਉਆ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸੁ ਪਾਛੈ ਪਈਆ ॥੪॥
ତାହାଙ୍କ ନାମକୁ ଭକ୍ତ ବତ୍ସଳ କୁହାଯାଏ, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରୁହ॥4॥

ਖਿਮਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਖੁਸੀਆ ਮਨਿ ਦੀਪਕ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬਲਈਆ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କ୍ଷମାର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ ତଥା ମନ ରୂପୀ ଦୀପକରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ତାହା ଉପରେ ବଡ ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਰਸਿ ਰਸਿ ਭੋਗ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਮ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਕਟਿ ਕਟਿ ਪਈਆ ॥੫॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ବଡ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି, ଆମେ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ଜୀବନ କାଟି ରଖିଦେବୁ॥5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਕੰਠਿ ਹੈ ਬਨਿਆ ਮਨੁ ਮੋਤੀਚੂਰੁ ਵਡ ਗਹਨ ਗਹਨਈਆ ॥
ହରିନାମ ମୋର ଗଳାର ହାର ବନି ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ମନ ମୋର ମସ୍ତକର ଏକ ବଡ ଅଳଙ୍କାର ବନି ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਨ ਸਕੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਭਈਆ ॥੬॥
ମୁଁ ହରିଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାର ଶେଜ ବିଛାଇ ଦେଇଛି ଆଉ ମନରେ ପ୍ରଭୁ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ମୋତେ ଛାଡି ପାରିବେ ନାହିଁ॥6॥

ਕਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਵਰੁ ਅਵਰੁ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ ਸਭੁ ਬਾਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਫੋਕਟ ਫੋਕਟਈਆ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ କିଛି କହିଥାନ୍ତି ଆଉ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଆଉ କିଛି କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਕੀਓ ਸੀਗਾਰੁ ਮਿਲਣ ਕੈ ਤਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਲੀਓ ਸੁਹਾਗਨਿ ਥੂਕ ਮੁਖਿ ਪਈਆ ॥੭॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନ ପାଇଁ ଶୁଭ ଗୁଣର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, ସେ ଟହକ ସୁହାଗିନୀ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ତିରସ୍କାର କରାଯାଏ॥7॥

ਹਮ ਚੇਰੀ ਤੂ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਕਿਆ ਹਮ ਕਰਹ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਪਈਆ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର!ତୁ ଅଗମ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ମୁ ତୋର ସେବିକା ଅଟେ,ମୁଁ କଣ କରିପାରିବି ? ମୁଁ ତୋର ହିଁ ବଶରେ ଅଛି।

ਦਇਆ ਦੀਨ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਸਮਈਆ ॥੮॥੫॥੮॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ମୋ ଭଳି ଦୀନ ଉପରେ କୃପା କର, ମୋର ସମ୍ମାନ ରଖ, କାରଣ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି||୪||5||୪||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4॥

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਸਰਧਾ ਮਨਿ ਬਹੁਤੁ ਉਠਈਆ ॥
ମୋର ମନ-ତନରେ ଅଗମ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପ୍ରତି ମୂହର୍ତ୍ତରେ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଶ୍ରଦ୍ଧା ମନରେ ଜାଗ୍ରତ ହେଉଛି।

ਗੁਰ ਦੇਖੇ ਸਰਧਾ ਮਨ ਪੂਰੀ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਬੂੰਦ ਮੁਖਿ ਪਈਆ ॥੧॥
ମୋର ମନର ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁରା ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ଚାତକ ମୁଖରେ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ପଡିଥାଏ॥1॥

ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨਈਆ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋତେ ସାକ୍ଷାତ କର ଆଉ ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଅ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਮੈ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਸਿਰੁ ਕਟਿ ਕਟਿ ਪਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ଦୟା କରି ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି, ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ କାଟି ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିବି ॥1॥ରୁହ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਇਕ ਬੇਦਨ ਮੈ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ ਨੀਦ ਨ ਪਈਆ ॥
ମୋର ତନ-ମନ ଓ ପ୍ରତି ଲୋମରେ ବିରହ ବେଦନା ଅଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ବିନା ମୋତେ ନିଦ୍ରା ଆସେ ନାହିଁ।

ਬੈਦਕ ਨਾਟਿਕ ਦੇਖਿ ਭੁਲਾਨੇ ਮੈ ਹਿਰਦੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪੀਰ ਲਗਈਆ ॥੨॥
ବୈଦ୍ୟ ମୋର ନାଡି ଦେଖି ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ହୃଦୟ, ମନ-ତନରେ ପ୍ରେମର ପୀଡା ଲାଗି ରହିଛି ॥2॥

ਹਉ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਅਮਲੈ ਅਮਲੀ ਮਰਿ ਗਈਆ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ ନାହିଁ ଯେପରି ନିଶା ବିନା ନିଶାସକ୍ତ ମରିଯାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਤਿਨ੍ ਅਵਰੁ ਨ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕੋ ਦੁਈਆ ॥੩॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଛି, ତାହାକୁ ଏହା ବିନା ଆଉ କିଛି ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ॥3॥

ਕੋਈ ਆਨਿ ਆਨਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵੈ ਹਉ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਬਲਿ ਘੁਮਿ ਗਈਆ ॥
ଯଦି କେହି ଆସି ମୋତେ ମୋ' ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଏ, ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବି।

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਕੇ ਵਿਛੁੜੇ ਜਨ ਮੇਲੇ ਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਵਈਆ ॥੪॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଜୀବକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ॥4॥

ਸੇਜ ਏਕ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਈਆ ॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଯ ଏକ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ଠାକୁର ପ୍ରଭୁ ତାହା ଉପରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ହି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ମିଳେନାହିଁ।

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਰਣਿ ਜੇ ਆਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲੈ ਖਿਨੁ ਢੀਲ ਨ ਪਈਆ ॥੫॥
ଯିଏ 'ଗୁରୁ-ଗୁରୁ' କହି ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବିଳମ୍ବ କରନ୍ତି ନାହିଁ॥5॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆਚਾਰ ਵਧਾਏ ਮਨਿ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮੁ ਕਪਟ ਲੋਭਈਆ ॥
ଯଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରି କର୍ମ-କାଣ୍ଡ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ଅହଂକାର, ଲୋଭ ଓ କପଟ ଆଦି ବାସ କରିଥାଏ।

ਬੇਸੁਆ ਕੈ ਘਰਿ ਬੇਟਾ ਜਨਮਿਆ ਪਿਤਾ ਤਾਹਿ ਕਿਆ ਨਾਮੁ ਸਦਈਆ ॥੬॥
ଯଦି ବେଶ୍ୟା ଘରେ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ପିତାର ନାମ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥6॥

ਪੂਰਬ ਜਨਮਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਆਏ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਮਈਆ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ଭକ୍ତି କରି ଏହି ଜନ୍ମରେ ଆସିଛି, ଗୁରୁ ତାହାର ମନରେ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତିର ମନ୍ତ୍ର ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਭਗਤਿ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਈਆ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ହରିନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥7॥

ਪ੍ਰਭਿ ਆਣਿ ਆਣਿ ਮਹਿੰਦੀ ਪੀਸਾਈ ਆਪੇ ਘੋਲਿ ਘੋਲਿ ਅੰਗਿ ਲਈਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତି ରୂପୀ ମେହେନ୍ଦି ଆଣି ପେଷିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୋଳି ସେହି ଭକ୍ତର ଅଙ୍ଗରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕਉ ਠਾਕੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਲਈਆ ॥੮॥੬॥੨॥੧॥੬॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ଠାକୁର ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେ ତାହାର ବାହୁ ଧରି ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇଛନ୍ତି||8||6||9||2||1||6||9||

ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੧੨
ରାଗ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 12

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ

ਉਪਮਾ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਪਮਾ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਤਜਿ ਆਨ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ସବୁ କିଛି ଛାଡି ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਪਾਰ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ଅପାର ଅଟେ,

ਹਉ ਜਾਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਤਾਹਿ ॥
ମୋର ମନରେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି,

ਤਜਿ ਆਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਹਿ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡି କେଉଁଠିକୁ ଯାଏ ନାହିଁ॥1॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕਹਨ ॥
ମୁଁ ଜିହ୍ୱାରେ ହରିନାମ କହିଥାଏ,

ਮਲ ਪਾਪ ਕਲਮਲ ਦਹਨ ॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ଏବଂ ଦୋଷର ମଇଳା ଜଳି ଯାଇଛି।

ਚੜਿ ਨਾਵ ਸੰਤ ਉਧਾਰਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ନଉକା ଉପରେ ଚଢି ମୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ

ਭੈ ਤਰੇ ਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ॥੨॥
ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਮਨਿ ਡੋਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੀਤਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ପ୍ରୀତି ସହିତ ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ,

ਇਹ ਸੰਤ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ଏହା ସନ୍ଥଙ୍କ ନିର୍ମଳ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅଟେ।

ਤਜਿ ਗਏ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ॥
ପାପ ଓ ବିକାର ତାହାର ସାଥି ଛାଡି ଯାଇଛି ଆଉ

ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੩॥
ତାହାକୁ ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥3॥

ਪ੍ਰਭ ਪੇਖੀਐ ਬਿਸਮਾਦ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ

ਚਖਿ ਅਨਦ ਪੂਰਨ ਸਾਦ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦର ସ୍ୱାଦ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବାକୁ ମିଳିଥାଏ।

ਨਹ ਡੋਲੀਐ ਇਤ ਊਤ ॥ ਪ੍ਰਭ ਬਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤ ॥੪॥
ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଚିତ୍ତରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥4॥

ਤਿਨ੍ ਨਾਹਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਨਿਤ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ନରକରେ ହିଁ ତାହାର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਤੇ ਜਮੁ ਨ ਪੇਖਹਿ ਨੈਨ ॥ ਸੁਨਿ ਮੋਹੇ ਅਨਹਤ ਬੈਨ ॥੫॥
ସେ ଯମକୁ ନିଜ ଆଖିରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖେ ନାହିଁ ଆଉ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଯାଏ॥5॥

ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਗੁਪਾਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਗਤ ਵਸਿ ਦਇਆਲ ॥
ସୁରବୀର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ପଡି ରହିବା ଉଚିତ, ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ବଶରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਿਗਮ ਲਹਹਿ ਨ ਭੇਵ ॥ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵ ॥੬॥
ବେଦ ହରିଙ୍କ ଭେଦ ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ମୁନିଜନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି॥6॥

ਦੁਖ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ॥ ਜਾ ਕੀ ਮਹਾ ਬਿਖੜੀ ਕਾਰ ॥
ପରମାତ୍ମା ଦୀନର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ବଡ କଠିନ ଅଟେ।

ਤਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ॥੭॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସାର କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ଯିଏ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶ ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି॥7॥

ਕਰਿ ਬੰਦਨਾ ਲਖ ਬਾਰ ॥ ਥਕਿ ਪਰਿਓ ਪ੍ਰਭ ਦਰਬਾਰ ॥
ମୁଁ ଲକ୍ଷେ ଥର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ ଆଉ ହାରି ଯାଇ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ପଡିଅଛି।

ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਸਾ ਪੂਰਿ ॥੮॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସାଧୁଙ୍କ ଧୂଳି ବନାଇ ଦିଅ ଆଉ ନାନକଙ୍କ ଏହି ଅଭିଲାଷ ପୁରା କରିଦିଅ॥8॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ପ୍ରଭ ଜନਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର କରିଦିଅ, ମୁଁ ହାରି ଯାଇ ତୋ' ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛି।

ਗਹਿ ਚਰਨ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ॥ ਮਨ ਮਿਸਟ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧରି ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ମନକୁ ହରି-ରଙ୍ଗ ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੇਹੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କରି ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ,

ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥
ମୁଁ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ॥1॥

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଦୀନନାଥ ଏବଂ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ ଆଉ

ਜਾਚਉ ਸੰਤ ਰਵਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ହିଁ କାମନା କରିଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਬਿਖਿਆ ਕੂਪ ॥
ଏହି ସଂସାର ମାୟା ରୂପୀ ବିଷର କୂଅ ଅଟେ,

ਤਮ ਅਗਿਆਨ ਮੋਹਤ ਘੂਪ ॥
ଯେଉଁଥିରେ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ମୋହର ଘର ଅନ୍ଧକାର ଥାଏ।

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਲੇਹੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ବାହୁ ଧରି ମୋର ରକ୍ଷା କର ଆଉ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਪੁਨਾ ਦੇਹੁ ॥
ନିଜ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର,

ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਠਾਉ ॥
ତୋ' ବିନା ମୋର ଆଉ କିଛି ଠିକଣା ନାହିଁ।

ਨਾਨਕਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥
ନାନକ ତୋ' ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି ॥2॥

ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਾਧੀ ਦੇਹ ॥
ଲୋଭ ମୋହ ତୋର ଶରୀରକୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଛି ଆଉ

ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਹੋਵਤ ਖੇਹ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭଜନ ବିନା ଏହା ମାଟି ହୋଇଯାଏ।

ਜਮਦੂਤ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ॥
ଯମଦୂତ ବହୁତ ଭୟାନକ ଅଟେ ଆଉ

ਚਿਤ ਗੁਪਤ ਕਰਮਹਿ ਜਾਨ ॥
ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ତୁ କରିଥିବା କର୍ମ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ

ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਾਖਿ ਸੁਨਾਇ ॥
ସେ ସାକ୍ଷୀ ବନି ଦିନରାତି ମୋର କର୍ମକୁ ଯମରାଜଙ୍କ କଚେରୀରେ ଶୁଣାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕਾ ਹਰਿ ਸਰਨਾਇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି ॥3॥

ਭੈ ਭੰਜਨਾ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ହେ ଭୟଭଞ୍ଜନ ମୁରାରୀ!

ਕਰਿ ਦਇਆ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿ ॥
ଦୟା କରି ମୋ' ଭଳି ପତିତର ଉଦ୍ଧାର କର।

ਮੇਰੇ ਦੋਖ ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥
ମୋର ଦୋଷ ଗଣାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ,

ਹਰਿ ਬਿਨਾ ਕਤਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ତୋ' ବିନା ଏହି ପାପ ଅନ୍ୟ କିଏ ଦୂର କରି ପାରିବ?

ਗਹਿ ਓਟ ਚਿਤਵੀ ਨਾਥ ॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ହେ ନାଥ! ମୁଁ ତୋର ସାହାରା ନେବା ବିଷୟରେ ଭାବିଥାଏ,

ਨਾਨਕਾ ਦੇ ਰਖੁ ਹਾਥ ॥੪॥
ଏଣୁ ନିଜ ହାତରେ ମୋର ରକ୍ଷା କର ॥4॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧੇ ਗੋਪਾਲ ॥
ହେ ଗୁଣାନିଧି ପ୍ରଭୁ!

ਸਰਬ ਘਟ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ତୁ ସାରା ଜଗତର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟୁ।

ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ॥
ମୋର ମନରେ ତୋର ହିଁ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଛି ଆଉ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି।

ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਆਸ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋର ଅଭିଲାଷ ପୁରା କର,

ਇਕ ਨਿਮਖ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ତୋ' ବିନା ମୁଁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରେ ନାହିଁ।

ਵਡ ਭਾਗਿ ਨਾਨਕ ਪਾਇ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ॥5॥

ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਹੋਰ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ବିନା ମୋର ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି,

ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ॥
ମୋର ମନରେ ତୋ' ପାଇଁ ଏପରି ପ୍ରେମ ବନି ଯାଇଛି, ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ର ସହିତ ଚକୋରର ଅଛି,

ਜਿਉ ਮੀਨ ਜਲ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ॥
ଯେପରି ମାଛକୁ ଜଳ ସହିତ ଅଛି,

ਅਲਿ ਕਮਲ ਭਿੰਨੁ ਨ ਭੇਤੁ ॥
ଯେପରି ଭଅଁର ସହିତ କମଳର ଅଛି ଏବଂ

ਜਿਉ ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਆਸ ॥
ଯେପରି ଚକୱିକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟର ଆଶା ଲାଗି ରହିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਪਿਆਸ ॥੬॥
ସେପରି ହିଁ ନାନକଙ୍କୁ ତୋର ଚରଣର ତୃଷ୍ଣା ଲାଗି ରହିଥାଏ॥6॥

ਜਿਉ ਤਰੁਨਿ ਭਰਤ ਪਰਾਨ ॥
ଯେପରି ନବ ଯୁବତୀର ପତି ତାହାର ପ୍ରାଣ ଅଟେ,

ਜਿਉ ਲੋਭੀਐ ਧਨੁ ਦਾਨੁ ॥
ଯେପରି ଲୋଭୀ ମନୁଷ୍ୟ ଧନ ନେଇ ବଡ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ,

ਜਿਉ ਦੂਧ ਜਲਹਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ଯେପରି ଦୁଧର ଜଳ ସହିତ ସଂଯୋଗ ହୋଇଥାଏ,

ਜਿਉ ਮਹਾ ਖੁਧਿਆਰਥ ਭੋਗੁ ॥
ଯେପରି କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତକୁ ଭୋଜନ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ,

ਜਿਉ ਮਾਤ ਪੂਤਹਿ ਹੇਤੁ ॥
ଯେପରି ମାତାକୁ ନିଜ ସନ୍ତାନ ସହିତ ସ୍ନେହ ହୋଇଥାଏ,

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨੇਤ ॥੭॥
ହେ ନାନକ! ସେପରି ହିଁ ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ ॥7॥

ਜਿਉ ਦੀਪ ਪਤਨ ਪਤੰਗ ॥
ଯେପରି ପତଙ୍ଗ ଦୀପ ଉପରେ ପଡିଥାଏ,

ਜਿਉ ਚੋਰੁ ਹਿਰਤ ਨਿਸੰਗ ॥
ଯେପରି ଚୋର ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ଚୋରୀ କରିଥାଏ,

ਮੈਗਲਹਿ ਕਾਮੈ ਬੰਧੁ ॥
ଯେପରି ହାତୀର ସମ୍ବନ୍ଧ କାମ ବାସନା ସହିତ ଥାଏ,

ਜਿਉ ਗ੍ਰਸਤ ਬਿਖਈ ਧੰਧੁ ॥
ଯେପରି ବିକାରର ଧନ୍ଦା ବିକାରୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବଶରେ ରଖିଥାଏ,

ਜਿਉ ਜੂਆਰ ਬਿਸਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯେପରି ଜୁଆଡିର ଜୁଆ ଖେଳିବାର ଅଭ୍ୟାସ ଯାଏ ନାହିଁ,

ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥੮॥
ସେପରି ହିଁ ତୁ ନିଜ ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ଲଗାଇ ରଖ ॥8॥

ਕੁਰੰਕ ਨਾਦੈ ਨੇਹੁ ॥
ଯେପରି ହରିଣର ପ୍ରେମ ନାଦ ସହିତ ହୋଇଥାଏ,

ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਚਾਹਤ ਮੇਹੁ ॥
ଯେପରି ଚାତକ ବର୍ଷାର ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ,

ਜਨ ਜੀਵਨਾ ਸਤਸੰਗਿ ॥
ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତଜନର ଜୀବନ ସତସଙ୍ଗ ସହିତ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਗੋਬਿਦੁ ਭਜਨਾ ਰੰਗਿ ॥
ସେ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ਰਸਨਾ ਬਖਾਨੈ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨ ਦਾਨੁ ॥੯॥
ସେ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ପ୍ରଭୁନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ, ହେ ନାନକ! ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନର ହିଁ ଦାନ ମାଗିଥାଏ॥9॥

ਗੁਨ ਗਾਇ ਸੁਨਿ ਲਿਖਿ ਦੇਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଶୁଣିଥାଏ, ଲେଖିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ଏହି ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥାଏ,

ਸੋ ਸਰਬ ਫਲ ਹਰਿ ਲੇਇ ॥
ତାହାକୁ ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਕਰਤ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥
ସେ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ମଧ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਤਾਹਿ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਸੁ ਗਾਹਿ ॥
ହରିଙ୍କ ଚରଣ ତାହାର ଜାହାଜ ଅଟେ ଆଉ ସନ୍ଥଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਪੈਜ ਰਖੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ॥੧੦॥੨॥
ଇଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ନାନକ ମଧ୍ୟ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି॥10॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਥਿਤੀ ਘਰੁ ੧੦ ਜਤਿ
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1 ଥିତି ଘର 10 ଯତି

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਏਕਮ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ପ୍ରତିପଦା ତିଥି ଦ୍ୱାରା କୁହା ଯାଇଛି ଯେ ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିରଳା ଅଟନ୍ତି,

ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਲਾ ॥
ସେ ଅମର, ଅଯୋନି ଏବଂ ଜାତି ବନ୍ଧନ ରହିତ ଅଟନ୍ତି।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ॥
ସେ ମନ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଆଉ ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ ଓ ଚିହ୍ନ ନାହିଁ।

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਘਟਿ ਘਟਿ ਦੇਖਿਆ ॥
ଖୋଜି-ଖୋଜି ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଜୀବ ଦେହରେ ଦେଖିଥାଏ।

ਜੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ ଓ ଦେଖାଇ ଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ମୋକ୍ଷ ମିଳିଥାଏ॥1॥

ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਬਿਨੁ ਜਗਦੀਸੈ ॥
ଜଗଦୀଶଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କଣ ଜପ କରିବି?

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਦੀਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଚ୍ଚା ଘର ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ ਪਛੁਤਾਣੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଅନ୍ତରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥
ସେ ଯମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିଥାଏ।

ਕਿਆ ਲੈ ਆਵਹਿ ਕਿਆ ਲੇ ਜਾਹਿ ॥
ସେ ନେଇ ଜଗତରେ ଆସିଥାଏ ଆଉ କଣ ନେଇ ଯାଇଥାଏ?

ਸਿਰਿ ਜਮਕਾਲੁ ਸਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ ॥
ଯାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ପ୍ରତି ସମୟରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ଯମର ଚୋଟ ଖାଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਛੂਟਸਿ ਕੋਇ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ବର୍ତ୍ତି ପାରେ ନାହିଁ ତଥା

ਪਾਖੰਡਿ ਕੀਨ੍ੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥
ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ହୋଇନଥାଏ॥2॥

ਆਪੇ ਸਚੁ ਕੀਆ ਕਰ ਜੋੜਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ମାୟାର ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଯୋଡି ଏହି ଜଗତକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਅੰਡਜ ਫੋੜਿ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿ ॥
ସେ ଅଣ୍ଡାକାର ବାଲା ଗୋଲାକାରକୁ ଭାଙ୍ଗି ଯୋଡି ପୁଣି ବିଚ୍ଛେଦ କରିଛନ୍ତି।

ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਕੀਏ ਬੈਸਣ ਕਉ ਥਾਉ ॥
ନିଜ ଜୀବ ରହିବା ପାଇଁ ଧରିତ୍ରୀ ଆଉ ଆକାଶ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਕੀਏ ਭਉ ਭਾਉ ॥
ସେ ରାତିଦିନ ଭୟ ଆଉ ପ୍ରେମ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਕਰਿ ਵੇਖਣਹਾਰਾ ॥
ଯିଏ ସାରା ଜଗତ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି,

ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥੩॥
ଅନ୍ୟ କେହି ସୃଜନହାର ନାହାନ୍ତି ॥3॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ ॥
ତୃତୀୟା- ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଓ ଶିବଶଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਉਪਾਏ ਵੇਸਾ ॥
ଇଶ୍ୱର ଅନେକ ଦେବୀ-ଦେବତା ଓ ଅନେକ ରୂପ ବାଲା ଜୀବଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਜੋਤੀ ਜਾਤੀ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ତଥା ଅନେକ ଯୋନିରେ ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାର ଗଣତି କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸੋ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ଯିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାର ମୂଲ୍ୟ କରି ପାରିବେ।

ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ସେ ସବୁଠାରେ ଭରପୁର ଅଛନ୍ତି।

ਕਿਸੁ ਨੇੜੈ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਦੂਰਿ ॥੪॥
ପୁଣି ମୁଁ କାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟ ଓ କାହାକୁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂର କହିବି?॥4॥

ਚਉਥਿ ਉਪਾਏ ਚਾਰੇ ਬੇਦਾ ॥
ଚତୁର୍ଥୀ- ସେ ଚାରି ବେଦ ଜାତ କରିଛନ୍ତି,

ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ ਬਾਣੀ ਭੇਦਾ ॥
ଚାରି ସ୍ରୋତ, ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ସ୍ୱର ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਅਸਟ ਦਸਾ ਖਟੁ ਤੀਨਿ ਉਪਾਏ ॥
ସେ ଅଠର ପୁରାଣ, ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ତିନି ଗୁଣ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ସୋ ବୁਝै ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥
ଏହି କଥା ସେ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਤੀਨਿ ਸਮਾਵੈ ਚਉਥੈ ਵਾਸਾ ॥
ଯାହାର ତିନି ଗୁଣର ନାଶ କରି ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ଅଟୁ ॥5॥

ਪੰਚਮੀ ਪੰਚ ਭੂਤ ਬੇਤਾਲਾ ॥
ପଞ୍ଚମୀ- ପଞ୍ଚ ଭୂତରେ ରଚନା ହୋଇଥିବା ଜୀବ ବେତାଳ ଅଟେ।

ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ଅଗୋଚର ଏବଂ ନିରଳ ଅଟନ୍ତି।

ਇਕਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਖੇ ਮੋਹ ਪਿਆਸੇ ॥
କିଛି ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ମାୟାର କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਇਕਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਸਬਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ॥
କିଛି ଜୀବ ହରିରସ ଚାଖି ତୃପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਇਕਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਇਕਿ ਮਰਿ ਧੂਰਿ ॥
କେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ କେହି ମରି ଯାଇ ମାଟି ହୋଇଯାଏ।

ਇਕਿ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਦੇਖਿ ਹਦੂਰਿ ॥੬॥
କେହି ସଚ୍ଚା ଘର-ଦ୍ୱାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ ॥6॥

ਝੂਠੇ ਕਉ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਨਾਉ ॥
ମିଥ୍ୟା ମନୁଷ୍ୟର କୌଣସି ସମ୍ମାନ ନଥାଏ।

ਕਬਹੁ ਨ ਸੁਚਾ ਕਾਲਾ ਕਾਉ ॥
ବିଷ୍ଠା ଖାଇବା ବାଲା କଳା କାଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ। +

ਪਿੰਜਰਿ ਪੰਖੀ ਬੰਧਿਆ ਕੋਇ ॥
ଯଦି କୌଣସି ପକ୍ଷୀକୁ ପିଞ୍ଜରାରେ ବନ୍ଦ କରାଯାଏ, ସେ

ਛੇਰੀਂ ਭਰਮੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ପିଞ୍ଜରା ଭିତରେ ହିଁ ବୁଲୁଥାଏ,

ତଉ ଛୁଟै ଜା ଖସମୁ ଛଡାଏ ॥
ପରନ୍ତୁ, ସେହି ପକ୍ଷୀ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାର ମାଲିକ ତାହାକୁ ଛାଡି ଦେଇଥାଏ।

ଗୁରମତି ମେଲେ ଭଗତି ଦ୍ରିଢ଼ାଏ ॥୭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମିଳିବା ପରେ ଜୀବର ହୃଦୟରେ ଭକ୍ତି ଦୃଢ଼ ହୋଇଯାଏ॥7॥

ଖସଟୀ ଖଟୁ ଦରସନ ପ୍ରଭ ସାଜେ ॥
ଷଷ୍ଠୀ- ପରମାତ୍ମା ଛଅ ଦର୍ଶନ ଅର୍ଥାତ ଯୋଗୀ, ଜଙ୍ଗମ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ବୌଦ୍ଧୀ, ଜୈନ ଏବଂ ବୈରାଗୀ ବନାଇଛନ୍ତି।

ଅନହଦ ସବଦୁ ନିରାଲା ବାଜେ ॥
ଜୀବର ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ବାଜି ରହିଥାଏ।

ଜେ ପ୍ରଭ ଭାବୈ ତା ମହଲି ବୁଲାବୈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ କାହାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ସବଦେ ଭେଦେ ତଉ ପତି ପାବୈ ॥
ଯଦି କେହି ଶବ୍ଦର ଭେଦ ନେଇଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଯାଏ।

କରି କରି ବେସ ଖପହି ଜଲି ଜାବହି ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବେଶ ଧାରଣ କରି ଜଳି ଜଳି ମରିଯାଏ, କିନ୍ତୁ

ସାଚୈ ସାଚେ ସାଚି ସମାବହି ॥୮॥
ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥8॥

ସପତମୀ ସତୁ ସଁତୋଖୁ ସରୀରି ॥
ସପ୍ତମୀ- ଯିଏ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ସାତ ସମୁੰਦ ଭରେ ନିରମଲ ନୀରି ॥
ଯାହାର ଶରୀରରେ ସମୁଦ୍ର ନିର୍ମଳ ନାମ ରୂପୀ ଜଳରେ ଭରି ରହିଥାଏ।

ମଜନୁ ସୀଲୁ ସଚୁ ରିଦୈ ବୀଚାରି ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଥିବା ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ଶାନ୍ତ-ସ୍ୱଭାବ ବାଲା ବନିଯାଏ।

ଗୁର କୈ ସବଦି ପାବୈ ସଭି ପାରି ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଭବସାଗରରେ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਉ ਭਾਇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ସତ୍ୟ ଥାଏ ଆଉ ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ-ନାମ ବନି ରହିଥାଏ।

ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਇ ॥੯॥
ସେ ସତ୍ୟର ସ୍ୱୀକୃତି ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଇଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ॥9॥

ਅਸਟਮੀ ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਾਧੈ ॥
ଅଷ୍ଟମୀ- ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଷ୍କାମ ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ଆରାଧନା କରିଥାଏ,

ਸਚੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਕਰਮਿ ਅਰਾਧੈ ॥
ନିଜ ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିଜ ବଶରେ କରିନିଏ, ତାହାକୁ ଆଠ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਬਿਸਰਾਉ ॥
ଯିଏ ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ଅର୍ଥାତ ରଜ, ତମ, ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ ଭୁଲିଯାଏ,

ਤਹੀ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਾਚੋ ਨਾਉ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ପବିତ୍ର ସତ୍ୟ-ନାମ ବାସ କରିଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਮਨੁਆ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੧੦॥
ତାହାର ମନ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ଥାଏ। ନାନକ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କାଳ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାସ କରିପାରେ ନାହିଁ॥10॥

ਨਾਉ ਨਉਮੀ ਨਵੇ ਨਾਥ ਨਵ ਖੰਡਾ ॥
ନବମୀ- ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ମହାବଳବାନ ଅଟନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥੁ ਮਹਾ ਬਲਵੰਡਾ ॥
ଯୋଗୀଙ୍କ ନବନାଥ ଏବଂ ନବଖଣ୍ଡ ବାଲା ପୃଥିବୀର ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਈ ਪੂਤਾ ਇਹੁ ਜਗੁ ਸਾਰਾ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଜଗନ୍ନାତାର ପୁତ୍ର ଭଳି ଅଟେ।

ਪ੍ਰਭ ਆਦੇਸੁ ਆਦਿ ਰਖਵਾਰਾ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମୋର ଶତ ଶତ ନମନ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ରଖୁଆଳ ଅଟେ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਗੁ ॥
ସେ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିବ।

ਓਹੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥੧੧॥
ସେ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି॥11॥

ਦਸਮੀ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ଦଶମୀ- ନାମ ଜପ କର, ଦାନ କର, ଶରୀରର ଶୁଦ୍ଧତା ପାଇଁ ସ୍ନାନ କର।

ਅਨਦਿਨੁ ਮਜਨੁ ਸਚਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ॥
ସତ୍ୟ ଗୁଣର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ହିଁ ନିତ୍ୟ ସ୍ନାନ କରିବା ଅଟେ।

ਸਚਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥ ਬਿਲਮੁ ਨ ਤ੍ਰੁਟਸਿ ਕਾਚੈ ਤਾਗੈ ॥
ସତ୍ୟ-ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ବିକାରର ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ ଆଉ ଭ୍ରମ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, କଚ୍ଚା ସୂତା ଛିଣ୍ଡିବାରେ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਉ ਤਾਗਾ ਜਗੁ ਏਵੈ ਜਾਣਹੁ ॥
ଜଗତକୁ ଏପରି ଭାବ ଯେପରି କଚ୍ଚା ସୂତା ଅଟେ।

ਅਸਥਿਰੁ ਚੀਤੁ ਸਾਚਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਹੁ ॥੧੨॥
ନିଜ ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର ରଖିବା ପାଇଁ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରୁହ॥12॥

ਏਕਾਦਸੀ ਇਕੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਵੈ ॥
ଏକାଦଶୀ- ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ,

ਹਿੰਸਾ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥
ନିଜ ମନରୁ ହିଂସା, ମମତା ଏବଂ ମୋହ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ,

ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਬ੍ਰਤੁ ਆਤਮ ਚੀਨੈ ॥
ତାହାକୁ ଏହି ବ୍ରତର ଫଳ ମିଳିଥାଏ ଯେ ସେ ନିଜ ଅନ୍ତରମ୍ଭାକୁ ଜାଣିନିଏ।

ਪਾਖੰਡਿ ਰਾਚਿ ਤਤੁ ਨਹੀ ਬੀਨੈ ॥
ପ୍ରବଞ୍ଚନାରେ ଲୀନ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ।

ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਾਹਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ॥
ଏକ ସେ ହିଁ ନିର୍ମଳ, ନିରାହାର ଏବଂ ବାସନା ରହିତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ਸੁਚੈ ਸਾਚੇ ਨਾ ਲਾਗੈ ਮਲੁ ॥੧੩॥
ସେହି ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ବିକାରର କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ॥13॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਏਕੋ ਏਕਾ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି।

ਹੋਰਿ ਜੀਅ ਉਪਾਏ ਵੇਕੋ ਵੇਕਾ ॥
ସେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅନେକ ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਫਲੋਹਾਰ ਕੀਏ ਫਲੁ ਜਾਇ ॥
କେବଳ ଫଳ ଆହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟକୁ କୌଣସି ଲାଭ ମିଳେନାହିଁ।

ਰਸ ਕਸ ਖਾਏ ਸਾਦੁ ਗਵਾਇ ॥
ସେ ଅନେକ ସ୍ୱାଦ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ଯାହା ତାହାର ବ୍ରତର ସ୍ୱାଦକୁ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਪਟੈ ਲਪਟਾਇ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਕਮਾਇ ॥੧੪॥
କିନ୍ତୁ ସେ ସେତେବେଳେ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସତ୍ୟର ସାଧନା କରିଥାଏ॥14॥

ਦੁਆਦਸਿ ਮੁਦ੍ਰਾ ਮਨੁ ਅਉਧੂਤਾ ॥
ଦ୍ୱାଦଶୀ- ଅବଧୂତ ସେ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ମନ ବ୍ୟର୍ଥର ବାର ମୁଦ୍ରା ଠାରୁ ପୃଥକ ହୋଇଯାଏ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਾਗਹਿ ਕਬਹਿ ਨ ਸੁਤਾ ॥
ସେ ଦିନରାତି ଜାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ମୋହ-ମାୟାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରେ ନାହିଁ ତଥା

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ। ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିଥାଏ, ତାହାକୁ କାଳ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାସ କରେ ନାହିଁ।

ਅਤੀਤ ਭਏ ਮਾਰੇ ਬੈਰਾਈ ॥
ଯିଏ ବିକାରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ନେଇଛି, ସେ ତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਤਹ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧੫॥
ନାନକ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ଥାଏ॥15॥

ਦੁਆਦਸੀ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥
ଦ୍ୱାଦଶୀ- ଜୀବ ପ୍ରତି ଦୟା ଏବଂ ଦାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਬਾਹਰਿ ਜਾਤੋ ਭੀਤਰਿ ਆਣੈ ॥
ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ କରିବା ଉଚିତ।

ਬਰਤੀ ਬਰਤ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮ ॥
ଯିଏ ନିଷ୍କାମ ରହିଥାଏ, ସେହି ବ୍ରତ ରଖିବା ବାଲାକୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବ୍ରତ କୁହାଯାଏ।

ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਮੁਖਿ ਨਾਮ ॥
ନିଜ ମୁଖରେ ନାମର ଅହରହ ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਮਹਿ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥
ତିନି ଲୋକରେ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣ।

ਸਭਿ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥੧੬॥
ଯିଏ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ, ସେ ଶୁଦ୍ଧିକରଣ ଏବଂ ସଂଯମର ସାରା ଉଦ୍ୟମ କରିଥାଏ॥16॥

ਤੇਰਸਿ ਤਰਵਰ ਸਮੁਦ ਕਨਾਰੈ ॥
ତ୍ରୟୋଦଶୀ- ମାନବ ଜୀବନ ସମୁଦ୍ରର କୂଳରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷ ଭଳି ଅଟେ। ଯେପରି ସମୁଦ୍ରର ଲହଡି ତାହାକୁ ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ଉପାଡି ଦେଇପାରେ, ସେପରି ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ସମାପ୍ତ କରିପାରେ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੂਲੁ ਸਿਖਰਿ ਲਿਵ ਤਾਰੈ ॥
ଶରୀରର ମୂଳ ଭାବ ଜଡ ମନ ଅଟେ ଆଉ ଏହାର ଶିଖର ଦଶମ ଦ୍ୱାର ଅଟେ। ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ଅଟେ। ଶରୀରର ମୂଳ ମନ ଅମୃତ ନାମ ଦ୍ୱାରା ଜୀବକୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਡਰ ਡਰਿ ਮਰੈ ਨ ਬੂਡੈ ਕੋਇ ॥
ଯଦି କେହି ପ୍ରଭୁ-ଭୟରେ ରହି ମରିଥାଏ, ସେ ଭବସାଗରରେ ବୁଡେ ନାହିଁ।

ਨਿਡਰੁ ਬੂਡਿ ਮਰੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୟ କରେ ନାହିଁ, ସେ ଭବସାଗରରେ ବୁଡି ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଥାଏ।

ਡਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਘਰ ਮਹਿ ਡਰੁ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ଭୟରେ ରହିବାକୁ ନିଜ ଘର ଭାବିଥାଏ, ସେ ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭାଇକୁ ମାନିଥାଏ।

ତਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਚੁ ਮਨਿ ਭਾਣੈ ॥੧੭॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣରେ ନିବାସ ପାଇନିଏ ଆଉ ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ॥17॥

ਚਉਦਸਿ ਚਉਥੇ ਥਾਵਹਿ ਲਹਿ ਪਾਵੈ ॥
ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶୀ- ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ

ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਤ ਕਾਲ ਸਮਾਵੈ ॥
ରଜ, ତମ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ କାଳରେ ହିଁ ରହିଯାଏ ଆଉ

ਸਸੀਅਰ ਕੈ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਵੈ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରମା ଘରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରହିଥାଏ।

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଯୋଗ-ଭକ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ ପାଇନିଏ।

ਚਉਦਸਿ ਭਵਨ ਪਾਤਾਲ ਸਮਾਏ ॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੧੮॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚଉଦ ଲୋକ, ପାତାଳ, ଖଣ୍ଡ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ରହିଥାନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିବା ଉଚିତ॥18॥

ਅਮਾਵਸਿਆ ਚੰਦੁ ਗੁਪਤੁ ਗੈਣਾਰਿ ॥
ଅମାବାସ୍ୟା- ଅମାବାସ୍ୟା ରାତ୍ରିରେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଆକାଶରେ ଲୁପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ହେ ଜ୍ଞାନୀ! ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ବୁଝ।

ਸਸੀਅਰੁ ਗਗਨਿ ਜੋਤਿ ਤਿਹੁ ਲੋਈ ॥
ଯେପରି ଚାନ୍ଦ ଗଗନରେ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଆଲୋକ ତିନି ଲୋକରେ ହୋଇଥାଏ,

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕਰਤਾ ਸੋਈ ॥
ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ସବୁଥିରେ ରହିଥାଏ, ସେହି ରଚୟିତା ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରି ତାହାର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਦੀਸੈ ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ବୁଝିଥାଏ, ସେ ସେଥିରେ ରହିଥାଏ,

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੧੯॥
କିନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ଫସି ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ॥19॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਥਾਪਿ ਥਿਰੁ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁ ଚରଣରେ ସ୍ଥାୟୀ ନିବାସ ବନାଇ ଥାଏ,

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣିପାରି ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇନିଏ।

ਜਹ ਆਸਾ ਤਹ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ଯାହାର ସବୁ ଅଭିଳାଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਫੂਟੈ ਖਪਰੁ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਸਾ ॥
ତାହାର ମନର ଦ୍ୱିଧା ଓ ଲାଳସା ବାଲା ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ର ଫାଟିଯାଏ।

ਮਮਤਾ ਜਾਲ ਤੇ ਰਹੈ ਉਦਾਸਾ ॥
ତାହାର ମନ ମମତାର ଜାଲରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤਾ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥੨੦॥੧॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସେହି ଜୀବଙ୍କ ଦାସ ଅଟୁ॥10॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ਵਾਰ ਸਤ ਘਰੁ ੧੦
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 3 ବାର ସତ ଘର 10

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਦਿਤ ਵਾਰਿ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਸੋਈ ॥
ଆଦିତ୍ୟବାର(ରବିବାର)- ଆଦିପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି,

ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਗੁ ਰਹਿਆ ਪਰੋਈ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ନିଜ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਈ ॥
ସେହି କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ଯାହା କରନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥੧॥
ଏହି ବିଷୟ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ॥1॥

ਹਿਰਦੈ ਜਪਨੀ ਜਪਉ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥
ମୋର ଏହା ମାଳା ଅଟେ ଯେ ମୁଁ ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାରକୁ ହୃଦୟରେ ଜପିଥାଏ।

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਪਗਿ ਲਗਿ ਧਿਆਵਉ ਹੋਇ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମା ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଅପରାମ୍ପର ଏବଂ ପୁରା ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି। ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ବନି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਮਵਾਰਿ ਸਚਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ସୋମବାର- ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ରହିଛନ୍ତି,

ତିସ କୀ କୀମତି କହୀ ନ ଜାଇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗାରିମାକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ଆଖି ଆଖି ରହେ ସଭି ଲିଵ ଲାଇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ କହି କହି ସେଥିରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ଅନେକ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ଜିସୁ ଦେବୈ ତିସୁ ପଲୈ ପାଇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଅଗମ ଅଗୋଚରୁ ଲਖିଆ ନ ଜାଇ ॥
ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜାଣି ପାରିବା ନାହିଁ ଆଉ

ଗୁର କୈ ସବଦି ହରି ରହିଆ ସମାଇ ॥୨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହି ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥2॥

ମଂଗଲି ମାଇଆ ମୋହୁ ଉପାଇଆ ॥
ମଙ୍ଗଳବାର- ମାୟା-ମୋହକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ଆପେ ସିରି ସିରି ଧଂਧୈ ଲାଇଆ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ମୋହରେ ଜଗତ ଧନ୍ଦାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ଆପି ବୁझାଏ ସୋଈ ବୁझୈ ॥
ଏହି ବିଷୟ ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଗୁର କୈ ସବଦି ଦରୁ ଘରୁ ସୁझୈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବକୁ ନିଜ ବାସ୍ତବିକ ଘରର ଜ୍ଞାନ ଆସିଥାଏ।

ପ୍ରେମ ଭଗତି କରେ ଲିଵ ଲାଇ ॥
ସେ ଭକ୍ତି କରି ଏଥିରେ ହିଁ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ହଉମୈ ମମତା ସବଦି ଜଲାଇ ॥୩॥
ଏହିପରି ସେ ନିଜର ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ମମତାକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ॥3॥

ବୁਧવାରି ଆପେ ବୁਧି ସାରୁ ॥
ବୁଧବାର- ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଗୁରମୁਖି କରଣୀ ସବଦୁ ବୀଚାରୁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଏବଂ ସତକର୍ମ କରିଥାଏ।

ନାମି ରତେ ମନୁ ନିରମଲୁ ହୋଇ ॥
ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ହରି ଗୁଣ ଗାବୈ ହଉମୈ ମଲୁ ଖୋଇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଦରି ସଚୈ ସଦ ସୋଭਾ ପାଏ ॥
ଏହିପରି ଜୀବ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସର୍ବଦା ଶୋଭା ପାଇଥାଏ।

ନାମି ରତେ ଗୁର ସବଦି ସୁହାଏ ॥୪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ସେ ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ॥4॥

ଲାହା ନାମୁ ପାଏ ଗୁର ଦୁଆରି ॥
ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସେବା କରି ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ହାସଲ କରିଥାଏ।

ଆପେ ଦେବୈ ଦେବਣହାରୁ ॥
ସେହି ଦାତା ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଜୋ ଦେବୈ ତିସ କଉ ବଲି ଜାଈਐ ॥
ଯିଏ ଦେଇଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ଗୁର ପରସਾଦੀ ଆପୁ ଗਵାଈਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ନାମୁ ରਖହୁ ଉର ଧାରି ॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର ଆଉ

ଦେବਣହାରେ କଉ ଜୈକାରୁ ॥୫॥
ଦାତାଙ୍କ ଏହି ଯଶୋଗାନ କର॥5॥

ବୀରବାରି ବୀର ଭରମି ଭୁଲାଏ ॥
ଗୁରୁବାର- ପରମାତ୍ମା ଜୀବକୁ ବୀରଙ୍କ ଭ୍ରମରେ ଭୁଲାଇଛନ୍ତି।

ପ୍ରେତ ଭୂତ ସਭି ଦୂਜै ଲାଏ ॥
ସେ ଭୁତ-ପ୍ରେତକୁ ମଧ୍ୟ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ଆପି ଉପାଏ କରି ਵେଖै ਵେକା ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବନାଇ ସବୁଙ୍କୁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭਨਾ ਕਰਤੇ ਤੇਰੀ ਟੇਕਾ ॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି ଆଉ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ସବୁ ତୋର ହିଁ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି

ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਈ ॥੬॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ତୋ' ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ॥6॥

ਸੁਕ੍ਰਵਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ଶୁକ୍ରବାର- ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ୱ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਸਭ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ନିଜ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਹੈ ਕਾਰ ॥
ସତ୍ୟ ଏବଂ ସଂଯମ ଆଚରଣ ହିଁ ତାହାର କର୍ମ ହୋଇଥାଏ।

ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੂਜਾ ॥
ବ୍ରତ, ନିୟମ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭੁ ਭਾਉ ਹੈ ਦੂਜਾ ॥੭॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବୁଝିବା ବିନା ସବୁ ଦୈତ୍ୟଭାବର ପ୍ରେମ ଅଟେ॥7॥

ਛਨਿਛਰਵਾਰਿ ਸਉਣ ਸਾਸਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଶନିବାର- ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଚାର କର

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਭਰਮੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ସାରା ସଂସାର ଅହଂତ୍ୱ, ମମତ୍ୱ ଏବଂ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛି।

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ଜ୍ଞାନହୀନ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧਾ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥
ଏଥିପାଇଁ ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ଚୋଟ ଖାଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੮॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଜୀବ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ। ସେ ସତକର୍ମ କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ॥୪॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥
କେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ନଷ୍ଟ କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେଥିରେ ବୃତ୍ତି ଲାଗାଇ ଥାଏ।

ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତୋର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ତୁ ସୁଖଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ।

ਏਕਸ ਤੇ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥੯॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ଏହି ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ॥9॥

ਪੰਦ੍ਰਹ ਥਿਤੀਂ ਤੈ ਸਤ ਵਾਰ ॥
ଯେପରି ପନ୍ଦର ତିଥି, ସାତ ବାର,

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਆਵਹਿ ਵਾਰ ਵਾਰ ॥ ਦਿਨਸੁ ਰੈਨਿ ਤਿਵੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ବାର ମାସ, ଛଅ ଋତୁ ଆଉ ଦିନ ରାତି ପୁନଃ ପୁନଃ ଆସିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ସଂସାର ଅଟେ।

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥
କର୍ତ୍ତା ଜୀବ ପାଇଁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚੁ ਰਹਿਆ ਕਲ ਧਾਰਿ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ, ନିଶ୍ଚଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଭରପୁର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧੦॥੧॥
ହେ ନାନକ! କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ॥10॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 3 ॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੇ ॥
ଆଦିପୁରୁଷ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਾਜੇ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ସେ ମାୟା-ମୋହରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਰਪੰਚਿ ਲਾਗੇ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଜଗତର ପ୍ରବଞ୍ଚନାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ ॥
ଏହିପରି ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ ଜଗତକୁ ଆସିଥାଏ ଓ ଏଠାରୁ ଯାଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥
କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ

ਪਰਪੰਚੁ ਚੂਕੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ଜୀବ ଜଗତର ମାୟାରୁ ଦୂରରେ ରହି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ,

ਤਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਆਪੇ ਸਭੁ ਵੇਖੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଜାତ କରି ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ପାଳନ କରୁ।

ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਤੇਰੈ ਲੇਖੈ ॥
ତୋର ବିଧାନକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଦୂର କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥
ଯଦି କେହି ନିଜକୁ ବଡ ସିଦ୍ଧ ବା ସାଧକ କହିଥାଏ ଅଥବା କୁହାଇଥାଏ,

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥
ସେ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମରେ ଭୁଲି ଜନ୍ମ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਜਨੁ ਬੂਝੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰੇ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥੨॥
ଯଦି ସେ ଅହଂତ୍ୱକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ, ତାହାକୁ ନିଜ ଦ୍ୱାରର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଯାଏ॥2॥

ਏਕਸੁ ਤੇ ਸਭੁ ਦੂਜਾ ਹੂਆ ॥

ਏਕੋ ਵਰਤੈ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ॥
ଏକ ହିଁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਦੂਜੇ ਤੇ ਜੇ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥
ଯଦି କେହି ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ତ୍ୟାଗ କରି ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନିଏ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସ୍ୱୀକୃତି ନେଇ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਤਾ ਏਕੋ ਪਾਏ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଇଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି ଏବଂ

ਵਿਚਹੁ ਦੂਜਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥੩॥
ମନରେ ଦୈତ୍ୟଭାବକୁ ବନ୍ଦ କରାଯାଇ ପାରିବ ॥3॥

ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਡਾਢਾ ਹੋਇ ॥
ଯାହାର ମାଲିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି,

ਤਿਸ ਨੋ ਮਾਰਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥
ତାହାକୁ କେହି ମାରିପାରେ ନାହିଁ।

ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਕੁ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ ॥
ସେହି ସେବକ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେବକକୁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਤਿਸ ਤੇ ਊਪਰਿ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଆଉ କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି।

ਕਉਣੁ ਡਰੈ ਡਰੁ ਕਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ॥੪॥
କିଏ ଡରିଥାଏ? ତାହାକୁ କାହର ଭୟ? ॥4॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਸਰੀਰ ॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀରରେ ଶାନ୍ତି ଜାତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਫਿਰਿ ਲਗੈ ਨ ਪੀਰ ॥
ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣି ଯାଅ, ପୁଣି କୌଣସି ପୀଡା ଲାଗିବ ନାହିଁ।

ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ବର୍ତ୍ତି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ନାମେ ରାତେ ସହଜି ସମାଏ ॥
ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ବେଖୈ ହଦୂରି ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ନିକଟରେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ।

ମେରା ପ୍ରଭୁ ସଦ ରହିଆ ଭରପୂରି ॥୫॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି॥5॥

ଇକି ସେବକ ଇକି ଭରମି ଭୁଲାଏ ॥
କେହି ସେବକ ହୋଇଥାଏ ଆଉ କେହି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ଆପେ କରେ ହରି ଆପି କରାଏ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଏକୋ ବରତୈ ଅବରୁ ନ କୋଇ ॥
ପରମାତ୍ମା ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ମନି ରୋସୁ କୀଜୈ ଜେ ଦୂଜਾ ହୋଇ ॥
ମନକୁ ବିରୋଧ କର ଯଦି ଅନ୍ୟ କେହି ଅଛନ୍ତି।

ସତିଗୁରୁ ସେବେ କରଣୀ ସାରୀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ଅଟେ।

ଦରି ସାଚୈ ସାଚେ ବୀଚାରୀ ॥୬॥
ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ଏମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟବାଦୀ ମାନାଯାଏ॥6॥

ଥିତୀ ବାର ସଭି ସବଦି ସୁହାଏ ॥
ସବୁ ତିଥି ଓ ବାର ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ସତିଗୁରୁ ସେବେ ତା ଫଲୁ ପାଏ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ଥିତୀ ବାର ସଭି ଆବହି ଜାହି ॥
ସେହି ତିଥି ଓ ବାର ଆସିଥାଏ ଓ ଯାଇଥାଏ।

ଗୁର ସବଦୁ ନିହଚଲୁ ସଦା ସଚି ସମାହି ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਤਾ ਜਾ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ॥
ତିଥି ଓ ବାର ସବୁ ଶୁଭ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ ਭਰਮਹਿ ਕਾਚੇ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ସବୁ ନଶ୍ୱର ଜୀବ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି॥7॥

ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਬਿਗਤੀ ਜਾਹਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ମରିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਏਕੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਹਿ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਅਚੇਤ ਪਿੰਡੀ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰੁ ॥
ଚେତନହୀନ ଜୀବ ଠାରେ ଅଜ୍ଞାନର ଅନ୍ଧକାର ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਪਾਏ ਪਾਰੁ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ସେ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବ?

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਉਪਾਵਣਹਾਰੁ ॥
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସବୁକିଛି ଜାତ କରିଛନ୍ତି,

ਆਪੇ ਕੀਤੋਨੁ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੁ ॥੮॥
ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି॥8॥

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥
ଅନେକ ଧାର୍ମିକ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਭਵਿ ਭਵਿ ਭਰਮਹਿ ਕਾਚੀ ਸਾਰੀ ॥
ସେମାନେ କଚ୍ଚା ପଶା ଭଳି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਆਗੈ ਹੋਇ ॥
ସେମାନଙ୍କୁ ନା ଇହଲୋକରେ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ଆଉ ନା ପରଲୋକରେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਅਪਣਾ ਜਨਮੁ ਖੋਇ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ନିଜର ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ହରାଇ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ଯଦି ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਮਹਲੁ ਪਾਏ ॥੯॥
ନିଜର ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ସେ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥9॥

ਆਪੇ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਏਹਿ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਦੂਜਾ ਦੋਇ ॥
ଏହି ତିଥି ଓ ବାର ଦୈତ୍ୟଭାବ ଜାତ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਅੰਧੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜଗତରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ।

ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਸੇਵਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
ମୂର୍ଖ ବୋକା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ତିଥି ଏବଂ ବାରକୁ ମାନିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਇਕਤੁ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੧੦॥੨॥
ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥10॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਛੰਤ ਦਖਣੀ
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1 ଛନ୍ତ ଦକ୍ଷିଣୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੁੰਧ ਨਵੇਲੜੀਆ ਗੋਇਲਿ ਆਈ ਰਾਮ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ ନବବଧୂ ଏହି ଜଗତକୁ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଆସିଥାଏ।

ਮਟੁਕੀ ਡਾਰਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਰਾਮ ॥
ସେ କ୍ଷୀର ଭରା ମାଠିଆକୁ ମସ୍ତକ ଉପରୁ କାଢି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଲଗ୍ନରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਲਿਵ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੀ ਗੋਇਲਿ ਸਹਜਿ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੀਆ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଶବ୍ଦର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਮਿਲਹੁ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀਆ ॥
ସେ ହାତ ଯୋଡି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਧਨ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਦੇਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿਆ ॥
ସେ ଭକ୍ତି ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଦେଖି କାମ-କ୍ରୋଧକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮੁੰਧ ਨਵੇਲ ਸੁੰਦਰਿ ਦੇਖਿ ਪਿਰੁ ਸਾਧਾਰਿਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସୁନ୍ଦର ନବବଧୂ ମୁଗ୍ଧା ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଦେଖି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଧାରଣ କରିଥାଏ॥1॥

ਸਚਿ ਨਵੇਲੜੀਏ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ନବବଧୂ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଯୌବନ ମଧ୍ୟ ନିରୀହ ହୋଇଯାଏ।

ਆਉ ਨ ਜਾਉ ਕਹੀ ਅਪਨੇ ਸਹ ਨਾਲੀ ਰਾਮ ॥
ନିଜ ପତିଙ୍କ ସାଥିରେ ବନି ରୁହ ଆଉ କେଉଁଠାକୁ ଯାଅ ନାହିଁ।

ਨਾਹ ਅਪਨੇ ਸੰਗਿ ਦਾਸੀ ਮੈ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਾਵਏ ॥
ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସୀ ବନି ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରୁହ, ମୋତେ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਅਕਥੁ ਕਥੀਐ ਸਹਜਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਗਾਵਏ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ କଥା କହିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅଥଳ ଏବଂ ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾਲ ਰਸੀਆ ਰਵੈ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀਆ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ରସର ସାଗର ଅଟେ। ସେହି ରସିକ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ, ଯିଏ ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਦੀਆ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਵੀਚਾਰੀਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ବିଚାରବାନ ବନିଥାଏ॥2॥

ਸ੍ਰੀਧਰ ਮੋਹਿਅੜੀ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਸੁਤੀ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମୋହରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ହି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਚਲੋ ਸਾਚਿ ਸੰਗੁਤੀ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସତ୍ୟର ସଙ୍ଗରେ ହିଁ ମିଳିଯାଏ।

ਧਨ ਸਾਚਿ ਸੰਗੁਤੀ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੁਤੀ ਸੰਗਿ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਆ ॥
ନିଜ ସାଥିଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଂଯୋଗ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਇਕ ਭਾਇ ਇਕ ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਮ ਮੇਲੀਆ ॥
ଏକ ମନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମନରେ ବାସ କରିଛି ଆଉ ସଦଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇଛନ୍ତି।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਘੜੀ ਨ ਚਸਾ ਵਿਸਰੈ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਨਿਰੰਜਨੋ ॥
ସେହି ନିରଞ୍ଜନଙ୍କୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଏ।

ਸਬਦਿ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਪਕੁ ਨਾਨਕਾ ਭਉ ਭੰਜਨੋ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ମନ ରୂପୀ ଦୀପକରେ ଶବ୍ଦର ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଛି, ଯିଏ ସାରା ଭୟ ନାଶ କରିଥାଏ॥3॥

ਜੋਤਿ ਸਬਾਇੜੀਏ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ହେ ସଖୀ! ଯାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ତିନିଲୋକରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਅਲਖ ਅਪਾਰੇ ਰਾਮ ॥
ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ, ଅପାର ପରମାତ୍ମା ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ବାସ କରନ୍ତି।

ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਅਪਾਰੁ ਸਾਚਾ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ, ଅପରାମ୍ପର, ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ଅହଂତ୍ୱକୁ ନାଶ କରି ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਜਾਲਹੁ ਸਬਦਿ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਈਐ ॥
ନିଜ ଅହଂ, ମମତା ଏବଂ ଲୋଭକୁ ଜଳାଇ ଦିଅ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନର ମଇଳା ଦୂର କରିଦିଅ।

ਦਰਿ ਜਾਇ ਦਰਸਨੁ ਕਰੀ ਭਾਣੈ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣਹਾਰਿਆ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଇ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କର, ହେ ତାରଣହାର! ଏହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਾਨਕਾ ਉਰ ਧਾਰਿਆ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ହରିଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ବାସ କରାଇଛି, ସେ ହରିଙ୍କ ନାମାମୃତ ଆସ୍ୱାଦନ କରି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥4॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 1॥

ਮੈ ਮਨਿ ਚਾਉ ਘਣਾ ਸਾਚਿ ਵਿਗਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋର ମନରେ ବଡ ଆଚୁରତା ଜାତ ହୋଇଛି, ମୁଁ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਮੋਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ମୋତେ ମୋହି ନେଇଛି।

ਅਵਿਗਤੋ ਹਰਿ ਨਾਥੁ ਨਾਥਹ ਤਿਸੈ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ॥
ଅଟଳ ପରମାତ୍ମା ନାଥଙ୍କ ନାଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਤੂੰ ਜੀਐ ॥
ହେ ଦାତା! ତୁ ସର୍ବଦା କୃପାଳୁ ଏବଂ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ ଏବଂ ସାବି ଜୀବଙ୍କ ଭିତରେ ତୁ ହିଁ ଜୀବନ ରୂପରେ ରହୁ।

ਮੈ ਅਵਰੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਧਿਆਨੁ ਪੂਜਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿ ਰਹੇ ॥
ମୁଁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ, ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ପୂଜାକୁ ମାନେ ନାହିଁ, ହରିନାମ ମୋର ମନରେ ବାସ କରୁଅଛି।

ਭੇਖੁ ਭਵਨੀ ਹਠੁ ਨ ਜਾਨਾ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਗਹਿ ਰਹੇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ କୌଣସି ବେଶ, ତୀର୍ଥ ଏବଂ ଯୋଗକୁ ମାନେ ନାହିଁ, କାରଣ ମୁଁ ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଛି॥1॥

ਭਿੰਨੜੀ ਰੈਣਿ ਭਲੀ ਦਿਨਸ ਸੁਹਾਏ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଭିଜିଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନିଜ ଜୀବନର ରାତି ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଦିନ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਸੁਤੜੀਏ ਪਿਰਮੁ ਜਗਾਏ ਰਾਮ ॥
ନିଜ ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ଅଜ୍ଞାନର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ।

ਨਵ ਹਾਣਿ ਨਵ ਧਨ ਸਬਦਿ ਜਾਗੀ ਆਪਣੇ ਪਿਰ ਭਾਣੀਆ ॥
ନବଯୌବନା ନାରୀ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଭାଲ ଲାଗିଛି।

ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਸੁਭਾਉ ਦੂਜਾ ਚਾਕਰੀ ਲੋਕਾਣੀਆ ॥
ମୁଁ ମିଥ୍ୟା, କପଟ, ଦୈତ୍ୟଭାବ ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରି

ਮੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਹਾਰੁ ਕੰਠੇ ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥
ହରି-ନାମର ହାର ନିଜ ଗଳାରେ ପିନ୍ଧିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ସ୍ୱୀକୃତି ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਮਾਗੈ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਤੁਧੁ ਭਾਣਿਆ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ତୋ' ଠାରୁ ସତ୍ୟ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି, ଯଦି ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦିଅ॥2॥

ਜਾਗੁ ਸਲੋਨੜੀਏ ਬੋਲੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ବଧୂ! ଅଜ୍ଞାନର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଗୁରୁବାଣୀ ପାଠ କର।

ਜਿਨਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਅੜੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ମନ ଲଗାଇ ଅକଥନୀୟ କାହାଣୀ ଶୁଣିଛି,

ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਏ ॥
ସେ ନିର୍ବାଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਓਹੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਏ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਸੂਝਏ ॥
ସେ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରି ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਅਪਰੰਪਰਿ ਰਾਤਾ ਸਾਚੁ ਮਨਿ ਗੁਣ ਸਾਰਿਆ ॥
ସେ ଅପରାମ୍ପର ପ୍ରଭୁ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ ମନରେ ସତ୍ୟର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਓਹੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ਨਾਨਕਾ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛି, ଯିଏ ପ୍ରତି ଜାଗାରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥3॥

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇੜੀਏ ਭਗਤਿ ਸਨੇਹੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ତୋତେ ନିଜ ମହଲକୁ ବୋଲାଇଛନ୍ତି, ସେ ଭକ୍ତି ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਸੀਝਸਿ ਦੇਹੀ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଶରୀର ନିଜ ମନୋରଥରେ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਰੀਝੈ ਸਬਦਿ ਸੀਝੈ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਨਾਥੁ ਪਛਾਣਏ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମନକୁ ମାରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମନୋରଥରେ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ। ଏହିପରି ସେ ତ୍ରିଲୋକନାଥର ପରିଚୟ ପାଇଥାଏ।

ਮਨੁ ਡੀਗਿ ਡੋਲਿ ਨ ਜਾਇ ਕਤ ਹੀ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣਏ ॥
ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ, ତାହାର କେବେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਮੈ ਆਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਖਸਮੁ ਮੇਰਾ ਮੈ ਤਾਣੁ ਤਕੀਆ ਤੇਰਓ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ। ମୋ' ପାଇଁ ଆଶ୍ରା ଅଟୁ ଏବଂ ମୋ; ପାଇଁ ତୋର ହିଁ ବଳ ଅଛି।

ਸਾਚਿ ਸੂਚਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਝਗਰੁ ਨਿਬੇਰਓ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସର୍ବଦା ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ସାରା ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛି॥4॥2॥

ਛੰਤ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਮੰਗਲ
ଛନ୍ତ ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ମଙ୍ଗଳ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਜੈ ਆਇਆ ਮਨੁ ਸੁਖਿ ਸਮਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଯାହା ଫଳରେ ମନ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਲੀਆ ਮਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବା ପରେ ହିଁ ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗିଲିଆ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹਰਿ ਮਸਤਕਿ ਮਾਣਾ ਰਾਮ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭାଗ୍ୟବାନ ଏବଂ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯାହାର କପାଳରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਸੋਹਾਗੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ਰਾਮ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ସୋହାଗ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛନ୍ତି॥1॥

ਨਿੰਮਾਣਿਆ ਹਰਿ ਮਾਣੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਆਪੈ ਰਾਮ ॥
ବିନମ୍ର ମାନହୀନ ଜୀବ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମାନନୀୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੈ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରି ନେଇଛି, ସେ ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੈ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਹਰਿ ਰਾਪੈ ਰਾਮ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା କରିଥାନ୍ତି। ଏଥିପାଇଁ ସେ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ ਹਰਿ ਰਸਿ ਹਰਿ ਧ੍ਰਾਪੈ ਰਾਮ ॥੨॥
ଦାସ ନାନକଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହରିରସର ପାନ କରି ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ॥2॥

ਮਾਣਸ ਜਨਮਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਾਵਣ ਵੇਰਾ ਰਾਮ ॥
ମାନବ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ, ଏଥିପାଇଁ ହରି-ସ୍ମରଣର ସୁନେଲି ସମୟ ଅଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ਘਣੇਰਾ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଜୀବାତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁହାଗିନୀ ବନିଯାଏ ଆଉ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਮਾਣਸ ਜਨਮਿ ਨ ਪਾਇਆ ਤਿਨ੍ ਭਾਗੁ ਮੰਦੇਰਾ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହିଁ, ଏହା ତାହାର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ତୋର ଦାସ ଅଟନ୍ତି, ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ॥3॥

ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰੰਗਿ ਭੀਨਾ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁ ମୋ' ଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ୍ବ ରୂଢ କରାଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଫଳରେ ତନ-ମନ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଭିଜି ଯାଇଛି।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ॥
ହରିନାମ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਜੀਵਦੇ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ਰਾਮ ॥
ଯେପରି ଜଳ ବିନା ମାଛ ରହିପାରେ ନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତଜନ ହରିନାମ ବିନା ଜୀବିତ ରହିପାରେ ନାହିଁ।

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||1||3||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ਸਲੋਕੁ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 4 ଶ୍ଲୋକ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗੁ ॥
ନିଜର ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କର, ଯାହାର ମନରେ ବାସ କରନ୍ତି, ସେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੇਖਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ମୋର ଲଗ୍ନ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି॥1॥

ਛੰਤ ॥
ଛନ୍ତ

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਵਣਿ ਆਈਆ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਝਾਗੇ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଅହଂକାର ରୂପୀ ବେଶକୁ ଦୂର କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିବାକୁ ଆସିଛି।

ਗੁਰਮਤਿ ਆਪੁ ਮਿਟਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ନିଜ ଆତ୍ମାଭିମାନ ଦୂର କରିଛି ଆଉ ମୋର ବୃତ୍ତି ହରିନାମରେ ଲାଗି ରହିଛି।

ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੀ ਜਾਗੇ ਰਾਮ ॥
ମୋର ହୃଦୟ-କମଳ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଦେଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਪੂਰੈ ਵਡਭਾਗੇ ਰਾਮ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥

ହରି ପ୍ରଭୁ ହରି ମନି ଭାଇଆ ହରି ନାମି ବଧାଈ ରାମ ॥
ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛନ୍ତି ଆଉ ହରିନାମ ହିଁ ମୋର ସବୁକିଛି ଅଟେ।

ଗୁରି ପୂରୈ ପ୍ରଭୁ ପାଇଆ ହରି ହରି ଲିବ ଲାଈ ରାମ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ସେଥିରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛି।

ଅଗିଆନୁ ଅੰਧେରା କଟିଆ ଜୋତି ପରଗଟିଆଈ ରାମ ॥
ମୋର ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନରେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଜନ ନାନକ ନାମୁ ଅଧାରୁ ହै ହରି ନାମି ସମାଈ ରାମ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଧାରା ଅଟେ ଆଉ ହରିନାମରେ ହିଁ ମୁଁ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ଧନ ହରି ପ୍ରଭି ପିଆରै ରାବୀଆ ଜਾਂ ହରି ପ୍ରଭ ଭାଈ ରାମ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ହିଁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି।

ଅଖୀ ପ୍ରେମ କସାଈଆ ଜିଉ ବିଲକ ମସାଈ ରାମ ॥
ତାହାର ନେତ୍ର ପ୍ରେମରେ ଏତେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେପରି ବିଲେଇର ଆଖି ଦୁଧ ସହିତ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁରି ପୂରୈ ହରି ମେଲିଆ ହରି ରସି ଆଘାଈ ରାମ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହରିଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି ଆଉ ହରି-ରସ ପାଇ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଜନ ନାନକ ନାମି ବିଗସିଆ ହରି ହରି ଲିବ ଲାଈ ରାମ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ହରି-ନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ॥3॥

ହମ ମୂରଖ ମୁଗଧ ମିଲାଇଆ ହରି କିରପା ଧାରୀ ରାମ ॥
ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ମୋ' ଭଳି ଅବୁଝାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଧନୁ ଧੰନୁ ଗୁରୂ ସାବାସି ହै ଜିନି ହଉମै ମାରୀ ରାମ ॥
ସେହି ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ମୋର ଅହଂକାର ନାଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ଜିନ୍ ବଡଭାଗୀଆ ବଡଭାଗୁ ହै ହରି ହରି ଉର ଧାରୀ ରାମ ॥
ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି।

ଜନ ନାନକ ନାମୁ ସଲାହି ତୂ ନାମେ ବଲିହାରୀ ରାମ ॥୪॥୨॥୪॥
ହେ ନାନକ! ତୁ ନାମର ସ୍ତୁତି କରି ଚାଲ ଏବଂ ନାମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ରୁହ||4||2||4||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଛନ୍ତ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੰਗਲ ਸਾਜੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਗਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ହେ ସଖୀ! ବଡ ଖୁସିର ଅବସର ଆସିଛି, ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଛି।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਵਰੁ ਸੁਣਿਆ ਮਨਿ ਉਪਜਿਆ ਚਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ଯେତେବେଳେ ନିଜ ଅବିନାଶୀ ବରର ନାମ ଶୁଣିଛି, ମୋର ମନରେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੈ ਵਡੈ ਭਾਗੈ ਕਬ ਮਿਲੀਐ ਪੂਰਨ ਪਤੇ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ମୋର ମନରେ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରୀତି ଲାଗିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ କେବେ ମିଳନ ହେବ?

ਸਹਜੇ ਸਮਾਈਐ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪਾਈਐ ਦੇਹੁ ਸਖੀਏ ਮੋਹਿ ਮਤੇ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋତେ ଏପରି ଶିକ୍ଷା ଦିଅ ଯେ ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିବି।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਠਾਢੀ ਕਰਉ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਵਨ ਜੁਗਤੀ ਪਾਇਆ ॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ବହୁତ ସେବା କରିବି, ପୁଣି କିପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି?

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਲੈਹੁ ਮੋਹਿ ਲੜਿ ਲਾਇਆ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ॥1॥

ਭਇਆ ਸਮਾਹੜਾ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਵਿਸਾਹਾ ਰਾਮ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶୁଭ ସମୟ ଆସି ଯାଇଛି, ମୁଁ ହରି ରୂପୀ ରତ୍ନ କ୍ରୟ କରି ଦେଇଛି।

ਖੋਜੀ ਖੋਜਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਪਾਹਾ ਰਾਮ ॥
ସନ୍ଧାନକାରୀ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଜି ହରିଙ୍କ ସନ୍ଥଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଛନ୍ତି।

ਮਿਲੇ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ਦਇਆ ਧਾਰੇ ਕਥਹਿ ਅਕਥ ਬੀਚਾਰੋ ॥
ମୋତେ ପ୍ରିୟ ସନ୍ଥ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଦୟା କରି ଅକଥନୀୟ କଥା କହିଥାନ୍ତି।

ਇਕ ਚਿਤਿ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੋ ॥
ମୁଁ ପ୍ରେମ-ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਨੰਤੀ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਾਹਾ ॥
ନିଜ ହାତ ଯୋଡି ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ହରି-ଯଶ ରୂପୀ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଅଗମ୍ୟ-ଅଥଳ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଦାସ ଅଟେ॥2॥

ସାହା ଅଟଲୁ ଗଣିଆ ପୂରନ ସଂଜୋଗୋ ରାମ ॥
ହେ ସଖୀ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ବିବାହର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅଟଳ ଅଟେ ଏବଂ ସାରା ସଂଯୋଗ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ସୁਖହ ସମୂହ ଭଇଆ ଗଇଆ ବିଜୋଗୋ ରାମ ॥
ମୋତେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୋର ବିୟୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ମିଲି ସଂତ ଆଏ ପ୍ରଭ ଧିଆଏ ବନେ ଅଚରଜ ଜାଵୀଆਂ ॥
ସନ୍ଥମାନେ ମିଶି ଆସିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି, ଏହିପରି ଅଦ୍ଭୁତ ବରଯାତ୍ରୀ ବନି ଯାଇଛି।

ମିଲି ଇକତ୍ର ହୋଏ ସହଜି ଢୋଏ ମନି ପ୍ରୀତି ଉପଜୀ ମାଵୀଆ ॥
ସେମାନେ ଏକାଠି ହୋଇ ବରଯାତ୍ରୀ ବନି ଶାନ୍ତିର ସହିତ ମୋର ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ମୋର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟଙ୍କ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ମିଲି ଜୋତି ଜୋତୀ ଓତି ପୋତୀ ହରି ନାମୁ ସଭି ରସ ଭୋਗୋ ॥
ମୋର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶି ଏକ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସମସ୍ତେ ହରିନାମ ରୂପୀ ରସ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି।

ବିନવੰତି ନାନକ ସଭ ସଂତି ମେଲୀ ପ୍ରଭୁ କରଣ କାରଣ ଜୋਗୋ ॥୩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁ କରିବା ଓ କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ଭଵନୁ ସୁହାଵੜਾ ଧରତି ସଭାଗୀ ରାମ ॥
ମୋର ଘର ବଡ ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଛି, ଧରିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ପ୍ରଭୁ ଘରି ଆਇਅੜਾ ଗୁର ଚରଣୀ ଲାଗୀ ରାମ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ଗୁର ଚରଣ ଲାଗୀ ସହଜି ଜାଗୀ ସଗଲ ଇଛା ପୁંନੀଆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ମେରୀ ଆସ ପୂରୀ ସଂତ ଧୂରୀ ହରି ମିଲେ କଂତ ଵିଛੁંନିଆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ନେବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଆଶା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ମୋତେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ପତି-ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਆਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ ਅਹੰ ਮਤਿ ਮਨ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ॥
ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଆନନ୍ଦରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ, ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ବାଜି ରହିଥାଏ ଆଉ ମୁଁ ନିଜ ଅହଂ ବୁଦ୍ଧି ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤਸੰਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੪॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି ଆଉ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ତୋ' ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଦେଇଛି ॥4॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਭਾਗ ਸੁਲਖਣਾ ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਹਮਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, କାରଣ ଇଶ୍ୱର ହିନ ଆମର ପତି ଅଟନ୍ତି।

ਅਨਹਦ ਬਾਜਿਤ੍ਰਾ ਤਿਸੁ ਧੁਨਿ ਦਰਬਾਰਾ ਰਾਮ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବାଲା ବାଜା ବାଜିଥାଏ।

ਆਨੰਦ ਅਨਦਿਨੁ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਉਮਾਹਾ ॥
ସେଠାରେ ସମୟ ଆନନ୍ଦରେ ହିଁ ବନି ରହିଥାଏ, ଖୁସିର ବାଜା ବାଜିଥାଏ ଆଉ ଦିନରାତି ଉଲ୍ଲାସ ବନି ରହିଥାଏ।

ਤਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨ ਦੂਖੁ ਬਿਆਪੈ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨ ਤਾਹਾ ॥
ସେଠାରେ ରୋଗ-ଶୋକ ଏବଂ କୌଣସି ଦୁଃଖ ରହେ ନାହିଁ, ନା ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନ ଥାଏ।

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸੁਧਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ସେଠାରେ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି, ସୁଧା-ରସ ମହଜୁଦ ଅଛି ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਿ ਵੰਞਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରାଣଧାର ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ ॥1॥

ਸੁਣਿ ਸਖੀਅ ਸਹੇਲੜੀਹੋ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹ ਰਾਮ ॥
ହେ ସଖୀ! ଶୁଣ, ଆସ, ଆମେ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିବା।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਰਾਵਹ ਰਾਮ ॥
ନିଜ ତନ-ମନରେ ପ୍ରେମ ଜାତ କରି ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର।

ਕਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਰਾਵਹ ਤਿਸੈ ਭਾਵਹ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲਕ ਨ ਤਿਆਗੀਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ସ୍ମରଣ କରୁ, ଆମକୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ। ଏଥିପାଇଁ, ଆମେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਈਐ ਨਹ ਲਜਾਈਐ ਚਰਨ ਰਜ ਮਨੁ ਪਾਗੀਐ ॥
ଆମକୁ ସେ ଗଳାରେ ଲଗାଇବା ଭଳି ଅନୁଭବ କରିବା ଉଚିତ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମନରେ ଲଗାଇବା ଉଚିତ।

ਭਗਤਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਇ ਮੋਹਹ ਅਨਤ ਕਤਹੂ ਨ ਧਾਵਹ ॥
ଆସ, ଭକ୍ତି ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୁଗ୍ଧ କରି ନେବା ଆଉ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବା ନାହିଁ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନିଜ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଅମର ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ ॥2॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਈ ਪੇਖਿ ਗੁਣ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ ଅନଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਗਹੀ ਕਟਿ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਰਾਮ ॥
ସେ ମୋର ହାତ ଏବଂ ବାହୁ ଧରି ମୋର ଯମର ଫାଶୀ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨ੍ੀ ਦਾਸਿ ਕੀਨ੍ੀ ਅੰਕੁਰਿ ਉਦੋਤੁ ਜਣਾਇਆ ॥
ସେ ବାହୁ ଧରି ମୋତେ ନିଜର ଦାସୀ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଅଙ୍କୁରିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਲਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਨਾਠੇ ਦਿਵਸ ਨਿਰਮਲ ਆਇਆ ॥
ମୋର ମନରୁ ସେହି ମଳିନତା, ମୋହ ଏବଂ ବିକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଜୀବନର ନିର୍ମଳ ଦିବସ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰੀ ਮਨਿ ਪਿਆਰੀ ਮਹਾ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੀ ॥
ତାହାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ମୋର ମନକୁ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ମନରୁ ମହାଦୁର୍ମତି ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਈ ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ବୁଦ୍ଧି ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥3॥

ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਮਿਲੇ ਜਲ ਕਾ ਜਲੁ ਹੂਆ ਰਾਮ ॥
ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ହିଁ ମିଶିଯାଏ ଏବଂ ଜଳରେ ହିଁ ଜଳ ମିଶିଥାଏ,

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਰਲੀ ਸੰਪੂਰਨੁ ਥੀਆ ਰਾਮ ॥
ସେପରି ହିଁ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶି ଯାଇଛି ଏବଂ ଜୀବ ରୂପୀ ଅଂଶ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬ੍ਰਹਮੁ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਣੀਐ ਏਕੁ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥
ଯାହା କିଛି ଦେଖା ଯାଉଛି ଓ ଶୁଣା ଯାଉଛି, ତାହା ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା ହେଉଅଛି।

ਆਤਮ ਪਸਾਰਾ ਕਰਣਹਾਰਾ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ ॥
ରଚୟିତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପରମାଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ।

ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਭੁਗਤਾ ਆਪਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋକ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ସଂସାର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਾਣਹਿ ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆ ॥੪॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ, ଯିଏ ହରିରସକୁ ପାନ କରିଥାଏ॥4॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଛନ୍ତ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਖੀ ਆਉ ਸਖੀ ਵਸਿ ਆਉ ਸਖੀ ਅਸੀ ਪਿਰ ਕਾ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਹ ॥
ହେ ସଖୀ! ଆସ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିବା।

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਸਖੀ ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਸਖੀ ਮਤੁ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਾਵਹ ॥
ହେ ସଖୀ! ନିଜ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ, ବୋଧହୁଏ, ଏହିପରି ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ।

ਤਜਿ ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ਦੂਜਾ ਸੇਵਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨੋ ॥
ନିଜର ଅହଂକାର, ମୋହ ଏବଂ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପବିତ୍ର ରୂପ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କର।

ਲਗੁ ਚਰਣ ਸਰਣ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਗਲ ਦੁਰਤ ਬਿਖੰਡਨੋ ॥
ସେହି ଦୟାଳୁ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣରେ ରୁହ, ସେ ସବୁ ପାପ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਹੋਇ ਦਾਸ ਦਾਸੀ ਤਜਿ ਉਦਾਸੀ ਬਹੁੜਿ ਬਿਧੀ ਨ ਧਾਵਾ ॥
ନିଜର ହତୋତ୍ସାହ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସର ଦାସୀ ବନି ଯାଅ, ପୁଣି ତୋତେ ପୁନର୍ବାର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਕਰਹੁ ਕਿਰਪਾ ਤਾਮਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵਾ ॥੧॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏପରି କୃପା କର ଯେ ତୋର ସ୍ତୁତିଗାନ କରୁଥିବି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਿਅ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਟੋਹਨੀ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟଙ୍କ ଅମୃତ ନାମ ଅନ୍ଧ ପାଇଁ ଲଉଡି ସମାନ ଅଟେ।

ਓਹ ਜੋਹੈ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰ ਸੁੰਦਰਿ ਮੋਹਨੀ ॥
ସୁନ୍ଦର ମୋହିନୀ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଜୀବକୁ ଆକର୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ।

ਮੋਹਨੀ ਮਹਾ ਬਚਿਤ੍ਰਿ ਚੰਚਲਿ ਅਨਿਕ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵਏ ॥
ଏହି ମୋହିନୀ ବଡ ବିଚିତ୍ର ଏବଂ ଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ ଆଉ ଜୀବକୁ ଅନେକ ଚାଲାକି ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਹੋਇ ਢੀਠ ਮੀਠੀ ਮਨਹਿ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਲੈਣ ਨ ਆਵਏ ॥
ଏହା ଜିଦଖୋର ବନି ମନକୁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ଏହି କାରଣରୁ ଜୀବକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ।

ਗ੍ਰਿਹ ਬਨਹਿ ਤੀਰੈ ਬਰਤ ਪੂਜਾ ਬਾਟ ਘਾਟੈ ਜੋਹਨੀ ॥
ସେ ଘର, ବନ, ତଟ, ବ୍ରତ-ପୂଜା କରିବା ସମୟରେ, ସବୁସ୍ଥାନରେ ଛଳ କପଟ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਦਇਆ ਧਾਰਹੁ ਮੈ ਨਾਮੁ ਅੰਧੁਲੇ ਟੋਹਨੀ ॥੨॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମାତ୍ମା! ଦୟା କର, ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋ' ଭଳି ଅନ୍ଧର ଲଉଡି ସମାନ ଅଟେ॥2॥

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ନାଥ! ତୋଏଆ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋ' ଭଳି ଅନାଥର ରକ୍ଷା କର।

ਚਤੁਰਾਈ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ ਰੀਝਾਵਉ ਕਹਿ ਮੁਖਹੁ ॥
କୌଣସି ଚତୁରତା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ନିଜ ମୁଖରେ କିଛି କହି ତୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ କରି ପାରିବି।

ਨਹ ਚਤੁਰਿ ਸੁਘਰਿ ਸੁਜਾਨ ਬੇਤੀ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨਿ ਗੁਨੁ ਨਹੀ ॥
ମୁଁ ଚତୁର, କୁଶଳ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ। ମୁଁ ନିର୍ଗୁଣ ଅଟେ ଏବଂ ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ।

ਨਹ ਰੂਪ ਧੂਪ ਨ ਨੈਣ ਬੰਕੇ ਜਹ ਭਾਵੈ ਤਹ ਰਖੁ ਤੁਹੀ ॥
ନା ମୋର ରୂପ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅଛି ଆଉ ନା ହିଁ ସୁନ୍ଦର ନୟନ ଅଛି। ତୋତେ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋତେ ରଖ।

ਜੈ ਜੈ ਜਇਅੰਪਹਿ ਸਗਲ ਜਾ ਕਉ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਗਤਿ ਕਿਨਿ ਲਖਹੁ ॥
ହେ କରୁଣାପତି! ସମସ୍ତ ଲୋକମାନେ ତୋର ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତୋର ଗତି କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਸੇਵ ਸੇਵਕੁ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਮੋਹਿ ਰਖਹੁ ॥੩॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ସେବକ ଅଟେ, ମୋତେ ନିଜ ସେବାର ଅବସର ଦିଅ, ତୋତେ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷା କର।

ਮੋਹਿ ਮਛੁਲੀ ਤੁਮ ਨੀਰ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਸਰੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ ମୁଁ ମାଛ ଅଟେ ଆଉ ତୁ ପାଣି ଅଟୁ, ତୋ' ବିନା ମୁଁ କିପରି ବଞ୍ଚିବି?

ਮੋਹਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੁਮ੍ਹ ਬੂੰਦ ਤ੍ਰਿਪਤਉ ਮੁਖਿ ਪਰੈ ॥
ମୁଁ ଚାତକ ଆଉ ତୁ ବର୍ଷା ବୁନ୍ଦା ଅଟୁ। ମୁଁ ସେତେବେଳେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଏହି ବୁନ୍ଦା ମୋର ମୁଖରେ ପଡିଥାଏ।

ਮੁਖਿ ਪਰੈ ਹਰੈ ਪਿਆਸ ਮੇਰੀ ਜੀਅ ਹੀਆ ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ ॥
ଏହି ବୁନ୍ଦା ମୁଖରେ ପଡିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଥାଏ। ହେ ପ୍ରାଣପତି! ତୁ ମୋର ଜୀବନ ଆଉ ହୃଦୟ ଅଟୁ।

ਲਾਡਿਲੇ ਲਾਡ ਲਡਾਇ ਸਭ ਮਹਿ ਮਿਲੁ ਹਮਾਰੀ ਹੋਇ ਗਤੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ତୋର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମର ଗତି ହୋଇଯାଏ।

ਚੀਤਿ ਚਿਤਵਉ ਮਿਟੁ ਅੰਧਾਰੇ ਜਿਉ ਆਸ ਚਕਵੀ ਦਿਨੁ ਚਰੈ ॥
ଯେପରି ଚକ୍ୱିର ଆଶା ଥାଏ ଯେ ଦିନ ଉଦୟ ହେଉ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ଚିତ୍ତରେ ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଯେ ମୋର ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਮੇਲੀ ਮਛੁਲੀ ਨੀਰੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥੪॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଶାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମାଛ ଭାବେ ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ଜଳକୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ॥4॥

ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਹਮਾਰੇ ਭਾਗ ਘਰਿ ਆਇਆ ਪਿਰੁ ਮੇਰਾ ॥
ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଯେ ପ୍ରଭୁ ମୋର ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਸੋਹੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ਸਗਲਾ ਬਨੁ ਹਰਾ ॥
ମୋର ଘରର ଦ୍ୱାର ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସାରା ବଗିଚା ସବୁଜ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰ ਹਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਰਸੁ ਘਣਾ ॥
ସୁଖ ଦାତା ସ୍ୱାମୀ ମୋର ଜୀବନ ଖୁସି କରି ଦେଇଛନ୍ତି। ବର୍ତ୍ତମାନ ମନରେ ବଡ ଆନନ୍ଦ, ଖୁସି ଏବଂ ସ୍ୱାଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਨਵਲ ਨਵਤਨ ਨਾਹੁ ਬਾਲਾ ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਭਣਾ ॥
ମୋର ସୁକୁମାର ପତି ସର୍ବଦା ନବୀନ ଏବଂ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ମୁଁ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ତାହାଙ୍କ କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି?

ਮੇਰੀ ਸੇਜ ਸੋਹੀ ਦੇਖਿ ਮੋਹੀ ਸਗਲ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹਰਾ ॥
ମୋର ଶେଯ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଦେଖି ମୋର ସାରା ସଂଶୟ ଏବଂ ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪੈ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਅਪਰੰਪਰਾ ॥੫॥੧॥੩॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ଅପରାମ୍ପର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଆଶା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ||5||1||3||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ਮੰਗਲ
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ଛନ୍ତ ମଙ୍ଗଳ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଲୋକୁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ସୁੰਦର ସାਂତି ଦଇଆଲ ପ୍ରଭ ସରବ ସୁଖା ନିଧି ପୀଉ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ବଡ ସୁନ୍ଦର, ଶାନ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି, ଦୟାଳୁ ଏବଂ ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭ ਭੇਟਿਐ ਨਾਨਕ ਸੁਖੀ ਹੋਤ ਇਹੁ ਜੀਉ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ସୁଖ-ସାଗର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ଏହି ଜୀବନ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଏ ॥1॥

ਛੰਤ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਜਬ ਹੋਵੈ ਭਾਗੋ ਰਾਮ ॥
ଯେତେବେଳେ ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ, ସୁଖ-ସାଗର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਮਾਨਨਿ ਮਾਨੁ ਵਞਾਈਐ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਲਾਗੋ ਰਾਮ ॥
ନିଜ ନାମ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ହୁଅ।

ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਚਾਤੁਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਤਿਆਗੋ ਰਾਮ ॥
ନିଜ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ତ୍ୟାଗ କର।

ਨਾਨਕ ਪਉ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮ ਰਾਇ ਥਿਰੁ ਹੋਇ ਸੁਹਾਗੋ ਰਾਮ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ହେ ଜୀବାତ୍ମା! ରାମଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ସୋହାଗ ଅଟଳ ହୋଇଯିବ॥1॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ ਕਤ ਲਾਗੀਐ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਰਾਮ ॥
ଯାହାଙ୍କ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ମୃତ୍ୟୁ ସମାନ ଅଟେ, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆଉ କାହାକୁ କିପରି ନିଜର କରି ପାରିବି?

ਲਾਜ ਨ ਆਵੈ ਅਗਿਆਨ ਮਤੀ ਦੁਰਜਨ ਬਿਰਮਾਈਐ ਰਾਮ ॥
ଅବୁଝା ଜୀବକୁ ଲଜ୍ଜା ଆସେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଦୁର୍ଜନ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਕਰੇ ਕਹੁ ਕਤ ਠਹਰਾਈਐ ਰਾਮ ॥
ପତିତପାବନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି କିପରି ଶାନ୍ତି ମିଳି ପାରିବ?

ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਦਇਆਲ ਕੀ ਜੀਵਨ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਰਾਮ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଦୟାଳୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରି ହିଁ ଜୀବ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ॥2॥

ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ ਨ ਉਚਰਹਿ ਬਲਿ ਗਈਏ ਦੁਹਚਾਰਣਿ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ॥
ଏପରି ଦୁଶ୍ଚରିତ୍ରାକୁ ଜଳିଯିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਨਹ ਸੇਵਹੀ ਕਾਇਆ ਕਾਕ ਗ੍ਰਸਨਾ ਰਾਮ ॥
ଯଦି ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି କରି ନାହଁ, ଏହି କାୟାକୁ କାଉ ନିଜର ଗ୍ରାସ ବନାଇ ଥାଏ।

ਭ੍ਰਮਿ ਮੋਹੀ ਦੂਖ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕੋਟਿ ਜੋਨੀ ਬਸਨਾ ਰਾਮ ॥
ଭ୍ରମରେ ଭୁଲିଥିବା ପ୍ରାଣୀ ଏହି ଦୁଃଖକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯିଏ କୋଟି କୋଟି ଯୋନିରେ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਅਵਰੁ ਜਿ ਚਾਹਨਾ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਭਸਮਾ ਰਾਮ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁର ଅଭିଳାଷ କରିବା ବିଷ୍ଠାର କୀଡା ସମାନ ଅଟେ ॥3॥

ਲਾਇ ਬਿਰਹੁ ਭਗਵੰਤ ਸੰਗੇ ਹੋਇ ਮਿਲੁ ਬੈਰਾਗਨਿ ਰਾਮ ॥
ଦୁନିଆରେ ବୈରାଗୀ ବନି ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନାଇ ସେଥିରେ ମିଳନ କର।

ਚੰਦਨ ਚੀਰ ਸੁਗੰਧ ਰਸਾ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗਨਿ ਰਾਮ ॥
ଚନ୍ଦନ, ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର, ସୁଗନ୍ଧି, ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ଏବଂ ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ବିଷକୁ ତ୍ୟାଗ କର।

ਈਤ ਊਤ ਨਹ ਡੋਲੀਐ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਜਾਗਨਿ ਰਾਮ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଜାଗ୍ରତ ରୁହ, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਆਪਣਾ ਸਾ ਅਟਲ ਸੁਹਾਗਨਿ ਰਾਮ ॥੪॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି, ସେ ଅଟଳ ସୁହାଗିନୀ ବନି ଯାଇଛି||4||1||4||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବିଲାବଲୁ ମହଲା 5 ॥

ਹਰਿ ਖੋਜਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗੇ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ! ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କର।

ਗੁਨ ਗੋਵਿਦ ਸਦ ਗਾਈਅਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗੇ ਰਾਮ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਹੀ ਸੇਵੀਐ ਪਾਈਅਹਿ ਫਲ ਮੰਗੇ ਰਾਮ ॥
ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସର୍ବଦା ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ମିଳିଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਪਿ ਅਨਤ ਤਰੰਗੇ ਰਾਮ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ହିଁ ଜପ କର, ଯିଏ ଜୀବନ ରୂପୀ ଅନନ୍ତ ଲହଡି ଖେଳାନ୍ତି ॥1॥

ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ମୋତେ ସବୁକିଛି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ।

ਵਡਭਾਗੀ ਮੇਲਾਵੜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਰੁ ਚੀਨ੍ਹਾ ਰਾਮ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମୋ'ର ମିଳନ ହୋଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି।

ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਤਮ ਤੇ ਕਾਢਿਆ ਕਰਿ ਅਪੁਨਾ ਲੀਨਾ ਰਾਮ ॥
ସେ ମୋ' ବାହୁ ଧରି ମୋତେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାରରୁ ବାହାର କରି ନିଜର ବନାଇ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਸੀਨਾ ਰਾਮ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପି ହିଁ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ଏବଂ ମୋର ମନ ଓ ହୃଦୟ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕਹਿ ਸਕਉ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର କଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବି?

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਰਾਇਣੈ ਭਏ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਰਾਮ ॥
ସେହି ନାରାଯଣଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਸਭ ਇਛ ਪੁਜਾਮੀ ਰਾਮ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਜਪਿ ਹਰੇ ਸਭਹੂ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ହରିଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਰਸ ਭਿੰਨਿਅੜੇ ਅਪੁਨੇ ਰਾਮ ਸੰਗੇ ਸੇ ਲੋਇਣ ਨੀਕੇ ਰਾਮ ॥
ସେହି ନେତ୍ର ଶୁଭ ଅଟେ, ଯାହା ରାମଙ୍କ ନାମ-ରସରେ ଭିଜି ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਤ ਇਛਾ ਪੁੰਨੀਆ ਮਿਲਿ ਸਾਜਨ ਜੀ ਕੇ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋର ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਫੀਕੇ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଅମୃତ ରସ ପାଇ ଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମାୟା ରୂପୀ ବିଷର ସ୍ୱାଦ ଫିକା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਇਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮੀਕੇ ਰਾਮ ॥੪॥੨॥੫॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯେପରି ଜଳ ଜଳରେ ମିଳିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମାଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳିଯାଏ||4||2||5||9||

ਬਿਲਾਵਲ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪
ବିଲାବଲ ୱାର ମହଲା 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4 ॥

ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਵਿਆ ਕਰਿ ਨਾਦੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਰਾਗੁ ॥
ବିଲାବଲ ରାଗ ଗାନ କରି ଆମେ ଉତ୍ତମ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଛୁ।

ਉਪਦੇਸੁ ਗੁਰੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿਆ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ମନରେ ଧାରଣ କରି ନେଇଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੁ ॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ହରିନାମର ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਖਿੜਿਆ ਹਰਿਆ ਬਾਗੁ ॥
ମୋର ତନ-ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହୃଦୟ ରୂପୀ ବାଟିକା ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਗੁਰ ਚਾਨਣੁ ਗਿਆਨੁ ਚਰਾਗੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଆଲୋକ ପ୍ରକାଶ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਹਰਿ ਇਕ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮੁਖਿ ਲਾਗੁ ॥੧॥
ନାନକ ହରିଙ୍କୁ ଦେହି ହିଁ ଜୀବନ ପାଇଥାନ୍ତି, ହେ ହରି! ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶନ ଦିଅ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਤਬ ਹੀ ਕੀਜੀਐ ਜਬ ਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਨਾਮੁ ॥
ବିଲାବଲ ରାଗ ସେତେବେଳେ ଗାନ କରିବା ଉଚିତ, ଯେତେବଳେ ମୁଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଥାଏ।

ਰਾਗ ਨਾਦ ਸਬਦਿ ਸੋਹਣੇ ਜਾ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ରାଗ ଏବଂ ନାଦ ସବୁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଥାଏ।

ਰਾਗ ਨਾਦ ਛੋਡਿ ਹਰਿ ਸੇਵੀਐ ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥
ଯଦି ରାଗ ଓ ନାଦକୁ ଛାଡି ଭଗବାନଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ଦରବାରରେ ଆଦର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਚੂਕੈ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ସବୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ।

ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ଯେତେ ଜଗତ ଏଠାରେ ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହି ସେଥିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛୁ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈਐ ਆਪੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇଛୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରୁଅଛୁ।

ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਭਗਤਹੁ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇਆ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଚାଲ, ଶେଷରେ ସେ ହିଁ ମୁକ୍ତ କରାଇଥାନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିଛି, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ସେ ହରିନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਿਲਾਵਲੁ ਨ ਹੋਵਈ ਮਨਮੁਖਿ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପଡି ବିଲାବଲ ରାଗ ଗାନ କରିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ ତଥା ମନମୁଖୀ ଜୀବକୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਪਾਖੰਡਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਨਹਠਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਥਾਇ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇ ॥
ମନର ଜିଦି ସହିତ କର୍ମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ମିଳେନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਬੀਚਾਰੀਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମ-ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਕਟਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମାଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਰਿਹੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਪਿਆਰਿਹੋ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟଜନ! ତୁମେ ବିଲାବଲ ରାଗ ଗାନ କର, ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ଏହିପରି ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ରହିବ।

ਸਦਾ ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲ, ବିଲାବଲ ରାଗ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤੀ ਬਹਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ସତସଙ୍ଗରେ ମିଶି ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ନିଷ୍ଠା ସହିତ କର।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸੋ ਭਗਤਾ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹਰਿ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଥିବା ହରି ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕੋਈ ਹਰਿ ਕੈ ਵਸਿ ਭਗਤਾ ਕੈ ਅਨੰਦੁ ਘਰਿ ॥
ସବୁକିଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଶରେ ହିଁ ଅଛି ଏବଂ ଭକ୍ତର ଘରେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਾ ਮੇਲੀ ਸਰਬਤ ਸਉ ਨਿਸੁਲ ਜਨ ਟੰਗ ਧਰਿ ॥
ହରି ନିଜ ଭକ୍ତର ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਕਾ ਹੈ ਖਸਮੁ ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਚਿਤਿ ਕਰਿ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଭକ୍ତଜନ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੁਧੁ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਸਭ ਝਖਿ ਝਖਿ ਪਵੈ ਝੜਿ ॥੨॥
କୌଣସି ସାମାନ୍ୟ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ॥2॥

ସଲୋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ବ୍ରହ୍ମୁ ବିंଦହି ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣା ଜେ ଚଲହି ସତିଗୁର ଭାଇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ।

ଜିନ କୈ ହିରଦୈ ହରି ବସୈ ହଉମୈ ରୋଗୁ ଗବାଇ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଭଗବାନ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ଅହଙ୍କାରର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଗୁଣ ରବହି ଗୁଣ ସଂଗ୍ରହି ଜୋତୀ ଜୋତି ମିଲାଇ ॥
ଯିଏ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁଣ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାଏ, ସେ ପରମଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ଇସୁ ଜୁଗ ମହି ବିରଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରହ୍ମୁ ବିंଦହି ଚିତୁ ଲାଇ ॥
ଏହି ସଂସାରରେ ବିରଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ।

ନାନକ ଜିନ୍ କଉ ନଦରି କରେ ହରି ସଚା ସେ ନାମି ରହେ ଲିବ ଲାଇ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ସତିଗୁର କୀ ସେବ ନ କୀତୀଆ ସବଦି ନ ଲଗୋ ଭାଉ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ନାହିଁ ଆଉ ନା ଶବ୍ଦରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିଥାଏ,

ହଉମୈ ରୋଗୁ କମାବଣା ଅତି ଦୀରଘୁ ବହୁ ସୁਆଉ ॥
ତାହାକୁ ଅହଙ୍କାରର ଅତି ବଡ ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ଅନେକ ବିକାରର ସ୍ୱାଦରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ମନହଠି କରମ କମାବଣେ ଫିରି ଫିରି ଜୋନੀ ପାਇ ॥
ମନର ଜିଦି ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ବାରମ୍ବାର ଯୋନିରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ଗୁରମୁਖି ଜନମୁ ସଫଲୁ ହै ଜିସ ନੋ ଆପେ ଲਏ ମିଲାଇ ॥
ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ସଫଳ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ନାନକ ନଦରୀ ନଦରି କରେ ତା ନାମ ଧନୁ ਪଲै ପାਇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ନାମ ଧନ ହାସଲ କରିଥାଏ॥2॥

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ସଭ ବଡିଆଈଆ ହରି ନାମ ବିଚି ହରି ଗୁରମୁଖି ଧିଆଈଐ ॥
ହରିନାମରେ ସମସ୍ତ ଗୌରବ ଅଛି, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହରିଙ୍କ ଧାନ କରିବା ଉଚିତ।

ଜି ବସତୁ ମଂଗୀଐ ସାଈ ପାଈଐ ଜେ ନାମି ଚିତୁ ଲାଈଐ ॥
ଯଦି ନାମରେ ଚିତ୍ତ ଲାଗିଯାଏ, ମନୁଷ୍ୟ ଯେଉଁ ବସ୍ତୁର କାମନା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ତାହା ମିଳିଯାଏ।

ଗୁହଜ ଗଲ ଜୀଅ କୀ କୀଚୈ ସତିଗୁରୂ ପାସି ତା ସରବ ସୁਖୁ ପାଈଐ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ମନର ଗଭୀର କଥା କୁହାଯାଏ, ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ଗୁରୁ ପୂରା ହରି ଉପଦେସୁ ଦେଇ ସଭ ଭୁਖ ଲହି ଜାଈଐ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଜୀବକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସାରା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଜିସୁ ପୂରବି ହୋବୈ ଲିਖିଆ ସୋ ହରି ଗୁଣ ଗାଈଐ ॥୩॥
ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥3॥

ସଲୋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ସତିଗୁର ତେ ਖାଲୀ କୋ ନହୀ ମେରୈ ପ୍ରଭି ମେଲି ମିଲାਏ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସଂଯୋଗ ବନାଇ ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରସ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ସତିଗୁର କା ଦରସନୁ ସଫଲୁ ହୈ ଜେହା କୋ ଇଛେ ତେହା ଫଲୁ ପାਏ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସଫଳ ଅଟେ, ଯେପରି କାହାର କାମନା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସେପରି ହିଁ ଫଳ ମିଳିଥାଏ।

ଗୁର କା ସବଦୁ ଅଂମ୍ରିତୁ ହୈ ସଭ ତ୍ରିସନା ଭୁਖ ଗବାਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅମୃତ ଭଳି ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ତୃଷ୍ଣା ଓ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ହରି ରସୁ ପୀ ସଂତੋਖୁ ହୋଆ ସଚୁ ବସିଆ ମନି ଆਏ ॥
ହରିରସ ପାନ କରି ସନ୍ତୋଷ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଆଉ ମନରେ ସତ୍ୟର ନିବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସଚୁ ଧିଆਇ ଅମରା ପଦୁ ପାਇଆ ଅନହଦ ସବଦ ବଜାਏ ॥
ସତ୍ୟର ଧାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି।

ସଚୋ ଦହ ଦିସି ପସରିଆ ଗୁର କै ସହଜି ସୁଭାଏ ॥
ଦଶ ଦିଗରେ ସତ୍ୟର ହିଁ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି, ଏହି ଅବସ୍ଥା ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ନାନକ ଜିନ ଅଂଦରି ସଚୁ ହै ସେ ଜନ ଛପହି ନ କିସै ଦେ ଛପାଏ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ଏପରି ଭକ୍ତଜନ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇଯାନ୍ତି॥1॥

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ଗୁର ସେବା ତେ ହରି ପାଈଐ ଜା କଉ ନଦରି କରେਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ, ଯାହା ଉପରେ ସେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ମାନସ ତେ ଦେਵତେ ଭਏ ସଚୀ ଭଗତି ଜିସୁ ଦେਇ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଦେବତା ବନିଯାଇଛି।

ହଉମै ମାରି ମିଲାਇଅନୁ ଗୁର କै ସବଦି ସୁଚେਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଅହଂତ୍ୱ ନାଶ କରି ଈଶ୍ୱର ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ନାନକ ସହଜେ ମିଲି ରହେ ନାମୁ ୱଡਿਆਈ ଦେਇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ନାମ ରୂପୀ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାରେ ରହିଥାଏ॥2॥

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ଗୁର ସତିଗୁର ୱିଚି ନାୱै କୀ ୱଡੀ ୱଡਿਆਈ ହରି କରତै ଆਪି ୱଧਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ନାମର ଗୌରବ କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ବୃଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି।

ସେୱକ ସିଖ ସଭି ୱେਖି ୱେਖି ଜୀୱନ୍ି ଓନ୍ା ଅଂଦରି ହିରଦै ଭਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ଏହି ଗୌରବକୁ ଦେଖି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଏହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ନିଂଦକ ଦୁସଟ ୱଡਿਆਈ ୱେਖି ନ ସକନି ଓନ୍ା ପରାਇਆ ଭଲା ନ ସୁਖਾਈ ॥
ପରନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ-ନିନ୍ଦୁକ ଗୁରୁଙ୍କ ବଡିମାକୁ ସହ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ତାହାକୁ ଅନ୍ୟର ଭଲ ଗୁଣ ପସନ୍ଦ ଆସେ ନାହିଁ।

ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਹੀ ਕੀ ਝਖ ਮਾਰੀ ਜਾ ਸਚੇ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରୀତି ବନି ରହିଥାଏ, କାହାର ବିରୋଧ ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿ ਗਲ ਕਰਤੇ ਭਾਵੈ ਸਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਈ ਸਭ ਝਖਿ ਝਖਿ ਮਰੈ ਲੋਕਾਈ ॥੪॥
ଯେଉଁ କଥା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ଦିନ ରାତି ବଢ଼ି ଚାଲିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆର ଲୋକ ଧକ୍କା ଖାଇଥାନ୍ତି ॥4॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਏਹ ਆਸਾ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕੀ ਜੋ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ଯିଏ ମୋହ-ମାୟାରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଥାଏ, ତାହାର ଦୈତ୍ୟଭାବର ଏହି ଆଶା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਲ੍ਹ੍ਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ନଶ୍ୱର ପଦାର୍ଥର ମୋହରେ ଫସି ଆମେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ ଆଉ ପ୍ରଭୁନାମକୁ ଭୁଲି ଆମେ ଦୁଃଖଭୋଗ କରୁଛୁ।

ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਜਨਮਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥
ମନମୁଖୀ ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ ହିଁ ଅନ୍ଧ ଅଟେ, ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ଦୁନିଆକୁ ଆସିଥାଏ ଓ ଯାଇଥାଏ ।

ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਏ ॥
ତାହାର କୌଣସି କାମ ସିଦ୍ଧ ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ପାଶ୍ଚାତାପ କରି ଚାଲିଯାଇଥାଏ ।

ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ଥାଏ, ତାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁ ନାମକୁ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨ੍ਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿ ਜਾਏ ॥੧॥
ନାମରେ ଲୀନ ରହୁଥିବା ଉପାସକ ସର୍ବଦା ସୁଖ ହାସଲ କରିଥାଏ ଏବଂ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଆନ୍ତି॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਜਗਿ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਮੋਹਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଆଶା ଏବଂ ଅଭିଳାଷ ଜଗତକୁ ମୋହି ନେବା ବାଲା ଅଟେ, ଯାହା ପୁରା ସଂସାରକୁ ମୋହିନିଏ।

ਸਭੁ ਕੋ ਜਮ ਕੇ ਚੀਰੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ਜੇਤਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥
ଜଗତର ସମସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁର ବଶରେ ଅଛନ୍ତି।

ਹੁਕਮੀ ਹੀ ਜਮੁ ਲਗਦਾ ਸੋ ਉਬਰੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଥାଏ, କେବଳ ସେ ହିଁ ବଞ୍ଚିଥାଏ, ଯାହାକୁ କର୍ତ୍ତା କ୍ଷମା କରିଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਹੁ ਮਨੁ ਤਾਂ ਤਰੈ ਜਾ ਛੋਡੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ଏହି ମନ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਮਾਰੇ ਨਿਰਾਸੁ ਹੋਇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥੨॥
ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ଜୀବ ନିଜ ଆଶା-ଅଭିଳାଷ ଦୂର କରି ବୈରାଗୀ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਥੈ ਜਾਈਐ ਜਗਤ ਮਹਿ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਸਾਈ ॥
ଏହି ଜଗତର ସବୁଠାରେ ପ୍ରଭୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਅਗੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਸਚਾ ਨਿਆਈ ॥
ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ କରୁଥିବା ପରମାତ୍ମା ପରଲୋକରେ ସର୍ବତ୍ର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଯିଏ ସତ୍ୟର ଅଟନ୍ତି।

ਕੂੜਿਆਰਾ ਕੇ ਮੁਹ ਫਿਟਕੀਅਹਿ ਸਚੁ ਭਗਤਿ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେଠାରେ ମିଥ୍ୟା ଲୋକକୁ ହିଁ ତିରସ୍କାର କରାଯାଇ ଥାଏ, ଭକ୍ତି କରୁଥିବା ସଚ୍ଚା ବ୍ୟକ୍ତିର ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚਾ ਨਿਆਉ ਹੈ ਸਿਰਿ ਨਿੰਦਕ ਛਾਈ ॥
ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ଇଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ନିନ୍ଦୁକର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଧୂଳି ପଡିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଆରାଧନା କରିଛି, ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥5॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸ ਕਰੇਇ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ଅନୁକମ୍ପା କରନ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਓਪਾਵਾ ਸਿਰਿ ਓਪਾਉ ਹੈ ਨਾਉ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଜୀବନର ସବୁ ଉପାୟ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ ଉପାୟ ଯେ ଜୀବକୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ।

ਅੰਦਰੁ ਸੀਤਲੁ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ ਪੈਨ੍ਣਾ ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਵਡਿਆਈ ਹੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ନାମାମୃତ ହିଁ ସେହି ଜୀବର ଖାଇବା-ପିନ୍ଧିବା ଅର୍ଥାତ ଜୀବନ ଆଚରଣ ବନିଯାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲୋକ ପରଲୋକରେ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਏ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ਪਾਇਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ହେ ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣ, ଏହିପରି ତୋତେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਸੁਖਦਾਤਾ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଇଶ୍ୱର ତୋର ମନରେ ସ୍ଥିତ ହେବେ ଏବଂ ତୋର ଅହଂତ୍ୱ ଏବଂ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ନାମାମୃତ, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର, ତାହାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਤਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਹ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਉਮਰਾਵ ਸਿਕਦਾਰ ਹਹਿ ਤਿਤਨੇ ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏ ॥
ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ବାଦଶାହ, ରାଜା ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕਰਾਵੈ ਸੁ ਓਇ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਹਰਿ ਕੇ ਅਰਥੀਏ ॥
ଯାହା କିଛି ଇଶ୍ୱର ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ। ବାସ୍ତବରେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନମୁଖ ଭିକାରି ଅଟେ।

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸਭਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਲਿ ਹੈ ਤਿਨਿ ਸਭਿ ਵਰਨ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗੋਲੇ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣ ਕਉ ਦੀਏ ॥
ଏପରି ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଥାଆନ୍ତି। ସେ ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣ, ଚାରି ସ୍ରୋତ ଏବଂ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଜୀବ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਕੀ ਐਸੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਸਭਿ ਮਾਰਿ ਕਢੀਏ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଦେଖ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନାର ମହିମା ଏତେ ଯେ ସେ କାୟା ରୂପୀ ନଗରୀରୁ ସବୁ ଶତ୍ରୁ-ଦୂତ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਆ ਭਗਤ ਜਨਾ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਰਖਿ ਲੀਏ ॥੬॥
ହରି ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ କୃପା କରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥6॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਧਿਆਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ਮਨਮੁਖੀਰ ਧਯਾਨ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿੰ, ਮਨਰੇ ਕਪਟ ਹੇਵਾ ਕਾਰਣਰੁ ਸਰ੍ਵਦਾ ਦੁਃਖ ਭੋਗ ਕਰਿਥਾਏ।

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਦੁਖੁ ਵਰਤੈ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ॥
ਸੇ ਦੁਃਖਰੇ ਹਿੰ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖଗ୍ରସ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରଲୋକରେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ।

ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇଯାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਅੰਦਰਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୁଣି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନରୁ ଭ୍ରମ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹੈ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସର୍ବଦା ହରି-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ତାହାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ, ସତ୍ୟ ହିଁ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଜପ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀର ମନରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਨਮੁਖ ਮੈਲੇ ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ମନରେ ମଇଳା ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏପରି ମୂର୍ଖ ମୃତ ସମାନ ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ଭାଇ, ଭକ୍ତଜନ! ଶୁଣ;

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਜਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਦਰਿ ਸੰਸਾ ਦੂਖੁ ਵਿਆਪੇ ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ ਨਿਤ ਮਾਰ ॥
ମନମୁଖୀର ମନରେ ସଂଶୟ ବନି ରହିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ତାହାକୁ ଦୁଖ ହିଁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸੁਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਗਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ରହିଥାଏ, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ମୋହ-ମାୟା ସହିତ ତାହାର ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥
ମନମୁଖୀର ବିଚାର ଏହା ଯେ ନା ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ନା ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਖੁਆਰ ॥੩॥
ତାହାକୁ ହରିଙ୍କ ନାମ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ନିଜର ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ହରାଇ ଥାଏ, ହେ ନାନକ! ଏପରି ଜୀବକୁ ଯମ ମାରି ମାରି ଧ୍ୱଂସ କରିଥାଏ॥3॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸਚੁ ਬਖਸੀਅਨੁ ਸੋ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ॥
ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଶାହ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଇଶ୍ୱର ଭକ୍ତି ଓ ସତ୍ୟର ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕੁ ਕਢਦਾ ਹੋਰਤੁ ਹਟਿ ਨ ਵਥੁ ਨ ਵੇਸਾਹੁ ॥
ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ମାନି ଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦୋକାନରେ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ମିଳେନାହିଁ, ନା ଏହାର ବ୍ୟାପାର ହୋଇଥାଏ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਲਏ ਵੇਮੁਖ ਭਸੁ ਪਾਹੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତଜନ୍ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ରାଶି ମିଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବିମୁଖ ଜୀବକୁ ଭସ୍ମ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ਹਰਿ ਭਗਤ ਹਹਿ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਤਿਨਾ ਨੇੜਿ ਨ ਜਾਹੁ ॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ହରିନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ ଆଉ ଯମ ରୂପୀ ଦୂତ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਲਦਿਆ ਸਦਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥੭॥
ଦାସ ନାନକ ମଧ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ଧନ ଆଣିଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱେ ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥7॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ଏହି ଯୁଗରେ ଭକ୍ତ ହିଁ ହରିଧନର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ତଥା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରମରେ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ରାତିଦିନ ନାମର ହିଁ ମନନ କରିଛି।

ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਉਦਾਸ ਹੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥
ସେ ବିଷ ରୂପୀ ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ନିଜ ଅହଂକାରକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛି।

ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਲ ਉਧਰੇ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳ ମଧ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେବା ବାଲା ମାତା ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭੁਲੇ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ਤ੍ਰਿਦੇਵ ਬ੍ਰਹ੍ਮਾ, ਵਿਸ਼੍ਣੁ ਏਵਂ ਸ਼ਿਵਸ਼ਙ੍ਕਰ ਤਥਾ ਰਜ ਗੁਣੀ ਮਨੁਸ਼੍ਯ, ਤਮ ਗੁਣੀ ਦੈਤ੍ਯ ਤਥਾ ਸਤ ਗੁਣੀ ਦੇਵਤਾ ਮਧ ਭ੍ਰਮਰੇ ਰਹਿਛ੍ਛਨ੍ਤਿ ਏਵਂ ਸੇ ਨਿਜ ਅਹਂਕਾਰ ਮਾਯ਼ਾਰ ਮੋਹ ਵ੍ਰੁਦ੍ਧਿ ਕਰਿਛ੍ਛਨ੍ਤਿ।

ਪੰਡਿਤ ਪੜਿ ਪੜਿ ਮੋਨੀ ਭੁਲੇ ਦ੍ਰੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਧਰ੍ਮ ਗ੍ਰਨ੍ਥਕੁ ਪਢਿ ਪਣ੍ਡਿਤ ਏਵਂ ਮੌਨਧਾਰੀ ਮੁਨਿ ਮਧ ਭ੍ਰਮਰੇ ਅਛ੍ਛਨ੍ਤਿ ਏਵਂ ਸੇ ਦੈਤ੍ਯਭਾਵਰੇ ਨਿਜ ਚਿਤ੍ਤ ਲਗਾਇਛ੍ਛਨ੍ਤਿ।

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੁਲੇ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ਯੋਗੀ, ਜਙ੍ਗਮ ਏਵਂ ਸ੍ਵਨ੍ਯ੍ਯਾਸੀ ਮਧ ਪਥਭ੍ਰਸ਼੍ਟ ਹੋਇਛ੍ਛਨ੍ਤਿ ਏਵਂ ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਵਿਨਾ ਕਾਹਾਕੁ ਮਧ ਪਰਮ ਤਤ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇਨਾਹਿଁ।

ਮਨਮੁਖ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੇ ਤਿਨ੍ੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮਰੇ ਫਸି ਭ੍ਰਮਰੇ ਅਛ੍ਛି, ਸର୍ਵਦਾ ਦੁਃਖੀ ਰਹିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਈ ਜਨ ਸਮਧੇ ਜਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ଜୀବ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ ଏବଂ ଇଶ୍ୱର କୃପା କରି ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ମିଳାଇ ନେଇଛ୍ଛନ୍ତି॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ବଶରେ ସବୁକିଛି ରହିଛି।

ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର; ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଇଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਨ ਖਟਿਓ ਸੇ ਦੇਵਾਲੀਏ ਜੁਗ ਮਾਹਿ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହରିନାମର ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ, ସେ ଏହି ଜଗତରେ ଦେବାଳିଆ ବନି ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭ ਜਗਤ ਮਹਿ ਕੋਈ ਮੁਹਿ ਥੁਕ ਨ ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਹਿ ॥
ସେ ସାରା ଜଗତରେ ମାଗି ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ କେହି ତାହାର ମୁହଁ ଉପରେ ଛେପ ମଧ୍ୟ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਪਰਾਈ ਬਖੀਲੀ ਕਰਹਿ ਆਪਣੀ ਪਰਤੀਤਿ ਖੋਵਨਿ ਸਗਵਾ ਭੀ ਆਪੁ ਲਖਾਹਿ ॥
ସେ ପର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ଭରସା ମଧ୍ୟ ହରାଇ ଥାଏ, ଏଣୁ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଅପଦସ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾਰਣਿ ਚੁਗਲੀ ਕਰਹਿ ਸੋ ਧਨੁ ਚੁਗਲੀ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਓਇ ਭਾਵੈ ਤਿਥੈ ਜਾਹਿ ॥
ଯେଉଁ ଧନ ପାଇଁ ସେ ଚୁଗଲି କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ଚୁଗୁଲି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସେହି ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରେନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਿਲੈ ਤਿਥਹੁ ਕਰਮਹੀਣ ਲੈ ਨ ਸਕਹਿ ਹੋਰ ਥੈ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਾਹਿ ॥੮॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରି-ଧନ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଜୀବ ଏହାକୁ ନେଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ଭ୍ରମଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ହରି-ଧନ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ॥୪॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପାଖରେ କଦାପି ସଂଶୟ ରହି ନଥାଏ ଆଉ ମନର ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯାହା କିଛି ହୋଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବିଷୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ତାହାଙ୍କ ନିବେଦନ ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜ ସେବକ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਣੀ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ କାଳକୁ ମଧ୍ୟ ଜିତିନିଏ ଏବଂ ତାହାର ଅଭିଳାଷ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਕਦੇ ਨ ਸੋਵੈ ਸਹਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਆਉ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ କେବେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ତଥା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਮੀਠਾ ਬੋਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ତାହାର ବାଣୀ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ସେ ବଡ ମଧୁର ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ଦିନରାତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਸੋਹਦੇ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ବଡ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਹਰਿ ਪਾਸਹੁ ਦੇਵਾਇਆ ॥
ହରି-ଧନ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ସମାନ ଅଟେ, ଗୁରୁ ସେହି ଧନ ନିଜ ସେବକକୁ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਜੇ ਕਿਸੈ ਕਿਹੁ ਦਿਸਿ ਆਵੈ ਤਾ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਮੰਗਿ ਲਏ ਅਕੈ ਕੋਈ ਕਿਹੁ ਦੇਵਾਏ ਏਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਜੋਰਿ ਕੀਤੈ ਕਿਸੈ ਨਾਲਿ ਨ ਜਾਇ ਵੰਡਾਇਆ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅନ୍ୟର କୌଣସି ହରି-ଧନ ଦେଖାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ତାହା ଠାରୁ କିପରି ମାଗି ପାରିବ, ଏହି ହରି-ଧନ ବାଣ୍ଟିବା ପାଇଁ ହୋଇ ନଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਲਾਏ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨ ਕੀ ਵੰਡ ਹਥਿ ਆਵੈ ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਤੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ଏହାର ଅର୍ଥ ଏହା ଯେ ହରି-ଧନ ପାଇଁ ଯାଚନା କରି ପାରିବ, କିନ୍ତୁ ଜବରଦସ୍ତି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଏହି ହରି-ଧନ ସେହି ମନୁଷ୍ୟର ହାତକୁ ଆସିଥାଏ, ଯାହାର ଶ୍ରଦ୍ଧା ହରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ବିଧାତା ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖିଛନ୍ତି।

ਇਸੁ ਹਰਿ ਧਨ ਕਾ ਕੋਈ ਸਰੀਕੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਖਤੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਕੈ ਸੀਵ ਬੰਨੈ ਰੋਲੁ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕੋ ਹਰਿ ਧਨ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਮੁਹੁ ਹਰਿ ਚਹੁ ਕੁੰਡਾ ਵਿਚਿ ਕਾਲਾ ਕਰਾਇਆ ॥
ଏହି ହରି-ଧନର କେହି ଭାଗୀଦାରୀ ନାହାନ୍ତି, ଏହାର କୌଣସି ସୀମା-ବନ୍ଧନ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ଏହାର କୌଣସି ବିବାଦ ଅଛି, କେହି ହରି-ଧନର ନିନ୍ଦା କରିଲେ ଚାରି ଦିଗରେ ତାହାର ମୁହଁ କଳା ପଡିଯାଏ।

ਹਰਿ ਕੇ ਦਿਤੇ ਨਾਲਿ ਕਿਸੈ ਜੋਰੁ ਬਖੀਲੀ ਨ ਚਲਈ ਦਿਹੁ ਦਿਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥੯॥
ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ଧନ ପାଖରେ କାହାର ଜୋର ଏବଂ ଇର୍ଷା ଚାଲେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଅତ୍ୟଧିକ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ॥୨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਰਖਿ ਲੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଏହି ଜଗତ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳୁଅଛି, ଏଣୁ କୃପା କରି ଏହାର ରକ୍ଷା କର।

ਜਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਉਬਰੈ ਤਿਤੈ ਲੈਹੁ ਉਬਾਰਿ ॥
ଯେପରି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ରକ୍ଷା କର।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖੁ ਵੇਖਾਲਿਆ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ନାନକ ଅବରୁ ନ ସୁଝଈ ହରି ବିନୁ ବଖସଣହାରୁ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି କ୍ଷମାଶୀଳ ନଜର ଆସୁ ନାହାନ୍ତି॥1॥

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ହଉମै ମାଇଆ ମୋହଣੀ ଦୂଜै ଲଗୈ ଜାଇ ॥
ଅହଂତ୍ୱ ରୂପୀ ମାୟା ଦୁନିଆକୁ ମୋହି ନାବା ବାଲା ଅଟେ, ଏହି କାରଣରୁ ଜୀବ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ନା ଇହ ମାରੀ ନ ମରै ନା ଇହ ହଟି ବିକାଇ ॥
ଏହାକୁ ନା ମାରି ଦିଆଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ନା କୌଣସି ଦୋକାନରେ ବିକ୍ରି କରାଯାଇ ପାରେ।

ଗୁର କୈ ସବଦି ପରଜାଲੀଐ ତਾ ଇହ ବିଚହୁ ଜାଇ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂକାର ଜଳାଇ ଦିଆଗଲେ ଏହା ମନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ତନୁ ମନୁ ହୋବୈ ଉଜଲਾ ନାମୁ ବସୈ ମନି ଆଇ ॥
ଅହଂକାର ଦୂର ହେବା ଦ୍ୱାରା ତନ-ମନ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ନାମର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ମାଇଆ କା ମାରਣୁ ସବଦୁ ହै ଗୁରମୁଖି ପାଇଆ ଜାଇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ ହିଁ ମାୟାର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ସତିଗୁର କୀ ବଡିଆଈ ସତିଗୁରି ଦିତੀ ଧୁରହୁ ହୁକਮୁ ବୁझି ନੀସਾਣୁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳିଥିବା ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ଗୁରୁ ଅମର ଦାସଙ୍କୁ ନାମ ରୂପୀ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇ ସଦଗୁରୁ ବନିବାର ଗୌରବ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ପୁତੀ ଭਾତੀଈ ଜାବਾଈ ସକੀ ଅଗହୁ ପିଛହୁ ଟୋଲି ଡିଠਾ ଲਾହିଓନୁ ସਭନਾ କਾ ଅਭਿਮਾନୁ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ନିଜ ପୁତ୍ର ଓ ଅନ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟଙ୍କୁ ଭଲଭାବେ ପରଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଅଭିମାନ ବାହାର କରି ଦେଇଥିଲେ।

ଜିਥै କୋ ବେਖै ତਿਥै ମେରਾ ସତିଗୁରୁ ହରି ବਖସିଓସୁ ସਭୁ ଜହਾନୁ ॥
ଯେଉଁଠି କେହି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେଠାରେ ମୋର ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଥିଲେ, ପରମାତ୍ମା ସାରା ଦୁନିଆ ଉପରେ କୃପା କରିଥିଲେ।

ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨੋ ਮਿਲਿ ਮੰਨੇ ਸੁ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਿਝੈ ਜਿ ਵੇਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ਸੁ ਫਿਰੈ ਭਰਿਸਟ ਥਾਨੁ ॥
ଯାହାକୁ ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଲୋକ-ପରଲୋକ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ, ଯିଏ ଗୁରୁ-ବିମୁଖ ହୋଇଯାଏ, ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੈ ਵਲਿ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਸਜਣ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ସ୍ୱାମୀ ହରି ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ପକ୍ଷରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେହି ଚତୁର ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସଜ୍ଜନ ଅଟନ୍ତି।

ਪਉਦੀ ਭਿਤਿ ਦੇਖਿ ਕੈ ਸਭਿ ਆਇ ਪਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਲਾਹਿਓਨੁ ਸਭਨਾ ਕਿਅਹੁ ਮਨਹੁ ਗੁਮਾਨੁ ॥੧੦॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇଁ ସବୁ ସେବକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ସେବକ ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥10॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਕੋਈ ਵਾਹੇ ਕੋ ਲੁਣੈ ਕੋ ਪਾਏ ਖਲਿਹਾਨਿ ॥
କିଏ ହଳ କରିଥାଏ, କିଏ ଫସଲ କାଟିଥାଏ ଏବଂ କିଏ ଦାନା ବାହାର କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ ਕੋਈ ਖਾਇ ਨਿਦਾਨਿ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହା ବୁଝା ପଡେ ନାହିଁ ଯେ ଶେଷରେ ଏହି ଅନ୍ନକୁ କିଏ ଖାଇଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਤਰਿਆ ਸੋਇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସଂସାର ସାଗର ପାର ହୋଇଛି।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਦਇਆਲਿ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿਆ ॥
ଦୟାଳୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮਿਹਰਵਾਨਿ ਭਰਮੁ ਭਉ ਮਾਰਿਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଭ୍ରମ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

କାମ କ୍ରୋਧୁ ବିକରାଲୁ ଦୂତ ସଭି ହାରିଆ ॥
ମାୟାର ବିକରାଳ ଦୂତ କାମ-କ୍ରୋଧ ସବୁ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି।

ଅੰମ୍ରିତ ନାମୁ ନିଧାନୁ କੰଠି ଉରି ଧାରିଆ ॥
ମୁଁ ଅମୃତ ନାମ ରୂପୀ ଖଜଣା ନିଜ ହୃଦୟ ଓ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛି।

ନାନକ ସାਧୁ ସੰଗି ଜନମୁ ମରਣୁ ସଵାରିଆ ॥୧୧॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ଜନ୍ମ ମରଣ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି॥11॥

ସଲੋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ଜିନ୍ୀ ନାମୁ ବିସାରିଆ କୁੜେ କହਣ କହੰନ୍ି ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ତାହାକୁ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ହିଁ କୁହାଯାଏ।

ପੰଚ ଚୋର ତିନਾ ଘରୁ ମୁହନ୍ି ହଉମै ଅੰଦରି ସੰନ୍ି ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ଏହି ପାଞ୍ଚ ଚୋର ତାହାର ହୃଦୟ ଲୁଟିଛନ୍ତି।

ସାକତ ମୁਠେ ଦୁରମତୀ ହରି ରସୁ ନ ଜାਣੰନ୍ି ॥
ଦୁର୍ମତି ଶାକ୍ତ ଜୀବକୁ ଲୁଟି ଅଛି, ଏଥିପାଇଁ ସେମାନେ ହରି-ରସକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ଜିନ୍ୀ ଅੰମ୍ରିତୁ ଭରମି ଲୁਟାଇଆ ବିਖୁ ସିଉ ରଚହି ରଚੰନ୍ି ॥
ଯିଏ ଭ୍ରମରେ ଫସି ଯାଇଛି, ସେ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ଦୁସਟା ସେତୀ ପିରହੜୀ ଜନ ସିଉ ବਾଦୁ କରੰନ୍ି ॥
ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ତାହାର ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଭକ୍ତଜନ ନିତ୍ୟ ଝଗଡା କରିଥାଏ।

ନାନକ ସାକତ ନରକ ମହି ଜମି ବਧେ ଦୁଖ ସହੰନ୍ି ॥
ହେ ନାନକ! ଯମ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଶାକ୍ତ ଜୀବ ନର୍କରେ ବଡ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିଥାଏ।

ପଇଐ କିରତି କମାਵଦେ ଜିਵ ରାଖହି ତିਵୈ ରହੰନ୍ି ॥୧॥
ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ କର୍ମ କରିଥାଏ ଆଉ ପରମାତ୍ମା ଯାହାକୁ ଯେପରି ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ସେ ରହିଥାଏ॥1॥

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ਜਿਨ੍ੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੇ ਤਿਸੁ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛି, ସେହି ଦୁର୍ବଳକୁ ବଳ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਤਿਸੁ ॥
ଯିଏ ସର୍ବଦା ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେ ସେ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଯମ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਕਵਲਾ ਸੇਵਕਿ ਤਿਸੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ରସ ବାସ କରିଥାଏ, ମାୟା ତାହାର ସେବିକା ବନିଯାଏ।

ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਇ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਤਿਸੁ ॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ବନିଯାଏ, ତାହାକୁ ପରମ ପଦାର୍ଥ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਵਸੈ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਤਿਸੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନ-ତନରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਰਸੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਤਿਸੁ ॥੨॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଏପରି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଠାରୁ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜੋ ਬੋਲੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸੁਣਿਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଯାହା କିଛି ବୋଲିଥାନ୍ତି, ତାହା ପରମେଶ୍ୱର ଶୁଣିଥାନ୍ତି।

ਸੋਈ ਵਰਤਿਆ ਜਗਤ ਮਹਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੁਖਿ ਭਣਿਆ ॥
ତାହା ହିଁ ଜଗତରେ ହୋଇଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହା ମୁଖରେ କହିଛନ୍ତି।

ਬਹੁਤੁ ਵਡਿਆਈਆ ਸਾਹਿਬੈ ਨਹ ਜਾਹੀ ਗਣੀਆ ॥
ମୋର ମାଲିକଙ୍କ ବହୁତ ବଡିମା ଅଛି, ଯାହା ଗଣା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸਚੁ ਸਹਜੁ ਅਨਦੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸਿ ਸਚੀ ਗੁਰ ਮਣੀਆ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ସତ୍ୟ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଅଛି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଶିକ୍ଷା ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ସମାନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਵਾਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਸਚੇ ਜਿਉ ਬਣਿਆ ॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ସଫଳ କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ସତ୍ୟ ବନିଛନ୍ତି॥12॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਦੂਰਿ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନାହିଁ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦୂର ହିଁ ଭାବିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਸਰੀ ਕਿਉ ਮਨੁ ਰਹੈ ਹਜੂਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଭୁଲି ଯାଇଛି, ତାହାର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ କିପରି ଲାଗି ପାରିବ?

ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਕੂਰਿ ॥
ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ଫସି ମନମୁଖୀ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଛି।

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਦੂਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ କ୍ଷମା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି॥1॥

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର, ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ତାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ॥
ନିତ୍ୟ ନାମର ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ, ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥
କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନାମର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ତାହାର ମନ-ତନରେ ପୁନଃ କୌଣସି ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕੋਈ ਨਿੰਦਕੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਫਿਰਿ ਸਰਣਿ ਗੁਰ ਆਵੈ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ କେହି ନିନ୍ଦୁକ ଅଛି, ପୁଣି ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਲਿ ਰਲਾਵੈ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ପୂର୍ବ ଦୋଷ କ୍ଷମା କରି ତାହାକୁ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାନ୍ତି।

ਜਿਉ ਮੀਹਿ ਵੁਠੈ ਗਲੀਆ ਨਾਲਿਆ ਟੋਭਿਆ ਕਾ ਜਲੁ ਜਾਇ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਸੁਰਸਰੀ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨੁ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥
ଯେପରି ବର୍ଷା ହେବା ପରେ ଗଳି, ନାଳ ଓ ନଦୀର ପାଣି ଗଙ୍ଗାରେ ମିଶିଯାଏ, ତାହା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਏਹ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਵੈਰ ਵਿਚਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਉਤਰੈ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਤੜ ਆਵੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଏହି ଗୁଣ ଅଛି ଯେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଲେ ମନୁଷ୍ୟର କ୍ଷୁଧା ଓ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନରେ ଶାନ୍ତି ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਅਚਰਜੁ ਦੇਖਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਸਾਹ ਕਾ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਮੰਨੈ ਸੁ ਸਭਨਾਂ ਭਾਵੈ ॥੧੩॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ହରିଙ୍କ କୌତୁକ ଦେଖ ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ମାନିଥାଏ, ତାହାକୁ ସବୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗନ୍ତି॥13॥1॥ଶୁଦ୍ଧ॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ॥
ବିଲାବଲୁ ବାଣୀ ଭାଗତଙ୍କ॥

ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ
କବୀର ଜୀଙ୍କ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਐਸੋ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਪੇਖਨਾ ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਈਹੈ ਰੇ ॥
ଏହି ସଂସାର ଏପରି ଅଦ୍ଭୁତ ଖେଳ ଯେ ଏଥିରେ କେହି ମଧ୍ୟ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ।

ਸੂਧੇ ਸੂਧੇ ਰੇਗਿ ਚਲਹੁ ਤੁਮ ਨਤਰ ਕੁਧਕਾ ਦਿਵਈਹੈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଜୀବ! ତୁ ଠିକ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲ, ଅନ୍ୟଥା ଯମ ବହୁତ ଧକ୍କା ଦେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਰੇ ਬੂਢੇ ਤਰੁਨੇ ਭਈਆ ਸਭਹੂ ਜਮੁ ਲੈ ਜਈਹੈ ਰੇ ॥
ହେ ଭାଇ! ବାଳକ, ବୃଦ୍ଧ ଏବଂ ଯୁବକ ସମସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଆନ୍ତି।

ਮਾਨਸੁ ਬਪੁਰਾ ਮੂਸਾ ਕੀਨੋ ਮੀਚੁ ਬਿਲਈਆ ਖਈਹੈ ਰੇ ॥੧॥
ବିଚରା ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ମୂଷା ବନି ଯାଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ରୂପୀ ବିଲେଇ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ॥1॥

ਧਨਵੰਤਾ ਅਰੁ ਨਿਰਧਨ ਮਨਈ ਤਾ ਕੀ ਕਛੂ ਨ ਕਾਨੀ ਰੇ ॥
କେହି ନିଜକୁ ଧନବାନ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଧନ ମାନି ପାରେ, କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ କାହାକୁ ଛାଡେ ନାହିଁ।

ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਸਮ ਕਰਿ ਮਾਰੈ ਐਸੋ ਕਾਲੁ ਬਡਾਨੀ ਰੇ ॥੨॥
ଯମ ଏତେ ବଳଶାଳୀ ଯେ ସେ ରାଜା ଏବଂ ପ୍ରଜାକୁ ଏକାଭଳି ଦେଖିଥାଏ ଓ ମାରିଥାଏ॥2॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਕ ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਏ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਕਥਾ ਨਿਰਾਰੀ ਰੇ ॥
ହରିଙ୍କ ଯେଉଁ ସେବକ ହରିଙ୍କ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ, ତାହାର କଥା ବଡ ନିରାଳ ଅଟେ।

ਆਵਹਿ ਨ ਜਾਹਿ ਨ ਕਬਹੂ ਮਰਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੰਗਾਰੀ ਰੇ ॥੩॥
ସେ ଜଗତର ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ତାହାର ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਲਛਿਮੀ ਮਾਇਆ ਇਹੈ ਤਜਹੁ ਜੀਅ ਜਾਨੀ ਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ମନ! ନିଜ ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରୂପୀ ମାୟାର ମୋହ ତ୍ୟାଗ କର।

ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਮਿਲਿਹੈ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ਰੇ ॥੪॥੧॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଶୁଣ; ଏହା ତ୍ୟାଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଇଶ୍ୱର ମିଳିଯିବେ॥4॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ ॥

ਬਿਦਿਆ ਨ ਪਰਉ ਬਾਦੁ ਨਹੀ ਜਾਨਉ ॥
ମୁଁ କୌଣସି ବିଦ୍ୟା ପଢେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ହିଁ ବାଦ-ବିବାଦ ଜାଣିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਥਤ ਸੁਨਤ ਬਉਰਾਨੋ ॥੧॥
ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ କଥନ କରି ଏବଂ ଶୁଣି ବାଉଳା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਮੇਰੇ ਬਾਬਾ ਮੈ ਬਉਰਾ ਸਭ ਖਲਕ ਸੈਆਨੀ ਮੈ ਬਉਰਾ ॥
ହେ ମୋର ବାବା! ମୁଁ ବାଉଳା ଅଟେ, ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ, ଏକ ମୁଁ ହିଁ ମୂର୍ଖ ଅଟେ।

ਮੈ ਬਿਗਰਿਓ ਬਿਗਰੈ ਮਤਿ ਅਉਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ବିଗିଡି ଯାଇଛି, ଦେଖ, ମୋ' ଭଳି ଆଉ କେହି ଯେପରି ବିଗିଡି ଯାଆନ୍ତୁ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪਿ ਨ ਬਉਰਾ ਰਾਮ ਕੀਓ ਬਉਰਾ ॥
ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ ବାଉଳା ବନି ନାହିଁ, ଏଣୁ ମୋର ରାମ ମୋତେ ବାଉଳା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਰਿ ਗਇਓ ਭ੍ਰਮੁ ਮੋਰਾ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁ ମୋର ଭ୍ରମ ଜଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥2॥

ਮੈ ਬਿਗਰੇ ਅਪਨੀ ਮਤਿ ਖੋਈ ॥
ମୁଁ ବିଗିଡି ଯାଇ ନିଜର ମତି ହରାଇ ଦେଇଛି, କିନ୍ତୁ

ਮੇਰੇ ਭਰਮਿ ਭੂਲਉ ਮਤਿ ਕੋਈ ॥੩॥
ମୋର ଭ୍ରମରେ କେହି ଭୁଲ ନାହିଁ॥3॥

ਸੋ ਬਉਰਾ ਜੋ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਨੈ ॥
ସେ ହିଁ ବାଉଳା ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਆਪੁ ਪਛਾਨੈ ਤ ਏਕੈ ਜਾਨੈ ॥੪॥
ଯଦି ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନିଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନିଏ॥4॥

ਅਬਹਿ ਨ ਮਾਤਾ ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਮਾਤਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଜୀବନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମତୁଆଲା ହୋଇନାହିଁ, ସେ ପୁଣି କେବେ ମଧ୍ୟ ମତୁଆଲା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰਾਮੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥੫॥੨॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ରାମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥5॥2॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ ਬਨ ਖੰਡ ਜਾਈਐ ਚੁਨਿ ਖਾਈਐ ਕੰਦਾ ॥
ଯଦି ଘର-ପରିବାର ତ୍ୟାଗ କରି କେହି ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିଥାଏ ଓ ସେଠାରେ କନ୍ଦମୂଳ ଖାଇଥାଏ,

ਅਜਹੁ ਬਿਕਾਰ ਨ ਛੋਡਈ ਪਾਪੀ ਮਨੁ ਮੰਦਾ ॥੧॥
ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ପାପୀ ଓ ମନ୍ଦ ମନ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରେ ନାହିଁ॥1॥

ਕਿਉ ਛੂਟਉ ਕੈਸੇ ਤਰਉ ਭਵਜਲ ਨਿਧਿ ਭਾਰੀ ॥
କିପରି ବର୍ତ୍ତି ପାରିବି, କିପରି ଏହି ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବି?

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਮੇਰੇ ਬੀਠੁਲਾ ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମୋର ରକ୍ଷା କର॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਖੈ ਬਿਖੈ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਤਜੀਅ ਨਹ ਜਾਈ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିକାରର ବାସନା ମୋ' ଦ୍ୱାରା ତ୍ୟାଗ କରାଯାଇ ପାରୁନାହିଁ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਾਖੀਐ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਲਪਟਾਈ ॥੨॥
ମୁଁ ଅନେକ ଯତ୍ନ କରି ମନକୁ ବାଧା ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହି ବାସନା ପୁଣି ଆସିଯାଏ॥2॥

ਜਰਾ ਜੀਵਨ ਜੋਬਨੁ ਗਇਆ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਨ ਨੀਕਾ ॥
ମୋର ଯୌବନର ବୟସ ଚାଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ କୌଣସି ଶୁଭ କର୍ମ କରିନାହିଁ।

ਇਹੁ ਜੀਅਰਾ ਨਿਰਮੋਲਕੋ ਕਉਡੀ ਲਗਿ ਮੀਕਾ ॥੩॥
ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ବାସନାରେ ଲାଗି ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥3॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੇਰੇ ਮਾਧਵਾ ਤੂ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ମାଧବ! ତୁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟୁ;

ਤੁਮ ਸਮਸਰਿ ਨਾਹੀ ਦਇਆਲੁ ਮੋਹਿ ਸਮਸਰਿ ਪਾਪੀ ॥੪॥੩॥
ତୋ' ଭଳି ଆଉ କେହି ଦୟାଳୁ ନାହାନ୍ତି ତଥା ମୋ' ଭଳି ଆଉ କେହି ପାପୀ ନାହାନ୍ତି ॥4॥3॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ ॥

ਨਿਤ ਉਠਿ ਕੋਰੀ ਗਾਗਰਿ ਆਨੈ ਲੀਪਤ ਜੀਉ ਗਇਓ ॥
କବୀରଙ୍କ ମାତା କହନ୍ତି ଯେ ନିତ୍ୟ କବୀର ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠି ପାତ୍ରରେ ପାଣି ଭରି ଆଣିଥାଏ ଏବଂ ଏପରି ତାହାର ଜୀବନ ବିତି ଯାଇଛି।

ਤਾਨਾ ਬਾਨਾ ਕਛੁ ਨ ਸੂਝੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਪਟਿਓ ॥੧॥
ତାହାକୁ ବୁଣିବା ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ସର୍ବଦା ହରିନାମର ରସରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ॥1॥

ਹਮਾਰੇ ਕੁਲ ਕਉਨੇ ਰਾਮੁ ਕਹਿਓ ॥
ଆମ କୁଳରେ କିଏ ରାମନାମ ଜପ କରିଛି?

ਜਬ ਕੀ ਮਾਲਾ ਲਈ ਨਿਪੂਤੇ ਤਬ ਤੇ ਸੁਖੁ ਨ ਭਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସେ ମାଳା ନେଇଛି, ସେବେ ଠାରୁ ଆମକୁ କୌଣସି ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇନାହିଁ ॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਨਹੁ ਜਿਠਾਨੀ ਸੁਨਹੁ ਦਿਰਾਨੀ ਅਚਰਜੁ ਏਕੁ ਭਇਓ ॥
ହେ ଜେଠାନୀ! ଶୁଣ; ହେ ଦେବରାଣୀ! ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣ; ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଘଟଣା ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ

ਸਾਤ ਸੂਤ ਇਨਿ ਮੁਡੀਂਏ ਖੋਏ ਇਹੁ ਮੁਡੀਆ ਕਿਉ ਨ ਮੁਇਓ ॥੨॥
ଏହି ବାଳକ ଆମର ସୂତା କାମ ବିଗାଡି ଦେଇଛି, ସେ କାହିଁକି ମରି ଯାଉ ନାହିଁ ॥2॥

ସରବ ସୁଖା କା ଏକୁ ହରି ସୁଆମୀ ସୋ ଗୁରି ନାମୁ ଦଇଓ ॥
କବୀର ନିଜ ମାତାକୁ ଉତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସର୍ବ ସୁଖର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ମୋର ଗୁରୁ ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି।

ସଂତ ପ୍ରହଲାଦ କୀ ପୈଜ ଜିନି ରାଖୀ ହରନାଖସୁ ନଖ ବିଦରିଓ ॥୩॥
ସେ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦର ସମ୍ମାନ ରଖିଥିଲେ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଦୈତ୍ୟକୁ ନଖରେ ଫାଡି ବଧ କରି ଦେଇଥିଲେ॥3॥

ଘର କେ ଦେଵ ପିତର କୀ ଛୋଡୀ ଗୁର କୋ ସବଦୁ ଲଇଓ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଘରର ଦେବତା ଏବଂ ପିତୃ ପୂଜା ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ନେଇଛି।

କହତ କବୀରୁ ସଗଲ ପାପ ଖଂଡନୁ ସଂତହ ଲୈ ଉଧରିଓ ॥୪॥୪॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଏକ ସେ ହିଁ ସର୍ବ ପାପର ଖଣ୍ଡନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସନ୍ଥ ତାହାଙ୍କୁ ଆପଣାଇ ନିଜର ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି॥4॥4॥

ବିଲାଵଲୁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

କୋଊ ହରି ସମାନି ନହୀ ରାଜା ॥
ହରିଙ୍କ ସମାନ କେହି ରାଜା ନାହାନ୍ତି।

ଏ ଭୂପତି ସଭ ଦିବସ ଚାରି କେ ଝୂଠେ କରତ ଦିବାଜା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଦୁନିଆର ସାରା ରାଜା ଚାରି ଦିନ ପାଇଁ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ନିଜର ମିଥ୍ୟା ରାଜ-ପ୍ରତାପ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ତେରୋ ଜନୁ ହୋଇ ସୋଇ କତ ଡୋଲୈ ତୀନି ଭଵନ ପର ଛାଜା ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯଦି କେହି ତୋର ଦାସ ହେବେ, ସେ କାହିଁକି ଭୟ କରିବ? ସେ ତିନି ଲୋକରେ ନିଜ ହୁକୁମ ଚଳାଇ ଥାଏ।

ହାଥୁ ପସାରି ସକୈ କୋ ଜନ କଉ ବୋଲି ସକୈ ନ ଅଂଦାଜା ॥୧॥
ତୋର ସେବକ ଉପରେ କେହି ମଧ୍ୟ ନିଜ ହାତ ଉଠାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତୋର ଶକ୍ତିର କୌଣସି କଳନା ହୋଇପାରେ ନାହିଁ॥1॥

ଚେତି ଅଚେତ ମୂੜ ମନ ମେରେ ବାଜେ ଅନହଦ ବାଜା ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ଯେପରି ତୋ' ଅନ୍ତରରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିବ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕੋ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਿਵਾਜਾ ॥੨॥੫॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ସଂଶୟ ଏବଂ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ପରମାତ୍ମା ମୋତେ ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ ଏବଂ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ଭଳି ବଡିମା ଦେଇଛନ୍ତି॥2॥5॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਹਮ ਤੇ ਬਿਗਰੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋତେ ରକ୍ଷା କର, ମୋ' ଦ୍ୱାରା ବଡ ଭୁଲ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੀਲੁ ਧਰਮੁ ਜਪੁ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਨੀ ਹਉ ਅਭਿਮਾਨ ਟੇਢ ਪਗਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନା ଚରିତ୍ରବାନ ବନି ପାରିଛି, ନା କୌଣସି ଧର୍ମ କରିଛି, ନା ଜପ କରିଛି, କେବଳ ଅଭିମାନରେ କୁପଥରେ ଚାଲିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਮਰ ਜਾਨਿ ਸੰਚੀ ਇਹ ਕਾਇਆ ਇਹ ਮਿਥਿਆ ਕਾਚੀ ਗਗਰੀ ॥
ନିଜର ଏହି କାୟାକୁ ଅମର ମାନି ତାହାର ପୋଷଣ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ମିଥ୍ୟା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି।

ਜਿਨਹਿ ਨਿਵਾਜਿ ਸਾਜਿ ਹਮ ਕੀਏ ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰਿ ਅਵਰ ਲਗਰੀ ॥੧॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଦୟା କରି ମୋତେ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲି ଦୁନିଆର ଲାଳସାରେ ଲାଗି ରହିଛି॥1॥

ਸੰਧਿਕ ਤੋਹਿ ਸਾਧ ਨਹੀ ਕਹੀਅਉ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ਤੁਮਰੀ ਪਗਰੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ମୁଁ ତୋର ଚୋର ଅଟେ ଆଉ ତୋର ସାଧୁ ବୋଲି କହିପାରେ ନାହିଁ, ମୁଁ ତୋର ଚରଣର ଶରଣରେ ପଡିଛି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਇਹ ਬਿਨਤੀ ਸੁਨੀਅਹੁ ਮਤ ਘਾਲਹੁ ਜਮ ਕੀ ਖਬਰੀ ॥੨॥੬॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଏହି ବିନତି ଶୁଣ; ମୋତେ ଯମରାଜର କୌଣସି ଖବର ଦିଅ ନାହିଁ॥2॥6॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਦਰਮਾਦੇ ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ମୁଁ ନିରୁପାୟ ହୋଇ ତୋର ଦରବାରକୁ ଆସିଛି।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਸੁਰਤਿ ਕਰੈ ਕੋ ਮੇਰੀ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ਖੋਲ੍ਹ੍ਹਿ ਕਿਵਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋ' ବିନା ଆଉ କିଏ ମୋର ଲାଳନ-ପାଳନ କରିବ? ମୋତେ ଦର୍ଶନ ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਮ ਧਨ ਧਨੀ ਉਦਾਰ ਤਿਆਗੀ ਸ੍ਰਵਨਨ੍ ਸੁਨੀਅਤੁ ਸੁਜਸੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰ ॥
ତୁମେ ବହୁତ ଧନବାନ, ଉଦାରଚିତ୍ତ ଏବଂ ତ୍ୟାଗୀ ଅଟ ଆଉ ନିଜ କାନରେ ତୁମର ହିଁ ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ।

ਮਾਗਉ ਕਾਹਿ ਰੰਕ ਸਭ ਦੇਖਉ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਹੀ ਤੇ ਮੇਰੋ ਨਿਸਤਾਰੁ ॥੧॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ କଣ ଦାନ ମାଗିବି? ମୁଁ ସବୁଙ୍କୁ କାଙ୍ଗାଳ ଦେଖିଥାଏ॥1॥

ਜੈਦੇਉ ਨਾਮਾ ਬਿਪ ਸੁਦਾਮਾ ਤਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਅਪਾਰ ॥
ଜୟଦେବ, ନାମଦେବ ଏବଂ ସୁଦାମ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଉପରେ ତୋର ଅପାର କୃପା ଅଛି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੁਮ ਸੰਮ੍ਰਥ ਦਾਤੇ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤ ਨ ਬਾਰ ॥੨॥੭॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଦାତା! ତୁ ସର୍ବ କଳା ସମର୍ଥ ଅଟୁ ଆଉ ଜୀବକୁ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଓ ମୋକ୍ଷ ତୁ ହିଁ ଦେଉ॥2॥7॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਡੰਡਾ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਖਿੰਥਾ ਆਧਾਰੀ ॥
ଯୋଗୀ ହାତରେ ଦଣ୍ଡ, କାନରେ ମୁଦ୍ରା ପିନ୍ଧି

ਭ੍ਰਮ ਕੈ ਭਾਇ ਭਵੈ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥੧॥
ବେଶଧାରୀ ବନି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥1॥

ਆਸਨੁ ਪਵਨ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਵਰੇ ॥
ହେ ବାଉଳା ଯୋଗୀ! ଯୋଗାଭ୍ୟାସର ଆସନ ଏବଂ ପ୍ରାଣାୟମର ସାଧନା ତ୍ୟାଗ କର।

ਛੋਡਿ ਕਪਟੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਭਜੁ ਬਵਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପାଗଳା! ଏହି କପଟ ତ୍ୟାଗ କରି ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਹ ਤੂ ਜਾਚਹਿ ਸੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਭੋਗੀ ॥
ଯେଉଁ ମାୟାକୁ ତୁ ମାଗିଥାଉ, ତାହାକୁ ତିନି ଲୋକର ଜୀବ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕੇਸੌ ਜਗਿ ਜੋਗੀ ॥੨॥੮॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜଗତରେ ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସଚ୍ଚା ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି॥2॥8॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਇਨ੍ ਮਾਇਆ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਚਰਨ ਬਿਸਾਰੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଏହି ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ଜୀବ ତୋର ଚରଣକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਿੰਚਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜਨ ਕਉ ਜਨ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਬੇਚਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ତିଳେମାତ୍ର ପ୍ରୀତି ତୋ' ପାଇଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇନାହିଁ, ସେ ବିଚରା କଣ କରି ପାରିବ?॥1॥ରୁହ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧਨੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਇਹ ਮਾਇਆ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਫੰਨੀ ॥
ଏହି ତନ, ଧନ, ମାୟା ସବୁ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଅକଲ ଓ ବୁଦ୍ଧି ସବୁ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕਉ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਬਾਂਧੇ ਆਪ ਬਚੰਨੀ ॥੧॥
ଏହି ମାୟାକୁ ନିଜ ବଶରେ ଭଲଭାବରେ ରଖ, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ବାନ୍ଧି ରହିଛି॥1॥

ਕਿਆ ਖੇਤੀ ਕਿਆ ਲੇਵਾ ਦੇਈ ਪਰਪੰਚ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨਾ ॥
ଚାଷ ହେଉ, ବ୍ୟାପାର ହେଉ, ସବୁ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ହିଁ ଅଟେ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇ ਅੰਤਿ ਬਿਗੂਤੇ ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਾ ॥੨॥੯॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଏବେ ମୋର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଆସି ଯାଇଛି, ଜୀବ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥9॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰ ਭੀਤਰੇ ਆਛੈ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ସରୋବରରେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ। ରୂପୀ ଅନୁପମ କମଳ ଖେଳୁଅଛି।

ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪੁਰਖੋਤਮੋ ਜਾ ਕੈ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪ ॥੧॥
ସେ ହିଁ ପରମଜ୍ୟୋତି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ ଓ ଆକାର ନଥାଏ॥1॥

ਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਜਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਰਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମନ! ଭ୍ରମ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର; ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସାରା ଜଗତର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਵਤ ਕਛੂ ਨ ਦੀਸਈ ਨਹ ਦੀਸੈ ਜਾਤ ॥
ଏହି ଆତ୍ମା ନା ଶରୀରକୁ ଆସିବା ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ ଆଉ ନା ଶରୀରରୁ ଯିବା ନଜର ଆସିଥାଏ।

ਜਹ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਤਹੀ ਜੈਸੇ ਪੁਰਿਵਨ ਪਾਤ ॥੨॥
କଇଁ ପତ୍ର ଭଳି ଏହି ଆତ୍ମା ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଛି, ସେଥିରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ଯିଏ ମାୟାକୁ ମିଥ୍ୟା ମାନି ତ୍ୟାଗ କରିଛି, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପାଇ ଯାଇଛି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੇਵਾ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੰਝਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੩॥੧੦॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ସ୍ମରଣ କର||3||10||

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ਗੋਬਿਦ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ଯେବେଠାରୁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି, ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੀਵਤ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਨਿਆ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଜୀବିତ ଭାବରେ ଶୂନ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਸੀ ਤੇ ਧੁਨਿ ਊਪਜੈ ਧੁਨਿ ਕਾਸੀ ਜਾਈ ॥
ଯେଉଁ ଧ୍ୱନି କଂସା ପାତ୍ରରୁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପୁନଃ ସେଥିରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

କାସୀ ଫୂଟୀ ପଂଡିତਾ ਧੁਨਿ କହਾं ਸਮਾਈ ॥੧॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ଯଦି କଂସା ପାତ୍ର ଫାଟି ଯାଏ, ଧ୍ୱନି କେଉଁଠି ରହିବ?॥1॥

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਸੰਧਿ ਮੈ ਪੇਖਿਆ ਘਟ ਹੂ ਘਟ ਜਾਗੀ ॥
ତ୍ରିକୁଟୀ ଉପରେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଥାଏ, ମୋର ଶରୀରରେ ଆତ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ।

ਐਸੀ ਬੁਧਿ ਸਮਾਚਰੀ ਘਟ ਮਾਹਿ ਤਿਆਗੀ ॥੨॥
ମୋର ଅନ୍ତରରେ ଏପରି ବୁଦ୍ଧି ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ମୋର ମନ ମୋର ଶରୀରରେ ବାସ କରି ତ୍ୟାଗୀ ବନିଯାଇଛି॥2॥

ਆਪੁ ਆਪ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਤੇਜ ਤੇਜੁ ਸਮਾਨਾ ॥
ମୁଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ପାରିଛି, ମୋର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ ਗੋਬਿਦ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥੩॥੧੧॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଏବେ ମୁଁ ଜାଣି ଦେଇଛି ଆଉ ମୋର ମନ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ମାନି ଯାଇଛି॥3॥11॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਸੋ ਜਨੁ ਕਿਉ ਡੋਲੈ ਦੇਵ ॥
ହେ ଦେବ! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ତୋର ଚରଣ କମଳ ବାସ କରିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି କିପରି ବିଚଳିତ ହେବ?

ਮਾਨੌ ਸਭ ਸੁਖ ਨਉ ਨਿਧਿ ਤਾ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਜਸੁ ਬੋਲੈ ਦੇਵ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭାବ, ତାହାର ହୃଦୟରେ ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ ଓ ନବନିଧି ବାସ କରିଛି, ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ॥ରୁହ॥

ਤਬ ਇਹ ਮਤਿ ਜਉ ਸਭ ਮਹਿ ਪੇਖੈ ਕੁਟਿਲ ਗਾਂਠਿ ਜਬ ਖੋਲੈ ਦੇਵ ॥
ହେ ଦେବ! ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ହୃଦୟରୁ କୁଟିଳତାର ଗଣ୍ଠି ଖୋଲି ଦେଇଥାଏ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ସେତିକି ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଯେ ତାହାକୁ ସବୁଥିରେ ପରମାତ୍ମା ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି।

ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਟਕੈ ਲੈ ਨਰਜਾ ਮਨੁ ਤੋਲੈ ਦੇਵ ॥੧॥
ସେ ବାରମ୍ବାର ନିଜ ମନକୁ ମାୟା ଠାରୁ ଆଣିଥାଏ ଏବଂ ବିବେକ ରୂପି ତରାଜୁ ନେଇ ମନକୁ ତଉଲିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଗୁଣ-ଅବଗୁଣ ଯାଞ୍ଚ କରିଥାଏ॥1॥

ਜਹ ਉਹੁ ਜਾਇ ਤਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਮਾਇਆ ਤਾਸੁ ਨ ਝੋਲੈ ਦੇਵ ॥
ସେତେବେଳେ ସେ ଯେଉଁଠି ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମାୟା ତାହାକୁ ବିଚଳିତ କରିପାରେ ନାହି।

କହି କବୀର ମେରା ମନୁ ମାନିଆ ରାମ ପ୍ରୀତି କୀଓ ଲୈ ଦେਵ ॥୨॥୧୨॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଯେବେ ଠାରୁ ରାମଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଯାଇଛି, ମୋର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||12||

ବିଲਾਵਲੁ ବାଣୀ ଭଗତ ନାମଦେਵ ଜୀ କୀ
ବିଲାବଲୁ॥

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଫଲ ଜନਮੁ ମୋ କଉ ଗୁର କୀନਾ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ଜନ୍ମ ସଫଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਿ ਸੁਖ ਅੰਤਰਿ ਲੀਨਾ ॥੧॥
ଏବେ ମୁଁ ଦୁଃଖକୁ ଭୁଲି ସୁଖରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ॥1॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਮੋ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨਾ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଜନ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜੀਵਨੁ ਮਨ ਹੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମନାମ ବିନା ମୋର ଜୀବନ ହୀନ ଥିଲା ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮਦੇਇ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਜਾਨਾਂ ॥
ନାମଦେବ ସ୍ମରଣ କରି ଜାଣିଛନ୍ତି ଆଉ

ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ ਜੀਉ ਸਮਾਨਾਂ ॥੨॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥2॥1॥

ਬਿਲਾਵਲੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਕੀ
ବିଲାବଲୁ ବାଣୀ ରବିଦାସ ଭକ୍ତଙ୍କ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦਾਰਿਦੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਕੋ ਹਸੈ ਐਸੀ ਦਸਾ ਹਮਾਰੀ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଆମର ଦଶା ଏପରି ଥିଲା ଯେ ଆମର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦେଖି ସମସ୍ତେ ହସୁଥିଲେ।

ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਕਰ ਤਲੈ ਸਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ' ହାତରେ ଅଠର ସିଦ୍ଧି ଅଛି, ଏହିସବୁ ତୋର ହି କୃପା ଅଟେ ॥1॥

ਤੂ ਜਾਨਤ ਮੈ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਭਵ ਖੰਡਨ ਰਾਮ ॥
ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା! ତୁ ଜାଣୁ ଯେ ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ।

ਸਗਲ ਜੀਅ ਸਰਨਾਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଏଣୁ ଜୀବ ତୋର ଶରଣ ନେଇଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਗਤਾ ਤਿਨ ਨਾਹੀ ਭਾਰੁ ॥
ଯିଏ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାର ପାପ ଭାର ରହେ ନାହିଁ।

ਊਚ ਨੀਚ ਤੁਮ ਤੇ ਤਰੇ ਆਲਜੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥
ଉଚ୍ଚ-ନୀଚ ସବୁ ଜୀବ ତୋର କୃପାରୁ ଏହି ଜଗତର ଜଞ୍ଜାଳରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି॥2॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਅਕਥ ਕਥਾ ਬਹੁ ਕਾਇ ਕਰੀਜੈ ॥
ରବିଦାସ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਜੈਸਾ ਤੂ ਤੈਸਾ ਤੁਹੀ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਦੀਜੈ ॥੩॥੧॥
ଯେପରି ତୁ ଅଟୁ, ସେପରି କେବଳ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟୁ, ତୋତେ କେଉଁ ଉପମା ଦିଆଯାଇ ପାରିବ||3||1||

ਬਿਲਾਵਲੁ ॥
ବିଲାବଲୁ ॥

ਜਿਹ ਕੁਲ ਸਾਧੁ ਬੈਸਨੌ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ କୁଳରେ ବୈଷ୍ଣବ ସାଧୁ ଜାତ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਬਰਨ ਅਬਰਨ ਰੰਕੁ ਨਹੀ ਈਸੁਰੁ ਬਿਮਲ ਬਾਸੁ ਜਾਨੀਐ ਜਗਿ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଉଚ୍ଚ ଜାତିର ଅଥବା ନୀଚ ଜାତିର ହେଉ, ସେ ଧନବାନ ଅଥବା ନିର୍ଦ୍ଧନ ହେଉ, ତାହାର ସୁଗନ୍ଧି ଏବଂ ଶୋଭା ସାରା ଜଗତରେ ପ୍ରସାର କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਬ੍ਰਹਮਨ ਬੈਸ ਸੂਦ ਅਰੁ ਖ੍ਰਤ੍ਰੀ ਡੋਮ ਚੰਡਾਰ ਮਲੇਛ ਮਨ ਸੋਇ ॥
କେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ଚାଣ୍ଡାଳ ଅଥବା ମଳିନ ମନ ବାଲା ମ୍ଳେଚ୍ଛ ହେଉ, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਤੇ ਆਪੁ ਤਾਰਿ ਤਾਰੇ ਕੁਲ ਦੋਇ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇ ପିତୃ ଏବଂ ମାତୃ ଦୁଇ କୁଳକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି॥1॥

ਧੰਨਿ ਸੁ ਗਾਉ ਧੰਨਿ ਸੋ ਠਾਉ ਧੰਨਿ ਪੁਨੀਤ ਕੁਟੰਬ ਸਭ ਲੋਇ ॥
ସେହି ଗାଁ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସେ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେହି ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସେ ରହିଥାନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ପବିତ୍ର ପରିବାର ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଯାହା ସହିତ ମିଶି ସେ ରହିଥାଏ ଆଉ ସେହି ସବୁ ଲୋକ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ସଂଗତି କରିଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਸਾਰ ਰਸੁ ਤਜੇ ਆਨ ਰਸ ਹੋਇ ਰਸ ਮਗਨ ਡਾਰੇ ਬਿਖੁ ਖੋਇ ॥੨॥
ଯିଏ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ରସ ପାନ କରିଛି ତଥା ଅନ୍ୟ ରସ ତ୍ୟାଗ କରିଛି, ସେ ହରି-ରସରେ ଲୀନ ହୋଇ ବିଷ ରୂପୀ ରସକୁ ନାଶ କରି ଦେଇଛି॥2॥

ਪੰਡਿਤ ਸੂਰ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਰਾਜਾ ਭਗਤ ਬਰਾਬਰਿ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ପଣ୍ଡିତ, ସୁରବୀର, ଛତ୍ରପତି ରାଜା ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଭକ୍ତର ସମକକ୍ଷ ନୁହନ୍ତି,

ਜੈਸੇ ਪੁਰੈਨ ਪਾਤ ਰਹੈ ਜਲ ਸਮੀਪ ਭਨਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜਨਮੇ ਜਗਿ ਓਇ ॥੩॥੨॥
ଯେପରି କଇଁ ଫୁଲ ଜଳ ନିକଟରେ ରହି ସବୁଜ ସତେଜ ଦେଖାଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ହରିଙ୍କ ସାହାରା ନେଇ ଖୁସି ରହିଥାଏ, ରବିଦାସ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଭକ୍ତର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ॥3॥2॥
||3||2||

ਬਾਣੀ ਸਧਨੇ ਕੀ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ
ବାଣୀ ସଘନ ରାଗ ବିଲାବଲୁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨ੍ਰਿਪ ਕੰਨਿਆ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਇਕੁ ਭਇਆ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥
ରାଜାଙ୍କ ପୁତ୍ରୀକୁ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଷ୍ଣୁ ରୂପ ଧାରଣ କରିଥିଲା।

ਕਾਮਾਰਥੀ ਸੁਆਰਥੀ ਵਾ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੧॥
ସେ କାମୁକ ଓ ସ୍ୱାର୍ଥୀ ଥିଲା, ହେ ହରି! କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ରଖିଥିଲ॥1॥

ਤਵ ਗੁਨ ਕਹਾ ਜਗਤ ਗੁਰਾ ਜਉ ਕਰਮੁ ਨ ਨਾਸੈ ॥
ହେ ଜଗତଗୁରୁ! ଯଦି ମୁଁ କରିଥିବା କର୍ମ ନାଶ ହେବ ନାହିଁ, ତୋର ମହିମାର କଣ ଅଭିପ୍ରାୟ ଅଟେ।

ਸਿੰਘ ਸਰਨ ਕਤ ਜਾਈਐ ਜਉ ਜੰਬੁਕੁ ਗ੍ਰਾਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ବିଲୁଆ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ, ସିଂହର ଶରଣରେ କାହିଁକି ଯିବା॥1॥ରୁହ॥

ਏਕ ਬੂੰਦ ਜਲ ਕਾਰਨੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
ବର୍ଷାର ଏକ ବୁନ୍ଦା ପାଇଁ ଚାତକ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰਾਨ ਗਏ ਸਾਗਰੁ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥
ଏହି ଲାଳସାରେ ଯଦି ପ୍ରାଣ ବାହାରିବା ପରେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ ମିଳିଯାଏ, ତାହା କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ॥2॥

ਪ੍ਰਾਨ ਜੁ ਥਾਕੇ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੈਸੇ ਬਿਰਮਾਵਉ ॥
ମୋର ପ୍ରାଣ ଥକି ଯାଇଛି, ଏବେ ଏହା ସ୍ଥିର ହେଉନାହିଁ, ମୁଁ କିପରି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବି?

ਬੂਡਿ ਮੂਏ ਨਉਕਾ ਮਿਲੈ ਕਹੁ ਕਾਹਿ ਚਢਾਵਉ ॥੩॥
ବୁଡି ମାରିବା ଅପେକ୍ଷା ଯଦି ନୌକା ମିଳିଯାଏ, ସେଥିରେ ମୁଁ କିପରି ଚଢିବି?॥3॥

ਮੈ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਹਉ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਆਹਿ ਨ ਮੋਰਾ ॥
ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ନଥିଲି, ନା ଏବେ ମୁଁ କିଛି ଅଛି ଆଉ ନା ମୋର କିଛି ଅଛି।

ਅਉਸਰ ਲਜਾ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਧਨਾ ਜਨੁ ਤੋਰਾ ॥੪॥੧॥

ହେ ମାଲିକ! ସଧନା ତୋର ଦାସ ଅଟେ, ଏବେ ମୋର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିବାର ସମୟ ଅଟେ, ରକ୍ଷା କର॥4॥1॥

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଓঁକାର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ସଦା ଶାଶ୍ୱତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਗੌਂਡ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ଚଉପଦୀ ମହଲା 4 ଘର 1॥

ਜੇ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਸ ਰਖਹਿ ਹਰਿ ਊਪਰਿ ਤਾ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਫਲ ਪਾਈ ॥
ହେ ଜୀବ! ଯଦି ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପର ଆଶା ରଖିବା, ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜੋ ਜੀਇ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭੁ ਘਾਲਿਆ ਕਿਸੈ ਕਾ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨ ਗਵਾਈ ॥
ଯାହା ତୋର ହୃଦୟରେ ଅଛି, ପରମାତ୍ମା ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି। ପ୍ରଭୁ ଏତେ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି ଯେ ସେ କେବେ କାହାର ପରିଶ୍ରମର ତିଳେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਕੀਜੈ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਸਭ ਮਹਿ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥
ହେ ମୋର ମନ! ସେହି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ଆଶା ରଖ, ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਸਾ ਕਰਿ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ଆଶା ରଖ,

ਜੋ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਆਸ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ ਸਾ ਨਿਹਫਲ ਆਸ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହା ଉପରେ ଆଶା ରଖିଥାନ୍ତି, ତାହାର ସେହି ଆଶା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਦੀਸੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਮਤ ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਲਗਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥
ସାରା ପରିବାର ମାୟାର ମୋହରେ ଆସିଥାଏ, ଏହି ପରିବାରର ଆଶାରେ ଲାଗି ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ କର ନାହିଁ।

ਇਨ੍ ਕੈ ਕਿਛੁ ਹਾਥਿ ਨਹੀ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਇਹਿ ਬਪੁੜੇ ਇਨ੍ ਕਾ ਵਾਹਿਆ ਕਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥
ପରିବାରର ଏହି ସଦସ୍ୟ ବଶରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ସବୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଶରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਸ ਕਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਪੁਨੇ ਕੀ ਜੋ ਤੁਝੁ ਤਾਰੈ ਤੇਰਾ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਛਡਾਈ ॥੨॥
ହେ ମୋର ମନ! ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶା କର, ଯିଏ ତୋତେ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ଆଉ ତୋର ସାରା ପରିବାରକୁ ମଧ୍ୟ ଯମ ଠାରୁ ଛଡାଇ ଦିଅନ୍ତି॥2॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਆਸ ਅਵਰ ਕਰਹਿ ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ ਮਤ ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਤੇਰੈ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ ਆਈ ॥
ਯਦਿ ਤੁ ਅਨ੍ਯ ਮਿਤ੍ਰ ਉਪਰੇ ਆਸ਼ਾ ਕਰੁ, ਤਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਿ ਮਨ ਬੁਝਿਨਿਏ ਯੇ ਏਹਾ ਤੋਰ ਕਾਮਰੇ ਆਸਿਵ ਨਾਹਿੁਂ।

ਇਹ ਆਸ ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਹੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਝੂਠੁ ਬਿਨਸਿ ਸਭ ਜਾਈ ॥
ਪਰ ਮਿਤ੍ਰਰ ਆਸ਼ਾ ਦੈਤ੍ਯਭਾਵ ਅਟੇ, ਯਾਹਾ ਮਿਥ੍ਯਾ ਹੇਵਾ ਕਾਰਣਰੁ ਏਕ ਕ੍ਸ਼ਣਰੇ ਹਿੁਂ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਯਾਏ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਸਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚੇ ਕੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਘਾਲਿਆ ਸਭੁ ਥਾਇ ਪਾਈ ॥੩॥
ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਨਿਜ ਸਚ੍ਚਾ ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪ੍ਰਭੁਙ੍କ ਆਸ਼ਾ ਕਰ, ਯਿਏ ਤੋਰ ਸਾਰਾ ਪਰਿਸ਼੍ਰਮ ਸਾਕਾਰ ਕਰਿਵੇ॥3॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਜੈਸੀ ਤੂ ਆਸ ਕਰਾਵਹਿ ਤੈਸੀ ਕੋ ਆਸ ਕਰਾਈ ॥
ਹੇ ਮੋਰ ਸ੍ਵਾਮੀ! ਏਹਿ ਆਸ਼ਾ ਏਵଂ ਅਭਿਲਾਸ਼ ਸਵੁ ਤੋਰ ਹਿੁਂ ਅਟੇ, ਤੁ ਯੇਪਰਿ ਆਸ਼ਾ ਕਰਾਉ, ਸੇਪਰਿ ਹਿੁਂ ਆਸ਼ਾ ਕੇਹਿ ਕਰਿਥਾਏ।

ਕਿਛੁ ਕਿਸੀ ਕੈ ਹਥਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਐਸੀ ਮੇਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ କେହି ଜୀବ ହାତରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਆਸ ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ ॥੪॥੧॥
ହେ ହରି! ନାନକଙ୍କ ଆଶା ତୁ ହିଁ ଜାଣିଛୁ ଆଉ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||1||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 4॥

ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵੀਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਜੋ ਖਿਨ ਮਹਿ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਰੇ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ଏପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ, ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମନନ କରିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ସବୁ ପାପ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੇ ਹਰਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕੀ ਆਸ ਕੀਜੈ ਤਾ ਹਰਿ ਨਿਹਫਲ ਸਭ ਘਾਲ ਗਵਾਸਾ ॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ କାହାର ଆଶା କର, ସାରା ପରିଶ୍ରମ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਸੇਵਿਹੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸੁ ਸੇਵਿਐ ਸਭ ਭੁਖ ਲਹਾਸਾ ॥੧॥
ହେ ମୋର ମନ! ସୁଖର ଦାତା, ସ୍ୱାମୀ ହରିଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସାରା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯିବ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਊਪਰਿ ਕੀਜੈ ਭਰਵਾਸਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା ରଖିବା ଉଚିତ।

ਜਹ ਜਾਈਐ ਤਹ ਨਾਲਿ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਪੈਜ ਰਖੈ ਜਨ ਦਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠିକୁ ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ମୋର ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି। ହରି ଭକ୍ତଜନ ଏବଂ ଦାସର ସମ୍ମାନ ସର୍ବଦା ରଖିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੇ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਹੁ ਅਵਰਾ ਪਹਿ ਤਾ ਆਰੌ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਬਹੁ ਬਹੁਤੁ ਕਢਾਸਾ ॥
ଯଦି ଆମେ ନିଜ ଦୁଃଖ ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟକୁ କହିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଦୁଃଖ ଶୁଣାଇ ଥାଏ।

ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਹੁ ਹਰਿ ਅਪੁਨੇ ਸੁਆਮੀ ਪਹਿ ਜੋ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੇ ਦੂਖ ਤਤਕਾਲ ਕਟਾਸਾ ॥
ଏଥିପାଇଁ ନିଜ ଦୁଃଖ ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ହରିଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ କୁହ, ଯିଏ ତୋର ଦୁଃଖ ତତ୍କାଳ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଦେବେ।

ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਅਪਨੀ ਬਿਰਥਾ ਅਵਰਾ ਪਹਿ ਕਹੀਐ ਅਵਰਾ ਪਹਿ ਕਹਿ ਮਨ ਲਾਜ ਮਰਾਸਾ ॥੨॥
ହେ ମନ! ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ଦୁଃଖ ଆଉ କାହା ଆଗରେ କହିବା ଅର୍ଥ ବୁଡି ମରିବା ଅଟେ॥2॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰੈ ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਮਿਤ੍ਰ ਭਾਈ ਦੀਸਹਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸਭਿ ਅਪਨੈ ਸੁਆਇ ਮਿਲਾਸਾ ॥
ହେ ମନ! ସଂସାରର ଯେଉଁ ପରିବାର, ମିତ୍ର, ଭାଇ ଆଦି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਉਨ੍ ਕਾ ਸੁਆਉ ਹੋਇ ਨ ਆਵੈ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਨੇੜੈ ਕੋ ਨ ਢੁਕਾਸਾ ॥
ଯେଉଁ ଦିନ ତାହାର ସ୍ୱାର୍ଥ ତୋ' ଠାରେ ପୁରା ହୋଇନାହିଁ, ସେମାନେ ତୋ' ପାଖକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜੋ ਤੁਧੁ ਉਪਕਰੈ ਦੂਖਿ ਸੁਖਾਸਾ ॥੩॥
ହେ ମୋର ମନ! ଦିନରାତି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର; ଯିଏ ତୋ' ଉପରେ ଉପକାର କରି ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି॥3॥

ਤਿਸ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਕਿਉ ਕੀਜੈ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ ਰਖਿ ਨ ਸਕਾਸਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ତାହାର ଉପରେ କିପରି ଭରସା କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯିଏ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ରକ୍ଷା କରିପାରିବେ ନାହିଁ?

ਹਰਿ ਜਪੁ ਮੰਤੁ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਲੈ ਜਾਪਹੁ ਤਿਨ੍ ਅੰਤਿ ਛਡਾਏ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਿਤਾਸਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ନେଇ ହରି ମନ୍ତ୍ର ଜପ କର, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହରି ତାହାକୁ ଯମ ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର ଚିତ୍ତରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ବାସ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਇਹੁ ਛੁਟਣ ਕਾ ਸਾਚਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥੪॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭକ୍ତଜନ! ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କର; ଯମ ଠାରୁ ବର୍ତ୍ତିବା ପାଇଁ ସେ ସଚ୍ଚା ଭରସା ଅଟନ୍ତି||4||2||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਦਾ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੀਤਲ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସଦା ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ବହୁତ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਜੈਸੇ ਸਕਤਿ ਸੂਰੁ ਬਹੁ ਜਲਤਾ ਗੁਰ ਸਸਿ ਦੇਖੇ ਲਹਿ ਜਾਇ ਸਭ ਤਪਨਾ ॥੧॥
ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ମାୟା ସହିତ ମନ ଜଳିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରମା ରୂପୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ସାରା ତାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਦਿਨੁ ਧਿਆਇ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନିତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର।

ਜਹਾ ਕਹਾ ਤੁਝੁ ਰਾਖੈ ਸਭ ਠਾਈ ਸੋ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਤੂ ਅਪਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁସ୍ଥାନରେ ତୋର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତୁ ସଦା ଉପାସନା କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਮਹਿ ਸਭਿ ਨਿਧਾਨ ਸੋ ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਹਰਿ ਰਤਨਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଯିଏ ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜପ କରି ଚାଲ ତଥା ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରି ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ସନ୍ଧାନ କର।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਣ ਮਲਹੁ ਹਰਿ ਦਸਨਾ ॥੨॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ସେ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇଛି, ହରିଙ୍କ ସେହି ଦାସର ଚରଣର ସେବା କର॥2॥

ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵਹੁ ਓਹੁ ਊਤਮੁ ਸੰਤੁ ਭਇਓ ਬਡ ਬਡਨਾ ॥
ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିପାରି ରାମ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ରାମ ରସ ପାଇ ସେ ଉତ୍ତମ ସନ୍ଥ ଏବଂ ମହାନ ବନି ଯାଇଛି।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਵਧਾਈ ਓਹੁ ਘਟੈ ਨ ਕਿਸੈ ਕੀ ਘਟਾਈ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲਨਾ ॥੩॥
ନିଜର ସେହି ସେବକର ବଡିମା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ବଢାଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହା କେବେ କମେ ନାହିଁ॥3॥

ਜਿਸ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸੋ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਨਿਤ ਕਰ ਜੁਰਨਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ସର୍ବ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ, ନିତ୍ୟ ହାତ ଯୋଡି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਇਕੁ ਦੀਜੈ ਨਿਤ ਬਸਹਿ ਰਿਦੈ ਹਰੀ ਮੋਹਿ ਚਰਨਾ ॥੪॥੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ମୁଁ କେବଳ ଏହି ଦାନ ଚାହିଁ ଥାଏ ଯେ ତୋର ସୁନ୍ଦର ଚରଣ ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରୁଅଛି||4||3||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 4॥

ਜਿਤਨੇ ਸਾਹ ਪਾਤਿਸਾਹ ਉਮਰਾਵ ਸਿਕਦਾਰ ਚਉਧਰੀ ਸਭਿ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾਣੁ ॥
ଦୁନିଆରେ ଯେତେ ଶାହ-ବାଦଶାହ, ଶର୍ଦ୍ଧର ଓ ଚୌଧୁରୀ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ନଶ୍ୱର ଏବଂ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਤਿਸੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੧॥
ଏକମାତ୍ର ଅନଶ୍ୱର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଏବଂ ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ହେ ମୋର ମନ! ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਭਜੁ ਸਦਾ ਦੀਬਾਣੁ ॥
ହେ ମନ! ହରି-ନାମର ଭଜନ କର, ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਹਰਿ ਮਹਲੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਦਾ ਤਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ମହଲ ପାଇନିଏ, ତାହାଙ୍କ ବଳ ଯେତେ ଆଉ କାହାର ସେତେ ବଳ ନଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਤਨੇ ਧਨਵੰਤ ਕੁਲਵੰਤ ਮਿਲਖਵੰਤ ਦੀਸਹਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਭਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭ ਕਚਾਣੁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଯେତେ ମଧ ଧନବାନ ଅଛନ୍ତି, ଉଚ୍ଚ କୁଳୀନ ବାଲା ମଧ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି କୁସୁମ ଫୁଲର କଚା ରଙ୍ଗ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਦਾ ਸੇਵਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਤੂ ਮਾਣੁ ॥੨॥
ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ମାୟାତୀତ ହରିଙ୍କ ସେବା କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ହାସଲ କରିବ॥2॥

ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਖਤ੍ਰੀ ਸੂਦ ਵੈਸ ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮ ਹਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ਸੋ ਪਰਧਾਨੁ ॥
ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର ଚାରି ଜାତି ଆଉ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ, ଗୃହସ୍ଥ, ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଚାରି ଆଶ୍ରମ ଅଛି, ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ଦୁନିଆରେ ପ୍ରଧାନ ଅଟେ।

ਜਿਉ ਚੰਦਨ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਹਿਰਡੁ ਬਪੁੜਾ ਤਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਪਤਿਤ ਪਰਵਾਨੁ ॥੩॥
ଯେପରି ଚନ୍ଦନ ଗଛ ନିକଟରେ ଥିବା ଜଡା ଗଛ ମଧ୍ୟ ସୁଗନ୍ଧିତ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସତସଙ୍ଗତିରେ ପାପୀ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਓਹੁ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਸਭ ਤੇ ਸੂਚਾ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਭਗਵਾਨੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੈ ਜੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਨੀਚੁ ਜਾਤਿ ਸੇਵਕਾਨੁ ॥੪॥੪॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇଥାଏ, ହୁଏତ, ସେ ନୀଚ ଜାତିର ସେବକ ହୋଇଥାଉ||4||4||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭਤੈ ਵਰਤੈ ਜੇਹਾ ਹਰਿ ਕਰਾਏ ਤੇਹਾ ਕੋ ਕਰਈਐ ॥
ଇଶ୍ୱର ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି, ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅଛି, ସେପରି ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤੁਧਨੋ ਸਭ ਦੂ ਰਖਿ ਲਈਐ ॥੧॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସର୍ବଦା ଉପାସନା କର, ଯିଏ ତୋତେ ସବୁ ଦୁଖରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਪੜਈਐ ॥
ହେ ମନ! ହରିଙ୍କ ଜପ କର, ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପୂଜା କର।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲਿ ਨ ਸਾਕੈ ਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾਇਤੁ ਕੜਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ହରିଙ୍କ ବିନା କେହି ମାରିବା ଏବଂ ଜୀବିତ କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି, କାହିଁକି ଡରୁ ଅଛୁ?॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਰਤੈ ਵਿਚਿ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ ਧਰਈਐ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ସେହି ରଚୟିତା ହରି ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ସେଥିରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਏਕੋ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਏਕੁ ਬੁਲਾਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਏਕੁ ਦਿਖਈਐ ॥੨॥
ଏକ ହରି ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବୋଲିବା ଏବଂ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହିଁ ସେହି ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ପାରନ୍ତି॥2॥

ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਨਾਲੇ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ ਕਹੁ ਤਿਸੁ ਪਾਸਹੁ ਮਨ ਕਿਆ ਚੋਰਈਐ ॥
ହେ ମନ! କୁହ, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ କଣ ଚୋରା ଯାଇ ପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ଆମର ହୃଦୟରେ ଏବଂ ବାହାରେ ଜଗତରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ନਿਹਕਪਟ ਸੇਵਾ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਈਐ ॥੩॥
ହେ ମନ! ଯଦି ନିଷ୍କପଟ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ଜୀବନର ସର୍ବ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਜਿਸ ਦੈ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੋ ਸਭ ਦੂ ਵਡਾ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਅਈਐ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାର ବଶରେ ସବୁକିଛି ଅଛି ଆଉ ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਹੈ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਤੂ ਤੁਧੁ ਲਏ ਛਡਈਐ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ହରି ତୋ' ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ତୁ ସଦା ତାହାଙ୍କ ମନନ କର, ସେ ତୋତେ ଯମ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଦେବେ||4||5||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਹੁ ਤਪਤੈ ਜਿਉ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤੁ ਬਿਨੁ ਨੀਰ ॥੧॥
ହରି-ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ମୋର ମନ ଏପରି ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛି, ଯେପରି କୌଣସି ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜଳ ପାଇଁ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਗੋ ਹਰਿ ਤੀਰ ॥
ମୋର ମନରେ ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମର ତୀର ଲାଗି ଯାଇଛି,

ਹਮਰੀ ਬੇਦਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਪੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନର ପୀଡା ଓ ବେଦନା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ ਕੋਈ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ ਸੋ ਭਾਈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਬੀਰ ॥੨॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ମୋର ଭାଇ ଓ ହିତୈଷୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଏ॥2॥

ਮਿਲੁ ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਗੁਣ ਕਹੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਧੀਰ ॥੩॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ଆସ, ଏକତ୍ର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଧର୍ଯ୍ୟ ଦେବା ବାଲା ମତି ନେଇ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଶୁଣାଅ ॥3॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਆਸ ਪੁਜਾਵਹੁ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਸਾਂਤਿ ਸਰੀਰ ॥੪॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ହେ ହରି! ନାନକଙ୍କ ଅଭିଲାଷ ପୁରା କର, କାରଣ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ ॥4॥6॥ଛକା 1 ॥

ਰਾਗੁ ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਭੁਗਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ଭୋଗିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸੁਨਤੋ ਕਰਤਾ ਪੇਖਤ ਕਰਤਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਅਦ੍ਰਿਸਟੋ ਕਰਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟੋ ਕਰਤਾ ॥
ଏକ ସେ ହିଁ ଦୃଶ୍ୟ ଓ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਓਪਤਿ ਕਰਤਾ ਪਰਲਉ ਕਰਤਾ ॥
ସେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା ଓ ପ୍ରଳୟ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਬਿਆਪਤ ਕਰਤਾ ਅਲਿਪਤੋ ਕਰਤਾ ॥੧॥
ସେ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଜଗତର ମୋହ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ॥1 ॥

ਬਕਤੋ ਕਰਤਾ ਬੂਝਤ ਕਰਤਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବକ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਆਵਤੁ ਕਰਤਾ ਜਾਤੁ ਭੀ ਕਰਤਾ ॥
ଏକ ସେ ହିଁ ଅବତାର ନେଇ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਨਿਰਗੁਨ ਕਰਤਾ ਸਰਗੁਨ ਕਰਤਾ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନିର୍ଗୁଣ ଏବଂ ସଗୁଣ ରୂପରେ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਮਦ੍ਰਿਸਟਾ ॥੨॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସମଦ୍ରଷ୍ଟା ଇଶ୍ୱର ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି||2||1||

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5 ॥

ਫਾਕਿਓ ਮੀਨ ਕਪਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਤੂ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਕਸੁੰਭਾਇਲੇ ॥
ହେ ଜୀବ! ତୁ ମାଛ ଏବଂ ମାଙ୍କଡ ଭଳି ଯମର ଜାଲରେ ଫସି ଯାଇଛୁ ଆଉ କୁସୁମ ଫୁଲ ଭଳି ମାୟାର ମୋହରେ ଖୁସି ହେଉଛୁ।

ਪਗ ਧਾਰਹਿ ਸਾਸੁ ਲੇਖੈ ਲੈ ਤਉ ਉਧਰਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਲੇ ॥੧॥
ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ ତୁ ପାଦ ରଖୁ ଏବଂ ଶ୍ୱାସ ନେଉଆ, ଯଦି ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁ, ତୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରେ॥1॥

ਮਨ ਸਮਝੁ ਛੋਡਿ ਆਵਾਇਲੇ ॥
ହେ ମନ! ବୁଝ ଏବଂ ଦୁନିଆର ମୋହ ତ୍ୟାଗ କର।

ਅਪਨੇ ਰਹਨ ਕਉ ਠਉਰੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਕਾਏ ਪਰ ਕੈ ਜਾਇਲੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜେ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ମିଳୁନାହିଁ, ପର ଧନ ପାଇଁ କାହିଁକି ଯାଉଛୁ?॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਰਿਓ ਤੂ ਲਾਗਿ ਪਰਿਓ ਕੁਟੰਬਾਇਲੇ ॥
ଯେପରି କାମବାସନାର ସ୍ୱାଦ ହାତୀକୁ ବଶ କରିନିଏ, ସେପରି ହିଁ ତୁ ପରିବାରର ମୋହରେ ଲାଗି ଯାଇଛୁ।

ਜਿਉ ਪੰਖੀ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ ਫਿਰਿ ਬਿਛੁਰੈ ਥਿਰੁ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਲੇ ॥੨॥
ଯେପରି ରାତିରେ ପକ୍ଷୀ ଗଛ ଉପରେ ଏକତ୍ର ରହି ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାଏ। ସତସଙ୍ଗରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିରତା ମିଳିଯାଏ॥2॥

ਜੈਸੇ ਮੀਨੁ ਰਸਨ ਸਾਦਿ ਬਿਨਸਿਓ ਓਹੁ ਮੂਠੌ ਮੂੜ ਲੋਭਾਇਲੇ ॥
ଯେପରି ଜିହ୍ୱାର ସ୍ୱାଦ କାରଣରୁ ମାଛ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ଲୋଭରେ ଫସି ଲୁଟି ହୋଇଯାଏ।

ਤੂ ਹੋਆ ਪੰਚ ਵਾਸਿ ਵੈਰੀ ਕੈ ਛੂਟਹਿ ਪਰੁ ਸਰਨਾਇਲੇ ॥੩॥
ହେ ମନ! ତୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାର ଏହି ପାଞ୍ଚ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ନେଲେ ବର୍ତ୍ତି ପାରିବୁ॥3॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸਭਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤਾਇਲੇ ॥
ହେ ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶକ! କୃପାଳୁ ହୁଅ, ସବୁ ଜୀବ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਸਦਾ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਲੇ ॥੪॥੨॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୋର ଦର୍ଶନର ଦାନ ଚାହିଁ ଥାଏ, ମୋତେ ସାକ୍ଷାତ କର, ନାନକ ତୋର ଦାସର ଦାସ ଅଟନ୍ତି||4||2||

ਰਾਗੁ ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀਏ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿ ॥
ଯିଏ ରଚନା କରି ଏହି ଜୀବନ ଓ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਮਾਟੀ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਨਿਵਾਜਿ ॥
ମାଟି ରୂପୀ ଶରୀରରେ ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ରଖି ତୋତେ ବଡିମା ଦେଇଛନ୍ତି।,

ਬਰਤਨ ਕਉ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਭੋਜਨ ਭੋਗਾਇ ॥
ତୋର ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜନ ଖୁଆଇଛନ୍ତି।

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਜਿ ਮੂੜੇ ਕਤ ਜਾਇ ॥੧॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି କେଉଁଠି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ?॥1॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਲਾਗਉ ਸੇਵ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗି ଯାଅ,

ਗੁਰ ਤੇ ਸੁਝੈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ନିରଞ୍ଜନ ଦେବଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ॥5॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਰੰਗ ਅਨਿਕ ਪਰਕਾਰ ॥
ଯିଏ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଖେଳ ତମସା ବନାଇଛନ୍ତି,

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਨਿਮਖ ਮਝਾਰ ॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଳୟ କରିଥାନ୍ତି,

ਜਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗତି ଏବଂ ପ୍ରସାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ॥੨॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନ କର॥2॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੀ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ନିଶ୍ଚଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି।

ਬੇਅੰਤ ਗੁਨਾ ਤਾ ਕੇ ਕੇਤਕ ਗਨੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଗଣା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਲਾਲ ਨਾਮ ਜਾ ਕੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਦੇਵੈ ਆਧਾਰ ॥੩॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଆଧାର ଦେଇଥାନ୍ତି॥3॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਾ ਕੋ ਹੈ ਨਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ପୁରୁଷ ଅଟେ,

ਮਿਟਹਿ ਕੋਟਿ ਅਘ ਨਿਮਖ ਜਸੁ ਗਾਉ ॥
ଏକ କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਬਾਲ ਸਖਾਈ ਭਗਤਨ ਕੋ ਮੀਤ ॥
ସେ ଭକ୍ତଙ୍କ ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਨਾਨਕ ਹਿਤ ਚੀਤ ॥੪॥੧॥੩॥
ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାଣଧାର ଏବଂ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଟନ୍ତି||4||1||3||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਕੀਨੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ମୁଁ ନାମ ସହିତ ବ୍ୟାପାର କରିଛି ଏବଂ

ਨਾਮੋ ਹੀ ਇਸੁ ਮਨ ਕਾ ਅਧਾਰੁ ॥
ନାମ ହିଁ ଏହି ମନର ଆଧାର ଅଟେ।

ਨਾਮੋ ਹੀ ਚਿਤਿ ਕੀਨੀ ਓਟ ॥
ନାମକୁ ନିଜ ଚିତ୍ତର ସାହାରା ବନାଇଛି।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਕੋਟਿ ॥੧॥
ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਰਾਸਿ ਦੀਈ ਹਰਿ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ॥
ଇଶ୍ୱର ମୋତେ କେବଳ ନାମର ରାଶି ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਨ ਕਾ ਇਸਟੁ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਧਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନର ଇଷ୍ଟ ଏହା ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଉ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਜੀਅ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଆମର ଜୀବନର ରାଶି ଅଟେ।

ਨਾਮੋ ਸੰਗੀ ਜਤ ਕਤ ਜਾਤ ॥
ନାମ ମୋର ସାଥି ଅଟେ ଆଉ ଯେଉଁ ଆଡେ ମୁଁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ମୋ' ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਮੋ ਹੀ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମୋର ମନରେ ମିଠା ଲଗାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ

ਜਲਿ ਥਲਿ ਸਭ ਮਹਿ ਨਾਮੋ ਡੀਠਾ ॥੨॥
ଜଳ ଓ ସ୍ଥଳ ସବୁଠାରେ ମୁଁ ନାମ ହିଁ ଦେଖିଛି ॥2 ॥

ਨਾਮੇ ਦਰਗਹ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ॥
ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਨਾਮੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਧਰੇ ॥
ନାମ ଦ୍ୱାରା ସାରା କୁଳର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮਿ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸੀਧ ॥
ନାମ ହିଁ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਗੀਧ ॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହିଛି ॥3 ॥

ਨਾਮੇ ਹੀ ਹਮ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ॥
ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମେ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛୁ ଏବଂ

ਨਾਮੇ ਆਵਨ ਜਾਵਨ ਰਹੇ ॥
ନାମ ଦ୍ୱାରା ଆମର ଜନ୍ମ ମରଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲੇ ਗੁਣਤਾਸ ॥
ପୂର୍ଣ ଗୁରୁ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੪॥੨॥੪॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖରେ ନିବାସ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||2||4||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਜੋ ਦੇਤੋ ਮਾਨੁ ॥
ଯିଏ ଦୀନକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାଏ,

ਸਗਲ ਭੂਖੇ ਕਉ ਕਰਤਾ ਦਾਨੁ ॥
ସବୁ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଭୋଜନ ଦେଇଥାଏ,

ਗਰਭ ਘੋਰ ਮਹਿ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥
ଭୟାନକ ଗର୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବର ରକ୍ଷା କରିଥାଏ,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੧॥
ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆମର ସଦା ଶତ ଶତ ନମନ ଅଟେ॥1॥

ਐਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਧਿਆਇ ॥
ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ଧ୍ୟାନ କର,

ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਜਤ ਕਤਹਿ ਸਹਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ସବୁଜାଗାରେ ସହାୟତା କରିଥାଏ॥5॥ରୁହ॥

ਰੰਕੁ ਰਾਉ ਜਾ ਕੈ ਏਕ ਸਮਾਨਿ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଭିକାରି ଓ ରାଜା ଏକା ଭଳି ଅଟେ,

ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਸਗਲ ਪੂਰਾਨ ॥
ସେ ପିମ୍ପୁଡି ଓ ହାତୀ ସବୁଠାରେ ଭରପୁର ଅଛନ୍ତି।

ਬੀਓ ਪੂਛਿ ਨ ਮਸਲਤਿ ਧਰੈ ॥
ସେ କାହାକୁ ପଚାରି କିଛି ପରାମର୍ଶ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਆਪਹਿ ਕਰੈ ॥੨॥
ସେ ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥
ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କ ରହସ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ,

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥
ସେହି ନିରଞ୍ଜନ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਿ ਅਕਾਰੁ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାକାର ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି।

ਘਟ ਘਟ ਘਟਿ ਸਭ ਘਟ ਆਧਾਰੁ ॥੩॥
ସେ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਭਗਤ ਭਏ ਲਾਲ ॥
ନାମରେ ରଙ୍ଗରେ ଭକ୍ତ ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਜਸੁ ਕਰਤੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥
ସଜ୍ଜନ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਜਨ ਰਹੇ ਅਘਾਇ ॥
ନାମର ରଙ୍ଗରେ ସଜ୍ଜନ ତୃପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗੌ ਪਾਇ ॥੪॥੩॥੫॥
ନାନକ ସେହି ସଜ୍ଜନଙ୍କ ଚରଣରେ ହିଁ ଲାଗିଥାନ୍ତି||4||3||5||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ॥
ଯାହାର ସାଥିରେ ରହିଲେ ଏହି ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕਿਲਬਿਖ ਹੋਹਿ ਨਾਸ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସୁସଙ୍ଗତିରେ ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਿਦੈ ਪਰਗਾਸ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਸੇ ਸੰਤਨ ਹਰਿ ਕੇ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥
ସେହି ହରିଙ୍କ ସଜ୍ଜନ ହିଁ ମୋର ପରମ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି,

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਗਾਈਐ ਜਾ ਕੈ ਨੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସାଥିରେ କେବଳ ନାମର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੈ ਮੰਤ੍ਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥
ଯାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਜਾ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਭਰਮੁ ਭਉ ਨਸੈ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସାରା ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਕੀਰਤਿ ਨਿਰਮਲ ਸਾਰ ॥
ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ କୀର୍ତ୍ତି ଥାଏ,

ਜਾ ਕੀ ਰੇਨੁ ਬਾਂਛੈ ਸੰਸਾਰ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଅଭିଳାଷ ସାରା ସଂସାରର ଅଛି॥2॥

ਕੋਟਿ ਪਤਿਤ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସୁସଙ୍ଗତି ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପୀ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାନ୍ତି,

ਏਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜਾ ਕੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରନ୍ତି, ଯାହାର ଆଶ୍ରା ନାମ ଅଟେ।

ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕਾ ਜਾਨੈ ਭੇਉ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଭେଦ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଆଉ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੩॥
ନିରଞ୍ଜନ ପରମାତ୍ମା କୃପାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਬ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି

ਤਬ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਸਾਧ ਦਇਆਲ ॥
ଦୟାଳୁ ଗୁରୁ-ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଛି।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ନାନକ ଦିନରାତି ନାମର ହିଁ ମନନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਨਾਏ ॥੪॥੪॥੬॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ||4||4||6||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଛି ଆଉ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮਨੁ ਮਾਨ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ହିଁ ମନରେ ମନ୍ତ୍ର ଭାବେ ମାନିଛି।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਾਰਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି,

ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰਉ ॥੧॥
ଗୁରୁ ହିଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଯାହାଙ୍କୁ ଆମର ସଦା ନାମ ଅଟେ॥1॥

ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ହେ ସଂସାରର ଲୋକ! ଭ୍ରମରେ ପଡ ନାହି , କାରଣ

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਭੂਲੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਆ ॥
ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ଜୀବକୁ ଗୁରୁ ହିଁ ସତମାର୍ଗ ମାର୍ଗ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਲਾਇਆ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର କରିଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਬੇਅੰਤ ਵਡਾਈ ॥੨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଏହା ଅନନ୍ତ ବଡିମା ଅଟେ॥2॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਊਰਧ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହୃଦୟରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଆସିଛି ଏବଂ

ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥
ଅନ୍ଧକାର ରୂପୀ ମନରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ॥
ଯେଉଁ ଇଶ୍ୱର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାଣିଛି।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮੁਗਧ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੩॥
ଗୁରୁ-କୃପାରୁ ମୂର୍ଖ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੈ ਭੀ ਹੋਗੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି, ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିବ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਇਹੈ ਜਨਾਈ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ଏହି ଭେଦ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥੪॥੫॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ||4||5||7||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮੋਰ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁ ଗୁରୁ ଜପ କର,

ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୋର ଆଉ କିଛି ସାହାରା ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੀ ਟੇਕ ਰਹਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରୁହ,

ਜਾ ਕੀ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਦਾਤਿ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ଦାନରେ କେହି ବାଧା ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ॥1॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥
ଗୁରୁ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏକ ହିଁ ଭାବ,

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗੈ ॥
ଯାହାର ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ,

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਾ ਕਾ ਭਾਗੈ ॥
ତାହାର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥੨॥
ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ସର୍ବଦା ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ॥2॥

ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକର ସାଧନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੁਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ ଆଉ

ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਜਾਪੈ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକ ଦଶ ଦିଗରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମହିମା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ରହିଛନ୍ତି।

କହୁ ନାନକ ଜା କେ ପୂରେ ଭାଗ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ,

ଗୁର ଚରଣੀ ତਾ କା ମନୁ ଲାଗ ॥୪॥୬॥୮॥
ତାହାଙ୍କ ମନ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ||4||6||8||

ଗୌଂଡ ମହଲਾ ୫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ଗୁରୁ ମେରੀ ପୂଜਾ ଗୁରୁ ଗୋବିଂଦୁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ପୂଜା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୋର ଗୋବିନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି।

ଗୁରୁ ମେରਾ ପାରବ୍ରହ୍ମୁ ଗୁରୁ ଭଗਵଂତୁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି।

ଗୁରୁ ମେରਾ ଦେଉ ଅଲଖ ଅଭେଉ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ସରବ ପୂଜ ଚରନ ଗୁର ସେଉ ॥୧॥
ସମସ୍ତେ ଯାହାଙ୍କ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ସେବାରେ ଲୀନ ଅଛି॥1॥

ଗୁର ବିନୁ ଅବରୁ ନାହੀ ମै ଥାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୋର ଆଉ କିଛି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ,

ଅନଦିନୁ ଜପଉ ଗୁରୂ ଗୁର ନାଉ ॥୧॥ ରହାଉ
ମୁଁ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଗୁରୁ ମେରਾ ଗିଆନୁ ଗୁରୁ ରିଦै ଧିଆନୁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ଜ୍ଞାନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ହୃଦୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହିଁ କରିଥାଏ।

ଗୁରୁ ଗୋପାଲୁ ପୁରଖୁ ଭଗਵାନୁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ଜଗତର ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ଏବଂ ପରମପୁରୁଷ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି।

ଗୁର କੀ ସରନਿ ରହଉ କର ଜୋରି ॥
ମୁଁ ହାତ ଯୋଡି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ,

ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୋର ଆଉ କେହି ସାଥି ନାହାନ୍ତି॥2॥

ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਤਾਰੇ ਭਵ ਪਾਰਿ ॥
ଗୁରୁ ଏପରି ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଜୀବକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟਕਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଯମ ଠାରୁ ରକ୍ଷା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ

ਅੰਧਕਾਰ ਮਹਿ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਉਜਾਰਾ ॥
ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାରରେ ଗୁରୁ-ମନ୍ତ୍ର ହିଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରାଇ ଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ॥3॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ,

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ କେହି ଦୂର କରିପାରିବେ ନାହିଁ

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥੪॥੭॥੯॥
ଗୁରୁହିଁନାନକଅଟନ୍ତିଆଉନାନକହିଁପରମେଶ୍ୱରଅଟନ୍ତି||4||7||9||

ਗੋਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥
ହେ ଜୀବ! ରାମନାମର ହିଁ ବ୍ୟବହାର କର,

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥
କାରଣ ରାମନାମ ହିଁ ପ୍ରାଣର ଏକମାତ୍ର ଆଧାର ଅଟେ।

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ॥
ରାମଙ୍କ ହିଁ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଉଚିତ,

ਰਮਤ ਰਾਮੁ ਸਭ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥੧॥
କାରଣ ପ୍ରିୟ ରାମ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି॥1॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ରାମନାମ ହିଁ ବୋଲ,

ਸਭ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਭੰਡਾਰ ॥
ରାମନାମର ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରି ଭଣ୍ଡାର ଭରି ନିଅ।

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਰਿ ਆਹਾਰ ॥
ରାମନାମକୁ ନିଜର ଭୋଜନ ବନାଅ।

ਰਾਮ ਰਾਮ ਵੀਸਰਿ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥
ରାମନାମ କେବେ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬਤਾਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ଏହା ବତାଇଛନ୍ତି॥2॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ॥
ରାମ ସଦା ହିଁ ମୋର ସହାୟତା କରିଥାନ୍ତି,

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଏଥିପାଇଁ ରାମନାମରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ।

ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ॥
ରାମନାମ ଜପ କରି ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ॥੩॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਰਮਤ ਰਾਮ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ରାମନାମର ସ୍ମରଣ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਉਚਰਤ ਰਾਮ ਭੈ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ ॥
ରାମନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ।

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਰਾਮ ਪਰਗਾਸ ॥
ରାମନାମର ପ୍ରକାଶ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ।

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ॥੪॥੮॥੧੦॥
ହେ ଦାସ ନାନକ! ଦିନରାତି ରାମଙ୍କ ଜପ କର ||4||8||10||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਉਨ ਕਉ ਖਸਮਿ ਕੀਨੀ ਠਾਕਹਾਰੇ ॥
ମୋର ମାଲିକ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାର ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਦਾਸ ਸੰਗ ਤੇ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ ମାରି ନିଜ ଦାସ ଠାରୁ ଅଲଗା କରିଛନ୍ତି।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଏହି ବିକାର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭକ୍ତର ଠିକଣା ପାଏ ନାହିଁ।

ਰਾਮ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥੧॥
ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତଜନ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਪੰਚ ਸਿਕਦਾਰ ॥
ଏହି ପାଞ୍ଚ ହୁଏତ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ସର୍ଦ୍ଦାର ହୋଇ ପାରନ୍ତି,

ਰਾਮ ਭਗਤ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ରାମ-ଭକ୍ତର ପାଣି ଭରିବା ବାଲା ସେବକ ହୋଇଥାନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਗਤ ਪਾਸ ਤੇ ਲੇਤੇ ਦਾਨੁ ॥
ସେମାନେ ଜଗତରୁ କର ନେଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭକ୍ତକୁ ସଦା ସଲାମ କରିଥାନ୍ତି।

ਲੂਟਿ ਲੇਹਿ ਸਾਕਤ ਪਤਿ ਖੋਵਹਿ ॥
ସେମାନେ ଜୀବର ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଲୁଟି ନେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਪਗ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਹਿ ॥੨॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ପାଦ ଧୋଇଥାନ୍ତି ॥2 ॥

ਪੰਚ ਪੂਤ ਜਣੇ ਇਕ ਮਾਇ ॥
ଏକ ମାୟା ହିଁ ଏହି ପାଞ୍ଚ ପୁତ୍ରକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛି ଏବଂ

ਉਤਭੁਜ ਖੇਲੁ ਕਰਿ ਜਗਤ ਵਿਆਇ ॥
ସେ ଉଦ୍ଭିଦଜ, ଅଣ୍ଡଜ, ଜରାଜ ଆଉ ସ୍ୱେଦଜ ଜୀବର ଖେଳ ରଚନା କରି ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਚਿ ਰਸੇ ॥
ରଜ, ତମ, ଓ ସତ ଗୁଣୀ ଜୀବ ସାଥିରେ ମିଶି ଆନନ୍ଦ ଉପଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਇਨ ਕਉ ਛੋਡਿ ਊਪਰਿ ਜਨ ਬਸੇ ॥੩॥
ଏହି ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଭକ୍ତଜନ ଏହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ॥3 ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਇ ॥
ଇଶ୍ୱର କୃପା କରି ଭକ୍ତକୁ ମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି,

ਜਿਸ ਕੇ ਸੇ ਤਿਨਿ ਰਖੇ ਹਟਾਇ ॥
ଯିଏ ତାହାକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ,ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ବିକାର ଠାରୁ ଦୂରରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ଉତ୍ତମ ଅଟେ

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਸਭ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥੪॥੯॥੧੧॥
ଭକ୍ତି ବିନା ସବୁ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ ॥4 ॥9 ॥11 ॥

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କଳହ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਨੋ ਠਾਉ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ବନି ରହିଥାଏ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਘਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅମୃତ ନାମ ଜପ କରି ଜୀବ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਗਲ ਫਲ ਪਾਏ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਰਾਮ ਜਪਤ ਜਨ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥
ରାମନାମ ଜପ କରି ଭକ୍ତଜନ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାନ୍ତି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର

ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਤੇ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ରୂପୀ ଅଗ୍ନିର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବା ଏବଂ

ਜਨਮ ਮਰਣ ਸਭ ਮਿਟੀ ਉਪਾਧਿ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣର ସାରା ପୀଡା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ

ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ॥੨॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଯାଏ॥2॥

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੁਆਮੀ ॥
ଏକ ସ୍ୱାମୀ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଏବଂ ସେ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟର କଥା ଜାଣିଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾ ਕਉ ਮਤਿ ਦੇਇ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ସେ ଯାହାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਉ ਲੇਇ ॥੩॥
ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ନେଇଥାଏ ॥3॥

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰੀਐ ॥
ଭକ୍ତି ଭାବ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ।

ਜਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ॥੪॥੧੦॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜପ କରି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||10||12||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳକୁ ନମନ କର;

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਮਾਰਿ ॥
ଏହି ଉପାୟରେ ଏହି ତନରୁ କାମ-କ୍ରୋଧକୁ ମାରି ଦିଅ।

ਹੋਇ ਰਹੀਐ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥
ଆମେ ସବୁଙ୍କ ଚରଣର ଧୂଳି ବନି ରହିବା ଉଚିତ ଏବଂ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਸਭ ਮਹਿ ਚੀਨਾ ॥੧॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରୁଥିବା ରାମଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଉଚିତ

ਇਨ ਬਿਧਿ ਰਮਹੁ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ଗୋପାଳ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର,

ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜਿੰਦੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ତନ-ଧନ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର;

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥
ତୋର ଜୀବନ ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଏହି ମନୋରଥ,

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ॥
ଏନଜେ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସାଥି ହିଁ ଭାବ।

ਸਾਧ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰੰਗਿ ॥੨॥
ସାଧୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମନ ଭଗବାନଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ମଗ୍ନ କରାଅ॥2॥

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਕੀਆ ਤਿਸ ਕਉ ਜਾਨੁ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ତୋତେ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝ।

ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥
ପରେ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ବଡ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜିହ୍ୱା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପି ରହିଥାଏ,

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗੋਪਾਲ ॥੩॥
ତାହାର ମନ-ତନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ॥3॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର;

ਸਾਧੂ ਕੀ ਮਨੁ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥
ମୋର ମନ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ମାଗିଥାଏ।

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୋଇ ମୋତେ ଏହି ଦାନ କର।

ਨਾਨਕੁ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥੪॥੧੧॥੧੩॥
କାରଣ ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିଛନ୍ତି||4||11||13||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5 ॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਸੇਵਾ ਗੋਪਾਲ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା ହିଁ ମୋ' ପାଇଁ ବାସ୍ତବରେ ଧୂପ ଏବଂ ଦୀପ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିବା ଅଟେ ଏବଂ

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਬੰਦਨ ਕਰਤਾਰ ॥
କର୍ତ୍ତାର ହିଁ ଅନେକ ବାର ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ॥
ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଏବଂ

ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਵਡ ਭਾਗਿ ॥੧॥
ମୁଁ ବଡ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଯେ ଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ॥1 ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਗਾਈਐ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜਿੰਦੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ତନ-ଧନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଦାନ ଅଟେ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਭਏ ਆਨੰਦ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਬਖਸੰਦ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ କ୍ଷମା ଓ କୃପାର ଘର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
କୃପା କରି ସେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਮੇਟਿ ਮਿਲਾਏ ॥੨॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥2॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਇਹੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥
କର୍ମ, ଧର୍ମ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଜ୍ଞାନ ଏହା ଯେ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ସତସଙ୍ଗରେ ମିଶି ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਸਾਗਰ ਤਰਿ ਬੋਹਿਥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ଏପରି ଏକ ଜାହାଜ ଅଟେ ଯାହା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ॥੩॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁ କରିବା ଏବଂ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਪੰਚ ਦੂਤ ਭਾਗੇ ਬਿਕਰਾਲ ॥
ଭୟାନକ ପାଞ୍ଚ ଦୁତ- କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାରକୁ ଦୂର କରିଛନ୍ତି।

ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਨ ਕਬਹੂ ਹਾਰਿ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଜୁଆରେ ଜୀବନ ହାରେ ନାହିଁ,

ਨਾਨਕ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥੪॥੧੨॥੧੪॥
କାରଣ ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ପକ୍ଷ ନେଇଛନ୍ତି||4||12||14||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

କରି କିରପା ସୁଖ ଅନଦ କରେਇ ॥
ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ମନରେ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଜାତ କରାଇଛନ୍ତି।

ବାଲକ ରାଖି ଲୀਏ ଗୁରଦେਵି ॥
ଗୁରୁଦେବ ନିଜ ବାଳକକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରଭ କିରପାଲ ଦਇଆଲ ଗୋବିंଦ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପାର ଘର ଓ ଦୟାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି,

ଜୀਅ ଜंତ ସଗଲे ବଖସିंଦ ॥୧॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥

ତेରी ସରନି ପ୍ରଭ ଦୀନ ଦਇଆଲ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ପାରବ୍ରହମ ଜପି ସଦା ନିହାଲ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୋର ନାମ ଜପ କରି ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ପ୍ରଭ ଦਇଆଲ ଦୁସର କୋਈ ନାହी ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ଭଳି ଦୟାଳୁ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ

ଘଟ ଘଟ ଅंତରି ସରବ ସମାହी ॥
ସବୁଙ୍କ ମନରେ ତୁ ହିଁ ରହିଛୁ।

ଅପନे ଦାସ କା ହଲତୁ ପଲତୁ ସବାରै ॥
ତୁ ନିଜ ଦାସକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସଫଳତା ଦେଇଛୁ।

ପତିତ ପାବନ ପ୍ରଭ ବିରଦୁ ତୁମ୍ହାରै ॥୨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ତୁମର ଯଶ ଅଟେ॥2॥

ଅଉਖଧ କୋਟି ସିମରି ଗୋବିंଦ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ କୋଟି କୋଟି ରୋଗର ଔଷଧ ଅଟେ ଏବଂ

ତंତୁ ମंତୁ ଭଜୀਐ ଭଗବंତ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ତନ୍ତ୍ର-ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ।

ରୋଗ ସୋଗ ମିਟे ପ୍ରଭ ଧିਆਏ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ରୋଗ-ଶୋକ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਪੂਰਨ ਫਲ ਪਾਏ ॥੩॥
ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਦਇਆਰ ॥
ଦୟାବାନ ଇଶ୍ୱର ସବୁକିଛି କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ହିଁ ସର୍ବ ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਕੋ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੪॥੧੩॥੧੫॥
ସର୍ବଦା ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର||4||13||15||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ହରିନାମ ଜପ କର;

ନିରମଲ ହୋਇ ତୁମ୍ହ୍ରାରା ଚୀତ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଚିତ୍ତ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯିବ।

ମନ ତନ କୀ ସଭ ମିଟै ବଲାਇ ॥
ମନ-ତନର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯିବ ଏବଂ

ଦୂਖୁ ਅੰਧେରା ସଗଲା ଜାਇ ॥୧॥
ଦୁଃଖର ସାରା ଅନ୍ଧକାର ନାଶ ହୋଇଯିବ॥1॥

ହରି ଗୁਣ ଗାਵତ ତରीਐ ସੰସାରୁ ॥
ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଏ ଏବଂ

ਵଡ ଭାଗୀ ପାਈਐ ପୁରਖୁ ਅପାରୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀଙ୍କୁ ହିଁ ଅପାର ପରମେଶ୍ୱର ମିଳିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ଜୋ ଜନୁ କରै କୀରତନୁ ଗୋପାଲ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ,

ତିସ କଉ ପୋହି ନ ସକै ଜମକାਲୁ ॥
ଯମରାଜ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ପାରେ ନାହିଁ।

ଜଗ ମହି ਆਇਆ ସୋ ପରਵାନୁ ॥
ଜଗତରେ ଜନ୍ମ ହିଁ ସଫଳ ଅଟେ,

ଗୁରମୁਖି ਅପନਾ ਖସମୁ ପਛାନୁ ॥୨॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ନିଜର ମାଲିକକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ॥2॥

ହରି ଗୁਣ ଗାਵै ସੰତ ପ୍ରସାଦି ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ,

କାମ କ୍ରୋਧ ମିଟହି ଉନମାଦ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଉନ୍ମାଦ ତାହର ମନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ସଦା ହଜୁରି ଜାନୁ ଭଗਵੰତ ॥
ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିକଟରେ ଭାବ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਪੂਰਨ ਮੰਤ ॥੩॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ॥3॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਕੀਏ ਭੰਡਾਰ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଭଣ୍ଡାର ଭରି ନେଇଛି ଏବଂ

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଛି।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਜਾਗਾ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥੪॥੧੪॥੧੬॥
ହେ ନାନକୀ ଏବେ ମନ ହରି-ଚରଣରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||14||16||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਭਵ ਸਾਗਰ ਬੋਹਿਥ ਹਰਿ ਚਰਣ ॥
ହରିଙ୍କ ଚରଣ ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରିବା ପାଇଁ ଜାହାଜ ଅଟେ।

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਮਰਣ ॥
ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବକୁ ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਨਾਹੀ ਜਮ ਪੰਥ ॥
ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ମାର୍ଗରେ ଯିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ ਪੰਚ ਦੂਤਹ ਮੰਥ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ପାଞ୍ଚ ଦୂତକୁ ନାଶ କରି ଦେଇଥାଏ॥1॥

ਤਉ ਸਰਣਾਈ ਪੂਰਨ ਨਾਥ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଥ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਜੰਤ ਅਪਨੇ ਕਉ ਦੀਜਹਿ ਹਾਥ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ଜୀବକୁ ରକ୍ଷା କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥
ସ୍ମୃତି, ଶସ୍ତ୍ର, ବେଦ ଓ ପୁରାଣ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਬੈਸਨੋ ਰਾਮਦਾਸ ॥
ଯୋଗୀ, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ବୈଷ୍ଣବ ତଥା ରାମଦାସ ମଧ୍ୟ

ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਬਿਨਾਸ ॥੨॥
ଅବିନାଶୀ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବିସ୍ତାରକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ॥2॥

ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰਹਿ ਸਿਵ ਦੇਵ ॥
ଶିବଶଙ୍କରଙ୍କ ଭଳି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ଏହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆଶା କରିଥାନ୍ତି,

ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ॥
କିନ୍ତୁ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ଅଭେଦ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତିଳେମାତ୍ର ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ନିଜ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਜਗ ਮਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਕੇਇ ॥੩॥
ଏଥିରେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବିରଳ ହିଁ ଅଟେ॥3॥

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣੁ ਕਿਛਹੁ ਨਾਹਿ ॥
ମୋ' ଭଳି ଗୁଣହୀନ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ ଏବଂ

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥
ସବୁ ଖଜଣା ତୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ଅଛି।

ਨਾਨਕੁ ਦੀਨੁ ਜਾਚੈ ਤੇਰੀ ਸੇਵ ॥
ଦୀନ ନାନକ ତୋର ସେବା ହିଁ ଚାହିଁଥାନ୍ତି,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਜੈ ਗੁਰਦੇਵ ॥੪॥੧੫॥੧੭॥
ହେ ଗୁରୁଦେବ! କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜର ସେବା ଦିଅ॥4॥15॥17॥

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਸੰਤ ਕਾ ਲੀਆ ਧਰਤਿ ਬਿਦਾਰਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତିରସ୍କୃତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଧରିତ୍ରୀରୁ ଅଲଗା କରିଦେବା ଉଚିତ ଏବଂ

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਅਕਾਸ ਤੇ ਟਾਰਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଆକାଶରୁ ତଳେ ଫିଙ୍ଗିଦେବା ଉଚିତ।

ਸੰਤ ਕਉ ਰਾਖਉ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କୁ ନିଜ ପ୍ରାଣ ସହିତ ଲଗାଇ ରଖ,

ਸੰਤ ਉਧਾਰਉ ਤਤਖਿਣ ਤਾਲਿ ॥੧॥
କାରଣ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗ ତତକ୍ଷଣାତ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଥାଏ॥1॥

ਸੋਈ ਸੰਤੁ ਜਿ ਭਾਵੈ ਰਾਮ ॥
ସେ ହିଁ ସନ୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ରାମଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਸੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਕੈ ਏਕੈ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ଓ ସନ୍ଥଙ୍କ ଏକ ହିଁ କାମ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਊਪਰਿ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਥ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ଦିନରାତି ସନ୍ଥଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਤਹ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳକ ବନି ଥାଆନ୍ତି।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੋਖੀ ਰਾਜ ਤੇ ਟਾਲਿ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଦୋଷୀ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହରାଇ ଥାଏ॥2॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ହେ ଭାଇ! କେହି ମଧ୍ୟ ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦା କର ନାହିଁ;

ਜੋ ਨਿੰਦੈ ਤਿਸ ਕਾ ਪਤਨੁ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ତାହାର ପତନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਕਉ ਰਾਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥
ଯାହାର ରକ୍ଷା ସୃଜନହାର କରିଥାନ୍ତି,

ਝਖ ਮਾਰਉ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੩॥
ସାରା ସଂସାର ତାହାଙ୍କ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତାକରି ବ୍ୟର୍ଥରେ ମାଡ ଖାଇଥାଏ॥3॥

ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕਾ ਭਇਆ ਬਿਸਾਸੁ ॥
ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଅଟଳ ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥
ଏହି ଜୀବନ ଓ ଶରୀର ସବୁକିଛି ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਉਪਜੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥
ନାନକଙ୍କ ମନରେ ଏହି ନିଷ୍ଠା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ

ਮਨਮੁਖ ਹਾਰ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦ ਜੀਤਿ ॥੪॥੧੬॥੧੮॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବନରେ ହାରି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ସଦା ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ
କରିଥାଏ||4||16||18||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨੀਰਿ ਨਰਾਇਣ ॥
ନାରାୟଣଙ୍କ ପବିତ୍ର ନାମ ଶୁଦ୍ଧ ଜଳ ଭଳି ଅଟେ,

ਰਸਨਾ ਸਿਮਰਤ ਪਾਪ ਬਿਲਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ସ୍ମରଣ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ନାରାଇଣ ସଭ ମାହି ନିବାସ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ନାରାୟଣଙ୍କ ହିଁ ନିବାସ ଅଟେ ଏବଂ

ନାରାଇଣ ଘଟି ଘଟି ପରଗାସ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହେଉଅଛି।

ନାରାଇଣ କହତେ ନରକି ନ ଜାହି ॥
ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ବାଲା କେବେ ନର୍କକୁ ଯାଏ ନାହିଁ,

ନାରାଇଣ ସେବି ସଗଲ ଫଲ ପାହି ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ନାରାଇଣ ମନ ମାହି ଅଧାର ॥
ମୋର ମନରେ ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଛି ଆଉ

ନାରାଇଣ ବୋହିଥ ସଂସାର ॥
ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ପାଇଁ ସେ ହିଁ ଜାହାଜ ଅଟେ।

ନାରାଇଣ କହତ ଜମୁ ଭାଗି ପଲାଇନ ॥
ନାରାୟଣ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ

ନାରାଇଣ ଦଂତ ଭାନେ ଡାଇନ ॥୨॥
ସେହି ମାୟା ରୂପୀ ଡାହାଣୀର ଦାନ୍ତ ଭାଙ୍ଗିବା ବାଲା ଅଟେ॥2॥

ନାରାଇଣ ସଦ ସଦ ବଖସିଂଦ ॥
ନାରାୟଣ ସର୍ବଦା କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ନାରାଇଣ କୀନେ ସୁଖ ଅନଂଦ ॥
ସେ ଭକ୍ତର ହୃଦୟରେ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଜାତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ନାରାଇଣ ପ୍ରଗଟ କୀନୋ ପରତାପ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତାପ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ

ନାରାଇଣ ସଂତ କୋ ମାଈ ବାପ ॥୩॥
ନାରାୟଣ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ମା'-ବାପ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ନାରାଇଣ ସାଧସଂଗି ନରାଇଣ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ପ୍ରତି ସମୟରେ 'ନାରାୟଣ-ନାରାୟଣ' ଶବ୍ଦର ଗୁଞ୍ଜନ ହିଁ ହେଉଥାଏ ଏବଂ

ବାରଁ ବାର ନରାଇଣ ଗାଇଣ ॥
ସେମାନେ ବାରମ୍ବାର ନାରାୟଣଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ବସତୁ ଅଗୋଚର ଗୁର ମିଲି ଲହୀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଅଗୋଚର ବସ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି,

ନାରାଇଣ ଓਟ ନାନକ ଦାସ ଗହୀ ॥୪॥୧୭॥୧୯॥
ଦାସ ନାନକ ମଧ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛନ୍ତି||4||17||19||

ଗୌଂଡ ମହଲା ୫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ଜା କଉ ରାଖୈ ରାଖਣହାରୁ ॥
ଯାହାର ରକ୍ଷା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ନିରଙ୍କାର କରିଥାନ୍ତି,

ତିସ କା ଅੰਗੁ କରେ ନିରੰକାରୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହାର ହି ସାଥି ସେ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ମାତ ଗରଭ ମହି ଅଗਨਿ ନ ଜୋହै ॥
ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଅଗ୍ନି ସେହି ଜୀବକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ ଆଉ

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ଲੋਭୁ ମୋହୁ ନ ପୋହै ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଓ ମୋହ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପୀଡନ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ।

ସାଧସଂଗି ଜପै ନିରੰକାରୁ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସେ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ ଆଉ

ନିੰଦକ କै ମୁହି ଲਾରୌ ଛାରୁ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରିବା ବାଲାର ମୁହଁରେ ପାଉଁଶ ପଡିଥାଏ॥1॥

ରାମ କବଚୁ ଦାସ କା ସੰନାହୁ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଦାସର କବଚ ଏବଂ ଢାଲ ଅଟେ,

ଦୂତ ଦୁସਟ ତିସୁ ପୋହତ ନାହି ॥
ଯାହାକୁ ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ।

ਜੋ ਜੋ ਗਰਬੁ ਕਰੇ ਸੋ ਜਾਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଭିମାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਗਰੀਬ ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਇ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁକ ଶରଣ ହିଁ ବିନମ୍ର ଦାସର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥
ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଜୀବ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି,

ਸੋ ਦਾਸੁ ਰਖਿਆ ਅਪਣੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥
ସେହି ଦାସକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਜੇ ਕੋ ਬਹੁਤੁ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ଯଦି କେହି ବହୁତ ଅହଂକାର କରିଥାଏ,

ਓਹੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰੁਲਤਾ ਖਾਕੁ ਨਾਲਿ ॥੩॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ସେ ପାଉଁଶରେ ମିଳିଯାଏ॥3॥

ਹੈ ਭੀ ਸਾਚਾ ਹੋਵਣਹਾਰੁ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਂ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା କରି ଦାସକୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥੪॥੧੮॥੨੦॥
କେବଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ||4||18||20||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5॥

ਅਚਰਜ ਕਥਾ ਮਹਾ ਅਨੂਪ ॥ ਪ੍ਰਾਤਮਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਰੂਪੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ କଥା ବଡ ଅନୁପମ ଅଟେ ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ॥ରୁହ॥

ਨਾ ਇਹੁ ਬੁਢਾ ਨਾ ਇਹੁ ਬਾਲਾ ॥
ଏହି ଆତ୍ମା ନା ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ହିଁ ଯୁବକ ହୋଇଥାଏ।

ନା ଇସୁ ଦୁਖୁ ନହੀ ଜମ ଜାଲା ॥
ନା ଏହା କେହି ଛୁଇଁ ପାରେ ଆଉ ନା ହିଁ ଏହାକୁ ଯମର ଜାଲରେ ଫସାଇ ଥାଏ।

ନା ଇହୁ ବିନସै ନା ଇହୁ ଜାਇ ॥
ନା ଏହାର କେବେ ନାଶ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ।

ଆଦି ଜୁଗାଦୀ ରହିଆ ସମାਇ ॥୧॥
ସେ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ॥1॥

ନା ଇସୁ ଉਸਨੁ ନହੀ ଇସୁ ସୀତୁ ॥
ନା ଏହାକୁ ଗରମ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ଆଉ ନା ଥଣ୍ଡାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡିଥାଏ।

ନା ଇସୁ ଦୁସਮਨੁ ନା ଇସୁ ਮੀਤੁ ॥
ନା ଏହାର କେହି ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ନା କେହି ମିତ୍ର ଅଛନ୍ତି।

ନା ଇସୁ ହରਖୁ ନହੀ ଇସୁ ସୋଗୁ ॥
ନା ଏହାର କୌଣସି ଖୁସି ଥାଏ ଆଉ ନା କୌଣସି ଦୁଃଖ ଥାଏ।

ସਭੁ କିଛୁ ଇସ କା ଇହୁ କରନै ଜୋଗୁ ॥୨॥
ସବୁକିଛି ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ସେ ସବୁକିଛି କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି॥3॥

ନା ଇସୁ ବାପୁ ନହੀ ଇସୁ ମାਇଆ ॥
ନା ଏହାର କେହି ବାପା ଅଛନ୍ତି ଆଉ ନା କେହି ଏହାର ମା' ଅଛନ୍ତି।

ଇହୁ ଅପରੰପରୁ ହୋତਾ ଆਇଆ ॥
ଏହି ଅପରାମ୍ପର ଅଟେ ଆଉ ସଦା ହୋଇ ଆସିଥାଏ।

ପାପ ପୁੰନ କା ଇସୁ ଲେପୁ ନ ଲାਗୈ ॥
ପାପ ଏବଂ ପୂଣ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ।

ଘଟ ଘଟ ଅੰତରି ସଦ ହी ଜାਗୈ ॥୩॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ଜୀବ ଅନ୍ତରରେ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାନ୍ତି॥3॥

ତୀନି ଗୁଣਾ ଇକ ସକਤି ଉਪਾਇਆ ॥
ସେ ତିନି ଗୁଣ ବାଲା ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ ମାୟାକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ମହਾ ମਾਇਆ ତਾ କୀ ହै ଛਾਇਆ ॥
ଏହି ମହାମାୟା ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଛାୟା ଅଟେ।

ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਦਇਆਲ ॥
ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਡ ਦਯਾਲੂ, ਅਛਲ, ਅਛੇਦ ਏਵਂ ਅਭੇਦ ਅਟਨ੍ਹਿ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ਏਹਿ ਦੀਨਦਯਾਲੂ ਸਰ੍ਵਦਾ ਕ੍ਰਪਾਰ ਘਰ ਅਟੇ।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਛੂ ਨ ਪਾਇ ॥
ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਗਤਿ ਏਵਂ ਆਕਲਨ ਕਰਾਯਾਇ ਪਾਰੇ ਨਾਹਿਁ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥੪॥੧੯॥੨੧॥
ਨਾਨਕ ਸਰ੍ਵਦਾ ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਯਾਇਥਾਏ||4||19||21||

ਗੌਂਡ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ମହଲା 5 ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯିବା ଉଚିତ,

ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਗਏ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ

ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ਪਏ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣ କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପାଇଥାଏ ॥1 ॥

ਰਾਮੁ ਜਪਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ॥
ରାମ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ନିଜର ହିଁ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਬ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ॥
ଯେବେ ପରମାତ୍ମା ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਸਾਧੂ ਜਨ ਕੀ ਕਰੈ ਰਵਾਲ ॥
ସେ ଜୀବକୁ ସାଧୁଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਇਸੁ ਤਨ ਤੇ ਜਾਇ ॥
ପୁଣି କାମ ଏବଂ କ୍ରୋଧ ଏହି ତନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੨॥
ରାମନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ ॥2 ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਾਂ ਕਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ନିକଟ ଭାବିଥାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ଏବଂ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଯାଏ।

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਨਿ ਲਾਗੈ ॥
ଏପରି ଜୀବ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥੩॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଶୟନ କରିଥିବା ତାହାର ମନ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ॥3॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਨ ਕਾ ਆਧਾਰੁ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ହିଁ ଦାସର ଆଧାର ଅଟେ।

ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਰਉਂ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଗାନ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର ଅଟେ।

ਦਾਸ ਜਨਾ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰਿ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ନିଜ ଦାସର ଅଭିଳାଷ ପୁରା କର;

ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜਨ ਧੂਰਿ ॥੪॥੨੦॥੨੨॥੬॥੨੮॥
କାରଣ ନାନକ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ପାଇ ହିଁ ସୁଖ ହାସଲ କରିଥାଏ||4||20||22||6||28||

ਰਾਗੁ ਗੌਂਡ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଦେବଙ୍କୁ ନମନ କର,

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਸਫਲ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସଫଳ ଅଟେ ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ସେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ, ପରମପୁରୁଷ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥੧॥
ଆଠ ପ୍ରହର ନାମ-ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥

ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਗੋਪਾਲ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ନିମ୍ବ ଏବଂ ଗୁରୁ ହିଁ ସଂସାରର ପାଳନହାର ଅଟନ୍ତି,

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਰਾਖਨਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ନିଜ ଦାସର ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਹ ਉਮਰਾਉ ਪਤੀਆਏ ॥
ସେ ରାଜା-ମହାରାଜା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਦੁਸਟ ਅਹੰਕਾਰੀ ਮਾਰਿ ਪਚਾਏ ॥
ଦୁଷ୍ଟ ଅହଙ୍କାରୀକୁ ମାରି ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਮੁਖਿ ਕੀਨੋ ਰੋਗੁ ॥
ସେ ନିନ୍ଦୁକର ମୁଖରେ ରୋଗ ଜାତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕਰੈ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ॥੨॥
ଦୁନିଆରେ ସବୁ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਮਨਿ ਮਹਾ ਅਨੰਦੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ

ਸੰਤ ਜਪਹਿ ਗੁਰਦੇਉ ਭਗਵੰਤੁ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ହିଁ ଗୁରୁଦେବଙ୍କୁ ଜପି ରୁହ।

ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਏ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିବା ବାଲା ଲୋକଙ୍କ ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ

ਸਗਲ ਥਾਨ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਗਏ ॥੩॥
ନିନ୍ଦୁକର ସବୁ ସ୍ଥାନ ତାହାଙ୍କ ହାତରୁ ବାହାରି ଯାଇଥାଏ॥3॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਹੇ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਬੇਪਰਵਾਹੇ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଭକ୍ତଜନ ସଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି

ਸਗਲ ਭੈ ਮਿਟੇ ਜਾ ਕੀ ਸਰਨਿ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ତଥା

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ ਪਾਏ ਸਭਿ ਧਰਨਿ ॥੪॥
ନିଜ ନିନ୍ଦୁକକୁ ମାରି ମାରି ଧ୍ୱଂସ କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥4॥

ਜਨ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକର ନିନ୍ଦା କେହି ମଧ୍ୟ କର ନାହିଁ,

ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਦੁਖੀਆ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਏਕੁ ਧਿਆਏ ॥
ସେ ଆଠ ପ୍ରହର କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଭଜନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਜਮੂਆ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਏ ॥੫॥
ଯମରାଜ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ॥5॥

ਜਨ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿੰਦਕ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକ କାହା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଶତ୍ରୁତା କରନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନିନ୍ଦୁକ ବଡ ଅହଙ୍କାରୀ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨ ਭਲ ਮਾਨਹਿ ਨਿੰਦਕ ਵੇਕਾਰੀ ॥
ସେବକ ସବୁଙ୍କ ଭଲ ଚାହିଁ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିନ୍ଦୁକ ବଡ ପାପୀ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਿਖਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି,

ਜਨ ਉਬਰੇ ਨਿੰਦਕ ਨਰਕਿ ਪਾਇਆ ॥੬॥
ହରିଜନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ନିନ୍ଦୁକ ନର୍କରେ ପଡି ଯାଇଛି॥6॥

ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର! ହେ ବନ୍ଧୁ! ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ,

ਸਤਿ ਬਚਨ ਵਰਤਹਿ ਹਰਿ ਦੁਆਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଏହି ସତ୍ୟ ବଚନ ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ସିଦ୍ଧ ହେଉଛି,

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਸੁ ਤੈਸਾ ਪਾਏ ॥
ଯେପରି କର୍ମ କେହି କରିଥାଏ, ସେ ସେପରି ହିଁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੀ ਜੜ ਸਰਪਰ ਜਾਏ ॥੭॥
ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟର ମୂଳ ବାସ୍ତବରେ ଉପୁଡି ଯାଇଥାଏ॥7॥

ਨੀਧਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਧਰ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ! ନିରାଶ୍ରିତ ଜୀବକୁ ତୋର ହିଁ ଆଶ୍ରୟ ଅଛି,

କରି କିରପା ରାଖହୁ ଜନ କେରୀ ॥
କୃପା କରି ହକ୍ତଜନଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରଖ।

କହୁ ନାନକ ତିସୁ ଗୁର ବଲିହାରୀ ॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

ଜା କୈ ସିମରନି ପୈଜ ସବାରୀ ॥୮॥୧॥୨୯॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ମୋର ସମ୍ମାନ ରଖିଥାଏ ॥8॥1॥29॥

ରାଗୁ ଗୌଂଡ ବାଣୀ ଭଗତା କୀ ॥
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ବାଣୀ ଭାଗତଙ୍କ

କବୀର ଜୀ ଘରୁ ୧
କବୀର ଜୀ ଘର 1

୧ଓଂ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଂତୁ ମିଲୈ କିଛୁ ସୁନୀଐ କହୀଐ ॥
ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ଥ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କିଛି ଶୁଣିବା ଓ କିଛି ପଚାରିବା ଉଚିତ, କିନ୍ତୁ

ମିଲୈ ଅସଂତୁ ମସଟି କରି ରହୀଐ ॥୧॥
ଯଦି କେହି ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି ମିଳିଯାନ୍ତି, ଚୁପ ରହିବା ଉଚିତ॥1॥

ବାବା ବୋଲନା କିଆ କହୀଐ ॥
ହେ ବାବା! ଯଦି ବୋଲିବାକୁ ଅଛି, କଣ କହିବା ଉଚିତ,

ଜୈସେ ରାମ ନାମ ରବି ରହୀଐ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଉଚିତ॥1॥ରୁହ॥

ସଂତନ ସିଉ ବୋଲେ ଉପକାରୀ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ସାଥିରେ ବିଚାର-ବିମର୍ଷ ବଡ ଉପକାରୀ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ

ମୂରଖ ସିଉ ବୋଲେ ଝଖ ମାରୀ ॥୨॥
ମୂର୍ଖ ସାଥିରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ସମୟ ବରବାଦ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ବୋଲତ ବୋଲତ ବଢହି ବିକାରା ॥
ମୂର୍ଖ ସାଥିରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଏବଂ ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ବିକାରରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ବିନୁ ବୋଲେ କିଆ କରହି ବୀଚାରା ॥୩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ଜ୍ଞାନ କଥା କିପରି କରି ପାରିବା॥3॥

କହୁ କବୀର ଛୁଛା ଘଟୁ ବୋଲୈ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଫମ୍ପା ମାଠିଆର ଶବ୍ଦ ବେଶି ହୋଇଥାଏ

Nਭਰਿਆ ਹੋਇ ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਡੋਲੈ ॥੪॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଭରା ମାଠିଆରେ କେବେ କମ୍ପନ ଜାତ ହୁଏନାହିଁ॥4॥1॥

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਨਰੂ ਮਰੈ ਨਰੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଶରୀର କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਪਸੂ ਮਰੈ ਦਸ ਕਾਜ ਸਵਾਰੈ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଯେବେ ପଶୁ ମରିଥାଏ, ସେ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗିଥାଏ॥1॥

ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਕੀ ਗਤਿ ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਨਉ ॥
ମୁଁ ଜିନ ଶୁଭ କର୍ମର ଗତି କଣ ଜାଣି ପାରିବି?

ਮੈ ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਬਾਬਾ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ବାବା! ମୁଁ କଣ ଜାଣିବି ମୋ' ସାଥିରେ କଣ ହେବ?

ਹਾਡ ਜਲੇ ਜੈਸੇ ਲਕਰੀ ਕਾ ਤੂਲਾ ॥
ମୃତକର ଅସ୍ଥି ଏପରି ଜଳିଥାଏ, ଯେପରି କାଠ ଗଣ୍ଠି ଜଳିଥାଏ।

ਕੇਸ ਜਲੇ ਜੈਸੇ ਘਾਸ ਕਾ ਪੂਲਾ ॥੨॥
କେଶ ଏହିପରି ଜଳିଥାଏ, ଯେପରି ଘାସ ବୁଦା ଜଳିଥାଏ॥2॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤਬ ਹੀ ਨਰੁ ਜਾਗੈ ॥
ହେ କବୀର, ମନୁଷ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନର ନିଦ୍ରାରୁ ସେତେବେଳେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ,

ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਲਾਗੈ ॥੩॥੨॥
ଯେତେବେଳ ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଯମର ଦଣ୍ଡ ଝୁଲିଥାଏ॥3॥2॥

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਆਕਾਸਿ ਗਗਨੁ ਪਾਤਾਲਿ ਗਗਨੁ ਹੈ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇਲੇ ॥
ଆକାଶ, ପାତାଳ ଏବଂ ଚାରି ଦିଗରେ ସର୍ବାତ୍ମା ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਸਦਾ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਘਟੁ ਬਿਨਸੈ ਗਗਨੁ ਨ ਜਾਇਲੇ ॥੧॥
ଆନନ୍ଦର ସ୍ରୋତ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସର୍ବଦା ଅମର ଅଟନ୍ତି, ଶରୀର ନାଶ ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଚେତନ ସତ୍ତା ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ॥1॥

ਮੋਹਿ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਓ ॥
ମୋର ବୈରାଗ୍ୟ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਇਹੁ ਜੀਉ ਆਇ ਕਹਾ ਗਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଆତ୍ମା ସଂସାରକୁ ଆସି କେଉଁଠିକୁ ଚାଲି ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਕਾਇਆ ਕੀਨ੍ੀ ਤਤੁ ਕਹਾ ਤੇ ਕੀਨੁ ਰੇ ॥
ଆକାଶ, ପବନ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀ- ଏହି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଇଶ୍ୱର ଶରୀରର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ କେଉଁଠାରୁ ରଚନା କରାଯାଇଛି?

ਕਰਮ ਬਧ ਤੁਮ ਜੀਉ ਕਹਤ ਹੌ ਕਰਮਹਿ ਕਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਨੁ ਰੇ ॥੨॥
ଆପଣ କହନ୍ତି ଯେ ଜୀବ କର୍ମରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି କର୍ମକୁ ଜୀବନ କିଏ ଦେଇଛି? ॥2 ॥

ਹਰਿ ਮਹਿ ਤਨੁ ਹੈ ਤਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹੈ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ ਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ତନ ଅଛି ଆଉ ତନରେ ହିଁ ଇଶ୍ୱର ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ମନ-ତନ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ਰੇ ॥੩॥੩॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଛାଡିବି ନାହିଁ, ଯାହା କିଛି ହୋଇଯାଉ ॥3 ॥3 ॥

ਰਾਗੁ ਗੌਂਡ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ବାଣୀ କବୀର ଜୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਭੁਜਾ ਬਾਂਧਿ ਭਿਲਾ ਕਰਿ ਡਾਰਿਓ ॥
ମୋର ବାହୁ ବାନ୍ଧି ହାତୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਸਤੀ ਕ੍ਰੋਪਿ ਮੂੰਡ ਮਹਿ ਮਾਰਿਓ ॥
ମାହୁନ୍ତ ହାତୀକୁ କ୍ରୋଧିତ କରିବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଅଙ୍କୁଶ ମାରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਹਸਤਿ ਭਾਗਿ ਕੈ ਚੀਸਾ ਮਾਰੈ ॥
ହାତୀ ପଛକୁ ଚାଲି ଯାଇ ଦୌଡି ଚାଲିଗଲା ଏବଂ ମନରେ କହିଥାଏ ଯେ

ਇਆ ਮੂਰਤਿ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੧॥
ମୁଁ ଏହି ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ॥1 ॥

ਆਹਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮਰਾ ਜੋਰੁ ॥
କବୀର ଜି କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ଇଶ୍ୱର! ତୋର ଏହି ବଳ ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷା କରିଥାଏ।

ਕਾਜੀ ਬਕਿਬੋ ਹਸਤੀ ਤੋਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାଜୀ କ୍ରୋଧରେ ବୋଲୁଥିଲେ ଯେ ଏହି ହାତୀକୁ କବୀର ଆଡକୁ ନିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਰੇ ਮਹਾਵਤ ਤੁਝੁ ਡਾਰਉ ਕਾਟਿ ॥
କାଜୀ ବାଉଳା ହୋଇ କହିଥାଏ ଯେ ହେ ମାହୁନ୍ତ! ମୁଁ ତୋତେ ମାରି ଦେବି।

ਇਸਹਿ ਤੁਰਾਵਹੁ ਘਾਲਹੁ ਸਾਟਿ ॥
ହାତୀକୁ ମାଡ ମାରି କବୀର ଆଡକୁ ଚଲାଅ

ਹਸਤਿ ਨ ਤੋਰੈ ਧਰੈ ਧਿਆਨੁ ॥
କିନ୍ତୁ ହାତୀ କବୀରଙ୍କୁ ମାରି ନଥିଲା, ଏଣୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥିଲେ।

ਵਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੨॥
ସେହି ହାତୀର ହୃଦୟରେ ଭଗବାନ ହିଁ ବାସ କରିଥିଲେ॥2॥

ਕਿਆ ਅਪਰਾਧੁ ਸੰਤ ਹੈ ਕੀਨ੍ਾ ॥
ଦେଖିବା ବାଲା ଲୋକ କହୁଥିଲେ ଯେ ଏହି ସନ୍ଥ କଣ ଅପରାଧ କରିଛି ଯେ

ਬਾਂਧਿ ਪੋਟ ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਦੀਨ੍ਾ ॥
ତାହାକୁ ବାନ୍ଧି ଏହି ହାତୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଫିଙ୍ଗି ଦିଆଗଲା?

ਕੁੰਚਰੁ ਪੋਟ ਲੈ ਲੈ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥
ହାତୀ ତାହାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଣାମ କରିଥିଲା, କିନ୍ତୁ

ਬੂਝੀ ਨਹੀ ਕਾਜੀ ਅੰਧਿਆਰੈ ॥੩॥
ଅନ୍ଧ କାଜୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ବୁଝିଲା ନାହିଁ॥3॥

ਤੀਨਿ ਬਾਰ ਪਤੀਆ ਭਰਿ ਲੀਨਾ ॥
ତିନି ଥର ହାତୀକୁ ଚଢାଇ କାଜୀ ପରୀକ୍ଷା ନେଇଛି, କିନ୍ତୁ

ਮਨ ਕਠੋਰੁ ਅਜਹੂ ਨ ਪਤੀਨਾ ॥
ତାହାର କଠୋର ମନ ପୁଣି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਮਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ଆମର ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି,

ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਜਨ ਕੀ ਜਿੰਦੁ ॥੪॥੧॥੪॥
ଭକ୍ତର ପ୍ରାଣ ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ବାସ କରିଥାଏ||4||1||4||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਨਾ ਇਹੁ ਮਾਨਸੁ ਨਾ ਇਹੁ ਦੇਉ ॥
ଏହି ଆତ୍ମା ନା ମନୁଷ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ନା ଦେବତା ଅଟେ।

ਨਾ ਇਹੁ ਜਤੀ ਕਹਾਵੈ ਸੇਉ ॥
ନା ଏହାକୁ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ଆଉ ନା ଶୈବ କୁହାଯାଏ।

ਨਾ ਇਹੁ ਜੋਗੀ ਨਾ ਅਵਧੂਤਾ ॥
ନା ଏହି କୌଣସି ଯୋଗୀ ଅଟେ ଆଉ ନା କୌଣସି ଅବଧୂତ ଅଟେ।

ਨਾ ਇਸੁ ਮਾਇ ਨ ਕਾਹੂ ਪੂਤਾ ॥੧॥
ନା ଏହାକୁ କେହି ଜନ୍ମ ଦେବା ବାଲା ମାତା ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଏହା କାହାର ପୁତ୍ର ଅଟେ॥1॥

ਇਆ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਕੌਨ ਬਸਾਈ ॥
କାୟା ରୂପୀ ମନ୍ଦିରରେ କିଏ ନିବାସ କରୁଅଛି,

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାର ରହସ୍ୟ କେହି ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨਾ ਇਹੁ ਗਿਰਹੀ ਨਾ ਓਦਾਸੀ ॥
ନା ଏହା ଗୃହସ୍ଥି ଅଟେ ଆଉ ନା ବୈରାଗୀ ଅଟେ।

ਨਾ ਇਹੁ ਰਾਜ ਨ ਭੀਖ ਮੰਗਾਸੀ ॥
ନା ଏହା ରାଜା ଅଟେ ଆଉ ନା ଭିକାରି ଅଟେ।

ਨਾ ਇਸੁ ਪਿੰਡੁ ਨ ਰਕਤੂ ਰਾਤੀ ॥
ନା ଏହାର ଶରୀର ଅଛି ଆଉ ନା କିଛି ରକ୍ତ ଅଛି।

ਨਾ ਇਹੁ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਨਾ ਇਹੁ ਖਾਤੀ ॥੨॥
ନା ଏହା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟେ ଆଉ ନା କ୍ଷତ୍ରିୟ ଅଟେ॥3॥

ਨਾ ਇਹੁ ਤਪਾ ਕਹਾਵੈ ਸੇਖੁ ॥
ଏହା କୌଣସି ତପସ୍ୱୀ ଅଥବା ଶେଖ ନୁହନ୍ତି।

ਨਾ ਇਹੁ ਜੀਵੈ ਨ ਮਰਤਾ ਦੇਖੁ ॥
ନା ଏହା ଜୀବିତ ଦେଖାଯାଏ ଆଉ ନା ମୃତ ଦେଖାଯାଏ।

ਇਸੁ ਮਰਤੇ ਕਉ ਜੇ ਕੋਊ ਰੋਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ଏହି ଆତ୍ମାକୁ ମୃତ ଭାବି କ୍ରନ୍ଦନ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਜੋ ਰੋਵੈ ਸੋਈ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ॥੩॥
ସେ ନିଜର ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଥାଏ॥3॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਡਗਰੋ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁଁ ସତମାର୍ଗ ପାଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਜੀਵਨ ਮਰਨੁ ਦੋਊ ਮਿਟਵਾਇਆ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର କରି ଦେଇଛି।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਰਾਮ ਕੀ ਅੰਸੁ ॥
ହେ କବୀର! ଏହି ଆତ୍ମା ରାମଙ୍କ ଅଂଶର ଅଟେ,

ਜਸ ਕਾਗਦ ਪਰ ਮਿਟੈ ਨ ਮੰਸੁ ॥੪॥੨॥੫॥
ଯେପରି କାଗଜ ଉପରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଦାଗ କେବେ ଲିଭେ ନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ଆତ୍ମା କେବେ ନାଶ ହୁଏନାହିଁ||4||2||5||

ਗੋਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਤੂਟੇ ਤਾਗੇ ਨਿਖੁਟੀ ਪਾਨਿ ॥
ସୂତା ଛିଣ୍ଡି ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਦੁਆਰ ਊਪਰਿ ਝਿਲਕਾਵਹਿ ਕਾਨ ॥
ଦ୍ୱାରରେ ତୋରଣ ଚମକୁଅଛି ଏବଂ

ਕੁਚ ਬਿਚਾਰੇ ਫੂਏ ਫਾਲ ॥
ଏହି ବ୍ରସ ଛିଣ୍ଡି ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇ ପଡିଛି।

ਇਆ ਮੁੰਡੀਆ ਸਿਰਿ ਚਢਿਬੋ ਕਾਲ ॥੧॥
ଏହି ବାଳକ(କବୀର)ଙ୍କ ମସ୍ତକରେ କାଳ ସବାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਇਹੁ ਮੁੰਡੀਆ ਸਗਲੋ ਦ੍ਰਬੁ ਖੋਈ ॥
ଏହି ବାଳକ ନିଜ ସାରା ଧନ ହରାଇ ଦେଇଛି ଆଉ

ਆਵਤ ਜਾਤ ਨਾਕ ਸਰ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଘରକୁ ଆସିଥିବା ଯାଇଥିବା ସନ୍ଥ- ମହାତ୍ମା ମୋର ନାକରେ ବଳ ଭରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਰੀ ਨਾਰਿ ਕੀ ਛੋਡੀ ਬਾਤਾ ॥
ସେ ବୁଣିବା ଦଣ୍ଡ ଓ ଲାଠି କଥା କରିବା ଛାଡିଦିଏ ଆଉ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਾ ਕਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥
ଏହାର ମନ ରାମନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਲਰਿਕੀ ਲਰਿਕਨ ਖੈਬੋ ਨਾਹਿ ॥
ଏହାର ପେଟ ଭରିବା ପାଇଁ ଭୋଜନ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ

ਮੁੰਡੀਆ ਅਨਦਿਨੁ ਧਾਪੇ ਜਾਹਿ ॥੨॥
ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ପେଟ ଭରି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି॥2॥

ਇਕ ਦੁਇ ਮੰਦਰਿ ਇਕ ਦੁਇ ਬਾਟ ॥
ଜଣେ ଦୁଇ ଜଣ ସାଧୁ ଘରେ ପୂର୍ବରୁ ବସିଥାନ୍ତି ଆଉ ଆହୁରି ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ଚାଲି ଆସିଥାନ୍ତି।

ਹਮ ਕਉ ਸਾਥਰੁ ਉਨ ਕਉ ਖਾਟ ॥
ଆମେ ଶୋଇବା ପାଇଁ ଚଟାଣ ମିଳେନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ସାଧୁଙ୍କୁ ଶେଜ ମିଳିଥାଏ।

ਮੂਡ ਪਲੋਸਿ ਕਮਰ ਬਧਿ ਪੋਥੀ ॥
ସେମାନେ ନିଜ ଅଣ୍ଟାରେ ପୋଥି ବାନ୍ଧି ହାତ ମସ୍ତକରେ ହାତ ବୁଲାଇ ଘର ଆଡକୁ ଚାଲିଯାନ୍ତି।

ਹਮ ਕਉ ਚਾਬਨੁ ਉਨ ਕਉ ਰੋਟੀ ॥੩॥
ଆମେ ଜଳଖିଆ ଖାଉ ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ॥3॥

ਮੁੰਡੀਆ ਮੁੰਡੀਆ ਹੂਏ ਏਕ ॥
ଏହି ବାଳକ ଏବଂ ସାଧୁ ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਏ ਮੁੰਡੀਆ ਬੂਡਤ ਕੀ ਟੇਕ ॥
ଏହି ସାଧୁଜନ ବୁଡିବା ଲୋକର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਨਿ ਅੰਧਲੀ ਲੋਈ ਬੇਪੀਰਿ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଜ୍ଞାନହୀନ ଏବଂ ବାଟବଣା ଲୋଇ! ଟିକିଏ ଶୁଣ!

ਇਨ੍ ਮੁੰਡੀਅਨ ਭਜਿ ਸਰਨਿ ਕਬੀਰ ॥੪॥੩॥੬॥
ତୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ||4||3||6||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਖਸਮੁ ਮਰੈ ਤਉ ਨਾਰਿ ਨ ਰੋਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ମାୟା ରୂପୀ ନାରୀର ସ୍ୱାମୀ ମରିଯାଏ, ସେ କ୍ରନ୍ଦନ କରେ ନାହିଁ,

ਉਸੁ ਰਖਵਾਰਾ ਅਉਰੋ ਹੋਵੈ ॥
କାରଣ ତାହାଙ୍କ ରଖୁଆଳ ଅନ୍ୟ କେହି ବନି ଯାଇଥାଏ।

ਰਖਵਾਰੇ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେହି ରଖୁଆଳର ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ

ਆਗੈ ਨਰਕੁ ਈਹਾ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ॥੧॥
ଇହଲୋକରେ ଭୋଗ ବିଳାସ କରିବା ବାଲା ପରଲୋକ ନରକରେ ହିଁ ପଡିଥାଏ॥1।

ਏਕ ਸੁਹਾਗਨਿ ਜਗਤ ਪਿਆਰੀ ॥
ଏକ ମାୟା ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀ ସାରା ଜଗତର ପ୍ରିୟ ବନି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਨਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ନାରୀ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਹਾਗਨਿ ਗਲਿ ਸੋਹੈ ਹਾਰੁ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀର ଗଳାରେ ବିକାରର ହାର ହିଁ ପଡିଥାଏ।

ਸੰਤ ਕਉ ਬਿਖੁ ਬਿਗਸੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଏହି ବେଶ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନ୍ଦ ନଜର ଆଣିଥାନ୍ତି,

ਕਰਿ ਸੀਗਾਰੁ ਬਹੈ ਪਖਿਆਰੀ ॥
ଏହି ମାୟା ରୂପୀ ନାରୀ ବେଶ୍ୟା ଭଳି ଶୃଙ୍ଗାର ଲଗାଇ ବସିଥାଏ,

ਸੰਤ ਕੀ ਠਿਠਕੀ ਫਿਰੈ ਬਿਚਾਰੀ ॥੨॥
ପରନ୍ତୁ, ସନ୍ଥଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଦାଘାତ ପାଇବା କାରଣରୁ ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ॥2॥

ਸੰਤ ਭਾਗਿ ਓਹ ਪਾਛੈ ਪਰੈ ॥
ସେ ଦୌଡି ଯାଇ ସନ୍ଥଙ୍କ ପଛରେ ପଡିଥାଏ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਾਰਹੁ ਡਰੈ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୃପା ଦ୍ୱାରା ମାଡକୁ ମଧ୍ୟ ଡରିଥାଏ।

ਸਾਕਤ ਕੀ ਓਹ ਪਿੰਡ ਪਰਾਇਣਿ ॥
ଶାକ୍ତ ଜୀବର ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ପ୍ରବଞ୍ଚକ ଅଟେ।

ਹਮ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪਰੈ ਤ੍ਰੂਖਿ ਡਾਇਣਿ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ମୋତେ ସେ ରକ୍ତ ପିପାସୁ ଡାହାଣୀ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ ॥3॥

ਹਮ ਤਿਸ ਕਾ ਬਹੁ ਜਾਨਿਆ ਭੇਉ ॥
ମୁଁ ଏହାର ସାରା ଭେଦ ଜାଣି ଦେଇଛି,

ਜਬ ਹੂਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਉ ॥
ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଗୁରୁଦେବ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਅਬ ਬਾਹਰਿ ਪਰੀ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଏହି ମାୟା ମୋର ମନରୁ ବାହାରି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਸੰਸਾਰੈ ਕੈ ਅੰਚਲਿ ਲਰੀ ॥੪॥੪॥੭॥
ସଂସାରର ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ତଥାପି ଲାଗି ରହିଛି ||4||4||7||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਭਾ ਜਾ ਕੈ ਰੇ ਨਾਹਿ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ଘରେ ଧନର ଗାରିମା ନଥାଏ,

ਆਵਤ ਪਹੀਆ ਖੂਧੇ ਜਾਹਿ ॥
ସେହି ଘରକୁ ଆସିଥିବା ଅତିଥି କ୍ଷୁଧାରେ ହିଁ ଚାଲିଯାଏ।

ਵਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਨਹੀ ਸੰਤੋਖੁ ॥
ଘରର ମୁରବି ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸੋਹਾਗਨਿ ਲਾਗੈ ਦੋਖੁ ॥੧॥
ମାୟା ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀ ପରିବର୍ତ୍ତେ ତାହା ଉପରେ ଦୋଷ ଦିଆଯାଏ ॥1 ॥

ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਨਿ ਮਹਾ ਪਵੀਤ ॥
ସେହି ସୁହାଗିନୀ ମହା ପବିତ୍ର ଏବଂ ଧନ୍ୟ ଅଟେ,

ਤਪੇ ਤਪੀਸਰ ਡੋਲੈ ਚੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର କାରଣରୁ ବଡ ବଡ ତପସ୍ୱୀର ମନ ମଧ୍ୟ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇଯାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸੋਹਾਗਨਿ ਕਿਰਪਨ ਕੀ ਪੂਤੀ ॥
ଏହି ମାୟା ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀ କୃପଣର ପୁତ୍ରୀ ଅଟେ।

ਸੇਵਕ ਤਜਿ ਜਗਤ ਸਿਉ ਸੂਤੀ ॥
ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡି ଜଗତ ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਠਾਢੀ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ସେ ସାଧୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ

ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ਮੋ ਕਉ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥੨॥
ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି ମୋର ଉଦ୍ଧାର କର ॥2 ॥

ਸੋਹਾਗਨਿ ਹੈ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰੀ ॥
ସେହି ସୁହାଗିନୀ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଏବଂ

ਪਗ ਨੇਵਰ ਛਨਕ ਛਨਹਰੀ ॥
ଏହାର ପାଦର ପାୟଲ ବାଜିଥାଏ।

ਜਉ ਲਗੁ ਪ੍ਰਾਨ ਤਉ ਲਗੁ ਸੰਗੇ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଠାରେ ପ୍ରାଣ ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ହିଁ ରହିଥାଏ,

ਨਾਹਿ ਤ ਚਲੀ ਬੇਗਿ ਉਠਿ ਨੰਗੇ ॥੩॥
ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ତୁରନ୍ତ ଛାଡି ଚାଲିଯାଇ ଥାଏ॥3॥

ਸੋਹਾਗਨਿ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਲੀਆ ॥
ଏହି ମାୟା ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀ ତିନି ଲୋକକୁ ବଶୀଭୂତ କରି ନେଇଛି।

ਦਸ ਅਠ ਪੁਰਾਣ ਤੀਰਥ ਰਸ ਕੀਆ ॥
ଅଠର ପୁରାଣ ପଢିବା ବାଲା ଏବଂ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ବାଲା ମଧ ତାହାର ସ୍ୱାଦ ନେଇଥାଏ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਰ ਬੇਧੇ ॥
ସେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କରଙ୍କ ମନକୁ ମଧ ଭେଦ କରି ନେଇଥାଏ।

ਬਡੇ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਹੈ ਛੇਧੇ ॥੪॥
ମହାରାଜଙ୍କ ଭେଦ ମଦ ମଧ ସେ ଜାଣିଥଏ॥4॥

ਸੋਹਾਗਨਿ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰਿ ॥
ଏହି ମାୟା ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀର କୌଣସି ସୀମା ନଥାଏ,

ਪਾਂਚ ਨਾਰਦ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਿਧਵਾਰਿ ॥
ସେ ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ସାଥିରେ ମଧ ମିଶି ରହିଥାଏ,

ਪਾਂਚ ਨਾਰਦ ਕੇ ਮਿਟਵੇ ਫੂਟੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟର ଭେଦ ଖୋଲିଯାଏ,

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਛੂਟੇ ॥੫॥੫॥੮॥
ହେ କବୀର! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମନୁଷ୍ୟର ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ ||5||5||8||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਜੈਸੇ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਬਲਹਰ ਨਾ ਠਾਹਰੈ ॥
ଯେପରି ଦୁଲା ବିନା କୋଠା ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਉਤਰੈ ॥
ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବ?

ਕੁੰਭ ਬਿਨਾ ਜਲੁ ਨਾ ਟੀਕਾਵੈ ॥
ଯେପରି ପାତ୍ର ବିନା ଜଳ ରହିପାରେ ନାହିଁ,

ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ ਐਸੇ ਅਬਗਤੁ ਜਾਵੈ ॥੧॥
ସେପରି ହିଁ ସାଧୁ ବିନା ଜୀବର ଗତି ହୁଏନାହିଁ॥1॥

ਜਾਰਉ ਤਿਸੈ ਜੁ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤੈ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଏମାନଙ୍କୁ ଜଳାଇ ଦେବା ଉଚିତ,

ਤਨ ਮਨ ਰਮਤ ਰਹੈ ਮਹਿ ਖੇਤੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ତନ-ମନ ନିଜ ଶରୀର ରୂପୀ ଖେତରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੇ ਹਲਹਰ ਬਿਨਾ ਜਿਮੀ ਨਹੀ ਬੋਈਐ ॥
ଯେପରି କୃଷକ ବିନା ଚାଷ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ,

ਸੂਤ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਮਣੀ ਪਰੋਈਐ ॥
ସେପରି ହିଁ ସୂତା ବିନା ମାଳାରେ ମୋତି କିପରି ଗୁନ୍ଥା ଯାଇ ପାରିବ?

ਘੁੰਡੀ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਗੰਠਿ ਚੜ੍ਹਾਈਐ ॥
ଯେପରି ଫାଶ ବିନା ଗଣ୍ଠି ପକାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਸਾਧੂ ਬਿਨੁ ਤੈਸੇ ਅਬਗਤੁ ਜਾਈਐ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଜୀବର ଗତି ହୁଏନାହିଁ॥2॥

ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਿਨੁ ਬਾਲੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯେପରି ମାତା-ପିତା ବିନା ସନ୍ତାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ,

ਬਿੰਬ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਕਪਰੇ ਧੋਈ ॥
ସେପରି ହିଁ ପାଣି ବିନା କପଡା କିପରି ଧୁଆଯାଇ ପାରିବ?

ਘੋਰ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਅਸਵਾਰ ॥
ଯେପରି ଘୋଡା ବିନା ଜଣେ କିପରି ଘୋଡା ସବାର କରି ପାରିବ।

ସାਧੂ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਦਰਵਾਰ ॥੩॥
ସେପରି ହିଁ ସାଧୁଙ୍କ ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାର ମିଳେନାହିଁ॥3॥

ਜੈਸੇ ਬਾਜੇ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਲੀਜੈ ਫੇਰੀ ॥
ଯେପରି ସଙ୍ଗୀତ ବିନା ନୃତ୍ୟର ଆନନ୍ଦ ମିଳି ପାରେନାହିଁ,

ਖਸਮਿ ਦੁਹਾਗਨਿ ਤਜਿ ਅਉਹੇਰੀ ॥
ସେପରି ହିଁ ଦୁହାଗିନୀ ନିଜ ପତିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବରବାଦ ହୋଇଥାଏ।

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਏਕੈ ਕਰਿ ਕਰਨਾ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ତାହା ହିଁ କର,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਬਹੁਰਿ ਨਹੀ ਮਰਨਾ ॥੪॥੬॥੯॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ତାହାକୁ ପୁନର୍ବାର ମରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||4||6||9||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਕੂਟਨੁ ਸੋਇ ਜੁ ਮਨ ਕਉ ਕੂਟੈ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଦଲାଲ ଅଟେ, ଯିଏ ମନକୁ ଯୋଡିଥାଏ।

ਮਨ ਕੂਟੈ ਤਉ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥
ଯଦି ମନକୁ ଯୋଡାଯାଏ, ଯମ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ।

ਕੁਟਿ ਕੁਟਿ ਮਨੁ ਕਸਵਟੀ ਲਾਵੈ ॥
ଯିଏ ମନକୁ ବାରମ୍ବାର ଯୋଡି କଷଟିରେ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਸੋ ਕੂਟਨੁ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ॥1॥

ਕੂਟਨੁ ਕਿਸੈ ਕਹਹੁ ਸੰਸਾਰ ॥
ସେ ଜନ! ଦଲାଲ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ?

ਸਗਲ ਬੋਲਨ ਕੇ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୁହାଯାଇଥିବା ସବୁ କଥାରେ ହିଁ ଅନ୍ତର ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਚਨੁ ਸੋਇ ਜੁ ਮਨ ਸਿਉ ਨਾਚੈ ॥
ନାଚିବା ବାଲା ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ମନକୁ ନଚାଇ ଥାଏ।

ਝੂਠਿ ਨ ਪਤੀਐ ਪਰਚੈ ਸਾਚੈ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਇਸੁ ਮਨ ਆਗੇ ਪੂਰੈ ਤਾਲ ॥
ସେ ନିଜର ଏହି ମନ ସମ୍ମୁଖରେ ନୃତ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਇਸੁ ਨਾਚਨ ਕੇ ਮਨ ਰਖਵਾਲ ॥੨॥
ଏହି ନାଚିବାବାଲାର ମନର ରଖୁଆଳ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ହିଁ ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਬਜਾਰੀ ਸੋ ਜੁ ਬਜਾਰਹਿ ਸੋਧੈ ॥
ବାସ୍ତବ ବଜାରୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ଶରୀର ରୂପୀ ବଜାରର ସୁଧାର କରିଥାଏ।

ਪਾਂਚ ਪਲੀਤਹ ਕਉ ਪਰਬੋਧੈ ॥
ସେ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ମଳିନ ହୋଇ ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଜ୍ଞାନର ଉପଦେଶ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਨਉ ਨਾਇਕ ਕੀ ਭਗਤਿ ਪਛਾਨੈ ॥
ନବଖଣ୍ଡର ମାଲିକ ପରମେଶବକରଙ୍କ ଭକ୍ତିକୁ ଜାଣିନିଏ।

ਸੋ ਬਾਜਾਰੀ ਹਮ ਗੁਰ ਮਾਨੇ ॥੩॥
ଆମେ ଏପରି ବଜାରୀକୁ ହିଁ ନିଜ ଗୁରୁ ମାନି ଥାଉ।

ਤਸਕਰੁ ਸੋਇ ਜਿ ਤਾਤਿ ਨ ਕਰੈ ॥
ଅସଲ ଚୋର ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ କାହା ଠାରେ ଈର୍ଷା ଦ୍ୱେଷ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੈ ਜਤਨਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥
ନିଜ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟର ସହାୟତାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚରିତ କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਮ ਐਸੇ ਲਖਨ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ଆମକୁ ଏପରି ଗୁଣ ହାସଲ ହୋଇଛି,

ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ਅਤਿ ਰੂਪ ਬਿਚਖਨ ॥੪॥੭॥੧੦॥
ମୋର ସେହି ଗୁରୁ ଦେବ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ରୂପ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ବିଲକ୍ଷଣ ଅଟେ||4||7||10||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ॥

ਧੰਨੁ ਗੁਪਾਲ ਧੰਨੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର, ହେ ଗୁରୁଦେବ! ତୁ ଧନ୍ୟ ଅଟୁ।

ਧੰਨੁ ਅਨਾਦਿ ਭੂਖੇ ਕਵਲੁ ਟਹਕੇਵ ॥
ସେହି ଦାନା ଅନ୍ନ ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଯାହା ଦେଖି କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତର ହୃଦୟରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଆସିଥାଏ।

ਧਨੁ ਓਇ ਸੰਤ ਜਿਨ ਐਸੀ ਜਾਨੀ ॥
ସେହି ସଜ୍ଜନ ଧନ୍ୟ ଅଟେଯିଏ ଏହି କଥା ବୁଝି ନେଇଛି ଏବଂ

ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਬੋ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ॥1॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਤੇ ਹੋਇ ਅਨਾਦਿ ॥
ସେହି ଅନ୍ନ ଇତ୍ୟାଦି ପଦାର୍ଥ ଆଦିପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ହି ଜାତ ହୋଇଛି।

ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ਅੰਨ ਕੈ ਸਾਦਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ନର ସ୍ୱାଦ ଭଳି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਪੀਐ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਅੰਨੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଏବଂ ଅନ୍ନକୁ ଜପିବା ଏକା ଭଳି ଅଟେ,

ਅੰਭੈ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨੀਕਾ ਵੰਨੁ ॥
ଯେପରି ଜଳ ସହିତ ମିଶି ଭୋଜନ ଆହୁରି ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ବନିଯାଇ ଥାଏ।

ਅੰਨੈ ਬਾਹਰਿ ਜੋ ਨਰ ਹੋਵਹਿ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ,

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਅਪਨੀ ਖੋਵਹਿ ॥੨॥
ସେ ତିନି ଲୋକରେ ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଥାଏ ॥2॥

ਛੋਡਹਿ ਅੰਨੁ ਕਰਹਿ ਪਾਖੰਡ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭୋଜନ ଖାଇବା ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରବଞ୍ଚକ ହିଁ ଅଟେ।

ਨਾ ਸੋਹਾਗਨਿ ਨਾ ਓਹਿ ਰੰਡ ॥
ନା ସେ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ ଆଉ ନା ସେ ବିଧବା ହେବା ଯୋଗ୍ୟ। ହୋଇଥାଏ।

ਜਗ ਮਹਿ ਬਕਤੇ ਦੂਧਾਧਾਰੀ ॥
ଜଗତରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଦୁଗ୍ଧହାରୀ କୁହା ଯାଇଥାଏ,

ਗੁਪਤੀ ਖਾਵਹਿ ਵਟਿਕਾ ਸਾਰੀ ॥੩॥
ସେ ପଞ୍ଜୁରି ବନାଇ ଚୋରୀ କରି ଲୋକଙ୍କ ଖାଇଥାଏ॥3॥

ਅੰਨੈ ਬਿਨਾ ਨ ਹੋਇ ਸੁਕਾਲੁ ॥
ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ନ ବିନା ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਤਜਿਐ ਅੰਨਿ ਨ ਮਿਲੈ ਗੁਪਾਲੁ ॥
ଅନ୍ନ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਹਮ ਐਸੇ ਜਾਨਿਆ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝି ନେଇଛି ଯେ

ਧੰਨੁ ਅਨਾਦਿ ਠਾਕੁਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੪॥੮॥੧੧॥
ଅନ୍ନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ||4||8||11||

ਰਾਗੁ ਗੌਂਡ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ବାଣୀ ନାମଦେବ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਸੁਮੇਧ ਜਗਨੇ ॥
କେହି ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ କରାଉ,

ਤੁਲਾ ਪੁਰਖ ਦਾਨੇ ॥
କେହି ନିଜ ଓଜନର ସୁନା, ରୂପା ଏବଂ ଅନ୍ନ ଦାନ କରୁ,

ਪ੍ਰਾਗ ਇਸਨਾਨੇ ॥੧॥
ପ୍ରୟୋଗରାଜ ତୀର୍ଥରେ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରୁ॥1॥

ਤਉ ਨ ਪੁਜਹਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨਾਮਾ ॥
ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ପୂଣ୍ୟ କର୍ମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିର ସମକକ୍ଷ ହୁଏନାହିଁ।

ਅਪੁਨੇ ਰਾਮਹਿ ਭਜੁ ਰੇ ਮਨ ਆਲਸੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଅଳସୁଆ ମନ, ନିଜ ରାମଙ୍କ ଭଜନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਗਇਆ ਪਿੰਡੁ ਭਰਤਾ ॥
କେହି ଗୟା ଯାଇ ନିଜ ପିତୃପୁରୁଷଙ୍କ ପାଇଁ ପିଣ୍ଡଦାନ କରାଇ ଥାଏ,

ਬਨਾਰਸਿ ਅਸਿ ਬਸਤਾ ॥
ବନାରସ ନିକଟରେ ଅସି ନଦୀ ନିକଟରେ ଯାଇ ବସିଥାଏ,

ਮੁਖਿ ਬੇਦ ਚਤੁਰ ਪੜਤਾ ॥੨॥
ମୁଖରେ ଚାରି ବେଦର ପାଠ କରିଥାଏ॥2॥

ਸਗਲ ਧਰਮ ਅਛਿਤਾ ॥
ସବୁ ଧର୍ମ-କର୍ମ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ କରିଥାଏ,

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶୀଭୂତ କରିଥାଏ,

ਖਟੁ ਕਰਮ ਸਹਿਤ ਰਹਤਾ ॥੩॥
ଛଅ କର୍ମ କରି ନିଜ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ, ତଥାପି କଲ୍ୟାଣ ହୁଏନାହିଁ॥3॥

ਸਿਵਾ ਸਕਤਿ ਸੰਬਾਦੰ ॥ ਮਨ ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਭੇਦੰ ॥
ସେ ଶିବଶକ୍ତି ଠାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ହେ ମନ! ଏହି ସବୁ ଧର୍ମ-କର୍ମକୁ ତ୍ୟାଗ କର, କାରଣ ଏହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରକୁ ନେଇଯାଏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੋਬਿੰਦੰ ॥ ਭਜੁ ਨਾਮਾ ਤਰਸਿ ਭਵ ਸਿੰਧੰ ॥੪॥੧॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବୁ॥4॥1॥

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਨਾਦ ਕ੍ਰਮੇ ਜੈਸੇ ਮਿਰਗਾਏ ॥
ଯେପରି ମୃଗ ସଙ୍ଗୀତର ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ତାହା ଆଡକୁ ଦୌଡି ଥାଏ ଏବଂ

ਪ੍ਰਾਨ ਤਜੇ ਵਾ ਕੋ ਧਿਆਨੁ ਨ ਜਾਏ ॥੧॥
ନିଜ ପ୍ରାଣ ହରାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ଧ୍ୟାନ ହଟାଏ ନାହିଁ॥1॥

ਐਸੇ ਰਾਮਾ ਐਸੇ ਹੇਰਉ ॥
ମୁଁ ମଧ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଠାରେ ଏପରି ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ଏବଂ

ਰਾਮੁ ਛੋਡਿ ਚਿਤੁ ਅਨਤ ਨ ਫੇਰਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ଚିତ୍ତ ଆଉ କେଉଁଠାରେ ଲଗାଏ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਹੇਰੈ ਪਸੁਆਰਾ ॥
ଯେପରି ବଗ ମାଛକୁ ଦେଖିଥାଏ,

ਸੋਨਾ ਗਢਤੇ ਹਿਰੈ ਸੁਨਾਰਾ ॥੨॥
ଯେପରି ସୁନାରି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକୁ ଗଢିଥାଏ ଓ ଆଭୁଷଣ ଆଡକୁ ଦେଖିଥାଏ॥2॥

ਜਿਉ ਬਿਖਈ ਹੇਰੈ ਪਰ ਨਾਰੀ ॥
ଯେପରି କାମୁକ ପରନାରୀ ଆଡକୁ କୁଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଥାଏ,

ਕਉਡਾ ਡਾਰਤ ਹਿਰੈ ਜੁਆਰੀ ॥੩॥
ଯେପରି ଜୁଆଡି କଉଡି ଫିଙ୍ଗି ସେହି ଆଡକୁ ଦେଖିଥାଏ॥3॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਤਹ ਰਾਮਾ ॥
ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ରାମ ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਨਿਤ ਧਿਆਵੈ ਨਾਮਾ ॥੪॥੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ନାମଦେବ ନିତ୍ୟ ହରିଙ୍କ ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି॥4॥2॥

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ॥

ਮੋ ਕਉ ਤਾਰਿ ਲੇ ਰਾਮਾ ਤਾਰਿ ਲੇ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ମୋତେ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ, ମୋର ଉଦ୍ଧାର କରିଦିଅ।

ਮੈ ਅਜਾਨੁ ਜਨੁ ਤਰਿਬੇ ਨ ਜਾਨਉ ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ ਬਾਹ ਦੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋର ଅଜ୍ଞାନ ସେବକ ପହଁରିବା ଜାଣେ ନାହିଁ, ହେ ପରମପିତା! ମୋତେ ଆଶ୍ରା ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਨਰ ਤੇ ਸੁਰ ਹੋਇ ਜਾਤ ਨਿਮਖ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਧਿ ਸਿਖਲਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଏପରି ବୁଦ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାନବ କ୍ଷଣିକରେ ଦେବତା ବନିଯାଏ।

ਨਰ ਤੇ ਉਪਜਿ ਸੁਰਗ ਕਉ ਜੀਤਿਓ ਸੋ ਅਵਖਧ ਮੈ ਪਾਈ ॥੧॥
ମୁଁ ଏହି ଔଷଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାନବ-ଜନ୍ମ ନେଇ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମଧ୍ୟ ଜିତିଯାଇ ପାରିବା॥1॥

ਜਹਾ ਜਹਾ ਧ੍ਰੁਅ ਨਾਰਦੁ ਟੇਕੇ ਨੈਕੁ ਟਿਕਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋତେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ରଖ, ଯେଉଁଠି ତୁ ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ ଏବଂ ନାରଦ ମୁନିକୁ ରଖିଛୁ।

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਵਿਲੰਬਿ ਬਹੁਤੁ ਜਨ ਉਧਰੇ ਨਾਮੇ ਕੀ ਨਿਜ ਮਤਿ ਏਹ ॥੨॥੩॥
ନାମଦେବର ମତି ଏହା ଯେ ତୋର ନାମର ଅବଲମ୍ବନ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଭକ୍ତଜନ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି॥2॥3॥

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ॥

ਮੋਹਿ ਲਾਗਤੀ ਤਾਲਾਬੇਲੀ ॥
ନାମ ବିନା ମୁଁ ଏପରି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଯାଏ,

ਬਛਰੇ ਬਿਨੁ ਗਾਇ ਅਕੇਲੀ ॥੧॥
ଯେପରି ବାଛୁରି ବିନା ଗାଈ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥

ਪਾਨੀਆ ਬਿਨੁ ਮੀਨੁ ਤਲਫੈ ॥
ଯେପରି ପାଣି ବିନା ମାଛ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାଏ,

ਐਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ ਬਾਪੁਰੋ ਨਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେପରି ହିଁ ରାମନାମ ବିନା ବିଚରା ନାମଦେବ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜੈਸੇ ਗਾਇ ਕਾ ਬਾਛਾ ਛੂਟਲਾ ॥
ଯେପରି ଖମ୍ଭରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ବାଛୁରି ବାହାରି ଯାଇ

ਥਨ ਚੋਖਤਾ ਮਾਖਨੁ ਘੂਟਲਾ ॥੨॥
ଗାଇର ସ୍ତନ ଶୋଷି ଦୁଧ ଖାଇଥାଏ ॥2 ॥

ਨਾਮਦੇਉ ਨਾਰਾਇਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ନାମଦେବ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ପାଇଛନ୍ତି,

ਗੁਰੁ ਭੇਟਤ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ମାତ୍ରେ ନାମଦେବଙ୍କୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି ॥3 ॥

ਜੈਸੇ ਬਿਖੈ ਹੇਤ ਪਰ ਨਾਰੀ ॥
ଯେପରି କାମବାସନା ପାଇଁ କାମୁକ ପୁରୁଷର ପ୍ରୀତି ପରନାରୀ ସହିତ ହୋଇଥାଏ,

ਐਸੇ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥੪॥
ସେପରି ହିଁ ନାମଦେବଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ ॥4 ॥

ਜੈਸੇ ਤਾਪਤੇ ਨਿਰਮਲ ਘਾਮਾ ॥
ଯେପରି ଧୂପର ଉତ୍ତାପରେ ଲୋକଙ୍କ ଶରୀର ଜଳିଥାଏ,

ਤੈਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ ਬਾਪੁਰੋ ਨਾਮਾ ॥੫॥੪॥
ସେପରି ହିଁ ନାମ ବିନା ବିଚରା ନାମଦେବ ବିରହର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାନ୍ତି॥5॥4॥

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ବାଣୀ ନାମଦେବଙ୍କ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਭਰਮਾ ॥
'ହରି-ହରି' ମନ୍ତ୍ରର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈ ਊਤਮ ਧਰਮਾ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଧର୍ମ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਹਰੀ ॥
ହରିନାମର ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜାତି ଓ କୁଳର ଭେଦଭାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸੋ ਹਰਿ ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਲਾਕਰੀ ॥੧॥
ହରିନାମ ଅନ୍ଧର ବାଡି ଅଟେ॥1॥

ਹਰਏ ਨਮਸਤੇ ਹਰਏ ਨਮਹ ॥
ହରିଙ୍କୁ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଣାମ ଅଟେ ଆଉ ହରିଙ୍କୁ ହିଁ ମୋର ନମନ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ ਨਹੀ ਦੁਖੁ ਜਮਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਨਾਕਸ ਹਰੇ ਪਰਾਨ ॥
ହରି ହିରଣ୍ୟକଶିପୁର ପ୍ରାଣ ନେଇଛନ୍ତି:

ਅਜੈਮਲ ਕੀਓ ਬੈਕੁੰਠਹਿ ਥਾਨ ॥
ପାପୀ ଅଜାମଲକୁ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਸੁਆ ਪੜਾਵਤ ਗਨਿਕਾ ਤਰੀ ॥
ଶୁଆକୁ ହରିନାମର ପାଠ ପଢାଇବାରୁ ବେଶ୍ୟାକୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਸੋ ਹਰਿ ਨੈਨਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰਭਰੀ ॥੨॥
ଏପରି ହରି ମୋର ନୟନପୁତ୍ତଳା ଅଟନ୍ତି॥2॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ ਪੂਤਨਾ ਤਰੀ ॥
ହରିନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ପୁତନା ରାକ୍ଷସୀର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਬਾਲ ਘਾਤਨੀ ਕਪਟਹਿ ਭਰੀ ॥
ଯିଏ ବାଳହତ୍ୟା ଓ କପଟରେ ଭରି ରହିଥିଲା ।

ਸਿਮਰਨ ਦ੍ਰੌਪਦ ਸੁਤ ਉਧਰੀ ॥
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ରାଜା ଦ୍ରୁପଦର କନ୍ୟା ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਗਉਤਮ ਸਤੀ ਸਿਲਾ ਨਿਸਤਰੀ ॥੩॥
ଗୌତମ ଋଷିଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅହଲ୍ୟା ଯିଏ ପତିର ଶାପରେ ପଥର ବନି ଯାଇଥିଲେ, ତାହାର ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ହୋଇ ଯାଇଛି ॥3॥

ਕੇਸੀ ਕੰਸ ਮਥਨੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ॥
ଯିଏ ରାକ୍ଷସ ଏବଂ ମଥୁରା ନରେଶ କଂସର ସଂହାର କରିଛନ୍ତି ଓ

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਕਾਲੀ ਕਉ ਦੀਆ ॥
କାଳୀନାଗକୁ ଜୀବନ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ ਐਸੋ ਹਰੀ ॥
ଏପରି ହରିଙ୍କୁ ନାମଦେବ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଣାମ କରିଥାନ୍ତି,

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਭੈ ਅਪਦਾ ਟਰੀ ॥੪॥੧॥੫॥
ଯାହାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପ୍ରକାର ଭୟ ଓ ସଙ୍କଟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||4||1||5||

ਗੌਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ॥

ਭੈਰਉ ਭੂਤ ਸੀਤਲਾ ਧਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭୈରବ, ଭୂତ ଅଥବା ଶୀତଳ ଦେବୀଙ୍କ ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ,

ਖਰ ਬਾਹਨੁ ਉਹੁ ਛਾਰੁ ਉਡਾਵੈ ॥੧॥
ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଗଧର ସବାର ବନି ସେ ଧୂଳି ଉଡାଇ ରହିଥାଏ ॥1॥

ਹਉ ਤਉ ਏਕੁ ਰਮਈਆ ਲੈਹਉ ॥
ମୁଁ କେବଳ ଏକ ରାମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପ କରିବି ଆଉ

ਆਨ ਦੇਵ ਬਦਲਾAਵਨਿ ਦੈਹਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କୁ ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରିଦେବି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਿਵ ਸਿਵ ਕਰਤੇ ਜੋ ਨਰੁ ਧਿਆਵੈ ॥
ଯେଉଁ ନର 'ଶିବ-ଶିବ' କରି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਬਰਦ ਚਢੇ ਡਉਰੂ ਢਮਕਾਵੈ ॥੨॥
ସେ ଷଣ୍ and ଉପରେ ସବାର ହୋଇ ଡମରୁ ବଜାଇ ଥାଏ ॥2 ॥

ਮਹਾ ਮਾਈ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମହାମାଇ ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ପୂଜା କରିଥାଏ,

ਨਰ ਸੈ ਨਾਰਿ ਹੋਇ ਅਉਤਰੈ ॥੩॥
ସେ ନରରୁ ନାରୀ ରୂପରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ॥3 ॥

ਤੂ ਕਹੀਅਤ ਹੀ ਆਦਿ ਭਵਾਨੀ ॥
ତୁ ଆଦି ଭବାନୀ ବୋଲାଇ ଥାଉ,

ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਬਰੀਆ ਕਹਾ ਛਪਾਨੀ ॥੪॥
କିନ୍ତୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ସମୟରେ କେଉଁଠି ଲୁଚି ଯାଉ? ॥4 ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗਹੁ ਮੀਤਾ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ରାମଙ୍କ ନାମ ଗ୍ରହଣ କର,

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ ਇਉ ਕਹੈ ਗੀਤਾ ॥੫॥੨॥੬॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଏହି ଉପଦେଶ ଦେଇଥାଏ ||5||2||6||

ਬਿਲਾਵਲੁ ਗੋਂਡ ॥
ବିଲାବଲୁ ଗୋଣ୍ଡ ॥

ਆਜੁ ਨਾਮੇ ਬੀਠਲੁ ਦੇਖਿਆ ਮੂਰਖ ਕੋ ਸਮਝਾਊ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ନାମଦେବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ମୂର୍ଖକୁ ବୁଝାଇ ଥାଏ ॥ରୁହ ॥

ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਲੋਧੇ ਕਾ ਖੇਤੁ ਖਾਤੀ ਥੀ ॥
ହେ ପାଣ୍ଡେ! ଗାୟତ୍ରୀଙ୍କ ପୂଜା ଓ ଆଠ କରୁଅଛ, ଏହା କିପରି ଶ୍ରଦ୍ଧା, କାରଣ ତୁମର କଥନ ଯେ ଗାୟତ୍ରୀ ଶାପ କାରଣରୁ ଗାଇର ଯୋନିରେ କୃଷକର ଖେତରେ ଚରୁଥିଲେ।

ਲੈ ਕਰਿ ਠੇਗਾ ਟਗਰੀ ਤੋਰੀ ਲਾਂਗਤ ਲਾਂਗਤ ਜਾਤੀ ਥੀ ॥੧॥
ସେ ଦଣ୍ଡ ନେଇ ତାହାଙ୍କ ଏକ ଗୋଡ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲେ, ଯାହାଫଳରେ ସେ ଛୋଟେଇ ଛୋଟେଇ ଚାଲୁଥିଲେ॥1॥

ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰਾ ਮਹਾਦੇਉ ਧਉਲੇ ਬਲਦ ਚੜਿਆ ਆਵਤੁ ਦੇਖਿਆ ਥਾ ॥
ହେ ପାଣ୍ଡେ! ଶିବଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରୁଅଛ, ତୁମେ ଏହା କହୁଛ ଯେ ମହାଦେବ ଧବଳ ନନ୍ଦୀ ଷଣ୍ଢ ଉପରେ ଚଢି ଆସିଥିଲେ,

ਮੋਦੀ ਕੇ ਘਰ ਖਾਣਾ ਪਾਕਾ ਵਾ ਕਾ ਲੜਕਾ ਮਾਰਿਆ ਥਾ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ଘରେ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା, ଭୋଜନ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ନ ହେବାରୁ ତାହାର ସନ୍ତାନକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇ ମାରି ଦିଆଯାଇଥିଲା॥2॥

ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਰਾ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੋ ਭੀ ਆਵਤੁ ਦੇਖਿਆ ਥਾ ॥
ହେ ପାଣ୍ଡେ! ତୁମ କଥା ଅନୁସାରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଶୁଣିଛି,

ਰਾਵਨ ਸੇਤੀ ਸਰਬਰ ਹੋਈ ਘਰ ਕੀ ਜੋਇ ਗਵਾਈ ਥੀ ॥੩॥
ଲଙ୍କା ନରେଶ ରାବଣ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଲଢେଇ ହୋଇଥିଲା, କାରଣ ସେ ପତ୍ନୀ ସୀତାଙ୍କୁ ହରାଇଥିଲେ॥3॥

ਹਿੰਦੂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਤੁਰਕੂ ਕਾਣਾ ॥
ହିନ୍ଦୁ ଅନ୍ଧ ଅଟେ ଆଉ ତୁର୍କ କଣା ଅଟେ,

ਦੁਹਾਂ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਸਿਆਣਾ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହି ଦୁହିଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନୀ ଚତୁର ଅଟେ।

ਹਿੰਦੂ ਪੂਜੈ ਦੇਹੁਰਾ ਮੁਸਲਮਾਣੁ ਮਸੀਤਿ ॥
ହିନ୍ଦୁ ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିଥାଏ ଆଉ ମୁସଲମାନ ମସଜିଦରେ ପୂଜା କରିଥାଏ।

ਨਾਮੇ ਸੋਈ ਸੇਵਿਆ ਜਹ ਦੇਹੁਰਾ ਨ ਮਸੀਤਿ ॥੪॥੩॥੭॥
ନାମଦେବ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ମନ୍ଦିର ବା ମସଜିଦରେ ନାହାନ୍ତି||4||3||7||

ਰਾਗੁ ਗੋਂਡ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ଗୋଣ୍ଡ ବାଣୀ ରବିଦାସଙ୍କ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਜਪਹੁ ਸੰਸਾਰ ॥
ହେ ସଂସାରର ଜନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର,

ਬਿਨੁ ਮੁਕੰਦ ਤਨੁ ਹੋਇ ਅਉਹਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ବିନା ଏହି ତନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଚାଲିଯାଏ।

ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ସୋଈ ମୁਕੰਦੁ ਹਮਰਾ ਪਿਤ ਮਾਤਾ ॥੧॥
ଆମର ମାତା-ପିତା ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਜੀਵਤ ਮੁਕੰਦੇ ਮਰਤ ਮੁਕੰਦੇ ॥
ଯାହାର ବଞ୍ଚିବା-ମାରିବା ସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଅଛି,

ਤਾ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਅਨੰਦੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ସେବକ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮੁਕੰਦ ਮੁਕੰਦ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੰ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ହିଁ ଆମର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ।

ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਨੰ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୁକ୍ତିର ଚିହ୍ନ ପଡିଥାଏ।

ਸੇਵ ਮੁਕੰਦ ਕਰੈ ਬੈਰਾਗੀ ॥
କେହି ବୈରାଗୀ ହିଁ ମୁକୁନ୍ଦଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ।

ਸੋਈ ਮੁਕੰਦੁ ਦੁਰਬਲ ਧਨੁ ਲਾਧੀ ॥੨॥
ମୋ' ଭଳି ଦୁର୍ବଳକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକୁନ୍ଦ ନାମ ରୂପୀ ଧନ ହାସଲ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਏਕੁ ਮੁਕੰਦੁ ਕਰੈ ਉਪਕਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋର ଉପକାର କରିଥାନ୍ତି,

ਹਮਰਾ ਕਹਾ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଏହି ସଂସାର ମୋର କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ?

ਮੇਟੀ ਜਾਤਿ ਹੂਏ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਤੁਹੀ ਮੁਕੰਦ ਜੋਗ ਜੁਗ ਤਾਰਿ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ମୋର ନୀଚ ଜାତି ଦୂର କରି ନିଜ ଦ୍ୱାରର ଦରବାରୀ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ହେ ମୁକୁନ୍ଦ! ଏକ ତୁ ହିଁ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ପାର କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ॥3॥

ਉਪਜਿਓ ਗਿਆਨੁ ਹੂਆ ਪਰਗਾਸ ॥
ମୋର ମନରେ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੇ ਕੀਟ ਦਾਸ ॥
ସେ କୃପା କରି ମୋ' ଭଳି ତୁଚ୍ଛ ଜୀବକୁ ନିଜ ଦାସ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਅਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚੂਕੀ ॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି,

ਜਪਿ ਮੁਕੰਦ ਸੇਵਾ ਤਾਹੂ ਕੀ ॥੪॥੧॥
ମୁକୁନ୍ଦଙ୍କୁ ଜପ କରି ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||4||1||

ਗੋਂਡ ॥
ଗୋଣ୍ଡ ॥

ਜੇ ਓਹੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨ੍ਾਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ,

ਜੇ ਓਹੁ ਦੁਆਦਸ ਸਿਲਾ ਪੂਜਾਵੈ ॥
ଯଦି ସେ ବାର ଶିବଲିଙ୍ଗର ମଧ୍ୟ ପୂଜା କରିଥାଏ,

ਜੇ ਓਹੁ ਕੂਪ ਤਟਾ ਦੇਵਾਵੈ ॥
ଯଦି ସେ କୂଅ ଓ ପୋଖରୀ ବନାଇ ଜନହିତ ପାଇଁ ଅର୍ପଣ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ,

ਕਰੈ ਨਿੰਦ ਸਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਵੈ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ସାଧୁଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ତାହାର ସାରା ପୂଣ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ॥1॥

ਸਾਧ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରିବା ବାଲା କିପରି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ?

ਸਰਪਰ ਜਾਨਹੁ ਨਰਕ ਹੀ ਪਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ସତ୍ୟ ଜାଣ ସେ ଅବଶ୍ୟ ନର୍କରେ ପଡିଥାଏ ॥1॥ରୁହ ॥

ਜੇ ਓਹੁ ਗ੍ਰਹਨ ਕਰੈ ਕੁਲਖੇਤਿ ॥
ଯଦି କେହି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ ସମୟରେ କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରରେ ଯାଇ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ,

ਅਰਪੈ ਨਾਰਿ ਸੀਗਾਰ ਸਮੇਤਿ ॥
ସେଠାରେ ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ଷୋହଳ ଶୃଙ୍ଗାର ସହିତ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଦାନ ରୂପରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ,

ਸਗਲੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸ੍ਰਵਨੀ ਸੁਨੈ ॥
ଯଦି ସେ ସମସ୍ତ ସ୍ମୃତିକୁ ନିଜ କାନରେ ଶୁଣିଥାଏ

ਕਰੈ ਨਿੰਦ ਕਵਨੈ ਨਹੀ ਗੁਨੈ ॥੨॥
ଯଦି ସେ ସାଧୁଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ଏହି ପୂଣ୍ୟ-କର୍ମର ଲାଭ କିଛି ହୁଏନାହିଁ ॥2॥

ਜੇ ਓਹੁ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਾਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ଅନେକ ଥର ବ୍ରହ୍ମ-ଭୋଜନର ଆୟୋଜନ କରି ସାଧୁ ଅଥବା ଲୋକଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାଏ,

ਭੂਮਿ ਦਾਨ ਸੋਭਾ ਮੰਡਪਿ ਪਾਵੈ ॥
ଯଦି ସେ ଜନହିତ ପାଇଁ ଭୂମିଦାନ କରିଥାଏ, ସୁନ୍ଦର ମହଲ ଏବଂ ଧର୍ମଶାଳା ବନାଇ ଥାଏ,

ਅਪਨਾ ਬਿਗਾਰਿ ਬਿਰਾਂਨਾ ਸਾਂਢੈ ॥
ଯଦି ସେ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଗାଡି ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਕਰੈ ਨਿੰਦ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਹਾਂਢੈ ॥੩॥
ଯଦି ସେ ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ ॥3॥

ਨਿੰਦਾ ਕਹਾ ਕਰਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ହେ ସଂସାରର ଜନ! ଆପଣ କାହିଁକି ନିନ୍ଦା କରୁଛନ୍ତି?

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਪਰਗਟਿ ਪਾਹਾਰਾ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ବିଷୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਿੰਦਕੁ ਸੋਧਿ ਸਾਧਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କରି ନିନ୍ଦୁକ ବିଷୟରେ ଏହା ବିଚାର କରି ଦେଖିଛି ଯେ

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਪੀ ਨਰਕਿ ਸਿਧਾਰਿਆ ॥੪॥੨॥੧੧॥੭॥੨॥੪੯॥ ਜੋੜੁ ॥
ଏପରି ପାପୀ ମନୁଷ୍ୟ ଶେଷରେ ନର୍କରେ ହି ପଡିଥାଏ ||4||2||11||7||2||49|| ଜୋଡ||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ଘର 1 ଚଉପଦୀ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା(ଓଁ କାର) ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଶାଶ୍ୱତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕੋਈ ਪੜਤਾ ਸਹਸਾਕਿਰਤਾ ਕੋਈ ਪੜੈ ਪੁਰਾਨਾ ॥
କେହି ସଂସ୍କୃତରେ ବେଦ ପଢିଥାଏ, କେହି ପୁରାଣ ପଢିଥାଏ।

ਕੋਈ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਪਮਾਲੀ ਲਾਗੈ ਤਿਸੈ ਧਿਆਨਾ ॥
କେହି ମାଳା ଦ୍ୱାରା ନାମ ଜପ କରିଥାଏ ଆଉ ସେଥିରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਅਬ ਹੀ ਕਬ ਹੀ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਾ ਤੇਰਾ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଏବଂ କେବେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ, ମୁଁ କେବଳ ତୋର ନାମକୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ॥1॥

ਨ ਜਾਣਾ ਹਰੇ ਮੇਰੀ ਕਵਨ ਗਤੇ ॥
ହେ ହରି! ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ମୋର ଗତି କଣ ହେବ?

ਹਮ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਪਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ମୂର୍ଖ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ, ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, କୃପା କରି ମୋର ସମ୍ମାନ ରଖ॥1॥ରୁହ॥

ਕਬਹੂ ਜੀਅੜਾ ਊਭਿ ਚੜਤੁ ਹੈ ਕਬਹੂ ਜਾਇ ਪਇਆਲੇ ॥
ଆମର ମନ କେବେ ଆକାଶକୁ ଚଢିଥାଏ ଆଉ କେବେ ପାତଳକୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਲੋਭੀ ਜੀਅੜਾ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਤੁ ਹੈ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੇ ॥੨॥
ଏହି ଲୋଭୀ ମନ ସ୍ଥିର ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ଚାରି ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥2॥

ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ ਜੀਵਣੁ ਸਾਜਹਿ ਮਾਈ ॥
ସମସ୍ତ ଜୀବ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁର ଲେଖା ଲେଖାଇ ଦୁନିଆକୁ ଆସିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏଠାରେ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା ବନାଇ ରହିଥାନ୍ତି।

ਏਕਿ ਚਲੇ ਹਮ ਦੇਖਹ ਸੁਆਮੀ ਭਾਹਿ ਬਲੰਤੀ ਆਈ ॥੩॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଜୀବର ମୃତ୍ୟୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଆଉ ମୃତ୍ୟୁର ଅଗ୍ନି ସବୁଆଡେ ଜଳୁଅଛି॥3॥

ਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਮੀਤੁ ਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭਾਈ ਨਾ ਕਿਸੈ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਈ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ କିଏ ମିତ୍ର, କିଏ ଭାଇ ଏବଂ କିଏ ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੪॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯଦି ତୁ ନିଜ ନାମ ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କରୁ, ତାହାହେଲେ ତାହା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆମର ସହାୟକ ହେବ॥4॥1॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਪਸਰਿ ਰਹੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରସାର ହେଉଛି,

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਨਰਹਰੀ ॥੧॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ତୁ ହିଁ ନଜର ଆସିଅଛୁ॥1॥

ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୋର ଜୀବନର ଲାଳସା ଦୂର କରି ଦିଅ,

ਅੰਧ ਕੂਪਿ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਗਾਡਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਉਤਰਉ ਪਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମନ ମାୟାର ଅନ୍ଧକୂପରେ ଫସି ରହିଛି, ମୁଁ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବି?॥1॥ରୁହ॥

ਜਹ ਭੀਤਰਿ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਬਸਿਆ ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ ॥
ଯିଏ ଜୀବ ଭିତରେ ବାସ କରୁଅଛି, ସେ ବାହାରେ କାହିଁକି ବାସ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸਾਰ ਕਰੇ ਨਿਤ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਚਿੰਤ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੨॥
ମୋର ମାଲିକ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଦା ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଜୀବର ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଥାଏ॥2॥

ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବର ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଦୂରରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି,

ਆਪੇ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਅੰਧੇਰਾ ਜਾਇ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହର ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੩॥
ପୁଣି ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେଠାରେ ଭଗବାନ ଥିବା ଲାଗିଥାଏ॥3॥

ਅੰਤਰਿ ਸਹਸਾ ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ ਨੈਣੀ ਲਾਗਸਿ ਬਾਣੀ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସଂଶୟ ଥାଏ, ବାହାରୁ ମାୟାର ତୀର ତାହାଙ୍କ ଆଖିରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਪਰਤਾਪਹਿਗਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥੪॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବିନୟ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ବନି ଯାଅ, ଅନ୍ୟଥା ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହେବ॥4॥2॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਵਸਹਿ ਕਵਨੁ ਦਰੁ ਕਹੀਐ ਦਰਾ ਭੀਤਰਿ ਦਰੁ ਕਵਨੁ ਲਹੈ ॥
ଶରୀରର ଯେଉଁ ଦ୍ୱାରରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିବାସ ଥାଏ, ତାହାକୁ କେଉଁ ଦ୍ୱାର କୁହାଯାଏ? ଶରୀରର ଦଶ ଦ୍ୱାରରୁ ସେହି ଗୁପ୍ତ ଦ୍ୱାରକୁ କିଏ ସନ୍ଧାନ କରି ପାରିବ?

ਜਿਸੁ ਦਰ ਕਾਰਣਿ ਫਿਰਾ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਦਰੁ ਕੋਈ ਆਇ ਕਹੈ ॥੧॥
କେହି ମୋତେ ସେହି ଦ୍ୱାର କହୁ ଯେଉଁ ଦ୍ୱାରକୁ ସନ୍ଧାନ କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ବହୁଦିନରୁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛି॥1॥

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗରରୁ କେଉଁ ଉପାୟରେ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ?

ਜੀਵਤਿਆ ਨਹ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ କହନ୍ତି ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਖੁ ਦਰਵਾਜਾ ਰੋਹੁ ਰਖਵਾਲਾ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਦੁਇ ਪਟ ਜੜੇ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଘରର ଦ୍ୱାର ଦୁଃଖ ଅଟେ ଆଉ କ୍ରୋଧ ତାହାର ରଖୁଆଳ ଅଟେ, ସେହି ଦ୍ୱାରରେ ଆଶା ଓ ସନ୍ଦେହ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਮਾਇਆ ਜਲੁ ਖਾਈ ਪਾਣੀ ਘਰੁ ਬਾਧਿਆ ਸਤ ਕੈ ਆਸਣਿ ਪੁਰਖੁ ਰਹੈ ॥੨॥
ସେହି ସ୍ଥାନରେ ମାୟା ରୂପୀ ଗାଡ ଅଛି, ଯେଉଁଠି ବିକାର ରୂପୀ ପାଣି ଭରି ରହିଛି। ଜୀବ ସେହି ସ୍ଥାନରେ ନିଜର ଘର ବସାଇଛି। ସତ୍ୟର ଆସନରେ ପରମାତ୍ମା ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି॥2॥

ਕਿੰਤੇ ਨਾਮਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ਤੁਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ਅਵਰੁ ਹਰੇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର କେତେ ନାମ ଅଛି ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ସୀମା ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ତୋ' ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਊਚਾ ਨਹੀ ਕਹਣਾ ਮਨ ਮਹਿ ਰਹਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਕਰੇ ॥੩॥
ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ବୋଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏଣୁ ମନରେ ସ୍ଥିର ରହିବା ଉଚିତ। ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି॥3॥

ਜਬ ਆਸਾ ਅੰਦੇਸਾ ਤਬ ਹੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਏਕੁ ਕਹੈ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନରେ ଆଶା ଓ ସନ୍ଦେହ ଅଛି, ସେ କିପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ପାରିବ?

ਆਸਾ ਭੀਤਰਿ ਰਹੈ ਨਿਰਾਸਾ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਮਿਲੈ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ପରମେଶ୍ୱର ସେତେବେଳେ ମିଳି ପାରିବେ, ଯଦି ଆଶାରେ ରହି ଆଶାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ପାରିବ॥4॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ॥
ହେ ଜୀବ! ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ

ਜੀਵਤਿਆ ਇਉ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੩॥
ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ॥1॥ରୁହ ଦ୍ୱିତୀୟ॥3॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸਿੰਙੀ ਬਾਜੈ ਲੋਕੁ ਸੁਣੇ ॥
ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନିକୁ ସୁରତି ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଥାଏ,

ਪਤੁ ਝੋਲੀ ਮੰਗਣ ਕੈ ਤਾਈ ਭੀਖਿਆ ਨਾਮੁ ਪੜੇ ॥੧॥
ନାମ ମାଗିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୟଂକୁ ଯୋଗ୍ୟ ବନାଇବା ହିନ ମୋର ଝୁଲା ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ନାମ ରୂପୀ ଭିକ୍ଷା ଦିଆଯାଏ॥1॥

ਬਾਬਾ ਗੋਰਖੁ ਜਾਗੈ ॥
ହେ ବାବା! ଗୋରଖ ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਗੋਰਖੁ ਸੋ ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ ਕਰਤੇ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୋରଖ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ପୃଥିବୀକୁ ଉଠାଇ ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏପରି କରିବାକୁ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਣੀ ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਣਿ ਬੰਧਿ ਰਾਖੇ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਮੁਖਿ ਦੀਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ପବନ-ପାଣି ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣିକୁ ବାନ୍ଧି ରଖାଯାଇଛି ଆଉ ସଂସାରକୁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିବା ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଦୁଇଟି ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଛନ୍ତି।

ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕਉ ਧਰਤੀ ਦੀਨੀ ਏਤੇ ਗੁਣ ਵਿਸਰੇ ॥੨॥
ସେ ମରିବା ଓ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଜୀବକୁ ଧରିତ୍ରୀ ଦେଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ସବୁ ଉପକାର ଭୁଲି ଯାଇଛି॥2॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਪੀਰ ਪੁਰਸ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥
ସଂସାରରେ ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ, ଯୋଗୀ, ଜଙ୍ଗମ ଏବଂ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି,

ਜੇ ਤਿਨ ਮਿਲਾ ਤ ਕੀਰਤਿ ਆਖਾ ਤਾ ਮਨੁ ਸੇਵ ਕਰੇ ॥੩॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହୁଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଆଉ ମୋର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ॥3॥

ਕਾਗਦੁ ਲੂਣੁ ਰਹੈ ਘ੍ਰਿਤ ਸੰਗੇ ਪਾਣੀ ਕਮਲੁ ਰਹੈ ॥
ଯେପରି କାଗଜ ଏବଂ ଲୁଣ ଘୃତ ସାଥିରେ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଥାଏ ଆଉ କମଳ ଫୁଲ ଜଳରେ ଖେଳିଥାଏ,

ਐਸੇ ਭਗਤ ਮਿਲਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସେପରି ହିଁ ଯାହାକୁ ଏପରି ଭକ୍ତ ମିଳିଯାଏ, ଯମ ତାହାର କଣ ବିଗାଡି କରି ପାରିବ॥4॥4॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਸੁਣਿ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰਾ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମଛିନ୍ଦର ନାଥ! ଟିକିଏ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣ;

ਵਸਗਤਿ ਪੰਚ ਕਰੇ ਨਹ ਡੋਲੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବଶୀଭୂତ କରିନିଏ, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ।

ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗ ਕਉ ਪਾਲੇ ॥
ଯିଏ ଏପରି ଯୋଗ ଯୁକ୍ତିକୁ ସାଧନା କରିଥାଏ,

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାନ୍ତି॥1॥

ਸੋ ਅਉਧੂਤੁ ਐਸੀ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ସଚ୍ଚା ଅବଧୂତ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଏପରି ମତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଆଉ

ਅਹਿਨਿਸਿ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାତିଦିନ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਭਿਖਿਆ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਭੈ ਚਲੈ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତିର ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ଭୟରେ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ।

ਹੋਵੈ ਸੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖਿ ਅਮੁਲੈ ॥
ଏହିପରି ତାହାକୁ ଅମୂଲ୍ୟ ସନ୍ତୋଷ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ, ଯାହା ଫଳରେ ସେ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਧਿਆਨ ਰੂਪਿ ਹੋਇ ਆਸਣੁ ਪਾਵੈ ॥
ସିଦ୍ଧର ଆସନ ବଦଳରେ ସେ ଧ୍ୟାନ ରୂପୀ ଆସନ ଲଗାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਤਾੜੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥੨॥
ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ସତ୍ୟ-ନାମର ସମାଧି ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ॥2॥

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥
ନାନକ ଅମୃତ ବାଣୀ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਸੁਣਿ ਮਾਛਿੰਦ੍ਰਾ ਅਉਧੂ ਨੀਸਾਣੀ ॥
ହେ ମଛିନ୍ଦର ନାଥ! ସଚ୍ଚା ଅବଧୂତଙ୍କ ନିଶାନ ଶୁଣ;

ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੁ ਵਲਾਏ ॥
ସେ ଅଭିଳାଷ ବାଲା ଜଗତରେ ରହି ନିର୍ଲିପ୍ତ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਿਹਚਉ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਪਾਏ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଅବଧୂତ ନିଶ୍ଚୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇନିଏ॥3॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਅਗਮੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମଛିନ୍ଦର ନାଥ! ତୁମେ ରହସ୍ୟର କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଅ।

ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਕੀ ਸੰਧਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ସେ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଶିଷ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਦੀਖਿਆ ਦਾਰੂ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦୀକ୍ଷା ରୂପୀ ଔଷଧ ଏବଂ ଭୋଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੪॥੫॥
ତାହାକୁ ଛଅ ଦର୍ଶନର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ॥4॥5॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਹਮ ਡੋਲਤ ਬੇੜੀ ਪਾਪ ਭਰੀ ਹੈ ਪਵਣੁ ਲਗੈ ਮਤੁ ਜਾਈ ॥
ଆମେ ଦୋହଲି ଯାଉଛୁ, କାରଣ ଆମର ଜୀବନ ପାପରେ ଭରି ରହିଛି, ଭୟ ଲାଗୁଛି ଯେ ତୋଫାନ କାରଣରୁ ଏଠାରେ ବୁଡିଯିବୁ।

ਸਨਮੁਖ ਸਿਧ ਭੇਟਣ ਕਉ ਆਏ ਨਿਹਚਉ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥
ହେ ମାଲିକ! ଆମେ ତୋ' ଶରଣକୁ ଆସିଛୁ, ଆମକୁ ବଡିମା ଦିଅ ॥1 ॥

ਗੁਰ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣਹਾਰਿਆ ॥
ହେ ତାରଣ ଗୁରୁ! ସଂସାର ସାଗରରୁ ତାରଣ କର,

ਦੇਹਿ ਭਗਤਿ ਪੂਰਨ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹਉ ਤੁਝ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବିନାଶୀ! ନିଜ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର, ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଉଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀ ਅਰੁ ਜੰਗਮ ਏਕੁ ਸਿਧੁ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପୀ ସିଦ୍ଧଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ସେ ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ, ଯୋଗୀ ଏବଂ ଜଙ୍ଗମ ଅଟନ୍ତି।

ਪਰਸਤ ਪੈਰ ਸਿਝਤ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਅਖਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਆਇਆ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମିଳି ଯାଇଛି, ସେ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ଛୁଇଁ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥2 ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਨ ਜਾਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ କୌଣସି ଜପ, ତପ, ସଂଯମ ଓ ଧର୍ମ-କର୍ମ ଜାଣି ନାହିଁ, କେବଳ ତୋର ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਨਕ ਭੇਟਿਓ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥੩॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ଭେଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ କର୍ମର ହିସାବ ମିଳି ଯାଇଛି ॥3 ॥6 ॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਰਲਾਈਐ ਏਤੁ ॥
ଏହି ମାନବ ଜନ୍ମରେ ନିଜ ଧ୍ୟାନ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଏପରି ଲଗାଇ ରଖିବା ଉଚିତ ଯେ

ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੁਲਹਾ ਲੰਘਹਿ ਜੇਤੁ ॥
ନିଜ ତନକୁ ନୌକା ବନାଇ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇ ପାରିବା।

ਅੰਤਰਿ ਭਾਹਿ ਤਿਸੈ ਤੂ ਰਖੁ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଯେଉଁ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଜଳୁଅଛି, ତାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖ, ଯେପରି

ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੀਵਾ ਬਲੈ ਅਥਕੁ ॥੧॥
ମନରେ ଦିନରାତି ଜ୍ଞାନର ଦୀପକ ଜଳି ରହିବ॥1॥

ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ ॥
ଯଦି ଶରୀର ରୂପୀ ଜଳରେ ଏପରି ଦୀପକ ଜଳାଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ਜਿਤੁ ਦੀਵੈ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଦୀପକ ଦ୍ୱାରା ସାରା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ॥1॥ରୁହ॥

ਹਛੀ ਮਿਟੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥
ଯଦି ଉତ୍ତମ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ମାଟି ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ਤਾ ਕਾ ਕੀਆ ਮਾਨੈ ਸੋਇ ॥
ସେହି ମାଟିରେ ବନିଥିବା ଦୀପକକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନିଅନ୍ତି।

ਕਰਣੀ ਤੇ ਕਰਿ ਚਕਹੁ ਢਾਲਿ ॥
ନିଜ ଶୁଭ-କର୍ମକୁ ଚକ ବନାଇ, ତାହା ଉପରେ ଦୀପକ ବନାଅ।

ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥੨॥
ଏପରି ଦୀପକ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସହାୟକ ହେବ॥2॥

ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਾ ਸੋਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥
କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ସେହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ

ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਦੀਵਾ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ ॥
ଏବଂ ତାହାର ହୃଦୟରେ ଏହି ଦୀପକ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਣੀ ਮਰੈ ਨ ਬੁਝਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ଏପରି ନା ପାଣି ଦ୍ୱାରା ନାଶ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ହିଁ ତାହାକୁ ଲିଭା ଯାଇପାରେ।

ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਨੀਰਿ ਤਰਾਇ ॥੩॥
ଏପରି ଦୀପକ ଶରୀର ରୂପୀ ଜଳରେ ପାର କରାଇବ॥3॥

ਡੋਲੈ ਵਾਉ ਨ ਵਡਾ ਹੋਇ ॥
ପବନ ଏହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਾਪੈ ਜਿਉ ਸਿੰਘਾਸਣਿ ਲੋਇ ॥
ଏହି ଦୀପକର ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ମନ ରୂପ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ପରମେଶ୍ୱର ନଜରରେ ଆସନ୍ତି।

ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦੁ ਕਿ ਵੈਸੁ ॥
କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର କେହି ମଧ

ਨਿਰਤਿ ਨ ਪਾਈਆ ਗਣੀ ਸਹੰਸ ॥
ହଜାର ଥର ଗଣତି କରି ମଧ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਐਸਾ ਦੀਵਾ ਬਾਲੇ ਕੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଏପରି ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ନିଏ,

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪਾਰੰਗਤਿ ਹੋਇ ॥੪॥੭॥
ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥4॥7॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਤੁਧਨੋ ਨਿਵਣੁ ਮੰਨਣੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ନାମର ମନନ କରିବା ହିଁ ତୋର ଅର୍ଚ୍ଚନା ଅଥବା ବନ୍ଦନା ଅଟେ,

ਸਾਚੁ ਭੇਟ ਬੈਸਣ ਕਉ ਥਾਉ ॥
ସତ୍ୟ-ନାମର ଭେଟ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଦରବାରରେ ବସିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ମିଳିଯାଏ।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਵੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟ ଏବଂ ସନ୍ତୋଷର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ,

ਤਾ ਸੁਣਿ ਸਦਿ ਬਹਾਲੇ ਪਾਸਿ ॥੧॥
ତୁ ତାହାର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ବୋଲାଇ ନିଜ ପାଖରେ ବସାଇ ଦେଉ ॥1 ॥

ନାନକ ବିରଥା କୋଇ ନ ହୋଇ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମା ଏପରି ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ଐସੀ ଦରଗହ ସାଚା ସୋଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦରବାର ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅଟେ ଯେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଏ ନାହିଁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ପ୍ରାପତି ପୋਤਾ କରମୁ ପସାଉ ॥
ତୋର କୃପାର ଖଜଣା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ତୂ ଦେਵହି ମଂଗତ ଜନ ଚାଉ ॥
ମୋ' ଭଳି ଭିକାରି ମନରେ ଏହି ଇଚ୍ଛା ଅଛି ଯେ ମୋତେ ଏହି ଖଜଣା ପ୍ରଦାନ କର।

ଭାଡै ଭାଉ ପਵै ତିତୁ ଆਇ ॥
ତାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ରରେ ତୋର ପ୍ରୀତି ସ୍ୱୟଂ ପଡିଥାଏ,

ਧੁਰਿ ତै ଛੋଡी କୀମତି ପାਇ ॥୨॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ତୁ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ମୂଲ୍ୟ ରଖିଛୁ ॥2 ॥

ଜିନਿ କିଛୁ କୀଆ ସୋ କିଛୁ କରै ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ସବୁକିଛି ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି,

ଅପନੀ କୀମତି ଆପे ਧରै ॥
ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ମୂଲ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହୃଦୟ ରୂପୀ ବର୍ତ୍ତନରେ ସ୍ୱୟଂ ରଖିଥାନ୍ତି।

ଗੁରਮੁਖਿ ପରଗଟୁ ହୋଆ ହରି ରାਇ ॥
ଇଶ୍ୱର ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ହୃଦୟ-ଘରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି,

ନା କୋ ଆਵै ନା କୋ ଜାਇ ॥୩॥
ପୁଣି ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ॥3 ॥

ଲୋକୁ ਧିକାରୁ କହै ମଂଗତ ଜନ ମାଗତ ମାନୁ ନ ପାਇଆ ॥
ଭିକାରିକୁ ଲୋକମାନେ ତିରସ୍କାର ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେମାନେ କହିଥାନ୍ତି ଜୀ ମାଗିବା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਹ ਕੀਆ ਗਲਾ ਦਰ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਤੈ ਤਾ ਕਹਨੁ ਕਹਾਇਆ ॥੪॥੮॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କଥା, ତାହାଙ୍କ ଦରବରର କଥା, ସେହି ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ମୋ' ଦ୍ୱାରା ମୁଖରେ କୁହାଇ ଅଛନ୍ତି ॥4॥8॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਸਾਗਰ ਮਹਿ ਬੂੰਦ ਬੂੰਦ ਮਹਿ ਸਾਗਰੁ ਕਵਨੁ ਬੁਝੈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ବିନ୍ଦୁ ଏବଂ ବିନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ସାଗର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ଭେଦକୁ କିଏ ବୁଝିଥାଏ?

ਉਤਭੁਜ ਚਲਤ ਆਪਿ ਕਰਿ ਚੀਨੈ ਆਪੇ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚାରି ସ୍ରୋତ ଦ୍ୱାରା ଜାତ କରି ତାହାର ତମାସାକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତି ॥1॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੈ ਕੋਈ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ବିଚାର କରିଥାଏ,

ਤਿਸ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ମୁକ୍ତି ଓ ପରମଗତି ହୋଇଯାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਦਿਨ ਮਹਿ ਰੈਣਿ ਰੈਣਿ ਮਹਿ ਦਿਨੀਅਰੁ ਉਸਨ ਸੀਤ ਬਿਧਿ ਸੋਈ ॥
ଯେପରି ଦିନରେ ରାତି ଓ ରାତିରେ ଦିନ କରିବା ବାଲା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଗରମ ଆଉ ଥଣ୍ଡା ପାଇଁ ସେହି ବିଧି ବନାଯାଇଛି।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଗତି ଓ ବିସ୍ତାରକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଭେଦର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ ॥2॥

ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਨਾਰਿ ਨਾਰਿ ਮਹਿ ਪੁਰਖਾ ਬੂਝਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ॥
ଏହି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରେ ପୁରୁଷ ରହିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ସ୍ତ୍ରୀର ଜନ୍ମ ପୁରୁଷର ବୀର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ତ୍ରୀର ଗର୍ଭରୁ ହିଁ ପୁରୁଷ ଜାତ ହୋଇଛି।

ਧੁਨਿ ਮਹਿ ਧਿਆਨੁ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਜਾਨਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥੩॥
ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନିରେ ଧ୍ୟାନ ରଖିଛି ଏବଂ ଧ୍ୟାନରେ ହିଁ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନିକୁ ଜାଣିହୁଏ। ଏହି ଅକଥନୀୟ କାହାଣୀକୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ବୁଝି ପାରେ ॥3॥

ਮਨ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଜ୍ୟୋତି ତାହାର ମନରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ମନ ଜ୍ୟୋତିରେ ରହିଥାଏ। ମନୁଷ୍ୟର ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁରୁ-ଭାଇ ବନି ପରସ୍ପର ମିଶି ରହିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਿਨ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੪॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ॥4॥9॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਜਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ,

ਤਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥
ମନର ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸੋ ਸੇਵਕਿ ਰਾਮ ਪਿਆਰੀ ॥
ସେହି ସେବକ ରାମଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ,

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ॥1॥

ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ,

ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਲਾਜ ਛੋਡਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ରାତିଦିନ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଆଉ ଲୋକ-ପରଲୋକ ଛାଡି ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਧੁਨਿ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਘੋਰਾ ॥
ତାହାର ମନରେ ଅନାହଦ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਰਸਿ ਮੋਰਾ ॥
ମୋର ମନ ହରିରସ ପାନ କରି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਸਚੁ ਸਮਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ରହିଛି ଆଉ

ਗੁਰੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆଦିପୁରୁଷ ପରମାତ୍ମା ମିଳିଛନ୍ତି॥2॥

ਸਭਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਗੁਰਬਾਣੀ ॥
ଗୁରୁବାଣୀ ହିଁ ସବୁ ନାଦ ଓ ବେଦ ଅଟେ।

ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਸਾਰਿਗਪਾਣੀ ॥
ମୋର ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ଅଛି ଆଉ

ਤਹ ਤੀਰਥ ਵਰਤ ਤਪ ਸਾਰੇ ॥
ସେ ହି ସାରା ତପ, ବ୍ରତ ଏବଂ ତୀର୍ଥ ଅଟେ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੩॥
ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଭଗବାନ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି॥3॥

ਜਹ ਆਪੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥
ଯାହାର ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ଭୟ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸੇਵਕੁ ਲਾਗਾ ॥
ଯେଉଁ ସେବକ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସି ଲାଗି ଯାଇଛି,

ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ଭ୍ରମ ଦୂର କରିଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੪॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||10||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਛਾਦਨੁ ਭੋਜਨੁ ਮਾਗਤੁ ਭਾਰੈ ॥
ଯୋଗୀ କେବଳ ବସ୍ତ୍ର-ଭୋଜନ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਖੁਧਿਆ ਦੁਸਟ ਜਲੈ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ॥
ସେହି ଦୁଷ୍ଟ କ୍ଷୁଧାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ ଆଉ ମରଣ ପରେ ପରଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਹੀ ਲੀਨੀ ਦੁਰਮਤਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତି ଗ୍ରହଣ କରିନାହିଁ ଆଉ ଦୁର୍ମତିରେ ହିଁ ନିଜ ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥੧॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥

ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਵਾਸੈ ॥
ସଚ୍ଚା ଯୋଗୀର ଯୋଗ ଯୁକ୍ତି ଏହା ଯେ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଘରେ ରହିଥାଏ।

ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਏਕੋ ਕਰਿ ਦੇਖਿਆ ਭੀਖਿਆ ਭਾਇ ਸਬਦਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦର ଭିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੰਚ ਬੈਲ ਗਡੀਆ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ॥
ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ବଳଦ ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଗାଡିକୁ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਰਾਮ ਕਲਾ ਨਿਬਹੈ ਪਤਿ ਸਾਰੀ ॥
ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଗାଡିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବନି ରହିଥାଏ।

ਧਰ ਭੂਟੀ ਗਾਡੋ ਸਿਰ ਭਾਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ଏହି ଗାଡିର ଅକ୍ଷ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଗାଡି ଭାର ଯୋଗୁଁ ପଡିଯାଏ।

ਲਕਰੀ ਬਿਖਰਿ ਜਰੀ ਮੰਝ ਭਾਰਿ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଏହାର ଅଙ୍ଗ ରୂପୀ କାଠ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ, ଏହାକୁ ଜଳାଇ ଦିଆଯାଏ॥2॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਜੋਗੀ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କର,

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਣਾ ਸੋਗ ਬਿਓਗੀ ॥
ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଏବଂ ଶୋକ ବିୟୋଗ ଏକା ଭଳି ଭାବ।

ਭੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ଭୋଜନ ଗ୍ରହଣ କର।

ਅਸਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ਜਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥੩॥
ଜୀବନ ରୂପୀ ପ୍ରାଚୀର ସ୍ଥିର ହୋଇଯିବ ଆଉ ପୁଣି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଜପ କରି ଚାଲିବ॥3॥

ਸਹਜ ਜਗੋਟਾ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ନିଜର ବସ୍ତ୍ର ବନାଇଛି, ସେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲੂਟਾ ॥
ସେ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କାମ-କ୍ରୋଧ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି ଏବଂ

ਮਨ ਮਹਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਰਣਾ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣକୁ ମନରେ କାନର ମୁଦ୍ରା ଭାବି ଧାରଣ କରି ନେଇଛି।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨ ਤਰਣਾ ॥੪॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦାସ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଥାଏ॥4॥11॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 3 ଘର ୧॥

ਸਤਜੁਗਿ ਸਚੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତ ଜନ ସତ୍ୟ ବୋଲୁଥିଲେ ଆଉ

ਘਰਿ ਘਰਿ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପା ଦ୍ୱାରା ଘରେ-ଘରେ ଭକ୍ତି ହେଉଥିଲା।

ਸਤਜੁਗਿ ਧਰਮੁ ਪੈਰ ਹੈ ਚਾਰਿ ॥
ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଧର୍ମର ଚାରି ପାଦ (ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଧର୍ମ ଓ ଦୟା) ଥିଲା

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰਿ ॥੧॥
କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ବିଚାରକୁ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି॥୧॥

ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ॥
ଚାରିଯୁଗରେ ନାମର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ହେଉଅଛି।

ਜਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲାଗିଯାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਤ੍ਰੈਤੈ ਇਕ ਕਲ ਕੀਨੀ ਦੂਰਿ ॥
ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଧର୍ମର ଏକ ସ୍ତମ୍ଭ ଦୂର କରି ଦିଆଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ଧର୍ମର ଏକ ଗୋଡ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି

ਪਾਖੰਡੁ ਵਰਤਿਆ ਹਰਿ ਜਾਣਨਿ ਦੂਰਿ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଜଗତରେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ତଥା ଲୋକମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦୂର ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥੨॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਦੂਜੈ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ ॥
ଦ୍ୱାପରରେ ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ଜୀବ ମନରେ ଦ୍ୱିଧା ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੇ ਜਾਣਹਿ ਦੋਇ ॥
ଲୋକମାନେ ଭ୍ରମରେ ରହି ବ୍ରହ୍ମ ଓ ମାୟାକୁ ବିଭିନ୍ନ ଭକ୍ତିରେ ବୁଝିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି।

ਦੁਆਪੁਰਿ ਧਰਮਿ ਦੁਇ ਪੈਰ ਰਖਾਏ ॥
ଏହି ପରି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଧର୍ମର ଦୁଇଟି ଗୋଡ ରହି ଯାଇଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଯାଇଥିଲା, ସେ ନାମକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲା॥3॥

ਕਲਜੁਗਿ ਧਰਮ ਕਲਾ ਇਕ ਰਹਾਏ ॥
ପୁଣି କଳିଯୁଗରେ ଧର୍ମର ଏକ ହିନ କଳା ରହି ଯାଇଛି ଆଉ ଏକ ହିନ ଗୋଡ ଚାଲୁଅଛି।

ਇਕ ਪੈਰਿ ਚਲੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਏ ॥
ଦୁନିଆରେ ମୋହ-ମାୟା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਤਿ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ଏହି ମାୟାର ମୋହ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅର୍ଥାତ ଅଜ୍ଞାନତା ଅଟେ।

ਸਤਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ ॥੪॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିଥାଏ, ନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥4॥

ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥
ସବୁ ଯୁଗରେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਸਭ ਮਹਿ ਸਚੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਸਾਚੀ ਕੀਰਤਿ ਸਚੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସ୍ତୁତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਕੋਈ ॥੫॥
କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ନାମ ଜପ କରିଥାଏ॥5॥

ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਊਤਮੁ ਹੋਈ ॥
ସବୁ ଯୁଗରେ ନାମ ହିଁ ସବୁ ଧର୍ମ-କର୍ମରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਭਗਤੁ ਜਨੁ ਸੋਈ ॥
ଯିଏ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଭକ୍ତ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ॥੬॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯୁଗ ଯୁଗରେ ନାମର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି॥6॥1॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
ରାମକଲୀ ମହଲା 4 ଘର 1॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੇ ਵਡ ਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਵਡਭਾਗੀ ਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
ଯଦି କାହାର ବଡ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ହରିନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਸਦ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର;
ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੋਵੈ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ପ୍ରକାଶ ହେବ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଯିବ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ହରିନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਹੀਰਾ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ ਬਹੁ ਸਾਗਰ ਭਰਪੂਰੁ ਕੀਆ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ରତ୍ନ, ମାଣିକ୍ୟ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁ ରୂପୀ ସମୁଦ୍ରରେ ପ୍ରଭୁ ଏହା ଭରପୁର ରଖିଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਵਡ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਵਡ ਮਸਤਕਿ ਤਿਨਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਢਿ ਕਢਿ ਲੀਆ ॥੨॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥2॥

ਰਤਨੁ ਜਵੇਹਰੁ ਲਾਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਗੁਰਿ ਕਾਢਿ ਤਲੀ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ରତ୍ନ, ମାଣିକ୍ୟ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ନିଜ ହାତର ପାପୁଲିରେ ରଖି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਭਾਗਹੀਣ ਮਨਮੁਖਿ ਨਹੀ ਲੀਆ ਤ੍ਰਿਣ ਓਲੈ ਲਾਖੁ ਛਪਾਇਆ ॥੩॥
ଭାଗ୍ୟହୀନ ମନମୁଖୀ ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ, ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କାର ଏହି ନାମ ମାୟା ଲୁଚାଇ ରଖିଛି ॥3॥

ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਾ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਪਾਵੈ ਧਨੁ ਧਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ରତ୍ନ ରୂପୀ ନାମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇ ନିଏ ॥4॥1॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਰਾਮ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦਾ ਹਰਿ ਨੀਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਇ ॥
ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତ ସହିତ ମିଶି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ଉତ୍ତମ କଥା ଶୁଣାଇ ଅଛନ୍ତି।
ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ ਸਭ ਨੀਕਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਪਾਇ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମନରୁ ଦୁର୍ମତିର ସବୁ ମଇଳା ବାହାରି ଯାଇଛି ଆଉ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥

ਰਾਮ ਜਨ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮੁ ਬੋਲਾਇ ॥
ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ରାମ ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਜੋ ਸੁਣੈ ਕਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਰਾਮ ਜਪਤ ਸੋਹਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କ ନାମ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପିଲେ ହୁଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੇ ਵਡ ਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜਨਾ ਭੇਟਾਇ ॥
ଯଦି କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਦਰਸਨੁ ਸੰਤ ਦੇਹੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥੨॥
ଯଦି କୃପା କରି ସନ୍ଥ ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅନ୍ତି, ସବୁ ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਰਾਮ ਜਨ ਨੀਕੇ ਭਾਗਹੀਣ ਨ ਸੁਖਾਇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତ ବଡ ଉପକାରୀ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟହୀନ ନିନ୍ଦୁକକୁ ତାହା ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਰਾਮ ਕਹਹਿ ਜਨ ਊਚੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਡੰਸੁ ਲਗਾਇ ॥੩॥
ଭକ୍ତଜନ ଯେପରି ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ରାମ ନାମ ଜପ କରିଥାଏସେପରି ହିଁ ସର୍ପ ଫେଣା ଭଳି ନିନ୍ଦୁକକୁ ପୀଡିତ କରିଥାଏ॥3॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਜਿਨ ਜਨ ਨਹੀ ਭਾਏ ਹਰਿ ਕੇ ਸਖਾ ਸਖਾਇ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ବ୍ୟକ୍ତି ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସନ୍ଥଜନ ଭଲ ଲାଗନ୍ତି ନାହିଁ, ଯିଏ ହରିଙ୍କ ମିତ୍ର ଏବଂ ସାଥି ଅଟେ।

ਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਚੋਰ ਵੇਮੁਖ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਜ ਨ ਭਾਇ ॥੪॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାନ ସମ୍ମାନ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ, ସେ ବିମୁଖ, ତିରସ୍କୃତ ଏବଂ ହରିଙ୍କ ଚୋର ଅଟେ॥4॥

ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮ ਦੀਨ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ ॥
ହେ ଶ୍ରୀ ହରି! ଆମେ ଦୀନ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଦୟା କରି ଆମର ରକ୍ଷା କର।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥੫॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଆମର ପିତା ଅଟ ଆଉ ଆମେ ତୋର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, କ୍ଷମା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||5||2||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸਖਾ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਤਿਨ ਊਪਰਿ ਹਾਥੁ ਵਤਾਵੈ ॥
ହରିଙ୍କ ସଖା ସାଧୁଜନ ବଡ ଉପକାରୀ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧ ਸੇਈ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥੧॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସାଧୁଜନ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਰਾਮ ਮੋ ਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥
ହେ ରାମ! ମୋତେ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ଦିଅ, କାରଣ ସେ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਅਮਿਉ ਅਮਿਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਹੈ ਮੀਠਾ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ହରିରସ ଅମୃତ ସମାନ ବଡ ମିଠା ଅଟେ ଆଉ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହିଁ ମୁଖରେ ଦିଆ ଯାଇପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਰਾਮ ਜਨ ਊਤਮ ਮਿਲਿ ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତଜନ ବଡ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଉତ୍ତମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਮ ਹੋਵਤ ਚੇਰੀ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਖੁਸੀ ਕਰਾਵੈ ॥੨॥
ଯଦି ମୋର ଠାକୁର ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦାସର ଦାସର ସେବିକା ହୋଇଯିବି॥2॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਰਿਦ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਵੈ ॥
ସେହି ଭକ୍ତଜନ ବଡ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ-ତନ ଓ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕੂੜੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੩
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରୀତି ବିନା ହିଁ ବହୁତ କଥା କହିଥାଏ, ସେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ମିଥ୍ୟା ଫଳ ହାସଲ କରିଥାଏ॥3॥

ਮੋ ਕਉ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨ ਦਾਤੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਪਗੀ ਲੇ ਪਾਵੈ ॥
ହେ ଜଗତର ଜୀବନଦାତା! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣର ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਹਉ ਕਾਟਉ ਕਾਟਿ ਬਾਢਿ ਸਿਰੁ ਰਾਖਉ ਜਿਤੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਚੜਿ ਆਵੈ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ କାଟି ମାର୍ଗରେ ରଖି ଦେବି ଯେପରି ସନ୍ଥ ସେଥିରେ ଚଢି ମୋ' ପାଖକୁ ଆସିଯିବେ॥4॥3॥

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 4॥

ਜੇ ਵਡ ਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਵਡ ਮੇਰੇ ਜਨ ਮਿਲਦਿਆ ਢਿਲ ਨ ਲਾਈਐ ॥
ଯଦି ମୋର ବଡ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନରେ କୌଣ ସି ବିଳମ୍ବ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਹਰਿ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੁੰਟ ਸਰ ਨੀਕੇ ਵਡਭਾਗੀ ਤਿਤੁ ਨਾਵਾਈਐ ॥੧॥
ଭକ୍ତଜନ ଅମୃତର କୁଣ୍ଡ ଏବଂ ପବିତ୍ର ସରୋବର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେଥିରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ସ୍ନାନ କରିହୁଏ॥1॥

ਰਾਮ ਮੋ ਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾਰੈ ਲਾਈਐ ॥
ହେ ରାମ! ମୋତେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଅ, ଯେପରି

ਹਉ ਪਾਣੀ ਪਖਾ ਪੀਸਉ ਸੰਤ ਆਗੈ ਪਗ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈਐ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଣି, ପଙ୍ଖା, ଅଟା ପେଷିବାର ସେବା କରିବି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପାଦ ମଳି ଧୋଇ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇବି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ଭକ୍ତଜନ ବଡ ପରୋପକାରୀ ଏବଂ ମହାନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਤਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮਿਲਿ ਸਤਗੁਰ ਪੁਰਖ ਧਿਆਈਐ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଭଳି ମହାନ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଇ ପାରେ॥2॥

ਸਤਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਲਾਜ ਰਖਾਈਐ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଥାଏ, ସେ ପରମ ସତ୍ୟ ପାଇନିଏ ଏବଂ ମୋର ଠାକୁର ତାହାର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਅਪਣੈ ਸੁਆਇ ਆਇ ਬਹਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਿਉ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈਐ ॥੩॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଥାନ୍ତି ଆଉ ବାଗ ଭଳି ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାନ୍ତି॥3॥

ਬਗੁਲਾ ਕਾਗ ਨੀਚ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਜਾਇ ਕਰੰਗ ਬਿਖੁ ਮੁਖਿ ਲਾਈਐ ॥
ବଗ ଏବଂ କାଉ ଭଳି ନୀଚ ସଙ୍ଗତିରେ ଯାଇ ନର୍ଦ୍ଦମାରେ ମୁହଁ ଲଗାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹੰਸੁ ਕਰਾਈਐ ॥੪॥੪॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ଗୁରୁ ମୋତେ ବଗରୁ ହଂସ ବନାଇ ଦେବେ||4||4||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 4 ॥

ਸਤਗੁਰ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਣ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ! ଦୟା କର ଆଉ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରାଣ ହରିଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ଦିଅ।

ਹਮ ਚੇਰੀ ਹੋਇ ਲਗਹ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੧॥
ମୁଁ ଦାସୀ ବନି ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି, ଯିଏ ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ॥1 ॥

ਰਾਮ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ହେ ରାମ! ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛି।

ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਸਖਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ବିନା ମୋର ଅନ୍ୟ କେହି ସାଥି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ମୋର ପିତା, ମୋର ମାତା ଏବଂ ମୋର ସଚ୍ଚା ସାଥି ଅଟନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਮੇਰੇ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਨ ਰਹਹਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮਰਹਿ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ॥
ହେ ମୋର ମାତା! ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବିନା ମୁଁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ରହି ପାରିବି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ମୋର ପ୍ରାଣ ବାହାରି ଯାଇଥାଏ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡ ਭਾਗ ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਆਏ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏବଂ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ॥2 ॥

ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਬੂਝੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਉ ਜਪਾਇਆ ॥
ମୁଁ ଅନ୍ୟ କିଛି ବୁଝେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜପ କରାଯାଇଥିବା ନାମର ଜପ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਨਾਮਹੀਣ ਫਿਰਹਿ ਸੇ ਨਕਟੇ ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥੩॥
ନାମହୀନ ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱାର ବୁଲି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ॥3 ॥

ਮੋ ਕਉ ਜਗਜੀਵਨ ਜੀਵਾਲਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥
ହେ ଜଗତ ପାଳକ ସ୍ୱାମୀ! ମୋର ହୃଦୟରେ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରି ଜୀବିତ କର।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ଗୁରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହିଁ ନାମ ଧ୍ୟାନ କରିଛି ||4||5||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 4॥

ਸਤਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਵਡਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ବଡ ଦାତା ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରିଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ଜୀବନଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହରିଙ୍କ ନାମାମୃତର ଚିନ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥

ਰਾਮ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੰਠਿ ਧਾਰੇ ॥
ହେ ରାମ! ଗୁରୁ ହରିନାମ ମୋର କଣ୍ଠରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਮਨਿ ਭਾਈ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡ ਭਾਗ ਹਮਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ବଡ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏବଂ ଧନ୍ୟ-ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖରେ ହରି-କଥା ଶୁଣିଛି ଆଉ ସେ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੇ ॥
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହାନ୍ତି।

ਹਿਰਦੈ ਕਾਮ ਕਾਮਨੀ ਮਾਗਹਿ ਰਿਧਿ ਮਾਗਹਿ ਹਾਥੁ ਪਸਾਰੇ ॥੨॥
ସେମାନେ ନିଜ ହୃଦୟରେ କାମର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ନାରୀର କାମନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ହାତ ପସାରି ରିଦ୍ଧି ମାଗିଥାନ୍ତି॥2॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਿ ਜਪੁ ਵਡਾ ਵਡੇਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਖਉ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ହରି-ଯଶର ଜପ କର, ସବୁ ଧର୍ମ-କର୍ମରୁ ଏହା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ତଥା ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଏହାକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖ।

ਜੇ ਵਡ ਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥੩॥
ଯଦି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ହରିଙ୍କ ଜପ କରାଯାଇ ପାରେ, ଯାହା ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਜਨ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹੈ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਕੰਠਿ ਜਨ ਧਾਰੇ ॥
ଭଗବାନ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ନିକଟରେ ବସାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ॥੪॥੬॥੧੮॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੂ ਹੈਂ ਆਮਰ ਮਾਤਾ ਏਵਂ ਪਿਤਾ ਅਟਨ੍ਹਿ, ਆਮੇ ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਸਨ੍ਤਾਨ ਅਟੁ ਏਵਂ ਸੇ ਹੈਂ ਆਮਰ ਪੋ਷ਣ ਕਰਿਆਨ੍ਹਿ||4||6||18||

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ 5 ਘਰ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਟਨ੍ਹਿ, ਯਾਹਾਙ੍ਕੁ ਸਦਗੁਰੁਙ੍ਕ ਕ੍ਰਪਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਾਯਾਇ ਪਾਰੇ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਦੀਨ ਕੇ ਦਾਤੇ ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਹੁ ਕੋਈ ॥
ਹੇ ਦੀਨਰ ਦਾਤਾ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰ, ਮੋਰ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਉਪਰੇ ਕੌਣਸਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਨਾਹਿਁ।

ਮਾਟੀ ਕਾ ਕਿਆ ਧੋਪੈ ਸੁਆਮੀ ਮਾਣਸ ਕੀ ਗਤਿ ਏਹੀ ॥੧॥
ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ! ਮਾਟਿਕੁ ਧੋਇਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕੌਣਸਿ ਲਾਭ ਨਾਹਿਁ, ਮਨੁ਷੍ਯਰ ਅਵਸ੍ਥਾ ਮਧ ਏਹਾ ਹੈਂ ਅਟੇ॥1॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਸਦਗੁਰੁਙ੍ਕ ਸੇਵਾ ਕਰਿਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੁਖ ਹਾਸਲ ਹੋਇਥਾਏ,

ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਯੇਪਰਿ ਕਾਮਨਾ ਹੇਵ, ਸੇਹਿ ਫਲ ਮਿਲਿਵ ਏਵਂ ਪੁਨਰ੍ਵਾਰ ਦੁਃਖ ਮਿਲਿਵ ਨਾਹਿਁ॥1॥ਰੁਹ॥

ਕਾਚੇ ਭਾਡੇ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜੇ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥
ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਮਾਨਵ-ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਛਾ ਪਾਤ੍ਰ ਵਨਾਇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਿਛਨ੍ਹਿ ਏਵਂ ਤਾਹਾਰ ਅਨ੍ਤਰ੍ਮਨਰੇ ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਜ੍ਯੋਤਿ ਰਹਿਛਿ।

ਜੈਸਾ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਹਮ ਤੈਸੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਈ ॥੨॥
ਵਿਧਾਤਾ ਯੇਪਰਿ ਆਮਰ ਭਾਗ੍ਯ ਲੇਖ੍ਹਿਛਨ੍ਹਿ, ਆਮੇ ਸੇਪਰਿ ਹੈਂ ਕਰ੍ਮ ਕਰਿਆਨ੍ਹਿ॥2॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਥਾਪਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਏਹੋ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥
ਕਿਨ੍ਤੁ ਜੀਵ ਤਨ-ਮਨਕੁ ਨਿਜਰ ਭਾਵਿ ਨੇਇਛਿ, ਏਹਾ ਜਨ੍ਮ-ਮਰਣਰ ਕਾਰਣਰੁ ਅਟੇ।

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਸੋ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮੋਹਿ ਅੰਧੁ ਲਪਟਾਣਾ ॥੩॥
ਯਿਏ ਏਤੇ ਸੁਨ੍ਦਰ ਜੀਵਨ ਦੇਇਛਨ੍ਹਿ, ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਙ੍ਕੁ ਸ੍ਮਰਣ ਕਰੇਨਾਹਿਁ, ਅਨ੍ਧ ਮਨੁ਷੍ਯ ਮੋਹਰੇ ਫਸਿ ਰਹਿਛਿ॥3॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ଯିଏ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦରବାର ଅପରାମ୍ପର ଅଟେ।

ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥੪॥੧॥
ନଅଙ୍କ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଦାସ ଅଟେ, ତୋର ଭକ୍ତି କରି ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||4||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਪਵਹੁ ਚਰਣਾ ਤਲਿ ਊਪਰਿ ਆਵਹੁ ਐਸੀ ਸੇਵ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ଏପରି ସେବା କର ଯେ ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯାଅ।

ਆਪਸ ਤੇ ਊਪਰਿ ਸਭ ਜਾਣਹੁ ਤਉ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ॥੧॥
ଯଦି ସବୁଙ୍କୁ ନିଜ ଠାରୁ ଉତ୍ତମ ମାନିବ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ଦରବାରରେ ସୁଖ ହାସଲ ହେବ॥1॥

ਸੰਤਹੁ ਐਸੀ ਕਥਹੁ ਕਹਾਣੀ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଏପରି କଥା-କାହାଣୀ ଶୁଣ,

ਸੁਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਰ ਦੇਵ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਖਿਨੁ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ବୋଲ, ତାହାହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ, ଦେବତା ଏବଂ ଦେବଗଣ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਪਰਪੰਚੁ ਛੋਡਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਬੈਸਹੁ ਝੂਠਾ ਕਹਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ଜଗତରେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଛାଡି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ବସିଯାଅ ଏବଂ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା କହ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਹੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਵਹੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਤਤੁ ਬਿਲੋਈ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମିଶି ନବନିଧି ହାସଲ କରିନିଅ, ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ଦୁଧକୁ ଲେପନ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥2॥

ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਆਤਮੁ ਚੀਨਹੁ ਭਾਈ ॥
ନିଜ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଅ ଏବଂ ନିଜ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଣି ନିଅ।

ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹਾਜਰੁ ਕਿਸੁ ਸਿਉ ਕਰਹੁ ਬੁਰਾਈ ॥੩॥
ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିକଟ ଭାବ ତଥା କାହାର ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପଡ ନାହିଁ॥3॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମୁକ୍ତିର ମାର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସ୍ୱାମୀ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨੀ ਕਲਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੪॥੨॥
ସେହି ଭକ୍ତଜନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ କଳିଯୁଗରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇଛି। ନାନକ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ ||4||2||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਆਵਤ ਹਰਖ ਨ ਜਾਵਤ ਦੂਖਾ ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਮਨ ਰੋਗਨੀ ॥
ଯଦି ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ, ନା କୌଣସି ବସ୍ତୁ ମିଳିବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ହୋଇଥାଏ, ନାଆ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ହଜାଇବା ଦ୍ୱାର ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନା ମନକୁ କୌଣସି ରୋଗ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਤਉ ਉਤਰੀ ਸਗਲ ਬਿਓਗਨੀ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ସର୍ବଦା ପରମାନନ୍ଦ ରହିଥାଏ, ସବୁ ବିୟୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਇਹ ਬਿਧਿ ਹੈ ਮਨੁ ਜੋਗਨੀ ॥
ଏହିପରି ଯାହାର ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਰੋਗੁ ਲੋਗੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਤਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭੋਗਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋହ, ଶୋକ, ରୋଗ ଏବଂ ଲୋକ-ଲଜ୍ଜା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମନ ହରି ନାମର ରସ ଭୋଗ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਰਗ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਮਿਰਤ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪਇਆਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਲੋਗਨੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଲୋକ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ, ପାତାଳଲୋକ ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭੁੰਚੈ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਹਰਿ ਗੁਨੀ ॥੨॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ବନି ସଦା ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଆଉ ସବୁଆଡେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ॥2।

ਨਹ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਜਲੁ ਨਹੀ ਪਵਨਾ ਤਹ ਅਕਾਰੁ ਨਹੀ ਮੇਦਨੀ ॥
ଯେଉଁଠି ନା ଶିବଭକ୍ତି, ନା ଜଳ, ନା ପବନ, ନା କୌଣସି ଆକାର ଏବଂ ନା ଧରିତ୍ରୀ ଅଛି,

ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਗ ਕਾ ਤਹਾ ਨਿਵਾਸਾ ਜਹ ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ ਅਗਮ ਧਨੀ ॥੩॥
ସେଠାରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନିବାସ ଅଛି, ଯେଉଁଠି ଅଗମ୍ୟ, ଅବିଗତ ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି॥3॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਧਨੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਗਨੀ ॥
ଏହି ତନ-ମନ, ଧନ ସବୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଉପକାର ଗଣା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਮ ਤੁਮ ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਹੈ ਅੰਭੈ ਅੰਭੁ ਮਿਲੋਗਨੀ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ମୋର ମନରୁ 'ମୋର-ତୋର' ଭାବନା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଯେପରି ଜଳରେ ଜଳ ମିଳିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମାଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||4||3||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰਹਤ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰੀ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨ ਜਾਨੈ ॥
ହରିନାମ ତିନି ଗୁଣ ରହିତ ଓ ନିରଳ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ମଧ୍ୟ ତାହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਖਜਾਨੈ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଖଜଣାରେ ରତ୍ନର କୋଠରି ଅଛି, ଝା ଅମୃତରେ ଭରି ରହିଛି॥1॥

ਅਚਰਜੁ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ଅପହଞ୍ଚ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਮੋਲੁ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗਾ ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତାହାଏହେଲେ ସେହି କଥା କାହିଁକି କହିବା ଓ ଶୁଣିବା।

ਕਥਨ ਕਹਣ ਕਉ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਜੋ ਪੇਖੈ ਤਿਸੁ ਬਣਿ ਆਵੈ ॥੨॥
ଏହି କଥା କହିବା ଏବଂ କରିବାର ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ, ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଏହା ଦେଖିଥାଏ, ତାହାର ପ୍ରୀତି ସେଥିରେ ଲାଗିଯାଏ॥2॥

ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਬੇਚਾਰਾ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସବୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ପୁଣି ବିଚରା ଜୀବ କଣ ଜାଣି ପାରିବ?

ਆਪਣੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪੂਰ ਭੰਡਾਰਾ ॥੩॥
ଭକ୍ତିର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ଗତି ଏବଂ ବିସ୍ତାରକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି॥3॥

ਐਸਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਚਾਖਿਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ ॥
ଏପରି ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ରସର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੪॥

ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ନେବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଅଭିଲାଷ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି। ||4||4||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਬੈਰੀ ਸਗਲੇ ਸਾਧੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋର ସଙ୍ଗ ଦେଇଛନ୍ତି ତଥା ସେ ମୋର ସାରା ଶତ୍ରୁ ଦୂର କରି ମୋର ବଶୀଭୂତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਬੈਰੀ ਹੈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਲੂਟਿਆ ਤੇ ਬੈਰੀ ਲੈ ਬਾਧੇ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଶତ୍ରୁ ଏହି ସାରା ଜଗତ ଲୁଟି ନେଇଛି, ସେ ସେହି ଶତ୍ରୁକୁ ଧରି ବାନ୍ଧି ନେଇଛନ୍ତି॥1॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਮੇਰਾ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਰਸ ਮਾਣੀ ਨਾਉ ਜਪੀ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ରାଜସୁଖ ଏବଂ ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୋତେ ତୋର ହିଁ ଭରସା ଅଛି ଆଉ ତୋର ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਚੀਤਿ ਨ ਆਵਸਿ ਦੂਜੀ ਬਾਤਾ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਰਖਵਾਰਾ ॥
ମୋତେ ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି।

ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਰਹਤ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਇਕ ਨਾਮ ਕੈ ਆਧਾਰਾ ॥੨॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଏକ ତୋର ନାମର ଆଧାର ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଥାଏ॥2॥

ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖਦਾਈ ਊਨ ਨ ਕਾਈ ਬਾਤਾ ॥
ମୋତେ ସୁଖଦାୟକ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛି ତଥା ମୋତେ କିଛି ଅଭାବ ରହି ନାହିଁ।

ਤਤੁ ਸਾਰੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਤਾ ॥੩॥
ତତ୍ତ୍ୱ ସାର ରୂପୀ ପରମ ପଦ ପାଇ ନେଇଛି ଏବଂ ତାହାକୁ ଛାଡି କେଉଁ ଆଡେ ଯାଏ ନାହିଁ॥3॥

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਜੈਸਾ ਤੂ ਹੈ ਸਾਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଅପରାମ୍ପର! ଯେପରି ତୁ ଅଟୁ, ମୁଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਅਤੁਲ ਅਥਾਹ ਅਡੋਲ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ମାଲିକ ଅତୁଳନୀୟ, ଅଥଳ, ଅବିଚଳିତ ଏବଂ ସାରା ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି||4||5||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਤੂ ਦਾਨਾ ਤੂ ਅਬਿਚਲੁ ਤੂਹੀ ਤੂ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਪਾਤੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ବଡ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଅଟଳ ଓ ତୁ ହିଁ ମୋର ଜାତି ଅଟୁ।

ਤੂ ਅਡੋਲੁ ਕਦੇ ਡੋਲਹਿ ਨਾਹੀ ਤਾ ਹਮ ਕੈਸੀ ਤਾਤੀ ॥੧॥
ତୁ ଅବିଚଳିତ ଅଟୁ ଆଉ କେବେ ବିଚଳିତ ହେଉନାହିଁ, ପୁଣି ମୋତେ କାହିଁକି ଚିନ୍ତା ହେବ?॥1॥

ਏਕੈ ਏਕੈ ਏਕ ਤੂਹੀ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! କେବଳ ଏକ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ,

ਏਕੈ ਏਕੈ ਤੂ ਰਾਇਆ ॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହ ଅଟୁ।

ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ମୋତେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤੂ ਸਾਗਰੁ ਹਮ ਹੰਸ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਮ ਮਹਿ ਮਾਣਕ ਲਾਲਾ ॥
ତୁ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟୁ ଏବଂ ଆମେ ତୁମର ହଂସ ଏବଂ ତୁମ ଠାରେ ହିଁ ମାଣିକ ଅଛି।

ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਤਿਲੁ ਸੰਕ ਨ ਮਾਨਹੁ ਹਮ ਭੁੰਚਹ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲਾ ॥੨॥
ଦେବା ସମୟରେ ତିଳେମାତ୍ର ଶଙ୍କା କର ନାହିଁ ଏବଂ ଆମେ ତୋ' ଠାରୁ ଦାନ ପାଇ ସଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଉ॥2॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੁਮ ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਤੁਮ ਮੁਖਿ ਦੇਵਹੁ ਖੀਰਾ ॥
ଆମେ ତୋର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତୁମେ ଆମର ପିତା ଅଟ ଆଉ ତୁମେ ହିଁ ଆମର ମୁଖରେ ଦୁଧ ଦେଇ ଥାଅ।

ਹਮ ਖੇਲਹ ਸਭਿ ਲਾਡ ਲਡਾਵਹ ਤੁਮ ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥੩॥
ଆମେ ତୋର ସାଥିରେ ଖେଳୁ ଅଛୁ, ତୁମେ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟ॥3॥

ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਪੂਰ�ि ਰਹੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਮ ਭੀ ਸੰਗਿ ਅਘਾਏ ॥
ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟୁ, ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟୁ, ତୋର ରଙ୍ଗ ଲଗାଇ ଆମେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଛୁ।

ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮਿਲਤ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਨਾਨਕ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥੪॥੬॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୋର ସାଥିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମିଶିଅଛୁ, ହେ ନାନକ! ଏହି ମିଳନକୁ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାର୍ଥିବ ନାହିଁ||4||6||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਰ ਕਰਿ ਤਾਲ ਪਖਾਵਜੁ ਨੈਨਹੁ ਮਾਥੈ ਵਜਹਿ ਰਬਾਬਾ ॥
ହାତରେ ତାଳ, ନଯନରେ ଢଙ୍ଗ ଆଉ ମସ୍ତକରେ ବାଜା ବାଜିଥାଏ।

ਕਰਨਹੁ ਮਧੁ ਬਾਸੁਰੀ ਬਾਜੈ ਜਿਹਵਾ ਧੁਨਿ ਆਗਾਜਾ ॥
କାନରେ ମଧୁର ବଇଁଶି ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ରାଗର ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਕਰਿ ਮਨੂਆ ਨਾਚੈ ਆਣੇ ਘੂਘਰ ਸਾਜਾ ॥੧॥
ଘୁଙ୍ଗୁର ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାଜ। ସହିତ ମନ ନୃତ୍ୟ କରି ନାଚିଥାଏ॥1॥

ਰਾਮ ਕੋ ਨਿਰਤਿਕਾਰੀ ॥
ଏହା ରାମଙ୍କ ରଚନାର ନାଚ ହେଉଛି।

ਪੇਖੈ ਪੇਖਨਹਾਰੁ ਦਇਆਲਾ ਜੇਤਾ ਸਾਜੁ ਸੀਗਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଯେତେ ସାଜ ଶୃଙ୍ଗାର ଅଛି, ଦେଖିବା ବାଲା ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଏହା ଦେଖୁଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਖਾਰ ਮੰਡਲੀ ਧਰਣਿ ਸਬਾਈ ਊਪਰਿ ਗਗਨੁ ਚੰਦੋਆ ॥
ଏହି ସାରା ଧରିତ୍ରୀ ନୃତ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆଖଡା ବନାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ଗଗନ ରୂପୀ ଚାନ୍ଦୁଆ ଟଣା ହୋଇଥାଏ।

ਪਵਨੁ ਵਿਚੋਲਾ ਕਰਤ ਇਕੇਲਾ ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਹੋਆ ॥
ଆତ୍ମାର ପରମାତ୍ମା ସହିତ ମିଳନ କରାଇବା ପାଇଁ ପବନ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ଶରୀର ମନୁଷ୍ୟର ବୀର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ଜଳରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି।

ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਰਿ ਪੁਤਰਾ ਕੀਨਾ ਕਿਰਤ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਆ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମା ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ- ଆକାଶ, ପବନ, ଜଳ, ଅଗ୍ନି ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଦ୍ୱାରା ମାନବ ଶରୀର ରୂପୀ ପୁତୁଳା ବଣାଇଛନ୍ତି ଆଉ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାର ମିଳନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ॥2॥

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਜਰੇ ਚਰਾਗਾ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਭੀਤਰਿ ਰਾਖੇ ॥
ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ଦୁଇ ଦୀପକ ଜଳୁଅଛି, ଯାହାକୁ ଚାରି ଦିଗରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ରଖା ଯାଇଛି।

ਦਸ ਪਾਤਉ ਪੰਚ ਸੰਗੀਤਾ ਏਕੈ ਭੀਤਰਿ ਸਾਥੇ ॥
ନୃତ୍ୟ କରିବା ବାଲା ବେଶ୍ୟା ରୂପୀ ଦଶ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତ ବଜାଇବା ବାଲା ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଶରୀରରେ ଏକ ହିଁ ସ୍ଥାନରେ ଏକାଠି ବସିଛନ୍ତି।

ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੋਇ ਭਾਵ ਦਿਖਾਵਹਿ ਸਭਹੁ ਨਿਰਾਰੀ ਭਾਖੇ ॥੩॥
ତାହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇ ନିଜ ନିଜର କାମାଲ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ନିଜ ନିଜର ନିରଳ ଭାଷା ବୋଲିଥାନ୍ତି ॥3॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਨਿਰਤਿ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਾਜੈ ਤੂਰਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ଘରେ ଦିନରାତି ନୃତ୍ୟ ହେଉଛି ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ବାଜା ବାଜୁଅଛି।

ਏਕਿ ਨਚਾਵਹਿ ਏਕਿ ਭਵਾਵਹਿ ਇਕਿ ਆਇ ਜਾਇ ਹੋਇ ਧੂਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା କାହାକୁ ନଚାଇ ଥାଆନ୍ତି, କାହାକୁ ଯୋନିରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଘୂରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਬਹੁਰਿ ਨ ਨਾਚੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਪੂਰਾ ॥੪॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ପୁଣି ନାଚିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||4||7||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕ ਧੁਨਿ ਏਕੈ ਏਕੈ ਰਾਗੁ ਅਲਾਪੈ ॥
ସଚ୍ଚା କୀର୍ତ୍ତନ ତାହା ଅଟେ, ଯାହା ଓଁ-କାରର ଧ୍ୱନିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ତାହାର ରାଗ ଗାନ କରିଥାଏ,

ਏਕਾ ਦੇਸੀ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ ਏਕੋ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪੈ ॥
ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦେଶର ନିବାସୀ ଅଟ, ସେ ଏକ ସର୍ବବ୍ୟାପୀଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାନ୍ତି,

ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ ਏਕਾ ਹੀ ਸੇਵਾ ਏਕੋ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਪੈ ॥੧॥
ସେହି ଏକରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ଏକର ହିଁ ସେବା କରିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଜଣା ଯାଇଥାଏ॥1॥

ਭਲੋ ਭਲੋ ਰੇ ਕੀਰਤਨੀਆ ॥
ଏପରି କୀର୍ତ୍ତନ ଉତ୍ତମ ଅଟେ,

ਰਾਮ ਰਮਾ ਰਾਮਾ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਛੋਡਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧ ਸੁਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏବଂ ଯିଏ ମାୟାର ଧନ୍ଦା ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੰਚ ਬਜਿਤ੍ਰ ਕਰੇ ਸੰਤੋਖਾ ਸਾਤ ਸੁਰਾ ਲੈ ਚਾਲੈ
ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଦୟା, ଧର୍ମ ଏବଂ ପୂଣ୍ୟ- ଏହି ପାଞ୍ଚ ଗୁଣକୁ ନିଜର ସାଜା ବନାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସା, ରେ, ଗା, ମା, ପା, ଧା, ନି- ଏହି ସାତ ସ୍ୱରକୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମରେ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਬਾਜਾ ਮਾਨੁ ਤਾਨੁ ਤਜਿ ਤਾਨਾ ਪਾਉ ਨ ਬੀਗਾ ਘਾਲੈ ॥
ମାନ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗକୁ ନିଜର ବାଜା ବନାଇ ଥାଏ ଏବଂ କୁମାର୍ଗ ଆଡକୁ ପାଦ ନ ରଖିବା ପାଇଁ ବାଜାର ସ୍ୱର ବନାଇ ଥାଏ।

ਫੇਰੀ ਫੇਰੁ ਨ ਹੋਵੈ ਕਬ ਹੀ ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਬੰਧਿ ਪਾਲੈ ॥੨॥
ଯଦି ସେ ଶବ୍ଦକୁ ନିଜ ଆଞ୍ଚଳରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଥାଏ, ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਨਾਰਦੀ ਨਰਹਰ ਜਾਨਿ ਹਦੂਰੇ ॥
ସେ ନାରଦ ଭଳି ଭକ୍ତି କରି ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିକଟ ଭାବିଥାଏ ତଥା

ਘੂੰਘਰ ਖੜਕੁ ਤਿਆਗਿ ਵਿਸੂਰੇ ॥
ନିଜ ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କରି ନାଚି ନାଚି ଘୁଙ୍ଗୁରକୁ ଛନ ଛନ କରିଥାଏ।

ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਦਿਖਾਵੈ ਭਾਵੈ ॥
ସେ ନିଜ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਏਹੁ ਨਿਰਤਿਕਾਰੀ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵੈ ॥੩॥
ଏପରି ନର୍ତ୍ତକ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସେ ନାହିଁ॥3॥

ਜੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ନିଜ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ,

ਕੋਟਿ ਮਧਿ ਏਹੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੈ ॥
କୋଟିଙ୍କ ଭିତରେ ସେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଅଟେ ଯିଏ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਜਾਵਉ ਟੇਕ ॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ଯାଅ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਏਕ ॥੪॥੮॥
ଯେଉଁଠି ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ କୀର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ||4||8||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਕੋਈ ਬੋਲੈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੋਈ ਖੁਦਾਇ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ତାହାଙ୍କୁ ରାମ-ରାମ ବୋଲିଥାନ୍ତି ଆଉ କେହି ଖୁଦା କହିଥାଏ।

ਕੋਈ ਸੇਵੈ ਗੁਸਈਆ ਕੋਈ ਅਲਾਹਿ ॥੧॥
କେହି ଗୋସାଇଁଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ କେହି ଆଲାହାଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ॥1॥

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਕਰੀਮ ॥
ସବୁଙ୍କ ରଚନା କରିବା ବାଲା ସେହି ପରମପିତା ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି,

ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਰਹੀਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୃପାର ଘର ଏବଂ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਈ ਨਾਵੈ ਤੀਰਥਿ ਕੋਈ ਹਜ ਜਾਇ ॥
କେହି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, କେହି ହଜ ପାଇଁ ମକ୍କା ଯାଇଥାଏ।

ਕੋਈ ਕਰੈ ਪੂਜਾ ਕੋਈ ਸਿਰੁ ਨਿਵਾਇ ॥੨॥
କେହି ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ, କେହି ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ପୂଜା କରିଥାଏ॥2॥

କୋଈ ପੜੈ ବେଦ କୋଈ କତେବ ॥
କେହି ବେଦ ପଢିଥାଏ, କେହି କୋରାନ ପଢିଥାଏ।

କୋଈ ଓଢੈ ନୀଲ କୋଈ ସୁਪେଦ ॥੩॥
କେହି ନୀଳ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥାଏ, କେହି ଧବଳ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଥାଏ॥3॥

କୋଈ କହੈ ତୁରକ କୋଈ କହੈ ହିंदୂ ॥
କେହି ସ୍ୱୟଂକୁ ମୁସଲମାନ କହିଥାଏ ଆଉ କେହି ହିନ୍ଦୁ କହିଥାଏ।

କୋଈ ବାଛੈ ଭିସତੂ କୋଈ ସୁରଗିंଦੂ ॥୪॥
କେହି ବିହସ୍ତ ଚାହିଁ ଥାଏ, କେହି ସ୍ୱର୍ଗର କାମନା କରିଥାଏ॥4॥

କହୁ ନାନକ ଜିନି ହୁକମୁ ପଛାତਾ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ନେଇଛି,

ପ୍ରଭ ସାହିବ କਾ ତିନି ଭେଦୁ ଜାତਾ ॥୫॥୯॥
ସେ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭେଦ ଜାଣି ନେଇଛି||5||9||

ରਾମକଲी ମହଲਾ ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ପવନै ମହି ପવନୁ ସମାਇਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁ ହେବା ପରେ ତାହାର ପ୍ରାଣ ରୂପୀ ବାୟୁ ମୂଳ ବାୟୁରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ଜୋତी ମହି ଜୋତି ରଲି ଜାਇਆ ॥
ଆତ୍ମା ଜ୍ୟୋତି ପରମାଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଯାଏ।

ମਾटी ମਾटी ହୋଈ ଏକ ॥
ତାହାର ଶରୀର ରୂପୀ ମାଟି ଧରିତ୍ରିର ମାଟିରେ ମିଶି ଯାଇଛି।

ରୋવନହାରे କी କવନ ଟେକ ॥୧॥
ପୁଣି ରୋଦନ କଲେ କଣ ଲାଭ ହେବ?॥1॥

କଉନୁ ମୂଆ ରे କଉନୁ ମୂଆ ॥
ହେ ଭାଇ! କିଏ ମରିଛି? କିଏ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି?

ବ୍ରହମ ଗିਆନी ମିଲି କରହୁ ବୀଚਾରਾ ଇହୁ ତଉ ଚଲତ୍ର ଭଇਆ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ବିଚାର କର, ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਅਗਲੀ ਕਿਛੁ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ଯେଉଁଠି ଜୀବନ ଛାଡି ଯିବାକୁ ହେବ, ପରେ କୌଣସି ଖବର ମିଳେନାହିଁ।

ਰੋਵਨਹਾਰੁ ਭਿ ਉਠਿ ਸਿਧਾਈ ॥
ଶେଷରେ ରୋଦନ କରିବା ବାଲାର ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਭਰਮ ਮੋਹ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਬੰਧ ॥
ଜୀବ ଭ୍ରମ ଏବଂ ମୋହର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ରହିଥାଏ।

ਸੁਪਨੁ ਭਇਆ ਭਖਲਾਏ ਅੰਧ ॥੨॥
ମରିବା ବାଲାର ଏହି ଜୀବନ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ରୋଦନ ବାଲା ବ୍ୟର୍ଥରେ ବିଳାପ କରିଥାଏ॥2॥

ਇਹੁ ਤਉ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ରଚନା ଏକ ଲୀଳା ଅଟେ।

ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਹੁਕਮਿ ਅਪਾਰਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅପାର ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਨਹ ਕੋ ਮੂਆ ਨ ਮਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ନା କେହି ମରିଥାଏ ଆଉ ନା କେହି ମରଣଶୀଳ ଅଟେ।

ਨਹ ਬਿਨਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੋਗੁ ॥੩॥
ଆତ୍ମା କେବେ ବିନାଶ ହୁଏନାହିଁ, ଏହା ଅମର ଅଟେ॥3॥

ਜੋ ਇਹੁ ਜਾਣਹੁ ਸੋ ਇਹੁ ਨਾਹਿ ॥
ଏହାକୁ ଯେପରି ବୁଝିଥାଏ, ଏହା ସେପରି ହୋଇନଥାଏ।

ਜਾਨਣਹਾਰੇ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ଯିଏ ଏହି ଭେଦକୁ ଜାଣିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ

ਨਾ ਕੋਈ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇਆ ॥੪॥੧੦॥
ଆତ୍ମା ନା ମରିଥାଏ ଆଉ ନା ଆସିଥାଏ ବା ଯାଇଥାଏ||4||10||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗੋਪਾਲ ਲਾਲੁ ॥
ହେ ଭାଇ! ପ୍ରିୟ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳଙ୍କ ଜପ କର।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਿ ਤੂ ਜੀਵਹਿ ਫਿਰਿ ਨ ਖਾਈ ਮਹਾ ਕਾਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମ ନାମର ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁ ଜୀବନ ପାଇଯିବୁ ଆଉ ମହାକାଳ ପୁଣି ତୋଏଆ ଗ୍ରାସ କରିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਇਓ ॥
କୋଟି ଜନ୍ମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ତୁ ମାନବ ଯୋନିରେ ଆସିଛୁ ତଥା

ਬਡੈ ਭਾਗਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਓ ॥੧॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି॥1॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਾਹੀ ਉਧਾਰੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୁଏନାହିଁ,

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥੨॥੧੧॥
ବାବା ନାନକ ମୋତେ ଏହି ବିଚାର କହିଛନ୍ତି||2||11||

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਚਾਰਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਨਾ ਤੂ ਮਾਨਹਿ ॥
ଚାରି ବେଦ ମଧ୍ୟ କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୁ ମାନୁ ନାହୁଁ।

ਖਟੁ ਭੀ ਏਕਾ ਬਾਤ ਵਖਾਨਹਿ ॥
ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଏକ କଥା ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଅଛି।

ਦਸ ਅਸਟੀ ਮਿਲਿ ਏਕੋ ਕਹਿਆ ॥
ଅଠର ପୁରାଣ ମଧ୍ୟ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ମହିମା କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਤਾ ਭੀ ਜੋਗੀ ਭੇਦੁ ਨ ਲਹਿਆ ॥੧॥
ପୁଣି ହେ ଯୋଗୀ! ତୁ ଏହି ଭେଦ ବୁଝି ନାହୁଁ॥1॥

ਕਿੰਕੁਰੀ ਅਨੂਪ ਵਾਜੈ ॥ ਜੋਗੀਆ ਮਤਵਾਰੋ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଅନୁପମ ବୀଣା ବାଜୁଅଛି, ହେ ଯୋଗୀ!॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਵਸਿਆ ਸਤ ਕਾ ਖੇੜਾ ॥
ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ୟଯୁଗ ରୂପୀ ସତ୍ୟର ନଗର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ।

ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਭਇਆ ਦੁਤੇੜਾ ॥
ତାହାପରେ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଧର୍ମରେ କିଛି ଫାଟ ଦେଖାଗଲା।

ਦੁਤੀਆ ਅਰਧੋ ਅਰਧਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଧର୍ମର ଅଧା ଭାଗ ହିଁ ରହିଥିଲା।

ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਤਾ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੨॥
କଳିଯୁଗରେ ଧର୍ମର ଏକ ଭାଗ ହିଁ ରହି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਏ ਮਣੀਏ ॥ ਗਾਠੀ ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ ਭਿਨਿ ਤਣੀਏ ॥
ସଦଗୁରୁ ଜଗତକୁ ମୁକ୍ତିର ଏକ ନାମ ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ଯେପରି ମାଳାର ସାରା ମାଳି ଏକ ସୂତାରେ ହିଁ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଗଣ୍ଠି ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଅଲଗା ରଖାଯାଇ ଥାଏ।

ਫਿਰਤੀ ਮਾਲਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਇ ॥
ଏହି ମାଳା ଅନେକ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମ ସହିତ ଘୂରାଯାଇ ଥାଏ।

ਖਿੰਚਿਆ ਸੂਤੁ ਤ ਆਈ ਥਾਇ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ମାଳାର ସୂତା ଟଣା ଯାଇଥାଏ, ସବୁ ମାଳି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାନ୍ତି॥3॥

ਚਹੁ ਮਹਿ ਏਕੈ ਮਟੁ ਹੈ ਕੀਆ ॥
ଚାରିଯୁଗରେ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଏକ ମଠ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਤਹ ਬਿਖੜੇ ਥਾਨ ਅਨਿਕ ਖਿੜਕੀਆ ॥
ଏଥିରେ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ଭରପୁର କିଛି ସ୍ଥାନ ଅଛି ଆଉ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋନି ରୂପୀ ଅନେକ ଦ୍ୱାର ଅଛି।

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਦੁਆਰੇ ਆਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପହଞ୍ଚି ଥାଏ।

ਤਾ ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥
ସେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଯୋଡି ରହିଥିବା ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହଲ ମିଳିଯାଏ॥4॥

ਇਉ ਕਿੰਕੁਰੀ ਆਨੂਪ ਵਾਜੈ ॥
ଏହିପରି ବହୁତ ବାଣୀ ତାହାର ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ବାଜୁଅଛି,

ਸੁਣਿ ਜੋਗੀ ਕੈ ਮਨਿ ਮੀਠੀ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥੧੨॥
ଯାହା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଯୋଗୀର ମନରେ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ||1||ଦ୍ୱିତୀୟ ରୁହ||1||12||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਤਾਗਾ ਕਰਿ ਕੈ ਲਾਈ ਥਿਗਲੀ ॥
ପରମାତ୍ମା ପବନ ରୂପୀ ପ୍ରାଣକୁ ସୂତା ବନାଇ ଶରୀରର ଅଙ୍ଗରେ ସିଲାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਲਉ ਨਾੜੀ ਸੂਆ ਹੈ ਅਸਤੀ ॥
ଅସ୍ଥି ରୂପୀ ଛୁଞ୍ଚିରେ ନାଡିକୁ ଯୋଡା ଯାଇଛି।

ਅੰਭੈ ਕਾ ਕਰਿ ਡੰਡਾ ਧਰਿਆ ॥
ବୀର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ରକ୍ତ ବିନ୍ଦୁ ଏହି ଶରୀରର ନିର୍ମାଣ କରାଯାଇଛି।

ਕਿਆ ਤੂ ਜੋਗੀ ਗਰਬਹਿ ਪਰਿਆ ॥੧॥
ହେ ଯୋଗୀ! ତୁ କେଉଁ କଥା ପାଇଁ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରୁଛୁ?॥1॥

ਜਪਿ ਨਾਥੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ ॥
ଦିନରାତି ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କର,

ਤੇਰੀ ਖਿੰਥਾ ਦੋ ਦਿਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଘର ବେଶି ଦିନ ଚାଲିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਗਹਰੀ ਬਿਭੂਤ ਲਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ॥
ତୁ ଶରୀର ଉପରେ ବିଭୁତି ଲଗାଇ ସମାଧିରେ ବସିଛୁ।

ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰੀ ॥
ତୁ ଅହଂଭ୍ୱର ମୁଦ୍ରା ଧାରଣ କରିଛୁ।

ਮਾਗਹਿ ਟੂਕਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ତୁ ଘରେ ଘରେ ଭୋଜନ ମାଗୁଅଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ନାହୁଁ।

ਨਾਥੁ ਛੋਡਿ ਜਾਚਹਿ ਲਾਜ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟକୁ ମାଗିବା ତୋତେ ଲଜ୍ଜା ଆସୁ ନାହିଁ?॥2॥

ਚਲ ਚਿਤ ਜੋਗੀ ਆਸਣੁ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ତୋର ଆସନ ଲାଗିଛି, କିନ୍ତୁ ତୋର ମନ ଚଞ୍ଚଳ ବନି ଯାଇଛି।

ਸਿੰਙੀ ਵਾਜੈ ਨਿਤ ਉਦਾਸੇਰਾ ॥
ନିସନ୍ଦେହରେ ବାଜିଥାଏ, ପୁଣି ତୋର ମନ ନିତ୍ୟ ଉଦାସ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਗੋਰਖ ਕੀ ਤੈ ਬੁਝ ਨ ਪਾਈ ॥
ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଗବାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ତୋତେ ହୋଇନାହିଁ।

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਗੀ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੩॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଏହି କାରଣରୁ ତୁ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଉ॥3॥

ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਆ ਨਾਥੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥
ଯାହା ଉପରେ ମାଲିକ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ସେହି ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଅଛି।

ਨਾਮੈ ਖਿੰਥਾ ਨਾਮੈ ਬਸਤਰੁ ॥
ନାମ ହିଁ ଯାହାର ବସ୍ତ୍ର ଅଟେ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ ਹੋਆ ਅਸਥਿਰੁ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଯୋଗୀ ସ୍ଥିର ହୋଇଛନ୍ତି॥4॥

ਇਉ ਜਪਿਆ ਨਾਥੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ ॥
ଯିଏ ଦିନରାତି ଏହିପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିଛି,

ਹੁਣਿ ਪਾਇਆ ਗੁਰੁ ਗੋਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੨॥੧੩॥
ସେ ଏହି ମାନବ ଜନ୍ମରେ ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି||1||ଦ୍ୱିତୀୟ ରୁହ||2||13||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸੋਈ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ କରିବା ଓ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਆਨ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥
ମୋର ଠାକୁର ବଡ ଚତୁର ଏବଂ ସର୍ବ ଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਰੰਗੁ ਮਾਨਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଯେତେବେଳେ ଏହା ମିଳିଛି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ਐਸੋ ਰੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ॥
ହରିରସ ଏତେ ମିଠା ଯେ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਵਿਰਲੈ ਡੀਠਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଏହା ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ଅଟେ,

ପୀବତ ଅମର ଭਏ ନିହକାମ ॥
ଯାହାକୁ ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଅମର ଏବଂ ନିଷ୍କାମ ହୋଇଯାଏ।

ତନୁ ମନୁ ସୀତଲୁ ଅଗନି ନିବାରੀ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ମେଣ୍ଟି ଯାଏ।

ଅନଦ ରୂପ ପ୍ରଗଟे ସଂସାରੀ ॥୨॥
ସେହି ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୁପରେ ସାରା ସଂସାରରେ ଲୋକ ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଏ॥2॥

କିଆ ଦେਵଉ ଜା ସਭୁ କିଛୁ ତେରା ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯେତେବେଳେ ସବୁକିଛି ତୋ' ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଛି, ମୁଁ ତୋତେ କଣ ଭେଟି ଦେବି?

ସଦ ବଲିହାରି ଜାଉ ଲଖ ବେରା ॥
ମୁଁ ତୋ' ଉପରେ ଲକ୍ଷେ ଥର ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ତନୁ ମନୁ ଜୀଉ ପିଂਡୁ ଦେ ସାଜିଆ ॥
ତନ-ମନ ପ୍ରାଣ ଦେଇ ତୁ ମୋତେ ବନାଇଛୁ।

ଗୁର କିରପା ତੇ ନୀਚୁ ନିବାଜିଆ ॥୩॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ମୋ' ଭଳି ନୀଚର ଆଦର ସତ୍କାର କରିଛୁ॥3॥

ଖୋଲି କିବାରା ମହଲି ବୁଲାਇଆ ॥
ତୁ କବାଟ ଖୋଲି ମୋତେ ନିଜ ଚରଣକୁ ବୋଲାଇଛୁ।

ଜੈସା ସା ତੈସା ଦିଖଲାਇଆ ॥
ତୁ ଯେପରି ଅଟୁ, ନିଜ ରୂପ ସେପରି ଦେଖାଇଛୁ।

କହୁ ନାନକ ସਭୁ ପੜଦା ਟୂਟା ॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ଭ୍ରମର ସାରା ପରଦା ହଟି ଯାଇଛି,

ହଉ ତେରା ਤੂ ମै ମନି ਵੁਠା ॥୪॥୩॥୧୪॥
ତୁ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଛୁ ଆଉ ମୁଁ ତୋର ହିଁ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||3||14||

ରਾମକଲी ମହଲା ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਸੇਵਕੁ ਲਾਇਓ ਅਪੁਨੀ ਸੇਵ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮੁਖਿ ਦੇਵ ॥
ସେବକକୁ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଗୁରୁ ମୁଖରେ ନାମାମୃତ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਗਲੀ ਚਿੰਤਾ ਆਪਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥
ସେ ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੧॥
ଏଥିପାଇଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥

ਕਾਜ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ਸਤਗੁਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହା ଫଳରେ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବାଜୁଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮਹਿਮਾ ਜਾ ਕੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମା ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଅଟେ,

ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਦੇਇ ਜਿਸੁ ਧੀਰ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ଧର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਾ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਰਾਇ ॥
ସେ ଯାହାର ବନ୍ଧନ କାଟି ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਸੋ ਨਰੁ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਇ ॥੨॥
ସେହି ନର ପୁନର୍ବାର ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ॥2॥

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਆਪ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਤਾ ਕਉ ਨਾਹੀ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ-ସଙ୍କଟ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ ਤਿਸੁ ਪਾਲੈ ਪਰਿਆ ॥
ଯାହାର ଆଞ୍ଚଳରେ ଲାଲ-ରତ୍ନ ଭଳି ନାମ ପଡିଛି,

ਸਗਲ ਕੁਟੰਬ ਓਹੁ ਜਨੁ ਲੈ ਤਰਿਆ ॥੩॥
ସେ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାର ସହିତ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥3॥

ਨਾ ਕਿਛੁ ਭਰਮੁ ਨ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ ॥
ତାହାର ଭ୍ରମ, ଦ୍ୱିଧା ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਏਕੋ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪੂਜਾ ॥
ଯିଏ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପୂଜା କରିଛି।

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਰਸਾਲ ॥੪॥੪॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ରସର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||4||4||15||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਤਨ ਤੇ ਛੁਟਕੀ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ ॥
ନିଜେ ଧାରଣ କରିଥିବା ଅହଂକୁ ତନରୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛି,

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਲਗੀ ਪਿਆਰੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଏତେ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਮੀਠਾ ॥
ସେ ଯାହା କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ମୋର ମନକୁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਤਾ ਇਹੁ ਅਚਰਜੁ ਨੈਨਹੁ ਡੀਠਾ ॥੧॥
ସେହି ବିଚିତ୍ର ଖେଳ ମୁଁ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଛି॥1.1।

ਅਬ ਮੋਹਿ ਜਾਨੀ ਰੇ ਮੇਰੀ ਗਈ ਬਲਾਇ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେ ମୋର ସବୁ ବଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਬੁਝਿ ਗਈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਿਵਾਰੀ ਮਮਤਾ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੀਓ ਸਮਝਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି, ମନରୁ ମମତା ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਿਓ ਗੁਰਿ ਸਰਨਾ ॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ଶରଣରେ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਿ ਪਕਰਾਏ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨਾ ॥
ସେ ମୋତେ ହରିଙ୍କ ଚରଣ ଧରାଇଛନ୍ତି।

ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ ਜਾ ਮਨ ਠਹਰਾਨੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਏਕੈ ਹੀ ਜਾਨੇ ॥੨॥
ଜାଣି ଦେଇଛି ଯେ ଗୁରୁ-ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି||2||

ਜੋ ਜੋ ਕੀਨੋ ਹਮ ਤਿਸ ਕੇ ਦਾਸ ॥
ପ୍ରଭୁ ଯେଉଁ ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାର ଦାସ ଅଟେ, କାରଣ

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਗਲ ਨਿਵਾਸ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିବାସ ହିଁ ଅଛି,

ਨਾ ਕੋ ਦ੍ਰੁਤੁ ਨਹੀ ਬੈਰਾਈ ॥
ଏଥିପାଇଁ ନା କେହି ମୋର ଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଆଉ ନା କେହି ମୋର ବାଧକ ଅଟେ।

ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਚਾਲੇ ਏਕੈ ਭਾਈ ॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସବୁଙ୍କ ଗଳାରେ ମିଶି ଏପରି ଚାଲିଥାଏ, ଯେପରି ଏକ ଫିତାର ପୁତ୍ର ଅଟନ୍ତି||3||

ਜਾ ਕਉ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਦੀਏ ਸੁਖਾ ॥
ଯାହାକୁ ହରି ଗୁରୁ ସୁଖ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਤਾ ਕਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੁਖਾ ॥
ତାହାକୁ ପୁନର୍ବାର କୌଣସି ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਤਉ ਰੰਗਿ ਗੋਪਾਲ ॥੪॥੫॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ||4||5||16||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਮੁਖ ਤੇ ਪੜਤਾ ਟੀਕਾ ਸਹਿਤ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ତୁ ନିଜ ମୁଖରେ ଅର୍ଥ ସହିତ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଛୁ,

ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਪੂਰਨ ਰਹਤ ॥
ତଥାପି ତୋର ହୃଦୟରେ ରାମ ବାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ ਕਰਿ ਲੋਕ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥
ତୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଦୃଢ କରାଇଛୁ, କିନ୍ତୁ

ਅਪਨਾ ਕਹਿਆ ਆਪਿ ਨ ਕਮਾਵੈ ॥੧॥
ସ୍ୱୟଂ ତାହା ଅମଳ କରୁ ନାହୁଁ ||1||

ਪੰਡਿਤ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਪੰਡਿਤ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ବେଦର ଚିନ୍ତନ କର ଆଉ

ਮਨ ਕਾ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਪੰਡਿਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ମନର କ୍ରୋଧ ଦୂର କର॥1॥ରୁହ॥

ਆਗੈ ਰਾਖਿਓ ਸਾਲ ਗਿਰਾਮੁ ॥
ତୁ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଶାଳଗ୍ରାମ ରଖିଛୁ,

Page 888

ਮਨੁ ਕੀਨੋ ਦਹ ਦਿਸ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
କିନ୍ତୁ ତୋର ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହୁଛି।

ਤਿਲਕੁ ਚਰਾਵੈ ਪਾਈ ਪਾਇ ॥
ତୁ ଶାଳଗ୍ରାମରେ ତିଳକ ଲଗାଉଛୁ ଆଉ ତାହାର ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଛୁ।

ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥੨॥
ଏହା ତୁ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଅଛୁ||2||

ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਅਰੁ ਆਸਣੁ ਧੋਤੀ ॥
ତୁ ଷଡକର୍ମ ମଧ୍ୟ କରୁଅଛୁ, ଆସନ ଲଗାଇଛୁ ଆଉ ଅନ୍ୟ ସବୁ କ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ କରୁଛୁ।

ਭਾਗਠਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੜੈ ਨਿਤ ਪੋਥੀ ॥
ତୁ ଧନବାନ ଘରକୁ ଯାଇ ନିତ୍ୟ ପୋଥି ପଢୁଛୁ,

ਮਾਲਾ ਫੇਰੈ ਮੰਗੈ ਬਿਭੂਤ ॥
ମାଳା ଘୁରାଇ ଧନ ମାଗୁଅଛୁ।

ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੋਇ ਨ ਤਰਿਓ ਮੀਤ ॥੩॥
ହେ ମିତ୍ର! ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ||3||

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥
ପଣ୍ଡିତ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦର ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ,

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕੀ ਓਸੁ ਉਤਰੀ ਮਾਇ ॥
ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟା ତାହାର ମନରୁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਚਤੁਰ ਬੇਦ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଚାରି ବେଦ ପାଠ କରିବାର ଫଳ ମିଳିଯାଏ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਾਇ ॥੪॥੬॥੧੭॥
ଆମେ ନାମର ଶରଣରେ ପଡି ଅଛୁ||4||6||17||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

କୋଟି ବିଘନ ନହੀ ଆਵହି ନେରି ॥
କୋଟି କୋଟି ବିଘ୍ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ,

ଅନିକ ମାਇଆ ହै ତା କੀ ଚେରି ॥
ଅନେକ ମାୟା ତାହାର ଦାସୀ ବନିଯାନ୍ତି ତଥା

ଅନିକ ପାପ ତା କे ପାନੀହାର ॥
ଅନେକ ପାପ ମଧ୍ୟ ତାହାର ବଶରେ ରହିଥାନ୍ତି,

ଜା କଉ ମਇଆ ଭଈ କରତାର ॥୧॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ ||1||

ଜିସହି ସହାਈ ହୋਇ ଭଗਵାନ ॥
ଭଗବାନ ଯାହାର ସହାୟକ ବନିଯାନ୍ତି,

ଅନିକ ଜତନ ଉਆ କै ସରੰଜାମ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହାର ଅନେକ ପ୍ରୟାସ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

କରତା ରାਖै କୀତା କଉନୁ ॥
ଯାହାର ରକ୍ଷା ପରମେଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ଜୀବ ତାହାର କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ?

କୀରी ଜୀତୋ ସଗଲਾ ଭਵନୁ ॥
ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ପିମ୍ପୁଡି ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଜିତି ପାରିଛି।

ବେਅੰତ ମହିମା ତା କੀ କେତକ ବରନ ॥
ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ତାହାକୁ କିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ?

ବଲି ବଲି ଜାਈਐ ତା କे ଚରନ ॥୨॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ॥2॥

ତିନ ହी କୀਆ ଜପୁ ତପୁ ଧିਆନୁ ॥
ସେ ହିଁ ଜପ, ତପ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ କରିଛି,

ଅନିକ ପ୍ରକାର କୀਆ ତିନਿ ଦାନୁ ॥
ସେ ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦାନ କରିଛି,

ଭଗତୁ ସୋਈ କଲି ମହି ପରਵାନୁ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ କଳିଯୁଗରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଛି,

ਜਾ ਕਉ ਠਾਕੁਰਿ ਦੀਆ ਮਾਨੁ ॥੩॥
ଯାହାକୁ ଠାକୁର ସମ୍ମାନ ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਭਏ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ମନରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸਹਜ ਸੁਖ ਆਸ ਨਿਵਾਸ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬਿਸਾਸ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ବିଶ୍ୱାସ ଦିଆଇଛନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਹੋਏ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ॥੪॥੭॥੧੮॥
ସେ ଦାସର ଦାସ ବନି ଯାଇଛି||4||7||18||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਦੋਸੁ ਨ ਦੀਜੈ ਕਾਹੂ ਲੋਗ ॥
ହେ ଜୀବ! କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,

ਜੋ ਕਮਾਵਨੁ ਸੋਈ ਭੋਗ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଯେଉଁ ଫଳ ଅର୍ଜନ କରିଅଛ, ତୁମେ ତାହା ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ।

ਆਪਨ ਕਰਮ ਆਪੇ ਹੀ ਬੰਧ ॥
ନିଜ କର୍ମ ହିଁ ନିଜର ବନ୍ଧନ ଅଟେ ଏବଂ

ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਮਾਇਆ ਧੰਧ ॥੧॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ କେବଳ ମାୟାର ହିଁ ଖେଳ ଅଟେ॥1॥

ਐਸੀ ਜਾਨੀ ਸੰਤ ਜਨੀ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସତ୍ୟ ଜଣାଯାଇ ଥାଏ,

ਪਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਕਲਤੁ ਮਿਥਿਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥
ତନ, ଧନ ଏବଂ ନାରୀ ଏହିସବୁ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରସାର ଅଟେ।

ਹੈਵਰ ਗੈਵਰ ਚਾਲਨਹਾਰ ॥
କୁଶଳ ଘୋଡା ହାତୀ ମଧ୍ୟ ନାଶବାନ ଅଟେ।

ਰਾਜ ਰੰਗ ਰੂਪ ਸਭਿ ਕੂਰ ॥
ରାଜା, ରଙ୍ଗ-ତମାସା ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਹੋਇ ਜਾਸੀ ਧੂਰ ॥੨॥
ନାମ ବିନା ଏହାସବୁ ମାଟି ହୋଇଯିବ॥2॥ ||2||

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਬਾਦਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ଅହଙ୍କାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ।

ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਰੇ ਸਗਲ ਪਸਾਰੀ ॥
ଏହି ସବୁ ପ୍ରସାର ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸੋਗ ਹਰਖ ਮਹਿ ਦੇਹ ਬਿਰਧਾਨੀ ॥
ଦୁଃଖ ଓ ଖୁସି ମଧ୍ୟରେ ମାନବ ଶରୀର ବୁଢା ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਕਤ ਇਵ ਹੀ ਕਰਤ ਬਿਹਾਨੀ ॥੩॥
ଏପରି କରି ହିଁ ଶାକ୍ତ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ||3||

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ॥
କଳିଯୁଗରେ ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଅମୃତ ଅଟେ ଆଉ

ਏਹੁ ਨਿਧਾਨਾ ਸਾਧੂ ਪਾਹਿ ॥
ସୁଖର ଖଜଣା ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿਦੁ ਜਿਸੁ ਤੂਠਾ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਤਿਨ ਹੀ ਡੀਠਾ ॥੪॥੮॥੧੯॥
ସେ ପ୍ରତି ଜୀବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ||4||8||19||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਹ ਪੂਰਨ ਨਾਦ ॥
ସତସଙ୍ଗରେ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ,

ਅਨਹਦ ਬਾਜੇ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥
ସେଠାରେ ବଡ ବିଚିତ୍ର ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ଅନାହଦ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ।

ਕੇਲ ਕਰਹਿ ਸੰਤ ਹਰਿ ਲੋਗ ॥
ହରିଙ୍କ ସନ୍ଥଜନ କ୍ରୀଡା କରିଥାନ୍ତି,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥੧॥
ସେଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଲିପ୍ତ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ॥1॥ ||1||

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਭਵਨ ॥
ସତସଙ୍ଗ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦର ଘର ଅଟେ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬੈਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤਹ ਰੋਗ ਸੋਗ ਨਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେଠାରେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେଠାରେ କୌଣସି ରୋଗ, ଶୋକ, ହୁଏନାହିଁ, ଜନ୍ମ ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਊਹਾ ਸਿਮਰਹਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥
ସେଠାରେ କେବଳ ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਰਲੇ ਪਾਵਹਿ ਓਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਕੀਰਤਨ ਆਧਾਰੁ ॥
ସେଠାରେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଭକ୍ତିଭାବ ହିଁ ଭୋଜନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ହରି-କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ତାହାର ଆଧାର ହୋଇଥାଏ।

ନିହଚଲ ଆସନୁ ବେସୁମାରୁ ॥୨॥
ସେହି ଅଟଳ ସ୍ଥାନର କୀର୍ତ୍ତି ଅନନ୍ତ ଅଟେ||2||

ଡିଗି ନ ଡୋଲୈ କତହୂ ନ ଧାବୈ ॥
ସେହି ସ୍ଥାନର କେବେ ପତନ ହୁଏନାହିଁ କିମ୍ବା କମ୍ପନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ଗୁର ପ୍ରସାଦି କୋ ଇହୁ ମହଲୁ ପାବୈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ କେହି ଏହି ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ଭ୍ରମ ଭୈ ମୋହ ନ ମାଇଆ ଜାଲ ॥
ସେଠାରେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଭ୍ରମ ଓ ମୋହ-ମାୟାର ଜାଲ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ସୁੰନ ସମାଧି ପ୍ରଭୁ କିରପାଲ ॥୩॥
ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ରହିବା ବାଲା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି||3||

ତା କା ଅੰତୁ ନ ପାରାବାରୁ ॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ।

ଆପେ ଗୁପତୁ ଆପେ ପାସାରୁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁପ୍ତ ଓ ସ୍ୱାୟମ ହିଁ ଜଗତର ପ୍ରସାରରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ଜା କୈ ଅੰତରି ହରି ହରି ସୁଆଦୁ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଅନ୍ତରରେ ହରିନାମର ସ୍ୱାଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

କହନੁ ନ ଜାଈ ନାନକ ବିସମାଦୁ ॥୪॥୯॥୨୦॥
ଏପରି ଅଦ୍ଭୁତ ସ୍ୱାଦ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ||4||9||20||

ରାମକଲୀ ମହଲା ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ଭେଟତ ସੰଗି ପାରବ୍ରହ୍ମୁ ଚିତି ଆଇଆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିବା ପରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି,

ସੰଗତି କରତ ସੰତୋਖୁ ମନି ପାଇଆ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮਾਥਾ ਮੇਰੋ ਪਉਤ ॥
ମୋର ମସ୍ତକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ନତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸੰਤਹ ਡੰਡਉਤ ॥੧॥
ଅନେକ ଥର ତାହାଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡବତ କରିଥାଏ||1||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ଏହି ମନ ସନ୍ଥଜନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਜਾ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਰਾਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି ଏବଂ କୃପା କରି ସେ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤਹ ਚਰਣ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ପାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸੰਤਹ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ଜୀବନ ପାଇଥାଏ।

ਸੰਤਹ ਕੀ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਆਸ ॥
ମୋର ମନରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଆଶା ହିଁ ରହିଛି ଏବଂ

ਸੰਤ ਹਮਾਰੀ ਨਿਰਮਲ ਰਾਸਿ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ସେବା ହିଁ ଆମର ନିର୍ମଳ ରାଶି ଅଟେ||2||

ਸੰਤ ਹਮਾਰਾ ਰਾਖਿਆ ਪੜਦਾ ॥
ସନ୍ଥ ଆମର ପରଦା ରଖିଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ପାପକୁ ଢାଙ୍କିଛନ୍ତି।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਕਬਹੂ ਨ ਕੜਦਾ ॥
ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁଁ କେବେ ଦୁଃଖୀ ହୁଏନାହିଁ।

ਸੰਤਹ ਸੰਗੁ ਦੀਆ ਕਿਰਪਾਲ ॥
କୃପାଳୁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସାଥି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥੩॥
ଦୟାଳୁ ସନ୍ଥ ମୋର ସହାୟକ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି||3||

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ଆଲୋକ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਪਾਰ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ସନ୍ଥ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ସେ ହିଁ ସବୁ ଜୀବର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੰਤਹ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥੪॥੧੦॥੨੧॥
ନାନକ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||4||10||21||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ ਗ੍ਰਿਹੁ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଘର, ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଧନ ସମ୍ପଦ ତୋର କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ।

ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ ਬਿਖੈ ਜੰਜਾਲੁ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ବିଷର ଏହି ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟ ତୋର କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ।

ਇਸਟ ਮੀਤ ਜਾਣੁ ਸਭ ਛਲੈ ॥
ଏହା ବୁଝି ନିଅ ଯେ ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଛଳ ହିଁ ଅଟେ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥੧॥
କେବଳ ହରିନାମ ହିଁ ତୋର ସାଥିରେ ଯିବ||1||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇ ਲੇ ਮੀਤਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੇਰੀ ਲਾਜ ਰਹੈ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ କର, ହରି-ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୋର ସମ୍ମାନ ରହିବ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਜਮੁ ਕਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ତୋତେ ଉତ୍ପୀଡନ ଦେବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਗਲ ਨਿਰਾਰਥ ਕਾਮ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਮਾਟੀ ਦਾਮ ॥
ସୁନା, ରୂପା ଏବଂ ଟଙ୍କା ମାଟି ସମାନ ଅଟେ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਾਪਿ ਮਨ ਸੁਖਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਈਹਾ ਊਹਾ ਤੇਰੋ ਊਜਲ ਮੁਖਾ ॥੨॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତୋର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବ ॥2॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ ॥
ତୋର ପୂର୍ବଜ ମଧ୍ୟ ସଂସାରରେ ଧନ୍ଦା କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି,

ਕਿਨ ਹੀ ਨ ਕੀਏ ਕਾਜ ਮਾਇਆ ਪੂਰੇ ॥
କିନ୍ତୁ ମାୟା କାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା କରିନାହିଁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିନାମର ଜପ କରିଥାଏ,

ਤਾ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ସବୁ ଆଶା ପୁରା ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਰਿ ਭਗਤਨ ਕੋ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତକୁ ତାହାଙ୍କ ନାମର ଆଶ୍ରା ଅଛି ଏବଂ

ਸੰਤੀ ਜੀਤਾ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ଅମୂଲ୍ୟ ମାନବ-ଜନ୍ମକୁ ସନ୍ଥ ହିଁ ଜିତାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ହରିଙ୍କ ସନ୍ଥ ଯାହା ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਾ ਕੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੪॥੧੧॥੨੨॥
ଦାସ ନାନକ ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||4||11||22||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਸਿੰਚਹਿ ਦਰਬੁ ਦੇਹਿ ਦੁਖੁ ਲੋਗ ॥
ହେ ଜୀବ! ଲୋକକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇ ତୁ ବଡ ଧନ ଏକାଠି କରିଥାଏ,

ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਨ ਅਵਰਾ ਜੋਗ ॥
କିନ୍ତୁଏହା ତୋର କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଅନ୍ୟର ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ଏଠାରେ ହିଁ ରହିଯିବ।

ਕਰਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹੋਇ ਵਰਤਹਿ ਅੰਧ ॥
ତୁ ଧନରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ବଡ ଅହଂକାର କରୁ,

ਜਮ ਕੀ ਜੇਵੜੀ ਤੂ ਆਗੈ ਬੰਧ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଯମର ଫାଶିରେ ବାନ୍ଧି ମୋତେ ପରଲୋକ ନେଇଯିବେ||1||

ਛਾਡਿ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾਤਿ ਮੂੜੇ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ଅନ୍ୟକୁ ଇର୍ଷା କରିବା ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ,

ਈਹਾ ਬਸਨਾ ਰਾਤਿ ਮੂੜੇ ॥
ତୁ ଏହି ଦୁନିଆରେ କେବଳ ଏକ ରାତି ହିଁ ରହିବାକୁ ପଡିବ।

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਾਤੇ ਤੈ ਉਠਿ ਚਲਨਾ ॥
ହେ ମାୟାର ମତୁଆଲ! ତୁ ଏକ ଦିନରେ ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯିବୁ,

ਰਾਚਿ ਰਹਿਓ ਤੂ ਸੰਗਿ ਸੁਪਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଲୀନ ରହୁଛ॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਲ ਬਿਵਸਥਾ ਬਾਰਿਕੁ ਅੰਧ ॥
ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ବାଳକ ଜ୍ଞାନହୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਲਾਗਾ ਦੁਰਗੰਧ ॥
ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ବିକାରରେ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ।

ତ୍ରିତੀਅ ਬਿਵਸਥਾ ਸਿੰਚੇ ਮਾਇ ॥
ନିଜ ତୃତୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଧନ ଦୌଲତ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਛੋਡਿ ਚਲਿਓ ਪਛੁਤਾਇ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ବୁଢା ହୋଇଥାଏ, ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁକିଛି ଛାଡି ପଶ୍ଚାତାପ କରି ଏଠାରୁ ଚାଲିଯାଏ||2||

ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥
ଚିରକାଳରୁ ହିଁ ଜୀବ ଦୁର୍ଲଭ ମାନବ ଦେହ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੀ ਹੋਈ ਖੇਹ ॥
କିନ୍ତୁ ନାମ ବିହୀନ ଦେହ ମାଟି ହିଁ ହୋଇଯାଏ।

ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਮੁਗਧ ਤੇ ਬੁਰੀ ॥
ଏହି ମୂର୍ଖ ପଶୁ ଏବଂ ପ୍ରେତ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ଅଟେ,

ਤਿਸਹਿ ਨ ਬੂਝੈ ਜਿਨਿ ਏਹ ਸਿਰੀ ॥੩॥
ଯିଏ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝିବା ନାହିଁ||3||

ਸੁਣਿ ਕਰਤਾਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା, ହେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ! ଆମର ବିନତି ଶୁଣ,

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ତୁ ଦୀନଦୟାଳୁ ଏବଂ ସଦା କୃପାର ଘର ଅଟୁ,

ਤੁਮਹਿ ਛਡਾਵਹੁ ਛੁਟਕਹਿ ਬੰਧ ॥
ଯେତେବେଳ ତୁ ଛାଡୁ, ଆମର ବନ୍ଧନ କଟି ଯାଇଥାଏ।

ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਨਾਨਕ ਜਗ ਅੰਧ ॥੪॥੧੨॥੨੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ଜଗତ ଅନ୍ଧ ଅଟେ, କ୍ଷମା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କର||4||12||23||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਬਨਾਈ ਕਾਛਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱର ସଂଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଶରୀର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਰਹਿਓ ਇਆਨਾ ਰਾਚਿ ॥
କିନ୍ତୁ ନିରୀହ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਰੈ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ତାହାର ପାଳନ ପୋଷଣ କରିଥାଏ,

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰੈ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ||1||

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਝੂਠੁ ਪਰਾਨੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ନାମ ବିନା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਗੋਵਿਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਤੇ ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਮੂਠੁ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ସାଂସାରିକ ପଦାର୍ଥରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେହି ସବୁଙ୍କୁ ମାୟା ଠକି ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤੀਰਥ ਨਾਇ ਨ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ ॥
ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ମନର ମଇଳା ବାହାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਭਿ ਹਉਮੈ ਫੈਲੁ ॥
ସବୁ ଧର୍ମ କର୍ମ ଅହଂତ୍ୱର ପ୍ରସାର ଅଟେ।

ਲੋਕ ਪਚਾਰੈ ਗਤਿ ਨਹੀ ਹੋਇ ॥
ଲୋକ ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ଦେଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ଗତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣੇ ਚਲਸਹਿ ਰੋਇ ॥੨॥
ନାମବିହୀନ ଜୀବ ରୋଦନ କରି ଏଠାରୁ ଚାଲିଯାଏ ॥2॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਟੂਟਸਿ ਪਟਲ ॥
ହରିନାମ ବିନା ଅହଂର କବାଟ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ,

ਸੋਧੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਗਲ ॥
ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ଭଲଭାବେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିଛି,

ਸੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਪਾਏ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਗਲ ਫਲਾ ਸੇ ਸੁਖਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥
ଏହି ପ୍ରକାର ଜୀବ ସବୁ ଫଳ ପାଇ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||3||

ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਰਾਖਹੁ ਆਪਿ ॥
ହେ ଦୁନିଆର ରଖୁଆଳ, ଆମର ରକ୍ଷା କର;

ਸਗਲ ਸੁਖਾ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ ତୋର ହିଁ ହାତରେ ଅଛି।

ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਲਾਗਹ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଯେଉଁଠି ଲଗାଉ, ଆମେ ସେଠାରେ ଲାଗିଯାଉ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੪॥੧੩॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ମାଲିକ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ||4||13||24||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਜਾਨਾ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ମାନି ନେଇଛି।

ਮਨੁ ਅਸਮਝੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਤੀਆਨਾ ॥
ଅବୁଝା ମନ ସତସଙ୍ଗତିରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਡੋਲਨ ਤੇ ਚੂਕਾ ਠਹਰਾਇਆ ॥
ଏବେ ଏହା ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਤਿ ਮਾਹਿ ਲੇ ਸਤਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥
ଏହି ମନ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରି ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||1||

ਦੂਖੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥
ମୋର ଦୁଷ୍ଟ ଏବଂ ସାରା ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਮਾਨੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸੰਗੁ ਭਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମନରେ ମାନି ନେଇଛି, ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସାଥି ମଧ୍ୟ ମିଳି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸਗਲ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰਬ ਨਿਰਮਲਾ ॥
ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସବୁକିଛି ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି

ਜੋ ਵਰਤਾਏ ਸੋਈ ਭਲਾ ॥
ଯାହା କିଛି ପ୍ରଭୁ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୋ' ପାଇଁ ଭଲ ଅଟନ୍ତି।

ਜਹ ਰਾਖੈ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਥਾਨੁ ॥
ସେ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ମୋତେ ରଖିଥାନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ମୁକ୍ତିର ସ୍ଥାନ ଅଟେ।

ਜੋ ਜਪਾਏ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କୁ ସେ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଅଟେ||2||

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਜਹ ਸਾਧ ਪਗ ਧਰਹਿ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସାଧୁ ନିଜ ଚରଣ ରଖିଥାନ୍ତି, ତାହା ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥ ବନିଯାଏ।

ਤਹ ਬੈਕੁੰਠੁ ਜਹ ਨਾਮੁ ਉਚਰਹਿ ॥
ଯେଉଁଠି ସେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠ ବନିଯାଏ।

ਸਰਬ ਅਨੰਦ ਜਬ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ବଡ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ।

ਰਾਮ ਗੁਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ॥੩॥
ସେ ନିତ୍ୟ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪਿ ॥
ସେହି ଦୟାଳୁ ସତ୍ୟପୁରୁଷର ପ୍ରତାପ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି,

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪਰਗਟ ਪਰਤਾਪ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟେ।

ਕਪਟ ਖੁਲਾਨੇ ਭ੍ਰਮ ਨਾਠੇ ਦੂਰੇ ॥
ମନର ସାରା ଦ୍ୱାର ଖୋଲି ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਪੂਰੇ ॥੪॥੧੪॥੨੫॥
ଯେତେବେଳେ ନାନକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିଛନ୍ତି||4||14||25||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

କୋଟି ଜାପ ତାପ ବିସ୍ରାମ ॥
ତାହାକୁ କୋଟି କୋଟି ଜପ-ତପର ଫଳ ମିଳିଯାଏ,

ରିଧି ବୁଧି ସିଧି ସୁର ଗିଆନ ॥
ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଦୈବ ଜ୍ଞାନ ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ଅନିକ ରୂପ ରଂଗ ଭୋଗ ରସୈ ॥
ସେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ରୂପ-ରଙ୍ଗ ଓ ରସ ଭୋଗ କରିଥାଏ,

ଗୁରମୁଖି ନାମୁ ନିମଖ ରିଦୈ ବସୈ ॥୧॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ହୃଦୟରେ କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ ||1||

ହରି କେ ନାମ କୀ ବଡିଆଈ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମର ଏପରି କୀର୍ତ୍ତି ଅଛି,

କୀମତି କହଣੁ ନ ଜାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ସୁରବୀର ଧୀରଜ ମତି ପୂରା ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସୁରବୀର, ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ,

Page 891

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਧੁਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧିରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନିକୁ ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਤਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਕਾਮ ॥
ସେ ସଦା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ||2||

ਸਗਲ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਅਰੋਗ ॥
ସେ ସର୍ବ ସୁଖ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ରୋଗମୁକ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਸਮਦਰਸੀ ਪੂਰਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥
ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଓ ସମଦର୍ଶୀ ହୋଇଥାଏ।

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਡੋਲੈ ਕਤ ਨਾਹੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ,

ਜਾ ਕੈ ਨਾਮੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੩॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਗੋੁਪਾਲ ਗੋਵਿੰਦ ॥
ଦୀନଦୟାଳୁ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୋପାଳ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଏହା ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଚିନ୍ତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਨਾਮੁ ॥
ନାନକଙ୍କୁ ଗୁରୁ ହରିନାମ ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି,

ਸੰਤਨ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤ ਕਾ ਕਾਮੁ ॥੪॥੧੫॥੨੬॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବା ଓ ତାହାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ||4||15||26||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਉ ॥
ମୂଳମନ୍ତ୍ର ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କର,

ਆਗੈ ਮਿਲੀ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ନିରାଶ୍ରୟକୁ ମଧ୍ୟ ପରଲୋକରେ ସାହାରା ମିଳି ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੁ ॥੧॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਜਪਲਾ ॥
ଯିଏ ହରିନାମର ଜପ କରିଛି,

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸੈ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି ଏବଂ ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਅਟਲ ॥
ହେ ମନ! ନାମ-ଭଣ୍ଡାର ଅଟଳ ଅଟେ,

ਤਾ ਛੂਟਹਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਟਲ ॥
ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅମୃତମୟ ରସ ଅଟେ,

ਤਾ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਜੀਉ ॥੨॥
ଏହା ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ହୃଦୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ||2||

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਸੋਧਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ଖୋଜି-ଖୋଜି ଭାବି ଚିନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବିଚାର କରିଛି ଯେ
ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା କାହାକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ।

ਸੋ ਹਰਿ ਭਜਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ଏଥିପାଇଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ହରିଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଉଚିତ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਪੈ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੩॥
ଏହିଭଳି ମନ-ତନ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||3||

ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ନିଜର ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କର।

ਮਨ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਜਾਇ ਨ ਕਾਈ ॥
ହେ ମନ! ହରିଙ୍କ ନାମ ବିନା ପାପର ମଇଳା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਗੋਵਿਦ ਗੁਸਾਈ ॥
ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ୱର ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କରିଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਟੇਕ ਟਿਕਾਈ ॥੪॥੧੬॥੨੭॥
ଏଥିପାଇଁ, ହରିନାମର ହିଁ ସାହାରା ନେଇଛି||4||16||27||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਸੰਤ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਰੰਗ ਕੇਲ ॥
ଯିଏ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରାମ-ରଙ୍ଗର କ୍ରୀଡା କରିଥାଏ,

ਆਗੈ ਜਮ ਸਿਉ ਹੋਇ ਨ ਮੇਲ ॥
ପରଲୋକରେ ତହର୍ମିଲ୍ଲ ଯମ ସହିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਭਇਆ ਬਿਨਾਸ ॥
ତାହାର ଅହଂ ଭାବନା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਦੁਰਮਤਿ ਹੋਈ ਸਗਲੀ ਨਾਸ ॥੧॥
ସାରା ଦୁର୍ମତି ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ||1||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਇ ਪੰਡਿਤ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ କର,

ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਕਾਜੈ ਕੁਸਲ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ਪੰਡਿਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କର୍ମକାଣ୍ଡ ଓ ତୋର ଅହଂକାର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଆସେ ନାହିଁ, ରାମଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁ ସହର୍ଷ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନେବୁ ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਨਿਧਿ ਲੀਆ ਲਾਭ ॥
ହରିଙ୍କ ଯଶ ହିଁ ସୁଖର ଖଜଣା ଅଟେ, ଯିଏ ଏହି ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਪੂਰਨ ਭਏ ਮਨੋਰਥ ਸਾਭ ॥
ତାହାର ସାରା ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦੁਖੁ ਨਾਠਾ ਸੁਖੁ ਘਰ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥
ତାହାର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଆଉ ହୃଦୟ-ଘରେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸਾਇਆ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାର ହୃଦୟ କମଳ ଖେଳିଯାଇଥାଏ||2||

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਦਾਨੁ ॥
ଯିଏ ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନର ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਹੋਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥
ତାହାକୁ ସବୁ ଭଣ୍ଡାର ମିଳି ଯାଇଛି।

ਸੰਤੋਖੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇ ॥
ତାହାର ମନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତୋଷ ଆସି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਾਗਨ ਕਾਹੇ ਜਾਇ ॥੩॥
ସେ ପୁନର୍ବାର ମାଗିବା ପାଇଁ କେଉଁଠିକୁ ଯାଏ ନାହିଁ||3||

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਨਤ ਪਵਿਤ ॥
ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਹਵਾ ਬਕਤ ਪਾਈ ਗਤਿ ਮਤਿ ॥
ଯେଉଁ ଜିହ୍ୱା ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଗତି ହୋଇଯାଏ।

ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଏହାକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି, ସେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਊਤਮ ਭਾਈ ॥੪॥੧੭॥੨੮॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବୋତ୍ତମ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||17||28||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਗਹੁ ਕਰਿ ਪਕਰੀ ਨ ਆਈ ਹਾਥਿ ॥
ମାୟାକୁ ଅତି ସାବଧାନତାରେ ଧରାଯାଏ, ଏହା କାହାରି ହାତରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੀ ਚਾਲੀ ਨਹੀ ਸਾਥਿ ॥
ଯଦି ଏହା ସହିତ ପ୍ରୀତି କରାଯାଏ, ଏହା ସାଥି ଦିଏ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਤਿਆਗਿ ਦਈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳ ଏହା ତ୍ୟାଗ କରାଯାଏ,

ਤਬ ਓਹ ਚਰਣੀ ਆਇ ਪਈ ॥੧॥
ଏହା ଚରଣକୁ ଆସିଥାଏ||1||

ਸੁਣਿ ਸੰਤਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬੀਚਾਰ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏହି ନିର୍ମଳ ବିଚାର ଶୁଣ;

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਤ ਉਧਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମ-ନାମ ବିନା କାହାର ଗତି ହୁଏନାହିଁ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕੋਈ ਦੇਵੈ ਮਾਨੁ ॥
ଯେତେବେଳେ କେହି ମାୟାକୁ ଆଦର ଦେଇଥାଏ,

ਤਬ ਆਪਸ ਊਪਰਿ ਰਖੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ସେ ନିଜ ଉପରେ ବଡ ଗର୍ବ କରିଥାଏ।

ਜਬ ਉਸ ਕਉ ਕੋਈ ਮਨਿ ਪਰਹਰੈ ॥
ଯେତେବେଳେ କେହି ନିଜ ମନରୁ ତାହାକୁ ବାହାର କରିଦିଏ,

ਤਬ ਓਹ ਸੇਵਕਿ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥੨॥
ସେ ଦାସୀ ବନି ତାହାର ସେବା କରିଥାଏ||2||

ਮੁਖਿ ਬੇਰਾਵੈ ਅੰਤਿ ਠਗਾਵੈ ॥
ସେ ମିଠା ବଚନ ବୋଲି ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୋହିତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ଧୋକା ହିଁ ଦେଇଥାଏ।

ਇਕਤੁ ਠਉਰ ਓਹ ਕਹੀ ਨ ਸਮਾਵੈ ॥
ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ରହେ ନାହିଁ,

ਉਨਿ ਮੋਹੇ ਬਹੁਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥
ସେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଅନେକ ଜୀବକୁ ମୋହିତ କରି ନେଇଛି।

ਰਾਮ ਜਨੀ ਕੀਨੀ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତ ତାହାକୁ ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା କରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਜੋ ਮਾਗੈ ਸੋ ਭੂਖਾ ਰਹੈ ॥
ଯିଏ ମାୟା ମାଗିଥାଏ, ସେ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਇਸੁ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ਸੁ ਕਛੂ ਨ ਲਹੈ ॥
ଯିଏ ତାହାର ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ।

ਇਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕਰੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ତାହାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସତସଙ୍ଗତି କରିଥାଏ,

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਤਰੈ ॥੪॥੧੮॥੨੯॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||18||29||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੇਖੁ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରାମଙ୍କ ରୂପ ଦେଖ;

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭ ਏਕੁ ॥
ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਰਤਨੁ ਅਮੋਲੁ ਰਿਦੇ ਮਹਿ ਜਾਨੁ ॥
ସେହି ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ବୁଝି ନିଅ ଏବଂ

ਅਪਨੀ ਵਸਤੁ ਤੂ ਆਪਿ ਪਛਾਨੁ ॥੧॥
ନିଜ ବସ୍ତୁକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଚିହ୍ନି ନିଅ||1||

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਤਨ ਪਰਸਾਦਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ନାମାମୃତ ପାନ କର।

ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੋਵਹਿ ਤਉ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਕਿਆ ਜਾਣੈ ਸੁਆਦੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ଜିହ୍ୱାରେ ଆସ୍ୱାଦନ ବିନା ଏହାର ସ୍ୱାଦ କିପରି ଜାଣିବା?॥1॥ରୁହ॥

ਅਠ ਦਸ ਬੇਦ ਸੁਨੇ ਕਹ ਡੋਰਾ ॥
ଅଠର ପୁରାଣ ଓ ଚାରି ବେଦକୁ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବଧିର ବନି ଯାଇଛି।

ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਨ ਦਿਸੈ ਅੰਧੇਰਾ ॥
କୋଟି କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧକୁ ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ଦେଖାଯାଏ।

ਪਸੁ ਪਰੀਤਿ ਘਾਸ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥
ପଶୁର ପ୍ରେମ ଘାସ ସହିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਨਹੀ ਬੁਝਾਵੈ ਸੋ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਬੁਝੈ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ, ସେ କିପରି ବୁଝି ପାରିବ?||2||

ਜਾਨਣਹਾਰੁ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿ ॥
ଜାଣିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି ତଥା

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਤਨ ਸੰਗਾਨਿ ॥
ଭକ୍ତ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਬਿਗਸਿ ਬਿਗਸਿ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਵਹਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଖୁସିରେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਮ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਹਿ ॥੩॥੧੯॥੩੦॥
ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ||3||19||30||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ ਕੀਓ ਪਵਿਤੁ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ନାମ ଦେଇ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਨਿਰਾਸ ਇਹ ਬਿਤੁ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ହିଁ ମୋର ରାଶି ଅଟେ ଆଉ ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਕਾਟੀ ਬੰਧਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ସେ ମୋର ବନ୍ଧନ କାଟି ହରିଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਰਾਮ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥
ଏବେ ମୁଁ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି ଓ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ਬਾਜੇ ਅਨਹਦ ਬਾਜਾ ॥
ମନରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନିର ବାଦ୍ୟ ବାଜିଥାଏ।

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਅਪਨੈ ਗੁਰਦੇਵਿ ਨਿਵਾਜਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ବଡ ଆନନ୍ଦରେ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଦେବ ତାହାକୁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਇ ਬਨਿਓ ਪੂਰਬਲਾ ਭਾਗੁ ॥
ପୂର୍ବ ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੁ ॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗਈ ਗਿਲਾਨਿ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤੋ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੨॥
ଏବେବ ମନ-ତନ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਰਾਖੇ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥
ରଖୁଆଳ ପରମେଶ୍ୱର ଦୟା କରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਨਾ ਕਿਛੁ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਿਛੁ ਘਾਲ ॥
ନା କୌଣସି ସେବା କରିଛି ଆଉ ନା କୌଣସି ସାଧନା କରିଛି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੀ ਦਇਆ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਬੂਡਤ ਦੁਖ ਮਹਿ ਕਾਢਿ ਲਇਆ ॥੩॥
ଦୁଃଖର ସାଗରରେ ମୋ' ଭଳି ବୁଡୁଥିବା ଜୀବକୁ ବାହାର କର॥3॥ ||3||

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਉਪਜਿਓ ਮਨ ਮਹਿ ਚਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣି ମୋର ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ଏଥିପାଇଁ ଆଠ ପ୍ରହର ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରି କରି ଆମେ ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੪॥੨੦॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି||4||20||31||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਤਿਆਗੈ ਰਤਨੁ ॥
ଅବୁଝା ଜୀବ କଉଡି ବଦଳରେ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ-ରତ୍ନ ତ୍ୟାଗ କରିଛି।

ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਤਾਹੂ ਕਾ ਜਤਨੁ ॥
ଯେଉଁ ମାୟା ତାହାର ସାଥି ଛାଡି ଥାଏ, ସେ ତାହାକୁ ହିଁ ହାସଲ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ।

ਸੋ ਸੰਚੈ ਜੋ ਹੋਛੀ ਬਾਤ ॥
ସେ ତାହାକୁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ, ଯାହା ଏକ ତୁଚ୍ଛ ବସ୍ତୁ ଅଟେ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਟੇਢਉ ਜਾਤ ॥੧॥
ମାୟାର ମୋହରେ ଜୀବ ଏଣେତେଣେ ଚାଲିଥାଏ||1||

ਅਭਾਗੋ ਤੈ ਲਾਜ ਨਾਹੀ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟହୀନ! କଣ ତୋତେ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନାହିଁ ଯେ

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਓ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਉਰਾ ਬਿਖਿਆ ਮੀਠੀ ॥
ତାହାକୁ ନାମାମୃତ ପିତା ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਕਤ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨੈਨਹੁ ਡੀਠੀ ॥
ଶାକ୍ତର ଅବସ୍ଥା ମୁଁ ନିଜ ନୟନରେ ଦେଖିଛି।

ਕੂੜਿ ਕਪਟਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਰੀਝਾਨਾ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା, କପଟ ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ହିଁ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ନਾਮੁ ਸੁਨਤ ਜਨੁ ਬਿਛੂਅ ਡਸਾਨਾ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଶୁଣି ଏପରି ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ବିଛା ମାରି ଦେଇଛି||2||

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੈ ॥
ସେ ମାୟାର କାରଣରୁ ସଦା ଚିନ୍ତିତ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਕਬਹਿ ਨ ਉਸਤਤਿ ਕਰੈ ॥
ନିଜ ମନ ଓ ମୁଖରେ କେବେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରେ ନାହିଁ।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ଯିଏ ନିର୍ଭୀକ, ନିରଙ୍କାର ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମୂର୍ଖ ପ୍ରୀତି କରେ ନାହିଁ॥3॥

ਸਭ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ॥
ପରମାତ୍ମାତ୍ମା ସବୁ ରାଜାଙ୍କ ଠାରୁ ସଚ୍ଚା ରାଜା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਵੇਮੁਹਤਾਜੁ ਪੂਰਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଦଶାହ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਮੋਹ ਮਗਨ ਲਪਟਿਓ ਭ੍ਰਮ ਗਿਰਹ ॥
ଜୀବ ମାୟାର ମୋହରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚାରିପଟେ ଘୂରୁଥିବା ଗ୍ରହ ପରି ବୁଲୁଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ॥੪॥੨੧॥੩੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ
ପାରେ||4||21||32||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਜਪਉ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ରାତି-ଦିନ ହରିନାମର ଜପ କର,

ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਪਾਵਉ ਥਾਉ ॥
ଏହିପରି ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਨ ਹੋਵੀ ਸੋਗੁ ॥
ପୁଣି ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ କେବେ କୌଣସି ଶୋକ-ସଂତାପ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ॥੧॥
ଅହଂକାରର ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଏବେ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ||1||

ਖੋਜਹੁ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ, କୌଣସି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀକୁ ସନ୍ଧାନ କର।

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦਾ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪਰਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ମହିମାକୁ ଦେଖି ବଡ ବିବ୍ରତ ହୋଇଥାଏ, ହେ ପ୍ରାଣୀ! ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗਨਿ ਮਿਨਿ ਦੇਖਹੁ ਸਗਲ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ଏହି ବିଷୟରେ ବିଚାର କରି ଦେଖ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਤਾਰਿ ॥
ନାମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਸਗਲ ਉਪਾਵ ਨ ਚਾਲਹਿ ਸੰਗਿ ॥
ତୁମର ଅନେକ ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିବ ନାହିଁ,

ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਐ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੨॥
ଏଣୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାର ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ॥2॥

ਦੇਹੀ ਧੋਇ ਨ ਉਤਰੈ ਮੈਲੁ ॥
ଶରୀରକୁ ଧୋଇବା ଦ୍ୱାରା ମନର ମଇଳା ସଫା ହୁଏନାହିଁ,

ਹਉਮੈ ਬਿਆਪੈ ਦੁਬਿਧਾ ਫੈਲੁ ॥
ବରଂ ଅହଂକାରରେ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱିଧାର ପ୍ରସାର ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਜੋ ਜਨੁ ਖਾਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ସେବନ କରିଥାଏ,

ਤਾ ਕਾ ਰੋਗੁ ਸਗਲ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ॥੩॥
ତାହାର ସବୁ ପ୍ରକାର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ଏପରି କୃପା କର ଯେ

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੁ ਨ ਬਿਸਰੁ ਗੋਪਾਲ ॥
ମନରୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ ହେବ ନାହିଁ।

ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਕੀ ਹੋਵਾ ਧੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ॥੪॥੨੨॥੩੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଦାସର ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯିବି||4||22||33||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଦେବ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, କାରଣ

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ତୋ' ବିନା ମୋର ଆଉ କିଛି ଅବଲମ୍ବନ ନାହିଁ।

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟୁ,

ਸੋ ਧਿਆਏ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ ॥੧॥
ସେ ହିଁ ତୋର ଧ୍ୟାନ ମନନ କରିଥାଏ, ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ॥1॥

ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ,

ਏਕਾ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ਮਨ ਮੇਰੈ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଥିପାଇଁ ମୋର ମନ ଏକ ତୋର ହିଁ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କରିଛି ଆଉ ତୋ' ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋର ନାମ ଜପ କରି ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହିଛି, ଏବଂ

ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਪਾਵਉ ਠਾਉ ॥
ପରେ ତୋର ଦରବାରରେ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି।

ਦੂਖੁ ਅੰਧੇਰਾ ਮਨ ਤੇ ਜਾਇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੈ ਰਾਚੈ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥੨॥
ମନରୁ ଦୁଃଖର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତି ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣ-କମଳ ସହିତ ପ୍ରୀତି ହୋଇଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅଛି,

ਭਉ ਭਾਗਾ ਨਿਰਭਉ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥
ମନରେ ନିର୍ଭୀକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିବାସ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਜਪੈ ॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଜିହ୍ୱା ନିତ୍ୟ ନାମମୃତ ଜପ କରିଥାଏ॥3॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਕਾਟੇ ਫਾਹੇ ॥
ମୋର କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ବନ୍ଧନ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ ਸਚਾ ਧਨੁ ਲਾਹੇ ॥
ନାମ-ଧନର ସଚ୍ଚା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି।

ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ॥
ଏହି ଅକ୍ଷୟ ଭଣ୍ଡାର କାରଣରୁ କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ॥੪॥੨੩॥੩੪॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତଜନ ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ହିଁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||4||23||34||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਨਾਮ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ସମାନ ଅଟେ।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗਿਆਨ ॥
ଏହି ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଜ୍ଞାନ,

ਸੁਖ ਸਹਜ ਦਇਆ ਕਾ ਪੋਤਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ଦୟାର ଖଜଣା ଅଟେ।

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਵਾਲੈ ਹੋਤਾ ॥੧॥
ଏହି ଖଜଣା ହରି ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଅର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି॥1॥

ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਕੋ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ମୋର ରାମଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଅନନ୍ତ ଅଟେ,

ਖਾਤ ਖਰਚਿ ਕਛੁ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਹਰਿ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ, ତାହାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସୀମା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਕੀਰਤਨੁ ਨਿਰਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଭଳି ଅଟେ,

ਆਨੰਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥
ଏହା ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ ଏବଂ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଅଟେ।

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਪੂੰਜੀ ॥
ଅନାହତ ବାଣୀ ଅମୂଲ୍ୟ ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ,

ਸੰਤਨ ਹਥਿ ਰਾਖੀ ਕੁੰਜੀ ॥੨॥
ଯାହାର ଚାବି ଭଗବାନ ସନ୍ଥଙ୍କ ହାତରେ ରଖିଛନ୍ତି॥2॥

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਗੁਫਾ ਤਹ ਆਸਨੁ ॥
ଯେଉଁ ଗୁମ୍ଫାରେ ତାହାଙ୍କ ଆସନ ଅଛି, ସେଠାରେ ସେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି ଲଗାଇଛନ୍ତି।

କେବଲ ବ୍ରହମ ପୁରନ ତହ ବାସନୁ ॥
ସେଠାରେ କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ନିବାସ ଅଛି।

ਭਗਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਸਟਿ ਕਰਤ ॥
ପ୍ରଭୁ ସେଠାରେ ନିଜ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଥାନ୍ତି।

ਤਹ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ ਨ ਜਨਮ ਨ ਮਰਤ ॥੩॥
ସେଠାରେ ନା କିଛି ହର୍ଷ ଅଛି, ନା କିଛି ଶୋକ ଆଉ ନା ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନ ଅଛି॥3॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਵਾਇਆ ॥
ଭଗବାନ କୃପା କରି ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ହିଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ହରି-ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਨਾਨਕ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପରମପୁରୁଷ! ନାନକଙ୍କ ତୋ' ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ

ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥੪॥੨੪॥੩੫॥
ହରିନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଉପଯୋଗ ଏବଂ ଜୀବନ ରାଶି ଅଟେ||4||24||35||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਹਿਮਾ ਨ ਜਾਨਹਿ ਬੇਦ ॥
ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବେଦ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ,

ਬ੍ਰਹਮੇ ਨਹੀ ਜਾਨਹਿ ਭੇਦ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ,

ਅਵਤਾਰ ਨ ਜਾਨਹਿ ਅੰਤੁ ॥
ବଡ ବଡ ଅବତାର ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ,

ਪਰਮੇਸਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤੁ ॥੧॥
କାରଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਆਪਿ ਜਾਨੈ ॥
ସେ ନିଜ ଗତି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି,

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਅਵਰ ਵਖਾਨੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଶୁଣି ଶୁଣି ଅନ୍ୟ ଲୋକ ତାହାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਕਰਾ ਨਹੀ ਜਾਨਹਿ ਭੇਵ ॥
ଶିବଶଙ୍କର ତାହାଙ୍କ ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି

ਖੋਜਤ ਹਾਰੇ ਦੇਵ ॥
ସନ୍ଧାନ କରି କରି ବଡ ବଡ ଦେବତା ମଧ୍ୟ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਦੇਵੀਆ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਮਰਮ ॥
ଦେବୀମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମର୍ମ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ

ਸਭ ਊਪਰਿ ਅਲਖ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥੨॥
କାରଣ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଅଦୃଷ୍ଟ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଛନ୍ତି॥2॥

ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ਕਰਤਾ ਕੇਲ ॥
ସେ ନିଜ ରଙ୍ଗରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି,

ਆਪਿ ਬਿਛੋਰੈ ਆਪੇ ਮੇਲ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାହାକୁ ବିଚ୍ଛେଦ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କାହାକୁ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਇਕਿ ਭਰਮੇ ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਲਾਏ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ କିଛି ଜୀବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ କିଛି ଜୀବଙ୍କୁ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਆਪਿ ਜਣਾਏ ॥੩॥
ସେ ନିଜ ଜଗତ-ଲୀଳାକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି॥3॥

ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੁਣਿ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଶିକ୍ଷା ଶୁଣ,

ਸੋ ਬੋਲਹਿ ਜੋ ਪੇਖਹਿ ਆਖੀ ॥
ସେମାନେ ତାହା ବୋଲିଥାନ୍ତି, ଯାହା ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਤਿਸੁ ਪੁੰਨਿ ਨ ਪਾਪਿ ॥
ସେମାନଙ୍କୁ ପାପ-ପୁଣ୍ୟର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ,

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੪॥੨੫॥੩੬॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି||4||25||36||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਿਛਹੂ ਕਾਜੁ ਨ ਕੀਓ ਜਾਨਿ ॥
ମୁଁ ବିଚାର କରି କୌଣସି ଶୁଭ କର୍ମ କରିନାହିଁ,

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਗਿਆਨਿ ॥
ମୋ' ପାଖରେ ସୁରତି, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ,

ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੀਲ ਨਹੀ ਧਰਮ ॥
ଆଉ କୌଣସି ଜପ, ତପସ୍ୟା, ଶୀଳତା ଏବଂ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।

ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਨਉ ਕੈਸਾ ਕਰਮ ॥੧॥
ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ କିପରି କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ॥1॥

ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ଠାକୁର , ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ!

9++++++++

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਭੂਲਹ ਚੂਕਹ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋ' ବିନା ମୋର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ, ଭୁଲ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୋର ହିଁ

ਅੰਸ ਅਟੇ॥1॥ਰੁਹ॥

ਰਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਸਿਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ନା ମୋ' ପାଖରେ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ଅଛି, ନା ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ଅଛି।

ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਕੇ ਗਾਵ ਮਹਿ ਬਾਸੁ ॥
ମୋର ନିବାସ ବିକାର ଓ ବ୍ୟାଧିର ଗ୍ରାମ ଅଟେ।

ਕਰਣਹਾਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ ଆଉ

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਮਨ ਮਹਿ ਟੇਕ ॥੨॥
ମୋର ମନରେ ତୋର ନାମର ସାହାରା ଅଛି॥2॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਉ ਮਨਿ ਇਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମନରେ ଏହି ସୁଖ ଅଛି ଆଉ ଏହା ଶୁଣି ଶୁଣି ଜୀବିତ ରହିଛି ଯେ

ਪਾਪ ਖੰਡਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥
ତୋର ନାମ ସବୁ ପାପକୁ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਤੂ ਅਗਨਤੁ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ତୁ ଅସଂଖ୍ୟ ଜୀବର ଦାତା ଅଟୁ,

ਜਿਸਹਿ ਜਣਾਵਹਿ ਤਿਨਿ ਤੂ ਜਾਤਾ ॥੩॥
ତୁ ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉ, ସେ ତୋର ମହିମାକୁ ବୁଝିଯାଏ ॥3॥

ਜੋ ਉਪਾਇਓ ਤਿਸੁ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ, ତାହା ପାଖରେ ତୋର ହିଁ ଆଶା ଅଛି।

ਸਗਲ ਅਰਾਧਹਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੈ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ਬੇਅੰਤ ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਮਿਹਰਵਾਣੁ ॥੪॥੨੬॥੩੭॥
ଦାସ ନାନକ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, କାରଣ ମୋର ମାଲିକ ଅନନ୍ତ ଏବଂ କୃପାଳୁ ଅଟନ୍ତି||4||26||37||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥
ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି,

କୋଟି ଭਵ ਖੰਡੇ ਨਿਮਖ ਖਿਆਲ ॥
ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ବନ୍ଧନ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਸਗਲ ਅਰਾਧਹਿ ਜੰਤ ॥ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੰਤ ॥੧॥
ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି। ଯାହାକୁ ଗୁରୁ-ମନ୍ତ୍ର ମିଳିଯାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇନିଏ॥1॥

ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି,
ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੁਆਮੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਤਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤਾ ਕੀ ਗਹੀ ਮਨ ਓਟ ॥
ମୋର ମନ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି,

ਬੰਧਨ ਤੇ ਹੋਈ ਛੋਟ ॥
ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳି ଯାଇଛି।

ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥
ସେହି ପରମାନନ୍ଦଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା

ਮਨ ਮਾਹਿ ਭਏ ਅਨੰਦ ॥੨॥
ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥2॥

ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਹਰਿ ਸਰਣ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଅଟେ।

ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹਰਿ ਚਰਣ ॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଜୀବନ ଦାନ ମିଳିଥାଏ।

ਸੰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰ ॥
ଆଉ ସେ ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି।

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚ ਅਪਾਰ ॥੩॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਸੁ ਮਤਿ ਸਾਰੁ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਜੈ ॥
ତାହା ହିଁ ସୁମତି ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਦੀਜੈ ॥
ସେ ଯାହା ଉପରେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁମତି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ପରମ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਜਪਿਆ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਉ ॥੪॥੨੭॥੩੮॥
ଏଣୁ ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଛି||4||27||38||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਸਗਲ ਸਿਆਨਪ ਛਾਡਿ ॥
ନିଜର ସବୁ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କର ଆଉ

ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕ ਸਾਜਿ ॥
ସେବକ ବନି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର।

ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਸਗਲ ਮਿਟਾਇ ॥
ଯିଏ ନିଜର ସାରା ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ,

ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸੇਈ ਫਲ ਪਾਇ ॥੧॥
ତାହାକୁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਹੋਹੁ ਸਾਵਧਾਨ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰ ਸਿਉ ॥
ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ସାବଧାନତା ସହିତ ରୁହ,

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਪਾਵਹਿ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਗੁਰ ਸਿਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆଶା-ଅଭିଲାଷ ସବୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସର୍ବ ଭଣ୍ଡାର ହାସଲ ହେବ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥
ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ

ਸਤਗੁਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਇ ॥
ସଦଗୁରୁ ହିଁ ନିରଞ୍ଜନ ଅଟନ୍ତି।

ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਕਰਿ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟର ରୂପ ଭାବ ନାହିଁ।

ਮਿਲੀ ਨਿਮਾਨੇ ਮਾਨੁ ॥੨॥
ମୋ' ଭଳି ନାମହୀନକୁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସମ୍ମାନ ମିଳିଅଛି ॥2 ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਟੇਕ ਟਿਕਾਇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ରୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରା ନିଅ,

ਅਵਰ ਆਸਾ ਸਭ ਲਾਹਿ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କର।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਾਗੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ହରିନାମର ଭଣ୍ଡାର ଆଶା କର,

ਤਾ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥੩॥
ତାହାହେଲେ ଦରବାରରେ ଆଦର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ॥3 ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜਪਿ ਮੰਤੁ ॥
ଗୁରୁ ବଚନର ଜପ କର, ଏହା ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ,

ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਸਾਰ ਤਤੁ ॥
ଏହା ଭକ୍ତିର ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ।
ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲ ॥੪॥੨੮॥੩੯॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଦାସ ନାନକ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ||4||28||39||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੁ ॥
ଯାହା କିଛି ହେଉଛି, ତାହାକୁ ହି ଭଲ ମାନ।

ਆਪਨਾ ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ନିଜ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କର ଆଉ

ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥
ଦିନରାତି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର,

ਪੂਰਨ ਏਹੀ ਸੁਆਉ ॥੧॥
ଏହା ମାନବ ଜୀବନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନୋରଥ ଅଟେ॥1॥

ਆਨੰਦ ਕਰਿ ਸੰਤ ਹਰਿ ਜਪਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ କର।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਗੁਰ ਕਾ ਜਪਿ ਮੰਤੁ ਨਿਰਮਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ବୁଦ୍ଧିମତା ଓ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କର ॥1॥ରୁହ॥

ਏਕ ਕੀ ਕਰਿ ਆਸ ਭੀਤਰਿ ॥
ମନରେ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଶ୍ରା କର,

ਨਿਰਮਲ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥
ନିର୍ମଳ ହରିନାମର ଜପ କର।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਨਮਸਕਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରଣାମ କର,

ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥
ଭବସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ॥2॥
ਦੇਵਨਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ॥
ସବୁକିଛି ଦେବା ବାଲା ଦାତାଙ୍କ

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥
କୌଣସି ଅନ୍ତ ଏବଂ ସୀମା ନାହିଁ,

ਜਾ ਕੈ ਘਰਿ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ॥
ଯାହାର ଘରେ ସର୍ବ ଭଣ୍ଡାର ଅଛି,

ਰਾਖਨਹਾਰ ਨਿਦਾਨ ॥੩॥
ଅନ୍ତରେ ସେ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥3॥

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਹਰੇ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥
ନାନକ ସେହି ଖଜଣା ପାଇଛନ୍ତି, ଯାହା ହରିଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ ଅଟେ,

ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ପବିତ୍ର ହରିନାମର ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାର ଗତି ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੪॥੨੯॥੪੦॥
ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ଏହାର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||4||29||40||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ ॥
ହେ ମାନବ! ନିଜ ଦୁର୍ଲଭ ଜୀବନ ସଫଳ କର;

ਜਾਹਿ ਨ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿ ॥
ଏହିପରି ଜୀବନ ବାଜି ହାରି ଦରବାରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤੁਧੁ ਹੋਇ ਵਡਿਆਈ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତୋର ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ହେବ ତଥା

ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਲਾ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥੧॥
ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପରମାତ୍ମା ଯମ ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିବେ॥1॥

ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥
ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର,

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਹੋਹਿ ਦੋਵੈ ਸੁਹੇਲੇ ਅਚਰਜ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ଲୋକ-ପରଲୋକ ଦୁଇଟି ସୁଖଦ ହୋଇଯିବ, ଅଦ୍ଭୁତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର,

ਬਿਨਸੈ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ସନ୍ତାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਬੈਰੀ ਸਭਿ ਹੋਵਹਿ ਮੀਤ ॥
ସବୁ ଶତ୍ରୁ ମଧ୍ୟ ମିତ୍ର ବନିଯାନ୍ତି, ଏବଂ

ਨਿਰਮਲੁ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਚੀਤ ॥੨॥
ତୋର ଚିତ୍ତ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ॥2॥

ਸਭ ਤੇ ਊਤਮ ਇਹੁ ਕਰਮੁ ॥
ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଏହି କର୍ମ ଅଟେ,

ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ ॥
ସବୁ ଧର୍ମରେ ଏହି ଧର୍ମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ ଆଉ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਉਤਰੈ ਭਾਰੁ ॥੩॥
ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ କରିଥିବା ପାପ ଦୂର ହୋଇଯିବ ॥3॥

ਪੂਰਨ ਤੇਰੀ ਹੋਵੈ ਆਸ ॥
ତୋର ସବୁ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ଏବଂ

ਜਮ ਕੀ ਕਟੀਐ ਤੇਰੀ ਫਾਸ ॥
ତୋର ଯମର ଫାଶୀ ମଧ୍ୟ କଟିଯିବ।

ਗੁਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨੀਜੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮੀਜੈ ॥੪॥੩੦॥੪੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ଉଚିତ, ଏହାଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ||4||30||41||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଏହି ସୃଷ୍ଟି, ଧନ-ସମ୍ପଦ ଅଛି,

ਆਪਨ ਲਾਹਿ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଭାବ ଓ ଗର୍ବ ତ୍ୟାଗ କର।

ਜਿਸ ਕਾ ਤੂ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ଯାହାଠାରୁ ତୁ ଜାତ ହୋଇଛୁ, ସବୁକିଛି ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ।

ਤਿਸਹਿ ਅਰਾਧਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ॥1॥

ਕਾਹੇ ਭ੍ਰੂਮਿ ਭ੍ਰੂਮਹਿ ਬਿਗਾਨੇ ॥
ହେ ନଶ୍ୱର ଜୀବ! କାହିଁକି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਕਾਮਿ ਨ ਆਵੈ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਬਹੁਤੁ ਪਛੁਤਾਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନାମ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ 'ତୋର-ମୋର' କରି ବହୁତ ଜଣ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋਈ ਮਾਨਿ ਲੇਹੁ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହା ଯାହା କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଉଚିତ ମାନ।

ਬਿਨੁ ਮਾਨੇ ਰਲਿ ਹੋਵਹਿ ਖੇਹ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ମାଟିରେ ମିଶି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਸ ਕਾ ਭਾਣਾ ਲਾਗੈ ਮੀਠਾ ॥
କାହାକୁ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ମିଠା ଲାଗିଥାଏ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਰਲੇ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥੨॥
ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନରେ ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥2॥

ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਅਗੋਚਰੁ ਆਪਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ବେଖାତିର ଅଟନ୍ତି, ସେ ମନର ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି,

ਆਠ ਪਹਰ ਮਨ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ ॥
ମନରେ ଆଠ ପହର ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਜਿਸੁ ਚਿਤਿ ਆਏ ਬਿਨਸਹਿ ਦੁਖਾ ॥
ସେ ଯାହାର ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤੇਰਾ ਊਜਲ ਮੁਖਾ ॥੩॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତୋର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯିବ||3||

ਕਉਨ ਕਉਨ ਉਧਰੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି କିଛି କିଛି ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਗਨਣੁ ਨ ਜਾਈ ਕੀਮ ਨ ਪਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ମୂଲ୍ୟ ଅଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬੂਡਤ ਲੋਹ ਸਾਧਸੰਗਿ ਤਰੈ ॥
ଯେପରି ବୁଡୁଥିବା ଲୁହା ନାବ ଦ୍ୱାରା ପାର ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପାପୀ ଜୀବ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਕਰੈ ॥੪॥੩੧॥੪੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁସଙ୍ଗତି ମିଳିଥାଏ||4||31||42||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਨ ਮਾਹਿ ਜਾਪਿ ਭਗਵੰਤੁ ॥
ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କର

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਇਹੁ ਦੀਨੋ ਮੰਤੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਿਟੇ ਸਗਲ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୟ ଏବଂ କଷ୍ଟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ॥੧॥
ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੁਰਦੇਵਾ ॥
ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସେବା ଫଳଦାୟକ ଅଟେ,

ਕੀਮਤਿ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਸਾਚੇ ਸਚੁ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ଅଭେଦ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪਿ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਸਦਾ ਮਨ ਜਾਪਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ମନରେ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଜପ କର।

ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਨੀਤ ॥ ਸਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤ ॥੨॥
ହେ ମିତ୍ର! ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ||2||

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਅਤਿ ਭਾਰਾ ॥
ମୋର ମାଲିକ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ବନାଇବା ଓ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਈ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ସେବକଙ୍କ ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି||3||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀਜੈ ॥
ହେ ଭଗବନ୍ତ! କୃପା କରି ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ;

ਅਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥
ନିଜ ସେବକକୁ ଦର୍ଶନ ଦିଅ।

ਨਾਨਕ ਜਾਪੀ ਜਪੁ ਜਾਪੁ ॥
ନାନକ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଜପ କରିଥାନ୍ତି,

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਜਾ ਕਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥੪॥੩੨॥੪੩॥
ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତାପ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି||4||32||43||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਬਿਰਥਾ ਭਰਵਾਸਾ ਲੋਕ ॥ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥
ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରିବା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ। ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ କେବଳ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ਅਵਰ ਛੁਟੀ ਸਭ ਆਸ ॥ ਅਚਿੰਤ ਠਾਕੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਣਤਾਸ ॥੧॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଶା ଚାଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ଅକସ୍ମାତ, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! କେବଳ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କର,

ਕਾਰਜੁ ਤੇਰਾ ਹੋਵੈ ਪੂਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
'ହରି-ହରି' ନାମର ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਮ ਹੀ ਕਾਰਨ ਕਰਨ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ସବୁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਰਿ ਸਰਨ ॥
ମୁଁ ହରି-ଚରଣର ହିଁ ଶରଣ ନେଇଛି,

ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਓਹੀ ਧਿਆਇਆ ॥
ନିଜ ମନ-ତନରେ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛି।

ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਇਆ ॥੨॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ଆନନ୍ଦ ରୂପ ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି||2||

ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਓਟ ਸਦੀਵ ॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଆଶ୍ରା ନେଇଛି,

ਜਾ ਕੇ ਕੀਨੇ ਹੈ ਜੀਵ ॥
ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଉତ୍ପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି

ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਕਰਤ ਨਿਧਾਨ ॥
ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਰਾਖਨਹਾਰ ਨਿਦਾਨ ॥੩॥
ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସେ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି |3||

ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਣ ਹੋਵੀਜੈ ॥
ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନିଯିବା ଉଚିତ ଏବଂ

ਆਪੁ ਮਿਟਾਇ ਮਿਲੀਜੈ ॥
ନିଜର ଆତ୍ମାଭିମାନ ଦୂର କରି ସତ୍ୟରେ ମିଶିଯିବା ଉଚିତ।

ਅਨਦਿਨੁ ਧਿਆਈਐ ਨਾਮੁ ॥
ପ୍ରତିଦିନ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ,

ਸਫਲ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਕਾਮੁ ॥੪॥੩੩॥੪੪॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବନରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ଅଟେ||4||33||44||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਕਾਰਨ ਕਰਨ ਕਰੀਮ ॥
ଦୟାଳୁ ପରମେସର କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਰਹੀਮ ॥
ସେ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ପାଳନହାର ଅଟନ୍ତି।

ਅਲਹ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ॥
ସେହି ଆଲାହା ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି।

ਖੁਦਿ ਖੁਦਾਇ ਵਡ ਬੇਸੁਮਾਰ ॥੧॥
ସେହି ମହାନ ଖୁଦାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅଟଳ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅନନ୍ତ ଅଟେ॥1॥

Page 897

ਉਂ ਨਮੋ ਭਗਵੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥
ଓଁକୁ ଆମର ପ୍ରଣାମ ଅଟେ,

ਖਾਲਕੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ଭଗବନ୍ତ, ଜଗତପାଳକ, ସ୍ରଷ୍ଟା ସବୁସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਜੀਵਨ ਮਾਧੋ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਭਉ ਭੰਜਨ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਅਰਾਧੋ ॥
ହୃଦୟରେ ସେହି ଭୟଭଞ୍ଜନଙ୍କ ଆରାଧନା କର।

ਰਿਖੀਕੇਸ ਗੋਪਾਲ ਗੋਵਿੰਦ ॥
ହେ ଋଷିକେଶ, ହେ ଗୋପାଳ ଗୋବିନ୍ଦ,

ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੁਕੰਦ ॥੨॥
ହେ ମୁକ୍ତିଦାତା! ତୁ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ଅଟୁ||2||

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਉਲਾ ਤੂਹੀ ਏਕ ॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ

ਪੀਰ ਪੈਕਾਂਬਰ ਸੇਖ ॥
ଦୁନିଆରେ କେତେ ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ଶେଖ ଅଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ

ਦਿਲਾ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਕਰੇ ਹਾਕੁ ॥
ତୁ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟର ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ଉତ୍ତମ ନ୍ୟାୟ କରୁ।

ਕੁਰਾਨ ਕਤੇਬ ਤੇ ਪਾਕੁ ॥੩॥
ତୁ କୋରାନ-କତେବ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟୁ||3||

ਨਾਰਾਇਣ ਨਰਹਰ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ନାରାୟଣ ନୃସିଂହ ରୂପ! ତୁ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ।

ਰਮਤ ਰਾਮ ਘਟ ਘਟ ਆਧਾਰ ॥
ପ୍ରତି ଜୀବରେ ବ୍ୟାପକ ରାମ ସବୁଙ୍କ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ।

ବାସୁଦେବ ବସତ ସଭ ଠାଇ ॥
ସେହି ବାସୁଦେବ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ଲୀଲା କିଛୁ ଲଖୀ ନ ଜାଇ ॥୪॥
ତାହାଙ୍କ ଲୀଳାକୁ ବୁଝା ଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||4||

ମିହର ଦଇଆ କରି କରନୈହାର ॥
ହେ ବନାଇବା ବାଲା! ନିଜ କୃପା କର।

ଭଗତି ବଂଦଗୀ ଦେହି ସିରଜଣହାର ॥
ହେ ସୃଜନହାର! ମୋତେ ନିଜର ଭକ୍ତି ଏବଂ ବନ୍ଦନା ଦିଅ।

କହୁ ନାନକ ଗୁରି ଖୋଏ ଭରମ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ମୋର ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ଏକୋ ଅଲହୁ ପାରବ୍ରହ୍ମ ॥୫॥୩୪॥୪୫॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ଆଲାହା ଏକ ହିଁ ଅଟେ||5||34||45||

ରାମକଲୀ ମହଲਾ ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

କୋଟି ଜନମ କେ ବିନସେ ପାପ ॥ ହରି ହରି ଜପତ ନਾହੀ ସଂତਾପ ॥
କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ହରି-ହରି ନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ସନ୍ତାପ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ଗୁର କେ ଚରନ କମଲ ମନି ୱସେ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଚରଣ-କମଳ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ,

ମହਾ ବିକਾର ତନ ତେ ସଭି ନସେ ॥୧॥
ସାରା ମହାବିକାର ମଧ୍ୟ ତନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ଗୋପਾଲ କୋ ଜସୁ ଗਾଉ ପ୍ରਾଣੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର।

ଅକଥ କଥਾ ସਾଚੀ ପ୍ରଭ ପୁରନ ଜୋତੀ ଜୋତਿ ସମਾନੀ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ ଏବଂ ଆତ୍ମା ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ତ੍ରिସਨਾ ਭੂਖ ਸਭ ਨਾਸੀ ॥
ସାରା କ୍ଷୁଧା ଓ ତୃଷ୍ଣା ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਪਿਆ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ କରିଛି,

ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ਕਮਾਨੀ ॥
ରାତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଉଚିତ,

ਹਰਿ ਮਿਲਣੈ ਕੀ ਏਹ ਨੀਸਾਨੀ ॥੨॥
ହରିଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର ଏହା ସଂକେତ ଅଟେ||2||

ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବିପତ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮੁ ਬਣਿ ਆਇਆ ॥
ମୋର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਨਿਤ ਰਸਨਾ ਗਾਇਆ ॥੩॥
ଜିହ୍ୱାରେ ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସନ୍ଥ ସର୍ବଦା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ,

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କପାଳରେ ସ୍ୱୀକୃତିର ନାମ-ରୂପୀ ସଂକେତ ଥାଏ।

ਦਾਸ ਕੀ ਰੇਣੁ ਪਾਏ ਜੇ ਕੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାସର ଚରଣ-ଧୂଳି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ତାହାହେଲେ

ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥੪॥੩੫॥੪੬॥
ତାହାଙ୍କ ପରମଗତି ହୋଇଯାଏ||4||35||46||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ରହିବା ଉଚିତ,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਧਰਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ହୃଦୟରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਧੂਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਮਸਤਕਿ ਲਾਇ ॥
ନିଜ ମସ୍ତକରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଲଗାଇବା ଉଚିତ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥੧॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁଠାରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି, ହେ ଭଗବାନ! ନିଜର ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପା କର॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଏହା ଯେ ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਗੁਰ ਕੀ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ଏହା ଯେ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਗੁਰ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਜਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମୃତିକୁ ନିଜର ନିକଟ ଭାବ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ସତ୍ୟ ଭାବ॥2॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਮਸਰਿ ਸੁਖ ਦੂਖ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ-ଦୁଃଖକୁ ସମାନ ଭାବ,

ਕਦੇ ਨ ਬਿਆਪੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ॥
ପୁଣି ପୁନର୍ବାର ତୃଷ୍ଣା କିମ୍ବା କ୍ଷୁଧା ଲାଗିବ ନାହିଁ।

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਰਾਜੇ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ଜାତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତୃପ୍ତି ହୋଇଯାଏ।
ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪੜਦੇ ਸਭਿ ਕਾਜੇ ॥੩॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥3॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଏବଂ ଗୁରୁ ହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦਇਆਲ ਬਖਸਿੰਦੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ଦାତା, ଦୟାଳୁ ଏବଂ କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸੁ ਪੂਰਨ ਭਾਗਾ ॥੪॥੩੬॥੪੭॥
ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ||4||36||47||

ରାମକଲୀ ମହଲା ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

କିସୁ ଭରବାସୈ ବିଚରହି ଭବନ ॥
ଆରେ, ତୁ କାହା ଭରସାରେ ଦୁନିଆରେ ବିଚରଣ କରୁଅଛୁ?

ମୂੜ ମୁਗଧ ତେରା ସଂਗୀ କବନ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ! ଏଠାରେ ତୋର ସାଥି କିଏ ଅଛି?

ରାମୁ ସଂਗୀ ତିସୁ ଗତି ନହୀ ଜାନହି ॥
ରାମ ହିଁ ତୋର ସାଥି ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତୁ ତାହାଙ୍କ ଗତିକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ।

ପଂਚ ବଟବାରେ ସେ ମୀତ କରି ମାନହି ॥୧॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର- ଏହି ପାଞ୍ଚ ଚୋରକୁ ନିଜର ମିତ୍ର ଭାବିଛୁ॥1॥

ସୋ ଘରୁ ସେବି ଜିତୁ ଉਧରହି ମୀତ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ସେହି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ।

ଗୁਣ ଗୋବିਂଦ ରବୀଅହି ଦିନୁ ରାତੀ ସାਧସଂਗି କରି ମନ କୀ ପ୍ରୀତି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଦିନ-ରାତି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଉଚିତ ଆଉ ମନରେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ସହିତ ପ୍ରେମ କର॥1॥ରୁହ॥

ଜନମୁ ବିହାନੋ ଅହଂକାରି ଅରୁ ବାଦି ॥
ଅହଂକାର ଓ ଝଗଡା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ।

ତ୍ରିਪତି ନ ଆବୈ ବିਖିଆ ସାଦି ॥
ବିକାରର ସ୍ୱାଦରେ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ଭରମତ ଭରମତ ମହା ଦୁਖୁ ପାଇଆ ॥
ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ବଡ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ତରୀ ନ ଜାଈ ଦୁତର ମାଇଆ ॥୨॥
ଏହି ମାୟା ରୂପୀ ଭୟାନକ ନଦୀରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ॥2॥

କାମି ନ ଆବୈ ସୁ କାର କମାବୈ ॥
ତୁ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଉ, ଯାହା ତୋର କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ଆପି ବୀଜି ଆପେ ହୀ ଖାବୈ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗିଥାଉ।

ରାଖନ କଉ ଦୂସର ନହੀ କୋଇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି।

ତଉ ନିସତରै ଜଉ କିରପା ହୋଇ ॥୩॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଯାଏ, ତାହା ହେଲେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିପାରେ||3||

ପତିତ ପୁନୀତ ପ୍ରଭ ତେରੋ ନାମୁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟେ,

ଅପନେ ଦାସ କଉ କୀଜै ଦାନୁ ॥
ନିଜ ଦାସକୁ ମଧ୍ୟ ନାମର ଦାନ ଦିଅ।

କରି କିରପା ପ୍ରଭ ଗତି କରି ମେରੀ ॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋର ମୁକ୍ତି କରି ଦିଅ,

ସରନି ଗହੀ ନାନକ ପ୍ରଭ ତେରੀ ॥୪॥୩୭॥୪୯॥
କାରଣ ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଶରଣ ନେଇଛି||4||37||48||

ରାମକଲੀ ମହଲା ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ଇହ ଲୋକେ ସୁଖୁ ପାଇଆ ॥
ଯାହାକୁ ଇହଲୋକରେ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ,

ନହੀ ଭେଟତ ଧରମ ରାଇଆ ॥
ଯମରାଜ ସହିତ ତାହାର ସାକ୍ଷାତ ହୁଏନାହିଁ।

ହରି ଦରଗହ ସୋଭାବੰତ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଦରବାରରେ ସେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଯାଏ ଏବଂ

ଫୁନି ଗରଭି ନାହੀ ବସੰତ ॥୧॥
ପୁନର୍ବାର ଗର୍ଭରେ ନିବାସ କରେନାହିଁ||1||

ਜਾਨੀ ਸੰਤ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ମିତ୍ରତା ଜାଣିଛି,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਨੋ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਪੂਰਬਿ ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ କୃପା କରି ହରି-ନାମ ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପୂର୍ବ ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਚਰਨਿ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଛି,

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਸੰਜੋਗੁ ਸਭਾਗਾ ॥
ସେହି ସୌଭାଗ୍ୟ ଏବଂ ସଂଯୋଗ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ ਲਾਗੀ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମୋର କପାଳରେ ଲାଗିଥାଏ,

ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਸਗਲੇ ਮੇਰੇ ਲਾਥੇ ॥੨॥
ସବୁ ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଓ ତାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਸਾਧ ਕੀ ਸਚੁ ਟਹਲ ਕਮਾਨੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ସାଧୁ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ,

ਤਬ ਹੋਏ ਮਨ ਸੁਧ ਪਰਾਨੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ମନ ସେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨ ਕਾ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਡੀਠਾ ॥
ଯିଏ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଫଳ ଦର୍ଶନ କରିଛି,

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵੂਠਾ ॥੩॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିତ ଲାଗିଥାଏ||3||

ਮਿਟਾਨੇ ਸਭਿ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ॥
ସବୁ କଳହ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸ ॥
ଯାହାଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିଲି, ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਨੂਪ ਗੋਵਿੰਦ ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰੇ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿੰਦ ॥੪॥੩੮॥੪੯॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଅନୁପମ ପ୍ରତାପ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ କ୍ଷମାବାନ ହୋଇଛନ୍ତି||4||38||49||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਗਊ ਕਉ ਚਾਰੇ ਸਾਰਦੂਲੁ ॥
ନମ୍ରତା ରୂପୀ ଗାଈକୁ ଅହଂ ରୂପୀ ବାଘ ଚରାଉଛି,

ਕਉਡੀ ਕਾ ਲਖ ਹੂਆ ਮੂਲੁ ॥
କଉଡି ମୂଲ୍ୟର ଦେହ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ହୋଇ ଯାଇଛି, ତଥା

ਬਕਰੀ ਕਉ ਹਸਤੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ ॥ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥੧॥
ହାତୀ ଛାଗର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରୁଅଛି, ପ୍ରଭୁ ଏପରି କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ତୁ କୃପାନିଧି ଅଟୁ,

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਬਹੁ ਗੁਨ ਤੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋର ଅନେକ ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਦੀਸਤ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਇ ਬਿਲਾਈ ॥
ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖା ଯାଉଥିବା ବିକାର ରୂପୀ ମାଂସକୁ ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ବିରାଡି ଖାଉନାହିଁ,

ਮਹਾ ਕਸਾਬਿ ਛੁਰੀ ਸਟਿ ਪਾਈ ॥
କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ନିର୍ଦ୍ଦୟ କଂସାଇ ହିଂସା ରୂପୀ ଛୁରୀକୁ ନିଜ ହାତରୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଛି,

ਕਰਣਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਹਿਰਦੈ ਵੂਠਾ ॥
ସୃଜନହାର ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି,

ਫਾਥੀ ਮਛੁਲੀ ਕਾ ਜਾਲਾ ਤੂਟਾ ॥੨॥
ଫସିଥିବା ମାଛର ଜାଲ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଛି॥2॥

ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰੇ ਚਲੂਲ ॥ ਊਚੈ ਥਲਿ ਫੂਲੇ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ॥
ଶୁଖିଲା ବୃକ୍ଷ ସବୁଜ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମରୁଭୂମିରେ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର କମଳ ଫୁଲ ଖେଳି ଉଠିଛି।

ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ॥
ସଦଗୁରୁ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭାଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਸੇਵਕੁ ਅਪਨੀ ਲਾਇਓ ਸੇਵ ॥੩॥
ସେବକକୁ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି||3||

ਅਕਿਰਤਘਣਾ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ ॥
କୃତଘ୍ନ ଜୀବର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି,

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹੈ ਸਦਾ ਦਇਆਰੁ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସଦା ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି,

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥
ସେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଦା ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੩੯॥੫੦॥
ନାନକ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣ ନେଇଛନ୍ତି||4||39||50||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਪੰਚ ਸਿੰਘ ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮਾਰਿ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ରୂପୀ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ସିଂହକୁ ପ୍ରଭୁ ମାରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਦਸ ਬਿਘਿਆੜੀ ਲਈ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ପ୍ରଭାବକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਤੀਨਿ ਆਵਰਤ ਕੀ ਚੂਕੀ ਘੇਰ ॥
ମାୟାର ରଜ, ତମ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣର ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਚੂਕੇ ਭੈ ਫੇਰ ॥੧॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରର ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਾ ਗੋਵਿੰਦ ॥
ମୁଁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਿਓ ਦਾਸੁ ਅਪਨਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਬਖਸਿੰਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା କ୍ଷମାବାନ ଅଛନ୍ତି, ସେ କୃପା କରି ନିଜ ଦାସର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਦਾਝਿ ਗਏ ਤ੍ਰਿਣ ਪਾਪ ਸੁਮੇਰ ॥
ପାପର ସୁମେରୁ ପର୍ବତ କୁଟା ଭଳି ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਪੂਜੇ ਪ੍ਰਭ ਪੈਰ ॥
ମୁଁ ନାମ ଜପ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣର ପୂଜା କରିଥାଏ।

ਅਨਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਸਭ ਥਾਨਿ ॥
ଆନନ୍ଦ ରୂପ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜੋਰੀ ਸੁਖ ਮਾਨਿ ॥੨॥
ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਓ ਬਾਛਰ ਖੋਜ ॥
ମୁଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ଏପରି ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସତେ ଯେପରି ବାଛୁରୀର ପାଦରେ ସାଗର ପାଣିର ଚିହ୍ନ ଥିଲା।

ਖੇਦੁ ਨ ਪਾਇਓ ਨਹ ਫੁਨਿ ਰੋਜ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର କୌଣସି ଦୁଃଖ ଏବଂ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ।

ਸਿੰਧੁ ਸਮਾਇਓ ਘਟੁਕੇ ਮਾਹਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ରୂପୀ ସମୁଦ୍ର ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ପାତ୍ରରେ ରହିଛନ୍ତି।

ਕਰਣਹਾਰ ਕਉ ਕਿਛੁ ਅਚਰਜੁ ਨਾਹਿ ॥੩॥
ସେହି କରିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କିଛି ଅଦ୍ଭୁତ ନୁହେଁ||3||

ਜਉ ਛੁਟਉ ਤਉ ਜਾਇ ਪਇਆਲ ॥
ଯଦି ମୋ' ଠାରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳ ଫିଟିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପାତାଳରେ ଯାଇ ପଡିଥାଏ,

ਜਉ ਕਾਢਿਓ ਤਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥
ପରନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ମୋତେ ବାହାରକୁ ଆଣନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਹਮਰੈ ਵਸਿ ਨਾਹਿ ॥
ପାପ-ପୁଣ୍ୟର କର୍ମ ଆମ ବଶରେ ନଥାଏ।

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥੪॥੪੦॥੫੧॥
ହେ ନାନକ! ଖୁବ ମଜା ନେଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||4||40||51||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਨਾ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਨਾ ਮਨੁ ਤੋਹਿ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ନା ଏହି ଶରୀର ତୋର ଅଟେ ଆଉ ନା ମନ ତୋର ବଶରେ ଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ਧੋਹਿ ॥
ତୁ ମୋହ-ମାୟାର କାରଣରୁ ଧୋକାରେ ଫସି ରହିଛୁ।

ਕੁਦਮ ਕਰੈ ਗਾਡਰ ਜਿਉ ਛੇਲ ॥
ତୁ ମେଣ୍ଢା ଛୁଆ ଭଳି ଖେଳି ରହିଛୁ ଏବଂ

ਅਚਿੰਤੁ ਜਾਲੁ ਕਾਲੁ ਚਕ੍ਰ ਪੇਲ ॥੧॥
ଅଚାନକ ମୃତ୍ୟୁ ଜାଲରେ ଫସି ରହିଥାଏ॥1॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਾਇ ਮਨਾ ॥
ହେ ମନ! ପ୍ରଭୁ ଚରଣର ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କର,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ਧਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମ ନାମର ଜପ କର, ଯାହା ତୋର ସାଥି ଏବଂ ସହାୟକ ଅଟେ, ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਊਨੇ ਕਾਜ ਨ ਹੋਵਤ ਪੂਰੇ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଅଧୁରା କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୁଏନାହିଁ,

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਦਿ ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੇ ॥
ସେ କାମ, କ୍ରୋଧର ନିଶାରେ ସର୍ବଦା ଚିନ୍ତିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਕਰੈ ਬਿਕਾਰ ਜੀਅਰੇ ਕੈ ਤਾਈ ॥
ତୁ ନିଜ ମନ ପାଇଁ ଅନେକ ପାପ କରିଥାଏ,

ਗਾਫਲ ਸੰਗਿ ਨ ਤਸੂਆ ਜਾਈ ॥੨॥
ପରନ୍ତୁ ହେ ନଶ୍ୱର! ତୋର ସାଥିରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଯିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି॥2॥

ਧਰਤ ਧੋਹ ਅਨਿਕ ਛਲ ਜਾਨੈ ॥
ତୁ ଲୋକଙ୍କ ସାଥିରେ ବଡ ଛଳ-କପଟ ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଧୋକା କରିଛୁ।

ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਕਉ ਖਾਕੁ ਸਿਰਿ ਛਾਨੈ ॥
ମାତ୍ର କଉଡିଟିଏ ପାଇଁ ତୁ ନିଜ କପାଳରେ ବଦନାମ ଲେଖାଇଛୁ।

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤੈ ਮੂਲਿ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ତୁ ଆଦୌ ମନେ ପକାଉ ନାହୁଁ।

ਮਿਥਿਆ ਲੋਭੁ ਨ ਉਤਰੈ ਸੂਲੁ ॥੩॥
ମିଥ୍ୟା ଲୋଭ କାରଣରୁ ତୋର ପୀଡା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ॥3॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਾਧ ਰਵਾਲ ॥
ଏହି ମନ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ଯାଇଥାଏ।

ਹਸਤ ਕਮਲ ਲੜਿ ਲੀਨੋ ਲਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଇଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ସୁନ୍ଦର ହାତରେ ନିଜ ସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਸਾਚੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੪੧॥੫੨॥
ଜୀବ ପରମ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||4||41||52||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥
ଯିଏ ବି ରାମଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੈ ਰਾਮੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ଯାହାର ମନରେ ରାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାନ୍ତି,

ਸੋ ਜਨੁ ਦੁਤਰੁ ਪੇਖਤ ਨਾਹੀ ॥
ତାହାକୁ କଷ୍ଟରେ ପାର ହେଉଥିବା ସଂସାର-ସାଗର ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ।

ਸਗਲੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ॥
ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਨਿਤ ਜਪਨੇ ॥੧॥
ଯିଏ ନିଜ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ଜପ କରିଥାଏ॥1॥

ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ ਗੁਰੁ ਧਰੈ ॥
ଯାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଗୁରୁ ଆଶୀର୍ବାଦର ହାତ ରଖିଥାନ୍ତି,

ਸੋ ਦਾਸੁ ਅਦੇਸਾ ਕਾਹੇ ਕਰੈ ॥
ସେହି ଦାସକୁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ରହେ ନାହିଁ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚିନ୍ତା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਕੁਰਬਾਣ ॥੨॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି ॥2॥

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਭੇਟਿ ਨਿਹਾਲ ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।
ਸੋ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ସେ ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੋ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥੩॥
ସେ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କରି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹੁ ਸਾਧ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ସାଧୁଜନ! ନାମାମୃତ ପାନ କର

ਮੁਖ ਊਜਲ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ।

ਅਨਦ ਕਰਹੁ ਤਜਿ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰ ॥
ସବୁ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆନନ୍ଦ କର।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥੪॥੪੨॥੫੩॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଅ||4||42||53||

ରାମକଲୀ ମହଲା ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ଈਧନ ତେ ବୈସଂତରୁ ଭାਗୈ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଏତେ ବିଚିତ୍ର ଯେ ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ କାଠକୁ ଜଳାଇବା ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ମାਟୀ କଉ ଜଲୁ ଦହ ଦିସ ତିଆਗୈ ॥
ଜଳ ସ୍ୱୟଂ ମାଟିକୁ ଗୋଳାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବ ଚାରିଆଡେ ଏକ ଛାଡିଦେଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ପୃଥିବୀ ସମୁଦ୍ରରେ ବାସ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସମୁଦ୍ର ଏହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡାଏ ନାହିଁ।

ଊਪରି ଚରନ ତଲୈ ଆକାସୁ ॥
ମାତା ଗର୍ଭରେ ବାଳକ ପାଦ ଉପରକୁ କରିଥାଏ ଏବଂ ମସ୍ତକ ତଳକୁ କରିଥାଏ।

ଘਟ ମହି ସିंਧୁ କୀଓ ପରଗାସୁ ॥୧॥
ଜୀବ ଦେହରେ ପ୍ରକାଶ ରୂପୀ ସିନ୍ଧୁ ରହିଥାଏ॥1॥

ଐସା ସंମ୍ରୁଥୁ ହରି ଜୀଉ ଆਪି ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି,

ନିମଖ ନ ବିସରୈ ଜୀଅ ଭଗତନ କୈ ଆठ ପହର ମନ ତਾ କଉ ଜਾਪି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଭକ୍ତ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ହୃଦୟରୁ ତାହାଙ୍କୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ, ମନରେ ଆଠ ପ୍ରହର ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଉଚିତ॥1॥ରୁହ॥

ପ୍ରਥମେ ମାਖନୁ ପାଛै ଦ୍ରୁਧୁ ॥
ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ଲହୁଣୀ ଥିଲା ଆଉ ତାପରେ ଜଗତ ରୂପୀ ଦୁଧ ଜାତ ହୋଇଛି

ମୈଲୁ କୀନୋ ସାਬୁନୁ ସୁਧୁ ॥
ସନ୍ତାନ ପାନ କରିବା ପାଇ ମାତାର ସ୍ତନରୁ ଧବଳ ବର୍ଣ୍ଣର ଦୁଧ ଜାତ କରା ଯାଇଛି।

ଭै ତେ ନିରਭଉ ଡରତਾ ଫିରै ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଂଶ ଜୀବାତ୍ମା ନିର୍ଭୀକ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ ଠାରେ ଭୟ କରିଥାଏ।

ହୋंଦी କଉ ଅନହୋंଦी ହିରै ॥୨॥
ସମ୍ଭାବନାକୁ ଅସମ୍ଭାବନା ନେଇଯାଏ||2||

ਦੇਹੀ ਗੁਪਤ ਬਿਦੇਹੀ ਦੀਸੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରରେ ରହିବା ବାଲା ଆତ୍ମା ଗୁପ୍ତ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଶରୀର ହିଁ ଦେଖାଯାଇଥାଏ।

ਸਗਲੇ ਸਾਜਿ ਕਰਤ ਜਗਦੀਸੈ ॥
ସବୁଙ୍କୁ ବନାଇ ଜଗଦୀଶ୍ୱର ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି।

ਠਗਣਹਾਰ ਅਣਠਗਦਾ ਠਾਗੈ ॥
କପଟୀ ମାୟା ଜୀବକୁ କପଟ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਵਖਰ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਠਿ ਲਾਗੈ ॥੩॥
ନାମ ରୂପୀ ଧନ ବିନା ଜୀବ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ||3||

ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬਖਿਆਣ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥
ସ୍ମୃତି, ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବେଦ-ପୁରାଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଦେଖ।

ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ਬੀਚਾਰੇ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମହିମାକୁ ବିଚାର କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥੪॥੪੩॥੫੪॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ପରମ ଗତି ହୋଇଯାଏ||4||43||54||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਆ ॥
ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਆਨ ਬੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କର, ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਪੁਤੁ ਕਲਤ੍ਰ ਲਖਿਮੀ ਦੀਸੈ ਇਨ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੰਗਿ ਲੀਆ ॥
ପୁତ୍ର, ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯିଏ ନଜରରେ ଆସିଥାନ୍ତି, କେହି ମଧ୍ୟ ନିଜ ସାଥିରେ କିଛି ନେଇ ଯାଇନାହାନ୍ତି।

ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਖਾਇ ਭੁਲਾਨਾ ਮਾਇਆ ਮੰਦਰੁ ਤਿਆਗਿ ਗਇਆ ॥੧॥
ମାୟା ରୂପୀ କପଟ ଜଡିବୁଟି ଖାଇ ଜୀବ ଭୁଲି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ମାୟା ଏବଂ ଘରଦ୍ୱାର ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ସେ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ||1||

ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਗੂਤਾ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਕਿਰਤਿ ਪਇਆ ॥
ਅਨ੍ਯਰ ਨਿਨ੍ਦਾ ਕਰਿ ਜੀਵ ਵਹੁਤ ਦੁਃਖੀ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵਂ ਨਿਜ ਕਰ੍ਮ ਅਨੁਸਾਰੇ ਗਰ੍ਭ-ਯੋਨਿਰੇ ਪਡਿਥਾਏ।

ਪੁਰਬ ਕਮਾਣੇ ਛੋਡਹਿ ਨਾਹੀ ਜਮਦੂਤਿ ਗ੍ਰਾਸਿਓ ਮਹਾ ਭਇਆ ॥੨॥
ਪੂਰ੍ਵ ਜਨ੍ਮਰ ਕਰ੍ਮ ਜੀਵਰ ਸਾਥੀ ਛਾਡੇ ਨਾਹਿਁ ਏਵਂ ਭਯਾਨਕ ਯਮਦੂਤ ਤਾਹਾਕੁ ਨਿਜਰ ਗ੍ਰਾਸ ਵਨਾਇ ਥਾਏ||2||

ਬੋਲੈ ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੈ ਅਵਰਾ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੈ ਬਹੁਤੁ ਹਇਆ ॥
ਮਨੁ਷੍ਯ ਮਿਥ੍ਯਾ ਵੋਲਿਥਾਏ, ਸੇ ਕਿਛਿ ਕਹਿਥਾਏ ੳ ਆਉ ਕਿਛਿ ਕਰਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਤ੍ਰਿ਷੍ਣਾ ਮੇਣ੍ਟੇ ਨਾਹਿਁ।

ਅਸਾਧ ਰੋਗੁ ਉਪਜਿਆ ਸੰਤ ਦੂਖਨਿ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਹਾ ਖਇਆ ॥੩॥
ਸਨ੍ਤਙ੍ਕ ਉਪਰੇ ਮਿਥ੍ਯਾ ਦੋ਷ ਲਗਾਇਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ਼ਰੀਰਰੇ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਜਾਤ ਹੋਇਥਾਏ, ਯਾਹਾਦ੍ਵਾਰਾ ਤਾਹਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਨ਷੍ਟ ਹੋਇਯਾਏ||3||

ਜਿਨਹਿ ਨਿਵਾਜੇ ਤਿਨ ਹੀ ਸਾਜੇ ਆਪੇ ਕੀਨੇ ਸੰਤ ਜਇਆ ॥
ਯੇਉਁ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਸਨ੍ਤਙ੍ਕੁ ਯਸ਼ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਿਛਿ, ਸੇ ਹਿਁ ਤਾਹਾਕੁ ਜਾਤ ਕਰਿਛਨ੍ਤਿ ਆਉ ਸ੍ਵਯਂ ਹਿਁ ਸਨ੍ਤਙ੍ਕ ਜਯ-ਜਯਕਾਰ ਕਰਾਇਛਨ੍ਤਿ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਇਆ ॥੪॥੪੪॥੫੫॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪਰਂਵ੍ਰਹ੍ਮ ਨਿਜ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਸਨ੍ਤਙ੍ਕੁ ਗਲਾਰੇ ਲਗਾਇ ਰਖ੍ਯਿਛਨ੍ਤਿ||4||44||55||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਐਸਾ ਪੂਰਾ ਗੁਰਦੇਉ ਸਹਾਈ ॥
ਮੋਰ ਪੂਰ੍ਣ੍ਣ ਗੁਰੁਦੇਵ ਏਪਰਿ ਸਹਾਯਕ ਹੋਇਛਨ੍ਤਿ,

ਜਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਬਿਰਥਾ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਯਾਹਾਙ੍ਕ ਸ੍ਵਰਣ ਕੇਵੇ ਵ੍ਯਰ੍ਥ ਯਾਏ ਨਾਹਿਁ॥1॥ਰੁਹ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਦਰ੍ਸ਼ਨ ਕਰਿਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੋਇਯਾਏ,

ਜਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਾਟੈ ਜਮ ਜਾਲੁ ॥
ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਚਰਣ-ਧੂਲਿ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁਰ ਜਾਲ ਕਾਟਿ ਦੇਇਥਾਏ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ॥
ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਚਰਣ-ਕਮਲ ਮੋਰ ਮਨਰੇ ਵਾਸ ਕਰਿ ਨੇਇਛਿ,

କାରଜ ସଵାରେ ସଗଲେ ତନ କେ ॥୧॥
ସେ ମୋର ତନର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥

ଜା କୈ ମସତକି ରାଖୈ ହାଥୁ ॥
ଯାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୋର ପ୍ରଭୁ ହାତ ରଖି ଦେଇଥାନ୍ତି,

ପ୍ରଭୁ ମେରୋ ଅନାଥ କୋ ନାଥୁ ॥
ସେ ମଧ୍ୟ ଅନାଥର ନାଥ ବନିଯାନ୍ତି।

ପତିତ ଉଧାରନୁ କ୍ରିପା ନିଧାନୁ ॥
ସେ ପତିତର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଏବଂ କୃପାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି,

ସଦା ସଦା ଜାଈଐ କୁରବାନୁ ॥୨॥
ଏହିପରି ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯିବା ଉଚିତ||2||

ନିରମଲ ମଂତ୍ରୁ ଦେଇ ଜିସୁ ଦାନୁ ॥
ସେ ଯାହାକୁ ନିର୍ମଳ ନାମର ମନ୍ତ୍ର ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ତଜହି ବିକାର ବିନସୈ ଅଭିମାନୁ ॥
ତାହାର ଅଭିମାନ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ଏକୁ ଧିଆଈଐ ସାଧ କୈ ସଂଗି ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ।

ପାପ ବିନାସେ ନାମ କୈ ରଂଗି ॥୩॥
ନାମର ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପର ନାଶ ହୋଇଯାଏ||3||

ଗୁର ପରମେସୁର ସଗଲ ନିବାସ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ଘଟି ଘଟି ରବି ରହିଆ ଗୁଣତାସ ॥
ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ଦରସୁ ଦେହି ଧାରଉ ପ୍ରଭ ଆସ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ହିଁ ଆଶା ଅଛି, ନିଜର ଦର୍ଶନ ଦିଅ।

ନିତ ନାନକୁ ଚିତବୈ ସଚୁ ଅରଦାସି ॥୪॥୪୫॥୫୬॥
ମୋର ଏହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ନାନକ ନିତ୍ୟ ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି ||4||45||56||

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਦੁਪਦੇ
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଘର 2 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗਾਵਹੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗੀਤ ॥
ନିତ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କର।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟੈ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ରାମ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମମୃତ୍ୟୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਹੋਵਤ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਹਿ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥
ଚରଣ-କମଳରେ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥੧॥੫੭॥
ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||2||1||57|

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
ମୋର ଗୁରୁ ସର୍ବକଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੇ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਰੋਗ ਕੂਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମ ନାମ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ସବୁ ରୋଗ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਏਕੁ ਅਰਾਧਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିନ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କର;

ਜਾ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥
ଯାହାର ଶରଣ ନେବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||1||

ਨੀਦ ਸੁਹੇਲੀ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੀ ਭੂਖ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଖର ନିଦ୍ରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ନାମର କ୍ଷୁଧା ଲାଗି ରହିଛି।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਬਿਨਸੇ ਸਭ ਦੂਖ ॥੨॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਸਹਜਿ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଉପଭୋଗ କର;

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਭ ਚਿੰਤ ਮਿਟਾਈ ॥੩॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କର;

ਨਾਨਕ ਰਾਖਾ ਹੋਆ ਆਪਿ ॥੪॥੨॥੫੮॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଖୁଆଳ ବନିଯାନ୍ତି||4||2||58||

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ପଡାତାଳ ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਰਨਰਹ ਨਮਸਕਾਰੰ ॥
ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆମର ଶତ ଶତ ପ୍ରଣାମ।

ਜਲਨ ਥਲਨ ਬਸੁਧ ਗਗਨ ਏਕ ਏਕੰਕਾਰੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜଳ, ସ୍ଥଳ, ପୃଥିବୀ ଓ ଆକାଶରେ ଏକାଙ୍କାର ହିଁ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਨ ਧਰਨ ਪੁਨ ਪੁਨਹ ਕਰਨ ॥
ସେ ସୃଷ୍ଟିର ସଂହାର କରିବା ବାଲା, ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ଏବଂ ପୁନଃ ପୁନଃ ଜାତ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ନହ ଗିରହ ନିରଂହାରଂ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଘର ନାହିଁ ଏବଂ ନା ସେ କିଛି ଭୋଜନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ ||1||

ଗଂଭୀର ଧୀର ନାମ ହୀର ଊଚ ମୂଚ ଅପାରଂ ॥
ସେହି ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର, ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ, ନାମର ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି।

କରନ କେଲ ଗୁଣ ଅମୋଲ ନାନକ ବଲିହାରଂ ॥୨॥୧॥୫୯॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରିବା ବାଲା, ଅମଉଲ୍ୟ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରତି ଆମେ ସମର୍ପିତ ଯିବା||2||1||59||

ରାମକଲୀ ମହଲା ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ରୂପ ରଂଗ ସୁਗଂଧ ଭୋଗ ତିଆਗି ଚଲେ ମାਇଆ ଛଲେ କନିକ କାମିନୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ କାମିନୀ ରୂପୀ ମାୟା ଦ୍ୱାରା ଛଳି ହୋଇଥିବା ଅନେକ ଜୀବ ରୂପ-ରଙ୍ଗ, ସୁଗନ୍ଧି ଏବଂ ଭୋଗ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ କରି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଭଂଡାର ଦରବ ଅରବ ଖରବ ପେଖି ଲୀଲਾ ମନୁ ସଧାରै ॥
ଧାନ ଦ୍ୱାରା ଭରି ହୋଇ ନିଜର କୋଟି-କୋଟିର ଭଣ୍ଡାର ଏବଂ ଖେଳ-ତମାସା ଦେଖି ଜୀବ ମନକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ନହ ସଂଗି ଗାମନी ॥୧॥
ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହିସବୁ ତାହାର ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ||1||

ସୁତ କଲତ୍ର ଭ୍ରାତ ମୀତ ଉରଝି ପରିଓ ଭରମି ମୋହିଓ ଇହ ବିରଖ ଛାମନੀ ॥
ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହିଥିବା ଜୀବ ନିଜ ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ, ଭାଇ ଏବଂ ମିତ୍ରର ମୋହଳି ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହାସବୁ ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ସଦୃଶ ହୋଇଥାଏ।

ଚରନ କମଲ ସରନ ନାନକ ସୁਖୁ ସଂତ ଭਾਵନੀ ॥୨॥୨॥୬୦॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣର ସୁଖ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||2||2||60||

୧ଓଂ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ରାଗୁ ରାମକଲୀ ମହଲା ୯ ତିପଦେ ॥
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 9 ତିପାଦି ॥

ରେ ମନ ଓਟ ଲେହୁ ହରି ନାମਾ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ସାହାରା ନିଅ,

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸੈ ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତି ନାଶ ହୋଇଯାଏ ତଥା ନିର୍ବାଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਡਭਾਗੀ ਤਿਹ ਜਨ ਕਉ ਜਾਨਹੁ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଭାବ, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਖੋਇ ਕੈ ਫੁਨਿ ਬੈਕੁੰਠਿ ਸਿਧਾਵੈ ॥੧॥
ସେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ନାଶ କରି ବୈକୁଣ୍ଠ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ||1||

ਅਜਾਮਲ ਕਉ ਅੰਤ ਕਾਲ ਮਹਿ ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਧਿ ਆਈ ॥
ଏବେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପାପୀ ଅଜାମଲକୁ ନାରାୟଣଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଛି,

ਜਾਂ ਗਤਿ ਕਉ ਜੋਗੀਸੁਰ ਬਾਛਤ ਸੋ ਗਤਿ ਛਿਨ ਮਹਿ ਪਾਈ ॥੨॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଏପରି ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବଡ ବଡ ଯୋଗୀଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଅଭିଳାଷୀ ହୋଇଛନ୍ତି||2||

ਨਾਹਿਨ ਗੁਨੁ ਨਾਹਿਨ ਕਛੁ ਬਿਦਿਆ ਧਰਮੁ ਕਉਨੁ ਗਜਿ ਕੀਨਾ ॥
ଗଜେନ୍ଦ୍ର ହାତୀ ପାଖରେ ନା କୌଣସି ଗୁଣ ଥିଲା, ନା ସେ କିଛି ବିଦ୍ୟା ପଢିଥିଲା, ପୁଣି ସେ କେଉଁ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିଥିଲା?

ਨਾਨਕ ਬਿਰਦੁ ਰਾਮ ਕਾ ਦੇਖਹੁ ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਤਿਹ ਦੀਨਾ ॥੩॥੧॥
ହେ ନାନକ! ରାମଙ୍କ ପ୍ରକୃତି ଦେଖ, ସେ କୁମ୍ଭୀର ମୁଖରୁ ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରି ଅଭୟ ଦାନ ଦେଇଥିଲେ||3||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 9 ॥

ਸਾਧੋ ਕਉਨ ਜੁਗਤਿ ਅਬ ਕੀਜੈ ॥
ହେ ସାଧୁଜନ! ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁ ଯୁକ୍ତି କରାଯିବ,

ਜਾ ਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ଦୁର୍ମତି ନାଶ ହୋଇଯିବ ଆଉ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ମନ ଭିଜି ଯିବ ॥1॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਬੂਝੈ ਨਹ ਕਛੁ ਗਿਆਨਾ ॥
ଏହି ମନ ମାୟା ଠାରେ ଉଲ୍ଲସିତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଆଦୌ ଜ୍ଞାନ ଜାଣି ନଥାଏ।

ਕਉਨੁ ਨਾਮੁ ਜਗੁ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ ਪਾਵੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨਾ ॥੧॥
ଜଗତରେ ଏପରି କେଉଁ ନାମ ଅଛି, ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਭਏ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੰਤ ਜਨ ਤਬ ਇਹ ਬਾਤ ਬਤਾਈ ॥
ଏବେ ସନ୍ଥ ଦୟାଳୁ-କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ଏହି ଜ୍ଞାନର କଥା ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ

ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਾਨੋ ਤਿਹ ਕੀਏ ਜਿਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ॥੨॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଛି, ଭାବ, ସେ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିଛି||2||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਰੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਮਹਿ ਨਿਮਖ ਏਕ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ରାତିଦିନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ରାମ ନାମ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਿਟੈ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਅਪੁਨੋ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰੈ ॥੩॥੨॥
ତାହାର ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ସଫଳ କରି ନିଏ||3||2||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 9 ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਾਰਾਇਨ ਸੁਧਿ ਲੇਹਿ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ନାରାୟଣଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର; କାରଣ

ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਅਉਧ ਘਟੈ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਬ੍ਰਿਥਾ ਜਾਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତୋର ଆୟୁଷ କମି ଯାଉଛି ଓ ତୋର ଶରୀର ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ଯାଉଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤਰਨਾਪੋ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਓ ਬਾਲਪਨੁ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ତୋର ପିଲାଦିନ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି ଆଉ ତରୁଣାବସ୍ଥା ବିକାରରେ ହରାଇ ଦେଇଛୁ।

ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ ਅਜਹੂ ਨਹੀ ਸਮਝੈ ਕਉਨ ਕੁਮਤਿ ਉਰਝਾਨਾ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ବୁଢା ହୋଇ ଯାଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ମଧ୍ୟ ତୁ ବୁଝି ନାହୁଁ, ପୁଣି କେଉଁ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେଉଛୁ?॥1॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੀਓ ਜਿਹ ਠਾਕੁਰਿ ਸੋ ਤੈ ਕਿਉ ਬਿਸਰਾਇਓ ॥
ଯେଉଁ ଠାକୁର ତୋତେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି, ତୁ ତାହାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଭୁଲି ଯାଇଛୁ?

ਮੁਕਤੁ ਹੋਤ ਨਰ ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰੈ ਨਿਮਖ ਨ ਤਾ ਕਉ ਗਾਇਓ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ, ତୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରି ନାହୁଁ||2||

ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਦੁ ਕਹਾ ਕਰਤੁ ਹੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਈ ॥
ତୁ ଧନ-ଦଉଲତର ଏତେ ଅଭିମାନ କାହିଁକି କରୁଅଛୁ? ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହା କୌଣସି କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹਤੁ ਚੇਤਿ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਹੋਇ ਹੈ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ॥੩॥੩॥੮੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆରେ ଭାଇ! ଚିନ୍ତାମଣି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର , ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସେ ତୋର ସହାୟକ ହେବେ ||3||3||81||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ଅଷ୍ଟପଦୀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੋਈ ਚੰਦੁ ਚੜਹਿ ਸੇ ਤਾਰੇ ਸੋਈ ਦਿਨੀਅਰੁ ਤਪਤ ਰਹੈ ॥
ଆକାଶରେ ସେହି ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ତାରା ଚମକୁଛନ୍ତି ତଥା ସେହି ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାପ ଦେଉଛନ୍ତି।

ਸਾ ਧਰਤੀ ਸੋ ਪਉਣੁ ਝੁਲਾਰੇ ਜੁਗ ਜੀਅ ਖੇਲੇ ਥਾਵ ਕੈਸੇ ॥੧॥
ସେହି ଧରିତ୍ରୀ ଆଉ ସେହି ପବନ ଚାଲୁଅଛି, କିପରି ଏହା କୁହା ଯାଇପାରିବ ଯେ କେଉଁ ଯୁଗରେ ଜୀବ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଅଛି?||1||

ਜੀਵਨ ਤਲਬ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ନିଜ ଜୀବନର ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କର।

ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣਾ ਕਰਹਿ ਧਿਕ੍ਹਾਣਾ ਕਲਿ ਲਖਣ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିରୀହ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରିଥାଏ, ତାହାର ସତ୍ତାକୁ ମାନାଯାଏ, ଏହାକୁ କଳିଯୁଗର ଲକ୍ଷଣ ଭାବ॥1॥ରୁହ॥

ਕਿਤੈ ਦੇਸਿ ਨ ਆਇਆ ਸੁਣੀਐ ਤੀਰਥ ਪਾਸਿ ਨ ਬੈਠਾ ॥
କେହି ଏପରି ଶୁଣି ନାହିଁ ଯେ କଳିଯୁଗ କୌଣସି ଦେଶକୁ ଆସିଛି ଆଉ କୌଣସି ତୀର୍ଥ ପାଖରେ ବସିଛି।

ਦਾਤਾ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ਤਹ ਨਾਹੀ ਮਹਲ ਉਸਾਰਿ ਨ ਬੈਠਾ ॥੨॥
ଯେଉଁଠି କେହି ଦାନ କରିଥାଏ, ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ କଳିଯୁଗ ନାହିଁ ଆଉ କୌଣସି ବିଶେଷ ସ୍ଥାନରେ ମହଲା ନିର୍ମାଣ କରି ତାହା ନାହିଁ||2||

ਜੇ ਕੋ ਸਤੁ ਕਰੇ ਸੋ ਛੀਜੈ ਤਪ ਘਰਿ ਤਪੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯଦି କେହି ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପୀଡିତ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି କେହି ତପସ୍ୟା କରିଥାଏ, ତାହାର ତପସ୍ୟା ସଫଳ ହୋଇ ନଥାଏ।

ਜੇ ਕੋ ਨਾਉ ਲਏ ਬਦਨਾਵੀ ਕਲਿ ਕੇ ਲਖਣ ਏਈ ॥੩॥
ଯଦି କେହି ତପସ୍ୟାର ନାମ ନେଇଥାଏ, ଲୋକଙ୍କ ଠାରେ ତାହାର ବଦନାମ ହୋଇଥାଏ, ଏହା କଳିଯୁଗର ଲକ୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ||3||

ਜਿਸੁ ਸਿਕਦਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਖੁਆਰੀ ਚਾਕਰ ਕੇਹੇ ਡਰਣਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଶାସନ ମିଳିଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପୀଡିତ ହୋଇଥାଏ। ନୌକରକୁ କୌଣସି ଭୟ କାହିଁକି ଆସିବ?

ਜਾ ਸਿਕਦਾਰੈ ਪਵੈ ਜੰਜੀਰੀ ਤਾ ਚਾਕਰ ਹਥਹੁ ਮਰਣਾ ॥੪॥
ଯେତେବେଳେ ଶାସକ ପାଖରେ ଜଞ୍ଜିର ପଡିଥାଏ, ନଉକର ହାତରେ ହିଁ ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ
ଅର୍ଥାତ ନଉକର ହିଁ ମାଲିକକୁ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ||4||

ਆਖੁ ਗੁਣਾ ਕਲਿ ਆਈਐ ॥
କଳିଯୁଗ ଆସି ଯାଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਤਿਹੁ ਜੁਗ ਕੇਰਾ ਰਹਿਆ ਤਪਾਵਸੁ ਜੇ ਗੁਣ ਦੇਹਿ ਤ ਪਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତୟା ଏବଂ ଦ୍ୱାପର ଯୁଗର ନ୍ୟାୟ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି। ଏହି ଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଉପଲବ୍ଧି ଓ ମୁକ୍ତିର ସାଧନା ଅଟେ ॥1॥ରୁହ॥

ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ ਸਰਾ ਨਿਬੇੜੀ ਕਾਜੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਆ ॥
କଳହ-କ୍ଲେଶ ବାଲା ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଇସଲାମୀ କାନୁନ ଫଇସଲା କରିଥାଏ ଆଉ କାଜି ନୀଳ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି କୃଷ୍ଣ ବନିଥାଏ।

ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੇਦੁ ਅਥਰਬਣੁ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਲਹਿਆ ॥੫॥
ଏହି କଳିଯୁଗରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଅଥର୍ବ ବେଦ ପ୍ରଧାନ ଅଟେ ଏବଂ ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଫଳ ମିଳିଥାଏ||5||

ਪਤਿ ਵਿਣੁ ਪੂਜਾ ਸਤ ਵਿਣੁ ਸੰਜਮੁ ਜਤ ਵਿਣੁ ਕਾਹੇ ਜਨੇਊ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ ଦେବତାର ପୂଜା, ସତ୍ୟ ବିନା ସଂଯମ ଏବଂ ପବିତ୍ରତା ବିନା ପଇତା ଧାରଣ କରିବା କେଉଁ କାମର ଅଟେ?

ਨਾਵਹੁ ਧੋਵਹੁ ਤਿਲਕੁ ਚੜਾਵਹੁ ਸੁਚ ਵਿਣੁ ਸੋਚ ਨ ਹੋਈ ॥੬॥
ନିଜ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରୁଅଛ, ଶରୀର ଧୋଇ କପାଳରେ ତିଳକ ଲଗାଉଛ, କିନ୍ତୁ ମନର ପବିତ୍ରତା ବିନା ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ ||6||

ਕਲਿ ਪਰਵਾਣੁ ਕਤੇਬ ਕੁਰਾਣੁ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ କତେବ ଓ କୋରାନ ହିଁ କଳିଯୁଗରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਪੋਥੀ ਪੰਡਿਤ ਰਹੇ ਪੁਰਾਣ ॥
ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଧାର୍ମିକ ଗ୍ରନ୍ଥ ଏବଂ ପୁରାଣର ମହତ୍ତ୍ୱ ରହି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਭਇਆ ਰਹਮਾਣੁ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ରହମାନ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਤੂ ਏਕੋ ਜਾਣੁ ॥੭॥
କିନ୍ତୁ ସେହି ରଚୟିତାଙ୍କୁ ଏକ ହିଁ ଭାବ ||7||

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਏਦੂ ਉਪਰਿ ਕਰਮੁ ਨਹੀ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଯଶ ମିଳିଥାଏ, ଏହାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆଉ କିଛି କର୍ମ ନାହିଁ।

ਜੇ ਘਰਿ ਹੋਦੈ ਮੰਗਣਿ ਜਾਈਐ ਫਿਰਿ ਓਲਾਮਾ ਮਿਲੈ ਤਹੀ ॥੮॥੧॥
ଯଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟ-ଘରେ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ପଡିଥାଏ, ଏବଂ ସେ ଆଉ କାହାକୁ ମାଗିବାକୁ ଯାଇଥାଏ, ଆପତ୍ତି ଉଠିଥାଏ||8||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਜਗੁ ਪਰਬੋਧਹਿ ਮੜੀ ਬਧਾਵਹਿ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ତୁ ଜଗତକୁ ଉପଦେଶ ଦେଉ, ପରନ୍ତୁ ପେଟ-ପୂଜା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ତନ ରୂପୀ ମଠ ବଢୁଅଛି।

ਆਸਣੁ ਤਿਆਗਿ ਕਾਹੇ ਸਚੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ତୁ ନିଜ ଆସନ ତ୍ୟାଗ କରି କିପରି ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବୁ?

ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥
ତୁ ନାରୀ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ ମମତା-ମୋହରେ ଫସି ରହିଛୁ।

ਨਾ ਅਉਧੂਤੀ ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ॥੧॥
ନା ତୁ ଅବଧୂତ ଅଟୁ ଆଉ ନା ହିଁ ଗୃହସ୍ଥି ଅଟୁ||1||

ਜੋਗੀ ਬੈਸਿ ਰਹਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ନିଜ ଆସନ ଲଗାଇ ରୁହ, ତୋର ଦ୍ୱିଧା ଓ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਤ ਲਾਜ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଘରେ ଘରେ ମାଗିବା ପାଇଁ ତୋତେ ଲଜ୍ଜା ଲାଗୁନାହିଁ?॥1॥ରୁହ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ ਨ ਚੀਨਹਿ ਆਪੁ ॥
ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ତୁ ଗୀତ ଗାନ କରୁ, ପରନ୍ତୁ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ।

ਕਿਉ ਲਾਗੀ ਨਿਵਰੈ ਪਰਤਾਪੁ ॥
ତୋର ମନରେ ଲାଗିଥିବା ତୃଷ୍ଣା କିପରି ମେଣ୍ଟି ପାରିବ?

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਚੈ ਮਨ ਭਾਇ ॥
ଯଦି ତୋର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନିଯାଏ,

ਭਿਖਿਆ ਸਹਜ ਵੀਚਾਰੀ ਖਾਇ ॥੨॥
ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ପରମାନନ୍ଦଙ୍କ ଭିକ୍ଷା ମିଳିଯିବ||2||

ਭਸਮ ਚੜਾਇ ਕਰਹਿ ਪਾਖੰਡੁ ॥
ତୁ ନିଜ ଶରୀର ଉପରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇ ଗର୍ବ କରୁ ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਹਹਿ ਜਮ ਡੰਡੁ ॥
ମୋହ-ମାୟାରେ ଫସି ଯମର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଥାଉ।

ਫੂਟੈ ਖਾਪਰੁ ਭੀਖ ਨ ਭਾਇ ॥
ତୋର ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟ ରୂପୀ ଖପ୍ପରୀରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଭିକ୍ଷା ମିଳେନାହିଁ,

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੩॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନ୍ଧନରେ ରହୁ||3||

ਬਿੰਦੁ ਨ ਰਾਖਹਿ ਜਤੀ ਕਹਾਵਹਿ ॥
ତୁ ନିଜ ବୀର୍ଯ୍ୟ ରୋକିପାରୁ ନାହୁଁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂକୁ ସତୀ କହିଥାଉ।

ਮਾਈ ਮਾਗਤ ਤ੍ਰੈ ਲੋਭਾਵਹਿ ॥
ମାୟାର ତିନି ଗୁଣରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ମାଗିଥାଉ।

ਨਿਰਦਇਆ ਨਹੀ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਾ ॥
ତୋର ମନ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਬੁਡਤ ਬੁਡੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ ॥੪॥
ଜଗତର ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳରେ ବୁଡି ରହିଛୁ ||4||

ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਖਿੰਥਾ ਬਹੁ ਥਟੂਆ ॥
ନିଜର ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ବହୁତ ଆଡମ୍ବର କରି ତୁ ବେଶ ବନାଇଛୁ।

ਝੂਠੋ ਖੇਲੁ ਖੇਲੈ ਬਹੁ ਨਟੂਆ ॥
ତୁ ନଟ ଭଳି ବହୁତ ମିଥ୍ୟା ଖେଳ ଖେଳିଛୁ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਚਿੰਤਾ ਬਹੁ ਜਾਰੇ ॥
ଚିନ୍ତାର ଅଗ୍ନିରେ ତୋର ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ଜଳାଇଛୁ।

ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੇ ॥੫॥
ଉତ୍ତମ କର୍ମ ବିନା କିପରି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବୁ?||5||

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਫਟਕ ਬਨਾਈ ਕਾਨਿ ॥
ତୁ କାଚର ମୁଦ୍ରା ବନାଇ କାନରେ ପିନ୍ଧିଛୁ।

ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਦਿਆ ਬਿਗਿਆਨਿ ॥
ସତ୍ୟର ବିଦ୍ୟା ଦ୍ୱାର ଅଜ୍ଞାନ ବନି ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ।

ਜਿਹਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਾਦਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥
ତୁ ଜିହ୍ୱା ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ସ୍ୱାଦରେ ଫସି ରହିଛୁ,

ਪਸੁ ਭਏ ਨਹੀ ਮਿਟੈ ਨੀਸਾਨਾ ॥੬॥
ଏଥିପାଇଁ ତୁ ପଶୁ ବନିଯାଇଛୁ ଆଉ ତୋର ଏହି ଚିହ୍ନ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ||6||

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਗਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਜੋਗਾ ॥
ଯେପରି ଜଗତର ଲୋକମାନେ ମାୟାର ତିତନୀ ଗୁଣରେ ଫସି ରହିଛନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଯୋଗୀ ତ୍ରିଗୁଣରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਚੂਕਸਿ ਸੋਗਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਊਜਲੁ ਸਾਚੁ ਸੁ ਸਬਦੁ ਹੋਇ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੇ ਸੋਇ ॥੭॥
ସେହି ଯୋଗୀ ଏପରି ଯୁକ୍ତିର ବିଚାର କରିଥାଏ||7||

ਤੁਝ ਪਹਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਤੂ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ ଆଉ ତୋ' ପାଖରେ ହିଁ ନବନିଧି ଅଛୁ।

ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ॥
ତୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ତାହାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାଉ, ତୁ ଯାହା କରୁ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਸੁਚੀਤੁ ॥
ଯିଏ ସଂଯମ ଓ ସଦାଚାର ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସତ୍ୟ ତାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਮੀਤੁ ॥੮॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଯୋଗୀ ତିନି ଲୋକର ମିତ୍ର ବନିଯାଇଥାଏ||8||2||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਖਟੁ ਮਟੁ ਦੇਹੀ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ଛଅ ଚକ୍ର ବାଲା ଶରୀର ଏକ ମଠ ଅଟେ ଆଉ ଏଥିରେ ବୈରାଗୀ ମନ ସ୍ଥିତ ଅଛି।

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਧੁਨਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ॥
ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନିକୁ ଶୁଣିବା ବାଲାର ଅନ୍ତର ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਵਾਜੈ ਅਨਹਦੁ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਣਾ ॥
ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବାଜୁଅଛି ଆଉ ମୋର ମନ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਣਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାର ସତ୍ୟ-ନାମରେ ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ||1||

ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହିଁ ହରିନାମ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ମନ ହରି-ନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ମାଇଆ ମୋହୁ ବିବରଜି ସମାଏ ॥
ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ।

ସତିଗୁରୁ ଭେଟै ମେଲି ମିଲାଏ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ଜୀବକୁ ନିଜ ସଙ୍ଗତିରେ ରଖି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି।

ନାମୁ ରତନୁ ନିରମୋଲକୁ ହୀରା ॥
ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଅଟେ ଏବଂ

ତିତୁ ରାତਾ ମେରਾ ମନୁ ଧୀରਾ ॥୨॥
ମୋର ମନ ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ ହୋଇ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||

ହଉମै ମମତਾ ରୋଗୁ ନ ଲਾରୈ ॥
ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଏବଂ ମମତାର ରୋଗ ଲାଗେ ନାହିଁ ଆଉ

ରਾମ ଭଗତି ଜମ କਾ ଭଉ ଭਾରୈ ॥
ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଜମୁ ଜੰଦਾରୁ ନ ଲਾରୈ ମୋହି ॥
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଯମଦୂତ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ,

ନିରମଲ ନਾମୁ ରିଦै ହରି ସୋହି ॥୩॥
ମୋର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ମନ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ||3||

ସବଦୁ ବୀଚਾରି ଭଏ ନିରੰକਾରୀ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ନିରଙ୍କାରୀ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଗୁରମତି ଜਾଗେ ଦୁରମତି ପରହਾରੀ ॥
ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମନ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଦୁର୍ମତି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଅନଦିନୁ ଜਾଗି ରହେ ଲିଵ ଲਾଈ ॥
ଏବେ ଦିନ ରାତି ସଚେଟ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ଜୀਵନ ମୁକତି ଗତି ଅੰତରି ପਾଈ ॥୪॥
ଏବେ ଜୀବନ ସହିତ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||

ਅਲਿਪਤ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବାତ୍ମା ଦେହ ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାରେ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଏବଂ ନିରଳ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਸਬਦਿ ਸੰਘਾਰੇ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଚୋରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਪਰ ਘਰ ਜਾਇ ਨ ਮਨੁ ਡੋਲਾਏ ॥
ତାହାର ମନ ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ମାୟା ଓ ବିକାର ଘରକୁ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸਹਜ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹਉ ਸਮਾਏ ॥੫॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ରହିଥାଏ||5||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਅਉਧੂਤਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ନେଇ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଅବଧୂତ ଅଟେ।

ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਤਤੁ ਪਰੇਤਾ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ବୈରାଗୀ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ନିବାସ କରାଇଛି।

ਜਗੁ ਸੂਤਾ ਮਰਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ଜଗତ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੬॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||6||

ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਵਜੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥
ଦିନରାତି ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବାଜିଥାଏ,

ਅਵਿਗਤ ਕੀ ਗਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗତିକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਤਉ ਜਾਨੀ ਜਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੀ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ ଯେ

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥੭॥
ଏକ ନିର୍ଲିପ୍ତ ପରମାତ୍ମା କୋଣ-କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ||7||

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਹਜਿ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥
ମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ତଜି ହଉ ଲୋਭਾ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ନିଜର ଆତ୍ମାଭିମାନ ଏବଂ ଲୋଭକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି।

ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଛେଲାର ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਮੇਟਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥੮॥੩॥
ସେ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବକୁ ଦୂର କରି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||୪||୩||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਸਾਹਾ ਗਣਹਿ ਨ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଶୁଭ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଗଣନା କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ବିଚାର କରେ ନାହିଁ ଯେ

ਸਾਹੇ ਉਪਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥
ଓଁକାର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ବିଧି ଜାଣିଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ନିଏ॥1॥

ਝੂਠੁ ਨ ਬੋਲਿ ਪਾਡੇ ਸਚੁ ਕਹੀਐ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! କେବେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲ ନାହିଁ, ସତ୍ୟ ହିଁ କହିବା ଉଚିତ।

ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଘର ମିଳିଯାଇ ଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਗਣਿ ਗਣਿ ਜੋਤਕੁ ਕਾਂਡੀ ਕੀਨੀ ॥
ଜ୍ୟୋତିଷ ଗ୍ରହ-ନକ୍ଷତ୍ର ଗଣନା କରି କୁଣ୍ଡଳୀ ବନାଇ ଥାଏ।

ਪੜੈ ਸੁਣਾਵੈ ਤਤੁ ਨ ਚੀਨੀ ॥
ସେ କୁଣ୍ଡଳୀକୁ ପଢି ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନଥାଏ।

ਸਭਸੈ ਉਪਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ବିଚାର ସବୁଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଏ।

ਹੋਰ ਕਥਨੀ ਬਦਉ ਨ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥੨॥
ମୁଁ ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା କରେ ନାହିଁ, କାରଣ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ଧୂଳି ସଦୃଶ ଅଟେ ||2||

ନਾਵਹਿ ਧੋਵਹਿ ਪੂਜਹਿ ਸੈਲਾ ॥
ପଣ୍ଡିତ ସ୍ନାନ କରି ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପୂଜା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਮੈਲੋ ਮੈਲਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ବିନା ମନରେ ମଇଳା ହି ରହିଥାଏ।

ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਰਥਿ ॥
ଗର୍ବ ଦୂର କରିବା ଦ୍ୱାର ହିଁ ଜୀବକୁ ସାରଥୀ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਮੁਕਤਿ ਪ੍ਰਾਨ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕਿਰਤਾਰਥਿ ॥੩॥
ପ୍ରାଣକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ବାଲା ଏବଂ କୃତାର୍ଥ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମାନୁ ଜପ କର||3||

ਵਾਚੈ ਵਾਦੁ ਨ ਬੇਦੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥
ତୁ ବେଦର ବିଚାର କରି ନାହୁଁ ଏବଂ ବାଦ-ବିବାଦ ବିଷୟରେ ଶୋଚନା କରିଛୁ।

ਆਪਿ ਡੁਬੈ ਕਿਉ ਪਿਤਰਾ ਤਾਰੈ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ବୁଡି ଅଛୁ, ପୁଣି ନିଜ ପୂର୍ବଜଙ୍କୁ କିପରି ପାର କରାଇବୁ?

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਚੀਨੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରତି ଜୀବରେ ବ୍ୟାପକ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥੪॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ||4||

ਗਣਤ ਗਣੀਐ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਜੀਐ ॥
ମୁହୂର୍ତ୍ତର ଗଣନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସନ୍ଦେହ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਵੈ ਸੁਖੁ ਥੀਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ।

ਕਰਿ ਅਪਰਾਧ ਸਰਣਿ ਹਮ ਆਇਆ ॥
ଅନେକ ଅପରାଧ କରି ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଉ,

ਗੁਰ ਹਰਿ ਭੇਟੇ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥੫॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଯୋଗୁଁ ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||5||

ਗੁਰ ਸਰਣਿ ਨ ਆਈਐ ਬ੍ਰਹਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥
ଯଦି ଆମେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ନାହୁଁ, ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତି କରି ପାରିବା ନାହିଁ।

ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈਐ ਜਨਮਿ ਮਰਿ ਆਈਐ ॥
ଭ୍ରମରେ ଭୁଲି ଆମେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଛୁ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧਉ ਮਰੈ ਬਿਕਾਰੁ ॥
ବିକାର କାରଣରୁ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ମାଡ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ।

ਨਾ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ ॥੬॥
ନା ଆମର ହୃଦୟରେ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ନା ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ହୋଇଥାଏ||୬||

ਇਕਿ ਪਾਧੇ ਪੰਡਿਤ ਮਿਸਰ ਕਹਾਵਹਿ ॥
କେହି ସ୍ୱୟଂକୁ ପୁରୋହିତ, ପଣ୍ଡିତ କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਦੁਬਿਧਾ ਰਾਤੇ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥
ଦ୍ୱିଧାରେ ଲୀନ ହୋଇ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଆଧାର ମିଳିଯାଏ,

କୋଟି ମଧେ କୋ ଜନୁ ଆପାରୁ ॥୭॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ ସେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ଅଟେ॥7॥

ଏକୁ ବୁରା ଭଲਾ ସଚୁ ଏକै ॥
ଦୁନିଆରେ କେହି ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ବୁਝୁ ଗିਆନੀ ସତଗୁର କୀ ଟେକै ॥
ହେ ଜ୍ଞାନୀ! ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରା ନେଇ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ।

ଗୁରମୁਖି ବିରଲी ଏକୋ ଜାନିਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ନେଇ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝିଥାଏ ଏବଂ

ਆਵਣੁ ଜାਣਾ ମେଟି ସମାନਿਆ ॥੮॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର କରି ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ||୫||

ଜିନ କୈ ହିରଦै ଏକଂକାରୁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଓଁ-କାର ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ସରବ ଗୁਣੀ ସାଚା ବୀଚାରୁ ॥
ସେ ସର୍ବ ଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ଗୁର କୈ ଭਾਣै କରମ କମାਵै ॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ

ନାନକ ସାଚେ ସାଚି ସମାਵै ॥୯॥୪॥
ପରମ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୨||4||

ରਾମକଲी ମହଲਾ ୧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ହଠୁ ନିଗ୍ରହୁ କରି କାਇਆ ଛୀଜै ॥
ଆତ୍ମ-ଉତ୍ପୀଡନର କ୍ରିୟା ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ନିଗ୍ରହ କରିବା ଦ୍ୱାରା କାୟା କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଏ।

ਵਰਤੁ ਤਪਨੁ ਕਰਿ ਮਨੁ ਨਹੀ ਭੀਜੈ ॥
ବ୍ରତ-ଉପବାସ ଏବଂ ତପସ୍ୟା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਪੂਜੈ ॥੧॥
ରାମ-ନାମ ସମାନ ଅନ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ॥1॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗੁ ਕੀਜੈ ॥
ହେ ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର ଆଉ ଭକ୍ତଙ୍କ ସଂଗତି କର।

ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ਜੋਹਿ ਨਹੀ ਸਾਕੈ ਸਰਪਨਿ ਡਸਿ ਨ ਸਕੈ ਹਰਿ ਕਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ରସ ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ମାୟା ରୂପୀ ନାଗୁଣୀ ମଧ୍ୟ ଚୋଟ ମାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਵਾਦੁ ਪੜੈ ਰਾਗੀ ਜਗੁ ਭੀਜੈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ବାଦ-ବିବାଦରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଆଉ ରାଗ ସଙ୍ଗୀତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਖਿਆ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ ॥
ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷରେ ପଡି ଜୀବ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଆଉ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਦੂਖੁ ਸਹੀਜੈ ॥੨॥
ରାମ-ନାମ ବିନା ବହୁତ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ||2||

ਚਾੜਸਿ ਪਵਨੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਭੀਜੈ ॥
ଯୋଗୀ ପ୍ରାଣାୟମ କରିଥାଏ ଆଉ ଆସନ ଉପରେ ବସି ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਖਟੁ ਕਰਮ ਕਰੀਜੈ ॥
ସେ ବିଭିନ୍ନ କର୍ମ-କ୍ରିୟା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ ਲੀਜੈ ॥੩॥
ରାମନାମ ବିନା ସେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଶ୍ୱାସ ନେଇଥାଏ||3||

ਅੰਤਰਿ ਪੰਚ ਅਗਨਿ ਕਿਉ ਧੀਰਜੁ ਧੀਜੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ କାମ-କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ଅଗ୍ନି ଜଳିଥାଏ, କିପରି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସି ପାରିବ?

ਅੰਤਰਿ ਚੋਰੁ ਕਿਉ ਸਾਦੁ ਲਹੀਜੈ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଚାରି ବିକାରର ବାସ ଥାଏ, ପୁଣି ଜୀବନର ସ୍ୱାଦ କିପରି ମିଳି ପାରିବ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਲੀਜੈ ॥੪॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਤੀਰਥ ਭਰਮੀਜੈ ॥
ମନରେ ମଇଳା ହେବା କାରଣରୁ ତୀର୍ଥରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।

ਮਨੁ ਨਹੀ ਸੂਚਾ ਕਿਆ ਸੋਚ ਕਰੀਜੈ ॥
ଯଦି ମନ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇନଥାଏ, ସ୍ନାନ-ଶୌଚ ଆଦିର ଅଭିପ୍ରାୟ କଣ ଥାଏ?

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਦੋਸੁ ਕਾ ਕਉ ਦੀਜੈ ॥੫॥
ଯେତେବେଳେ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, କାହାକୁ ଦୋଷ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ?||5||

ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਦੇਹੀ ਦੁਖੁ ਦੀਜੈ ॥
ଯିଏ ଭୋଜନ କରେ ନାହିଁ, ଉପବାସ ରଖିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀ ਥੀਜੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ବିନା ଜୀବର ତୃପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੈ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ ॥੬॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ||6||

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਛਿ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਕੀਜੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ନେଇ ଭକ୍ତଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଉଚିତ।

ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਾਚੈ ਨਹੀ ਜਨਮਿ ਮਰੀਜੈ ॥
ଯଦି ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଯାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਕਰਮੁ ਕੀਜੈ ॥੭॥
ରାମନାମର ସ୍ମରଣ ବିନା ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ-କର୍ମର କୌଣସି ଲାଭ ନଥାଏ||7||

ਉਂਦਰ ਦ੍ਵੰਦਰ ਪਾਸਿ ਧਰੀਜੈ ॥
ଏହିପରି ସଂଶୟ ରହିଲେ ମନର ଖିଆଲ ଏକ ତରଫା ହୋଇଯାଏ।

ਧੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥
ରାମନାମର ସ୍ମରଣ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସେବା ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ॥੮॥੫॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏପରି କୃପା କର ଯେ ମୋଟୀ ନାମର ଦାନ ମିଳିଯିବ||8||5||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਅੰਤਰਿ ਉਤਭੁਜੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି କିଛି ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜੋ ਕਹੀਐ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ, ତାହା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି,

ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥
ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ପତ୍ତି ଓ ପ୍ରଳୟ କରିବା ବାଲା ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ କେହି ନାହାନ୍ତି||1||

ਐਸਾ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ॥
ମୋର ଠାକୁର ଏପରି ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି,

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਜਮ ਤੀਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଛି। ହରିଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ତୀର ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮੋਲੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଏବଂ ହୀରା ଅଟେ,

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਮਰੁ ਅਤੋਲੁ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ଅମର ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਹਵਾ ਸੂਚੀ ਸਾਚਾ ਬੋਲੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜିହ୍ୱା ଶୁଦ୍ଧ ଓ ବଚନ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਘਰਿ ਦਰਿ ਸਾਚਾ ਨਾਹੀ ਰੋਲੁ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଘର-ଦ୍ୱାର ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ଏଥିରେ କିଛି ସଂଶୟ ନାହିଁ||2||

ਇਕਿ ਬਨ ਮਹਿ ਬੈਸਹਿ ਭੂਗਰਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥
କେହି ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ବସିଥାଏ, କେହି ପାହାଡର ଗୁମ୍ଫାରେ ବସିଥାଏ।

ନਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਪਚਹਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନାମକୁ ଭୁଲି ଅଭିମାନରେ ପୀଡିତ ରହିଥାଏ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਆ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ନଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਹਿ ਮਾਨੁ ॥੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||3||

ਹਠੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਕਰੈ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜିଦି ଓ ଅହଂକାର କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਪਾਠ ਪੜੈ ਲੇ ਲੋਕ ਸੁਣਾਵੈ ॥
କେହି ଧାର୍ମିକ ଗ୍ରନ୍ଥର ପାଠ ପଢି ଲୋକଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ତୀରଥି ଭରମସି ବିଆଧି ନ ଜାବୈ ॥
ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ରୋଗ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ନାମ ବିନା କୈସେ ସୁଖୁ ପାବୈ ॥୪॥
ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ?||4||

ଜତନ କରୈ ବିଂଦୁ କିବୈ ନ ରହାଈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ବି ପ୍ରାୟାସ କରୁ, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ବୀର୍ଯ୍ୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ମନୁଆ ଡୋଲୈ ନରକେ ପାଈ ॥
ତାହାର ମନ ଆନ୍ଦୋଳିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନର୍କରେ ହିଁ ପଡିଥାଏ।

ଜମ ପୁରି ବାଧୋ ଲହୈ ସଜାଈ ॥
ତାହାକୁ ଯମପୁରୀରେ ବନ୍ଧା ଯାଇ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ବିନୁ ନାବୈ ଜୀଉ ଜଲି ବଲି ଜାଈ ॥୫॥
ନାମ ବିନା ମନ ଜଳିଥାଏ॥5॥

ସିଧ ସାଧିକ କେତେ ମୁନି ଦେବା ॥
କେତେ ସାଧୁ-ସାଧକ, ରୁଷି-ମୁନି ଓ ଦେବତା

ହଠି ନିଗ୍ରହି ନ ତ୍ରିପତାବହି ଭେବା ॥
ମନର ତୃଷ୍ଣା ତୃପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ସବଦୁ ବୀଚାରି ଗହହି ଗୁର ସେବା ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ମନି ତନି ନିରମଲ ଅଭିମାନ ଅଭେବା ॥୬॥
ତାହାର ତନ-ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||6||

କରମି ମିଲୈ ପାବୈ ସଚୁ ନାଉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସତ୍ୟନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ତୁମ ସରଣାଗତି ରହଉ ସୁଭାଉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ବଡ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ତୋର ଶରଣରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਤੁਮ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਭਗਤੀ ਭਾਉ ॥
ତୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭକ୍ତି-ଭାବନା ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ହରିନାମର ମନ୍ତ୍ର ନେଇ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିବା ହିଁ ଉଚିତ ଅଟେ||7||

ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਜਾਇ ਮਨ ਭੀਨੈ ॥
ମନର ନାମ-ରସରେ ଭିଜିବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਝੂਠਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਪਾਖੰਡਿ ਕੀਨੈ ॥
ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିବା ଓ ମିଥ୍ୟା ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਹੀ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସତ୍ୟର ଘର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥੮॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କର||8||6||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1॥

ਜਿਉ ਆਇਆ ਤਿਉ ਜਾਵਹਿ ਬਉਰੇ ਜਿਉ ਜਨਮੇ ਤਿਉ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ॥
ହେ ବିଚରା ପ୍ରାଣୀ! ତୁ ଏଠାକୁ ଯେପରି ଆସିଛୁ, ଏଠାରୁ ସେପରି ଚାଲି ଯିବାକୁ ହେବ। ଯେପରି ତୋତେ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ହେବ।

ਜਿਉ ਰਸ ਭੋਗ ਕੀਏ ਤੇਤਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਭਵਜਲਿ ਪਇਆ ॥੧॥
ଯେପରି ତୁ ରସ ଭୋଗ କରିଛୁ, ସେତେ ହିଁ ଦୁଃଖ ପାଇଛୁ। ନାମକୁ ଭୁଲି ତୁ ସଂସାର ସାଗରରେ ପଡି ଯାଇଛୁ||1||

ਤਨੁ ਧਨੁ ਦੇਖਤ ਗਰਬਿ ਗਇਆ ॥
ନିଜ ତନ ଓ ଧନକୁ ଦେଖି ତୁ ଅଭିମାନରେ ଫସି ଯାଇଛୁ।

ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਹਿ ਕੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਹਿ ਭਰਮਿ ਗਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ସୁନା, ରୂପା ଓ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ସହିତ ପ୍ରେମ ବଢାଇ ନାମକୁ ଭୁଲି ଭ୍ରମରେ ପଡି ଯାଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸੀਲੁ ਨ ਰਾਖਿਆ ਪ੍ਰੇਤ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ ਕਾਸਟੁ ਭਇਆ ॥
ତୁ ସଦାଚାର, ସଂଯମ ଏବଂ ଶୀଳତା ଧାରଣ କରି ନାହୁଁ ଆଉ ପ୍ରେତ ଭଳି ଶରୀର ପିଞ୍ଜରାରେ ପଡି ଶୁଖି କାଠ ହୋଇ ଯାଇଛୁ।

ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਨ ਸੰਜਮੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਬਾਦਿ ਜਇਆ ॥੨॥
ନା କୌଣସି ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିଛୁ, ନା ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ କରିଛୁ, ନା ହିଁ ସଂଯମ କରିଛୁ, ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਲਾਲਚਿ ਲਾਗੈ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ॥
ଲାଳସାରେ ଫସି ତୁ ନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡି ଯାଇଛୁ।

ਜਾ ਜਮੁ ਧਾਇ ਕੇਸ ਗਹਿ ਮਾਰੈ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਮੁਖਿ ਕਾਲ ਗਇਆ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଯମ କେଶ ଧରି ମାରିଥାଏ, ଜୀବର କିଛି ଖିଆଲ ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟକୁ ଚାଲିଯାଏ||3||

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿੰਦਾ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਸਰਬ ਦਇਆ ॥
ତୁ ରାତିଦିନ ପରନିନ୍ଦା ଓ ଇର୍ଷାରେ ପଡି ରହିଛୁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୋର ହୃଦୟରେ ନା ନାମ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ନା ସବୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਗਤਿ ਪਤਿ ਪਾਵਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਨਰਕਿ ਗਇਆ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବିନା ତୋର ଗତି ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନା ହିଁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ। ରାମ-ନାମ ବିନା ତୁ ନର୍କକୁ ହିଁ ଯିବାକୁ ହେବ ||4||

ਖਿਨ ਮਹਿ ਵੇਸ ਕਰਹਿ ਨਟੂਆ ਜਿਉ ਮੋਹ ਪਾਪ ਮਹਿ ਗਲਤੁ ਗਇਆ ॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ତୁ ନଟ ଭଳି ବେଶ ଧାରଣ କରି ନେଇଛୁ ଆଉ ମୋହ-ପାପରେ ଲୀନ ରହିଛୁ।

ਇਤ ਉਤ ਮਾਇਆ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰੀ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਮਗਨੁ ਭਇਆ ॥੫॥
ଏଣେତେଣେ ମାୟାର ପ୍ରସାର ଦେଖି ତୁ ମୋହ-ମାୟାରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛୁ||5||

ਕਰਹਿ ਬਿਕਾਰ ਵਿਥਾਰ ਘਨੇਰੇ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਭਰਮਿ ਪਇਆ ॥
ତୁ ବହୁତ ପାପ-ବିକାରର ବିସ୍ତାର କରିଛୁ ଆଉ ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ବିନା ଭ୍ରମରେ ପଡି ରହିଛୁ।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਵਹੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥੬॥
ତୋଏଆ ଅହଂକାର ରୂପୀ ରୋଗ ଲାଗିଅଛି। ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କର, ତୋର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯିବ||6||

ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਕਉ ਆਵਤ ਦੇਖੈ ਸਾਕਤ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਭਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ପଦାର୍ଥବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟ ଘରେ ସୁଖ-ସମ୍ପତ୍ତି ଆସୁଥିବା ଦେଖିଥାଏ, ତାହାର ମନ ଅଭିମାନର ଶିକାର ବନିଯାଏ।

ਜਿਸ ਕਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੋ ਫਿਰਿ ਲੇਵੈ ਅੰਤਰਿ ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਪਇਆ ॥੭॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ତନ-ଧନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ତାହା ଫେରସ୍ତ ନାଇଯାନ୍ତି, ତାହାର ମନରେ ଚିନ୍ତା ଓ ଦୁଃଖ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ||7||

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸਭੁ ਤਿਸਹਿ ਮਇਆ ॥
ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ, ଯାହା କିଛି ନଜର ଆସିଥାଏ, ସବୁ ତାହାଙ୍କ ମାୟା ଅଟେ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੮॥
ଆଦିପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି, ହରିନାମକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇବା ଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||୪||

ਮੂਏ ਕਉ ਰੋਵਹਿ ਕਿਸਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਭੈ ਸਾਗਰ ਅਸਰਾਲਿ ਪਇਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ନିଜ ମୃତକର ସମ୍ପର୍କୀୟ ଉପରେ ରୋଦନ କରି କାହାକୁ ଶୁଣାଉଛୁ? ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭବସାଗରରେ ପଡି ଯାଇଛୁ।

ਦੇਖਿ ਕੁਟੰਬੁ ਮਾਇਆ ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰੁ ਸਾਕਤੁ ਜੰਜਾਲਿ ਪਰਾਲਿ ਪਇਆ ॥੯॥
ପଦାର୍ଥବାଦୀ ଜୀବ ନିଜ ପରିବାର, ମାୟା ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ଘର-ମହଲକୁ ଦେଖି ବ୍ୟର୍ଥ ଜଞ୍ଜାଳରେ ଫସି ରହିଛି||୨||

ਜਾ ਆਏ ਤਾ ਤਿਨਹਿ ਪਠਾਏ ਚਾਲੇ ਤਿਨੈ ਬੁਲਾਇ ਲਇਆ ॥
ଜୀବକୁ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଜଗତକୁ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ କ୍ରମେ ହିଁ ସେ ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯାଉଛି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਬਖਸਣਹਾਰੈ ਬਖਸਿ ਲਇਆ ॥੧੦॥
ସେ ଯାହା କରିବା କଥା, ତାହା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି। ସେହି କ୍ଷମାବାନ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଛନ୍ତି||10||

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਚਾਖਿਆ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਖੋਜੁ ਭਇਆ ॥
ଯିଏ ଏହି ରାମ-ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରି ତାହାକୁ ପାଇଛନ୍ତି।

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ॥੧੧॥
ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି, ବୁଦ୍ଧି ଓ ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୋକ୍ଷ ମିଳିଥାଏ||11||

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਬਿਰਕਤੁ ਭਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଦୁଃଖ-ସୁଖକୁ ଏକା ଭଳି ବୁଝିଥାଏ ଖୁସି-ଶୋକରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ਲਇਆ ॥੧੨॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ନିଜ ଆତ୍ମାଭିମାନକୁ ଦୂର କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||12||7||

ਰਾਮਕਲੀ ਦਖਣੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 1 ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਰਸਿ ਲੀਣਾ ॥੧॥
ଗୁରୁ ସତୀତ୍ୱ, ସଦାଚାର, ସଂଯମ ଏବଂ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ଦୃଢ଼ କରାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ରସରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||3

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਲੀਣਾ ॥
ମୋର ଗୁରୁ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସଦା ସତ୍ୟର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਾਚੇ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାତିଦିନ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ଦର୍ଶନ କରି ସେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਰਹੈ ਗਗਨ ਪੁਰਿ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੈਸਰਿ ਅਨਹਤ ਸਬਦਿ ਰੰਗੀਣਾ ॥੨॥
ସେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ରହିଥାଏ, ସବୁଙ୍କୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ ଆଉ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਸਤੁ ਬੰਧਿ ਕੁਪੀਨ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਜਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਰਸੀਣਾ ॥੩॥
ସେ ସତ୍ୟର କପଡା ବାନ୍ଧି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଜିହ୍ୱା ହରିରସର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਜਿਨਿ ਰਚੁ ਰਾਚੇ ਕਿਰਤੁ ਵੀਚਾਰਿ ਪਤੀਣਾ ॥੪॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଆସ୍ଥା ରଖିଥାଏ ଆଉ ଶୁଭ କର୍ମରେ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||4||

ਏਕ ਮਹਿ ਸਰਬ ਸਰਬ ਮਹਿ ਏਕਾ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਈ ॥੫॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ନିବାସ ଅଛି ଏବଂ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରୁଛନ୍ତି||5||

ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲਖਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੬॥
ଯିଏ ଖଣ୍ଡ-ମଣ୍ଡଳ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||6||

ਦੀਪਕ ਤੇ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥੭॥
ଗୁରୁ ଜ୍ୟୋତି ରୂପୀ ଦୀପକ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଦୀପକ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତିନିଲୋକରେ ପ୍ରସାରିତ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତି ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||7||

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਸਚ ਮਹਲੀ ਬੈਠੇ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥੮॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସିଂହାସନ ଏବଂ ମହଲ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ସେ ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଏ||8||

ਮੋਹਿ ਗਇਆ ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਾਈ ॥੯॥
ସେହି ବଇରାଗୀ ଯୋଗୀ ସାରା ଜଗତକୁ ମୋହିତ କରି ନେଇଛି ଆଉ ପ୍ରତି ଜୀବ ଦେହରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ବୀଣା ବଜାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||9||

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਛੂਟੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਸਖਾਈ ॥੧੦॥੮॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ, କାରଣ ସଚ୍ଚା ସଦ୍‌ଗୁରୁ ସହାୟକ ବନିଯାନ୍ତି||10||8||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ॥

ਅਉਹਠਿ ਹਸਤ ਮੜੀ ਘਰੁ ਛਾਇਆ ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥੧॥
ଯିଏ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ନିଜର ସତ୍ତା ଧାରଣ କରିଛି, ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିତ ପ୍ରଭୁ ମାନବ ଶରୀରକୁ ନିଜ ଘର ବନାଇଛନ୍ତି ||1||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੇਤੀ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੀ ਸੰਤਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସନ୍ଥ! ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਮਮਤਾ ਮਾਰਿ ਹਉਮੈ ਸੋਖੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨॥
ହେ ପରମପିତା! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ମମତାକୁ ମାରି ନିଜ ଆତ୍ମାଭିମାନକୁ ଦୂର କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ତିନି ଲୋକରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ନଜର ଆସିଥାଏ||2||

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਮਨੈ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੩॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାରି ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ମନରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ||3||

ਸਿੰਙੀ ਸੁਰਤਿ ਅਨਾਹਦਿ ਵਾਜੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੪॥
ତାହାର ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଘଣ୍ଟି ବାଜିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ଶୁଣିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ଦେଖିଥାଏ||4||

ਪਰਪੰਚ ਬੇਣੁ ਤਹੀ ਮਨੁ ਰਾਖਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਪਰਜਾਰੀ ॥੫॥
ଯେଉଁଠି ସାରା ଜଗତରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ବୀଣା ବାଜିଥାଏ, ସେ ନିଜ ମନକୁ ସେଇଠି ରଖିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବ୍ରହ୍ମ-ଅଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କରିଥାଏ||5||

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੀਪਕੁ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰੀ ॥੬॥
ପୃଥିବୀ, ଆକାଶ, ପବନ, ଜଳ ଏବଂ ଅଗ୍ନି- ଏହି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରେ ବନି ଥିବା ମାନବ ଶରୀରରେ ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଜ୍ୟୋତିର ଦୀପକ ଦିନରାତି ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ||6||

ਰਵਿ ਸਸਿ ਲਉਕੇ ਇਹੁ ਤਨੁ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨਿਰਾਰੀ ॥੭॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ଶରୀର ରୂପୀ ବୀଣାର ଦୁଇଟି ଅଙ୍ଗ ଆଉ ଏଥିରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ବୀଣା ବାଜିଥାଏ ||7||

ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣੁ ਅਉਧੂ ਅਲਖੁ ਅਗੰਮੁ ਅਪਾਰੀ ॥੮॥
ହେ ଯୋଗୀ! ସେହି ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଆସନ ଲଗାଇଛି||8||

ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਪੰਚ ਵਸਹਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੯॥
ଏହି ମନ କାୟା ରୂପୀ ନଗରୀର ରାଜା ଅଟେ ଆଉ ଚିନ୍ତାଶୀଳ ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଏଥିରେ ରହିଥାଏ||9||

ਸਬਦਿ ਰਵੈ ਆਸਨਿ ਘਰਿ ਰਾਜਾ ਅਦਲੁ ਕਰੇ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥੧੦॥
ମନ ରୂପୀ ରାଜା ହୃଦୟ-ଘରେ ଆସନ ଲଗାଇ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁଣବାନ ବନି ପୂର୍ଣ୍ଣ ନ୍ୟାୟ କରିଥାଏ||10||

କାଲੁ ବିକାଲੁ କହେ କହି ବପੁରे ଜୀବତ ਮੁਆ ਮਨੁ ਮਾਰੀ ॥੧੧॥
ଯିଏ ମନକୁ ମାରି ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, କାଳ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜୀବର କିଛି ବିଗାଡି ପାରେ ନାହିଁ॥11॥

Page 908

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸ ਇਕ ਮੂਰਤਿ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰੀ ॥੧੨॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ମହେଶ୍ୱର ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||12||

ਕਾਇਆ ਸੋਧਿ ਤਰੈ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਆਤਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥੧੩॥
ଯିଏ ଆତ୍ମ-ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ନିଏ||13||

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥੧੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଗୁଣକାରୀ ଶବ୍ଦ ରହିଥାଏ||14||

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਗੁਣਦਾਤਾ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥੧੫॥
ଯିଏ ନିଜ ଅଭିମାନ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାକୁ ମେଣ୍ଟାଇ ଦେଇଥାଏ, ଗୁଣର ଦାତା ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି||15||

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਮੇਟੇ ਚਉਥੈ ਵਰਤੈ ਏਹਾ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥੧੬॥
ଯିଏ ତିନି ଗୁଣକୁ ଦୂର କରି ଚତୁର୍ଥାବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ, ଏହା ନିରାଳ ଭକ୍ତି ଅଟେ||16||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗ ਸਬਦਿ ਆਤਮੁ ਚੀਨੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧੭॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଯୋଗ ଏହା ଯେ ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣି ନିଏ ଆଉ ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||17||

ਮਨੂਆ ਅਸਥਿਰੁ ਸਬਦੇ ਰਾਤਾ ਏਹਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥੧੮॥
ଶୁଭ ଆଚରଣ ଏହା ଯେ ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||18||

ਬੇਦੁ ਬਾਦੁ ਨ ਪਾਖੰਡੁ ਅਉਧੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧੯॥
ହେ ଯୋଗୀ! ବେଦର ବାଦ-ବିବାଦ ଏବଂ ପ୍ରବଞ୍ଚନରେ ପଡିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏଣୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ||19||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵੈ ਅਉਧੂ ਜਤੁ ਸਤੁ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੦॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଯୋଗ-ସାଧନା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତୀତ୍ୱ, ସଦାଚାରୀ ଓ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||20||

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਅਉਧੂ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੧॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରି ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ନେଇଛି, ସେ ହିଁ ଯୋଗ-ଯୁକ୍ତିକୁ ଜାଣିଥାଏ||21||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਭਵਜਲੁ ਹੈ ਅਵਧੂ ਸਬਦਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਤਾਰੀ ॥੨੨॥
ਹੇ ਯੋਗੀ! ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰ ਭਵਸਾਗਰਰੁ ਗੁਰੁ ਸ਼ਵ੍ਦ ਵ੍ਦਾਰਾ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਇ ਪਾਰੇ ਆਉ ਨਿਜ ਕੁਲਕੁ ਮਧ ਪਾਰ ਕਰਾਯਾਇ ਪਾਰੇ||22||

ਸਬਦਿ ਸੂਰ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਅਉਧੂ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੩॥
ਹੇ ਯੋਗੀ! ਚਾਰਿ ਯੁਗਰੇ ਤਾਹਾਕੁ ਹਿੁੰ ਸੁਰਵੀਰ ਮਾਨਾ ਯਾਇਛ੍ਛਿ , ਯਿਏ ਸ਼ਵ੍ਦਰ ਚਿਨ੍ਤਨ ੳ ਵਾਣੀ ਵ੍ਦਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ-ਭਕ੍ਤਿ ਕਰਿਛ੍ਛਿ||23||

ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਅਉਧੂ ਨਿਕਸੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੪॥
ਹੇ ਯੋਗੀ! ਏਹਿ ਮਨ ਮਾਯਾਰ ਮੋਹਰੇ ਫਸਿ ਰਹਿਛ੍ਛਿ, ਯਾਹਾ ਸ਼ਵ੍ਦਰ ਚਿਨ੍ਤਨ ਵ੍ਦਾਰਾ ਹਿੁੰ ਏਥ੍ਰੁ ਵਾਹਾਰਿ ਪਾਰਿਵ||24||

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨੫॥੯॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਯਿਏ ਤੋਰ ਸ਼ਰਣਰੇ ਆਸਿਥਾਏ, ਤੁ ਤਾਹਾਕੁ ਕ੍ਸ਼ਮਾ ਕਰਿ ਨਿਜ ਸਾਥ੍ਰੇ ਮਿਲਾਇ ਨੇਉ||25||9||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ
ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ 3 ਅਸ਼੍ਟਪਦੀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਇਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਟਨ੍ਤਿ, ਯਾਹਾਙ੍ਕੁ ਸਦਗੁਰੁਙ੍ਕ ਕ੍ਰੁਪਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਾਯਾਇ ਪਾਰੇ।

ਸਰਮੈ ਦੀਆ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਕੰਨੀ ਪਾਇ ਜੋਗੀ ਖਿੰਥਾ ਕਰਿ ਤੂ ਦਇਆ ॥
ਹੇ ਯੋਗੀ! ਪਰਿਸ਼੍ਰਮ ੳ ਸ਼ਾਲੀਨਤਾਕੁ ਕਾਨਰ ਮੁਦ੍ਰਾ ਭਾਵੇ ਧਾਰਣ ਕਰਿ ੳ ਦਯਾਕੁ ਤੁ ਨਿਜ ਵਸ੍ਤ੍ਰ ਵਨਾਇ ਰਖ਼ਾ।

ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਬਿਭੂਤਿ ਲਾਇ ਜੋਗੀ ਤਾ ਤੀਨਿ ਭਵਣ ਜਿਣਿ ਲਇਆ ॥੧॥
ਯਦਿ ਤੁ ਜਨ੍ਮ-ਮਰਣਰ ਭਯ ਰੂਪੀ ਵਿਭੁਤਿ ਨਿਜ ਸ਼ਰੀਰਰੇ ਲਗਾਇਵ, ਵੁਝਿਨੇਵ ਯੇ ਤਿਨਿਲੋਕਰੇ ਵਿਜਯ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿ ਨੇਇਛ੍ਛ||1||

ਐਸੀ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਜਾਇ ਜੋਗੀ ॥
ਹੇ ਯੋਗੀ! ਏਪਰਿ ਵੀਣਾ ਵਜਾਅ,

ਜਿਤੁ ਕਿੰਗੁਰੀ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਯੇਉਁ ਵੀਣਾ ਵ੍ਦਾਰਾ ਤੋਰ ਮਨਰੇ ਅਨਾਹਤ ਸ਼ਵ੍ਦ ਵਾਜਿਥਾਏ ਆਉ ਪਰਮਾਮ੍ਮਾਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਤੋਰ ਧਾਨ ਲਾਗਿਥਾਏ ॥1॥ਰੁਹ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਤੁ ਕਰਿ ਝੋਲੀ ਜੋਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੁਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ସତ୍ୟ-ସନ୍ତୋଷକୁ ନିଜ ପାତ୍ର ଓ ଝୁଲା ବନାଇ ଦିଅ ଏବଂ ସେଥିରେ ନାମାମୃତ ରୂପୀ ଭୋଜନ ରଖ।

ਧਿਆਨ ਕਾ ਕਰਿ ਡੰਡਾ ਜੋਗੀ ਸਿੰਙੀ ਸੁਰਤਿ ਵਜਾਈ ॥੨॥
ତୁମେ ଧ୍ୟାନକୁ ନିଜ ଦଣ୍ଡ ବନାଅ ଆଉ ନିଜ ସୁରତିକୁ ଘଣ୍ଟି ବନାଅ||2||

ਮਨੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੁ ਜੋਗੀ ਤਾ ਤੇਰੀ ਕਲਪਣਾ ਜਾਈ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ନିଜ ମନକୁ ସ୍ଥିର କରି ଆସନ ଲଗାଇ ଦିଅ, ତୋର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਮੰਗਣਿ ਚੜਹਿ ਜੋਗੀ ਤਾ ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਪਾਈ ॥੩॥
ଯଦି ତୁ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀକୁ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାକୁ ଯାଉ, ତୋତେ ନାମ-ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||3||

ਇਤੁ ਕਿੰਗੁਰੀ ਧਿਆਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜੋਗੀ ਨਾ ਸਚੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଯଦି ଏହି ବୀଣା ଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ ଲାଗେ ନାହି, ତୋତେ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହେବ ନାହିଁ।

ਇਤੁ ਕਿੰਗੁਰੀ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਗੀ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥੪॥
ଯଦି ଏହି ବୀଣା ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ମିଳେନାହିଁ, ତୋର ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର ହେବ ନାହିଁ||4||

ਭਉ ਭਾਉ ਦੁਇ ਪਤ ਲਾਇ ਜੋਗੀ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਕਰਿ ਡੰਡੀ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ତୁ ନିଜ ବୀଣାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ ଏବଂ ପ୍ରେମର ତୁମ୍ବି ଲାଗାଇ ଦିଅ ଏବଂ ଶରୀରକୁ ଏହାର ଦଣ୍ଡ ବନାଇ ଦିଅ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਤਾ ਤੰਤੀ ਵਾਜੈ ਇਨ ਬਿਧਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਖੰਡੀ ॥੫॥
ଯଦି ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଉ, ତୋର ପ୍ରେମର ତନ୍ତ୍ରୀ ତୋର ହୃଦୟରେ ବାଜିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ବିଧିରେ ତୋର ତୃଷ୍ଣା ନାଶ ହୋଇଯିବ||5||

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਏਕਸ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ତାହାକୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଯୋଗୀ କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਸਹਸਾ ਤੂਟੈ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਏ ॥੬॥
ତାହାର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଏହିପରି ଯୋଗର ଯୁକ୍ତି ହାସଲ କରିନିଏ||6||

ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਬਿਨਸੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ଯାହା କିଛି ନଜରରେ ଆସିଥାଏ, ତାହା ନାଶବାନ ଅଟେ। ଏଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ରଖ।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨੀ ਲਾਗੈ ਤਾ ਇਹ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥੭॥
ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୋତେ ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ବନ୍ଧିଯିବ||7||

ਏਹੁ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਵੈ ਜੋਗੀ ਜਿ ਕੁਟੰਬੁ ਛੋਡਿ ਪਰਭਵਣੁ ਕਰਹਿ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଏହା ଯୋଗ ନାହିଁ, ନିଜ ପରିବାରକୁ ଛାଡି ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ବୁଲୁଥିବା।

ਗ੍ਰਿਹ ਸਰੀਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਪਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹਹਿ ॥੮॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବାସ କରୁଅଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ମିଳି ପାରିବେ||୪||

ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਿਟੀ ਕਾ ਪੁਤਲਾ ਜੋਗੀ ਇਸੁ ਮਹਿ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଏହି ଜଗତ ମାଟିର ପୁତୁଳା ଅଟେ ଆଉ ଏଥିରେ ମାୟାର ତୃଷ୍ଣାର ବଡ ରୋଗ ଲାଗି ରହିଛି।

ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਭੇਖ ਕਰੇ ਜੋਗੀ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ਗਵਾਇਆ ॥੯॥
କେହି ଅନେକ ବେଶ ଓ ଯତ୍ନ ନେଲେ ମଧ୍ୟ ରୋଗ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ||୨||

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਹੈ ਜੋਗੀ ਜਿਸ ਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ହରିଙ୍କ ନାମ ଔଷଧ ଅଟେ, ଯାହାର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଏହି ଔଷଧ ସେବନ କରି ତୃଷ୍ଣାର ରୋଗ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸੋ ਪਾਏ ॥੧੦॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଯାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଏହି ରହସ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଯୋଗ ଯୁକ୍ତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ||10||

ਜੋਗੈ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਹੈ ਜੋਗੀ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ସଚ୍ଚା ଯୋଗର ମାର୍ଗ ବଡ କଠିନ ଅଟେ, ଏହି ମାର୍ଗକୁ ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਵੇਖੈ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥੧੧॥
ସେ ମନରେ ଭ୍ରମକୁ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ବାହାରେ-ଭିତରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି||11||

ਵਿਣੁ ਵਜਾਈ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਾਜੈ ਜੋਗੀ ਸਾ ਕਿੰਗੁਰੀ ਵਜਾਇ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଏପରି ବୀଣା ବଜାଅ, ଯାହା ବଜାଇବା ବିନା ହିଁ ବାଜିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਹਿ ਜੋਗੀ ਸਾਚੇ ਰਹਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧੨॥੧॥੧੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଯୋଗୀ! ଏହିପରି ତୋର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବ||12||1||10||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 3 ॥

ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝਿ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁ ଏହି ତଥ୍ୟ-ଜ୍ଞାନ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଭକ୍ତିର ଖଜଣା ଭାବ||1||

ਸੰਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ହିଁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਚਿ ਰਹਹੁ ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਈ ॥੨॥
ଯଦି ସଦା ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିବ, ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ କାମ-କ୍ରୋଧ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਮਮਤਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ ॥੩॥
ଅହଂତ୍ୱକୁ ଛାଡି ଯାହାଙ୍କ ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି, ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମମତାକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਅੰਤੇ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥੪॥
ଯାହାଠାରୁ ସଂସାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ନାମ ହିଁ ଜୀବର ସାଥି ଅଟେ||4||

ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ਦੂਰਿ ਨਹ ਦੇਖਹੁ ਰਚਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥੫॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ନିକଟରେ ହିଁ ଭାବ||5||

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਰਵੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੬॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ହୃଦୟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରୁହ||6||

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥੭॥
ସତସଙ୍ଗତିରେ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੁ ਮਨੁ ਰਾਖਹੁ ਇਕ ਠਾਈ ॥੮॥
ଭ୍ରମରେ ଫସି ଭୁଲ କରନାହିଁ; ଏଣୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର ଆଉ ନିଜ ମନକୁ ସଂଯମରେ ରଖ||8||

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਭੂਲੀ ਫਿਰਦੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥੯॥
ନାମ ବିନା ସାରା ଦୁନିଆରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||9||

ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਗਵਾਈ ਹੰਢੈ ਪਾਖੰਡਿ ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਈ ॥੧੦॥
ଯଦି ଚାରି ଦିଗରେ ବୁଲି ଯୋଗର ଯୁକ୍ତି ହରାଇ ଦିଅ, ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଦ୍ୱାରା ଯୋଗର ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ||10||

ਸਿਵ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜੋਗੁ ਪਾਈ ॥੧੧॥
ସତସଙ୍ଗରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଆସନ ଉପରେ ବସି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ-ଯୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ||11||

ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥੧੨॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟତା ଦୂର କରାଯାଇ ପାରେ ଓ ଏହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ନାମର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ||12||

ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਸਰਵਰੁ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧੩॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏହି ମାନବ-ଶରୀର ପବିତ୍ର ସରୋବର ଅଟେ, ଯିଏ ଏଥିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ତାହାର ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଥାଏ||13||

ਨਾਮਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੇ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈ ॥੧੪॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନାମ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||14||

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਅਚੇਤ ਨਾਮੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਈ ॥੧੫॥
ତିନି ଗୁଣରେ ଲୀନ ଥିବା ଜୀବ ଜ୍ଞାନହୀନ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନାମ ବିନା ନାଶ ହୋଇଯାଏ ||15||

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈ ਮੂਰਤਿ ਤ੍ਰਿਗੁਣਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥੧੬॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଓ ମହେଶ୍ୱର ଭଳି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ତିନି ଗୁଣର କାରଣରୁ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାନ୍ତି||16||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେତେବେଳେ ତିନି ଗୁଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ, ଚତୁର୍ଥାବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଯାଏ||17||

ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਪੜਿ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਤਿੰਨਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥੧੮॥
ପଣ୍ଡିତ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢି ବାଦ-ବିବାଦ ହିଁ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||18||

ਬਿਖਿਆ ਮਾਤੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਹਿ ਕਿਸੁ ਭਾਈ ॥੧੯॥
ହେ ଭାଇ! ଯିଏ ମାୟା ରୂପୀ ବେଶରେ ମସ୍ତ ରାହି ଭ୍ରମରେ ଥାଏ, ତାହାକୁ ଉପଦେଶ ଦେବାରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ||19||

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਰਹੀ ਸਮਾਈ ॥੨੦॥
ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଉତ୍ତମ ବାଣୀ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ପ୍ରକଟ ହେଉଅଛି||20||

ਬਾਣੀ ਲਾਗੈ ਸੋ ਗਤਿ ਪਾਏ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸਮਾਈ ॥੨੧॥

ଯିଏ ବାଣୀରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାର ଗତି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||21||

କାଇଆ ନଗରୀ ସବଦେ ଖୋଜେ ନାମୁ ନଵଁ ନିଧି ପାଈ ॥୨୨॥
ଯିଏ କାୟା ରୂପୀ ନଗରୀରେ ଶବ୍ଦର ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ନାମ ରୂପୀ ଖଜଣା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||22||

ମନସା ମାରି ମନୁ ସହଜି ସମାଣା ବିନୁ ରସନା ଉସତତି କରାଈ ॥୨୩॥
ଯେତେବେଳେ ମନ ଅଭିଳାଷ ତ୍ୟାଗ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ , ବିନା ଜିହ୍ୱାରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ||23||

ଲୋଇଣ ଦେଖି ରହେ ବିସମਾଦୀ ଚିତୁ ଅଦିସਟି ଲଗାଈ ॥୨୪॥
ନେତ୍ର ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ଦେଖିଥାଏ ଆଉ ଚିତ୍ତ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲାଗିଥାଏ ||24||

ଅଦିସਟୁ ସଦା ରହै ନିରାଲମୁ ଜୋତी ଜୋତି ମିଲାଈ ॥୨୫॥
ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଦା ଅଦୃଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ||25||

ହଉ ଗୁରୁ ସାଲାହୀ ସଦା ଆପਣା ଜିନି ସାची ବୁझ ବୁझାଈ ॥୨୬॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ଯିଏ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||26||

ନାନକୁ ଏକ କହै ବେନंତੀ ନାଵହୁ ଗତି ପତି ପାଈ ॥୨୭॥୨॥୧୧॥
ନାନକ ଏକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ନାମ ଦ୍ୱାରା ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||27||2||11||

ରାମକଲी ମହଲା ୩ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 3 ॥

ହରି କी ପୂଜା ଦୁଲंଭ ହै ସंତହୁ କହਣା କछୁ ନ ଜାଈ ॥୧॥
ହେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂଜା ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବିଷୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||1||

ସंତହୁ ଗୁରମୁଖି ପୂରା ପାଈ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଆଉ

ନାମୋ ପୂଜ କରାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁ ସର୍ବଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂଜା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ହରି ବିନୁ ସਭୁ କିଛୁ ମैଲା ସंତହୁ କିଆ ହଉ ପୂଜ ଚੜାଈ ॥୨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ସବୁକିଛି ଅପବିତ୍ର ଅଟେ, ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ପୂଜା ପାଇଁ କଣ ଅର୍ପଣ କରାଯିବ?||2||

ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ਸਾ ਪੂਜਾ ਹੋਵੈ ਭਾਣਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈ ॥੩॥
ଯାହା ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇବା ହିଁ ବାସ୍ତବ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା ଅଟେ ||3||

ਪੂਜਾ ਕਰੈ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸੰਤਹੁ ਮਨਮੁਖਿ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥੪॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ସମସ୍ତେ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଜୀବର ପୂଜା ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ||4||

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੰਤਹੁ ਏਹ ਪੂਜਾ ਥਾਇ ਪਾਈ ॥੫॥
ହେ ସନ୍ଥ! ଯଦି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂକୁ ଦୂର କରାଯାଏ, ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହି ପୂଜା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ||5||

ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੬॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତଜନ ଏକ ଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଓ ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟେ||6||

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰ ਪੂਜ ਨ ਹੋਵੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਲੋਕਾਈ ॥੭॥
ନାମ-ସ୍ମରଣ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ପୂଜା ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସାରା ଦୁନିଆ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ||7||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੮॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଗୁରୁମୁଖୀ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିନିଏ ଆଉ ରାମ-ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ||8||

ਆਪੇ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਜ ਕਰਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਥਾਇ ਪਾਈ ॥੯॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଦ୍ୱାରା ପୂଜା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ||9||

ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਪਰੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਲੁ ਲਾਈ ॥੧੦॥
କିଛି ଲୋକ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପୂଜାର ବିଧି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ମନକୁ ଅହଂ ଭାବର ମଇଳା ଲଗାଇ ଥାଏ||10||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਪੂਜਾ ਜਾਣੈ ਭਾਣਾ ਮਨਿ ਵਸਾਈ ॥੧੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ପୂଜାର ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ||11||

ਭਾਣੇ ਤੇ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸੰਤਹੁ ਅੰਤੇ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥੧੨॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଶେଷରେ ନାମ ହିଁ ସହାୟକ ବନିଯାଏ||12||

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਸੰਤਹੁ ਕੂੜਿ ਕਰਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥੧੩॥
ହେ ସନ୍ଥ! ଯିଏ ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସେ ମିଥ୍ୟାକୁ ହିଁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ||13||

ਪਾਖੰਡਿ ਕੀਨੈ ਜਮੁ ਨਹੀ ਛੋਡੈ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥੧੪॥
ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ତାହାକୁ ଛାଡେ ନାହିଁ ଆଉ ତାହାର ମାନ-ସମ୍ମାନ ଛଡାଇ ନିଆଯାଏ||14||

ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਈ ॥੧੫॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଶବ୍ଦର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ, ସେ ନିଜ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିନିଏ ଆଉ ତାହାର ପରମ ଗତି ହୋଇଯାଏ||15||

ਏਹੁ ਮਨੂਆ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥੧੬॥
ସେ ମନକୁ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଲଗାଇ ଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ||16||

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਹਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਈ ॥੧੭॥
ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମର ସ୍ତୁତି ଶୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ||17||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥੧੮॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||18||

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਵਖਾਣੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧੯॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ସତ୍ୟର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟନାମରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ ||19||

ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਅਤਿ ਪਾਪ ਨਿਖੰਜਨੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥੨੦॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଭୟ ଭଞ୍ଜନ, ପାପର ଖଣ୍ଡନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଶେଷରେ ସେ ହିଁ ଆମର ସହାୟକ ବନିଥାନ୍ତି||20||

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥੨੧॥੩॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ସବୁକିଛି ଆପେ ଆପେ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭା ମିଳିଥାଏ||21||3||12||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 3 ॥

ਹਮ ਕੁਚਲ ਕੁਚੀਲ ਅਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮਿਲਿ ਸਬਦੇ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰੀ ॥੧॥
ଆମେ ବହୁତ ମଇଳା, ଆଚରଣହୀନ ଓ ଅଭିମାନୀ ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସାରା ମଇଳା ବାହାର କରି ଦେଇଅଛୁ|1||

ਸੰਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰੀ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଗୁରୁ ନାମ-ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਸਵਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିତ ଅଟେ, କର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବନ ସଫଳ କରାଇଛନ୍ତି ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਰਸ ਪਰਸੇ ਫਿਰਿ ਪਾਰਸੁ ਹੋਏ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੨॥
ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସକୁ ଛୁଇଁ ଗୁଣବାନ ପାରସ ବନି ଯାଇଛି||2||

ਇਕਿ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਫਿਰਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਤਿਨ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੩॥
କିଛି ଲୋକ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଜୀବନ ଜୁଆରେ ହାରି ଯାଇଥାନ୍ତି||3||

ਇਕਿ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥੪॥
କେହି ରାମ-ନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ରାତିଦିନ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ||4||

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ ਸਹਜੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥੫॥
ସେ ଦିନରାତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ମସ୍ତ ହୋଇ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||5||

ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ਕਬ ਹੀ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸਵਾਰੀ ॥੬॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭୟ ବିନା ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ଭୟ ଏବଂ ଭକ୍ତି-ଭାବ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନେଇଥାଏ||6||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ਗਿਆਨਿ ਤਤਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥੭॥
ଜ୍ଞାନ-ତତ୍ତ୍ୱର ବିଚାର କରି ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୋହ-ମାୟାକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ ||7||

ਆਪੇ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਭੰਡਾਰੀ ॥੮॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହି ସବୁ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିନ କୃପାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି ||8||

ਤਿਸ ਕਿਆ ਗੁਣਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਹਉ ਗਾਵਾ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੯॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ମୁଁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରି ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ||9||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਪੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਲਾਹੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੀ ॥੧੦॥
ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ଦୂର କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ||10||

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅਖੁਟ ਸਚੇ ਭੰਡਾਰੀ ॥੧੧॥
ମୁଁ ନାମ ପଦାର୍ଥ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ଭଣ୍ଡାର ଅକ୍ଷୟ ଅଟେ||11||

ਅਪਣਿਆ ਭਗਤਾ ਨੋ ਆਪੇ ਤੁਠਾ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥੧੨॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଭକ୍ତ ଉପରେ କୃପାଳି ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ କୃପା କରି ନାମ ରୂପୀ କଳା ହୃଦୟରେ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି||12||

ਤਿਨ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸਦਾ ਭੁਖ ਲਾਗੀ ਗਾਵਨਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੧੩॥
ତାହାକୁ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟନାମର କ୍ଷୁଧା ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||13||

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਆਖਣੁ ਬਿਖਮੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧੪॥
ଏହି ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ସବୁକିଛି ତାହାଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଦାନର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏବ ବିଚାର କରିବା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ||14||

ਸਬਦਿ ਲਗੇ ਸੇਈ ਜਨ ਨਿਸਤਰੇ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥੧੫॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦରେ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||15||

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਕੋ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਵੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ ॥੧੬॥
ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ପାର ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହାକୁ ବୁଝିଥାଏ||16||

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ॥੧੭॥
ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନେଇଥାଏ||17||

ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸਬਦੇ ਰਾਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰੀ ॥੧੮॥
ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ଥିବା କାୟା ସୁନା ଭଳି ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସଚ୍ଚା ନାମର ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||18||

ਕਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰੇ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੧੯॥
ଏହି କାୟା ନାମାମୃତରେ ଭରପୁର ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କାୟା ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||19||

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਖੋਜਹਿ ਸੇਈ ਪਾਵਹਿ ਹੋਰਿ ਫੁਟਿ ਮੂਏ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੨੦॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ପରନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଅହଙ୍କାରୀ ଜୀବ ନିଜ ଅହଂକାରରେ ହିଁ ବୁଡି ମରିଯାଏ||20||

ਬਾਦੀ ਬਿਨਸਹਿ ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥੨੧॥
ବାଦ-ବିବାଦ କରିବା ବାଲା ଜୀବ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ସେବକ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ସେବା କରିଥାଏ|21||

ਸੋ ਜੋਗੀ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥੨੨॥
ସଚ୍ଚା ଯୋଗୀ ସେ ଅଟେ, ଯିଏ ଅହଂ ଓ ତୃଷ୍ଣାକୁ ଦୂର କରି ଜ୍ଞାନ-ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||22||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਤਿਨੈ ਪਛਾਤਾ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ॥੨੩॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହା ଉପରେ ତୁମର କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଦାତା ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନିଏ||23||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਹਿ ਮਾਇਆ ਲਾਗੇ ਡੂਬਿ ਮੂਏ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੨੪॥
ମାୟାରେ ଲାଗିଥିବା ଜୀବ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରେ ନାହିଁ ଆଉ ଏପରି ଅହଙ୍କାରୀ ବୁଡି ମରିଯାଇଥାଏ||24||

ਜਿਚਰੁ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ ਤਿਚਰੁ ਸੇਵਾ ਕੀਚੈ ਜਾਇ ਮਿਲੀਐ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥੨੫॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ୱାସ ଅଛି, ସେବା କରିବା ଉଚିତ, ଏହି ଭାବରେ ରାମ ମିଳିଯାନ୍ତି||25||

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥੨੬॥
ଯାହାଠାରେ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଦିନରାତି ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ||26||

ਤਨੁ ਮਨੁ ਵਾਰੀ ਵਾਰਿ ਘੁਮਾਈ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੨੭॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଆଉ ତନ-ମନ ସବୁକିଛି ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥାଏ||27||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇਗਾ ਉਬਰੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੮॥
ଏହି ମୋହ-ମାୟା ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରେ||28||

ਆਪਿ ਜਗਾਏ ਸੇਈ ਜਾਗੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥੨੯॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ବିଚାର କରି ସେ ଅଜ୍ଞାନତାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ସଚେଟ କରାଇଛନ୍ତି||29||

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਮੂਏ ਜਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਭਗਤ ਜੀਵੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥੩੦॥੪॥੧੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ସେହି ଜୀବ ମୃତ ଅଟେ ଆଉ ଭକ୍ତ ଶବ୍ଦର ବିଚାର କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ||30||4||13||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 3 ॥

ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ ॥੧॥
ନାମର ଖଜଣା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୃପ୍ତ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଛି||1||

ਸੰਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ମୁକ୍ତି ଓ ପରମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ବାସ କରି ନେଇଛି, ଏହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବଡପଣ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸਬਾਈ ॥੨॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ତ୍ତା, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଗିବା ବାଲା ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥੩॥
ଯାହା କିଛି ସେ କରିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି କିଛି କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ||3||

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਈ ॥੪॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଜଗତର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||

ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥੫॥
ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ। ସଦଗୁରୁ ଜୀବକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି||5||

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ॥੬॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||6||

ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਆਪੇ ਤਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ॥੭॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦାତା, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବନ ଦାତା ଆଉ ତାହାଙ୍କ ତିଳେମାତ୍ର ଲାଳସା ନାହିଁ। ||7||

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕਿ ਮੰਗਤੇ ਕੀਤੇ ਆਪੇ ਭਗਤਿ ਕਰਾਈ ॥੮॥
ଏହି ସବୁ ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ ଯେ କେହି ଦାନୀ ବନିଥାଏ, କେହି ଭିକାରି ଅଟେ ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||8||

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨੀ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਸਚੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥੯॥
ଯିଏ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି, ସେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ଆଉ ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ||9||

ਆਪਿ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣਾ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧੦॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବାଲା ଏବଂ ବଡ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମହିମାର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ ଜଣାପଡେ ନାହିଁ||10||

ਆਪੇ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਅੰਤਰਿ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥੧੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ଭ୍ରମରେ ରଖିଥାନ୍ତି||11||

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਨਿਗੁਰੀ ਅੰਧ ਫਿਰੈ ਲੋਕਾਈ ॥੧੨॥
ସେ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଚିହ୍ନି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନହୀନ ଦୁନିଆରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||12||

ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਤਿਨਾ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੧੩॥
ଯିଏ ନାମାମୃତ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି, ସେ ତାହାର ସ୍ୱାଦ ଜାଣିଛି ଆଉ ସଦଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି||13||

ਇਕਨਾ ਨਾਵਹੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥੧੪॥
କାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମରୁ ବିମୁଖ କରିଛନ୍ତି ଆଉ କାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ନାମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||14||

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹਿਹੁ ਸੰਤਹੁ ਤਿਸ ਦੀ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧੫॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର; ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ବହୁତ ବଡ ଅଟେ||15||

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਕਰਿ ਤਪਾਵਸੁ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥੧੬॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ସଂସାରର ରାଜା ନାହାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ନିୟମ ବନାଇଛନ୍ତି||16||

ਨਿਆਉ ਤਿਸੈ ਕਾ ਹੈ ਸਦ ਸਾਚਾ ਵਿਰਲੇ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਈ ॥੧੭॥
ତାହାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ସେ କେହି ବିରଳ ଜୀବ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜର ହୁକୁମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||17||

ਤਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥੧੮॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର; ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୁକୁମ ପାଳନର ନିୟମ ବନାଇଛନ୍ତି||18||

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੈ ਸੋ ਜਨੁ ਸੀਝੈ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਈ ॥੧੯॥
ସେହି ଜୀବ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିଥାଏ ଆଉ ||19||

ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚਾ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਈ ॥੨੦॥
ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବାଣୀ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହିନ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଦେଇଥାଏ||20||

ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਵੇਖਿ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਈ ॥੨੧॥੫॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଏହା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସବୁସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି||21||5||14||

ରାମକଲୀ ମହଲା ୫ ଅସଟପଦୀଆ
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਿਨਹੀ ਕੀਆ ਪਰਵਿਰਤਿ ਪਸਾਰਾ ॥
କେହି ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନର ପ୍ରସାର କରିଛି,

ਕਿਨਹੀ ਕੀਆ ਪੂਜਾ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥
କେହି ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନାର ପ୍ରସାର କରିଛି,

ਕਿਨਹੀ ਨਿਵਲ ਭੁਇਅੰਗਮ ਸਾਧੇ ॥
କେହି ଅନ୍ତଃକରଣ କର୍ମର ଅଭ୍ୟାସ ଏବଂ କୁଣ୍ଡଳିନୀର ସାଧନା କରିଛି,

ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥੧॥
ପରନ୍ତୁ ମୋ' ଭଳି ଦୀନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିନ ଆରାଧନା କରିଛି||1||

ਤੇਰਾ ਭਰੋਸਾ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ପାଇଁ ତୋର ହିଁ ଭରସା ଅଛି ଆଉ

ਆਨ ਨ ਜਾਨਾ ਵੇਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୌଣସି ଆଡମ୍ବର ଜାଣେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਿਨਹੀ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਪਾਇਆ ॥
କେହି ନିଜ ଘର-ପରିବାର ତ୍ୟାଗ କରି ଜଙ୍ଗଲରେ ନିବାସ କରି ନେଇଛି,

ਕਿਨਹੀ ਮੋਨਿ ਅਉਧੂਤੁ ਸਦਾਇਆ ॥
କେହି ନିଜକୁ ମୌନ ଏବଂ ଅବଧୂତ କହିଥାଏ,

ਕੋਈ ਕਹਤਉ ਅਨੰਨਿ ਭਗਉਤੀ ॥
କେହି କହିଥାଏ ଯେ ସେ ଭଗବତୀ ଦେବୀଙ୍କ ଅନନ୍ୟ ଉପାସକ ଅଟେ,

ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਓਟ ਲੀਤੀ ॥੨॥
ପରନ୍ତୁ ମୋ' ଭଳି ଦୀନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ସାହାରା ନେଇଛି||2||

ਕਿਨਹੀ ਕਹਿਆ ਹਉ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥
କେହି କହିଥାଏ ଯେ ସେ ତୀର୍ଥବାସୀ ଅଟେ,

କୋଈ ଅੰନੁ ତଜି ଭଇଆ ଉଦାସी ॥
କେହି ଅନ୍ନ ତ୍ୟାଗ କରି ଉଦାସୀ ସାଧୁ ବନି ଯାଇଥାଏ,

କିନହੀ ଭਵନੁ ସଭ ଧରତੀ କରିଆ ॥
କେହି ସାରା ଧରିତ୍ରୀ ଭ୍ରମଣ କରିଥାଏ,

ମୋହି ଦୀନ ହରି ହରି ଦରି ପରିଆ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ମୋ' ଭଳି ଗରିବ ଭଗବାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପଡି ରହିଥାଏ||੩||

କିନହੀ କହିଆ ମै କୁଲହି ୱଡିଆਈ ॥
କେହି କହିଥାଏ ଯେ ଉଚ୍ଚ କୁଳ କାରଣରୁ ତାହାର ବଡ ଶୋଭା ଅଛି,

କିନହੀ କହିଆ ବାହ ବହୁ ଭਾਈ ॥
କେହି କହିଥାଏ ଯେ ନିଜ ଭାଇ ଯୋଗୁଁ ମୁଁ ବଡ ବାହୁବଳୀ ହୋଇଛି,

କୋଈ କହै ମै ଧନହି ପସାରା ॥
କେହି କହିଥାଏ ଯେ ଧନ-ଦୌଲତ କାରଣରୁ ଧନବାନ ହୋଇଛି,

ମୋହି ଦୀନ ହରି ହରି ଆਧାରା ॥୪॥
ପରନ୍ତୁ ହରି ହିଁ ମୋ' ଭଳି ଦୀନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି||4||

କିନହੀ ଘୂଘର ନିରତି କରାଈ ॥
କେହି ପାଦରେ ଘୁଙ୍ଗୁର ବାନ୍ଧି ନାଚିଥାଏ,

କିନହୁ ବରତ ନେମ ମାଲା ପାଈ ॥
କେହି ବ୍ରତ ଓ ମାଳା ପିନ୍ଧିଥାଏ,

କିନହੀ ତିଲକୁ ଗୋପੀ ଚੰଦନ ଲਾਇଆ ॥
କେହି ନିଜ କପାଳରେ ଗୋପିଚନ୍ଦନ ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ମୋହି ଦୀନ ହରି ହରି ହରି ଧିଆਇଆ ॥୫॥
ପରନ୍ତୁ ମୋ' ଭଳି ଦୀନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି||5||

କିନହੀ ସିଧ ବହୁ ଚେଟକ ଲਾਏ ॥
କେହି ଋଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି କାରନାମା ଦେଖାଇ ଥାଏ,

କିନହੀ ଭେଖ ବହୁ ଥਾଟ ବନਾਏ ॥
କେହି ନିଜର ଆଶ୍ରମ ବନାଇ ଥାଏ,

କିନହੀ ତੰତ ମੰତ ବହୁ ଖେବਾ ॥
କେହି ତନ୍ତ୍ର-ମନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ।

ମୋହି ଦୀନ ହରି ହରି ହରି ସେବਾ ॥୬॥
ପରନ୍ତୁ ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||6||

କୋଈ ଚତୁରୁ କହାବੈ ପੰଡିତ ॥
କେହି ସ୍ୱୟଂକୁ ଚତୁର ପଣ୍ଡିତ କହିଥାଏ,

ਕੋ ਖਟੁ ਕਰਮ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਮੰਡਿਤ ॥
କେହି ଛଅ କର୍ମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଶିବଙ୍କ ପୂଜା କରିଥାଏ,

ਕੋਈ ਕਰੈ ਆਚਾਰ ਸੁਕਰਣੀ ॥
କେହି ଶୁଭ-କର୍ମ ଓ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିଥାଏ,

ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣੀ ॥੭॥
ପରନ୍ତୁ , ମୁଁ ଦୀନ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଥାଏ||7||

ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗ ਸੋਧੇ ॥
ମୁଁ ସବୁଯୁଗର ଧର୍ମ-କର୍ମ ଭଲଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିଛି,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨ ਪ੍ਰਬੋਧੇ ॥
ପରନ୍ତୁ ନାମ ବିନା ଏହି ମନ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ-କର୍ମର ଔଚିତ୍ୟ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਾ ਸੀਤਲਾਇਆ ॥੮॥੧॥
ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଓ ମନ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||8||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਇਸੁ ਪਾਨੀ ਤੇ ਜਿਨਿ ਤੂ ਘਰਿਆ ॥
ହେ ଜୀବ! ଯିଏ ବୀର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ବୁନ୍ଦାରୁ ତୋତେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਮਾਟੀ ਕਾ ਲੇ ਦੇਹੁਰਾ ਕਰਿਆ ॥
ମାଟିକୁ ନେଇ ତୋର ଶରୀର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਉਕਤਿ ਜੋਤਿ ਲੈ ਸੁਰਤਿ ਪਰੀਖਿਆ ॥
ଯିଏ ବୁଦ୍ଧିର ଜ୍ୟୋତି ଏବଂ ପରଖିବା ଜ୍ଞାନ ଦେଇ

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਜਿਨਿ ਤੂ ਰਾਖਿਆ ॥੧॥
ମାତାର ଗର୍ଭରେ ତୋର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ||1||

ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ਜਨਾ ॥
ହେ ଜୀବ! ନିଜ ରଚୟିତା ଓ ରଖୁଆଳର ଚିନ୍ତା କର;

ਸਗਲੇ ਛੋਡਿ ਬੀਚਾਰ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନର ସବୁ ବିଚାର ତ୍ୟାଗ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤੁਧੁ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ମାତା-ପିତା ଦେଇଛନ୍ତି,

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਭ੍ਰਾਤ ਪੁਤ ਹਾਰੀ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ଭାଇ, ପୁତ୍ର ଏବଂ ସାଥି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤੁਧੁ ਬਨਿਤਾ ਅਰੁ ਮੀਤਾ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ପତ୍ନୀ ଆଉ ମିତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਚੀਤਾ ॥੨॥
ସେହି ଠାକୁରଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର||2||

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤੁਧੁ ਪਵਨੁ ਅਮੋਲਾ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ଅମୂଲ୍ୟ ପବନ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤੁਧੁ ਨੀਰੁ ਨਿਰਮੋਲਾ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ନିର୍ମଳ ଜଳ ଦେଇଛନ୍ତି

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤੁਧੁ ਪਾਵਕੁ ਬਲਨਾ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ଅଗ୍ନି ଓ ଇନ୍ଧନ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਰਹੁ ਮਨ ਸਰਨਾ ॥੩॥
ହେ ମନ! ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ||3||

ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਿਨਿ ਭੋਜਨ ਦੀਏ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ଛତିଶ ପ୍ରକାର ଅମୃତ ଭୋଜନ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਅੰਤਰਿ ਥਾਨ ਠਹਰਾਵਨ ਕਉ ਕੀਏ ॥
ଯିଏ ପେଟରେ ତୋର ଭୋଜନ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਬਸੁਧਾ ਦੀਓ ਬਰਤਨਿ ਬਲਨਾ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ସ୍ଥାନ ଓ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ସାମଗ୍ରୀ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਚਿਤਿ ਰਖੁ ਚਰਨਾ ॥੪॥
ସେହି ଠାକୁରଙ୍କ ଚରଣକୁ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ସ୍ଥାପନ କର||4||

ପେਖନ କଉ ନେਤ୍ର ସୁନନ କଉ କରନਾ ॥
ଯିଏ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଆଖି, ଶୁଣିବା ପାଇଁ କାନ,

ହସତ କମାਵନ ବାସନ ରସନਾ ॥
କାମ କରିବା ପାଇଁ ହାତ, ସୁଙ୍ଘିବା ପାଇଁ ନାକ ଆଉ ସ୍ୱାଦ ପାଇଁ ଜିହ୍ୱା ଦେଇଛନ୍ତି,

ଚରନ ଚଲନ କଉ ସିରୁ କୀନੋ ମେରਾ ॥
ଚାଲିବା ପାଇଁ ପାଦ ଆଉ ମସ୍ତକକୁ ସବୁ ଅଙ୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଶୀର୍ଷ ବନାଇଛନ୍ତି,

ମନ ତିସୁ ଠାକୁର କେ ପୂଜହୁ ପੈରਾ ॥੫॥
ହେ ମନ! ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଚରଣର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କର||5||

ଅପਵିତ୍ର ପਵିତ୍ର ଜିନਿ ତୁ କରିਆ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର କରିଛନ୍ତି,

ସଗଲ ଜੋନਿ ମହਿ ତୁ ସିରਿ ଧରିਆ ॥
ସବୁ ଯୋନି ମଧ୍ୟରେ ତୋର ମାନବ ଯୋନିକୁ ଉତ୍ତମ ବନାଇଛନ୍ତି,

ଅବ ତୁ ସୀਝੁ ଭਾਵै ନହੀ ସୀਝै ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତୋର ହିଁ ବଶରେ ଅଛି ଯେ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନିଅ।

କାରਜୁ ସਵରै ମନ ପ୍ରଭୁ ଧିਆਈਜै ॥੬॥
ହେ ମନ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||6||

ଈਹਾ ଊਹਾ ଏକै ଓਹੀ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଏକ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ଜତ କତ ଦେਖੀਐ ତତ ତତ ତੋਹੀ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି।

ତିସୁ ସେਵତ ମନਿ ଆਲସୁ କରै ॥
ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ମନରେ କାହିଁକି ଆଳସ୍ୟ ଜାତ ହୋଇଥାଏ,

ଜିସୁ ਵିସରିਐ ଇକ ନିମਖ ନ ସରै ॥੭॥
ଯାହାଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିଲେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ରହିପାରେ ନାହିଁ||7||

ହମ ଅପରାଧी ନିରଗୁନੀਆਰे ॥
ଆମେ ଜୀବ ଅପରାଧୀ ଏବଂ ଗୁଣବିହୀନ ଅଟୁ,

ନା କିଛୁ ସେବା ନା କରମାରେ ॥
ନା କୌଣସି ସେବା-ଭକ୍ତି କରିଛି ଆଉ ନା କୌଣସି ଶୁଭ-କର୍ମ କରିଛି,

ଗୁରୁ ବୋହିଥୁ ୱଡଭାଗୀ ମିଲିଆ ॥
କିନ୍ତୁ ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଗୁରୁ ରୂପୀ ଜାହାଜ ମିଳି ଯାଇଛି।

ନାନକ ଦାସ ସଂଗି ପାଥର ତରିଆ ॥୮॥୨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ସଂସାର-ସାଗର ପାର ହୋଇ ଯାଇଛୁ||୪||2||

ରାମକଲୀ ମହଲਾ ୫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

କାହୂ ବିହାୱୈ ରଂଗ ରସ ରୂପ ॥
କେହି ଦୁନିଆର ରଙ୍ଗ, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ମାଇ ବାପ ପୂତ ॥
କେହି ମାତା-ପିତା ଓ ପୁତ୍ର ସାଥିରେ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ରାଜ ମିଲଖ ବାପାରା ॥
କେହି ରାଜ୍ୟ,ଧାନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ବ୍ୟାପାରରେ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ସଂତ ବିହାବୈ ହରି ନାମ ଅଧାରା ॥୧॥
କିନ୍ତୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଜୀବନ ହରିନାମ ଆଧାରରେ ହିଁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ||1||

ରଚନା ସାଚୁ ବନୀ ॥
ଏହି ଜଗତର ରଚନା ପରମ-ସତ୍ୟ ବନାଇଛନ୍ତି,

ସଭ କା ଏକୁ ଧନୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଆଉ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

କାହୂ ବିହାବୈ ବେଦ ଅରୁ ବାଦି ॥
କେହି ବେଦ ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ବାଦ-ବିବାଦରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ରସନା ସାଦି ॥
କେହି ଜିହ୍ୱାର ସ୍ୱାଦରେ ଜୀବନ ବିତାଇଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ଲପଟି ସଂଗି ନାରୀ ॥
କେହି କାମୁକ ନାରୀ ପିପାସାରେ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ସଂତ ରଚେ କେବଲ ନାମ ମୁରାରୀ ॥୨॥
କିନ୍ତୁ ସନ୍ଥ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ, ||2||

କାହୂ ବିହାବୈ ଖେଲତ ଜୂଆ ॥
କେହି ଜୀବନ ଜୁଆରେ ଖେଳି ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ଅମଲੀ ହୂଆ ॥
କେହି ନିଶାରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ପର ଦରବ ଚୋରାଏ ॥
କେହି ପର ଧନ ଚୋରୀ କରିବାରେ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ହରି ଜନ ବିହାବୈ ନାମ ଧିଆଏ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତଜନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ଧ୍ୟାନରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,||3||

କାହୂ ବିହାବୈ ଜୋଗ ତପ ପୂଜା ॥
କେହି ଯୋଗ, ସାଧନା ଓ ତପସ୍ୟାରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ରୋଗ ସୋଗ ଭରମୀଜା ॥
କେହି ରୋଗ-ଶୋକ ଓ ଭ୍ରମରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ପବନ ଧାର ଜାତ ବିହାଏ ॥
କେହି ଯୋଗାସନ ସହିତ ପ୍ରାଣାୟମ କରି ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ସଂତ ବିହାବୈ କୀରତନୁ ଗାଏ ॥੪॥
କିନ୍ତୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଜୀବନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ କରି ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଆନ୍ତି ||4||

କାହୂ ବିହାବୈ ଦିନୁ ରୈନି ଚାଲତ ॥
କାହାର ଜୀବନ ଦିନରାତି ଯାତ୍ରା କରି ଜୀବନ ବିତି ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ସୋ ପିରୁ ମାଲତ ॥
କେହି ରଣଭୂମିରେ ଲଢ଼ି ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ବାଲ ପੜାବତ ॥
କିଛି ଲୋକ ଅଧ୍ୟାପକ ବନି ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ସଂତ ବିହାବୈ ହରି ଜସୁ ଗାବତ ॥੫॥
ପରନ୍ତୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଜୀବନ ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବାରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ||5||

କାହୂ ବିହାବୈ ନଟ ନਾਟିକ ନିରତେ ॥
କେହି କଳାକାର ବନି ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ଜୀଆਇହ ହିରତେ ॥
କେହି ଜୀବ-ହତ୍ୟା ଏବଂ ଲୁଟପାଟ କରି ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

କାହୂ ବିହାବୈ ରାଜ ମହି ଭରତେ ॥
କେହି ରାଜ-ଭୋଗରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ସଂତ ବିହାବୈ ହରି ଜସୁ କରତେ ॥੬॥
ପରନ୍ତୁ ସନ୍ଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରି ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,||6||

ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ॥
କେହି ସାରା ସମୟ ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ ਸੇਵਾ ਜਰੂਰਤਿ ॥
କେହି ଜୀବନର ଆବଶ୍ୟକତା ପୁରା କରିବାରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ਕਾਹੂ ਬਿਹਾਵੈ ਸੋਧਤ ਜੀਵਤ ॥
କେହି ନିଜକୁ ସଂଶୋଧନ କରି ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ,

ਸੰਤ ਬਿਹਾਵੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ ॥੭॥
ପରନ୍ତୁ ହରିରସ ପାନ କରି ସନ୍ଥଙ୍କ ଜୀବନ ବିତିଥାଏ||7||

ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਗਾਨਾ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଇଶ୍ୱର ଜୀବକୁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਨਾ ਕੋ ਮੂੜੁ ਨਹੀ ਕੋ ਸਿਆਨਾ ॥
ନା କେହି ମୂର୍ଖ ଆଉ ନା କେହି ଚତୁର ଅଟେ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ଯାହାକୁ ନିଜ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੮॥੩॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||8||3||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਬੂਟ ॥
ଯେପରି ଜଙ୍ଗଲରେ ନିଆଁ ଲାଗିଲେ କିଛି ଗଛ ପୁଣି ସବୁଜ ହୋଇଯାଏ,

ਮਾਤ ਗਰਭ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟ ॥
ଯେପରି ମାତାର ଗର୍ଭର ସଙ୍କଟରୁ ଶିଶୁ ବର୍ତ୍ତି ଯାଇଥାଏ,

ਜਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਭਉ ਜਾਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପ୍ରକାର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਐਸੇ ਰਾਖਨਹਾਰ ਦਇਆਲ ॥
ଦୟାଳୁ ଈଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤੁਮ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁ ହିଁ ଆମର ପାଳକ ଅଟୁ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਜਲੁ ਪੀਵਤ ਜਿਉ ਤਿਖਾ ਮਿਟੰਤ ॥
ଯେପରି ଜଳ ପାନ କରିଲେ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਧਨ ਬਿਗਸੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਵਤ ਕੰਤ ॥
ଯେପରି ପତି ଘରକୁ ଆସିଲେ ପତ୍ନୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ,

ਲੋਭੀ ਕਾ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰੁ ॥
ଯେପରି ଧନ ଲୋଭୀ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥
ସେପରି ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ହରି-ନାମ ହିଁ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ||2||

ਕਿਰਸਾਨੀ ਜਿਉ ਰਾਖੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥
ଯେପରି କୃଷକ ନିଜ କୃଷିର ରକ୍ଷା କରିଥାଏ,

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਦਇਆ ਜਿਉ ਬਾਲਾ ॥
ଯେପରି ମାତା-ପିତା ନିଜ ସନ୍ତାନ ଉପରେ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି,

ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਖਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲਿ ਜਾਇ ॥
ଯେପରି ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରିୟତମା ଆସକ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥੩॥
ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତଜନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଜ କଣ୍ଠରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି||3||

ਜਿਉ ਅੰਧੁਲੇ ਪੇਖਤ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ॥
ଯେପରି ଅନ୍ଧ ଦୃଶ୍ୟ ହେଲେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ,

ਗੂੰਗਾ ਬਕਤ ਗਾਵੈ ਬਹੁ ਛੰਦ ॥
ଯେପରି କେହି ମୂକ ବୋଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଲେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ,

ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰਤੇ ਪਾਰਿ ॥
ଯେପରି କେହି ଛୋଟା ପର୍ବତ ଚଢି ଖୁସି ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ,

ହରି କୈ ନାମି ସଗଲ ଉଧାରି ॥୪॥
ସେପରି ହିଁ ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ||4||

ଜିଉ ପାବକ ସੰଗି ସୀତ କୋ ନାସ ॥
ଯେପରି ଅଗ୍ନି ଜଳିବା ଦ୍ୱାରା ଶୀତର ପ୍ରକୋପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ଐସେ ପ୍ରାଛତ ସੰତସੰଗି ବିନାସ ॥
ଏପରି ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପ୍ରକାର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ଜିଉ ସାବୁନି କାପର ଉਜଲ ହୋତ ॥
ଯେପରି କପଡାରେ ସାବୁନ ଲଗାଇ ଧୋଇଲେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ,

ନାମ ଜପତ ସਭୁ ਭ୍ରମୁ ਭଉ ଖୋତ ॥୫॥
ସେପରି ହିଁ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||5||

ଜିଉ ଚକବୀ ସੂରଜ କୀ ଆସ ॥
ଯେପରି ଚକୋର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟର ଆଶା ରଖିଥାଏ,

ଜିଉ ଚାਤ୍ରିକ ਬੂੰਦ କୀ ପିଆସ ॥
ଯେପରି ଚାତକ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ପାଇଁ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ଥାଏ,

ଜିଉ କੁରੰକ ନାଦ କରନ ସମାନେ ॥
ଯେପରି ହରିଣକୁ ସଙ୍ଗୀତ ସ୍ୱରର ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ,

ତਿଉ ହରି ନାମ ହରି ଜନ ମନହି ସੁଖାନେ ॥୬॥
ସେପରି ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଭକ୍ତର ମନରେ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ||6||

ତୁମରୀ କ੍ରିପା ତੇ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ତୋ' ସହିତ ମୋର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଛି।

ਦਇਆਲ ਭਏ ਤਾ ਆਏ ਚੀਤਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଛୁ, ମୋର ସ୍ମରଣରେ ଆସିଛୁ।

ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਤਿਨਿ ਧਾਰਣਹਾਰ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଯେବେ କୃପା କରିଛନ୍ତି,

ਬੰਧਨ ਤੇ ਹੋਈ ਛੁਟਕਾਰ ॥੭॥
ମୋର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇ ଯାଇଛି||7||

ਸਭਿ ਥਾਨ ਦੇਖੇ ਨੈਣ ਅਲੋਇ ॥
ମୁଁ ଆଖି ଖୋଲି ସବୁ ସ୍ଥାନ ଦେଖି ନେଇଛି,

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ଦେଖାଯାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਛੁਟੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସବୁ ଭୟ ଓ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਪੇਖਿਓ ਸਭੁ ਬਿਸਮਾਦ ॥੮॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଯେ ସେ ସବୁ ଜାଗାରେ ଦେଖାଯାନ୍ତି ||8||4||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪੇਖੀਅਹਿ ਪ੍ਰਭ ਸਗਲ ਤੁਮਾਰੀ ਧਾਰਨਾ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ତୁ ହିଁ ଧାରଣ କରିଛୁ॥1॥ ||1||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ମନର ଉଦ୍ଧାର ହରିଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਭਿ ਕਰਤੇ ਕੇ ਕਾਰਨਾ ॥੨॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଚନା ହିଁ ଅଟେ, ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ବନାଇବା ଓ ବିନାଶ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥2॥ ||2||

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਝੂਠੁ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਬਿਦਾਰਨਾ ॥੩॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ନିନ୍ଦାକୁ ନଷ୍ଟ କରାଯାଇ ପାରେ||3||

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਸੂਖੇ ਸੂਖਿ ਗੁਦਾਰਨਾ ॥੪॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସାରା ଜୀବନ ସୁଖରେ ବିତିଥାଏ||4||

ਭਗਤ ਸਰਣਿ ਜੋ ਆਵੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸੁ ਈਹਾ ਊਹਾ ਨ ਹਾਰਨਾ ॥੫॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଭକ୍ତର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜି ହାରେ ନାହିଁ||5||

ਸੂਖ ਦੂਖ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਤੁਮ ਹੀ ਆਗੈ ਸਾਰਨਾ ॥੬॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ମନର ସୁଖ-ଦୁଖର ବ୍ୟଥା ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛି, କଲ୍ୟାଣ କର||6||

ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਆਪਨ ਕੀਆ ਪਾਲਨਾ ॥੭॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରୁ||7||

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਕੋਟਿ ਜਨ ਊਪਰਿ ਨਾਨਕੁ ਵੰਞੈ ਵਾਰਨਾ ॥੮॥੫॥
ନାନକ ତୋର ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ ଯାଆନ୍ତି||8||5||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀ
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਦੇਇ ਮਿਲਾਈ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି||1||

ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ମୋର ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ତରେ ସହାୟକ ବନିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਗਲ ਦੂਖ ਕਾ ਡੇਰਾ ਭੰਨਾ ਸੰਤ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥੨॥
ଯିଏ ସନ୍ଥ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ନିଜ ମୁଖରେ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖର ସବୁ ପାହାଡ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕੀਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਵੰਞਾਈ ॥੩॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

କରଣ କାରଣ ସମਰଥੁ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ସ୍ୱାମୀ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି||4||

ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੫॥
ସେ ସବୁ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ଏକ ଶବ୍ଦରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||5||

ਅੰਧ ਕੂਪ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਕਾਢਿਓ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਬਣਿ ਆਈ ॥੬॥
ଗୁରୁ ମାୟାର ବିଷ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି||6||

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਸਹਸਾ ਚੂਕਾ ਬਾਹੁੜਿ ਕਤਹੁ ਨ ਧਾਈ ॥੭॥
ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ||7||

ਨਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ ॥੮॥
ଏହି ମନ ନାମ-ରସରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ନାମାମୃତ ପାନ କରି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||8||

ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇਆ ਨਿਹਚਲ ਵਸਿਆ ਜਾਈ ॥੯॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଛି ଆଉ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି ||9||

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਦੀਨੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਭਾਈ ॥੧੦॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ଆଉ କିଛି ଆଧାର ନାହିଁ||10||

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਈ ॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ନାମ ରୂପୀ ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ନର୍କକୁ ଯିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||11||

ਘਾਲ ਸਿਆਣਪ ਉਕਤਿ ਨ ਮੇਰੀ ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਕਮਾਈ ॥੧੨॥
ମୋର ପାଖରେ କୌଣସି ସାଧନା, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ଚତୁରତା ନାହିଁ, କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇ ଥିବା ନାମ ଅର୍ଜନ ଅଛି||12||

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਸੁਚਿ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਈ ॥੧੩॥
ଯାହା ପ୍ରଭୁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ମୋ' ପାଇଁ ସେ ହିଁ ଜପ , ତପ, ସଂଯମ ଏବଂ ଶୁଭକର୍ମ ଅଟେ||13||

ପୁਤ੍ର କଲਤ੍ର ମହା ବିଖିଆ ମହି ଗୁରି ସାଚै ଲାਇ ତରାਈ ॥୧୪॥
ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ ଆଦି ମହାବିକାରରେ ମଧ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ସଂସାର-ସାଗରରେ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||14||

ਅਪਣੇ ਜੀਅ ਤੈ ਆਪਿ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਈ ॥੧੫॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଜୀବକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||15||

ਸਾਚ ਧਰਮ ਕਾ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਿਆ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਵਾਈ ॥੧੬॥
ଗୁରୁ ସତ୍ୟ ଧର୍ମର ବେଡା ବାନ୍ଧି ନିଜ ସାଥୀକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||16||

ਬੇਸੁਮਾਰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥੧੭॥
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ଅସୁମାରୀ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ନଅଙ୍କ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||17||

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੰਭਉ ਕਲਿ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਾਈ ॥੧੮॥
ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତି, ଅଯୋନି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ କଳିଯୁଗର ଅଜ୍ଞାନତା ରୁପୁ ଅନ୍ଧକାରରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି||18||

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੀਅਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਦੇਖਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥੧੯॥
ସେହି ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସବୁ ଜୀବର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||19||

ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਭਉ ਸਭ ਜਲਿ ਥਲਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੨੦॥
ସେ ଓଁ-କାର, ମାୟାତୀତ, ନିର୍ଭୀକ ପ୍ରଭୁ ଜଳ ଏବଂ ସ୍ଥଳରେ ରହିଛନ୍ତି||20||

ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਭਗਤਾ ਕਉ ਦੀਨਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਮਾਈ ॥੨੧॥੧॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତିର ଦାନ ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତକୁ ହିଁ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଯାଚନା କରିଥାଏ||21||1||6||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਸਿਖਹੁ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿਹੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਟੇਕ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ! ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କର; ଏହା ହିଁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਮੁਖੁ ਊਜਲੁ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਤ ਏਕ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଜୀବ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||1||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਬਣਿ ਆਈ ਸੰਤਹੁ ॥੧॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଏହି ତନ-ମନ ରାମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||1||

ਸਤਿਗੁਰਿ ਖੇਪ ਨਿਬਾਹੀ ਸੰਤਹੁ ॥
ସଦଗୁରୁ ନାମ ରୂପୀ ସଉଦାର ବ୍ୟାପାର କରିବା ପାଇଁ ନିଜ ପ୍ରୀତି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਾਹਾ ਦਾਸ ਕਉ ਦੀਆ ਸਗਲੀ ਤ੍ਰਿਸਨ ਉਲਾਹੀ ਸੰਤਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ସେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ନିଜ ଦାସକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମନର ସାରା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਲਾਲੁ ਇਕੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੨॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ଏକ ବହୁମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି। ହେ ସନ୍ଥଜନ! ସେହି ହରିନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||2||

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਧਿਆਨਾ ਸਾਚੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੩॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ଯାଇଛି ଆଉ ସେହି ସଚ୍ଚାଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੪॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହେ ସନ୍ଥଜନ! ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਜਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੫॥
ହେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ! ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଏଣେତେଣେ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ||5||

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਸਭ ਜੀਆ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੬॥
ସବୁଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି ଓ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ||6||

ਆਪਿ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੭॥
ସେ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପାଇ ହୁଏନାହିଁ, ଆଉ ସେ ସବୁଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||7||

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸੁਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਬਾਪੁ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ਸੰਤਹੁ ॥੮॥੨॥੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସନ୍ଥଜନ! ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ମିତ୍ର, ବନ୍ଧୁ, ଧନ-ଦୌଲତ, ଯୌବନ ଏବଂ ପୁତ୍ର ଏବଂ ସେ ହିଁ ମୋର ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି||8||2||7||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਚਿਤਾਰੀ ॥
ମୁଁ ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ରାମନାମ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਘੂਮਨ ਘੇਰਿ ਮਹਾ ਅਤਿ ਬਿਖੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଜଗତ ଭଉଁରୀ ଭଳି ବଡ କଠିନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମୋର ଜୀବନ-ନୌକା ପାରା କରାଇଛନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ॥

ਅੰਤਰਿ ਸੁਖਾ ਬਾਹਰਿ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਲਨ ਭਏ ਦੁਸਟਾਰੀ ॥੧॥
ମୋର ଭିତର ବାହାର ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ହୋଇ ଯାଇଛି , ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଷ୍ଟର ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ||1||

ਜਿਸ ਤੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨਹਿ ਨਿਵਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୁଷ୍ଟ ବିକାର ଲାଗିଥିଲା, ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି ||2||

ਉਧਰੇ ਸੰਤ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨੀ ਪਚਿ ਬਿਨਸੇ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੩॥
ଯେଉଁ ସଜ୍ଜନ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି , କିନ୍ତୁ ମହା ଅହଙ୍କାରୀ ବିକାରୀ ଜୀବର ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ||3||

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਇਕੁ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੀ ॥੪॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଏହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଯେ କେବଳ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଆଧାର ବନିଯାଇଛି||4||

ਨ ਕੋਈ ਸੂਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੀਣਾ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੫॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ନା କେହି ସୁରବୀର ଆଉ ନା କେହି ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି, କାରଣ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକଟ ହୋଇଛି||5||

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ ਰਵਿਆ ਏਕੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੬॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ସର୍ବ କଳା ସମର୍ଥ, ଅକଥନୀୟ ଏବଂ ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଓ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟୁ ||6||

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੇ ਤੇਰੀ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੀ ॥੭॥
ହେ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ! ତୋର ମୂଲ୍ୟ କିଏ କଳନା କରି ପାରିବ? ତୁ ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ||7||

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰੇਣਾਰੀ ॥੮॥੩॥੮॥੨੨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ନାମ ଦାନ ହିଁ ବଡ ଯଶ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ସଜ୍ଜଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ||8||3||8||22||

ରାମକଲୀ ମହଲା ୩ ଅନଂଦୁ
ରାମକଲୀ ମହଲା 3 ଆନନ୍ଦ

୧ଓଂ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଅନଂଦୁ ଭଇଆ ମେରୀ ମାଏ ସତିଗୁରୂ ମै ପାଇଆ ॥
ହେ ମୋର ମା'! ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ସତିଗୁରୁ ତ ପାଇଆ ସହଜ ସେତୀ ମନି ୱଜୀଆ ୱାଧାଈଆ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ଖୁସି ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ରାଗ ରତନ ପରୱାର ପରୀଆ ସବଦ ଗାୱଣ ଆଈଆ ॥
ଏହା ପ୍ରତୀତ ହେଉଛି ଯେପରି ଅମୂଲ୍ୟ ରାଗ-ରାଗିଣୀ ଏବଂ ପରୀ ପରିବାର ସହିତ ଶବ୍ଦଗାନ କରିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ସବଦୋ ତ ଗାୱହୁ ହରୀ କେରା ମନି ଜିନୀ ୱସାଇଆ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ କରି ନେଇଛି, ତାହାର ସ୍ତୁତି କରିବା ଉଚିତ।

କହୈ ନାନକୁ ଅନଂଦୁ ହୋଆ ସତିଗୁରୂ ମै ପାଇଆ ॥୧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମନରେ ପରମାନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||1||

ଏ ମନ ମେରିଆ ତୂ ସଦା ରହୁ ହରି ନାଲେ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ତୁମେ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ଲୀନ ରୁହ,

ହରି ନାଲି ରହୁ ତୂ ମଂନ ମେରେ ଦୂଖ ସଭି ୱିସାରଣା ॥
ହେ ମନ! ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ରହିବ, ତାହାହେଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୁଲିଯିବ।

ଅଂଗୀକାରୁ ଓହୁ କରେ ତେରା କାରଜ ସଭି ସୱାରଣା ॥
ସେ ତୋର ହିଁ ସାଥି ଦେବେ ଆଉ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ସଭନା ଗଲା ସମରଥୁ ସୁଆମୀ ସୋ କିଉ ମନହୁ ୱିସାରେ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ୱାମୀ ସବୁ କଥା ପୁରା କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମନରୁ କାହିଁକି ଭୁଲିଅଛ?

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮੰਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਰਹੁ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ମନ! ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖ||2||

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୋର ଘରେ କଣ ନାହିଁ?

ਘਰਿ ਤ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਵਏ ॥
ତୋ' ଘରେ ସବୁକିଛି ଅଛି, ପରନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ ସେ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ।

ਸਦਾ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਤੇਰੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਵਏ ॥
ଯିଏ ସଦା ତୋର ମହିମାଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ନାମର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਘਨੇਰੇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବାଜିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਿਆ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୋର ଘରେ କଣ ନାହିଁ?||3||

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ମୋର ଆଧାର ଅଟେ।

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨਿ ਭੁਖਾ ਸਭਿ ਗਵਾਈਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ମୋର ଆଧାର ଅଟେ, ଯିଏ ସବୁ ପ୍ରକାର କ୍ଷୁଧା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ ਮਨਿ ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਿਨਿ ਇਛਾ ਸਭਿ ਪੁਜਾਈਆ ॥
ଯେଉଁ ନାମ ମୋର ସବୁ କାମନା ପୁରା କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ମୋର ମନରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଆଣି ବାସ କରିଛି।

ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਗੁਰੂ ਵਿਟਹੁ ਜਿਸ ਦੀਆ ਏਹਿ ਵਡਿਆਈਆ ॥
ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ଏହି ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਬਦਿ ਧਰਹੁ ਪਿਆਰੋ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ; ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରେମ କର।

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰਾ ਆਧਾਰੋ ॥੪॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନାଧାର ଅଟେ||4||

ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୃଦୟ-ଘରେ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ।

ਘਰਿ ਸਭਾਗੈ ਸਬਦ ਵਾਜੇ ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਧਾਰੀਆ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୃଦୟ-ଘରେ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ, ଯେଉଁ ଘରେ ପରମାତ୍ମା ନିଜର ଶକ୍ତି ରଖିଥାନ୍ତି।

ਪੰਚ ਦੂਤ ਤੁਧੁ ਵਸਿ ਕੀਤੇ ਕਾਲੁ ਕੰਟਕੁ ਮਾਰਿਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ବିକାରର ପାଞ୍ଚ ଦୂତକୁ ବଶୀଭୂତ କରି ଭୟାନକ କାଳକୁ ମଧ୍ୟ ମାରି ଦେଇଛୁ।

ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ਪਾਇਆ ਤੁਧੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਾਗੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ସେହି ଜୀବ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଏହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ। -**

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਹ ਸੁਖੁ ਹੋਆ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହୃଦୟ-ଘରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବାଜୁଅଛି, ସେଠାରେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି||5||

ਸਾਚੀ ਲਿਵੈ ਬਿਨੁ ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଲାଗିବା ବିନା ଏହି ଦେହ ତୁଚ୍ଛ ଅଟେ।

ਦੇਹ ਨਿਮਾਣੀ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥
ସଚ୍ଚା ଲାଗିବା ବିନା ବିଚରା ତୁଚ୍ଛ ଦେହ କଣ କରି ପାରିବ?

ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਸਮਰਥ ਕੋਇ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਬਨਵਾਰੀਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି, ନିଜ କୃପା କର।

ਏਸ ਨਉ ਹੋਰੁ ਥਾਉ ਨਾਹੀ ਸਬਦਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥
ଏହି ଦେହ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହି ହିଁ ଏହାର ସୁଧାର ହୋଇ ପାରିବ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਲਿਵੈ ਬਾਝਹੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰੀਆ ॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ଲାଗିବା ବିନା ବିଚରା ତୁଚ୍ଛ ଦେହ କଣ କରି ପାରିବ? ||6||

ਆਨੰਦੁ ਆਨੰਦੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਆਨੰਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ॥
ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦର କଥା କହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଆନନ୍ଦ ଗୁରୁ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਜਾਣਿਆ ਆਨੰਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ସଚ୍ଚା ଆନନ୍ଦ ଗୁରୁ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ସଦା ନିଜ ପ୍ରିୟ ସେବକ ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

କରି କିରପା କିଲବିଖ କଟେ ଗିଆନ ଅଂଜନୁ ସାରିଆ ॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ସାରା ପାପ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଆଖିରେ ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ଢାଳି ଥାଆନ୍ତି।

ଅଂଦରହୁ ଜିନ କା ମୋହୁ ତୁଟା ତିନ କା ସବଦୁ ସଚୈ ସਵାରିଆ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ମୋହ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜୀବନ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

କହୈ ନାନକୁ ଏହୁ ଅନଂଦୁ ହୈ ଆନଂଦୁ ଗୁର ତେ ଜାନିଆ ॥୭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହା ସଚ୍ଚା ଆନନ୍ଦ ଅଟେ, ଯାହାର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହାସଲ କରାଯାଏ||7||

ਬਾਬਾ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥
ହେ ବାବା! ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਪਾਵੈ ਤ ਸੋ ਜਨੁ ਦੇਹਿ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਰਿ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਵੇਚਾਰਿਆ ॥
ହେ ବାବା! ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଆଉ କିଏ କଣ କରି ପାରିବ?

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਫਿਰਹਿ ਦਹ ਦਿਸਿ ਇਕਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
କେହି ଭ୍ରମରେ ଥାଏ ଆଉ ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେହି ନାମରେ ଲୀନ ରହି ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਭਇਆ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵਏ ॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥୪॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਹੋ ਅਕਥ ਕੀ ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ସଜ୍ଜନ! ଆସ, ଆମେ ମିଶି ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା।

ਕਰਹ ਕਹਾਣੀ ਅਕਥ ਕੇਰੀ ਕਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਪਾਈਐ ॥
ଆମେ ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା କରିବା ଆଉ ଚିନ୍ତା କରିବା ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବା।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਸਉਪਿ ਗੁਰ ਕਉ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਪਾਈਐ ॥
ନିଜ ମନ, ତନ, ଧନ ସବୁକିଛି ଗୁରୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ପାଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਗਾਵਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ହୁକୁମର ପାଳନ କର ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଗାନ କର।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਕਥਿਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଜ୍ଜନ! ଶୁଣ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅକଥନୀୟ କଥା କଥନ କର||୨||

ਏ ਮਨ ਚੰਚਲਾ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ଚଞ୍ଚଳ ମନ! ଚତୁରତା ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ।

ਚਤੁਰਾਈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੂ ਸੁਣਿ ਮੰਨ ਮੇਰਿਆ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ତୁ ଧ୍ୟାନ ସହିତ ମୋର କଥା ଶୁଣ, ଚତୁରତା ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ।

ਏਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਏਤੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ଏହି ମାୟା ଏପରି ମୋହିନୀ ଯେ, ଯିଏ ଜୀବକୁ ଭ୍ରମରେ ରଖି ସତ୍ୟ ଠାରେ ଭୁଲାଇ ଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਤ ਮੋਹਣੀ ਤਿਨੈ ਕੀਤੀ ਜਿਨਿ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਆ ॥
ଏହି ମୋହିନୀ ମାୟା ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଛି, ଜୀଉଏ ମୋହ ରୂପୀ ଜଡିବୁଟି ଜୀବର ମୁଖରେ ଢାଳିଅଛି।

ਕੁਰਬਾਣੁ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਜਿਨਿ ਮੋਹੁ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ॥
ମୁଁ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ନାମର ମିଠା ମୋହ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰਾਈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଚଞ୍ଚଳ ମନ! ଚତୁରତା ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ ||10||

ਏ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ମନ! ତୁ ସଦା ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କର।

ਏਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤੂ ਜਿ ਦੇਖਦਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ତୋର ଏହି ପରିବାର ତୋର ସାଥିରେ ଯିବ ନାହିଁ।

ਸਾਥਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥
ତୋର ଏହି ପରିବାର ତୋର ସାଥିରେ ଯିବ ନାହିଁ, ତାହା ସାଥିରେ କାହିଁକି ଲାଗିଛୁ?

ਐਸਾ ਕੰਮੁ ਮੂਲੇ ਨ ਕੀਚੈ ਜਿਤੁ ਅੰਤਿ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥
ଏପରି କାମ ଆଦୌ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଶେଷରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਿ ਤੂ ਹੋਵੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ॥
ତୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁଣ କ ଉପଦେଶ ଶୁଣ, ସେ ତୋର ସାଥିରେ ରହିବେ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରିୟ ମନ! ତୁ ସଦା ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କର||11||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰਾ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଅନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ।

ਅੰਤੋ ਨ ਪਾਇਆ ਕਿਨੈ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤੂ ਜਾਣਹੇ ॥
ତୋର ଅନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣିଛୁ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖੇਲੁ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਕੋ ਆਖਿ ਵਖਾਣਏ ॥
ଏହି ସାବି ଯିବ-ଜନ୍ତୁ ତୋର ଲୀଳା ଅଟେ, ଏହି ବିଷୟରେ କେହି କଣ କହିପାରେ?

ਆਖਹਿ ਤ ਵੇਖਹਿ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସବୁଠାରେ ବୋଲିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਸਦਾ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ସଦା ଅଗମ୍ୟ ଅଟୁ, ତୋର ଅନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ ||12||

ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੋਜਦੇ ਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ଅମୃତକୁ ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ମୁନିଜନ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିଠାନ୍ତି, ସେହି ଅମୃତ ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋତେ ଅମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପରମ ସତ୍ୟ ମୋ' ମନରେ ବାସ କରିଛି।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਉਪਾਏ ਇਕਿ ਵੇਖਿ ਪਰਸਣਿ ਆਇਆ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ସବୁ ଯିବ-ଜନ୍ତୁ ତୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ, ପରନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିବାକୁ ଆସିଥାଏ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਚੂਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥
ତାହାର ଲାଳସା, ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਤੁਠਾ ਤਿਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଅମୃତ ମିଳି ଯାଇଛି||13||

ਭਗਤਾ ਕੀ ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ଭକ୍ତର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଦୁନିଆର ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ନିରାଳ ଅଟେ।

ਚਾਲਾ ਨਿਰਾਲੀ ਭਗਤਾਹ ਕੇਰੀ ਬਿਖਮ ਮਾਰਗਿ ਚਲਣਾ ॥
ଭକ୍ତର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଏଥିପାଇଁ ନିରଳ ଅଟେ, କାରଣ ସେ ବଡ କଠିନ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਨਾਹੀ ਬੋਲਣਾ ॥
ସେ ଲାଳସା, ଲୋଭ, ଅହଂକାର ଓ ତୃଷ୍ଣା ତ୍ୟାଗ କରି ଅଧିକ କହିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ।

ਖੰਨਿਅਹੁ ਤਿਖੀ ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਏਤੁ ਮਾਰਗਿ ਜਾਣਾ ॥
ସେ ଏହି ମାର୍ଗରେ ଯିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଜାହ ଖଣ୍ଡାର ଧାର ଭଳି ତୀକ୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਤਜਿਆ ਹਰਿ ਵਾਸਨਾ ਸਮਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ଅହଂଭାବ ତ୍ୟାଗ କରିଛି, ତାହାର ଆକାଂକ୍ଷା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛି।

କହୈ ନାନକୁ ଚାଲ ଭଗତਾ ਜੁਗਹੁ ਜੁਗੁ ਨਿਰਾਲੀ ॥੧੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଦୁନିଆର ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ନିରାଳ ଅଟେ||14||

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵ ਚਲਹ ਸੁਆਮੀ ਹੋਰੁ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଯେପରି ଚାଲି ଥାଉ, ଆମେ ସେପରି ହିଁ ଚାଲୁ। ମୁଁ ତୋର ଗୁଣକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਜਿਵ ਤੂ ਚਲਾਇਹਿ ਤਿਵੈ ਚਲਹ ਜਿਨਾ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੇ ॥
ଯେପରି ତୁ ଚଲାଉ, ସେପରି ହିଁ ଚାଲୁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਲਾਇਹਿ ਸਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੇ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ଯାହାକୁ ତୁ ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲଗାଇ ଥାଉ, ସେ ସଦା ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇਹਿ ਆਪਣੀ ਸਿ ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੇ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ନିଜ କଥା ଶୁଣାଉ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹੇ ॥੧੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୋତେ ଯେପରି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବକୁ ଚଲାଇ ଥାଉ||15||

ਏਹੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥
ଏହି ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ଅଟେ।

ਸਬਦੋ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ସଦା ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦର କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਏਹੁ ਤਿਨ ਕੈ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਜਿਨ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ॥
ଏହା ତାହାର ମନରେ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଆଦିରୁ hin ଏହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਇਕਿ ਫਿਰਹਿ ਘਨੇਰੇ ਕਰਹਿ ਗਲਾ ਗਲੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥
କିଛି ଯିବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ବହୁତ କଥା କହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କଥାରେ କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਣਾਇਆ ॥੧੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁ ଶବ୍ଦର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି||16||

ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਾ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ସେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਧਿਆਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରି ସେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିଛି।

ਪਵਿਤੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਹਿਤ ਸਿਉ ਪਵਿਤੁ ਸੰਗਤਿ ਸਬਾਈਆ ॥
ସେ ନିଜ ମାତା-ପିତା ଏବଂ ପରିବାର ସହିତ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੁਣਦੇ ਪਵਿਤੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥
ହରିନାମକୁ ମୁଖରେ ଜପିବା ବାଲା ଓ କାନରେ ଶୁଣିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଯିଏ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି, ସେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਪਵਿਤੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੧੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ସେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି||17||

ਕਰਮੀ ਸਹਜੁ ਨ ਊਪਜੈ ਵਿਣੁ ਸਹਜੈ ਸਹਸਾ ਨ ਜਾਇ ॥
ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଜ୍ଞାନ ବିନା ମନର ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਨਹ ਜਾਇ ਸਹਸਾ ਕਿਤੈ ਸੰਜਮਿ ਰਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
ଏହି ଚିନ୍ତା କୌନ ସି ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ମନରୁ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଅନେକ ଲୋକ କର୍ମ-କାଣ୍ଡ କରି କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਹਸੈ ਜੀਉ ਮਲੀਣੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਸੰਜਮਿ ਧੋਤਾ ਜਾਏ ॥
ଏହି ଅନ୍ତର୍ମନ ସଂଶୟ ଚିନ୍ତାରେ ମଳିନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏହାକୁ କେଉଁ ସାଧନ ଦ୍ୱାରା ଶୁଦ୍ଧ କରାଯିବ?

ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ମନକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଶବ୍ଦରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ଚିତ୍ତ ମଗ୍ନ କର।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੁ ਸਹਸਾ ਇਵ ਜਾਇ ॥੧੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଜ୍ଞାନ ଜାତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଏହି ପ୍ରକାର ସଂଶୟ ଚିନ୍ତା ମନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||18||

ਜੀਅਹੁ ਮੈਲੇ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥
କେହି ମନରେ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବାହାରେ ନିର୍ମଳ ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ ਤ ਮੈਲੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥
ଯିଏ ବାହାରୁ ନିର୍ମଳ ହେବା ଦେଖାଇଥାଏ ଆଉ ମନରେ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ଜୁଆରେ ହାରିଥାଏ।

ਏਹ ਤਿਸਨਾ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਲਗਾ ਮਰਣੁ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ॥
ତାହାକୁ ତୃଷ୍ଣାର ବହୁତ ବଡ ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ସେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନିଜ ମନରୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ।

ਵੇਦਾ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਸੋ ਸੁਣਹਿ ਨਾਹੀ ਫਿਰਹਿ ਜਿਉ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥
ବେଦରେ ନାମକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ବତା ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଏହି ଲୋକମାନେ ତାହାକୁ ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ପ୍ରେତ ଭଳି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਸਚੁ ਤਜਿਆ ਕੂੜੇ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ॥੧੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ସତ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରି ମିଥ୍ୟା ସହିତ ମୋହ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ନିଜ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ-ଜୁଆରେ ହାରି ଯାଇଥାଏ||19||

ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਹਰਹੁ ਨਿਰਮਲ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ହୃଦୟରେ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ ବାହାରୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਬਾਹਰਹੁ ਤ ਨਿਰਮਲ ਜੀਅਹੁ ਨਿਰਮਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਰਣੀ ਕਮਾਣੀ ॥
ଏପରି ଅନ୍ତରରୁ ଓ ବାହାରୁ ନିର୍ମଳ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଭ କର୍ମ ଅର୍ଜନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕੂੜ ਕੀ ਸੋਇ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਮਨਸਾ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ତାହାକୁ ମିଥ୍ୟା ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ତାହାର ମନ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਜਨਮੁ ਰਤਨੁ ਜਿਨੀ ਖਟਿਆ ਭਲੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥
ସେହି ବ୍ୟାପାରୀ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯିଏ ରତ୍ନ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମର ଲାଭ ହାସଲ କରିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਮੰਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ସେ ସଦା ଗୁରୁଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ||20||

ਜੇ ਕੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਸੇਤੀ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਹੋਵੈ ਤ ਸਨਮੁਖੁ ਸਿਖੁ ਕੋਈ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਨਾਲੇ ॥
ଯଦି କେହି ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ ସଦା ଗୁରୁଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਧਿਆਏ ਅੰਤਰ ਆਤਮੈ ਸਮਾਲੇ ॥
ସେ ହୃଦୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਆਪੁ ਛਡਿ ਸਦਾ ਰਹੈ ਪਰਣੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਏ ॥
ସେ ନିଜ ଅହଂଭାବ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରାରେ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

କହୈ ନାନକୁ ସୁଣହୁ ସଂତହୁ ସୋ ସିਖୁ ସନਮੁਖੁ ହୋਏ ॥୨୧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସନ୍ଥ! ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ; ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାଏ||21||

ଜେ କୋ ଗୁର ତେ ବେମୁਖୁ ହୋବୈ ବିନୁ ସତਿଗୁର ମୁକਤਿ ନ ପାବୈ ॥
ଯଦି ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ।

ପାବୈ ମୁକਤਿ ନ ହୋର ଥୈ କୋଈ ପୁଛହୁ ବିਬେକୀआ ଜାਏ ॥
ତାହାକୁ ଆଉ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ, ଯେ କୌଣସି ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ପଚାରନ୍ତୁ।

ଅନେକ ଜୁନੀ ଭରਮਿ ଆବୈ ବିନୁ ସତਿଗୁର ମୁକਤਿ ନ ପାਏ ॥
ସେ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ପୁନଃ ମାନବ ଜନ୍ମ ପାଇଥାଏ, ତଥାପି ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ।

ଫିରି ମୁକਤਿ ପାਏ ଲାଗି ଚରନੀ ସତਿଗୁରୁ ସବਦੁ ସୁନାਏ ॥
ସେ ପୁନର୍ବାର ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଲେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ତାହାକୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି।

କହୈ ନାନକୁ ବୀचାରି ଦେਖହୁ ବିନੁ ସତਿଗୁର ମୁକਤਿ ନ ପାਏ ॥୨୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବିଚାର କରି ଦେଖ, ବିମୁଖ ଯିବ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ ||22||

ଆବହୁ ସିਖ ସତਿଗୁରୁ କେ ପିਆରିହୋ ଗାବହୁ ସଚੀ ବାਣੀ ॥
ହେ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ! ଆସ, ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଗାନ କର।

ବାਣੀ ତ ଗାବହୁ ଗୁରୁ କେରੀ ବାਣੀआ ସିରି ବାਣੀ ॥
ବାଣୀ କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କ ହିଁ ଗାନ କର, ଯାହା ସବୁ ବାଣୀରୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ।

ଜିନ କଉ ନଦରି କରਮୁ ହୋବୈ ହିରଦै ତିନਾ ସମାਣੀ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ଏହି ବାଣୀ ତାହାର ହୃଦୟରେ ରହିଥାଏ।

ପୀବହୁ ଅੰମ੍ରିତੁ ସଦା ରହହୁ ହରି ରੰଗି ଜਪਿହୁ ସାରିଗਪାਣੀ ॥
ନାମାମୃତ ପାନ କର; ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରୁହ ଆଉ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କର।

କହୈ ନାନକୁ ସଦା ଗାବହୁ ଏହ ସଚੀ ବାਣੀ ॥୨୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସର୍ବଦା ଏହି ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଗାନ କର||23||

ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ ବାଣୀ କଚା ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖାରବିନ୍ଦରୁ ଉଚ୍ଚାରିତ ବାଣୀ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ ସବୁ ବାଣୀ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀਂ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥
କଚା ବାଣୀକୁ ମୁଖରେ ଜପିବା ଓ ଶୁଣିବା ବାଲା ମଧ କଚା ଅର୍ଥାତ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଆଉ ମିଥ୍ୟା ମନୁଷ୍ୟ କଚା ବାଣୀ ହିଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੂ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ନିତ୍ୟ ହରିନାମ ବୋଲିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଷୟରେ ତାହାର କିଛି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ

ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ ॥
ଯାହାର ଚିତ୍ତ ମାୟା ଚୋରାଇ ନେଇଥାଏ, ସେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ବୋଲିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖାରବିନ୍ଦରୁ ଉଚ୍ଚାରିତ ବାଣୀ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ସବୁ ବାଣୀ କଚା ଅର୍ଥାତ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ||24||

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ବହୁମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଜଡିତ ଅଛି।

ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਜਿਤੁ ਮੰਨੁ ਲਾਗਾ ਏਹੁ ਹੋਆ ਸਮਾਉ ॥
ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନରେ ଯାହାର ମନ ଲାଗି ଯାଇଛି, ସେ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ ॥
ଯାହାର ମନ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ସେଥିରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ନେଇଛି।

ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਆਪੇ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁ ରୂପୀ ହୀରା ଅଟନ୍ତି, ସେ ଯାହାକୁ ଏହି ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਹੀਰਾ ਜਿਤੁ ਜੜਾਉ ॥੨੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଏକ ବହୁମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୀରା ଜଡିତ ଅଛି||25||

ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ॥
ଶିବ ଶକ୍ତି (ଚେତନ ଏବଂ ମାୟା)କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ହୁକୁମ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਾਏ ਆਪਿ ਵੇਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥
ସେ ହୁକୁମ ଚଳାଇ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଲୀଳାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਤੋੜੇ ਬੰਧਨ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଶବ୍ଦର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ, ସେ ସବୁ ବନ୍ଧନକୁ ଛିଣ୍ଡାଇ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਵੈ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଥାଏ ଏବଂ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਾਏ ॥੨੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ରଷ୍ଟା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ହୁକୁମର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||26||

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਬੀਚਾਰਦੇ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ପାପ-ପୁଣ୍ୟର ବିଚାର କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ ସାରା ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰੂ ਬਾਝਹੁ ਤਤੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସାରା ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ହୁଏନାହିଁ, ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰੁ ਭ੍ਰਮਿ ਸੁਤਾ ਸੁਤਿਆ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥
ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ସଂସାର ଅଜ୍ଞାନତାର ସଂସାର ଶୟନ କରିଛି ଆଉ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ନିଦ୍ରାରେ ହିଁ ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗੇ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେହି ଜୀବ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାର ମନରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଅମୃତ ବାଣୀ ଜପିଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸੋ ਤਤੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੋ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੨੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାକୁ ହିଁ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ଲଗ୍ନ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ଜାଗ୍ରତ ରହି ହିଁ ବିତିଯାଏ||27||

ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ଯିଏ ମାତାର ଗର୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମନରୁ କାହିଁକି ଭୁଲିବି?

ਮਨਹੁ ਕਿਉ ਵਿਸਾਰੀਐ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਆਹਾਰੁ ਪਹੁਚਾਵਏ ॥
ସେ ଏତେ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମନରୁ କିପରି ଭୁଲାଯାଇ ପାରିବ, ଯିଏ ଗର୍ଭାଗ୍ନିରେ ଆମ ପାଖରେ ଭୋଜନ ପହଞ୍ଚାନ୍ତି।

ਓਸ ਨੋ ਕਿਹੁ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੀ ਜਿਸ ਨਉ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਲਾਵਏ ॥
ସେ ଯାହାକୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ।

ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਆਪੇ ਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀਐ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ।

କହୈ ନਾନକୁ ਏਵਡੁ ਦਾਤਾ ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥੨੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯିଏ ଏତେ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମନରୁ କାହିଁକି ଭୁଲିବା?

ਜੈਸੀ ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਹਿ ਤੈਸੀ ਬਾਹਰਿ ਮਾਇਆ ॥
ଯେପରି ଅଗ୍ନି ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଅଛି, ସେପରି ହିଁ ବାହାରେ ମାୟା ଅଛି।

ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਸਭ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਕਰਤੈ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ମାୟା ଓ ଗର୍ଭର ଅଗ୍ନି ଏକା ଭଳି ଅଟେ, ଈଶ୍ୱର ଏହି ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਜੰਮਿਆ ਪਰਵਾਰਿ ਭਲਾ ਭਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଫଳରେ ପୁରା ପରିବାରରେ ଖୁସିର ବାତାବରଣ ବନିଥାଏ।

ਲਿਵ ਛੁਡਕੀ ਲਗੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਅਮਰੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ତାହାର ଲଗ୍ନ ଦୂରେଇ ଯାଇଥାଏ ଆଉ ମାୟା ନିଜ ହୁକୁମ ଲାଗୁ କରିଥାଏ।

ਏਹ ਮਾਇਆ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਵਿਸਰੈ ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਲਾਇਆ ॥
ଏହି ମାୟା ଏପରି ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇ ଥାଏ, ପୁଣି ତାହାର ମନରେ ମୋହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଲାଗିଯାଇ ଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਿਨਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਿਨੀ ਵਿਚੇ ਮਾਇਆ ਪਾਇਆ ॥੨੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁର୍ଙ୍କ କୃପାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ, ସେ ମାୟା ଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ॥26॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਕਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਰਹੇ ਲੋਕ ਵਿਲਲਾਇ ॥
କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ଅନେକ ଲୋକ ଏଥିପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਿਸ ਨੋ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାନ୍‌ଲୁ ନିଜ ମସ୍ତକ ଅର୍ପଣ କରିଦେବା ଉଚିତ, ଏହାଦ୍ୱାରା ମନର ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਦਾ ਜੀਉ ਤਿਸੁ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ପ୍ରାଣ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି, ଯଦି ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପରମାତ୍ମା ମନରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਆਪਿ ਅਮੁਲਕੁ ਹੈ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੩੦॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ॥30॥

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥
ହରିନାମ ମୋର ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ ଆଉ ମନ ମୋର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਰਾਸਿ ਜਾਣੀ ॥
ମୋର ମନ ବ୍ୟାପାରୀ ଆଉ ହରିନାମ ମୋର ଜୀବନ-ସାମଗ୍ରୀ ଅଟେ, ଏହି ସାମଗ୍ରୀର ଜ୍ଞାନ ମୋତେ ସଦଗୁରୁ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਜਪਿਹੁ ਜੀਅਹੁ ਲਾਹਾ ਖਟਿਹੁ ਦਿਹਾੜੀ ॥
ହୃଦୟ ସହିତ ନିତ୍ୟ ହରିନାମ ଜପ କର ଆଉ ପ୍ରତିଦିନ ନାମ-ରୂପୀ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਏਹੁ ਧਨੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਾਣਾ ॥
ଏହି ନାମ ଧନ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਮਨੁ ਹੋਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥੩੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ମୋର ଜୀବନ-ରାଶି ଅଟେ ଆଉ ମନ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ॥31॥

ਏ ਰਸਨਾ ਤੂ ਅਨ ਰਸਿ ਰਾਚਿ ਰਹੀ ਤੇਰੀ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
ହେ ଜିହ୍ୱା! ତୁ ଅନ୍ୟ ରସରେ ଲୀନ ରହିଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ନାହିଁ।

ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ਹੋਰਤੁ ਕਿਤੈ ਜਿਚਰੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥
କେହି ତୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ହରି-ରସକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତାହାକୁ ପାନ କରି ନାହୁଁ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇ ਪਲੈ ਪੀਐ ਹਰਿ ਰਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥
ହରି-ରସକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାନ କର, କାରଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପୁନର୍ବାର ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିବ ନାହିଁ।

ਏਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਰਮੀ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਇ ॥
ଏହି ହରିରସ ଶୁଭ-କର୍ମ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹੋਰਿ ਅਨ ਰਸ ਸਭਿ ਵੀਸਰੇ ਜਾ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ରସ ଭୁଲି ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥
ହେ ମୋର ଶରୀର! ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ତୋ' ଠାରେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରିଲେ, ତୁ ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ।

ਹਰਿ ਜੋਤਿ ਰਖੀ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥
ଇଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ତୁ ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਮਾਤਾ ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਉਪਾਇ ਜਗਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ଏହି ଜଗତକୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਤਾ ਚਲਤੁ ਹੋਆ ਚਲਤੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ବୁଝିବା ଯଦି ଏହା କୌତୁକ ହୋଇଛି ଯେ ଏହି ଜଗତ କୌତୁକ ରୂପରେ ହିଁ ଦେଖାଯାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਮੂਲੁ ਰਚਿਆ ਜੋਤਿ ਰਾਖੀ ਤਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥੩੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ମୋ' ଠାରେ ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେତେବେଳେ ହିଁ ତୁ ଏହି ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ॥33॥

ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭ ਆਗਮੁ ਸੁਣਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗମନର ଖୁସି ଖବର ଶୁଣି ମନରେ ବଡ ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਉ ਸਖੀ ਗ੍ਰਿਹੁ ਮੰਦਰੁ ਬਣਿਆ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର, ଏହି ହୃଦୟ-ଘର ପବିତ୍ର ମନ୍ଦିର ବନି ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਗਾਉ ਮੰਗਲੁ ਨਿਤ ਸਖੀਏ ਸੋਗੁ ਦੂਖੁ ਨ ਵਿਆਪਏ ॥
ହେ ସଖୀ! ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଲ ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଚିନ୍ତା ଆସେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਆਪਣਾ ਪਿਰੁ ਜਾਪਏ ॥
ସେହି ଦିନ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ମନ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੋ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅନାହତ ବାଣୀର ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ, ହରିନାମ ଜପ କର ଏବଂ ହରିରସର ପାନ କର।

Page 922

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੋਗੋ ॥੩੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସବୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆସି ମିଲିଛନ୍ତି॥34॥

ਏ ਸਰੀਰਾ ਮੇਰਿਆ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇ ਕੈ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥
ହେ ମୋର ଶରୀର! ଏହି ଜଗତକୁ ତୁ କେଉଁ ଶୁଭ-କର୍ମ ପାଇଁ ଆସିଛୁ?

ਕਿ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਤੁਧੁ ਸਰੀਰਾ ਜਾ ਤੂ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥
ହେ ଶରୀର! ଏହି ଜଗତକୁ ଆସି ତୁ କେଉଁ କର୍ମ କରିଛୁ?

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਰਚਨੁ ਰਚਿਆ ਸੋ ਹਰਿ ਮਨਿ ਨ ਵਸਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ତୋର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ନାହୁଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଈଶ୍ୱର ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଏହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੩੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଛି, ତାହାର ଏହି ଶରୀର ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି॥35॥

ਏ ਨੇਤ੍ਰਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਹਰਿ ਤੁਮ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ପରମାତ୍ମା ତୋ' ଠାରେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଦେଖ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੇਖਹੁ ਕੋਈ ਨਦਰੀ ਹਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଦେଖ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ତୋତେ ଦୃଷ୍ଟି ମିଳିଥାଏ।

ਏਹੁ ਵਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਏਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥
ତୁମେ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱ-ସଂସାର ଦେଖୁଅଛ, ଏହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ହିଁ ନଜର ଆସିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਵੇਖਾ ਹਰਿ ਇਕੁ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବୁଝି ଯାଇଛି, ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਏਹਿ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਈ ॥੩੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ନେତ୍ର ପ୍ରଥମରୁ ଅନ୍ଧ ଥିଲା, ପରନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଶି ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥36॥

ਏ ਸ੍ਰਵਣਹੁ ਮੇਰਿਹੋ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥
ହେ ମୋର କାନ! ପରମାତ୍ମା ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଜଗତକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି।

ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ਸਰੀਰਿ ਲਾਏ ਸੁਣਹੁ ਸਤਿ ਬਾਣੀ ॥
ସତ୍ୟ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ଶରୀରର ସଙ୍ଗ ଲଗାଇ ଦୁନିଆକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସତ୍ୟର ବାଣୀ ଶୁଣ,

ਜਿਤੁ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਨਾ ਰਸਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଯାହା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ-ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଜିହ୍ୱା ହରିରସରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ଗତି ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਣਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵਹੁ ਸਾਚੈ ਸੁਨਣੈ ਨੋ ਪਠਾਏ ॥੩੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନାମାମୃତ ଶୁଣ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ପରମେଶ୍ୱର ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ଶୁଣିବ ପାଇଁ ଜଗତକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି॥37॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାରେ ରଖି ପ୍ରାଣର ବାଜା ବଜାଇଛନ୍ତି।

ਵਜਾਇਆ ਵਾਜਾ ਪਉਣ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਪਰਗਟੁ ਕੀਏ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਖਾਇਆ ॥
ସେ ପ୍ରାଣର ବାଜା ବଜାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସର ସଂଚାର କରିଛନ୍ତି, ଶରୀର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାର ନବଦ୍ୱାର ଆଖି, କାନ, ମୁହଁ, ନାକ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଦଶମ ଦ୍ୱାରକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਦੁਆਰੈ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਇਕਨਾ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଲଗାଇ ଦଶମ ଦ୍ୱାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਤਹ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਨਾਉ ਨਵ ਨਿਧਿ ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ ਪਾਇਆ ॥
ସେଠାରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଅନେକ ରୂପ ଏବଂ ନବନିଧି ବାଲା ନାମର ନିବାସ ଅଛି, ଯାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରା ଯାଇପାରେ ନାହିଁ।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੈ ਜੀਉ ਗੁਫਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਕੈ ਵਾਜਾ ਪਵਣੁ ਵਜਾਇਆ ॥੩੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଆତ୍ମାକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫାରେ ସ୍ଥାପନ କରି ପ୍ରାଣର ସଂଚାର କରିଛନ୍ତି॥38॥

ਏਹੁ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଏହି ସଚ୍ଚା କୀର୍ତ୍ତନ ସଚ୍ଚା ଘର (ସତସଙ୍ଗତି)ରେ ବସି ଗାନ କର।

ਗਾਵਹੁ ਤ ਸੋਹਿਲਾ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਜਿਥੈ ਸਦਾ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ଘର (ସତସଙ୍ଗତି)ରେ ବସି ସଚ୍ଚା କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର, ଯେଉଁଠି ସର୍ବଦା ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ।

ਸਚੋ ਧਿਆਵਹਿ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਬੁਝਾਵਹੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯାହା ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ହିଁ ପରମ-ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਇਹੁ ਸਚੁ ਸਭਨਾ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵਹੇ ॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସତ୍ୟ ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਸੋਹਿਲਾ ਸਚੈ ਘਰਿ ਗਾਵਹੇ ॥੩੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ସଚ୍ଚା ଘର (ସତସଙ୍ଗତି)ରେ ବସି ସଚ୍ଚା କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର॥36॥

ਅਨਦੁ ਸੁਣਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ! ତୁମେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ଆନନ୍ଦର ବାଣୀ ଶୁଣ, ଏହାକୁ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਉਤਰੇ ਸਗਲ ਵਿਸੂਰੇ ॥
ଯିଏ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸੰਤਾਪ ਉਤਰੇ ਸੁਣੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਭਏ ਸਰਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ବାଣୀର ଜ୍ଞାନ ନେଇଥାଏ, ସେହି ସଜ୍ଜନ ସନ୍ଥ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਸੁਣਤੇ ਪੁਨੀਤ ਕਹਤੇ ਪਵਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
ଏହି ବାଣୀକୁ ଶୁଣିବା ବାଲା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଏହାକୁ ଜପିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ। ସଦଗୁରୁ ନିଜ ବାଣୀରେ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਾਗੇ ਵਾਜੇ ਅਨਹਦ ਤੂਰੇ ॥੪੦॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଜାତ ହୋଇଥାଏ॥40॥1॥

ରାମକଲୀ ସଦୁ
ରାମକଲୀ ସଦୁ

୧ଓଁ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଜଗି ଦାତਾ ସୋਇ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ਜੀਉ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ଦାତା ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଓ ତିନିଲୋକରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ଗୁର ସବଦି ସମାਵਏ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ କୋਇ ਜੀਉ ॥
(ଗୁରୁ ଅମରଦାସ) ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପରମ-ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥିଲେ ଆଉ ପରମ ସତ୍ୟ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਅਵਰੋ ਨ ਜਾਣਹਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਕੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੇ ॥
ସେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରଭୁନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିଲେ।

ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਰਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵਹੇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଓ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ କୃପାରୁ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ପରମ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਆਇਆ ਹਕਾਰਾ ਚਲਣਵਾਰਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥିଲେ, ତାହାଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁର ଆହ୍ୱାନ ହୋଇଥିଲା ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਗਿ ਅਮਰੁ ਅਟਲੁ ਅਤੋਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਤਿ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ଜଗତରେ ଅମର, ଅଟଳ ଏବଂ ଅଚଳ ଠାକୁର ଅଟନ୍ତି। ||1||

ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇਆ ਗੁਰੁ ਜਾਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଚାଲିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪਹਿ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କର।

ਪੈਜ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜਨਹ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੇ ॥
ହେ ହରି! ନିଜ ଦାସର ଲଜ୍ଜା ରଖ, ମୋତେ ନିଜ ପବିତ୍ର ନାମ ଦିଅ,

ਅੰਤਿ ਚਲਦਿਆ ਹੋਇ ਬੇਲੀ ਜਮਦੂਤ ਕਾਲੁ ਨਿਖੰਜਨੋ ॥
ଯିଏ କାଳ ଓ ଯମଦୂତର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି,

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪਾਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇਆ ਧਨੁ ਧਨੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ସଦଗୁରୁ(ଅମରଦାସ)ଙ୍କୁ ନିଜ ସାଥିରେ ବିଲୀନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଧନ୍ୟ ଅଟ||2||

ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸੁਣਹੁ ਪੁਤ ਭਾਈਹੋ ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਆਉ ਮੈ ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ପରଲୋକ ପୂର୍ବରୁ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ କହିଥିଲେ ଯେ ହେ ମୋର ଶିଖ, ପୁତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ! ମୋର କଥା ଶୁଣ, ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଛି ଯେ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ବିଲୀନ ହେବି।

ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਗੁਰ ਭਾਇਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଭଲ ଲାଗିଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି।

ਭਗਤੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਭਾਵਏ ॥
ସେହି ପରମ ଭକ୍ତ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਆਨੰਦ ਅਨਹਦ ਵਜਹਿ ਵਾਜੇ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗਲਿ ਮੇਲਾਵਏ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଅନାହତ ନାଦ ବାଲା ଆନନ୍ଦର ଧ୍ୱନି ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਤੁਸੀ ਪੁਤ ਭਾਈ ਪਰਵਾਰੁ ਮੇਰਾ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕਰਿ ਨਿਰਜਾਸਿ ਜੀਉ ॥
ସଦଗୁରୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଭାଇ ଏବଂ ପରିବାର ଅଟ ଆଉ ନିଜ ମନରେ ଏହି ବିଚାର କରି ଦେଖ ଯେ

ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਪਰਵਾਣਾ ਫਿਰੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰੁ ਜਾਇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ਜੀਉ ॥੩॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ହୁକୁମ ଟାଳି ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛନ୍ତି||3||

ਸਤਿਗੁਰਿ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਬਹਿ ਪਰਵਾਰੁ ਸਦਾਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କୁ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ନିଜ ପରିବାରକୁ ନିଜ ପାଖକୁ ବୋଲାଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ

ਮਤ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੋਈ ਰੋਵਸੀ ਸੋ ਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ପରଲୋକ ଗମନ ପରେ କେହି ମଧ୍ୟ ରୋଦନ କରିବ ନାହିଁ, ଏହା ତାହାଙ୍କୁ ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ।

ਮਿਤੁ ਪੈਝੈ ਮਿਤੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਸੁ ਮਿਤ ਕੀ ਪੈਜ ਭਾਵਏ ॥
ଯାହାକୁ ନିଜ ମିତ୍ରର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ମିତ୍ରର ସମ୍ମାନରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ମିଳିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଶୁଭ-ଚିନ୍ତକକୁ ରୋଦନ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ।

ਤੁਸੀ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖਹੁ ਪੁਤ ਭਾਈ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੈਨਾਵਏ ॥
ହେ ମୋର ପୁତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ! ନିଜେ ବିଚାର କରି ଦେଖ, ପରମାତ୍ମା ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਰਤਖਿ ਹੋਦੈ ਬਹਿ ਰਾਜੁ ਆਪਿ ਟਿਕਾਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ ନିଜ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ରାମଦାସଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଆସନରେ ବିରାଜମାନ କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸਭਿ ਸਿਖ ਬੰਧਪ ਪੁਤ ਭਾਈ ਰਾਮਦਾਸ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ॥੪॥
ନିଜ ଶିଖ ପୁତ୍ର ଆଉ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି||4||

ਅੰਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ ਮੈ ਪਿਛੈ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਿਅਹੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਜੀਉ ॥
ଅମରଦାସ କହିଥିଲେ ତାହାଙ୍କ ପରେ ଶବ୍ଦ କୀର୍ତ୍ତନ କର।

ਕੇਸੋ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਿਤ ਸਦਿਅਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣੁ ਜੀਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପଣ୍ଡିତ ଅର୍ଥାତ ସନ୍ଥଜନଙ୍କୁ ବୋଲାଅ, ଆଉ ପୁରାଣର ପଠନ ହେବ।

ਹਰਿ ਕਥਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣੀਐ ਬੇਬਾਣੁ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਗੁਰ ਭਾਵਏ ॥
ହରିଙ୍କ କଥା ପଢିବା ଏବଂ ହରିନାମ ଶୁଣିବା, ଗୁରୁଙ୍କୁ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗ ରୂପୀ ବିମାନ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਪਿੰਡੁ ਪਤਲਿ ਕਿਰਿਆ ਦੀਵਾ ਫੁਲ ਹਰਿ ਸਰਿ ਪਾਵਏ ॥
ମୋର ଅସ୍ଥି ହରିରସରେ ପକାଇ ଦେବ, ସତସଙ୍ଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବ।

ਹਰਿ ਭਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਲਿਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ਜੀਉ ॥
ଯେପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ସଦଗୁରୁ କହିଛନ୍ତି, ମୋତେ ପରମପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱର ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେଥିରେ ବିଲୀନ ହେଉଛି।

ਰਾਮਦਾਸ ਸੋਢੀ ਤਿਲਕੁ ਦੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ ਜੀਉ ॥੫॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ ରାମଦାସଙ୍କୁ ବାବା ବୁଢା ଜୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତିଳକ ଲଗାଇଲେ ଆଉ ସତ୍ୟନାମ ଓ ଶବ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିଲେ ଯାହା ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବ ମାନ୍ୟ ଅଟେ||5||

Page 924

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰਸਿਖਾ ਮੰਨਿ ਲਈ ਰਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ଯେପରି ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ କହିଛନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ-ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିଛନ୍ତି।

ਮੋਹਰੀ ਪੁਤੁ ਸਨਮੁਖੁ ਹੋਇਆ ਰਾਮਦਾਸੈ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥
ସର୍ବ ପ୍ରଥମ ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ନିଜ ପୁତ୍ର ବାବା ମୋହରୀ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ସଦଗୁରୁ(ଅମରଦାସ) ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣ-ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି ଆଉ

ਸਭ ਪਵੈ ਪੈਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇਰੀ ਜਿਥੈ ਗੁਰੂ ਆਪੁ ਰਖਿਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣ-ସ୍ପର୍ଶ କରାଇବା ଆଉ ସବୁ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି, ଯାହାଠାରେ ଅମରଦାସ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਕੋਈ ਕਰਿ ਬਖੀਲੀ ਨਿਵੈ ਨਾਹੀ ਫਿਰਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਣਿ ਨਿਵਾਇਆ ॥
ଯଦି କେହି ଈର୍ଷା ବଶତଃ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନଥିଲେ, ସଦଗୁରୁ ତାହାକୁ ନମ୍ରତାପୂର୍ବକ ଶରଣରେ ନେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਗੁਰਹਿ ਭਾਣਾ ਦੀਈ ਵਡਿਆਈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਰਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਹੈ ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਣਹੁ ਸੰਤਹੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪੈਰੀ ਪਾਇ ਜੀਉ ॥੬॥੧॥
ସୁନ୍ଦର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଜ୍ଜନ! ଶୁଣ; ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ଗୁରୁଗାଦି ଓ ପୁରା ଜଗତକୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ରଖିଛନ୍ତି||6||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଛନ୍ତ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਾਜਨੜਾ ਮੇਰਾ ਸਾਜਨੜਾ ਨਿਕਟਿ ਖਲੋਇਅੜਾ ਮੇਰਾ ਸਾਜਨੜਾ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ମୋ' ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି।

ਜਾਨੀਅੜਾ ਹਰਿ ਜਾਨੀਅੜਾ ਨੈਣ ਅਲੋਇਅੜਾ ਹਰਿ ਜਾਨੀਅੜਾ ॥
ସେ ମୋତେ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଲାଗନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ଦର୍ଶନ କରି ନେଇଛି।

ਨੈਣ ਅਲੋਇਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੋਇਆ ਅਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਿਅ ਗੂੜਾ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟଙ୍କୁ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ଦର୍ଶନ କରିଛି, ଯିଏ ପ୍ରତି ଜୀବ ଦେହରେ ବ୍ୟାପକ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଅମୃତ ସମାନ ମଧୁର ଅଟନ୍ତି।

ନାଲି ହୋਵੰਦਾ ਲਹਿ ਨ ਸਕੰਦਾ ਸੁਆਉ ਨ ਜਾਣੈ ਮੂੜਾ ॥
ଜୀବ ମନରେ ସ୍ଥିତ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଅନୁଭବ କରିପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ସେହି ମୂର୍ଖ ନିଜ ଜୀବନ ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ମାਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਹੋਛੀ ਬਾਤਾ ਮਿਲਣੁ ਨ ਜਾਈ ਭਰਮ ਧੜਾ ॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ହୋଇ ସେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ କଥା କରିଥାଏ ଏବଂ ଭ୍ରମ କାରଣରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ମିଳନ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

କହୁ ନାନକ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਸੂਝੈ ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ ਸਭ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਖੜਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ନିକଟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਗੋਬਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦਾ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥
ମୋର ଗୋବିନ୍ଦ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି।

ਕਿਰਪਾਲਾ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਾ ਦਾਨ ਦਾਤਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଦାତା ବଡ କୃପାଳୁ ଅଟନ୍ତି।

ਦਾਨ ਦਾਤਾਰਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸੋਹਨਿਆ ॥
ସେହି ଅପରାମ୍ପର ଦାତା ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଶୋଭା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਇਕ ਦਾਸੀ ਧਾਰੀ ਸਬਲ ਪਸਾਰੀ ਜੀਅ ਜੰਤ ਲੈ ਮੋਹਨਿਆ ॥
ସେ ମାୟା ରୂପୀ ଏକ ଦାସୀ ବନାଇଛନ୍ତି, ସାରା ଜଗତରେ ତାହାର ପ୍ରସାର ହୋଇଛି ଆଉ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ସେ ମୋହିତ କରିଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਰਾਖੈ ਸੋ ਸਚੁ ਭਾਖੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ କହିଥାଏ ଆଉ ସେ ହିଁ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਭਾਣਾ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି||2||

ਮਾਣੋ ਪ੍ਰਭ ਮਾਣੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਾਣੋ ॥
ମୋ' ପ୍ରଭୁ ଉପରେ ମୋର ଅଭିମାନ ଅଛି, ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ଗର୍ବିତ ଅଟେ।

ਜਾਣੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੋ ਸੁਆਮੀ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੋ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ, ଚତୁର ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨਾ ਸਦ ਪਰਧਾਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮਾ ॥
ସେ ସଦା ଚତୁର, ବୁଦ୍ଧିମାନ, ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି। ସେହି ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ।

ਚਾਖਿ ਅਘਾਣੇ ਸਾਰਿਗਪਾਣੇ ਜਿਨ ਕੈ ਭਾਗ ਮਥਾਨਾ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମାମୃତ ପାନ କରି ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ਤਿਨਹਿ ਧਿਆਇਆ ਸਗਲ ਤਿਸੈ ਕਾ ਮਾਣੋ ॥
ସେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛି ଆଉ ସବୁଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଗର୍ବ ଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ਸਚੁ ਤਿਸੈ ਦੀਬਾਣੋ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଅଟଳ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାର ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି||3||

ਮੰਗਲਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੁਣੀਐ ਮੰਗਲਾ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ ଶୁଣ।

ਸੋਹਿਲੜਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਹਿਲੜਾ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀਐ ਸੋਹਿਲੜਾ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଲା କୀର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਸਬਦ ਅਗਾਜੇ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਿਸਹਿ ਵਧਾਈ ॥
ତାହାର ଘରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ ଆଉ ନିତ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ମିଳିଥାଏ।

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਚੁਕੀ ਪਿਆਸਾ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੁ ਨਿਰਗੁਨੀਐ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସବୁ ଲାଳସା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ନିର୍ଗୁଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਮੰਗਲੁ ਸੁਨੀਐ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ହୃଦୟ-ଘରେ ସର୍ବଦା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ ଶୁଣିବା ଉଚିତ||4||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਮਨਾ ਖਿਨੁ ਨ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କର ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਰਾਮ ਰਾਮਾ ਰਾਮ ਰਮਾ ਕੰਠਿ ਉਰ ਧਾਰੀਐ ॥
ପ୍ରିୟ ରାମଙ୍କୁ ହୃଦୟ ଓ କଣ୍ଠରେ ଧାରଣ କରି ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କର।

ਉਰ ਧਾਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਜਨੋ ॥
ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ, ମାୟାତୀତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਤਾ ਪਾਪ ਹਰਤਾ ਦੁਸਹ ਦੁਖ ਭਵ ਖੰਡਨੋ ॥
ସେ ସବୁ ଭୟ ଦୂର କରିବା ବାଲା, ପାପ ନାଶ କରିବା ବାଲା, ଅସହ୍ୟ ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରର ଖଣ୍ଡନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਜਗਦੀਸ ਈਸ ਗੋਪਾਲ ਮਾਧੋ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਵੀਚਾਰੀਐ ॥
ସେହି ଜଗଦୀଶ, ଈଶ, ଗୋପାଳ, ମାଧବ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਚਿਤਾਰੀਐ ॥੧॥
ନାନଙ୍କ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ||1||

ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਧਾਰੁ ਜਨ ਕਾ ਆਸਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ହିଁ ଭକ୍ତର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਮਾਲੁ ਮਿਲਖ ਭੰਡਾਰ ਨਾਮੁ ਅਨੰਤ ਧਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନନ୍ତ ନାମ ହିଁ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ।

ਨਾਮੁ ਨਰਹਰ ਨਿਧਾਨੁ ਜਿਨ ਕੈ ਰਸ ਭੋਗ ਏਕ ਨਰਾਇਣਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ନିଧି ଅଟେ, ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ହିଁ ସବୁ ରସ ଭୋଗିବା ଅଟେ।

ਰਸ ਰੂਪ ਰੰਗ ਅਨੰਤ ਬੀਠਲ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਇਣਾ ॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ହିଁ ରସ, ରୂପ, ରଙ୍ଗ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ।

କିଲବିଖ ହରଣਾ ନାମ ପୁନਹଚରଣਾ ନାମୁ ଜମ କी ତ୍ରାସ ହରਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ନାମ ସବୁ ପାପକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କର୍ମ ଅଟେ ଆଉ ନାମ ହିଁ ଯମର ଭୟକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

ବିନବଁତି ନାନକ ରାସି ଜନ କୀ ଚରନ କମଲਹ ଆସରਾ ॥୨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଆଶ୍ରା ହିଁ ଦାସର ଜୀବ-ରାଶି ଅଟେ||2||

ଗୁଣ ବେਅଁତ ସୁଆମୀ ତେରେ କୋଇ ନ ଜାନଈ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ଗୁଣକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ଦେଖି ଚଲତ ଦଇଆଲ ସୁନି ଭଗତ ବଖାନଈ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ତୋର ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳାକୁ ଦେଖି ଏବଂ ଶୁଣି ଭକ୍ତ ତୋର ମହିମାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ଜୀଅ ଜଁତ ସଭି ତୁਝ ଧିଆବହି ପୁରଖପତି ପରମେସରਾ ॥
ହେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପରମେଶ୍ୱର! ସବୁ ଜୀବ ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ସରବ ଜାଚିକ ଏକୁ ଦାତਾ କରୁਣਾ ମै ଜଗଦୀସରਾ ॥
ହେ କରୁଣାମୟ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! କେବଳ ଏକ ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜୀବ ତୋର ଯାଚକ ଅଟନ୍ତି।

ସାଧୁ ସଁତୁ ସୁଜାନୁ ସୋଈ ଜିସହି ପ୍ରଭ ଜୀ ମାନଈ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଗୌରବ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସାଧୁ, ସନ୍ଥ ଓ ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟେ।

ବିନବଁତି ନାନକ କରହୁ କିରପਾ ସୋଇ ତୁਝହି ପଛାନଈ ॥୩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା ଉପରେ ତୁ କୃପା କରୁ, ସେ ହିଁ ତୋତେ ଜାଣିଥାଏ||3||

ମୋହି ନିରଗୁଣ ଅନାଥୁ ସରଣੀ ଆଇଆ ॥
ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନ ଅନାଥ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ବଲି ବଲି ବଲି ଗୁରଦେବ ଜିନି ନାମୁ ଦ୍ରିੜਾଇଆ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋତେ ନାମ ସ୍ମରଣ କରାଇଛନ୍ତି।

ଗୁରି ନାମୁ ଦୀଆ କୁସଲୁ ଥୀଆ ସରବ ଇଛਾ ପୁਂନୀਆ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ନାମ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଜପିଲେ ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ଜଲନੇ ବୁਝਾଈ ସାଁତି ଆଈ ମିଲେ ଚିରୀ ବିଛੁਂନିଆ ॥
ନାମ ମୋର ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି, ମନକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳି ଯାଇଛି ଆଉ ବିଚ୍ଛେଦର ମିଳନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਆਨੰਦ ਹਰਖ ਸਹਜ ਸਾਚੇ ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ମୁଁ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାର ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ, ହର୍ଷ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੪॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||2||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ॥

ਰੁਣ ਝੁਣੋ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਈਐ ਸੰਤਨ ਕੈ ॥
ନିତ୍ୟ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠି ସନ୍ଥଙ୍କ ସାଥିରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଗାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਗੁਰ ਮੰਤਨ ਕੈ ॥
ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଏବଂ ଦୋଷ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਅਮਿਉ ਪੀਜੈ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਅਰਾਧੀਐ ॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କର, ନାମମୃତ ପାନ କର ଆଉ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କର।

ਜੋਗ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਲਗਿ ਚਰਣ ਕਮਲਹ ਸਾਧੀਐ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ, ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ ଶୁଭ-କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨ ਦੂਖ ਸਗਲੇ ਪਰਹਰੈ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਤਰੈ ਸਾਗਰੁ ਧਿਆਇ ਸੁਆਮੀ ਨਰਹਰੈ ॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱାମୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||1||

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਨੁ ਭਗਤ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ତୁ ସୁଖର ସାଗର ଅଟୁ, ସବୁ ଭକ୍ତ ତୋର ହିଁ ସ୍ମରଣ ଓ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਪਾਏ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ତାହାକୁ ବଡ ଆନନ୍ଦ, କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ଅନେକ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਮਿਲਿਆ ਦੂਖ ਹਰਿਆ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ସୁଖର ନିଧି ମିଳି ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਲਾਗਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਭਾਖਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ଭ୍ରମ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ଜପିଥାଏ।

ਹਰਿ ਏਕੁ ਚਿਤਵੈ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਏਕੁ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਇਆ ॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେହି ଏକ ର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସବୁଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି||2||

ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਪ੍ਰਭ ਸਾਧ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨੀਐ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଧୁଜନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିବା ଉଚିତ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଉଚିତ।

ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧੋ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਨੀਐ ਰਾਮ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ହେ ଦାମୋଦର, ହେ ମାଧବ! ତୋର ମହିମାର ଅନ୍ତ ଲଣାପଡେ ନାହିଁ।

ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਹਰ ਸਰਨਿ ਦਾਤਾ ਸਗਲ ਦੋਖ ਨਿਵਾਰਣੋ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ତୁ ଦୁଃଖନାଶକ, ଶରଣ ଦେବାରେ ସମର୍ଥ ଏବଂ ସବୁ ଦୋଷ ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਮੋਹ ਸੋਗ ਵਿਕਾਰ ਬਿਖੜੇ ਜਪਤ ਨਾਮ ਉਧਾਰਣੋ ॥
ତୋର ନାମ ଜପିଲେ ମୋହ, ଶୋକ ଏବଂ ବିଷମ ବିକାରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਭ ਰੇਣ ਥੀਵਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ଜୀବ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏପରି କୃପା କର ଯେ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ରହିବି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ਕੀਜੈ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਪਿ ਜੀਵਾ ॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଦୟା କର, କାରଣ ତୋର ନାମ ଜପି ହିଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ||3||

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਅਪਣੀ ਚਰਣੀ ਲਾਏ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରି ତାହାକୁ ନିଜ ଚରଣରେ ଲଗାଇ ନେଇଛନ୍ତି।

ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਾਮ ॥
ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ਧਿਆਇ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਰੇ ਭਵਜਲ ਰਹੇ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਕਲਿਆਣ ਕੀਰਤਨੁ ਪ੍ਰਭ ਲਗਾ ਮੀਠਾ ਭਾਣਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହିଁ ତାହାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਭ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାର ସବୁ ଆଶା ଓ ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਦੂਖ ਵਿਸੂਰਿਆ ॥੪॥੩॥
ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ||4||3||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਛੰਤ ॥
ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଛନ୍ଦ॥

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਣਾਗਤੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଶରଣରେ ଆସି ଆନନ୍ଦ-ମଙ୍ଗଳ ରୂପୀ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧੀਐ ਬਿਪਤਿ ਨਿਵਾਰਣ ਰਾਮ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କର, କାରଣ ସେ ସବୁ ବିପତ୍ତିର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||1||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਿਪਤਿ ਨਿਵਾਰਣੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਜੀਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁ ବିପତ୍ତିର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੋਇ ਜੀਉ ॥
ସର୍ବଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ କାରଣ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମନରୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯିଏ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਦਿਨ ਸਭਾਗੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥
ସେହି ଦିନ ଶୁଭ ଅଟେ, ଯେବେ ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ମନ ଲାଗିଥାଏ, ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ତୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟୁ।

ਕਰਿ ਸੇਵ ਸੇਵਕ ਦਿਨਸੁ ਰੈਣੀ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥
ସେବକ ବନି ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କର, ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਸੁਖਹ ਦਾਤੇ ਪਰਗਾਸੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹੋਇ ਜੀਉ ॥੧॥
ହେ ସୁଖଦାତା! ନାନକ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, କାରଣ ତୋର କୃପାରୁ ତନ-ମନରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ||1||

ସଲੋକୁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ହରି ସିମରତ ମନੁ ତନੁ ସੁਖੀ ਬਿਨਸੀ ਦੁਤੀਆ ਸੋਚ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନਾਨਕ ਟੇਕ ਗੋੁਪਾਲ ਕੀ ਗੋਵਿੰਦ ਸੰਕਟ ਮੋਚ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନିଅ, ଯେ ସବୁ ସଙ୍କଟରେ ସହାୟକ ହେବେ||1||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਭੈ ਸੰਕਟ ਕਾਟੇ ਨਾਰਾਇਣ ਦਇਆਲ ਜੀਉ ॥
ଦୟାଳୁ ନାରାୟଣ ସବୁ ଭୟ ଏବଂ ସଙ୍କଟ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਆਨੰਦ ਗਾਏ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜੀਉ ॥
ଆମେ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛୁ, ସେ ଦୀନନାଥ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਅਚੁਤ ਪੁਰਖੁ ਏਕੋ ਤਿਸਹਿ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥
ଏକ ଅଚ୍ୟୁତ ପରମ ପୁରୁଷ ହିଁ ଆମର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਰ ਚਰਨ ਮਸਤਕੁ ਮੇਲਿ ਲੀਨੇ ਸਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਾ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ନିଜ ମସ୍ତକ ରଖିଛି ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି, ସେ ମୋତେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ରାତିଦିନ ମୋହ-ମାୟାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇଛନ୍ତି।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਥਾਨੁ ਤਿਸ ਕਾ ਤਨੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੀਉ ॥
ସେହି ପ୍ରାଣ, ଶରୀର, ଘର, ସ୍ଥାନ, ତନ, ଯୌବନ ଏବଂ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ।

ਸਦ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਜੀਉ ॥੨॥
ନାନକ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁ ଜୀବର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି||2||

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਹਰੇ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਵਖਿਆਨ ॥
ସେହି ଜିହ୍ୱା 'ହରି-ହରି' ହିଁ ଜପିଥାଏ ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਪਕੜੀ ਟੇਕ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਖੈ ਨਿਦਾਨ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି, ଯିଏ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਕੋ ਅੰਚਲਿ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗੁ ਜੀਉ ॥
ସେହି ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନିଅ।

ਭਜੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਦਇਆਲ ਦੇਵ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੁ ਜੀਉ ॥
ନିଜ ମନର ମତି ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଦୟାଳୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਇਕ ਓਟ ਕੀਜੈ ਜੀਉ ਦੀਜੈ ਆਸ ਇਕ ਧਰਣੀਧਰੈ ॥
କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଗ୍ରହଣ କର, ନିଜ ଜୀବନ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ କର ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଆଶା ରଖ।

ਸਾਧਸੰਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗੇ ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਭੁ ਤਰੈ ॥
ଯିଏ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਿਕਾਰ ਛੂਟੇ ਫਿਰਿ ਨ ਲਾਗੈ ਦਾਗੁ ਜੀਉ ॥
ଏହିଭଳି ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଓ ସାରା ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁନର୍ବାର କୌଣସି କଳଙ୍କ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਥਿਰੁ ਜਾ ਕਾ ਸੋਹਾਗੁ ਜੀਉ ॥੩॥
ନାନକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଦା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି||3||

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰੁ ਕਾਮ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਨਾਥ ॥
ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ରୂପୀ ମୁକ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਿਆ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਮਾਥ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର କପାଳରେ କର୍ମ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇଯାଏ||1||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਸਗਲ ਇਛ ਮੇਰੀ ਪੁੰਨੀਆ ਮਿਲਿਆ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ਜੀਉ ॥
ଯେବେଠାରୁ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେବେଠାରୁ ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਜੀਉ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲ ਆਏ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਏ ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਿਆ ਗਣਾ ॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କରିଥିବା ଶୁଭ କର୍ମ କାରଣରୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର ଗରିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਬੇਅੰਤ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਹਜ ਦਾਤਾ ਕਵਨ ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਭਣਾ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଦାତା ଅନନ୍ତ ଓ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ କେଉଁ ଜିହ୍ୱାରେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି?

ਆਪੇ ਮਿਲਾਏ ਗਹਿ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਤਿਸੁ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਜਾਇ ਜੀਉ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କିଛି ଅବଲମ୍ବନ ନାହିଁ।

ਬਲਿ ਜਾਇ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕਰਤੇ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਜੀਉ ॥੪॥੪॥
ନାନକ ସଦା ସୃଜନହାର ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି||4||4||

ਰਾਗੁ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 5॥

ਰਣ ਝੁੰਝਨੜਾ ਗਾਉ ਸਖੀ ਹਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ ॥
ହେ ସଖୀ! ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ଯଶୋଗାନ କର ଆଉ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କର।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਮ ਸੇਵਿ ਸਖੀ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅੜਾ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ତୁମେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର ଆଉ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੫ ਰੁਤੀ ਸਲੋਕੁ
ରାଗ ରାମକଲୀ ମହଲା 5 ଋତି ଶ୍ଲୋକ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਪ੍ਰਭ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਾਛਉ ਸਾਧਹ ਧੂਰਿ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର ଆଉ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଆକାଂକ୍ଷା କର।

ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਜਉ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥
ନିଜର ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର, ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି||1||

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟਣ ਭੈ ਹਰਣ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥
ସର୍ବ ପାପ କାଟିବା ବାଲା, ଭୟାନକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਭੰਜਨੋ ਨਾਨਕ ਨੀਤ ਧਿਆਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ନିତ୍ୟ ଦୀନଦୟାଳୁ ଏବଂ ଦୁଃଖନାଶକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ||2||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ਵਡਭਾਗੀਹੋ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਵੰਤ ਜੀਉ ॥
ହେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର, ହେ ଭଗବନ୍ତ! ନିଜ ଭକ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କର।

ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਮੂਰਤ ਘੜੀ ਗੁਣ ਉਚਰਤ ਸੋਭਾਵੰਤ ਜੀਉ ॥
ପ୍ରତି ଋତୁ, ମାସ, ମୂହୁର୍ତ୍ତ ଓ ଘଡି ଶୋଭାବାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਗੁਣ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ।

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਕਾ ਜਿਨੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਨ ਤੁਲਿ ਕਿਰਿਆ ਹਰਿ ਸਰਬ ਪਾਪਾ ਹੰਤ ਜੀਉ ॥
କୌଣସି ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ କୌଣସି ଧର୍ମ-କର୍ମ ହରିନାମ ତୁଲ୍ୟ ନୁହେଁ, ସେ ସର୍ବପାପର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਜੀਉ ॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସ୍ମରଣ କରି ନିଜ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିବି ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ରହିବି||1||

ਸਲੋਕ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਉਦਮੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੋ ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਮਸਕਾਰ ॥
ସେହି ଅଗମ୍ୟ-ଅଗୋଚରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ପ୍ରଣାମ ଅଟେ।

ਕਥਨੀ ਸਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਸੀ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୁଁ ସେହି କଥା କହିଥାଏ, ଯାହା ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଆଧାର ଅଟେ||1||

ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਸਾਜਨ ਪਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਸਿਮਰਿ ਅਨੰਤ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କର ଆଉ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର।

ਸੂਕੇ ਤੇ ਹਰਿਆ ਥੀਆ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਭਗਵੰਤ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବନ୍ତଙ୍କ ଜପ କରିଲେ ନୀରସ ଜୀବନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ||2||

ଛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਰੁਤਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹ ਚੇਤੁ ਵੈਸਾਖ ਸੁਖ ਮਾਸੁ ਜੀਉ ॥
ବସନ୍ତ ଋତୁ ଆନନ୍ଦମୟ ବନିଯାଏ ଏବଂ ଚୈତ୍ର-ବୈଶାଖ ମାସ ସୁଖଦାୟକ ବନିଯାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਹੁ ਮਿਲਿਆ ਮਉਲਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਸੁ ਜੀਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନ-ତନ ଏବଂ ଜୀବନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਘਰਿ ਨਾਹੁ ਨਿਹਚਲੁ ਅਨਦੁ ਸਖੀਏ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਿਆ ॥
ହେ ସଖୀ! ଅବିନାଶୀ ପତି-ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੁੰਦਰੁ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬੇਤਾ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਅਮੁਲਿਆ ॥
ସେହି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ବଡ ସୁନ୍ଦର, ଚତୁର, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି।

ਵਡਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਦੁਖੁ ਗਵਾਇਆ ਭਈ ਪੂਰਨ ਆਸ ਜੀਉ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ, ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੇਰੀ ਮਿਟੀ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਜੀਉ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସି ମୋର ଯମର ପୀଡା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਸਲੋਕ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬਿਨੁ ਭ੍ਰਮਿ ਮੁਈ ਕਰਤੀ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ॥
ସାଧୁ ସଙ୍ଗତି ବିନା ଭ୍ରମରେ ଫସି ଅନେକ କର୍ମ କରି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସାରା ଜୀବନ ବରବାଦ କରିଥାଏ।

ਕੋਮਲ ਬੰਧਨ ਬਾਧੀਆ ਨਾਨਕ ਕਰਮਹਿ ਲੇਖ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ବ କର୍ମ-ଲେଖା ଅନୁସାରେ ମାୟା ତାହାକୁ ନିଜ ମୋହର କୋମଳ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଛି||1||

ਜੋ ਭਾਣੇ ਸੇ ਮੇਲਿਆ ਵਿਛੋੜੇ ਭੀ ਆਪਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚ୍ଛେଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਾ ਕਾ ਵਡ ਪਰਤਾਪੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ, ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯାହାର ବଡ ପ୍ରତାପ ଅଛି||2||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਗ੍ਰੀਖਮ ਰੁਤਿ ਅਤਿ ਗਾਖੜੀ ਜੇਠ ਅਖਾੜੈ ਘਾਮ ਜੀਉ ॥
ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଋତୁ ବଡ କଠିନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଜ୍ୟଷ୍ଠ-ଅଷାଢ ମାସରେ ବହୁତ ଗରମ ହୋଇଥାଏ।

ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਛੋਹੁ ਦੁਹਾਗਣੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਕਰੀ ਰਾਮ ਜੀਉ ॥
ଦୁହାଗିନୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରେମର ବିଚ୍ଛେଦ ଦୁଃଖୀ କରାଇଥାଏ, କାରଣ ରାମ ରୂପୀ ପତି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଦୃଷ୍ଟି କରେ ନାହିଁ।

ਨਹ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵੈ ਮਰਤ ਹਾਵੈ ਮਹਾ ਗਾਰਬਿ ਮੁਠੀਆ ॥
ତାହାକୁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ଦେଖାଯାନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ସେ ବହୁତ ବିଳାପ କରିଥାଏ। ତାହାର ଅହଂକାର ତାହାର ଜୀବନ ବରବାଦ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਜਲ ਬਾਝੁ ਮਛੁਲੀ ਤੜਫੜਾਵੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਰੁਠੀਆ ॥
ସେ ଜଳ ବିନା ମାଛ ଭଳି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମାୟା ସହିତ ମୋହ କାରଣରୁ ତାହାର ପତି ତାହା ପ୍ରତି ଅଭିମାନ କରିଥାଏ।

ਕਰਿ ਪਾਪ ਜੋਨੀ ਭੈ ਭੀਤ ਹੋਈ ਦੇਇ ਸਾਸਨ ਜਾਮ ਜੀਉ ॥
ସେ ପାପ କରି ଯୋନିରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଯମ ତାହାକୁ ପୀଡିତ କରିପାରେ ନାହିଁ,

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਓਟ ਤੇਰੀ ਰਾਖੁ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਜੀਉ ॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି, ମୋର ରକ୍ଷା କର ଆଉ ସବୁ କାମନା ପୁରା କର||3||

ਸਲੋਕ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਸਰਧਾ ਲਾਗੀ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮੈ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ମୋର ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ଯାଇଛି ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହି ହୁଏନାହିଁ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ମୋର ମନ-ତନରେ ବାସ କରିଛି||1||

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੀ ਸਾਜਨਹਿ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮੀਤ ॥
ମୋର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମିତ୍ର-ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ହାତରେ ଧରି ନେଇଛନ୍ତି।

ਚਰਨਹ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਲਈ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਹਿਤ ਚੀਤ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ବନି ମୋତେ ନିଜ ଚରଣର ଦାସୀ ବନାଇଛନ୍ତି ||2||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਰੁਤਿ ਬਰਸੁ ਸੁਹੇਲੀਆ ਸਾਵਣ ਭਾਦਵੇ ਆਨੰਦ ਜੀਉ ॥
ବର୍ଷା ଋତୁ ବଡ ସୁଖଦାୟକ ଅଟେ ଆଉ ଶ୍ରାବଣ-ଭାଦ୍ରବ ମାସରେ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਘਣ ਉਨਵਿ ਵੁਠੇ ਜਲ ਥਲ ਪੂਰਿਆ ਮਕਰੰਦ ਜੀਉ ॥
ମେଘ ବର୍ଷା କରି ସରୋବର ଓ ଭୂମିକୁ ସୁଗନ୍ଧିତ ଜଳରେ ଭରି ଦେଇଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਵ ਨਿਧਿ ਗ੍ਰਿਹ ਭਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଜଳ ଭଳି ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ନିଧି ଦେବା ବାଲା ହରି-ନାମ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ-ଘର ଭରି ଯାଇଛି।

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕੁਲ ਸਮੂਹਾ ਸਭਿ ਤਰੇ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਜਾਗੇ ਨਹ ਛਿਦ੍ਰ ਲਾਗੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਸਦ ਬਖਸਿੰਦੁ ਜੀਉ ॥
ଯିଏ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ପାପ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ, କାରଣ କୃପାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଦା କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੰਤੁ ਪਾਇਆ ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਵੰਦੁ ਜੀਉ ॥੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ସେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ସଦା ତାହାଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛନ୍ତି ||4||

ਸਲੋਕ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਮੈ ਫਿਰਉ ਕਬ ਪੇਖਉ ਗੋਪਾਲ ॥
ମୁଁ ସେହି ଆଶା ଓ ଲାଳସାରେ ବୁଲୁଅଛି ଯେ କେବେ ପରମାତ୍ମା ମୋତେ ଦର୍ଶନ ଦେବେ।

ਹੈ ਕੋਈ ਸਾਜਨੁ ਸੰਤ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਣਹਾਰ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କେହି ଏପରି ସନ୍ଥ ଅଛନ୍ତି କି ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇ ପାରିବେ||1||

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਊਪਜੈ ਤਿਲੁ ਪਲੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁ-ମିଳନ ବିନା ମନରେ ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ।

ਹਰਿ ਸਾਧਹ ਸਰਣਾਗਤੀ ਨਾਨਕ ਆਸ ਪੁਜਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆଶା ପୁରା ହୋଇଥାଏ||2||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਰੁਤਿ ਸਰਦ ਅਡੰਬਰੋ ਅਸੁ ਕਤਕੇ ਹਰਿ ਪਿਆਸ ਜੀਉ ॥
ଆଶ୍ୱିନ ଏବଂ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ଶରଦ ଋତୁ ଆଗମନ ହୋଇଥାଏ, ମନରେ ହରି-ମିଳନର ଲାଳସା ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਖੋਜੰਤੀ ਦਰਸਨੁ ਫਿਰਤ ਕਬ ਮਿਲੀਐ ਗੁਣਤਾਸ ਜੀਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଖୋଜି ଖୋଜି ବୁଲୁଅଛି ଯେ କେବେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମା ମିଳିବେ।

ਬਿਨੁ ਕੰਤ ਪਿਆਰੇ ਨਹ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ਹਾਰ ਕੰਙਣ ਧ੍ਰਿਗੁ ਬਨਾ ॥
ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସାରା ସୁଖ ଫିକା ଅଟେ ଏବଂ ସବୁ ଅଳଙ୍କାର ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਸੁੰਦਰਿ ਸੁਜਾਣਿ ਚਤੁਰਿ ਬੇਤੀ ਸਾਸ ਬਿਨੁ ਜੈਸੇ ਤਨਾ ॥
ସୁନ୍ଦର, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ଚତୁର ପ୍ରଭୁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଏପରି ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେପରି ଶ୍ୱାସ ବିନା ମୃତକ ହୋଇଥାଏ।

ਈਤ ਉਤ ਦਹ ਦਿਸ ਅਲੋਕਨ ਮਨਿ ਮਿਲਨ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਸ ਜੀਉ ॥
ମୋର ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ହିଁ ଲାଳସା ଅଛି, ମୁଁ ଦଶ ଦିଗରେ ଦେଖୁଅଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਧਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸ ਜੀਉ ॥੫॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱର! ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଅ||5||

ਸਲੋਕ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਜਲਨਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਭਏ ਮਨਿ ਤਨਿ ਉਪਜੀ ਸਾਂਤਿ ॥
ମନ-ତନରେ ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ହୃଦୟ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਮਿਲੇ ਦੁਤੀਆ ਬਿਨਸੀ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୈତ୍ୟଭାବ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତି ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ସାଧ ପଠାଏ ଆପି ହରି ହମ ତୁମ ତେ ନାହੀ ଦୂରି ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ସତ୍ୟ ବତାଇବା ପାଇଁ ସାଧୁଙ୍କୁ ସଂସାରକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେ ତୁମ ଠାରୁ ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି।

ନାନକ ଭ୍ରମ ଭै ମିଟି ଗଏ ରମଣ ରାମ ଭରପୂରି ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ସବୁ ଭ୍ରମ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏକ ରାଗ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରମଣ କରିଥାଏ||2||

ଛੰତ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ରୁତି ସିସੀਅର ସୀତଲ ହରି ପ୍ରଗଟे ମଂଘର ପୋହି ଜੀଉ ॥
ମାର୍ଗଶିର ଏବଂ ପୌଷ ମାସରେ ଶୀତଳ ଶିଶିର ଋତୁ ଆସି ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ଜଲନି ବୁଝी ଦରସୁ ପାਇଆ ବିନସे ମਾਇଆ ଧ୍ରୋହ ଜੀଉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମାୟାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସଭି କାମ ପୁରେ ମିଲି ହଜୁରେ ହରି ଚରଣ ସେਵକି ସେਵିଆ ॥
ସେବକ ହରି-ଚରଣର ସେବା କରିଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ହାର ଡୋର ସୀଗାର ସଭି ରସ ଗୁଣ ଗାଉ ଅଲଖ ଅਭେਵିଆ ॥
ସମସ୍ତେ ହାର ଶୃଙ୍ଗାର ସହିତ ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ରହସ୍ୟାତୀତ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ।

ଭାଉ ଭଗତି ଗୋਵିଂଦ ବାଂଛତ ଜମୁ ନ ସାକै ଜୋହି ଜੀଉ ॥
ଯିଏ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ସହିତ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ କାମନା କରିଥାଏ, ଯମ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଏନାହିଁ।

ବିନવଂତି ନାନକ ପ୍ରଭି ଆପି ମେଲी ତହ ନ ପ୍ରेମ ବିଛୋହ ଜੀଉ ॥୬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରଭୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରେମ ବିୟୋଗ ହୁଏନାହିଁ||6||

ସଲୋକ ॥

ହରି ଧନୁ ପାਇଆ ସୋହାଗଣी ଡୋଲତ ନାହੀ ଚीତ ॥
ଯେଉଁ ସୁହାଗିନୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାର ମନ କେବେ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸੰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਨਾਨਕਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਪ੍ਰਭ ਮੀਤ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ ମିତ୍ର-ପ୍ରଭୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି ||1||

ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਅਨੰਦ ਕੋਡ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੰਗਿ ਬਨੇ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଆନନ୍ଦ, ବିନୋଦ ଏବଂ ସଙ୍ଗୀତ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ।

ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਭਨੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମର ଜପ କରି ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਹਿਮਕਰ ਰੁਤਿ ਮਨਿ ਭਾਵਤੀ ਮਾਘੁ ਫਗਣੁ ਗੁਣਵੰਤ ਜੀਉ ॥
ହେମନ୍ତ ଋତୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ମାଘ-ଫାଲ୍‌ଗୁନ ମାସ ବଡ ଗୁଣବାନ ଅଟେ।

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਗਾਉ ਮੰਗਲੋ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਏ ਹਰਿ ਕੰਤ ਜੀਉ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ, ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ-ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର।

ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲ ਆਏ ਮਨਿ ਧਿਆਏ ਸੇਜ ਸੁੰਦਰਿ ਸੋਹੀਆ ॥
ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ ଆଉ ହୃଦୟ-ଘରେ ପ୍ରଭୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏବଂ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଜ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਭਏ ਹਰਿਆ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨ ਮੋਹੀਆ ॥
ବନ, ତରୁଣ ଏବଂ ତିନିଲୋକ ସବୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି

ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਇਛ ਪੁੰਨੀ ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ਜੀਉ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ମୋର କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ-ମନ୍ତ୍ର ହିଁ ଜପ କରିଛି।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਕਰਹੁ ਰਲੀਆ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕੰਤ ਜੀਉ ॥੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର, କାରଣ ଶ୍ରୀଧର ହରି ରୂପୀ ପତି ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||7||

ਸਲੋਕ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਕੇ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰ ॥
ସନ୍ଥ ହିଁ ଜୀବର ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਭ ਤੇ ਊਚੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਿਆਰ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପ୍ରଭ-ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାନାଯାଏ||1||

ਜਿਨ ਜਾਨਿਆ ਸੇਈ ਤਰੇ ਸੇ ਸੂਰੇ ਸੇ ਬੀਰ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି, ସେ ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ହିଁ ସୁରବୀର ଏବଂ ପରାକ୍ରମୀ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਉਤਰੇ ਤੀਰ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଏ, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କରି ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਛੰਤੁ ॥
ଛନ୍ଦ॥

ਚਰਣ ਬਿਰਾਜਿਤ ਸਭ ਊਪਰੇ ਮਿਟਿਆ ਸਗਲ ਕਲੇਸੁ ਜੀਉ ॥
ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣ ବିରାଜମାନ ଅଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସାରା ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਦੁਖ ਹਰੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕੀਆ ਪਰਵੇਸੁ ਜੀਉ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିର ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਮਾਤੇ ਤਿਲੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬੀਸਰੈ ॥
ସେ ହରି-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ।

ਤਜਿ ਆਪੁ ਸਰਣੀ ਪਰੇ ਚਰਨੀ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥
ସେ ନିଜ ଅହଂତ୍ୱ ତ୍ୟାଗ କରି ସର୍ବ ଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି।

ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਕਉ ਆਦੇਸੁ ਜੀਉ ॥
ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର, ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ, ସ୍ୱାମୀ, ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ସେହି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କୁ ଆମର ଶତ ଶତ ନମନ ଅଟେ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਇਆ ਧਾਰਹੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੋ ਇਕ ਵੇਸੁ ਜੀਉ ॥੮॥੧॥੬॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କର, ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତରରେ ଏକ ତୋର ହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି। ||8||1||6||8||

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰੁ
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ଦକ୍ଷିଣୀ ଓଁ-କାର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥
ଓଁ-କାରରୁ ବ୍ରହ୍ମର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି,

ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ ॥
ଯିଏ ଚିତ୍ତରେ ଓଁ-କାରକୁ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛି,

ਓਅੰਕਾਰਿ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ ॥
ଅନେକ ପର୍ବତ ଏବଂ ଜୀଉଗ ଓଁ-କାରରୁ ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛି ଏବଂ

ਓਅੰਕਾਰਿ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥
ଓଁ-କାର ବେଦର ସୃଷ୍ଟି କରିଛି।

ଓਅੰਕਾਰਿ ਸਬਦਿ ਉਧਰੇ ॥
ଓঁ-କାର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ଓਅੰਕਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੇ ॥
ଓঁ-କାର ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁମୁଖୀ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଓਨਮ ਅਖਰ ਸੁਣਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
'ଓঁ' ଅକ୍ଷରର ବିଚାର ଶୁଣ;

ଓਨਮ ਅਖਰੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥੧॥
ଓঁ ଅକ୍ଷର ପୃଥିବୀ, ଆକାଶ ଓ ପାତାଳ ତିନି ଲୋକର ସାର ଅଟେ||1||

ਸੁਣਿ ਪਾਡੇ ਕਿਆ ਲਿਖਹੁ ਜੰਜਾਲਾ ॥
ହେ ପାଣ୍ଡେ! ଟିକିଏ ଶୁଣ; କାହିଁକି ଜଞ୍ଜାଳରେ ଫସିବା ବାଲା କଥା ଲେଖୁଛ।

ਲਿਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੋਪਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ରାମନାମ ଲେଖ॥1॥ରୁହ॥

ਸਸੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਸਹਜਿ ਉਪਾਇਆ ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਇਕ ਜੋਤੀ ॥
ସ- ସମସ୍ତ ଜଗତକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ତିନି ଲୋକରେ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ରହିଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਚੁਣਿ ਲੈ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ॥
ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏହି ନାମ ରୂପୀ ମାଣିକ୍ୟ ଓ ମୋତିକୁ ଚୟନ କରିବା ଉଚିତ।

ਸਮਝੈ ਸੂਝੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬੂਝੈ ਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸਾਚਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବାରମ୍ବାର ବାଣୀ ପଢି ତାହାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ, ସେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଏ ଯେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମ-ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖੈ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜਗੁ ਕਾਚਾ ॥੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ସତ୍ୟର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି, ସତ୍ୟ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ନାଶବାନ ଅଟେ||2||

ਧਧੈ ਧਰਮੁ ਧਰੇ ਧਰਮਾ ਪੁਰਿ ਗੁਣਕਾਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥
ଧ- ଧର୍ମର ନଗରୀ ସତସଙ୍ଗରେ ହିଁ ଜୀବ ଧର୍ମକୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ଏହା ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୁଣକାରୀ ଅଟେ ଆଉ ମନ ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ ବନି ରହିଥାଏ।

ਧਧੈ ਧੂਲਿ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਕੰਚਨ ਭਏ ਮਨੂਰਾ ॥
ଯାହାର ମୁଖ ମସ୍ତକ ଉପରେ ସନ୍ଥ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ପଡିଥାଏ, ତାହାର ପଥର ଭଳି ମନ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବନିଯାଏ।

ਧਨੁ ਧਰਣੀਧਰੁ ਆਪਿ ਅਜੋਨੀ ਤੋਲਿ ਬੋਲਿ ਸਚੁ ਪੂਰਾ ॥
ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥੩॥
ସେହି କର୍ତ୍ତା-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗତି ସେହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ସୁରବୀର ଗୁରୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି||3||

ਛਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ଜୀବ ନିଜ ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ ଆଉ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷକୁ ଖାଇ ଗର୍ବରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਰਸੁ ਗੀਤ ਬਾਦ ਨਹੀ ਭਾਵੈ ਸੁਣੀਐ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀର କୀର୍ତ୍ତନର ଆନନ୍ଦ ଆସେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଏହି ଭଳି ସେ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ସତ୍ୟ ହରାଇ ଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਸਚੁ ਕਹਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲਹਿਆ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਚੁ ਸੁਖਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ସତ୍ୟର ଉପଦେଶ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି, ସେ ନାମାମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଆଉ ତାହାର ମନ-ତନକୁ ସତ୍ୟ ହିଁ ସୁଖଦ ଲାଗିଥାଏ।

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ ॥੪॥
ପରମାତ୍ମା ହି ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମର ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମାମୃତ ପାନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||

ਏਕੋ ਏਕੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਵਿਆਪੈ ॥
ସମସ୍ତେ କହନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜୀବ ଅଭିମାନ ଓ ଗର୍ବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਇਉ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਸਿਞਾਪੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ତର୍ମନ ଓ ବାହାରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଜାଣିନିଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ ਏਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਬਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମା ଆମର ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଦୂର ଭାବ ନାହିଁ, ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ନିବାସ ଥାଏ।

ਏਕੰਕਾਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਸਮਾਈ ॥੫॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ଓଁ-କାରର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଛି, ଅନ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ, ହେ ନାନକ! ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି||5||

ਇਸੁ ਕਰਤੇ ਕਉ ਕਿਉ ਗਹਿ ਰਾਖਉ ਅਫਰਿਓ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥
ହେ 'ପଣ୍ଡିତ, ଏହି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କିପରି ମନରେ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇପାରିବ? ତାଙ୍କୁ ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଗୁଣଗୁଡିକ ଆକଳନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ |

ਮਾਇਆ ਕੇ ਦੇਵਾਨੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਝੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ ॥
ହେ ମାୟାରେ ମତୁଆଲା ପ୍ରାଣୀ! ମାୟା ମୋର ମୁଖରେ ମିଥ୍ୟା ରୂପୀ ଜଡିବୁଟି ଢାଳି ଦେଇଛି।

ਲਬਿ ਲੋਭਿ ਮੁਹਤਾਜਿ ਵਿਗੁਤੇ ਇਬ ਤਬ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਈ ॥
ଲାଳସା ଏବଂ ଲୋଭରେ ଫସି ଜୀବ ଆବଶ୍ୟକତା ମୋହରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਏਕੁ ਸਰੇਵੈ ਤਾ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਵੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥੬॥
ଯଦି ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ବନ୍ଦନା କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ଗତିର ଅନୁମାନ ଲଗା ଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇ ପାରିବ ॥6॥

ਏਕੁ ਅਚਾਰੁ ਰੰਗੁ ਇਕੁ ਰੂਪੁ ॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଆଚାର, ରୂପ ରଙ୍ଗରେ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਅਸਰੂਪੁ ॥
ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନିରେ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਏਕੋ ਭਵਰੁ ਭਵੈ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥
ତିନି ଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରଭୁ ଜୀବ ରୂପୀ ଭଅଁର ବନାଇ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਏਕੋ ਬੁਝੈ ਸੁਝੈ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝିବା ବାଲା ହିଁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାନ୍ତି।

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਲੇ ਸਮਸਰਿ ਰਹੈ ॥
ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନକୁ ହାସଲ କରିବା ବାଲା ଦୁଃଖ-ସୁଖରେ ଅବିଚଳିତ ରହିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਲਹੈ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ସେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥੭॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ନିଜ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ॥7॥

ਊਰਮ ਧੂਰਮ ਜੋਤਿ ਉਜਾਲਾ ॥
ଧରିତ୍ରୀ ଏବଂ ଆକାଶରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର ହିଁ ଔଜଲ୍ଲ୍ଯ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ତୀନਿ ਭਵਣ ਮਹਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ତିନି ଲୋକରେ ଜଗଦ୍‌ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି।

ਊਗਵਿਆ ਅਸਰੂਪੁ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪੁਨੈ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଭକ୍ତକୁ ନିଜ ସ୍ୱରୁପର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ କୃପା କରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହୃଦୟ ଘରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਊਨਵਿ ਬਰਸੈ ਨੀਝਰ ਧਾਰਾ ॥ ਊਤਮ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପାରୁ ଅମୃତ ରସର ଧାରା ଜିହ୍ୱାରେ ପଡିଥାଏ। ତାହାଙ୍କ ଉତ୍ତମ ଶବ୍ଦ ମାନବ-ଜୀବନକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଏ।

ਇਸੁ ਏਕੇ ਕਾ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭେଦକୁ ଜାଣିଥାଏ,

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਦੇਉ ॥੮॥
ତାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଯେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେବ ଅଟନ୍ତି॥୪॥

ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ନାମ ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ବିକାର ରୂପୀ ଅସୁରର ସଂହାର ହୋଇଥାଏ।

ਊਚਉ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੈ ॥
ଯିଏ ଉଚ୍ଚ ଦୃଷ୍ଟି କରି ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਊਪਰਿ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥
ତାହାକୁ ତିନି ଲୋକ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਥੈ ਸੁਣੈ ਸੋਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଲୀଳାର କଥନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶୁଣିଥାନ୍ତି।

ଓਹੁ ਬਿਧਾਤਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਦੇਇ ॥
ସେ ହିଁ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ମନ-ତନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଓਹੁ ਬਿਧਾਤਾ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸੋਇ ॥
ମନ ଓ ମୁଖରେ ସେହି ବିଧାତା ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଜଗତର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପ୍ରଭୁନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ହୋଇଥାଏ||9||

ਰਾਜਨ ਰਾਮ ਰਵੈ ਹਿਤਕਾਰਿ ॥
ଯେଉଁ ହିତକାରୀ ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ,

ਰਣ ਮਹਿ ਲੂਝੈ ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ ॥
ସେ ମନକୁ ହତ୍ୟା କରି ଜଗତ ରୂପୀ ରଣଭୂମିରେ ସଂଗ୍ରାମ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥
ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤਾ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ତିନି ଲୋକ ଓ ଚାରି ଯୁଗରେ ଲୋକପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ ॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବୁଝିନିଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ହୋଇଯାଏ।

ਅਤਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੀਝਸਿ ਦੇਹਾ ॥
ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ଶରୀର ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਰਹਸੀ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਇਕ ਭਾਇ ॥
ଏକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବନା ସହିତ ରାମ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਸਾਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧੦॥
ତାହାର ଅନ୍ତରରେ ଶବ୍ଦ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ||10||

ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਰਹਣੁ ਨਹੀ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ମନରେ ରୋଷ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ନାମାମୃତକୁ ପାନ କରିବା ଉଚିତ, କାରଣ କେହି ମଧ୍ୟ ଏହି ସଂସାରରେ ରହିବେ ନାହିଁ।

ਰਾਜੇ ਰਾਇ ਰੰਕ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ਆਇ ਜਾਇ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ॥
ରାଜା, ମହାରାଜା ଏବଂ ଭିକାରି କେହି ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ରହିବେ ନାହିଁ ଆଉ ଚାରି ଯୁଗରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି।

ਰਹਣ ਕਹਣ ਤੇ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬਿਨੰਤੀ ॥
'ମୁଁ ଏଠାରେ ସଦା ରହିବି' କହିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ କେହି ରହନ୍ତି ନାହିଁ, ପୁଣି ମୁଁ କାହା ପାଖରେ ବିନତି କରିବି?

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਰੋਧਰੁ ਗੁਰੁ ਦੇਵੈ ਪਤਿ ਮਤੀ ॥੧੧॥
ରାମନାମ ଏକ ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ଜୀବର ଉଦ୍ଧାରକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦେଇଥାନ୍ତି||11||

ਲਾਜ ਮਰੰਤੀ ਮਰ�ि ਗਈ ਘੂਘਟੁ ਖੋਲਿ ਚਲੀ ॥
ଲୋକ ଲଜ୍ଜାରେ ମାରିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଲଜ୍ଜା ହିଁ ଚାଲି ଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଓଢଣୀ ଖୋଲି ଚାଲିଥାଏ।

ਸਾਸੁ ਦਿਵਾਨੀ ਬਾਵਰੀ ਸਿਰ ਤੇ ਸੰਕ ਟਲੀ ॥
ତାହାର ଅବିଦ୍ୟା ରୂପୀ ଶାଶୁ ମାୟା ବାଉଳା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମସ୍ତକରୁ, ମାୟା ରୂପୀ ଶାଶୁର ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰੇਮਿ ਬੁਲਾਈ ਰਲੀ ਸਿਉ ਮਨ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਅਨੰਦੁ ॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମ ଓ ଇଚ୍ଛାରେ ନି ପାଖକୁ ବୋଲାଇଛନ୍ତି, ତାହାର ମନରେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਲਾਲਿ ਰਤੀ ਲਾਲੀ ਭਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਈ ਨਿਚਿੰਦੁ ॥੧੨॥
ସେ ନିଜ ଲାଲ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି , ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଚେହେରାରେ ଲାଲ ଆସି ଯାଇଛି||12||

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਜਪਿ ਸਾਰੁ ॥
ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନର ଜପ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଲାଭ ଅଟେ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਬੁਰਾ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ଲାଳସା, ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାର,

ਲਾੜੀ ਚਾੜੀ ਲਾਇਤਬਾਰੁ ॥
ନିନ୍ଦା, ଖୋସାମତ, ଅପବାଦ ସବୁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ।

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥
ଏହି ମନ୍ଦ ଅଭ୍ୟାସ କାରଣରୁ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଅନ୍ଧ, ମୂର୍ଖ ଏବଂ ବୋକା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਲਾਹੇ ਕਾਰਣਿ ਆਇਆ ਜਗਿ ॥
ଜୀବ ଜଗତରେ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲା,

ਹੋਇ ਮਜੂਰੁ ਗਇਆ ਠਗਾਇ ਠਗਿ ॥
ପରନ୍ତୁ ମାୟାର ମଜଦୁର ବନି ମାୟା ଦ୍ୱାରା ଠକି ହୋଇ ଜଗତରୁ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରି ଯାଇଥାଏ।

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਪੂੰਜੀ ਵੇਸਾਹੁ ॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ଲାଭ କେବଳ ପ୍ରଭୁନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਪਤਿ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥੧੩॥
ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||13||

ਆਇ ਵਿਗੁਤਾ ਜਗੁ ਜਮ ਪੰਥੁ ॥
ଜଗତରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଜୀବ ଯମର ମାର୍ଗରେ ପଡି ବରବାଦ ହେଉଅଛି ଆଉ

ਆਈ ਨ ਮੇਟਣ ਕੋ ਸਮਰਥੁ ॥
ମୋହ-ମାୟାର ନାଶ କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ହେଉନାହିଁ।

ਆਥਿ ਸੈਲ ਨੀਚ ਘਰਿ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ନୀଚ ବ୍ୟକ୍ତି ଘରେ ବହୁତ ସାରା ଧନ ଥାଏ,

ਆਥਿ ਦੇਖਿ ਨਿਵੈ ਜਿਸੁ ਦੋਇ ॥
ଅମିର-ଗରିବ ତାହା ପାଖରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ପ୍ରଣାମ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਮੁਗਧੁ ਸਿਆਨਾ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ବେସୁମାର ଧନ ଥାଏ, ସେହି ମୂର୍ଖକୁ ମଧ୍ୟ ଚତୁର ମାନାଯାଏ।

ਭਗਤਿ ਬਿਹੂਨਾ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥
ଭକ୍ତିବିହୀନ ହୋଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ବାଉଳା ବନି ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥
ପରନ୍ତୁ ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੧੪॥
ସେ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ମନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ||14||

ଜୁਗਿ ଜੁਗਿ ਥਾਪਿ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ସଂସାରକୁ ବନାଇବା ବାଲା ଇଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି, ଶତ୍ରୁ ରହିତ ଅଟନ୍ତି,

ਜਨਮਿ ਮਰਣਿ ਨਹੀ ਧੰਧਾ ਧੈਰੁ ॥
ସେ ହିଁ ପ୍ରେମ-ସ୍ୱରୂପ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ରହିତ ଆଉ ଦୁନିଆର ଧନ୍ଦାରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥
ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ, ତାହା ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ।

ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਆਪੇ ਘਟ ਥਾਪਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି।

ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ ਧੰਧੈ ਲੋਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଗୋଚର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବିଭିନ୍ନ କାୟାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਜਗਜੀਵਨੁ ਸੋਈ ॥
ଯୋଗର ଯୁକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ଜଗତର ଜୀବନ ସେହି ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਿ ਆਚਾਰੁ ਸਚੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ଭକ୍ତିର ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਮੁਕਤਿ ਕਿਵ ਹੋਈ ॥੧੫॥
ପରନ୍ତୁ ନାମବିହୀନ ଜୀବର ମୁକ୍ତି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ||15||

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਵੇਰੋਧੁ ਸਰੀਰ ॥
ନାମ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ନିଜ ଶରୀର ସହିତ ବିରୋଧ କରିବା ଭଳି ଅଟେ।

ਕਿਉ ਨ ਮਿਲਹਿ ਕਾਟਹਿ ਮਨ ਪੀਰ ॥
ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ କାହିଁକି ମିଳନ କରୁ ନାହୁଁ? ତାହା ତୋର ମନର ପୀଡା ଦୂର କରିଦେବେ।

ਵਾਟ ਵਟਾਊ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ ପଥିକ ବାରମ୍ବାର ଜଗତ ରୂପୀ ପଥରେ ଆସିଥାଏ ଓ ଯାଇଥାଏ।

ਕਿਆ ਲੇ ਆਇਆ ਕਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ସେ କଣ ନେଇ ଜଗତକୁ ଆସିଛି ଏବଂ କଣ ଲାଭ ପାଇ ଯାଉଛି।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਤੋਟਾ ਸਭ ਥਾਇ ॥
ନାମ ବିନା ସବୁ ସ୍ଥାନରେ କ୍ଷତି ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਜਾ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥
ତାହାକୁ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ସେତେବେଳେ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਣਜੈ ਵਾਪਾਰੀ ॥
ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାରୀ ପ୍ରଭୁନାମର ହିଁ ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ,

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੈਸੀ ਪਤਿ ਸਾਰੀ ॥੧੬॥
ପୁଣି ନାମ ବିନା ଜୀବ କିପରି ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ? ||16||

ਗੁਣ ਵੀਚਾਰੇ ਗਿਆਨੀ ਸੋਇ ॥
ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପରମ ସତ୍ୟର ଗୁଣର ବିଚାର କରିଥାଏ।

ਗੁਣ ਮਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଗୁଣରେ ହିଁ ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਣਦਾਤਾ ਵਿਰਲਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ସଂସାରରେ କେହି ବିରଳ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଛି ଯିଏ ଗୁଣର ଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଚ୍ଚା ନାମ-ସ୍ମରଣ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥
ଅଗମ୍ୟ, ମନ-ବାଣୀର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ତା ମିଲୀଐ ଜା ଲଏ ମିଲାଇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସେତେବେଳେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜୀବକୁ ବିଲୀନ କରିନିଅନ୍ତି।

ଗୁଣਵੰତੀ ଗୁଣ ସାରେ ନୀତ ॥
ଗୁଣବାନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ନାନକ ଗୁରମତି ମିଲୀଐ ମୀତ ॥୧୭॥
ହେ ନାନକ! ମିତ୍ର-ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି||17||

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ କାਇਆ କଉ ଗାਲै ॥
କାମ-କ୍ରୋଧ ଶରୀରକୁ ଏପରି ଧକ୍କା ଦେଇଥାନ୍ତି,

ଜିଉ କੰਚନ ସୋହାଗା ଢାਲै ॥
ଯେପରି ବୋରାକ୍ସ ଗୁଣ୍ଡ ସୁନାକୁ କୋମଳ କରିଦିଏ।

କସି କସਵਟੀ ସହै ସୁ ତାଉ ॥
ପ୍ରଥମରେ କଷଟି ପଥରରେ ସୁନାକୁ ରଗଡା ଯାଇଥାଏ ଆଉ ଅଗ୍ନିର ତାପ ସହ୍ୟ କରିଥାଏ।

ନਦରି ସରାଫ ਵੰନୀ ସଚੜାଉ ॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ, ତାହା ସୁନାରୀ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ଜଗତୁ ପସୁ ଅହଂ କାଲୁ କସାଈ ॥
ଏହି ଜଗତ ପଶୁ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ଅଭିମାନ ରୂପୀ କାଳ କଂସେଇ ଅଟେ।

କରି କରତै କରਣी କରି ପାଈ ॥
ପରମାତ୍ମା ଜୀବକୁ ଜାତ କରି କର୍ମାନୁସାରେ ତାହାର ଭାଗ୍ୟ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ଯିଏ ଯେପରି କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ଜିନਿ କୀତୀ ତିନਿ କୀମତਿ ପାଈ ॥
ଯିଏ ଜଗତ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି।

ହୋର କିଆ କହୀଐ କିଛୁ କହਣୁ ନ ଜାଈ ॥୧୮॥
ଆଉ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ? କିଛି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||18||

ଖୋଜତ ଖୋଜତ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ପୀଆ ॥
ଯିଏ ଖୋଜି ଖୋଜି ନାମାମୃତ ପାନ କରିଛି,

ਖਿਮਾ ਗਹੀ ਮਨੁ ਸਤਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥
ସେ କ୍ଷମା-ଭାବନା ଗ୍ରହଣ କରି ମନ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਖਰਾ ਖਰਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବା ଭଲ କହିଥାନ୍ତି,

ਖਰਾ ਰਤਨੁ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੋਇ ॥
ଚାରିଯୁଗରେ ସେ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ରତ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਖਾਤ ਪੀਅੰਤ ਮੂਏ ਨਹੀ ਜਾਨਿਆ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝି ନାହିଁ, ସେ ଖାଇବା-ପିଇବାରେ ହିଁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਮੂਏ ਜਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਅਸਥਿਰੁ ਚੀਤੁ ਮਰਨਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ଯାହାର ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ, ଯାହାର ମନ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ସହମତ ହୋଇଯାଏ,

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥੧੯॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାକୁ ହିଁ ନାମର ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ||19||

ਗਗਨ ਗੰਭੀਰੁ ਗਗਨੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ଗଗନ ଭଳି ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିବାସ ଗଗନ ରୂପୀ ହୃଦୟରେ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਗਇਆ ਨ ਆਵੈ ਆਇ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଏପରି ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ। ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାର ଲଗ୍ନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ।

ਗਗਨੁ ਅਗੰਮੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ ॥
ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଈଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଆନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି।

ਅਸਥਿਰੁ ਚੀਤੁ ਸਮਾਧਿ ਸਗੋਨੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ ਫਿਰਿ ਪਵਹਿ ਨ ਜੂਨੀ ॥
ହରି-ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ପୁନଃ ଯୋନିରେ ପଡେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ਹੋਰ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨੀ ॥੨੦॥
ଗୁରୁମତ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଏ, ଆଉ ସବୁକିଛି ନାମବିହୀନ ଅଟେ||20||

ਘਰ ਦਰ ਫਿਰਿ ਥਾਕੀ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥
ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ଦ୍ୱାରା ସମ୍ବୋଧନ କରାଯାଏ ଯେ ମୁଁ ଅନେକ ଘର-ଦ୍ୱାର ବୁଲି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଥକି ଯାଇଛି।

ਜਾਤਿ ਅਸੰਖ ਅੰਤ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ॥
ମୋର ଜନ୍ମର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ, ଅସଂଖ୍ୟ ଯୋନିରେ ଆସିଥାଏ।

ਕੇਤੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਧੀਆ ॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ମୋର ଅସଂଖ୍ୟ ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର-ପୁତ୍ରୀ ଥିଲେ।

ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਫੁਨਿ ਹੂਆ ॥
ମୋର ଅସଂଖ୍ୟ ଗୁରୁ ଓ ଅସଂଖ୍ୟ ଚେଲା ହୋଇଥିଲେ,

ਕਾਚੇ ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੂਆ ॥
କିନ୍ତୁ କଚା ଗୁରୁଙ୍କ କାରଣରୁ ମୋର ମୁକ୍ତି ହୋଇନାହିଁ।

ਕੇਤੀ ਨਾਰਿ ਵਰੁ ਏਕੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ଏହି କଥା ସର୍ବଦା ମନେ ରଖ ଯେ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସେହି ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଜୀବନ-ମରଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਦਹ ਦਿਸ ਢੂਢਿ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥
ଦଶ ଦିଗରେ ଖୋଜି ଖୋଜି ମୁଁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ହିଁ ପାଇଛି।

ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥੨੧॥
ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମିଳନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏହି ମିଳନ ସଦଗୁରୁ କରାଇଛନ୍ତି||21||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਵੈ ਤੋਲੈ ॥
ସେ ହିଁ ପରଖ କରିଥାନ୍ତି ଓ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਨਿਸੰਗੁ ॥
ସେ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਪਰਹਰਿ ਮੈਲੁ ਜਲਾਇ ਕਲੰਕੁ ॥
ମନର ମଇଳା ଦୂର କରି କଳଙ୍କକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଶବ୍ଦ ବେଦର ଜ୍ଞାନ ଓ ଚିନ୍ତନ ଅଟେ ଆଉ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਜਨੁ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ ॥
ଏହା ଶୁଭ ଆଚରଣ-ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଶବ୍ଦ ଅମୃତମୟ ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥੨੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||22||

ਚੰਚਲੁ ਚੀਤੁ ਨ ਰਹਈ ਠਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଚଞ୍ଚଳ ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਚੋਰੀ ਮਿਰਗੁ ਅੰਗੂਰੀ ਖਾਇ ॥
ମନ ରୂପୀ ମୃଗ ଚୋରେଇ ଚୋରେଇ ବିକାର ରୂପୀ ଅଙ୍ଗୁର ଖାଇଥାଏ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਉਰ ਧਾਰੇ ਚੀਤ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ଦେଇଛି,

ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ ਚੇਤਨੁ ਨਿਤ ਨੀਤ ॥
ସେ ହିଁ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਚਿੰਤਤ ਹੀ ਦੀਸੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ଦୁନିଆରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଚିନ୍ତିତ ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ,

ਚੇਤਹਿ ਏਕੁ ਤਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ପରନ୍ତୁ ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଏ।

ਚਿਤਿ ਵਸੈ ਰਾਚੈ ਹਰਿ ਨਾਇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମକୁ ଚିତ୍ତରେ ସ୍ଥାପନ କରିନିଏ ଆଉ ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥੨੩॥
ତାହାଙ୍କ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ଆଦରପୂର୍ବକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଇଥାଏ||23||

ਛੀਜੈ ਦੇਹ ਖੁਲੈ ਇਕ ਗੰਢਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣିର ଏକ ଗଣ୍ଠି ଖୋଲି ଯାଇଥାଏ, ଶରୀର ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਛੇਆ ਨਿਤ ਦੇਖਹੁ ਜਗਿ ਹੰਢਿ ॥
ଜଗତରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଦେଖ, ଏହା ନିତ୍ୟ ନାଶ ହେଉଛି।

ਧੂਪ ਛਾਵ ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯଦି ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଃଖ-ସୁଖକୁ ଏକାଭଳି ଭାବିଥାଏ,

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਆਣੈ ॥
ସେ ବନ୍ଧନକୁ କାଟି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਛਾਇਆ ਛੁਛੀ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਨਾ ॥
ଏହି ପ୍ରବଞ୍ଚକ ମାୟା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ କୁମାର୍ଗଗାମୀ କରିଛି।

ਲਿਖਿਆ ਕਿਰਤੁ ਧੁਰੇ ਪਰਵਾਨਾ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହା ଜୀବର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଛି।

ਛੀਜੈ ਜੋਬਨੁ ਜਰੂਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ॥ ਕਾਇਆ ਛੀਜੈ ਭਈ ਸਿਬਾਲੁ ॥੨੪॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ଯୌବନ ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିଥାଏ ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଚକ୍କର କାଟିଥାଏ, ପାଣି ଭଳି ତାହାର ଶରୀର ଏକ କ୍ଷଣରେ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଏ||24||

ਜਾਪੈ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥
ତିନିଲୋକରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବ୍ୟାପକ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ କେବଳ ସେ ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖੁ ॥
ହେ ଜଗତର ରଖୁଆଳ! ତୋତେ ଯେପରି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୁ ଜୀବକୁ ରଖୁ।

ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਦੇਵੈ ਪਤਿ ਸਾਖੁ ॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ହିଁ ଯଶ ମାଗିଥାଏ, ତୁ ମୋତେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଉ।

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ॥
ଯଦି ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ସର୍ବଦା ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਤੁਝੈ ਸਮਾਵਾ ॥
ଯଦି ତୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଉ, ମୁଁ ତୋ' ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਪਉ ਜਗਦੀਸ ॥
ହେ ଜଗଦୀଶ! ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାଏ ଆଉ ତୋର ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਮਿਲੀਐ ਬੀਸ ਇਕੀਸ ॥੨੫॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ||25||

ਝਖਿ ਬੋਲਣੁ ਕਿਆ ਜਗ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ॥
ଜଗତରେ ବାଦ-ବିବାଦ କରିବାରେ କଣ ଅଭିପ୍ରାୟ ଥାଏ? ଏହା ବ୍ୟର୍ଥ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਝੂਰਿ ਮਰੈ ਦੇਖੈ ਪਰਮਾਦੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟର ଉନ୍ମାଦନା ଦେଖିଥାନ୍ତି, ସେ ଲଜ୍ଜାରେ ମରି ଯାଇଥାଏ।

ਜਨਮਿ ਮੂਏ ਨਹੀ ਜੀਵਣ ਆਸਾ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ବାସ୍ତବିକ ଜୀବନର ଆଶା ରଖନ୍ତି ନାହିଁ,

ਆਇ ਚਲੇ ਭਏ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ॥
ସେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଜଗତକୁ ଆସିଥାଏ ଆଉ ନିରାଶ ହୋଇ ଚାଲିଯାଏ।

ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਝਖਿ ਮਾਟੀ ਰਲਿ ਜਾਇ ॥
ଏହାପରେ ସେ କଷ୍ଟ ପାଇ ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ।

କାଲୁ ନ ଚାଂପୈ ହରି ଗୁଣ ଗାଇ ॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, କାଳ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଗ୍ରାସ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ପାଈ ନଵ ନିଧି ହରି କै ନାଇ ॥
ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ

ଆପେ ଦେਵੈ ସହଜି ସୁଭਾਇ ॥୨୬॥
ଏହି ନବନିଧି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବରେ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି||26||

ਵਿਆਨੋ ਬੋਲੈ ਆਪੇ ਬੁਝੈ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ରୂପରେ ଜ୍ଞାନର ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶିଷ୍ୟ ରୂପରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବୁଝିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸਮਝੈ ਆਪੇ ਸੂਝੈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ,

ਨਿਰਮਲ ਸੂਚੇ ਸਾਚੋ ਭਾਵੈ ॥
ସେ ନିର୍ମଳ ଓ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਰਤਨੀ ਨਹੀ ਤੋਟ ॥
ଗୁରୁ ଗୁଣର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେଥିରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ରତ୍ନର କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਲਾਲ ਪਦਾਰਥ ਸਾਚੁ ਅਖੋਟ ॥
ସେଥିରେ ସତ୍ୟ ରୂପ ଲାଲ ପଦାର୍ଥ ଅସୁମାରି ଅଟେ।

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਸਾ ਕਾਰ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କର, ଯାହା ଗୁରୁ କରିବା ପାଇଁ କହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ਕਾਹੇ ਧਾਵਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାର୍ଗରୁ ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛ?

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵਹੁ ॥੨੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ନାମ ଜପ କରି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଅ||27||

ਟੂਟੈ ਨੇਹੁ ਕਿ ਬੋਲਹਿ ਸਹੀ ॥
ଯଦି ଦୁହେଁ ସଚ୍ଚା ଭାବି ଯୁକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି, ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ।

ਟੂਟੈ ਬਾਹ ਦੁਹੂ ਦਿਸ ਗਹੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦୁଇପଟୁ ଟାଣିଲେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ,

ਟੂਟਿ ਪਰੀਤਿ ਗਈ ਬੁਰ ਬੋਲਿ ॥
ସେପରି ହିଁ ମନ୍ଦ କଥା କହିଲେ ପ୍ରୀତି ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ।

ਦੁਰਮਤਿ ਪਰਹਰਿ ਛਾਡੀ ਢੋਲਿ ॥
ଦୁର୍ମତି ବାଲୀ ପତ୍ନୀକୁ ତାହାର ପତି ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਟੂਟੈ ਗੰਠਿ ਪੜੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଯଦି ଭୁଲ ଉପରେ ବିଚାର କରାଯାଏ, ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିବା ପ୍ରୀତି ପୁନଃ ଯୋଡି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਘਰਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਲਾਹਾ ਸਾਚੁ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਾ ॥
ଯାହାକୁ ସତ୍ୟର ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ କିଛି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਠਾਕੁਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਟਾ ॥੨੮॥
ତିନିଲୋକର ସ୍ୱାମୀ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜୀବର ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ବନିଥାଏ||28||

ਠਾਕਹੁ ਮਨੂਆ ਰਾਖਹੁ ਠਾਇ ॥
ନିଜ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର ଓ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରାଅ ନାହିଁ।

ਠਹਕਿ ਮੁਈ ਅਵਗੁਣਿ ਪਛੁਤਾਇ ॥
ଦୁନିଆ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଝଗଡା କରି ନାଶ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ଅବଗୁଣ କାରଣରୁ ପରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ ਸਬਾਈ ਨਾਰਿ ॥
ଜଗତର ମାଲିକ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅଟନ୍ତି।

ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕੂੜਿਆਰਿ ॥
ମିଥ୍ୟା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅନେକ ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିଥାଏ।

ਪਰ ਘਰਿ ਜਾਤੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ପରଘରକୁ ଯିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ବାଧା ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ନିଜ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପକୁ ବୋଲାଇଛନ୍ତି।

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈ ਠਾਕ ਨ ਪਾਈ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେହି ବାଧା ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ନାହାନ୍ତି।

ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂକୁ ସଫଳ କରିନିଏ ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ବନିଥାଏ।

ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਠਾਕੁਰਿ ਧਾਰੀ ॥੨੯॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଠାକୁର ଗ୍ରହଣ କରିଥାନ୍ତି||29||

ਡੋਲਤ ਡੋਲਤ ਹੇ ਸਖੀ ਫਾਟੇ ਚੀਰ ਸੀਗਾਰ ॥
ହେ ସଖୀ! ବୁଲି ବୁଲି ମୋର ସାରା ଶୃଙ୍ଗାର ଓ ବସ୍ତ୍ର ଫାଟି ଯାଇଛି।

ਡਾਹਪਣਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਡਰ ਬਿਣਠੀ ਡਾਰ ॥
ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି କାରଣରୁ ଶରୀରରେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇନାହିଁ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ ବିନା ସବୁକିଛି ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਡਰਪਿ ਮੁਈ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਡੀਠੀ ਕੰਤਿ ਸੁਜਾਣਿ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୃଦୟ-ଘରେ ମୃତ ଥିଲି, ପରନ୍ତୁ ଚତୁର ପତି-ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି।

ਡਰੁ ਰਾਖਿਆ ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਿ ॥
ମୋର ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁ-ଭୟ ମୋର ହୃଦୟରେ ସ୍ଥିତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୁଁ ନିର୍ଭୀକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ।

ਡੂਗਰਿ ਵਾਸੁ ਤਿਖਾ ਘਣੀ ਜਬ ਦੇਖਾ ਨਹੀ ਦੂਰਿ ॥
ମୋର ନିବାସ ସଂସାର ରୂପୀ ପାହାଡ ଉପରେ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ ନାମାମୃତର ବହୁତ ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଥାଏ, ମୋର ପ୍ରଭୁ ଦୂର ଲାଗନ୍ତି ନାହିଁ।

ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ମୁଁ ମନରେ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ନିଜ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇଛି ଆଉ ନାମାମୃତ ପାନ କରିଛି।

ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ ଦାନର କାମନା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਦੁਆਰੈ ਦੇਵਸੀ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੈ ਸੋਇ ॥੩੦॥
ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବକୁ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||30||

ਢੰਢੋਲਤ ਢੂਢਤ ਹਉ ਫਿਰੀ ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਵਨਿ ਕਰਾਰਿ ॥
ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରି କରି ଜାଣିଛି ଯେ ଅନେକ ଲୋକ ସଂସାର ତଟରେ ପଡି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਭਾਰੇ ਢਹਤੇ ਢਹਿ ਪਏ ਹਉਲੇ ਨਿਕਸੇ ਪਾਰਿ ॥
ପାପର ଭାରରେ ଥିବା ଲୋକ ସଂସାର-ସାଗରରେ ପଡି ଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପାପ ଭାରରୁ ମୁକ୍ତ ଜୀବ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਅਮਰ ਅਜਾਚੀ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਤਿਨ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ଅମର ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ ਅਘੁਲੀਐ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥
ମୁଁ ସେହି ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାଅ।

ਮਨੁ ਦੀਆ ਗੁਰਿ ਆਪਣੈ ਪਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਨਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି ନିର୍ମଳ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਤਿਸੁ ਸੇਵਸਾ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ଯିଏ ମୋତେ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ହିଁ ସେବା କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਜੋ ਉਸਾਰੇ ਸੋ ਢਾਹਸੀ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ଦୁନିଆକୁ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਿਸੁ ਸੰਮ੍ਰਹਲਾ ਤਾ ਤਨਿ ਦੂਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥੩੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତନରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ ||31||

ਨਾ ਕੋ ਮੇਰਾ ਕਿਸੁ ਗਹੀ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥
ମୁଁ କାହାର ସାହାରା ନେବି? କେହି ମଧ୍ୟ ମୋର ନିଜର ନାହାନ୍ତି। ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ନା କେହି ସାଥି ନଥିଲେ ଆଉ ନା କେବେ ହେବ।

ਆਵਣਿ ਜਾਣਿ ਵਿਗੁਚੀਐ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਆਪੈ ਰੋਗੁ ॥
ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଦ୍ୱିଧାର ରୋଗର ଭୟ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਆਦਮੀ ਕਲਰ ਕੰਧ ਗਿਰੰਤਿ ॥
ନାମବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ବାଲିର ପ୍ରାଚୀର ଭଳି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੁਟੀਐ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲਿ ਅੰਤਿ ॥
ନାମ ବିନା ସେ କିପରି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ? ଶେଷରେ ସେ ରସାତଳଗାମୀ ହୋଇଥାଏ।

ਗਣਤ ਗਣਾਵੈ ਅਖਰੀ ਅਗਣਤੁ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜୀବ ସଂଖ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଗଣତି କରିଥାଏ।

ਅਗਿਆਨੀ ਮਤਿਹੀਣੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ ମତିହୀନ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ନଥାଏ।

ਤੂਟੀ ਤੰਤੁ ਰਬਾਬ ਕੀ ਵਾਜੈ ਨਹੀ ਵਿਜੋਗਿ ॥
ଯେପରି ତନ୍ତ୍ର ଛିଣ୍ଡି ଗଲେ, ଜନ୍ତ୍ର ବାଜେ ନାହିଁ,

ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! ସେପରି ହିଁ ପ୍ରଭୁ ସଂଯୋଗ ବନାଇ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଜୀବକୁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||32||

ତରବରୁ କାଇଆ ପଂଖି ମନୁ ତରବରି ପଂଖୀ ପଂଚ ॥
ଏହି ଶରୀର ଏକ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ଏବଂ ମନ ପକ୍ଷୀ ଅଟେ। ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟ ଏହା ଉପରେ ବସିଥାଏ।

ତਤੁ ਚੁਗਹਿ ਮਿਲਿ ਏਕਸੇ ਤਿਨ ਕਉ ਫਾਸ ਨ ਰੰਚ ॥
ଯେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚ ସାଥିରେ ମିଳି ତତ୍ତ୍ୱ-ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଫଳ ଖାଇଥାଏ, ତାହାକୁ କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ମାୟାର ଫନ୍ଦା ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਉਡਹਿ ਤ ਬੇਗੁਲ ਬੇਗੁਲੇ ਤਾਕਹਿ ਚੋਗ ਘਣੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ଦାନାକୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ଉଡିଥାଏ,

ਪੰਖ ਤੁਟੇ ਫਾਹੀ ਪੜੀ ਅਵਗੁਣਿ ਭੀੜ ਬਣੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ମାୟାର ଫନ୍ଦା ପଡିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ପର ଛିଣ୍ଡି ଯାଏ, ତାହାର ଅବଗୁଣ କାରଣରୁ ଏହି ବିପତ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਕਿਉ ਛੂਟੀਐ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਰਮਿ ਮਣੀ ॥
ସତ୍ୟ ବିନା ଜୀବ କିପରି ମୁକ୍ତି ପାଇପାରେ ଏବଂ ତାହାକୁ ଗୁଣ ରୂପୀ ମଣି ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ।

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੂਟੀਐ ਵਡਾ ਆਪਿ ਧਣੀ ॥
ସେହି ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ଯଦି ସେ ସ୍ୱୟଂ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଆମକୁ ରକ୍ଷା ମିଳିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਛੂਟੀਐ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ସ୍ୱୟଂ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଜୀବ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ।

ਅਪਣੈ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈਆ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥੩੩॥
ସବୁ ବଡିମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ଥାଏ, ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||33||

ਥਰ ਥਰ ਕੰਪੈ ਜੀਅੜਾ ਥਾਨ ਵਿਹੂਣਾ ਹੋਇ ॥
ଜୀବାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ ଶରଣ ରୂପୀ ସ୍ଥାନ ବିହୀନ ହୋଇ ଥର-ଥର କମ୍ପିଥାଏ।

ਥਾਨਿ ਮਾਨਿ ਸਚੁ ਏਕੁ ਹੈ ਕਾਜੁ ਨ ਫੀਟੈ ਕੋਇ ॥
ଏକ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ତାହାକୁ ଶରଣ ଓ ଆଦର ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ବିଗିଡେ ନାହିଁ।

ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਥਿਰੁ ਗੁਰੂ ਥਿਰੁ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ସେହି ନାରାୟଣ ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ବିଚାର ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟେ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਨਾਥਹ ਨਾਥੁ ਤੂ ਨਿਧਾਰਾ ਆਧਾਰੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଦେବତା, ନର, ନାଥର ମଧ୍ୟ ନାଥ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ବେସାହାରାର ସାହାରା ଅଟୁ।

ਸਰਬੇ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰੀ ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ବିଶ୍ୱର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ତୋର ହିଁ ବାସ ଅଛି ଆଉ ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟୁ।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਤੂ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ, ତୁ ହିଁ ଅଛୁ ଆଉ ତୋର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵਸੀ ਵਡਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥੩੪॥
ସେହି ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ପରମେଶ୍ୱର ଏତେ ବଡ ଯେ ମାଗିବା ବିନା ହିଁ ଜୀବକୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।||34||

ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲੁ ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਣਹਾਰੁ ॥
ହେ ପରମପିତା! ତୁ ଦୟାର ପୁଞ୍ଜି ଅଟୁ, ସବୁ ଜୀବକୁ ତୁ ଦୟାର ଦାନ କରୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଚନା କରି ପାଳନ କରୁ।

ਦਇਆ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା ଉପରେ ତୁ ଦୟା କରୁ, ତାହାକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଉ, ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ବନାଇ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉ।

ਦਾਨਾ ਤੂ ਬੀਨਾ ਤੁਹੀ ਦਾਨਾ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ ॥
ତୁ ହିଁ ଚତୁର ଏବଂ ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟୁ, ତୁ ଦାନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଦାନୀ ଅଟୁ।

ਦਾਲਦ ਭੰਜਨ ਦੁਖ ਦਲਣ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ॥੩੫॥
ତୁ ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଆଉ ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||35||

ਧਨਿ ਗਇਐ ਬਹਿ ਝੁਰੀਐ ਧਨ ਮਹਿ ਚੀਤੁ ਗਵਾਰ ॥
ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟର ଚିତ୍ତ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଧନରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ଧନ ଚାଲିଯିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਧਨੁ ਵਿਰਲੀ ਸਚੁ ਸੰਚਿਆ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ।

ਧਨੁ ਗਇਆ ਤਾ ਜਾਣ ਦੇਹਿ ਜੇ ਰਾਚਹਿ ਰੰਗਿ ਏਕ ॥
ଯଦି ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥାଏ, ଧନ ଚାଲିଯିବା ସମୟରେ କୌଣସି ଫରକ ପଡେ ନାହିଁ।

ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਿਰੁ ਸਉਪੀਐ ਭੀ ਕਰਤੇ ਕੀ ਟੇਕ ॥
ମନ ଅର୍ପଣ କରି ନିଜ ମସ୍ତକ ସମର୍ପଣ କରି ମଧ୍ୟ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସାହାରା ହିଁ ନେଇଥାଏ।

ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ ਮਨ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਅਨੰਦੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନରେ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦର ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଦୁନିଆର ଧନ୍ଦା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਦੁਰਜਨ ਤੇ ਸਾਜਨ ਭਏ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ଦୁର୍ଜନ ମଧ୍ୟ ସଜ୍ଜନ ବନିଯାଏ।

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ ਢੂਢਤੀ ਬਸਤੁ ਰਹੀ ਘਰਿ ਬਾਰਿ ॥
ଯେଉଁ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଜଙ୍ଗଲରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥିଲି, ସେହି ବସ୍ତୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ହିଁ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲੀ ਮਿਲਿ ਰਹੀ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥੩੬॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସଦଗୁରୁ ପରମ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି, ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||36||

ਨਾਨਾ ਕਰਤ ਨ ਛੂਟੀਐ ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାର କର୍ମ କାଣ୍ଡ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ଗୁଣହୀନ ଜୀବକୁ ଯମପୁରକୁ ହିଁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾ ਤਿਸੁ ਏਹੁ ਨ ਓਹੁ ਹੈ ਅਵਗੁਣਿ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥
ନା ତାହାର ଇହଲୋକ ଆଉ ନା ତାହାର ପରଲୋକ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଅବଗୁଣ କାରଣରୁ ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ନା ତିସୁ ଗିଆନୁ ନ ଧିଆନୁ ହୈ ନା ତିସୁ ଧରମୁ ଧିଆନୁ ॥
ନା ତାହା ପାଖରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ଥାଏ ଆଉ ନା କୌଣସି ଧର୍ମର ଧ୍ୟାନ ଥାଏ।

ବିନୁ ନାବୈ ନିରଭଉ କହା କିଆ ଜାଣਾ ଅଭିମାନୁ ॥
ନାମ ବିନା କେହି ନିର୍ଭୀକ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ଅଭିମାନର ଦୁଃଖ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ।

ଥାକି ରହୀ କିବ ଅପੜା ହାଥ ନହੀ ନା ପାରୁ ॥
ମୁଁ ଥକି ଯାଇଛି, ପୁଣି ମୁଁ ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିପରି ପହଞ୍ଚି ପାରିବି? ମୋର ଜୀବନ ନଉକା ଭବସାଗରରେ ଭାସୁଅଛି, ଯାହାର ସୀମା କିଛି ନାହିଁ।

ନା ସାଜନ ସେ ରଂଗୁଲେ କିସୁ ପହି କରୀ ପୁକାର ॥
ଏପରି ସଜ୍ଜନ ମଧ୍ୟ ମୋର ସଜ୍ଜନ ନାହାନ୍ତି, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି, ପୁଣି କାହା ପାଖରେ ଗୁହାରି କରିବି।

ନାନକ ପ୍ରିଉ ପ୍ରିଉ ଜେ କରୀ ମେଲେ ମେଲਣହାରୁ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ପ୍ରିୟ-ପ୍ରିୟ କର, ମିଳାଇବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେବେ।

ଜିନି ବିଛੋੜੀ ସୋ ମେଲସੀ ଗୁର କै ହେତି ଅପାରି ॥୩୭॥
ଯିଏ ମୋତେ ବିୟୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ହି ଗୁରୁଙ୍କ ଅପାର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ମିଳାଇ ନେବେ||37||

ପାପୁ ବୁରା ପାପी କଉ ପିଆରା ॥
ପାପ ମନ୍ଦ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ପାପୀକୁ ଏହା ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ପାପି ଲਦे ପାପे ପାସାରା ॥
ପାପୀ ମନୁଷ୍ୟ ପାପର ଭାର ହିଁ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଲଦି ଥାଏ ଆଉ ନିଜ ପାପର ପ୍ରସାର କରିଥାଏ।

ପରହରି ପାପୁ ପଛାନੈ ଆପୁ ॥
ଯଦି ସେ ପାପ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନିଏ, ତାହାହେଲେ

ନା ତିସୁ ସୋଗୁ ବିଜୋଗୁ ସंତାପୁ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ, ବିୟୋଗ ଏବଂ ସଂତାପ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ନରକି ପੜ୍ଂତଉ କିଉ ରହै କିଉ ବଂଚै ଜମକାଲୁ ॥
ସେ କିପରି ନରକରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରିବ ଆଉ ଯମକାଳରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବ?

ਕਿਉ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਵੀਸਰੈ ਝੂਠੁ ਬੁਰਾ ਖੈ ਕਾਲੁ ॥
ତାହାକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର କିପରି ଭୁଲି ପାରିବ? ମିଥ୍ୟା ମନ୍ଦ ଅଟେ ଆଉ କାଳ ମିଥ୍ୟା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଗ୍ରାସ କରିନିଏ।

ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੀ ਵੇੜਿਆ ਭੀ ਜੰਜਾਲਾ ਮਾਹਿ ॥
ଦୁନିଆର ଜାଲରେ ଫସିଥିବା ମନ ମଧ୍ୟ ଜଞ୍ଜାଳରେ ଫସିଯାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਛੁਟੀਐ ਪਾਪੇ ਪਚਹਿ ਪਚਾਹਿ ॥੩੮॥
ହରିନାମ ବିନା ତାହାର ମୁକ୍ତି କିପରି ସମ୍ଭବ ହେବ? ସେ ପାପରେ ଫସି ବରବାଦ ହୋଇଯାଏ||୩୫||

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਫਾਹੀ ਫਾਸੈ ਕਉਆ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାଉ ବାରମ୍ବାର ଫନ୍ଦାରେ ଫସି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ਅਬ ਕਿਆ ਹੂਆ ॥
ପୁଣି ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ, ଫନ୍ଦାରୁ ମୁକୁଳିବା ପାଇଁ ସେ ଆଉ କିଛି କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਫਾਥਾ ਚੋਗ ਚੁਗੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ॥
ସେ ଫନ୍ଦାରେ ଫସି ରହି ମଧ୍ୟ ବିକାର ରୂପୀ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਆਖੀ ਸੂਝੈ ॥
ଯଦି ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଏହି ଫନ୍ଦାର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਉ ਮਛੁਲੀ ਫਾਥੀ ਜਮ ਜਾਲਿ ॥
ଯେପରି ମାଛ ଫସି ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବ ମୃତ୍ୟୁର ଜାଲରେ ଫସିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਭਾਲਿ ॥
ଦାତା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିର ଆଶା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜਾਇ ॥
ଜୀବ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଆଉ ବାରମ୍ବାର ମରିଥାଏ।

ਇਕ ਰੰਗਿ ਰਚੈ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଯଦି ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਇਵ ਛੁਟੈ ਫਿਰਿ ਫਾਸ ਨ ਪਾਇ ॥੩੯॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପୁନଃ ତାହାଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଫାଶୀ ପଡେ ନାହିଁ||୩୨||

ବୀରା ବୀରା କରି ରହୀ ବୀର ଭଏ ବୈରାଇ ॥
ମନୁଷ୍ୟର କାୟା ଆତ୍ମାକୁ ଭାଇ-ଭାଇ କହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ପ୍ରାଣ ଯିବା ପରେ ତାହାର ଭାଇ ପର ବନି ତାହା ଆଡକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଏ ନାହିଁ।

ବୀର ଚଲେ ଘରି ଆପନੈ ବହିଣ ବିରହି ଜଲି ଜାଇ ॥
ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଭାଇ ପରଲୋକକୁ ଚାଲିଯାଏ ଆଉ ତାହାର କାୟା ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଯାଏ।

ବାବୁଲ କै ଘରି ବେଟੜੀ ବାଲੀ ବାଲै ନେହି ॥
ନିଜ ପିତାର ଘରେ ରହି ପୁତ୍ରୀ ଖେଳଣାରେ ଖେଳି ଖେଳି ବିବାହ ଯୋଗ୍ୟ। ହୋଇଯାଏ,

ଜେ ଲੋੜହି ବରୁ କାମਣੀ ସତିଗୁରୁ ସେବହି ତେହି ॥
ଯଦି ସେହି କାମିନୀ ନିଜ ପତିକୁ ପାଇବା ଚାହେଁ, ସେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଉଚିତ।

ବିରଲੋ ଗିଆନୀ ବୁझਣଉ ସତିଗୁରୁ ସାଚି ମିଲେଇ ॥
କେହି ବିରଳ ଜ୍ଞାନୀ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଠାକୁର ହାଥି ବଡାଈଆ ଜै ଭାବै ତै ଦେଇ ॥
ସେହି ଠାକୁରଙ୍କ ହାତରେ ସବୁ ବଡିମା ଅଛି, ଯାହାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ବାଣੀ ବିରଲଉ ବୀଚାରସी ଜେ କୋ ଗୁରମୁଖି ହୋଇ ॥
ଯଦି କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଏପରି ବିରଳ ବାଣୀର ବିଚାର କରିଥାଏ।

ଇହ ବାଣੀ ମହା ପୁରଖ କୀ ନିଜ ଘରି ବାସା ହୋଇ ॥୪୦॥
ଏହି ବାଣୀ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚା ଯାଇଛି ଆଉ ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ଜୀବର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ।||40||

ଭନି ଭନି ଘੜੀଐ ଘੜି ଘੜି ଭଜै ଢାହି ଉସାରै ଉସରେ ଢାହै ॥
ପରମେଶ୍ୱର ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଭାଙ୍ଗି ଜଗତର ନିର୍ମାଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଜଗତ ନିର୍ମାଣ କରି ତାହାର ବିନାଶ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ବିଗାଡି ପୁଣି ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ତାହାର ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ସର ଭରି ସୋਖै ଭୀ ଭରି ପୋਖै ସମରଥ ବେପରବାହै ॥
ସେହି ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱର ଭରି ରହିଥିବା ସରୋବରକୁ ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ପୁନଶ୍ଚ ତାହାକୁ ଭରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଭରମି ଭୁଲାନे ଭଏ ଦିବାନे ବିନ୍ଦୁ ଭାଗା କିଆ ପାଈଐ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ଥାଏ, ସେ ପାଗଳ ହୋଇଯାଏ, ଆଉ ଭାଗ୍ୟ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਡੋਰੀ ਪ੍ਰਭਿ ਪਕੜੀ ਜਿਨ ਖਿੰਚੈ ਤਿਨ ਜਾਈਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବର ଜୀବନ-ଡୋରୀ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତରେ ଧରିଛନ୍ତି, ସେ ଜୀବକୁ ଯେଉଁ ଆଡେ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଜୀବ ସେହି ଆଡେ ଚାଲି ଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਬਹੁੜਿ ਨ ਪਛੋਤਾਈਐ ॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୌରବ ଗାନ କରି ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ପୁଣି କେବେ ପଶ୍ଚାତାପ ହୁଏନାହିଁ।

ਭਭੈ ਭਾਲਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹਿ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ॥
ଭ- ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିବା ବାଲା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସତ୍ୟର ମାର୍ଗ ବୁଝିନିଏ ଆଉ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਭਭੈ ਭਉਜਲੁ ਮਾਰਗੁ ਵਿਖੜਾ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ਤਰੀਐ ॥
ଭ- ଏହି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହେବା ବାଲା ମାର୍ଗ ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ ଆଉ କାମନା ରହିତ ହୋଇ ଏଥିରୁ ପାର କରା ଯାଇପାରେ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੋ ਚੀਨ੍ਹੈ ਜੀਵਤਿਆ ਇਵ ਮਰੀਐ ॥੪੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ ବୁଝି ନିଏ, ସେ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||41||

ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮੁਏ ਮਾਇਆ ਕਿਸੈ ਨ ਸਾਥਿ ॥
ଏହି ମାୟା ମୋର ଅଟେ, ଏହି ଧନ-ଦୌଲତ ମୋର ନିଜର ଅଟେ, ଏହା କହି ଅନେକ ଲୋକ ଦୁନିଆ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହି ମାୟା କାହା ସାଥିରେ ଯାଇ ନାହିଁ।

ਹੰਸੁ ਚਲੈ ਉਠਿ ਭੁਮਣੇ ਮਾਇਆ ਭੂਲੀ ਆਥਿ ॥
ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହଂସ ଦୁନିଆରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମାୟା ତାହାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ।

ਮਨੁ ਝੂਠਾ ਜਮਿ ਜੋਹਿਆ ਅਵਗੁਣ ਚਲਹਿ ਨਾਲਿ ॥
ମୋହ-ମାୟାରେ ଫସି ରହି ମନ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥାଏ, ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାକୁ ଦେଖିଥାଏ, ମରଣ ପରେ ଜୀବର ଅବଗୁଣ ତାହାର ସାଥିରେ ହିଁ ଯାଇଥାଏ।

ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਉਲਟੋ ਮਰੈ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਹਿ ਨਾਲਿ ॥
ଯଦି ତାହା ପାଖରେ ଗୁଣ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାର ଅଶୁଦ୍ଧ ମନ ବିକାର ଠାରୁ ଫେରି ଆସି ଶୁଦ୍ଧ ଭାବନାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਮੁਏ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਭਾਲਿ ॥
ଅନେକ ଜୀବ ଏହି ମାୟା ମୋର ଅଟେ କହି ପ୍ରଭୁ ନାମ ବିନା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੜ ਮੰਦਰ ਮਹਲਾ ਕਹਾ ਜਿਉ ਬਾਜੀ ਦੀਬਾਣੁ ॥
ବାଜିଗରର ଖେଳ ଭଳି ରାଜାର ଦୁର୍ଗ, ମନ୍ଦିର, ମହଲ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଦରବାର କେଉଁଠି ରହିଯାଏ?

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਝੂਠਾ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ବିନା ଜୀବର ଜନ୍ମ-ମରଣ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਆਪੇ ਚਤੁਰੁ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪੨॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ହିଁ ଚତୁର ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ନିଜେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଓ ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି||42||

ਜੋ ਆਵਹਿ ਸੇ ਜਾਹਿ ਫੁਨਿ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ ଆଉ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ଜୀବ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਘਟੈ ਨ ਵਧੈ ਉਤਾਹਿ ॥
ଏହି ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ବାଲା ପୃଥିବୀ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦ୍ୱାରା କେବେ କମେ ନାହିଁ କି ବଢେ ନାହିଁ।

ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଭଲ ଲାଗିଛନ୍ତି, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਧੰਧਾ ਮੁਆ ਵਿਗੁਤੀ ਮਾਇਆ ॥
ତାହାର ଦୁନିଆର ଲାଳସା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମାୟା ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਚਾਲਸੀ ਕਿਸ ਕਉ ਮੀਤੁ ਕਰੇਉ ॥
ଦୁନିଆରେ ଯାହା କିଛି ନଜରରେ ଆସିଥାଏ, ତାହା ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ପୁଣି ମୁଁ କିପରି ମିତ୍ର ବନାଇବି?

ਜੀਉ ਸਮਪਉ ਆਪਣਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ତାହାକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବି ଆଉ ତନ-ମନ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଦେବି।

ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਤਾ ਤੂ ਧਣੀ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਮੈ ਓਟ ॥
ହେ ସୃଜନହାର! ଏକ ତୁ ହିଁ ସ୍ଥିର ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୋତେ ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ਗੁਣ ਕੀ ਮਾਰੀ ਹਉ ਮੁਈ ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਮਨਿ ਚੋਟ ॥੪੩॥
ଗୁଣକୁ ମାରୁଥିବା ଅହଂକାର ଭାବନା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେତେବେଳେ ମନ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇଛି, ବିକାରକୁ ବଡ ଆଘାତ ଲାଗିଛି। ||43||

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਨ ਕੋ ਰਹੈ ਰੰਗੁ ਨ ਤੁੰਗੁ ਫਕੀਰੁ ॥
ରାଜା, ପ୍ରଜା, ଅମୀର, ଗରିବ ଏବଂ ଫକିର କେହି ମଧ୍ୟ ସଦା ରହିବେ ନାହିଁ, କାରଣ ସବୁଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ।

ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਕੋਇ ਨ ਬੰਧੈ ਧੀਰ ॥
ନିଜ ନିଜପାଳି ଆସିବା ପରେ ସମସ୍ତେ ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ବାଧା ଦେଇପାରେ ନାହିଁ।

ਰਾਹੁ ਬੁਰਾ ਭੀਹਾਵਲਾ ਸਰ ਭੁਗਰ ਅਸਗਾਹ ॥
ଗଭୀର ସାଗର ଓ ଉଚ୍ଚ ପାହାଡ ବାଲା ପଥ ଭଳି ମୃତ୍ୟୁର ମାର୍ଗ ବହୁତ କଠିନ ଓ ଭୟାନକ ଅଟେ।

ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਝੁਰਿ ਮੁਈ ਵਿਣੁ ਗੁਣ ਕਿਉ ਘਰਿ ਜਾਹ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଶରୀରର ଅନେକ ଅବଗୁଣ କାରଣରୁ ଦୁଃଖୀ ରହିଛି, ପୁଣି ଗୁଣ ବିନା ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ କିପରି ଯିବି?

ਗੁਣੀਆ ਗੁਣ ਲੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਕਿਉ ਤਿਨ ਮਿਲਉ ਪਿਆਰਿ ॥
ଗୁଣବାନ ଜୀବ ନିଜ ଗୁଣ ସାଥିରେ ନେଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଛି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ କିପରି ମିଳି ପାରିବି?

ਤਿਨ ਹੀ ਜੈਸੀ ਥੀ ਰਹਾਂ ਜਪਿ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ମୋର କାମନା ଯେ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ଗୁଣବାନ ବନି ରହିବି?

ਅਵਗੁਣੀ ਭਰਪੁਰ ਹੈ ਗੁਣ ਭੀ ਵਸਹਿ ਨਾਲਿ ॥
ଦୁନିଆରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଅବଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ଭରି ରହିଛି, ପରନ୍ତୁ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ତାହା ସାଥିରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਸਤਗੁਰ ਗੁਣ ਨ ਜਾਪਨੀ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪੪॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରେ ନାହିଁ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ଗୁଣ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ। ||44||

ਲਸਕਰੀਆ ਘਰ ਸੰਮਲੇ ਆਏ ਵਜਹੁ ਲਿਖਾਇ ॥
ଜୀବନର ଏହି ଖେଳରେ କିଛି ଜୀବ ନିଜ ସ୍ଥିତି ସମ୍ଭାଳି ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖାଇ ଆସିଛି।

ਕਾਰ ਕਮਾਵਹਿ ਸਿਰਿ ਧਣੀ ਲਾਹਾ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ସେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ଯାହା ମାଲିକ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହି ପ୍ରକାର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਬੁਰਿਆਈਆ ਛੋਡੇ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥
ସେ ଲାଳସା, ଲୋଭ ଏବଂ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੜਿ ਦੋਹੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕੀ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥
ସେ ଜଗତ ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ରହି ନିଜ ମାଲିକର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଆଉ ଜୀବନରେ କେବେ ପରାଜିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਚਾਕਰੁ ਕਹੀਐ ਖਸਮ ਕਾ ਸਉਹੇ ਉਤਰ ਦੇਇ ॥
ଯିଏ ନିଜକୁ ନିଜ ମାଲିକାର ଚାକର କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାଉ ଜବାବ ଦେଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରେନାହିଁ,

ਵਜਹੁ ਗਵਾਏ ਆਪਣਾ ਤਖਤਿ ਨ ਬੈਸਹਿ ਸੇਇ ॥
ସେ ନିଜ ପରିଶ୍ରମର ଫଳ ହରାଇଥାଏ ଆଉ ଉଚ୍ଚ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥
ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତରେ ସବୁ ବଡିମା ଅଛି, ଯାହାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਰੇਇ ॥੪੫॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ? ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି କିଛି କରି ନଥାନ୍ତି||45||

ਬੀਜਉ ਸੂਝੈ ਕੋ ਨਹੀ ਬਹੈ ਦੁਲੀਚਾ ਪਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଏହା ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ଯେ ଯିଏ ସଦା ବିଶ୍ୱର ଶାସନ କରିଥାଏ,

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਣੁ ਨਰਹ ਨਰੁ ਸਾਚਉ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥
ସେହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ନର୍କରୁ ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਢੂਢਤ ਫਿਰਿ ਰਹੀ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਉ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ମୁଁ ଜଙ୍ଗଲରେ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ ଆଉ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ବିଚାର କରିଥାଏ ଯେ

ਲਾਲ ਰਤਨ ਬਹੁ ਮਾਣਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਹਾਥਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ଲାଲ, ରତ୍ନ ଏବଂ ମାଇନିକ ରୂପୀ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି।

ਊਤਮੁ ਹੋਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੈ ਇਕ ਮਨਿ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥
ଯଦି ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମୁଁ ଉତ୍ତମ ହୋଇଯିବି ଆଉ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିବି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਸਿ ਮਿਲੇ ਲਾਹਾ ਲੈ ਪਰਥਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମାମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପରଲୋକକୁ ଚାଲି ଯିବି।

ରଚନା ରାଚି ଜିନି ରଚୀ ଜିନି ସିରିଆ ଆକାରୁ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ବିଶ୍ୱ ବନାଇ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସାରା ରଚନା କରି ଜୀବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି,

ଗୁରମୁଖି ବେਅੰਤੁ ଧିଆଈଐ ਅੰਤੁ ନ ପାରାବାରୁ ॥୪୬॥
ତାହାଙ୍କ ନା କୌଣସି ଅନ୍ତ ଅଛି ନା କିଛି ସୀମା ଅଛି, ସେହି ଅନନ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରିବା ଉଚିତ||46||

ଝାଡ଼ୈ ରୂੜା ହରି ଜୀଉ ସୋଈ ॥
ଡ- ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ତିସୁ ବିନୁ ରାଜା ଅବରୁ ନ କୋଈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦୁନିଆର ରାଜା ନାହାନ୍ତି।

ଝାଡ଼ୈ ଗାରୁੜୁ ତୁਮ ସୁਣହୁ ହରି ବସୈ ମନ ମାହି ॥
ଢ଼- ତୁମେ ଗୁରୁମନ୍ତ୍ର ଶୁଣ, ହରି ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ଗୁର ପରସାଦୀ ହରି ପାଈଐ ਮਤੁ କୋ ଭରମି ଭୁଲାହି ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ କୌଣସି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନାହିଁ।

ସୋ ସାହୁ ସାଚା ଜିସୁ ହରି ଧନୁ ରାସି ॥
ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ପାଖରେ ହରି-ଧନ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ଅଛି।

ଗୁରମୁଖି ପୂରା ତିସୁ ସାବାସି
ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁମୁଖୀ ଅଟନ୍ତି, ସେ ପ୍ରଶଂସା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ରୂੜୀ ବାਣୀ ହରି ପାਇਆ ଗୁର ସବଦୀ ବୀଚାରି ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ଓ ସୁନ୍ଦର ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਪੁ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਕਟਿਆ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰਿ ॥੪੭॥
ଏହି ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ହିଁ ହରି ରୂପୀ ବାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାର ଅହଂ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାର ଦୁଃଖ କଟି ଯାଇଛି ||47||

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸੰਚੀਐ ਧਨੁ ਕਾਚਾ ਬਿਖੁ ਛਾਰੁ ॥
ସଂସାରରେ ସମସ୍ତେ ସୁନା ରୂପା ଏକାଠି କରିବାରେ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହି ଧନ କଚ୍ଚା ଓ ବିଷ ରୂପୀ ପାଉଁଶ ସମାନ ଅଟେ।

ਸਾਹੁ ਸਦਾਏ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੁਬਿਧਾ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
କେହି ଧନ-ଦୌଲତ ସଞ୍ଚୟ କରି ସ୍ୱୟଂକୁ ସାହୁକାର କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିଧାରେ ଫସି ସେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ।

ਸਚਿਆਰੀ ਸਚੁ ਸੰਚਿਆ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସତ୍ୟନାମ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ସତ୍ୟବାଦୀ ସତ୍ୟ ହିଁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਊਜਲੋ ਪਤਿ ਸਾਚੀ ਸਚੁ ਬੋਲੁ ॥
ଯିଏ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ପବିତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେହି ସତ୍ୟବାଦୀର ହିଁ ସମ୍ମାନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ବଚନ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਸੁਜਾਣੁ ਤੂ ਤੂ ਸਰਵਰੁ ਤੂ ਹੰਸੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ଚତୁର ଅଟୁ ତୁ ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମୋର ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବର ଏ ତୁ ହିଁ ସଚ୍ଚ ରୂପୀ ହଂସ ଅଟୁ।

ਸਾਚਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਸੁ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ ମନରେ ସଚ୍ଚା ଠାକୁର ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਜਾਣੁ ॥
ମାୟା-ମମତା ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ମୋହିତ କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ଯିଏ ଏହାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛି, ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଉଚିତ।

ਬਿਖਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ ਬੂਝੈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥੪੮॥
ଯେଉଁ ଚତୁର ପୁରୁଷ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିନିଏ, ତାହା ପାଇଁ ବିଷ ଓ ଅମୃତ ମଧ୍ୟ ଏକ ସମାନ ଅଟେ||48||

ਖਿਮਾ ਵਿਹੂਣੇ ਖਪਿ ਗਏ ਖੁਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ ॥
ସେହି କ୍ଷମାବିହୀନ ଜୀବ ମଧ୍ୟ ମରି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାର ସଂଖ୍ୟା ଲକ୍ଷେ କୋଟିକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରୁଅଛି।

ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਉ ਗਣੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮੁਏ ਬਿਸੰਖ ॥
ତାହାର ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଅସଂଖ୍ୟ ଜନ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਖਸਮੁ ਪਛਾਣੈ ਆਪਣਾ ਖੁਲੈ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇ ॥
ଯିଏ ନିଜ ମାଲିକକୁ ଜାଣି ନିଏ, ସେ ବନ୍ଧନରେ ହିଁ ପଡିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ପୂର୍ବର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଯାଇଥାଏ।

ਸਬਦਿ ਮਹਲੀ ਖਰਾ ਤੂ ਖਿਮਾ ਸਚੁ ਸੁਖ ਭਾਇ ॥
ତୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ଦରବାର ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ବନି ରୁହ, ତୋତେ କ୍ଷମା, ସତ୍ୟ, ସୁଖ ଏବଂ ପ୍ରେମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ।

ਖਰਚੁ ਖਰਾ ਧਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤੂ ਆਪੇ ਵਸਹਿ ਸਰੀਰਿ ॥
ଯଦି ବ୍ୟୟ ପାଇଁ ସତ୍ୟର ଧନ ଥାଏ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଉ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହି ତୋର ଶରୀରରେ ନିବାସ କରିବେ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਧੀਰ ॥
ଯଦି ନିଜ ମନ, ତନ ଏବଂ ମୁଖରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਖਪੈ ਖਪਾਇਸੀ ਬੀਜਉ ਵਥੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ଅଭିମାନ ଜୀବକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ ଆଉ ହରିନାମ ବିନା ବସ୍ତୁ ବିକାର ରୂପ ହୋଇଥାଏ।

ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਵਿਚਿ ਪਾਇਅਨੁ ਕਰਤਾ ਅਲਗੁ ਅਪਾਰੁ ॥੪੯॥
ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ପରମେଶ୍ୱର ନିଜକୁ ନିଜେ ସେଥିରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅପରାମ୍ପର କର୍ତ୍ତା-ପ୍ରଭୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି||49||

ਸ੍ਰਿਸਟੇ ਭੇਉ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥
ସେହି ସୃଷ୍ଟି ରଚୟିତାର ଭେଦ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਕਰੈ ਸੁ ਨਿਹਚਉ ਹੋਇ ॥
ସେହି ସ୍ରଷ୍ଟା ଯାହା କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਸੰਪੈ ਕਉ ਈਸਰੁ ਧਿਆਈਐ ॥
କିଛି ଲୋକ ଧନ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਸੰਪੈ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕੀ ਪਾਈਐ ॥
ତାହାକୁ ଧନ ପୂର୍ବ କର୍ମର ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ମିଳିଥାଏ।

ਸੰਪੈ ਕਾਰਣਿ ਚਾਕਰ ਚੋਰ ॥
ଲୋକମାନେ ଧନ ପାଇଁ ଅନ୍ୟର ନଉକର ବନିଯାନ୍ତି ଆଉ କିଛି ମଧ୍ୟ ଚୋର ବନିଯାନ୍ତି,

ਸੰਪੈ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਹੋਰ ॥
କିନ୍ତୁ ମରଣ ପରେ ଧନ ଜୀବ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ ଆଉ ଏହା ଆଉ କାହାର ବନିଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥
ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ କରିବା ବିନା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଆଦର ମିଳେନାହିଁ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਛੁਟੈ ਨਿਦਾਨਿ ॥੫੦॥
ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ରସ ପାନ କରିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ||50||

ਹੇਰਤ ਹੇਰਤ ਹੇ ਸਖੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈਰਾਨੁ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୁଁ ଏହା ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଅଛି ଯେ

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੀ ਮੈ ਮੁਈ ਸਬਦਿ ਰਵੈ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁ ଅହଂ କରୁଥିଲି, ସେହି ଅହଂ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ମନରେ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਾਰ ਡੋਰ ਕੰਕਨ ਘਣੇ ਕਰਿ ਥਾਕੀ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ଆଭୁଷଣର ଶୃଙ୍ଗାର କରି କରି ଥକି ଯାଇଛି।

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସର୍ବ ଗୁଣର ହାର ନିଜ ଗଳାରେ ରଖିଛି ଆଉ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੇਖਹੁ ਮਨਿ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ମନରେ ବିଚାର କରି ଦେଖ ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇନାହିଁ।

ਹਰਿ ਪੜਣਾ ਹਰਿ ਬੁਝਣਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਖਹੁ ਪਿਆਰੁ ॥
ହରିଙ୍କ କଥା ପଢିବା ଉଚିତ, ହରିଙ୍କୁ ବୁଝିବା ଉଚିତ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ ବନାଇ ରଖ।

ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥੫੧॥
ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଜପ ହିଁ କରିବା ଉଚିତ, ହରିଙ୍କ ଭଜନ ହିଁ କରିବା ଉଚିତ, କାରଣ ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଆମର ଜୀବନାଧାର ଅଟେ||51||

ਲੇਖੁ ਨ ਮਿਟਈ ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ହେ ସଖୀ! ଈଶ୍ୱର ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହା କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਗੁ ਧਾਰਿ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ସଂସାର ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ କୃପା କରି ନିଜ ଚରଣ-କମଳ ହୃଦୟରେ ନିବାସ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਕਰਤੇ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਬੂਝਹੁ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ, ସବୁ ବଡିମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି।

ਲਿਖਿਆ ਫੇਰਿ ਨ ਸਕੀਐ ਜਿਉ ਭਾਵੀ ਤਿਉ ਸਾਰਿ ॥
ଭାଗ୍ୟ ବଦଳା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯେପରି ନିୟତି, ସେପରି ହେବା ଉଚିତ।

ਨਦਰਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ତାହାଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କର।

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਪਚਿ ਮੁਏ ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁମୁଖୀର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿ ਪੁਰਖੁ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ॥
ଯେଉଁ ସତ୍ୟ ପୁରୁଷ ନଜରରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କିପରି କରିବା?

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਹਿਰਦੈ ਦਿਤਾ ਦਿਖਾਇ ॥੫੨॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ||52||

ਪਾਧਾ ਪੜਿਆ ਆਖੀਐ ਬਿਦਿਆ ਬਿਚਰੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ପଣ୍ଡିତକୁ ଶିକ୍ଷିତ ସେତେବେଳେ କୁହାଯାଏ, ଯଦି ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବିଦ୍ୟାର ବିଚାର କରିଥାଏ।

ਬਿਦਿਆ ਸੋਧੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ସେ ବିଦ୍ୟାର ଯାଞ୍ଚ ପଡତାଳ କରି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ଏବଂ ରାମ ନାମ ରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖେ।

ਮਨਮੁਖੁ ਬਿਦਿਆ ਬਿਕ੍ਰਦਾ ਬਿਖੁ ਖਟੇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥
ମନମୁଖ ଜୀବ ବିଦ୍ୟାର ବିକ୍ରୟକରେ,ଏହି ପରି ବିଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ଏବଂ ବିଷ ଖାଏ।

ਮੂਰਖੁ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨਈ ਸੂਝ ਬੂਝ ਨਹ ਕਾਇ ॥੫੩॥
ମୂର୍ଖକୁ ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାତ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ହି କିଛି ବୁଝାମଣା ଥାଏ।।। 53 ।।

ਪਾਧਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀਐ ਚਾਟੜਿਆ ਮਤਿ ਦੇਇ ॥
ସେହି ପଣ୍ଡିତଙ୍କ କୁ ହି ଗୁରୁମୁଖୀ କୁହା ଯାଏ, ଯିଏ ନିଜ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ମାନଙ୍କୁ ମଧ ଏହି ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਹੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਰਹੁ ਲਾਹਾ ਜਗ ਮਹਿ ਲੇਇ ॥
ନାମ ସ୍ମରଣ କର, ନାମ ର ସଂଗ୍ରହ କର ଏବଂ ଜଗତରେ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਸਚੀ ਪਟੀ ਸਚੁ ਮਨਿ ਪੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ॥
ସେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ହିଁ ସତ୍ୟ କଥା ଲେଖିଥାଏ, ଯିଏ ମନରେ ସତ୍ୟର ଅଧ୍ୟୟନ କରେ ଏବଂ ଶବ୍ଦର ଧାରଣ କରେ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਜਿਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗਲਿ ਹਾਰੁ ॥੫੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ହିଁ ଶିକ୍ଷିତ ଏବଂ ଚତୁର ପଣ୍ଡିତ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ବେକରେ ହରି ନାମର ହାର ପିନ୍ଧିଛି।। 54 ।। 1 ।।

ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ
ରାମକଲୀ ମହଲା 1 ସିଦ୍ଧ ଗୋସଟି

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਿਧ ਸਭਾ ਕਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਠੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੋ ॥
ସବୁ ସିଦ୍ଧ ସଭାରେ ନିଜ ଆସନରେ ବସିଗଲେ ଏବଂ ସେମାନେ କହିଲେ ଯେ ସନ୍ଥ ସଭାକୁ ନମନ।

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਹਰਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰੋ ॥
"(ଗୁରୁ ନାନକ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଆମର ସେହି ଅପରଂପାର ପରମ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଙ୍କ ସାମ୍ନା ରେ ହିଁ ବନ୍ଦନା କରୁ,

ਮਸਤਕੁ ਕਾਟਿ ਧਰੀ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਦੇਉ ॥
ଆମେ ଆମର ଅହଂ କାଟି କରି ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଉପହାର ଦେଉ ଏବଂ ମନ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଉ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਸਹਜ ਭਾਇ ਜਸੁ ਲੇਉ ॥੧॥
ହେ ନାନକ ! ଯଦି କେହି ସନ୍ଥ ମିଳି ଯାଆନ୍ତି ତେବେ ହିଁ ପରମସତ୍ୟ ର ପ୍ରାପ୍ତିହୁଏ ଏବଂ ସହଜ ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଯଶ ମିଳିଥାଏ।। 1 ।।

କିଆ ଭਵੀਐ ਸਚਿ ਸੂਚਾ ਹੋਇ ॥
ନିଜ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡିକରି ଦେଶ ପ୍ରଦେଶ ବୁଲିବା ଦ୍ୱାରା କଣ ସତ୍ୟ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ?

ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସତ୍ୟ ଶବ୍ଦ ବିନା କାହାର ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ।।। 1 ।।

ਕਵਨ ਤੁਮੇ ਕਿਆ ਨਾਉ ਤੁਮਾਰਾ ਕਉਨੁ ਮਾਰਗੁ ਕਉਨੁ ਸੁਆਓ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ଗୁରୁଜୀଙ୍କୁପ୍ରଶ୍ନ କଲେ)ତମେ କିଏ? ତୁମର ନାମ କଣ? ତୁମର କେଉଁ ମାର୍ଗ ଅଟେ? ଏବଂ ତୁମର ଜୀବନର କଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ?

ਸਾਚੁ ਕਹਉ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਹਉ ਸੰਤ ਜਨਾ ਬਲਿ ਜਾਓ ॥
ତୁମକୁ ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ଆମକୁ ସତ୍ୟ କୁହ,ଆମେ ସତଜନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟୁ।

ਕਹ ਬੈਸਹੁ ਕਹ ਰਹੀਐ ਬਾਲੇ ਕਹ ਆਵਹੁ ਕਹ ਜਾਹੋ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧିତକରିଥିଲେ-) ହେ ବାଳକ! ତୁ କେଉଁଠି ବସୁଛୁ? ତୁ କେଉଁଠି ରହୁଛୁ? ତୁ କେଉଁଠୁ ଆସିଛୁ? ଏବଂ ତତେ କେଉଁଠି କୁ ଯିବାର ଅଛି?

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਸੁਣਿ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਆ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਹੋ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବୈରାଗୀ ପଚାରନ୍ତି ଯେ ତୁମର କଣ ରାସ୍ତା ଅଛି?।। 2 ।।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬੈਸਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੀਐ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଯେ-) ଆମେ ତ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ନିବାସ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହୁ ଏବଂ ସତିଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ରେ ହି ଚାଲୁ।

ਸਹਜੇ ਆਏ ਹੁਕਮਿ ਸਿਧਾਏ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰਜਾਏ ॥
ଆମକୁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ରୁ ହିଁ ଆସିଛୁ ଏବଂ ନାନକ ସର୍ବଦା ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ରେ ହିଁ ଚାଲନ୍ତି।

ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ ਥਿਰੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਏ ॥
ଆମେ ଏହିଭଳି ଗୁରୁମତ ପାଇଛୁ ଯେ ନାରାୟଣ ସଦେବ ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆସନରେ ବସିବା ବାଲା ସେ ସ୍ୱୟଂ ହି ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ, ନିଜେ ନିଜକୁ ଚିହ୍ନି ଯାଏ ଏବଂ ପରମସତ୍ୟରେ ହି ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 3 ।।

ਦੁਨੀਆ ਸਾਗਰੁ ਦੁਤਰੁ ਕਹੀਐ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਈਐ ਪਾਰੋ ॥
"(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ -) କୁହାଯାଏ ଯେ ଏହି ଦୁନିଆ କଠିନତାରେ ପାର କରିବା ସାଗର ଅଟେ, ଏଥିରୁ କେମିତି ପାର ହୋଇଯାଇ ପାରିବ?"

ਚਰਪਟੁ ਬੋਲੈ ਅਉਧੂ ਨਾਨਕ ਦੇਹੁ ਸਚਾ ਬੀਚਾਰੋ ॥
ପୁଣି ଚରପଟନାଥ କହନ୍ତି ହେ ଅବଧୂତ ନାନକ! ଏହି ତଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ସତ୍ୟ ବିଚାର କୁହ।

ਆਪੇ ਆਖੈ ਆਪੇ ਸਮਝੈ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਉਤਰੁ ਦੀਜੈ ॥
"(ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ) ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କହେ,ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାକୁ ବୁଝେ, ତାକୁ କଣ ଉତ୍ତର ଦିଆଯାଇ ପାରିବ?"

ਸਾਚੁ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ਤੁਝੁ ਕਿਆ ਬੈਸਣੁ ਦੀਜੈ ॥੪॥
ସତ୍ୟ କୁହ ତୁମେ ତ ସଂସାର ସାଗର ରୁ ପାର ହୋଇଯାଇଛ, ତତେ ଚର୍ଚ୍ଚା ପାଇଁ ସନ୍ଥ ସଭାରେ ବସିବାକୁ ହିଁ କାହିଁକି ଦେବ? ତଥାପି କହୁଛି। ॥4॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਮੁਰਗਾਈ ਨੈ ਸਾਣੇ ॥
"(ଗୁରୁଜୀ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ)ହେ ଚରପଟ! ଯେମିତି ଜଳ ରେ କମଳ ର ଫୁଲ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହେ ଏବଂ ନଦୀ ରେ ପହଁରୁଥିବା କୁକୁଡ଼ା ମଧ୍ୟ ନିଜ ପକ୍ଷୀ ଓଦା ହେବାକୁ ଦିଏନାହିଁ,

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੇ ॥
ସେମିତି ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବାଏବଂ ଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗର ରୁ ପାରି ହୋଇଯାଇ ପାରିବ।

ਰਹਹਿ ਇਕਾਂਤਿ ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੋ ॥
ଯିଏ ଏକାନ୍ତରେ ରହିକରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନରେ ବସାଇ ନିଏ,ସେ ଜୀବନ ର ଆଶା ରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਏ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੋ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତ ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଦାସ ଯିଏ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।। 5 ।।

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ ਪੂਛਉ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥
(ଯୋଗୀ କହନ୍ତି ଯେ)ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ: ଆମେ ତୁମଠାରୁ ସତ୍ୟ ବିଚାର ପଚାରୁଛୁ।

ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਉਤਰੁ ਦੀਜੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਦੁਆਰੋ ॥
କିଛି ମଧ୍ୟ ରାଗ କରିବା ନାହିଁ ଏବଂ ଠିକ୍ ରେ ଉତ୍ତର ଦେବ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ କେମିତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିହେବ?

ਇਹੁ ਮਨੁ ਚਲਤਉ ਸਚ ਘਰਿ ਬੈਸੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନାମ ହିଁ ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ,ଏହି ଚଞ୍ଚଳ ମନ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଘରେ ରହିଯାଏ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਕਰਤਾ ਲਾਗੈ ਸਾਚਿ ਪਿਆਰੋ ॥੬॥
ଯେବେ ସତ୍ୟ ସହ ପ୍ରେମ ହୋଇଯିବ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜେ ହିଁ ନିଜ ସହ ମିଶାଇ ଦେବେ।।6।।

ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਲੇ ਰੂਖਿ ਬਿਰਖਿ ਉਦਿਆਨੇ ॥ ਕੰਦ ਮੂਲੁ ਅਹਾਰੋ ਖਾਈਐ ਅਉਧੂ ਬੋਲੈ ਗਿਆਨੇ ॥
ଯୋଗୀ ନିଜ ମନର ଜ୍ଞାନ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବଜାର ଏବଂ ନଗର ଆଡ଼କୁ ଯାଉଥିବା ରାସ୍ତାରୁ ଦୂର ଜଙ୍ଗଲରେ ବୃକ୍ଷ ଏବଂ ଲତା ତଳେ ନୀରବରେ ରହୁ ଏବଂ କନ୍ଦମୂଳର ଆହାର କରି ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରୁ।

ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ ਸੁਖੁ ਫਲੁ ਪਾਈਐ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ ॥
ਆਮੇ ਤੀਰ੍ਥਰੇ ਸ੍ਨਾਨ ਕਰੁ ਏਵ੍ ਏਹਾਰ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੁ ਏਵ੍ ਮਨਕੁ ਟਿਕੇ ਮਧ ਅਹ੍ ਰ ਮਇਲਾ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿੁ।

ਗੋਰਖ ਪੂਤੁ ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਬੋਲੈ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਬਿਧਿ ਸਾਈ ॥੭॥
ਗੋਰਖ ਰ ਪੁਅ ਲੋਹਾਰਿਪਾ ਕਹੇ ਯੇ ਕਿ ਯੋਗ ਰ ਉਕ੍ਤਿ ਏਹਾ ਅਟੇ।।7।।

ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਨੀਦ ਨ ਆਵੈ ਪਰ ਘਰਿ ਚਿਤੁ ਨ ਡੋਲਾਈ ॥
(ਗੁਰੁਜੀ ਸਿਦ੍ਧ ਮਾਨਙ੍ਕੁ ਉਪਦੇਸ ਦੇਇ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ) ਜੀਵ ਮਾਨਙ੍ਕੁ ਵਜਾਰ ਏਵ੍ ਨਗਰਰੇ ਅਜ੍ਞਾਨਤਾ ਰ ਨਿਦ੍ਰਾ ਆਸਿਵਾ ਕਥਾ ਨੁਹੁਁ ਏਵ੍ ਨਾ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੁ ਦੇਖ੍ਇ ਤਾ ਮਨ ਵਿਚਲਿਤ ਹੇਵਾ ਉਚਿਤ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨੁ ਟੇਕ ਨ ਟਿਕਈ ਨਾਨਕ ਭੂਖ ਨ ਜਾਈ ॥
କିନ୍ତୁ ନାମ ବିନା ଜୀବ ର ମନ ଥୟ ନଥାଏ ଏବଂ ନା ହିଁ ତାର ତୃଷ୍ଣାର ଭୋକ ଦୂର ହୋଇଥାଏ।

ਹਾਟੁ ਪਟਨੁ ਘਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੋ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଗୁରୁ ନିଜର ଅନ୍ତରମନରେ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗର,ଦଶମ ଦ୍ୱାରା ରୂପୀ ଘର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି,ସେ ସହଜରେ ହିଁ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାର କରି ରହିଥାଏ।

ਖੰਡਿਤ ਨਿਦ੍ਰਾ ਅਲਪ ਅਹਾਰੰ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥੮॥
ସେ ଟିକେ ହିଁ ନିଦ୍ରା କରେ ଏବଂ ଟିକେ ହିଁ ଭୋଜନ କରେ। ହେ ନାନକ! ଏହା ହିଁ ଆମର ତତ୍ତ୍ୱ ବିଚାର ଅଟେ।। ୪ ।।

ਦਰਸਨੁ ਭੇਖ ਕਰਹੁ ਜੋਗਿੰਦ੍ਰਾ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਝੋਲੀ ਖਿੰਥਾ ॥
"(ଯୋଗୀ ଗୁରୁଜୀ ଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ) ଯୋଗିରାଜ୍ ଗୋରଖନାଥଙ୍କ ପନ୍ଥ ର ବେଶ ଧାରଣ କରି , କାନରେ ମୁଦ୍ରା,

ਬਾਰਹ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਸਰੇਵਹੁ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਇਕ ਪੰਥਾ ॥
ଯୋଗୀ ମାନଙ୍କ ବାର ବର୍ଷରୁ ସେ ଗୈରିକ ଧାରଣ କାରି ଏହି ବେଶ କୁ ହିଁ ଧାରଣ କର,ଏହା ଶାସ୍ତ୍ର ରେ ଛଅଟି ପନ୍ଥରୁ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପନ୍ଥ ।

ਇਨ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਈਐ ਪੁਰਖਾ ਬਾਹੁੜਿ ਚੋਟ ਨ ਖਾਈਐ ॥
ହେ ମହାପୁରୁଷ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ବିଧ୍ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବୁଝାଇ ନିଏ, ସେ ପୁଣି ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚୋଟ ଖାଏ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਇਵ ਪਾਈਐ ॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯୋଗ ର ଯୁକ୍ତି ତ ଏମିତି ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଯେ ଜୀବ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇ ସତ୍ୟର ବୋଧ କରିନିଅନ୍ତି॥9॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਦੂਰਿ ਕਰੀ ॥
"(ਗੁਰੂਜੀ ਯੋਗੀ ਮਾਨਙ୍କୁ ବୁଝନ୍ତି ଯେ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଅହଂ ଏବଂ ମମତା ଦୂର କରିଦେଇଛି,ସେ ନିଜର ଅନ୍ତର ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦକୁ ଶୁଣେ ଏବଂ ତାହା ହିଁ ତାର କାନ ର ମୁଦ୍ରା ଅଟେ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨਿਵਾਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁ ਸਮਝ ਪਰੀ ॥
ଏମିତି ହିଁ ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଅହଙ୍କାରକୁ ଦୂର କରିନିଏ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਭਰਿਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਨਾਨਕ ਤਾਰੈ ਏਕੁ ਹਰੀ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜୀବ କୁ ଭବସାଗର ରୁ ପାରି କରେ ଏବଂ ତାକୁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଭାବେ ସ୍ମରଣ କରିବା ହିଁ ଜୀବ ପାଇଁ କପଡା ଏବଂ ପଣତ ଧାରଣ କରିବା ଅଟେ।

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੀ ਨਾਈ ਪਰਖੈ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਤ ਖਰੀ ॥੧੦॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ଜୀବ ଚିହ୍ନି ନିଅନ୍ତି ଯାହାକି ଗୁରୁଙ୍କ କଥା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।। 10 ।।

ਉੰਧਉ ਖਪਰੁ ਪੰਚ ਭੂ ਟੋਪੀ ॥
ଯିଏ ନିଜ ମନକୁ ବିଷୟ ବିକାର ଠାରୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଛି, ତାହା ହିଁ ତାର ମସ୍ତକ ଅଟେ। ଆକାଶ, ବାୟୁ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଏହି ପାଞ୍ଚ ଭୂତତ୍ତ୍ୱର ଗୁଣ ହିଁ ତାର ଟୋପି ଅଟେ।

ਕਾਂਇਆ ਕੜਾਸਣੁ ਮਨੁ ਜਾਗੋਟੀ ॥
ଯିଏ କାୟା କୁ ପବିତ୍ର କରି ନେଇଛି, ତାହା ହିଁ ତାର ଯୋଗ ର ଆସନ ଅଟେ,ଏବଂ ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବା ହିଁ ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੰਜਮੁ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥
ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ସଂଜମ ଏହି ଶୁଭ ଗୁଣ ତା ସାଥିରେ ରହିବା ବାଲା ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହିଭଳି ଜୀବ ଗୁରୁମୂଖ ହୋଇକରି ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି।। 11 ।।

ਕਵਨੁ ਸੁ ਗੁਪਤਾ ਕਵਨੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ॥
"(ସିଦ୍ଧ ଯୋଗୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତି ଯେ -) ସିଏ କିଏ, ଯିଏ ଗୁପ୍ତ ରହେ? ସିଏ କିଏ ଯିଏ ବନ୍ଧନ ତୁ ମୁକ୍ତ ରହେ?"

ਕਵਨੁ ਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜੁਗਤਾ ॥
ସିଏ କିଏ ,ଯିଏ ଭିତର ବାହାର ଶବ୍ଦ ସହ ଯୋଡ଼ି ରହିଥାଏ?"

ਕਵਨੁ ਸੁ ਆਵੈ ਕਵਨੁ ਸੁ ਜਾਇ ॥
ସେ କିଏ, ଯିଏ ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ ନେଇକରି ଆସିଥାଏ ଏବଂ ସିଏ କିଏ,ଯିଏ ଚାଲିଯାଏ?"

କବନୁ ସୁ ତ୍ରିଭବନି ରହିଆ ସମାଇ ॥୧୨॥
ସିଏ କିଏ, ଯିଏ ଆକାଶ, ପାତାଳ,ପୃଥିବୀ ତିନି ଲୋକରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିଛି? ।। 12 ।।

ଘଟି ଘଟି ଗୁପତା ଗୁରମୁଖି ମୁକତା ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ପ୍ରତ୍ୟେକ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମା ଗୁପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁମୂଖ ହିଁ ବନ୍ଧନ ରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ଅଂତରି ବାହରି ସବଦି ସୁ ଜୁଗତା ॥
ଭିତର ବାହାର ବ୍ୟବହାର କରି ଶବ୍ଦ ସହିତ ଯୋଡି ରହିଥାଏ।

ମନମୁଖି ବିନସୈ ଆବୈ ଜାଇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପ୍ରାଣୀ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ ମରଣ ର ଚକ୍ର ରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ସାଚି ସମାଇ ॥୧୩॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ କଥନ ଅଛି ଯେ ଗୁରୁମୂଖ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।। 13 ।।

କିଉ କରି ବାଧା ସରପନି ଖାଧା ॥
(ସିଦ୍ଧ ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତି ଯେ) ମନୁଷ୍ୟ ବନ୍ଧନରେ କେମିତି ବାନ୍ଧି ହୋଇଅଛି? ଏବଂ ମାୟା ରୂପୀ ସାପ କାହିଁକି ଗ୍ରାସ କରିନେଇଛି?

କିଉ କରି ଖୋଇଆ କିଉ କରି ଲାଧା ॥
କେମିତି ଜୀବ ନିଜ ଜନ୍ମ ର ସତ୍ୟ କୁ ହଜାଇଦେଇଛି ଏବଂ କେମିତି ସତ୍ୟ କୁ ପାଇ ନେଇଛି?

କିଉ କରି ନିରମଲୁ କିଉ କରି ଅଂଧିଆରା ॥
ଜୀବ ର ମନ କେମିତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଏବଂ କେମିତି ଅଜ୍ଞାନତା ର ଅନ୍ଧାରଦୂର ହୁଏ?

ଇହୁ ତତୁ ବୀଚାରୈ ସୁ ଗୁରୂ ହମାରା ॥୧୪॥
ଯିଏ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ରବିଚାର କରେ, ସେ ହିଁ ଆମର ଗୁରୁ ଅଟେ।। 14 ।।

ଦୁରମତି ବାଧା ସରପନି ଖାଧା ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ କହନ୍ତି ଯେ) ମନୁଷ୍ୟକୁ ତାର ଦୁର୍ମତି ବନ୍ଧନ ରେ ବାନ୍ଧିଦେଇଛି ଏବଂ ମାୟା ରୂପୀ ସାପ ତାକୁ ଗ୍ରାସ କରିଦେଇଛି।

ମନମୁଖି ଖୋଇଆ ଗୁରମୁଖି ଲାଧା ॥
ମନମୂଖୀ ଜୀବ ସତ୍ୟ କୁ ହଜାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁମୂଖ ସତ୍ୟ କୁ ପାଇଯାଇଛନ୍ତି।

ସତିଗୁରୁ ମିଲୈ ଅଂଧେରା ଜାଇ ॥
ଯାହାର ସତଗୁରୁଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷତକାର ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ହଉମै ମେଟି ସମାଇ ॥୧୫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୂଖ ଜୀବ ନିଜ ଅହଂ କୁ ଲିଭାଇ ସତ୍ୟ ରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 15 ।।

ସୁੰନ ନିରੰତରି ଦୀଜै ବੰଧୁ ॥
(ଗୁରୁ ସାହେବ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁବୁଝନ୍ତି ଯେ) ଯଦି ଅନ୍ତର ମନ କୁ ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ନିରନ୍ତର ଲୀନ କରି ତାର ସଂକଳ୍ପ ବିକଳ୍ପ ଉପରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ ତେବେ

ଉਡै ନ ହੰସା ପੜै ନ କੰଧୁ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ ହଂସ ଉଡେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଅନ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ।

ସହଜ ଗୁଫା ଘରୁ ଜਾନै ସାଚା ॥ ନାନକ ସାଚେ ଭਾବै ସାଚା ॥୧୬॥
ସେହି ସତ୍ୟ ଜୀବ ରୂପୀ ହଂସ ସହଜ ଅବସ୍ଥା ରୂପୀ ଘରକୁ ଚିହ୍ନି ନିଏ। ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଏହିପରି ସତ୍ୟବାଦୀ ଜୀବ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଅଟେ।। 16 ।।

କିସୁ କାରਣି ଗ୍ରିହୁ ତଜିଓ ଉଦਾସੀ ॥
(ସିଦ୍ଧ ଗୁରୁଜୀଙ୍କୁପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତି ଯେ) ହେ ଉଦାସୀ ସନ୍ଥ! ତୁ ନିଜ ଘର କେଉଁ କାରଣ ରୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ?

କିସୁ କାରਣି ଇହୁ ଭେਖୁ ନିବਾସੀ ॥
ତୁ କେଉଁ କାରଣରୁ ଏହି ଉଦାସଭଳି ଦେହ ଧାରଣ କରିଛୁ?

କିସୁ ବਖର କେ ତੁମ ବਣਜਾରे ॥
ତୁମେ କେଉଁ ସଉଦା ର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟୁ ?

କିଉ କରି ସାଥୁ ଲੰଘਾବହୁ ପାରे ॥୧୭॥
ତୁମେ ନିଜ ସାଥୀ ମାନଙ୍କୁ କେମିତି ଭବସାଗର ରୁ ପାରି କରିପାରିବ?।। 17 ।।

ଗୁରମୁଖି ଖୋଜତ ଭଏ ଉଦਾସੀ ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଆମେ ଗୁରୁମୂଖ ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ଉଦାସ ହୋଇଛୁ ଏବଂ

ଦରସନ କै ତਾଈ ଭେਖ ନିବਾସੀ ॥
ସନ୍ଥ ମାନେ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ବେଶ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ସାଚ ବਖର କେ ହମ ବਣଜାରे ॥
ଆମେ ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ସଉଦାର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟୁ ଏବଂ

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ଉତରସି ପାରे ॥୧୮॥
ଗୁରୁମୂଖ ଜୀବ ଭାବସାଗର ରୁ ପାର ହୋଇଯାଆନ୍ତି।।। 18।।

କିତੁ ਬਿਧਿ ਪੁਰਖਾ ਜਨਮੁ ਵਟਾਇਆ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ଗୁରୁଜୀଙ୍କୁ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ -) ହେ ମହାପୁରୁଷ! ତୁ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦେଇଛୁ ଏବଂ

କାହे କଉ ਤੁਝੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਆ ॥
ତୁ କାହା ସହ ନିଜ ମନ ଲଗାଇ ନାହୁଁ?

କିତੁ ବିଧି ଆସା ମନସା ଖାଈ ॥
ତୁ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଆଶା ଏବଂ ଅଭିଳାଷକୁ ସମାପ୍ତ କରି ନେଇଛୁ ଏବଂ

କିତੁ ବିଧି ଜୋତି ନିରଂତରି ପାଈ ॥
କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ପରମଜ୍ୟୋତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛୁ?

ବିନੁ ଦଂତା କିଉ ଖାଈଐ ସାରୁ ॥
ଦାନ୍ତ ବିନା ଅହଂ ରୂପୀ ଲୁହା କେମିତି ଚୋବାଇ ହେବ?

ନାନକ ସାଚା କରହୁ ବୀଚାରୁ ॥୧୯॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ବିଷୟରେ ସତ୍ୟ ବିଚାର କର।। 19 ।।

ସତିଗୁର କୈ ଜନਮେ ଗଵନੁ ମିଟାଇଆ ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତରଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଯେବେ ମୁଁ ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ନେଇକରି ଜୀବନ ବଦଳାଇ ଦେଲି ତେବେ ସିଏ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ହିଁ ଲିଭାଇଦେଲା।

ଅନହତି ରାତେ ଇହୁ ମନੁ ଲାଇଆ ॥
ମୋର ମନ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ରେ ହିଁ ପ୍ରବୃତ ରହେ ଏବଂ

ମନସା ଆସା ସବଦି ଜଲାଈ ॥
ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆଶା ଅଭିଳାଷକୁ ଜଳାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ଗୁରମୁଖି ଜୋତି ନିରଂତରି ପାଈ ॥
ମୁଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇକରି ନିରନ୍ତର ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ପରମଜ୍ୟୋତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି।

ତ୍ରै ଗୁଣ ମେଟେ ଖାଈଐ ସାରୁ ॥
ଯିଏ ମାୟାର ତିନି ଗୁଣକୁ ନିଜ ମନରୁ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି, ସେ

ନାନକ ତାରେ ତାରଣହାରୁ ॥୨୦॥
ହେ ନାନକ! ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭବସାଗର ରୁ ପାରି କରି ଦିଅନ୍ତି।। 20 ।।

ଆଦି କଉ କବਨੁ ବୀଚାରୁ କଥୀଅଲେ ସੁੰਨ କହା ଘର ବାସୋ ॥
(ସିଦ୍ଧ ପୁଣି ପଚାରିଲେ-) ସୃଷ୍ଟିରଚନା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆପଣଙ୍କ କଣ ବିଚାର ଅଛି ଏବଂ ଏହା ବି କୁହନ୍ତୁ ଯେ ଶୂନ୍ୟ ରୂପରେ ପରମ ସତ୍ୟର ବାସ କେଉଁଠି ଥାଏ?

ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਥੀਅਲੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਵਨ ਨਿਵਾਸੋ ॥
ଜ୍ଞାନର ମୁଦ୍ରାବିଷୟରେ ଆପଣ କଣ କହନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତି ଜୀବରେ କାହାର ନିବାସ ଅଟେ?

କାଲ କା ଠୀଗା କିଉ ଜଲਾਈਅଲେ କିଉ ନିରਭਉ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥
କାଳର ଚୋଟ ରୁ କେମିତି ବଞ୍ଚିହେବ? ଏବଂ ନିର୍ଭୟ ହୋଇକରି ସତ୍ୟ ଘରରେ କେମିତି ଯାଇହେବ?

ਸਹਜ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਆਸਣੁ ਜਾਣੈ ਕਿਉ ਛੇਦੇ ਬੈਰਾਈਐ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସନ୍ତୋଷର ଆସନ କେମିତି ଜାଣି ହେବ ଏବଂ ଶତ୍ରୁର ନାଶ କେମିତି କରିହେବ?

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੈ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੋ ॥
"(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ରୂପୀ ବିଷକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ, ତାହାର ସତ୍ୟର ଘରେ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਤਿਸੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੋ ॥੨੧॥
ଯିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ତାକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଚିହ୍ନି ନେଉଛନ୍ତି, ନାନକ ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଦାସ।। 21 ।।

କହା ତେ ਆਵੈ ਕਹਾ ਇਹੁ ਜਾਵੈ ਕਹਾ ਇਹੁ ਰਹੈ ਸਮਾਈ
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଯେ) ଏହି ଜୀବ କେଉଁଠୁ ଆସିଛି ଏବଂ କେଉଁଠିକୁ ଯାଉଛି? ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଯିବା ପରେ କେଉଁ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି?

ਏਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਜੋ ਅਰਥਾਵੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ॥
ଯିଏ ଏହି ଅର୍ଥ ବୁଝାଇ ଦେବ,ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲୋଭ ନାହିଁ।

ਕਿਉ ਤਤੈ ਅਵਿਗਤੈ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੋ ॥
ଜୀବ କେମିତି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ତାକୁ କିପରି ସତ୍ୟ ସହ ପ୍ରେମ ହେବ?

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰੋ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ନିଜ ବିଚାର କୁହ, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଶୁଣିପାରିବେ।

ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਹੁਕਮੇ ਜਾਵੈ ਹੁਕਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਈ ॥
"(ଗୁରୁ ନାନକ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କଆଦେଶ ରେ ଜନ୍ମ ନିଏ, ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ରେ ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ରେ ବୁଡି ରହିଥାଏ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵੈ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾਈ ॥੨੨॥
ଜୀବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଠିକ୍ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସତ୍ୟର ଗତିକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ।। 23 ।।

ਆਦਿ ਕਉ ਬਿਸਮਾਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਥੀਅਲੇ ਸੁੰਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਲੀਆ ॥
(ਆਗਰੁ ਪਚਾਰਾ ਯਾਇਥ੍ਵਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨਰ ਉਉਰ ਦੇਇ ਗੁਰੁਜੀ ਸਿਦ੍ਧ ਮਾਨਙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ) ସୃଷ୍ଟି ରଚନାକୁ ନେଇ ମୋର ବିଚାର ଏହା ଯେ ତାକୁ ଅଦ୍ଭୁତ ମଧ କୁହାଯାଇପାରେ। ଇଶ୍ୱର ନିରନ୍ତର ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ନିବାସ କରିଛନ୍ତି।

ਅਕਲਪਤ ਮੁਦ੍ਰਾ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਚਾ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ମୁଦ୍ରା ଅଟେ, ଯାହାର ବିଚାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ଜଣା ପଡେ ଯେ ସବୁ ଜୀବ ଙ୍କ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରତି ଘଟରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਵਿਗਤਿ ਸਮਾਈਐ ਤਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਹਜਿ ਲਹੈ ॥
ଯେବେ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ଲୀନ ହୋଇଯିବ ତେବେ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ନିରଞ୍ଜନ ଙ୍କୁ ପାଇଯିବ।

ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਕਾਰ ਨ ਕਰਣੀ ਸੇਵੈ ਸਿਖੁ ਸੁ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରେ, ସେ ଖୋଜିକରି ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାକୁ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହଁ।

ਹੁਕਮੁ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੁਕਮਿ ਪਛਾਣੈ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਸਚੁ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥
ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଆଦେଶ ବିସ୍ମୟ ଅଟେ, ଯିଏ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ କୁ ଜାଣି ନିଏ,ସେ ଏହି ଉକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନିଏ।

ਆਪੁ ਮੇਟਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਹੋਵੈ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਜੋਗੀ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥੨੩॥
ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପରମ ଯୋଗୀ କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ନିଜ ଅହଂ କୁ ଲିଭାଇ ଦୁନିଆରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ଅନ୍ତର ମନରେ ସତ୍ୟର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ।।। 23 ।।

ਅਵਿਗਤੋ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਉਪਜੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣੁ ਥੀਆ ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁ ବୁଝନ୍ତି ଯେ) ନିର୍ମଳ ପରମାତ୍ମା ଅବିଗତ ରୂପରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ନିଜର ନିର୍ଗୁଣ ରୁପରୁ ସଗୁଣ ରୂପ କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନହୋଇଯାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ਲੀਆ ॥
ଯଦି ଜୀବର ମନ ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ଭିତରେ ଲୀନ ରହେ ତେବେ ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਏਕੇ ਕਉ ਸਚੁ ਏਕਾ ਜਾਣੈ ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ॥
ସେ ସେହି ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତିଏବଂ ନିଜର ଅହଂ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର କରିଦିଏ।

ਸੋ ਜੋਗੀ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਥੀਆ ॥
ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କୁଜାଣି ନିଏ, ସେ ପରମ ଯୋଗୀ ଅଟେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ହୃଦୟ କମଳ ରେ ପରମଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਦਇਆ ॥
ଯଦି ଜୀବ ନିଜର ଅହଙ୍କାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ ତେବେ ତାକୁ ସବୁକିଛି ବୁଝା ପଡ଼ିଯାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତର ମନ ରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରୁଥିବା ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥੨੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଜୀବ ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନିଅନ୍ତି, ତାକୁ ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ।।।24 ।।

ਸਾਚੌ ਉਪਜੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸਾਚੇ ਸੂਚੇ ਏਕ ਮਇਆ ॥
(ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ) ଜୀବ ପରମ ସତ୍ୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ସହ ମିଶି ପବିତ୍ର ହୋଇକରି ତାହାର ହିଁ ରୂପ ହୋଇଯାଏ।

ਝੂਠੇ ਆਵਹਿ ਠਵਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਦੂਜੈ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਭਇਆ ॥
କିଛି ଜୀବ ମାନେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଆସିଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦୈତ୍ୟ ଭାବ କାରଣରୁ ତାହାଙ୍କୁ କିଛି ସୁଖର ସ୍ଥାନ ମିଳେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ପଡ଼ି ରହିଥାଏ।

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਆਪੇ ਪਰਖੈ ਬਖਸਿ ਲਇਆ ॥
ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲିଭିଥାଏ।ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂହିଁ ଭଲ ଖରାପ ଜୀବ ମାନଙ୍କ ପରଖ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିଦିଅନ୍ତି।

ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਦੂਜੈ ਬਿਆਪੀ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਵੀਸਰਿਆ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଗୋଟେ ହିଁ ବେଦନା ଲାଗି ରହିଛି ଯେ ତାଙ୍କୁ ନାମ ରସାୟନ ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ସୋ ବୁਝै ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁ ਮੁਕਤੁ ਭਇਆ ॥
ଏହି ଭେଦକୁ ସେ ହିଁ ବୁଝେ,ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି।

ନାନକ ତਾਰੇ ତਾਰਣਹਾਰਾ ਹਉਮੈ ਦੂਜਾ ਪਰਹਰਿਆ ॥੨੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ନିଜ ଅଭିମାନ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି, ରକ୍ଷାକାରୀ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।। 25 ।।

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂલੈ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ଯମର ପରିସୀମା ମଧ୍ୟକୁ ଚାଲି ଆସିଥାଏ।

ਪਰ ਘਰੁ ਜੋਹै ਹਾਣੇ ਹਾਣਿ ॥
ସେ ପର ନାରୀ କୁ ଦେଖେ, ଯାହା କାରଣରୁ ତାହାକୁ କ୍ଷତି ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭવै ਬੇਬਾਣਿ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਵੇਮਾਰਗਿ ਮੁਸै ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਸਾਣਿ ॥
ଏପରି ବାମ ମାର୍ଗ ଲୋକ ମାନେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଶ୍ମଶାନ ରେ ମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ିକରି ଭୂତ ପ୍ରେତ ଙ୍କୁ ପୂଜା କରନ୍ତି।

ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਲਵै ਕੁਬਾਣਿ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ ର ପରିଚୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਜਾਣਿ ॥੨੬॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟ ରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।। 26 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਕਾ ਭਉ ਪਾવै ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁ ଗୁରୁମୁଖ ର ଗୁଣ ଏହା କହନ୍ତି ଯେ) ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବ ନିଜ ମନରେ ସତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ ବଜାଇ ରଖିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਅਘੜੁ ਘੜਾવै ॥
ଗୁରୁ ଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଅସାଧ ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିନେଇ ଥାଏ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾવै ॥
ସେ ନିର୍ମଳ ଭାବନା ରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥
ପବିତ୍ର ପରମ ପଦ କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵੈ ॥
ସେ ନିଜ ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ରେ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥੨੭॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ପ୍ରକାର ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 27 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟ ରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ବେଦ ଜ୍ଞାନୀହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥
ସେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭିତରେ ଲୀନ ରହିକରି ଭବ ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਸੁ ਸਬਦਿ ਗਿਆਨੀ ॥
ସତ୍ୟ ରେ ଲୀନ ରହିକରି ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାନୀହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚੈ ਅੰਤਰ ਬਿਧਿ ਜਾਨੀ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ରେ ପ୍ରବୃତ ରହିକରି ମନର ବିଧିକୁ ଜାଣିନିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥
ସେ ଅଲେଖ ଅପାର ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥੨੮॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୂଖଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।। 28।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥੁ ਕਥੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁମୂଖ ବିଚାର କରି ସତ୍ୟ ର ହିଁ ଅକଥନୀୟ ସତ୍ୟ ର ହିଁ କଥନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਬਹੈ ਸਪਰਵਾਰਿ ॥
ପରିବାର ରେ ରହିକରି ତାର ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ସହ ପ୍ରୀତି ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଟିଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਰਿ ॥
ସେ ନିଜ ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମ ରେ ପ୍ରଭୁ ଙ୍କ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਅਚਾਰਿ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରାଶୁଭ ଆଚରଣ ତିଆରି କରି ବ୍ରହ୍ମ ଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਜਾਣੈ ਜਾਣਾਈ ॥
ଶବ୍ଦ ର ଭେଦକୁ ଜାଣିଥିବା ଗୁରୁମୂଖ ସତ୍ୟ କୁ ଜାଣିନିଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਜਾਲਿ ਸਮਾਈ ॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ସେ ନିଜର ଅହଂ କୁ ଜଳାଇ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 26 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਰਤੀ ਸਾਚੈ ਸਾਜੀ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁକହନ୍ତି ଯେ) ଗୁରୁମୂଖ ଙ୍କ ପାଇଁ ପରମାତ୍ମା ଏହି ପୃଥିବୀ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି।

ਤਿਸ ਮਹਿ ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਸੁ ਬਾਜੀ ॥
ସେ ଏହି ପୃଥିବୀରେ ଜୀବଙ୍କ ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଳୟର ନିଜର ଗୋଟିଏ ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇକରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଲଗାଇଦିଏ,

ਸਾਚਿ ਰਤਉ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇକରି ଶୋଭା ସହିତ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଥାଏ।

ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ ਪਤਿ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ॥
ସତ୍ୟ ଶବ୍ଦ ବିନା କିଏ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନର ପାତ୍ର ହୋଇପାରିନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥੩੦॥
ହେ ନାନକ! ନାମ ବିନା ଜୀବ କେମିତି ସତ୍ୟ ରେ ବିଲୀନ ହୋଇପାରିବ।। 30 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਸਟ ਸਿਧੀ ਸਭਿ ਬੁਧੀ ॥
ଗୁରୁମୂଖଙ୍କୁ ସୁମତି ଏବଂ ଆଠଟି ସିଦ୍ଧି ର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਤਰੀਐ ਸਚ ਸੁਧੀ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ର ଜ୍ଞାନ ଥିବା କାରଣରୁ ଭବସାଗର କୁ ପାର କରି ନିଅନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਰ ਅਪਸਰ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ସେ ଶୁଭ ଏବଂ ଅଶୁଭ କର୍ମ ର ବିଧି କୁ ଜାଣି ନିଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਰਵਿਰਤਿ ਪਛਾਣੈ ॥
ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ବହିର୍ମୁଖୀ କର୍ମ ହୋଇଥିବା ମାର୍ଗ କୁ ଜାଣି ନିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਾਰੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥
ସେ ନିଜର ଅନୁସରଣ କାରୀ ମାନଙ୍କୁ ସଂସାର ସାଗର ରୁ ପାରି କରିଦିଅନ୍ତି।

ନਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୂଖ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରାହିଁ ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ।। 31 ।।

ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਚਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥
ନାମ ରେ ପ୍ରବୃତ ରହୁଥିବା ଜୀବ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବୁଡି ରହିଥାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ହରି ନାମ ରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କୁ ଯୋଗ ଉକ୍ତି ର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ନାମ ରେ ଲୀନ ରହୁଥିବା ଜୀବ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥
ନାମ ରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।। 32 ।।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਿਧ ਗੋਸਟਿ ਹੋਇ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧ ଗୋଷ୍ଠୀ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਤਪੁ ਹੋਇ ॥
ନାମ ରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତପସ୍ୟା ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥
ନାମ ରେ ଲୀନ ରହିବା ହିଁ ସତ କାର୍ଯ ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ନାମ ରେ ରତ ରହିବା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଗୁଣ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ବିଚାର ଅଟେ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬੋਲੈ ਸਭੁ ਵੇਕਾਰੁ ॥
ନାମ ବିନା କହିବା ସବୁ ବେକାର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥੩੩॥
ହେ ନାନକ! ନାମରେ ଲୀନ ରହୁଥିବା ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ମୋର ପ୍ରଣାମ।। 33 ।।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸਚਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ସତ୍ୟ ରେ ଲୀନ ରହିବ ହିଁ ଯୋଗ ର ସତ ଯୁକ୍ତି ଅଟେ।

ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ਭਰਮਾਏ ਸੰਨਿਆਸੀ ਛਿਅ ਚਾਰਿ ॥
ଯୋଗୀ ନିଜ ବାରଟି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ରେ ବୁଲି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ୟାସୀ ନିଜ ଦଶଟି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ରେ ବୁଲି ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਸੋ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਭਿ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ନିଜ ହୃଦୟରେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର କରି ଦେଖି ନିଅ ଯେ , ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ଦୈତ୍ୟଭାବ ରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ବଡେ ସେ ବଡଭਾਗੀ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੩੪॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ବଡ଼ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ କୁ ସ୍ଥାପିତ କରିଥାଏ।। 34 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਤਨੁ ਲਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଗୁରୁମୂଖର ନାମ ରତ୍ନ ରେ ହିଁ ମନ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਖੈ ਰਤਨੁ ਸੁਭਾਇ ॥
ସହଜ ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ନାମ ରତ୍ନ ର ପରିଚୟ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ସେ ହି ନାମ ସ୍ମରଣରେ ହିଁ ସତ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥
ତାହାର ମନ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୂଖ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁମଧ୍ୟ ଅଲେଖ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵੈ ॥੩੫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୂଖ ଯମର ଚୋଟ ଖାଏ ନାହିଁ।। 35 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ଗୁରୁମୂଖ ନାମ ଜପ କରେ, ଶରୀର ର ସୁଦ୍ଧତା ପାଇଁ ସ୍ନାନ କରେ ଏବଂ ଗରିବ ମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ତାହାର ସହଜରେ ହିଁ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥
ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୂଖ ଭୟନାଶକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ପ୍ରମୁଖ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਏ ॥
ସେ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କୁମଧ୍ୟ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିବାର ଶୁଭ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥੩੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୂଖ ନିଜ ଅନୁସରଣକାରୀ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ଦେଖା କରି ଦିଅନ୍ତି।। 36 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥
ଗୁରୁମୂଖ ଶାସ୍ତ୍ର, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ବେଦ ର ଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਭੇਦ ॥
ସେ ଘଟଘଟ ରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਗਵਾਵੈ ॥
ସେ ମନରୁ ଶତ୍ରୁ-ବିରୋଧର ଭାବନା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਗਲੀ ਗਣਤ ਮਿਟਾਵੈ ॥
ସବୁ ହିସାବ ଲିଭାଇ ଦିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥
ସେ ରାମନାମ ର ରଙ୍ଗ ରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਸਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥੩੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୂଖ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛନ୍ତି।। 37।।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ପଡ଼ିକରି ଜନ୍ମ ମରଣ ରେ ଫସି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਘਾਲ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇନଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮਨੂਆ ਅਤਿ ਡੋਲਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବର ମନ ବହୁତ ଓଲଟ ପାଲଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥
ଗୁରୁ ବିନା ମନକୁ ତୃପ୍ତିହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ସେବନ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਿਸੀਅਰੁ ਡਸੈ ਮਰਿ ਵਾਟ ॥
ଗୁରୁ ଙ୍କ ବିନା ମାୟା ରୂପୀ ସାପ ଜୀବ କୁ ଦଂଶନ କରିନିଏ ଏବଂ ସେ ଜୀବନ ରୂପୀ ପଥରେ ହିଁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘਾਟੇ ਘਾਟ ॥੩੮॥
ହେ ନାନକ ! ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ କୁ ନିଜ ଜୀବନରେ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ।। 38 ।।

ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଏ, ସେ ଏହି ସଂସାର ସାଗର ରୁ ପାରି ହୋଇଯାଏ।

ਅਵਗਣ ਮੇਟੈ ਗੁਣਿ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥
ସେ ତାହାର ଖରାପ ଗୁଣ ଲିଭାଇ ଭଲ ଗୁଣ ପ୍ରଦାନ କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਮੁਕਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ଏବଂ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବ ଜୀବନରେ କେବେ ପରାଜିତ ହୁଏ ନାହିଁ।

ਤਨੁ ਹਟੜੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਣਜਾਰਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ର ଏହି ମନ ଗୋଟେ ଦୋକାନ ଅଟେ ଏବଂ ଏଥିରେ ମନର ବ୍ୟାପାରୀ ବସିଛି।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰਾ ॥੩੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହିମନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ।। 39 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਂਧਿਓ ਸੇਤੁ ਬਿਧਾਤੈ
ବିଧାତା ଗୁରୁମୁଖୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସମୁଦ୍ର ରେ ସେତୁ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥିଲେ।

ਲੰਕਾ ਲੂਟੀ ਦੈਤ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ଏହି ପ୍ରକାର ରାବଣର ଲଙ୍କା କୁ ଲୁଟି ନେଇଥିଲେ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟ ମାନଙ୍କ ସଂହାର କରିଥିଲେ।

ਰਾਮਚੰਦਿ ਮਾਰਿਓ ਅਹਿ ਰਾਵਣੁ ॥
ସେତେବେଳେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଲଙ୍କାପତି ରାବଣର ବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ

ਭੇਦੁ ਬਭੀਖਣ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾਇਣੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ବିଭୀଷଣ ରାବଣର ଭେଦ କହିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਇਰਿ ਪਾਹਣ ਤਾਰੇ ॥
ଗୁରୁ ପଥରକୁ ମଧ୍ୟ ସମୁଦ୍ର ରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਉਧਾਰੇ ॥੪੦॥
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦିଅନ୍ତି।। 40 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੂਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥
ତାହାକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਟੇ ਖਰੇ ਪਛਾਣੁ ॥
ତାହାକୁ ଭଲ ଖରାପର ପରିଚୟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ପରମ ସତ୍ୟରେ ତାହାର ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਇ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ର ଦରବାରକୁ ଯାଇ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ସ୍ତୁତି ରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇ ॥੪੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ କିଛି ବନ୍ଧନ ପଡେନାହିଁ।। 41।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କୁ ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଙ୍କାର କୁ ଜଳାଇଦିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਏ ॥
ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଉତ୍ତମ ହୋଇଯାଏ।

ନਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਗਲ ਭਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇ ॥੪੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ସମସ୍ତ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।। 42 ।।

ਕਵਣ ਮੂਲੁ ਕਵਣ ਮਤਿ ਵੇਲਾ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ଥରେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କୁ ପଚାରନ୍ତି) ସୃଷ୍ଟି ର ମୂଳ କଣ? ଏହି ମାନବ ଜୀବନରେ କେଉଁ ସମୟ ଉପଯୁକ୍ତ ଉପଦେଶ ନେଇ ପାରିବ?

ਤੇਰਾ ਕਵਣੁ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਕਾ ਤੂ ਚੇਲਾ ॥
ତୁମ ଗୁରୁ କିଏ, ଯାହାର ତୁମେ ଶିଷ୍ୟ ଅଟ ?"

ਕਵਣ ਕਥਾ ਲੇ ਰਹਹੁ ਨਿਰਾਲੇ ॥
କେଉଁ କଥା କୁ ନେଇ ତୁମେ ଦୁନିଆରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହୁଛ?

ਬੋਲੈ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਹੁ ਤੁਮ ਬਾਲੇ ॥
ହେ ବାଳକ ନାନକ! ଯାହା ଆମେ କହୁଛୁ ତୁମେ ଧ୍ୟାନ ର ସହିତ ଶୁଣ।

ਏਸੁ ਕਥਾ ਕਾ ਦੇਇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଏହି କଥାରେ ନିଜର ବିଚାର ଦିଅ ଯେ

ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ ॥੪੩॥
ଶବ୍ଦ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରି ପାରିବ? ।। 43 ।

Page 943

ਪਵਨ ਅਰੰਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਵੇਲਾ ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭ ପବନ ରୂପୀ ଶ୍ୱାସ ଅଟେ। ଏହା ମାନବ ଜୀବନ ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ନେବାର ଶୁଭ ଅବସର ଅଟେ।

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ ॥
ଶବ୍ଦ ମୋର ଗୁରୁ ଅଟେ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ର ଧ୍ୱନି କୁ ଶୁଣିବା ବାଲା ସୁରତି ତାହାର ଚେଲା ଅଟେ।

ਅਕਥ ਕਥਾ ਲੇ ਰਹਉ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ନେଇକରି ମୁଁ ଦୁନିଆରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହୁଛି।

ਨਾਨਕ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ହେ ନାନକ ! ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତରଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ।

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਜਿਤੁ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ଏକ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାର କଥାର ବିଚାର କରିଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥੪੪॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ରୂପୀ ଅଗ୍ନି କୁ ମନରୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛି।। 44 ।।

ਮੈਣ ਕੇ ਦੰਤ ਕਿਉ ਖਾਈਐ ਸਾਰੁ ॥
(ସିଦ୍ଧ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ଯେ) ମହମର ଦାନ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଲୁହା କୁ କେମିତି ଖାଇହେବ?

ਜਿਤੁ ਗਰਬੁ ਜਾਇ ਸੁ ਕਵਣੁ ਆਹਾਰੁ ॥
ସେ କିପରି ଭୋଜନ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ?"

ਹਿਵੈ ਕਾ ਘਰੁ ਮੰਦਰੁ ਅਗਨਿ ਪਿਰਾਹਨੁ ॥
ଯଦି ରହିବା ପାଇଁ ବରଫର ଘର ତିଆରି ହୋଇଥାଏ ତେବେ ଅଗ୍ନି ର କେଉଁ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧା ଯାଇପାରିବ?

ਕਵਨ ਗੁਫਾ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਅਵਾਹਨੁ ॥
ସେ କେଉଁ ଭଳି ଗୁମ୍ଫା, ଯେଉଁଥିରେ ମନ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ?"

ਇਤ ਉਤ ਕਿਸ ਕਉ ਜਾਣਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ଲୋକ ପର ଲୋକ ରେ ଏହି ମନ କାହାକୁ ଜାଣିକରି ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ?

କବନ ଧିଆନୁ ମନୁ ମନହି ସମାବୈ ॥୪୫॥
ସେ କିଭଳି ଧାନ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ମନ ନିଜେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 45 ।।

ହଉ ହଉ ମै ମୈ ବିଚହୁ ଖୋବୈ ॥
"(ଗୁରୁଜୀ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ -) ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅହଙ୍କାର ଏବଂ ମମତା ର ଭାବନା କୁ ମନରୁ ଦୂର କରିଦିଏ,

ଦୂଜା ମେଟୈ ଏକୋ ହୋବୈ ॥
ସେ ନିଜର ଅସୁବିଧା ଦୂର କରି ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ହିଁ ରୂପ ହୋଇଯାଏ।

ଜଗୁ କରଜ଼ା ମନମୁଖୁ ଗାଵାରୁ ॥
ମୁର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛଚାରୀ ଜୀବ ପାଇଁ ଏହି ଜଗତ ଲୁହା ହିଁ ଅଟେ।

ସବଦୁ କମାଈଐ ଖାଈଐ ସାରୁ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ ର ସାଧନା କରେ, ସେ ହିଁ ଟାଣ ଲୁହାକୁ ଚୋବାଇ ଥାଏ।

ଅੰତରି ବାହରି ଏକୋ ଜାଣୈ ॥
ସେ ଅନ୍ତର ଏବଂ ବାହାର ଜଗତ ରେ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ହିଁ ବ୍ୟାପକ ମାନନ୍ତି।

ନାନକ ଅଗନਿ ମରୈ ସତਿଗୁର କୈ ଭਾଣୈ ॥୪୬॥
ସତ୍ୟ ର ଭୟରେ ଲୀନ ହୋଇଥିବା ଜୀବ ଯେବେ ନିଜର ଗର୍ବର ନିବାରଣ କରିଥାଏ,

ଏକୋ ଜାତਾ ସବଦୁ ବୀଚାରୈ ॥
ତେବେ ସେ ପରମେଶ୍ୱର ଙ୍କ ସତ୍ତା କୁ ଜାଣିକରି ଶବ୍ଦ ର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ସବଦୁ ୱସୈ ସଚୁ ଅੰତରି ହୀଆ ॥
ଏହି ପ୍ରକାର ତାହାର ଅନ୍ତର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦ ର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ,

ତନୁ ମନୁ ସୀତਲୁ ରੰଗି ରੰଗୀଆ ॥
ତାହାର ମନ ଶରୀର ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ।

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ବିଖୁ ଅଗନਿ ନିୱାରେ ॥
ସେ ନିଜ ଅନ୍ତର ରୁ କାମ,କ୍ରୋଧ ଏବଂ ବିଷ ରୂପୀ ତୃଷାଗ୍ନୀ କୁ ଦୂର କରିଦିଏ।

ନାନକ ନଦରୀ ନଦରି ପିଆରେ ॥୪୭॥
ହେ ନାନକ ! ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ରୁ ସେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି। 47 ।।

ਕਵਨ ਮੁਖਿ ਚੰਦੁ ਹਿਵੈ ਘਰੁ ਛਾਇਆ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ -) କେମିତି (ମାନରୂପୀ) ଚନ୍ଦ୍ରମା ବରଫ ରୂପୀ ହୃଦୟ ଘର ରେ ଶୀତଳତାପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ?

ਕਵਨ ਮੁਖਿ ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ ਤਪਾਇਆ ॥
କେମିତି(ଶକ୍ତି ରୂପୀ) ସୂର୍ଯ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ତପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି?

ਕਵਨ ਮੁਖਿ ਕਾਲੁ ਜੋਹਤ ਨਿਤ ਰਹੈ ॥
କିଭଳି ଯମ ନିତ୍ୟ ଜୀବ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି?

ਕਵਨ ਬੁਧਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥
କେଉଁ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବଜାୟ ରହିଥାଏ?

ਕਵਨੁ ਜੋਧੁ ਜੋ ਕਾਲੁ ਸੰਘਾਰੈ ॥
ସେ କେଉଁ ଯୋଦ୍ଧା, ଯିଏ କାଳର ମଧ୍ୟ ସଂହାର କରିଦିଏ?"

ਬੋਲੈ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥੪੮॥
ସିଦ୍ଧ ଯାହା କହନ୍ତି, ନାନକ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ର ବିଚାରକରି ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି।।। 48 ।।

ਸਬਦੁ ਭਾਖਤ ਸਸਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
(ଗୁରୁ ନାନକ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଶବ୍ଦ ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା (ମନ ରୂପୀ) ଚନ୍ଦ୍ରମା ର ହୃଦୟ ଘରେ ଅପାର ଜ୍ୟୋତି ର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਵਸੈ ਮਿਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥
ଯେବେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ଘରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ, ସବୁ ଅନ୍ଧକାର ଲିଭି ଯାଏ।

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥
ଯେବେ ନାମ ଜୀବନ ର ଆଧାର ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଜୀବ ସୁଖ ଦୁଃଖକୁ ଏକ ସମାନ ବୁଝିନିଏ।

ਆਪੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭବସାଗର ରୁ ପାର କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਮਨੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ବିଶ୍ୱସ୍ଥ ହୋଇକରିମନ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੪੯॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନାକରନ୍ତି ଯେ ପୁଣି କାଳ ଜୀବ କୁ ଗ୍ରାସକରେ ନାହିଁ।। 46 ।।

ନାମ ତତୁ ସଭ ହୀ ସିରି ଜାପୈ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁବୁଝନ୍ତି ଯେ) ପ୍ରଭୁ ଙ୍କ ନାମ ତତ୍ତ୍ୱ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ।

ବିନୁ ନାୱୈ ଦୁଖୁ କାଲୁ ସଂତାପୈ ॥
ନାମ ବିନା ଜୀବ କୁ ମୃତ୍ୟୁର ଦୁଃଖ ଏବଂ ସନ୍ତାପ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ତତୋ ତତୁ ମିଲୈ ମନୁ ମାନୈ ॥
ଯେବେ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ପରମତତ୍ତ୍ୱସହ ମିଶିଯାଏ, ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ଦୂଜା ଜାଇ ଇକତୁ ଘରି ଆନୈ ॥
ତାହାର ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁ ଚରଣ ରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ବୋଲୈ ପୱନା ଗଗନୁ ଗରଜୈ ॥
ଯେବେ ପ୍ରାଣ ରୂପୀ ପବନ ପ୍ରଭୁ ଙ୍କ ନାମ କୁହେ, ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ଆକାଶ ଗର୍ଜନ କରିଥାଏ।

ନାନକ ନିହଚଲୁ ମିଲନੁ ସହଜୈ ॥୫୦॥
ହେ ନାନକ ! ନାମ ସ୍ମରଣ ରୁ ମନ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ତାହାର ସତ୍ୟ ସହ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।। 50 ।।

ଅଂତରି ସୁੰନੰ ବାହରି ସੁੰନੰ ତ୍ରିଭୱଣ ସੁੰନ ମସੁੰନੰ ॥
ଜୀବ ର ଅନ୍ତରଏବଂ ବାହାର ଶୂନ୍ୟ(ପ୍ରଭୁ) ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଟନ୍ତି। ତିନି ଲୋକରେ ଶୂନ୍ୟ ର ହିଁ ସତ୍ତା ଅଛି।

ଚଉଥେ ସੁੰନੈ ଜୋ ନରୁ ଜାନੈ ତਾ କଉ ପାପੁ ନ ପੁੰନੰ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଶୂନ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ, ତାହାକୁ ପାପ-ପୂଣ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ।

ଘਟਿ ଘਟਿ ସੁੰନ କା ଜାନੈ ଭେଉ ॥
ସେ ଘଟ ଘଟରେ ବ୍ୟାପକ ଶୂନ୍ୟର ଭେଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଏବଂ

ଆଦਿ ପੁରਖੁ ନିରੰଜନ ଦେଉ ॥
ଆଦିପୁରୁଷ, ନିରଞ୍ଜନର ବୋଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ଜୋ ଜନੁ ନାମ ନିରੰଜନ ରਾତਾ ॥
ହେ ନାନକ ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ,

ନାନକ ସୋଈ ପୁରਖੁ ବିਧାତਾ ॥୫୧॥
ସେ ବିଧାତାର ରୂପ ହୋଇଯାଏ।। 51 ।।

ਸੁੰਨੋ ਸੁੰਨੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କରିଲେ -) ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ କହୁଥାଏ।

ਅਨਹਤ ਸੁੰਨੁ ਕਹਾ ਤੇ ਹੋਈ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହି ଅନାହତ ଶୂନ୍ୟ କେଉଁ ଠାରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି?

ਅਨਹਤ ਸੁੰਨਿ ਰਤੇ ਸੇ ਕੈਸੇ ॥
ଯିଏ ଅନାହତ ଶୂନ୍ୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଛି, ସେ କେମିତି ଅଟନ୍ତି?"

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸ ਹੀ ਜੈਸੇ ॥
"(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି -) ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଏହା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ସେ ସେହିପରି ହିଁ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਓਇ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਹਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥
ସେ ଜନ୍ମ ମରଣ ରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଆନ୍ତି, ଏଣୁ ସେ ଜନ୍ମ ନେଇକରି ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ନା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଏଠାରୁ ଯାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਹਿ ॥੫੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ଭୁଲିଯାଇଥିବା ମନକୁ ବୁଝାଇ ନିଏ।।। 52 ।।

ਨਉ ਸਰ ਸੁਭਰ ਦਸਵੈ ਪੂਰੇ ॥
ଯେବେ ମନୁଷ୍ୟର ଦୁଇ ଆଖି, ଦୁଇ କାନ, ନାକ, ମୁହଁ ଇତ୍ୟାଦି ନଅଟି ସରୋବର ନାମ ଅମୃତ ରେ ଭରି ଯାଏ,

ਤਹ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਵਜਾਵਹਿ ਤੂਰੇ ॥
ତାହାର ଦଶମ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ନାମ ଅମୃତ ରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେ

ਸਾਚੈ ਰਾਚੇ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰੇ ॥
ସେହି ସତ୍ୟକୁ ସାକ୍ଷାତ ଦେଖିକରି ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਚੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥
କାହିଁକି ନା ଘଟ ଘଟରେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମା ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥
ହେ ନାନକ ! ଯାହାର ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଗୁପ୍ତ ବାଣୀ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ,

ନਾਨਕ ਪਰਖਿ ਲਏ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੫੩॥
ସେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ଦିଅନ୍ତି।। 53 ।।

ਸਹਜ ਭਾਇ ਮਿਲੀਐ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ॥
ସହଜ ସ୍ୱଭାବପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସର୍ବଦା ହିଁ ଜାଗୃତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੁੰਨ ਸਬਦੁ ਅਪਰੰਪਰਿ ਧਾਰੈ ॥
ଅନାହତ ଶବ୍ଦ କୁ ଅପରମ୍ପାର ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନକରନ୍ତି।

ਕਹਤੇ ਮੁਕਤੁ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥
ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਦੀਖਿਆ ਸੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୀକ୍ଷା ନେବା ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਮਿਲਣ ਨਹੀ ਭ੍ਰਾਤੇ ॥੫੪॥
ହେ ନାନକ ! ଅହଙ୍କାରକୁ ଦୂର କରିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ସହ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ କିନ୍ତୁ ଭ୍ରମ ରେ ଫସିବା ଦ୍ୱାରା ମିଳନ ହୁଏନାହିଁ।। 54 ।।

ਕੁਬੁਧਿ ਚਵਾਵੈ ਸੋ ਕਿਤੁ ਠਾਇ ॥
"[ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କରନ୍ତି ଯେ] ସେ କିଭଳି ଠିକଣା ଅଟେ , ଯେଉଁଠି ରହିକରି ମନମୁଖୀ ନିଜର ଖରାପ ବୁଦ୍ଧିକୁ ନାଶ କରିଦିଏ?"

ਕਿਉ ਤਤੁ ਨ ਬੂਝੈ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥
ସେ ଯମ ଠାରୁ ଚୋଟ ଖାଇ ଖାଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ କୁ କଣ ପାଇଁ ବୁଝେ ନାହିଁ?

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ଯମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଥିବା ଜୀବ କୁ କେହି ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରେନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਸਾਖੈ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା କିଏ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରେ ନାହିଁ।

କିଉ କରି ବୁਝै ପାवै ପାରୁ ॥
ସେ ସତ୍ୟ କୁ କେମିତି ଜାଣି ପାରିବେ ଏବଂ କେମିତି ଭବ ସାଗର ରୁ ପାରି ହୋଇପାରିବେ।

ନାନକ ମନਮੁਖਿ ਨ ਬੁਝै ਗਵਾਰੁ ॥੫੫॥
ହେ ନାନକ ! ମୁର୍ଖ ମନମୁଖୀକୁ କେବେ ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।। 55।।

ਕੁਬੁਧਿ ਮਿਟै ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥
{ଗୁରୁଜୀ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ} ଗୁରୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖରାପ ବୁଦ୍ଧିର ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭेਟै ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁ ଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତକାର ହୋଇବ ଦ୍ୱାରା ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਤਤੁ ਨ ਚੀਨै ਮਨਮੁਖੁ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥
ମନମୁଖୀ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ପରିଚୟ କରେନାହିଁ ଏଥିପାଇଁ ଜଳି କରି ଧ୍ୱଂସହୋଇଯାଏ।

ਦੁਰਮਤਿ ਵਿਛੁੜਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥
ଜୀବ ନିଜର ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ସତ୍ୟ ରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଯମର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਮਾਨै ਹੁਕਮੁ ਸਭे ਗੁਣ ਗਿਆਨ ॥
ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଆଦେଶ କୁ ପାଳନ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସବୁ ଗୁଣ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ କୁ ହାସଲ କରି ନିଏ।

ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਾਵै ਮਾਨੁ ॥੫੬॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଦରବାର ରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।। 56 ।।

ਸਾਚੁ ਵਖਰੁ ਧਨੁ ਪਲै ਹੋਇ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଧନ ରାଶି ଥାଏ,

ਆਪਿ ਤਰै ਤਾਰे ਭੀ ਸੋਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭବ ସାଗର ରୁ ପାରି ହୋଇଯାଏ, ନିଜ ମିତ୍ର ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଦିଏ।

ਸਹਜਿ ਰਤਾ ਬੁਝै ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟର ଶୋଭାର ପାତ୍ର ହୋଇଥାଏ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਰै ਨ ਕੋਇ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ସେ ଯେଉଁଠିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଆନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭଗବାନ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି।

ନାନକ ପାରି ପରै ସଚ ଭାଇ ॥୫୭॥
ହେ ନାନକ ! ସତ୍ୟ ରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବନା ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯାଏ।। 57।।

ਸੁ ਸਬਦ ਕਾ ਕਹਾ ਵਾਸੁ ਕਥੀਅਲੇ ਜਿਤੁ ਤਰੀਐ ਭਵਜਲੁ ਸੰਸਾਰੋ ॥
"(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ-)ସେହି ଶବ୍ଦର ନିବାସ କେଉଁଠି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ରୂପୀ ଭବ ଜଳ ରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ?"

ਤ੍ਰੈ ਸਤ ਅੰਗੁਲ ਵਾਈ ਕਹੀਐ ਤਿਸੁ ਕਹੁ ਕਵਨੁ ਅਧਾਰੋ ॥
ଦଶ ଆଙ୍ଗୁଠି ବାହାରକୁ ଆସିଥିବା ପ୍ରାଣବାୟୁ ର ବାସ୍ତବରେ କଣ ଆଧାର ଅଛି?

ਬੋਲੈ ਖੇਲੈ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ॥
ଯେଉଁ ସତ୍ତା କହେ ଏବଂ ଖେଳେ, ସେ କେମିତି ସ୍ଥିର ହୋଇପାରିବ? ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିପାରିବ?"

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਣਵੈ ਅਪਣੇ ਮਨ ਸਮਝਾਏ ॥
ଗୁରୁଜୀ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି - ହେ ସ୍ୱାମୀ ! ଧ୍ୟାନ ର ସହିତ ଶୁଣ; ନାନକ ସତ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ମନ କୁ ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਕਰਿ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯେବେ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଯାଏ ତେବେ ଇଶ୍ୱର ନିଜର କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ରେ ହାତ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਮਾਏ ॥੫੮॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚତୁର ଏବଂ ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ରେ ହିଁ ଜୀବ ସେଥିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 58।।

ਸੁ ਸਬਦ ਕਉ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਅਲਖੰ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ॥
ସେହି ଶବ୍ଦର ନିରନ୍ତର ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ନିବାସ ଅଟେ, ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଟେ, ତଥାପି ଯେଉଁଠି ଦେଖା ତାହା ହିଁ ବିସ୍ତୃତ ଅଛି।

ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸੁੰਨ ਨਿਵਾਸਾ ਅਕਲ ਕਲਾ ਧਰ ਸੋਈ ॥
ଯେମିତି ପବନ ସବୁ ଜାଗାରେ ବିସ୍ତୃତ ଥାଏ, ସେମିତି ଶବ୍ଦ ର ନିବାସ ଅଟେ। ସେ ନିର୍ଗୁଣ ଏବଂ ସଗୁଣ ଅଟେ।

ନଦରି କରେ ସବଦୁ ଘଟ ମହି ୱସୈ ୱିଚହୁ ଭରମୁ ଗୱାଏ ॥
ଯେବେ ପରମାତ୍ମାନିଜର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି ତେବେ ହୃଦୟରେ ଶବ୍ଦର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ତନୁ ମନୁ ନିରମଲୁ ନିରମଲ ବାଣୀ ନାମୋ ମଂନି ୱସାଏ ॥
ଯିଏ ନିର୍ମଳ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ନାମକୁ ମନରେ ବସାଇ ନିଏ, ତାହାର ଶରୀର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ସବଦି ଗୁରୂ ଭୱସାଗରୁ ତରୀଐ ଇତ ଉତ ଏକୋ ଜାଣୈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ, ସେ ଲୋକ ପରଲୋକ ରେ ବ୍ୟାପକ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ।

ଚିହନୁ ୱରନୁ ନହୀ ଛାଇଆ ମାଇଆ ନାନକ ସବଦୁ ପଛାଣୈ ॥୫୯॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମାୟା ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଛାୟା ଥାଏ, ତାହାର କିଛି ଚିହ୍ନ ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ। ଜୀବ ପୁଣି ଶବ୍ଦର ପରିଚୟ କରିନିଏ।। 59 ।।

ତ୍ରୈ ସତ ଅଂଗୁଲ ୱାଈ ଅଉਧୂ ସୁੰନ ସଚୁ ଆହାରୋ ॥
ହେ ଅବଧୂତ! ଦଶ ଆଙ୍ଗୁଠିର ପ୍ରମାଣ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣବାୟୁ ର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର ପରମ ସତ୍ୟ ର ଚିନ୍ତନ କରନ୍ତି।

ଗୁରମୁଖି ବୋଲୈ ତତୁ ବିରୋଲୈ ଚୀନୈ ଅଲਖ ଅପାରୋ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ ଜପିଥାଏଏବଂ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ କୁ ଚିନ୍ତା କରି ରହିଥାଏଏବଂ ଅଲେଖ ଅପାର କୁ ଜାଣି ନିଏ।

ତ୍ରୈ ଗୁଣ ମେਟୈ ସବଦୁ ୱସାଏ ତା ମନି ଚୁକୈ ଅହଂକାରୋ ॥
ଏହା ମାୟା ର ତିନି ଗୁଣ କୁ ଲିଭାଇ ଶବ୍ଦ କୁ ବସାଇ ନିଏ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ର ଅହଙ୍କାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଅଂତରି ବାହରି ଏକୋ ଜାଣୈ ତା ହରି ନାମି ଲਗୈ ପିଆରୋ ॥
ଯଦି ସେ ଭିତରେ ଏବଂ ବାହାରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ତା ବୁଝି ନିଏ ତେବେ ହିଁ ତାକୁ ହରି ନାମ ରେ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ସୁਖମନା ଇੜା ପିंਗୁଲା ବୁଝୈ ଜା ଆपे ଅଲਖୁ ଲਖାଏ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଗୁରୁମୁଖୀ ଇଡା, ପିଙ୍ଗଳା ଏବଂ ସୁଷୁମ୍ନା ନାଡି ଦ୍ୱାରା ହାସଲ ହେବା ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିନିଏ।

ନାନକ ତିହୁ ତେ ଉପରି ସାଚା ସତିଗୁର ସବଦି ସମାଏ ॥୬୦॥
ହେ ନାନକ ! ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ତିନି ଲୋକ ଠାରୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇପାରିବା ।।60।।

ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨੁ ਕਥੀਅਲੇ ਪਵਨੁ ਕਹਾ ਰਸੁ ਖਾਈ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ-) ମନକୁ (ଜୀବନ) ପ୍ରାଣ ବାୟୁ କୁହାଯାଏ କିନ୍ତୁ ଏହି (ପ୍ରାଣ) ବାୟୁ କେଉଁଠାରୁ ଆହାରପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ?

ਗਿਆਨ ਕੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਅਉਧੂ ਸਿਧ ਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ ॥
ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ମୁଦ୍ରା ଅର୍ଥାତ୍ ସାଧନା କଣ ଅଟେ ଏବଂ କେଉଁ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ?

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਰਸੁ ਨ ਆਵੈ ਅਉਧੂ ਹਉਮੈ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥
(ਗੁਰੂਜੀ ਉਤਰ ਦਿਅਨ੍ਤਿ ਯੇ) ਹੇ ਅਵਧੂਤ! ਸ਼ਬ੍ਦ ਵਿਨਾ ਰਸ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਏ ਨਾਹਿੰ ਏਵ੍ ਅਭਿਮਾਨ ਕਾਰਣਰੁ ਲਾਲਸਾ ਦੂਰ ਹੁਏਨਾਹਿੰ।

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੇ ਰਹੇ ਅਘਾਈ ॥
ਸ਼ਬ੍ਦ ਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਥ੍ਵਾ ਜੀਵ ਕੁ ਹਿੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰੁਤ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵ੍ ਸਤ੍ਯ ਰੇ ਤ੍ਰੁਪ੍ਤ ਹੋਇਯਾਏ।

ਕਵਨ ਬੁਧਿ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਰਹੀਐ ਕਿਤੁ ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ॥
"(ਸਿਦ੍ਧ ਮਾਨੇ ਪ੍ਰਸ਼੍ਨ ਕਲੇ -) ਸੇ ਕੇਉਁ ਬੁਦ੍ਧਿ ਅਟੇ, ਯਾਹਾਦ੍ਵਾਰਾ ਮਨ ਸ੍ਥਿਰ ਰਹਿਥਾਏ ਏਵ੍ ਏਹਾ ਕੇਉਁ ਭੋਜਨ ਰੇ ਤ੍ਰੁਪ੍ਤ ਹੋਇਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਪੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ ॥੬੧॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਸਤ੍ ਗੁਰੂ ਙ੍ਕ ਠਾਰੁ ਦੀਕ੍ਸ਼ਾ ਨੇਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਿੰ ਜੀਵ ਰ ਦੁਃਖ ਸੁਖ ਗੋਟੇ ਸਮਾਨ ਜਣਾ ਪਡੇ ਏਵ੍ ਤਾਕੁ ਕਾਲ ਮਧ ਗ੍ਰਾਸ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।।61।।

ਰੰਗਿ ਨ ਰਾਤਾ ਰਸਿ ਨਹੀ ਮਾਤਾ ॥
ਯੇਉਁਵ੍ਯਕ੍ਤਿ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਰਙ੍ਗ ਰੇ ਲੀਨ ਹੁਏਨਾਹਿੰ, ਸੇ ਏਹਿ ਰਸ ਰੇ ਕੇਵੇ ਮਸ੍ਤ ਹੁਏ ਨਾਹਿੰ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਜਲਿ ਬਲਿ ਤਾਤਾ ॥
ਸ਼ਬ੍ਦ ਗੁਰੂ ਙ੍ਕ ਵਿਨਾ ਸੇ ਕ੍ਰੋਧਰ ਅਗ੍ਨਿ ਰੇ ਹਿੰ ਜਲਿਥਾਏ।

ਬਿੰਦੁ ਨ ਰਾਖਿਆ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਖਿਆ ॥
ਯਿਏ ਨਿਜਰ ਵੀਰ੍ਯ੍ਯ ਸਯ੍ਹਾਲਿ ਰਖੇ ਨਾਹਿੰ, ਸੇ ਕੇਵੇ ਨਿਜ ਮੁਹੁਁਰੇ ਸ਼ਬ੍ਦਰ ਜਪ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ,

ਪਵਨੁ ਨ ਸਾਧਿਆ ਸਚੁ ਨ ਅਰਾਧਿਆ ॥
ਸੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯ੍ਯਮ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਣਕੁ ਵਸ਼ਰੇ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ ਏਵ੍ ਭਗਵਾਨਙ੍ਕ ਆਰਾਧਨਾ ਮਧ ਕਰੇ ਨਾਹਿੰ।

ਅਕਥ ਕਥਾ ਲੇ ਸਮ ਕਰਿ ਰਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਯਦਿ ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਅਕਥਨੀਯ ਪ੍ਰਭੁ ਙ੍ਕ ਕਥਾ ਹੋਇ ਦੁਃਖ ਸੁਖ ਕੁ ਗੋਟੇ ਸਮਾਨ ਭਾਵਿ ਜੀਵਨ ਅਤਿਵਾਹਿਤ ਕਰਿਥਾਏ,

ਤਉ ਨਾਨਕ ਆਤਮ ਰਾਮ ਕਉ ਲਹੈ ॥੬੨॥
ਤੇਵੇ ਸੇ ਆਮ੍ ਰੇ ਹਿੰ ਪਰਮਾਮ੍ਮਾ ਙ੍ਕੁਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿ ਨਿਏ।। 62।।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਰੰਗੇ ਰਾਤਾ ॥
ਗੁਰੂ ਕ੍ਰੁਪਾਰੁ ਹਿੰ ਮਨੁਸ਼੍ਯ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਰਙ੍ਗਰੇ ਰਙ੍ਗੀਨ ਹੋਇ ਰਹਿਥਾਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਸਾਚੇ ਮਾਤਾ ॥
ଯିଏ ନାମ ଅମୃତକୁ ପାନ କରି ନେଇଛି, ସେ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੀ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥
ଗୁରୁ ଙ୍କ ବାଣୀ ର ବିଚାର କରୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ତୃଷାଗ୍ନ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି।

ਅਪਿਉ ਪੀਓ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਧਾਰੀ ॥
ଯିଏ ନାମ ଅମୃତର ପାନ କରିଛି, ତାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଛି।

ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମ ରେ ଭଗବାନ ଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଭବସାଗର ରୁ ତରି ଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਬੂਝੈ ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ ॥੬੩॥
ହେ ନାନକ ! ଏହି ରହସ୍ୟ କୁ କେହି ବିଚାରବନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।।। 63 ।।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ ਕਹਾ ਬਸੀਅਲੇ ਕਹਾ ਬਸੈ ਇਹੁ ਪਵਨਾ ॥
"(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ -) ନିଶାଶକ୍ତ ହାତୀ ଭଳି ଏହି ମନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପବନ ରୂପୀ ପ୍ରାଣ କେଉଁଠି ନିବାସ କରିଥାଏ?

ਕਹਾ ਬਸੈ ਸੁ ਸਬਦੁ ਅਉਧੂ ਤਾ ਕਉ ਚੂਕੈ ਮਨ ਕਾ ਭਵਨਾ ॥
ହେ ଅବଧୂତ ! ଏହି ଶବ୍ଦ କେଉଁଠି ବାସ କରୁଛି, ଯାହାର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଯେବେ ପ୍ରଭୁ କୃପାକରନ୍ତି ସେ ଜୀବ ର ସତ୍ ଗୁରୁ ସହ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ତାହାର ଏହି ମନ ନିଜର ସତ୍ୟ ଘରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਆਪੈ ਆਪੁ ਖਾਇ ਤਾ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ॥
ଯେବେ ସେ ନିଜର ଅହଙ୍କାର କୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ ତେବେ ଏହା ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁଣି ସେ ନିଜର ଦୋଷ ରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇଦିଏ।

ਕਿਉ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣੈ ਆਤਮੁ ਜਾਣੈ ਕਿਉ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਵੈ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ-) ଏହି ମନ ନିଜର ମୂଳ (ପରମାତ୍ମା) ଙ୍କୁ କେମିତି ଜାଣିବ ଏବଂ ଆତ୍ମ କୁ କେମିତି ଜାଣିବ? (ଗୁରୁ ରୂପୀ) ଚନ୍ଦ୍ରମା ଙ୍କ ଘରେ(ଶକ୍ତି ରୂପୀ) ସୂର୍ଯ୍ୟ କେମିତି ରହିପାରିବ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਖੋਵੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥੬੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଯେବେ ଗୁରୁ ଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ନିଜର ଅନ୍ତର ମନ ରୁ ଅହଙ୍କାର କୁ ନଷ୍ଟ କରିଦିଏ ତେବେ ସେ ସହଜ ରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।। 64 ।।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ ਵਸੀਅਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ ॥
ଏହି ମନ ନିଶ୍ଚଳ ହୃଦୟ ରେ ନିବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜର ମୂଳ କୁ ଜାଣିନିଏ ।

ନାଭਿ ਪਵਨੁ ਘਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਤਤੁ ਲਹੈ ॥
ପବନ ରୂପୀ ପ୍ରାଣ ନିଜର ନାଭି ରୂପୀ ଘରର ଆସନ ରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାଏ ତଥା ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପା ଦ୍ୱାରା ଖୋଜି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਸੁ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਛੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਸੁ ਸਬਦਿ ਲਹੈ ॥
ସେହି ଶବ୍ଦ ନିଜର ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ସତ୍ୟ ର ଘର ରେ ହିଁ ନିରନ୍ତର ନିବାସ କରେ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ଖୋଜିନିଏ, ଯାହାର ଜ୍ୟୋତି ତିନି ଲୋକ ରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਖਾਵੈ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਾਚੇ ਕੀ ਸਾਚੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸਿ ਰਹੈ ॥
ଯେବେ ମନ କୁ ସତ୍ୟ ର ଭୋକ ଲାଗେ ତେବେ ସେହି ଭୋକ ତାହାର ଦୁଃଖକୁ ଗ୍ରାସ କରିନିଏ ଏବଂ ପୁଣି ଏହି ମନ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ ਬਿਰਲੋ ਕੋ ਅਰਥਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଅନାହତ ବାଣୀର ଜୀବନ ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅର୍ଥ କୁ ବୁଝିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਸਚੁ ਸੁਭਾਖੈ ਸਚਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥੬੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟ ର ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ, ସେ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଏହି ରଙ୍ଗ କେବେ ଝଡେ ନାହିଁ।। 65 ।।

ਜਾ ਇਹੁ ਹਿਰਦਾ ਦੇਹ ਨ ਹੋਤੀ ਤਉ ਮਨੁ ਕੈਠੈ ਰਹਤਾ ॥
(ସିଦ୍ଧମାନେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ-)ଯେବେ ଏହି ହୃଦୟ ଏବଂ ଶରୀର ନଥିଲା ତେବେ ମନ କେଉଁଠାରେ ରହୁଥିଲା?

ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਅਸਥੰਭੁ ਨ ਹੋਤੋ ਤਾ ਪਵਨੁ ਕਵਨ ਘਰਿ ਸਹਤਾ ॥
ଯେବେ ଏହି ନାଭି କମଳ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭ ହେଉ ନଥିଲା ତେବେ ପବନ ରୂପୀ ପ୍ରାଣ କେଉଁ ଘରେ ସାହାରା ନେଉଥିଲା?

ਰੂਪੁ ਨ ਹੋਤੋ ਰੇਖ ਨ ਕਾਈ ਤਾ ਸਬਦਿ ਕਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଯେବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ର କିଛି ରୂପ ରଙ୍ଗ ଏବଂ ଆକାର ନଥିଲା ତେବେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କେଉଁଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗା ଯାଉଥିଲା?

ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਕੀ ਮੜੀ ਨ ਹੋਤੀ ਮਿਤਿ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ଯେବେ ମାତା ଙ୍କ ରକ୍ତ ଏବଂ ପିତାଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟ ରୁ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଏହି ଶରୀର ନଥିଲା ତେବେ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ଗତି ର ଫଳ କେମିତି ପ୍ରାପ୍ତି ହେଉଥିଲା?

ਵਰਨੁ ਭੇਖੁ ਅਸਰੂਪੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਪਸਿ ਸਾਚਾ ॥
ଯେବେ କିଛି ରଙ୍ଗ,ବେଶ ଏବଂ ରୂପ ଜଣା ନଥିଲା ତେବେ ସତ୍ୟର ବୋଧ କେମିତି ହେଉଥିଲା?"

ନਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਇਬ ਤਬ ਸਾਚੋ ਸਾਚਾ ॥੬੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ନାମ ରେ ଲୀନ ରହିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସତ୍ୟ ବୈରାଗୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଅତୀତ କାଳ, ବର୍ତ୍ତମାନ କାଳ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ କାଳ ରେ ପରମ ସତ୍ୟ ହିଁ ଦେଖା ଦିଏ।। 66 ।।

ਹਿਰਦਾ ਦੇਹ ਨ ਹੋਤੀ ਅਉਧੂ ਤਉ ਮਨੁ ਸੁੰਨਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ଉତ୍ତର ଦେଇ ବୁଝନ୍ତି ଯେ) ହେ ଅବଧୂତ! ଯେବେ ଏହି ହୃଦୟ ଏବଂ ଶରୀର ନଥିଲା ତେବେ ଏହି ବୈରାଗୀ ମନ ଶବ୍ଦ ରେ ଲୀନ ରହୁଥିଲା।

ਨਾਭਿ ਕਮਲੁ ਅਸਥੰਭੁ ਨ ਹੋਤੋ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸਤਉ ਪਵਨੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥
ଯେବେ ନାଭି କମଳ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭ ନଥିଲା ତେବେ ଏହି ସତ୍ୟ ର ପ୍ରେମୀ ପବନ ରୂପୀ ପ୍ରାଣ ନିଜ ସତ୍ୟ ଘରେ ନିବାସ କରୁଥିଲା।

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਜਾਤਿ ਨ ਹੋਤੀ ਤਉ ਅਕੁਲੀਨਿ ਰਹਤਉ ਸਬਦੁ ਸੁ ਸਾਰੁ ॥
ଯେବେ ସୃଷ୍ଟିର କିଛି ରୂପ ରଙ୍ଗ ଏବଂ ଆକାର ନଥିଲା ତେବେ ସେ ଶବ୍ଦ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଭିତରେ ଲୀନ ରହୁଥିଲା।

ਗਉਨੁ ਗਗਨੁ ਜਬ ਤਬਹਿ ਨ ਹੋਤਉ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਆਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ଯେବେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଏବଂ ଗଗନ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ସେତେବେଳେ ନିରାକାରଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ତିନି ଲୋକରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲା।

ਵਰਨੁ ਭੇਖੁ ਅਸਰੂਪੁ ਸੁ ਏਕੋ ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਵਿਡਾਣੀ ॥
ସେହି ଗୋଟିଏ ର ରଙ୍ଗ,ବେଶ ଏବଂ ସ୍ୱରୂପ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଦ୍ଭୁତ ଶବ୍ଦ ଅଟେ।

ਸਾਚ ਬਿਨਾ ਸੂਚਾ ਕੋ ਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੬੭॥
ହେ ନାନକ ! ପରମ ସତ୍ୟ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଲୀଳାର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ବାସ୍ତବରେ ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।। 67 ।।

ਕਿਤੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਪੁਰਖਾ ਕਿਤੁ ਕਿਤੁ ਦੁਖਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਈ ॥
(ସିଦ୍ଧ ମାନେ ପୁଣି ପଚାରିଲେ-) ହେ ମହାପୁରୁଷ ! ଏହି ଜଗତ କେଉଁ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେଉଁ କେଉଁ କାରଣ ଦୁଃଖ ରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ?

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਪੁਰਖਾ ਨਾਮਿ ਵਿਸਰਿਐ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବୁଝନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜଗତ ଅହଂ ରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯଦି ଏହି ନାମ ଭୁଲି ଯାଏ ତେବେ ସେ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ର ବିଚାର କରିଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଙ୍କାର କୁ ଜାଳି ଦିଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਸਾਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਏ ॥
ନିର୍ମଳ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରାତାହାର ମନ ଶରୀର ପାବନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁଣି ସେ ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବୁଡି ରହିଥାଏ।

ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ନାମରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇକରି ବୈରାଗୀ ହୋଇ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ ਦੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੇ ॥੬੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ବିଚାର କରି ଦେଖିନିଅ, ନାମ ବିନା କେବେ ଯୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ।।। 68।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੈ ਕੋਇ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁବୁଝନ୍ତି ଯେ) କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସତ୍ୟ ଶବ୍ଦର ବିଚାର କରନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥
ଏହି ପ୍ରକାର ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ମନରେ ସତ୍ୟ ବାଣୀ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥
ତାହାର ମନ ନାମ ରସ ରେ ବୁଡି ଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ବୁଝିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ନିଜ ବାସ୍ତବିକ ଘର ରେ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ ॥
ସେ ଯୋଗର ଉକ୍ତିକୁ ଚିହ୍ନି ନିଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥੬੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ କେବଳ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି।। 69 ।।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ ॥
(ଗୁରୁଜୀ ସିଦ୍ଧ ମାନଙ୍କୁଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଯେ) ସତ୍ ଗୁରୁ ଙ୍କ ସେବା ନକରିବା ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ ସାଧନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕੋਈ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ନ ମିଶିଲେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ସାକ୍ଷାତକାର ନକରି ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁ ଙ୍କ ସହ ନମିଶି ଜୀବ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରେ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮਹਾ ਗਰਬਿ ਗੁਬਾਰਿ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ନମିଶି ଅହଙ୍କାର ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਆ ਜਨਮੁ ਹਾਰਿ ॥੭੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନିର୍ଗୁଣ ଜୀବ ନିଜର ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ କରି ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଛି।। 70 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਜੀਤਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଅଭିମାନ କୁ ସମାପ୍ତ କରି ନିଜ ମନ ଜିତି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ସତ୍ୟକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਗੁ ਜੀਤਾ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿ ॥
ସେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ସମାପ୍ତ କରି ଜଗତ ଉପରେ ବିଜୟ ପାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਰਗਹ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥
ସେ ଯମରାଜ ଠାରୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਜਾਣੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବନରେ ପରାଜିତ ହୋଇକରି ଦରବାରକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥੭੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ଶବ୍ଦ କୁ ଜାଣି ନିଅନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟ କୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି।। 71 ।।

ਸਬਦੈ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਸੁਣਿ ਤੂ ਅਉਧੂ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੋਗੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଅବଧୂତ ! ଏବେ ତୁ ଶବ୍ଦ ର ସମ୍ବନ୍ଧ ରେ ଚାଲୁଥିବା ଗୋଷ୍ଠୀର ନିକ୍ଷର୍ଷ ବିଷୟରେ ଧ୍ୟାନର ସହ ଶୁଣ ଯେ ନାମ ବିନା କିଛି ଯୋଗ ସାଧନା ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਮਾਤੇ ਨਾਮੈ ਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ନାମ ରେ ଲୀନ ଜୀବ ନିତ୍ୟ ଖୁସି ରହନ୍ତି ଏବଂ ନାମରୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਵੈ ਨਾਮੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥
ନାମ ରୁ ହିଁ ସବୁକିଛି ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ରୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੇਰੇ ਸਚੈ ਆਪਿ ਖੁਆਈ ॥
ନାମ ବିହୀନ ଲୋକ ବହୁତ ଆଡ଼ମ୍ବର କରନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਾਈਐ ਅਉਧੂ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਾ ਹੋਈ ॥
ହେ ଅବଧୂତ! ଯଦି ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ହିଁ ଯୋଗ ଉକ୍ତି ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੭੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ନିଜ ମନ ରୁ ବିଚାର କରି ଦେଖି ନିଅ, ନାମ ବିନା ଜୀବ ର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।।।72 ।।

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਕਿਆ ਕੋ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥
"(ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଅନ୍ତିମ ପଦରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଗାନ କରି କହନ୍ତି ଯେ) ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୋର ଯେଉଁ ଗତି ଏବଂ ବିସ୍ତାର ଅଛି, ତାକୁ କେବଳ ତୁ ହିଁ ଜାଣିଛୁ,କେହି କହିକରି କଣ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିପାରିବ?"

ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ ਆਪੇ ਪਰਗਟੁ ਆਪੇ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੈ ॥
ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିର୍ଗୁଣ ରୂପରେ ଗୁପ୍ତ ରୁହ, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଗୁଣ ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଅ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ରଙ୍ଗ ର ଆନନ୍ଦନିଅ।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਗੁਰੂ ਬਹੁ ਚੇਲੇ ਖੋਜਤ ਫਿਰਹਿ ਫੁਰਮਾਣੈ ॥
ବହୁତ ସିଦ୍ଧ ସାଧକ, ଗୁରୁ ଏବଂ ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ ତୁମର ଆଦେଶ ଖୋଜି ଥାଆନ୍ତି।

ਮਾਗਹਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇ ਇਹ ਭਿਖਿਆ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥
ସେ ତୋଠାରୁ ତୋର ନାମ ର ଦାନ ମାଗନ୍ତି, ତୋଠରୁ ଏହି ଭିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ଏବଂ ଦର୍ଶନ ରେ ହିଁ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ଏହି ଜଗତ ଅବିନାଶୀପ୍ରଭୁ ଗୋଟିଏ ଲୀଳା ରଚିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝା ପଡେ।

ਨਾਨਕ ਸਭਿ ਜੁਗ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੭੩॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।। 73 ।।1 ।।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।।

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ରାମକଲୀ ୱାର ମହଲା 3॥

ਜੋਧੈ ਵੀਰੈ ਪੂਰਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥
ଯୋଦ୍ଧା ଏବଂ ବୀର ପୂର୍ବାଣୀ ଧ୍ୱନି

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3।।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜੈ ਦਾ ਖੇਤੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਭਾਉ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ଖେତ ଅଟେ, ପ୍ରଭୁ ଯାହାର ପ୍ରେମ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି,

ਨਾਉ ਬੀਜੇ ਨਾਉ ਉਗਵੈ ਨਾਮੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ସେ ନାମ ହିଁ ବୁଣି ଥାଏ, ତାହାର ବୁଣା ହୋଇଥିବା ନାମ ହିଁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ସେ ନାମ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਏਹੋ ਬੀਜੁ ਹੈ ਸਹਸਾ ਗਇਆ ਵਿਲਾਇ ॥
ଜୀବ ର ଅହଙ୍କାର ହିଁ ତାହାର ଜନ୍ମ ମରଣର ବୀଜ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ନାମ ବୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾ ਕਿਛੁ ਬੀਜੇ ਨ ਉਗਵੈ ਜੋ ਬਖਸੇ ਸੋ ਖਾਇ ॥
ସେହି ନାମ ବିନା ନା କିଛି ଅନ୍ୟ ନାମ ବୁଣି ଥାଏ ନା ଆଉ କିଛି ଜାତ ହୋଇଥାଏ। ଏବେ ସେ ତାହା ହିଁ ଖାଇଥାଏ,ଯାହା ପରମାତ୍ମା ଦିଅନ୍ତି।

ਅੰਭੈ ਸੇਤੀ ਅੰਭੁ ਰਲਿਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਨਿਕਸਿਆ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଜଳରେ ଜଳ ଭଳି ମିଶି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ପୁଣି ଅଲଗା ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਹੈ ਵੇਖਹੁ ਲੋਕਾ ਆਇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଲୋକମାନେ ! ଆସିକରି ଦେଖିନିଅ,

ਲੋਕੁ ਕਿ ਵੇਖੈ ਬਪੁੜਾ ਜਿਸ ਨੋ ਸੋਝੀ ਨਾਹਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ଏହା ଜୀବନ ଲୀଳା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଚାରି ଲୋକ ମାନେ କଣ ଦେଖନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଏହି କଥାର କିଛି ବୁଝା ପଡେନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਵੇਖਾਲੇ ਸੋ ਵੇਖੈ ਜਿਸੁ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧॥
ଯାହାର ମନରେ ଭଗବାନ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଦେଖୁଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଦେଖାନ୍ତି।।1।।

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3।।

ਮਨਮੁਖੁ ਦੁਖ ਕਾ ਖੇਤੁ ਹੈ ਦੁਖੁ ਬੀਜੇ ਦੁਖੁ ਖਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଦୁଃଖର ଖେତ ଅଟେ, ସେ ଦୁଃଖ ବୁଣିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖ ହିଁ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥
ସେ ଦୁଃଖ ରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଥାଏ, ଦୁଃଖ ରେ ହିଁ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ତାହାର ପୂରା ଜୀବନ ଅହଙ୍କାର କରି ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ।

ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਇ ॥
ତାହାକୁ ଜନ୍ମ ମରଣ ର କିଛି ଚିନ୍ତା ନଥାଏ, ସେ ଜ୍ଞାନହୀନ ହେବା କାରଣରୁ ଜ୍ଞାନହୀନ କର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣਈ ਦਿਤੇ ਕਉ ਲਪਟਾਇ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ତାକୁ ଜୀବନ ର ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ସେ ଜାଣି ନଥାଏ, ବରଂ ସେ ଦେଇଥିବା ଜିନିଷରେ ହିଁ ମାତି ଥାଏ ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਵਣਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ ! ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ମନୁଷ୍ୟ ର ଭାଗ୍ୟ ରେ ଲେଖା ହୋଇଛି, ତାହା ହିଁ ତାକୁ କରିବାକୁ ପଡେ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି କରି ହୁଏନାହିଁ ।। 2।।

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3।।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଇଶ୍ୱର (ଗୁରୁଙ୍କ ସହ) ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି, ସେ ସତ୍ ଗୁରୁ ଙ୍କ ସହ ମିଶିକରି ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି।

ਸੁਖੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ଏହି ବିବେକ ହିଁ ସୁଖର କାରଣ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ତାହାର ଅଜ୍ଞାନତାର ଭ୍ରମ ନିବୃତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଏକୋ ନଦରୀ ଆਇਆ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ କୁ ସବୁଆଡେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି, ସେ ଯେଉଁ ଆଡ଼େ ମଧ୍ୟ ଦେଖନ୍ତି, ସେଠି ସେ ଉପସ୍ଥିତ ଥାନ୍ତି।।3 ।।

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ।।

ਸਚੈ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ਬੈਸਣ ਕਉ ਜਾਂਈ ॥
ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ସିଂହାସନକୁ ନିଜେ ବସିବା ପାଇଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣਾਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ଏହି କଥା ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇଛି।

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ਕਰਿ ਮਹਲ ਸਰਾਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ପ୍ରକୃତି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ମହଲ ମଧ୍ୟ,

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਚਾਨਣੇ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ସେ ଦୁନିଆ ରେ ଆଲୋକ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ଦୁଇ ଦୀପକ ତିଆରି କରି ପୁରା ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଦେଖନ୍ତି ଏବଂ ଶୁଣନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହାର ଧ୍ୟାନ କରିହୁଏ।। 1 ।।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੂ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ୱାହ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ! ୱାହ ୱାହ! ତୁ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ଅଟୁ, ତୋର ନାମ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ ।।

ਕਬੀਰ ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਕੈ ਘਾਲਿਆ ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ମାଲିକ ! ମୁଁ ସ୍ୱୟଂକୁ ପେଶି ପେଶି ମେହେନ୍ଦି କରି ରଖିଛି,

ਤੈ ਸਹ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਆ ਕਬਹੂ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ତୁମେ କେବେ ମଧ୍ୟ ମୋ କଥା ପଚାରି ନାହଁ ଏବଂ ନା କେବେ ଏହି ମେହେନ୍ଦିକୁ ନିଜ ଚରଣ ରେ ଲଗାଇଛ ।। 1 ।।

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3।।

ନାନକ ମହିଦୀ କରି କै ରଖିଆ ସୋ ସହୁ ନଦରି କରେਇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ନିଜକୁ ମେହେନ୍ଦି କରି ରଖିଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ମାଲିକ ମୋ ଉପରେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିବେ।

ଆପେ ପୀସै ଆପେ ଘସै ଆପେ ହୀ ଲାਇ ଲਏਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମେହେନ୍ଦିକୁ ପେଶି ଥାନ୍ତି , ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାକୁ ଘଷିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚରଣ ରେ ଲଗାଇଥାନ୍ତି।

ਇਹੁ ਪਿਰਮ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੈ ਭਾਵै ਤै ਦੇਇ ॥੨॥
ଏହି ପ୍ରେମର ପିଆଲା ମାଲିକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିଜର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସେ ଚାହୁଁ ଅଛି, ତାକୁ ହିଁ ସେ ପିଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି।।2 ।।

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ।।

ਵੇਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ ਸਭ ਹੁਕਮਿ ਆਵै ਜਾਇ ਸਮਾਹੀ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଅନେକପ୍ରକାର ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଆଦେଶ ରେ ଜୀବ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ମରନ୍ତି ଏବଂ (ସୃଷ୍ଟି ର ପ୍ରଳୟ ହେବା ଦ୍ୱାରା) ସତ୍ୟ ରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਦਾ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସୃଷ୍ଟି କୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉଛ ଏବଂ ତୁମ ଭଳି ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਭਾਵै ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਹੀ ॥
ଯେମିତି ତୁମକୁ ମଞ୍ଜୁର ହେଉଛି, ସେମିତି ହିଁ ତୁମେ ଜୀବ ମାନଙ୍କୁ ରଖିଛ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁଛ।

ਸਭਨਾ ਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ਹੈ ਜਿਉ ਭਾਵै ਤਿਵै ਚਲਾਹੀ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଙ୍କ ଉପରେ ତୋର ହିଁ ବଳ ଚାଲୁଛି, ଯେମିତି ତୁମକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗୁଛି ସେମିତି ହିଁ ତୁମେ ଚାଲୁଛ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈ ॥੨॥
ମତେ ତୁମ ଭଳି ମହାନ୍ ଆଉ କେହି ଦେଖା ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ମୁଁ ଏହି କଥା କାହାକୁ କହି ଶୁଣାଇବି? ।। 2 ।।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ।।

ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਫਿਰੀ ਫਾਵੀ ਹੋਈ ਭਾਲਿ ॥
ହେ ସଖୀ! ଭ୍ରମରେ ପଡିକରି ଭୁଲି ମୁଁ ସବୁ ଜଗତ ରେ ବୁଲୁଛି ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଙ୍କୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ପାଗଳ ହୋଇ ଗଲିଣି।

ਸੋ ਸਹੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਦੇਵਈ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥
ଯଦି ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଶାନ୍ତି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ କଣ କରି ପାରିବି?

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਅੰਤਰਿ ਰਖੀਐ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଖୀ ତାହାକୁ ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ ହୋଇ ପାରିବ ଆଉ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ।

ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਸਹੁ ਪਾਇਆ ਜਾ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ କର୍ତ୍ତାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ଘରେ ବସି ହିଁ ମାଲିକଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିବା||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਦਿਨੁ ਗਇਆ ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ॥
ଦୁନିଆର କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଦୌଡି ଯାଇ ପୁରା ଦିନ ବିତି ଯାଇଛି ଆଉ ରାତି ଶୟନ କରି ହରାଇ ଦେଇଛି।

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ਮਨਮੁਖਿ ਚਲਿਆ ਰੋਇ ॥
ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ସେବନ କରି ନେଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ପଶ୍ଚାତାପ କରି ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਜਮ ਡੰਡੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ମସ୍ତକ ଉପରେ ଯମର ଦଣ୍ଡ ରହିଛି ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲାଗି ସାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଦେଇଛି।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿਓ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ କେବେ ସ୍ମରଣ କରିନାହିଁ, ତାହାକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ପୁନର୍ବାର ଆସିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਜਮ ਡੰਡੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଯମର ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳି ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ପ୍ରଭୁ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਕਿ ਆਪਣੀ ਸਿਫਤੀ ਲਾਇਅਨੁ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤੀ ॥
ପରମେଶ୍ୱର କାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଦେଇ ନିଜ ସ୍ତୁତି କରିବାରେ ଲଗାଇ ଅଛନ୍ତି।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਨਾਉ ਬਖਸਿਓਨੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹਰਿ ਸਤੀ ॥
ସେ କିଛି ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରି ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି।

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੋ ਹੁਕਮਿ ਕਰਹਿ ਭਗਤੀ ॥
ବାୟୁ ଦେବତା, ବରୁଣ ଦେବତା ଏବଂ ଅଗ୍ନି ଦେବତା ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି।

ਏਨਾ ਨੋ ਭਉ ਅਗਲਾ ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਤੀ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ସେହି ଦେବତାଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଅଛି ଏବଂ ଜଗତର ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଚନା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਭੁ ਇਕੋ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥੩॥
ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ॥

ਕਬੀਰ ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਝੂਠਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ରାମଙ୍କ କଷଟି ଏପରି ଯେ କେହି ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ସେଠାରେ ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ।

ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ ਜੋ ਮਰਜੀਵਾ ਹੋਇ ॥੧॥
ଯିଏ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ରାମଙ୍କ କଷଟି ଉପରେ ଆସିଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਕਿਉ ਕਰਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਰਤਕੁ ਹੋਇ ॥
ଏପରି ମନକୁ କିପରି ମାରି ଦିଆଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଜୀବ କିପରି ଲାଳସା ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ?

ਕਹਿਆ ਸਬਦੁ ਨ ਮਾਨਈ ਹਉਮੈ ਛਡੈ ਨ ਕੋਇ ॥
କେହି ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ନାହି ଏବଂ ନା ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮੈ ਛੁਟੈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੋ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ସେ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ଜିସ ନੋ ବਖସେ ତିସୁ ମିଲै ତିସୁ ବିଘନୁ ନ ଲାਗୈ କୋଇ ॥୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଆଉ ପୁଣି ତାହାକୁ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ ||2||

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ଜୀਵତ ମରଣା ସਭୁ କୋ କହै ଜୀਵନ ମୁକତି କିଉ ହୋଇ ॥
ଜୀବିତ ହୋଇ ମାରିବା କଥା ସମସ୍ତେ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତି କିପରି ହୋଇଥାଏ?

ଭै କା ସଂଜମୁ ଜେ କରେ ଦାਰୂ ଭାଉ ଲାଏଇ ॥
ଯଦି ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ରୂପୀ ଭୟର ସଂଯମ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରେମର ଔଷଧ ଉପଯୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ

ଅନଦିନୁ ଗୁਣ ଗାਵୈ ସୁਖ ସହଜେ ବିਖୁ ଭਵଜଲୁ ନାମି ତରେଇ ॥
ନିତ୍ୟ ତହନ କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖପୂର୍ବକ ନାମ ଦ୍ୱାରା ବିଷ ରୂପୀ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଗୁରମୁਖି ପାଈଐ ଜା କଉ ନଦରି କରେଇ ॥୩॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ତାହାଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ||3||

ପଉੜୀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ଦୂਜା ଭାଉ ରଚାਇଓନୁ ତ୍ରै ଗୁਣ ਵରତାରା ॥
ଈଶ୍ୱର ଦୈତ୍ୟଭାବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଦୁନିଆରେ ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟାର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ବ୍ରହମା ବିସନୁ ମହେସୁ ଉପାਇଅନୁ ହୁକਮି କମାਵନି କାରା ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ମହେଶ୍ୱର, ଏହି ତ୍ରିଦେବଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ପଂଡିତ ପੜଦେ ଜୋତକी ନା ବୁਝହି ବୀଚାରା ॥
ପଣ୍ଡିତ ଏବଂ ଜ୍ୟୋତିଷ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଜ୍ଞାନ ମିଳେନାହିଁ।

ସਭୁ କିଛୁ ତେରା ଖେଲୁ ହै ସଚୁ ସିରଜਣହାରା ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ସୃଜନହାର! ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ତୋର ଖେଳ ଅଟେ।

ଜିସୁ ଭାਵै ତିସୁ ବਖସି ଲୈହି ସଚି ସବଦି ସମାଈ ॥୪॥
ଯାହାକୁ ତୁ ଚାହୁଁ, ତାହାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉ ଆଉ ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||4||

ସଲୋକୁ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ମନ କା ଝୂଠା ଝୂଠୁ କମାବୈ ॥
ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ମାଇଆ ନੋ ଫିରୈ ତପା ସଦାବୈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂକୁ ତପସ୍ୱୀ କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଧନ ପାଇଁ ଏଣେ ତେଣେ ବୁଲିଥାଏ।

ଭରମେ ଭୂଲା ସଭି ତୀରଥ ଗହै ॥
ଭ୍ରମରେ ରହି ସବୁ ତୀର୍ଥ ବୁଲିଥାଏ,

ଓହୁ ତପା କୈସे ପରମ ଗତି ଲହै ॥
କିନ୍ତୁ ଏପରି ତପସ୍ୱୀ କିପରି ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ?

ଗୁର ପରସାଦୀ କୋ ସଚୁ କମାବୈ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ସତ୍ୟର ସାଧନା କରିଥାଏ,

ନାନକ ସੋ ତପା ମੋਖੰତରୁ ପାବୈ ॥୧॥
ଏପରି ତପସ୍ୱୀ ହିଁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ସੋ ତପା ଜି ଇହୁ ତପୁ ଘାଲେ ॥
ସଚ୍ଚା ତପସ୍ୱୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଏପରି ତପ କରିଥାଏ ଯେ

ସତିଗୁର ନੋ ମିଲै ସବଦୁ ସମାଲେ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ଶବ୍ଦ-ସାଧନା ତପସ୍ୟା କରିଥାଏ।

ସତିଗୁର କୀ ସେବା ଇହୁ ତପୁ ପରବାନୁ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ରୂପୀ ତପସ୍ୟା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ସੋ ତପା ଦରଗହି ପାବୈ ମାନୁ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ତପସ୍ୱୀ ହିଁ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ପଉଡ଼ी ॥
ପଉଡୀ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਉਪਾਇਅਨੁ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਰਤਣਿ ॥
ଦୁନିଆର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପରମାତ୍ମା ରାତି ଓ ଦିନ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨੇਰੁ ਬਿਨਾਸਣਿ ॥
ਗੁਰੂ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰੇ ਹਿੰ ਹ੍ਰਦਯਰੇ ਜ੍ਞਾਨਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵਂ ਅਜ੍ਞਾਨਤਾ ਰੂਪੀ ਅਨ੍ਧਕਾਰਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਯਾਏ।

ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ॥
ਈਸ਼੍ਵਰ ਨਿਜ ਹੁਕੁਮ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸਂਪੂਰ੍ਣ੍ਣ ਵਿਸ਼੍ਵਰ ਰਚਨਾ କରିଛନ୍ତି ଆଉ କୋଣ-କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਭਣਿ ॥
ସେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସଦା ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਸਬਦੇ ਹੀ ਸੋਝੀ ਪਈ ਸਚੈ ਆਪਿ ਬੁਝਾਈ ॥੫॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||5||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਅਭਿਆਗਤ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਜਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਮਹਿ ਭਰਮੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଭ୍ରମ ଅଛି, ଘରକୁ ଆସିଥିବା ସାଧୁ ଫକୀରକୁ ଅଭ୍ୟାଗତ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ।

ਤਿਸ ਦੈ ਦਿਤੈ ਨਾਨਕਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮੁ ॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦାନର ପୂଣ୍ୟ ଫଳ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥାଏ।

ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਤਾ ਕਾ ਭੂਖਾ ਹੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ନିର୍ଭୀକ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପରମ ପଦକୁ ପାଇବାର କ୍ଷୁଧା ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਸ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥੧॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏପରି ଭୋଜନ ପାଇଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਅਭਿਆਗਤ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਜਿ ਪਰ ਘਰਿ ਭੋਜਨੁ ਕਰੇਨਿ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଅତିଥି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯିଏ ପର ଘରେ ଭୋଜନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ

ਉਦਰੈ ਕਾਰਣਿ ਆਪਣੇ ਬਹਲੇ ਭੇਖ ਕਰੇਨਿ ॥
ସେ କେବଳ ନିଜ ପେଟ ଭରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਅਭਿਆਗਤ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਆਤਮ ਗਉਣੁ ਕਰੇਨਿ ॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଅଭ୍ୟାଗତ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ଆତ୍ମ-ତୀର୍ଥର ଯାତ୍ରା କରିଥାଏ।

ਭਾਲਿ ਲਹਨਿ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਰਹਣੁ ਕਰੇਨਿ ॥੨॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୋଜି ନେଇଥାଏ ଆଉ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ କରିନେଇ ଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿਅਨੁ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਅਸਰਾਉ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଅମ୍ବର ଏବଂ ଧରିତ୍ରୀକୁ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଅଲଗା କରି ସେମାନଙ୍କ ମଝିରେ ନିଜ ଭକ୍ତିର ଆଧାର ରଖିଛନ୍ତି।

ਘਰੁ ਦਰੁ ਸਭੋ ਸਚੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥
ସେହି ଘର ଏବଂ ଦ୍ୱାର ସବୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਸਭੁ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥
ସାରା ଦୁନିଆରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ହିନ ସର୍ବୋପରି ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚਾ ਆਪਿ ਤਖਤੁ ਸਚਾ ਬਹਿ ਸਚਾ ਕਰੇ ਨਿਆਉ ॥
ସତ୍ୟର ସାକ୍ଷାତ ରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସିଂହାସନ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସେ ବସି ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ ॥੬॥
ବିଶ୍ୱର ସବୁଆଡେ ପରମ ସତ୍ୟର ହିଁ ପ୍ରସାର ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁ ହିଁ ସେହି ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||6||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਰੈਣਾਇਰ ਮਾਹਿ ਅਨੰਤੁ ਹੈ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ଏହି ଜଗତ ସାଗରରେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਆਪਣੈ ਬਹੁਤੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରିତା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਰੈਣਾਇਰ ਮਹਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੈ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ଏହି ଜଗତ-ସାଗରରେ ସବୁକିଛି ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି, ପରନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈਐ ਜੇ ਚਲੈ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ତାହାକୁ ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਸਹਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਜਨਮਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିନାହି, ଅହଂକାରରେ ହିଁ ତାହାର ଜନ୍ମ ଅନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨ ਚਖਿਓ ਕਮਲੁ ਨ ਹੋਇਓ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ଯାହାର ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ରୂପୀ ରସର ସ୍ୱାଦ ଜାଣି ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟ-କମଳରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇନାହିଁ।

ਬਿਖੁ ਖਾਧੀ ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਣਾਸੁ ॥
ସେହି ମନମୁଖୀ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ଖାଇ ମରି ଯାଇଛି ଆଉ ମାୟାର ମୋହ ତାହାର ବିନାଶ କରି ଦେଇଛି।

ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ତାହାର ବଞ୍ଚିବା ଏବଂ ରହିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਜਾ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਤਾ ਹੋਵੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଦାସର ଦାସ ବନିଯାଇ ଥାଏ।

ਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਬਹਿ ਨ ਛੋਡੈ ਪਾਸੁ ॥
ସେ ରାତି-ଦିନ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସାଥି ତ୍ୟାଗ କରେ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ ਤਿਉ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸੁ ॥
ଯେପରି କମଳ ଫୁଲ ଜଳରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୃହସ୍ଥ ରହି ତ୍ୟାଗୀ ବନି ଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵ ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେପରି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେପରି କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਛਤੀਹ ਜੁਗ ਗੁਬਾਰੁ ਸਾ ਆਪੇ ਗਣਤ ਕੀਨੀ ॥
ଯୁଗ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥିଲା, ପୁଣି ସେ ହିଁ ସେଥିରେ ନିଜକୁ ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ ਆਪਿ ਮਤਿ ਦੀਨੀ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରି ଜୀବକୁ ସୁମତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸਾਜਿਅਨੁ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਗਣਤ ਗਣੀਨੀ ॥
ସେ ସ୍ମୃତି ଓ ଶାସ୍ତ୍ରର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ତଥା ପାପ-ପୂଣ୍ୟର କର୍ମର ଲେଖା ଲେଖିଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਤੀਨੀ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ପୁଣି ତାହାର ମନ ସତ୍ୟ ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ଜୀବକୁ ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||7||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଏହି ସାରା ତନ ରକ୍ତରେ ଭରପୁର ଅଛି ଆଉ ରକ୍ତ ବିନା ତନର ସଂଚାର ହୁଏନାହିଁ।

ਜੋ ਸਹਿ ਰਤੇ ਆਪਣੈ ਤਿਨ ਤਨਿ ਲੋਭ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ମନରେ ଲୋଭ ରୂପୀ ରକ୍ତ ରହେ ନାହିଁ।

ਭੈ ਪਇਐ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ਹੋਇ ਲੋਭ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ମନରେ ଭୟ ଜାତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ତନ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେଥିରୁ ଲୋଭ ରୂପୀ ରକ୍ତ ବାହାରି ଯାଏ।

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ ਧਾਤੁ ਸੁਧੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥
ଯେପରି ଅଗ୍ନିରେ ଧାତୁ ରଖିଲେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପ୍ରଭୁ ଭୟ ଦୁର୍ମତି ରୂପୀ ମଇଳାକୁ ମନରୁ କାଢ଼ି ଦେଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜੋ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଭକ୍ତଜନ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ରଙ୍ଗ ଲଗାଇ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਰਾਮਕਲੀ ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਤਾ ਬਨਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ରାମକଲୀ ରାଗ ଦ୍ୱାରା ଗୁଣଗାନ କରାଯାଏ, ରାମ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ମୋର ଶୃଙ୍ଗାର ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸਿਆ ਤਾ ਸਉਪਿਆ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ, ଭଗବାନ ମୋତେ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ସମର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି।

ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਤਾ ਜਾਗਿਆ ਚੂਕਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଏହି ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਸ ਨੋ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਗਲਾ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ପ୍ରେମ –ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ରୂପ ଅତି ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸਦਾ ਰਵੈ ਪਿਰੁ ਆਪਣਾ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥
ସେହି ଶୋଭାବାନ ନାରୀ ସଦା ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରମଣ କରିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਸੀਗਾਰੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ହାରି ଜଗତରୁ ଚାଲିଯାଇ ଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਹਿ ਨਿਤ ਜੰਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, ସେ ନିତ୍ୟ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਸੈਸਾਰੈ ਵਿਚਿ ਸੋਭ ਨ ਪਾਇਨੀ ਅਗੈ ਜਿ ਕਰੇ ਸੁ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ସେ ସଂସାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ପରଲୋକରେ ତାହା ପ୍ରତି କେଉଁ ବ୍ୟବହାର କରାଯିବ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਦੁਹੁ ਵਿਚਿ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି।

ਚੰਗੈ ਮੰਦੈ ਆਪਿ ਲਾਇਅਨੁ ਸੋ ਕਰਨਿ ਜਿ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾਰੁ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଅଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଜୀବ ତାହା କରିଥାଏ, ଯାହା ସେ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବିନା ମନକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ନା ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇଥାଏ।

ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੋਚੀਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ଆମେ ଅଧିକ କାମନା କରୁ, ତାହା ହେହେ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ ରୂପୀ ବିକାର ଅଛି, ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଅଭିମାନ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ।

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੋ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଚିତ୍ତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଦାନରୁ ବଞ୍ଚିତ ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ।

ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਓਇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ॥
ସେମାନଙ୍କୁ ନା ଯମର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସିଥାଏ ଆଉ ନା ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଗୁରୁମୁଖୀ ସଂସାର- ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେମାନେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਹੋਰਿ ਧੰਧੈ ਸਭਿ ਧਾਵਹਿ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଜୀବ ଦୁନିଆର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏଣେ ତେଣେ ଦୌଡିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଠାରୁ ସଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਆਪਿ ਨਿਹਚਲੁ ਅਚਲੁ ਹੈ ਹੋਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ॥
ସେ ନିଶ୍ଚଳ ଏବଂ ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ਸਚਿ ਸਿਫਤਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥
ଏପରି ଜୀବ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥੮॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ||୪||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ॥
ହେ ଜୀବ! ସତ୍ୟ ନାମର ଧ୍ୟାନ କର, କାରଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ସତ୍ୟର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଛି।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਜੋ ਬੁਝੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ନିଏ, ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਸਚੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମୁଖରେ କଥା କରିଥାଏ ଏବଂ ହୁକୁମକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ବୋଧ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਵਿਣੁ ਮੰਨੇ ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିଥାଏ, ସେ ହି ଭକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ନ ମାନିବା ବାଲା ଜୀବ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥାଏ ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਨਮੁਖ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ମଧୁର ବୋଲିବା ଜାଣେ ନାହିଁ, କାରଣ ତାହାର ମନରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଓ ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਉਨ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ ରୂପୀ ବିକାର ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ଭଲ ମନ୍ଦ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ।

ਓਇ ਆਪਣੈ ਸੁਆਇ ਆਇ ਬਹਿ ਗਲਾ ਕਰਹਿ ਓਨਾ ਮਾਰੇ ਜਮੁ ਜੰਦਾਰੁ ॥
ସେ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ କଥା କରିଥାଏ ଆଉ ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ଯମର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਅਗੈ ਦਰਗਹ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ ਮਾਰਿ ਖੁਆਰੁ ਕੀਚਹਿ ਕੂੜਿਆਰ ॥
ପରଲୋକରେ ତାହାର କର୍ମର ହିସାବ ମଗା ଯାଇଥାଏ ତଥା ମନ୍ଦ କର୍ମ କାରଣରୁ ତାହାକୁ ପିଟି ପିଟି ଧ୍ୱଂସ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਏਹ ਕੂੜੈ ਕੀ ਮਲੁ ਕਿਉ ਉਤਰੈ ਕੋਈ ਕਢਹੁ ਇਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥
କୌଣସି ବିଚାର କରି ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ବାହାର କର ଯେ ସେହି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବର ମନରୁ ସେହି ମିଥ୍ୟା ମଇଳା କିପରି ବାହାରିବ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਏ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਣਹਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମନରେ ନାମ ଦୃଢ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସବୁ ପାପର ନାଶ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਜਪੇ ਨਾਮੋ ਆਰਾਧੇ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹੁ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥
ସେହି ଭକ୍ତକୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରଣାମ କର, ଯିଏ ନିତ୍ୟ ନାମ ଜପିଥାଏ ଆଉ ନାମର ଆରାଧନା କରିଥାଏ।

ਮਲੁ ਕੂੜੀ ਨਾਮਿ ਉਤਾਰੀਅਨੁ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਸਚਿਆਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ନାମ ମିଥ୍ୟା ମଇଳା ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ, ସେ ନାମ ଜପ କରି ସତ୍ୟବାଦୀ ବନିଯାଇ ଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਦੇ ਏਹਿ ਚਲਤ ਹਹਿ ਸੋ ਜੀਵਉ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ହେଉଛି, ସେହି ଦାତା ଆମର ଅଟନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ ਕਿਸੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈਐ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋ' ଭଳି ବଡ ଦାତା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି, ପୁଣି ତୋ' ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଶୁଣାଇବି?

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇ ਜਿਥਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନର ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਰਸ ਕਸ ਸਾਦਾ ਬਾਹਰਾ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈਐ ॥
ତୁ ଦୁନିଆର ସବୁ ରସ-ରଙ୍ଗରୁ ଦୂର ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ ଆଉ ମହିମା ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਜਿਸ ਨੋ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਦੇਇ ਆਪਿ ਲਏ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ କରୁଣା କରୁ, ତାହାକୁ ହିଁ ନାମର ଦାନ ଦେଉ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଦେଉ।

ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਓਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਪਿਆਈ ॥੯॥
ଜୀବର ହୃଦୟରେ ହିଁ ଅମୃତ ରକ୍ଷା ହୋଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ନାମାମୃତ ପାନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||9||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬਾਣੀਆ ਕਹਾਣੀਆ ਪੁਤ ਸਪੁਤ ਕਰੇਨਿ ॥
ନିଜ ପୂର୍ବଜଙ୍କ କାହାଣୀ ଅନେକ ପୁତ୍ରକୁ ସୁପୁତ୍ର କରାଇ ଥାଏ।
ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਰੇਨਿ ॥
ଯାହା ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେ ମାନିଥାଏ ଆଉ ସେହି କର୍ମ ସେ କରିଥାଏ।

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬਿਆਸ ਸੁਕ ਨਾਰਦ ਬਚਨ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇਨਿ ॥
ନିଃସନ୍ଦେହରେ ସ୍ମୃତି, ଶାସ୍ତ୍ର, ବ୍ୟାସ, ଶୁକଦେବ, ଦେବର୍ଷି ନାରଦ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଷୟରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କର, ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଏହି ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਚੈ ਲਾਏ ਸਚਿ ਲਗੇ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇਨਿ ॥
ସତ୍ୟରେ ସେ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସଦା ସତ୍ୟର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਭਏ ਜਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇਨਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଜଗତକୁ ଆସିଥିବା ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ନିଜ ସମସ୍ତ ବଂଶାବଳୀକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਗੁਰੂ ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਧੁਲਾ ਸਿਖ ਭੀ ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਰੇਨਿ ॥
ଯାହାର ଗୁରୁ ହିଁ ଅନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନହୀନ ଅଟେ, ସେହି ଶିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਓਇ ਭਾਣੈ ਚਲਨਿ ਆਪਣੈ ਨਿਤ ਝੂਠੋ ਝੂਠੁ ਬੋਲੇਨਿ ॥
ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଆଉ ନିତ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ବୋଲିଥାଏ।

ਕੂੜੁ ਕੁਸਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸਦਾ ਕਰੇਨਿ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଓ ଅସତ୍ୟର ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ ଆଉ ସଦା ପରର ନିନ୍ଦା କରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਆਪਿ ਡੁਬੇ ਪਰ ਨਿੰਦਕਾ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਡੋਬੇਨਿ ॥
ପରର ନିନ୍ଦା କରିବା ବାଲା ନିନ୍ଦୁକ ସ୍ୱୟଂ ବୁଡିଥାଏ ଓ ନିଜର ସମସ୍ତ କୁଳକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଡାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਓਇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ ਉਇ ਬਪੁੜੇ ਕਿਆ ਕਰੇਨਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ବିଚରା ମଧ୍ୟ କଣ କରି ପାରିବ? ଯେଉଁ ଆଡେ ତାହାକୁ ଲଗା ଯାଇଛି, ସେ ସେଠାରେ ଲାଗି ରହିଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਭ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ ਰਖਦਾ ਜੇਤੀ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਕੀਤੀ ॥
ଯେତେ ଦୁନିଆ ଈଶ୍ୱର ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସବୁଙ୍କୁ ନିଜ ନଜରରେ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਕੂੜਿ ਕੁਸਤਿ ਲਾਇਅਨੁ ਮਨਮੁਖ ਵਿਗੂਤੀ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଅସତ୍ୟର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ବରବାଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଦା ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਤਿਨ੍ ਵਾਤਿ ਸਿਪੀਤੀ ॥
ଯାହାର କୋଷରେ ପୂଣ୍ୟ କର୍ମ ଅଛି, ତାହାର ମୁଖରେ ସର୍ବଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚੁ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਈ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଆମେ ସର୍ବଦା ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ, ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ପାରିବା||10||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ଧାର୍ମିକ ଅଥବା ଦାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ପାପ କରି ଧର୍ମ ଅଥବା ଦାନ ଦେଖାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਘਰਿ ਦੇਵਣ ਜਾਹਿ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଥ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଶିଷ୍ୟର ଘରକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ ਖਟਿਐ ਭਾਉ ॥
ସ୍ୱାମୀର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ,

ਭਾਵੈ ਆਵਉ ਭਾਵੈ ਜਾਉ ॥
ଯଦି ଧନ ନାହିଁ, ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାମୀର ଖାତିର କରେ ନାହିଁ।

ਸਾਸਤੁ ਬੇਦੁ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥
କେହି କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ବେଦକୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ਆਪੋ ਆਪੈ ਪੂਜਾ ਹੋਇ ॥
ନିଜ ନିଜ ଇଷ୍ଟଦେବଙ୍କୁ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି।

ਕਾਜੀ ਹੋਇ ਕੈ ਬਹੈ ਨਿਆਇ ॥
କାଜି ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବନି ନ୍ୟାୟ କରିବା ପାଇଁ ବସିଥାଏ,

ਫੇਰੇ ਤਸਬੀ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ॥
ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସେ ମାଳା ଜପ କରିଥାଏ ଆଉ ଖୁଦା-ଖୁଦା ବୋଲିଥାଏ।

ਵਢੀ ਲੈ ਕੈ ਹਕੁ ਗਵਾਏ ॥
ପରନ୍ତୁ ସେ ଉତ୍କୋଚ ନେଇ ଅନ୍ୟର ଅଧିକାର ଛଡାଇ ଅନ୍ୟାୟ କରିଥାଏ।

ਜੇ ਕੋ ਪੁਛੈ ਤਾ ਪੜਿ ਸੁਣਾਏ ॥
ଯଦି କେହି ତାହାକୁ ପଚାରି ଥାଏ, କିଛି ଶାସ୍ତ୍ର ଅଂଶ ପଢାଇ ଶୁଣାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਤੁਰਕ ਮੰਤ੍ਰੁ ਕਨਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਹਿ ॥
ମୁସଲମାନଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଅର୍ଥାତ କଲମା ହିନ୍ଦୁ ଅଧିକାରୀଙ୍କ କାନ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ରହିଯାଇ ଥାଏ।

ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਹਿ ਚਾੜੀ ਖਾਹਿ ॥
ଲୋକଙ୍କୁ ଲୁଟିଥାନ୍ତି ଆଉ ମୁସଲମାନ ହାକିମଙ୍କ ପାଖରେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ନିନ୍ଦା-ଚୁଗୁଲି କରିଥାନ୍ତି।

ਚਉਕਾ ਦੇ ਕੈ ਸੁਚਾ ਹੋਇ ॥ ਐਸਾ ਹਿੰਦੂ ਵੇਖਹੁ ਕੋਇ ॥
ରୋଷେଇ କରି ହିନ୍ଦୁ ପବିତ୍ର ବନି ରହିଥାଏ, କେହି ଦେଖ, ଏପରି ହିନ୍ଦୁ ଅଛନ୍ତି,

ਜੋਗੀ ਗਿਰਹੀ ਜਟਾ ਬਿਭੂਤ ॥
ଯେଉଁ ଗୃହସ୍ଥି ଯୋଗୀ ବନି ଜଟ ରଖିଥାଏ ଆଉ ବିଭୁତି ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਰੋਵਹਿ ਪੂਤ ॥
ତାହାର ପୁତ୍ର ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜੁਗਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ସେ ଯୋଗର ଯୁକ୍ତି ହରାଇ ଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ତାହାର ବିଲୀନ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਿਤੁ ਕਾਰਣਿ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ॥
ସେ ନିଜ କପାଳରେ କେଉଁ କାରଣରୁ ପାଉଁଶ ଲଗାଇ ଥାଏ?

ਨਾਨਕ ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ହେ ନାନକ! କଳିଯୁଗର ଏହି ଲକ୍ଷଣ ଓ ପରମ୍ପରା ଯେ

ਆਪੇ ਆਖਣੁ ਆਪੇ ਜਾਣੁ ॥੧॥
ସମସ୍ତେ ନିଜର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜେ ହିଁ ଅନ୍ୟକୁ ବଡ ମାନିଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਹਿੰਦੂ ਕੈ ਘਰਿ ਹਿੰਦੂ ਆਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ହିନ୍ଦୁ ଘରକୁ କୌଣସି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆସିଥାଏ

ਸੂਤੁ ਜਨੇਊ ਪੜਿ ਗਲਿ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ମନ୍ତ୍ର ପାଢ଼ୀ ତାହାର ଗଳାରେ ସୁତାର ପଇତା ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਸੂਤੁ ਪਾਇ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈ ॥
ଯଦି ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ପଇତା ଲଗାଇ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥
ତାହାକୁ ସ୍ନାନ କରିବା ଶୁଦ୍ଧତା ଦ୍ୱାରା କେଉଁଠି ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ ।

ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਕਰੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ଯଦି କେହି ମୁସଲମାନ ନିଜକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੀਰੈ ਕੋ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁ ବିନା ଖୁଦାଙ୍କ ଘରେ କାହାକୁ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਰਾਹੁ ਦਸਾਇ ਓਥੈ ਕੋ ਜਾਇ ॥
ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯିବାର ମାର୍ଗ ସମସ୍ତେ ପଚାରି ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ସେଠାକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ ਭਿਸਤਿ ਨ ਪਾਇ ॥
ଉତ୍ତମ କର୍ମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜੋਗੀ ਕੈ ਘਰਿ ਜੁਗਤਿ ਦਸਾਈ ॥
ଯେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟର ଘରକୁ ଯାଇ ତାହାକୁ ଯୋଗର ଯୁକ୍ତି ପଚାର,

ਤਿਤੁ ਕਾਰਣਿ ਕਨਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾਈ ॥
ତାହାର ମନୋରଥ ପାଇଁ ଯୋଗୀ ତାହାର କାନରେ ମୁଦ୍ରା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਪਾਇ ਫਿਰੈ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ମୁଦ୍ରା ପିନ୍ଧି ସଂସାରରେ ଏଣେ ତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ,

ਜਿਥੈ ਕਿਥੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥
କିନ୍ତୁ ସୃଜନହାର ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਵਾਟਾਊ ॥
ଜଗତରେ ଯେତେ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଯାତ୍ରୀ ଅଟନ୍ତି।

ਚੀਰੀ ਆਈ ਢਿਲ ਨ ਕਾਊ ॥
ମୃତ୍ୟୁର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଆସିଲେ ଜୀବ ଯିବା ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ।

ਏਥੈ ਜਾਣੈ ਸੁ ਜਾਇ ਸਿਞਾਣੈ ॥
ଇହଲୋକରେ ଯାହାକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ପରିଚୟ ମିଳିଯାଏ, ସେ ପରଲୋକରେ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣି ଦିଏ।

ਹੋਰੁ ਫਕੜੁ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਣੈ ॥
ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନଙ୍କ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ବିନା ଆଉ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਹੋਇ ॥
ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ କର୍ମର ହିସାବ କରାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਕਰਣੀ ਬਾਝਹੁ ਤਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ଶୁଭ କର୍ମ ବିନା କାହାର ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਖਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਗੈ ਪੁਛ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ବାଲା ଜୀବକୁ ପରଲୋକରେ ପଚରା ଯାଏ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਆਖੀਐ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਗੜੁ ॥
ଏହି ମାନବ ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ହରିଙ୍କ ମନ୍ଦିର କୁହାଯାଏ।

ਅੰਦਰਿ ਲਾਲ ਜਵੇਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੜੁ ॥
ଏଠାରେ ରତ୍ନ ପଡିଛି, ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପ କର।

ਹਰਿ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਸਰੀਰੁ ਅਤਿ ਸੋਹਣਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜੁ ॥
ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ହରିଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଅତି ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ହରିଙ୍କ ନାମକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਮਨਮੁਖ ਆਪਿ ਖੁਆਇਅਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਨਿਤ ਕੜੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୁମାର୍ଗଗାମୀ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନିତ୍ୟ ମୋହ-ମାୟାରେ ଫସି ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥੧੧॥
ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବା||11||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1॥

ਨਾ ਸਤਿ ਦੁਖੀਆ ਨਾ ਸਤਿ ਸੁਖੀਆ ਨਾ ਸਤਿ ਪਾਣੀ ਜੰਤ ਫਿਰਹਿ ॥
ଦୁଃଖ ଭୋଗିବା, ସୁଖରେ ଲୀନ ରହିବା ଏବଂ ଜଳରେ ଜୀବ ଭଳି ବୁଡିବାକୁ ଲାଗିଲେ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ମିଳେନାହିଁ।

ਨਾ ਸਤਿ ਮੂੰਡ ਮੁਡਾਈ ਕੇਸੀ ਨਾ ਸਤਿ ਪੜਿਆ ਦੇਸ ਫਿਰਹਿ ॥
ଲଣ୍ଡା ହେବା, ବିଦ୍ୟା ପାଢୀ ଦେଶ-ବିଦେଶ ଭ୍ରମଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ମିଳେନାହି ।

ਨਾ ਸਤਿ ਰੁਖੀ ਬਿਰਖੀ ਪਥਰ ਆਪੁ ਤਛਾਵਹਿ ਦੁਖ ਸਹਹਿ ॥
ଗଛରେ, ପାହାଡରେ ରହି ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କଲେ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ମିଳେନାହିଁ।

ਨਾ ਸਤਿ ਹਸਤੀ ਬਧੇ ਸੰਗਲ ਨਾ ਸਤਿ ਗਾਈ ਘਾਹੁ ਚਰਹਿ ॥
ହାତୀକୁ ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି ଏବଂ ଗାଈକୁ ଘାସ ଚରାଇବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ମିଳେନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਹਥਿ ਸਿਧਿ ਦੇਵੈ ਜੇ ਸੋਈ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਤਿਸੁ ਆਇ ਮਿਲੈ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେ ସିଦ୍ଧି ଅଛି, ଯଦି ସେ କାହାକୁ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਜਿਸੁ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି କୀର୍ତ୍ତି ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ବ୍ରହ୍ମା-ଶବ୍ଦ ବାସ କରିଥାଏ।

ਸਭਿ ਘਟ ਮੇਰੇ ਹਉ ਸਭਨਾ ਅੰਦਰਿ ਜਿਸਹਿ ਖੁਆਈ ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਕਹੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଏହା "ସବୁ ଶରୀର ମୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନା ହୋଇଛି ଆଉ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ମୁଁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ଯାହାକୁ ମୁଁ କୁମାର୍ଗଗାମୀ କରିଦିଏ, ତାହାକୁ କିଏ ସଦମାର୍ଗ ବତାଇ ପାରିବ?

ਜਿਸਹਿ ਦਿਖਾਲਾ ਵਾਟੜੀ ਤਿਸਹਿ ਭੁਲਾਵੈ ਕਉਣੁ ॥
ଯାହାକୁ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କିଏ ଭୁଲାଇ ପାରିବ?"

ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਈ ਪੰਧ ਸਿਰਿ ਤਿਸਹਿ ਦਿਖਾਵੈ ਕਉਣੁ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ରାସ୍ତା ଭୁଲାଇ ଦେଇଛି, ତାହାକୁ କିଏ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇ ପାରିବ?||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਜੋ ਨਿਗ੍ਰਹੁ ਕਰੈ ॥
ସେହି ଗୃହସ୍ଥି ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିଥାଏ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ ॥
ସେ ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମକୁ ଭିକ୍ଷା ବନାଇ ନେଇଥାଏ ଏବଂ

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੇ ਸਰੀਰੁ ॥
ନିଜ ଶରୀରକୁ ଦାନ ପୂଣ୍ୟ କରିବା ବାଲା ବନାଇ ନେଇଥାଏ।

ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਗੰਗਾ ਕਾ ਨੀਰੁ ॥
ଏପରି ଗଙ୍ଗା ଜଳ ଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਬੋਲੈ ਈਸਰੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ॥
ଯୋଗୀ ଇସର କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି,

ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ ॥੨॥
ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱରେ କୌଣସି ଚକ୍ର ଚିହ୍ନ ଏବଂ ରୂପ ନାହିଁ||2||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਸੋ ਅਉਧੂਤੀ ਜੋ ਧੂਪੈ ਆਪੁ ॥
ସେ ହିଁ ଅବଧୂତ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଆତ୍ମାଭିମାନକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਭਿਖਿਆ ਭੋਜਨੁ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ସେ ନିଜ ଶାରୀରିକ ସନ୍ତାପକୁ ଭିକ୍ଷା ଭୋଜନ ବନାଇ ନେଇଥାଏ।

ਅਉਹਠ ਪਟਣ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਕਰੈ ॥
ସେ ନିଜ ହୃଦୟ ରୂପୀ ନଗରରେ ନାମର ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ।

ਸੋ ਅਉਧੂਤੀ ਸਿਵ ਪੁਰਿ ਚੜੈ ॥
ଏପରି ଅବଧୂତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਬੋਲੈ ਗੋਰਖੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ॥
ଗୋରଖ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି,

ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ ॥੩॥
ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର କୌଣସି ରୂପ ଅଥବା ଚିହ୍ନ ନଥାଏ||3||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਸੋ ਉਦਾਸੀ ਜਿ ਪਾਲੇ ਉਦਾਸੁ ॥
ସେହି ଉଦାସୀ ସାଧୁ ଭଲ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ବୈରାଗ୍ୟର ପାଳନ କରିଥାଏ।

ਅਰਧ ਉਰਧ ਕਰੇ ਨਿਰੰਜਨ ਵਾਸੁ ॥
ସେହି ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ ନିବାସ ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଗଗନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଲୋକରେ ଥାଏ।

ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੰਢਿ ॥
ଯିଏ ଶିବ ରୂପୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଶକ୍ତି ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟର ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି

ਤਿਸੁ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧੁ ॥
ସେହି ଶରୀର ରୂପୀ ପ୍ରାଚୀର ଧ୍ୱଂସ ହୁଏନାହିଁ।

ਬੋਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦੁ ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ॥
ଗୋପିଚାନ୍ଦ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି,

ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪੁ ॥੪॥
ସେହି ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି||4||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਸੋ ਪਾਖੰਡੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪਖਾਲੇ ॥
ସେହି ଜୈନ ସାଧୁ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ କାୟାର ମଇଳା ଶୁଦ୍ଧ କରିଥାଏ।

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਜਾਲੇ ॥
ସେ ନିଜ କାୟାର ଅଗ୍ନିରେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଥାଏ ଆଉ

ਸੁਪਨੈ ਬਿੰਦੁ ਨ ਦੇਈ ਝਰਣਾ ॥
ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ବୀର୍ଯ୍ୟ ବହିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ।

ତିସୁ ପାଖଂଡୀ ଜରା ନ ମରଣା ॥
ତାହାକୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ।

ବୋଲୈ ଚରପଟୁ ସତି ସରୂପୁ ॥
ଚରପଟ କହନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି,

ପରମ ତଂତ ମହି ରେଖ ନ ରୂପୁ ॥୫॥
ସେହି ପରମତତ୍ତ୍ୱ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି||5||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ସୋ ବୈରାଗୀ ଜਿ ଉଲਟେ ବ୍ରହ୍ମୁ ॥
ସେ ହିଁ ବୈରାଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମକୁ ମନରେ ପ୍ରକଟ କରିଥାଏ।

ଗଗନ ମଂଡଲ ମହି ରୋପै ଥଂମୁ ॥
ସେ ନିଜ ମନକୁ ଧ୍ୟାନ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ସ୍ଥିର କରି ରଖିଥାଏ।

ଅହିନିସି ଅଂତରି ରହै ଧିଆନି ॥
ସେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ତେ ବୈରାଗୀ ସତ ସମାନି ॥
ଏପରି ବୈରାଗୀ ହିଁ ସତ୍ୟର ସମାନ ହୋଇଯାଏ।

ବୋଲୈ ଭରଥରି ସତି ସରୂପୁ ॥
ଭରଥରୀ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି,

ପରମ ତଂତ ମହି ରେଖ ନ ରୂପୁ ॥୬॥
ସେହି ପରମତତ୍ତ୍ୱ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ||6||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

କିଉ ମରै ମଂଦା କିଉ ଜୀବୈ ଜୁଗତି ॥
କିପରି ମନ୍ଦର ଅନ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ଆଉ କେଉଁ ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସଠିକ ଜୀବନ ବିତାଇ ପାରିବ?

ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਕਿਆ ਖਾਜੈ ਭੁਗਤਿ ॥
କାନ ଖୋଳି ଚୁରମା ଖାଇବାର ଅଭିପ୍ରାୟ କଣ ଅଟେ?

ਆਸਤਿ ਨਾਸਤਿ ਏਕੋ ਨਾਉ ॥
କେହି ଆସ୍ତିକ ହେଉ ବା କେହି ନାସ୍ତିକ ହେଉ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଏକ ନାମ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଜୀବନ ଆଧାର ଅଟେ।

ਕਉਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਹਿਆਉ ॥
ତାହା କେଉଁ ଅକ୍ଷର ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ତିଷ୍ଠି ରହିଥାଏ?

ਧੂਪ ਛਾਵ ਜੇ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹੈ ॥
ଯଦି କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସେହି ସୁଖ-ଦୁଃଖକୁ ଏକ ସମାନ ଭାବି ସହନ
କରିଥାଏ,

ਤਾ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਗੁਰੁ ਕੋ ਕਹੈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ ਵਰਤਹਿ ਪੂਤ ॥
ଯୋଗୀର ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଛଅ ଆଚରଣ କରିଥାଏ,

ਨਾ ਸੰਸਾਰੀ ਨਾ ਅਉਧੂਤ ॥
ନା ସେ ଗୃହସ୍ଥି ଆଉ ନା ସେ ଅବଧୂତ ଅଟେ।

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਜੋ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਕਾਹੇ ਭੀਖਿਆ ਮੰਗਣਿ ਜਾਇ ॥੭॥
ତାହାକୁ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବାକୁ ଘର ଘର ବୁଲିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||7||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਜਾਤਾ ॥
ଯେଉଁଠି ହରିଙ୍କ ପରିଚୟ ମିଳିଯାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ହରିଙ୍କ ମନ୍ଦିର କୁହାଯାଏ।

ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਪਾਇਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥
ମାନବ ଶରୀରରେ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରାମଙ୍କ
ପରିଚୟ ମିଳିଯାଏ।

ਬਾਹਰਿ ਮੂਲਿ ਨ ਖੋਜੀਐ ਘਰ ਮਾਹਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ବିଧାତା ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ବାହାରେ ଆଦୌ ଖୋଜିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਮਨਮੁਖ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਤਾ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ହରି-ମନ୍ଦିରର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਸਭ ਮਹਿ ਇਕੁ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥੧੨॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ||12||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3 ॥

ਮੂਰਖੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਣੈ ਮੂਰਖ ਕਾ ਕਹਣਾ ॥
ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବଦା ମୂର୍ଖର କଥା ହିଁ ଶୁଣିଥାଏ।

ਮੂਰਖ ਕੇ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ ਕਿਆ ਮੂਰਖ ਕਾ ਕਰਣਾ ॥
ମୂର୍ଖର ଲକ୍ଷଣ କଣ ଅଟେ ଆଉ ମୂର୍ଖ କଣ କରିଥାଏ?

ਮੂਰਖੁ ਓਹੁ ਜਿ ਮੁਗਧੁ ਹੈ ਅਹੰਕਾਰੇ ਮਰਣਾ ॥
ମୂର୍ଖ ସେ ହୋଇଥାଏ, ଯେଉଁ ବିମୁଢ଼ ଅହଂକାର ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਏਤੁ ਕਮਾਣੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਰਹਣਾ ॥
ଏହି ଅହଂକାର କାରଣରୁ ସେ ସଦା ଦୁଃଖ ହିଁ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ।

ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਪਵੈ ਖੁਹਿ ਕਿਹੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣਾ ॥
ଯଦି କାହାର ପ୍ରିୟଜନ ପାପରେ ପଡିଯାଏ, ତାହାକୁ ବାହାରକୁ କାଢ଼ିବା ପାଇଁ କେଉଁ ପ୍ରୟାସ କରିବା ଉଚିତ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ਓਸੁ ਅਲਿਪਤੋ ਰਹਣਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ବିଚାର କରିଥାଏ ଆଉ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਆਪਿ ਉਧਰੈ ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਡੁਬਦੇ ਭੀ ਤਰਣਾ ॥
ସେ ହରି ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਜੋ ਦੇਇ ਸੁ ਸਹਣਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହା କରିଥାଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ଜୀବକୁ ଯେଉଁ ଦୁଃଖ ବା ସୁଖ ଦେଇଥାଏ, ସେ ତାହାକୁ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀਐ ਸਿਖ ਸਹੀ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଆମେ ସଠିକ ଶିକ୍ଷା ଶୁଣିବା ଉଚିତ।

ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ ਬੈਠਾ ਕਢਿ ਵਹੀ ॥
ପ୍ରଭୁ ତୋର କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਤਲਬਾ ਪਉਸਨਿ ਆਕੀਆ ਬਾਕੀ ਜਿਨਾ ਰਹੀ ॥
ସେଠାକୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବକୁ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଯାହାର କର୍ମର ହିସାବ ଶେଷ ହୋଇଥାଏ।

ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਹੋਸੀ ਆਇ ਤਈ ॥
ଇଜରାଇଲ ଫରିଷ୍ଟା ତାହାକୁ ପାପ କର୍ମର ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥାଏ।

ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਫਹੀ ॥
ଯମ ମାର୍ଗର ସଙ୍କୁଚିତ ଗଳିରେ ଫସିଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ସେହି ସମୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ ଯେ ସେ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥାଏ ଆଉ କେଉଁଠାକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕਿ ਸਚਿ ਰਹੀ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ତରେ ସତ୍ୟ ରହିଯାଏ ଆଉ ମିଥ୍ୟା ନାଶ ହୋଇଯାଏ। ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਹਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਆਪੈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଭଗବାନଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ଏହା ବିଷୟରେ କିଛି କହିବା ଉଚିତ ହେବ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਲਾਹੀਐ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਪੈ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਹੰਕਾਰੁ ਗਵਾਪੈ ॥
ସେ ଅହଂକାରକୁ ଦୂର କରିଦିଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ତନ ମନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਈ ॥੧੩॥
ଏହି ସବୁକିଛି ଭଗବାନଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ କେହି ବିରଳକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ। ||13||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਸਹੰਸਰ ਦਾਨ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰੁ ਰੋਆਇਆ ॥
ଦେବରାଜ ଗୌତମ ଋଷିଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅହଲ୍ୟାଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେଇ ସଂଭୋଗ କରିଥିଲେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଗୌତମ ରୁଷି ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇଥିଲେ, ଯାହା ତାହାକୁ ରୋଦନ କରାଇଥିଲା।

ਪਰਸ ਰਾਮੁ ਰੋਵੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥
ପର୍ଶୁରାମଙ୍କ ପିତା ଯମଦଗ୍ନି ଋଷିଙ୍କୁ ସହସ୍ର ବାହୁ ବଧ କରିଥିଲା, କାରଣ ସେ ନିଜର କାମାଧେନୁ ଗାଈ ଦେବା ପାଇଁ ମନା କରିଥିଲେ, ଏହିଭଳି ପର୍ଶୁରାମ ପିତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ରୋଦନ କରି ଘରକୁ ଆସିଲେ।

ਅਜੈ ਸੁ ਰੋਵੈ ਭੀਖਿਆ ਖਾਇ ॥
ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦାଦା ଅଜ ନିଜ ଦାନ ଦେଇ ପୁଣି ତାହାକୁ ଖାଇ ବଡ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥିଲେ।

ਐਸੀ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ।

ਰੋਵੈ ਰਾਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਇਆ ॥ ਸੀਤਾ ਲਖਮਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଅଯୋଧ୍ୟାରୂ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ବନରେ ସୀତା ଓ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିଲେ।

ସୀତਾ ਲਖਮਨੁ ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ ॥
ତାପରେ ବନରେ ସୀତା ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ।

ରୋਵै ਦਹਸਿਰੁ ਲੰਕ ਗਵਾਇ ॥
ନିଜର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣର ଲଙ୍କା ହରାଇ ରବଣ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥିଲା।

ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਦੀ ਡਉਰੁ ਵਾਇ ॥
ଯିଏ ଛଳରେ ସାଧୁଙ୍କ ବେଶ ଧାରଣ କରି ସୀତାଙ୍କୁ ହରଣ କରି ନେଇଥିଲେ।

ରୋਵਹਿ ਪਾਂਡਵ ਭਏ ਮਜੂਰ ॥
ଏକ ବର୍ଷର ଅଜ୍ଞାତ ବାସ ପରେ ଯେତେବେଳେ ପାଞ୍ଚ ପାଣ୍ଡବ ରାଜା ବିରାଟଙ୍କ ନଉକର ବନି ରହିଲେ, ସେମାନେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଲେ,

ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰਿ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସଖା କୃଷ୍ଣ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥିଲେ।

ରୋਵै ਜਨਮੇਜਾ ਖੁਇ ਗਇਆ ॥
ରାଜା ଜନ୍ମେଜୟ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତର ସୁଯୋଗ ହରାଇ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଲେ ଆଉ

ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪੀ ਭਇਆ ॥
ସେ ଏକ ହିଁ ଭୁଲ କାରଣରୁ ପାପୀ ବନି ଯାଇଥିଲା।

ରୋਵਹਿ ਸੇਖ ਮਸਾਇਕ ਪੀਰ ॥
ଶେଖ, ପୀର ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତାରେ ରୋଦନ କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਮਤੁ ਲਾਗੈ ਭੀੜ ॥
ଯେପରି ଅନ୍ତରେ କୌଣସି ବିପତ୍ତି ନ ପଡୁ।

ରୋਵਹਿ ਰਾਜੇ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ॥
ରାଜା ଭରଥରୀ ଏବଂ ରାଜା ଗୋପୀ ଚାନ୍ଦ ସରିଖେ କାନ ଛିଦ୍ର କରି ରୋଦନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਇ ॥
ସେମାନେ ଘର ଘର ଯାଇ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାନ୍ତି।

ରୋਵਹਿ ਕਿਰਪਨ ਸੰਚਹਿ ਧਨੁ ਜਾਇ ॥
କୃପଣ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ସଞ୍ଚୟ କରିଥିବା ଧନ ହରାଇ ବହୁତ ରୋଦନ କରିଥାଏ ଆଉ

ਪੰਡਿਤ ਰੋਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇ ॥
ପଣ୍ଡିତ ନିଜର ଜ୍ଞାନ ହରାଇ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਬਾਲੀ ਰੋਵੈ ਨਾਹਿ ਭਤਾਰੁ ॥
ନିଜର ଜୀବନ ସାଥୀ ବିନା କୁଆଁରୀ କନ୍ୟା ମଧ୍ୟ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ସାରା ସଂସାର ହିଁ ଦୁଃଖୀ ଅଟେ।

ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੋਈ ਜਿਣਿ ਜਾਇ ॥
ଯିଏ ନାମ ମନନ କରିଥାଏ,

ਅਉਰੀ ਕਰਮ ਨ ਲੇਖੈ ਲਾਇ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜି ଜିତିଥାଏ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି କର୍ମ ସାକାର ହୁଏନାହିଁ||1||

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੰਨਿਐ ਅਵਰਿ ਕਾਰਾ ਸਭਿ ਬਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଏବଂ ସେଥିରେ ଅଟୁଟ ଆସ୍ଥା ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜପ-ତପ ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମର ଫଳ ମିଳିଥାଏ ତଥା ଅନ୍ୟ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਮੰਨਿਆ ਮੰਨੀਐ ਬੁਝੀਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଆସ୍ଥା ରଖିବା ବାଲା ହି ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ। ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਧੁਰਿ ਮੇਲੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଶରୀର ଏବଂ ଆତ୍ମାର ମିଳନ ଲେଖିଛନ୍ତି।

ਸਭ ਮਹਿ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଗୁପ୍ତରେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ହିଁ ତାହାକୁ ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଗୁଣରେ ରହିଥାଏ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਹੈ ਸਚੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେହି ସତ୍ୟର ସାଗର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ॥੧੪॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି||14||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ਨਾਨਕ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਕੈ ਰਤਨਾ ਪਰਖਣ ਜਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଜ୍ଞାନହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ରତ୍ନର ପରଖ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥାଏ,

ਰਤਨਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਆਵੈ ਆਪੁ ਲਖਾਇ ॥੧॥
ସେ ରତ୍ନର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣେ ନାହିଁ, ବରଂ ନିଜ ଅଜ୍ଞାନତା ହିଁ ସିଦ୍ଧ କରି ଆସିଥାଏ||1||

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਰਤਨਾ ਕੇਰੀ ਗੁਥਲੀ ਰਤਨੀ ਖੋਲੀ ਆਇ ॥
ସୁନାରି ଆସି ନିଜ ରତ୍ନର ପୁଟୁଳି ଖୋଲି ଦେଇଥାଏ ଆଉ

ਵਖਰ ਤੈ ਵਣਜਾਰਿਆ ਦੁਹਾ ਰਹੀ ਸਮਾਇ ॥
ସେହି ରତ୍ନ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ସୁନାରି ଆଉ ବ୍ୟାପାରୀ ଦୁହିଙ୍କ ମନକୁ ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਿਨ ਗੁਣੁ ਪਲੈ ਨਾਨਕਾ ਮਾਣਕ ਵਣਜਹਿ ਸੇਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟାପାରୀ ପାଖରେ ପରଖିବା ଗୁଣ ଅଛି, ସେ ହିଁ ରତ୍ନର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ।

ਰਤਨਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਅੰਧੇ ਵਤਹਿ ਲੋਇ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟାପାରୀ ରତ୍ନର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସେ ଜଗତରେ ଅନ୍ଧ ଭଳି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਹੈ ਦਸਵੈ ਗੁਪਤੁ ਰਖੀਜੈ ॥
ଏହି ମାନବ ଶରୀର ଏକ ଦୁର୍ଗ ଅଟେ, ଏଥିରେ ନଅଟି ଦ୍ୱାରରେ ନଅଟି କବାଟ ଲାଗିଅଛି, ଦଶମ ଦ୍ୱାର ଗୁପ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି।

ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਨ ਖੁਲਨੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖੁਲੀਜੈ ॥
ସେହି ବଜ୍ର କବାଟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖୋଲା ଯାଇପାରେ।

ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਧੁਨਿ ਵਜਦੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਜੈ ॥
ଏହା ଭିତରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୁଣାଯାଇ ପାରେ।

ਤਿਤੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਚਾਨਣਾ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਮਿਲੀਜੈ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ଜ୍ୟୋତିର ଆଲୋକ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମିଳନ କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਰਚਨ ਰਚਾਈ ॥੧੫॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି ||15||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2 ॥

ਅੰਧੇ ਕੈ ਰਾਹਿ ਦਸਿਐ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ਸੁ ਜਾਇ ॥
ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ବତାଇ ଥିବା ରାସ୍ତାରେ ସେ ହିଁ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ଅନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ମୂର୍ଖ ହିଁ ମୂର୍ଖର ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਹੋਇ ਸੁਜਾਖਾ ਨਾਨਕਾ ਸੋ ਕਿਉ ਉਝੜਿ ਪਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ନେତ୍ର ବାଲା ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ମଧ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ।

ਅੰਧੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਜਿਨ ਮੁਖਿ ਲੋਇਣ ਨਾਹਿ ॥
ଯାହାର ଚେହେରାରେ ଆଖି ନଥାଏ, ତାହାକୁ ଅନ୍ଧ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ।

ਅੰਧੇ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਖਸਮਹੁ ਘੁਥੇ ਜਾਹਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ଧ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାକୁ କୁମାର୍ଗଗାମୀ କରିଛନ୍ତି||1||

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਸਾਹਿਬਿ ਅੰਧਾ ਜੋ ਕੀਆ ਕਰੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସ୍ୱୟଂ ଅନ୍ଧ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ସେତେବେଳେ ନେତ୍ର ବାଲା ହୋଇ ପାରିବ , ଯଦି ସେ ସ୍ୱୟଂ ଦୃଷ୍ଟିବାନ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜੇਹਾ ਜਾਣੈ ਤੇਹੋ ਵਰਤੈ ਜੇ ਸਉ ਆਖੈ ਕੋਇ ॥
ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ଜାଣିଥାଏ, ତାହାକୁ ହଜାରେ ଥର ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସେପରି ହିଁ କରିଥାଏ।

ਜਿਥੈ ਸੁ ਵਸਤੁ ਨ ਜਾਪਈ ਆਪੇ ਵਰਤਉ ਜਾਣਿ ॥
ଯାହାକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଥିବା ବସ୍ତୁର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ, ଭାବ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗਾਹਕੁ ਕਿਉ ਲਏ ਸਕੈ ਨ ਵਸਤੁ ਪਛਾਣਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! କୌଣସି ଗ୍ରାହକ ସେହି ବସ୍ତୁକୁ କିପରି ନେଇପାରିବ, ଯାହା ସେ ଚିହ୍ନି ପାରେ ନାହିଁ ||2||

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਸੋ ਕਿਉ ਅੰਧਾ ਆਖੀਐ ਜਿ ਹੁਕਮਹੁ ਅੰਧਾ ਹੋਇ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅନ୍ଧ କାହିଁକି କୁହାଯିବ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରୁ ହିଁ ଅନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਹੀਐ ਸੋਇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ହିଁ ଅନ୍ଧ କୁହାଯାଏ||3||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

କାਇਆ ਅੰਦਰਿ ਗੜ੍ਹ ਕੋਟੁ ਹੈ ਸਭਿ ਦਿਸੰਤਰ ਦੇਸਾ ॥
ମାନବ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଦୁର୍ଗ ଓ ସବୁ ପ୍ରକାର ସାମଗ୍ରୀ ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି।

ਆਪੇ ਤਾੜੀ ਲਾਈਅਨੁ ਸਭ ਮਹਿ ਪਰਵੇਸਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜੀਅਨੁ ਆਪਿ ਗੁਪਤੁ ਰਖੇਸਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହି ସୃଷ୍ଟି-ରଚନା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਸਚੁ ਪਰਗਟੀਏਸਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੧੬॥
ଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସବୁକିଛି ପରମ ସତ୍ୟ ହିଁ ଅଟେ||16||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା ॥1॥

ਸਾਵਣੁ ਰਾਤਿ ਅਹਾੜੁ ਦਿਹੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਖੇਤ ॥
ପାପୀ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଶ୍ରାବଣ ମାସ ରାତି ଭଳି ଆଉ ଆଷାଢ ମାସ ଦିନ ଭଳି ଅଟେ। କାମ ଓ କ୍ରୋଧ ତାହା ପାଇଁ ସମାନ ଅଟେ।

ਲਬੁ ਵਤ੍ਰ ਦਰੋਗੁ ਬੀਉ ਹਾਲੀ ਰਾਹਕੁ ਹੇਤ ॥
ଲାଳସା ତାହା ପାଇଁ ବିକାରର ଫସଲ ବୁଣିବା ପାଇଁ ଉଚିତ ସମୟ ଅଟେ ଏବଂ ଧୋକା ବୁଣିବା ବାଲା ବୀଜ ଅଟେ।

ਹਲੁ ਬੀਚਾਰੁ ਵਿਕਾਰ ਮਣ ਹੁਕਮੀ ਖਟੇ ਖਾਇ ॥
ତାହାର ଜମିରେ ହଳ ଚଳାଇବା ବଳ କୃଷକ ମୋହ ଅଟେ ଆଉ ସେ ପାପର ଫସଲ ଦ୍ୱାରା ପାପର ଶସ୍ୟ ଅମଳ କରିଥାଏ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ ਅਉਤੁ ਜਣੇਦਾ ਜਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିଲା ବେଳେ ଜଣା ପଡିଥାଏ ଯେ ସେହି ଜୀବ ରୂପୀ ପିତା ଜଗତରେ ସନ୍ତାନହୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି, କାରଣ ସେ କୌଣସି ପୂଣ୍ୟ କର୍ମ ରୂପୀ ପୁତ୍ର ଜନ୍ମ ଦେଇନାହିଁ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਭਉ ਭੁਇ ਪਵਿਤੁ ਪਾਣੀ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਬਲੇਦ ॥
ଧାର୍ମିକ ପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ ଖେତ ସହିତ ସମାନ ଅଟେ ଆଉ ମନର ଶୁଦ୍ଧତା ଫସଲକୁ ଦେବା ବାଲା ଜଳ ସମାନ ଅଟେ। ସତ୍ୟ ଏବଂ ସନ୍ତୋଷ ଦୁଇଟି ବଳଦ ଭଳି ଅଟେ ଆଉ

ਹਲੁ ਹਲੇਮੀ ਹਾਲੀ ਚਿਤੁ ਚੇਤਾ ਵਤ੍ਰ ਵਖਤ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ନମ୍ରତା ହଳ ସମାନ ଅଟେ, ତାହାର ଚିତ୍ତ ହଳୁଆ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଫସଲ ବୁଣିବାର ଉଚିତ ସମୟ ଅଟେ, ତାହା ପାଇଁ ପ୍ରାତଃ କାଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବାର ସଂଯୋଗ ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਉ ਬੀਜੁ ਬਖਸੀਸ ਬੋਹਲ ਦੁਨੀਆ ਸਗਲ ਦਰੋਗ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଖେତରେ ବୁଣିବା ବାଲା ବୀଜ ସମାନ ଅଟେ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା ଶସ୍ୟ ସମାନ ଅଟେ ଆଉ ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ଧୋକା ଭଳି ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿ ਸਗਲ ਵਿਜੋਗ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କରୁଣା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ସାରା ବିୟୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬੋਲੈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବର ମନରେ ଥିବା ମୋହ କାରଣରୁ ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ କଥା କହିଥାଏ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਹੈ ਨਿਤ ਨੀਰੁ ਵਿਰੋਲੈ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ସଦା ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ ଆଉ ନିତ୍ୟ ଦୁଧ ବଦଳରେ ଜଳ ହିଁ ମନ୍ଥନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਮਥਿ ਤਤੁ ਕਢੋਲੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ମନ୍ଥନ କରି ପରମତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਹਰਿ ਲਧਾ ਟੋਲੈ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧੭॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଭ୍ରମରେ ରଖି କୁମାର୍ଗଗାମୀ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହି ବିଷୟରେ କିଛି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||17||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 2॥

ਨਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ਮਤਿ ਕਰਹੁ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੇਇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଜୀବ! ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, କାରଣ ସବୁଙ୍କ ଚିନ୍ତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ।

ਜਲ ਮਹਿ ਜੰਤ ਉਪਾਇਅਨੁ ਤਿਨਾ ਭਿ ਰੋਜੀ ਦੇਇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ସିଏ ଜଳରେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਓਥੈ ਹਟੁ ਨ ਚਲਈ ਨਾ ਕੋ ਕਿਰਸ ਕਰੇਇ ॥
ସେଠାରେ, ଜଳରେ ନା କେହି ଦୋକାନ ଖୋଲିଥାଏ ଆଉ ନା କେହି କୃଷି କରିଥାଏ।

ਸਉਦਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਕੋ ਲਏ ਨ ਦੇਇ ॥
ସେଠାରେ କୌଣସି ସଉଦା ଆଦୌ ମିଳେନାହିଁ, ନା କିଛି ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ହୋଇଥାଏ।

ਜੀਆ ਕਾ ਆਹਾਰੁ ਜੀਅ ਖਾਣਾ ਏਹੁ ਕਰੇਇ ॥
ସେହି ଜୀବର ଆଧାର ଜୀବ ହିଁ ବନିଥାଏ।

ਵਿਚਿ ਉਪਾਏ ਸਾਇਰਾ ਤਿਨਾ ਭਿ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥
ସେ ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ସମୁଦ୍ରରେ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ପାଳନ-ପୋଷଣ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਚਿੰਤਾ ਮਤ ਕਰਹੁ ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੇਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! କୌଣସି ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, କାରଣ ସବୁଙ୍କ ଚିନ୍ତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ। ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਛੁਲੀ ਝੀਵਰੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଜୀବ ମାଛ ଅଟେ ଆଉ ତୃଷ୍ଣା କାଳ ରୂପୀ କୈବର୍ତ୍ତ ଅଟେ।

ਮਨੂਆ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਈ ਪੜੈ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਲੁ ॥
ଅନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନହୀନ ମନ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ ଆଉ ଅକସ୍ମାତ ମୃତ୍ୟୁର ଜାଲରେ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਚਿਤੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ମନୁଷ୍ୟର ଚିତ୍ତ ଅବୁଝା ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ଚିନ୍ତାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ସେ ଯମପୁରକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥
ଯଦି ଭଗବାନ ନିଜ କରୁଣା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਤਾ ॥
ସେହି ଲୋକ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟେ, ଯିଏ ନାମ ରୂପୀ ହରିରସ ପାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਕੀਤਾ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟର ସଉଦା କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਹੈ ਵਡਭਾਗੀ ਲੀਤਾ ॥
ସବୁକିଛି ହୃଦୟ-ଘରେ ହିଁ ଉପଲବ୍ଧ ଅଛି, ପରନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਰਿ ਗਈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੀਤਾ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନର ତୃଷ୍ଣା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥੧੮॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||18||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਵੇਲਿ ਪਿੰਞਾਇਆ ਕਤਿ ਵੁਣਾਇਆ ॥
ଯେପରି ତୁଳା ଭିଣି ସୂତା କାଟି କପଡା ବୁଣାଯାଇ ଥାଏ।

ਕਟਿ ਕੁਟਿ ਕਰਿ ਖੁੰਬਿ ਚੜਾਇਆ ॥
ପୁଣି କପଡାକୁ କାଟି ଧୁଆଯାଏ।

ਲੋਹਾ ਵਢੇ ਦਰਜੀ ਪਾੜੇ ਸੁਈ ਧਾਗਾ ਸੀਵੈ ॥
ଦରଜି ଲୁହାର କଇଁଚି ସାହାଯ୍ୟରେ କପଡା କାଟିଥାଏ, ପୁଣି କପଡାକୁ ସିଲାଇ କରାଯାଏ।

ਇਉ ਪਤਿ ਪਾਟੀ ਸਿਫਤੀ ਸੀਪੈ ਨਾਨਕ ਜੀਵਤ ਜੀਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହିଭଳି ମନୁଷ୍ୟର ହଜିଥିବା ଇଜ୍ଜତ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ହାସଲ ହୋଇଥାଏ।

ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜੁ ਪਾਟੈ ਸੁਈ ਧਾਗਾ ਗੰਢੈ ॥
ଯଦି କପଡା ପୁରୁଣା ହୋଇ ଫାଟି ଯାଏ, ସୂତା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସିଲାଇ କରି ଦିଆଯାଏ।

ਮਾਹੁ ਪਖੁ ਕਿਹੁ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ ਕਿਛੁ ਹੰਢੈ ॥
ସେହି ସିଲା ହୋଇଥିବା କପଡା କିଛିଦିନ ପାଇଁ ହିଁ ଚାଲିଥାଏ।

ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਵੈ ਨਾਹੀ ਸੀਤਾ ਕਦੇ ਨ ਪਾਟੈ ॥
ସତ୍ୟ କେବେ ପୁରୁଣା ହୁଏନାହିଁ ନା କେବେ ଫାଟିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੋ ਸਚਾ ਤਿਚਰੁ ਜਾਪੀ ਜਾਪੈ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜୀବକୁ ଏହା ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚੁ ਸਭੁ ਸਾਰੁ ॥
ଯଦି ସତ୍ୟର ଛୁରୀ ହୋଇଥାଏ, ଆଉ ସତ୍ୟ ହିଁ ଲୁହା ହୋଇଥାଏ,

ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥
ତାହା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ।

ਸਬਦੇ ਸਾਣ ਰਖਾਈ ਲਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଏହି ଛୁରୀ ଶବ୍ଦର ଶାଣ ଉପରେ ରଖି ତୀକ୍ଷଣ କରାଯାଏ ଆଉ

ਗੁਣ ਕੀ ਥੇਕੈ ਵਿਚਿ ਸਮਾਇ ॥
ଏହାକୁ ଗୁଣରେ ରଖାଯାଏ।

ਤਿਸ ਦਾ ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖੁ ॥ ਲੋਹੂ ਲਬੁ ਨਿਕਥਾ ਵੇਖੁ ॥
ହେ ଶେଖ! ଯଦି କେହି ଜୀବ ସେହି ଛୁରୀରେ ମାରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଲୋଭ ରୂପୀ ଲହୁ ବାହାରି ଥାଏ।

ਹੋਇ ਹਲਾਲੁ ਲਗੈ ਹਕਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀਦਾਰਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ଏହି ପ୍ରକାରେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ, ସେ ଖୁଦା ସହିତ ମିଶିଯାଏ। ହେ ନାନକ! ସେ ଖୁଦାର ଦ୍ୱାରରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ||2||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਕਮਰਿ ਕਟਾਰਾ ਬੰਕੁੜਾ ਬੰਕੇ ਕਾ ਅਸਵਾਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଅଣ୍ଟାରେ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରି କୁଶଳ ଘୋଡାରେ ଚଢିଥାଏ,

ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੈ ਨਾਨਕਾ ਮਤੁ ਸਿਰਿ ਆਵੈ ਭਾਰੁ ॥੩॥
ତାହାକୁ ଏହି କଥାର ଅଭିମାନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଅଭିମାନ କରିବାର ପାପର ଭାରରେ ସେ ଯେପରି ପଡି ନ ଯାଉ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତସଙ୍ଗତିରେ ଶବ୍ଦ-ବ୍ରହ୍ମ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸੇ ਸਚੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਖਰਚੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ॥
ସେ ହିଁ ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟେ, ଯିଏ ସତ୍ୟର ଧ୍ୟାନ-ମଁନ କରିଥାଏ ଆଉ ଯାହା ପାଖରେ ଅନ୍ତିମ କ୍ଷଣରେ ଯାତ୍ରା ବ୍ୟୟ ପାଇଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ଥାଏ।

ਭਗਤ ਸੋਹਨਿ ਗੁਣ ਗਾਵਦੇ ਗੁਰਮਤਿ ਅਚਲੈ ॥
ଭକ୍ତଜନ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ମନ୍ଦ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଥାନ୍ତି।

ਰਤਨ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਲੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ରତ୍ନ ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ନାମର ବିଚାର ତାହାର ମନରେ ନିବାସ କରିଯାଇ ଥାଏ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ॥੧੯॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି||19||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਆਸਾ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੋ ਕੋਇ ਨਿਰਾਸਾ ਹੋਇ ॥
ସାରା ଦୁନିଆ ଆଶାରେ ହିଁ ଫସିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଆଶାହୀନ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ନା କିଛୁ ଆସା ହଥି ହै କେଉ ନିରାସା ହୋଇ ॥
ଆଶା ହାତରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ଆଶାହୀନ ହୋଇ ପାରିବ?

କିଆ କରେ ଏହ ବପୁੜୀ ଜਾਂ ଭୁଲାଏ ସୋଇ ॥୨॥
ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଏହି ବିଚରା ଆଶା କଣ କରି ପାରିବ?||2||

ପଉੜୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ॥
ସଚ୍ଚା ନାମ ବିନା ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰ ਨਿਹਚਲੁ ਏਹੁ ਧਨੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଏହି ଧନ ହିଁ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧੇ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਇ ਜਨੁ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ଆରାଧନା କରିଥାଏ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਗਮੁ ਰਸਨਾ ਏਕੁ ਭਨੁ ॥
ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ, ଅଗମ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤਿ ਨਾਨਕੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥੨੦॥
ନାନକ ସେହି ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||20||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਸਰਵਰ ਹੰਸ ਧੁਰੇ ਹੀ ਮੇਲਾ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਣਾ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବର ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ରୂପୀ ହଂସର ମିଳନ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଆଉ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ਸਰਵਰ ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਸੋ ਹੰਸਾ ਕਾ ਖਾਣਾ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ଶୁଭ ଗୁଣ ରୂପୀ ହୀରା-ମୋତି ଗୁରୁମୁଖୀ ରୂପୀ ହଂସର ଭୋଜନ ଅଟେ।

ਬਗੁਲਾ ਕਾਗੁ ਨ ਰਹਈ ਸਰਵਰਿ ਜੇ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਸਿਆਣਾ ॥
ମନମୁଖୀ ରୂପୀ ବଗ ଏବଂ କାଉ ବହୁତ ଚତୁର ହୋଇପାରେ, କେବେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ।

ਓਨਾ ਰਿਜਕੁ ਨ ਪਇਓ ਓਥੈ ਓਨ੍ਹਾ ਹੋਰੋ ਖਾਣਾ ॥
ତାହାର ଭୋଜନ ସେହି ସରୋବରରେ ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ଆଉ କେଉଁଠି ତାହାର ଭୋଜନ ବନା ହୋଇଥାଏ।

ਸਚਿ ਕਮਾਣੈ ਸਚੋ ਪਾਈਐ ਕੂੜੈ ਕੂੜਾ ਮਾਣਾ ॥
ସତ୍ୟର ସାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟା ଅର୍ଜ୍ଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੌ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਪੈਯਾ ਪਰਵਾਣਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ତାହାକୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଏପରି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਉਜਲਾ ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇਇ ॥
ମୋର ମାଲିକ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯଦି କେହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਸੇਵੀਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੋ ਦੇਇ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ହିଁ ଭକ୍ତି କରିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ଆମକୁ ସର୍ବଦା ଦେଇ ଚାଲିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਸੇਵੀਐ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଉପାସନା କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ,

ਅਵਗੁਣ ਵੰਞਨਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ ॥੨॥
ଅବଗୁଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଗୁଣ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ମନରେ ସୁଖର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈਅਨੁ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେ ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਹੀ ਉਪਦੇਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤੀਆਈਅਨੁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି।

ਇਕਿ ਆਪੇ ਉਝੜਿ ਪਾਇਅਨੁ ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਲਾਇਅਨੁ ॥
କାହାକୁ ସେ ଭ୍ରମରେ ରଖିଥାନ୍ତି ଆଉ କାହାକୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਆਪੇ ਨਾਇ ਲਾਈਅਨੁ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨੧॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଚ୍ଚା ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ||21||1|| ଶୁଦ୍ଧ||

ରାମକଲୀ କୀ ୱାର ମହଲା ୫
ରାମକଲୀ ୱାର ମହଲା 5

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଲୋକ ମଃ ୫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ଜୈସਾ ସତିଗୁରୁ ସୁନୀଦਾ ତୈସୋ ହୀ ମै ଡୀଠୁ ॥
ଯେପରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣି ଅଛି, ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିଅଛି।

ୱିଛୁੜିଆ ମେଲେ ପ୍ରଭୁ ହରି ଦରଗହ କା ବସୀଠୁ ॥
ସେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଜୀବଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ହରିଙ୍କ ଦରବାରରେ ମଧସ୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ହରି ନାମୋ ମଂତ୍ରୁ ଦ୍ରିଢ଼ାਇଦਾ କଟେ ହଉମै ରୋଗୁ ॥
ସେ ହରିନାମର ମନ୍ତ୍ର ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ତାହାର ଅଭିମାନର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ସତିଗୁରୁ ତିନା ମିଲାਇଆ ଜିନା ଧୁରେ ପਇଆ ସଂଜୋଗୁ ॥୧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଏପରି ସଂଯୋଗ ଲେଖା ହୋଇଛି||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ଇକୁ ସଜନୁ ସଭି ସଜନਾ ଇକୁ ୱୈରୀ ସଭି ୱାଦି ॥
ଯଦି ଏକ ଈଶ୍ୱର ମୋର ସଜ୍ଜନ ବନିଯାନ୍ତି, ସମସ୍ତ ଜୀବ ମୋର ସଜ୍ଜନ ବନିଯାନ୍ତି। ଯଦି ସେ ମୋର ଶତ୍ରୁ ବନିଯାନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ମୋ' ସହିତ ଝଗଡା କରିଥାନ୍ତି।

ଗୁରି ପୁରै ଦେଖାଲିଆ ୱିନୁ ନାୱै ସଭ ବାଦି ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏହା ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନାମ ବିନା ସବୁକିଛି ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ସାକତ ଦୁରଜନ ଭରମିଆ ଜୋ ଲଗେ ଦୂਜै ସାଦି ॥
ଯିଏ ଦୈତ୍ୟଭାବର ସ୍ୱାଦରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଏପରି ଦୁଷ୍ଟ ଶାକ୍ତ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੁਝਿਆ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਦਿ ॥੨॥
ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବୁଝି ନେଇଛନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਥਟਣਹਾਰੈ ਥਾਟੁ ਆਪੇ ਹੀ ਥਟਿਆ ॥
ରଚୟିତା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତ-ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਹੀ ਖਟਿਆ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ଧନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰਿ ਪਾਸਾਰੁ ਆਪੇ ਰੰਗ ਰਟਿਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତ-ପ୍ରସାର କରି ରଙ୍ଗ-ତମାସାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਕੁਦਰਤਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਇ ਅਲਖ ਬ੍ਰਹਮਟਿਆ ॥
ସେହି ଅଲଖ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପ୍ରକୃତିର ସଠିକ ମୂଲ୍ୟ ଅଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਬੇਅੰਤ ਪਰੈ ਪਰਟਿਆ ॥
ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ମହାନ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵਡ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਆਪਿ ਵਜੀਰਟਿਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ବଡ ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି ଆଯ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପରମର୍ଶଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਕੀਮ ਕੇਵਡੁ ਮਟਿਆ ॥
କେହି ମଧ ତାହାଙ୍କ ମହିମାର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ନା ତାହାଙ୍କ ଧାମକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟਿਆ ॥੧॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଦର୍ଶନ ଦେବା ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰਿਆ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਹੁ ਦਿਖਾਲਿ ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ, ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ଶୁଣ; ମୋତେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅ।

ହଉ ତିସୁ ଦେਵା ମନୁ ଆପਣਾ ନିତ ହିରଦै ରਖା ସମାଲି ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି ଆଉ ନିତ୍ୟ ହୃଦୟରେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଥିବି।

ଇକସୁ ସତିଗୁର ବାହରା ଧ୍ରିଗୁ ଜୀਵਣୁ ସଂସାରି ॥
ଏକ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ଜନ ନାନକ ସତିଗୁରୁ ତିନਾ ମିଲାਇଓନୁ ଜିନ ସଦ ହୀ ਵରତै ନାଲି ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ତାହାକୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଯାହା ସାଥିରେ ପ୍ରଭୁ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ମେରै ଅੰତରି ଲୋଚା ମିଲਣ କୀ କିଉ ପਾਵਾ ପ୍ରଭ ତੋହି ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତୁମକୁ ମିଳନ କରିବାର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି, ମୁଁ କିପରି ତୁମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି?

କୋଈ ଐସା ସଜਣୁ ଲୋੜି ଲହୁ ଜୋ ମେଲे ପ୍ରୀତਮୁ ମୋହି ॥
କୌଣସି ଏପରି ସଜ୍ଜନ ଖୋଜିବାକୁ ଅଛି, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେବେ।

ଗୁରି ପୁରै ମେଲਾਇଆ ଜତ ଦେਖਾ ତତ ସୋਇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ନଜରରେ ଆସିଥାନ୍ତି।

ଜନ ନାନକ ସୋ ପ୍ରଭୁ ସେਵਿଆ ତିସୁ ଜେવਡୁ ଅવରୁ ନ କୋਇ ॥୨॥
ନାନକ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଭଳି ମହାନ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି||2||

ପଉੜୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ଦେવਣହାରୁ ଦାତାରୁ କିତୁ ମୁଖି ସାଲାହୀଐ ॥
ସର୍ବସୁଖ ଦେବା ବାଲା ସେହି ଦାତାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କେଉଁ ମୁଖରେ କରାଯିବ?

ଜିସୁ ରਖै କିରପା ଧାରି ରିଜକୁ ସମାହୀଐ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା କରି ଯାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତି।

କୋਇ ନ କିସ ହୀ ਵସି ସਭନା ଇକ ଧର ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଆଧାର ଅଟନ୍ତି ଆଉ କେହି ଜୀବ କାହାର ମଧ୍ୟ ବଶରେ ନାହାନ୍ତି।

ਪਾਲੇ ਬਾਲਕ ਵਾਗਿ ਦੇ ਕੈ ਆਪਿ ਕਰ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ହାତରେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ବାଳକ ଭଳି ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

କରଦਾ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅନାଦ-ବିନୋଦ ଅନେକ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଜୀବ ନିକଟରେ ନାହିଁ।

ਸਰਬ ਧਾਰ ਸਮਰਥ ਹਉ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਣੀਐ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଜୀବନାଧାର ଅଟନ୍ତି।

ਗਾਈਐ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਗਾਵਣ ਜੋਗਿਆ ॥
ଆମେ ରାତି-ଦିନ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ, କାରଣ ସେ ହିଁ ସ୍ତୁତି ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਗੁਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ਤਿਨੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗਿਆ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡିଥାଏ, ସେ ହି ନାମ ରୂପୀ ହରିରସ ଭୋଗ କରିଥାଏ||2||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਭੀੜਹੁ ਮੋਕਲਾਈ ਕੀਤੀਅਨੁ ਸਭ ਰਖੇ ਕੁਟੰਬੈ ਨਾਲਿ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ପରିବାର ସହିତ ଆମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଦୁଃଖ ସଙ୍କଟ ଦୂର କରିଛନ୍ତି।

ਕਾਰਜ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਅਨੁ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਸਭਾਲਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆମେ ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନ କରୁ।

ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੰਠਿ ਲਾਇਦਾ ਲਹੁੜੇ ਬਾਲਕ ਪਾਲਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ମାତା-ପିତା ଭଳି ଆମକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ଛୋଟ ବାଳକ ଭଳି ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਦਇਆਲ ਹੋਏ ਸਭ ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ପରମେଶ୍ୱର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରି ପ୍ରସନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਵਿਣੁ ਤੁਧੁ ਹੋਰੁ ਜਿ ਮੰਗਣਾ ਸਿਰਿ ਦੁਖਾ ਕੈ ਦੁਖ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋ' ବିନା ଆଉ କିଛି ମାଗିବା ମସ୍ତକରେ ଦୁଃଖର ଭାର ସହନ କରିବା ଭଳି ଅଟେ।

ਦੇਹਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਉਤਰੈ ਮਨ ਕੀ ਭੁਖ ॥
ମୋତେ ନିଜ ନାମ ଦାନ ଦିଅ, ଯାହା ଫଳରେ ମୋତେ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିବ ଆଉ ମନର କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਗੁਰਿ ਵਣੁ ਤਿਣੁ ਹਰਿਆ ਕੀਤਿਆ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਮਨੁਖ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଜଙ୍ଗଲ ଏବଂ ଘାସକୁ ମଧ୍ୟ ସତେଜ ସବୁଜ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିବା ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ କଣ ବଡ ଅଟେ?||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸੋ ਐਸਾ ਦਾਤਾਰੁ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥
ଏପରି ଦାତାଙ୍କୁ ମନରୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,

ਘੜੀ ਨ ਮੁਹਤੁ ਚਸਾ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾ ਸਰੈ ॥
ଯାହାଙ୍କ ବିନା ଏକ ଘଡି, ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ କ୍ଷଣ ବିତାଇ ହୁଏନାହିଁ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੰਗਿ ਕਿਆ ਕੋ ਲੁਕਿ ਕਰੈ ॥
ସେ ଘର ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ ସବୁ ଜାଗାରେ ରହିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଲୁଚାଇ କେଉଁ କାମ କରି ପାରିବା?

ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੈ ਆਪਿ ਸੋ ਭਵਜਲੁ ਤਰੈ ॥
ଯାହାର ସମ୍ମାନ ସେ ରଖିଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ଭାବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਭਗਤੁ ਗਿਆਨੀ ਤਪਾ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ସେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହି ଭକ୍ତ, ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ତପସ୍ୱୀ ଅଟେ ଆଉ

ਸੋ ਪੂਰਾ ਪਰਧਾਨੁ ਜਿਸ ਨੋ ਬਲੁ ਧਰੈ ॥
ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଧାନ ଅଟେ, ଯାହା ଠାରେ ସେ ନିଜ ବଳ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸਹਿ ਜਰਾਏ ਆਪਿ ਸੋਈ ਅਜਰੁ ਜਰੈ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ସେ ସହନ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଅସହ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସହନ କରିଥାଏ।

ਤਿਸ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਗੁਰ ਮਨਿ ਧਰੈ ॥੩॥
ଯିଏ ନିଜ ମନରେ ଗୁରୁ-ମନ୍ତ୍ର୍‌କୁ ଧାରଣ କରିନିଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର
ମିଳିଥାନ୍ତି||3||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਰਾਗ ਸੁਰੰਗੜੇ ਆਲਾਪਤ ਸਭ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥
ସେହି ସୁନ୍ଦର ରାଗ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାର ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਜੰਤ ਸੁਹਾਵੜੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਦੇ ਨਾਉ ॥
ସେହି ସୁନ୍ଦର ଜୀବ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ।

ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ ਹਮ ਬਾਛਦੇ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର କାମନା କରୁ , କିନ୍ତୁ ଏହା ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਜੋ ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਗੋਵਿਦ ਕੈ ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ମୁଁ ସେହି ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ
ରହିଥାଏ।

ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲਹੁ ਰਾਇ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମନର ବ୍ୟଥା ତାହାକୁ ବତାଇ ଥାଏ ଆଉ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ମୋର ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ
ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର
ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਰੂਪੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਜਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଅଗମ୍ୟ ରୂପ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏଣେତେଣେ
ଯାଏ ନାହିଁ ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਘੜੀ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਮੂਰਤੁ ਪਲੁ ਸਾਰੁ ॥
ସେହି ସମୟ, ସେହି କ୍ଷଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ଧନ୍ୟ ଅଟେ,

ਧੰਨੁ ਸੁ ਦਿਨਸੁ ਸੰਜੋਗੜਾ ਜਿਤੁ ਡਿਠਾ ਗੁਰ ਦਰਸਾਰੁ ॥
ସେହି ଦିନ ଓ ସେହି ସଂଯୋଗ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି।

ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਅਗਮ ਅਪਾਰੁ ॥
ଅଗମ୍ୟ,ଅପାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇ ମୋର ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉਮੈ ਤੁਟਾ ਮੋਹੜਾ ਇਕੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ମୋର ଆତ୍ମାଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମାୟାର ମୋହ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ମଧ୍ୟ ମୋର ଜୀବନଧାର ବନି ଯାଇଛି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਲਗਾ ਸੇਵ ਹਰਿ ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ଉପାସନାରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ସଂସାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਣੁ ਭਗਤਿ ਵਿਰਲੇ ਦਿਤੀਅਨੁ ॥
କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ଭଗବାନ ନିଜର ସ୍ତୁତିଗାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਉਪੇ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰ ਫਿਰਿ ਪੁਛ ਨ ਲੀਤੀਅਨੁ ॥
ସେ ଯାହାକୁ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଦାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଠାରୁ କର୍ମର ହିସାବ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਨੋ ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਸੇ ਰੰਗਿ ਰਤਿਆ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਓਨਾ ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਇਕਾ ਉਨ ਭਤਿਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଏକ ନାମ ହିଁ ତାହାର ଜୀବନାଧାର ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର ଭୋଜନ ଅଟେ।

ਓਨਾ ਪਿਛੈ ਜਗੁ ਭੁੰਚੈ ਭੋਗਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਓਨਾ ਪਿਆਰਾ ਰਬੁ ਓਨਾਹਾ ਜੋਗਈ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଏତେ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ ଯେ ସେ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰੁ ਆਇ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣਿਆ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ ॥੪॥
ଯିଏ ନିଜ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||4||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਦੋਸਤੀ ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਰੰਗੁ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁତା ଅଛି ଆଉ ଏକ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ମୋର ସ୍ନେହ ଅଛି।

ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਸਜਣੋ ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਸੰਗੁ ॥
ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ସଜ୍ଜନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଏକ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ମୋର ସଙ୍ଗ ଅଛି।

ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਨਾਲਿ ਮੈ ਗੋਸਟੇ ਮੁਹੁ ਮੈਲਾ ਕਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ମୋର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଅଛି, ସେ କେବେ ମୋ' ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਾਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਕਦੇ ਨ ਮੋੜੈ ਰੰਗੁ ॥
ସେ ମୋର ହୃଦୟର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜାଣିଥାନ୍ତି ଆଉ କେବେ ମଧ୍ୟ ମୋ' ଠାରୁ ନିଜ ସ୍ନେହ ଛଡାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਮਸਲਤੀ ਭੰਨਣ ਘੜਨ ਸਮਰਥੁ ॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ପରମର୍ଶଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଭାଙ୍ଗିବା ଓ ଗଢିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਦਾਤਿਆ ਜਗ ਹਥੁ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଦୁନିଆର ସବୁ ଦାନୀ ତାହାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਇਕਸੈ ਦੀ ਮੈ ਟੇਕ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਿ ਸਭਨਾ ਸਮਰਥੁ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ଏକ ହରିଙ୍କ ସାହାରା ଅଛି, ଯିଏ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕੈ ਹਥੁ ॥
ସଦଗୁରୁ ସନ୍ଥ ମସ୍ତକ ଉପରେ ହାତ ରଖି ମୋତେ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਨਿ ਤਾਰਿਆ ਸਗਲ ਜਗਤੁ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ସାରା ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି।

ਮਨ ਕੀਆ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਪਾਇਆ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗ ॥
ମୋର ଭାଗ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଂଯୋଗ ଲେଖା ହୋଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਦ ਹੀ ਭੋਗੇ ਭੋਗ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସତ୍ୟନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛି, ସେ ସଦା ସୁଖ-ଆନନ୍ଦ ଭୋଗ କରିଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮਨਮੁਖਾ ਕੇਰੀ ਦੋਸਤੀ ਮਾਇਆ ਕਾ ਸਨਬੰਧੁ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବର ସଙ୍ଗ ମାୟା ସହିତ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਭਜਿ ਜਾਨਿ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਬੰਧੁ ॥
ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପକ୍କା ବନ୍ଧୁତା ରଖେ ନାହିଁ ଆଉ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਜਿਚਰੁ ਪੈਨਨਿ ਖਾਵਨ੍ਹੇ ਤਿਚਰੁ ਰਖਨਿ ਗੰਢੁ ॥
ତାହାର ସମ୍ପର୍କ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଜାୟ ରହିଥାଏ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ତାହାକୁ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ବସ୍ତ୍ର ଓ ଖାଇବା ପାଇଁ ଭୋଜନ ମିଳିଥାଏ।

ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਵਈ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਬੋਲਨਿ ਗੰਧੁ ॥
ଯେଉଁ ଦିନ ତାହାକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ, ସେହି ଦିନ ସେ ଭର୍ତ୍ସନା କରିଥାଏ।

ਜੀਅ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ॥
ଏପରି ମନମୁଖୀ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନ୍ଧ ଅଟେ, ଯିଏ ହୃଦୟର ଗଭୀରତାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਕੂੜਾ ਗੰਢੁ ਨ ਚਲਈ ਚਿਕੜਿ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥
କଚଡାରେ ଭରି ରହିଥିବା ପଥରକୁ ବାନ୍ଧି ଥିବା ଭଳି ମିଥ୍ୟା ବନ୍ଧୁତା ଅଧିକ ଦୂର ଯାଇପାରେ ନାହିଁ।

ਅੰਧੇ ਆਪੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਫਕੜੁ ਪਿਟਨਿ ਧੰਧੁ ॥
ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ନିଜ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଦୁନିଆର ଧନ୍ଦାରେ ମସ୍ତକ ପିଟିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ।

ਝੂਠੈ ਮੋਹਿ ਲਪਟਾਇਆ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਿਹੰਧੁ ॥
ଏହି ପ୍ରକାର ମିଥ୍ୟା ମୋହରେ ଫସି ଆତ୍ମାଭିମାନ କରି ତାହାର ପୁରା ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਧੁਰਿ ਪੂਰਾ ਕਰਮੁ ਕਰੇਇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜੋ ਰਤੇ ਦੀਦਾਰ ਸੇਈ ਸਚੁ ਹਾਕੁ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ସନ୍ଥ କୁହାଯାଏ।

ਜਿਨੀ ਜਾਤਾ ਖਸਮੁ ਕਿਉ ਲਭੈ ਤਿਨਾ ਖਾਕੁ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି କିପରି ମିଳି ପାରିବ?

ਮਨੁ ਮੈਲਾ ਵੇਕਾਰੁ ਹੋਵੈ ਸੰਗਿ ਪਾਕੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ଭରି ହୋଇଥିବା ମଇଳା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਦਿਸੈ ਸਚਾ ਮਹਲੁ ਖੁਲੈ ਭਰਮ ਤਾਕੁ ॥
ଜୀବର ଭ୍ରମ ରୂପୀ କବାଟ ଖୋଲିଯାଏ ଆଉ ସତ୍ୟର ଘର ନଜର ଆସିଥାଏ।

ਜਿਸਹਿ ਦਿਖਾਲੇ ਮਹਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਮਿਲੈ ਧਾਕੁ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାକୁ ନିଜ ଘର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାହାକୁ ଧକ୍କା ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਬਿੰਦਕ ਨਦਰਿ ਝਾਕੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଡକୁ ଈଶ୍ୱର ସାମାନ୍ୟ କରୁଣା-ଦୃଷ୍ଟି ସହିତ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ତାହାର ମନ ଓ ତନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਲਾਗੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਸੈ ਮਿਲੈ ਸੰਤ ਖਾਕੁ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੈ ਭਾਗੁ ॥੫॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ତାହାକୁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ||5||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 5॥

ਹਰਣਾਖੀ ਕੂ ਸਚੁ ਵੈਣੁ ਸੁਣਾਈ ਜੋ ਤਉ ਕਰੇ ਉਧਾਰਣੁ ॥
ହେ ମୃଗଲୋଚନା! ମୁଁ ତୁମକୁ ଏକ ସଚ୍ଚା କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଏ, ଯାହା ତୋର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ।

ਸੁੰਦਰ ਬਚਨ ਤੁਮ ਸੁਣਹੁ ਛਬੀਲੀ ਪਿਰੁ ਤੈਡਾ ਮਨ ਸਾਧਾਰਣੁ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ତୁ ମୋର ସୁନ୍ଦର ବଚନ ଶୁଣ, ତୋର ପ୍ରିୟବର ହିଁ ତୋର ମନର ଆଧାର ଅଟେ।

ਦੁਰਜਨ ਸੇਤੀ ਨੇਹੁ ਰਚਾਇਓ ਦਸਿ ਵਿਖਾ ਮੈ ਕਾਰਣੁ ॥
ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ମୋତେ ଏହା କୁହ ଯେ ଏହାର କାରଣ କଣ ଅଟେ?

ਊਣੀ ਨਾਹੀ ਝੂਣੀ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਵਿਹੂਣੀ ॥
ଜୀବାତ୍ମା ଜବାବ ଦେଇଥାଏ ଯେ ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନାହିଁ ଆଉ କୌଣସି ଗୁଣବିହୀନ ନୁହେଁ।

ਪਿਰੁ ਛੈਲੁ ਛਬੀਲਾ ਛਡਿ ਗਵਾਇਓ ਦੁਰਮਤਿ ਕਰਮਿ ਵਿਹੂਣੀ ॥
ପରନ୍ତୁ ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ, ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟରୁ, ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ହରାଇ ଦେଇଛୁ।

ਨਾ ਹਉ ਭੁਲੀ ਨਾ ਹਉ ਚੁਕੀ ਨਾ ਮੈ ਨਾਹੀ ਦੋਸਾ ॥
ନା ମୁଁ କିଛି ଭୁଲିଛି ଆଉ ନା କୌଣସି ଭୁଲ କରିଛି ଏବଂ ନା ମୋ' ପାଖରେ କୌଣସି ଦୋଷ ଅଛି।

ਜਿਤੁ ਹਉ ਲਾਈ ਤਿਤੁ ਹਉ ਲਗੀ ਤੂ ਸੁਣਿ ਸਚੁ ਸੰਦੇਸਾ ॥
ଯେଉଁଠି ମୋତେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ହିଁ ଲାଗି ଯାଇଛି, ତୁ ମୋର ସଚ୍ଚା ସନ୍ଦେଶ ଶୁଣ।

ਸਾਈ ਸੋੁਹਾਗਣਿ ਸਾਈ ਭਾਗਣਿ ਜੈ ਪਿਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟୁ, ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਪਿਰਿ ਅਉਗਣ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭਿ ਗਵਾਏ ਗਲ ਸੇਤੀ ਲਾਇ ਸਵਾਰੀ ॥
ପୁଣି ପ୍ରିୟତମ ତାହାର ସବୁ ଅବଗୁଣ ଦୂର କରି ଗଳାରେ ଲଗାଇ ତାହାକୁ ସଫଳ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਕਰਮਹੀਣ ਧਨ ਕਰੈ ਬਿਨੰਤੀ ਕਦਿ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ॥
ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ପାଳି କେବେ ଆସିବ?

ਸਭਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਮਾਣਹਿ ਰਲੀਆ ਇਕ ਦੇਵਹੁ ਰਾਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥
ସବୁ ସୁହାଗିନୀ ତୋର ସାଥିରେ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ଏକ ରାତିର ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କର||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਾਹੇ ਮਨ ਤੂ ਡੋਲਤਾ ਹਰਿ ਮਨਸਾ ਪੂਰਣਹਾਰੁ ॥
ଆରେ ମନ! ତୁ କାହିଁକି ବିଚଳିତ ହେଉଛି? ଈଶ୍ୱର ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਵਿਸਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ସେ ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ଭୁଲାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਆਰਾਧਿ ਮਨ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ହେ ମନ! ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କ୍ଲେଶ ଏବଂ ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ନିରାକାରଙ୍କ ସ୍ମୃତିର ରଙ୍ଗ ଲାଗିଥାଏ।

ਓਨੀ ਛਡਿਆ ਮਾਇਆ ਸੁਆਵੜਾ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ଏପରି ଭକ୍ତ ମାୟାର ସ୍ୱାଦ ତ୍ୟାଗ କରି ନାମ ରୂପୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଛି।

ਅਠੇ ਪਹਰ ਇਕਤੈ ਲਿਵੈ ਮੰਨੇਨਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଅପାର ହୁକୁମର ହିଁ ପାଳନ କରିଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਇਕੁ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥
ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଏକ ଏହି ଦାନ ମାଗିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ନିଜର ଦର୍ଶନ ଦିଅ ଏବଂ ମନରେ ସର୍ବଦା ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਤਿਸ ਨੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣ କରାଉ, ତାହାକୁ ସଦା ସୁଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਜਮ ਨਾਹਿ ਦੁਖ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାଉ, ତାହାର ମୃତ୍ୟୁର ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਕਿ ਕਾੜਿਆ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାଉ, ତାହାର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ରହେ ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਦਾ ਕਰਤਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਆ ॥
କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ଯାହାର ମିତ୍ର ବନିଯାନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ସାକାର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਜਨੁ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାଉ, ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਬਹੁਤਾ ਤਿਸੁ ਧਨੁ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାଉ, ତାହାକୁ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਸੋ ਵਡ ਪਰਵਾਰਿਆ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାଉ, ସେ ପରିବାର ବାଲା ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਤਿਨਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਿਆ ॥੬॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାଉ, ତାହାର ବଂଶାବଳୀର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯାଏ||6||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਅੰਦਰਹੁ ਅੰਨਾ ਬਾਹਰਹੁ ਅੰਨਾ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਗਾਵੈ ॥
ପଣ୍ଡିତ ନିଜ ମନରେ ଅନ୍ଧ ଅଟେ ଆଉ ନିଜ ବାହ୍ୟ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନହୀନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟାରେ ହିଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਦੇਹੀ ਧੋਵੈ ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਏ ਮਾਇਆ ਨੋ ਬਹੁ ਧਾਵੈ ॥
ସେ ନିଜ ଶରୀରକୁ ସ୍ନାନ କରାଇ ଥାଏ ଆଉ କପାଳରେ ଧାର୍ମିକ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇଁ ବହୁତ ଦୌଡି ଥାଏ।

ਅੰਦਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਉਤਰੈ ਹਉਮੈ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥
ତାହାର ମନର ମଇଳା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଅହଂରେ ପୁନଃ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਨੀਂਦ ਵਿਆਪਿਆ ਕਾਮਿ ਸੰਤਾਪਿਆ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾਵੈ ॥
ସେ ନିଦ୍ରାଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥାଏ କାମବାସନା ଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ହରି-ହରି କହିଥାଏ।

ਬੈਸਨੋ ਨਾਮੁ ਕਰਮ ਹਉ ਜੁਗਤਾ ਤੁਹ ਕੁਟੇ ਕਿਆ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥
ତାହାର ନାମ ବୈଷ୍ଣବ ଅଟେ କିନ୍ତୁ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ସେ ଅଭିମାନ ସହିତ ଯୋଡି ରହିଥାଏ, କପଟ କରି କେଉଁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ?

ਹੰਸਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ ਬਗੁ ਨ ਬਣਈ ਨਿਤ ਬੈਠਾ ਮਛੀ ਨੋ ਤਾਰ ਲਾਵੈ ॥
ହଂସ ଭଳି ବସିଥିବା ବଗ ହଂସ ବନିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ମାଛ ଧରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਜਾ ਹੰਸ ਸਭਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਖਨਿ ਤਾ ਬਗਾ ਨਾਲਿ ਜੋੜੁ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ହଂସ ନିଜ ସଭାରେ ବିଚାର କରି ଦେଖିଥାଏ, ବଗ ସହିତ ତାହାର ସମ୍ପର୍କ କେବେ ବନି ନଥାଏ।

ਹੰਸਾ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਚੁਗਣਾ ਬਗੁ ਡਡਾ ਭਾਲਣ ਜਾਵੈ ॥
ହଂସ ହୀରା-ମୋତି ଖାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବଗ ବେଙ୍ଗକୁ ଖୋଜିଥାଏ।

ਉਡਰਿਆ ਵੇਚਾਰਾ ਬਗੁਲਾ ਮਤੁ ਹੋਵੈ ਮੰਞੁ ਲਖਾਵੈ ॥
ବିଚରା ବଗ ହଂସ ଭଳି ଉଡିଯାଏ, ଯେପରି ତାହାକୁ କେହି ଚିହ୍ନି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਕਿਸੁ ਦੋਸੁ ਦਿਚੈ ਜਾ ਹਰਿ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥
ଯାହାକୁ ଯେଉଁ ଆଡେ ପରମାତ୍ମା ଲଗାଇ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସେଥିରେ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାର ଦୋଷ କଣ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈ ॥
ସଦଗୁରୁ ମନ ରୂପୀ ରତ୍ନରେ ଭରି ରହିଥିବା ସରୋବର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ଗୁଣ ରୂପୀ ରତ୍ନ ହାସଲ ହୋଇଯାଏ।

ਸਿਖ ਹੰਸ ਸਰਵਰਿ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਹੁਕਮਾਵੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ଶିଷ୍ୟ ରୂପୀ ହଂସ ସେହି ସରୋବରରେ ଏକାଠି ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਾਣਕ ਸਰਵਰਿ ਭਰਪੂਰੇ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଏବଂ ମାଣିକ୍ୟ ଭରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ରୂପୀ ହଂସ ତାହା ସେବନ କରିଥାଏ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ କରାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਰਵਰ ਹੰਸੁ ਦੂਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ରୂପୀ ହଂସ ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବରରୁ କେବେ ଦୂରକୁ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਦੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੂ ਪਹਿ ਆਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ, ଯାହାର କପାଳରେ ଜନ୍ମରୁ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਟੰਬ ਸਭਿ ਤਾਰੇ ਸਭਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਛਡਾਵੈ ॥੧॥
ଏପରି ଶିଷ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ, ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାରକୁ ମଧ ପାର କରାଇ ଦୁନିଆର କଲ୍ୟାଣ କରାଇ ଥାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਪੰਡਿਤੁ ਆਖਾਏ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ਕੋਰੜ ਮੋਠ ਜਿਨੇਹਾ ॥
ଅନେକ ମାର୍ଗ ବା ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାତା ହେବା କାରଣରୁ ଜୀବ ନିଜକୁ ପଣ୍ଡିତ କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਅੰਦਰਿ ਮੋਹੁ ਨਿਤ ਭਰਮਿ ਵਿਆਪਿਆ ਤਿਸਟਸਿ ਨਾਹੀ ਦੇਹਾ ॥
ମନରେ ମୋହ କାରଣରୁ ସେ ନିତ୍ୟ ଭ୍ରମରେ ଫସି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଶରୀର କେଉଁଠି ମଧ ସ୍ଥିର ରହେ ନାହିଁ।

ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਕੂੜੀ ਜਾਵੈ ਮਾਇਆ ਕੀ ਨਿਤ ਜੋਹਾ ॥
ତାହାକୁ ନିତ୍ୟ ଧନର ଲାଳସା ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ମିଥ୍ୟା ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਸਚੁ ਕਹੈ ਤਾ ਛੋਹੋ ਆਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤਾ ਰੋਹਾ ॥
ଯଦି କେହି ତାହାକୁ ସତ୍ୟ କହିଥାଏ, ତାହାକୁ ବିରକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, କାରଣ ତାହାର ମନରେ ବହୁତ କ୍ରୋଧ ଭରି ରହିଥାଏ।

ਵਿਆਪਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਕੁਬੁਧਿ ਕੁਮੂੜਾ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਤਿਸੁ ਮੋਹਾ ॥
ଦୁର୍ମତି ଓ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧିରେ ଫସିଥିବା ମହାମୂର୍ଖ ମନରେ ମାୟାର ମୋହ ଲାଗିଥାଏ।

ਠਗੈ ਸੇਤੀ ਠਗੁ ਰਲਿ ਆਇਆ ਸਾਥੁ ਭਿ ਇਕੋ ਜੇਹਾ ॥
ଅନ୍ୟ ଠକ ସାଥିରେ ଏହି ଠକ ପଣ୍ଡିତ ମଧ୍ୟ ମିଶିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ସବୁଙ୍କ ସଂଗତି ମଧ୍ୟ ଏକା ଭଳି ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਾਫੁ ਨਦਰੀ ਵਿਚਦੋ ਕਢੈ ਤਾਂ ਉਘੜਿ ਆਇਆ ਲੋਹਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ବଣିକ ଠକ ପଣ୍ଡିତକୁ ଅଲଗା କରି ଦିଅନ୍ତି,

ਬਹੁਤੇਰੀ ਥਾਈ ਰਲਾਇ ਰਲਾਇ ਦਿਤਾ ਉਘੜਿਆ ਪੜਦਾ ਅਗੈ ਆਇ ਖਲੋਹਾ ॥
ସେ ବହୁତ ରୋଦନ କରି ଲୁହ। ରୂପରେ ସବୁଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜੇ ਸਰਣੀ ਆਵੈ ਫਿਰਿ ਮਨੂਰਹੁ ਕੰਚਨੁ ਹੋਹਾ ॥
ଯଦି ସେହି ପଣ୍ଡିତ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣକୁ ଆସିଥାଏ, ସେ ଲୁହାରୁ ପୁନର୍ବାର ସୁନ। ବନିଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਪੁਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਸਮਾਨੇ ਅਉਗਣ ਕਟੇ ਕਰੇ ਸੁਧੁ ਦੇਹਾ ॥
ସଦଗୁରୁ ଶତ୍ରୁହୀନ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ପୁତ୍ର ଓ ଶତ୍ରୁ ସବୁ ଏକା ଭଳି ଅଟେ, ସେ ଅବଗୁଣ କାଟି ଶରୀରକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਸਨੇਹਾ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ହିଁ ସ୍ନେହ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸੇਹਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ତାହାର ହୃଦୟରେ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ସେ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਤਿਸ ਕਾ ਕਟੀਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਹਾ ॥੨॥
ଗୁରୁ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର କରି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ସର୍ବଦା ସୁଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ। ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ ਜੰਤੁ ਸੋ ਤੁਧੁ ਬੁਝਈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯେଉ ଜୀବ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ ਜੰਤੁ ਸੁ ਦਰਗਹ ਸਿਝਈ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ତୋତେ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତୋର ଦରବାରରେ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਹਉਮੈ ਤਿਸੁ ਗਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਸੰਤੁਸਟੁ ਕਲਮਲ ਤਿਸੁ ਖਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛୁ, ତାହାର ସବୁ ପାପ-ବିକାର ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਵਲਿ ਨਿਰਭਉ ਸੋ ਭਈ ॥
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ଯାହାର ପକ୍ଷରେ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਚਾ ਸੋ ਥਿਅਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଛୁ, ସେ ସତ୍ୟବାଦୀ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ਨ ਪੋਹੈ ਅਗਨਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ କୃପା କରୁ, ତାହାକୁ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ।

ਤਿਸ ਨੋ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲਈ ॥੭॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମତି ନେଇଥାଏ, ତାହା ଉପରେ ତୁ ସଦା ଦୟାଳୁ ରହିଥାଉ। ||7||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

କରି କିରପା କିରପାଲ ଆପେ ବଖସି ଲୈ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! କୃପା କରି ମୋର କଲ୍ୟାଣ କର।

ସଦା ସଦା ଜପୀ ତେରା ନାମୁ ସତିଗୁର ପାଇ ପୈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୋର ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ମନ ତନ ଅଂତରି ବସୁ ଦୂଖା ନାସୁ ହୋଇ ॥
ମୋର ମନ-ତନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୁଅ, ଯେପରି ଦୁଃଖର ନାଶ ହୋଇଯାଉ।

ହଥ ଦେଇ ଆପି ରଖୁ ବିଆପୈ ଭଉ ନ କୋଇ ॥
ନିଜ ହାତରେ ମୋର ରକ୍ଷା କର, ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଭୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିବ ନାହିଁ।

ଗୁଣ ଗାୱା ଦିନୁ ରୈନି ଏତै କੰମି ଲାଇ ॥
ମୁଁ ଦିନ-ରାତି ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ଏହି କାମରେ ଲଗାଇ ରଖ।

ସଂତ ଜନା କै ସଂଗି ହଉମै ରୋଗୁ ଜାଇ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂକାରର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ସରବ ନିରଂତରି ଖସମୁ ଏକୋ ରବି ରହିଆ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ଗୁର ପରସାଦୀ ସଚୁ ସଚୋ ସଚୁ ଲହିଆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ପାଇଛି।

ଦଇଆ କରହୁ ଦଇଆଲ ଅପଣੀ ସିଫତି ଦେହୁ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ଦୟା କର ଏବଂ ନିଜ ସ୍ତୁତି ଦାନ କର।

ଦରସନୁ ଦେଖି ନିହାଲ ନାନକ ପ୍ରୀତି ଏହ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ଆମର ଏହି ପ୍ରୀତି ଅଛି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ଏକୋ ଜପୀଐ ମନੈ ମାହି ଇକସ କी ସରଣାଇ ॥
ମନରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଜପିବା ଉଚିତ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଶରଣ ନେବା ଉଚିତ।

ਇਕਸੁ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰਹੜੀ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ କର, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରେମର ସ୍ଥାନ ନାହିଁ।

ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀਐ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ଏକ ଦାତାଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ମାଗିବା ଉଚିତ, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ସବୁକିଛି ମିଳିଯାଏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਇਕੁ ਧਿਆਇ ॥
ନିଜର ମନ ଓ ତନରେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମାମୃତ ହିଁ ସଚ୍ଚା କୋଷ ଅଟେ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ସହାୟତାରୁ ମିଳିଥାଏ।

ਵਡਭਾਗੀ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜਿਨ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਆਇ ॥
ସେହି ସଜ୍ଜନ ବଡ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯାହାର ମନରେ ଭଗବାନ ବସ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥
ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਨਾਮੁ ਉਚਰਾ ਨਾਨਕ ਖਸਮ ਰਜਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ ଓ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਰਖਵਾਲਾ ਮਾਰੇ ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଯାହାର ରଖୁଆଳ ଅଟୁ, ତାହାକୁ କିଏ ମାରି ପାରିବ?

ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਰਖਵਾਲਾ ਜਿਤਾ ਤਿਨੈ ਭੈਣੁ ॥
ତୁ ଯାହାର ରକ୍ଷକ ଅଟୁ, ସେ ତିନି ଲୋକର ବିଜୟ କରି ନେଇଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ॥
ତୁ ଯାହାର ସାଥି ଦେଉ, ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ ਸੁ ਨਿਰਮਲੀ ਹੂੰ ਨਿਰਮਲਾ ॥
ଯାହାକୁ ତୋର ସାଥି ମିଳିଯାଏ, ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛੀਐ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୋର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାର କର୍ମର ହିସାବ ପଚରା ଯାଏ ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਤਿਨਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਭੁੰਚੀਐ ॥
ଯାହାକୁ ତୋର ଖୁସି ହାସଲ ହୋଇଯାଏ, ସେ ଦୁନିଆର ନିଧି ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਪ੍ਰਭ ਵਲਿ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਮੁਹਛੰਦਗੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଯାହା ପକ୍ଷରେ ଅଛୁ, ତାହାର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ ਸੁ ਤੇਰੀ ਬੰਦਿਗੀ ॥੮॥
ଯାହା ଉପରେ ତୋର କୃପା ଅଛି, ସେ ତୋର ଭଜନ, ବନ୍ଦନାରେ ଲୀନ ଥାଏ। ||୪||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਸੰਗਿ ਵਿਹਾਵੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! କୃପାଳୁ ହୁଅ, ଯେପରି ମୋର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଅତିବାହିତ ହେବ।

ਤੁਧਹੁ ਭੁਲੇ ਸਿ ਜਮਿ ਜਮਿ ਮਰਦੇ ਤਿਨ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕਨਿ ਹਾਵੇ ॥੧॥
ଯିଏ ତୋତେ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାର କଷ୍ଟ କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||୧||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਆਪਣਾ ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ ਘਟ ਘਾਟ ॥
ମନରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କର, ପାହାଡ ଚଢ଼ କିମ୍ବା ଦରିଆ ପାର କର।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੰਤਿਆ ਕੋਇ ਨ ਬੰਧੈ ਵਾਟ ॥੨॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମାର୍ଗରେ କୌଣସି ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

Page 962

ਤਿਥੈ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਜਿਥੈ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେଉଁଠାରେ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି, ସେଠାରେ ତୁ ହିଁ ସମର୍ଥ ଅଟୁ।

ਓਥੈ ਤੇਰੀ ਰਖ ਅਗਨੀ ਉਦਰ ਮਾਹਿ ॥
ମାତାର ଗର୍ଭ-ଅଗ୍ନିରେ ତୁ ହିଁ ଜୀବର ରକ୍ଷା କରୁ ଏବଂ

ਸੁਣਿ ਕੈ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਛਡਿ ਜਾਹਿ ॥
ତୋର ନାମ ଶୁଣି ଯମଦୂତ ଛାଡି ଚାଲିଯାଏ।

ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਹੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਪਾਹਿ ॥
ଏହି ବିଷମ ଏବଂ ଅସିମ ଭବସାଗରରୁ ତୋର ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାର ହେବା ସମ୍ଭବ ଅଟେ।

ਜਿਨ ਕਉ ਲਗੀ ਪਿਆਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇਇ ਖਾਹਿ ॥
ନାମାମୃତ ସେ ହିଁ ପାନ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଯାହାର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ରହିଥାଏ।

ਕਲਿ ਮਹਿ ਏਹੋ ਪੁੰਨੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਗਾਹਿ ॥
କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ଏକ ହିଁ ପୂଣ୍ୟ-କର୍ମ ଅଟେ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਸਭਸੈ ਨੋ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਮ੍ਹਾਲੇ ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ ॥
କୃପାନିଧି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବକୁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ਜਿ ਆਵੈ ਤੁਧੁ ਆਹਿ ॥੯॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯେଉଁ ଜୀବ ଯେଉଁ କାମନା ସହିତ ତୋର ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଥାଏ, ତାହା ପୁରା ହୋଇଯାଏ ||୨||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 5॥

ਦੂਜਾ ਤਿਸੁ ਨ ਬੁਝਾਇਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ଜୀବକୁ ନା ରୂପୀ ଆଧାର ହିଁ ଦିଅ ଆଉ ଅନ୍ୟ ସାହାରା ବିଷୟରେ ତାହାକୁ କୁହ ନାହିଁ।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਸਮਰਥੁ ਸਚੁ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଆଉ ସଚ୍ଚା ଦାତା ଅଟୁ।

ਤੂ ਨਿਹਚਲੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਸਚੁ ਸਚਾ ਤੁਧੁ ਦਰਬਾਰੁ ॥
ତୁ ନିଶ୍ଚଳ, ନିଃଶତ୍ରୁ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟୁ ଏବଂ ତୋର ଦରବାର ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ତୋର ମହିମାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ତୋର କୌଣସି ଅନ୍ତ ବା ସୀମା ଅଛି।

ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਹੋਰੁ ਜਿ ਮੰਗਣਾ ਸਭੁ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਛਾਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ କିଛି ମାଗିବା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଆଉ ମାୟାର ସବୁ ରସ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ।

ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਚੁ ਸਾਹ ਸੇ ਜਿਨ ਸਚਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ସତ୍ୟନାମର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ, ସେ ସଚ୍ଚା ସାହୁକାର ଏବଂ ସୁଖୀ ଅଟେ।

ਜਿਨਾ ਲਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮ ਸਹਜ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥
ଯାହାଠାରେ ପ୍ରଭୁ ନାମର ପ୍ରୀତି ଲଗାଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਆਰਾਧੇ ਸੰਤਨ ਰੇਣਾਰੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ନେଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କର||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਅਨਦ ਸੂਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਿਤ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਇ ॥
ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି-ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ, ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਛਾਡਿ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਉਧਰਸਿ ਨਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କର, କାରଣ ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ ਬਹੁਤੁ ਘਿਣਾਵਣੇ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ବହୁତ ନେହୁରା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ବଶରେ ଆସୁ ନାହୁଁ,

ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ ਬੇਦ ਪੜਾਵਣੇ ॥
ବେଦର ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତୁ ବଶରେ ଆସୁ ନାହୁଁ।

ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਈਐ ॥
ଯଦି ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ କରାଯାଏ ଆଉ

ਨਾ ਤੂ ਆਵਹਿ ਵਸਿ ਧਰਤੀ ਧਾਈਐ ॥
ଧରିତ୍ରୀ ଉପରେ ଭ୍ରମଣ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ବଶରେ ଆସୁ ନାହୁଁ।

ନା ତୂ ଆଵହି ଵସି କିତୈ ସିଆଣପୈ ॥
କୌଣସି ପ୍ରକାର ଚତୁରତା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ,

ନା ତୂ ଆଵହି ଵସି ବହୁତା ଦାନୁ ଦେ ॥
ବହୁତ ଦାନ କଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ସଭୁ କୋ ତେରୈ ଵସି ଅଗମ ଅଗୋଚରା ॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ-ଅଗୋଚର, ମାଲିକ! ସବୁ କିଛି ତୋର ହିଁ ବଶରେ ଅଛି,

ତୂ ଭଗତਾ କୈ ଵସି ଭଗତਾ ତਾନୂ ତେରਾ ॥୧୦॥
ପରନ୍ତୁ ଭକ୍ତର ବଶରେ ହିଁ ଅଛୁ ଆଉ ତୋ' ଭକ୍ତ ପାଖରେ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ବଳ ଅଛି||10||

ସଲୋକ ମଃ ୫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ଆପେ ଵୈଦୁ ଆପି ନାରାଇଣୁ ॥
ହେ ନାରାୟଣ! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୈଦ୍ୟ ଅଟୁ।

ଏହି ଵୈଦ ଜୀଅ କਾ ଦୁਖୁ ଲਾଇଣ ॥
ଏହି ଦୁନିଆର ବୈଦ୍ୟ ଜୀବର ହୃଦୟରେ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ।

ଗୁର କਾ ସବଦୁ ଅੰମ୍ରିତ ରସୁ ਖਾଇଣ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭୋଗ ଯୋଗ୍ୟ ଅମୃତମୟ ରସ ଥାଏ।

ନାନକ ଜିସୁ ମନି ଵସै ତିସ କे ସଭି ଦୁਖ ମିଟାଇଣ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନରେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ହୁକମି ଉଛଲै ହୁକମେ ରହै ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ କେବେ ଅସ୍ଥିର ଆଉ କେବେ ସ୍ଥିର ହୋଇଥାଏ।

ହୁକମେ ଦୁਖୁ ସୁਖୁ ସମ କରି ସହै ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦୁଃଖ-ସୁଖକୁ ଏକା ଭାବି ସହ୍ୟ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਹੁਕਮੇ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੋ ਹੋਵੈ ਦਾਤਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିନ-ରାତି ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ବରଦାନ ଦେଉ ସେ ନାମ ଜପିଥାଏ।

ਹੁਕਮਿ ਮਰੈ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਜੀਵੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେ ଦୁନିଆରେ ବଞ୍ଚିଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਨਾਨ੍ਾ ਵਡਾ ਥੀਵੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଛୋଟ ଏବଂ ବଡ (ଧନବାନ) ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਹੁਕਮੇ ਸੋਗ ਹਰਖ ਆਨੰਦ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଜୀବକୁ ଶୋକ, ହର୍ଷ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਜਪੈ ਨਿਰੋਧਰ ਗੁਰਮੰਤ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଜୀବ ଉଦ୍ଧାରକ ଗୁରୁ-ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରିଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕਉ ਭਗਤੀ ਲਾਏ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପରମାତ୍ମା ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਉ ਤਿਸੁ ਢਾਢੀ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਿ ਤੇਰਾ ਸੇਵਦਾਰੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ ସେହି ଗାୟକ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ସେବକ ଅଟେ।

ਹਉ ਤਿਸੁ ਢਾਢੀ ਬਲਿਹਾਰ ਜਿ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਅਪਾਰ ॥
ମୁଁ ସେହି ଗାୟକ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ଅପାର ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਸੋ ਢਾਢੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਿਸੁ ਲੋੜੇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ସେହି ଗାୟକ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ନିରାକାର ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି।

ਸੋ ਢਾਢੀ ਭਾਗਠੁ ਜਿਸੁ ਸਚਾ ਦੁਆਰ ਬਾਰੁ ॥
ସେହି ଗାୟକ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਓਹੁ ਢਾਢੀ ਤੁਧੁ ਧਿਆਇ ਕਲਾਣੇ ਦਿਨੁ ਰੈਣਾਰ ॥
ସେହି ଗାୟକ ତୋର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦିନ ରାତି ତୋର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਮੰਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨ ਆਵੈ ਕਦੇ ਹਾਰਿ ॥
ସେ ନାମ ଅମୃତର କାମନା କରିଥାଏ ଆଉ ଜୀବନରେ କେବେ ପରାଜିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਪੜੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਰਹਦਾ ਲਿਵੈ ਧਾਰ ॥
ତୋର ସତ୍ୟନାମ ହିଁ ତାହାର ଭୋଜନ ଏବଂ ବସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ତୋର ଧ୍ୟାନରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸੋ ਢਾਢੀ ਗੁਣਵੰਤੁ ਜਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰਭ ਪਿਆਰੁ ॥੧੧॥
ଏପରି ଗାୟକ ହିଁ ଗୁଣବାନ ଅଟେ, ଯାହା ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଥାଏ||11||

ସଲୋକ ମଃ ୫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ଅੰମ୍ରିତ ବାଣୀ ଅମିଉ ରସୁ ଅੰମ୍ରିତୁ ହରି କା ନାଉ ॥
ଏହି ଅମୃତମୟ ବାଣୀ ଅମୃତ ରୂପୀ ରସ ଅଟେ ଆଉ ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଅମୃତ ଅଟେ।

ମନି ତନି ହିରଦୈ ସିମରି ହରି ଆଠ ପହର ଗୁଣ ଗାଉ ॥
ନିଜ ମନ, ତନ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ହାରୀଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ଆଉ ଆଠ ପ୍ରହର ତାହାଙ୍କ ହିଁ ସ୍ତୁତିଗାନ କର।

ଉପଦେସୁ ସୁଣହୁ ତୁਮ ଗୁରସିଖହୁ ସଚା ଇਹୈ ସୁਆଉ ॥
ହେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ! ତୁମେ ଉପଦେଶ ଶୁଣ, ଏହା ହିଁ ଜୀବନର ସଚ୍ଚା ମନୋରଥ ଅଟେ।

ଜନਮୁ ପଦାରଥୁ ସଫଲୁ ହୋਇ ମନ ମହି ଲାਇହୁ ଭਾଉ ॥
ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯିବ।

ସୁਖ ସହଜ ଆନଦୁ ଘਣਾ ପ୍ରਭ ଜପତਿଆ ଦୁਖୁ ଜାਇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ନାମୁ ଜପତ ସୁਖୁ ଉ୍ପଜै ଦରଗହ ପାਈଐ ଥାଉ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାର ମନରେ ସୁଖ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସ୍ଥାନ ମିଳିଯାଏ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ନାନକ ନାମୁ ଧିଆਈଐ ଗୁରୁ ପୁରା ମତି ଦେਇ ॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଏହି ମତ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ହରି-ନାମର ଧ୍ୟାନ କର।

ଭਾନੈ ଜପ ତପ ସଂਜମੋ ଭਾନੈ ହୀ କଢି ଲେਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେ ଜୀବକୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ଭਾନੈ ଜୋନਿ ଭਵਾਈଐ ଭਾନੈ ବଖସ କରେਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଜୀବ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਭਾਣੈ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਭੋਗੀਐ ਭਾਣੈ ਕਰਮ ਕਰੇਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଆମେ ଉତ୍ତମ କର୍ମ କରୁ।

ਭਾਣੈ ਮਿਟੀ ਸਾਜਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋਤਿ ਧਰੇਇ ॥
ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେ ଶରୀରର ନିର୍ମାଣ କରି ସେଥିରେ ପ୍ରାଣ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਭਾਣੈ ਭੋਗ ਭੋਗਾਇਦਾ ਭਾਣੈ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥
ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେ ଜୀବକୁ ଭୋଗ-ବିଳାସ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେ ତାହାକୁ ବନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਭਾਣੈ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਉਤਾਰੇ ਭਾਣੈ ਧਰਣਿ ਪਰੇਇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଜୀବ ନର୍କ-ସ୍ୱର୍ଗରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ତାହାର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ।

ਭਾਣੈ ਹੀ ਜਿਸੁ ਭਗਤੀ ਲਾਏ ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਹੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଜୀବ ବିରଳ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਵਡਿਆਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ ॥
ମୁଁ ସଚ୍ଚା ନାମର କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣି ଜୀବନ ପାଇଛି।

ਪਸੂ ਪਰੇਤ ਅਗਿਆਨ ਉਧਾਰੇ ਇਕ ਖਣੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ପଶୁ-ପ୍ରେତ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ।

ਦਿਨਸੁ ਰੈਣਿ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਪੀਐ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଦିନ-ରାତି ସର୍ବଦା ତୋର ନାମ ଜପ କରିଥାଏ,

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਵਿਕਰਾਲ ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਧ੍ਰਾਪੀਐ ॥
ତୋର ନାମ ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣାର ବିକରାଳ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਰੋਗੁ ਸੋਗੁ ਦੁਖੁ ਵੰਞੈ ਜਿਸੁ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ରୋଗ, ଶୋକ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਾਲੁ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਬੇਅੰਤ ਉਧਾਰਣਹਾਰਿਆ ॥
ହେ ଉଦ୍ଧାରକ! ତୋର ଖଣ୍ଡ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଅନନ୍ତ ଅଟେ।

ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਤੁਧੁ ਸਚੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰਿਆ ॥੧੨॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଶୋଭା ତୋତେ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||12||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਮਿਤ੍ਰ ਪਿਆਰਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਛਡਿ ਗਵਾਇਆ ਰੰਗਿ ਕਸੁੰਭੈ ਭੁਲੀ ॥
ହେ ନାନକ! କୁଶୁମ୍ଭ ଫୁଲ ଭଳି ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହରାଇ ଦେଇଛି।

ਤਉ ਸਜਣ ਕੀ ਮੈ ਕੀਮ ਨ ਪਉਦੀ ਹਉ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਢੁ ਨ ਲਹਦੀ ॥੧॥
ମୁଁ ତୋର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିପାରୁ ନାହିଁ ଏବଂ ତୋ' ବିନା ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ମୂଲ୍ୟ ପାଇପାରୁ ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸਸੁ ਵਿਰਾਇਣਿ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਸਸੁਰਾ ਵਾਦੀ ਜੇਠੋ ਪਉ ਪਉ ਲੂਹੈ ॥
ହେ ନାନକ! ମାୟା ରୂପୀ ମୋର ଶାଶୁ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଶରୀର ରୂପୀ ମୋର ଶଶୁର ଝଗଡାପ୍ରିୟ ଅଟେ ଏବଂ ଯମ ରୂପୀ ବଡ ଭାଇ ମୋତେ ଦୁଃଖୀ କରିଥାଏ।

ਹਭੇ ਭਸੁ ਪੁਣੇਦੇ ਵਤਨੁ ਜਾ ਮੈ ਸਜਣੁ ਤੂਹੈ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୁ ମୋର ସଜ୍ଜନ ଅଟୁ, ମୋତେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ଆସେ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਸੁ ਤੂ ਵੁਠਾ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਦਰਦੁ ਨਿਵਾਰਣੋ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାର ଚିତ୍ତରେ ତୁ ବାସ କରିଛୁ, ତାହାର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ନିବାରଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਵੁਠਾ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਹਾਰਣੋ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତୁ ବାସ କରିଛୁ, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପରାଜିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਸੁ ਸਰਪਰ ਤਾਰਣੋ ॥
ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਸਚਿ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਸਮ੍ਹਾਲਣੋ ॥
ଯାହାକୁ ସତ୍ୟ ସହିତ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ, ସେ ସତ୍ୟର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਆਇਆ ਹਥਿ ਨਿਧਾਨੁ ਸੁ ਰਹਿਆ ਭਾਲਣੋ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନାମ ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ଏଣେ ତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਸ ਨੋ ਇਕੋ ਰੰਗੁ ਭਗਤੁ ਸੋ ਜਾਨਣੋ ॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଲଗଣାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତ ବୋଲି ଭାବ,

ਓਹੁ ਸਭਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ਬਿਰਹੀ ਚਾਰਣੋ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନି ରହିଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ଚରଣର ପ୍ରେମୀ ହୋଇଥାଏ।

ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਕਾਰਣੋ ॥੧੩॥
ହେ ଭଗବାନ! ତୋର ସବୁ କୌତୁକ ବଡ ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ତୋର ହିଁ ଉତ୍ପତ୍ତି ଅଟେ।||13||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਹਭ ਵਞਾਈ ਛੋੜਿਆ ਹਭੁ ਕਿਝੁ ਤਿਆਗੀ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଶଂସା ଓ ନିନ୍ଦା କରିବା ମୁଁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ତ୍ୟାଗୀ ବନି ଯାଇଛି।

ਹਭੇ ਸਾਕ ਕੂੜਾਵੇ ਡਿਠੇ ਤਉ ਪਲੈ ਤੈਡੈ ਲਾਗੀ ॥੧॥
ସବୁ ସମ୍ପର୍କ ମୋତେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ଲାଗିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਿਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਹਉ ਫਾਵੀ ਥੀਈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਸਾਵਰ ਪੰਧਾ ॥
ହେ ନାନକ! ପରଦେଶରେ ବୁଲି ବୁଲି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ବାଉଳା ହୋଇ ଯାଇଥିଲି।

ਤਾ ਹਉ ਸੁਖਿ ਸੁਖਾਲੀ ਸੁਤੀ ਜਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਸਜਣੁ ਮੈ ਲਧਾ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଶି ମୁଁ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି, ମୁଁ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

Page 964

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਭੇ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ ਜਾਂ ਤੁਧਹੁ ਭੁਲੀਐ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୋତେ ଭୁଲିଗଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ-ସଂତାପ ଆସୁଅଛି।

ਜੇ ਕੀਚਨਿ ਲਖ ਉਪਾਵ ਤਾਂ ਕਹੀ ਨ ਘੁਲੀਐ ॥
ଲକ୍ଷେ ଉପାୟ କଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ਸੁ ਨਿਰਧਨੁ ਕਾਂਢੀਐ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିସ୍ମୃତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଧନ କୁହାଯାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ਸੁ ਜੋਨੀ ਹਾਂਢੀਐ ॥
ନାମକୁ ବିସ୍ମୃତ କରିବା ବାଲା ଜୀବ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਨ ਆਵੈ ਚਿਤਿ ਤਿਸੁ ਜਮੁ ਡੰਡੁ ਦੇ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ତାହାକୁ ଯମ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ ਰੋਗੀ ਸੇ ਗਣੇ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ତାହାକୁ ରୋଗୀ ମାନାଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਖਸਮੁ ਨ ਆਵੀ ਚਿਤਿ ਸੁ ਖਰੋ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ବଡ ଅହଙ୍କାରୀ ଅଟେ।

ਸੋਈ ਦੁਹੇਲਾ ਜਗਿ ਜਿਨਿ ਨਾਉ ਵਿਸਾਰੀਆ ॥੧੪॥
ସଂସାରରେ ସେ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ||14||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 5॥

ਤੈਡੀ ਬੰਦਸਿ ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਡਿਠਾ ਤੂ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਭਾਣਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋ' ଭଳି କାହାକୁ ମୁଁ ଦେଖି ନାହିଁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ନାନକଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛୁ।

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਤਿਸੁ ਮਿਤ੍ਰ ਵਿਚੋਲੇ ਜੈ ਮਿਲਿ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਾ ॥੧॥
ସେହି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିତ୍ର-ଗୁରୁ ଉପରେ କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਪਾਵ ਸੁਹਾਵੇ ਜਾਂ ਤਉ ਧਿਰਿ ਜੁਲਦੇ ਸੀਸੁ ਸੁਹਾਵਾ ਚਰਣੀ ॥
ସେହି ପାଦ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଜାହ ତୋ' ଆଡକୁ ଚାଲିଥାଏ, ସେହି ମସ୍ତକ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଯାହା ତୋ' ଚରଣରେ ନତ ହୋଇଥାଏ।

ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜਾਂ ਤਉ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਜੀਉ ਪਇਆ ਤਉ ਸਰਣੀ ॥੨॥
ଏହି ମୁଖ ସେତେବେଳେ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯଦି ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତୋର ଶରଣରେ ପଡି ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਿਲਿ ਨਾਰੀ ਸਤਸੰਗਿ ਮੰਗਲੁ ਗਾਵੀਆ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଛି,

ਘਰ ਕਾ ਹੋਆ ਬੰਧਾਨੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਵੀਆ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ-ଘର ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ବିକାର ଆଡକୁ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਬਿਨਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੁਰਤੁ ਸੋਇ ਕੂੜਾਵੀਆ ॥
ଦୁର୍ମତି ଏବଂ ପାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପାଖକୁ ମିଥ୍ୟା ଆସେ ନାହିଁ।

ਸੀਲਵੰਤਿ ਪਰਧਾਨਿ ਰਿਦੈ ਸਚਾਵੀਆ ॥
ହୃଦୟରେ ନିତ୍ୟ ସ୍ଥିତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ଶୀଳା ଏବଂ ପ୍ରଧାନ ବନି ଯାଇଛି।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕੁ ਇਕ ਰੀਤਾਵੀਆ ॥
ବାହାରେ ଭିତରେ ଏକ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ବନାଇଛି ଯେ

ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਚਰਣ ਦਾਸਾਵੀਆ ॥
ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ଦର୍ଶନର ହିଁ ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଦାସୀ ବନି ଯାଇଛି।

ਸੋਭਾ ਬਣੀ ਸੀਗਾਰੁ ਖਸਮਿ ਜਾਂ ਰਾਵੀਆ ॥
ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରମଣ ଦ୍ୱାରା ସେ ଶୋଭାବାନ ବନି ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ-ଶୃଙ୍ଗାର ବନି ଯାଇଛି।

ਮਿਲੀਆ ਆਇ ਸੰਜੋਗਿ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੀਆ ॥੧੫॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଛି, ସଂଯୋଗ ବନାଇ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳି ଯାଇଛି||15||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 5॥

ਹਭਿ ਗੁਣ ਤੈਡੇ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਮੈ ਕੂ ਥੀਏ ਮੈ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋର ସବୁ ଗୁଣ ତୋ' ଠାରୁ ମିଳିଛି, ମୋ' ଦ୍ୱାରା କଣ ହୋଇ ପାରିବ?

ਤਉ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾਰੁ ਨ ਕੋਈ ਜਾਚਕੁ ਸਦਾ ਜਾਚੋਵੈ ॥੧॥
ତୋ' ଭଳି ଦାତା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି, ମୋ' ଭଳି ଯାଚକ ସଦା ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିଥାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਦੇਹ ਛਿਜੰਦੜੀ ਊਣ ਮਝੂਣਾ ਗੁਰਿ ਸਜਣਿ ਜੀਉ ਧਰਾਇਆ ॥
ଶରୀରକୁ କ୍ଷୀଣ ହେବା ଦେଖି ମୁଁ ବହୁତ ନିରାଶ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି, ପରନ୍ତୁ ସଜ୍ଜନ ଗୁରୁ ମୋର ହୃଦୟର ମନୋବଳ ବୃଦ୍ଧି କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਭੇ ਸੁਖ ਸੁਹੇਲੜਾ ਸੁਤਾ ਜਿਤਾ ਜਗੁ ਸਬਾਇਆ ॥੨॥
ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଜିତି ଯାଇଛି ଆଉ ମୋତେ ଜୀବନର ସବୁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਵਡਾ ਤੇਰਾ ਦਰਬਾਰੁ ਸਚਾ ਤੁਧੁ ਤਖਤੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଦରବାର ବହୁତ ବଡ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ସିଂହାସନ ଅଟଳ ଅଟେ।

ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਨਿਹਚਲੁ ਚਉਰੁ ਛਤੁ ॥
ତୁ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ସବୁଠାରୁ ବଡ ବାଦଶାହ ଅଟୁ, ତୋର ଗରିମା ସ୍ଥିର ଅଟେ।

ਜੋ ਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੋਈ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥
ଯାହା ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ ଅଟେ।

ਜੇ ਭਾਵੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਥਾਵੇ ਮਿਲੈ ਥਾਉ ॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର ହୋଇଥାଏ, ନିରାଶ୍ରୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ରୟ ମିଳିଯାଏ।

ਜੋ ਕੀਨ੍ੀ ਕਰਤਾਰਿ ਸਾਈ ਭਲੀ ਗਲ ॥
ଯାହା ପରମେଶ୍ୱର କରିଛନ୍ତି ତାହା ଭଲ କଥା ଅଟେ।

ਜਿਨ੍ੀ ਪਛਾਤਾ ਖਸਮੁ ਸੇ ਦਰਗਾਹ ਮਲ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଛି, ତାହାକୁ ଦରବାରରେ ସ୍ଥାନ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਸਹੀ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਕਿਨੈ ਨ ਫੇਰੀਐ ॥
ତୋର ହୁକୁମ ସର୍ବଦା ଉପଯୁକ୍ତ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସହର୍ଷ ମାନିବା ଉଚିତ।

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਕਰੀਮ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੀਐ ॥੧੬॥
ହେ କୃପାନିଧି! ତୁ ସବୁଙ୍କ ସ୍ରଷ୍ଟା ଅଟୁ ଆଉ ଏହା ତୋର ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ଅଟେ। ||16||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਸੋਇ ਸੁਣੰਦੜੀ ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਉਲਾ ਨਾਮੁ ਜਪੰਦੜੀ ਲਾਲੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣି ମୋର ମନ-ତନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ତୋର ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଚେହେରା ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੰਧਿ ਜੁਲੰਦੜੀ ਮੇਰਾ ਅੰਦਰੁ ਠੰਢਾ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥੧॥
ତୋର ପଥରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ଶୀତଳ-ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਹਠ ਮੰਝਾਹੂ ਮੈ ਮਾਣਕੁ ਲਧਾ ॥
ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ମୁଁ ନାମ ରୂପୀ ମାଣିକ ଖୋଜି ପାଇଛି।

ਮੁਲਿ ਨ ਘਿਧਾ ਮੈ ਕੂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ॥
ବାସ୍ତବରେ ମୁଁ ଏହାକୁ କ୍ରୟ କରିନାହିଁ, ଏହା ମୋତେ ସଦଗୁରୁ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਢੂੰਢ ਵਞਾਈ ਥੀਆ ਥਿਤਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ତଲାସ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨਕ ਜਿਤਾ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ଜନ୍ମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଜିତି ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ନିଜ ଜନ୍ମ ସଫଳ କରି ନେଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਸੋ ਸੇਵਾ ਲਾਗਾ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ସେବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਸੋ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରି ଯାହାର ହୃଦୟ-ପଦ୍ମ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ମୋହ ମାୟା ଠାରୁ ରାତି-ଦିନ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਸਭੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ଯାହାର ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି, ତାହାର ସବୁ ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਆਤਮੁ ਜਿਤਾ ਗੁਰਮਤੀ ਆਰੰਜਤ ਪਾਰਗਾ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ଜିତି ଅନଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਜਿਸਹਿ ਧਿਆਇਆ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋ ਕਲਿ ਮਹਿ ਤਾਰਗਾ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କରିଥାଏ, କଳିଯୁଗରେ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰਮਲਾ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਗਾ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਆਪਣਾ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸਭਾਗਾ ॥
ସେହି ପୁରୁଷ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਸੁ ਏਵਡ ਭਾਗਾ ॥੧੭॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯାହାର ଅହୋଭାଗ୍ୟ ଥାଏ||17||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਅੰਦਰਿ ਤਾਂ ਧਨ ਬਾਹਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ଥିଲେ, ମାୟା ରୂପୀ ନାରୀ ବାହାରେ ଥିଲା,

ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰਿ ਤਾਂ ਧਨ ਮਾਹਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ଥିଲେ, ମାୟା ରୂପୀ ନାରୀ ଘରେ ଥିଲା।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹੁ ਫੇਰ ਫਿਰਾਹਰਿ ॥
ନାମବିହୀନ ଜୀବ ବହୁତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਹਰਿ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀକୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ସତ୍ୟନାମ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਆਹਰ ਸਭਿ ਕਰਦਾ ਫਿਰੈ ਆਹਰੁ ਇਕੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନରେ ସବୁ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଏକ ନାମ ଜପିବା ଉଦ୍ୟମ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜਿਤੁ ਆਹਰਿ ਜਗੁ ਉਧਰੈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! କେହି ବିରଳ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ଯେଉଁ ଉଦ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਵਡੀ ਹੂ ਵਡਾ ਅਪਾਰੁ ਤੇਰਾ ਮਰਤਬਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ପଦବୀ ସର୍ବୋପରି ଅଟେ।

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਅਨੇਕ ਨ ਜਾਪਨ੍ਹਿ ਕਰਤਬਾ ॥
ତୋର ଅନେକ ରଙ୍ଗ ବାଲା କୌତୁକ ବୁଝାଯାଇ ନ ପାରେ।

ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਲਾ ॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଆଉ ତୁ ହିଁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାଉ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਤੇਰਾ ਘਰੁ ਭਲਾ ॥
ସବୁକିଛି ତୋର ବଶରେ ଅଛି ଆଉ ତୋର ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଘର ବଡ ଚମତ୍କାର ଅଟେ।

ਤੇਰੈ ਘਰਿ ਆਨੰਦੁ ਵਧਾਈ ਤੁਧੁ ਘਰਿ ॥
ତୋର ଘରେ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଭରପୁର ଖୁସି ଅଛି।

ਮਾਣੁ ਮਹਤਾ ਤੇਜੁ ਆਪਣਾ ਆਪਿ ਜਰਿ ॥
ନିଜର ଏତେ ମାନ, ବଡିମା ଏବଂ ପ୍ରତାପକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଗ କରୁ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰੁ ਦਿਸੈ ਜਤ ਕਤਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖଗିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ଦେଖାଯାଉ, ତୁ ସର୍ବକଳା ଭରପୁର ଅଟୁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਬਿਨਵਤਾ ॥੧੮॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଦାସର ଦାସ ନାନକ ତୋ' ସମ୍ମୁଖରେ ବିନତି କରିଥାନ୍ତି||18||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਛਤੜੇ ਬਾਜਾਰ ਸੋਹਨਿ ਵਿਚਿ ਵਪਾਰੀਏ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନଭ ରୂପୀ ଛାତରୁ ବନି ଥିବା ଚଉଦ ଲୋକ ଭଳି ଭଳି ବଜାର ଅଛି, ଏବଂ ତୋର ନାମର ଜୀବ ରୂପୀ ବ୍ୟାପାରୀ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਵਖਰੁ ਹਿਕੁ ਅਪਾਰੁ ਨਾਨਕ ਖਟੇ ਸੋ ਧਨੀ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ହିଁ ଧନବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ବସ୍ତୁର ଲାଭ ହାସଲ କରିଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਹਮ ਕਿਸ ਹੂ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥
ହେ କବୀର! ସଂସାରରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଆମର ନିଜର ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ନା ଆମେ କାହାର ସାଥୀ ଅଟୁ।

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ସେଥିରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହେବାକୁ ପଡିବ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਫਲਿਉ ਬਿਰਖੁ ਸੁਹਾਵੜਾ ਹਰਿ ਸਫਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ॥
ହରି ଏକ ସୁନ୍ଦର ବୃକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ନାମାମୃତ ରୂପୀ ସୁନ୍ଦର ଫଳ ଲାଗିଅଛି।

ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਉਨ੍ ਮਿਲਣ ਕਉ ਕਿਉ ਵੰਞੈ ਘਿਤਾ ॥
ହରିଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଏହି ମନର ତୀବ୍ର ଅଭିଳାଷ ଅଛି, ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା?

ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਜਿਤਾ ॥
ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଜୟ ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣ ଓ ଚିହ୍ନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି।

ਓਹੁ ਪਿਆਰਾ ਜੀਅ ਕਾ ਜੋ ਖੋਲ੍ਹੈ ਭਿਤਾ ॥
ସେ ମୋର ପ୍ରାଣ-ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଏହି ଭେଦ ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି।

ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਸਾੜੀਆ ਮੈ ਦਸਿਹੁ ਮਿਤਾ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ମୁଁ ତୁମର ସେବା କରି ଚାଲିଥିବି, ମୋତେ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କୁହ।

ਕੁਰਬਾਣੀ ਵੰਞਾ ਵਾਰਣੈ ਬਲੇ ਬਲਿ ਕਿਤਾ ॥
ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਦਸਨਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰਿਆ ਸੁਣਹੁ ਲਾਇ ਚਿਤਾ ॥
ନିଜ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ମୋର କଥା ଶୁଣ, ଏହି ଭେଦ ପ୍ରିୟ ସନ୍ଥ ବତାଇଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸੁ ਨਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ॥੧੯॥
ହେ ଦାସ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି, ସଦ୍‌ଗୁରୁ ତାହାକୁ ହିଁ ନାମାମୃତ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||19||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਸਾਧ ਕੀ ਤਸਕਰ ਬੈਸਹਿ ਗਾਹਿ ॥
ହେ କବୀର! ଯଦି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଆସି ବସିଯାଏ,

ਧਰਤੀ ਭਾਰਿ ਨ ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ ॥੧॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକକୁ ଲାଭ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰਣੇ ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ଯେପରି ଚାଉଳ ପାଇଁ ତଷକୁ ମଧ୍ୟ କୁଟାଯାଏ,

ਸੰਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸਤੇ ਤਬ ਪੂਛੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନ୍ଦ ସଙ୍ଗତିରେ ବସିଥାଏ, ଯମରାଜ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଦେବା ପାଇଁ ତାହାକୁ ପଚାରି ଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਆਪਿ ਇਕਾਤੀਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଡ ପରିବାର ବାଲା ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏକାକୀ ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਆਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪਿ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਤੀਆ ॥
ତୁ ନିଜ ଗୁଣର ମୂଲ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣୁ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਉਪੰਨਿਆ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ।

ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪਿ ਆਪਿ ਵਰੰਨਿਆ ॥
ଯାହା କିଛି ତୁ ଜାତ କରିଛୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛୁ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਜਿਥੈ ਤੂ ਵੁਠਾ ॥
ସେହି ସ୍ଥାନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ତୁ ରହିଛୁ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਿਨ੍ੀ ਸਚੁ ਤੂੰ ਡਿਠਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୋର ସେହି ଭକ୍ତ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ଦର୍ଶନ କରିଛି।

ਜਿਸ ਨੋ ਤੇਰੀ ਦਇਆ ਸਲਾਹੇ ਸੋਇ ਤੁਧੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୋର ଦୟା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ତୋର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਸੋਈ ਸੁਧੁ ॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ସେ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଆଚରଣ ବାଲା ହୋଇଯାଏ||20||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ ਮੰਝਿ ਵਿਸੂਲਾ ਬਾਗੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଧରିତ୍ରୀ ବଡ ରଙ୍ଗିଲା ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଏଥିରେ ବିଷର ବଗିଚା ଲାଗିଅଛି।

ਜੋ ਨਰ ਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ਤਿਨ੍ਾ ਅੰਚ ਨ ਲਾਗ ॥੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ଗୁରୁ ପୀର ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦୁଃଖ ରୂପୀ କୌଣସି ଆଞ୍ଚ ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀ ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଆଉ ଏହା ସହିତ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ।

ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾਈਅਨ੍ਿ ਜਿਨ੍ਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹ ॥੨॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ, ଏପରି ବିରଳ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਾਏ ॥
ଜପ, ତପ, ସଂଯମ, ଦୟା ଏବଂ ଧର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଭ ଗୁଣ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇਹਿ ਅਗਨਿ ਆਪਿ ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ସେ ଯାହାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ହିଁ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਅਗਮ ਪੁਰਖੁ ਇਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਖਾਏ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ, ଅଗମ୍ୟ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପ୍ରଭୁ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିର ଝଲକ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਆਸਰੈ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥
ଏପରି ଜୀବ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିର ସହାୟତାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਅਉਗਣ ਕਟਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਏ ॥
ଏପରି ଜୀବର ଅବଗୁଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਭਉ ਕਟਿਓਨੁ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି, ସେ ପୁନର୍ବାର ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢਿਅਨੁ ਲੜੁ ਆਪਿ ਫੜਾਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਰਖੇ ਗਲਿ ਲਾਏ ॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନ କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି||21||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਮੁਹਬਤਿ ਜਿਸੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਰਤਾ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲਿ ॥
ଖୁଦାଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରତ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਪਾਈਅਹਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀਮ ਨ ਮੂਲਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ବିରଳ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਅੰਦਰੁ ਵਿਧਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਸਚੁ ਡਿਠੋਮਿ ॥
ମୋର ମନ ସତ୍ୟନାମ ସହିତ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛି ଏବଂ ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ପରମ ସତ୍ୟ ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਰਵਿਆ ਹਭ ਥਾਇ ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਰੋਮਿ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବନ, ତୃଣ, ତିନି ଲୋକ ଏବଂ ପ୍ରତି ରୋମରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਕੀਤੋ ਰਚਨੁ ਆਪੇ ਹੀ ਰਤਿਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି-ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਹੋਇਓ ਇਕੁ ਆਪੇ ਬਹੁ ਭਤਿਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ନିଜର ଏକ ସଗୁଣ ରୂପରେ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅନେକ ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸਭਨਾ ਮੰਝਿ ਆਪੇ ਬਾਹਰਾ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବାହାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਹਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କୁ ଦୂର ଲାଗିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਹੋਵਹਿ ਗੁਪਤੁ ਆਪੇ ਪਰਗਟੀਐ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਕੀਮਤਿ ਕਿਸੈ ਨ ਪਾਇ ਤੇਰੀ ਥਟੀਐ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ପ୍ରକୃତି ରଚନାର ମହତ୍ତ୍ୱ କେହି ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹੁ ਅਪਾਰੁ ਅਗਣਤੁ ਤੂੰ ॥
ତୁ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର, ଅଥଳ, ଅପାର ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ।

ਨਾਨਕ ਵਰਤੈ ਇਕੁ ਇਕੋ ਇਕੁ ਤੂੰ ॥੨੨॥੧॥੨॥ ਸੁਧੁ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ପ୍ରତି କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ, କେବଳ ଏକ ତୁ ହିଁ ଅଛୁ ||22||1||2||ଶୁଦ୍ଧ||

ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ ਰਾਇ ਬਲਵੰਡਿ ਤਥਾ ਸਤੈ ਡੂਮਿ ਆਖੀ
ରାମକଲୀ ୱାର ରାଇ ବଳୱନ୍ଦ ତଥା ସାତୟ ଦୁମି ଆଖି

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਉ ਕਰਤਾ ਕਾਦਰੁ ਕਰੇ ਕਿਉ ਬੋਲੁ ਹੋਵੈ ਜੋਖੀਵਦੈ ॥
ଯଦି କର୍ତ୍ତା- ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନ୍ୟାୟପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆଦେଶ ଉପରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਦੇ ਗੁਨਾ ਸਤਿ ਭੈਣ ਭਰਾਵ ਹੈ ਪਾਰੰਗਤਿ ਦਾਨੁ ਪੜੀਵਦੈ ॥
ଦୈବ ଗୁଣ ସଚ୍ଚା ଭଉଣୀ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕਿ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ ਸਚੁ ਕੋਟੁ ਸਤਾਣੀ ਨੀਵ ਦੈ ॥
ସଦଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜଗତରେ ଧର୍ମର ରାଜ ଚଲାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ମଜବୁତ ଆଧାର ରଖି ସତ୍ୟର ଏକ ଦୁର୍ଗ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਲਹਣੇ ਧਰਿਓਨੁ ਛਤੁ ਸਿਰਿ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਦੈ ॥
ତାପରେ ସେ ଭାଇ ଲହଣା (ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଦେବ)ଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଗୁରୁପଣର ଛତ୍ର ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରି ଅମୃତର ପାନ କରିଛନ୍ତି।

ਮਤਿ ਗੁਰ ਆਤਮ ਦੇਵ ਦੀ ਖੜਗਿ ਜੋਰਿ ਪਰਾਕੁਇ ਜੀਅ ਦੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ପ୍ରଭୁଜ୍ଞାନର ଖଡଗ ରୂପୀ ମତି ନିଜ ଆତ୍ମବଳ ଦ୍ୱାରା ଲହଣାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਚੇਲੇ ਰਹਰਾਸਿ ਕੀਈ ਨਾਨਕਿ ਸਲਾਮਤਿ ਥੀਵਦੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜୀବିତ ରହି ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନମନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸਹਿ ਟਿਕਾ ਦਿਤੋਸੁ ਜੀਵਦੈ ॥੧॥
ନିଜେ ବଞ୍ଚିଥିବା ସମୟରେ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁପଣର ତିଳକ ଲଗାଇଛନ୍ତି||1||

ਲਹਣੇ ਦੀ ਫੇਰਾਈਐ ਨਾਨਕਾ ਦੋਹੀ ਖਟੀਐ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୂର୍ବକ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ମହିମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ତାହାଙ୍କ ଶୋଭା ଚାରିଦିଗରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਜੋਤਿ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰਿ ਪਲਟੀਐ ॥
ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କ ପାଖରେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଭଳି ଜ୍ୟୋତି ଥିଲା ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ତାହା ହିଁ ଥିଲା, ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ଶରୀର ହିଁ ବଦଳାଇଛନ୍ତି।

ਝੁਲੈ ਸੁ ਛਤੁ ਨਿਰੰਜਨੀ ਮਲਿ ਤਖਤੁ ਬੈਠਾ ਗੁਰ ਹਟੀਐ ॥
ଭାଇ ଲାହାନଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ସୁନ୍ଦର ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ଛତ୍ର ଝୁଲିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସିଂହାସନ ଗ୍ରହଣ କରି ଗୁରୁପଣରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਕਰਹਿ ਜਿ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਸਿਲ ਜੋਗੁ ਅਲੂਣੀ ਚਟੀਐ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ତାହାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ହୁକୁମ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ତାହା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟର ମାର୍ଗ ବହୁତ ଦୁର୍ଗମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସେଥିରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଛନ୍ତି।

ਲੰਗਰੁ ਚਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੀ ਖਟੀਐ ॥
ସଙ୍ଗତ ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଲଙ୍ଗର ଚଲାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସେଥିରେ କିଛି ହ୍ରାସ ହୁଏନାହିଁ।

ਖਰਚੇ ਦਿਤਿ ਖਸੰਮ ਦੀ ਆਪ ਖਹਦੀ ਖੈਰਿ ਦਬਟੀਐ ॥
ନିଜ ମାଲିକ ଦେଇଥିବା ପଦାର୍ଥ ସେବନ କରିଥାଏ ଆଉ ଯାଚକକୁ ଭରପୁର ଭିକ୍ଷା ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹੋਵੈ ਸਿਫਤਿ ਖਸੰਮ ਦੀ ਨੂਰੁ ਅਰਸਹੁ ਕੁਰਸਹੁ ਝਟੀਐ ॥
ଯେଉଁ ସମୟରେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ଦରବାରରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରାଯାଏ, ସେହି ସମୟରେ ବୈକୁଣ୍ଠ ଏବଂ ଦେବଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି ଆସିଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਡਿਠੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮਲੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੀ ਕਟੀਐ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ଗୁରୁ ଜୀ! ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପର ମଇଳା ଧୋଇ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਜਿ ਗੁਰਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਿਉ ਏਦੂ ਬੋਲਹੁ ਹਟੀਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜୀ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କୁ ଗୁରୁପଣ ଦେବାର ସଚ୍ଚା କୁକୁମ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ଆମେ ସେହି ହୁକୁମର ଅବହେଳା କିପରି କରିବା?

ਪੁਤ੍ਰੀ ਕਉਲੁ ਨ ਪਾਲਿਓ ਕਰਿ ਪੀਰਹੁ ਕੰਨ੍ ਮੁਰਟੀਐ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ପୁତ୍ର ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମର ପାଳନ କରି ନାହାନ୍ତି ଯେ ସେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କୁ ନିଜ ପୀର ମାନନ୍ତୁ, ଏଣୁ ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇଗଲେ।

ਦਿਲਿ ਖੋਟੈ ਆਕੀ ਫਿਰਨ੍ਿ ਬੰਨ੍ਿ ਭਾਰੁ ਉਚਾਇਨ੍ਿ ਛਟੀਐ ॥
ମନ୍ଦ ହୃଦୟ ବାଲା ହେବା କାରଣରୁ ସେ ହୁକୁମ ମାନିବାକୁ ବିଦ୍ରୋହୀ ହୋଇ ପାପର ଭାର ବହନ କରି ଘୁରି ବୁଲନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਆਖੀ ਸੋਈ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਤਿਨੈ ਥਟੀਐ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ନାନକ ଯେଉଁ କଥା କହିଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ସେହି କଥା କରିଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਉਣੁ ਹਾਰੇ ਕਿਨਿ ਉਵਟੀਐ ॥੨॥
ଦେଖ, ହୁକୁମ ମାଣିବାରେ ଏହି ଖେଳରେ କିଏ ବାଜି ହାରି ଯାଇଛି ଆଉ କିଏ ଜିତି ଯାଇଛି?||2||

ਜਿਨਿ ਕੀਤੀ ਸੋ ਮੰਨਣਾ ਕੋ ਸਾਲੁ ਜਿਵਾਹੇ ਸਾਲੀ ॥
ଯେଉଁ ଭାଇ ଲହଣା ହୁକୁମର ପାଳନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହି ଗୁରୁ ରୂପରେ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଛନ୍ତି, ଚାଉଳ ଏବଂ ଭୂଷି ମଧ୍ୟରେ କେଉଁଟି ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଅର୍ଥାତ ଭାଇ ଲହଣା ଏବଂ ଗୁରୁ-ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟରେ କିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ?

ਧਰਮ ਰਾਇ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਲੈ ਗਲਾ ਕਰੇ ਦਲਾਲੀ ॥
ଧର୍ମରାଜ ରୂପୀ ଦେବତା ଦୁହିଙ୍କ ଗୁଣ ଦେଖି ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖੈ ਸਚਾ ਕਰੇ ਸਾ ਬਾਤ ਹੋਵੈ ਦਰਹਾਲੀ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ସେବକର କଥା ଶୁଣି ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇବାର ମଧ୍ୟସ୍ଥତା କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀ ਦੋਹੀ ਫਿਰੀ ਸਚੁ ਕਰਤੈ ਬੰਧਿ ਬਹਾਲੀ ॥
ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ସଦଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ତୁରନ୍ତ ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਕਾਇਆ ਪਲਟੁ ਕਰਿ ਮਲਿ ਤਖਤੁ ਬੈਠਾ ਸੈ ਡਾਲੀ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ନିଜ କାୟା ପଲଟାଇ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁ-ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਦਰੁ ਸੇਵੇ ਉਮਤਿ ਖੜੀ ਮਸਕਲੈ ਹੋਇ ਜੰਗਾਲੀ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ଶିଖ ସଙ୍ଗତ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଙ୍ଗତର ମନ ପାପରୁ ପବିତ୍ର ହେଉଅଛି।

ਦਰਿ ਦਰਵੇਸੁ ਖਸੰਮ ਦੈ ਨਾਇ ਸਚੈ ਬਾਣੀ ਲਾਲੀ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କୁ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସତ୍ୟର ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଆଉ ବାଣୀ ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମୁଖରେ ଲାଲିମା ଆସିଯାଏ।

ਬਲਵੰਡ ਖੀਵੀ ਨੇਕ ਜਨ ਜਿਸੁ ਬਹੁਤੀ ਛਾਉ ਪਤ੍ਰਾਲੀ ॥
ବଳୱନ୍ଦ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ପତ୍ନୀ ମାତା ଖିୱି ବହୁତ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଲେ ସବୁଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਲੰਗਰਿ ਦਉਲਤਿ ਵੰਡੀਐ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖੀਰਿ ਘਿਆਲੀ ॥
ମାତାଙ୍କ ତଦାରଖରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଲଙ୍ଗରରେ ଘୃତଯୁକ୍ତ ଖିରୀ ବିତରଣ କରାଯାଏ, ଯାହାର ସ୍ୱାଦ ଅମୃତ ସମାନ ମିଠା ଅଟେ।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਮਨਮੁਖ ਥੀਏ ਪਰਾਲੀ ॥
ଏଠାରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟର ମୁଖ ସର୍ବଦା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନମୁଖକୁ କେହି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਪਏ ਕਬੂਲੁ ਖਸੰਮ ਨਾਲਿ ਜਾਂ ਘਾਲ ਮਰਦੀ ਘਾਲੀ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ଯେତେବେଳେ ସୁରବୀର ବାଲା ସାଧନା କରିଛନ୍ତି, ନିଜ ମାଲିକଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଛି।

ਮਾਤਾ ਖੀਵੀ ਸਹੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਗੋਇ ਉਠਾਲੀ ॥੩॥
ମାତା ଖିୱି ପଟି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ଭଳି ସୁରବୀର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସାରା ପୃଥିବୀର ଭାର ନିଜ ମସ୍ତକରେ ଉଠାଇଛନ୍ତି||3||

ਹੋਰਿਓ ਗੰਗ ਵਹਾਈਐ ਦੁਨਿਆਈ ਆਖੈ ਕਿ ਕਿਓਨੁ ॥
ଦୁନିଆ କହିଥାଏ ଯେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଗଙ୍ଗା ଅନ୍ୟ ଦେଶରେ ବୁହାଇ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਈਸਰਿ ਜਗਨਾਥਿ ਉਚਹਦੀ ਵੈਣੁ ਵਿਰਿਕਿਓਨੁ ॥
ଜଗନ୍ନାଥ, ଇଶ୍ୱର ରୂପ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି।

ਮਾਧਾਣਾ ਪਰਬਤੁ ਕਰਿ ਨੇਤ੍ਰੀ ਬਾਸਕੁ ਸਬਦਿ ਰਿੜਕਿਓਨੁ ॥
ସେ ନିଜ ଧ୍ୟାନକୁ ବିଦ୍ୟାଚଳ ପର୍ବତ ରୂପୀ ମଥନୀ ଆଉ ମନକୁ ବାସୁକି ନାଗ ରୂପୀ ରସି ବନାଇ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ କ୍ଷୀର ସାଗରର ମନ୍ଥନ କରିଛନ୍ତି,

ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ ਕਰਿ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਚਿਲਕਿਓਨੁ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ଚଉଦ ରତ୍ନ ରୂପୀ ସରିଖ ଚଉଦ ଗୁଣ ବାହାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ବାଲା ଜଗତକୁ ଚମକାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕੁਦਰਤਿ ਅਹਿ ਵੇਖਾਲੀਅਨੁ ਜਿਣਿ ਐਵਡ ਪਿਡ ਠਿਣਕਿਓਨੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ପରଖ କରି ଗୁରୁପଣର ଅଧିକାର ଦେଇଛନ୍ତି।

ਲਹਣੇ ਧਰਿਓਨੁ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਕਿਆੜਾ ਛਿਕਿਓਨੁ ॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଗୁରୁପଣର ଛତ୍ର ରଖିଦେଲେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଆକାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ କରିଦେଲେ।

ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ ਮਾਹਿ ਆਪੁ ਆਪੈ ਸੇਤੀ ਮਿਕਿਓਨੁ ॥
ତା'ପରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଭାଇ ଲହଣା (ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ)ଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶି ଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁରୁ ନାନକ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସ୍ୱରୁପକୁ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ଠାରେ ମିଶାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਿਖਾਂ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਘੋਖਿ ਕੈ ਸਭ ਉਮਤਿ ਵੇਖਹੁ ਜਿ ਕਿਓਨੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ଏବଂ ପୁତ୍ରକୁ ଭଲଭାବରେ ପରଖ କରି ଯାହା କିଛି କରିଛନ୍ତି, ସାରା ସଙ୍ଗତ ତାହା ଦେଖି ସାରିଛି।

ਜਾਂ ਸੁਧੋਸੁ ਤਾਂ ਲਹਣਾ ਟਿਕਿਓਨੁ ॥੪॥
ଯେତେବେଳେ ଭାଇ ଲହଣା ପବିତ୍ର-ପାବନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁପଣ ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରି ଗୁରୁ ନିଯୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି||4||

ਫੇਰਿ ਵਸਾਇਆ ਫੇਰੁਆਣਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਖਾਡੂਰੁ ॥
ପୁଣି ଭାଇ ଫେରୁଙ୍କ ପୁତ୍ର ସଦଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ କର୍ତ୍ତାରପୁର ଠାରୁ ଆସି ଖଡୁର ନଗର ବସାଇଛନ୍ତି।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਲਿ ਤੁਧੁ ਹੋਰੁ ਮੁਚੁ ਗਰੂਰੁ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ତୋର ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଜଗତର ସାଥିରେ ଅହଂ ଥାଏ।

ਲਬੁ ਵਿਣਾਹੇ ਮਾਣਸਾ ਜਿਉ ਪਾਣੀ ਬੂਰੁ ॥
ଯେପରି ଶିଉଳି ପାଣିକୁ ଖରାପ କରି ଦେଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଲୋଭ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବରବାଦ କରି ଦେଇଛି।

ਵਰ੍ਹਿਐ ਦਰਗਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੁਦਰਤੀ ਨੂਰੁ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ଦରବାରରେ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ୟୋତି ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਤੁ ਸੁ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ਤੂੰ ਓਹੁ ਠਰੂਰੁ ॥
ହେ ଗୁରୁ! ତୁ ଶାନ୍ତିର ସ୍ରୋତ ଅଟୁ, ଯାହାଙ୍କ ଗଭୀରତାକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਭਰਪੂਰੁ ॥
ତୋର ହୃଦୟରେ ନବନିଧି ବାଲା ନାମ ରୂପୀ କୋଷ ଭରି ରହିଛି।

ਨਿੰਦਾ ਤੇਰੀ ਜੋ ਕਰੇ ਸੋ ਵੰਞੈ ਚੂਰੁ ॥
ଯିଏ ତୋର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ସେ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਨੇੜੈ ਦਿਸੈ ਮਾਤ ਲੋਕ ਤੁਧੁ ਸੁਝੈ ਦੂਰੁ ॥
ଲୋକଙ୍କୁ ନିକଟର ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ ହିଁ ନଜର ଆସିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତୋତେ ଦୂରର ପରଲୋକର ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਫੇਰਿ ਵਸਾਇਆ ਫੇਰੁਆਣਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਖਾਡੂਰੁ ॥੫॥
ପୁଣି ଭାଇ ଫେରୁଙ୍କ ପୁତ୍ର ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ କର୍ତାରପୁରରୁ ଆସି ଖଡୁର ନଗର ସ୍ଥାପନ କଇଛନ୍ତି||5||

Page 968

ਸੋ ਟਿਕਾ ਸੋ ਬੈਹਣਾ ਸੋਈ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਪਿਯੂ ਦਾਦੇ ਜੇਵਿਹਾ ਪੋਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୁରୁପଣର ତିଳକ, ସେହି ସିଂହାସନ ଏବଂ ସେହି ଦରବାର ମିଳିଛି। ନିଜ ପିତା ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଦେବ ଏବଂ ଦାଦା ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସରିଖ ହେବା କାରଣରୁ ନାତି ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ସାରା ସଙ୍ଗତକୁ ଗୁରୁ ରୂପରେ ପୂଜନୀୟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਬਾਸਕੁ ਨੇਤ੍ਰੈ ਘਤਿਆ ਕਰਿ ਨੇਹੀ ਤਾਣੁ ॥
ଯିଏ ନିଜ ପ୍ରେମ ବଳରୁ ମନ ରୂପୀ ବାସୁକି ନାଗକୁ ରସି ବନାଇଛି,

ਜਿਨਿ ਸਮੁੰਦੁ ਵਿਰੋਲਿਆ ਕਰਿ ਮੇਰੁ ਮਧਾਣੁ ॥
ଏବଂ ନିଜ ଧ୍ୟାନକୁ ସୁମେର ପର୍ବତ ରୂପୀ ମନ୍ଥନୀ ବନାଇ ନାମ ରୂପୀ କ୍ଷୀର ସାଗରର ମନ୍ଥନ କରିଛନ୍ତି।

ਚਉਦਹ ਰਤਨ ਨਿਕਾਲਿਅਨੁ ਕੀਤੋਨੁ ਚਾਨਾਣੁ ॥
ସେ କ୍ଷୀର ସାଗରରୁ ଚଉଦ ରତ୍ନ ସରିଖ ଅମୂଲ୍ୟ ଚଉଦ ଗୁଣ ବାହାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସାରା ଜଗତରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ਘੋੜਾ ਕੀਤੋ ਸਹਜ ਦਾ ਜਤੁ ਕੀਓ ਪਲਾਣੁ ॥
ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ସେବାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାକୁ ନିଜ ଘୋଡା ବନାଇ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟକୁ ସେହି ଘୋଡାର କାଠି ବନାଇଛନ୍ତି।

ਧਣਖੁ ਚੜਾਇਓ ਸਤ ਦਾ ਜਸ ਹੰਦਾ ਬਾਣੁ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଧନୁଷରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ରୂପୀ ବାଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି।

ਕਲਿ ਵਿਚਿ ਧੂ ਅੰਧਾਰੁ ਸਾ ਚੜਿਆ ਰੈ ਭਾਣੁ ॥
ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ କିରଣ ବାଲା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਤਹੁ ਖੇਤੁ ਜਮਾਇਓ ਸਤਹੁ ਛਾਵਾਣੁ ॥
ଗୁରୁ ନିଜର ସତ୍ୟ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଶରୀର ରୂପୀ ଖେତରେ ନାମ ରୂପୀ ଫସଲ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟ ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି ଫସଲକୁ ଶୁଖିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଛାୟା କରିଛନ୍ତି।

ਨਿਤ ਰਸੋਈ ਤੇਰੀਐ ਘਿਉ ਮੈਦਾ ਖਾਣੁ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ! ଶିଖ ସଙ୍ଗତ ନିତ୍ୟ ତୋର ରୋଷେଇ ଘରୁ ଘିଅ ଏବଂ ମଇଦାରେ ହୋଇଥିବା ଭୋଜନ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾਂ ਸੁਝੀਓਸੁ ਮਨ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ତାହାକୁ ଚାରିଦିଗର ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯିଏ ମନରେ ଶବ୍ଦକୁ ସ୍ଥିତ କରିଛି।

ਆਵਾ ਗਉਨੁ ਨਿਵਾਰਿਓ ਕਰਿ ਨਦਰਿ ਨੀਸਾਨੁ ॥
ତୁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଯିବା ପାଇଁ ନାମ ରୂପୀ ସନ୍ଦେଶ ଦିଆ ଯାଇଛି, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଦୂର କରିଛନ୍ତି।

ਅਉਤਰਿਆ ਅਉਤਾਰੁ ਲੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥
ସେହି ଚତୁର ପରମ ପୁରୁଷ ସ୍ୱୟଂ ଅବତାର ନେଇ ଜଗତକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਝਖੜਿ ਵਾਉ ਨ ਡੋਲਈ ਪਰਬਤੁ ਮੇਰਾਨੁ ॥
ଗୁରୁ ଅନ୍ଧ ଓ ତୋଫାନକୁ ମଧ୍ୟ ଭୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ସୁମେର ପର୍ବତ ଭଳି ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି।

ਜਾਣੈ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਜਾਣੀ ਹੂ ਜਾਨੁ ॥
ହେ ଗୁରୁ! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ ଆଉ ଜୀବର ସବୁ ପ୍ରକାର ପୀଡାକୁ ଜାଣୁ।

ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜਾਂ ਤੂ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਨੁ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ସଦଗୁରୁ! ଯେତେବେଳେ ତୁ ସବୁକିଛି ଜାଣିବା ବାଲା ଏବଂ ଚତୁର ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର କଣସ୍ତୁତିକରିବି?

ਦਾਨੁ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਵਸੀ ਸੋ ਸਤੇ ਦਾਨੁ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ! ଯେଉଁ ଦାନ ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ମୋତେ ପ୍ରଦାନ କର।

ਨਾਨਕ ਹੰਦਾ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ ਉਮਤਿ ਹੈਰਾਨੁ ॥
ତୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଛତ୍ର ଝୁଲି ରହିଛି ଏବଂ ସାରା ଶିଖ ସଙ୍ଗତ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੋ ਟਿਕਾ ਸੋ ਬੈਹਣਾ ਸੋਈ ਦੀਬਾਨੁ ॥
ସେହି ଗୁରୁପଣର ତିଳକ, ସେହି ସିଂହାସନ ଏବଂ ସେହି ଦରବାର ଗୁରୁ ଅମର ଦାସଙ୍କୁ ମିଳିଛି,

ਪਿਯੂ ਦਾਦੇ ਜੇਵਿਹਾ ਪੋਤ੍ਰਾ ਪਰਵਾਨੁ ॥੬॥
ନିଜ ପିତା (ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ) ଏବଂ ଦାଦା (ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ) ନାତି ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ଗୁରୁ ରୂପରେ ଶିଖ ସଙ୍ଗତରେ ପୂଜନୀୟ ହୋଇଛନ୍ତି||୬||

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਤਿਨੈ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁ ଧନ୍ୟ ଅଟୁ, ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ତୋର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତୋତେ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਰਾਮਾਤਿ ਆਪਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ ਧਾਰਿਆ ॥
ସୃଜନହାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କରାମତି ତୋତେ ଗୁରୁ ରୂପରେ ସ୍ଥାପିତ କରି ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਿਖੀ ਅਤੈ ਸੰਗਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰਿਆ ॥
ଶିଖ ଏବଂ ସଙ୍ଗତ ତୋତେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରୂପ ମାନି ପ୍ରଣାମ କରିଛନ୍ତି।

ਅਟਲੁ ਅਥਾਹੁ ਅਤੋਲੁ ਤੂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਿਆ ॥
ତୁ ଅଟଳ, ଅଥଳ ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟୁ, ତୋର ଅନ୍ତ ଏବଂ ସୀମା କେହି ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਿਨ੍ੀ ਤੂੰ ਸੇਵਿਆ ਭਾਉ ਕਰਿ ਸੇ ਤੁਧੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਆ ॥
ଯିଏ ତୋର ସେବା ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୂର୍ବକ କରିଥାଏ, ତୁ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର କରିଛୁ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮੋਹੁ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਤੁਧੁ ਸਪਰਵਾਰਿਆ ॥
ତୁ ସପରିବାର କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ-ଲାଳସାକୁ ସମାପ୍ତ କରି
ଦେଇଛୁ।

ਧੰਨੁ ਸੁ ਤੇਰਾ ਥਾਨੁ ਹੈ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪੈਸਕਾਰਿਆ ॥
ତୋର ସୁନ୍ଦର ସ୍ଥାନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ନାମର ପ୍ରସାର ଦାନ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਨਾਨਕੁ ਤੂ ਲਹਣਾ ਤੂਹੈ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਤੂ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥
ମୁଁ ଭଲଭାବରେ ଏହି ବିଚାର କରିଛି ଯେ ତୁ ହିଁ ଗୁରୁ ନାନକ, ତୁ ହିଁ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ଗୁରୁ
ଅମରଦାସ ଅଟୁ।

ਗੁਰੁ ਡਿਠਾ ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਾਧਾਰਿਆ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି, ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ
ଯାଇଛି||7||

ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ ਹੋਆ ॥
ପ୍ରଥମ ଚାରି ଗୁରୁ ନିଜ ଯୁଗରେ କୀର୍ତ୍ତିମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ତାହାଙ୍କ ରୂପରେ
ଜ୍ୟୋତିଷ୍ମାନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਆਪੀਨ੍ੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿਓਨੁ ਆਪੇ ਹੀ ਥੰਮ੍ਹਿ ਖਲੋਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜକୁ ନମ୍ରତା ଏବଂ ସଦଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ମହାନ ବନାଇ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଙ୍ଗତର
ଅବଲମ୍ବନ ବନିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਆਪਿ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਹੋਆ ॥
ସେ ନିଜେ ହିଁ କାଗଜ, କଲମ ଏବଂ ଲେଖିବା ବାଲା ହୋଇଛନ୍ତି।

ਸਭ ਉਮਤਿ ਆਵਣ ਜਾਵਣੀ ਆਪੇ ਹੀ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥
ସାରା ଦୁନିଆ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଫସି ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନବ ନୂତନ ଅର୍ଥାତ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ତଖତି ବୈଠା ଅରଜନ ଗୁରୂ ସତିଗୁର କା ଖିବୈ ଚੰਦੋਆ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ସେହି ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଛତ୍ର ଚାରିଆଡୁ ଚମକି ରହୁଛି।

ଉਗਵਣਹੁ ਤै ਆਥਵਣਹੁ ਚਹੁ ਚਕੀ ਕੀਅਨੁ ਲੋਆ ॥
ଗୁରୁ ପୂର୍ବରୁ ପଶ୍ଚିମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାରି ଯୁଗରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਨ੍ੀ ਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ ਮਨਮੁਖਾ ਪਇਆ ਮੋਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିନାହିଁ, ସେହି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଗ୍ରାସ ବନାଇ ଥାଏ।

ਦੂਣੀ ਚਉਣੀ ਕਰਾਮਾਤਿ ਸਚੇ ਕਾ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ବିଶେଷ ଦାନ ଯେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ କରାମତି ବହୁଗୁଣ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି।

ਚਾਰੇ ਜਾਗੇ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਪੰਚਾਇਣੁ ਆਪੇ ਹੋਆ ॥੮॥੧॥
ପ୍ରଥମ ଚାରି ଗୁରୁ ନିଜ-ନିଜ ଯୁଗରେ ଜ୍ୟୋତିଷ୍ମାନ ହୋଇଛନ୍ତି ତଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ କୀର୍ତ୍ତିମାନ ହୋଇଛନ୍ତି||୫||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ॥
ରାମକଲୀ ବାଣୀ ଭଗତ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀਉ
କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਾਇਆ ਕਲਾਲਨਿ ਲਾਹਨਿ ਮੇਲਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਗੁੜੁ ਕੀਨੁ ਰੇ ॥
ନାମ ରୂପୀ ମଦିରା ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଶରୀର ରୂପୀ ଭଟ୍ଟିରେ ଲହୁଣୀ ମିଳାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ମୁଁ ଗୁଡ ବନାଇଛି।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਦ ਮਤਸਰ ਕਾਟਿ ਕਾਟਿ ਕਸੁ ਦੀਨੁ ਰੇ ॥੧॥
ତୃଷ୍ଣା, କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଈର୍ଷା ରୂପୀ ଛାଲିକୁ କାଟି ଗୁଡରେ
ମିଶାଇଛି||1||

କୋਈ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਸਹਜ ਸੁਖ ਅੰਤਰਿ ਜਾ ਕਉ ਜਪੁ ਤਪੁ ਦੇਉ ਦਲਾਲੀ ਰੇ ॥
କଣ କେହି ଏପରି ସନ୍ଥ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି? ମୁଁ ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କୁ ନିଜେ କରିଥିବା ଜପ-ତପର ଫଳ ଦଲାଲି ରୂପରେ ଦେବି।

ਏਕ ਬੂੰਦ ਭਰਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੇਵਉ ਜੋ ਮਦੁ ਦੇਇ ਕਲਾਲੀ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ସେ ମୋତେ ଏହି ଭଟ୍ଟିରୁ ବାହାର କରି ଏକ ବୁନ୍ଦା ନାମ ରୂପୀ ମଦିରା ପାନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ନିଜ ତନ-ମନ ମଧ୍ୟ ସମର୍ପଣ କରି ଦେବି॥1॥ରୁହ॥

ਭਵਨ ਚਤੁਰ ਦਸ ਭਾਠੀ ਕੀਨ੍ੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਤਨਿ ਜਾਰੀ ਰੇ ॥
ଏହି ନାମ-ମଦିରା ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଚଉଦ ଲୋକକୁ ଭଟ୍ଟି ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଏହି ଭଟ୍ଟିରେ ନିଜ ଶରୀରର ବ୍ରହ-ଅଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଛନ୍ତି।

ਮੁਦ੍ਰਾ ਮਦਕ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਲਾਗੀ ਸੁਖਮਨ ਪੋਚਨਹਾਰੀ ਰੇ ॥੨॥
ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ମଧୁର ଧ୍ୱନିରେ ମୋର ଧ୍ୟାନ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେହି ସେଥିରେ ମୁଁ ସେହି ନାଳୀକୁ ଘୋଡଣି ବନାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ନାମ-ମଦିରା ବନି ବାହାରକୁ ଆସିଥାଏ। ||2||

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਰਵਿ ਸਸਿ ਗਹਨੈ ਦੇਉ ਰੇ ॥
ନାମ-ମଦିରାକୁ ପାନ କରିବା ପାଇଁ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ, ବ୍ରତ, ପାତଞ୍ଜଳି ଋଷିଙ୍କ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପାଞ୍ଚ ନିୟମ, ଶୁଦ୍ଧତା, ସଂଯମ ଇତ୍ୟାଦିର ସବୁ ଫଳ ସେହି ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖରେ ରଖିଦେବି।

ਸੁਰਤਿ ਪਿਆਲ ਸੁਧਾ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਹੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੇਉ ਰੇ ॥੩॥
ମୁଁ ନିଜ ଧ୍ୟାନକୁ ଅଭ୍ୟାସ ପିଆଲା ବନାଇ ନାମ ରୂପୀ ସୁଧା ରସ ପିଇଥାଏ, ଏହା ମହାରସ ଅଟେ||3||

ਨਿਝਰ ਧਾਰ ਚੁਐ ਅਤਿ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਰਸ ਮਨੂਆ ਰਾਤੋ ਰੇ ॥
ମୋର ଦଶମ ଦ୍ୱାରରୁ ଅମୃତ ରସର ଅତି ନିର୍ମଳ ଧାରା ମୋର ଜିହ୍ୱାରେ ବହିଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନ ସେହି ରସରେ ମତୁଆଲା ବନି ରହିଥାଏ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸਗਲੇ ਮਦ ਛੂਛੇ ਇਹੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਸਾਚੋ ਰੇ ॥੪॥੧॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆର ସବୁ ମଦ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, କେବଳ ଏହି ନାମ ରୂପୀ ମହାରସ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟେ||4||1||

ਗੁੜੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਰਿ ਮਹੂਆ ਭਉ ਭਾਠੀ ਮਨ ਧਾਰਾ ॥
ନାମ-ରୂପୀ ମଦିରା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଗୁଡ ବନାଇ ଆଉ ଧ୍ୟାନକୁ ମହୁଆ ଫୁଲ ବନାଇ ଏହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଭୟର ଭଟ୍ଟିରେ ଚଢାଇଛି ଏବଂ ମନର ଏକାଗ୍ରତା ଆସିବା ପରେ ନାମ-ମଦିରାର ଧାରା ବହି ଚାଲିଥାଏ।

ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ ਸਹਜ ਸਮਾਨੀ ਪੀਵੈ ਪੀਵਨਹਾਰਾ ॥੧॥
ମୋର ସୁରତି ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ଦ୍ୱାରା ସୁଷୁମ୍ନା ନାଡିରେ ପ୍ରବେଶ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପିଇବା ବାଲା ମୋର ମନ ଏହି ମଦିରା ପାନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਅਉਧੂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਤਵਾਰਾ ॥
ହେ ଅବଧୂତ! ମୋର ମନ ନାମ-ମଦିରା ପାନ କରି ମତୁଆଲା ହୋଇ ଯାଇଛି!

ਉਨਮਦ ਚਢਾ ਮਦਨ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਭਇਆ ਉਜਿਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ପ୍ରେମ ରସ ଚାଖି ନେଇଛି ଏବଂ ମନରେ ନାମ ରୂପୀ ନିଶା ଆସି ଯାଇଛି। ଏହି ନାମ ରସକୁ ପିଇବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ଶରୀରରେ ତିନି ଲୋକର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਇ ਪੁਰ ਜੋਰਿ ਰਸਾਈ ਭਾਠੀ ਪੀਉ ਮਹਾ ਰਸੁ ਭਾਰੀ ॥
ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଆକାଶ ଏହି ଦୁଇଟିକୁ ମିଶାଇ ଯେତେବେଳେ ଭଟ୍ଟି ଜଳାଇଛି, ଏହି ଭାରି ମହାରସର ପାନ କରିଛି।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਕੀਏ ਜਲੇਤਾ ਛੂਟ�ि ਗਈ ਸੰਸਾਰੀ ॥੨॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ଦୁଇଟି ବିକାରକୁ ଭଟ୍ଟିର ଇନ୍ଧନ ବନାଇ ଜଳାଇଛି, ମନର ସଂସାରି ପ୍ରବୃତ୍ତି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗਿਆਨ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੁਧਿ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ଜ୍ଞାନ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਤਾਸੁ ਮਦ ਮਾਤਾ ਉਚਕਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥੩॥੨॥
ଦାସ କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ନାମ-ମଦିରାର ନିଶାରେ ହିଁ ମସ୍ତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ନିଶା ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||3||2||

ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਮੇਰੁ ਪਰਬਤੁ ਸੁਆਮੀ ਓਟ ਗਹੀ ਮੈ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ମୋର ସୁମେର ପର୍ବତ ଅଟୁ, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଛି।

ਨਾ ਤੁਮ ਡੋਲਹੁ ਨਾ ਹਮ ਗਿਰਤੇ ਰਖਿ ਲੀਨੀ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ॥੧॥
ହେ ହରି! ତୁ ମୋର ସମ୍ମାନ ରଖିଛୁ, ନା କେବେ ଭୟ କରିଛୁ ଆଉ ନା ଆମେ ତଳେ ପଡିଥାଉ||1||

ਅਬ ਤਬ ਜਬ ਕਬ ਤੁਹੀ ਤੁਹੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ଅଛୁ,

ਹਮ ਤੁਅ ਪਰਸਾਦਿ ਸੁਖੀ ਸਦ ਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର କୃପାରୁ ଆମେ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଉ॥1॥ରୁହ॥

ਤੋਰੇ ਭਰੋਸੇ ਮਗਹਰ ਬਸਿਓ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੀ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ତୋର ଭରସାରେ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ମଗହର ଭୂମିକୁ ଆସିଥିଲି ଏବଂ ମୋର ତନର ବିକାରର ତାପ ତୁ ହିଁ ଲିଭାଇ ଥିଲୁ।

ਪਹਿਲੇ ਦਰਸਨੁ ਮਗਹਰ ਪਾਇਓ ਫੁਨਿ ਕਾਸੀ ਬਸੇ ਆਈ ॥੨॥
(କୁହାଯାଏ ଯେ ମଗହରରେ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥିବା ଜୀବ ନର୍କକୁ ଯାଇଥାଏ) ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲି ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି କାଶୀରେ ବାସ
କରୁଛି||2||

ਜੈਸਾ ਮਗਹਰੁ ਤੈਸੀ ਕਾਸੀ ਹਮ ਏਕੈ ਕਰ�ि ਜਾਨੀ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ମଗହର ଯେମିତି, କାଶୀ ମଧ୍ୟ ସେମିତି ଅଟେ ଏବଂ ମୁଁ ଦୁଇଟିକୁ ଏକା ଭଳି ଭାବିଥାଏ।

ਹਮ ਨਿਰਧਨ ਜਿਉ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਮਰਤੇ ਛੂਟਿ ਗੁਮਾਨੀ ॥੩॥
ଯେପରି ନିର୍ଧନକୁ ଧନ ମିଳିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋତେ ନାମ-ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ
ଯାଇଛି।||3||

ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ਚੁਭਹਿ ਤਿਸੁ ਸੂਲਾ ਕੋ ਕਾਢਨ ਕਉ ਨਾਹੀ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅହଂକାର କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଦୁଃଖ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ, ଶୂଳି ଚୁମ୍ବନ ଦେଇଥାଏ।

ਅਜੈ ਸੁ ਚੋਭ ਕਉ ਬਿਲਲ ਬਿਲਾਤੇ ਨਰਕੇ ਘੋਰ ਪਚਾਹੀ ॥੪॥
ସେ ସାରା ଜୀବନ ସେହି ଶୂଳିର ଚୁମ୍ବନ ଦ୍ୱାରା ବିଳାପ କରିଥାଏ ଆଉ ପରେ ନର୍କରେ ପଡି ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ||4||

ਕਵਨੁ ਨਰਕੁ ਕਿਆ ਸੁਰਗੁ ਬਿਚਾਰਾ ਸੰਤਨ ਦੋਊ ਰਾਦੇ ॥
ନର୍କ ଓ ସ୍ୱର୍ଗ ଉଭୟକୁ ସନ୍ଥ ଅଣଦେଖା କରିଥାନ୍ତି।

ਹਮ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕਾਨਿ ਨ ਕਢਤੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੇ ॥੫॥
ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆମେ କାହା ପାଖରେ କୃତଜ୍ଞ ନୁହଁ ||5||

ਅਬ ਤਉ ਜਾਇ ਚਢੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਮਿਲੇ ਹੈ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ଭଗବାନ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହୃଦୟ ରୂପୀ ସିହ୍ନାସନ ଉପରେ ଚଢି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ବସିଅଛି।

ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਏਕ ਭਏ ਹੈ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਪਛਾਨੀ ॥੬॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ କବୀର ଏବଂ ରାମ ଦୁଇଜଣ ଏକ ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ କିଏ କବୀର ଏବଂ କିଏ ରାମ ||6||3||

ਸੰਤਾ ਮਾਨਉ ਦੂਤਾ ਡਾਨਉ ਇਹ ਕੁਟਵਾਰੀ ਮੇਰੀ ॥
ମୋର ଏହା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯେ ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ମାନ କରିବି ଆଉ ବିକାରକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେବି।

ਦਿਵਸ ਰੈਨਿ ਤੇਰੇ ਪਾਉ ਪਲੋਸਉ ਕੇਸ ਚਵਰ ਕਰਿ ਫੇਰੀ ॥੧॥
ହେ ମାଲିକ! ମୁଁ ଦିନରାତି ତୋର ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିବି ଆଉ ନିଜ କେଶରେ ଚୁଟି ବାନ୍ଧିଥିବି||1||

ਹਮ ਕੁਕਰ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ମୁଁ ତୋର ଦରବରର କୁକୁର ଏବଂ

ਭਉਕਹਿ ਆਗੈ ਬਦਨੁ ਪਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ମୁଖ ଲମ୍ବା କରି ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ ଭୁକିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਹਮ ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਸੇਵਕ ਅਬ ਤਉ ਮਿਟਿਆ ਨ ਜਾਈ ॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ଆମେ ତୁମର ସେବକ ଅଟୁ, ଏଥିପାଇଁ ଏହି ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟ ତୋର ସେବା କରିବା ବିନା ରହି ନାହୁଁ।

ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੈ ਧੁਨਿ ਸਹਜ ਕੀ ਮਾਥੈ ਮੇਰੇ ਦਗਾਈ ॥੨॥
ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି ହୋଇ ଥାଏ ଆଉ ତୁ ମୋ' ଉପରେ ଏହି ଭକ୍ତିର ନିଶାନ ଲଗାଇଛୁ||2||

ਦਾਗੇ ਹੋਹਿ ਸੁ ਰਨ ਮਹਿ ਜੂਝਹਿ ਬਿਨੁ ਦਾਗੇ ਭਗਿ ਜਾਈ ॥
ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ରଣଭୂମିରେ ସେହି ସୁରବୀର ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ଲଢିଥାଏ, ଯିଏ ଚିହ୍ନିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଚିହ୍ନ ବିନା ଭୟ କରି ଚାଲିଯାଇ ଥାଏ।

ਸਾਧੂ ਹੋਇ ਸੁ ਭਗਤਿ ਪਛਾਨੈ ਹਰਿ ਲਏ ਖਜਾਨੈ ਪਾਈ ॥੩॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ସାଧୁ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଭକ୍ତିର ପରିଚୟ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଭଗବାନ ତାହାକୁ ନିଜ ଖଜଣାରେ ସାମିଲ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਕੋਠਰੇ ਮਹਿ ਕੋਠਰੀ ਪਰਮ ਕੋਠੀ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ମାନବ-ଶରୀର ରୂପୀ କୋଠାରେ ହିଁ ସତ୍ୟର କୋଠରି ଅଛି, ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਬਸਤੁ ਕਬੀਰ ਕਉ ਲੇਵਹੁ ਬਸਤੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰਿ ॥੪॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ମୋତେ ସତ୍ୟନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ବସ୍ତୁକୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖ||4||

ਕਬੀਰਿ ਦੀਈ ਸੰਸਾਰ ਕਉ ਲੀਨੀ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ॥
କବୀର ଏହି ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ସଂସାରର ଲୋକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିତରଣ କରିଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହାକୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ହାସଲ କରିଛନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਥਿਰੁ ਤਾ ਕਾ ਸੋਹਾਗੁ ॥੫॥੪॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ସୁହାଗ ଅଟଳ ଅଟେ||5||4||

ਜਿਹ ਮੁਖ ਬੇਦੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਨਿਕਸੈ ਸੋ ਕਿਉ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਬਿਸਰੁ ਕਰੈ ॥
ଯେଉଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମୁଖରୁ ବେଦ ଏବଂ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ବାହାରିଛି, ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ! ତହଙ୍କୁ କାହିଁକି ବିସ୍ମୃତ କରୁ ଅଛୁ?

ਜਾ ਕੈ ਪਾਇ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਲਾਗੈ ਸੋ ਕਿਉ ਪੰਡਿਤੁ ਹਰਿ ਨ ਕਹੈ ॥੧॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ଜହଙ୍କ ଚରଣରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଲାଗିଅଛି, ତୁ ସେହି ହରିଙ୍କୁ କାହିଁକି ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ||1||

ਕਾਹੇ ਮੇਰੇ ਬਾਮ੍ਹਨ ਹਰਿ ਨ ਕਹਹਿ ॥
ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ! କାହିଁକି ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପି ନାହୁଁ?

ਰਾਮੁ ਨ ਬੋਲਹਿ ਪਾਡੇ ਦੋਜਕੁ ਭਰਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ତୁ ରାମନାମ ବୋଲୁ ନାହୁଁ, ତୁ ନର୍କକୁ ଯିବା ସମ୍ଭାବନା ଅଛି॥1 ॥ରୁହ॥

ਆਪਨ ਊਚ ਨੀਚ ਘਰਿ ਭੋਜਨੁ ਹਠੇ ਕਰਮ ਕਰਿ ਉਦਰੁ ਭਰਹਿ ॥
ତୁ ନିଜକୁ ଉଚ୍ଚ ଜାତିର ଭାବୁ, କିନ୍ତୁ ନୀଚର ଘରେ ଭୋଜନ କରୁ, ତୁ ହଠ କର୍ମ କରି ନିଜ ପେଟ ଭରିଅଛୁ।

ਚਉਦਸ ਅਮਾਵਸ ਰਚਿ ਰਚਿ ਮਾਂਗਹਿ ਕਰ ਦੀਪਕੁ ਲੈ ਕੂਪਿ ਪਰਹਿ ॥੨॥
ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଏବଂ ଅମାବାସ୍ୟାରେ ନିଜ ଯଜମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦାନ ମାଗୁ ଏବଂ ହାତରେ ଦୀପକ ନେଇ ଲୋଭକୂପରେ ପଡି ଥାଉ||2||

ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਮੈ ਕਾਸੀਕ ਜੁਲਹਾ ਮੁਹਿ ਤੋਹਿ ਬਰਾਬਰੀ ਕੈਸੇ ਕੈ ਬਨਹਿ ॥
ତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ ଆଉ ମୁଁ କାଶୀର ବୁଣାଳି ଅଟେ, ପୁଣି ତୋର ଆଉ ମୋର ସମକକ୍ଷ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?

ਹਮਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿ ਉਬਰੇ ਬੇਦ ਭਰੋਸੇ ਪਾਂਡੇ ਡੂਬਿ ਮਰਹਿ ॥੩॥੫॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ଆମର ରାମନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ତୁ ବେଦର ଭରସାରେ ବୁଡି ମରିବୁ||3||5||

ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ ਅਨੰਤ ਡਾਰ ਸਾਖਾ ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਰਸ ਭਰੀਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ବୃକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ, ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ, କୀଟ-ପତଙ୍ଗ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜୀବ ଏହି ବୃକ୍ଷର ଡାଳ, ଶାଖା, ପୁଷ୍ପ, ପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଅଟନ୍ତି।

ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਬਾੜੀ ਹੈ ਰੇ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਪੂਰੈ ਕਰੀਆ ॥੧॥
ଏହି ସୃଷ୍ଟି (ନାମ ରୂପୀ) ଅମୃତର ବାଟିକା ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି||1||

ਜਾਨੀ ਜਾਨੀ ਰੇ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ॥
ମୁଁ ରାଜା ରାମଙ୍କ ରଚନାର କାହାଣୀ ଜାଣିଛି।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਰਾਮ ਪਰਗਾਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਰਲੈ ਜਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ରାମଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର ହିଁ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝିଥାଏ॥1 ॥ରୁହ॥

ਭਵਰੁ ਏਕੁ ਪੁਹਪ ਰਸ ਬੀਧਾ ਬਾਰਹ ਲੇ ਉਰ ਧਰਿਆ ॥
ଏକ ଜୀବ ରୂପୀ ଭଅଁର ଏହି ବୃକ୍ଷର ପୁଷ୍ପର ରସରେ ଲାଗି ଯାଇଛି, ପ୍ରାଣବାୟୁ ପ୍ରାଣାୟାମ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭଅଁରକୁ ବାର ପାଖୁଡା ବାଲା ଅନାହତ କମଳରେ ଧାରଣ କରିଛି ଏବଂ

ਸੋਰਹ ਮਧੇ ਪਵਨੁ ਝਕੋਰਿਆ ਆਕਾਸੇ ਫਰੁ ਫਰਿਆ ॥੨॥
ପୁଣି ସେହି ଭଅଁର ଷୋହଳ ପାଖୁଡା ବାଲା ବିଶୁଦ୍ଧ କମଳ ଉପରେ ଚଢି ପରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଚଢିଥାଏ||2||

ਸਹਜ ਸੁੰਨਿ ਇਕੁ ਬਿਰਵਾ ਉਪਜਿਆ ਧਰਤੀ ਜਲਹਰੁ ਸੋਖਿਆ ॥
ସେଠାରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଆନନ୍ଦମୟ ଧ୍ୱନିରେ ସତ୍ୟନାମ ରୂପୀ ଗଛ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯିଏ ତାହାର ଶରୀର ରୂପୀ ଧରିତ୍ରିରେ ତୃଷ୍ଣାର ବାଦଲକୁ ଶୁଖାଇ ଦେଇଛି,

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਬਿਰਵਾ ਦੇਖਿਆ ॥੩॥੬॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ସେହି ଭକ୍ତର ସେବକ ଅଟେ, ଯିଏ ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଦେଖାଇଛନ୍ତି||3||6||

ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੋਨਿ ਦਇਆ ਕਰਿ ਝੋਲੀ ਪਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਰੇ ॥
ମୌନ ଧାରଣକୁ କାନର ମୁଦ୍ରା କର, ଦୟାକୁ ନିଜର କମଣ୍ଡଳୁ କର ଆଉ ବିଚାର ଅର୍ଥାତ ନାମ-ସ୍ମରଣକୁ ନିଜ ଭିକ୍ଷା-ଥାଳି ବନାଇ ଦିଅ।

ਖਿੰਥਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸੀਅਉ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਕਰਉ ਆਧਾਰੁ ਰੇ ॥੧॥
ନିଜରଏହିଶରୀରକୁପବିତ୍ରରଖିଏହାକୁଜୀବନାଧାରବନାଅ||1||

ਐਸਾ ਜੋਗੁ ਕਮਾਵਹੁ ਜੋਗੀ ॥
ହେ ଯୋଗୀ! ଏପରି ଯୋଗ ଅର୍ଜନ କର।

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੋਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୃହସ୍ଥ ରହି ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁସାରେ ନାମ-ସ୍ମରଣ କର, ଏହା ଜପ-ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਬੁਧਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚਢਾਵਉ ਅਪੁਨੀ ਸਿੰਗੀ ਸੁਰਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିର୍ମଳ ରଖିବାର ବିଭୁତି ନିଜ ଶରୀର ଉପରେ ଲଗାଇ ଦିଅ ଏବଂ ନିଜ ସୁରତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର।

ਕਰਿ ਬੈਰਾਗੁ ਫਿਰਉ ਤਨਿ ਨਗਰੀ ਮਨ ਕੀ ਕਿੰਗੁਰੀ ਬਜਾਈ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ବୈରାଗ୍ୟ ଜାତ କରି ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ମନରେ ଏହା ବଜାଇ ଚାଲ||2||

ਪੰਚ ਤਤੁ ਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਾਖਹੁ ਰਹੈ ਨਿਰਾਲਮ ਤਾੜੀ ॥
ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସମାଧି ଏପରି ଲାଗି ରହିଥାଏ ଯେ ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱର ଶୁଭ ଗୁଣକୁ ନେଇ ନିଜ ହୃଦୟରେ ବସାଇ ଦିଅ।

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਬਾੜੀ ॥੩॥੭॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସନ୍ଥଜନ! ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ, ଧର୍ମ ଦୟାକୁ ନିଜର ବାଟିକା
ବନାଅ||3||7||

ਕਵਨ ਕਾਜ ਸਿਰਜੇ ਜਗ ਭੀਤਰਿ ਜਨਮਿ ਕਵਨ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥
କେଉଁ କାମ ପାଇଁ ଜଗତରେ ଆମକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରାଯାଇଛି ଆଉ ଜନ୍ମ ନେଇ ଆମେ କେଉଁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ
କରିଛୁ?

ਭਵ ਨਿਧਿ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇਆ ॥੧॥
ସେହି ମୋକ୍ଷଦାତା, ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା, ଚିନ୍ତାମଣି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଏକ
କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମନ ଲଗାଇ ନାହିଁ||1||

ਗੋਬਿੰਦ ਹਮ ਐਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ଆମେ ଜୀବ ଏପରି ଅପରାଧୀ ଅଟୁ,

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਥਾ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕੀ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਸਾਧੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାଣ, ଶରୀର ଦେଇଥିଲେ, କେବେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି କରି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਤਨ ਪਰ ਤੀ ਨਿੰਦਾ ਪਰ ਅਪਬਾਦੁ ਨ ਛੂਟੈ ॥
ପର ଧନର ଲାଳସା, ପର ନାରୀର କାମନା, ପର ନିନ୍ଦା ଏବଂ ପର ଝାମେଲାରୁ ଆମେ ମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରି ନାହୁଁ,

ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਫੁਨਿ ਫੁਨਿ ਇਹੁ ਪਰਸੰਗੁ ਨ ਤ੍ਰੂਟੈ ॥੨॥
ଏଥିପାଇଁ ପୁନଃ ପୁନଃ ଆମର ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏହା କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਜਿਹ ਘਰਿ ਕਥਾ ਹੋਤ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਨ੍ੋ ਮੈ ਫੇਰਾ ॥
ଯେଉଁ ଘରେ ହରିକଥା ହୋଇଥାଏ, ସେଠାକୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ନାହିଁ।

ਲੰਪਟ ਚੋਰ ਦ੍ਰੁਤ ਮਤਵਾਰੇ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਬਸੇਰਾ ॥੩॥
ଆମର ଲମ୍ପଟ, ଚୋର, ଦୁଷ୍ଟ ଓ ମଦୁଆ ସହିତ ସଙ୍ଗତ ରହିଥାଏ||3||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ ਏ ਸੰਪੈ ਮੋ ਮਾਹੀ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ମାୟା, ଅଭିମାନ ଏବଂ ଈର୍ଷା ଇତ୍ୟାଦି ସମ୍ପତ୍ତି ହିଁ ଆମ ପାଖରେ ଅଛି।

ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਅਰੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਏ ਸੁਪਨੰਤਰਿ ਨਾਹੀ ॥੪॥
ଦୟା, ଧର୍ମ ଓ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଭ କର୍ମର ଖିଆଲ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା କେବେ ଆସି ନାହିଁ||4||

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਮੋਦਰ ਭਗਤਿ ਬਛਲ ਭੈ ਹਾਰੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଦୀନଦୟାଳୁ, କୃପାର ଭଣ୍ଡାର, ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଏବଂ ଭୟନାଶକ ଅଟୁ।

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਭੀਰ ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਕਰਉ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੫॥੮॥
କବୀର ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ନିଜ ସେବକକୁ ବିପତ୍ତିରୁ ରକ୍ଷା କର, ମୁଁ ସର୍ବଦା ସେବା କରିବି||5||8||

ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥
ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ମିଳିଯାଏ,

ਜਾਹਿ ਬੈਕੁੰਠਿ ਨਹੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ବୈକୁଣ୍ଠରେ ବାସ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ ਬਜਾਵਹਿ ਤੂਰ ॥
ସଂସାରରେ ନିର୍ଭୀକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଘରେ ମଙ୍ଗଳ-ବାଜା ବଜା ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਅਨਹਦ ਬਜਹਿ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ॥੧॥
ସଦା ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଭରପୁର
ହୋଇଯାଏ||1||

ਐਸਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଏପରି ସ୍ମରଣ ମନରେ କର

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਮੁਕਤਿ ਕਤ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସ୍ମରଣ ବିନା ଜୀବର କେବେ ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਨਨਕਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ,

ਮੁਕਤਿ ਕਰੈ ਉਤਰੈ ਬਹੁ ਭਾਰੁ ॥
ସେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ କରିଥିବା ପାପର ଭାର ବାହାରି ଯାଏ

ਨਮਸਕਾਰੁ ਕਰਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ ॥
ନିଜ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ନମନ କର,

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਤੇਰਾ ਆਵਨੁ ਨਾਹਿ ॥੨॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯିବ||2||

ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਕੇਲ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତୁ ମନୋବିନୋଦ କରୁ,

ਦੀਪਕੁ ਬਾਂਧਿ ਧਰਿਓ ਬਿਨੁ ਤੇਲ ॥
ଯିଏ ବିନା ତେଲରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ନିଜ ଜ୍ୟୋତିକୁ ତୋ' ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛି,

ਸੋ ਦੀਪਕੁ ਅਮਰਕੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ସେହି ଦୀପକ ତୋତେ ଦୁନିଆରେ ଅମର କରିଦେବ ଏବଂ

କାମ କ୍ରୋଧ ବିଖୁ କାଢ଼ିଲେ ମାରି ॥୩॥
ଏହି କାମ, କ୍ରୋଧ, ଅହଂ ରୂପୀ ବିଷକୁ ମାରି ବାହାର
କରିଦେବ||3||

ଜିହ ସିମରନି ତେରୀ ଗତି ହୋଇ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତୋର ଗତି ହେବାର ଅଛି,

ସୋ ସିମରନୁ ରଖୁ କੰଠି ପରୋଇ ॥
ସେହି ସ୍ମରଣକୁ ନିଜ କଣ୍ଠରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ସୋ ସିମରନୁ କରି ନହୀ ରାଖୁ ଉତାରି ॥
ସର୍ବଦା ସେହି ସ୍ମରଣ କର, ଏହା କେବେ ତ୍ୟାଗ କର ନାହିଁ।

ଗୁର ପରସାଦୀ ଉତରହି ପାରି ॥୪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ||4||

ଜିହ ସିମରନି ନାହୀ ତୁହି କାନି ॥
ଯେଉଁ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତୁ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ନାହୁଁ,

ମੰଦରି ସୋਵହି ପଟੰବର ତାନି ॥
ନିଜର ସୁନ୍ଦର ଘରେ ରେଶମୀ ଚାଦର ବିଛାଇ ବିଶ୍ରାମ କରିଛୁ,

ସେଜ ସୁଖାଲୀ ବିଗସୈ ଜୀଉ ॥
ତୋର ନିଦ୍ରା ପାଇଁ ସୁଖଦ ଶେଜ ତୋର ହୃଦୟକୁ ଆନନ୍ଦିତ କରିଥାଏ,

ସୋ ସିମରନୁ ତୂ ଅନଦିନୁ ପୀଉ ॥୫॥
ରାତିଦିନ ସେହି ସ୍ମରଣ କର||5||

ଜିହ ସିମରନି ତେରୀ ଜਾਇ ବଲାਇ ॥
ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ଥିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ସବୁ ବିପଦ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ଜିହ ସିମରନି ତୁਝୁ ପୋହୈ ନ ମାਇ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ,

ସିମରି ସିମରି ହରି ହରି ମନି ଗାਈଐ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ,

ਇਹੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥੬॥
ପରନ୍ତୁ ଏହି ସ୍ମରଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଥାଏ||6||

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਿਮਰਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ଦିନରାତି ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥
ଉଠିବା-ବସିବା, ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ, ଭୋଜନ କରିବା ସମୟରେ,

ਜਾਗੁ ਸੋਇ ਸਿਮਰਨ ਰਸ ਭੋਗ ॥
ଜାଗିବା, ଶୟନ କରିବା ସମୟରେ ନାମ ସ୍ମରଣର ଆନନ୍ଦ ଭୋଗ କର।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਪਾਈਐ ਸੰਜੋਗ ॥੭॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ
ମିଳିଥାଏ||7||

ਜਿਹ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਤੁਝੁ ਭਾਰ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ପାପର ଭାର ଉଠାଇବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ,

ਸੋ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥
ସେହି ରାମ-ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ତୋର ଜୀବନାଧାର ଅଟେ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਾ ਕਾ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ,

ਤਿਸ ਕੇ ਆਗੇ ਤੰਤੁ ਨ ਮੰਤੁ ॥੮॥੯॥
ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନାମ ବିନା କୌଣସି ତନ୍ତ୍ର-ମନ୍ତ୍ର ଚଳେ ନାହିଁ||8||9||

ਰਾਮਕਲੀ ਘਰੁ ੨ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ
ରାମକଲୀ ଘର 2 ବାଣୀ କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬੰਧਚਿ ਬੰਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ବନ୍ଧନରେ ଫସାଇବା ବାଲା ମାୟା ବନ୍ଧନ ଦେଇଛି, ପରନ୍ତୁ

ਮੁਕਤੈ ਗੁਰਿ ਅਨਲੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥
ମୁକ୍ତିଦାତା ଗୁରୁ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ଲିଭାଇଛନ୍ତି।

ਜਬ ਨਖ ਸਿਖ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੀਨ੍ਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶିଖ ମନକୁ ଜାଣି ଦେଇଛି,

ਤਬ ਅੰਤਰਿ ਮਜਨੁ ਕੀਨ੍ਾ ॥੧॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ କରି ନେଇଛି||1||

ਪਵਨਪਤਿ ਉਨਮਨਿ ਰਹਨੁ ਖਰਾ ॥
ପ୍ରାଣର ପତି ମନର ପରମାନନ୍ଦରେ ରହିଥାଏ,

ਨਹੀ ਮਿਰਤੁ ਨ ਜਨਮੁ ਜਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ, ନା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନା ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਉਲਟੀ ਲੇ ਸਕਤਿ ਸਹਾਰੰ ॥
ମୁଁ ପ୍ରାଣାୟମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣ-ବାୟୁର ବଳ ଦ୍ୱାରା କୁଣ୍ଡାଳିନୀ ଶକ୍ତିକୁ ସୁଷମ୍ନା ନାଡିରେ ଉପର ଆଡକୁ ଚଲାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਪੈਸੀਲੇ ਗਗਨ ਮਝਾਰੰ ॥
ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਬੇਧੀਅਲੇ ਚਕ੍ਰ ਭੁਅੰਗਾ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଆଖିରେ ନିଜ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆଜ୍ଞା ଚକ୍ରକୁ ଭେଦ କରିଛି ଏବଂ

ਭੇਟੀਅਲੇ ਰਾਇ ਨਿਸੰਗਾ ॥੨॥
ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ପହଞ୍ଚି ନିର୍ଭୀକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਚੁਕੀਅਲੇ ਮੋਹ ਮਇਆਸਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମାୟାର ମୋହ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਸਿ ਕੀਨੋ ਸੂਰ ਗਿਰਾਸਾ ॥
ଶଶି ରୂପୀ ଶୀତଳ ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ପରିତାପକୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

ਜਬ ਕੁੰਭਕੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ॥
ଯେତେବେଳେ କୁମ୍ଭକ କ୍ରିୟା ଦ୍ୱାର ପ୍ରାଣ-ବାୟୁ କୁ ସୁଷୁମ୍ନା ନାଡିରେ ଭରି ନେଇଛି,

ତହ ବାଜੇ ਅਨਹਦ ਬੀਣਾ ॥੩॥
ମନରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନିର ବୀଣା ବାଜିବାକୁ
ଲାଗିଛି||3||

ਬਕਤੈ ਬਕਿ ਸਬਦੁ ਸੁਨਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ବକ୍ତା ଗୁରୁ ମୁଖାରବିନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି,

ਸੁਨਤੈ ਸੁਨਿ ਮੰਨਿ ਬਸਾਇਆ ॥
ସ୍ରୋତା ଶିଷ୍ୟ ଶୁଣି ତାହାକୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰੰ ॥
ସେହି ସ୍ରୋତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੈ ਕਬੀਰਾ ਸਾਰੰ ॥੪॥੧॥੧੦॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ନାମ ସ୍ମରଣର ଅଭ୍ୟାସର ଏହା ସାର
ଅଟେ||4||1||10||

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੁ ॥
ଚାନ୍ଦ ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୁଇଟି ହିଁ ଜ୍ୟୋତି-ରୂପ ଅଟେ,

ਜੋਤੀ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਅਨੂਪੁ ॥੧॥
ଏଥିରେ ଅନୁପମ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ||1||

ਕਰੁ ਰੇ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ହେ ଜ୍ଞାନୀ! ବ୍ରହ୍ମର ଚିନ୍ତନ କର,

ਜੋਤੀ ਅੰਤਰਿ ਧਰਿਆ ਪਸਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏହି ଜଗତ-ପ୍ରସାର ନିଜ ଜ୍ୟୋତିରେ ହିଁ ସ୍ଥିତ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹੀਰਾ ਦੇਖਿ ਹੀਰੇ ਕਰਉ ਆਦੇਸੁ ॥
ହୀରା ଦର୍ଶନ କରି ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ହୀରାକୁ ନମନ କରିଥାଏ।

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲੇਖੁ ॥੨॥੨॥੧੧॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମାୟାତୀତ ପରମେଶ୍ୱର ଅଲେଖ
ଅଟନ୍ତି||2||2||11||

ਦੁਨੀਆ ਹੁਸੀਆਰ ਬੇਦਾਰ ਜਾਗਤ ਮੁਸੀਅਤ ਹਉ ਰੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଦୁନିଆ ଯେତେ ସାବଧାନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ, ଠକ ଲୁଟି ଚାଲିଛନ୍ତି।

ନିଗମ ହୁସୀଆର ପହରୂଆ ଦେଖତ ଜମୁ ଲେ ଜାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଭଳି ହୁସିଆର ପହରାଦାର ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଯମ ଧରି ନେଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ନୀਂବୁ ଭଇଓ ଆਂବୁ ଆਂବୁ ଭଇଓ ନੀਂବਾ କେଲਾ ପାକਾ ଝାରି ॥
ମୂର୍ଖ, ବୋକା ଏବଂ ବିମୁଢ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପିତା ଫଳକୁ ମିଠା ଫଳ ଭଳି ଲାଗିଥାଏ।

ନାଲୀଏର ଫଲୁ ସେବରି ପାକਾ ମୂରଖ ମୁଗଧ ଗଵାର ॥୧॥
ସେ ଲେମ୍ବୁକୁ ଆମ୍ବ ବୋଲି ଭାବିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ମୂର୍ଖର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ
ହୁଏନାହିଁ||1||

ହରି ଭଇଓ ਖਾਂਡੁ ରେତୁ ମହି ବିਖରିଓ ହସତੀਂ ଚୁନିଓ ନ ଜାଈ ॥
ଈଶ୍ୱର ବାଲିରେ ମିଶିଥିବା ଚିନି ଭଳି ଅଟେ, ଯାହା ଅହଂକାର ରୂପୀ ହାତୀ ବନି ଖିଆ ଯାଇ ନପାରେ।

କହି କਮੀର କୁଲ ଜାତି ପਾਂତି ତଜି ଚੀଟी ହୋଇ ଚୁନି ਖାଈ ॥୨॥୩॥୧୨॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଚିନି କୁଳ, ଜାତି ତ୍ୟାଗ କରି ନମ୍ରତା ରୂପୀ ପିମ୍ପୁଡି ବନି ହିଁ ଖିଆ
ଯାଇପାରେ||2||3||12||

ବାଣୀ ନାମଦେଉ ଜୀଉ କੀ ରାମକଲੀ ଘରୁ ୧
ବାଣୀ ନାମଦେବ ଜୀ ରାମକଲୀ ଘର 1

୧ଓ ਸତਿଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଆନੀଲେ କାଗଦୁ କਾଟੀଲେ ଗୂਡੀ ଆକାସ ମଧେ ଭରମੀଅଲେ ॥
କାଗଜ ଆଣି ପିଲା ସେଥିରେ ଗୁଡି ବନାଇ ଥାଏ, ପୁଣି ସେ ଆକାଶରେ ଉଡିଥାଏ।

ପଂଚ ଜନା ସିଉ ବାତ ବତଊଆ ଚੀତୁ ସୁ ଡୋରੀ ରାଖੀଅଲେ ॥୧॥
ସେ ନିଜ ସଜ୍ଜନ ମିତ୍ରଙ୍କ ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଗୁଡିର ସୂତାରେଲଗାଇ
ରଖିଥାଏ||1||

ମନୁ ରାମ ନାମା ବେଧੀଅଲେ ॥
ମୋର ମନ ରାମନାମରେ ଏପରି ଲାଗି ଯାଇଛି,

ଜୈସେ କନିକ କଲਾ ଚିତୁ ମਾਂଡੀଅଲେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯେପରି ସୁନାରି ମନ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ-କଳାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଆନੀଲେ କୁਂଭୁ ଭରାଈଲେ ଊଦକ ରାଜ କୁଆରି ପୁରਂଦରੀଏ ॥
ଏକ ନବ ଯୁବତୀ ସହରରୁ ମାଠିଆ ଆଣି ସେଥିରେ ପାଣି ଭରି ନେଇଛି।

ਹਸਤ ਬਿਨੋਦ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਚੀਤੁ ਸੁ ਗਾਗਰਿ ਰਾਖੀਅਲੇ ॥੨॥
ସେ ନିଜ ସଖୀ ସାଙ୍ଗରେ ହସିଥାଏ, ବିନୋଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ବିଚାର-ବିମର୍ଶ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ଚିତ୍ତ ସେହି ସାଗରରେ ହିଁ
ରଖିଥାଏ||2||

ਮੰਦਰੁ ਏਕੁ ਦੁਆਰ ਦਸ ਜਾ ਕੇ ਗਊ ਚਰਾਵਨ ਛਾਡੀਅਲੇ ॥
ଯଦି ଦଶ ଦ୍ୱାର ବାଲା ଘରୁ ଗାଈକୁ ଘାସ ଚରିବା ପାଇଁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଏ,

ਪਾਂਚ ਕੋਸ ਪਰ ਗਊ ਚਰਾਵਤ ਚੀਤੁ ਸੁ ਬਛਰਾ ਰਾਖੀਅਲੇ ॥੩॥
ପାଞ୍ଚ କୋଶ ଯାଇ ଚରିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଚିତ୍ତ ନିଜ ବାଛୁରୀରେ ଲାଗି
ରହିଥାଏ||3||

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਸੁਨਹੁ ਤਿਲੋਚਨ ਬਾਲਕੁ ਪਾਲਨ ਪਉਢੀਅਲੇ ॥
ନାମଦେବ ଜୀ କହନ୍ତି ହେ ତ୍ରିଲୋଚନ! ଶୁଣ: ମା' ନିଜ ଶିଶୁକୁ ଝୁଲାରେ ଶୁଆଇ ଦିଏ, କିନ୍ତୁ

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਕਾਜ ਬਿਰੂਧੀ ਚੀਤੁ ਸੁ ਬਾਰਿਕ ਰਾਖੀਅਲੇ ॥੪॥੧॥
କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ମଧ୍ୟ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଶିଶୁ ଠାରେ ଲଗାଇ
ରହିଥାଏ||4||1||

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਨੰਤਾ ਗੀਤ ਕਬਿਤ ਨ ਗਾਵਉਗੋ ॥
ମୁଁ ବେଦ, ପୁରାଣ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଅନନ୍ତ ଗୀତ କାବ୍ୟର ଗୁଣଗାନ କରିବି ନାହିଁ,

ਅਖੰਡ ਮੰਡਲ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਿ ਅਨਹਦ ਬੇਨੁ ਬਜਾਵਉਗੋ ॥੧॥
ଏଣୁ ଅଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳ ନିରାକାରଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ଅନାହତ ବୀଣା
ବାଜିଥାଏ||1||

ਬੈਰਾਗੀ ਰਾਮਹਿ ਗਾਵਉਗੋ ॥
ମୁଁ ବୈରାଗୀ ବନି ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବି ଏବଂ

ਸਬਦਿ ਅਤੀਤ ਅਨਾਹਦਿ ਰਾਤਾ ਆਕੁਲ ਕੈ ਘਰਿ ਜਾਉਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଶବ୍ଦର ଅତୀତ ଅନାହତ ଧ୍ୱନିରେ ରତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଘର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି॥1॥ରୁହ॥

ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅਉਰੁ ਸੁਖਮਨਾ ਪਉਨੈ ਬੰਧਿ ਰਹਾਉਗੋ ॥
ମୁଁ ଇଡା, ପିଙ୍ଗଳ ଏବଂ ସୁଷୁମ୍ନାରେ ପ୍ରାଣ ବାୟୁକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବି ଏବଂ

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਸਮ ਕਰਿ ਰਾਖਉ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜਾਉਗੋ ॥੨॥
ଚାନ୍ଦ-ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୁଇଟିକୁ ଏକ ସମାନ ଭାବି ବ୍ରହ୍ମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ
ହୋଇଯିବି||2||

ਤੀਰਥ ਦੇਖਿ ਨ ਜਲ ਮਹਿ ਪੈਸਉ ਜੀਅ ਜੰਤ ਨ ਸਤਾਵਉਗੋ ॥
ତୀର୍ଥର ଦର୍ଶନ କରି ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ଜଳରେ ପ୍ରବେଶ କରିବି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାର ଜଳଚରକୁ ଭୟ ଦେଖାଇବି ନାହିଁ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਏ ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਨ੍ਹਾਉਗੋ ॥੩॥
ଗୁରୁ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥ ମୋତେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ହୃଦୟରେ ହିଁ ସ୍ନାନ କରିବି||3||

ਪੰਚ ਸਹਾਈ ਜਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਭਲੋ ਭਲੋ ਨ ਕਹਾਵਉਗੋ ॥
ମୁଁ ଦୁନିଆରେ ଶୋଭା ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହେବି ନାହିଁ।

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਾਤਾ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਉਗੋ ॥੪॥੨॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହି ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ
ରହିଯାଏ||4||2||

ਮਾਇ ਨ ਹੋਤੀ ਬਾਪੁ ਨ ਹੋਤਾ ਕਰਮੁ ਨ ਹੋਤੀ ਕਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ନା କେହି ମାତା ଥିଲେ, ନା ପିତା ଥିଲେ, ନା କୌଣସି କର୍ମ ଏବଂ ଶରୀର ଥିଲା,

ਹਮ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਤੁਮ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਕਵਨੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ॥੧॥
ଆମେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲୁ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲ, ସେତେବେଳେ କିଏ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲେ?||1||

ਰਾਮ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇਰਾ ॥
ହେ ରାମ! କେହି କାହା ସାଥିରେ ନାହାନ୍ତି,

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰਿ ਪੰਖਿ ਬਸੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ବୃକ୍ଷରେ ପକ୍ଷୀର ବାସ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ଜଗତ-ପ୍ରସାର ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਚੰਦੁ ਨ ਹੋਤਾ ਸੂਰੁ ਨ ਹੋਤਾ ਪਾਨੀ ਪਵਨੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଚାନ୍ଦ ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟ ନଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ପବନ ପାଣିକୁ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଠାରେ ମିଳାଇଛନ୍ତି।

ਸਾਸਤੁ ਨ ਹੋਤਾ ਬੇਦੁ ਨ ਹੋਤਾ ਕਰਮੁ ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବେଦର ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୋଇ ନଥିଲା, କର୍ମ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛି||2||

ਖੇਚਰ ਭੂਚਰ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁଦ୍ରା ଏବଂ ତୁଳସୀ ମାଳା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਪਰਮ ਤਤੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਲਖਾਇਆ ॥੩॥੩॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ପରମତତ୍ତ୍ୱ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଜଗତର ଉତ୍ପତ୍ତିର କାରଣ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ରୂପରେ ଭେଦ
ବୁଝାଇଛନ୍ତି||3||3||

ਰਾਮਕਲੀ ਘਰੁ ੨ ॥
ରାମକଲୀ ଘର 2॥

ਬਾਨਾਰਸੀ ਤਪੁ ਕਰੈ ਉਲਟਿ ਤੀਰਥ ਮਰੈ ਅਗਨਿ ਦਹੈ ਕਾਇਆ ਕਲਪੁ ਕੀਜੈ ॥
ଯଦି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବନାରସରେ ଓଲଟି ତପସ୍ୟା କରିଥାଏ, କୌଣସି ତୀର୍ଥରେ ମୃତ୍ୟୁର ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ, ନିଜ ଶରୀରକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଦହନ କରିଥାଏ, କାୟା-କଳ୍ପ କରିଥାଏ,

ਅਸੁਮੇਧ ਜਗੁ ਕੀਜੈ ਸੋਨਾ ਗਰਭ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਤਊ ਨ ਪੂਜੈ ॥੧॥
ଅଶ୍ୱମେଧ ଯଜ୍ଞ କରିଥାଏ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣର ଗୁପ୍ତ ଦାନ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସବୁ କର୍ମ ରାମ-ନାମ ସମକକ୍ଷ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ||1||

ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਰੇ ਪਾਖੰਡੀ ਮਨ ਕਪਟੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥
ହେ ପ୍ରବଞ୍ଚକ! ଏହି ସବୁ ପ୍ରବଞ୍ଚନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି କପଟ କର ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਨਿਤਹਿ ਲੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିତ୍ୟ ତୋତେ ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਗੰਗਾ ਜਉ ਗੋਦਾਵਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁੰਭਿ ਜਉ ਕੇਦਾਰ ਨ੍ਾਈਐ ਗੋਮਤੀ ਸਹਸ ਗਊ ਦਾਨੁ ਕੀਜੈ ॥
ଯଦି କେହି ଗଙ୍ଗା ଏବଂ ଗୋଦାବରୀରେ ଯାଇ କୁମ୍ଭ ମେଳାରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, କେଦାରନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ଯଦି ସେ ଗୋମତୀରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ହଜାରେ ଗାଈ ଦାନ କରିଥାଏ,

କୋਟਿ ਜਉ ਤੀਰਥ ਕਰੈ ਤਨੁ ਜਉ ਹਿਵਾਲੇ ਗਾਰੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਤਊ ਨ ਪੁਜੈ ॥੨॥
ଯଦି କେହ କୋଟି କୋଟି ଥର ସ୍ନାନ କରିନିଏ, ନିଜ ଶରୀର ହିମାଳୟ ପର୍ବତର ବରଫରେ ଗୋଳାଇ ହୁଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସବୁ କର୍ମ ରାମ-ନାମର ଉପମା ସମକକ୍ଷ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਅਸੁ ਦਾਨ ਗਜ ਦਾਨ ਸਿਹਜਾ ਨਾਰੀ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ਐਸੋ ਦਾਨੁ ਨਿਤ ਨਿਤਹਿ ਕੀਜੈ ॥
କେହି ଅଶ୍ୱ ଦାନ, ଗଜ ଦାନ, ଶୃଙ୍ଗାରଯୁକ୍ତ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ଦାନ, ଭୂମି ଦାନ ମଧ୍ୟ କରିନେଉ, ଏପରି ଦାନ ନିତ୍ୟ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਆਤਮ ਜਉ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਕੀਜੈ ਆਪ ਬਰਾਬਰਿ ਕੰਚਨੁ ਦੀਜੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਤਊ ਨ ਪੁਜੈ ॥੩॥
ସେ ନିଜ ମନକୁ ନିର୍ମଳ କରିନିଏ ଏବଂ ନିଜ ବରାବର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦାନ କରୁ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ କର୍ମ ରାମନାମ ସମାନ ହୁଏନାହିଁ||3||

ਮਨਹਿ ਨ ਕੀਜੈ ਰੋਸੁ ਜਮਹਿ ਨ ਦੀਜੈ ਦੋਸੁ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਚੀਨ੍ਿ ਲੀਜੈ ॥
ମନରେ ରୋଷ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯମକୁ ମଧ୍ୟ ଦୋଷ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏଣୁ ନିର୍ମଳ ନିର୍ବାଣ ପଦର ଚିହ୍ନଟ ପାଇବା ଉଚିତ।

ਜਸਰਥ ਰਾਇ ਨੰਦੁ ਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਚੰਦੁ ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ ਤਤੁ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥੪॥੪॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଦଶରଥ ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀରାମ ହିଁ ମୋର ରାଜା ଅଟନ୍ତି, ପରମତତ୍ତ୍ୱ ନାମାମୃତର ପାନ କରିବା
ଉଚିତ||4||4||

ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
ରାମକଲୀ ବାଣୀ ରବିଦାସ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪੜੀਐ ਗੁਨੀਐ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਸੁਨੀਐ ਅਨਭਉ ਭਾਉ ਨ ਦਰਸੈ ॥
ଆମେ ସବୁ ହରିନାମର ପଠନ ଅଥବା ଚିନ୍ତନ କରିନେଉ ଅଥବା ତାହାକୁ କାନରେ ଶୁଣିନେଉ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୁଏନାହିଁ।

ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਹਿਰਨ ਹੋਇ ਕੈਸੇ ਜਉ ਪਾਰਸਹਿ ਨ ਪਰਸੈ ॥੧॥
ଲୁହା ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କିପରି ବନି ପାରିବ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ପାରସକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ||1||

ਦੇਵ ਸੰਸੈ ਗਾਂਠਿ ਨ ਛੂਟੈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମନରୁ ସଂଶୟର ଗଣ୍ଠି ଖୋଲେ ନାହିଁ,

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਤਸਰ ਇਨ ਪੰਚਹੁ ਮਿਲਿ ਲੂਟੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ କାମ, କ୍ରୋଧ, ମାୟା, ଅଭିମାନ ଏବଂ ଇର୍ଷା- ଏହି ପାଞ୍ଚ ମିଶି ଶୁଭ ଗୁଣ ଲୁଟି ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਬਡ ਕਬਿ ਕੁਲੀਨ ਹਮ ਪੰਡਿਤ ਹਮ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥
ଆମର ଏହି ବୁଦ୍ଧି କେବେ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୁଏନାହିଁ, ଆମେ ବଡ କବି, କୁଳୀନ ପଣ୍ଡିତ ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ

ਗਿਆਨੀ ਗੁਨੀ ਸੂਰ ਹਮ ਦਾਤੇ ਇਹ ਬੁਧਿ ਕਬਹਿ ਨ ਨਾਸੀ ॥੨॥
ଜ୍ଞାନବାନ, ଗୁଣବାନ, ସୁରବୀର ଏବଂ ଦାନବୀର ଅଟୁ ||2||

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਸਭੈ ਨਹੀ ਸਮਝਸਿ ਭੂਲਿ ਪਰੇ ਜੈਸੇ ਬਉਰੇ ॥
ରବିଦାସ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ନାହୁଁ ଏବଂ ଯେପରି ବାଉଳା ବନି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ।

ਮੋਹਿ ਅਧਾਰੁ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਨ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮੋਰੇ ॥੩॥੧॥
ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ମୋର ଆଧାର ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ମୋର ଜୀବନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଧନ ଅଟେ||3||1||

ਰਾਮਕਲੀ ਬਾਣੀ ਬੇਣੀ ਜੀਉ ਕੀ
ରାମକଲୀ ବାଣୀ ବେଣୀ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਅਉਰ ਸੁਖਮਨਾ ਤੀਨਿ ਬਸਹਿ ਇਕ ਠਾਈ ॥
ଇଡା (ଗଙ୍ଗା) ପିଙ୍ଗଳା (ଯମୁନା) ଏବଂ ସୁଷୁମ୍ନା (ସରସ୍ୱତୀ)- ଏହି ତିନି ଯେଉଁ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାଏ,

ਬੇਣੀ ਸੰਗਮੁ ਤਹ ਪਿਰਾਗੁ ਮਨੁ ਮਜਨੁ ਕਰੇ ਤਿਥਾਈ ॥੧॥
ସେହି ସ୍ଥଳ ହିଁ ତ୍ରିବେଣୀ ସଂଗମ ଅଟେ ଆଉ ସେଠାରେ ହିଁ ପ୍ରୟାଗରାଜ ତୀର୍ଥ ଅଟେ। ସେହି ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥରେ ମୋର ମନ ନାମ ରୂପୀ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ||1||

ਸੰਤਹੁ ਤਹਾ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਮੁ ਹੈ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ସେହି ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ମାୟାତୀତ ରାମ ଅଟନ୍ତି,

ਗੁਰ ਗਮਿ ਚੀਨੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥
କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ଏହି ସତ୍ୟର ଚିହ୍ନଟ କରିଥାଏ ଯେ

ਤਹਾਂ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਮਈਆ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେଠାରେ ମାୟାତୀତ ରାମଙ୍କ ନିବାସ ଅଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਦੇਵ ਸਥਾਨੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਣੀ ॥
ଏହି ଦେବସ୍ଥଳର କେଉଁ ସଂକେତ ଅଛି?

ਤਹ ਬਾਜੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਣੀ ॥
ସେହି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ଅନାହତ ବାଣୀ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਤਹ ਚੰਦੁ ਨ ਸੂਰਜੁ ਪਉਣੁ ਨ ਪਾਣੀ ॥
ସେଠାରେ ଚାନ୍ଦ-ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ପବନ-ପାଣି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।

ਸਾਖੀ ਜਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ ॥੨॥
ସେହି ସ୍ଥାନର ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਉਪਜੈ ਗਿਆਨੁ ਦੁਰਮਤਿ ਛੀਜੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନରେ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଦୁର୍ମତି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਗਗਨੰਤਰਿ ਭੀਜੈ ॥
ମନ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ନାମାମୃତର ରସରେ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ।

ਏਸੁ ਕਲਾ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥
ଏହି କଳାର ଭେଦକୁ ଯିଏ ବୁଝିନିଏ,

ਭੇਟੈ ਤਾਸੁ ਪਰਮ ਗੁਰਦੇਉ ॥੩॥
ପରମ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ଭେଟ
ହୋଇଯାଏ||3||

ਦਸਮ ਦੁਆਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ਘਾਟੀ ॥
ଦଶମ ଦ୍ୱାର ଅଗମ୍ୟ-ଅପାର ଅଟେ, ସେଠାରେ ପରମ ପୁରୁଷ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିବାସ ଅଛି।

ਊਪਰਿ ਹਾਟੁ ਹਾਟ ਪਰਿ ਆਲਾ ਆਲੇ ਭੀਤਰਿ ਥਾਤੀ ॥੪॥
ଉପର ମସ୍ତିଷ୍କରେ ସତ୍ୟର ଦୋକାନ ଅଛି, ଏହି ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ଦୋକାନ ଉପରେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମ-କମଳ ରୂପୀ ଆଲା ଅଛି, ଯେଉଁଠି ପରମ-ଜ୍ୟୋତି ରୂପୀ ଥାତି ମହଜୁଦ ଅଛି||4||

ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਸੁ ਕਬਹੁ ਨ ਸੋਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବଦା ମୋହ-ମାୟାରୁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ, ସେ କେବେ ମୋହର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରେ ନାହିଁ।

ਤੀਨਿ ਤਿਲੋਕ ਸਮਾਧਿ ਪਲੋਵੈ ॥
ଏପରି ସାଧକଙ୍କ ସମାଧିରେ ତିନି ଲୋକ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੈ ਹਿਰਦੈ ਰਹੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୂଳମନ୍ତ୍ର ନେଇ ତାହାକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିନିଏ,

ਮਨੂਆ ਉਲਟਿ ਸੁੰਨ ਮਹਿ ਗਹੈ ॥੫॥
ପୁଣି ତାହାର ମନ ବିକାରରୁ ହଟି ଶୂନ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ||5||

ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਨ ਅਲੀਆ ਭਾਖੈ ॥
ଯିଏ ମୋହ-ମାୟାରୁ ସଚେତ ରହିଥାଏ, ସେ କଦାପି ମିଥ୍ୟା ବା ଅପଶବ୍ଦ ବୋଲେ ନାହିଁ।

ਪਾਚਉ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ॥
ସେ ନିଜ ପାଞ୍ଚ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶୀଭୂତ ରଖିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਰਾਖੈ ਚੀਤਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାକୁ ମନେ ରଖିଥାଏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥੬॥
ପୁଣି ସେ ନିଜ ତନ-ମନ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରୀତିରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ||6||

ਕਰ ਪਲਵ ਸਾਖਾ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ସେ ନିଜ ହାତକୁ ଶରୀର ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ଏବଂ ପତ୍ର ମାନିଥାଏ ଏବଂ

ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਨ ਜੂਐ ਹਾਰੇ ॥
ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ।

ਅਸੁਰ ਨਦੀ ਕਾ ਬੰਧੈ ਮੂਲੁ ॥
ସେ ମନ୍ଦର ନଦୀରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਪਛਿਮ ਫੇਰਿ ਚੜਾਵੈ ਸੂਰੁ ॥
ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਸੁ ਨਿਝਰੁ ਝਰੈ ॥
ସେ ଅଜରକୁ ସହ୍ୟ କରିନିଏ ଆଉ ଚଷମା ବିନା ହିଁ ନାମାମୃତର ରସ ନେଇଥାଏ।

ਜਗੰਨਾਥ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਕਰੈ ॥੭॥
ପୁଣି ସେ ସଂସାରର ମାଲିକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ
କରିଥାଏ||7||

ਚਉਮੁਖ ਦੀਵਾ ਜੋਤਿ ਦੁਆਰ ॥
ସେହି ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିର ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥାଏ।

ਪਲੂ ਅਨਤ ਮੂਲੁ ਬਿਚਕਾਰਿ ॥
ସେ ଜଗତର ମୂଳ କେନ୍ଦ୍ରରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଜଗତ ରୂପୀ ପଲ୍ଲବ ତାହା ପାଖରେ ଅଛି।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਲੇ ਆਪੇ ਰਹੈ ॥
ସେ ସର୍ବକଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਰਤਨਾ ਮਹਿ ਗੁਹੈ ॥੮॥
ସାଧକ ନିଜ ମାଣିକ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ମନରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ରତ୍ନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||8||

ਮਸਤਕਿ ਪਦਮੁ ਦੁਆਲੈ ਮਣੀ ॥
ଏହି କମଳ ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତିଷ୍କରେ ଥାଏ ଏବଂ ତାହା ପାଖରେ ପାଖୁଡା ରୂପୀ ରତ୍ନ ଚମକିଥାଏ।

ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ॥
ତିନି ଲୋକର ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱର କମଳରେ ନିବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਪੰਚ ਸਬਦ ਨਿਰਮਾਇਲ ਬਾਜੇ ॥
ସେଠାରେ ନିର୍ମଳ ପଞ୍ଚ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਢੁਲਕੇ ਚਵਰ ਸੰਖ ਘਨ ਗਾਜੇ ॥
ସେଠାରେ ଚଁଅର ଝୁଲିଥାଏ ଆଉ ଶଙ୍ଖନାଦ ହୋଇଥାଏ।

ਦਲਿ ਮਲਿ ਦੈਤਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥
ସାଧକ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଇ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ଦୈତ୍ୟର ଦମନ
କରିଥାଏ।

ਬੇਣੀ ਜਾਚੈ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ॥੯॥੧॥
ବେଣୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ନାମ ହିଁ ମାଗିଥାଏ||9||1||

ରାଗୁ ନଟ ନାରାଇନ ମହଲା ୪
ରାଗ ନଟ ନାରାୟଣ ମହଲା 4

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ
ପାରେ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਹਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସର୍ବଦା ହରିନାମ ଜପ କର।

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਸਭ ਪਰਹਰਿ ਪਾਸਿ ਧਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୋଟି କୋଟି ଦୋଷ-ପାପ କରୁ, ହରି ସବୁ ପାପ ଦୂର କରିଦେବେ ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹਿ ਆਰਾਧਹਿ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਖਰੇ ॥
ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ଜପିଥାଏ ଏବଂ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ଭଲ ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਲਬਿਖ ਦੋਖ ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਮੈਲੁ ਹਰੇ ॥੧॥
ତାହାର ମନରୁ ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ଏପରି ବାହାରି ଯାଏ, ଯେପରି ପାଣି ମଇଳାକୁ ଦୂର କରିଥାଏ||1||

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਰੁ ਨਾਰਾਇਨੁ ਗਾਵਹਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਨਰ ਨਰਹਰੇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ନାରାୟଣଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ମୁଖରେ ହରି ହରି ବୋଲିଥାଏ,

ਪੰਚ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਨਗਰ ਮਹਿ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ॥੨॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ରହିବା ବାଲା ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି||2||

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਹਰੇ ॥
ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଆଉ ସଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚਉ ਮੈ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਨਿਸਤਰੇ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖ ଓ ବୋକାକୁ ଉଦ୍ଧାର ହେବେ||3||

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਸਰਨਿ ਪਰੇ ॥
ହେ କୃପାନିଧି, ହେ ଜଗତ ପାଳକ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, କୃପା କରି ମୋତେ ରକ୍ଷା କର।

ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾਈ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਲਾਜ ਹਰੇ ॥੪॥੧॥
ଦାସ ନାନକ ତୁମର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ମୋର ସମ୍ମାନ
ରଖ||4||1||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਰਾਮ ਜਪਿ ਜਨ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਰਲੇ ॥
ରାମଙ୍କ ଜପ କରି ଭକ୍ତଗଣ ନାମରେ ବିଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਲੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ରାମ ନାମର ଜପ ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ କରିଛି, ଯାହା ଉପରେ
ହରି ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਜਪਿ ਮਿਲਿ ਸਲਲ ਸਲਲੇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ଅଟନ୍ତି, ଭକ୍ତଜନ ସେହି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ସେଥିରେ ଏପରି
ମିଳିଯାନ୍ତି, ଯେପରି ପାଣିରେ ପାଣି ମିଶିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹਮ ਜਨ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਲੇ ॥੧॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରାମ-ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଆମେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ
ଅଟୁ||1||

ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਨਿ ਗਾਇਓ ਸਭਿ ਦਾਲਦ ਦੁਖ ਦਲਲੇ ॥
ଯିଏ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପ୍ରଭୁ ନାମର ଯଶୋଗାନ କରିଛି, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନାଶ ହୋଇ
ଯାଇଛି।

ਵਿਚਿ ਦੇਹੀ ਦੋਖ ਅਸਾਧ ਪੰਚ ਧਾਤੂ ਹਰਿ ਕੀਏ ਖਿਨ ਪਰਲੇ ॥੨॥
ଶରୀରରେ ମହଜୁଦ ଥିବା ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ହରି ଏକ କ୍ଷଣରେ ନାଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି||2||

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਜਿਉ ਦੇਖੈ ਸਸਿ ਕਮਲੇ ॥
ହରିଙ୍କ ସନ୍ଥ ମନରେ ଏପରି ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ଦେଇଛି, ଯେପରି ଚାନ୍ଦକୁ ଦେଖି କୁମୁଦିନୀ ପ୍ରସନ୍ନ
ହୋଇଥାଏ।

ਉਨਵੈ ਘਨੁ ਘਨ ਘਨਿਹਰੁ ਗਰਜੈ ਮਨਿ ਬਿਗਸੈ ਮੋਰ ਮੁਰਲੇ ॥੩॥
ବାଦଲ ଗର୍ଜନ କଲେ ମୟୂର ସମେତ ଅନେକ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି
||3||

ਹਮਰੈ ਸੁਆਮੀ ਲੋਚ ਹਮ ਲਾਈ ਹਮ ਜੀਵਹ ਦੇਖਿ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ମନରେ ନାମ ସ୍ମରଣର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯଦି ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହେବ, ବଞ୍ଚି ରହିବି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਮਲ ਹਰਿ ਲਾਏ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਅਨਦ ਭਲੇ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ହରି ମୋତେ ହରିନାମର ଏପରି ନିଶା ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||2||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିନାମର ଜପ କର, ଏହା ତୋର ସଚ୍ଚା ସାଥି ଅଟେ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਪਖੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਊਤਮ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸੁਰ ਹਮ ਪਾਪੀ ਸਰਨਿ ਰਖੇ ॥
ହେ ଜଗନ୍ନାଥ, ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ମୋ' ଭଳି ପାପୀକୁ ଶରଣରେ ରଖିଛୁ।

ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਦੀਓ ਨਾਮੁ ਮੁਖੇ ॥੧॥
ତୁ ପରମ ପୁରୁଷ ଏବଂ ଦୀନାର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ହେ ହରି! ତୁ ହିଁ ମୋର ମୁଖରେ ନାମ-ସ୍ମରଣର ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ||1||

ਹਰਿ ਗੁਨ ਊਚ ਨੀਚ ਹਮ ਗਾਏ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਖੇ ॥
ହରିଙ୍କ ମହିମା ସର୍ବୋପରି ଅଟେ, ଏଣୁ ଗୁରୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୋ' ଭଳି ନୀଚ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଛି।

ਜਿਉ ਚੰਦਨ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖਾ ਗੁਨ ਚੰਦਨ ਕੇ ਬਸਖੇ ॥੨॥
ଯେପରି ଚନ୍ଦନ ସଙ୍ଗରେ ନିମ୍ବ ବୃକ୍ଷ ଚନ୍ଦନ ଗୁଣ ପାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଆମର ଦଶା ହୋଇଛି||2||

ਹਮਰੇ ਅਵਗਨ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੈ ਕੇ ਬਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਿਮਖੇ ॥
ମୋ' ଠାରେ ବିକାରର ଅନେକ ଅବଗୁଣ ଅଛି, ଯାହା ମୁଁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ କରିଥାଏ।

ਅਵਗਨਿਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ ਹਰਿ ਤਾਰੇ ਸੰਗਿ ਜਨਖੇ ॥੩॥
ମୁଁ ଅବଗୁଣୀ ଏବଂ ଭାରି ପଥର ବନି ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ହରି ନିଜ ଭକ୍ତଙ୍କ ସଂଗତି ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି||3||

ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਕ੍ਰਿਖੇ ॥
ହେ ହରି ଯେଉଁ ଭକ୍ତର ତୁ ରକ୍ଷା କରୁ, ତାହାର ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੁਸਟ ਤਾਰੇ ਹਰਣਖੇ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଭଳି ଦୁଷ୍ଟର ମଧ୍ୟ ନିସ୍ତାର କରି ଦେଇଛୁ||4||3||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਰੰਗੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପ୍ରେମପୂର୍ବକ 'ହରି-ହରି' ନାମ ଜପ କର।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ਜਨ ਪਗਿ ਲਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜଗଦୀଶ୍ୱର ହରି ଯେତେବେଳେ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਭੂਲ ਚੂਕ ਹਮ ਅਬ ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨਗੇ ॥
ଆମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ଭ୍ରମରେ ଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛୁ।

ਤੁਮ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਰਾਖਹੁ ਵਡ ਪਾਪਗੇ ॥੧॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟୁ ଏବଂ ଶରଣାଗତଙ୍କ ଉପରେ ଦୟାଳୁ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୋ' ଭଳି ପାପୀର ରକ୍ଷା
କର||1||

ਤੁਮਰੀ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਕੋ ਕੋ ਨ ਉਧਰਿਓ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵਗੇ ॥
ହେ ହରି! ସଙ୍ଗତିରେ ଆସିବା ବାଲା କିଏ କିଏ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ
ନାହାନ୍ତି?

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਛੀਪਾ ਦੁਸਟਾਰਿਓ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੀ ਪੈਜ ਜਨਗੇ ॥੨॥
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରୁଥିବା ଭକ୍ତ ନାମଦେବଙ୍କୁ ଦୁଷ୍ଟ-ଦୁଷ୍ଟ କହି ନିନ୍ଦା କରିଥିଲେ, ପରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ମଧ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ||2||

ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਿਨਗੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯିଏ ତୁମର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਭਿ ਕੀਏ ਜਹ ਧੂਰਿ ਪਰੀ ਜਨ ਪਗੇ ॥੩॥
ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଭକ୍ତର ଚରଣ-ଧୂଳି ପଡିଛି, ସେହି ସବୁ ଘର ପବିତ୍ର ହୋଇ
ଯାଇଛି||3||

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਹਮ ਤੁਮ ਵਡ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡਗੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୁମର ଗୁଣ ବ୍ୟକ୍ତ କରି ପାରିବୁ ନାହିଁ, କାରଣ ତୁ ମହାନ ଓ ପରମ ପୁରୁଷ ଅଟୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਹਮ ਸੇਵਹ ਤੁਮ ਜਨ ਪਗੇ ॥੪॥੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଆମ ଉପରେ ଦୟା କର, ଯେପରି ତୋର ଭକ୍ତର ଚରଣ-ସେବାର ରତ ରହିବି ||4||4||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ହରିନାମର ଉପାସନା କର।

ਜਗੰਨਾਥਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮ ਬਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ମୋର ମତି ଗୁରଙ୍କୁ ମତ ଅନୁସାରେ ନାମରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਓ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸੁਨੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ହରି-ଭକ୍ତ ହରିଙ୍କ ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରିଛି।

ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾਟੇ ਜਿਵ ਖੇਤ ਕ੍ਰਿਸਾਨਿ ਲੁਨੇ ॥੧॥
ହରିନାମ ତାହାର ସବୁ କ୍ଲେଶ-ପାପ ଏପରି କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯେପରି କୃଷକ ଖେତରେ ଫସଲ କାଟିଥାଏ||1||

ਤੁਮਰੀ ਉਪਮਾ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਹਰਿ ਗੁਨੇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଉପମା ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣି ଅଛୁ, ଆମେ ତୋର ଗୁଣ ବ୍ୟକ୍ତ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ।

ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਗੁਨ ਜਾਨਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେପରି ତୁମେ ଅଟ, ସେପରି ହିଁ ନିଜ ଗୁଣକୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ||2||

ਮਾਇਆ ਫਾਸ ਬੰਧ ਬਹੁ ਬੰਧੇ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਖੁਲ ਖੁਲਨੇ ॥
ଜୀବ ମାୟାର ଅନେକ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ରହିଛି, ପରନ୍ତୁ ହରିଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରେ।

ਜਿਉ ਜਲ ਕੁੰਚਰੁ ਤਦੂਐ ਬਾਂਧਿਓ ਹਰਿ ਚੇਤਿਓ ਮੋਖ ਮੁਖਨੇ ॥੩॥
ଯେପରି ଜଳରେ କୁମ୍ଭୀର ହାତୀକୁ ବାନ୍ଧିଥିଲା, ପରନ୍ତୁ ହରିଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଥିଲା||3||

ਸੁਆਮੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤੁਮ ਖੋਜਹੁ ਜੁਗ ਜੁਗਨੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ, ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର! ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ମୁଁ ତୋତେ ହିଁ ଖୋଜି ଆସିଛି।

ਤੁਮਰੀ ਥਾਹ ਪਾਈ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਵਡਨੇ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ମହିମାର ଅନ୍ତ ପାଇ ପାରିବା ନାହିଁ||4||5||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਵਣੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! କଳିଯୁଗରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਜਪਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ ଦୟା କରିଛନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਰੁੜਣੇ ॥
ହେ ହରି! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଗୋଚର ଏବଂ ମହାନ ଅଟୁ, ସବୁ ଜୀବ ସୁନ୍ଦର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ମନନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕਉ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੇ ਵਡ ਕਟਾਖ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੇ ॥੧॥
ଯାହା ଉପରେ ତୋର କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ତୋର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||1||

ਇਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਸਭੁ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜੁਗਣੇ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ଜଗତର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି,

ਜਿਉ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਉਠਹਿ ਬਹੁ ਲਹਰੀ ਮਿਲਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਣੇ ॥੨॥
ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ସାଥିରେ ଏପରି ଯୋଡି ରହିଛନ୍ତି, ଯେପରି ଜଳରୁ ଉଠିଥିବା ଲହଡି ପୁନର୍ବାର ଜଳରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଥାଏ||2||

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਆ ਸੁ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਨਹ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਗਹਣੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା କିଛି ତୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ, ତାହାକୁ ତୁ ହିଁ ଜାଣିଛୁ ଆଉ ତୋର ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଆମେ ଜାଣି ପାରୁ ନାହୁଁ।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਕਉ ਰਿਦ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਣੇ ॥੩॥
ଆମେ ତୋର ବାଳକ ଅଟୁ, ଆମ ହୃଦୟରେ ସ୍ତୁତି ଧାରଣ କର, ଯେପରି ଆମେ ତୋର ସ୍ମରଣ କରିବୁ||3||

ਤੁਮ ਜਲ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਜੋ ਸੇਵੈ ਸਭ ਫਲਣੇ ॥
ହେ ଭଗବାନ! ତୁ ହିଁ ମହାସାଗର ଆଉ ମାନସରୋବର ଗୋ, ଯିଏ ତୋର ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସବୁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਂਛੈ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਣੇ ॥੪॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ 'ହରି-ହରି' ନାମର କାମନା କରିଥାଏ, ଏଣୁ ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋତେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର||4||6||

ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ
ନଟ ନାରାୟଣ ମହଲା 4 ପଡାତାଲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇਵ ਸਫਲ ਹਰਿ ਘਾਲ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ହିଁ ସଫଳ ସେବା ଅଟେ,

ਲੇ ਗੁਰ ਪਗ ਰੇਨ ਰਵਾਲ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ପ୍ରାପ୍ତ କର,

ਸਭਿ ਦਾਲਿਦ ਭੰਜਿ ਦੁਖ ਦਾਲ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਹੋ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਗ੍ਰਿਹੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿਓ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗ ਮਹਲ ਬੇਅੰਤ ਲਾਲ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ ॥
ଏହି ଶରୀର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଘର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇଛନ୍ତି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ସୁନ୍ଦର ମହଲ ବଡ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଗୁଣ ରୂପୀ ଅନେକ ରତ୍ନ ଓ ମାଣିକ୍ୟ ଭରି ରହିଛି।

ਹਰਿ ਆਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਆਪਿ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਇਓ ਹਮ ਹਰਿ ਕੀ ਗੁਰ ਕੀਈ ਹੈ ਬਸੀਠੀ ਹਮ ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ହରି ମୋ' ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହୃଦୟ-ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି। ଗୁରୁ ହରିଙ୍କ ନିକଟରେ ମୋର ସୁପାରିସ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ହରି ଦର୍ଶନ କରି ଆମେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛୁ ||1||

ਹਰਿ ਆਵਤੇ ਕੀ ਖਬਰਿ ਗੁਰਿ ਪਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦ ਭਏ ਹਰਿ ਆਵਤੇ ਸੁਨੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ହରିଙ୍କ ଆଗମନର ଖବର ବତାଇଛନ୍ତି, ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਭਏ ਗਲਤਾਨ ਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥੧॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ନାନକଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ମିଲିଛନ୍ତି, ସେ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ପରମ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛନ୍ତି||2||1||7||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਮਨ ਮਿਲੁ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਸੁਭਵੰਤੀ ॥
ହେ ମନ! ଶୋଭାବାନ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କର,

ਸੁਨਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਸੁਖਵੰਤੀ ॥
ସୁଖଦାୟକ ହରିଙ୍କ ଅକଥନୀୟ କଥା ଶୁଣ,

ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਲਹੰਤੀ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୋଷ-ପାପ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖਤੁ ਲਿਖੰਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟଲେଖା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚਿ ਊਤਮ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕਥਾ ਭਜੰਤੀ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ, ଏଣୁ ଗୁରୁ ମତ ଅନୁସାରେ ହରିକଥା ଏବଂ ଭଜନ ଗାନ କର।

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਸੁਣੀ ਮਨੀ ਹੈ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਹਉ ਕੁਰਬਾਨੰਤੀ ॥੧॥
ଯିଏ ଏହି କଥା ଶୁଣିଛି ଏବଂ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ ମନନ କରିଛି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਾ ਜਿਨਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸਭ ਭੂਖ ਲਹੰਤੀ ॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଅକଥନୀୟ କଥାର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାର ସାରା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੋਵੰਤੀ ॥੨॥੨॥੮॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତଙ୍କ ହରିକଥା ଶୁଣି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ହରି-ହରି ଜପ କରି ତାହାଙ୍କ ରୂପ ହିଁ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||2||8||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਕੋਈ ਆਨਿ ਸੁਨਾਵੈ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਗਾਲ ॥
କେହି ଆସି ମୋତେ ହରିଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣାଅ,

ਤਿਸ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਾਲ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯିବି।

ਸੋ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹੈ ਭਲ ਭਾਲ ॥
ସେହି ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ଉତ୍ତମ ଓ ମହାନ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਹੋ ਮੇਲਿ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ହରି! ଯଦି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମିଳନ ହେବ ମୁଁ ଆନନ୍ଦିତ ହେବି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਗੁਰ ਸੰਤਿ ਬਤਾਇਓ ਗੁਰਿ ਚਾਲ ਦਿਖਾਈ ਹਰਿ ਚਾਲ ॥
ଗୁରୁ ସନ୍ଥ ମୋତେ ମିଳନର ମାର୍ଗ ବତାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ମୋତେ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਚੁਕਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ ਨਿਹਕਪਟ ਕਮਾਵਹੁ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਘਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ହେ ମୋର ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ! ନିଜ ମନର କପଟ ଦୂର କର, ନିଷ୍କପଟ ହୋଇ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି କର ଆଉ ଖୁସି ରୁହ||1||

ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਏ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਓ ਮੇਰਾ ਨਾਲਿ ॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ନିଜ ସାଥି ଭାବି ନେଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨੀ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਨਿਕਟਿ ਹਦੂਰਿ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥੩॥੯॥
ପ୍ରଭୁ ନାନକ ସୁମତି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ହରିଙ୍କୁ ନିକଟରେ ଦେଖି ନିତ୍ୟ ଖୁସି ରହିଥାନ୍ତି||2||3||9||

ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੫
ରାଗ ନଟ ନାରାୟଣ ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਮ ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਨਾ ਕਿਆ ਭਾਵੈ ॥
ହେ ରାମ! ମୋତେ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ତୋତେ କଣ ରୁଚି ଲାଗିଥାଏ।

ਮਨਿ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤੁ ਦਰਸਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମନରେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਰੁਚ ਆਵੈ ॥
ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ତୋର ପରମ ଭକ୍ତ ଅଟେ, ଯାହା ଉପରେ ତୋର ଅନୁକମ୍ପା ହୋଇଥାଏ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਿਸੁ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਧੁ ਧਿਆਵੈ ॥੧॥
ହେ ବିଧାତା! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ ତୁ କୃପା କରୁ, ସେ ସଦା ତୋର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||1||

ਕਵਨ ਜੋਗ ਕਵਨ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾ ਕਵਨ ਗੁਨੀ ਰੀਝਾਵੈ ॥
ସେ କେଉଁ ଯୋଗ, ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ଏବଂ କେଉଁ ଗୁଣ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉ।

ਸੋਈ ਜਨੁ ਸੋਈ ਨਿਜ ਭਗਤਾ ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥੨॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ତୋର ଦାସ ଏବଂ ତୋର ନିଜର ଭକ୍ତ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୁ ନିଜ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଦେଉ||2||

ਸਾਈ ਮਤਿ ਸਾਈ ਬੁਧਿ ਸਿਆਨਪ ਜਿਤੁ ਨਿਮਖ ਨ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਾਵੈ ॥
ସେହି ମତି, ସେହି ବୁଦ୍ଧି-ଚତୁରତା ଠିକ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਲਗਿ ਏਹੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਦ ਹੀ ਗਾਵੈ ॥੩॥
ଯିଏ ସନ୍ତଅଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଶି ଏହି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ସେ ସଦା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਦੇਖਿਓ ਅਚਰਜੁ ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਕਿਛੁ ਆਨ ਨਹੀ ਦਿਸਟਾਵੈ ॥
ଯିଏ ମହାମଙ୍ଗଳ ରୂପ ଅଦ୍ଭୁତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ନେଇଛି, ତାହାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ନଜର ଆସନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੋਰਚਾ ਗੁਰਿ ਲਾਹਿਓ ਤਹ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਹ ਆਵੈ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଯାହାଙ୍କ ମନରେ ଅଭିମବ ରୂପୀ ମଇଳା ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||4||1||

ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ
ନାଟ ନାରାୟଣ ମହଲା 5 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਊਲਾਹਨੋ ਮੈ ਕਾਹੂ ਨ ਦੀਓ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ କାହାକୁ ନିନ୍ଦା କରିନାହିଁ,

ਮਨ ਮੀਠ ਤੁਹਾਰੋ ਕੀਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ତୁ ଯାହା କରୁ ମୋର ମନକୁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਜਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਨਾਮੁ ਤੁਹਾਰੋ ਜੀਓ ॥
ତୋର ଆଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରି ମୋତେ ପରମ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଛି ଏବଂ ତୋର ନାମ ଶୁଣି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଛି।

ਈਹਾਂ ਊਹਾ ਹਰਿ ਤੁਮ ਹੀ ਤੁਮ ਹੀ ਇਹੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜੀਓ ॥੧॥
ହେ ହରି! ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମନ୍ତ୍ର ନେଇ ମନରେ ଦୃଢ କରି ନେଇଛି ଯେ ଲୋକ-ପରଲୋକ ସର୍ବତ୍ର ତୁ ହିଁ ଅଛୁ||1||

ਜਬ ਤੇ ਜਾਨਿ ਪਾਈ ਏਹ ਬਾਤਾ ਤਬ ਕੁਸਲ ਖੇਮ ਸਭ ਥੀਓ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ମୁଁ ଏହି କଥା ଜାଣି ନେଇଛି, ସେବେ ଠାରୁ ସବୁ ଉତ୍ତମ ହେଉଛି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸਿਓ ਆਨ ਨਾਹੀ ਰੇ ਬੀਓ ॥੨॥੧॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଏହା ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ସତ୍ୟର ଅତିରିକ୍ତ କିଛି ନାହିଁ||2||1||2||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ନଟ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਕਉ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ ਧੀਰ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯାହାକୁ ତୁ ସହନ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ,

ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਿਕਸੀ ਹਉਮੈ ਪੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାର ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ଅଭିମାନର ପୀଡା ବାହାରି ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕ ਖੀਰ ॥
ଅମୃତମୟ ବାଣୀ ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଦୂର କରି ଦେଇଛି ଏବଂ ମନ ଏପରି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେପରି ସନ୍ତାନ ଦୁଗ୍ଧ ପାନରେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਬੀਰ ॥੧॥
ସନ୍ଥଜନ ହିଁ ମୋର ମାତା-ପିତା, ସଜ୍ଜନ ଏବଂ ସହାୟତା କରିବା ବାଲା ଭାଇ ଅଟେ||1||

ਖੁਲੇ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲਾ ਹੀਰੈ ਬੇਧੇ ਹੀਰ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମର କବାଟ ଖୋଲି ଯାଇଛି, ନାମ ରୂପୀ ହୀରା ମନ ରୂପୀ ହୀରାକୁ ଭେଦ କରିଛି।

ਬਿਸਮ ਭਏ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਠਾਕੁਰ ਗੁਨੀ ਗਹੀਰ ॥੨॥੨॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ଠାକୁରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||2||3||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ନଟ ମହଲା 5॥

ਅਪਨਾ ਜਨੁ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਉਧਾਰਿਓ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଦାସର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸਿਓ ਮਨ ਤੇ ਨਾਹਿ ਬਿਸਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ଦାସଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ମନରୁ ତାହାଙ୍କୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਪੇਖਿਓ ਦਾਸ ਕਾ ਕੁਲੁ ਨ ਬਿਚਾਰਿਓ ॥
ସେ ବର୍ଣ୍ଣ ଓ ଜାତି କିଛି ମଧ୍ୟ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ନା ବଂଶର ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਦੀਓ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸਵਾਰਿਓ ॥੧॥
ହରି କୃପା କରି ନିଜର ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਮਹਾ ਬਿਖਮੁ ਅਗਨਿ ਕਾ ਸਾਗਰੁ ਤਿਸ ਤੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿਓ ॥
ଏହି ଜଗତ ମହାବିଷମ ଅଗ୍ନିର ସାଗର ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରୁ ମୋତେ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਨੋ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਬਲਿਹਾਰਿਓ ॥੨॥੩॥੪॥
ହେ ନାନକ! ହରିଙ୍କୁ ଦେଖି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ପୁନଃ ପୁନଃ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||2||3||4|

ਨਟ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ନଟ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਕਹਿਓ ॥
ମନରେ 'ହରି-ହରି' ନାମର ଜପ କରିଛି,

କୋଟି ଅପ୍ରାଧ ମିଟହି ଖିନ ଭୀତରି ତਾ କା ଦୁਖୁ ନ ରହିଓ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଅପରାଧ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ଦୁଃଖ ରହେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ଖୋଜତ ଖୋଜତ ଭଇଓ ବୈରାଗୀ ସାਧୁ ସଂଗି ਲਹਿਓ ॥
ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ବୈରାଗୀ ହୋଇ ଯାଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରି ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ସଗଲ ତିଆਗି ଏକ ਲିਵ ਲਾਗੀ ହରି ହରି ଚରନ ଗହିଓ ॥୧॥
ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣକୁ ଧରି ନେଇଛି||1||

କହତ ମୁକତ ସୁନତੇ ନିସତାରे ଜୋ ଜୋ ସରନି ପଇଓ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି, ନାମ ଜପି ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ନାମ ଶୁଣିବା ବାଲାର ମଧ୍ୟ ନିସ୍ତାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସିମରି ସିମରି ସୁଆମୀ ପ୍ରଭୁ ଅପୁନା କହୁ ନାନକ ଅନଦୁ ଭଇଓ ॥୨॥୪॥୫॥
ହେ ନାନକ! ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି
||2||4||5||

ନଟ ମହଲା ୫ ॥
ନଟ ମହଲା 5॥

ଚରନ କମଲ ସଂଗି ଲାଗୀ ਡੋରी ॥
ତୋର ଚରଣ-କମଳ ସହିତ ମୋର ପ୍ରେମ ଡୋରୀ ଲାଗି ଯାଇଛି,

ସୁଖ ସାଗର କରି ପରମ ଗତି ମୋରି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ସୁଖ ସାଗର! ମୋର ପରମ ଗତି କରି ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ଅଂଚଲା ଗହାਇଓ ଜନ ଅପୁନे କଉ ମନୁ ବୀਧੋ ପ୍ରେମ କੀ ਖੋରੀ ॥
ତୁ ନିଜ ସେବକର ଆଶ୍ରୟ ଧରାଇଛୁ ଏବଂ ମନ ତୋର ପ୍ରେମରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ଜସୁ ଗାਵତ ଭଗତି ରସୁ ଉਪଜିଓ ମାਇଆ କੀ ଜਾਲੀ ତੋରੀ ॥୧॥
ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତିର ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତୁ ମାୟାର ଜାଲ କାଟି ଦେଇଛୁ||1||

ପୂରନ ପୂରି ରହे କିରପା ନିਧି ଆନ ନ ପେਖଉ ହୋରੀ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ତୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟୁ ଏବଂ ତୋ' ବିନା ମୁଁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖେ ନାହିଁ।

ନାନକ ମେଲି ଲୀଓ ଦାସୁ ଅପୁନਾ ପ୍ରୀତି ନ କବହୁ ଥୋରੀ ॥୨॥୪॥୬॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଅ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୋର ପ୍ରୀତି କେବେ ହ୍ରାସ ହୁଏନାହିଁ||2||5||6||

ନଟ ମହଲਾ ୪ ॥
ନଟ ମହଲା 5॥

ମେରे ମନ ଜପୁ ଜପି ହରି ନାରାਇଣ ॥
ହେ ମନ! ନାରାୟଣଙ୍କ ଜପ କର,

କବହୁ ନ ବିସରହୁ ମନ ମେରे ତे ଆଠ ପହର ଗୁନ ଗାਇଣ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହାଙ୍କୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମରଣ କର ନାହିଁ ଏବଂ ଆଠ ପ୍ରହର ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ସାଧୁ ଧୂରି କରଉ ନିତ ମଜନୁ ସଭ କିଲବିଖ ପାପ ଗବାਇଣ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ନିତ୍ୟ ସ୍ନାନ କର, ଏହା ସବୁ କ୍ଲେଶ-ପାପ ଦୂର କରିଦେବ।

ପୂରନ ପୂରି ରହେ କିରପା ନିଧି ଘଟି ଘଟି ଦିସଟି ସମାਇନੁ ॥୧॥
କୃପାନିଧି ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ସେ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି ||1||

ଜାପ ତਾପ କୋଟି ଲଖ ପୂଜା ହରି ସିମରଣ ତୁଲି ନ ଲਾਇଣ ॥
କୋଟି କୋଟି ପୂଜା ପାଠ ହରି-ସ୍ମରଣ ସମକକ୍ଷ ନୁହେଁ।

ଦୁਇ କର ଜୋੜି ନାନକୁ ଦାନୁ ମାଂଗୈ ତେରେ ଦାସନਿ ଦାସ ଦସାਇନੁ ॥୨॥୫॥୭॥
ହେ ହରି! ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ନାନକ ତୋ' ଠାରୁ ଏହି ବରଦାନ ମାଗିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ତୋର ଦାସର ଦାସ ବନି ରହିବି||2||6||7||

ନଟ ମହଲਾ ୪ ॥
ନଟ ମହଲା 5॥

ମେରै ସରବସୁ ନାମୁ ନିଧାନୁ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ନିଧି ହିଁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟେ।

କରି କିରପା ସାଧୁ ସଂଗି ମିଲିଓ ସତିଗୁରି ଦୀନੋ ଦାନୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ନାମ ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ କୃପା କରି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ସୁଖଦାତਾ ଦୁଖ ଭଂଜନହାରਾ ଗାଉ କୀରତନੁ ପୂରନ ଗିଆନੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଏଣୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥାଏ,

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕੀਨ੍ੇ ਬਿਨਸਿਓ ਮੂੜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੧॥
ଏହା ଫଳରେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା ହୋଇ ଯାଇଛି , ମୂର୍ଖ ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ||1||

ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਿ ਵਖਾਣਾ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੁ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ! ତୁ ସବୁ ଜାଣୁ, ପୁଣି ମୁଁ ତୋର କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବି।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥੨॥੭॥੮॥
ହେ ସୁଖ ସାଗର! ତୋର ଚରଣ-କମଳର ଶରଣ ନେଇଛି ଏବଂ ନାନକ ସର୍ବଦା ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||2||7||8|

Page 980

ਨਟ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ନଟ ମହଲା 5 ॥

ਹਉ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମ-ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਤੁਮ ਪੂਰਨ ਦਾਤੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ॥੧॥
ହେ ଦୀନନାଥ! ହେ ଦୟାର ସାଗର! ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାତା ଅଟୁ||1||

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥੨॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ, ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତୁ ହିଁ ମୋର ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି ଅଟୁ||2||

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਨਿਹਾਲ ॥੩॥੮॥੯॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଇଶ୍ୱର! ମୋର ମନରେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି, ଏଥିପାଇଁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ପ୍ରସନ୍ନ କରିଦିଅ||3||8||9||

ਨਟ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੫
ନଟ ପଡତାଲ ମହଲା 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕੋਊ ਹੈ ਮੇਰੋ ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ॥
କଣ କେହି ମୋର ଏପରି ସଜ୍ଜନ ଅଥବା ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਨਾਵੈ ਨੀਤ ॥
ଯିଏ ମୋତେ ନିତ୍ୟ ହରିନାମ ଶୁଣାଇବେ,

ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯିବ ଏବଂ

ਸਭੁ ਅਰਪਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਚੀਤੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ସେହି ଶୁଭଚିନ୍ତକକୁ ନିଜ ତନ-ମନ, ଚିତ୍ତ ସବୁକିଛି ଅର୍ପଣ କରିଦେବି॥1॥ରୁହ॥

କୋଈ ବିରଲਾ ਆਪਨ କୀତ ॥
କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ନିଜର ସେବକ ବନାଇଛନ୍ତି,

ਸੰਗਿ ਚਰਨ କମଲ ਮਨੁ ਸੀਤ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ସହିତ ନିଜ ମନ ଯୋଡି ନେଇଛି।

କରି କିରପਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਤ ॥୧॥
ହରି କୃପା କରି ତାହାକୁ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||1||

ਹਰਿ ਭਜਿ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

କୋਟਿ ਪਤਿਤ ਹੋਹਿ ਪੁਨੀਤ ॥
କୋଟି କୋଟି ପତିତ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬਲਿ ਬਲਿ କୀତ ॥୨॥୧॥୧୦॥୧୯॥
ଦାସ ନାନକ ନିଜକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି||2||1||10||19||

ਨਟ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ୪
ନଟ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 4 ॥

୧ଓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥
ରାମନାମ ହିଁ ମୋର ମନ-ତନର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି,

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਮੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥୧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେବା କରିବା ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ ନାହିଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਿਆਵਹੁ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੇ ॥
ମନରେ ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ମୋର ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅତି ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਠਾਕੁਰ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥୧॥
ପ୍ରଭୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ମୋ' ଭଳି ଦୀନକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଫଳ କରାଇଛନ୍ତି||1||

ਮਧਸੂਦਨ ਜਗਜੀਵਨ ਮਾਧੋ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥
ମଧୁସୂଦନ, ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ମାଧବ ମୋର ମାଲିକ, ଅଗମ୍ୟ-ଅପାର ଅଟନ୍ତି।

ਇਕ ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ ਕਰਉ ਗੁਰ ਆਗੈ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖਾਰੇ ॥੨॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ସାଧୁ-ଚରଣର ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବି||2||

ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହଜାରେ ନେତ୍ର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਤਾਰੇ ॥੩॥
ଜଗତର ମାଲିକ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ହଜାରେ ରୂପ ଅଛି। ସେହି ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି||3||

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦਮੋਦਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଦାମୋଦର ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହରି-ହରି ନାମ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ନେଇଛି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਬਨੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ਜਿਉ ਗੂੰਗਾ ਗਟਕ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥੪॥
ମୋତେ ହରିଙ୍କ କଥା ଏତେ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ ଯେ ଯାହାର ସ୍ୱାଦ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯେପରି ଜଡା ମଧୁର ପୟ ପାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଆନନ୍ଦକୁ ହୃଦୟରେ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ କିନ୍ତୁ ବତାଇ ପାରେ ନାହିଁ||4||

ਰਸਨਾ ਸਾਦ ਚਖੈ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਅਤਿ ਫੀਕੇ ਲੋਭ ਬਿਕਾਰੇ ॥
ଯେଉଁ ଜିହ୍ୱା ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଅନ୍ୟ ପଦାର୍ଥର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଥାଏ, ସେହି ଲୋଭ ଓ ବିକାର କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ଅଟେ।

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਦ ਚਖਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਸਭ ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਬਿਸਾਰੇ ॥੫॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ରାମନାମର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଥାଏ, ସେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ରସ ଓ ସ୍ୱାଦ ଭୁଲିଯାଏ||5||

ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਸੁਣਿ ਕਹਤਿਆ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାମ ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହା ଶୁଣିଲେ ଓ ଜପିଲେ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਪਿਆਰੇ ॥੬॥
ମୋର ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ନିକଟ ଧର୍ମରାଜଙ୍କ ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ପାଇଁ ସାହସ କରେ ନାହିଁ। ||6||

ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ ਮੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥
ମୋର ଯେତେ ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ଅଛି, ମୁଁ ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ସେହି ଶ୍ୱାସରେ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਜਾਇ ਨਾਮੈ ਬਿਨੁ ਸੋ ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ ਬਿਕਾਰੇ ॥੭॥
ଯେଉଁ ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ନାମ-ସ୍ମରଣ ବିନା ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଶ୍ୱାସ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ||7||

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਨ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਮੋ ਕਉ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଭଳି ଦୀନ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ଦିଅ।

ନାନକ ଦାସନି ଦାସୁ କହତୁ ହै ହମ ଦାସନ କେ ପନିହାରେ ॥୯॥୧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ଏହି ସତ୍ୟ କହିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଦାସର ପାଣି ଭରିବା ବାଲା ଅଟେ||୪||1||

ନଟ ମହଲା ୪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ରାମ ହମ ପାଥର ନିରଗୁନୀଆରେ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନ ମାତ୍ର ପଥର ଅଟେ,

କ୍ରିପା କ୍ରିପା କରି ଗୁରୁ ମିଲାଏ ହମ ପାହନ ସବଦି ଗୁର ତାରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କିନ୍ତୁ କୃପା କରି ଯେତେବେଳେ ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛୁ, ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥5॥ରୁହ॥

ସତିଗୁର ନାମୁ ଦ୍ରିଡ଼ାଏ ଅତି ମୀଠା ମୈଲାଗରୁ ମଲଗାରେ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମିଠା ହରିନାମ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଚନ୍ଦନ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶୀତଳ ଏବଂ ମହକଦାର ଅଟେ।

ନାମୈ ସୁରତି ବଜୀ ହै ଦହ ଦିସି ହରି ମୁସକୀ ମୁସକ ଗଂଧାରେ ॥୧॥
ପ୍ରଭୁ ନାମର ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ଦଶ ଦିଗର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଛି ଏବଂ ହରିଙ୍କ ଗୁଣର ସୁଗନ୍ଧି ସାରା ଜଗତରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି||1||

ତେରୀ ନିରଗୁଣ କଥା କଥା ହै ମୀଠୀ ଗୁରି ନୀକେ ବଚନ ସମାରେ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଗୁଣସ୍ତୁତି ବଡ ମିଠା ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ବଚନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରାଯାଏ।

ଗାବତ ଗାବତ ହରି ଗୁନ ଗାଏ ଗୁନ ଗାବତ ଗୁରି ନିସତାରେ ॥୨॥
ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ମୋର ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି||2||

ବିବେକୁ ଗୁରୁ ଗୁରୁ ସମଦରସୀ ତିସୁ ମିଲୀଐ ସଂକ ଉତାରେ ॥
ଗୁରୁ ବିବେକବାନ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ହିଁ ସମଦର୍ଶୀ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶଙ୍କାର ନିବୃତ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ସତିଗୁର ମିଲିଐ ପରମ ପଦୁ ପାଇଆ ହଉ ସତିଗୁର କୈ ବଲିହାରେ ॥୩॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||3||

ਪਾਖੰਡ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਕਰਿ ਭਰਮੇ ਲੋਭੁ ਪਾਖੰਡੁ ਜਗਿ ਬੁਰਿਆਰੇ ॥
ଅନେକ ଜୀବ ଅନେକ ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି, ଜଗତରେ ଲୋଭ ଏବଂ ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିବା ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਵਹਿ ਜਮਕਾਲੁ ਖੜਾ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ॥੪॥
ଏହିପରି ଲୋଭୀ ଏବଂ ଅହଙ୍କାରୀ ଜୀବ ପରଲୋକରେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଯମରାଜାର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ||4||

ਉਗਵੈ ਦਿਨਸੁ ਆਲੁ ਜਾਲੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੈ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ, ଜୀବ ଦୁନିଆର କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହି ମିଥ୍ୟା ଧନ୍ଦା ବିଷ ରୂପୀ ମାୟାର ବିସ୍ତାର ଅଟେ।

ਆਈ ਰੈਨਿ ਭਇਆ ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਬਿਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਦੁਖ ਸਾਰੇ ॥੫॥
ଯେତେବେଳେ ରାତ୍ରି ହୋଇଥାଏ, ଜୀବ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଫସିଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||5||

ਕਲਰੁ ਖੇਤੁ ਲੈ ਕੂੜੁ ਜਮਾਇਆ ਸਭ ਕੂੜੈ ਕੇ ਖਲਵਾਰੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବଞ୍ଜର ଖେତ ନେଇ ସେଥିରେ ମିଥ୍ୟା ବୁଣିଥାଏ, ମିଥ୍ୟା ହିଁ ଅମଳ କରିଥାଏ।

ਸਾਕਤ ਨਰ ਸਭਿ ਭੂਖ ਭੁਖਾਨੇ ਦਰਿ ਠਾਢੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰੇ ॥੬॥
ପଦାର୍ଥବାଦୀ ପୁରୁଷ ସଦା ହିଁ କ୍ଷୁଧା ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦୟୀ ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥାଏ||6||

ਮਨਮੁਖ ਕਰਜੁ ਚੜਿਆ ਬਿਖੁ ਭਾਰੀ ਉਤਰੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଉପରେ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷର ଭାରି ଋଣ ଚଢିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଋଣ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବାହାରିଥାଏ।

ਜਿਤਨੇ ਕਰਜ ਕਰਜ ਕੇ ਮੰਗੀਏ ਕਰਿ ਸੇਵਕ ਪਗਿ ਲਗਿ ਵਾਰੇ ॥੭॥
ଯିଏ କରଜ ମାଗିବା ବାଲା ଅଟେ, ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ସେବକ ବନାଇ ଯମଦୂତକୁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କରଜ ନେବାରୁ ବାଧା ଦିଆଯାଏ||7||

ਜਗੰਨਾਥ ਸਭਿ ਜੰਤ੍ਰ ਉਪਾਏ ਨਕਿ ਖੀਨੀ ਸਭ ਨਥਹਾਰੇ ॥
ସବୁ ଜୀବକୁ ଜଗତର ମାଲିକ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਖਿੰਚੈ ਤਿਵ ਚਲੀਐ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେପରି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ଜୀବକୁ ସେପରି ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି||8||2||

ନଟ ମହଲା ୪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ରାମ ହରି ଅੰମ୍ରିତ ସରି ନାୱାରେ ॥
ହରି-ନାମାମୃତର ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କର।

ସତିଗୁରି ଗିଆନୁ ମଜନୁ ହै ନୀକୋ ମିଲି କଲମଲ ପାପ ଉତାରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏପରି ପବିତ୍ର ସ୍ନାନ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପର ମଇଳା ବାହାରି ଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସଂଗତି କା ଗୁନୁ ବହୁତୁ ଅଧିକାଈ ପରି ସୁଆ ଗନକ ଉଧାରେ ॥
ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତିର ଗୁଣ ବଡ ଲାଭଦାୟକ ଅଟେ, ଗଣିକା ଦ୍ୱାରା ରାମନାମ ପଢି ଶୁଆ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଥିଲା, କାରଣ ଶୁଆ ସବୁ ସମୟରେ ରାମନାମ ବୋଲୁଥିଲା ଏବଂ ଗଣିକା ଶୁଣୁଥିଲା।

ପରସ ନପରସ ଭଏ କୁବିଜା କଉ ଲୈ ବୈକୁੰଠି ସିଧାରେ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ରାଜା କଂସର ମାଳୀ କୁଜାକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚରଣ-ସ୍ପର୍ଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା , ସେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଗଲା||1||

ଅଜାମଲ ପ୍ରୀତି ପୁਤ୍ର ପ୍ରତି କୀନੀ କରି ନାରାଇଣ ବୋଲାରେ ॥
ଅଜାମଲ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଜର କନିଷ୍ଠ ପୁତ୍ର ନାରାୟଣଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି କରିଥିଲା ଆଉ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତାହାକୁ ନାରାୟଣ ବୋଲି ଡାକିଲା।

ମେରେ ଠାକୁର କୈ ମନି ଭାଇ ଭାୱନੀ ଜମକੰକର ମାରି ବିଦାରେ ॥୨॥
ମୋର ଠାକୁରଙ୍କ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଛି ଆଉ ଯମଦୂତକୁ ମାରି ତଡି ଦେଇଛନ୍ତି||2||

ମାନୁଖୁ କଥै କଥି ଲୋକ ସୁନାୱै ଜୋ ବୋଲै ସୋ ନ ବୀଚାରେ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ବଡ ବଡ କଥା କରି ଲୋକଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯାହା ସେ ବୋଲିଥାଏ, ନିଜେ ତାହା ଉପରେ ବିଚାର କରିଥାଏ।

ସତସଂଗତି ମିଲै ତ ଦିੜ୍ଢତା ଆୱै ହରି ରାମ ନାମି ନିସତାରେ ॥୩॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ ସତସଙ୍ଗତି ମିଳିଯାଏ, ତାହାର ମନରେ ଆସ୍ଥା ଜାତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ରାମନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||3||

ଜବ ଲଗୁ ଜୀଉ ପਿੰਡୁ ହै ସାବତୁ ତବ ଲଗି କିଛୁ ନ ସମାରେ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁସ୍ଥ ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣ ଅଛି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଆଦୌ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ।

ଜବ ଘର ମੰଦରି ଆଗି ଲଗାନੀ କଢି କୁਪୁ କଢै ପନିହାରେ ॥୪॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାର ଘର ମନ୍ଦିରରେ ନିଆଁ ଲାଗିଥାଏ, ସେ କୂଅ ଖୋଳି ନିଆଁ ଲିଭାଇବା ପାଇଁ ପାଣି ବାହାର କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଯେତେବେଳେ ବିପଦ ଆସିଥାଏ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||4||

ସାକତ ସିଉ ମନ ମେଲୁ ନ କରୀଅହୁ ଜିନਿ ହରਿ ହରਿ ନାମੁ ବିସାରे ॥
ହେ ମନ! ଶାକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ କେବେ ମିଳନ କର ନାହିଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ହିଁ ଭୁଲି ହୋଇଯାଏ।

ସାକତ ବଚନ ବିଛୁଆ ଜିଉ ଡସीଐ ତଜਿ ସାକତ ପରै ପରାରे ॥୪॥
ଶାକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟର ବଚନ ଏତେ କଡା ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ବିଛା ମାରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ତାହାର ସଙ୍ଗ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ||5||

ਲਗਿ ਲਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਲਗਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ସେହି ଜୀବ ସାଧୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଲାଗି ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନେଇଛି, ଯିଏ ପୁନଃ ପୁନଃ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ସତ୍ୟ ସହିତ ବହୁତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਰੇ ॥੬॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖି ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ମାନିଥାଏ, ମୋର ଠାକୁରଙ୍କୁ ଏପରି ଜୀବ ବହୁତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ||6||

ਪੂਰਬਿ ਜਨਮਿ ਪਰਚੂਨ ਕਮਾਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କିଛି ଶୁଭ କର୍ମ କରିଛି, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਰਸੁ ਗਾਵੈ ਰਸੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ନାମାମୃତ ରୂପୀ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ନାମ ରସର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||7||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਲਾਲ ਗੁਲਾਰੇ ॥
ହେ ମୋର ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ପ୍ରିୟ ହରି! ଜଗତର ଏହି ସବୁ ରୂପ ରଙ୍ଗ ତୋର ହିଁ ଅଟେ, କାହାକୁ ତୁ ଯେପରି ରଙ୍ଗ ଦେଉ, ସେ ସେପରି ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਦੇਹਿ ਸੋ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਨਾਨਕ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੇ ॥੮॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବିଚରା ଜୀବ କିଛି ମଧ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଅସମର୍ଥ ଅଟେ||8||3||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਰਾਮ ਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਵਾਰੇ ॥
ଗୁରୁ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ହିଁ ଆମର ରକ୍ଷା କରିଥାଏ,

ਜਿਉ ਕੁੰਚਰੁ ਤਦੂਐ ਪਕਰਿ ਚਲਾਇਓ ਕਰਿ ਊਪਰੁ ਕਢਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି କୁମ୍ଭୀର ହାତିକୁ ପାଣିରେ ଟାଣି ଥିଲା , ତୁ ହିଁ ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲୁ॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਨੀਕੇ ਮਨਿ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਧਾਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବକ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖି ହରିଙ୍କୁ ମନରେ ଧାରଣ କରିଛି।

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭਿ ਸਰਧਾ ਭਗਤਿ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତି ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਲਾਗੈ ਸਭੁ ਦੇਖੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੇ ॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ସେବା ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ହିଁ ପ୍ରସାର ଦେଖିଥାଏ।

ਏਕੁ ਪੁਰਖੁ ਇਕੁ ਨਦਰੀ ਆਵੈ ਸਭ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰੇ ॥੨॥
ତାହାକୁ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନଜର ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ସେ ହିଁ ଜୀବକୁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିଥାନ୍ତି||2||

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਸਭੁ ਚੇਰੀ ਜਗਤੁ ਸਮਾਰੇ ॥
ମୋର ମାଲିକ ହରି-ପ୍ରାଭୂ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଜଗତର ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ସେବକ ଭାବି ତାହାର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕੀਰੇ ਕਾਰੇ ॥੩॥
ସେ ଏତେ ଦୟାଳୁ ଯେ କୀଡାକୁ ପଥରରେ ଜାତ କରାଇ ତାହାକୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਅੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਬਹੁਤੁ ਮੁਸਕਾਈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲਾ ਮਿਰਗੁ ਸਿੰਙ੍ਹਾਰੇ ॥
ମୃଗର ନାଭିରେ ହିଁ କସ୍ତୁରୀ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ଭ୍ରମରେ ସୁଗନ୍ଧିର ତଲାସ କରିବା ପାଇଁ ଏଣେ ତେଣେ ଦୌଡି ଥାଏ।

ਬਨੁ ਬਨੁ ਢੂਢਿ ਢੂਢਿ ਫਿਰਿ ਥਾਕੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਘਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੪॥
ସେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଖୋଜି ଖୋଜି ଥକି ଯାଏ, କିନ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ସତ୍ୟ ଦେଖାଇ ମୋର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||4||

ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਾਣੀ ਵਿਚਿ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੇ ॥
ବାଣୀ ଗୁରୁ ଅଟେ ଆଉ ଗୁରୁ ହିଁ ବାଣୀ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁ ଏବଂ ବାଣୀରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନାହିଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ହିଁ ଗୁରୁ ଅଟେ, ଗୁରୁବାଣୀରେ ହିଁ ସାରା ଅମୃତ ଭରପୁର ଅଛି।

ਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਕਹੈ ਸੇਵਕੁ ਜਨੁ ਮਾਨੈ ਪਰਤਖਿ ਗੁਰੂ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੫॥
ଗୁରୁବାଣୀ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ସେବକ ତାହା ଉପରେ ଆସ୍ଥା ରଖିଥାଏ। ଏହିପରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଗୁରୁ ସେବକର ନିସ୍ତାର କରିଥାନ୍ତି ||5||

ਸਭੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ ਪਸਰਿਆ ਮਨਿ ਬੀਜਿਆ ਖਾਵਾਰੇ ॥
ସବୁକିଛି ବ୍ରହ୍ମର ରୂପ ଅଟେ ଆଉ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ବ୍ରହ୍ମର ପ୍ରସାର ଅଛି। ଜୀବ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ହିଁ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਜਿਉ ਜਨ ਚੰਦ੍ਰਹਾਂਸੁ ਦੁਖਿਆ ਧ੍ਰਿਸਟਬੁਧੀ ਅਪੁਨਾ ਘਰੁ ਲੂਕੀ ਜਾਰੇ ॥੬॥
ଯେପରି ଧୃଷ୍ଟ ବୁଦ୍ଧି ଭକ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ରହାସକୁ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ କରାଇ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଭୁଲରେ ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ମାରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଗ୍ନି ଲଗାଇ ନିଜ ଘର ଜାଳି ଦେଇଥିଲା ||6||

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਜਨੁ ਅੰਤਰਿ ਰਿਦ ਲੋਚੈ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੇ ॥
ଭକ୍ତ ନିଜ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଲାଳସା କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਜਨ ਪੀਛੈ ਜਗੁ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੭॥
ସେ କୃପା କରି ଭକ୍ତର ମନରେ ନିଜ ଭକ୍ତି ଦୃଢ଼ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏପରି ଭକ୍ତର ଅନୁସରଣ କରିବା ବାଲାର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ||7||

ਆਪਨ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସୃଷ୍ଟି ରଚନାକୁ ସଫଳ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਪਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੮॥੪॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କୃପା କରି ନିଜେ ହିଁ ଜୀବର କଲ୍ୟାଣ କରିଥାନ୍ତି||8||4||

ਨਟ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ਰਾਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥
ହେ ରାମ କୃପା କରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା
କର,

ਜਿਉ ਪਕਰਿ ਦ੍ਰੋਪਤੀ ਦੁਸਟਾਂ ਆਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਨਿਵਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦୁଷ୍ଟ କୌରବ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ ନିଃବସ୍ତ୍ର କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରିଥିଲେ, ତୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଲଜ୍ଜା ରକ୍ଷା କରିଥିଲୁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾਚਿਕ ਜਨ ਤੇਰੇ ਇਕੁ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟବର! ନିଜ ଯାଚକ ଉପରେ କୃପା କର; ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଏକ ଦାନ ମାଗୁଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਨਿਤ ਸਰਧਾ ਲਾਗੀ ਮੋ ਕਉ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਸਵਾਰੇ ॥੧॥
ମୋର ମନରେ ନିତ୍ୟ ଗୁରୁ ମିଳନର ଶ୍ରଦ୍ଧା ଲାଗି ରହିଥାଏ, ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ମୋର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଯିବ ||1||

ਸਾਕਤ ਕਰਮ ਪਾਣੀ ਜਿਉ ਮਥੀਐ ਨਿਤ ਪਾਣੀ ਝੋਲ ਝੁਲਾਰੇ ॥
ଶାକ୍ତର କର୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, ଯେପରି ଜଳର ମନ୍ଥନ କରାଯାଏ, ଏବଂ ସେ ନିତ୍ୟ ଜଳର ମନ୍ଥନ ଭଳି କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯାହାର ଫଳ କିଛି ମିଳେନାହିଁ।

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਕਢਿ ਮਾਖਨ ਕੇ ਗਟਕਾਰੇ ॥੨॥
ଯିଏ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ଦୁଗ୍ଧରୁ ମାଖନ କାଢି ସ୍ୱାଦ ନେଇଥାଏ||2||

ਨਿਤ ਨਿਤ ਕਾਇਆ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਨਿਤ ਮਲਿ ਮਲਿ ਦੇਹ ਸਵਾਰੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିତ୍ୟ ଶାରୀରିକ ସ୍ନାନ କରି ତାହାକୁ ସଫା କରିଥାଏ,

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਮਨਿ ਬਚਨ ਨ ਭਾਏ ਸਭ ਫੋਕਟ ਚਾਰ ਸੀਗਾਰੇ ॥੩॥
ଯଦି ମୋର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମନକୁ ତାହାର କଥା ଠିକ ଲାଗେ ନାହିଁ, ତାହାର ସବୁ ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||3||

ਮਟਕਿ ਮਟਕਿ ਚਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਨ ਸਾਰੇ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋର ଠାକୁରଙ୍କ ଗୁଣକୁ ସ୍ମରଣ କର।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੇ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ହୋଇଥିବା ସେବା ହିଁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସଦଗୁରୁ ଅଲଖ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||4||

ਨਾਰੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਸਭ ਨਾਰੀ ਸਭੁ ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ଜଗତରେ ଯେତେ ନାରୀ ପୁରୁଷ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਰੇਨੁ ਮਨਿ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੫॥
ଯାହାକୁ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମନରେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାଙ୍କ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||5||

ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਨਗਰ ਸਭ ਫਿਰਿਆ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਰੇ ॥
ମୁଁ ପ୍ରତି ଗ୍ରାମ ଓ ପ୍ରତି ନଗରରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୋଜିଅଛି ପରନ୍ତୁ ହରି-ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਰਧਾ ਸਰਧਾ ਉਪਾਇ ਮਿਲਾਏ ਮੋ ਕਉ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੬॥
ଗୁରୁ ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ମୋର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||6||

ਪਵਨ ਸੂਤੁ ਸਭੁ ਨੀਕਾ ਕਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ସଫଳ ହୋଇଛି।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਆ ਬਿਨੁ ਨੈਨਾ ਜਗਤੁ ਨਿਹਾਰੇ ॥੭॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଯାଇ ନାମାମୃତର ରସ ପାନ କରି ନେଇଛି ଏବଂ ଏହି ନେତ୍ର ବିନା ଜ୍ଞାନ-ଚକ୍ଷୁ ଦ୍ୱାରା ଜଗତର ମୋହ ଦେଖି ନେଇଛି ||7||

ਤਉ ਗੁਨ ਈਸ ਬਰਨਿ ਨਹੀ ਸਾਕਉ ਤੁਮ ਮੰਦਰ ਹਮ ਨਿਕ ਕੀਰੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଆମେ ତୋର ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରୁ ନାହୁଁ, ତୋର ସୁନ୍ଦର ଘରେ ଆମେ କ୍ଷୁଦ୍ର କୀଡା ଅଟୁ।

ନାନକ କ୍ରିପା କରହୁ ଗୁର ମେଲହୁ ମै ରାମୁ ଜପତ ମନୁ ଧୀରେ ॥୯॥୪॥
ନାନକ ବନ୍ଦନା କରନ୍ତି ଯେ ହରି! କୃପା କରି ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, କାରଣ ତୋର ନାମ ଜପ କରି ମନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||୫||୬||

ନଟ ମହଲਾ ୪ ॥
ନଟ ମହଲା 4॥

ମେରେ ମନ ଭଜୁ ଠାକୁର ଅଗମ ଅପାରେ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଅଗମ୍ୟ-ଅପାର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର;

ହମ ପାପੀ ବହୁ ନିରଗୁଣੀଆରେ କରି କିରପା ଗୁରି ନିସତାରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଆମେ ବଡ ପାପୀ ଏବଂ ଗୁଣବିହୀନ ଅଟୁ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁ କୃପା କରି ଆମର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ସାଧୁ ପୁରଖ ସାଧ ଜନ ପାଏ ଇକ ବିନଉ କରଉ ଗୁର ପିଆରେ ॥
ଯିଏ ସାଧୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରେମ ସହିତ ଏକ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ

ରାମ ନାମୁ ଧନୁ ପୁଜी ଦେବହୁ ସଭୁ ତିସନਾ ଭୁଖ ନିବାରେ ॥୧॥
ମୋତେ ରାମନାମ ରୂପୀ ଧନର ପୁଞ୍ଜି ଦିଅ, ଯେପରି ମୋର ତୃଷ୍ଣାର କ୍ଷୁଧା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯିବ||1||

ପଚै ପତଂଗୁ ମ୍ରିଗ ଭ୍ରିଂଗ କୁଂଚର ମୀନ ଇକ ଇਂଦ୍ରୀ ପକରି ସଘାରେ ॥
ପତଙ୍ଗ (ଦୀପର ଜ୍ୟୋତି), ମୃଗ (ନାଦ), ଭଅଁର (ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧି), ହାତୀ (କାମ-ବାସନା) ଏବଂ ମାଛ (ଲୋଭ ବଶତଃ) ସମସ୍ତେ ଏକ ଏକ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୋଷରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ପଂଚ ଭୂତ ସବଲ ହै ଦେହी ଗୁରୁ ସତିଗୁରୁ ପାପ ନିବାରେ ॥୨॥
କିନ୍ତୁ ଆମର ଶରୀରରେ ପାଞ୍ଚ ବଳି ତତ୍ତ୍ୱ (କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର) ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁ ହିଁ ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ସାସତ୍ରୂ ବେଦ ସୋଧି ସୋଧି ଦେଖେ ମୁନି ନାରଦ ବଚନ ପୁକାରେ ॥
ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବେଦର ଅଧ୍ୟୟନ ଭଲ ଭାବରେ କରିଅଛୁ ଏବଂ ନାରଦ ମୁନିଙ୍କ ବଚନ ମଧ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିଛୁ,

ରାମ ନାମୁ ପੜହୁ ଗତି ପାବହୁ ସତସଂଗତି ଗୁରି ନିସତାରେ ॥୩॥
ସମସ୍ତେ ଏହା ଚିତ୍କାର କରି କହିଥାନ୍ତି ଯେ ରାମନାମର ପାଠ ପଢ ଏବଂ ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କର, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗତିରେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ||3||

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਜਿਵ ਸੂਰਜੁ ਕਮਲੁ ਨਿਹਾਰੇ ॥
ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି , ଯେପରି ପଦ୍ମ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଦେଖି ରହିଥାଏ,

ਮੇਰ ਸੁਮੇਰ ਮੋਰੁ ਬਹੁ ਨਾਚੈ ਜਬ ਉਨਵੈ ਘਨ ਘਨਹਾਰੇ ॥੪॥
ଯେପରି ମେଘ ଆସିଲେ ମୟୂର ଜଙ୍ଗଲରେ ଓ ପର୍ବତରେ ନାଚିଥାଏ
||4||

ਸਾਕਤ ਕਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਹੁ ਸਿੰਚਹੁ ਸਭ ਡਾਲ ਫੂਲ ਬਿਸੁਕਾਰੇ ॥
ଯଦି ଶାକ୍ତ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷକୁ ଅମୃତ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ସିଂଚନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସବୁ ଶାଖା, ପତ୍ର, ଫୁଲ ବିଷାକ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਿਵਹਿ ਸਾਕਤ ਨਰ ਸੇਤੀ ਛੇੜਿ ਛੇੜਿ ਕਢੈ ਬਿਖੁ ਖਾਰੇ ॥੫॥
ମାୟାବୀ ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ନମ୍ରତାରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିଲେ, ସେ କଟୁ ବଚନ ହିଁ
କହିଥାଏ||5||

ਸੰਤਨ ਸੰਤ ਸਾਧ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਗੁਣ ਬੋਲਹਿ ਪਰਉਪਕਾਰੇ ॥
ସନ୍ଥ-ସାଧୁଜନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିବା ଉଚିତ, କାରଣ ସେମାନେ ଲୋକଙ୍କ ଭଲ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ବଚନ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਸੰਤੈ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਜਲ ਮਿਲਿ ਕਮਲ ਸਵਾਰੇ ॥੬॥
ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ଭଦ୍ର ପୁରୁଷଙ୍କୁ କେହି ସନ୍ଥ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ଜଳରେ ପଦ୍ମ ଫୁଲ ହୋଇଥାଏ||6||

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਸਭੁ ਸੁਆਨੁ ਹਲਕੁ ਹੈ ਹਲਕਿਓ ਸਭਹਿ ਬਿਗਾਰੇ ॥
ଲୋଭର ଲହଡିରେ ପଡିଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ପାଗଳ କୁକୁର ଭଳି ଅଟେ, ଯିଏ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ କାମୁଡି ସେହି ରୋଗ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਦੀਬਾਨਿ ਖਬਰਿ ਹੋਈ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਖੜਗੁ ਲੈ ਮਾਰੇ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ଠାକୁରଙ୍କ ଦରବାରରରେ ଏହି ଖବର ପହଞ୍ଚି ଥାଏ, ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନର ଖଡଗ ନେଇ ତାହାର ଅନ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||7||

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੈ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ମୋର ରକ୍ଷା କର।

ਨਾਨਕ ਮੈ ਧਰ ਅਵਰ ਨ ਕਾਈ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੮॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ଅନ୍ୟ କେହି ସାହାରା ନାହାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ମୋତେ ମୁକ୍ତ କରି ପାରିବେ ॥8॥6॥ଛକା 1॥

Page 984

ਰਾਗੁ ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪
ରାଗ ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 4

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଓଁ-କାର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ଅନେକ ଯତ୍ନ କରି ଆମେ ହାରି ଯାଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ।

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਆਦੇਸੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅପରାମ୍ପର, ଅଥଳ ଜ୍ଞାନବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆମର କୋଟି କୋଟି ନମନ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਨਿਤ ਝਗਰਤੇ ਝਗਰਾਇਆ ॥
ଆମେ ନିତ୍ୟ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହର ଝଗଡା କରିଥାଉ।

ਹਮ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਦੀਨ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ॥੧॥
ହେ ହରି! ଆମେ ଦୀନ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଆମର ରକ୍ଷା କର||1||

ਸਰਣਾਗਤੀ ਪ੍ਰਭ ਪਾਲਤੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਨਾਇਆ ॥
ହେ ହରି! ତୋର ନାମ ଭକ୍ତ ବତ୍ସଳ ଅଟେ ଏବଂ ଶରଣରେ ଆସିଥିବା ଭକ୍ତର ତୁ ହିଁ ରକ୍ଷା କରୁ।

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨੁ ਹਰਨਾਖਿ ਪਕਰਿਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਓ ਤਰਾਇਆ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦକୁ ମାରିବା ପାଇଁ ଧରିଥିଲା, ତୁ ରକ୍ଷା କରି ତାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିଥିଲୁ ||2||

ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਰੇ ਮਨ ਮਹਲੁ ਪਾਵਣ ਸਭ ਦੂਖ ਭੰਜਨੁ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ମନ! ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ସେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਭਉ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ଦୂର କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ହୋଇଥାଏ||3||

ਹਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਭਉ ਭਗਤ ਭੰਜਨੁ ਗਾਇਆ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଏ, ଭକ୍ତ ସେହି ଭୟଭଞ୍ଜନ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ହିଁ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਾਰੁ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿਓ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ହରି-ନାମର ହାର ନିଜ ଗଳାରେ ଧାରଣ କରିଛି, ସେ ନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||4||1||

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ହେ ମନ! ପରମ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ରାମ ନାମ ଜପ କର;

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਸਾਦੁ ਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶିଲେ ପ୍ରଭୁ-ଭଜନର ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ବ୍ରହ୍ମର ପରିଚୟ ହୋଇପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥
ମୁଁ ବଡ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି।

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਈ ਸਭ ਨੀਕਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਸਰਿ ਨਾਤਾ ॥੧॥
ହରି-ନାମାମୃତର ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତିର ସାରା ମଇଳା ବାହାରି ଯାଇଛି||1||

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨ੍ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਕੀ ਬਾਤਾ ॥
ସେହି ସାଧୁ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କୁ ହରିଙ୍କ କଥା ପଚାରି ଥାଏ।

ਪਾਇ ਲਗਉ ਨਿਤ ਕਰਉ ਜੁਦਰੀਆ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥੨॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ନିତ୍ୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଯେ ମୋତେ କର୍ମ-ବିଧାତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||2||

ਲਿਲਾਟ ਲਿਖੇ ਪਾਇਆ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ॥
କପାଳରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା କର୍ମ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ସାଧୁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ମୋର ମନ-ତନ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਵਾਤਾ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା କ୍ଲେଶ-ପାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇਆ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਤਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ରାମ-ରସାୟନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାର କଥା ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਕੀ ਪੰਕ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਚਰਨਿ ਪਰਾਤਾ ॥੪॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଦାସ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି||4||2||

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 4॥

ਸਭਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨਾ ਮਨਿ ਭਾਵਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ॥
ସବୁ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ମୁନିଜନ ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୂର୍ବକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହି ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਪਰੰਪਰੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਗੁਰੂ ਲਖਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଅପରାମ୍ପର, ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଦୃଷ୍ଟ ହରିଙ୍କୁ ଗୁରୁ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਨੀਚ ਮਧਿਮ ਕਰਮ ਕੀਏ ਨਹੀ ਚੇਤਿਓ ਹਰਿ ਰਾਇਓ ॥
ଆମେ ନୀଚ ଅଧମ କର୍ମ କରୁ, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହୁଁ।

ਹਰਿ ਆਨਿ ਮੇਲਿਓ ਸਤਿਗੁਰੂ ਖਿਨੁ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਓ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି
ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਪ੍ਰਭਿ ਮਸਤਕੇ ਧੁਰਿ ਲੀਖਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇਓ ॥
ବିଧାତା କପାଳରେ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ
ଲଗାଇଛି।

ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਰਗਹ ਬਾਜਿਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿਓ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਓ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାରର ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଅଛି, ହରିଙ୍କ ମିଳନ ସହିତ ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଛି
||2||

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਿ ਮੰਦਭਾਗੀਆਂ ਨਹੀ ਭਾਇਓ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ଭାଗ୍ୟହୀନକୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਤੇ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਗਾਲੀਅਹਿ ਜਿਉ ਲੋਨੁ ਜਲਹਿ ਗਲਾਇਓ ॥੩॥
ଏପରି ଜୀବ ଗର୍ଭ-ଯୋନିରେ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଯେପରି ଜ୍ୱଳନରେ ଲୁଣ ଦିଆ
ଯାଇଥାଏ||3||

ਮਤਿ ਦੇਹਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਨੁ ਮੈ ਲਾਇਓ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ମାଲିକ ଅଟୁ, ମୋତେ ଏପରି ମତି ଦିଅ ଯେ ମୋର ମନ
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିବ।

ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਹਉ ਲਾਗੋ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਓ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ରାମନାମ ଜପ କର ଏବଂ ନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ
ରୁହ||4||3||

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 4॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਸਿ ਲਾਗਾ ॥
ମୋର ମନ ରାମନାମର ରସରେ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହରି ନାମ ଜପ କରି ସବୁ ଭ୍ରମ-ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਲਾਗੋ ਮੇਰਾ ਹੀਅਰਾ ਮਨੁ ਸੋਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗਾ ॥
ମୋର ହୃଦୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭାବ-ଭକ୍ତିରେ ଲାଗି ଯାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମୋହ-ମାୟାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਿਲਬਿਖ ਖੀਨ ਭਏ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਵਡਭਾਗਾ ॥੧॥
ମୁଁ ବଡ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ପାପ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଓ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||1||

ਮਨਮੁਖੁ ਰੰਗੁ ਕਸੁੰਭੁ ਹੈ ਕਚੂਆ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਚਾਗਾ ॥
ଯେପରି ପୁଷ୍ପ ଚାରିଦିନ ଖୁସି ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବର ରଙ୍ଗ କୁଶୁମ୍ଭ ଭଳି କଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਪਰਤਾਪੈ ਡੰਡੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਾ ਲਾਗਾ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଯମରାଜଙ୍କ ଦଣ୍ଡ ଓ ପରିତାପ ମିଳିଥାଏ, ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||2||

ਸਤਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧ ਅਤਿ ਗੂੜੀ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠ ਬਹੁ ਲਾਗਾ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗତିର ପ୍ରୀତି ବଡ ପ୍ରଗାଢ ହୋଇଥାଏ, କପଡାରେ ମଜିଠର ପକ୍କା ରଙ୍ଗ ଲାଗିଥାଏ,

ਕਾਇਆ ਕਾਪਰੁ ਚੀਰ ਬਹੁ ਫਾਰੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਸਭਾਗਾ ॥੩॥
ଶରୀର ରୂପୀ କପଡା ଫାଟିଗଲେ ମଧ୍ୟ ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ଏଥିରେ ଲାଗିଥିବା ହରି-ନାମ ରୂପୀ ରଙ୍ଗ କେବେ ଛାଡେ ନାହିଁ||3||

ਹਰਿ ਚਾਰ੍ਹਿਓ ਰੰਗੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਂਗਾ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହା ଉପରେ ସେ ହରି-ରଙ୍ଗ ଚଢାଇ ଦିଅନ୍ତି, ସେ ସାରା ଜଗତରେ ଶୋଭା ହାସଲ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਜਨੁ ਲਾਗਾ ॥੪॥੪॥
ଦାସ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇଥାନ୍ତି, ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ଥାଏ||4||4||

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 4 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੁਪਾਲਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପ୍ରଭୁ ନାମର ଭଜନ କର,

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਲੀਨੁ ਭਇਆ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸਾਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରସ ପାଇ ମୋର ମନ-ତନ ରାମନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1 ॥ରୁହ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਪਮਾਲਾ ॥
ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କର ଏବଂ ମନରେ ହରିନାମର ମାଳା ଜପ କର।

ਜਿਨ੍ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੀਖਿਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਬਨਮਾਲਾ ॥੧॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି, ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ੍ ਚੂਕੇ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲਾ ॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ହରିଣାମର ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ତାହାର ସବୁ ଝଞ୍ଜଟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤਿਨ੍ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਰਖਵਾਲਾ ॥੨॥
ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ, ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି||2||

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਹਰਿ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ଆମେ ନିରୀହ ବାଳକ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହୁଁ ଯେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମାତା ପିତା ଭଳି ଆମର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਰੁ ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਨਿਤ ਮੇਲਤੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥੩॥
ଆମେ ନିତ୍ୟ ମାୟାର ଅଗ୍ନିରେ ହାତ ରଖିଛୁ, ପରନ୍ତୁ ଦୀନଦୟାଳୁ ଗୁରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ||3||

ਬਹੁ ਮੈਲੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇਆ ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਹਰਿ ਜਸਿ ਜਾਲਾ ॥
ଆମେ ବହୁତ ମଳିନ ଥିଲୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ହରିଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କ୍ଲେଶ-ପାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥੪॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି , ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||5||

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 4 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਰਾ ਸੀਸੁ ਕੀਜੈ ਗੁਰ ਵਾਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମୁଁ ନିଜ ମସ୍ତକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଅର୍ପଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮੈ ਬਾਤ ਸੁਨਾਵੈ ਤਿਸੁ ਮਨੁ ਦੇਵਉ ਕਟਿ ਕਾਟ ॥
ଯେ ମୋତେ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇଛି, ତାହାକୁ ମୁଁ ନିଜ ମନ କାଟି କାଟି ଉପହାର ଦେବି।

ਹਰਿ ਸਾਜਨੁ ਮੇਲਿਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਬਿਕਾਨੋ ਹਟਿ ਹਾਟ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେବ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି||1||

ਮਕਰ ਪ੍ਰਾਗਿ ਦਾਨੁ ਬਹੁ ਕੀਆ ਸਰੀਰੁ ਦੀਓ ਅਧ ਕਾਟਿ ॥
କେହି ମକର ସଙ୍କ୍ରାନ୍ତିରେ ପ୍ରୟାଗ ତିରଥରେ ବହୁତ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିଥାଉ, କାଶୀ ଯାଇ ନିଜର ଅଧା ଶରୀର କାଟି ଦେଉ, ପରନ୍ତୁ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਬਹੁ ਕੰਚਨੁ ਦੀਜੈ ਕਟਿ ਕਾਟ ॥੨॥
ହରିନାମ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ||2||

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ਮਨਿ ਉਘਰੇ ਕਪਟ ਕਪਾਟ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହରି-କୀର୍ତ୍ତିର ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଲାଗିଥିବା କପଟର କବାଟ ମଧ୍ୟ ଖୋଲି ଯାଇଛି।

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਫੋਰਿ ਭਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗਾ ਲਜ ਭਾਨੀ ਮਟੁਕੀ ਮਾਟ ॥੩॥
ତ୍ରିକୁଟୀ କରି ଭ୍ରମ-ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଲୋକଲଜ୍ଜା ରୂପୀ ମାଠିଆ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି||3||

ਕਲਜੁਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਟ ॥
କଳିଯୁଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਸਭ ਲਾਥੀ ਭੂਖ ਤਿਖਾਟ ॥੪॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନାମାମୃତର ରସ ପାନ କରିଛି, ତାହାର ସାରା କ୍ଷୁଧା ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥4॥6॥ଛକା1॥

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰੇ ਮਨ ਟਹਲ ਹਰਿ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା ପରମ ସୁଖ ଦେଇଥାଏ,

ਅਵਰ ਟਹਲਾ ਝੂਠੀਆ ਨਿਤ ਕਰੈ ਜਮੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ସେବା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଏବଂ ଯମଦୂତର ଦଣ୍ଡ ନିତ୍ୟ ମସ୍ତକ ଉପରେ ସବାର ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਲੀਖਿਆ ਤੇ ਮਿਲੇ ਸੰਗਾਰ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ସୁସଙ୍ଗତିରେ ମିଳିଥାଏ।

ਸੰਸਾਰੁ ਭਉਜਲੁ ਤਾਰਿਆ ਹਰਿ ਸੰਤ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥੧॥
ପରମ ପୁରୁଷ ହରିଙ୍କ ସଜ୍ଜନ ସଂସାରର ଲୋକଙ୍କୁ ଭବ ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ
ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਨਿਤ ਚਰਨ ਸੇਵਹੁ ਸਾਧ ਕੇ ਤਜਿ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥
ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିତ୍ୟ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣରେ ସେବା କରିବା ଉଚିତ।

ਸਭ ਤਜਹੁ ਦੂਜੀ ਆਸੜੀ ਰਖੁ ਆਸ ਇਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥੨॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଅଭିଳାଷକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା
ରଖ||2||

ਇਕਿ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਸਾਕਤਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰ ॥
କେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ
ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ।

ਧੁਰਿ ਹੋਵਨਾ ਸੁ ਹੋਇਆ ਕੋ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰ ॥੩॥
ବିଧାତା ଯାହା ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଛି ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଟାଳି ପାରିବ ନାହିଁ||3||

ਅਗਮ ਰੂਪੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਅਨਿਕ ਨਾਮ ਅਪਾਰ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ରୂପ ଅଗମ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ଅପାର ନାମ ଅଛି।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿ ਧਾਰ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତଜନ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ହରିନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି
ନେଇଥାଏ ||4||1|

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ରାମ ନାମ କଉ ନମସକାର ॥
ସେହି ରାମନାମକୁ ଆମର ନମନ ଅଟେ,

ଜାସୁ ଜପତ ହୋਵତ ଉଧାର ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଜପ କରିବା ମାତ୍ରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଜା କै ସିମରନି ମିଟହି ଧੰଧ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ଜା କै ସିମରନି ଛୁଟହି ବੰଧ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ,

ଜା କै ସିମରନି ମੂରଖ ଚତୁର ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମୂର୍ଖ ମଧ୍ୟ ଚତୁର ବନିଯାଏ,

ଜା କै ସିମରନି କੁଲਹ ଉਧର ॥୧॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସାରା ବଂଶାବଳୀ ଉଧାର ହୋଇଯାଏ||1||

ଜା କै ସିମରନି ਭਉ ଦੁਖ ହରै ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସାରା ଭୟ-ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ,

ଜା କै ସିମରନି ଅପଦਾ ଟରै ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ବିପତ୍ତି ଟଳି ଯାଇଥାଏ,

ଜା କै ସିମରନି ਮੁਚਤ ପਾପ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ଜା କै ସିମରନି ନହੀ ସੰତਾପ ॥୨॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ-ସନ୍ତାପ ଲାଗେ ନାହିଁ ||2||

ଜା କै ସିମରନି ରିଦ ବିਗାସ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ,

ଜା କै ସିମରନି କਵਲਾ ଦାସି ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଧନର ଦେବୀ ଦାସୀ ବନିଯାନ୍ତି,

ଜା କै ସିମରନି ନିଧି ନିଧାନ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ନିଧିର କୋଷ ମିଳିଯାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤਰੇ ਨਿਦਾਨ ॥੩॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ॥3॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥
ସେହି ହରିନାମ ପତିତପାବନ ଅଟନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਭਗਤ ਉਧਾਰੁ ਕਰੀ ॥
ଯିଏ କୋଟି କୋଟି ଭକ୍ତର ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਦਾਸ ਦਾਸਾ ਦੀਨੁ ਸਰਨ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਥਾ ਸੰਤ ਚਰਨ ॥੪॥੨॥
ମୁଁ ଦୀନ ମଧ୍ୟ ହରିଙ୍କ ଦାସର ଦାସର ଶରଣ ନେଇଛି, ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମର ମସ୍ତକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ||4||2||

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ਐਸੋ ਸਹਾਈ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଏପରି ସହାୟକ ଯେ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਭਜੁ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁସଙ୍ଗତିରେ ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬੂਡਤ ਕਉ ਜੈਸੇ ਬੇੜੀ ਮਿਲਤ ॥
ଯେପରି ବୁଡୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟକୁ ନୌକା ମିଳିଯାଇଥାଏ,

ਬੂਝਤ ਦੀਪਕ ਮਿਲਤ ਤਿਲਤ ॥
ଲିଭି ଯାଉଥିବା ଦୀପ କୁ ତେଲ ମିଳି ଯାଏ,

ਜਲਤ ਅਗਨੀ ਮਿਲਤ ਨੀਰ ॥
ଯେମିତି ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ଯାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି କୁ ପାଣି ମିଳି ଯାଏ,

ਜੈਸੇ ਬਾਰਿਕ ਮੁਖਹਿ ਖੀਰ ॥੧॥
ଯେମିତି କ୍ରନ୍ଦନ କରୁଥିବା ଶିଶୁର ମୁଖରେ ଦୁଗ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।। 1।।

ਜੈਸੇ ਰਣ ਮਹਿ ਸਖਾ ਭ੍ਰਾਤ ॥
ଯେମିତି ଯୁଦ୍ଧରେ ଭ୍ରାତା ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ,

ਜੈਸੇ ਭੂਖੇ ਭੋਜਨ ਮਾਤ ॥
ଯେମିତି ଭୋଜନ ଭୋକିଲା ଲୋକର କ୍ଷୁଧାକୁ ମାରି ଦିଏ,

ਜੈਸੇ ਕਿਰਖਹਿ ਬਰਸ ਮੇਘ ॥
ଯେମିତି ମେଘ ବର୍ଷାକରି କୃଷି କୁ ବଞ୍ଚାଇ ନିଏ ଏବଂ

ਜੈਸੇ ਪਾਲਨ ਸਰਨਿ ਸੇਂਘ ॥੨॥
ଯେମିତ ସିଂହ ଅର୍ଥାତ୍ ବଳଶାଳୀର ଶରଣରେ ରକ୍ଷା ହୋଇଯାଏ।। 2 ।।

ਗਰੁੜ ਮੁਖਿ ਨਹੀ ਸਰਪ ਤ੍ਰਾਸ ॥
ଯାହାର ମୁଖରେ ଗରୁଡ଼ ମନ୍ତ୍ର ଥାଏ, ତାହାକୁ ସର୍ପ ର ଭୟ ରହେ ନାହିଁ

ਸੂਆ ਪਿੰਜਰਿ ਨਹੀ ਖਾਇ ਬਿਲਾਸੁ ॥
ପିଞ୍ଜରା ରେ ବସିଥିବା ଶୁଆକୁ ବିଲେଇ ଖାଏ ନାହିଁ।

ਜੈਸੋ ਆਂਡੋ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ॥
ଯେମିତି ହୃଦୟରେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା କୁଞ୍ଚ ର ଅଣ୍ଡା ଖରାପ ହୋଇନଥାଏ,

ਜੈਸੋ ਦਾਨੋ ਚਕੀ ਦਰਾਹਿ ॥੩॥
ଯେମିତି ଚକିର ଦଣ୍ଡ ରେ ଲାଗିଥିବା ଦାନା ପେଶି ହୁଏନାହିଁ।। 3 ।।

ਬਹੁਤੁ ਓਪਮਾ ਥੋਰ ਕਹੀ ॥
ହରି ନାମଙ୍କ ଉପମା ବହୁତ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଅଳ୍ପ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଛି।

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਤੁਹੀ ॥
ହେ ହରି! ତୁମେ ହିଁ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ଅଗାଧ,

ਊਚ ਮੂਚੌ ਬਹੁ ਅਪਾਰ ॥
ଅପରମ୍ପାର ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଅଟ।

ਸਿਮਰਤ ਨਾਨਕ ਤਰੇ ਸਾਰ ॥੪॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।। 4 ।। 3।।

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାଗ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ਇਹੀ ਹਮਾਰੈ ਸਫਲ ਕਾਜ ॥ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਲੇਹੁ ਨਿਵਾਜਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିବେ ହେ ପରମାତ୍ମା ! ଆପଣଙ୍କ ଦାସ ଉପରେ ଉପକାର କର ।। 1 ।।

ਚਰਨ ਸੰਤਹ ਮਾਥ ਮੋਰ ॥
ମୋର ମସ୍ତକ ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ଚରଣରେ ରହୁ,

ਨੈਨਿ ਦਰਸੁ ਪੇਖਉ ਨਿਸਿ ਭੋਰ ॥
ମୋର ନୟନ ରାତି ଦିନ ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରୁଥାଉ।

ਹਸਤ ਹਮਰੇ ਸੰਤ ਟਹਲ ॥
ମୋର ହାତ ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ସେବା ରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁ ଏବଂ

ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸੰਤ ਬਹਲ ॥੧॥
ପ୍ରାଣ, ମନ ଏବଂ ଧନ ସବୁ ତାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରୁଛି।।। 1।।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ମୋର ମନରେ ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ରହୁ ଏବଂ

ਸੰਤ ਗੁਨ ਬਸਹਿ ਮੇਰੈ ਚੀਤਿ ॥
ମୋର ଚିତ୍ତରେ ତାଙ୍କର ଗୁଣ ବସିଯାଉ।

ਸੰਤ ਆਗਿਆ ਮਨਹਿ ਮੀਠ ॥
ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମୋ ମନକୁ ମଧୁର ଲାଗୁଛିଏବଂ

ਮੇਰਾ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਸੰਤ ਡੀਠ ॥੨॥
ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିମୋର ହୃଦୟ କମଳ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଯାଏ।। 2 ।।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ମୋର ନିବାସ ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ସହ ସର୍ବଦା ଥାଉ ଏବଂ

ਸੰਤਨ ਕੀ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਪਿਆਸ ॥
ମୋତେ ତାଙ୍କର ହିଁ ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି।

ਸੰਤ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਮਨਹਿ ਮੰਤ ॥
ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ବଚନ ହିଁ ମୋର ମନରେ ମନ୍ତ୍ର ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੇਰੇ ਬਿਖੈ ਹੰਤ ॥੩॥
ତାଙ୍କର କୃପାରୁ ମୋର ବିକାର ର ନାଶ ହୋଇଯାଇଛି।। 3।।

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਏਹਾ ਨਿਧਾਨ ॥
ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗ ହିଁ ମୋର ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ହିଁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ଉକ୍ତି ଅଟେ।

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ମତେ ଏହି ବରଦାନ ଦିଅ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପାକର,

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮਝਾਰਿ ॥੪॥੪॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ଚରଣ ମୋ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିବ ।। 4 ।। 4 ।।

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ਸਭ ਕੈ ਸੰਗੀ ਨਾਹੀ ਦੂਰਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ କେଉଁଠି ଦୂର ରେ ନାହାନ୍ତି।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁ କରାଉଥିବା ଭଗବାନ ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅଟେ।।୧।।

ਸੁਨਤ ਜੀਓ ਜਾਸੁ ਨਾਮੁ ॥
ଯାହାର ନାମ ଶୁଣି ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਦੁਖ ਬਿਨਸੇ ਸੁਖ ਕੀਓ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਗਲ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ସବୁ ନିଧି ଅଛି ଏବଂ

ਮੁਨਿ ਜਨ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਕਰੇ ॥੧॥
ମୁନୀ ମାନେ ତାଙ୍କ ସେବା ରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।।। 1।।

ਜਾ ਕੈ ਘਰਿ ਸਗਲੇ ਸਮਾਹਿ ॥
ଯାହାର ଘରେ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଭରି ହୋଇଅଛି,

ਜਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥
ଯାହାର ଦ୍ୱାରରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ଯିଏ ସବୁ ଜୀବ ମାନଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରନ୍ତି।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੇਵਹੁ ਕਿਰਪਾਲ ॥੨॥
ଏଣୁ ସର୍ବଦା ସେହି କୃପାନିଧି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କର।। 2 ।।

ਸਦਾ ਧਰਮੁ ਜਾ ਕੈ ਦੀਬਾਣਿ ॥
ଯାହାର ଦରବାର ରେ ସଦା ଧର୍ମ ନ୍ୟାୟ ଥାଏ,

ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਕਾਣਿ ॥
ସେ ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କିଛି ଅଭାବ ନାହିଁ।

ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਨਾ ਆਪਨ ਆਪਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ ॥੩॥
ହେ ମୋର ମନ ! ତୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ଜପ କର।। 3 ।।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତିରେ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

ਜਾਸੁ ਮਿਲਿ ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ ॥
ଯାହାକୁ ମିଶିକରି ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਮਨ ਤਨਹਿ ਰਾਤ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰੀ ਦਾਤਿ ॥੪॥੫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ ! ମନ ଶରୀର ସର୍ବଦା ନାମ ର ସାଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ନାନକଙ୍କୁ ଏମିତି ଦାନ ପ୍ରଦାନ କର।।4।। 5 ।।

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਸਮਰਥ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥
ମୁଁ ସମର୍ଥ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ରେ ଆସି ଯାଇଛି

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣ, ଶରୀର, ଧନ ଏବଂ ରାଶି ଅଟେ।। 1।।ରୁହ।।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜੀਵਣੈ ਕਾ ਮੂਲੁ ॥
ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହା ହିଁ ଜୀବନର ମୂଳ ଅଟେ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ ਠਾਈ ਸੁਖਮੋ ਅਸਥੂਲ ॥੧॥
ସେ ନିରାକାର ଏବଂ ସାକାର ରୂପରେ ସର୍ବତ୍ର ଦେଖା ଯାଆନ୍ତି।।1 ।।s

Page 988

ਆਲ ਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤਜਿ ਸਭਿ ਹਰਿ ਗੁਨਾ ਨਿਤਿ ਗਾਉ ॥
ବ୍ୟର୍ଥର ଜଞ୍ଜାଳ ଏବଂ ସବୁ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିତ୍ୟ ଭଗବାନ ଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କର।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗੈ ਦੇਹੁ ਅਪਨਾ ਨਾਉ ॥੨॥੧॥੬॥
ନାନକ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡ଼ିକରି ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ଏହି ଭିକ୍ଷା ମାଗନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ନିଜର ନାମ ପ୍ରଦାନ କର।। 2 ।। 1।। 6।।

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ॥
ହେ ଦେବାଧିଦେବ, ତୁମେ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଏବଂ ଅପରଂପାର ଅଟ।

ਕਉਨੁ ਜਾਨੈ ਚਲਿਤ ਤੇਰੇ ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁମର ଅଦ୍ଭୁତଲୀଳା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତୁମର ମହିମା ର କିଛି ସୀମା ନାହିଁ।।1।।

ਇਕ ਖਿਨਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਦਾ ਘੜਿ ਭੰਨਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥
ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣ ରେ ଜନ୍ମ କରିବା ଏବଂ ଧ୍ୱଂସ କରୁଥିବା ରଚୟିତା ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ଦୁନିଆ କୁ ତିଆରି ଏବଂ ଧ୍ୱଂସ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੇਤ ਕੀਨ ਉਪਾਰਜਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਦਾਤਾਰ ॥੧॥
ସେ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ଦାତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦାନ ଦିଅନ୍ତି।। 1।।

ਹਰਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਊਚ ਅਗਮ ਮੁਰਾਰ ॥
ହେ ମହାନ ଅପରମ୍ପାର ପରମେଶ୍ୱର ! ତୋର ଦାସ ତୋ ଶରଣ କୁ ଆସିଛି

ਕਢਿ ਲੇਹੁ ਭਉਜਲ ਬਿਖਮ ਤੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥੨॥੭॥
ତାହାକୁ ବିଷମ ଭବ ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କର, ଦାସ ନାନକ ସର୍ବଦା ତୁମ ଠାରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ।। 2 ।। 2 ।। 7 ।।

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାଲୀ ଗଉଡା ମହଲା 5॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ ਰਹੇ ਗੋਪਾਲ ॥
ମୋର ମନ ଶରୀର ରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବାସ କରିଛନ୍ତି।

ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଦୀନବନ୍ଧୁ, ଭକ୍ତ ବତ୍ସଳ ସର୍ବଦା କୃପା ର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି।। 1 ।।

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਤੂਹੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର ! ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ଅନ୍ତଏବଂ ମଧ୍ୟ ରେ ତୁମେ ହିଁ ଅଛ ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਗਲ ਮੰਡਲ ਏਕੁ ਸੁਆਮੀ ਸੋਇ ॥੧॥
"(ଅତୀତ,ବର୍ତ୍ତମାନ, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ରେ) ତୁମ ଛଡ଼ା କେହି ନାହିଁ । ଜଣେ ସ୍ୱାମୀ ହିଁ ସମସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ରେ ରମଣ କରୁଛନ୍ତି।। 1 ।।

ਕਰਨਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਨੇਤ੍ਰ ਦਰਸਨੁ ਰਸਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ କାନରେ ହରି ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ, ନେତ୍ର ରେ ତାଙ୍କର ହିଁ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଜିଭ ରେ ହରିଙ୍କ ଗୁଣ ଅନୁବାଦ କରୁଛି।

ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਏ ਸਦਾ ਨਾਨਕੁ ਦੇਹੁ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ॥੨॥੩॥੮॥੬॥੧੪॥
ନାନକ ତୁମ ଉପରେ ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, ମୋତେ ନିଜର ନାମ ପ୍ରଦାନ କର।। 2 ।। 3 ।। 8 ।। 6 ।। 14 ।।

ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ
ମାଲୀ ଗଉଡା ବାଣୀ ଭଗତ ନାମଦେବ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਓ ਰਾਮ ਬੇਨੁ ਬਾਜੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାଜୁଥିବା ବଂଶୀ ଧନ୍ୟ ଅଟେ,

ਮਧੁਰ ਮਧੁਰ ਧੁਨਿ ਅਨਹਤ ਗਾਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଥିରୁ ବହୁତ ହିଁ ମଧୁର ମଧୁର ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ।। 1 ।।

ਧਨਿ ਧਨਿ ਮੇਘਾ ਰੋਮਾਵਲੀ ॥
ମେଣ୍ଢା ମାନଙ୍କ ସେହି ରେଶମ ଧନ୍ୟ ଅଟେ,

ਧਨਿ ਧਨਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਓਢੈ ਕਾਂਬਲੀ ॥੧॥
ସେହି କମ୍ବଳ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଘୋଡାଇଛନ୍ତି ।। 1 ।।

ਧਨਿ ਧਨਿ ਤੂ ਮਾਤਾ ਦੇਵਕੀ ॥
ହେ ମାତା ଦେବକୀ ! ତୁମେ ଧନ୍ୟ ଅଟ,"

ਜਿਹ ਗ੍ਰਿਹ ਰਮਈਆ ਕਵਲਾਪਤੀ ॥੨॥
ଯାହାର ଘରେ କମଳାପତି ପ୍ରଭୁ ହୋଇଛନ୍ତି ।। 2 ।।

ਧਨਿ ਧਨਿ ਬਨ ਖੰਡ ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨਾ ॥
ବୃନ୍ଦାବନର ସେହି ବନ ସ୍ଥଳ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ,

ਜਹ ਖੇਲੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਨਾ ॥੩॥
ଯେଉଁଠି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଖେଳୁଥିଲେ।। 3 ।।

ਬੇਨੁ ਬਜਾਵੈ ਗੋਧਨੁ ਚਰੈ ॥ ਨਾਮੇ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਆਨਦ ਕਰੈ ॥੪॥੧॥
ସେ ବଂଶୀ ବଜାନ୍ତି ଏବଂ ଗାଈ ଚରାଉ ଥାନ୍ତି, ନାମଦେବଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଆନନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି।। 4।।1।।

ਮੇਰੋ ਬਾਪੁ ਮਾਧਉ ਤੂ ਧਨੁ ਕੇਸੌ ਸਾਂਵਲੀਓ ਬੀਠੁਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ପିତା ମାଧବ, ହେ କେଶବ, ହେ କଳା କୃଷ୍ଣ! ତୁମେ ଧନ୍ୟ ଅଟ ।। 1 ।।

ਕਰ ਧਰੇ ਚਕ੍ਰ ਬੈਕੁੰਠ ਤੇ ਆਏ ਗਜ ਹਸਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਉਧਾਰੀਅਲੇ ॥
ତୁମେ ହାତରେ ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଧାରଣ କରି ବୈକୁଣ୍ଠ ରୁ ଆସିଥିଲ ଏବଂ କୁମ୍ଭୀର ଠାରୁ ହାତୀ ର ପ୍ରାଣ କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିଲ ।

ਦੁਹਸਾਸਨ ਕੀ ਸਭਾ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਅੰਬਰ ਲੇਤ ਉਬਾਰੀਅਲੇ ॥੧॥
ଦୁଃଶାସନ ର ସଭାରେ ଦ୍ରୌପଦୀ କୁ ନିବସ୍ତ୍ର ହେବା ରୁ ବଞ୍ଚାଇ ଥିଲ ।। 1 ।।

ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਅਹਲਿਆ ਤਾਰੀ ਪਾਵਨ ਕੇਤਕ ਤਾਰੀਅਲੇ ॥
ତୁମେ ହିଁ ଗୌତମ ଋଷି ଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅହଲ୍ୟା ଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିଲ ଯିଏ ଅଭିଶାପ କାରଣରୁ ଶିଳା ହୋଇଯାଇ ଥିଲେ। ତୁମେ କେତେ ଯେ ପତିତ ମାନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ କରି ସେମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିଛ।

ਐਸਾ ਅਧਮੁ ਅਜਾਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਤਉ ਸਰਨਾਗਤਿ ਆਈਅਲੇ ॥੨॥੨॥
ଏଥିପାଇଁ ଅଧମ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଜାତି ର ନମଦେବ ତୁମର ହିଁ ଶରଣ ରେ ଆସିଛନ୍ତି।। 2 ।। 2।।

ਸਭੈ ਘਟ ਰਾਮੁ ਬੋਲੈ ਰਾਮਾ ਬੋਲੈ ॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ଶରୀରରେ ରାମହିଁ କହନ୍ତି,

ਰਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋ ਬੋਲੈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି କହନ୍ତି ନାହିଁ।। 1 ।।

ਏਕਲ ਮਾਟੀ ਕੁੰਜਰ ਚੀਟੀ ਭਾਜਨ ਹੈਂ ਬਹੁ ਨਾਨਾ ਰੇ ॥
ମାଟି ଗୋଟେ ହିଁ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ସେଥିରୁ ହାତୀ ଏବଂ ପିମ୍ପୁଡ଼ି ଭଳି ଅନେକ ପ୍ରକାର ଜୀବ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି।

ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਕੀਟ ਪਤੰਗਮ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਸਮਾਨਾ ਰੇ ॥੧॥
ବୃକ୍ଷ,ପାହାଡ, ମନୁଷ୍ୟ, ପଶୁ - ପକ୍ଷୀ, କୀଟ ପତଙ୍ଗ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ରାମହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।। 1 ।।

ਏਕਲ ਚਿੰਤਾ ਰਾਖੁ ਅਨੰਤਾ ਅਉਰ ਤਜਹੁ ਸਭ ਆਸਾ ਰੇ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ପରମେଶ୍ୱର ଙ୍କ ହିଁ ଚିନ୍ତା କର।

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਾ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮਾ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੋ ਦਾਸਾ ਰੇ ॥੨॥੩॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଏବେ ସେ ନିଷ୍କାମ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ମାଲିକ ଏବଂ ଦାସ ରେ କିଛି ଅନ୍ତର ନାହିଁ।। 2।। 3।।

Page 989

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
ରାଗୁ ମାରୁ ମହଲା 1 ଘରୁ 1 ଚଉପଦ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର କେବଳ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ,ସେ ହିଁ ସଂସାର ର ରଚନା କାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ,ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମ ଦୋଷ ଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟେ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଗୋଟେ ସମାନ ଦୃଷ୍ଟି ରଖିବା କାରଣରୁ ସେ ପ୍ରେମ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ବୈରାଗ ଭାବନା ରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି, ସେ କାଳତିତ ବ୍ରହ୍ମ ମୂର୍ତ୍ତି ସର୍ବଦା ଅମର ଅଟେ,ଜନ୍ମ ମରଣ ରୁ ବଞ୍ଚିତ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକାଶମାନ ହୁଅନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ କୃପା ରୁ ହିଁ ଲାଭ କରିହେବ।

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଳୋକ ।।

ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾ ਸਦ ਧੂਰਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ! ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୁମ ଚରଣ ର ଧୂଳି ହୋଇ ରହିବି।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਹਾਰੀਆ ਪੇਖਉ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମ ଶରଣ ରେ ସର୍ବଦା ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦେଖି ରହୁଥିବି ।। 1 ।।

ਸਬਦ ॥
ଶବ୍ଦ ।।

ਪਿਛਹੁ ਰਾਤੀ ਸਦੜਾ ਨਾਮੁ ਖਸਮ ਕਾ ਲੇਹਿ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ରାତିର ପର ପ୍ରହରରେ ଆହ୍ୱାନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਖੇਮੇ ਛਤ੍ਰ ਸਰਾਇਚੇ ਦਿਸਨਿ ਰਥ ਪੀੜੇ ॥
ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଛତ୍ର, ଦାନୀ, ପାର୍ଶ୍ୱ କାନ୍ଥ ଏବଂ ସୁସଜ୍ଜିତ ରଥ ସବୁ ସମୟ ରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଯଶ ମିଳିଥାଏ।

ਜਿਨੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਕਉ ਸਦਿ ਮਿਲੇ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର ! ଯିଏ ତୁମ ନାମ ର ଚିନ୍ତା କରିଛି, ତାଙ୍କୁ ଡାକି ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦାନ କର ତାଙ୍କ ମନ କାମନା ପୁରା ହୋଇଯାଏ।। 1 ।।

ਬਾਬਾ ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਕੂੜਿਆਰ ॥
ହେ ବାବା ! ମୁଁ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଏବଂ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଅଟେ।

ନାମୁ ନ ପାଇଆ ତେରା ଅंଧା ଭରମି ଭୁଲା ମନୁ ମେରା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ତୋର ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ, ମୋର ଅନ୍ଧ ମନ ଭ୍ରମ ରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛି।। 1 ।।

ସାଦ କୀତେ ଦୁਖ ପରଫୁੜେ ପୁରବି ଲିਖେ ମାਇ ॥
ହେ ମା' ! ପୂର୍ବଜନ୍ମ ରେ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଯେତେ ମଧ ମାୟା ର ସ୍ୱାଦ ଭୋଗ କରିଛି, ମୋର ଦୁଃଖ ରେ ସେତିକି ହିଁ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି।

ସୁਖ ଥୋੜେ ଦୁਖ ଅଗଲେ ଦୂਖେ ଦୂਖି ବିହାਇ ॥୨॥
ମୋର ଭାଗ୍ୟ ରେ ସୁଖ ନାହିଁ, ଦୁଃଖ ହିଁ ଅଧିକ ଅଛି, ମୋର ଜୀବନ ଦୁଃଖରେ ହେ ବ୍ୟତୀତ ହୋଇଯାଇଛି।। 2 ।।

ବିଛୁੜିଆ କା କିଆ ବୀଛୁੜै ମିਲିଆ କା କିଆ ମେਲୁ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କଣ ବିୟୋଗ ଏହା ଠାରୁ ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଦାୟକ ଅଟେ? ଯିଏ ତାଙ୍କ ସହ ମିଶି ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ମିଳନ ବାକି ରହିଯାଇଛି?

ସାହିବୁ ସୋ ସାଲାହୀਐ ଜିନି କରି ଦେਖିଆ ଖେਲୁ ॥୩॥
ତେଣୁ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଗାନ କର, ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳ ରଚନା କରି ତାହାର ଦେଖାଶୁଣା କରିଛନ୍ତି।। 3 ।।

ସଂଜୋଗୀ ମେਲାଵੜା ଇନି ତନି କୀତେ ଭୋଗ ॥
ସଂଯୋଗରୁ ଜୀବ ମାନଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଏମାନେ ସାଂସାରିକ ପଦାର୍ଥ ର ହିଁ ଭୋଗ କରିଛନ୍ତି।

ବିଜୋଗୀ ମିਲି ବିଛୁੜେ ନାନକ ଭୀ ସଂଜୋଗ ॥୪॥୧॥
ଏବେ ମିଳନର ପରେ ବିୟୋଗରେ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପୁଣି ସଂଯୋଗ ହୋଇପାରିବ ।। 4।। 1 ।।

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ମିਲି ମାତ ପିତା ପିੰਡୁ କମାਇଆ ॥
ମାତା ପିତା ଙ୍କ ସଂଯୋଗ ରୁ ଶରୀର ତିଆରି ହୋଇଛି

ତିନି କରତै ਲेਖୁ ਲିਖାਇଆ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସେଥିରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ਲିਖୁ ଦାତି ଜୋତି ਵडିଆଈ ॥
ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ଏବଂ ପ୍ରାଣୀର ଦାନ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବଡ଼ ପଣିଆ ଅଟେ।

ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥੧॥
ପରନ୍ତୁ ମାୟାରେ ଲୀନ ହୋଇ ସବୁ ବୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧି ହିଁ ହରାଇ ଦେଇଛି।। 1 ।।

ਮੂਰਖ ਮਨ ਕਾਹੇ ਕਰਸਹਿ ਮਾਣਾ ॥
ଆରେ ମୁର୍ଖ ମନ ! ତୁ କାହିଁକି ଅଭିମାନ କରୁଛୁ?

ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਖਸਮੈ ਭਾਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ଜଗତ ରୁ ଚାଲି ଯିବାର ଅଛି।। 1 ।।

ਤਜਿ ਸਾਦ ਸਹਜ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ସ୍ୱାଦକୁ ଛାଡ଼ିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਘਰ ਛਡਣੇ ਰਹੈ ਨ ਕੋਈ ॥
କେହି ମଧ୍ୟ ଜୀବ ସର୍ବଦା ରହେ ନାହିଁ ଏଣୁ ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଘର ଛାଡ଼ିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିଥାଏ।

ਕਿਛੁ ਖਾਜੈ ਕਿਛੁ ਧਰਿ ਜਾਈਐ ॥
ମନୁଷ୍ୟ କୁ ନିଜର ଧନ (ଶୁଭ କାମ) ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଦରକାର ଏବଂ କିଛି ସମ୍ଭାଳି କରି ଏଇଠି ହିଁ ରଖିବା ଦରକାର

ਜੇ ਬਾਹੁੜਿ ਦੁਨੀਆ ਆਈਐ ॥੨॥
ଯଦି ତାକୁ ପୁଣି ଦୁନିଆରେ ଆସିବାକୁ ହୁଏ ତେବେ ।। 2।।

ਸਜੁ ਕਾਇਆ ਪਟੁ ਹਢਾਏ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଜୀବନରେ ଶରୀରକୁ ସୁନ୍ଦର କରି ରେଶମ କପଡା ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਬਹੁਤੁ ਚਲਾਏ ॥
ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆଦେଶ ଚଳାଇ ଥାଏ।

ਕਰਿ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਸੋਵੈ ॥
ସେ ସୁଖ ଦାୟକ ଶଯ୍ୟା ତିଆରି କରି ସେଥିରେ ଶୋଇଥାଏ ।

ਹਥੀ ਪਉਦੀ ਕਾਹੇ ਰੋਵੈ ॥੩॥
ଯେବେ ତା ପ୍ରାଣ ଯମଦୂତ ମାନଙ୍କ ସାମ୍ନା କୁ ଆସିଯାଏ, ତେବେ କଣ ପାଇଁ କାନ୍ଦେ ।। 3 ।।

ਘਰ ਘੁੰਮਣਵਾਣੀ ਭਾਈ ॥
ଘରର ଝଗଡ଼ା ଭଅଁର ସମାନ ଅଟେ।

ਪਾਪ ਪਥਰ ਤਰਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ଆରେ ଭାଇ! ପାପ ରୂପୀ ପଥରରେ ଭରି ହୋଇଥିବା ଡଙ୍ଗା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗର ରେ ପାର ହୋଇ ପାରିବା ନାହିଁ।

ਭਉ ਬੇੜਾ ਜੀਉ ਚੜਾਊ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭକ୍ତି ରୂପୀ ଡଙ୍ଗାରେ ହିଁ ଜୀବ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରିବ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕਾਹੂ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭକ୍ତି ରୂପୀ ଡଙ୍ଗା ପରମେଶ୍ୱର କେହି ବିରଳ କୁ ହି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି।।4।।2।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ଘରୁ 1 ।।

ਕਰਣੀ ਕਾਗਦੁ ਮਨੁ ਮਸਵਾਣੀ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਲੇਖ ਪਏ ॥
ଆଚରଣ କାଗଜ ଏବଂ ମନ କାଳୀର ଔଷଧ ଅଟେ ଏବଂ ଭଲ ଖରାପ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର କର୍ମ ଭାଗ୍ୟ ରେ ଲେଖା ହୋଇଛି।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਕਿਰਤੁ ਚਲਾਏ ਤਿਉ ਚਲੀਐ ਤਉ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਅੰਤੁ ਹਰੇ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଗୁଣର କିଛି ଅନ୍ତ ନାହିଁ, ଯେପରି କର୍ମ କରାଉଛୁ ସେହିଭଳି ଚାଲିବାକୁ ପଡୁଛି।। 1 ।।

ਚਿਤ ਚੇਤਸਿ ਕੀ ਨਹੀ ਬਾਵਰਿਆ ॥
ହେ ବୋକ ଲୋକ! ମନରେ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉନୁ?

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਲਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ
ଭଗବାନଙ୍କୁବିସ୍ମୃତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଗୁଣ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଉଛି।।। 1 ।।

ਜਾਲੀ ਰੈਨਿ ਜਾਲੁ ਦਿਨੁ ਹੂਆ ਜੇਤੀ ਘੜੀ ਫਾਹੀ ਤੇਤੀ ॥
ତତେ ଫସାଇବା ପାଇଁ ରାତ୍ରି ଜାଲ ଏବଂ ଦିନ ଜାଲ ବନା ହୋଇଛି,ଯେତେ ଘଡି ଅଛି,ସେତେ ହିଁ ବିପଦ ଅଛି।

ਰਸਿ ਰਸਿ ਚੋਗ ਚੁਗਹਿ ਨਿਤ ਫਾਸਹਿ ਛੂਟਸਿ ਮੂੜੇ ਕਵਨ ਗੁਣੀ ॥੨॥
ତୁ ନିତ୍ୟ ସ୍ୱାଦ ନେଇ ବିକାର ରୂପୀ ଦାନା ଖାଉଛୁ ଆଉ ଫସି ଯାଉଛୁ, ଆରେ ମୂର୍ଖ! କେଉଁ ଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ତୋର ମୁକ୍ତି ହୋଇ ପାରିବ?

କାଇଆ ଆରନ୍ଣ ମନ୍ ବିଚି ଲୋହା ପଂଚ ଅଗନି ତିତ୍ ଲାଗି ରହୀ ॥
ଶରୀର ଏକ ଭଙ୍ଗି ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ମନ ଲୁହା ସମାନ ଅଟେ ଆଉ କାମ, କ୍ରୋଧ, ମୋହ, ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପଞ୍ଚାଗ୍ନି ଏହାକୁ ଜଳାଉଛି।

କୋਇଲେ ପାପ ପੜେ ତିସୁ ଉପରି ମନୁ ଜଲିଆ ସଂନ୍ୀ ଚିଂତ ଭଈ ॥੩॥
ପାପରୂପି କୋଇଲା ଏହାଉପରେ ପଡିଛନ୍ତି, ଏହି ମନ ଜଳୁଛି ଏବଂ ତୋର ଚିନ୍ତା ଛୋଟ କଇଁଚି ହୋଇଛି।। 3 ।।

ଭଇଆ ମନୂରୁ କଂଚନୁ ଫିରି ହୋਵै ଜେ ଗୁରୁ ମିਲै ତିନେହା ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ମିଳିଯାଆନ୍ତି ତେବେ ଲୁହା ରୂପୀ ମନ ସୁନା ହୋଇଯିବ।

ਏକୁ ନାମୁ ଅଂମ୍ରିତୁ ଓਹୁ ଦେਵै ତਉ ନାନକ ତ୍ରିସଟସି ଦେହା ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ସେ ତତେ ନାମ ଅମୃତ ପ୍ରଦାନ କରେ ତେବେ ତୋର ଶରୀର ରେ ରହିଥିବା ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଯିବ। 4 ।। 3।।

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା।। 1 ।।

ବିମଲ ମਝାରି ବସସି ନିରମଲ ଜଲ ପଦମନି ଜਾਵଲ ରे ॥
ପଦ୍ମର ଫୁଲଏବଂ ପାଣି ର ଜାଲ ଏହି ଦୁଇଜଣ ସରୋବର ର ନିର୍ମଳ ଜଳ ରେ ରହନ୍ତି।

ପଦମନି ଜਾਵଲ ଜଲ ରସ ସଂଗତି ସଂଗି ଦୋਖ ନହੀ ରେ ॥୧॥
ପଦ୍ମ ର ଫୁଲ ପାଣିର ମଳିନ ଜାଲ ଏବଂ ଅମୃତମୟୀ ଜଳ ଏହି ଦୁଇଜଣ ସାଙ୍ଗରେ ରହନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ତାକୁ ସେମାନଙ୍କ ସଂଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ଦୋଷ ମିଳେନାହିଁ।। 1 ।।

ଦାଦର ତୂ କବହି ନ ଜାନସି ରେ ॥
ହେ ମଣ୍ଡୁକ! ତୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହୁ।

ଭਖସି ସିବାਲୁ ବସସି ନିରମଲ ଜଲ ଅଂମ୍ରିତୁ ନ ଲਖସି ରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତୁ ନିର୍ମଳ ଜଳ ରେ ରହୁ କିନ୍ତୁ ପାଣିର ମଇଳା ଜାଲ କୁ ଖାଇଥାଉ, ତୁ ଅମୃତ ରୁପି ଜଳର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନାହୁ।।୧।।

ବସୁ ଜଲ ନିତ ନ ୱସତ ଅଲୀଅଲ ମେର ଚଚା ଗୁନ ରେ ॥
ତୁ ନିତ୍ୟ ଜଳରେ ରହୁ, ଭଅଁର ଜଳରେ ରହୁ ନାହୁଁ, ପରନ୍ତୁ ସେ ଫୁଲର ରସ ଉପରରୁ ହିଁ ଶୋଷି ରହିଥାଉ।

ଚଂଦ କୁମୁଦନੀ ଦୂରହୁ ନିୱସସି ଅନਭଉ କାରନି ରେ ॥୨॥
ନିଜ ମନର ଜ୍ଞାନ ପାଇଁ କୁମୁଦିନୀ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଦୂରରୁ ଦେଖି ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି ଦିଅନ୍ତି।। 2 ।।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖੰਡੁ ਦੂਧਿ ਮਧੁ ਸੰਚਸਿ ਤੂ ਬਨ ਚਾਤੁਰ ਰੇ ॥
ହେ ମଣ୍ଡୁକ! ତୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଯାଅ, ତତେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଯେ ଚିନି,କ୍ଷୀର ଏବଂ ମହୁର ମଧୁର ଅମୃତମୟି ରସ ପଦାର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਤੂ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸਿ ਪਿਸਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਉ ਰੇ ॥੩॥
ଯେପରି ଜୋକ ସ୍ତନରେ ଲାଗିରହି କ୍ଷୀର ବଦଳରେ ରକ୍ତ ଶୋଷିଥାଏ, ସେହିପରି ତୁ ମଧ କାଦ ର ମଇଳା ଖାଇବାର ସ୍ୱଭାବ କୁ କେବେ ଛାଡି ପାରିବୁନାହିଁ।ଗା।।

ਪੰਡਿਤ ਸੰਗਿ ਵਸਹਿ ਜਨ ਮੂਰਖ ਆਗਮ ਸਾਸ ਸੁਨੇ ॥
ଯେପରି ମୂର୍ଖ ଲୋକ ବିଦ୍ୱାନ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷା କୁ ଗ୍ରହଣ ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ଜ୍ଞାନହୀନ ରହିଥାଏ,

ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਤੂ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਸਿ ਸੁਆਨ ਪੂਛਿ ਜਿਉ ਰੇ ॥੪॥
ଯେମିତିକି କୁକୁର ର ଲାଞ୍ଜୁଡ ସର୍ବଦା ବଙ୍କା ରହେ, ସେହିପରି ତୁ ମଧ ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ଛାଡିବୁନାହିଁ।। 4 ।।

ਇਕਿ ਪਾਖੰਡੀ ਨਾਮਿ ਨ ਰਾਚਹਿ ਇਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰੇ ॥
ପାଖଣ୍ଡି ଲୋକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପନ୍ତି। ନାହିଁ କିଛୁ ଭକ୍ତଜନ ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣ ରେ ହିଁ ରହନ୍ତି।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਵਸਿ ਨਾਨਕ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਰੇ ॥੫॥੪॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରତେକ ଜୀବ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି କରନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ଜିଭରେ ହରି ନାମର ଜପ କର।। 5 ।। 4 ।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ਸਲੋਕੁ ॥
ଶ୍ଲୋକ:

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੰਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਮਨੁ ਲਾਗ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣ ରେ ମନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ଅସଂଖ୍ୟ ପାପୀ ଜୀବ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର(ପୁଣ୍ୟ ଫଳ ର) ସମାନ ଅଟେ, ଯାହାର ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ, ତାକୁ ହିଁ ଏହା ମିଳେ।। 1 ।।

ਸਬਦੁ ॥
ଶବ୍ଦ।।

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਗਰਬਿ ਗਹੇਲੀ ॥
ହେ ଅଭିମାନୀ ସଖୀ!

ਸੁਣਿ ਸਹ ਕੀ ਇਕ ਬਾਤ ਸੁਹੇਲੀ ॥੧॥
ମାଲିକର ସୁଖଦାୟକକଥା ଶୁଣ।। 1 ।।

ਜੋ ਮੈ ਬੇਦਨ ਸਾ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਮਾਈ ॥
ହେ ମାଆ! ନିଜ ମନ ର କଷ୍ଟ ମୁଁ କାହାକୁ କହିବି ?

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ਨ ਰਹੈ ਕੈਸੇ ਰਾਖਾ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ରହି ପାରିବିନି, ତେବେ ଏହି ପ୍ରାଣ କୁ କେମିତି ବଞ୍ଚେଇବି? ।। 1 ।।

ਹਉ ਦੋਹਾਗਣਿ ਖਰੀ ਰੰਞਾਣੀ ॥
ମୁଁ ଦୁହାଗିନୀ ବହୁତ ହି ଦୁଃଖୀ ଅଟେ,

ਗਇਆ ਸੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥੨॥
ଯେବେ ଜୀବ ରୁପି ନାରୀର ଯୌବନ ବିତି ଯିବ ତେବେ ତାକୁ ବହୁତ ଖରାପ ଲାଗିବ।। 2 ।।

ਤੂ ਦਾਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਰਿ ਮੇਰਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ମୋର ଚତୁର ମାଲିକ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର ସେବକ ଅଟେ,

ਖਿਜਮਤਿ ਕਰੀ ਜਨੁ ਬੰਦਾ ਤੇਰਾ ॥੩॥
ସେଥିପାଇଁ ତୋର ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରୁଛି।। 3।।

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਅੰਦੇਸਾ ਏਹੀ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମତେ ଏହି ଚିନ୍ତା ଅଛି ଯେ

ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕੈਸੇ ਰਵਉ ਸਨੇਹੀ ॥੪॥੫॥
ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ବିନା କେମିତି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି।।4।।5।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା1।।

ਮੁਲ ਖਰੀਦੀ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਸਭਾਗਾ ॥
ମୁଁ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ କିଣିଥିବା ମାଲିକଙ୍କ ସେବକ ଅଟେ ଏବଂ ମୋର ନାମ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਕੀ ਬਚਨੀ ਹਾਟਿ ਬਿਕਾਨਾ ਜਿਤੁ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਲਾਗਾ ॥੧॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନରେ ଦୋକାନରେ ବିକି ହୋଇଯାଇଛି, ଯେଉଁଠି ମତେ ଲଗା ହୋଇଛି, ସେଇଠି ମୁଁ ଲାଗିଛି।। 1 ।।

ਤੇਰੇ ਲਾਲੇ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ତୋର ସେବକର କିଛି ଚତୁରତା ନାହିଁ,

ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋ ଦ୍ୱାରା ମାଲିକର ଆଜ୍ଞା ର ପାଳନ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ହୁଏନାହିଁ।। 1।।ରୁହ॥

ਮਾ ਲਾਲੀ ਪਿਉ ਲਾਲਾ ਮੇਰਾ ਹਉ ਲਾਲੇ ਕਾ ਜਾਇਆ ॥
ମୋ ମାଆ ତୋର ଦାସୀ ଅଟେ, ମୋର ବାପା ମଧ୍ୟ ତୋର ଦାସ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଦାସମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟେ।

ਲਾਲੀ ਨਾਚੈ ਲਾਲਾ ਗਾਵੈ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਤੇਰੀ ਰਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ଦାସ ଦାସୀ ହୋଇକରି ମୋର ମାଆ ବାପା ତୋର ଭକ୍ତିରେ ନାଚି ରହିଲେ ଏବଂ ମୁ ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଭକ୍ତି କରୁଛି।।2।।

ਪੀਅਹਿ ਤ ਪਾਣੀ ਆਣੀ ਮੀਰਾ ਖਾਹਿ ਤ ਪੀਸਣ ਜਾਉ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯଦି ତତେ ଶୋଷ ଲାଗୁଛି ତେବେ ମୁଁ ତୋର ପିଇବା ପାଇଁ ପାଣି ନେଇକରି ଆସୁଛି। ଯଦି କିଛି ଖାଇବାର ଅଛି ତେବେ ତୋ ପାଇଁ ଦାନା ପେଷିବା ପାଇଁ ଯିବି।

ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਪੈਰ ਮਲੋਵਾ ਜਪਤ ਰਹਾ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥੩॥
ମୁଁ ତମକୁ ପଙ୍ଖା କରୁଛି, ତୋର ପାଦ ମଳି ଦଉଛି ଏବଂ ତୋର ହି ନାମ ଜପୁଥିବି।। 3 ।।

ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ ਨਾਨਕੁ ਲਾਲਾ ਬਖਸਿਹਿ ਤੁਧੁ ਵਡਿਆਈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମାଲିକ! ଏହା ପରେ ବି ମୁଁ ତୋର ଦୟାର ସେବକ ଅଟେ, ଯଦି ତୁ କ୍ଷମା କରୁ ଏହା ତୋର ବଡପଣ ଅଟେ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤਾ ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥੪॥੬॥
ଯୁଗ ଯୁଗରୁ କେବଳ ତୁ ହିଁ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ,ତୋର ବିନା ମୁକ୍ତି ମିଳି ପାରିବନାହିଁ।।4।।6।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା ୧।।

କୋଈ ଆଖै ଭୁତନା କୋ କହୈ ବେତାଲା ॥
କିଏ ମୋତେ ଭୂତ କହେ ତ କିଏ ବେତାଳ କହେ ଏବଂ

କୋଈ ଆଖै ଆଦମୀ ନାନକୁ ବେଚାରା ॥୧॥
କିଏ କହେ କି ଏହି ଲୋକ ତ ବିଚରା ନାନକ ଅଟେ।।1।।

ଭଇଆ ଦିବାନା ସାହ କା ନାନକୁ ବଉରାନା ॥
କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ଏହା ଅଟେ କି ପାଗଳ ନାନକ ତ ନିଜ ମାଲିକର ଦିବାନା ହୋଇଯାଇଛି।

ହଉ ହରି ବିନୁ ଅବରୁ ନ ଜାନਾ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ତ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଜାଣିନାହିଁ।।।1।।ରୁହ॥

ତଉ ଦେବାନା ଜାଣୀଐ ଜା ଭୈ ଦେବାନା ହୋଇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ତାକୁ ହିଁ ଦିବାନ ବୁଝିବା ଦରକାର, ଯିଏ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଭକ୍ତି ଭୟରେ ଦିବନ ହୋଇଯାଏ।

ଏକୀ ସାହିବ ବାହରା ଦୂଜା ଅବରୁ ନ ଜାନੈ କୋଇ ॥୨॥
ସେ ପରମେଶ୍ୱର ଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।।2।।

ତଉ ଦେବାନା ଜାଣୀଐ ଜା ଏକା କାର କମାଇ ॥
ପାଗଳ ତାହାକୁ ଭାବ, ଯିଏ ଏକ ହି କାମ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ।

ହୁକମୁ ପଛାନੈ ଖସମ କା ଦୂଜੀ ଅବର ସିଆਣਪ କାਇ ॥୩॥
ନିଜ ମାଲିକର ହୁକୁମ କୁ ଜାଣି ପାରିବ, ଅନ୍ୟ କିଛି ଚତୁରତା କରିବ ନାହିଁ।। 3 ।।

ତଉ ଦେବାନା ଜାଣୀଐ ଜା ସାହିବ ଧରେ ପିଆରୁ ॥
କାହାକୁ ତେବେ ଯାଇ ପାଗଳ ଭାବିବା ଦରକାର,ଯିଏ ମାଲିକର ପ୍ରେମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରେ।

ମੰଦା ଜାਣੈ ଆପ କଉ ଅବରୁ ଭଲା ସੰସାରୁ ॥୪॥୭॥
ସେ ନିଜକୁ ଖରାପ ଭାବିଥାଏ ଏବଂ ସଂସାରକୁ ଭଲ ଭାବିଥାଏ ।। 4 ।। 7 ।।

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ଏହି ନାମ ରୂପୀ ଧନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ ପରନ୍ତୁ

ମନମୁଖ ଫିରହି ସି ଜାଣହି ଦୂରି ॥୧॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ସ୍ଥାନ ସ୍ଥାନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ତାହାଙ୍କୁ ଦୂର ବୋଲି ଭାବନ୍ତି।।। 1 ।।

ସୋ ଧନୁ ବଖରୁ ନାମୁ ରିଦୈ ହମାରୈ ॥
ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପଦାର୍ଥ ଆମ ହୃଦୟରେ ଥାଏ।

ଜିସୁ ତୂ ଦେହି ତିସୈ ନିସତାରୈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଏହି ଧନ ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ତାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।। 1 ।।

ନ ଇହୁ ଧନୁ ଜଲୈ ନ ତସକରୁ ଲୈ ଜାଇ ॥
ଏହି ଧନ ନା ଅଗ୍ନିରେ ଜଳେ ନା କିଏ ଚୋରା ଏହାକୁ ଚୋରିକରି ନେଇଯାଇପାରେ।

ନ ଇହୁ ଧନୁ ଡୂବୈ ନ ଇସୁ ଧନ କଉ ମିଲୈ ସଜାଇ ॥୨॥
ନା ଏହି ଧନ ପାଣିରେ ଡୁବେ ନା ହିଁ ଏହି ଧନବାନ କୁ କିଛି ଦଣ୍ଡ ମିଳେ।। 2 ।।

ଇସୁ ଧନ କୀ ଦେଖହୁ ବଡିଆଈ ॥
ଏହି ନାମ ଧନ ର କୀର୍ତ୍ତି ଦେଖ;

ସହଜେ ମାତେ ଅନଦିନୁ ଜାଈ ॥୩॥
ଏହାର ସବୁ ଦିନ ରାତି ସହଜରେ ମସ୍ତିରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ।।3।।

ଇକ ବାତ ଅନୂପ ସୁନହୁ ନର ଭାଈ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁମାନେ, ଗୋଟେ ଅନୁପକଥା ଶୁଣ;

ଇସୁ ଧନ ବିନୁ କହହୁ କିନୈ ପରମ ଗତି ପାଈ ॥୪॥
ଏହି ଧନ ବିନା କିଏ ପରମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।। 4 ।।

ଭଣତି ନାନକୁ ଅକଥ କୀ କଥା ସୁଣାଏ ॥
ନାନକ ଅକଥନୀୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇ କହନ୍ତି ଯେ

ସତିଗୁରୁ ମିଲୈ ତ ଇହୁ ଧନୁ ପାଏ ॥୫॥୮॥
ଯାହାକୁ ସତ୍ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଆନ୍ତି,ତାକୁ ଏହି ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।।। 5 ।। 8 ।।

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ਸੂਰ ਸਰੁ ਸੋਸਿ ਲੈ ਸੋਮ ਸਰੁ ਪੋਖਿ ਲੈ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਮਰਤੁ ਸੁ ਸਨਬੰਧੁ ਕੀਜੈ ॥
ପିଙ୍ଗଳା ନାଡିକୁ ରେଚକ କ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ନିଅ, ପୂରକ କ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣ ବାୟୁରେ ଭରି ନିଅ, ପ୍ରାଣାୟମର ଏହି ଯୁକ୍ତି ଉପଯୋଗ କରି ସୁଷୁମ୍ନା ନାଡି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡି ରଖ।

ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ ॥੧॥
ଚଞ୍ଚଳ ମାଛ ପରି ଆମର ମନକୁ ସ୍ଥିର କରି ଯଦି ରଖାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପୁଣି ଏହି ଆତ୍ମା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ପ୍ରାଚୀର ଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮੂੜੇ ਕਾਇਚੇ ਭਰਮਿ ਭੂਲਾ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! କଣ ପାଇଁ ଭ୍ରମ ରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ ?

ਨਹ ਚੀਨਿਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ପରମାନନ୍ଦ ନିର୍ଲିପ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜାଣି ନାହୁଁ କି।।1।।ରୁହ॥

ਅਜਰ ਗਹੁ ਜਾਰਿ ਲੈ ਅਮਰ ਗਹੁ ਮਾਰਿ ਲੈ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਤਜਿ ਛੋਡਿ ਤਉ ਅਪਿਉ ਪੀਜੈ ॥
ଅଜର ବିକାରକୁ ଜଳାଇ ଦିଅ, ମୋହ-ମାୟା ସମାପ୍ତ କର, ଭ୍ରାନ୍ତିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନାମାମୃତ ପାନ କର।

ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ ॥੨॥
ଚଞ୍ଚଳ ମାଛ ପରି ଆମର ମନକୁ ସ୍ଥିର କରି ଯଦି ରଖାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଆତ୍ମା ନା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ନା ଶରୀର ରୂପୀ ପ୍ରାଚୀର ଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਜਨੋ ਰਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਮਨੋ ਮਨ ਪਵਨ ਸਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭକ୍ତଜନ, ଏକାଗ୍ରଚିତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ଏବଂ ହରି ନାମ ଅମୃତର ପାନ କର।

ਮੀਨ ਕੀ ਚਪਲ ਸਿਉ ਜੁਗਤਿ ਮਨੁ ਰਾਖੀਐ ਉਡੈ ਨਹ ਹੰਸੁ ਨਹ ਕੰਧੁ ਛੀਜੈ ॥੩॥੯॥
ଏହି ପ୍ରକାର ଚଞ୍ଚଳ ମାଛ ରୂପୀ ମନକୁ ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଲେ ଆତ୍ମା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନା ସରୁ ରୂପୀ ପ୍ରାଚୀର ଧ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥3॥9॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା ୧ ।।

ਮਾਇਆ ਮੁਈ ਨ ਮਨੁ ਮੁਆ ਸਰੁ ਲਹਰੀ ਮੈ ਮਤੁ ॥
ନା ମନର ଲୋଭ ସମାପ୍ତ ହେଲା, ନା ମନର ଲାଳସାର ଅନ୍ତ ହେଲା। ହୃଦୟ ରୂପୀ ସରୋବର ମାୟା ମୋହ ରୂପୀ ଜଳ ତରଙ୍ଗରେ ଭରପୁର ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ମନ ମାୟା ର ମୋହ ରୂପୀ ନିଶାରେ ଡୁବି ରହିଥାଏ।

ਬੋਹਿਥੁ ਜਲ ਸਿਰਿ ਤਰਿ ਟਿਕੈ ਸਾਚਾ ਵਖਰੁ ਜਿਤੁ ॥
ଯେଉଁ ଚିତ୍ତରେ ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ସଉଦା ଭରି ହୋଇଥାଏ,ସେ ଚିତ୍ତ ରୂପୀ ଡଙ୍ଗା ହୃଦୟ ରୂପୀ ସରୋବରର ଜଳ ରେ ପହଞ୍ଚି ପ୍ରଭୁଚରଣରେ ରହିଯାଏ।

ਮਾਣਕੁ ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁ ਮਾਰਸੀ ਸਚਿ ਨ ਲਾਗੈ ਕਤੁ ॥
ଯେଉଁ ମନରେ ନାମ ରୂପୀ ମାଣିକ ଥାଏ,ତାହା ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିଦିଏ,ପରନ୍ତୁ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ପାବନ ମନକୁ କିଛି ଦୋଷ ଲାଗେନାହିଁ।

ਰਾਜਾ ਤਖਤਿ ਟਿਕੈ ਗੁਣੀ ਭੈ ਪੰਚਾਇਣ ਰਤੁ ॥੧॥
ଶୁଭ ଗୁଣର ମନ ରୂପୀ ରାଜା ସ୍ଥିର ହୋଇକରି ସିହାଂସନରେ ବିରାଜମାନ ହୁଅନ୍ତି,ଏବଂ ସତ୍ୟର ଭୟରେ ତଳେ ରୁହନ୍ତି।। 1 ।।

ਬਾਬਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਦੂਰਿ ਨ ਦੇਖੁ ॥
ହେ ବାବା! ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦୂର ଭାବନାହିଁ;

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਜਗਜੀਵਨਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸਾਚਾ ਲੇਖੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ସବୁ ଜୀବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଗତର ଜୀବନ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ହି ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଥାରେ ଭାଗ୍ୟର ସତ୍ୟ ଆଲେଖ ଲେଖା ହୋଇଛି। ॥1॥ରୁହ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ ਸੰਕਰੁ ਇੰਦੁ ਤਪੈ ਭੇਖਾਰੀ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଋଷି ମୁନି, ଶିବଶଙ୍କର,ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର,ତପସ୍ୱୀ ଏବଂ ଫକୀର -"

ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸੋਹੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਆਕੀ ਮਰਹਿ ਅਫਾਰੀ ॥
ଯିଏ ବି ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ଆଦେଶ ର ପାଳନ କରେ,ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦରବାର ରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଗର୍ବୀ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡ଼ିରହିଥାଏ।

ਜੰਗਮ ਜੋਧ ਜਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଏହି ବିଚାର କରନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ, ଯୋଦ୍ଧା, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ,ସନ୍ୟାସୀ ଇତ୍ୟାଦି

ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਫਲੁ ਕਬਹੁ ਨ ਪਾਵਸਿ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥੨॥
କିଏ ବି ସେବା ବିନା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତିକରିନାହିଁ,ସେଥିପାଇଁ ସେବା ହିଁ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଅଟେ।। 2 ।।

ਨਿਧਨਿਆ ਧਨੁ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਰੁ ਨਿੰਮਾਣਿਆ ਤੂ ਮਾਣੁ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଧନଙ୍କ ଧନ, ଗୁରୁହୀନଙ୍କ ଗୁରୁ,ଏବଂ ମାନହୀନଙ୍କ ମାନଅଟୁ।

ਅੰਧੁਲੈ ਮਾਣਕੁ ਗੁਰੁ ਪਕੜਿਆ ਨਿਤਾਣਿਆ ਤੂ ਤਾਣੁ ॥
ତୁ ହିଁ ବଳହୀନଙ୍କ ବଳ ଅଟୁ, ମୋ' ଭଳି ଜ୍ଞାନହୀନ ମାଣିକ ରୂପୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଆସନ ଧରି ନେଇଛି।

ਹੋਮ ਜਪਾ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ମୁଁ ହୋମ,ଜପ ତପ କୁ ବୁଝିନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟ କୁ ଚିହ୍ନି ଦେଇଛି।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਦਰਿ ਢੋਈ ਝੂਠਾ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ନାମ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଦରବାରରେ ସାହାରା ମିଳିବ ନାହିଁ, ମିଛୁଆ ଲୋକ ଜନ୍ମ ମରଣରେ ହିଁ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ। 3 ।।

ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਸਾਚੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ସତ୍ୟ ନାମର ପ୍ରଶଂସା କର, କାରଣ ସତ୍ୟରୁ ହିଁ ମନର ତୃପ୍ତି ହୁଏ।

ਗਿਆਨ ਰਤਨਿ ਮਨੁ ਮਾਜੀਐ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥
ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରୁ ମନକୁ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ଦ୍ୱିତୀୟରେ ମିଳନ ହେବନାହିଁ।

ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਬ ਲਗੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଯେବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନରେ ଭଗବାନ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,ସେବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଛି ସଙ୍କଟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਿਰੁ ਦੇ ਛੁਟੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥੪॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନ ଶରୀରରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ବସିଥାଏ,ସେ ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି କରେ।।4 ।। 10 ।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਤਾ ਕੈ ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਤੀ ॥
ଯେଉଁ ଯୋଗୀର ଯୋଗ ଯୁକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ ଅଟେ, ତାହାର ମନରେ ଅହଂ ରୂପୀ ମଇଳା ତିଳେମାତ୍ର ରହେନାହିଁ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਨਾਥੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸੰਗੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਗਤਿ ਬੀਤੀ ॥੧॥
ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ଯାହାର ଅଙ୍ଗ ସଂଗ ଅଟେ, ତାହାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଗତି ଲିଭି ଯାଏ।। 1।।

ਗੁਸਾਈ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ ਜਾਤੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋର ନାମ କେମିତି ଅଟେ, ତୋର ଚିହ୍ନଟ କେମିତି ହୁଏ,

ਜਾ ਤਉ ਭੀਤਰਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵਹਿ ਪੂਛਉ ਬਾਤ ਨਿਰੰਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ତୁ ମୋତେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରା ରୂପୀ ମହଲା କୁ ଡାକି ଦେଉ ତେବେ ତୋ ସହ ମିଶିବାର କଥା ପଚାରି ନେବି।। 1 ।।

ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਇਸਨਾਨੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੂਜੇ ਪਾਤੀ ॥
ସତ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ଅଟେ,ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରେ ଏବଂ ହରି ଗୁଣ ଗାନ ରୂପୀ ପୁଷ୍ପରେ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କରେ ।

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਏਕਾ ਜੋਤੀ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମା ଜଣେ ଅଟନ୍ତି,ତାହାର ହିଁ ନାମର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି ଏବଂ ତିନି ଲୋକରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର ହିଁ ପ୍ରସାର ହୋଇଥାଏ।।2 ।।

ਜਿਹਵਾ ਡੰਡੀ ਇਹੁ ਘਟੁ ਛਾਬਾ ਤੋਲਉ ਨਾਮੁ ਅਜਾਚੀ ॥
ଏହି ଜିଭ ନିକିତି ର ଦଣ୍ଡ ଅଟେ, ଏହି ହୃଦୟ ନିକିତିର ପାଉଲା ଅଟେ, ଏଥିରେ ଅତୁଲ ନାମକୁ ତଉଲି ଦିଅ ଅର୍ଥାତ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਏਕੋ ਹਾਟੁ ਸਾਹੁ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਵਣਜਾਰੇ ਇਕ ਭਾਤੀ ॥੩॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି,ଯାହାର ସଂସାର ରୂପୀ ବଜାର ଅଛି, ସବୁ ଜୀବ ନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟନ୍ତି ॥3॥

ਦੋਵੈ ਸਿਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਬੇੜੇ ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਜੀਅਹੁ ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਤੀ ॥
ଲୋକ ପରଲୋକ ଦୁଇ ସ୍ଥାନରେ ସତ୍ ଗୁରୁ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ କର୍ମର ସମାପ୍ତି କରନ୍ତି,ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ସେ ହିଁ ବୁଝନ୍ତି,ସେ ଭ୍ରମରୁ ଦୂରେଇ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲାଗି ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਬਦੁ ਵਸਾਏ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ਸਦਾ ਸੇਵਕੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥੪॥
ସେ ଶବ୍ଦକୁ ମନରେ ବସାଇ ଦିଅନ୍ତି,ଭ୍ରମ କୁ ଲିଭାଇ ଦିନ ରାତି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହନ୍ତି।।4।।

ਊਪਰਿ ਗਗਨੁ ਗਗਨ ਪਰਿ ਗੋਰਖੁ ਤਾ ਕਾ ਅਗਮੁ ਗੁਰੂ ਪੁਨਿ ਵਾਸੀ ॥
ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଗଗନ ମଣ୍ଡଳ ଅଛି,ସେହି ଗଗନ ରେ ଇଶ୍ୱର ରହନ୍ତି,ପରନ୍ତୁ ଏହି ସ୍ଥାନ ଅଗମ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁ ପୁଣି ଜୀବକୁ ସେହି ସ୍ଥାନର ଅଧିବାସୀ କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਾਹਰਿ ਘਰਿ ਏਕੋ ਨਾਨਕ ਭਇਆ ਉਦਾਸੀ ॥੫॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଯେ ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ଏବଂ ବାହାର ଜଗତରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି,ଏହି ଜ୍ଞାନରୁ ଜୀବନ ପାପମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।।5।।11।।

Page 993

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੫
ରାଗୁ ମାରୁ ମହଲା 1 ଘରୁ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਾਗੈ ਨੀਦ ਨ ਸੋਵੈ ॥
ସେ ରାତି ଦିନ ଜାଗର ରହି ଥାଆନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ନିଦ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਸੁ ਵੇਦਨ ਹੋਵੈ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରେମ ବେଦନା ହୁଏ, ସେ ହି ଜାଣେ

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਕਾਨ ਲਗੇ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਵੈਦੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥
ଯାହାର ଶରୀରରେ ପ୍ରେମର ତୀର ଲାଗିଥାଏ, ତାହାର ଉପଚାର ବୈଦ୍ୟ କେମିତି କରିପାରିବ? ।। 1 ।।

ਜਿਸ ਨੋ ਸਾਚਾ ਸਿਫਤੀ ਲਾਏ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੇ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହାକୁ ସ୍ତୁତି ଜ୍ଞାନ ରେ ଲଗାଇଥାଆନ୍ତି, ସେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖ ଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਾਰ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਜਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵਾਪਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଅମୃତର ବ୍ୟାପାରୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଅମୃତ ର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝିଥାଏ।। 1।।ରୁହ॥

ਪਿਰ ਸੇਤੀ ਧਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਰਚਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਥਾ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ଯେପରି ପତ୍ନୀ ନିଜ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ,ସେପରି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ ତେବେ

ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਧਨ ਖਰੀ ਸੁਹੇਲੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਜੀਉ ॥੨॥
ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ସହଜ ହୋଇ ଯାଏ ଏବଂ ତାର ତୃଷ୍ଣାର ଶୋଷ ଲିଭିଯାଏ।। 2 ।।

ਸਹਸਾ ਤੋੜੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ଜୀବରୂପୀ ନାରୀ ନିଜର ସଙ୍କୋଚ ଏବଂ ଭ୍ରମକୁ ଲିଭାଇ ଦିଏ ଆଉ

ਸਹਜੇ ਸਿਫਤੀ ਧਣਖੁ ਚੜਾਏ ॥
ସହଜରେ ପରମାତ୍ମଙ୍କ ସ୍ତୁତିର ତୀର ହୃଦୟରୁପୀ ଧନୁଶର ପଡ଼ିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਸੁੰਦਰਿ ਜੋਗਾਧਾਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ମାରି ଅହଙ୍କାରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦିଅନ୍ତି, ଏହି ପ୍ରକାରେ ସେ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଯାନ୍ତି।।3।।

ਹਉਮੈ ਜਲਿਆ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ଅହଙ୍କାର ର ନିଆଁରେ ଜଳିକରି ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନରେ ପରମାତ୍ମା କୁ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି,

ਜਮ ਪੁਰਿ ਵਜਹਿ ਖੜਗ ਕਰਾਰੇ ॥
ସେ ଯମପୁର ରେ ଖଡଗ ର ଭୀଷ୍ଣ ଦଣ୍ଡର ପାତ୍ର ବନନ୍ତି।

ਅਬ ਕੈ ਕਹਿਐ ਨਾਮੁ ਨ ਮਿਲਈ ਤੂ ਸਹੁ ਜੀਅੜੇ ਭਾਰੀ ਜੀਉ ॥੪॥
ହେ ଜୀବ ! ଏବେ ହରି ନାମ ମାଗିବା ପରେ ବି ମିଳିବ ନାହିଁ, ତତେ ଭାରି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ।।। 4।।

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਪਵਹਿ ਖਿਆਲੀ ॥
ଯିଏ ମୋହ ମାୟାର ମମତାର ଚିନ୍ତାରେ ପ୍ରବୃତ ରହିବ,

ਜਮ ਪੁਰਿ ਫਾਸਹਿਗਾ ਜਮ ਜਾਲੀ ॥
ସେ ଯମପୁରରେ ଯମ ଜାଲ ରେ ଫସି ଯିବ।

ਹੇਤ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਨ ਸਾਕਹਿ ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ਜੀਉ ॥੫॥
ଯିଏ ମୋହ ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ପାରିବ ନାହିଁ, ତାକୁ ଯମ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି।। 5 ।।

ਨਾ ਹਉ ਕਰਤਾ ਨਾ ਮੈ ਕੀਆ ॥
ନା ମୁଁ ଏବେ କିଛି କରୁଛି ନା ଆଗରୁ କିଛି କରିଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥
ଏହି ନାମ ଅମୃତ ସତ୍ ଗୁରୁ ମତେ କୃପା କରି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤਿਸੈ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ ॥੬॥੧॥੧੨॥
ନାନକ ବିନତୀ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୁ ଦୋଉ, ତାକୁ ଅନ୍ୟ ପ୍ରୟାସ କରିବାକୁ କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।।6।।1।।2।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧
ମାରୁ ମହଲା 3. ଘରୁ 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਹ ਬੈਸਾਲਹਿ ਤਹ ਬੈਸਾ ਸੁਆਮੀ ਜਹ ਭੇਜਹਿ ਤਹ ਜਾਵਾ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଯେଉଁଠି ମତେ ବସେଇଛୁ, ମୁଁ ସେଇଠି ବସିଛି ଏବଂ ଯେଉଁଠିକୁ ପଠାଉଛୁ ସେଇଠିକୁ ଯାଉଛି।

ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਾਜਾ ਸਭੇ ਪਵਿਤੁ ਹਹਿ ਥਾਵਾ ॥੧॥
ଏହି ବିଶ୍ୱରୁପି ସମୂଚି ନଗରୀ ର ଗୋଟିଏ ତୁ ହିଁ ସମ୍ରାଟ ଅଟୁ ଏବଂ ସବୁ ସ୍ଥାନ ପାବନ ଅଟେ।।। 1 ।।

ਬਾਬਾ ਦੇਹਿ ਵਸਾ ਸਚ ਗਾਵਾ ॥
ହେ ବାବା! ମତେ ଏହିଭଳି ସୁସଙ୍ଗତିରେ ବସାଇଦିଅ,

ਜਾ ਤੇ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରୁଛି, ଯେଉଁଥିରେ ମୁଁ ସହଜରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବି।। 1।।ରୁହ॥

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਿਛੁ ਆਪਸ ਤੇ ਜਾਨਿਆ ਏਈ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ଭଲ ଖରାପ ଯାହା ମଧ୍ୟ କିଛି କର୍ମ ହେଉଛି,ତାର କର୍ତ୍ତା ମୁଁ ନିଜକୁ ମାନୁଛି, ଏହି ଅହଂ ହିଁ ସବୁ ପାପ ର କାରଣ ଅଟେ।

ਇਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ਖਸਮ ਕਾ ਹੋਆ ਵਰਤੈ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ହିଁ ସବୁ ସଂସାର ରେ ସବୁକିଛି ହୋଇଥାଏ।। 2 ।।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਧਾਤੁ ਸਬਲ ਕਹੀਅਤ ਹੈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਿਸ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ଏହି କାମ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପି ବିକାର କୁ ବହୁତ ପ୍ରବଳ କୁହାଯାଏ ପରନ୍ତୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ କାହା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି?

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੈ ਸਭਿ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥੩॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଲୀଳା କରନ୍ତି,ପରନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟ କୁ ଅତି କମ ହି ବୁଝନ୍ତି।। 3 ।।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਦੁਬਿਧਾ ਤਦੇ ਬਿਨਾਸੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଯେବେ ପରମେଶ୍ୱର ଙ୍କ ଲଗ୍ନ ରେ ଲାଗିଗଲା ତେବେ କଷ୍ଟର ନାଶ ହୋଇଗଲା।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੋ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੪॥
ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁରଅଛି,ତାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ମାନି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯମଙ୍କ ଫାଶୀ କଟି ଯାଇଛି।।॥4॥

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਕਵਨਾ ਜਾ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କି ଯେବେ ମନ ର ଅଭିମାନ ହିଁ ଲିଭିଯାଏ ତ କର୍ମର ଲେଖା କିଏ ମାଗି ପାରିବ।

ਤਾਸੁ ਤਾਸੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਪਤੁ ਹੈ ਪਏ ਸਚੇ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥੫॥੧॥
ଯେବେ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ରେ ପଡେ ତେବେ ଯମରାଜା ମଧ୍ୟ ଡରି ଜପ କରିବାକୁ ଲାଗନ୍ତି।। 5 ।। 1 ।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ।।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ର ନିଜ ଘରେ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଯିବାଆସିବା ହିଁ ଲିଭି ଯାଏ।

ਸਚੁ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੋਇ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଇଶ୍ୱର ସତ୍ୟର କୋଷ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି,ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟ କୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।। 1 ।।

ਏ ਮਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਚੇਤਿ ਤੂ ਮਨਹੁ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ହେ ମନ ! ତୁ ଖରାପ କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର;

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਚਿ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସତ୍ୟ ସହ ପ୍ରେମ ଏବଂ ଆସ୍ଥା ରଖି ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ କର ।। 1 ।।

ਐਥੈ ਨਾਵਹੁ ਭੁਲਿਆ ਫਿਰਿ ਹਥੁ ਕਿਥਾਊ ਨ ਪਾਇ ॥
ଯଦି ମାନବ ଜନ୍ମରେ ହରି ନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଏ ତେବେ କୋଉଠି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବନାହିଁ।

ਜੋਨੀ ਸਭਿ ਭਵਾਈਅਨਿ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥
ସବୁ ଯୋନିରେ ତୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିବୁ ଏବଂ ବିଷ୍ଠାରେ ହି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ।। 2 ।।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਮਾਇ ॥
ହେ ମା ! ଅହୋଭାଗ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ପୂର୍ବ ଲେଖା ଭାଗ୍ୟ ରୁ ହିଁ ମିଳିଛନ୍ତି,

ਅਨਦਿਨੁ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸਚਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥
ରାତି ଦିନ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କରୁଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ପରମ ସତ୍ୟ ନିଜ ସହ ମିଶାଇ ଦେବେ।।3।।

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈਆ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ନାମରେ ହିଁ ସବୁ ଅଛି,ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି ତ ହିଁ ସିଏ ଦେଇଥାନ୍ତି।।4।।2।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା ୩ ।।

ਪਿਛਲੇ ਗੁਨਹ ਬਖਸਾਇ ਜੀਉ ਅਬ ਤੂ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ॥
ହେ ମାନବ ! ଉର୍ବ ଅପରାଧର ପାପ କ୍ଷମା କରି ଏବେ ତୁ ସନ୍ମାର୍ଗ ରେ ଲଗିଯାଅ!

ਹਰਿ ਕੀ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥
ମନର ଅହମ ଦୂର କରି ହରି ଚରଣ ରେ ରୁହ।। 1 ।।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ ! ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର,

ਸਦਾ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਲਾਗਿ ਰਹਾ ਇਕ ਮਨਿ ਏਕੈ ਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ସବୁବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ରେ ଲୀନ ରୁହ ।। 1 ।।

ਨਾ ਮੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਹੈ ਨਾ ਮੈ ਥੇਹੁ ਨ ਥਾਉ ॥
ମୋର କିଛି ଉଚ୍ଚ ଜାତି ନାହିଁ କି ଶୋଭା ନାହିଁଏବଂ ନା କିଛି ଠିକଣା ଅଛି ପରନ୍ତୁ

ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਸਮਝਾਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ମୋତ ନାମପ୍ରଦାନକରି ବୁଝାଇଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଶବ୍ଦ ସହ ଭେଦି କରି ସବୁ ଭ୍ରମ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।। 2 ।।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਾਲਚ ਕਰਦਾ ਫਿਰੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਾ ਜਾਇ ॥
ଏହି ମନ ଲୋଭୀ ଅଟେ ଏବଂ ଲୋଭରେ ହି ଚାରିଆଡ଼େ ଭ୍ରମଣ କରିଥାଏ।

ਧੰਧੈ ਕੂੜਿ ਵਿਆਪਿਆ ਜਮ ਪੁਰਿ ਚੋਟਾ ਖਾਇ ॥੩॥
ଏହା ଦୁନିଆର ମିଛ କାମରେ ଲୀନ ରହିକରି ଯମପୁରରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାଏ।। 3 ।।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੈ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ହେ ନାନକ ! ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହି ସବୁକିଛି କରନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟକେହି ସମର୍ଥ ନାହାନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਓਨੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੪॥੩॥
ସେ ନିଜ ଭକ୍ତିର ଖଜଣା ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି,ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହନ୍ତି।4।।3।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା3।।

ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਟੋਲਿ ਲਹੁ ਸੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଖୋଜି ଦେଖି ନିଅ, ଦୁନିଆରେ ଏହିପରି ବିରଳ ଅଛନ୍ତି,ଯିଏ ସତ୍ୟର ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਤਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੧॥
ତାଙ୍କୁ ମିଶିକରି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପକର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯିବ ।। 1 ।।

ਬਾਬਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥
ହେ ବାବା! ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ମରଣ କର;

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਪੁਛਿ ਦੇਖੁ ਲੇਹੁ ਵਖਰੁ ਭਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପଚାରି ଦେଖି ନିଅ ଏବଂ ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ସଉଦା ଖୋଜିନିଅ।। 1 ।।

ਇਕੁ ਸਚਾ ਸਭ ਸੇਵਦੀ ਧੁਰਿ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥
ପୁରା ଦୁନିଆ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ସେ ମିଶିଥାଆନ୍ତି ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੨॥
ଗୁରୁମୂଖ ସତ୍ୟକୁ ପାଇଯାଆନ୍ତିଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ମିଶିକରି କେବେ ବି ଅଲଗା ହୋଇନଥାନ୍ତି।। 2 ।।

ਇਕਿ ਭਗਤੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତି ର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ଏହି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଭ୍ରମରେ ହି ଭଟକି ଥାଆନ୍ତି।

ਓਨਾ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଏବଂ ସେହି ବିଚାରିମାନଙ୍କ ଠାରେ କିଛି ମଧ୍ୟ କରା ହୋଇପାରିବନାହିଁ।। 3 ।।

ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ਜੋਰੁ ਨ ਚਲਈ ਖਲੇ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ଯାହା ସାମ୍ନାରେ କିଛି ବଳ ଚାଲେନାହିଁ, ତାହା ଆଗରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଦରକାର।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸੁਣਿ ਕਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ ! ଯାହା ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ନାମ ର ନିବାସ ହୋଇଯାଏ,ଇଶ୍ୱର ତାଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିକରି ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା ଦିଅନ୍ତି।।4।।4।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ।।

ਮਾਰੂ ਤੇ ਸੀਤਲੁ ਕਰੇ ਮਨੂਰਹੁ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ଉଗ୍ର ମନକୁ ଶୀତଳ ଏବଂ ଲୁହାକୁ କାଞ୍ଚନ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥
ଏହି ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରର ସ୍ତୁତି ଗାନ କର, ତାହାଙ୍କ ଭଳି ଅନ୍ୟ କେହି ସମର୍ଥ ନାହାନ୍ତି।। 1 ।।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਦਿਨੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନିତ୍ୟ ହରି ନାମକୁ ସ୍ମରଣକର;

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਅਰਾਧਿ ਤੂ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ତାର ଆରାଧନା କର ଏବଂ ସବୁବେଳେ ତାହାଙ୍କ ହି ଗୁଣ ଗାନ କର।।1।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਣੀਐ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਇ ਬੁਝਾਇ ॥
ଯେବେ ସତ୍ ଗୁରୁ ଦିବ୍ୟ ଗୁଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ତେବେ ଗୁରୁମୁଖୀ ଏକ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ବୁଝି ନିଅନ୍ତି

ସୋ ସତିଗୁରୁ ସାଲାହୀଐ ଜିତୁ ଏହ ସୋଝୀ ପାଇ ॥୨॥
ତେଣୁ ସତଗୁରୁ ଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ। 2 ।।

ସତିଗୁରୁ ଛୋଡି ଦୁଜୈ ଲଗେ କିଆ କରନି ଅଗୈ ଜାଇ ॥
ଯିଏ ସତ୍ ଗୁରୁ ଙ୍କୁ ଛାଡିକରି ଦ୍ୱେତ ଭାବ ରେ ସଂଲଗ୍ନହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି,ସେ ପରଲୋକରେ କଣ କରିବେ?

ଜମ ପୁରି ବଧେ ମାରୀଅହି ବହୁତୀ ମିଲୈ ସଜାଇ ॥୩॥
ଯମପୁରେ ବାନ୍ଧି କରି ତାକୁ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ।।।3।।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲାଳସା ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਉ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ତାର ଶରଣରେ ଆସିଯାଅ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହି କ୍ଷମା କରି ନିଜ ସହ ମିଶାଇ ନେବେ॥4॥5॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨
ମାରୁ ମହଲା। ୪ ଘର ୨

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਸੁਕ ਜਨਕ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଶୁକଦେବ ଏବଂ ଜନକ ମଧ୍ୟ ନାମ ଜପକରି ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଥିଲେ।

ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸੁਦਾਮੇ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤੀ ਭਾਇ ਤਰੇ ॥
ସୁଦାମାଙ୍କ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଭକ୍ତିଭାବ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ବି କଲ୍ୟାଣ ହେଲା।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥੧॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଏବଂ କୃତାର୍ଥ, ସେ ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ କୃପା କରନ୍ତି।।1।।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਧਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନାମ ଜପକରି କେତେ ଯେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଛି।

ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਬਿਦਰੁ ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਤਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ, ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ, ଦାସୀ ପୁତ୍ର ବିଦୁର (ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ) ନାମ ଜପକରି ଭବସାଗରରୁ ପାରିହୋଇଛନ୍ତି।।1।।

ਕਲਜੁਗਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਗਤ ਜਨਾ ਉਧਰੇ ॥
କଳିଯୁଗରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମହିଁ ପ୍ରଧାନ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଛି।

ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਉ ਕਬੀਰੁ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਸਭਿ ਦੋਖ ਗਏ ਚਮਰੇ ॥
ଭକ୍ତ ନାମଦେବ,ଭକ୍ତ ଜୟଦେବ, ଭକ୍ତ କବୀର ଏବଂ ଭକ୍ତ ରବିଦାସ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୋଷ ନିବାରଣ ହୋଇଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਟਰੇ ॥੨॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲାଗିଛି, ସେମାନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ସବୁ ଦୁଃଖ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଛି।2।।

ਜੋ ਜੋ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਅਪਰਾਧੀ ਸਭਿ ਤਿਨ ਕੇ ਦੋਖ ਪਰਹਰੇ ॥
ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଅପରାଧୀ ନାମ ର ଜପ କରିଛନ୍ତି,ତାର ସବୁ ଦୋଷ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਬੇਸੁਆ ਰਵਤ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਓ ਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ਨਾਰਾਇਣੁ ਨਰਹਰੇ ॥
ବେଶ୍ୟାର ସାଙ୍ଗରେ ଭୋଗ କରିଥିବା ପାପୀ ଅଜାମଲ୍ ର ମୁହଁରୁ ନାରାୟଣ ନାମ କହିବାରୁ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଗଲା।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਉਗ੍ਰਸੈਨਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ਤੋੜਿ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ॥੩॥
ରାଜା ଉଗ୍ରସେନ ନାମ ଜପକରି ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଇଶ୍ୱର ତାଙ୍କର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗିକରି ତାଙ୍କର ମୁକ୍ତି କରିଦେଇଛନ୍ତି।।3।।

ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ହିଁ ସଂଗ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖੈ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿਦੁ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਉਧਰੇ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ନିଜର ସମ୍ମାନ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଶରଣ ରେ ଆସିଥିବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਉਰ ਧਰਿਓ ਨਾਮੁ ਹਰੇ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ ! ଯିଏ ହରି ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି, ତା ଉପରେ ସେ କୃପା କରିଛନ୍ତି।।4।।1।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାରୁ ମହଲା 4 ।।

ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਜਪਿਓ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸਾਧਿਕ ਮੁਨਿ ਜਪਿਆ ॥
ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ମାନେ ସମାଧି କରି ଏବଂ ସାଧକ ମୁନିମାନେ ଧ୍ୟାନ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କରିଛନ୍ତି।

ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਧਿਆਇਆ ਮੁਖਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਰਵਿਆ ॥
ଯତି, ସତ୍ୟବାଦୀ, ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଦେବଗଣ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ହି ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਜਪਿਓ ਤੇ ਭਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੧॥
ଶରଣରେ ଆସିଥିବା ଯେଉଁ ଜୀବ ମାନେ ଗୁରୁଙ୍କ ଜପ କରିଲେ, ସେମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ହେଲେ ଏବଂ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଛି।। 1 ।।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਰਿਆ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନାମର ଜପ କରି ଅନେକ ଜୀବଙ୍କ ମୁକ୍ତି ହୋଇଛି।

ਧੰਨਾ ਜਟੁ ਬਾਲਮੀਕੁ ਬਟਵਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଧନ୍ନା ଜାଟ (ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ) ଲୁଚେରା ବାଲ୍ମୀକି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ନେଇ ମୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬੇ ਜਪਿਓ ਰਿਖਿ ਬਪੁਰੈ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ପାହାଡ ସମସ୍ତେ ଜପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଚରା ଋଷିମାନେ ମଧ ହରିଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸੰਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮੈ ਦੇਵੀ ਜਪਿਓ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ॥
ଶିବଶଙ୍କର, ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଦେବୀ ପାର୍ବତୀ ମଧ ମୁହଁରେ ହରି ନାମ ଜପ କରିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਜਿਨਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੨॥
ଯାହାର ମନ ହରି ନାମରେ ଭିଜି ଯାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧମରେ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଇଛି।।2।।

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਇਓ ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ତେତିଶି କୋଟି ଦେବୀ ଦେବତା ମଧ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ଜପ କରି ମଧ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇନାହିଁ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮੁਖਿ ਪੰਡਿਤ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥
ବେଦ, ପୁରାଣ ଏବଂ ସ୍ମୃତି ମଧ ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପଣ୍ଡିତମାନଙ୍କମୁହଁ ରୁ ମଧ ହରିଙ୍କ ଯଶ ଗାନ ହୋଇଛି।

ਨਾਮੁ ਰਸਾਲੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੩॥
ଯାହା ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବସିଯାଇଛି, ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ତାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି।।3।।

ਅਨਤ ਤਰੰਗੀ ਨਾਮੁ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਕਰਿ ਸਕਿਆ ॥
ଯିଏ ଅନନ୍ତ ତରଙ୍ଗର ହରି ନାମ ଜପ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାଙ୍କ ଗଣନା କରିପାରିବି ନାହିଁ।

ਗੋਬਿਦੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਥਾਇ ਪਾਏ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନକୁ ଜିତି ନେଇଛି, ଗୋବିନ୍ଦ କୃପା କରି ତାର ଜୀବନ ସଫଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਲਇਆ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ ! ନାମସ୍ମରଣ ସେ ହିଁ କରିଛି, ଯାହାକୁ ଗୁରୁ କୃପା କରି ନିଜ ମନରେ ହରି ନାମ ଦୃଢ଼ କରିଛନ୍ତି।। 4।। 2 ।।

ମାରୂ ମହଲା ୪ ଘରୁ ୩
ମାରୁ ମହଲା ୪ଘରୁ ୩

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ହରି ହରି ନାମୁ ନିଧାନୁ ଲै ଗୁରମତି ହରି ପତି ପାਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଯିଏ ହରି ନାମ ରୂପୀ ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ହିଁ ଯଶ ହାସିଲ କରିଛି।

ହଲତି ପଲତି ନାଲି ଚଲଦା ହରି ଅੰତେ ଲਏ ଛଡାਇ ॥
ଲୋକ ପରଲୋକରେ ସେ ହିଁ ଜୀବର ସାହାଯ୍ୟକାରୀ ବନିଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ମୁକ୍ତି କରାଇଥାଏ।

ଜିਥै ਅਵਘਟ ଗଲीਆ ଭୀੜीਆ ତਿਥै ହରି ହରି ମୁକତି କରାਇ ॥୧॥
ଯେଉଁଠି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ କଠିନ ଗଳି-ମାର୍ଗ ଅଛି, ସେଇଠି ପରମାତ୍ମା ମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।।1।।

ମेରे ସତିଗୁରା ମै ହରି ହରି ନାମୁ ଦ୍ରିੜାਇ ॥
ହେ ମୋର ସତଗୁରୁ ! ମତେ ହରି-ନାମରେ ଦୃଢ଼ କରି ଦିଅ।

ମेରା ମାତ ପିତା ସୁତ ବੰଧପੋ ମै ହରି ବିନୁ ਅਵରୁ ନ ମାਇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ମା ! ହରିଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟକେହି ବି ମୋର ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ବନ୍ଧୁ ନୁହଁନ୍ତି।।1।।ରୁହ॥

ମै ହରି ବିରହी ହରି ନାମୁ ହै କୋଈ ਆਣି ମିଲାਵै ମାਇ ॥
ହେ ମା'! ମୁଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମୀ, କେହି ମତେ ତାହାଙ୍କ ସହ ମିଶାଇ ଦିଅ।

ତਿସୁ ਆਗै ମै ଜୋଦੜी ମେରା ପ୍ରୀତମୁ ଦେਇ ମିଲାਇ ॥
ମୁଁ ତା ସାମ୍ନା ରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛିଯେ ମତେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ସହ ମିଶାଇଦିଅ।

ସତିଗୁରୁ ପୁରਖୁ ଦਇਆଲ ପ୍ରଭୁ ହରି ମେଲे ଢਿଲ ନ ପାਇ ॥୨॥
ମହାପୁରୁଷ ସତଗୁରୁ ବଡ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ମିଳନ କରିବାରେ କିଛି ଡେରି କରନ୍ତି ନାହିଁ।।2।।

ଜିନ ହରି ହରି ନାମୁ ନ ଚେତਿଓ ସେ ଭାଗହୀਣ ମରି ଜାਇ ॥
ଯିଏ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ନାହିଁ,ସେହି ଭାଗ୍ୟହୀନ ମୃତ୍ୟୁର ଶିକାର ହୋଇଯାଆନ୍ତି।

ଓਇ ଫିରି ଫିରି ଜୋନି ଭવାଈਅହି ମରି ਜੰମହି ਆવै ଜାਇ ॥
ସେ ବାରମ୍ବାର ଅନେକ ଯୋନିରେ ଭଟକିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯିବାଆସିବାରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି।

ਓਇ ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੩॥
ସେ ଯମଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ କଷ୍ଟ ସହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାନ୍ତି।।3।।

ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਸਰਣਾਗਤੀ ਮੋ ਕਉ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମତେ ନିଜ ସହ ମିଶାଇଦିଅ।

ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥
ହେ ଜଗତର ଜୀବନ! କୃପା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରଖ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇ ॥੪॥੧॥੩॥
ହେ ନାନକ ! ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ହିଁ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ତାକୁ ନିଜ ସହ ମିଶାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।।4।।1।।3।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାରୁ ମହଲା।।4।।

ਹਉ ਪੂੰਜੀ ਨਾਮੁ ਦਸਾਇਦਾ ਕੋ ਦਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥
ମୁଁ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ବିଷୟରେ ପଚାରିଥାଏ, କିଏ ମତେ କହିବ କି ଏହି ଧନରାଶି କେଉଁଠି ମିଳୁଛି।

ਹਉ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਖਨ ਖੰਨੀਐ ਮੈ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸਿ ॥
ଯିଏ ମତେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହ ମିଶାଇଦବ, ମୁଁ ତା ଉପରେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯିବି।

ਮੈ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਰੰਮ ਕਾ ਕਿਉ ਸਜਣੁ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਸਿ ॥੧॥
ମୋର ଅନ୍ତର ମନରେ ପ୍ରିୟତମପାଇଁ ବଡ଼ ପ୍ରେମ ଅଛି, ମୋର ସଜ୍ଜନ ମତେ କେମିତି ମିଳିବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ସେଥିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବି?।।1।।

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥
ହେ ପ୍ରିୟର ମିତ୍ରମନ ! ହରି ନାମ ହି ମୋର ଧନରାଶି ଅଟେ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਰਿ ਧੀਰਕ ਹਰਿ ਸਾਬਾਸਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମନରେ ହରି ନାମ ଦୃଢ଼ କରିଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ହି ଧର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ତାକୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରଣାମ।।1।।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ ਮੈ ਦਸੇ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥
ହରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ଧନରାଶିର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਨ ਲਭਈ ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਨਿਰਜਾਸਿ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ ! ନିଜ ମନରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିକି ଦେଖି ନିଅ,ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମ ମିଳେନାହିଁ।

ਹਰਿ ਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿਆ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਸਾਬਾਸਿ ॥੨॥
ହରି ଗୁରୁଙ୍କ ମନରେ ସ୍ୱୟଂ ନିବାସ କରନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହ ମିଳନ କରିବାପାଇଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ ଅଟେ।।2।।

ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਹਰਿ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଶକ୍ତିର ଗହନ ସାଗର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭଣ୍ଡାର ଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਖੋਲਿ ਦੇਇ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪਰਗਾਸਿ ॥
ସତଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇକରି ଭଣ୍ଡାରକୁ ଖୋଲି ନିଜ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଆଲୋକ ହୋଇଯାଉଛି।

ਮਨਮੁਖਿ ਭਾਗ ਵਿਹੂਣਿਆ ਤਿਖ ਮੁਈਆ ਕੰਧੀ ਪਾਸਿ ॥੩॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ କେତେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ଯିଏ ନାମମାତ୍ରେ ସରୋବର ପାଖରେ ରହିକରି ଶୋଷରେ ରହିଯାଆନ୍ତି।।3।।

ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਹਉ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ସବୁଠୁ ବଡ଼ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାଙ୍କଠୁ ଏହି ଦାନ ମାଗୁଛି

ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਾ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਡੜੀ ਆਸ ॥
ମୋଭଳି ଚିରକାଳରୁ ଅଲଗା ହୋଇଥିବା ପରମାତ୍ମା ସହ ମିଶାଇଦିଅ, ମୋର ତନ ମନରେ ଏହା ହିଁ ଗୋଟିଏ ଅଭିଳାଷ ଅଛି।

ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੨॥੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ଥାଏ ତେବେ ସେ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିନେବେ।। 4 ।। 2।। 4।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାରୁ ମହଲା 4 ।।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਇ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਣੀ ॥
ଗୁରୁ ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇଛନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହୃଦୟରେ ବସିଯାଇଛି।

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਵਡਭਾਗੀਆ ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ହରିକଥା ର ଜପ କରିଛି, ତାକୁ ହିଁ ଉତ୍ତମ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ।

ਗੁਰਮੁਖਾ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ਹੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥੧॥
ਗੁਰੁਮੁਖੀਙ ਮਨਰੇ ਪੁਰ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଅଛି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସେ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ହି ବିଲୀନ ରହନ୍ତି।।1।।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥
ହେ ମୋର ମନ ! ମତେ ହରିଙ୍କ କଥା ହି ପ୍ରିୟ ଲାଗେ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨਿਤ ਸਦਾ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ହରି କଥା ଜପ କରୁଛି,ଏବଂ ଏହି ଅକଥନୀୟ କଥା ହିଁ ମତେ ପ୍ରିୟ ଅଟେ।। 1 ।।

ਮੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜਿ ਢੰਢੋਲਿਆ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ମୁଁ ତନ-ମନ ଦ୍ୱାରା ଖୋଜି ଦେଖିଛି ଯେ ଅକଥନୀୟ କଥା କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਪਾਇਆ ਸੁਣਿ ਅਕਥ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥
"(ଉତ୍ତର-)ସତ୍ସଙ୍ଗସହ ମିଶିକରି ହିଁ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିହେବ, ଅକଥନୀୟ କଥା ହିଁ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗେ।

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ ਮੈ ਮੇਲੇ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੀ ॥੨॥
ମୋର ମନ ତନରେ ହରି ନାମର ହିଁ ଆଧାର ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ମତେ ଚତୁର, ପରମପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ମିଶାଇଦିଏ।। 2 ।।

ਗੁਰ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਿ ਸੁਰਤੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ମହାପୁରୁଷ ଗୁରୁ ମତେ ପରମପୁରୁଷ ପରମାତ୍ମଙ୍କ ସହ ମିଶାଇଦେଲେ ଏବଂ ମୋର ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମଜ୍ୟୋତି ସହ ବିଲୀନ ହୋଇ ଗଲା ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛି, ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୁପ ଚତୁର, ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇଗଲି।

ਮਨਮੁਖ ਭਾਗ ਵਿਹੂਣਿਆ ਤਿਨ ਦੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੩॥
ମନମୁଖ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯାହାର ଜୀବନ ରାତ୍ରି ଦୁଃଖରେ କଟିଛି।। 3 ।।

ਹਮ ਜਾਚਿਕ ਦੀਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥
ହେ ଭଗବାନ! ଆମେ ତୋର ଦିନଦରିଦ୍ର, କୃପା କରି ମୁଖରେ ଅମୃତ ବାଣୀ ଢାଳିଦିଅ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੀ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ ମିତ୍ର! ମତେ ଚତୁର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ମିଶାଇଦିଅ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥੪॥੩॥੫॥
ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣ ରେ ଆସିଛି, ସେଥିପାଇଁ କୃପା କର ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ହରି ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିବ।।4।। 3।। 5 ।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାରୁ ମହଲା 4 ।।

ਹਰਿ ਭਾਉ ਲਗਾ ਬੈਰਾਗੀਆ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਾਖੁ ॥
ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ବୈରାଗ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମ ମିଳିଥାଏ, ସେ ମନରେ ହିଁ ତାକୁ ବସାଇ ଥାଏ।

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਸਰਧਾ ਊਪਜੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ॥
ସୁସଂଗତି ରେ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହରି ନାମର ସ୍ୱାଦ ଚାଖି ହୋଇଥାଏ।

ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੁ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଅନୁବାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତନ ମନ ବିକଶିତ ହୋଇଯାଇଛି।।1।।

ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ॥
ହେ ପ୍ରିୟର ମିତ୍ର ମନ ! ହରି ନାମ ଅମୃତର ସ୍ୱାଦ ଚାଖ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਪਤਿ ਰਾਖੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରାହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଲୋକ ପରଲୋକରେ ସେ ହିଁ ଲଜ୍ୟା ରଖିଥାଏ। 1।।ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਾਖੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ହରି ଭଜନର ଆନ୍ଦୋଳନ କର।

ਤਨੁ ਧਰਤੀ ਹਰਿ ਬੀਜੀਐ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੁ ॥
ତନ ରୂପୀ ପୃଥିବୀରେ ହରି ନାମ ବୁଣିବା ଦରକାର, ସତସଙ୍ଗ ରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନେପକାଅ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੁ ॥੨॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ସହିତ ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହରି ନାମ ରସର ସ୍ୱାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର।। 2 ।।

ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਰਿ ਰਹੇ ਮਨਿ ਆਸਾ ਦਹ ਦਿਸ ਬਹੁ ਲਾਖੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ତୃଷ୍ଣା ରେ ଭରି ରହିଥାଏ,ତାଙ୍କ ମନ ରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ତୀବ୍ର ଲାଳସା ରହିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଦଶ ଦିଗରେ ଧାଇଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਦੇ ਵਿਚਿ ਬਿਸਟਾ ਮਨਮੁਖ ਰਾਖੁ ॥
ନାମର ବିନା ଜୀବିତ ରହିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବିଷ୍ଠା ରେ ପଡ଼ି ରହିଥାନ୍ତି।

ਓਇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਦੁਰਗੰਧ ਭਾਖੁ ॥੩॥
ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ବିବିଧ ଯୋନିର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ସେବନ କରିଥାଏ।

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੁ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା, ତ୍ରାହିମାମ୍! ତ୍ରାହିମାମ୍!! ମୁଁ ତୋର ଶରଣ ରେ ଆସିଛି, ଦୟା କରି ମୋର ରକ୍ଷା କର।

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਪਤਿ ਸਾਖੁ ॥
ମୋତେ ସନ୍ଥମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶାଇଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ହରି ନାମ ମିଳିଯିବ ଏବଂ ଦୁନିଆରେ ମୋର ସମ୍ମାନ ରହିବ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਖੁ ॥੪॥੪॥੬॥
ହେ ନାନକ ! ଗୁରୁ ମତ ଅନୁସାରେ ହରି ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି।।4।।4।।6।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫
ମାରୁ ମହଲା ୪ ଘରୁ ୫

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ହୋଇଅଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮੁ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କ ହି ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਜੀਉ ॥੧॥
ଯାହା ଉପରେ ମୋ ସ୍ୱାମୀ କୃପା କରନ୍ତି,ସେ ହିଁ ତାର ଗୁଣ ଗାଆନ୍ତି।। 1 ।।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਬਨਵਾਲੀ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ କୃପାକରନ୍ତି,

ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲੀ ॥
ଏଣୁ ସବୁବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਜੀਅੜੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵੈ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରି ନାମ ଜପ, ହରି ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନ ରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ ।।1।।

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ହରି ନାମ ଅମୃତମୟ ଏବଂ ସୁଖର ସାଗର ଅଟେ।

ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਹਰਿ ਦੇ ਪਸਾਉ ॥
ସେ ତାକୁ ହିଁ ଦିଅନ୍ତି, ଯିଏ ବିନମ୍ର ଭାବନା ସହ ଯାଚନା କରେ।

ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਜੀਉ ॥੨॥
ଇଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପରମସତ୍ୟ ହିଁ ମୋର ମନ କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ॥2॥

ਨਵੇ ਛਿਦ੍ਰ ਸ੍ਰਵਹਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰਾ ॥
ଶରୀରର ନଅଟି ଛିଦ୍ର - ଆଖି, କାନ, ମୁହଁ, ନାକ, ପାଟି, ଲିଂଗ ଆଦି ଦ୍ୱାରା ଅପବିତ୍ର ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଅଛି,

ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਭਿ ਕਿਤਾ ॥
କିନ୍ତୁ ହରି ନାମ ର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସେ ସବୁ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି।

ਜੇ ਹਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਹੋਵੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਵੈ ਜੀਉ ॥੩॥
ଯଦି ଇଶ୍ୱର ପରମ - ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ମଇଳା ଧୋଇ ହୋଇଯାଇ ଥାଏ।।।3।।

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਖਮੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ॥
(ପ୍ରଶ୍ନ) ମାୟା ମୋହ ରୂପୀ ସାଗର ବଡ଼ କଠିନ ଅଟେ।

ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਦੁਤਰੁ ਸੰਸਾਰੀ ॥
ଏହି ଦୁର୍ଗମ ସଂସାର- ସାଗର ରୁ କେମିତି ପାର ହୋଇ ପାରିବା?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਵੈ ਜੀਉ ॥੪॥
ଯଦି ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ରୂପୀ ଜାହଜ ସହ ମିଶାଇ ଦିଆ ଯାଏ ତ ଗୁରୁ ଉପଦେଶରେ ହରି ନାମ ଜପି ଜୀବ ସଂସାର- ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ॥4॥

ਤੂ ਸਰਬਤ੍ਰ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟୁ, ସବୁକିଛି ତୋ ଦ୍ୱାରା ହି ଜନ୍ମିତ।

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭ ਹੋਈ ॥
ତୁ ଯାହା କରୁ, ସଂସାର ରେ ତାହା ହିଁ ହୁଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬੇਚਾਰਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਥਾਇ ਪਾਵੈ ਜੀਉ ॥੫॥੧॥੭॥
ନାନକ ବିଚରା ତ ତୋର ହି ଗୁଣ ଗାଇ ଥାଏ, ଯଦି ତତେ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି ତ ଆମ ଉପାସନା ସଫଳ ହୋଇ ପାରିଥାଏ।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାରୁ ମହଲା ॥4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମନ! ଇଶ୍ୱରର ଜପ କର,

ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੈ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ॥
ସେ ତୋର ସବୁ ପାପ ଦୋଷ କାଟିଦେବେ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹਰਿ ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਸਖਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥
ମନରେ ହରି - ଧନ ବସାଇକି ରଖ, ହରି - ଧନ ସଞ୍ଚିତ କର, ସେୟା ହି ତୋର ଦୁନିଆରୁ ଯିବା ସମୟରେ ତୋର ସାଥୀ ହୋଇକରି ଯିବ।।୧।।

ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੋ ਧਿਆਵੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଇଶ୍ୱର କୃପା କରନ୍ତି, ସେ ତାର ଧ୍ୟାନ କରନ୍ତି।

ਨਿਤ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରି କରି ସୁଖ ଭୋଗ କରି ନିଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁକୃପାରୁ ହିଁ ହରି ନାମର ସ୍ୱାଦ ଆସେ ଏବଂ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରିଥାଏ।।

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ॥
ଇଶ୍ୱର ନିରାକାର ଏବଂ ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଏବଂ

ਜਗ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟੁ ਊਤਮ ਕਾਮੁ ॥
ଜଗତରେ ନାମ - ସ୍ମରଣ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଅଟେ।

ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਜਮਕਾਲੁ ਠੇਹ ਮਾਰਉ ਹਰਿ ਸੇਵਕ ਨੇੜਿ ਨ ਜਾਈ ਜੀਉ ॥੨
ଯମରାଜାଙ୍କ ଦୂତ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ଭଳି ଜୀବମାନଙ୍କୁ ମାରି ଦିଅନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ହରିଭକ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।।୨।।

ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଭଗବାନଙ୍କ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਚਹੁ ਜੁਗ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਨਿਆ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ ଚାରି ଯୁଗ ଚାରି ଦିଗ ରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੇ ਉਸ ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਕੋਈ ਪਾਪੀ ਤਿਸੁ ਜਮਕੰਕਰੁ ਖਾਈ ਜੀਉ ॥੩॥
ଯଦି କେହି ପାପି ତାର ମନ୍ଦ କରେ ବା ଖରାପ ଚାହେଁ ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ ତାକୁ ନିଜେ ଗ୍ରାସ କରି ଯାଏ।୩।

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਕਰਤਾ ॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପରମେଶ୍ୱର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸਭਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਅਪਣੇ ਚਲਤਾ ॥
ନିଜର ଲୀଳା କରିକରି ଦେଖିକି ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਮਾਰੈ ਜਿਸੁ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਛਡਾਈ ਜੀਉ ॥੪॥
ଯାହାର ରକ୍ଷା ଇଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ତାକୁ କିଏ ମାରିପାରିବ?ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ତାକୁ ସଙ୍କଟରୁ ବଞ୍ଚାଇଥାଆନ୍ତି।।୪।।

ਹਉ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਈ ਕਰਤਾਰੇ ॥
ମୁଁ ନୀତି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରେ,

ਜਿਨਿ ਸੇਵਕ ਭਗਤ ਸਭੇ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥
ଯିଏ ସେବକ- ଭକ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁକ୍ତି କରି ଦିଏ।

ਦਸ ਅਠ ਚਾਰਿ ਵੇਦ ਸਭਿ ਪੂਛਹੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਛਡਾਈ ਜੀਉ ॥੫॥੨॥੮॥
ହେ ନାନକ! ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ଅଠରଟି ପୁରାଣ ଏବଂ ଚାରି ବେଦର ଅବଲୋକନ କରି ନିଅ, ସେମାନେ ମଧ ଏହା ମାନନ୍ତି ଯେ ଇଶ୍ୱର ଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୁକ୍ତି ଦିଏ।୫।।୨।।୮।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
ମାରୁ ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਡਰਪੈ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਨਖ੍ਯ੍ਰ੍ਾ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਅਮਰੁ ਕਰਾਰਾ ॥
ପୃଥିବୀ, ଆକାଶ,ଏବଂ ନକ୍ଷତ୍ର ମଧ ଡରନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ କଠୋର ଆଦେଶ ଚାଲୁଛି।

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਡਰਪੈ ਡਰਪੈ ਇੰਦ੍ਰ ਬਿਚਾਰਾ ॥੧॥
ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ତାହା ଦ୍ୱାରା ହି କ୍ରିୟାଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବିଚରା ଇନ୍ଦ୍ରଦେବ ମଧ ତାଙ୍କୁ ଡରନ୍ତି।।୧।।

ਏਕਾ ਨਿਰਭਉ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ॥
ଏହି କଥା ଶୁଣାଯାଏ କି ରଚୟିତା ଇଶ୍ୱର ହି ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି।

ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜੋ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਗਾਇ ਗੁਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ସହ ମିଶିକରି ତାର ଗୁଣଗାନ କରେ, ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ଏବଂ ସବୁବେଳେ ଖୁସିରେ ରହେ।୧।।

ਦੇਹਧਾਰ ਅਰੁ ਦੇਵਾ ਡਰਪਹਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਡਰਿ ਮੁਇਆ ॥
ଦେହଧାରୀ ପ୍ରାଣୀ ଓ ଦେବତା ତାଙ୍କୁ ହି ଡରନ୍ତି। ବଡ ବଡ଼ ସିଦ୍ଧ- ସାଧକ ଇଶ୍ୱର ଭୟରୁ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਜੋਇਆ ॥੨॥
ଚଉରାଶି ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରାଣୀ ମରି ମରି କରି ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଯୋନିରେ ଧକ୍କା ଦିଆଯାଇ ଥାଏ।

ରାଜସୁ ସାତକୁ ତାମସୁ ଡରପହି କେତେ ରୂପ ଉପାଇଆ ॥
ରଜ ଗୁଣୀ (ମନୁଷ୍ୟ) ସତଗୁଣୀ(ଦେବତା) ଏବଂ ତମ ଗୁଣୀ (ଦୈତ୍ୟ) ତଥା ଅନେକ ରୂପ ବାଲା ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟରେ ବିଚରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ଛଲ ବପୁରୀ ଇହ କଉଲା ଡରପୈ ଅତି ଡରପୈ ଧରମ ରାଇଆ ॥୩॥
ଜିବଙ୍କ ସହ ଛଳନା କରିଥିବା ସେହି ମାୟା ମଧ୍ୟ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୟ କରେ ଏବଂ ଧର୍ମରାଜ ମଧ୍ୟ ଭୟରେ ବିଚରଣ କରନ୍ତି।୩।।

ସଗଲ ସମଗ୍ରୀ ଡରହି ବିଆପୀ ବିନୁ ଡର କରନੈହାରା ॥
ସମସ୍ତ ଜଗତ - ରଚନା ତାର ଭୟରେ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ କିଛି ଡର ନାହିଁ।

କହୁ ନਾନକ ଭଗତନ କା ସଂଗୀ ଭଗତ ସୋହହି ଦରବାରା ॥୪॥୧॥
ହେ ନାନକ ! ସେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସାଥୀ ଅଟେ ଏବଂ ଭକ୍ତ ତାର ଦରବାରରେ ହିଁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ହୋଇଥାନ୍ତି।।୪।।୧।।

ମାରୂ ମହଲା ୫ ॥
ମାରୁ ମହଲା ୫।।

ପାଂଚ ବରଖ କୋ ଅନାଥୁ ଧ୍ରୂ ବାରିକୁ ହରି ସିମରତ ଅମର ଅଟାରେ ॥
ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷର କୋମଳ ବାଳକ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଅମର ପଦ ପାଇଗଲା।

ପୁତ୍ର ହେତି ନାରାਇਣੁ କହିଓ ଜମକଂକର ମାରି ବିଦାରେ ॥୧॥
ଅଜାମଲ୍ ପୁତ୍ର ପ୍ରେମ କାରଣରୁ ମୁହଁରେ ନାରାୟଣ କହିଲା ତେଣୁ ତାକୁ ଇଶ୍ୱର ଯମଦୂତମାନଙ୍କ ଠାରୁ ରକ୍ଷା କଲେ।।୧।।

ମେରେ ଠାକୁର କେତେ ଅଗନତ ଉଧାରେ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ ! ତୁ କେତେ ଯେ ଅସଂଖ୍ୟ ଜୀବଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କରିଛୁ।

ମୋହି ଦୀନ ଅଲପ ମତି ନିରଗୁਣ ପରିଓ ସରਣਿ ଦୁଆରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ଦୀନ ଦୁଃଖୀ, ଅଳ୍ପ ମତି ଏବଂ ଗୁଣ ବିହୀନ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମୋର କଲ୍ୟାଣ କର।।୧।।

ବାଲਮੀକୁ ସୁପଚାରୋ ତରିଓ ବଧିକ ତରେ ବିଚାରେ ॥
ବାଲ୍ମୀକିଙ୍କୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତି ହେଲା ଏବଂ ବିଚରା ନୀଚ ଶିକାରୀକୁ ମୁକ୍ତି ହେଲା।

ଏକ ନିମଖ ମନ ମାହି ଅରାଧିଓ ଗଜପତି ପାରି ଉତାରେ ॥୨॥
ଥରେ ହାତୀ ମନରେ ଆରାଧନା କରିଥିଲା ଈଶ୍ୱର ତାକୁ କୁମ୍ଭୀର ଠାରୁ ଛଡାଇଥିଲେ।୨।।

କୀନੀ ରਖਿਆ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੈ ਹਰਨਾਖਸ ਨਖਹਿ ਬਿਦਾਰੇ ॥
ଅସୁର ହିରଣ୍ୟକଶିପୁକୁ ନଖରେ ଚିରି ନୃସିଂହ ଭଗବାନ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦର ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ।

ਬਿਦਰੁ ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਉਜਾਰੇ ॥੩॥
ଦାସୀପୁତ୍ର ବିଦୁର କୁ ପାବନ କରିଦେଲେ ଏବଂ ତାର ସମସ୍ତ ବଂଶକୁ ଉଜ୍ଜଳ କରିଦେଲେ।।୩।।

ਕਵਨ ਪਰਾਧ ਬਤਾਵਉ ਅਪੁਨੇ ਮਿਥਿਆ ਮੋਹ ਮਗਨਾਰੇ ॥
ମୁଁ ମୋର କେଉଁ ଅପରାଧ କହିବି,କାରଣ ଜୀବନସାରା ମିଛ ମୋହରେ ମଗ୍ନ ରହିଲି।

ਆਇਓ ਸਾਮ ਨਾਨਕ ਓਟ ਹਰਿ ਕੀ ਲੀਜੈ ਭੁਜਾ ਪਸਾਰੇ ॥੪॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି ! ତୋର ଆଶ୍ରା ନବା ପାଇଁ ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ନିଜର ବାହୁ ଖୋଲିକରି ମତେ ବଞ୍ଚାଇଦିଅ।।୪।।୨।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା ୫।।

ਵਿਤ ਨਵਿਤ ਭ੍ਰਮਿਓ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਧਾਏ ॥
ମୁଁ ଧନ ପାଇଁ ବହୁତ ଭଟକିଛି ଏବଂ ଅନେକ ଯତ୍ନର ସହ

ਜੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹਉ ਹਉਮੈ ਤੇ ਤੇ ਭਏ ਅਜਾਏ ॥੧॥
ଯେତିକି ବି କାମ ଅହଂକାରରେ କରିଛି,ସେହି ସବୁ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଇଛି।।୧।।

ਅਵਰ ਦਿਨ ਕਾਹੂ ਕਾਜ ਨ ਲਾਏ ॥
ଜୀବନର କୌଣସି ବି ଦିନ କିଛି ବି ଶୁଭ କାମ ରେ ଲଗାଇନାହିଁ,

ਸੋ ਦਿਨੁ ਮੋ ਕਉ ਦੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਜਾ ਦਿਨ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭଗବାନ ! ମତେ ସେହି ଦିନ ଦିଅ, ଯେବେ କି ମୁଁ ତୋର ଯଶ ଗାନ କରିବି।।୧।।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖਿ ਪਸਾਰਾ ਇਸ ਹੀ ਮਹਿ ਉਰਝਾਏ ॥
ଜୀବନସାରା ନିଜର ପୁଅ,ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଘରର ପ୍ରସାର ଦେଖିକରି ଏଥିରେ ହିଁ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲି।

ਮਾਇਆ ਮਦ ਚਾਖਿ ਭਏ ਉਦਮਾਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਬਹੁ ਨ ਗਾਏ ॥੨॥
ଧନ-ଦୌଲତର ନିଶା ଚାଖିକରି ଏଥିରେ ହିଁ ମରୁଥିଲି କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କେବେ କରିନାହିଁ।।୨।।

ਇਹ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਾ ਬਿਨੁ ਸੰਤਨ ਨਹੀ ਪਾਏ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ନାମ ସ୍ମରଣର ଯୁକ୍ତି ଖୋଜିଛି କିନ୍ତୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ବିନା ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇନାହିଁ।

ਤੁਮ ਦਾਤਾਰ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਥ ਮਾਗਨ ਕਉ ਦਾਨੁ ਆਏ ॥੩॥
ହେ ଈଶ୍ୱର ! ତୁ ସବୁଠୁ ବଡ ଦାତା ଅଟୁ, ସବୁକଳାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋଠାରୁ ହି ମାଗିବାକୁ ଆସିଛି।।୩।।

ਤਿਆਗਿਓ ਸਗਲਾ ਮਾਨੁ ਮਹਤਾ ਦਾਸ ਰੇਣ ਸਰਣਾਏ ॥
ସମସ୍ତ ଅଭିମାନ ଏବଂ ଗର୍ବ ତ୍ୟାଗ କରି ଦାସ ଚରଣ-ଧୂଳିସମାନ ତୋର ସରଣକୁ ଆସିଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ਭਏ ਏਕੈ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ ! ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ମିଶିକରି ମହା ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ପରମସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଛି।।୪।।୩।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା ୫।।

ਕਵਨ ਥਾਨ ਧੀਰਿਓ ਹੈ ਨਾਮਾ ਕਵਨ ਬਸਤੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ନାମ- ଗର୍ବ କେଉଁ ଜାଗା ରେ ରହିଛନ୍ତି, ଅହଂକାର କେଉଁଠି ରହୁଛି?

ਕਵਨ ਚਿਹਨ ਸੁਨਿ ਊਪਰਿ ਛੋਹਿਓ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਗਾਰਾ ॥੧॥
ମୁହଁରୁ ଗାଳି ଶୁଣିକରି ମୁଁହରେ କିପରି କ୍ଷତ ପଡ଼ିଗଲା କି ତୁ କ୍ରୋଧରେ ଭରି ହୋଇ ଯାଇଛୁ? ।।୧।।

ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਤੂ ਕਉਨੁ ਕਹਾ ਤੇ ਆਇਓ ॥
ହେ ଭାଇ ! ଶୁଣ; ତୁ କିଏ ଏବଂ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛୁ?

ਏਤੀ ਨ ਜਾਨਉ ਕੇਤੀਕ ਮੁਦਤਿ ਚਲਤੇ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଏତିକି କଥା ବି ଜାଣିପାରୁନୁ କି ଏଇଠି କେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିବାର ଅଛି ଏବଂ ତତେ ଏହିଠାରୁ ଯିବାର ଖବର ମଧ୍ୟ ଜଣାନଥିବ।।୧।।ରୁହ॥

ਸਹਨ ਸੀਲ ਪਵਨ ਅਰੁ ਪਾਣੀ ਬਸੁਧਾ ਖਿਮਾ ਨਿਭਰਾਤੇ ॥
ପବନ ଆଉ ପାଣି ଦୁଇ ଜଣ ସହନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପୃଥିବୀ ତ ନିସନ୍ଦେହ କ୍ଷମାର ଅଧିକାରୀ ଅଟେ।

ਪੰਚ ਤਤ ਮਿਲਿ ਭਇਓ ਸੰਜੋਗਾ ਇਨ ਮਹਿ ਕਵਨ ਦੁਰਾਤੇ ॥੨॥
ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱ ରେ ମିଶିକରି ତୋର ଶରୀର ତିଆରି ହୋଇଛି, କହ,ଏଥିରେ କଣ ଖରାପ ଅଛି?।।୨।।

ਜਿਨਿ ਰਚਿ ਰਚਿਆ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਨਾਲੇ ਹਉਮੈ ਪਾਈ ॥
ଯେଉଁ ବିଧାତା ଶରୀର ରଚନା କରିଛି, ସେ ହିଁ ସେଥିରେ ଅଭିମାନ ଭରି ଦେଇଛି।

ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਉਸ ਹੀ ਕਉ ਹੈ ਰੇ ਓਹਾ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੩॥
ଜନ୍ମ ମରଣ ର ଚକ୍ର ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ର ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ସେହି ଯିବାଆସିବା ରେ ସେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ।
॥3॥

ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਰਚਨਾ ਮਿਥਿਆ ਸਗਲ ਪਸਾਰਾ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପ୍ରସାର ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଆଉ ଏହି ରଚନାର କୌଣସି ରଙ୍ଗ ଓ ରୂପ ସ୍ଥିର ନୁହେଁ।

ਭਣਤਿ ਨਾਨਕੁ ਜਬ ਖੇਲੁ ਉਝਾਰੈ ਤਬ ਏਕੈ ਏਕੰਕਾਰਾ ॥੪॥੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କି ଯେବେ ସିଏ ଜଗତ ଲୀଳା କୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦିଏ ତେବେ କେବଳ ଓଁକାରର ହି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହି ଯାଏ।।୪।।୪।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਅਰੁ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰਾ ਬੀਓ ਚੀਤਿ ਨ ਘਾਲਿਓ ॥
ମାନ-ମୋହ ଆଉ ଲୋଭ-ବିକାରକୁ ନିଜ ଚିତ୍ତରେ ଆସିବାକୁ ଦେଇନାହିଁ।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਗੁਣਾ ਹਰਿ ਬਣਜੇ ਲਾਦਿ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਾਲਿਓ ॥੧॥
ନାମ-ରତ୍ନ ଓ ହରି-ଗୁଣର ବ୍ୟାପାର କରି ସେହି ସାମଗ୍ରୀ ଲଦି ଜଗତରୁ
ଯାଇଛି||1||

ਸੇਵਕ ਕੀ ਓੜਕਿ ਨਿਬਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସେବକର ପ୍ରୀତି ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହି ଯାଇଛି।

ਜੀਵਤ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਿਓ ਅਪਨਾ ਚਲਤੇ ਰਾਖਿਓ ਚੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜୀବିତ ରହି ମାଲିକଙ୍କ ଉପାସନା କରିଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଗତରୁ ଚାଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ମନରେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਕੀਨੀ ਠਾਕੁਰਿ ਤਿਸ ਤੇ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੋਰਿਓ ॥
ମୋର ଠାକୁର ଯେପରି ଆଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କେବେ ବିମୁଖ ହୋଇନାହିଁ।

ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ ਰਖਿਓ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਉਠਿ ਉਆਹੂ ਕਉ ਦਉਰਿਓ ॥੨॥
ଯଦି ସେ ଘରେ ଘରେ ରଖିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯଦି ସେ ଉଠିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି, ମୁଁ ଧାଇଁ ଥାଏ॥2॥

ਆਗਿਆ ਮਹਿ ਭੂਖ ਸੋਈ ਕਰਿ ਸੁਖਾ ਸੋਗ ਹਰਖ ਨਹੀ ਜਾਨਿਓ ॥
ଯଦି କ୍ଷୁଧା ସମସ୍ୟା କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ତାହାକୁ ସୁଖ ମାନିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਜੋ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਭਇਓ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਸੋ ਮਾਥੈ ਲੇ ਮਾਨਿਓ ॥੩॥
ମାଲିକଙ୍କ ଯାହା ଯାହା ହୁକୁମ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର
କରିଥାଏ||3||

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਵਰੇ ਹਲਤ ਪਲਾਤਾ ॥
ଯେବେ ଠାକୁର ନିଜ ସେବକ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାର ଲୋକ-ପରଲୋକ ଦୁଇଟି ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਧੰਨੁ ਸੇਵਕੁ ਸਫਲੁ ਓਹੁ ਆਇਆ ਜਿਨਿ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਪਛਾਤਾ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାଣି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ସେବକ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||5||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਖੁਲਿਆ ਕਰਮੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਠਾਕੁਰ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ॥
ମୋର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲି ଯାଇଛି, ଠାକୁରଙ୍କ କୃପା ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହା ଫଳରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଛି।

ਸ੍ਰਮੁ ਥਾਕਾ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ ਮਿਟਿ ਗਈ ਸਗਲੀ ਧਾਈ ॥੧॥
ଶ୍ରମର କ୍ଲାନ୍ତ ଦୂର ହୋଇ ଆରାମ ମିଳି ଯାଇଛି ଆଉ ସାରା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਅਬ ਮੋਹਿ ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ଜୀବନ-ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਚੀਤਿ ਆਇਓ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ମନରେ ବିଧାତା ସ୍ମରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਨਿਵਾਰੇ ਨਿਵਰੇ ਸਗਲ ਬੈਰਾਈ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହର ନିବାରଣ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ସବୁ ଶତ୍ରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਦ ਹਜੂਰਿ ਹਾਜਰੁ ਹੈ ਨਾਜਰੁ ਕਤਹਿ ਨ ਭਇਓ ਦੂਰਾਈ ॥੨॥
ମୋତେ ଈଶ୍ୱର ସାକ୍ଷାତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହିଁ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ସେ ଦୂର ଲାଗନ୍ତି ନାହିଁ।
||2||

ਸੁਖ ਸੀਤਲ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ସାରା ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଆସି ଯାଇଛି।

ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਕੀਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੩॥
ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣରେ ପତିତ ଜୀବକୁ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||3||

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭੈ ਖੋਏ ਗੋਬਿਦ ਚਰਣ ਓਟਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ସାହାରା ନେବା ଦ୍ୱାରା ଭୟ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୁଁ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ନାନକୁ ଜସୁ ଗାବୈ ଠାକୁର କା ରୈନି ଦିନସୁ ଲିବ ଲାଈ ॥୪॥୬॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରାତି-ଦିନ ଠାକୁରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ||4||6||

ମାରୂ ମହଲਾ ୫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ଜୋ ସମରଥୁ ସରବ ଗୁଣ ନାଇକୁ ତିସ କଉ କବਹୁ ନ ଗାବସି ରେ ॥
ହେ ଜୀବ! ଯିଏ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବ ଗୁଣର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କେବେ କରି ନାହଁ।

ଛୋଡି ଜାଇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਤਾ କଉ ଉਆ କଉ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਧਾବਸਿ ରେ ॥୧॥
ପରନ୍ତୁ ଯେଉଁ ମାୟାକୁ ସମସ୍ତେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ବାଧ ହୁଅନ୍ତି, ତାହା ପାଇଁ ବାରମ୍ବାର ଦଉଡୁ ଅଛ||1||

ଅପੁନେ ପ୍ରଭ କଉ କିଉ ନ ସମାରସି ରେ ॥
ହୀ ବିଚରା! ନିଜର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କାହିଁକି ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହୁଁ?

ବୈରੀ ସଂଗਿ ରଂଗ ରସਿ ରਚਿਆ ତਿସੁ ସਿଉ ଜੀਅରା ଜାରସਿ ରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ମୋହ ରୂପୀ ଶତ୍ରୁ ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଛୁ, ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ନିଜ ହୃଦୟ ଲଗାଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ଜା କै ନାମਿ ସੁନਿଐ ଜਮੁ ଛୋਡै ତା କୀ ସରਣਿ ନ ପାବସਿ ରେ ॥
ହେ ଭୋଳା! ଯାହାଙ୍କ ନାମ ସୂନୀ ଯମ ମଧ ଛାଡି ଚାଲିଯାଏ, ତାହାଙ୍କ ଶରଣ କାହିଁକି ନେଉ ନାହୁଁ?

କାଢਿ ଦେਇ ସਿଆଲ ବପੁରେ କଉ ତା କୀ ଓਟ ਟਿକାବସਿ ରେ ॥୨॥
ନିଜ ମନରୁ ଭୟକୁ କାଢି ଦିଅ ଆଉ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାହାରା ନିଅ||2||

ଜਿସ କା ଜାସୁ ସੁନତ ଭବ ତରୀଐ ତା ସਿଉ ରଂଗੁ ନ ଲାବସਿ ରେ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ହୋଇ ନାହୁଁ।

ଥୋରୀ ବାତ ଅଲਪ ସੁପନେ କୀ ବହੁରਿ ବହੁରਿ ଅଟକାବସਿ ରେ ॥୩॥
ଛୋଟ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି (ମାୟାର ପ୍ରୀତି) କ୍ଷୀଣ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ପୁନଃ ପୁନଃ ସେଥିରେ ମନ ଫସାଇ ଦେଇଛୁ ||3||

ଭਇଓ ପ୍ରସାଦୁ କ୍ରିପਾ ନਿଧਿ ଠାକୁର ସંତସંଗਿ ପତਿ ପାଈ ॥
କୃପାନିଧି ଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପାଇ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਭ੍ਰਮੁ ਛੂਟਾ ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਸਹਾਈ ॥੪॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସହାୟକ ବନି ଯାଇଥାନ୍ତି, ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||4||7||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਨੈ ਤਿਸ ਤੇ ਕਹਾ ਦੁਲਾਰਿਓ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଯୁକ୍ତି ଜାଣିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କଣ ଲୁଚା ଯାଇ ପାରିବ?

ਹਸਤ ਪਾਵ ਝਰੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਸੰਗਿ ਲੈ ਜਾਰਿਓ ॥੧॥
ମନୁଷ୍ୟର ହାତ ପାଦ ଇତ୍ୟାଦି ଅଙ୍ଗ ଏକ କ୍ଷଣରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦିଆଯାଏ||1||

ਮੂੜੇ ਤੈ ਮਨ ਤੇ ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ତୁ ମନରୁ ରାମଙ୍କୁ ଭୁଲି ଦେଇଛୁ।

ਲੂਣੁ ਖਾਇ ਕਰਹਿ ਹਰਾਮਖੋਰੀ ਪੇਖਤ ਨੈਨ ਬਿਦਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ମାଲିକଙ୍କ ଲୁଣ ଖାଇ ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ କରିଛୁ, ଲୋକଙ୍କ ଆଖି ତୋତେ ଜଳାଇ ନାଶ କରି ଦେବ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਅਸਾਧ ਰੋਗੁ ਉਪਜਿਓ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਟਰਤ ਨ ਕਾਹੂ ਟਾਰਿਓ ॥
ତନରେ ଅସାଧ ରୋଗ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହାର କୌଣସି ଉପଚାର ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਓ ਇਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥੨॥੮॥
ନାନକ ଏହି କଥା ଉପରେ ବିଚାର କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମହା ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||8||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5 ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖੇ ਚੀਤਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର,

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥
ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଜଗତରେ କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਹੈ ਸੋਊ ॥੧॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି||1||

ਸੰਤਨ ਕੀ ਓਟ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਜਾ ਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ବଶରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଅଛି,

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ସେହି ନିରାକାର ସ୍ୱୟଂ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି।

ନାନକ ଗହିଓ ସାଚା ସୋଇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପରମ ସତ୍ୟର ସାହାରା ନେଇଛି,

ସୁਖୁ ପାइआ फिरि दूखु न होइ ॥२॥९॥
ତାହାକୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଛି ଏବଂ ସେ ପୁଣି କେବେ ଦୁଃଖୀ
ହୁଏନାହିଁ||2||9||

ମାରୂ ମହଲା ୫ ଘରୁ ୩
ମାରୁ ମହଲା 4 ଘର 3॥

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ପ୍ରାନ ସୁਖदाता जीअ सुਖदाता तुम काहे बिसारिओ अगिआनथ ॥
ହେ ଜ୍ଞାନହୀନ ମାନବ! ପ୍ରାଣ ଓ ଆତ୍ମାକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତୁ କାହିଁକି ଭୁଲି ଯାଇଛୁ?

होछा मदु चाखि होऐ तुम बाबर दुलभ जनमु अकारथ ॥१॥
ମାୟାର ତୁଚ୍ଛ ନିଶା ସେବନ କରି ତୁ ବାଉଳା ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତୋର ଦୁର୍ଲଭ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ
ହେଉ ଅଛି||1||

रे नर ऐसी करहि इआनथ ॥
ହେ ନର! ତୁ ବଡ ମୂର୍ଖତା କରୁଅଛୁ,

तजि सारंगधर भ्रमि तू भुला मोहि लपटिओ दासी संगि सानथ ॥१॥ रहाउ ॥
ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଭ୍ରମରେ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ ଏବଂ ମାୟା ଦାସୀ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ିଛୁ॥1 ॥ରୁହ॥

धरणीधरु तिआगि नीच कुल सेवहि हउ हउ करत बिहावथ ॥
ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନୀଚ କୁଳର ସେବାରେ ମଗ୍ନ ରହିଛୁ ଏବଂ ମୁଁ-ମୁଁ କରି ଅହଂକାରରେ ଜୀବନ
ଅତିବାହିତ କରିଛୁ।

फोकट करम करहि अगिआनी मनमुखि अंध कहावथ ॥२॥
ହେ ଅଜ୍ଞାନ! ତୁ ନିକମ୍ମା କର୍ମ କରିଛୁ, ଏଥିପାଇଁ ମନମୁଖୀ ଏବଂ ଅନ୍ଧ ପଦ ବାଚ୍ୟ ହେଉଛୁ||2||

सति होता असति करि मानिआ जो बिनसत सो निहचलु जानथ ॥
ଯେଉଁ ମୃତ୍ୟୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାକୁ ଅସତ୍ୟ ଭାବି ନେଇଛୁ, ଯେଉଁ ଜୀବନ ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ତାହାକୁ ନିଶ୍ଚଳ
ମାନି ନେଇଛୁ।

ਪਰ ਕੀ ਕਉ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਪਕਰੀ ਐਸੇ ਭੂਲ ਭੁਲਾਨਥ ॥੩॥
ଯେଉଁ ଧନ ପରର ଅଟେ, ତାହାକୁ ନିଜର ଭାବି ନେଇଛୁ ଏବଂ ତୁ ଏପରି ବ ହରମରେ ରହିଛୁ||3||

ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦ ਵੈਸ ਸਭ ਏਕੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾਨਥ ॥
କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର – ଏହି ସବୁ ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਤੁ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨੈ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਥ ॥੪॥੧॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଏହାକୁ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||4||1||10||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਗੁਪਤੁ ਕਰਤਾ ਸੰਗਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਡਹਕਾਵਏ ਮਨੁਖਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଲୁଚି ଲୁଚି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଏହା ଜାଣିଥାନ୍ତି, ସେ କେବଳ ଦୁନିଆକୁ ଧୋକା ଦେଇପାରେ।

ਬਿਸਾਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਿਖੈ ਭੋਗਹਿ ਤਪਤ ਥੰਮ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ବିକାର ଓ କାମ-ଭୋଗରେ ଲିପ୍ତ ଜୀବ ଉତ୍ତପ୍ତ ସ୍ତମ୍ଭର ଦଣ୍ଡ ପାଇଥାଏ||1||

ਰੇ ਨਰ ਕਾਇ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! କାହିଁକି ପର ନାରୀର ଘରକୁ ଯାଉଛୁ?

ਕੁਚਲ ਕਠੋਰ ਕਾਮਿ ਗਰਧਭ ਤੁਮ ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମଳିନ, ନିର୍ଦ୍ଦୟୀ, କାମୁକ ଗଧ! କଣ ତୁ ଯମରାଜଙ୍କ ନାମ ଶୁଣି ନାହୁଁ?॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਕਾਰ ਪਾਥਰ ਗਲਹਿ ਬਾਧੇ ਨਿੰਦ ਪੋਟ ਸਿਰਾਇ ॥
ତୁ ପାପ ରୂପୀ ପଥର ଗଳାରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଛୁ ଏବଂ ନିନ୍ଦା ରୂପୀ ଗଣ୍ଠିଲି ମସ୍ତକ ଉପରେ ରଖିଛୁ।

ਮਹਾ ਸਾਗਰੁ ਸਮੁਦੁ ਲੰਘਨਾ ਪਾਰਿ ਨ ਪਰਨਾ ਜਾਇ ॥੨॥
ତୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହେବାକୁ ପଡିବ, ତୋ' ପାଇଁ ଏହା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ||2||

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਓ ਨੇਤ੍ਰ ਰਖੇ ਫਿਰਾਇ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହରେ ଫସି ତୁ ନିଜ ଆଖି ବୁଲାଇଛୁ।

ਸੀਸੁ ਉਠਾਵਨ ਨ ਕਬਹੂ ਮਿਲਈ ਮਹਾ ਦੁਤਰ ਮਾਇ ॥੩॥
ତୋତେ କେବେ ମଧ୍ୟ ନ ଇଜ ମସ୍ତକ ଉପରକୁ ଉଠାଇବା ପାଇଁ ଅବସର ମିଳିବ ନାହିଁ, ମାୟା-ମୋହର ସାଗର ପାର ହେବା ବଡ କଠିନ ଅଟେ||3||

ਸੁਰੁ ਮੁਕਤਾ ਸਸੀ ਮੁਕਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਲਿਪਾਇ ॥
ଯେଉଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯେପରି ନିଜ ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ସଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହି ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନୀ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਸੁਭਾਵਤ ਜੈਸੇ ਬੈਸੰਤਰ ਅਲਿਪਤ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲਾਇ ॥੪॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଅଗ୍ନି ଭଲ-ମନ୍ଦ ସବୁ ଜୀବ ଉପରେ ନିଜ ପ୍ରକାଶ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନୀ ଜୀବକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡିଥାଏ||4||

ਜਿਸੁ ਕਰਮੁ ਖੁਲਿਆ ਤਿਸੁ ਲਹਿਆ ਪੜਦਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੰਨਿਆ ਸੁਭਾਇ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଛି, ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଗୁରୁ ଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ଧାରଣ କରିଛି, ତାହାର ଭ୍ରମର ପଦ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਅਵਖਧੁ ਨਾਮੁ ਦੀਨਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇ ॥੫॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ନାମ-ମନ୍ତ୍ର ରୂପୀ ଔଷଧ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଗର୍ଭ-ଯୋନିର ସଙ୍କଟ ଦୂର କରି
ଦେଇଛନ୍ତି||5||2||

ਰੇ ਨਰ ਇਨ ਬਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଏହି ଉପାୟରେ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ,

ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹੋਇ ਮਿਰਤਕੁ ਤਿਆਗਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੨॥੧੧॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ତ୍ୟାଗ କରି ଏବଂ ଜୀବିତ ଭାବରେ ଅହଂ ନାଶ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର॥ଦ୍ୱିତୀୟ ରୁହ॥2॥11॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਬਾਹਰਿ ਢੂਢਨ ਤੇ ਛੂਟਿ ਪਰੇ ਗੁਰਿ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ਦਿਖਾਇਆ ਥਾ ॥
ଗୁରୁ ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ପରମ ସତ୍ୟର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବାହାରେ ଖୋଜିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ਅਨਭਉ ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਇਆ ਥਾ ॥੧॥
ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ରୂପ ଦେଖି ନେଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡି ମୋର ମନ ଏଣେ ତେଣେ ଯାଏ ନାହିଁ||1||

ਮਾਨਕੁ ਪਾਇਓ ਰੇ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥
ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପୀ ମାଣିକ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਮੋਲਿ ਅਮੋਲੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਦਿਵਾਇਆ ਥਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ମାଣିକ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହା ବଡ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ଯାହାକୁ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ଦେଇ ପାଇ ପାରିବା ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਅਕਥੁ ਕਥਾਇਆ ਥਾ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଶି ଅଦୃଶ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ଅକଥନୀୟ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଛି।

ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਦਸਮ ਦੁਆਰਿ ਵਜਿਓ ਤਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚੁਆਇਆ ਥਾ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ, ଜିହ୍ୱାରେ ନାମାମୃତ ଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ||2||

ਤੋਟਿ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਸਮਾਇਆ ਥਾ ॥
ମନରେ ଅକ୍ଷୟ ଭଣ୍ଡାର ରହି ଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ପଦାର୍ଥର ଅଭାବ ରହି ନାହିଁ।

ਚਰਣ ਚਰਣ ਚਰਣ ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਅਘੜੁ ਘੜਿਓ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥੩॥
ଗୁରୁ-ଚରଣର ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୂଷିତ ମନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ନାମାମୃତ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸਹਜੇ ਆਵਾ ਸਹਜੇ ਜਾਵਾ ਸਹਜੇ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ਥਾ ॥
ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆସିଥାଏ ଓ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମନ ରମଣ କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਰਮੁ ਗੁਰਿ ਖੋਇਆ ਤਾ ਹਰਿ ਮਹਲੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥੪॥੩॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର କରିଛନ୍ତି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ସ୍ଥାନ ପାଇ ଯାଇଛି||4|3||12||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਜਿਸਹਿ ਸਾਜਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ਤਿਸਹਿ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਾਹਿ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ତୋତେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଗୌରବ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ତୋର କୌଣସି ରୁଚି ନାହିଁ।

ਆਨ ਰੁਤੀ ਆਨ ਬੋਈਐ ਫਲੁ ਨ ਫੂਲੈ ਤਾਹਿ ॥੧॥
ଯଦି ଅନ୍ୟ ଋତୁରେ ଅନ୍ୟ ବୀଜ ବୁଣାଯାଏ , କୌଣସି ଫଳ-ଫୁଲ ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਰੇ ਮਨ ਵਤ੍ਰ ਬੀਜਣ ਨਾਉ ॥
ହେ ଭୋଳା ମନ! ଏହି ମାନବ ଜୀବନ ନାମ ରୂପୀ ବୀଜ ବୁଣିବା ପାଇଁ ସୁଅବସର ଅଟେ,

ਬੋਇ ਖੇਤੀ ਲਾਇ ਮਨੁਆ ਭਲੋ ਸਮਉ ਸੁਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନ ଲଗାଇ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଖେତରେ ନାମ ବୁଣିବାର ଏହି ଶୁଭ ସମୟର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਖੋਇ ਖਹੜਾ ਭਰਮੁ ਮਨ ਕਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ॥
ମନର ଭ୍ରମ ଓ ଜିଦି ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ।

ਕਰਮੁ ਜਿਸ ਕਉ ਧੁਰਹੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋਈ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥੨॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ବିଧାତାଙ୍କ ଯେଉଁ ଲେଖା ଥାଏ, ସେ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ ||2||

ਭਾਉ ਲਾਗਾ ਗੋਬਿਦ ਸਿਉ ਘਾਲ ਪਾਈ ਥਾਇ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ଏପରି ଅତୁଟ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଯେ ସେବା ଭକ୍ତି ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਖੇਤਿ ਮੇਰੈ ਜੰਮਿਆ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਇ ॥੩॥
ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଖେତରେ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ନାମ ରୂପୀ ଫସଲ ପ୍ରସ୍ଫୁଟ ହୋଇଛି||3||

ਪਾਇਆ ਅਮੋਲੁ ਪਦਾਰਥੋ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਇ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ପଦାର୍ଥର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ ଛାଡି ମୁଁ ଆଉ କେଉଁଠିକୁ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਇ ॥੪॥੪॥੧੩॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଓ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ||4||4||13||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਫੂਟੋ ਆਂਡਾ ਭਰਮ ਕਾ ਮਨਹਿ ਭਇਓ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ଭ୍ରମର ଅଣ୍ଡା ଫାଟି ଯାଇଛି ଏବଂ ମୋର ମନରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਾਟੀ ਬੇਰੀ ਪਗਹ ਤੇ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸੁ ॥੧॥
ପାଦରେ ପଡିଥିବା ବନ୍ଧନର ବେଡି କାଟି ଗୁରୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਿਓ ॥
ମୋର ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝਿ ਗਇਆ ਗੁਰਿ ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ମନରୁ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିର ଜ୍ୱଳନ ଲିଭି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਬ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਭਇਆ ਤਉ ਛੋਡਿ ਗਏ ਨਿਗਹਾਰ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ମିଳି ଯାଇଛି, ଯମଦୂତ ମୋ' ସାଥି ଛାଡି ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਕੀ ਅਟਕ ਤਿਸ ਤੇ ਛੁਟੀ ਤਉ ਕਹਾ ਕਰੈ ਕੋਟਵਾਰ ॥੨॥
ଯିଏ ବନ୍ଧନରେ ରଖିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳି ଯାଇଛି, ଯମରାଜ କଣ କରି ପାରିବ||2||

ਚੂਕਾ ਭਾਰਾ ਕਰਮ ਕਾ ਹੋਏ ਨਿਹਕਰਮਾ ॥
ମୋର ପାପ କର୍ମର ଭାର ମସ୍ତକରୁ ବାହାରି ଯାଇଛି ଏବଂ ନିଷ୍କର୍ମ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਗਰ ਤੇ ਕੰਢੈ ਚੜੇ ਗੁਰਿ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ ॥੩॥
ଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ ବଡ ଉପକାର କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ବାହାରି କୂଳରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି||3||

ਸਚੁ ਥਾਨੁ ਸਚੁ ਬੈਠਕਾ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਾਇਆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସତସଙ୍ଗ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନ ମିଳି ଯାଇଛି, ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନ ହିଁ ଉଠିବା-ବସିବାର ଠିକଣା ଅଟେ ଏବଂ ସତ୍ୟ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବନି ଯାଇଛି।

ਸਚੁ ਪੂੰਜੀ ਸਚੁ ਵਖਰੋ ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥੪॥੫॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟ ହିଁ ମୋର ପୁଞ୍ଜି ଏବଂ ବ୍ୟାପାରର ସଉଦା ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କୁ ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||5||14||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੈ ਮੁਖ ਤੇ ਪੰਡਤ ਕਾਮਾਮਨ ਕਾ ਮਾਠਾ ॥
ପଣ୍ଡିତ ନିଜ ମୁଖରେ ବେଦ ପଢିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନାମ-ଅଭ୍ୟାସରେ ଅଳସୁଆ ହୋଇଥାଏ।

ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਇਕਾਂਤੀ ਹਿਰਦੈ ਕਲਪਨ ਗਾਠਾ ॥
ମୌନ ଏକାନ୍ତରେ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ଚିନ୍ତାର ଗଣ୍ଠି ପଡିଥାଏ।

ਹੋਇ ਉਦਾਸੀ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿ ਚਲਿਓ ਛੁਟਕੈ ਨਾਹੀ ਨਾਠਾ ॥੧॥
ମନୁଷ୍ୟ ବିରକ୍ତ ବନି ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଘର ଛାଡିବା ପରେ ତାହାର ତୃଷ୍ଣାର ଅନ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਜੀਅ ਕੀ ਕੈ ਪਹਿ ਬਾਤ ਕਹਾ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟର କଥା କାହାକୁ କହିବି?

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੋ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਐਸੋ ਕਹਾ ਲਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏପରି ସନ୍ଥ କେଉଁଠାରୁ ପାଇବି, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ମୋତେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି ॥1॥ରୁହ॥

ਤਪਸੀ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਹੀ ਸਾਧੀ ਮਨੁਆ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਨਾ ॥
ତପସ୍ୱୀ ତପସ୍ୟା କରି ଶରୀରର ସାଧନା କରିଛି, ପରନ୍ତୁ ମନ ପୁଣି ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਚਜੁ ਕੀਨਾ ਹਿਰਦੈ ਭਇਆ ਗੁਮਾਨਾ ॥
ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଧାରଣ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ଅହଂକାର ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਇ ਕੈ ਤੀਰਥਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਉਸੁ ਮਹਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਗਾਨਾ ॥੨॥
କେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବନି ତୀର୍ଥରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନରେ କ୍ରୋଧ ହିଁ ଭରି ରହିଥାଏ, ଯାହା ତାହାକୁ ମୂର୍ଖ ବନାଇ ଦିଏ||2||

ਘੁੰਘਰ ਬਾਧਿ ਭਏ ਰਾਮਦਾਸਾ ਰੋਟੀਅਨ ਕੇ ਓਪਾਵਾ ॥
କିଛି ଲୋକ ପାଦରେ ଘୁଙ୍ଗୁର ବାନ୍ଧି ମନ୍ଦିରରେ ଦେବଦାସୀ ବନିଯାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ତାହାର ଏକ ଜୀବିକା ଅଟେ।

ਬਰਤ ਨੇਮ ਕਰਮ ਖਟ ਕੀਨੇ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਦਿਖਾਵਾ ॥
କେହି ବ୍ରତ-ଉପବାସ ରଖିଥାଏ, ନିୟମ ଓ ଷଡ କର୍ମ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ ଅଟେ।

ਗੀਤ ਨਾਦ ਮੁਖਿ ਰਾਗ ਅਲਾਪੇ ਮਨਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਵਾ ॥੩॥
କିଛି ଲୋକ ମୁଖରେ ଭଜନ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମନରେ ହରିନାମ ଗାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ॥3॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਲੋਭ ਮੋਹ ਰਹਤ ਹਹਿ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤਾ ॥
ନିର୍ମଳ ଜୀବନ ବାଲା ହରିଙ୍କ ସନ୍ଥଜନ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଏବଂ ଲୋଭ-ମୋହ ଠାରୁ ସର୍ବଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ ਪਾਏ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਜਾ ਦਇਆ ਕਰੇ ਭਗਵੰਤਾ ॥
ଯଦି ଭଗବାନ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ!

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਤਰੀ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ମନର ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥4॥

ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ମୋର ପରମେଶ୍ୱର ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି,

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਬਕਬਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੬॥੧੫॥
ସେ ମୋର ହୃଦୟର ସବୁକଥା ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ବେକାର କଥା ଭୁଲି ଯାଇଛି॥6॥15॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ତୋର ନାମ ଅଛି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ରାଜା ଅଟେ।

ਜਾ ਕਉ ਨਾਮੁ ਨ ਦੀਆ ਮੇਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਗਾਵਾਰਾ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ମୋର ସଦଗୁରୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରି ନାହାନ୍ତି, ସେହି ମୂର୍ଖ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଫସି ରହିଥାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖੁ ॥
ହେ ମୋର ସଦଗୁରୁ! ତୁ ହିଁ ମାନ-ସମ୍ମାନ ରଖିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਬ ਹੀ ਪਤਿ ਪੂਰੀ ਬਿਸਰਤ ਰਲੀਐ ਖਾਕੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ସ୍ମରଣ ଆସିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ବିସ୍ମୃତ କରିଲେ ଜୀବ ଧୂଳିରେ ମିଶିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਰੂਪ ਰੰਗ ਖੁਸੀਆ ਮਨ ਭੋਗਣ ਤੇ ਤੇ ਛਿਦ੍ਰ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ਦੁਨਿਆਰ ਯੇਤੇ ਰੂਪ, ਰਙ੍ਗ ਓ ਖੁਸਿ ਅਛ੍ਚਿ, ਏਹਾ ਸਰੁ ਅਵਗੁਣ ਓ ਪਾਪ ਅਟੇ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਕਲਿਆਣਾ ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਇਹੁ ਸਾਰਾ ॥੨॥
ਹਰਿਙ੍ਕ ਨਾਮ ਏਪਰਿ ਨਿਧਿ ਅਟੇ, ਯਾਹਾ ਕਲ੍ਯਾਣਕਾਰੀ, ਸੁਖਦਾਯ਼ਕ ਏਵਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਪਦਾਰ੍ਥ ਅਟੇ||2||

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਖਿਨੈ ਮਹਿ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਇਆ ॥
ਵਾਦਲਰ ਛ੍ਆਯ਼ਾ ਭਲਿ ਮਾਯ਼ਾਰ ਰਙ੍ਗ ਏਕ ਕ੍ਸ਼ਣਰੇ ਹਿਁ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸੇ ਲਾਲ ਭਏ ਗੁੜੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ॥੩॥
ਯਿਏ ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਸਹਿਤ ਮਿਸ਼ਿ ਭਗਵਾਨਙ੍ਕ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਸੇ ਸਤ੍ਯਰ ਗਾਢ ਰਙ੍ਗਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿ ਲਾਲ ਹੋਇਯਾਏ॥3॥

ਊਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਦਰਬਾਰਾ ॥
ਸਰ੍ਵੋਪਰਿ, ਅਪਰਾਮ੍ਪਰ ਸ੍ਵਾਮੀਙ੍ਕ ਦਰਵਾਰ ਅਗਮ੍ਯ ਅਟੇ।

ਨਾਮੋ ਵਡਿਆਈ ਸੋਭਾ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥੪॥੭॥੧੬॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਪ੍ਰਭੁ-ਨਾਮਰ ਹਿਁ ਵਡਿਮਾ ਓ ਸ਼ੋਭਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੋਇਛ੍ਚਿ, ਸੇਹਿ ਮਾਲਿਕ ਅਤਿ ਪ੍ਰਿਯ਼ ਅਟਨ੍ਤਿ॥4॥7॥16॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪
ਮਾਰੁ ਮਹਲਾ 5 ਘਾਰ 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਈਸ਼੍ਵਰ ਏਕ ਅਟਨ੍ਤਿ, ਯਾਹਾਙ੍ਕੁ ਸਦਗੁਰੁਙ੍ਕ ਕ੍ਰੁਪਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਾਯਾਇ ਪਾਰੇ।

ਓਅੰਕਾਰਿ ਉਤਪਾਤੀ ॥
ਓਁਕਾਰ ਠਾਰੁ ਸਰੁ ਉਪ੍ਨ੍ਨ ਹੋਇਛ੍ਚਿ,

ਕੀਆ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤੀ ॥
ਸੇ ਦਿਵਸ-ਰਜਨੀ ਕਰਿਛ੍ਚਨ੍ਤਿ ਏਵਂ

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਾਣੀ ॥
ਵਨ-ਵਨਸ੍ਪਤਿ, ਪਾਣਿ ਏਵਂ ਤਿਨਿਲੋਕਰ ਨਿਰ੍ਮਾਣ ਕਰਿਛ੍ਚਨ੍ਤਿ।

ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ ॥
ਰੁਕ, ਸਾਮ, ਯਜੁਃ ਏਵਂ ਅਥਰ੍ਵ ਵੇਦ, ਜਾਤ ਕਰਿਵਾ ਵਾਲਾ ਚਾਰਿ ਸ੍ਰੋਤ-ਅਣ੍ਡਜ, ਜਰਾਯੁਜ, ਸ੍ਵੇਦਜ ਓ ਉਭਿਦਜ,

ਖੰਡ ਦੀਪ ਸਭਿ ਲੋਆ ॥
ଧରିତ୍ରିର ନବଖଣ୍ଡ, ସପ୍ତ ଦ୍ୱୀପ ଏବଂ ଚଉଦ ଲୋକ

ਏਕ ਕਵਾਵੈ ਤੇ ਸਭਿ ਹੋਆ ॥੧॥
ସବୁ ଏକ ଓଁକାର ଶବ୍ଦରୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି||1||

ਕਰਣੈਹਾਰਾ ਬੁਝਹੁ ਰੇ ॥
ହେ ଜୀବ! ରଚୟିତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର;

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਸੂਝੈ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରନ୍ତୁ ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕੀਆ ਪਸਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ରଜ, ତମ ଏବଂ ସତ ରୂପୀ ତ୍ରିଗୁଣର ପ୍ରସାର ଜଗତରେ କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਅਵਤਾਰਾ ॥
ନର୍କ, ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ଅବତାରର ସୃଜନା କରିଛନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥
ଅହଂ କାରଣରୁ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ ଏବଂ

ਮਨੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਪਾਵੈ ਰਾਈ ॥
ତାହାର ମନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ।

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੨॥
ପରନ୍ତୁ ଯଦି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଯାଏ||2||

ਹਉ ਹਉ ਕਰਮ ਕਮਾਣੇ ॥
ଜୀବ ଅଭିମାନ ସହିତ ଯେତେ କର୍ମ କରିଥାଏ,

ਤੇ ਤੇ ਬੰਧ ਗਲਾਣੇ ॥
ସବୁ ତାହାର ଗଳାରେ ବନ୍ଧନ ବନିଯାଏ।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਧਾਰੀ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ମୋର-ମୋର ରୂପୀ ମମତା ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਓਹਾ ਪੈਰਿ ਲੋਹਾਰੀ ॥
ଏହା ତାହାର ପାଦରେ ଲୁହାର ଜଞ୍ଜିର ବନିଯାଏ।

ਸੋ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਮਥਾਣੈ ॥੩॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣିନିଏ॥3॥

ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਜਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ତାହାକୁ କେବଳ ତାହା ହିନ ଇଲିଥାଏ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ

ਸੋ ਭੂਲਾ ਜਿ ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ସେ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਹ ਆਪਹੁ ਮੂਰਖੁ ਗਿਆਨੀ ॥
କେହି ନିଜେ ନିଜେ ଜ୍ଞାନୀ କିମ୍ବା ମୂର୍ଖ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿ ਕਰਾਵੈ ਸੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ ॥
ବାସ୍ତବରେ, ଯେପରି ପ୍ରଭୁ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଦୁନିଆରେ ଜୀବର ନାମ ହୋଇଥାଏ।

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੪॥੧॥੧੭॥
ନାନକ ସର୍ବଦା ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||4||1||17||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਿ ਲੀਏ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ ॥
ମୋହିନୀ ମାୟା ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ମୋହୀ ନେଇଛି ଏବଂ

ਲੋਭਿ ਵਿਆਪੀ ਝੂਠੀ ਦੁਨੀਆ ॥
ଏହି ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆ ଲୋଭରେ ଫସି ରହିଛି।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਕੈ ਸੰਚੀ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਸਗਲ ਲੇ ਛਲੀਆ ॥੧॥
ଯିଏ ମୋର-ମୋର କହି ଏହି ମାୟା ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତାହା ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਦਇਅਲੀਆ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਪ੍ਰਤਿਪਲੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିର୍ଭୀକ, ନିରାକାର, ଦୟାଳୁ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ପୋଷକ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਏਕੈ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਿ ਗਾਡੀ ਗਡਹੈ ॥
କେହି ପରିଶ୍ରମ କରି ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରି ଭୂମିରେ ପୋତି ରଖିଥାଏ,

ਏਕਹਿ ਸੁਪਨੈ ਦਾਮੁ ਨ ਛਡਹੈ ॥
କେହି ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଏକ କଉଡି ଛାଡେ ନାହିଁ।

ਰਾਜੁ ਕਮਾਇ ਕਰੀ ਜਿਨਿ ਥੈਲੀ ਤਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਚੰਚਲਿ ਚਲੀਆ ॥੨॥
ଯେଉଁ ରାଜା ଶାସନ କରି କୋଷ ଭରି କରୁଥିଲା, ଏହି ଚଞ୍ଚଳ ମାୟା ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ମଧ୍ୟ ଯାଏ ନାହିଁ||2||

ਏਕਹਿ ਪ੍ਰਾਣ ਪਿੰਡ ਤੇ ਪਿਆਰੀ ॥
କାହାକୁ ଏହା ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ,

ਏਕ ਸੰਚੀ ਤਜਿ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ ॥
କେହି ନିଜ ମାତା-ପିତାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ମାୟା ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸੁਤ ਮੀਤ ਭ੍ਰਾਤ ਤੇ ਗੁਹਜੀ ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਹੋਈ ਖਲੀਆ ॥੩॥
କେହି ନିଜ ପୁତ୍ର, ମିତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ଠାରୁ ଲୁଚାଇ ଏହାକୁ ରଖିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ତାହାର ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ ||3||

ਹੋਇ ਅਉਧੂਤ ਬੈਠੇ ਲਾਇ ਤਾਰੀ ॥
ଯିଏ ଅବଧୂତ ବନି ସମାଧି ଲଗାଇ ବସିଥାଏ,

ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਪੰਡਿਤ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ଯିଏ ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ପଣ୍ଡିତ ଏବଂ ବିଚାରବାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਬਨ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਉਠਿ ਤਿਨਾ ਕੈ ਲਾਗੀ ਪਲੀਆ ॥੪॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଘର, ଶ୍ମଶାନ ଏବଂ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିଥାଏ, ଏହି ମାୟା ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ମଧ୍ୟ ଲାଗିଥାଏ||4||

ਕਾਟੇ ਬੰਧਨ ਠਾਕੁਰਿ ਜਾ ਕੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਸਿਓ ਜੀਅ ਤਾ ਕੈ ॥
ଯାହାର ବନ୍ଧନ ଠାକୁର କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାର ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਏ ਜਨ ਮੁਕਤੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਲੀਆ ॥੫॥੨॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||5||2||18||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5 ॥

ਸਿਮਰਹੁ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਸੋਊ ॥
କେବଳ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର,

ਜਾ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਜਾਤ ਨ ਕੋਊ ॥
ଯାହା ଠାରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଏ ନାହିଁ,

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਿਆ ॥
ଯିଏ ମା'ର ଗର୍ଭରେ ପ୍ରତିପାଳନ କରିଛନ୍ତି,

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ପ୍ରାଣ-ଶରୀର ଦେଇ ସୁନ୍ଦର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਸੋਈ ਬਿਧਾਤਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਜਪੀਐ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਅਵਗੁਣ ਸਭਿ ਢਕੀਐ ॥
ସେହି ବିଧାତାଙ୍କୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଜପିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଅବଗୁଣ ଚାଲିଯାଏ।

ਚਰਣ ਕਮਲ ਉਰ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਹੁ ॥
ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧାରଣ କର,

ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਤੇ ਜੀਉ ਉਧਾਰਹੁ ॥
ଆତ୍ମାକୁ ବିକାରର ଜଙ୍ଗଲରୁ ରକ୍ଷା କର।

ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਮਿਟਹਿ ਬਿਲਲਾਟਾ ॥
କରୁଣା ପ୍ରଳାପ ଏବଂ ବିଳାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਜਪਿ ਗੋਵਿਦ ਭਰਮੁ ਭਉ ਫਾਟਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମ-ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਏ ॥੧॥
କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ସାଧୁ-ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଆନ୍ତି||1||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਧਾਰਾ ॥
ରାମ ନାମ ହିଁ ମନ-ତନର ଆଧାର ଅଟେ,

ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਿਥਿਆ ਵਸਤੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ॥ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ ਸਠ ਮੂੜ ਅਗਿਆਨੀ ॥
ମିଥ୍ୟା ବସ୍ତୁକୁ ଜୀବ ସତ୍ୟ ମାନି ନେଇଛି, ମୂର୍ଖ, ଅଜ୍ଞାନ ମାୟା ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛି।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਾਤਾ ॥
ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਤਾ ॥
କଉଡି ବଦଳରେ ନିଜର ଦୁର୍ଲଭ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ।

ਅਪਨਾ ਛੋਡਿ ਪਰਾਇਐ ਰਾਤਾ ॥
ସେ ନିଜ ଧନ ଛାଡି ପରଧନରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਨ ਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ମନ-ତନକୁ ସାଥି ହିଁ ଭବିଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੂਝੈ ਕਰਤ ਕਲੋਲਾ ॥
ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਊਣੀ ਆਸ ਮਿਥਿਆ ਸਭਿ ਬੋਲਾ ॥
ତାହାର ଆଶା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଆଉ ସବୁ ବଚନ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਆਵਤ ਇਕੇਲਾ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ ॥
ସେ ଏକାକୀ ଆସିଥାଏ ଆଉ ଏକାକୀ ଚାଲିଯାଏ।

ହମ ତੁਮ ਸੰਗਿ ਝੂਠੇ ਸਭਿ ਬੋਲਾ ॥
ଆମ ସାଥିରେ ରହି ତୁମର ସବୁ ବଚନ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਪਾਇ ਠਗਉਰੀ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ ॥
ଈଶ୍ୱର ମାୟାକୁ ବ ହରମରେ ରଖି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ କୁମାର୍ଗଗାମୀ କରିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕਿਰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਓ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟକୁ ଟାଳି ହୁଏନାହିଁ||2||

ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਭੂਤ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਤਾ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਨੀ ਫਿਰਤ ਅਨੇਤਾ ॥
ସେ ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ ଏବଂ ଭୁତ-ପ୍ରେତ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਜਹ ਜਾਨੋ ਤਹ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ତାହାକୁ ରହିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਥਾਨ ਬਿਹੂਨ ਉਠਿ ਉਠਿ ਫਿਰਿ ਧਾਵੈ ॥
ସେ ସ୍ଥାନରିକ୍ତ ହୋଇ ବାରମ୍ବାର ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਾਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥
ତାହାର ତନ-ମନରେ ବାସନାର ବିସ୍ତାର ବହୁତ ଅଧିକ ଅଟେ।

ਅਹੰਮੇਵ ਮੂਠੋ ਬੇਚਾਰਾ ॥
ଅଭିମାନ ବିଚରା ଜୀବକୁ ଠକି ନେଇଛି ଏବଂ

ਅਨਿਕ ਦੋਖ ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸਜਾਈ ॥
ଅନେକ ଦୋଷ କାରଣରୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାଏ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ସେହି ଦଣ୍ଡର ସଠିକ ଅନୁମାନ ଲଗା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਤਹ ਮਾਤ ਨ ਬੰਧੁ ਨ ਮੀਤ ਨ ਜਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରି ସେ ନରକରେ ହିଁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ ମାତା, ପିତା ବନ୍ଧୁ ଓ ପତ୍ନୀ କେହି ମଧ୍ୟ ସହାୟକ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ଭଗବାନଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ,

ସୋ ଜନୁ ନାନକ ପାରଗରାମੀ ॥੩॥
ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਕ੍ਰਮਤ ਕ੍ਰਮਤ ਪ੍ਰਭ ਸਰਨੀ ਆਇਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਜਗਤ ਪਿਤ ਮਾਇਆ ॥
ତୁ ଦୀନନାଥ, ଜଗତର ପିତା ଏବଂ ମାତା ଅଟୁ।

ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਦਰਦ ਬਿਦਾਰਣ ॥ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਣ ॥
ତୁ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ ଏବଂ ସବୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଯାହାକୁ ତୁ ଚାହୁଁ ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਕਾਢਨਹਾਰਾ ॥
ସଂସାର ରୂପୀ ଅନ୍ଧକୂପରୁ ତୁ ହିଁ ବାହାରକୁ ବାହାରିବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਹੋਵਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥
ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ନିସ୍ତାର ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਧ ਰੂਪ ਅਪਨਾ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାଧୁ ରୂପରେ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଛୁ ଏବଂ

ਮਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମାୟା ରୂପୀ ମହା ଅଗ୍ନିରୁ ରକ୍ଷା କରିଛୁ।

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਇਸ ਤੇ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ଏହା ଜୀବ ଦ୍ୱାରା ହୁଏନାହିଁ,

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਗਾਹੀ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ଅଗମ୍ୟ, ଅସୀମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਮਾਗੈ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ତୋର ଦାସ ତୋ' ଠାରୁ ନାମର ହିଁ କାମନା କରିଥାନ୍ତି,

ਹਰਿ ਜੀਵਨ ਪਦੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥੪॥੩॥੧੯॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

କତ କଉ ଡହକାବହୁ ଲୋଗਾ ମୋହନ ଦୀନ କିରପାଈ ॥୧॥
ହେ ଜନ! କାହିଁକି ଛଳ କରୁଅଛ, ଈଶ୍ୱର ମୋ' ପରି ଦୀନ ପ୍ରତି ଦୟାଳୁ
ଅଟନ୍ତି||1||

ଐସी ଜାନି ପାଈ ॥ ସରଣି ସୁରୋ ଗୁର ଦାତਾ ରାଖै ଆପି ବଡାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୋର ଏହି ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ଗୁରୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଶରଣରେ ଆସିଥିବା ଜୀବକୁ ସୁରବୀର ଭଳି
ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ଭଗତਾ କା ଆଗିଆକାରୀ ସଦା ସଦା ସୁଖଦାଈ ॥୨॥
ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ହେବା କାରଣରୁ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତର କଥା ମାନିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଦା ସୁଖ ପ୍ରଦ
କରିଥାନ୍ତି||2||

ଅପନେ କଉ କିରପା କରୀଅହୁ ଇକୁ ନାମୁ ଧିଆଈ ॥୩॥
ହେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ! ନିଜ ଦାସ ଉପରେ କୃପା କର ଯିଏ ତୋର ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||3||

ନାନକୁ ଦୀନୁ ନାମୁ ମାଗै ଦୁਤੀଆ ଭରମୁ ଚୁକାଈ ॥୪॥୪॥୨୦॥
ଦୀନ ନାନକ ତୋର ନାମର ହିଁ କାମନା କରିଥାନ୍ତି, ଯେପରି ଦୈତ୍ୟ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯିବ||4||4||20||

ମାରୂ ମହଲਾ ୫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ମେରା ଠାକୁରୁ ଅତି ଭାରਾ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ମହାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ମୋହି ସେବକୁ ବେଚାରਾ ॥୧॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ କ୍ଷୁଦ୍ର ସେବକ ଅଟେ||1||

ମୋହନୁ ଲାଲୁ ମେରਾ ପ୍ରୀତମ ମନ ପ୍ରਾନਾ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ ମୋହନ ମୋର ମନ ଓ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଭଲ
ଲାଗନ୍ତି।

ମୋ କଉ ଦେହୁ ଦାନਾ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ପ୍ରିୟବର! ମୋତେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ସଗଲେ ମै ଦେଖେ ଜୋଈ ॥ ବୀଜଉ ଅବରୁ ନ କୋଈ ॥୨॥
ମୁଁ ସବୁ ସାହାରା ଖୋଜି ଦେଖି ନେଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ସାହାରା
ନାହିଁ||2||

ਜੀਅਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ਸਮਾਹੈ ॥ ਹੈ ਹੋਸੀ ਆਹੇ ॥੩॥
ସେ ସବୁ ଜୀବର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଓ ସର୍ବଦା ରହିଥାନ୍ତି॥3॥

ਦਇਆ ਮੋਹਿ ਕੀਜੈ ਦੇਵਾ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଦେବାଧିଦେବ! ମୋ' ଉପରେ ଦୟା
କର,

ਨਾਨਕ ਲਾਗੋ ਸੇਵਾ ॥੪॥੫॥੨੧॥
ଯେପରି ତୋର ଉପାସନାରେ ଲାଗି ରହିବି||4||4||21||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਤਾਰਨ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲੇ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ପତିତର ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ଦାତା ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ
ଯାଏ।

ਐਸਾ ਕੋਈ ਭੇਟੈ ਸੰਤੁ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥

ਮੋ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨਤ ਕਹੀਅਤ ਦਾਸੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥
ମୋତେ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୋର ଦାସ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି,

ਏਹਾ ਓਟ ਆਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ମୋର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਰਬ ਧਾਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਨ ਇਕ ਬਿਨਉ ਦੀਨਾ ॥
ହେ ଜଗତପାଳକ, ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋ' ଭଳି ଦୀନର ତୋ' ଠାରେ ଏକ ବିନତି ଅଛି,

ਤੁਮਰੀ ਬਿਧਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨਹੁ ਤੁਮ ਜਲ ਹਮ ਮੀਨਾ ॥੨॥
ତୁ ନିଜ ଲୀଳାକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାଉ,ତୁ ଜଳ ଅଟୁ ଆଉ ମୁଁ ଏକ ମାଛ ଅଟେ||2||

ਪੂਰਨ ਬਿਸਥੀਰਨ ਸੁਆਮੀ ਆਹਿ ਆਇਓ ਪਾਛੈ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଏହି ଜଗତ ତୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିସ୍ତାର ଅଟେ ଆଉ ବଡ ଜିଜ୍ଞାସା ସହିତ ତୋର ପଛରେ ଆସିଛି।

ਸਗਲੋ ਭੂ ਮੰਡਲ ਖੰਡਲ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਆਛੈ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଖଣ୍ଡରେ ହିଁ ତୁ ବ୍ୟାପକ ଅଛୁ||3||

ਅਟਲ ਅਖਇਓ ਦੇਵਾ ਮੋਹਨ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥
ହେ ମୋହନ ଦେବ! ତୁ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ଅପରାମ୍ପର, ଅଟଳ ଏବଂ ଅନଶ୍ୱର ଅଟୁ।

ਦਾਨੁ ਪਾਵਉ ਸੰਤਾ ਸੰਗੁ ਨਾਨਕ ਰੇਨੁ ਦਾਸਾਰਾ ॥੪॥੬॥੨੨॥
ନାନକ ବନ୍ଦନା କରନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଦାନ ଉପଲବ୍ଧ ହେଉ||4||6||22||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਆਘਾਏ ਸੰਤਾ ॥ ਗੁਰ ਜਾਨੇ ਜਿਨ ਮੰਤਾ ॥
ସେହି ସନ୍ଥଜନ ତୃପ୍ତ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଜାଣି ନେଇଛନ୍ତି।

ਤਾ ਕੀ ਕਿਛੁ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ਜਾ ਕਉ ਨਾਮ ਬਡਾਈ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ନାମର ବଡିମା ମିଳିଥାଏ॥1॥

ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਾ ਲਾਲੋ ॥ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ਨਾਮੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ଓ ଗମ୍ଭୀର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਅਵਿਗਤ ਸਿਉ ਮਾਨਿਆ ਮਾਨੋ ॥
ଯାହାର ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੋ ॥
ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੇਖਤ ਸਗਲ ਧਿਆਨੋ ॥
ସେ ନିଜ ମନର ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି,

ਤਜਿਓ ਮਨ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੋ ॥੨॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରହିଥାଏ||2||

ਨਿਹਚਲੁ ਤਿਨ ਕਾ ਠਾਣਾ ॥
ତାହାର ସ୍ଥାନ ନିଶ୍ଚଳ ବନି ଯାଏ,

ਗੁਰ ਤੇ ਮਹਲੁ ਪਛਾਣਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଜାଣି ନିଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਜਾਗੇ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੇ ॥੩॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରାତି-ଦିନ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ ਹਾਥਿ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੪॥੭॥੨੩॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଭଣ୍ଡାର ହାତରେ ଆସିଛି, ହେ ନାନକ! ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||4||7||23||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਦੁਪਦੇ
ମାରୁ ମହଲା 5 ଘର 6 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਛੋਡਿ ਸਗਲ ਸਿਆਣਪਾ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਤਿਆਗਿ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ସବୁ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କର, ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କର।

ਅਵਰੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਵਖਾਨੁ ॥੧॥
ଅନ୍ୟସବୁ କିଛି ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ଜିହ୍ୱାରେ ରାମନାମ ଜପ କର||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ହେ ମନ! କାନରେ ହରିନାମର ସ୍ତୁତି ଶୁଣ;

ਮਿਟਹਿ ਅਘ ਤੇਰੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਵਨੁ ਬਪੁਰੋ ਜਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଦୂର ହୋଇଯିବ, ପୁଣି ବିଚରା ଯମ କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ॥1॥ରୁହ॥

ਦੂਖ ਦੀਨ ਨ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ਮਿਲੈ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
ଦୁଃଖ, ନିର୍ଦ୍ଧନତା ଏବଂ ଭୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕੁ ਬਖਾਨੈ ਹਰਿ ਭਜਨੁ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥੨॥੧॥੨੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ-କୃପାରୁ ହରି-ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମତତ୍ତ୍ୱର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ||2||1||24||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਹੋਤ ਦੇਖੇ ਖੇਹ ॥
ଯିଏ ହରିନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ସେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਬਿਲਾਸ ਬਨਿਤਾ ਤ੍ਰੁਟਤੇ ਏ ਨੇਹ ॥੧॥
ପୁତ୍ର, ମିତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ଯାହା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ବିଳାସ କରିଥାଏ, ସେହି ସବୁ ସ୍ନେହ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନିତ୍ୟ ନାମ ସ୍ମରଣ କର;

ਜਲਤ ਨਾਹੀ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦੇਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ଅଗ୍ନି ସାଗରରେ ଜଳିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନ-ତନକୁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਰਖ ਛਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਿਨਸਤ ਪਵਨ ਝੁਲਤ ਮੇਹ ॥
ଯେପରି ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ନାଶ ହୋଇଯାଏ, ବାୟୁ ବାଦଲ ଉଡି ଚାଲିଯାଏ, ସେହିପରି ହିଁ ଦୁନିଆର ରଙ୍ଗ ଚାଲିଯାଏ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜੁ ਮਿਲੁ ਸਾਧ ਨਾਨਕ ਤੇਰੈ ਕਾਮਿ ਆਵਤ ਏਹ ॥੨॥੨॥੨੫॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦୃଢ କର, ଏହା ହିଁ ତୁମର କାମ||2||2||25||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ ਸੁਖਹ ਦਾਤਾ ਸੰਗਿ ਬਸਤੋ ਨੀਤ ॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ନିରନ୍ତର ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ਬਿਨਸੈ ਬਿਆਪਤ ਉਸਨ ਨ ਸੀਤ ॥੧॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଓ ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଗରମ ଓ ଥଣ୍ଡାର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପ୍ରଭୁ-ନାମ ସହିତ ପ୍ରୀତି କର;

ਚੇਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨਾ ਏਹ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ନିଧିକୁ ସ୍ମରଣ କର, ଏହା ହିଁ ନିର୍ମଳ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଅଟେ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿਦ ਜੋ ਜਪੈ ਤਿਸੁ ਸੀਧਿ ॥
ଯିଏ ଦୟାଳୁ, କୃପାଳୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਨਵਲ ਨਵਤਨ ਚਤੁਰ ਸੁੰਦਰ ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਬੀਧਿ ॥੨॥੩॥੨੬॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମନ ସତେଜ, ନବ ନୂତନ, ଚତୁର ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||3||26||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5 ॥

ਚਲਤ ਬੈਸਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਰਿਦੈ ਚਿਤਾਰਿ ॥
ହେ ମାନବ! ସର୍ବଦା ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଗୁରୁମନ୍ତ୍ର ସ୍ମରଣ କର।

ਚਰਣ ਸਰਣ ਭਜੁ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਭਵ ਸਾਗਰ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ଭଜନ କର, ଭବସାଗରରୁ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ହେବ ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମକୁ ଧାରଣ କର;

ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਅਵਰ ਸਗਲ ਵਿਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ଭୁଲି ମନ-ତନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି କର॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਤੂ ਆਪਨ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ଏହି ଆତ୍ମା, ମନ, ତନ, ପ୍ରାଣ ସବୁ କିଛି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ତୁ ନିଜ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କର।

ਗੋਵਿਦ ਭਜੁ ਸਭਿ ਸੁਆਰਥ ਪੂਰੇ ਨਾਨਕ ਕਬਹੁ ਨ ਹਾਰਿ ॥੨॥੪॥੨੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେବେ ମଧ୍ୟ ନିରାଶ ହେବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||2||4||27||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਤਜਿ ਆਪੁ ਬਿਨਸੀ ਤਾਪੁ ਰੇਣ ਸਾਧੂ ਥੀਉ ॥
ହେ ଜୀବ! ଅହଂ ଭାବନା ତ୍ୟାଗ କର, ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୋଇଯିବ, ଏଥିପାଇଁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣରେ ରୁହ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਦੀਉ ॥੧॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୋର ନାମ ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ତୁ କୃପା କରି ପ୍ରଦାନ କରୁ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନାମାମୃତ ପାନ କର;

ਆਨ ਸਾਦ ਬਿਸਾਰਿ ਹੋਛੇ ਅਮਰੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ତୁଚ୍ଛ ସ୍ୱାଦ ଭୁଲି ଯାଅ ଏବଂ ଅମର ହୋଇ ଯାଅ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਇਕ ਰਸ ਰੰਗ ਨਾਮਾ ਨਾਮਿ ਲਾਗੀ ਲੀਉ ॥
ଯାହାର ଲଗ୍ନ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ସହିତ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ କେବଳ ନାମ ହିଁ ରସ ଓ ରଙ୍ଗ ଅଟେ।

ਮੀਤੁ ਸਾਜਨੁ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ ਹਰਿ ਏਕੁ ਨਾਨਕ ਕੀਉ ॥੨॥੫॥੨੮॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ମୁଁ ନିଜ ମିତ୍ର, ବନ୍ଧୁ, ସଖା ବନାଇଛି||2||5||28||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ਮਾਤਾ ਉਦਰਿ ਰਾਖੈ ਲਗਨਿ ਦੇਤ ਨ ਸੇਕ ॥
ଯିଏ ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଜୀବର ପ୍ରତିପୋଷଣ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଲାଗିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ,

ਸੋਈ ਸੁਆਮੀ ਈਹਾ ਰਾਖੈ ਬੁਝੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥੧॥
ସେହି ସ୍ୱାମୀ ଇହଲୋକର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ବିବେକ-ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੀ ਕਰਿ ਟੇਕ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପ୍ରଭୁ-ନାମର ସାହାରା ନିଅ;

ਤਿਸਹਿ ਬੁਝੁ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ବନାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝ, କେବଳ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ॥

ਚੇਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਤਜਿ ਸਿਆਣਪ ਛੋਡਿ ਸਗਲੇ ਭੇਖ ॥
ସବୁ ଢଙ୍ଗ ଓ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର।

ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਤਰੇ ਕਈ ਅਨੇਕ ॥੨॥੬॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କର; ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଅନେକ ଜୀବ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଛନ୍ତି||2||6||29||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5 ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕੋ ਅਨਾਥ ਕੋ ਹੈ ਨਾਥੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ନାମ ପତିତପାବନ ଅଟେ, ଯିଏ ଅନାଥ ଜୀବର ନାଥ ଅଟନ୍ତି,

ਮਹਾ ਭਉਜਲ ਮਾਹਿ ਤੁਲਹੋ ਜਾ ਕੋ ਲਿਖਿਓ ਮਾਥ ॥੧॥
ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ପାଇଁ ଜାହାଜ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||1||

ਡੂਬੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਘਨ ਸਾਥ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ଅନେକ ଜୀବ ଭବସାଗରରେ ବୁଡି ଯାଇଛନ୍ତି,

ਕਰਣ ਕਾਰਣੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਦੇ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਹਾਥ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ନିଜ ହାତରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସ୍ରଷ୍ଟା ତାହାକୁ ସ୍ମରଣ ପଡେ ନାହିଁ ॥1 ॥ରୁହ॥

ସାଧସଂଗତି ଗୁଣ ଉଚାରଣ ହରି ନାମ ଅଂମ୍ରିତ ପାଥ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଭାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହିଁ ନାମାମୃତକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ମାର୍ଗ ଅଟେ।

କରହୁ କ୍ରିପା ମୁରାରି ମାଧଉ ସୁନି ନାନକ ଜୀବୈ ଗାଥ ॥୨॥୭॥୩୦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! କୃପା କର ଯେପରି ତୋର କଥା ଶୁଣି ବଞ୍ଚି ରହିବି॥2॥7॥30॥

ମାରୂ ଅଂଜୁଲୀ ମହଲା ୫ ଘରୁ ୭
ମାରୁ ଅଞ୍ଜୁଲି ମହଲା 5 ଘର 7

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଂଜୋଗୁ ବିଜୋଗୁ ଧୁରହୁ ହୀ ହୁଆ ॥
ଆତ୍ମା-ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଂଯୋଗ ଏବଂ ବିୟୋଗ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ପଂଚ ଧାତୁ କରି ପୁତଲା କୀଆ ॥
ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରୁ ମାନବ ଶରୀର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ଏବଂ

ସାହୈ କୈ ଫୁରମାଇଅੜੈ ଜୀ ଦେହੀ ବିଚି ଜୀଉ ଆଇ ପଇଆ ॥୧॥
ପୁଣି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ସବୁ ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରବେଶ କରିଛି||1||

ଜିଥै ଅଗନି ଭଖै ଭੜହାରେ ॥ ଊରଧ ମୁଖ ମହା ଗୁବାରେ ॥
ଯେଉଁଠି ମାତାର ଗର୍ଭରେ ଅଗ୍ନି ଜଳୁଥିଲା, ଏହି ଜୀବ ସେଠାରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଓଲଟା ପଡିଥିଲା।

ସାସି ସାସି ସମାଲେ ସୋଈ ଓਥै ଖସମି ଛଡାଇ ଲଇଆ ॥୨॥
ସେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ ମାଲିକ ତାହାକୁ ବିପତ୍ତିରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||2||

ବିଚହୁ ଗରਭै ନିକଲି ଆଇଆ ॥
ଯେତେବେଳେ ମାତାର ଗର୍ଭରୁ ବାହାରି ଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ

ଖସମୁ ବିସାରି ଦୁନੀ ଚିତୁ ଲାଇଆ ॥
ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲି ଦୁନିଆ ସାଥିରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଆਵै ଜାଇ ଭਵାଈଐ ଜୋନੀ ରହନୁ ନ କିତହੀ ଥାଇ ଭଇଆ ॥୩॥
ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଏବଂ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ନିବାସ ମିଳେ ନାହିଁ||3||

ਮਿਹਰਵਾਨਿ ਰਖਿ ਲਇਅਨੁ ਆਪੇ ॥
କୃପାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, କାରଣ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਿਸ ਕੇ ਥਾਪੇ ॥
ସବୁ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਣਿ ਚਲਿਆ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਥਿਆ ॥੪॥੧॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ନିଜ ଦୁର୍ଲଭ ଜନ୍ମର ବାଜି ଜିତି ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯାଇଛି, ତାହାର ହିଁ ଜନ୍ମ ନେବା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||4||1||31||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਵੈਦੋ ਨ ਵਾਈ ਭੈਣੋ ਨ ਭਾਈ ਏਕੋ ਸਹਾਈ ਰਾਮੁ ਹੇ ॥੧॥
ଜଗତରେ ନଈ କେହି ବୈଦ୍ୟ, ନା କେହି ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଏବଂ ନା କେହି ଭଉଣୀ ବା ଭାଇ ଅଛନ୍ତି, କେବଳ ଏକ ହିଁ ରାମ ସଦା ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି||1||

ਕੀਤਾ ਜਿਸੋ ਹੋਵੈ ਪਾਪਾਂ ਮਲੋ ਧੋਵੈ ਸੋ ਸਿਮਰਹੁ ਪਰਧਾਨੁ ਹੇ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ପାପର ମଇଳାକୁ ସଫା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସର୍ବେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ମରଣ କର||2||

ਘਟਿ ਘਟੇ ਵਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਵਾਸੀ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾ ਕਾ ਥਾਨੁ ਹੇ ॥੩॥
ଯିଏ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਸੰਗੇ ਸਮਾਵੈ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕਾ ਕਾਮੁ ਹੇ ॥੪॥
ଯିଏ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତି କାମ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ||4||

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ਰਾਖਣਹਾਰਾ ॥
ସେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି,

ਸੰਤ ਜੀਵਹਿ ਜਪਿ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥
ସନ୍ଥଜନ ସେହି ପ୍ରାଣାଧାରକୁ ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ਹੇ ॥੫॥੨॥੩੨॥
ନାନକ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ସମର୍ଥ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||5||2||32||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ମାରୁ ମହଲା 9॥

ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସଦା ସୁଖଦାୟକ ଅଟେ,

ਜਾ ਕਉ ਸਿਮਰਿ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਓ ਗਨਿਕਾ ਹੂ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାପୀ ଅଜାମଲର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଗଣିକା ମଧ୍ୟ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਪੰਚਾਲੀ ਕਉ ਰਾਜ ਸਭਾ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਧਿ ਆਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କୁ କୁରୁସଭାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଥାଏ,

ਤਾ ਕੋ ਦੂਖੁ ਹਰਿਓ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਅਪਨੀ ਪੈਜ ਬਢਾਈ ॥੧॥
କରୁଣାମୟ ଭଗବାନ ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ନିଜ ଗରିମାର ବୃଦ୍ଧି
କରିଥାନ୍ତି||1||

ਜਿਹ ਨਰ ਜਸੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਗਾਇਓ ਤਾ ਕਉ ਭਇਓ ਸਹਾਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କୃପାନିଧିଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଛି, ସେ ତାହାଙ୍କ ସହାୟକ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਇਹੀ ਭਰੋਸੈ ਗਹੀ ਆਨਿ ਸਰਨਾਈ ॥੨॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଭରସା ଉପରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି ||2||1||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ମାରୁ ମହଲା 9 ॥

ਅਬ ਮੈ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰੀ ਮਾਈ ॥
ହେ ମା' ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ କଣ କରିବି?

ਸਗਲ ਜਨਮੁ ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਖੋਇਆ ਸਿਮਰਿਓ ਨਾਹਿ ਕਨ੍ਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ସାରା ଜୀବନ ବିକାରରେ ହିଁ ହରାଇ ଦେଇଛି, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିନାହିଁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਕਾਲ ਫਾਸ ਜਬ ਗਰ ਮਹਿ ਮੇਲੀ ਤਿਹ ਸੁਧਿ ਸਭ ਬਿਸਰਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ କାଳ ମୋର ଗଳାରେ ଫନ୍ଦା ରଖି ଦେଇଛି, ତାହାର ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਯਾ ਸੰਕਟ ਮਹਿ ਕੋ ਅਬ ਹੋਤ ਸਹਾਈ ॥੧॥
ଏହି ସଙ୍କଟର ଘଡିରେ ରାମନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସହାୟକ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ||1||

ਜੋ ਸੰਪਤਿ ਅਪਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਛਿਨ ਮਹਿ ਭਈ ਪਰਾਈ ॥
ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜର ଭାବି ଥିଲି, ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ପର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਯਹ ਸੋਚ ਰਹੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਬਹੂ ਨ ਗਾਈ ॥੨॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମନରେ ଏହି ଭାବନା ରହିଛି, ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କେବେ କରିନାହିଁ||2||2||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5 ॥

ਮਾਈ ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ਨ ਤਿਆਗਿਓ ॥
ହେ ମା' ! ମୁଁ ନିଜ ମନର ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିନାହିଁ।

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦਿ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਇਓ ਰਾਮ ਭਜਨਿ ਨਹੀ ਲਾਗਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ସାରା ଜୀବନ ବିତି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ରାମଙ୍କ ଭଜନରେ ମନ ଲାଗି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਮ ਕੋ ਡੰਡੁ ਪਰਿਓ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਤਬ ਸੋਵਤ ਤੈ ਜਾਗਿਓ ॥
ଯେତେବେଳେ ଯମର ଦଣ୍ଡ ମସ୍ତକରେ ପଡିଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਹਾ ਹੋਤ ਅਬ ਕੈ ਪਛੁਤਾਏ ਛੂਟਤ ਨਾਹਿਨ ਭਾਗਿਓ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ପଶ୍ଚାତାପ ଦ୍ୱାରା କଣ ହୋଇ ପାରିବ?କାରଣ ଏହା ଠାରୁ ଦୂରକୁ ଦୌଡି ଯାଇ ପାରିବା ନାହିଁ||1||

ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਉਪਜੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜਬ ਗੁਰ ਚਰਨਨ ਅਨੁਰਾਗਿਓ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନରେ ଏହି ଚିନ୍ତା ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਸੁਫਲੁ ਜਨਮੁ ਨਾਨਕ ਤਬ ਹੂਆ ਜਉ ਪ੍ਰਭ ਜਸ ਮਹਿ ਪਾਗਿਓ ॥੨॥੩॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ଜନ୍ମ ସେତେବେଳେ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶରେ ରତ ହୋଇଥାଏ||2||3||

ਮਾਰੂ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ମାରୁ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 1 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਕਥੇ ਸੁਣੇ ਹਾਰੇ ਮੁਨੀ ਅਨੇਕਾ ॥
ବେଦ-ପୁରାଣ କଥା କହିବା-ଶୁଣିବା ବାଲା ଅନେକ ସୁଧିଜନ ମଧ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਘਣਾ ਭ੍ਰਮਿ ਥਾਕੇ ਭੇਖਾ ॥
ଅନେକ ବେଶଧାରୀ ସାଧୁ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਾਚੋ ਸਾਹਿਬੁ ਨਿਰਮਲੋ ਮਨਿ ਮਾਨੈ ਏਕਾ ॥੧॥
ଏକ ପରମ-ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରି ଏହି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||1||

ਤੂ ਅਜਰਾਵਰੁ ਅਮਰੁ ਤੂ ਸਭ ਚਾਲਣਹਾਰੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଅଜର ଅମର ଅଟୁ, ଆଉ ସବୁ ଦୁନିଆ ଚଳମାନ ଅଟେ।

ନାମୁ ରସାଇਣੁ ਭਾਇ ਲੈ ਪਰਹਰਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବନାରୁ ନାମ-ଔଷଧ ନେଇଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਬੁਝੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଠ କର, ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝ, ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਹੈ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ॥੨॥
ହରିନାମ ହିଁ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ ଅଟେ, ଯାହା ସବୁ ପାପକୁ ଦୂର କରିଥାଏ||2||

ਜਲੁ ਬਿਲੋਵੈ ਜਲੁ ਮਥੈ ਤਤੁ ਲੋੜੈ ਅੰਧੁ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ ଲହୁଣୀ ଲାଳସା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ଜଳର ମନ୍ଥନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਦਧਿ ਮਥੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ରୂପୀ ଦହିର ମନ୍ଥନ କରାଯାଏ, ସୁଖର ନିଧି ନାମାମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਤਤੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਪਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥੩॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ପଶୁ ସମାନ ଅଟେ, ଯିଏ ନାମ-ତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ଅନଭିଜ୍ଞ ଅଟେ||3||

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਮਰੀ ਮਰੁ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਜੇ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମରିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਜਗਜੀਵਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣਹਾਰ ॥੪॥
ଯଦି ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ଜଗତର ଜୀବନ ପରମେଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶାବଳୀର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ||4||

ਸਚਾ ਵਖਰੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସଉଦା ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ସଉଦାର ବ୍ୟାପାର ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ,

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ସଂସାରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଲାଭ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਨਿਤ ਤੋਟਾ ਸੈਸਾਰਾ ॥੫॥
କେହି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ନିରନ୍ତର କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ||5||

ਸਾਚੀ ਸੰਗਤਿ ਥਾਨੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਘਰ ਬਾਰਾ ॥ ਸਚਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନାମର ସାହାରା ନେଇଥାଏ, ତାହାର ସଙ୍ଗ ପବିତ୍ର, ତାହାର ଗୃହ ପବିତ୍ର ଏବଂ ତାହାର ଖାଦ୍ୟ ଓ ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸੰਤੋਖਿਆ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥੬॥
ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାକୁ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||6||

ਰਸ ਭੋਗਣ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੰਘਾਰਾ ॥
ରାଜ-ଶାସନର ସୁଖ ଭୋଗ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଜୀବକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਮੋਟਾ ਨਾਉ ਧਰਾਈਐ ਗਲਿ ਅਉਗਣ ਭਾਰਾ ॥
ବଡ ନାମ ରଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟର ଗଳାରେ ଅବଗୁଣର ଭାରି ପଥର ପଡିଯାଏ।

ਮਾਣਸ ਦਾਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਾਰਾ ॥੭॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମନୁଷ୍ୟ ବିଚରା କଣ ଦେଇପାରିବ, କେବଳ ତୁ ହିଁ ଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ||7||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ ਅਵਿਗਤੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ଏବଂ ଅପାର ଅଟୁ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦਰੁ ਜੋਈਐ ਮੁਕਤੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ଯଦି ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ତୋର ଦ୍ୱାରର ତଲାସ କରାଯାଏ, ମୁକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮੇਲੁ ਨ ਚੂਕਈ ਸਾਚੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥੮॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର କରିବା ଦ୍ୱାରା ମିଳନ କେବେ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ||8||1||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਬਿਖੁ ਬੋਹਿਥਾ ਲਾਦਿਆ ਦੀਆ ਸਮੁੰਦ ਮੰਝਾਰਿ ॥
ବିକାରର ଜାହାଜ ଲଦି ସଂସାର ସାଗରରେ ଛାଡି ଦିଆଯାଏ।

ਕੰਧੀ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥
ଏହି ସଂସାର-ସମୁଦ୍ରରେ କୌଣସି କୂଳ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ।

ਵੰਞੀ ਹਾਥਿ ਨ ਖੇਵਟੂ ਜਲੁ ਸਾਗਰੁ ਅਸਰਾਲੁ ॥੧॥
ହାତରେ ନା କୌଣସି ଆହୁଲା ଥାଏ ଆଉ ନା ଚଳାଇବା ବାଲା କେହି ନାବିକ ଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଜଳ ବଡ ଭୟାନକ ଅଟେ||1||

ਬਾਬਾ ਜਗੁ ਫਾਥਾ ਮਹਾ ਜਾਲਿ ॥
ହେ ବାବା! ଏହି ଜଗତ ମହାଜଳରେ ଫସି ରହିଛି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਊਬਰੇ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଶାଶ୍ୱତ ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରାଯାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏଥିରୁ ବାହାରି ପାରିବା॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ ॥
ସଦଗୁରୁ ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ।

ਤਿਥੈ ਪਵਣੁ ਨ ਪਾਵਕੋ ਨਾ ਜਲੁ ਨਾ ਆਕਾਰੁ ॥
ଏହି ଜାହାଜରେ ପବନ, ଅଗ୍ନି, ଜଳ ନାହିଁ ଏବଂ ନା କୌଣସି ଆକାର ନାହିଁ।

ਤਿਥੈ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ସେଠାରେ ଶାଶ୍ୱତ ହରି-ନାମ ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା
ଅଟନ୍ତି||2||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੰਘੇ ਸੇ ਪਾਰਿ ਪਏ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟ ସହିତ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ਸਚੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੩॥
ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸਪੁ ਪਿੜਾਈ ਪਾਈਐ ਬਿਖੁ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ॥
ଯଦି କୌଣସି ସାପକୁ ଜନ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ରଖାଯାଏ, ତାହାର ଭିତରେ ବିଷ ଏବଂ ମନରେ କ୍ରୋଧ ଭରି ରହିଥାଏ।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ਕਿਸ ਨੋ ਦੀਜੈ ਦੋਸੁ ॥
ଜୀବ ନିଜ କର୍ମର ଫଳ ହିଁ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਰੜੁ ਜੇ ਸੁਣੇ ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੰਤੋਸੁ ॥੪॥
ଯଦି କେହି ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଗରୁଡ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣିଥାଏ, ନାମର ମନନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||

ਮਾਗਰਮਛੁ ਫਹਾਈਐ ਕੁੰਡੀ ਜਾਲੁ ਵਤਾਇ ॥
ଯେପରି ପାଣିରେ ଜାଲ ଏବଂ ଥୋପ ଲଗାଇ କୁମ୍ଭୀରକୁ ଫସା ଯାଇଥାଏ,

ਦੁਰਮਤਿ ਫਾਥਾ ਫਾਹੀਐ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਪਛੋਤਾਇ ॥
ସେପରି ହିଁ ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ଯମର ଫାଶିରେ ଫସିଥିବା ଜୀବ ପୁନଃ ପୁନଃ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਜੰਮਣ ਮਰਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟਿਆ ਜਾਇ ॥੫॥
ଜୀବକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ନଥାଏ ଏବଂ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ କେବେ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||5||

ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਪਾਇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਬਿਖੁ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅହଂ ରୂପୀ ବିଷ ଦେଇ ଜଗତର ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଯଦି ମନରେ ଶବ୍ଦ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ, ଏହି ବିଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਰਾ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଯିଏ ପରମ-ସତ୍ୟ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ, ତାହାକୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਸੋ ਆਖੀਐ ਜਿਸੁ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ॥੬॥
ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ତାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଯାହାର ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||6||

ਧੰਧੈ ਧਾਵਤ ਜਗੁ ਬਾਧਿਆ ਨਾ ਬੂਝੈ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ମାୟା ସଂସାର ଧନ୍ଦାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଜଗତକୁ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଏହି ସତ୍ୟ ବୁଝା ପଡେ ନାହିଁ।

ਜੰਮਣ ਮਰਣੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣକୁ ଭୁଲି ମୂର୍ଖ ଓ ବୋକା ବନିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥੭॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁ ତାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ||7||

ਸੁਹਟੁ ਪਿੰਜਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੈ ਬੋਲੈ ਬੋਲਣਹਾਰੁ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ପଞ୍ଜୁରୀରେ ବସିଥିବା ଜୀବ ରୂପୀ ଶୁଆ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମର ସେହି କଥା କହିଥାଏ, ଯାହା ଗୁରୁ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਸਚੁ ਚੁਗੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਐ ਉਡੈ ਤ ਏਕਾ ਵਾਰ ॥
ସେ ନାମ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାଏ । ସେ ଶରୀରୀ ରୂପୀ ପଞ୍ଜୁରୀରୁ ଏକବାର ହିଁ ଉଡିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਖਸਮੁ ਪਛਾਣੀਐ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੮॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପରିଚୟ ମିଳିଯାଏ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||8||2||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਮਾਰਿ ਮਰੁ ਭਾਗੋ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਜਾਉ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୃତ୍ୟୁକୁ ମାରିଦିଅ; ମୃତ୍ୟୁ ଠାରୁ ଦୌଡି କେଉଁଠିକୁ ଯିବୁ?

ਜਿਸ ਕੈ ਡਰਿ ਭੈ ਭਾਗੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਾ ਕੋ ਨਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଭୟରୁ ସବୁ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ତାହାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ଅଟେ।

ਮਾਰਹਿ ਰਾਖਹਿ ਏਕੁ ਤੂ ਬੀਜਉ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥੧॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମାରିବା- ବଞ୍ଚାଇବା ବାଲା କେବଳ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ, ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||1||

ਬਾਬਾ ਮੈ ਕੁਚੀਲੁ ਕਾਚਉ ਮਤਿਹੀਨ ॥
ହେ ବାବା! ମୁଁ ମଇଳା, ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଏବଂ ମତିହୀନ ଅଟେ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋ ਕਛੁ ਨਹੀ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਕੀਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନାମ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਵਗਣਿ ਸੁਭਰ ਗੁਣ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਕਿਉ ਘਰਿ ਜਾਉ ॥
ମୁଁ ଅବଗୁଣରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ଶୁଭ ଗୁଣ ନାହିଁ, ଗୁଣ ବିନା ସଚ୍ଚା ଘରକୁ କିପରି ଯିବି?

ਸਹਜਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਧਨੁ ਨਾਹਿ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ସଚ୍ଚା ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਨ ਕੈ ਨਾਮੁ ਨ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸੇ ਬਾਧੇ ਦੂਖ ਸਹਾਹਿ ॥੨॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନାହିଁ, ସେ ଯମ ଦ୍ୱାରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ||2||

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁନାମକୁ ବିସ୍ମୃତ କରି ଦେଇଥାଏ, ସେ ଦୁନିଆକୁ କାହିଁକି ଆସିଥାଏ?

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਗਾਡੇ ਲਾਦੇ ਛਾਰੁ ॥
ତାହାକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ, ତାହା ପାଖରେ କେବଳ ପାଉଁଶ ଲଦା ହୋଇଥିବା ଶଗଡ ଥାଏ।

ਵਿਛੁੜਿਆ ਮੇਲਾ ਨਹੀ ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਜਮ ਦੁਆਰਿ ॥੩॥
ସତ୍ୟରୁ ଯାହାର ବିୟୋଗ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ପୁନଃ ମିଳନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||3||

ਅਗੈ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਨਾਹਿ ਮੈ ਭੂਲੇ ਤੂ ਸਮਝਾਇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ପରେ ମୋ' ସାଥିରେ କଣ ହେବ? ମୁଁ ଭୁଲିଥିବା ଜ୍ଞାନ ତୁ ପ୍ରଦାନ କର।

ਭੂਲੇ ਮਾਰਗੁ ਜੋ ਦਸੇ ਤਿਸ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥
ମୋତେ ସଦମାର୍ଗ ଦେଖାଅ, ମୁଁ ତାହାର ଚରଣରେ ଲାଗିଯିବି।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||4||

ਸਾਜਨੁ ਦੇਖਾ ਤਾ ਗਲਿ ਮਿਲਾ ਸਾਚੁ ਪਠਾਇਓ ਲੇਖੁ ॥
ଯଦି ମୁଁ ନିଜ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ନେବି, ତାହାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ମିଲିବି, ସେହି ସଚ୍ଚା ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି।

ਮੁਖਿ ਧਿਮਾਣੈ ਧਨ ਖੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਦੇਖੁ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ତୁ କାହିଁକି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛୁ? ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤੂ ਮਨਿ ਵਸਹਿ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਵਿਸੇਖੁ ॥੫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତୋର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ||5||

ਭੂਖ ਪਿਆਸੋ ਜੇ ਭਵੈ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਗਉ ਦੇਇ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ କ୍ଷୁଧା-ତୃଷ୍ଣାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କଣ ମଗା ଯାଇ ପାରିବ?

ਬੀਜਉ ਸੂਝੈ ਕੋ ਨਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੂਰਨੁ ਦੇਇ ॥
ମନ-ତନରେ ବାସ କରିବା ବାଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਆਪਿ ਵਡਾਈ ਦੇਇ ॥੬॥
ଯିଏ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି||6||

ਨਗਰੀ ਨਾਇਕੁ ਨਵਤਨੋ ਬਾਲਕੁ ਲੀਲ ਅਨੂਪੁ ॥
କାୟା ରୂପୀ ନଗରୀର ସ୍ୱାମୀ ନବ ନୂତନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଜଗତ ରୂପୀ ଆଧୁତ ଲୀଳା ବାଲ-ଲୀଳା ସମାନ ଅଟେ।

ਨਾਰਿ ਨ ਪੁਰਖੁ ਨ ਪੰਖਣੂ ਸਾਚਉ ਚਤੁਰੁ ਸਰੂਪੁ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମା ବଡ ଚତୁର ଏବଂ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି, ସେ ନା ନାରୀ, ନା ପୁରୁଷ ଆଉ ନା କୌଣସି ପକ୍ଷୀ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਤੂ ਦੀਪਕੁ ਤੂ ਧੂਪੁ ॥੭॥
ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ଦୀପକ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ଚନ୍ଦନ ରୂପୀ ସୁଗନ୍ଧି ଅଟୁ||7||

ਗੀਤ ਸਾਦ ਚਾਖੇ ਸੁਣੇ ਬਾਦ ਸਾਦ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ॥
ଯିଏ ବେକାର ଗୀତ ଶୁଣିଥାଏ, ପଦାର୍ଥର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଥାଏ, ଏହା ମନରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ରୋଗ ଜାତ କରିଥାଏ।

ਸਚੁ ਭਾਵੈ ਸਾਚਉ ਚਵੈ ਛੂਟੈ ਸੋਗ ਵਿਜੋਗੁ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ, ସଦା ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ଶୋକ-ବିୟୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁ ਹੋਗੁ ॥੮॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କେବେ ବିସ୍ମୃତ ନ ହେଉ; ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର, ତାହା ହିଁ ହେବ||୪||୩||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਹੋਰਿ ਲਾਲਚ ਬਾਦਿ ॥
ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ, କାରଣ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଲାଳସା ବେକାର ଅଟେ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਾਚੈ ਮੋਹਿਆ ਜਿਹਵਾ ਸਚਿ ਸਾਦਿ ॥
ଏହି ମନକୁ ସତ୍ୟ ମୋହି ନେଇଛି ଏବଂ ଆମେ ସତ୍ୟର ସ୍ୱାଦରେ ଲୀନ ରହିଛୁ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਰਸੁ ਨਹੀ ਹੋਰਿ ਚਲਹਿ ਬਿਖੁ ਲਾਦਿ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା କୌଣସି ଆନନ୍ଦ ନାହିଁ, ଜ୍ଞାନହୀନ ଲୋକ ବିକାର ରୂପୀ ବିଷ ଲଦି ଜଗତରୁ ଚାଲିଯାଏ||1||

ਐਸਾ ਲਾਲਾ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਕੋ ਸੁਣਿ ਖਸਮ ਹਮਾਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ମୋର ବିନତି ଶୁଣ; ମୁଁ ତୋର ଏପରି ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଗୋଲାମ ଅଟେ,

ਜਿਉ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਾ ਸਚੁ ਲਾਲ ਪਿਆਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଯେପରି ହୁକୁମ କରୁ, ସେପରି ହିଁ ପାଳନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਲੇ ਚਾਕਰੀ ਗੋਲੇ ਸਿਰਿ ਮੀਰਾ ॥
ତୋର ହିଁ ଆଦେଶ ଅଟେ ଆଉ ଏହି ଗୋଲାମଗିରି ତୋ' ପାଇଁ ହିଁ ଅଟେ।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਵੇਚਿਆ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମନ ତାହାଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରି ଦେଇଛି, ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਕਾਟੈ ਮਨ ਪੀਰਾ ॥੨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମୋର ସାବାସ ଅଟେ, ଯିଏ ମନର ପୀଡା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||2||

ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਧਣੀ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹਉ ਵਡਿਆਈਐ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କ ଗୋଲାମ ଓ ଦାସ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କଣ
କରିବି?

ਭਾਣੈ ਬਖਸੇ ਪੂਰਾ ਧਣੀ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਈਐ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଅନୁକମ୍ପା କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਵਿਛੁੜਿਆ ਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥੩॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ଜୀବକୁ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||3||

ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ ਮਤਿ ਖਰੀ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਨੀਕੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ମତି କାରଣରୁ ସେବକର ମତି ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸੁਹਾਵਣੀ ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਫੀਕੀ ॥
ସେବକର ଶୁଦ୍ଧ ସୁରତି ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ମତି ହୀନ ଅଟେ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਪ੍ਰਭੂ ਸਚੁ ਧੀਰਕ ਧੁਰ ਕੀ ॥੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହି ମନ-ତନ ସବୁ ତୋର ହିନ ଅଟେ ଏବଂ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦିଆ ହୋଇଥାଏ||4||

ਸਾਚੈ ਬੈਸਣੁ ਉਠਣਾ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਖਿਆ ॥
ମୋର ଉଠିବା-ବସିବା, ଭୋଜନ ଏବଂ କଥାବାର୍ତ୍ତା ସବୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਚਿਤਿ ਸਚੈ ਵਿਤੋ ਸਚਾ ਸਾਚਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥
ମୋର ମନ ସତ୍ୟର ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସତ୍ୟ ହିଁ ମୋର ଧନ-ରାଶି ଅଟେ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଅମୃତ ହିଁ
ଚାଖିଥାଏ।

ਸਾਚੈ ਘਰਿ ਸਾਚੈ ਰਖੇ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸੁਭਾਖਿਆ ॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ
ରଖିଛନ୍ତି||5||

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਆਲਸੁ ਘਣੋ ਫਾਥੇ ਓਜਾੜੀ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ବଡ ଆଳସ୍ୟ କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଜଞ୍ଜାଳ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥାଏ।

ਫਾਥਾ ਚੁਰਗੈ ਨਿਤ ਚੋਗੜੀ ਲਗਿ ਬੰਧੁ ਵਿਗਾੜੀ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ସାଂସାରିକ ପଦାର୍ଥ ରୂପୀ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପଦାର୍ଥରେ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ବିଗାଡି ନିଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੁਕਤੁ ਹੋਇ ਸਾਚੇ ਨਿਜ ਤਾੜੀ ॥੬॥
ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସତ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||6||

ਅਨਹਤਿ ਲਾਲਾ ਬੇਧਿਆ ਪ੍ਰਭ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ସେବକକୁ ବିନ୍ଧି ଦେଇଛି, ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମରେ ଏହା ତାହା ପାଇଁ ପ୍ରିୟ ଅଟେ।

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜੀਉ ਜਲਿ ਬਲਉ ਝੂਠੇ ਵੇਕਾਰੀ ॥
ସତ୍ୟ ବିନା ମିଥ୍ୟା ଓ ବିକାରୀ ଜୀବ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ।

ਬਾਦਿ ਕਾਰਾ ਸਭਿ ਛੋਡੀਆ ਸਾਚੀ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥੭॥
ସେବକ ବ୍ୟର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡି ସତ୍ୟର ଗୁଣଗାନ କରି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।||7||

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਤਿਨਾ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିଦିଏ, ତାହା ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ।

ਲਾਲੈ ਲਾਲਚੁ ਤਿਆਗਿਆ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ସେବକ ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କରି ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਤੂ ਬਖਸਹਿ ਤਾ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੮॥੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯଦି ତୁ କୃପା କରୁ, ତାହାହେଲେ ସାଥିରେ ମିଳନ କରି ପାରିବୁ, ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||8||4||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਲਾਲੈ ਗਾਰਬੁ ਛੋਡਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୋମଳ ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ଦାସ ନିଜ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିଛି,

ਲਾਲੈ ਖਸਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ଏହା ତାହାର ବଡ ବଡିମା ଯେ ଦାସ ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଛି।

ਖਸਮਿ ਮਿਲਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥
ମାଲିକଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମସୁଖ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||1||

ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ଏହା ମାଲିକଙ୍କ ବଡିମା ଯେ ଦାସ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ଅଟେ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਲਾਲੇ ਨੋ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਹੈ ਧੁਰਿ ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଦାସକୁ ହୁକୁମ ପାଳନ ଓ ସେବା କାର୍ଯ୍ୟ ସମର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି।

ਲਾਲੈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰਜਾਈ ॥
ସେ ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ନେଇଛି ଆଉ ସେ ସଦା ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ରହିଥାଏ।

ਆਪੇ ਮੀਰਾ ਬਖਸਿ ਲਏ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥
ଏହା ମାଲିକଙ୍କ ବଡ ବଡପଣ ଯେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦାସକୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅନ୍ତି||2||

ਆਪਿ ਸਚਾ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସବୁ ସତ୍ୟ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੋ ਲੈਹਿ ਤੂ ਲਾਈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ସେବା-ଭକ୍ତି ସେ ହିଁ କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ତୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଉ।

ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਖੁਆਈ ॥੩॥
ସେବା ବିନା କାହାକୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବର ଭ୍ରମରେ ଫସି ଜୀବ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸੋ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੀਐ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନରୁ କାହିଁକି ଭୁଲିବା, ଯିଏ ନିତ୍ୟ ଅପାର ଖୁସି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି?

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਸਾਹੁ ਤਿਨੈ ਵਿਚਿ ਪਾਇਆ ॥
ଏହି ପ୍ରାଣ ଓ ଶରୀର ସବୁ ତାହାଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ ଆଉ ସେ ହିଁ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਸੇਵੀਐ ਸੇਵਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥
ଯଦି ସେ କୃପା କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ସେବା-ଭକ୍ତି କରାଯାଇ ପାରେ ||4||

ਲਾਲਾ ਸੋ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਮਰਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥
ସଚ୍ଚା ସେବକ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଜୀବିତ ରହି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆତ୍ମାଭିମାନ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਬੰਧਨ ਤੂਟਹਿ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਏ ॥
ତାହାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡିଯାଏ, ତୃଷାଗ୍ନି ଲିଭିଯାଏ ଆଉ ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਸਭ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਪਾਏ ॥੫॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ନାମ ରୂପୀ ନିଧି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ପରନ୍ତୁ କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ||5||

ਲਾਲੇ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਲਾਲਾ ਅਵਗਣਿਆਰੁ ॥
ଦାସ ଠାରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ, ସେ ଅବଗୁଣରେ ଭରି ରହିଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋ' ଭଳି ଦାତା କେହି ନାହାନ୍ତି, ତୁ କ୍ଷମାବାନ ଅଟୁ।

ਤੇਰਾ ਹੁਕਮੁ ਲਾਲਾ ਮੰਨੇ ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥੬॥
ଦାସ ତୋର ହୁକୁମର ପାଳନ କରିଥାଏ, ଏହା ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ||6||

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁ ଗୁଣର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ନାମାମୃତର ସରୋବର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰੁ ਹੈ ਹਿਰਦੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଅଟଳ ଅଟେ, ଗୁରୁ ଏହାକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੋ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେବା ମଧ୍ୟ ସେ କରିଥାଏ ଯାହାଦ୍ୱାରା ହୁକୁମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇ ଥାଏ||7||

ਸੁਇਨਾ ਰੁਪਾ ਸਭ ਧਾਤੁ ਹੈ ਮਾਟੀ ਰਲਿ ਜਾਈ ॥
ସୁନା-ରୂପା ଆଦି ଧାତୁ ଶେଷରେ ମାଟିରେ ହିଁ ମିଶି ଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅତିରିକ୍ତ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਸਾਚੈ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥੮॥੫॥
ହେ ନାନକ! ସେ ହିଁ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଯିଏ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ରତ ଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ||୪||5||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਰਹਣਾ ਨਹੀ ਧੁਰਿ ਫਾਟੇ ਚੀਰੈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଥାଏ ତାହାହେଲେ ଏହି ବାସ୍ତବତାକୁ ମାନି ନିଅ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂସାରରେ ରହିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ।

ਏਹੁ ਮਨੁ ਅਵਗਣਿ ਬਾਧਿਆ ਸਹੁ ਦੇਹ ਸਰੀਰੈ ॥
ଏହି ମନ ଅବଗୁଣରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛି, ଏଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖ ସହନ କରିଥାଏ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਬਖਸਾਈਅਹਿ ਸਭਿ ਗੁਨਹ ਫਕੀਰੈ ॥੧॥
ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ କ୍ଷମାଦାନ ମିଳିଯାଏ, ସବୁ ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਬੂਝੁ ਸਬਦ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ, କେଉଁ ଦିନ ନା କେଉଁ ଦିନ ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯିବାକୁ ପଡିବ, ସବୁଦିନେ କିପରି ରହିବା? ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତନ କରି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਮਿਲੈ ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର? ଯାହାକୁ ତୁ ମିଳାଉ, ସେ ହିଁ ମିଶିଥାଏ, ତୋର ହୁକୁମ ଅଟଳ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਉ ਰਹਾ ਜੋ ਦੇਹਿ ਸੁ ਖਾਉ ॥
ଯେପରି ତୁ ସୁଖ-ଦୁଃଖରେ ରଖୁ, ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ରହିଥାଏ, ତୁ ଯାହା ଦେଉ, ମୁଁ ତାହା ଖାଇଥାଏ।

ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਾ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ ॥
ଯେପରି ତୁ ଚାଲୁ, ସେପରି ହିଁ ଚାଲିଥାଏ, ମୁଖରେ ତୋର ନାମାମୃତ ଜପିଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਹਥਿ ਵਡਿਆਈਆ ਮੇਲਹਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥੨॥
ମୋର ଠାକୁରଙ୍କ ହାତରେ ସବୁ ବଡିମା ଅଛି, ସାଥିରେ ମିଶାଇ ଦିଅ, ମନର ଏହି ଇଚ୍ଛା ଅଛି||2||

ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੋਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାତ କରାଯାଇ ଥିବା ଜଗତର କଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବି? ବାସ୍ତବରେ ସେ ସବୁଙ୍କ ପାଳନ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਸੋ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ଯିଏ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ମହାନ ନାହାନ୍ତି।

ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਲਾਹੀਐ ਸਾਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ ॥੩॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ଉଚିତ, ତାହାହେଲେ ସଚ୍ଚା ସମ୍ମାନ ମିଳି ପାରିବ||3||

ਪੰਡਿਤੁ ਪੜਿ ਨ ਪਹੁਚਈ ਬਹੁ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଅନେକ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ମଧ୍ୟ ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ (ସତ୍ୟ) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ନାହିଁ, ଦୁନିଆର ଜଞ୍ଜାଳରେ ହିଁ ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦੁਇ ਸੰਗਮੇ ਖੁਧਿਆ ਜਮਕਾਲਾ ॥
ପାପ ଓ ପୂଣ୍ୟରେ ଫସି ଯମ ଏବଂ ମାୟାର କ୍ଷୁଧା ତାହାକୁ ଦୁଃଖୀ କରିଥାଏ।

ਵਿਛੋੜਾ ਭਉ ਵੀਸਰੈ ਪੂਰਾ ਰਖਵਾਲਾ ॥੪॥
ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ବିୟୋଗ ଏବଂ ଭୟ ଭୁଲିଯାଏ||4||

ਜਿਨ ਕੀ ਲੇਖੈ ਪਤਿ ਪਵੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਭਾਈ ॥
ଯାହାର ସେବା-ଭକ୍ତି ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଥ ଅଟେ।

ਪੂਰੇ ਪੂਰੀ ਮਤਿ ਹੈ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଥଙ୍କ ମତି ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବଡିମା ମିଳିଥାଏ।

ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਲੈ ਲੈ ਥਕਿ ਪਾਈ ॥੫॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଜୀବ ଏହା ନେଇ ଥକି ଯାଇଥାଏ||5||

ਖਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਢੰਢੋਲੀਐ ਇਕੁ ਮਣੀਆ ਪਾਵੈ ॥
ଯଦି ଖାରି ସମୁଦ୍ରରେ ଖୋଜିବା ଦ୍ୱାରା ଏକ ମୋତି ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ਦੁਇ ਦਿਨ ਚਾਰਿ ਸੁਹਾਵਣਾ ਮਾਟੀ ਤਿਸੁ ਖਾਵੈ ॥
ତାହା ଦୁଇ-ଚାରି ଦିନ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ, ଶେଷରେ ସେହି ମୋତିକୁ ମାଟି ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਤਿ ਸੇਵੀਐ ਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥੬॥
ଯଦି ସତ୍ୟର ସାଗର ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ
ନାହିଁ||6||

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਨਿ ਸੇ ਊਜਲੇ ਸਭ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥
ଯାହା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ଆଉ ସବୁ ପାପର ମଇଳାରେ ଭରି ରହିଥାଏ।

ਮੈਲਾ ਊਜਲੁ ਤਾ ਥੀਐ ਪਾਰਸ ਸੰਗਿ ਭੀਜੈ ॥
ପାପ ଦ୍ୱାରା ମଳିନ ହୋଇଥିବା ଜୀବ ସେତେବେଳେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସ ସହିତ ମିଶି ନାମାମୃତ ଦ୍ୱାରା ଭିଜି ଯାଇଥାଏ।

ਵੰਨੀ ਸਾਚੇ ਲਾਲ ਕੀ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਕੀਜੈ ॥੭॥
ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଲାଲ ନାମ-ରଙ୍ଗ ତାହାକୁ ଏପରି ଲାଗିଥାଏ ଯେ ତାହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||7||

ਭੇਖੀ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਦਾਨੇ ॥
ବେଶ ଧାରଣ କରିବା, ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଏବଂ ଦାନ ପୂଣ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਪੁਛਉ ਬੇਦ ਪੜੰਤਿਆ ਮੁਠੀ ਵਿਣੁ ਮਾਨੇ ॥
ବେଦର ପାଠ କରିବା ବାଲା ପଣ୍ଡିତ ଠାରୁ ପଚାରି ନିଅ, ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମାନିବା ବାଲା ଦୁନିଆ ଲୁଟୁ ଅଛି।

ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਸੋ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੇ ॥੮॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ନାମ-ରତ୍ନର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରିବ||8||6||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਲਹਰਿ ਘਰੁ ਤਜਿ ਵਿਗੂਚੈ ਅਵਰਾ ਕੇ ਘਰ ਹੇਰੈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ଏକ ନିଶାରେ ଘର-ଦ୍ୱାର ତ୍ୟାଗ କରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ୟକୁ ଘର ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਗ੍ਰਿਹ ਧਰਮੁ ਗਵਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਭੇਟੈ ਦੁਰਮਤਿ ਘੁਮਨ ਘੇਰੈ ॥
ସେ ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମର ପାଳନ କରେ ନାହିଁ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ସାକ୍ଷାତ ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ଦୁର୍ମତିର ଭଅଁରରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵੈ ਪਾਠ ਪੜਿ ਥਾਕਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਇ ਵਧੇਰੈ ॥
ସେ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ପଥଭ୍ରସ୍ତ୍ୱ ରହିଥାଏ, ଧର୍ମ-ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ।

ਕਾਚੀ ਪਿੰਡੀ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਜੈਸੇ ਢੋਰੈ ॥੧॥
ସେ ନଶ୍ୱର ଶରୀର ଭେଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ପଶୁ ଭଳି ପେଟ
ଭରିଥାଏ||1||

ਬਾਬਾ ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥
ହେ ବାବା! ସନ୍ନ୍ୟାସୀର ଜୀବନ ଆଚରଣ ଏପରି ହେବ ଉଚିତ ଯେ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ଲଗ୍ନ ଲାଗି ରହିବ ଏବଂ ହରିନାମରେ ରତ ରହି ତୃପ୍ତ ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਘੋਲੀ ਗੇਰੂ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇਆ ਵਸਤ੍ਰ ਭੇਖ ਭੇਖਾਰੀ ॥
ସେ ଗେରୁଆ ରଙ୍ଗ ବୋଲି ଭିକ୍ଷୁକ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଭିକାରି ବନିଯାଏ।

ਕਾਪੜ ਫਾਰਿ ਬਨਾਈ ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਮਾਇਆਧਾਰੀ ॥
ସେ କପଡା ଚିରି ଆବରଣ କରିଥାଏ ଓ ଭିକ୍ଷା ଝୁଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାଏ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗੈ ਜਗੁ ਪਰਬੋਧੈ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿ ਹਾਰੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଘର ଘର ଯାଇ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜଗତର ଲୋକଙ୍କୁ ଧର୍ମ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାଏ, ମନର ଅନ୍ଧତ୍ୱ ନିଜର ସମ୍ମାନ ହରାଇ ଥାଏ।

ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੨॥
ଭ୍ରମରେ ରହି ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦର ଭେଦ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏହିପରି ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜିରେ ହାରିଯାଏ||2||

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਨ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ ਬਾਹਰਿ ਪੂਅਰ ਤਾਪੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତହନ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବାହାରୁ ତାପ ବିକୀରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਚੀਨਸਿ ਆਪੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ସେ ଅନ୍ତରାତ୍ମାକୁ କିପରି ଜାଣି
ପାରିବ?

ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਨਰਕ ਨਿਵਾਸੀ ਅੰਤਰਿ ਆਤਮ ਜਾਪੈ ॥
ଅନ୍ତରାତ୍ମା ସହିତ ଏପରି ଲାଗିଥାଏ ଯେ ପରର ନିନ୍ଦା କରି କରି ନର୍କରେ ପଡିଥାଏ।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਚਹਿ ਕਿਉ ਮਲੁ ਧੋਪੈ ਪਾਪੈ ॥੩॥
ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଭ୍ରମରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ପାପର ମଇଳା କିପରି ବାହାରି ପାରିବ?||3||

ਛਾਣੀ ਖਾਕੁ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਗੁ ਜੋਹੈ ॥
ସେ ଶରୀରରେ ବିଭୁତି ଲଗାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମାୟାର ମାର୍ଗ ଦେଖିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੁ ਨ ਜਾਣੈ ਸਾਚੁ ਕਹੇ ਤੇ ਛੋਹੈ ॥
ସେ ଭିତରେ ବାହାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ବତାଇବା ପରେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇଥାଏ।

ਪਾਠੁ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਝੂਠੋ ਬੋਲੈ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਮਤਿ ਓਹੈ ॥
ସେହି ଗୁରୁହୀନର ମତି ଏପରି ହୋଇଥାଏ ଯେ ସେ ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମୁଖରେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਨ ਜਪਈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਉ ਸੋਹੈ ॥੪॥
ସେ ପ୍ରଭୁ ନାମର ଜପ କରେ ନାହିଁ, ପୁଣି ସୁଖ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ, ନାମ ବିହୀନ କିପରି ସୁନ୍ଦର ଲାଗି ପାରିବ?||4||

ਮੁੰਡੁ ਮੁਡਾਇ ਜਟਾ ਸਿਖ ਬਾਧੀ ਮੋਨਿ ਰਹੈ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
କେହି ନିଜ ମସ୍ତକ ଲଣ୍ଡା କରାଇ ଥାଏ, କେହି ଜଟାକୁ ବାନ୍ଧିଥାଏ, କେହି ମୌନ ବନିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମନରେ ଅଭିମାନ ବନି ରହିଥାଏ।

ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵੈ ਬਿਨੁ ਰਤ ਆਤਮ ਗਿਆਨਾ ॥
ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନର ରଙ୍ଗ ବିନା ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਪੀਵੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਦੇਵਾਨਾ ॥
ସେହି ମାୟାର ଦିୱାନା ନାମାମରୁତକୁ ଛାଡି ମହାଘାତକ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ପାନ କରିଥାଏ।

ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਪਸੂਆ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥੫॥
ତାହାର କର୍ମଫଳ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଦୂର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ପଶୁ ସମାନ ମାନାଯାଏ। ||5||

ਹਾਥ ਕਮੰਡਲੁ ਕਾਪੜੀਆ ਮਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਪਜੀ ਭਾਰੀ ॥
କେହି ସାଧୁ ବନିଥାଏ, କେହି କମଣ୍ଡଳୁ ଧରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନରେ ଭାରିବ ତୃଷ୍ଣା ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਜਿ ਕਰਿ ਕਾਮਿ ਵਿਆਪਿਆ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਪਰ ਨਾਰੀ ॥
ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡି କାମବାସନାରେ ଫସିଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ପର ନାରୀ ଠାରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਸਿਖ ਕਰੇ ਕਰਿ ਸਬਦੁ ਨ ਚੀਨੈ ਲੰਪਟੁ ਹੈ ਬਾਜਾਰੀ ॥
ସେ ଲୋକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ନିଜେ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ଲମ୍ପଟ ବନିଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਿਖੁ ਬਾਹਰਿ ਨਿਭਰਾਤੀ ਤਾ ਜਮੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥੬॥
ମନରେ ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ବିଷ ଥାଏ ଓ ବାହାରୁ ଶାନ୍ତି ଧାରଣ କରିଥାଏ, ଏଣୁ ଯମ ତାହାକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିଥାଏ||6||

ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଏବଂ ମନରୁ ଅଭିମାନ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਕੀ ਆਸ ਨ ਕਰਈ ਅਚਿੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ସେ ବସ୍ତ୍ର-ଭୋଜନର ଆଶା କରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯାହା କିଛି ତାହାକୁ ବିନା ଚିନ୍ତାରେ ମିଳିଯାଏ, ତାହାକୁ ନେଇଯାଏ।

ਬਕੈ ਨ ਬੋਲੈ ਖਿਮਾ ਧਨੁ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਤਾਮਸੁ ਨਾਮਿ ਜਲਾਏ ॥
ସେ ବ୍ୟର୍ଥ କଥା କରେ ନାହିଁ, ସେ କ୍ଷମା ରୂପୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ନିଜ କ୍ରୋଧକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਧਨੁ ਗਿਰਹੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋਗੀ ਜਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥੭॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେହି ଗୃହସ୍ଥି, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଓ ଯୋଗୀ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ଅଟନ୍ତି||7||

ਆਸ ਨਿਰਾਸ ਰਹੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ ଯିଏ ଜୀବନର ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਤਾ ਸਾਤਿ ਆਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ହରିନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਮਨੂਆ ਨ ਡੋਲੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਧਾਵਤੁ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସେ ସତ୍ୟତାକୁ ବୁଝି ନିଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ କାବୁ କରିନିଏ।

ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਰੀਰੁ ਗੁਰਮਤੀ ਖੋਜੇ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਏ ॥੮॥
ସେ ଗରୁ-ମତ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଶରୀର ଘରେ ଖୋଜିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥକୁ ପାଇନିଏ||୪||

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਸਰੇਸਟ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ଭଳି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ନାମର ଚିନ୍ତନ କରିବାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਗਗਨ ਪਤਾਲੀ ਜੰਤਾ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥
ହେ ଅଖିଳେଶ୍ୱର! ଚାରି ସ୍ରୋତ, ଚାରି ବାଣୀ, ଆକାଶ, ପାତାଳ ସବୁଥିରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି।

ਸਭਿ ਸੁਖ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥
ସର୍ବସୁଖ ଓ ମୁକ୍ତି ହରିନାମ ଚରଣରେ ହିଁ ଅଛି, ଏଣୁ ସଚ୍ଚା ନାମ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛି।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੀ ਛੂਟਸਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ ॥੯॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିନା କହକୁ ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ସଚ୍ଚା ନାମ ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||୨||7||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੰਜੋਗਿ ਉਪਾਏ ਰਕਤੁ ਬਿੰਦੁ ਮਿਲਿ ਪਿੰਡੁ ਕਰੇ ॥
ମାତା-ପିତାଙ୍କ ସଂଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ରକ୍ତ ଓ ବୀର୍ଯ୍ୟର ମିଳନ ଦ୍ୱାର ଶରୀର ବନିଛି।

ਅੰਤਰਿ ਗਰਭ ਉਰਧਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਰੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ॥੧॥
ମା'ର ଗର୍ଭରେ ଓଲଟି ରହିଥିବା ଜୀବକୁ ସତ୍ୟର ଲଗ୍ନ ଲାଗିଥିଲା, ସେହି ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପାଳନ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਸੰਸਾਰੁ ਭਵਜਲੁ ਕਿਉ ਤਰੈ ॥
ସଂସାର ରୂପୀ ସାଗରରୁ କିପରି ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਈਐ ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰੁ ਟਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ପବିତ୍ର ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଅଭିମାନୀ ଜୀବର ପାପର ଭାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ॥1॥ରୁହ॥

ਤੇ ਗੁਣ ਵਿਸਰਿ ਗਏ ਅਪਰਾਧੀ ਮੈ ਬਉਰਾ ਕਿਆ ਕਰਉ ਹਰੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୁଁ ବାଉଳା, କଣ କରିବି? ମୋ' ଭଳି ଅପରାଧୀ ତୋର ସବୁ ଉପକାର ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਦਇਆਲੁ ਸਭੈ ਸਿਰਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦਾਤਿ ਸਮਾਰਿ ਕਰੇ ॥੨॥
ତୁ ଦୟାଳୁ ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ଦିନ-ରାତି ପୋଷଣ କରୁ||2||

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਜਗਿ ਜਨਮਿਆ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਧਰੇ ॥
ମାନବ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷର କାମନା ନେଇ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜୀବ ରୂପୀ ଶିବ ମାୟା ରୂପୀ ଶକ୍ତିର ଘରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି।

ਲਾਗੀ ਭੂਖ ਮਾਇਆ ਮਗੁ ਜੋਹੈ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਮੋਹਿ ਖਰੇ ॥੩॥
ପୁଣି ତାହାକୁ ତୃଷ୍ଣାର କ୍ଷୁଧା ଲାଗିଯାଏ, ସେ ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇବା ପାଇଁ ଦୌଡି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମାୟାର ମୋହ ତାହା ଠାରୁ ମୋକ୍ଷ-ପଦାର୍ଥ ନେଇଯାଇ
ଥାଏ||3||

ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਨਹੀ ਪਾਵੈ ਇਤ ਉਤ ਢੂਢਤ ਥਾਕਿ ਪਰੇ ॥
ସେ ଧନ ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାକୁ ସେତିକି ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ଯେତିକି ଚାହିଁ ଥାଏ, ପୁଣି ସେ ଏଣେତେଣେ ଦୌଡି ଥକି ଯାଇଥାଏ।

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਆਪੇ ਕੂੜ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ॥੪॥
ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଅହଂକାର ଗ୍ରସ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ପରିବାର ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।
||4||

ਖਾਵੈ ਭੋਗੈ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਦੇਖੈ ਪਹਿਰਿ ਦਿਖਾਵੈ ਕਾਲ ਘਰੇ ॥
ସେ ମୃତ୍ୟୁର ଘରେ ଏହି ଜଗତର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ପଦାର୍ଥ ଖାଇ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਕਾਲੁ ਟਰੇ ॥੫॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସେ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ତାହାର କାଳ ଟାଳି ହୁଏନାହିଁ||5||

ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਭੂਲੇ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤੇ ਛੀਨਿ ਖਰੇ ॥
ଯିଏ ଅଧିକ ମୋହ ଏବଂ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ, ସେ ସେତେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ଆଉ ମୋର-ମୋର କରି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਨੁ ਧਨੁ ਬਿਨਸੈ ਸਹਸੈ ਸਹਸਾ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ਮੁਖਿ ਧੂਰਿ ਪਰੇ ॥੬॥
ହଜାର ହଜାର ଚିନ୍ତା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ତନ-ଧନ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ମୁଖରେ ଧୂଳି ହିଁ
ପଡିଥାଏ||6||

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਜੋਬਨੁ ਤਨੁ ਖਿਸਿਆ ਕਫੁ ਕੰਠੁ ਬਿਰੂਧੋ ਨੈਨਹੁ ਨੀਰੁ ਢਰੇ
ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯେତେବେଳେ ସେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଶରୀର ନିର୍ବଳ ଆଉ ଯୌବନର ଅନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଆଖିରୁ ଲୁହ ବହିବାକୁ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਚਰਣ ਰਹੇ ਕਰ ਕੰਪਣ ਲਾਗੇ ਸਾਕਤ ਰਾਮੁ ਨ ਰਿਦੈ ਹਰੇ ॥੭॥
ଚାଲିଲେ ପାଦ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଛି, କିନ୍ତୁ ଅବଶୋଷ ଏହା ଯେ ବିମୁଖୀ ଜୀବର ହୃଦୟରେ ରାମନାମ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ||7||

ਸੁਰਤਿ ਗਈ ਕਾਲੀ ਹੂ ਧਉਲੇ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵੈ ਰਖਿਓ ਘਰੇ ॥
ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ତାହାର ହୋସ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାର କଳା କେଶ ଧବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି, ପରିବାରରେ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଘରେ କେହି ରଖିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਬਿਸਰਤ ਨਾਮ ਐਸੇ ਦੋਖ ਲਾਗਹਿ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਸਮਾਰੇ ਨਰਕਿ ਖਰੇ ॥੮॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଏପରି ଦୋଷ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଯମଦୂତ ତାହାକୁ ପିଟି ପିଟି ନର୍କକୁ ନେଇଥାଏ||୪||

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕੋ ਲੇਖੁ ਨ ਮਿਟਈ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਕਾ ਕਉ ਦੋਸੁ ਧਰੇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କରିଥିବା କର୍ମର ଲେଖା କେବେ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ଏହି କାରଣରୁ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ କାହିଁକି ଦୋଷ ଦେବା?

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਾਦਿ ਜੀਵਣੁ ਹੋਰੁ ਮਰਣਾ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਜਨਮੁ ਜਰੇ ॥੯॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ସମାନ ଅଟେ। ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବନ ଜଳିଥାଏ||୨||

ਖੁਸੀ ਖੁਆਰ ਭਏ ਰਸ ਭੋਗਣ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਵਿਕਾਰ ਕਰੇ ॥
ପଦାର୍ଥର ରସ ଭୋଗିବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଜଞ୍ଜାଳରେ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ମନ୍ଦ କର୍ମ ମନର ବିକାରରୁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਲੋਭਿ ਮੂਲੁ ਖੋਇਓ ਸਿਰਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਾ ਡੰਡੁ ਪਰੇ ॥੧੦॥
ନାମକୁ ଭୁଲି ଲାଳସାରେ ଫସି ସେ ମୂଳ ହିଁ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଯମପୁରୀରେ ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଯମରାଜର ଦଣ୍ଡ ପଡିଥାଏ||10||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਜਾ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଭଗବାନଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਜਗ ਮਹਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ॥੧੧॥
ଏପରି ନିର୍ମଳ ପୁରୁଷ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ରୂପ ବନିଯାନ୍ତି||11||

ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸਮਾਰਹੁ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਜਨ ਭਾਉ ਕਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର, ଭକ୍ତଙ୍କ ସଂଗତି ସହିତ ପ୍ରେମ କର।

ਹਰਿ ਜਨ ਗੁਰੁ ਪਰਧਾਨੁ ਦੁਆਰੈ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹਰੇ ॥੧੨॥੮॥
ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ଗୁରୁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଅଟୁ||12||8||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥
ମାରୁ କାଫି ମହଲା 1 ଘର 2॥

ਆਵਉ ਵੰਞਉ ਡੁੰਮਣੀ ਕਿਤੀ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰੇਉ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କେତେ ମିତ୍ର ବନାଇ ଥାଏ।

ਸਾ ਧਨ ਢੋਈ ਨ ਲਹੈ ਵਾਢੀ ਕਿਉ ਧੀਰੇਉ ॥੧॥
ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ତାହାକୁ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ତାହାର ଧୈର୍ଯ୍ୟ କିପରି ଆସିବ?

ਮੈਡਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਆਪਨੜੇ ਪਿਰ ਨਾਲਿ ॥
ମୋର ମନ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଅଛି,

ਹਉ ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਖੰਨੀਐ ਕੀਤੀ ਹਿਕ ਭੋਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସାମାନ୍ୟ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ଆନନ୍ଦିତ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੇਈਅੜੈ ਡੋਹਾਗਣੀ ਸਾਹੁਰੜੈ ਕਿਉ ਜਾਉ ॥
ମୁଁ ଦୁହାଗିନୀ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ବାପା ଘରେ ବାସ କରୁଅଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନିଜ ଶଶୁର ଘରକୁ କିପରି ଯିବି?

ਮੈ ਗਲਿ ਅਉਗਣ ਮੁਠੜੀ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਝੂਰਿ ਮਰਾਉ ॥੨॥
ମୋର ଗଳାରେ ଅନେକ ଅବଗୁଣ ପଡି ରହିଛି, ପତିଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ଅବଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ଠକି ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଝୁରି ଝୁରି ମରୁଅଛି||2||

ਪੇਈਅੜੈ ਪਿਰੁ ਸੰਮਲਾ ਸਾਹੁਰੜੈ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ଯଦି ଇହଲୋକରେ ନିଜ ପତିପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ, ତାହାହେଲେ ଶଶୁର ଘରେ ନିବାସ ମିଳି ପାରିବ।

ਸੁਖਿ ਸਵੰਧਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੩॥
ଯେଉଁ ସୁହାଗିନୀ ଗୁଣାନିଧି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||3||

ਲੇਫੁ ਨਿਹਾਲੀ ਪਟ ਕੀ ਕਾਪੜੁ ਅੰਗਿ ਬਣਾਇ ॥ ਪਿਰੁ ਮੁਤੀ ਡੋਹਾਗਣੀ ਤਿਨ ਡੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥੪॥
ସେ ନିଜେ ଶୟନ କରିବା ପାଇଁ ରେଶମୀ ବିଛଣା ଏବଂ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ରେଶମ ପୋଷାକ ବନାଉ, ଯେଉଁ ଦୁହାଗିନୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛି, ତାହାର ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ଦୁଃଖରେ ହିଁ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ||4||

ਕਿਤੀ ਚਖਉ ਸਾਡੜੇ ਕਿਤੀ ਵੇਸ ਕਰੇਉ ॥
ନିଃସଙ୍କୋଚରେ କେତେ ପଦାର୍ଥର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଥାଏ, କେତେ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਜੋਬਨੁ ਬਾਦਿ ਗਇਅਮੁ ਵਾਢੀ ਝੁਰੇਦੀ ਝੁਰੇਉ ॥੫॥
ପରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଯୌବନ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ
ରହିଥାଏ||5||

ਸਚੇ ਸੰਦਾ ਸਦੜਾ ਸੁਣੀਐ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ-ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ଉଚିତ।

ਸਚੇ ਸਚਾ ਬੈਹਣਾ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਿਆਰਿ ॥੬॥
ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଆଚରଣ ସତ୍ୟ ସହିତ
ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||6||

ਗਿਆਨੀ ਅੰਜਨੁ ਸਚ ਕਾ ਡੇਖੈ ਡੇਖਣਹਾਰੁ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଦେଖିବା ପାଇଁ ସତ୍ୟର ଅଞ୍ଜନ ଲଗାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਜਾਣੀਐ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥੭॥
ଯଦି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଅହଂର ନିବାରଣ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝାଯାଇ ପାରେ||7||

ਤਉ ਭਾਵਨਿ ਤਉ ਜੇਹੀਆ ਮੂ ਜੇਹੀਆ ਕਿਤੀਆਹ ॥
ହେ ପତି-ପରମେଶ୍ୱର! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତୋତେ ପ୍ରିୟ ଅଟେ, ସେ ତୋ' ଭଳି ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ମୋ'
ଭଳି ଅନେକ ଦୁହାଗିନୀ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਹੁ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਤਿਨ ਸਚੈ ਰਤੜੀਆਹ ॥੮॥੧॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମରେ ରତ ରହିଥାଏ, ତାହାର କଦାପି ବିୟୋଗ
ହୁଏନାହିଁ||8||1||9||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਨਾ ਭੈਣਾ ਭਰਜਾਈਆ ਨਾ ਸੇ ਸਸੁੜੀਆਹ ॥
ଭଉଣୀ, ଭାଉଜ ଏବଂ ଶାଶୁ କେହି ମଧ୍ୟ ରହନ୍ତି ନାହିଁ,

ਸਚਾ ਸਾਕੁ ਨ ਤੁਟਈ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸਹੀਆਹ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଯେଉଁ ସତସଙ୍ଗୀ ସଖୀକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ସେହି ସଚ୍ଚା ସମ୍ପର୍କ କେବେ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ||1||

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਏਤਾ ਭਵਿ ਥਕੀ ਗੁਰਿ ਪਿਰੁ ਮੇਲਿਮੁ ਦਿਤਮੁ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଥକି ଯାଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମୋତେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਫੁਫੀ ਨਾਨੀ ਮਾਸੀਆ ਦੇਰ ਜੇਠਾਨੜੀਆਹ ॥
ନାନୀ, ମାଉସୀ, ଜ୍ୟେଷ୍ଠା-

ਆਵਨਿ ਵੰਞਨਿ ਨਾ ਰਹਨਿ ਪੂਰ ਭਰੇ ਪਹੀਆਹ ॥੨॥
ଯାତ୍ରୀ ଭଳି ଜହ୍ନ ନେଇ ଆସିବେ ଓ ଯିବେ, କିନ୍ତୁ ଆମ ସହିତ ରହିବେ
ନାହିଁ||2||

ਮਾਮੇ ਤੈ ਮਾਮਾਣੀਆ ਭਾਇਰ ਬਾਪ ਨ ਮਾਉ ॥
ମାମୁ-ମାଇଁ, ଭାଇ, ପିତା-ମାତା ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ରହନ୍ତି ନାହିଁ,

ਸਾਥ ਲਡੇ ਤਿਨ ਨਾਠੀਆ ਭੀੜ ਘਣੀ ਦਰੀਆਉ ॥੩॥
ଏହି ଅତିଥିଙ୍କ ବୋଝ ଲଦି ହେଉଛି ଏବଂ ଭବସାଗର ରୂପୀ ଦରିଆରେ ବହୁତ ଭିଡ ଲାଗିଅଛି||3||

ਸਾਚਉ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਵਲੋ ਸਖੀ ਹਮਾਰੋ ਕੰਤੁ ॥
ହେ ସଖୀ! ଆମର ପତି-ପ୍ରଭୁ ବଡ ରଙ୍ଗିଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସତ୍ୟର ରଙ୍ଗରେ ରତ ରହିଥାଏ।

ਸਚਿ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਥੀਐ ਸੋ ਸਹੁ ਰੰਗਿ ਰਵੰਤੁ ॥੪॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସତ୍ୟ ଠାରୁ ତାହାର କେବେ ବିୟୋଗ ହୁଏନାହିଁ||4||

ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਚੰਗੀਆ ਜਿਤੁ ਸਚੇ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ॥
ସେହି ସମସ୍ତ ଋତୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾ ਧਨ ਕੰਤੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਨਿਸਿ ਡੇਹੁ ॥੫॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି, ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||5||

ਪਤਨਿ ਕੂਕੇ ਪਾਤਨੀ ਵੰਞਹੁ ਧ੍ਰੁਕਿ ਵਿਲਾੜਿ ॥
ଭବସାଗର ରୂପୀ ଦରିଆର ତଟରେ ଥିବା ନାଉରିଆ ରୂପୀ ଗୁରୁ ଚିତ୍କାର କରି ଜୀବ ରୂପୀ ଯାତ୍ରୀକୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଦୌଡି ଯାଇ ନାମ ରୂପୀ ଜାହାଜରେ ସବାର ହୋଇ ପାର ହୋଇ ଯାଅ।

ਪਾਰਿ ਪਵੰਦੜੇ ਡਿਠੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਹਿਥਿ ਚਾੜਿ ॥੬॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଜାହାଜରେ ଚଢି ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଥିବା ଅନେକ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ ଦେଖିଛି||6||

ਹਿਕਨੀ ਲਦਿਆ ਹਿਕਿ ਲਦਿ ਗਏ ਹਿਕਿ ਭਾਰੇ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥
କେହି ସତ୍ୟ ରୂପୀ ସଉଦା ଆଣିଛି, କିଛି ସତ୍ୟର ସଉଦା ନେଇ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ କିଛି ଜୀବ ପାପର ଭାର ଲଦି ଭବସାଗରରେ ବୁଡି ଯାଇଛି।

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਵਣੰਜਿਆ ਸੇ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲਿ ॥੭॥
ଯିଏ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ, ସେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିଥାନ୍ତି||7||

ਨਾ ਹਮ ਚੰਗੇ ਆਖੀਅਹ ਬੁਰਾ ਨ ਦਿਸੈ ਕੋਇ ॥
ନା ଆମେ ନିଜକୁ ଭଲ କହୁ, ନା କୌଣସି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਸਚੇ ਜੇਹੜਾ ਸੋਇ ॥੮॥੨॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛି, ସେ ସତ୍ୟ ଭଳି ବନି ଯାଇଛି||8||2||10||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਨਾ ਜਾਣਾ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣਾ ਸਿਆਣਾ ॥
ମୁଁ ମାନେ ନାହିଁ ଯେ କେହି ମୂର୍ଖ ଅଥବା କେହି ଚତୁର ଅଟେ।

ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਰੰਗੇ ਰਾਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣਾ ॥੧॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||1||

ਬਾਬਾ ਮੂਰਖੁ ਹਾ ਨਾਵੈ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ହେ ବାବା! ମୁଁ ମୂର୍ଖ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ବିଶ୍ୱର ରଚୟିତା ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଚତୁର ଅଟୁ ଏବଂ ତୋର ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਮੂਰਖੁ ਸਿਆਣਾ ਏਕੁ ਹੈ ਏਕ ਜੋਤਿ ਦੁਇ ਨਾਉ ॥
ମୂର୍ଖ ଓ ଚତୁର ଏକ ହିଁ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଦୁଇଟ, କିନ୍ତୁ ଜ୍ୟୋତି ଏକ ହିଁ ଅଟେ।

ਮੂਰਖਾ ਸਿਰਿ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਜਿ ਮੰਨੇ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥੨॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ନିଷ୍ଠା ରଖେ ନାହିଁ, ସେ ମହାମୂର୍ଖ ଅଟେ||2||

ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମର ଭେଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੩॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ମନରେ ନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ, ରାତି-ଦିନ ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରହିଥାଏ||3||

ਰਾਜੰ ਰੰਗੰ ਰੂਪੰ ਮਾਲੰ ਜੋਬਨੁ ਤੇ ਜੂਆਰੀ ॥
ଶାସନ କରିବା ବାଲା ଶାସକ, ରଙ୍ଗ ମନାଇବା ବାଲା ରଙ୍ଗିଲା, ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ, ଧନବାନ, ଯୌବନ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଜୁଆଡି-

ਹੁਕਮੀ ਬਾਧੇ ਪਾਸੈ ਖੇਲਹਿ ਚਉਪੜਿ ਏਕਾ ਸਾਰੀ ॥੪॥
ଏ ସବୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳରେ ଗୋଟି ରୂପରେ ଖେଳ ଖେଳିଥାନ୍ତି||4||

ਜਗਿ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣਾ ਨਾਉ ਪੰਡਿਤ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥
ଜଗତରେ ନିଜକୁ ଚତୁର ଭାବୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଭ୍ରମରେ ଥାଏ, ଯଦ୍ୟପି ସେ ନାମର ପଣ୍ଡିତ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସେହି ବିଚରା କେବ, ଗ୍ରନ୍ଥ ହିଁ ପଢିଥାଏ।

ਨਾਉ ਵਿਸਾਰਹਿ ਬੇਦੁ ਸਮਾਲਹਿ ਬਿਖੁ ਭੂਲੇ ਲੇਖਾਰੀ ॥੫॥
କେହି ପ୍ରଭୁନାମକୁ ଭୁଲି ବେଦର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥାଏ, ଯାହାର ଲେଖଲ ସ୍ୱୟଂ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷରେ ଭ୍ରମରେ ଥାଏ||5||

ਕਲਰ ਖੇਤੀ ਤਰਵਰ ਕੰਠੇ ਬਾਗਾ ਪਹਿਰਹਿ ਕਜਲੁ ਝਰੈ ॥
ନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, ଯେପରି ବଞ୍ଜର ଭୂମିରେ ବୁଣିଥିବା ଫସଲ ଅଟେ, ଦରିଆର ତଟରେ ଗଛ ଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ ଧବଳ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଯେଉଁଠି କାଳିମା ଉଡି ଉଡି ବସ୍ତ୍ର ଉପରେ ପଡିଥାଏ।

ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤਿਸੈ ਕੀ ਕੋਠੀ ਜੋ ਪੈਸੈ ਸੋ ਗਰਬਿ ਜਰੈ ॥੬॥
ଏହି ସଂସାର ତୃଷ୍ଣାର ଘର ଅଟେ, ଯିଏ ତାହାର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ, ସେ ଗର୍ଭରେ ଜଳିଯାଏ||6||

ਰਯਤਿ ਰਾਜੇ ਕਹਾ ਸਬਾਏ ਦੁਹੁ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਜਾਸੀ ॥
ରାଜା ଓ ପ୍ରଜା ସବୁ କାହାନ୍ତି? ସମସ୍ତେ ନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਸਚੇ ਕੀ ਪਉੜੀ ਰਹਸੀ ਅਲਖੁ ਨਿਵਾਸੀ ॥੭॥੩॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ସିଢି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ସେ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ରହିଥାଏ||7||3||11||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੫ ਅਸਟਪਦੀ
ମାରୁ ମହଲା 3 ଘରୁ 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରେମ ବାସ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ରହିଥାଏ।

ਏਹਾ ਵੇਦਨ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਕਿ ਜਾਣੈ ਕਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥
ଏହି ପ୍ରେମ-ବେଦନା ସେହି ଈଶ୍ୱର ଜାଣନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ତାହାର ଉପଚାର ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂଗତିରେ ମିଳାଇ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି
ଏବଂ

ਆਪਣਾ ਪਿਆਰੁ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਸਾਰ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ପ୍ରେମର ମୂଲ୍ୟ ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଯାହା ଉପରେ ତୁମର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି
ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਜਾਗੈ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ତାହାଙ୍କ ଭିତରେ ଦିବ୍ୟ-ଦୃଷ୍ଟି ଉଦୟ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭ୍ରମ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੋ ਜੋਗੀ ਇਹ ਜੁਗਤਿ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସେହି ଯୋଗୀ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଜାଣି
ନିଏ||2||

ਸੰਜੋਗੀ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈ ॥
ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਵੈ ॥
ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଦୁର୍ମତିକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਰੰਗ ਸਿਉ ਨਿਤ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ਅਪਣੇ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ਜੀਉ ॥੩॥
ବଡ ପ୍ରେମରୁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗିଲା ମନାଇ
ଥାଏ||3||

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਵੈਦੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ବୈଦ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପବିତ୍ର ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਰੈ ਮੰਦਾ ਹੋਵੈ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥੪॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମନର ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜୀବ ଜ୍ଞାନର ବିଚାରବାନ
ବନିଯାଏ||4||

ਏਹੁ ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ॥
ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥
ସେ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ତୃଷ୍ଣାର କ୍ଷୁଧା ଦୂର କରିଥାଏ।

ਆਪਣ ਲੀਆ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਈਐ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਲ ਧਾਰੀ ਜੀਉ ॥੫॥
ଭଗବାନଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ, ଅନ୍ୟଥା ନିଜେ କିଛି ମଧ୍ୟ କରି
ହୁଏନାହିଁ||5||

ਅਗਮ ਨਿਗਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ରର ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥
ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଆସିଥାଏ।

ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਤਾ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੀਉ ॥੬॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯାହା ଉପରେ ତୁମର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେ କାଳିମାଯୁକ୍ତ ଜଗତରେ ରହି ପରମ
ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ||6||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਤਤੁ ਪਾਏ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଏବଂ

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਵਿਚਹੁ ਗਵਾਏ ॥
ନିଜ ମନରୁ ଆତ୍ମାଭିମାନକୁ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਵੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥੭॥
ନିଜ ମନରେ ବିଚାର କରି ଦେଖ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ବିନା ସବୁଲୋକ ଦୁନିଆର ଧନ୍ଦାରେ କବଳିତ
ହୋଇଛନ୍ତି||7||

ਇਕਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੁਲੇ ਫਿਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
କିଛି ଅହଙ୍କାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥
କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଅହଂକୁ ଦୂର କରିଥାଏ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਰਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਗਾਵਾਰੀ ਜੀਉ ॥੮॥
ବୈରାଗୀ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ମୂର୍ଖ ଲୋକ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ
ରହିଥାଏ||8||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ, ସେହି ମନମୁଖୀ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ।

ਅਗੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥੯॥
ପରଲୋକକୁ ନାମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହାର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||୨||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମାମୃତ ସର୍ବଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟେ ଏବଂ ଚାରି

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਾਤਾ ॥
ଯୁଗରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇପାରେ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਸੋਈ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ਜੀਉ ॥੧੦॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହାକୁ ତୁ ଦାନ କରୁ, ସେ ହିଁ ତୋର ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ମୁଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଚିନ୍ତନ କରିଛି||10||1||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ
ମାରୁ ମହଲା 5 ଘର 3 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਭ੍ਰਮਤੇ ਭ੍ਰਮਤੇ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਅਬ ਪਾਇਓ ॥੧॥
ଚଉରାଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ମାନବ ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||1||

ਰੇ ਮੂੜੇ ਤੂ ਹੋਛੈ ਰਸਿ ਲਪਟਾਇਓ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ତୁ ତୁଚ୍ଛ ପଦାର୍ଥର ସ୍ୱାଦରେ ଫସି ରହିଛୁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਤੇਰੈ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਉਰਝਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନାମାମୃତ ତୋର ହୃଦୟ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୁ ବିକାର ସାଥିରେ ଆନନ୍ଦିତ ହେଉଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਬਨਜਨਿ ਆਇਓ ਕਾਲਰੁ ਲਾਦਿ ਚਲਾਇਓ ॥੨॥
ତୁ ଜଗତର ନାମ-ରୂପୀ ରତ୍ନର ବ୍ୟାପାର କରିବାକୁ ଆସିଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଜର ମାଟି ଲଦି ଚାଲି ଯାଇଛୁ||2||

ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਤੁਧੁ ਰਹਨਾ ਬਸਨਾ ਸੋ ਘਰੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਓ ॥੩॥
ଯେଉଁ ଘରେ ତୁ ସର୍ବଦା ରହିବାକୁ ହେବ, ସେହି ସଚ୍ଚା ଘର ତୋର ସ୍ମରଣରେ ଆସି ନାହିଁ||3||

ਅਟਲ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਈ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਤੁਝੁ ਗਾਇਓ ॥੪॥
ଅଟଳ, ଅଖଣ୍ଡ ଏବଂ ପ୍ରାଣକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତୁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଭଜନ କରି ନାହୁଁ||4||

ਜਹਾ ਜਾਣਾ ਸੋ ਥਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿਓ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਮਨੁ ਲਾਇਓ ॥੫॥
ଯେଉଁଠିକୁ ତୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ସେହି ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇ ନାହୁଁ||5||

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿਹ ਦੇਖਿ ਸਮਗ੍ਰੀ ਇਸ ਹੀ ਮਹਿ ਉਰਝਾਇਓ ॥੬॥
ତୁ ସାରା ଜୀବନ ନିଜ ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ, ଘର ଇତ୍ୟାଦି ସାମଗ୍ରୀରେ ଖୁସି ରହିଛୁ||6||

ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਓ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਓ ॥੭॥
ତୋତେ ଯେଉଁଠି ଲଗା ଯାଇଛି, ସେଠାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଛୁ ଏବଂ ସେପରି ହିଁ କର୍ମ କରିଛୁ||7||

ਜਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤਾ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਇਓ ॥੮॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ମିଳି ଯାଇଛି ଏବଂ ସେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମର ଧ୍ୟାନ କରିଛୁ||8||1||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਰਾਖਿ ਲੀਨੋ ਭਇਓ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥
ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਉਚਾਰੈ ਮਿਸਟ ਗੂੜਾ ਰੰਗੁ ॥੧॥
ଏହି ଜିହ୍ୱା ଖୁବ ମଜା ନେଇ ହରିନାମ ଜପ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ଗାଢ ମିଠା ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਾਨ ਕੋ ਅਸਥਾਨੁ ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਸਖਾ ਬੰਧਪੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଅନ୍ତର୍ଯାମୀଙ୍କୁ ହିଁ ମୋର ସଚ୍ଚା ମିତ୍ର, ବନ୍ଧୁ ଓ ସଖା ଭାବ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਓ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਗਹੀ ॥
ଯିଏ ଏହି ସଂସାର ସାଗର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛି, ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਾਧੇ ਜਮਕੰਕਰੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੀ ॥੨॥
ଗୁରୁ-କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଛି, ଏଥିପାଇଁ ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ କିଛି କହେ ନାହିଁ||2||

ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ ਜਾ ਕੈ ਸੰਤ ਰਿਦਾ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ମୋକ୍ଷ ଓ ମୁକ୍ତି ଦାୟକ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ନାମର ଭଣ୍ଡାର ସନ୍ଥଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଥାଏ,

ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਸੁਜਾਣੁ ਸੁਆਮੀ ਸਦਾ ਰਾਖਣਹਾਰੁ ॥੩॥
ସେହି ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତିର ଜ୍ଞାତା, ଚତୁର ସ୍ୱାମୀ ସର୍ବଦା ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||3||

ਦੂਖ ਦਰਦ ਕਲੇਸ ਬਿਨਸਹਿ ਜਿਸੁ ਬਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଯାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ସବୁ କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਮਿਰਤੁ ਨਰਕੁ ਅਸਥਾਨ ਬਿਖੜੇ ਬਿਖੁ ਨ ਪੋਹੈ ਤਾਹਿ ॥੪॥
ମୃତ୍ୟୁ, ଦୁଖଦାୟୀ ନର୍କ ଏବଂ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ
ନାହିଁ||4||

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਜਾ ਕੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪਰਵਾਹ ॥
ଯାହାର ଘରେ ନାମାମୃତର ପ୍ରବାହ ହୋଇଥାଏ, ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ସେହି ନବନିଧି ସେବାରେ ରତ ଥାଆନ୍ତି,

ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ ਪੂਰਨ ਊਚ ਅਗਮ ਅਗਾਹ ॥੫॥
ସେହି ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପରମେଶ୍ୱର ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ସର୍ବଦା ବିଦ୍ୟମାନ
ଅଛନ୍ତି||5||

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਦੇਵ ਮੁਨਿ ਜਨ ਬੇਦ ਕਰਹਿ ਉਚਾਰੁ ॥
ବଡ ବଡ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ, ଦେବଗଣ, ମୁନିଜନ ଏବଂ ବେଦ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਭੁੰਚਹਿ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੬॥
ସେ ନିଜ ସ୍ୱାମୀର ସ୍ମରଣ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯାହାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନଥାଏ||6||

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਾਛਤ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰਿਦੈ ਜਪਿ ਭਗਵਾਨ ॥
ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଏକ କ୍ଷଣରେ ଅନେକ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਵਨਾ ਤੇ ਮਹਾ ਪਾਵਨ ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମହା ପବିତ୍ର ଅଟେ, ଏହା ଜପିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଦାନ ପୂଣ୍ୟ ଓ ତୀର୍ଥସ୍ନାନର
ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਬਲ ਬੁਧਿ ਸੁਧਿ ਪਰਾਣ ਸਰਬਸੁ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଧନରାଶି, ବଳ, ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରାଣ ସବୁକିଛି ଅଟେ।

ਬਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਨਿਮਖ ਮਨ ਤੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥੮॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମନରୁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ||8||2||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਸਸਤ੍ਰਿ ਤੀਖਣਿ ਕਾਟਿ ਡਾਰਿਓ ਮਨਿ ਨ ਕੀਨੋ ਰੋਸੁ ॥
କେହି ତୀକ୍ଷଣ ଜନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଗଛକୁ କାଟିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ମନରେ କ୍ରୋଧ କରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ

ਕਾਜੁ ਉਆ ਕੋ ਲੇ ਸਵਾਰਿਓ ਤਿਲੁ ਨ ਦੀਨੋ ਦੋਸੁ ॥੧॥
ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ତିଳେମାତ୍ର ଦୋଷ ରହେ ନାହିଁ||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਰਉ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନିତ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଭଜନ କର;

ਦਇਆਲ ਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਸੁਨਿ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୟାଳୁ-କୃପାଳୁ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ବାଲା ସନ୍ଥଙ୍କ ଆଚରଣ ଶୁଣ॥1॥ରୁହ॥

ਚਰਣ ਤਲੈ ਉਗਾਹਿ ਬੈਸਿਓ ਸ੍ਰਮੁ ਨ ਰਹਿਓ ਸਰੀਰਿ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କାଠ ନିର୍ମିତ ନାବରେ ପାଦ ଦବାଇ ସେଥିରେ ବସିଥାଏ, ତାହାର ଶରୀରର କ୍ଲାନ୍ତ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਮਹਾ ਸਾਗਰੁ ਨਹ ਵਿਆਪੈ ਖਿਨਹਿ ਉਤਰਿਓ ਤੀਰਿ ॥੨॥
ମହାସାଗର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଜାତ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ସାଗର ତଟରେ ଲାଗିଯାଏ||2||

ਚੰਦਨ ਅਗਰ ਕਪੂਰ ਲੇਪਨ ਤਿਸੁ ਸੰਗੇ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ଧରିତ୍ରୀ ଚନ୍ଦନ, ଅଗର, କର୍ପୁରର ଲେପନ ଏବଂ ସୁଗନ୍ଧି ସହିତ କୌଣସି ପ୍ରୀତି କରେ ନାହି,

ਬਿਸਟਾ ਮੂਤ੍ਰ ਖੋਦਿ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਮਨਿ ਨ ਮਨੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥੩॥
ଯଦି କେହି ବିଷ୍ଠା, ମଳାମୁତ୍ର ତ୍ୟାଗ କରେ, ସେ ନିଜ ମନରେ ଘୃଣା କରେ ନାହିଁ(ସାଧୁଜନ ସେପରି ହିଁ ସହିଷ୍ଣୁ ଅଟନ୍ତି) ||3||

ਊਚ ਨੀਚ ਬਿਕਾਰ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਸੰਲਗਨ ਸਭ ਸੁਖ ਛਤ੍ਰ ॥
ସବୁଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଆକାଶ ରୂପୀ ଛତ୍ର ସବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ବନାଇ ରଖିଥାଏ, କେହି ଉଚ୍ଚ ବା ନୀଚ ଜାତିର କିମ୍ବା ଭଲ ବା ମନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେଉ।

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਨ ਕਛੂ ਜਾਨੈ ਸਰਬ ਜੀਅ ਸਮਤ ॥੪॥
ସେ କାହାକୁ ନିଜ ମିତ୍ର ଅଥବା ଶତ୍ରୁ ଭାବେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସବୁଙ୍କୁ ଏକ ସମାନ ମାନିଥାଏ (ଯେପରି ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଇଁ ସବୁ ସମାନ ଅଟେ)||4||

ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪ੍ਰਚੰਡ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਅੰਧਕਾਰ ਬਿਨਾਸ ॥
ସୁରି ନିଜର ପ୍ରଖରତା ପ୍ରକାଶ କରି ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਪਵਿਤ੍ਰਹ ਕਿਰਣ ਲਾਗੇ ਮਨਿ ਨ ਭਇਓ ਬਿਖਾਦੁ ॥੫॥
ତାହାଙ୍କ କିରଣ ସବୁ ପବିତ୍ର, ଅପବିତ୍ର ଜୀବଙ୍କୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଏହି କଥାର କୌଣସି ଦୁଃଖ ହୁଏନାହିଁ(ସେପରି ହିଁ ସନ୍ଥଜନ ଅଟନ୍ତି)||5||

ਸੀਤ ਮੰਦ ਸੁਗੰਧ ਚਲਿਓ ਸਰਬ ਥਾਨ ਸਮਾਨ ॥
ଶୀତଳ ଏବଂ ସୁଗନ୍ଧିତ ବାୟୁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସମାନ ରୂପରେ ବହମାନ ହୋଇଥାଏ।

ਜਹਾ ਸਾ ਕਿਛੁ ਤਹਾ ਲਾਗਿਓ ਤਿਲੁ ਨ ਸੰਕਾ ਮਾਨ ॥੬॥
ଯେଉଁଠି କେହି ଭାଲ ମନ୍ଦ ଜୀବ ଥାଆନ୍ତି, ସ୍ଥାନରେ ମଧ୍ୟ ବହିଥାଏ, ତିଳେମାତ୍ର ସଙ୍କୋଚ କରେ ନାହିଁ(ସେପରି ହିଁ ସନ୍ଥଜନ ମାନବତାର କଲ୍ୟାଣ କରିଥାନ୍ତି)||6||

ਸੁਭਾਇ ਅਭਾਇ ਜੁ ਨਿਕਟਿ ਆਵੈ ਸੀਤੁ ਤਾ ਕਾ ਜਾਇ ॥
ଭଲ ମନ୍ଦ ସ୍ୱଭାବ ବାଲା ଯେଉଁ ଜୀବ ଅଗ୍ନି ନିକଟକୁ ଆସିଥାଏ ତାହାର ଶୀତ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਆਪ ਪਰ ਕਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਣੈ ਸਦਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੭॥
ଅଗ୍ନି ନିଜର ଓ ପରର ଭେଦ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବିଚରଣ କରିଥାଏ (ସେପରି ହିଁ ସନ୍ଥଜନ ସବୁଙ୍କ ଭଲ କରିଥାନ୍ତି)||7||

ਚਰਣ ਸਰਣ ਸਨਾਥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਲਾਲ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ ସାହାରା ମିଳିଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਉ ਨਾਨਕ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ॥੮॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||8||3||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ
ମାରୁ ମହଲା 5 ଘର 4 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਚਾਦਨਾ ਚਾਦਨੁ ਆਂਗਨਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਅੰਤਰਿ ਚਾਦਨਾ ॥੧॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅଗଣାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରକାଶ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଚାନ୍ଦିନୀ ଅଟେ||1||

ਆਰਾਧਨਾ ਅਰਾਧਨੁ ਨੀਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨਾ ॥੨॥
ଯଦି ଆରାଧନା କରିବାର ଅଛି, ତାହାହେଲେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ କର, ଏହା ସଫଳ ଆରାଧନା ଅଟେ||2||

ਤਿਆਗਨਾ ਤਿਆਗਨੁ ਨੀਕਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਤਿਆਗਨਾ ॥੩॥
ଯଦି ତ୍ୟାଗ କରିବାର ଅଛି; ମନରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଲୋଭ ତ୍ୟାଗ କର, ଏହା ସବୁଠାରୁ ବଡ ତ୍ୟାଗ ଅଟେ||3||

ਮਾਗਨਾ ਮਾਗਨੁ ਨੀਕਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮਾਗਨਾ ॥੪॥
ସବୁଠାରୁ ବଡ ଯାଚନା ହେଉଛି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହରି-ଯଶର ଯାଚନା||4||

ਜਾਗਨਾ ਜਾਗਨੁ ਨੀਕਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਜਾਗਨਾ ॥੫॥
ଜାଗରଣ ମଧ୍ୟରେ ହରି-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନରେ ଜାଗରଣ କରିବା ଉଚିତ||5||

ਲਾਗਨਾ ਲਾਗਨੁ ਨੀਕਾ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਗਨਾ ॥੬॥
ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇବା ହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଲଗ୍ନ ଅଟେ||6||

ਇਹ ਬਿਧਿ ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤੇ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗਨਾ ॥੭॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଏହି ଯୁକ୍ତିର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||7||

କହୁ ନਾନକ ତିਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਨੀਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾਗਨਾ ॥੮॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ||8||1||4||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਆਉ ਜੀ ਤੂ ਆਉ ਹਮਾਰੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਾਵਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୋର ଘରକୁ ଆସ, କାନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣାଅ॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਧੁ ਆਵਤ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹਰਿ ਜਸੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਗਾਵਨਾ ॥੧॥
ତୁମେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତୁମ ସହିତ ମିଶି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ||1||

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਿਰਦੈ ਵਾਸੈ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਮਿਟਾਵਨਾ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਭਗਤ ਦਇਆ ਤੇ ਬੁਧਿ ਪਰਗਾਸੈ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਤਜਾਵਨਾ ॥੩॥
ଭକ୍ତର ଦୟାରୁ ବୁଦ୍ଧି ଆଲୋକିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁର୍ମତିର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਪੁਨਰਪਿ ਗਰਭਿ ਨ ਪਾਵਨਾ ॥੪॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଓ ସାକ୍ଷାତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗର୍ଭ ଯୋନିରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||4||

ਨਉ ਨਿਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਈ ਜੋ ਤੁਮਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਨਾ ॥੫॥
ତୁମର ମନକୁ ଯିଏ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ନବ ନିଧି,ସିଦ୍ଧି, ରିଦ୍ଧି ହାସଲ ହୋଇଯାଏ||5||

ਸੰਤ ਬਿਨਾ ਮੈ ਥਾਉ ਨ ਕੋਈ ਅਵਰ ਨ ਸੂਝੈ ਜਾਵਨਾ ॥੬॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ବିନା ମୋର ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ମଧ୍ୟ ହେଉନାହିଁ||6||

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵਨਾ ॥੭॥
ମୋ' ଭଳି ନିର୍ଗୁଣକୁ କେହି ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିବାକୁ ହେବ||7||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ਮਨ ਮਧੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਵਨਾ ॥੮॥੨॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ କୌତୁକ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ମିଳି ଯାଇଛି||8||2||5||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਜੀਵਨਾ ਸਫਲ ਜੀਵਨ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ଅଟେ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ଦନା ଏବଂ ମହିମାଗାନ ଶୁଣି ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੀਵਨਾ ਜਿਤੁ ਮਨੁ ਆਘਾਵੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਵਨਾ ॥੧॥
ତାହା ପାନ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଏଥିପାଇଁ ନାମାମୃତ ରସ ପାନ କରିବା ଉଚିତ||1||

ਖਾਵਨਾ ਜਿਤੁ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਸੰਤੋਖਿ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤੀਵਨਾ ॥੨॥
ତାହା ଭୋଜନ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହା ଭୋଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷୁଧା ଲାଗେ ନାହିଁ, ମନ ସଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଓ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ||2||

ਪੈਨਣਾ ਰਖੁ ਪਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਫਿਰਿ ਨਾਗੇ ਨਹੀ ਥੀਵਨਾ ॥੩॥
ଯାହା ପିନ୍ଧିବା ଦ୍ୱାରା ଲଜ୍ଜା ବନି ରହିଥାଏ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ କପଡା ଧାରଣ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା କେବେ ପୁନଃ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ହେବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ||3||

ਭੋਗਨਾ ਮਨ ਮਧੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲੀਵਨਾ ॥੪॥
ମନରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ରସ ଭୋଗିବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଏଣୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଲୀନ ରୁହ||4||

ਬਿਨੁ ਤਾਗੇ ਬਿਨੁ ਸੂਈ ਆਨੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੰਗਿ ਸੀਵਨਾ ॥੫॥
ଛୁଞ୍ଚି ସୂତାରେ ସିଲାଇବା ବିନା ହିଁ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ମନ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ସିଲାଇ ହୋଇଯାଏ||5||

ਮਾਤਿਆ ਹਰਿ ਰਸ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ਤਿਸੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਕਬਹੂ ਅਉਖੀਵਨਾ ॥੬॥
ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ରସରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ କେବେ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ||6||

ਮਿਲਿਓ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਜਿਸੁ ਦੀਵਨਾ ॥੭॥
ଯାହାକୁ କୃପାଳୁ ପ୍ରଭୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସୁଖର ସବୁ ଭଣ୍ଡାର ମିଳି ଯାଇଛି||7||

ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਰਣ ਸੰਤ ਧੋਇ ਪੀਵਨਾ ॥੮॥੩॥੬॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ପାନ କର||8||3||6||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ਅੰਜੁਲੀਆ
ମାରୁ ମହଲା 5 ଘର 8 ଅଞ୍ଜୁଲିଆ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਹੁਤੁ ਤਿਸੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਚਿੰਤਾ ॥
ଯେଉଁ ଘରେ ଅସୁମାରୀ ଧନ-ଦୌଲତ ଅଛି, ସେଠାରେ ଚିନ୍ତା ହି ବନି ରହିଥାଏ,

ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਥੋਰੀ ਸੁ ਫਿਰੈ ਭ੍ਰਮੰਤਾ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଘରେ ଧନ ଆବଶ୍ୟକତାରୁ କମ ଥାଏ, ତାହା ପାଇବା ପାଇଁ ସେ ଅନେକ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ।

ਦੁਹੂ ਬਿਵਸਥਾ ਤੇ ਜੋ ਮੁਕਤਾ ਸੋਈ ਸੁਹੇਲਾ ਭਾਲੀਐ ॥੧॥
ଏହି ଦୁଇ ପରିସ୍ଥିତିରୁ ଯିଏ ମୁକ୍ତ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ||1||

ਗ੍ਰਿਹ ਰਾਜ ਮਹਿ ਨਰਕੁ ਉਦਾਸ ਕਰੋਧਾ ॥
ବେଦର ଏହି ଉପଦେଶ ଯେ ଗୃହସ୍ଥ ରାଜ୍ୟରେ ନର୍କରେ ଥାଏ ଏବଂ ତ୍ୟାଗୀ ବନିବା ଦ୍ୱାରା କ୍ରୋଧ ବଢିଥାଏ,

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬੇਦ ਪਾਠ ਸਭਿ ਸੋਧਾ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାର ବେଦ ପାଠ କରି ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିଛି।

ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਜੋ ਰਹੈ ਅਲਿਪਤਾ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਪੂਰਨ ਘਾਲੀਐ ॥੨॥
ଯେଉଁ ଶରୀର ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ପରିଶ୍ରମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||2||

ਜਾਗਤ ਸੂਤਾ ਭਰਮਿ ਵਿਗੂਤਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ଓ ଶୟନ କରିବା ସମୟରେ ଭ୍ରମରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈਐ ਮੀਤਾ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤੁਟਹਿ ਹਉ ਬੰਧਨ ਏਕੋ ਏਕੁ ਨਿਹਾਲੀਐ ॥੩॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସବୁ ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਕਰਮ ਕਰੈ ਤ ਬੰਧਾ ਨਹ ਕਰੈ ਤ ਨਿੰਦਾ ॥
ଯଦି କେହି ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିଥାଏ, କର୍ମର ଜାଲରେ ଫସି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଯଦି କରେ ନାହିଁ, ତାହାହେଲେ ସଂସାର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ।

ਮੋਹ ਮਗਨ ਮਨੁ ਵਿਆਪਿਆ ਚਿੰਦਾ ॥
ମୋହରେ ମଗ୍ନ ମନ ଚିନ୍ତାରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਸਮ ਜਾਣੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਹਿਆਲੀਐ ॥੪॥
ਗੁਰੂਙ ਕ੍ਰਪਾਰੁ ਯਿਏ ਸੁਖ-ਦੁਃਖਕੁ ਸਮਾਨ ਭਾਵਿਥਾਏ, ਸੇ ਪ੍ਰਤਿ ਜੀਵ ਠਾਰੇ ਵ੍ਯਾਪ੍ਤ ਰਾਮਙ੍ਕੁ ਅਨੁਭਵ ਕਰਿਥਾਏ||4||

ਸੰਸਾਰੈ ਮਹਿ ਸਹਸਾ ਬਿਆਪੈ ॥
ਸਂਸਾਰਰੇ ਪ੍ਰਤਿ ਸਮਯ੍ਰੇ ਕੌਣਸਿ ਨਾ ਕੌਣਸਿ ਸਂਸ਼ਯ ਵ੍ਯਾਪ੍ਤ ਰਹਿਥਾਏ ਏਵਂ

ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਗੋਚਰ ਨਹੀ ਜਾਪੈ ॥
ਈਸ਼੍ਵਰਙ੍ਕ ਅਕਥਨੀਯ ਕਥਾਰ ਜ୍ଞਾਨ ହୁਏନାହିଁ।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਓਹੁ ਬਾਲਕ ਵਾਗੀ ਪਾਲੀਐ ॥੫॥
ਭਗਵਾਨ ਸ਼ିਸ਼ୁ ਭਲି ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି; ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ||5||

ਛੋਡਿ ਬਹੈ ਤਉ ਛੂਟੈ ਨਾਹੀ ॥
ଯଦି କେହି ଧନର ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଛାଡି ଯାଏ ନାହିଁ।

ਜਉ ਸੰਚੈ ਤਉ ਭਉ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ଯିଏ ଅସୁମାରୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ହଜାଇବାର ଭୟ ରହିଥାଏ।

ਇਸ ਹੀ ਮਹਿ ਜਿਸ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਚਉਰੁ ਢਾਲੀਐ ॥੬॥
ଏହାଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିବା ଜୀବର ସମ୍ମାନ ଭଗବାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସାଧୁଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଯଶ ରୂପୀ ଚଁଅର ଝୁଲି ରହିଥାଏ||6||

ਜੋ ਸੂਰਾ ਤਿਸ ਹੀ ਹੋਇ ਮਰਣਾ ॥
ଯିଏ ସୁରବୀର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଲଢାଇ କରି ବୀରଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜੋ ਭਾਗੈ ਤਿਸੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਣਾ ॥
ଯିଏ ହାରି ଯାଇ ଦୌଡି ଯାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਜੋ ਵਰਤਾਏ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨੈ ਬੁਝਿ ਹੁਕਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਲੀਐ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭଲ ମାନିବା ଉଚିତ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ଦୁର୍ମତିକୁ ଜଳାଇ ଦେବା ଉଚିତ||7||

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹਿ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ଯେଉଁଠି ଲଗାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ଜୀବ ସେଠାରେ ଲାଗିଯାଏ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਅਪਣੇ ਜਚਨਾ ॥
ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ତାହା କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਤੂ ਦੇਹਿ ਤ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੀਐ ॥੮॥੧॥੭॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖଦାତା! ଯଦି ତୁ ନାମ ଦାନ ଦେଉ, ତାହାହେଲେ ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||8||1||7||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਬਿਰਖੈ ਹੇਠਿ ਸਭਿ ਜੰਤ ਇਕਠੇ ॥
ଜଗତ ରୂପୀ ଗଛର ତଳେ ସବୁ ଜୀବ ଏକତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਤਤੇ ਇਕਿ ਬੋਲਨਿ ਮਿਠੇ ॥
ଏଥିରେ କିଛି ମନ୍ଦ ବାଲା ଓ କିଛି ମଧୁରଭାଷୀ ଅଛନ୍ତି।

ਅਸਤੁ ਉਦੋਤੁ ਭਇਆ ਉਠਿ ਚਲੇ ਜਿਉ ਜਿਉ ਅਉਧ ਵਿਹਾਣੀਆ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବନ ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ହୋଇଯାଏ ତଥା ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଜୀବନ ଅବଧି ଶେଷ ହୋଇଯାଏ, ସେମାନେ ଜଗତରୁ ଉଠି ଚାଲିଯାନ୍ତି||1||

ਪਾਪ ਕਰੇਦੜ ਸਰਪਰ ਮੁਠੇ ॥
ପାପ କର୍ମ କରିବା ବାଲା ଅବଶ୍ୟ ଠକି ହୋଇଯାନ୍ତି ଏବଂ

ਅਜਰਾਈਲਿ ਫੜੇ ਫੜਿ ਕੁਠੇ ॥
ଯମରାଜ ତାହାକୁ ଧରି କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ।

ਦੋਜਕਿ ਪਾਏ ਸਿਰਜਣਹਾਰੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਬਾਣੀਆ ॥੨॥
ସୃଜନହାର ତାହାକୁ ନର୍କରେ ଧକ୍କା ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯମରାଜ ତାହାକୁ କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିଥାନ୍ତି||2||

ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਈ ਭਈਆ ਬੇਬਾ ॥
ଶେଷରେ ଭଉଣୀ ମଧ୍ୟ ଭାଇର ସାଥି ଦିଏ ନାହିଁ।

ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਧਨੁ ਛੋਡਿ ਵਞੈਸਾ ॥
ସେ ନିଜର ଧନ, ଯୌବନ ସବୁକିଛି ଛାଡି ଚାଲିଯାଏ।

ਕਰਣ ਕਰੀਮ ਨ ਜਾਤੋ ਕਰਤਾ ਤਿਲ ਪੀੜੇ ਜਿਉ ਘਾਣੀਆ ॥੩॥
ଯିଏ କୃପାଳୁ, ଜାତ କରିବା ବାଲା, ସର୍ବ ସମର୍ଥ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଯମ ରାଶି ପେଡିଲା ଭଳି ପେଡିଥାଏ ||3||.

ਖੁਸਿ ਖੁਸਿ ਲੈਦਾ ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ॥
ଜୀବ ଅତି ଖୁସିରେ ପର ବସ୍ତୁକୁ ନେଇଥାଏ,

ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਖੁਦਾਈ ॥
କିନ୍ତୁ ଦେଖିବା, ଶୁଣିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ତାହା ସାଥିରେ ଥାଆନ୍ତି।

ਦੁਨੀਆ ਲਬਿ ਪਇਆ ਖਾਤ ਅੰਦਰਿ ਅਗਲੀ ਗਲ ਨ ਜਾਣੀਆ ॥੪॥
ଦୁନିଆର ଲାଳସାରେ ପଡି ସେ ପାପର ଗାତରେ ପଡିଯାଏ ଏବଂ ପରଲୋକ ବିଷୟରେ ଜାଣେ ନାହିଁ। ||4||

ਜਮਿ ਜਮਿ ਮਰੈ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਜੰਮੈ ॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ମୂର୍ଖ ଜୀବ ଜନ୍ମ ନେଇ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥାଏ, ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ରହିଥାଏ।

ਬਹੁਤੁ ਸਜਾਇ ਪਇਆ ਦੇਸਿ ਲੰਮੈ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଲମ୍ବା ଚକ୍ରରେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਤਿਸੈ ਨ ਜਾਣੀ ਅੰਧਾ ਤਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਪਰਾਣੀਆ ॥੫॥
ଯିଏ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ଅନ୍ଧ ପ୍ରାଣୀ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଆଉ ବହୁତ ଦୁଃଖ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ||5||

ਖਾਲਕ ਥਾਵਹੁ ਭੁਲਾ ਮੁਠਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଜୀବ ଠକି ହୋଇଯାଏ।

ਦੁਨੀਆ ਖੇਲੁ ਬੁਰਾ ਰੁਠ ਤੁਠਾ ॥
ଏହି ଦୁନିଆ ରୂପୀ ଖେଳ ତମାସା ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ, କାରଣ ମାୟାର ପ୍ରଭାବରୁ ଜୀବ କେବେ ଦୁଃଖିତ ଆଉ କେବେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਸਿਦਕੁ ਸਬੂਰੀ ਸੰਤੁ ਨ ਮਿਲਿਓ ਵਤੈ ਆਪਣ ਭਾਣੀਆ ॥੬॥
ତାହାକୁ କେହି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଉତ୍ତମ ସନ୍ଥ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ||6||

ਮਉਲਾ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭਿ ਆਪੇ ॥ ਇਕਿ ਕਢੇ ਇਕਿ ਲਹਰਿ ਵਿਆਪੇ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜେ ସବୁ ଖେଳ ରଚିଥାନ୍ତି। କାହାକୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ କାହାକୁ ସଂସାର ସାଗରର ଲହରୀରେ ଫସାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜਿਉ ਨਚਾਏ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਚਨਿ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਿਰਤ ਵਿਹਾਣੀਆ ॥੭॥
ସେ ଯେପରି ନଚାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ସେ ନାଚିଥାଏ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବର ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ସବୁ ହୋଇଥାଏ||7||

ਮਿਹਰ ਕਰੇ ਤਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ ॥
ଯଦି ମାଲିକ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ଜୀବ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸੰਤਾ ਸੰਗਤਿ ਨਰਕਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ନର୍କକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਣ ਗੀਤਾ ਨਿਤ ਵਖਾਣੀਆ ॥੮॥੨॥੮॥੧੨॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯଦି ନାମାମୃତର ଦାନ ମିଳିଯାଏ, ନିତ୍ୟ ତୋର ଗୁଣ ଗାନ କରିବି||8||2||8||12||20||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੧
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
କେବଳ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਸਿਰਜੀ ਤਿਨ ਹੀ ਫੁਨਿ ਗੋਈ ॥
ଯିଏ ଏହି ଦୁନିଆ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାକୁ ନାଶ କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਰਹਣਾ ਤੁਮ ਸਿਉ ਕਿਆ ਮੁਕਰਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋତେ ଯେପରି ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସମସ୍ତେ ସେପରି ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି, କିଛି ବାହାନା ଚଳେ ନାହିଁ||1||

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਆਪਿ ਖਪਾਏ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି,

ਆਪੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାୟାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੀਚਾਰੀ ਗੁਣਕਾਰੀ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਲਾਈ ਹੇ ॥੨॥
ସେହି ଗୁଣର ସାଗର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସନ୍ମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚତୁର ଅଟନ୍ତି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ ਪਤੀਨਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଗୁଣ ରୂପ ଜାତ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||3||

ਆਪੇ ਸਸਿ ਸੂਰਾ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ସର୍ବକଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥
ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସୁରବୀର ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ଯିଏ ପରମ ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ଯମ ଜାଲ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ||4||

ਆਪੇ ਪੁਰਖੁ ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਰੀ ॥
ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀର ରୂପରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଛନ୍ତି,

ਆਪੇ ਪਾਸਾ ਆਪੇ ਸਾਰੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଖେଳ ଓ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୋଟି ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਪਿੜ ਬਾਧੀ ਜਗੁ ਖੇਲੈ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ଧରିତ୍ରୀ ରୂପୀ ଆଖଡା ବନାଇଛନ୍ତି, ଯେଉଥିରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଖେଳୁଅଛି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ ରୂପୀ ଖେଳାଳୀକୁ କର୍ମର ଫଳ ଦେଇଥାନ୍ତି||5||

ਆਪੇ ਭਵਰੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਤਰਵਰੁ ॥
ଭଅଁର, ଫଳ-ଫୁଲ, ବୃକ୍ଷ,

ਆਪੇ ਜਲੁ ਥਲੁ ਸਾਗਰੁ ਸਰਵਰੁ ॥
ଜଳ, ଭୂମି, ସାଗର ଏବଂ ସରୋବର ସବୁ ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ।

ਆਪੇ ਮਛੁ ਕਛੁ ਕਰਣੀਕਰੁ ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ରୂପ ଜଣା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତୁ ହିଁ ମତ୍ସ୍ୟ ଅବତାର, କଚ୍ଛପ ଅବତାର ଆଉ ସାରା ରଚନା ରଚିବା ବାଲା ଅଟୁ||6||

ਆਪੇ ਦਿਨਸੁ ਆਪੇ ਹੀ ਰੈਣੀ ॥
ଦିନ ଓ ରାତି ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ਆਪਿ ਪਤੀਜੈ ਗੁਰ ਕੀ ਬੈਣੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଅର୍ଥାତ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਹਦਿ ਅਨਦਿਨੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਦੁ ਰਜਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଦିନ ରାତି ପ୍ରତି ଘଟରେ ତାହାଙ୍କ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି||7||

ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਅਨੂਪੁ ਅਮੋਲੋ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅନୁପମ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪੂਰਾ ਤੋਲੋ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭଲ-ମନ୍ଦ ପରଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତଉଲି ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਿਸ ਹੀ ਕਸਿ ਬਖਸੇ ਆਪੇ ਦੇ ਲੈ ਭਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାହାକୁ କର୍ମ ଅନୁସାରେ କ୍ଷମା ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ଏବଂ କାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ।।
୪।।

ਆਪੇ ਧਨਖੁ ਆਪੇ ਸਰਬਾਣਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଧନୁଷ ଏବଂ ବାଣ ଚଲାନ୍ତି,

ਆਪੇ ਸੁਘੜੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣਾ ॥
ସେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଏବଂ ଚତୁର
ଅଟନ୍ତି।

ਕਹਤਾ ਬਕਤਾ ਸੁਣਤਾ ਸੋਈ ਆਪੇ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କହୁଥିବା ବକ୍ତା ଏବଂ ଶ୍ରୋତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ତାଙ୍କର ହିଁ ରଚନା ଅଟେ।। ୨।।

ਪਉਣੁ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤ ਜਾਤਾ ॥
ପବନ ଜଗତର ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ପାଣି ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਉਦਰ ਸੰਜੋਗੀ ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ॥
ଉଦରର ସଂଯୋଗରୁ ପୃଥିବୀ ଜଗତର ମାତା
ଅଟେ।

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਦਾਈ ਦਾਇਆ ਜਗੁ ਖੇਲੈ ਖੇਲਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ରାତି ଏବଂ ଦିନ ଦୁଇ ଜଣ ସେବକ ସେବିକା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜଗତ ଏମାନଙ୍କ ଖେଳାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ
ଖେଳି ଥାଆନ୍ତି ।। 10 ।।

ਆਪੇ ਮਛੁਲੀ ਆਪੇ ਜਾਲਾ ॥
ମାଛ ଏବଂ ଫସିଥିବା ଜାଲ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਗਊ ਆਪੇ ਰਖਵਾਲਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗାଈ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਜਗਿ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰਭਿ ਫੁਰਮਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ହେ ଇଶ୍ୱର ! ସବୁ ଜୀବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁମର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ଅଛି, ଯେମିତି ତୁମର ଆଜ୍ଞା ହୁଏ, ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ
ସେମିତି ଚାଲେ।। 11 ।।

ਆਪੇ ਜੋਗੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ ॥
ଯୋଗୀ, ଭୋଗୀ,

ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਪਰਮ ਸੰਜੋਗੀ ॥
ରସିକ ଏବଂ ପରମ ସଂଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਵੇਬਾਣੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ନିରାକାର ନିର୍ଭୟ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇଛନ୍ତି ।।12।।

ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ହେ ସର୍ବେଶ୍ୱର ! ଅଣ୍ଡଜ, ଯରାୟୁଜ, ସ୍ୱେଦଜ, ଉଦ୍ଭିଦଜ ଚାରି ଶ୍ରୋତ ଏବଂ ଚାରି ବାଣୀ ତୁମ ଠାରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଛି ।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸਭ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥
ଯାହା ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିମାନ ହେଉଛି, ସବୁର ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ର
ହେଉଛି।

ਸੇਈ ਸਾਹ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ର ବ୍ୟାପାରୀ ଏବଂ ସାହୁକାର ଅଟେ ।। 13
।।

ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ ଗୁରୁ ହିଁ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟ କହନ୍ତି ଯେ

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਾਚੇ ਭਰਪੂਰਾ ॥
ଇଶ୍ୱର ସର୍ବକଳା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ।

ਅਫਰਿਓ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਦਾ ਤੂ ਨਾ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ହେ ଇଶ୍ୱର ! ତୁମେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଏବଂ ମନ ବାଣୀ ଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟ ଏବଂ ତୁମକୁ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲାଳସା ନାହିଁ
।।14।।

ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਭਏ ਦੇਵਾਨੇ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିକରି ଭୟାନକ କାଳ ମଧ୍ୟ ପଳାୟନ କରିଥାଏ;

ਸਬਦੁ ਸਹਜ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଶବ୍ଦର ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ।

ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਵਰਦਾਤਾ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਮਨਿ ਭਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯାହାର ମନକୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ଆନନ୍ଦ କରି ଦେଇଛି, ବରଦାତା ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇକରି ମୁକ୍ତି ତୃପ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।। 15 ।।

ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਗੁਰ ਗਮ ਗਿਆਨਾ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା ! ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଅ, କିନ୍ତୁ ତୁମର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ

ਜੋ ਦੀਸੈ ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥
ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଦିଏ, ତାହା ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਭਿਖਿਆ ਦਰਿ ਜਾਚੈ ਮੈ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੧॥
ନାନକ ସ୍ୱୟଂକୁ ନିମ୍ନ ମାନି ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗନ୍ତି ଯେ ତାହାକୁ ନାମ - ଦାନର ବଡିମା ଦିଅ॥16॥1॥

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ਆਪੇ ਧਰਤੀ ਧਉਲੁ ਅਕਾਸੰ ॥
ପୃଥିବୀ, ଧର୍ମରୂପୀ ବୃଷଭ ଏବଂ ଆକାଶ ସ୍ୱୟଂ ଇଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି,

ਆਪੇ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸੰ ॥
ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଗୁଣ ର ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ।

ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਤੋਖੀ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ସଦ୍ଚାରୀ, ତୃପ୍ତ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁ ଅଛନ୍ତି॥1॥

ਜਿਸੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି, ସେ ତାହାର ଦେଖାଶୁଣା କରନ୍ତି।

ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਸਾਚੇ ਲੇਖੈ ॥
ସେହି ପରମ - ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ଯାଇଥିବା କର୍ମ ଲେଖକୁ କେହି ଲିଭାଇ ପାରେନାହିଁ,

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਹੇ ॥੨॥
ସେ କରନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦିଅନ୍ତି।।2।।

ਪੰਚ ਚੋਰ ਚੰਚਲ ਚਿਤੁ ਚਾਲਹਿ ॥
କାମ- କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଚୋର ମଣିଷର ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ ଚଳୟମାନ କରିଦିଅନ୍ତି।

ਪਰ ਘਰ ਜੋਹਹਿ ਘਰੁ ਨਹੀ ਭਾਲਹਿ ॥
ସେ ପର ନାରୀକୁ ଦେଖୁଥାଏ କିନ୍ତୁ ନିଜ ଘରକୁ ଖୋଜିନଥାନ୍ତି ।

ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਢਹੈ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਪਤਿ ਜਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ମାନବ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବ ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହଜାଇ ଦିଏ।।3।।

ਗੁਰ ਤੇ ਬੂਝੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਸੂਝੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ର ରହସ୍ୟ ବୁଝିନିଅନ୍ତି, ତାକୁ ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਮਨੈ ਸਿਉ ਲੂਝੈ ॥
ସେ ନିଜ ଅଭିଳାଷକୁ ମାରି ମନରେ ସଂଘର୍ଷ କରୁଥାନ୍ତି ।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਤੁਧ ਹੀ ਜੇਹੇ ਨਿਰਭਉ ਬਾਲ ਸਖਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଯିଏ ତୁମର ଭକ୍ତି କରନ୍ତି, ସେ ତୁମର ହିଁ ରୂପ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ତୁମେ ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ବାଲ୍ୟ ସାଥୀ ଅଟ ।। 4 ।।

ਆਪੇ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ ॥
ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଏବଂ ପତାଳଲୋକ ପରମସତ୍ୟର ହିଁ ରୂପ ଅଟେ ।

ਆਪੇ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਬਾਲਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ତରୁଣ ଅଟନ୍ତି।

ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਸਰੂਪੀ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਕਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିକଟ ଜଟାଧାରୀ ଏବଂ ବିକରାଳ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର କିଛି ରୂପରେଖ ନାହିଁ ।। 5 ।।

ਬੇਦ ਕਤੇਬੀ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਤਾ ॥
ବେଦ ଏବଂ କୁରାନ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭେଦ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥
ତାଙ୍କର କେହି ମାତା - ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ਸਗਲੇ ਸੈਲ ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ ਜਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ସେ ସବୁ ପର୍ବତ ମାନଙ୍କୁ ତିଆରି କରି ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ କରି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଅଲକ୍ଷକୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ ।। 6 ।।

କରି କରି ଥାକୀ ମୀତ ଘନେରେ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ମିତ୍ର ଜାତ କରି ଥକି ଯାଇଛି କିନ୍ତୁ

କୋଇ ନ କାଟୈ ଅଵଗୁଣ ମେରେ ॥
କିଏ ମଧ୍ୟ ମୋର ଅବଗୁଣ କାଟିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି।

ସୁରି ନର ନାଥୁ ସାହିବୁ ସଭନା ସିରି ଭାଇ ମିଲୈ ଭଉ ଜାଈ ହେ ॥୭॥
ଦେବତାମାନେ, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏବଂ ଯୋଗୀମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଲିକ କେବଳ ଇଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ତାହା ଭକ୍ତି ଭାବରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ପୁଣି ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ।।7।।

ଭୁଲେ ଚୁକେ ମାରଗି ପାଵହି ॥
ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ଜୀବକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଠିକ୍ ରାସ୍ତା କହନ୍ତି ।

ଆପି ଭୁଲାଇ ତୁହୈ ସମଝାଵହି ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟ ର ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି ।

ବିନୁ ନାଵୈ ମै ଅଵରୁ ନ ଦୀସୈ ନାଵହୁ ଗତି ମିତି ପାଈ ହେ ॥୮॥
ତୁମ ନାମ ବିନା ମୋତେ କିଛି ସାହାରା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ତୁମର ଗତି ଏବଂ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।। ୪ ।।

ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਕੇਲ ਕੇਦਾਰਾ ॥
ਗਙ੍ਗਾ,ਯਮੁਨਾ,ਵ੍ਰਨ੍ਦਾਵਨ, ਕੇਦਾਰਨਾਥ,

ਕਾਸੀ ਕਾਂਤੀ ਪੁਰੀ ਦੁਆਰਾ ॥
ਕਾਸ਼ੀ,ਮਥੁਰਾ,ਦ੍ਵਾਰਿਕਾ ਪੁਰੀ,

ਗੰਗਾ ਸਾਗਰੁ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮੁ ਅਠਸਠਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ਗਙ੍ਗਾਸਾਗਰ ਏਵਂ ਤ੍ਰਿਵੇਣੀ ਸਙ੍ਗਮ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਅਠ਷ਠਿ ਤੀਰ੍ਥ ਈਸ਼੍ਵਰਙ੍କ ਸ੍ਵਰੂਪਰେ ਲੀਨ ହୋଇଥାନ୍ତି।
।। 9 ।।

ਆਪੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ବିଚାର କରିଥିବା ବିଦ୍ୱାନ
ଅଟେ।

ਆਪੇ ਰਾਜਨੁ ਪੰਚਾ ਕਾਰੀ ॥
ପଞ୍ଚଙ୍କ ସଭାରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରାଜା ଅଟନ୍ତି।

ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਅਦਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନ୍ୟାୟଧୀଶ ହୋଇକରି ସିହାଂସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର କୃପାରୁ
ଭ୍ରମ, ଭେଦ ଏବଂ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।। 10 ।।

ਆਪੇ ਕਾਜੀ ਆਪੇ ਮੁਲਾ ॥
କାଜି ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਭੁਲਾ ॥
ସେ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କିଛି ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਆਪੇ ਮਿਹਰ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤਾ ਨਾ ਕਿਸੈ ਕੋ ਬੈਰਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ସେ ଦାତା ବହୁତ ବଡ଼ ଦୟାଳୁ ଅଟେ ଏବଂ ତାଙ୍କର କାହା ସହିତ କିଛି ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ । ।। 11।।

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରନ୍ତି, ତାକୁ ହିଁ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ।

ਸਭਸੈ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਈ ॥
ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ତିଳେ ମାତ୍ର କିଛି କଥାର ଲୋଭ ନାହିଁ
।

ਭਰਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹਿਆ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਗੁਪਤੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਠਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ଦୃଶ୍ୟମାନ ରୂପ ରେ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସେ ଶୁଦ୍ଧ ରୂପରେ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ହୋଇଥାନ୍ତି।।12।।

ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰੈ ॥
ଅଗମ୍ୟ, ଅପାର ଇଶ୍ୱରଙ୍କ କଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବି,

ਸਾਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਮੁਰਾਰੈ ॥
ପରମ ସତ୍ୟ ସୃଜନହାର

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲੈ ਮੇਲਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ଯାହା ଉପରେ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି, ତାକୁ ନିଜ ସହ ମିଶାଇ ଦିଅନ୍ତି, ମିଶାଇବା ବାଲା ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।। 13 ।।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੁਆਰੈ ॥ ਊਭੇ ਸੇਵਹਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰੈ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଲକ୍ଷ ଅପାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଛିଡା ହୋଇ ତାଙ୍କର ସେବାରେ ଲୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਦਰਿ ਦੀਸੈ ਬਿਲਲਾਦੀ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
କେତେ ଯେ ସୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି ପରନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଗଣନା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।। 14 ।।

ਸਾਚੀ ਕੀਰਤਿ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ତାଙ୍କର ବାଣୀ ଏବଂ କୀର୍ତ୍ତି ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ

ਹੋਰ ਨ ਦੀਸੈ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ॥
ବେଦ - ପୁରାଣରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତି ଛଡ଼ା କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ।

ਪੂੰਜੀ ਸਾਚੁ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਮੈ ਧਰ ਹੋਰ ਨ ਕਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ, ତାଙ୍କର ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରୁଛି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଛଡ଼ା ମୋର ଅନ୍ୟ କିଛି ସହଯୋଗ ନାହିଁ।। 15 ।।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸਾਚਾ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ॥
ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ପରମ ସତ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ରହିବେ।

ਕਉਣੁ ਨ ਮੂਆ ਕਉਣੁ ਨ ਮਰਸੀ ॥
ସେ କିଏ ଯିଏ ମରି ନାହିଁ ଏବଂ କିଏ ଯିଏ ମରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕੁ ਨੀਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਦਰਿ ਦੇਖਹੁ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੨॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ੍ਵਯੰਕੁ ਨਿਮ੍ਨ ਭਾਵਿ ਵਿਨਤਿ ਕਰਨ੍ਤਿ ਯੇ ਭਗਵਾਨਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਧ੍ਯਾਨ ਲਗਾਲ ਤਾਙ੍ਕੁ ਹ੍ਰਦਯ ਘਰੇ ਦੇਖ੍ਨਿਅ ।। 16 ।। 2 ।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ 1।।

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਅੰਨੀ ਬੋਲੀ ॥
ਦ੍ਵੈਤ੍ਯਭਾਵ ਏਵਂ ਦੁਰ੍ਮਤਿ ਕਾਰਣਰੁ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਅਨ੍ਧ ਏਵਂ

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਕਚੀ ਚੋਲੀ ॥
ਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਰ ਕਚ੍ਚਾ ਆਵਰਣ ਧਾਰਣ ਕਰਿਥਾਏ।

ਘਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਣੈ ਛੋਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਦ ਨ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ਸੇ ਕਿਸ਼ੋਰੀ ਏਹਿ ਕਥਾਰੁ ਅਜਣਾ ਅਛਿ ਯੇ ਤਾਰ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹ੍ਰਦਯ ਘਰੇ ਹਿੰ ਅਛਿ, ਨਿਜ ਸ੍ਵਾਮੀ ਵਿਨਾ ਤਾਕੁ ਰਾਤਿਰੇ ਨਿਦ ਮਧ ਆਸੇਨਾਹਿੰ ।। 1।।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਜਲੈ ਭੜਕਾਰੇ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਤਕੇ ਕੁੰਡਾ ਚਾਰੇ ॥
ਮਨਰੇ ਤ੍ਰਿ਷ਾਗ੍ਨਿ ਪ੍ਰਜ੍ਵਲਿਤ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵਂ ਮਨਮੁਖੀ ਚਾਰਿ ਦਿਗਰੇ ਕਾਮਨਾ ਕਰਿਥਾਏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਾਚੇ ਹਾਥਿ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੨॥
ਸਤ੍ ਗੁਰੂਙ੍ਕ ਸੇਵਾ ਛਡ਼ਾ ਸੁਖ ਕੇਮਿਤਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਹੋਇਪਾਰਿਵ, ਏਹਿ ਵਡਿਮਾ ਸਚ੍ਚਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਙ੍ਕ ਹਾਤਰੇ ਅਛਿ ॥2॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਯਿਏ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਏਵਂ ਅਹਙ੍ਕਾਰਰ ਨਿਵਾਰਣ ਕਰੇ,

ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਸਬਦਿ ਸੰਘਾਰੇ ॥
ਸ਼ਬ੍ਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਾਞ੍ਚ ਵਿਕਾਰ ਤਥਾ ਚੋਰਕੁ ਮਾਰਿਥਾਏ ਏਵਂ

ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਲੈ ਮਨ ਸਿਉ ਲੂਝੈ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ਜ੍ਞਾਨ ਰੂਪੀ ਖਡਗ ਨੇਇਕਰਿ ਮਨਰੇ ਭਾਵੁਛ, ਤਾਹਾਰ ਸਵੁ ਲਾਲਸਾ ਮਨਰੇ ਹਿੰ ਰਹਿਥਾਏ ।।3।।

ਮਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਪਿਤਾ ਬਿਦੁ ਧਾਰਾ ॥
ਮਾਆਙ੍ਕ ਰਕ੍ਤ ਏਵਂ ਪਿਤਾਙ੍ਕ ਵੀਰ੍ਯ੍ਯਰੁ ਤੁਮੇ

ਮੂਰਤਿ ਸੂਰਤਿ ਕਰਿ ਆਪਾਰਾ ॥
ਮਾਨਵ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸੁਨ੍ਦਰ ਮੂਰ੍ਤ੍ਤਿਰ ਨਿਰ੍ਮਾਣ ਕਰਿਲ ।

ਜੋਤਿ ਦਾਤਿ ਜੇਤੀ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਭ ਠਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ତୁମର ପ୍ରାଣ ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ତୁମେ କର୍ତ୍ତା, ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟ
।।4।।

ਤੁਝ ਹੀ ਕੀਆ ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ॥
ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁ ତୁମେ ହିଁ ତିଆରି କରିଛ,

ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝ ਪੜੀ ਕਿਆ ਡਰਣਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ରହସ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏବେ ମୃତ୍ୟୁ ଠାରୁ ଡରିବାର ନାହିଁ
।
ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰਹੁ ਜਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ତୁମେ ବହୁତ ଦୟାଳୁ ଅଟ, ଯାହାକୁ ଦୟା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛ, ତାହାର ଶରୀରରୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଦୂର
ହୋଇଯାଉଛି।।। 5।।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਸਿ ਰਹੇ ਭਉ ਖਾਇਆ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟର ଘରେ ନିବାସ କରିଦେଇଛି, ସେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟକୁ ଗ୍ରାସ କରି
ଦେଇଛନ୍ତି।

ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥
ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ କମଳ ଖେଳି
ଯାଇଛି।

ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ਹਰੇ ਸਰ ਸੁਭਰ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ତାଙ୍କର ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରୀୟ ରୂପୀ ସରୋବର ନାଭି ଅମୃତର ଜଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ରାମ ହିଁ ତାଙ୍କର
ମିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।। 6 ।।

ਮਰਣੁ ਲਿਖਾਇ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਆਏ ॥
ସବୁ ଜୀବ ମୃତ୍ୟୁର ତିଥି ଲେଖିକରି ପୃଥିବୀକୁ ଆସନ୍ତି,

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਚਲਣਾ ਪਰਥਾਏ ॥
ଯଦି ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ତେବେ କିଏ କେମିତି ସର୍ବଦା ପାଇଁ ରହିପାରିବ । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ପରଲୋକ ଗମନ
କରିବାର ଅଛି।

ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਚੇ ਅਮਰਾ ਪੁਰਿ ਸੋ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଦେଶ ଅଟଳ ଅଟେ, ଯିଏ ତାଙ୍କର ଆଦେଶର ପାଳନ କରନ୍ତି,
ସେ

ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ସମସ୍ତ ଜଗତ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ।

ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਤਿਨਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସଚୈ ଊପରି ଅବର ନ ଦୀସୈ ସାଚେ କୀମତି ପାଈ ହେ ॥୮॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ ଉପରେ କେହି ନାହାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟର ମହିମାକୁ ଜାଣନ୍ତି ।। ୪

ଐଥୈ ଗୋਇਲੜਾ ଦିନ ଚାରେ ॥
ଏହିଠାରେ ଜୀବ ଚାରି ଦିନ ପାଇଁ ହିଁ ଆସନ୍ତି,

ଖେଲୁ ତମାସା ଧੁੰਧੂକାରେ ॥
ଏହି ଜଗତ ଖେଳ ଅଟେ, ଏବଂ ଜୀବ ଅଜ୍ଞାନତାର ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଥାଏ।

ବାଜୀ ଖେଲି ଗଏ ବାଜୀଗର ଜିଉ ନିସି ସୁପନୈ ଭਖਲਾਈ ହେ ॥୯॥
ଯେମିତି କେହି ସପ୍ନରେ ବାଉଳି ହୁଏ, ସେମିତି ହିଁ ଜୀବ ରୂପୀ ବାଜିଗର ନିଜ ଜୀବନର ବାଜି ଖେଳି କରି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି।। 9 ।।

ତିନ କଉ ତਖਤਿ ମିଲୀ ବଡିଆଈ ॥
ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟର ସିଂହାସନରେ ସମ୍ମାନ ମିଳେ

ନିରਭਉ ମନି ବସିଆ ଲିବ ଲାଈ ॥
ଯେଉଁମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନରେ ରଖିଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ଲମ୍ବ ଲଗାଇଛନ୍ତି,

ਖੰਡੀ ବ୍ରହ୍ମଣ୍ଡୀ ପାତାଲୀ ପୁରୀଈ ତ୍ରିਭਵਣ ତାੜੀ ଲାଈ ହେ ॥୧୦॥
ଖଣ୍ଡ - ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ, ପାତାଳ, ଚଉଦ ପୁରୀ ଏବଂ ତିନି ଲୋକରେ ରହୁଥିବା ଜୀବ ମାନେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇଛନ୍ତି।। 10।।

ସାଚୀ ନଗରୀ ତਖਤୁ ସଚାବା ॥
ନିରାକାରଙ୍କ ସତ୍ୟ ଖଣ୍ଡ ରୂପୀ ନଗର ସତ୍ୟ ଅଟେ, ତାଙ୍କରି ସିଂହାସନ ସଦା ଅଟଳ ଅଟେ।

ଗୁରମୁਖି ସାଚୁ ମିଲै ସୁਖୁ ପାବା ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟକୁ ପାଇଯାନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ସୁଖ ମିଳିଯାଏ।

ସାଚେ ସାଚୈ ତਖਤਿ ବଡାଈ ହਉਮੈ ଗਣତ ଗବାଈ ହେ ॥୧୧॥
ଯେଉଁ ସତ୍ୟର ସିଂହାସନ ଉପରେ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥିଲା, ତାହା ଅଭିମାନକୁ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି।। 11 ।।

ଗଣତ ଗଣୀଐ ସହସା ଜୀଐ ॥
ଗଣନା କରିବା ବାଲା ସଂଶୟ ରେ ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହିଥାଏ,
କିଉ ସୁਖୁ ପାବୈ ଦੁਐ ତୀਐ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ଏବଂ ଭ୍ରମରେ ସୁଖ କେମିତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ?

ନିରମଲୁ ଏକୁ ନିରଂଜନୁ ଦାତਾ ଗୁର ପୁରେ ତେ ପତି ପਾଈ ହे ॥୧୨॥
ଦେବା ବାଲା ମାୟାତୀତ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭା ହାସଲ ହୋଇଥାଏ||12||

ଜୁଗି ଜୁଗି ବିରଲୀ ଗୁରମୁଖି ଜାତਾ ॥
ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତର କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସତ୍ୟର ରହସ୍ୟ ଜାଣିଥିବେ ଏବଂ

ସାଚਾ ରବି ରହିଆ ମନୁ ରାତਾ ॥
ଏହି ମନ ମଧ ସେହି ପରମସତ୍ୟରେ ଲୀନ ଅଟେ।

ତିସ କी ଓଟ ଗହୀ ସୁଖୁ ପਾଇଆ ମନି ତନି ମୈଲୁ ନ କਾଈ ହे ॥୧୩॥
ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମନ-ତନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି||13||

ଜୀଭ ରସାਇନି ସାଚै ରାତी ॥
ଏହି ଜିଭ ସତ୍ୟର ରସରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ହରି ପ୍ରଭୁ ସଂଗୀ ଭଉ ନ ଭରାତी ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ସାଥୀ ଅଛନ୍ତି ତେବେ କିଛି ଭୟ ଏବଂ ଅହଂ ନାହିଁ।

ସ୍ରਵଣ ସ୍ରୋਤ ରଜେ ଗୁରବାਣୀ ଜୋତी ଜୋତି ମିଲਾଈ ହे ॥୧୪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣିକରି କାନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି।। 14 ।।

ରଖି ରଖି ପୈର ଧରେ ପଉ ଧରਣਾ ॥
ମୁଁ ବୁଝି ସୁଝି ପାଦ ଧରାରେ ରଖି ଚାଲୁଛି।

ଜତ କତ ଦେଖଉ ତେରୀ ସରਣਾ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର ! ଯେଉଁଠି ମଧ ତୋର ହିଁ ଶରଣ ଚାହୁଁଛି ।

ଦୁଖୁ ସୁଖୁ ଦେହି ତୁହै ମନି ଭਾવହି ତୁਝ ହी ସିଉ ବନି ਆଈ ହे ॥୧୫॥
ତୁମେ ଦୁଃଖ ଦିଅ କି ସୁଖ ଦିଅ ତୁମେ ହିଁ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଅ ଏବଂ ମୋର ତୁମ ସହ ହିଁ ପ୍ରୀତି ରହିଥିବ ।। 15 ।।

ଅੰତ କਾଲି କୋ ବେଲୀ ନਾହी ॥
ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କିଏ କାହାର ସାଥୀ ନୁହଁ ଏବଂ

ଗୁରମୁଖି ଜାତਾ ତୁਧୁ ସਾଲਾହी ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିକରି ତୁମର ହିଁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛି।

ନାନକ ନାମି ରତେ ବୈରାଗୀ ନିଜ ଘରି ତାੜी ଲାଈ ହେ ॥୧୯॥୩॥
ହେ ନାନକ ! ସତ୍ୟ ନାମରେ ଲୀନ ରହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ବୈରାଗୀ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟ ଘରେ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇଛନ୍ତି।। 16।। 3 ।।

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ଆଦି ଜୁଗାଦୀ ଅପର ଅପାରେ ॥
ଜଗତର ଆରମ୍ଭରେ ଅଥବା ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ସେହି ଅପରଂପାର ଇଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ଆଦି ନିରଂଜନ ଖସମ ହମାରେ ॥
ମାୟାତୀତ ଅଟନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ଆମର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି।

ସାଚେ ଜୋଗ ଜୁଗତି ବୀଚାରୀ ସାଚେ ତାੜी ଲାଈ ହେ ॥୧॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ଯୋଗ ଉକ୍ତିର ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ନିର୍ଗୁଣ ରୂପରେ ସମାଧି ଲଗାଇଥିଲେ।। 1।।

କେତੜିଆ ଜୁଗ ଧୁੰਧୂକାରୈ ॥ ତାੜी ଲାଈ ସିରଜਣହାରୈ ॥
ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ପୂର୍ବରୁ କେତେ ଯୁଗ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥିଲା, ସ୍ରଷ୍ଟା ସେତେବେଳେ ସମାଧି ଲଗାଇ ଥିଲେ

ସଚୁ ନାମୁ ସଚୀ ୱଡିଆଈ ସାଚୈ ତਖତି ୱଡାଈ ହେ ॥୨॥
ତାଙ୍କର ନାମ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ବଡିମା ସଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରୁଛି, ସେ ସଦା ସତ୍ୟର ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି ॥2॥

ସତଜୁਗି ସତୁ ସંତୋਖୁ ସରୀରା ॥
ଯେବେ ସତ୍ୟ ଯୁଗ ଆସିଲା ସେତେବେଳେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟ ଏବଂ ସନ୍ତୋଷ ଥିଲା।

ସତି ସତି ୱରତੈ ଗହିର ଗંਭୀରା ॥
ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରସାର ଥିଲା।

ସଚା ସାହିବୁ ସଚୁ ପରਖୈ ସାଚୈ ହୁକਮି ଚଲାଈ ହେ ॥୩॥
ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ଚିହ୍ନି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଆଦେଶରେ ଦୁନିଆ ଚାଲୁଛି।। 3।।

ସତ ସંତୋਖୀ ସତିଗୁରୁ ପୂରା ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨੇ ਸੋ ਸੂਰਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ଆସ୍ଥା ରଖିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁରବୀର ଅଟେ ।

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਸਾਚੁ ਨਿਵਾਸਾ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଏବଂ ଆଜ୍ଞା କୁ ମାନିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କର ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ।। 4 ।।

ਸਤਜੁਗਿ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ ଏବଂ

ਸਚਿ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ବିଚରଣ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟବାଦୀ ଥିଲେ ।

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਸਖਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ମନ ଏବଂ ମୁଖରେ ସତ୍ୟର କାରଣରୁ ଭ୍ରମ - ଭୟ ଲିଭି ଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ସାଥି ଥିଲା।। 5 ।।

ਤ੍ਰੈਤੈ ਧਰਮ ਕਲਾ ਇਕ ਚੂਕੀ ॥
ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଧର୍ମ (ରୂପୀ ବୃଷଭ) ର ଗୋଟିଏ କଳା ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା,

ਤੀਨਿ ਚਰਣ ਇਕ ਦੁਬਿਧਾ ਸੂਕੀ ॥
ଧର୍ମର ତିନୋଟି ପାଦ ରହିଗଲା ଏବଂ ଜୀବଙ୍କ ମନରେ ଦ୍ୱିଧା ପ୍ରକଟ ହୋଇଗଲା।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸਾਚੁ ਵਖਾਣੈ ਮਨਮੁਖਿ ਪਚੈ ਅਵਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ଏହି ଯୁଗରେ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ

ਮਨਮੁਖਿ ਕਦੇ ਨ ਦਰਗਹ ਸੀਝੈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ କେବେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਅੰਤਰੁ ਰੀਝੈ ॥
ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦର ବିନା ତାହାର ଅନ୍ତରମନ କେମିତି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବ?

ਬਾਧੇ ਆਵਹਿ ਬਾਧੇ ਜਾਵਹਿ ਸੋਝੀ ਬੂਝ ਨ ਕਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ କର୍ମ-ବନ୍ଧନ କାରଣରୁ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ॥7॥

ਦਇਆ ਦੁਆਪੁਰਿ ਅਧੀ ਹੋਈ ॥
ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଦୟାର ଭାବନା ଅଧା ହୋଇଯାଇଥିଲା ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ ॥
କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ରହସ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଛନ୍ତି।

ਦੁਇ ਪਗ ਧਰਮੁ ਧਰੇ ਧਰਣੀਧਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਤਿਥਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ପୃଥିବୀକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ଏବେ ଧର୍ମ ରୂପୀ ବୃଷଭ ଦୁଇ ପାଦରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥିଲା।। 18 ।।

ਰਾਜੇ ਧਰਮੁ ਕਰਹਿ ਪਰਥਾਏ ॥
ବଡ ବଡ ରାଜା ନିଜର କେଉଁ ମନୋରଥଙ୍କ ପାଇଁ ଧର୍ମ କର୍ମ କରୁଥିଲେ,

ਆਸਾ ਬੰਧੇ ਦਾਨੁ ਕਰਾਏ ॥
ସେ କିଛି ଆଶାରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ଦାନ ପୁଣ୍ୟ କରୁଥିଲେ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਥਾਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ସେମାନେ ଅନେକ ଧର୍ମ କର୍ମ କରି କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ରାମ ନାମ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।। 9 ।।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਮੰਗਾਹੀ ॥
ଲୋକ ଧର୍ମ କର୍ମ କରି ମୁକ୍ତିର କାମନା କରୁଥିଲେ

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ॥
କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦର ସ୍ତୁତିରୁ ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਪਰਪੰਚੁ ਕਰਿ ਭਰਮਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ଲୋକ ଦୁନିଆର ନାଟକରେ ଅକାରଣ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ।। 10 ।।

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਛੋਡੀ ਨ ਜਾਈ ॥
ଜୀବମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମୋହ ମାୟା ଛଡ଼ା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ,

ਸੇ ਛੂਟੇ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟର ସାଧନା କରିଛନ୍ତି,ସେମାନେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ମହାପୁରୁଷ ରାତି ଦିନ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କର ଠାକୁରଙ୍କ ସହ ଅତୁଟ ପ୍ରୀତି ରହିଥିଲା।। 11 ।।

ਇਕਿ ਜਪ ਤਪ ਕਰਿ ਕਰਿ ਤੀਰਥ ਨਾਵਹਿ ॥
କେହି ମନ୍ତ୍ର ଜପ ଅଥବା ତପସ୍ୟାରେ ଲୀନ ଥିଲେ କିମ୍ବା କେହି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରୁଥିଲେ।

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା ! ଯେମିତି ତୁମକୁ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ତୁମେ ସେହିପରି ହିଁ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଚଳାଉଛ।

ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਅਪਤੀਜੁ ਨ ਭੀਜੈ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕਿਨਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ତପସ୍ୟା ଓ ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଏନାହିଁ , ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ଯଶ ମିଳେନାହିଁ||12||

ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਇਕ ਕਲ ਰਾਖੀ ॥
କଳି ଯୁଗରେ ଧର୍ମ (ରୂପୀ ବୃଷଭ) ର ଗୋଟେ ହିଁ କଳା ରହିଗଲା,

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕਿਨੈ ਨ ਭਾਖੀ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟର କଥା କହିନାହାନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖਿ ਕੂੜੁ ਵਰਤੈ ਵਰਤਾਰਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବମାନଙ୍କ ଏହି ଆଚରଣ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମିଛର ବିଚରଣ ହିଁ ରହି ଆସିଛି କିନ୍ତୁ ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏ ନାହିଁ।। 13 ।।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਿਰੰਦਾ ॥
ସତ୍ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଏବଂ ସ୍ରଷ୍ଟା ଅଟନ୍ତି

ਨਾ ਜਮ ਕਾਣਿ ਨ ਛੰਦਾ ਬੰਦਾ ॥
ତାଙ୍କୁ ନା କେଉଁ ଯମର ଭୟ ଅଛି, ନା ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର ଅଟନ୍ତି,

ਜੋ ਤਿਸੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾ ਤਿਸੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯିଏ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତି କରନ୍ତି, ତାକୁ କାଳ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ କରେ ନାହିଁ।14।।

ਗੁਰ ਮਹਿ ਆਪੁ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾਰੇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ନିଜକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਟਿ ਅਸੰਖ ਉਧਾਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଅସଂଖ୍ୟ ଜୀବମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଛି।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਨਿਰਭਉ ਮੈਲੁ ਨ ਕਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ଜଗତର ଜୀବନ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁ ଜୀବ ମାନଙ୍କୁ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ପବିତ୍ର ପାବନ ଅଟନ୍ତି।। 15 ।।

ਸਗਲੇ ਜਾਚਹਿ ਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଗୁରୁ ଭଣ୍ଡାର ଠାରୁ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି,

ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ମାୟାତୀତ, ଅଲକ୍ଷ ଏବଂ ଅପରଂପାର ଅଟନ୍ତି

ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ ਮੈ ਦੀਜੈ ਸਾਚੁ ਰਜਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੪॥
ନାନକ ସତ୍ୟ କହନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହା ମାଗନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ନିଜ ଆଜ୍ଞାରେ ରଖିକରି ସତ୍ୟର ଦାନ ଦିଅ।।16।।4।।

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ਸਾਚੈ ਮੇਲੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜ ସହ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ॥
ଯେବେ ତାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହେଲା ତେବେ ସେ ସହଜ ସ୍ୱଭାବ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਧਰੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ତିନି ଲୋକରେ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଭଳି ବଡ଼ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ। 1 ।।

ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥
ଯାହାର ଆମେ ସେବକ ଅଟୁ, ତାଙ୍କର ହିଁ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଉ।

ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥
ସେ ଅଲକ୍ଷ ଅଭେଦ୍ୟ ଶବ୍ଦର ସ୍ତୁତିରୁ ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਭਗਤਾ ਕਾ ਗੁਣਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਬਖਸਿ ਲਏ ਵਡਿਆਈ ਹੇ ॥੨॥
ସେ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ କରିଥାନ୍ତି, ଏହା ତାଙ୍କର ବଡପଣ ଯେ ଶରଣରେ ଆସିଥିବା ଜୀବମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଅନ୍ତି।।2।।

ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਸਾਚੇ ॥
ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଦେଇ ସେହି ସତ୍ୟର ଘରରେ କିଛି ଅଭାବ ରହି ନଥାଏ,

ਲੈ ਲੈ ਮੁਕਰਿ ਪਉਦੇ ਕਾਚੇ ॥
ପରନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ସାହାଯ୍ୟ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ।

ਮੂਲੁ ਨ ਬੂਝਹਿ ਸਾਚਿ ਨ ਰੀਝਹਿ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ସେ ନିଜର ମୂଳକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ସତ୍ୟରେ ତାଙ୍କର କିଛି ସଂପର୍କ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଦୈତ୍ୟ ଭାବ ଏବଂ ଭ୍ରମ କାରଣରୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଥାଆନ୍ତି। ।। 3 ।।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଦିନ ରାତି ମାୟାର ଜାଲରୁ ଜାଗୃତ ରହିଥାନ୍ତି,

ਸਾਚੇ ਕੀ ਲਿਵ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਤੀ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ସତ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଉଥିବା ନିୟମକୁ ବୁଝି
ନିଅନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖ ਸੋਇ ਰਹੇ ਸੇ ਲੁਟੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਬਤੁ ਭਾਈ ਹੇ ॥੪॥
କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ପଡ଼ି ରହିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ବିକାର ତାହାର ଗୁଣକୁ ଲୁଟି ନେଇଥାଏ। ଗୁରୁମୁଖୀ ନିଜର ଗୁଣର ପୁଞ୍ଜି ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ॥4॥

ਕੂੜੇ ਆਵੈ ਕੂੜੇ ਜਾਵੈ ॥
ମିଥ୍ୟା ବ୍ୟକ୍ତି ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ହିଁ ପଡ଼ି ରହିଥାନ୍ତି।

ਕੂੜੇ ਰਾਤੀ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟାରେ ବୁଡି ରହିକରି ମିଥ୍ୟା କର୍ମ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦର ସ୍ତୁତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ। ।।5।।

ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਠਗੀ ਠਗਵਾੜੀ ॥ ਜਿਉ ਵਾੜੀ ਓਜਾੜਿ ਉਜਾੜੀ ॥
ମିଥ୍ୟାରେ ରତ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀର ଜୀବନ ରୂପୀ ବାଟିକାକୁ କାମୁକ ଠକ ଏପରି ଉଜାଡି ଦେଇଥାଏ, ଯେପରି ପଶୁ ଉଜାଡି ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਸਾਦਿ ਨ ਲਾਗੈ ਹਰਿ ਬਿਸਰਿਐ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ਹੇ
॥੬॥
ହରି ନାମ ବିନା ଜୀବନରେ କିଛି ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଲାଗେନାହିଁ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । 6 ।।

ਭੋਜਨੁ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਆਘਾਈ ॥
ଯଦି ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ଭୋଜନ ମିଳିଯାଏ ତେବେ ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ନାମ ରତନୁ ସାଚୀ ୱଡିଆଈ ॥
ଯାହାକୁ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମରତ୍ନ ମିଳିଯାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତି
ହୋଇଥାଏ।

ଚୀନୈ ଆପୁ ପଛାଣୈ ସୋଈ ଜୋਤੀ ଜୋਤਿ ମିଲାଈ ହେ ॥୭॥
ଯିଏ ଆତ୍ମା ସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ଜାଣି ନିଅନ୍ତି, ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ଆଭାସ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁଣି ତାହାର ଜ୍ୟୋତି
ପରମଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।।7 ।।

ନାବହୁ ଭୁଲୀ ଚୋଟା ଖାଏ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରୁଥିବା ଜୀବ ସ୍ତ୍ରୀ ବହୁତ କଷ୍ଟ ସହିଥାଏ ଏବଂ

ବହୁତୁ ସିଆଣପ ଭରମୁ ନ ଜାଏ ॥
ଅନେକ ଚତୁରତା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏ ନାହିଁ।

ପଚି ପଚି ମୁਏ ਅਚੇਤ ਨ ਚੇਤਹਿ ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଏ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଦୁଃଖୀ ହିଁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ପାପର ଭାର ଲଦି ଦେଇଛନ୍ତି।।୪।।

ਬਿਨੁ ਬਾਦ ਬਿਰੋਧਹਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥
ଶତ୍ରୁ-ବିରୁଦ୍ଧ ଠାରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ନୁହନ୍ତି,

ਮੈ ਦੇਖਾਲਿਹੁ ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ଯଦି କେହି ଏହା ଠାରୁ ବଞ୍ଚି ଯାଇଛି ତେବେ ମୋତେ ଦେଖାଇ ଦିଅ, ମୁଁ ତାର ଭୂରି ଭୂରି ପ୍ରଶଂସା କରିବି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਮਿਲੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ମନ- ଶରୀର ଅର୍ପଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଥାଆନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରୀତି ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥାଏ।। ୨ ।।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗତି ଏବଂ ମହିମା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਜੇ ਕੋ ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਵਡਾਈ ਖਾਵੈ ॥
ଯଦି କେହି କହନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ବଡ ଅଟେ ତେବେ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମ ଅଭିମାନ ତାକୁ ଲିଭାଇ ଦିଏ।

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੋਟਿ ਨ ਦਾਤੀ ਸਗਲੀ ਤਿਨਹਿ ਉਪਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାନରେ କିଛି ଉଣା ନାହିଁ, ସବୁ ଦୁନିଆ ସେ ହିଁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି।।10।।

ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਵੇਪਰਵਾਹੇ ॥
ସେହି ନିଶ୍ଚିତଙ୍କ ମହିମା ବହୁତ ବଡ଼ ଅଟେ,

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਦਾਨੁ ਸਮਾਹੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ କରି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦੂਰਿ ਨਹੀ ਦਾਤਾ ਮਿਲਿਆ ਸਹਜਿ ਰਜਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ସେ ଦୟାଳୁ ଦାତା କେଉଁଠି ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ନିଜର ଆଜ୍ଞାରେ ଅଛନ୍ତି।। 11।।

ਇਕਿ ਸੋਗੀ ਇਕਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ॥
ଦୁନିଆରେ କେହି ଶୋକାଗ୍ରସ୍ତ ଅଛନ୍ତି ତ କେହି ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ॥
ଯାହା କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਭਾਉ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅਨਹਦਿ ਸਬਦਿ ਲਖਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କରାଯାଏ ତେବେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଅନୁଭବ ହୋଇଯାଏ।।12।।

ਇਕਿ ਨਾਗੇ ਭੂਖੇ ਭਵਹਿ ਭਵਾਏ ॥
କିଛି ଉଲଗ୍ନ ଏବଂ ଭୋକିଲା ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛନ୍ତି,

ਇਕਿ ਹਠੁ ਕਰਿ ਮਰਹਿ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਏ ॥
କିଛି ଚମତ୍କାର ପାଇବା ପାଇଁ କାମ କରୁଥିବା ଲୋକ ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ ଦେଇଥାଏ ଆଉ ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମର ମହତ୍ୱ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਗਤਿ ਅਵਿਗਤ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ସେ ଭଲ ଖରାପର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଯିଏ ଶବ୍ଦର ସାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ଥାଆନ୍ତି।। 13 ।।

ਇਕਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹਿ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਵਹਿ ॥
କେହି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରନ୍ତି ତ କେହି ବ୍ରତ ଉପବାସ କରନ୍ତି,

ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਦੇਹ ਖਪਾਵਹਿ ॥
କିଛି ଲୋକ ନିଆଁ ଜଳାଇ ଶରୀରକୁ କଷ୍ଟ ଦିଅନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ରାମ ନାମର ବିନା କାହାର ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହଁ, ତେବେ କେଉଁ ବିଧି ଦ୍ୱାରା ପାର ହୋଇପାରିବ।। 14 ।।

ਗੁਰਮਤਿ ਛੋਡਹਿ ਉਝੜਿ ਜਾਈ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁମତକୁ ଛାଡି କରି ପଥ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି।

ମନମୁଖି ରାମୁ ନ ଜପୈ ଅବାଈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ରାମ ନାମର ଜପ କରେନାହିଁ,

ପଚି ପଚି ବୁਡହି କୁੜୁ କମାବହି କୁੜି କାਲୁ ବୈରାଈ ହେ ॥୧୪॥
ମିଥ୍ୟା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ, ଦୁଃଖୀ ହୋଇକରି ବୁଡି ଯାଏ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା କାରଣରୁ ଯମ ମଧ ତାହାର ଶତ୍ରୁ ହୋଇଯାଆନ୍ତି।। 15 ।।

ହୁକମେ ଆବୈ ହୁକମେ ଜାବୈ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ଜୀବର ଜନ୍ମ ମରଣ
ହୋଇଥାଏ

ବୁਝୈ ହୁକମୁ ସୋ ସାଚି ସମାବୈ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନିଏ,ସେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ସାଚୁ ମିਲै ମନି ଭାବୈ ଗୁରମୁଖି କାର କମାଈ ହେ ॥୧୬॥୫॥
ହେ ନାନକ ! ସତ୍ୟସ୍ୱରୁପ ପରମାତ୍ମା ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମିଳନ୍ତି, ଯାହାକୁ ମନରେ ପ୍ରିୟ ଲାଗନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇକରି ନାମ ସ୍ମରଣର କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି।।16।।5।।

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ।।

ଆପେ କରତା ପୁରଖୁ ବିଧାତା ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ସଂସାରର ରଚୟିତା ପୁରୁଷ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି,

ଜିନି ଆପେ ଆପି ଉପାਇ ପଛାତା ॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି

ଆପେ ସତିଗୁରୁ ଆପେ ସେବକୁ ଆପେ ସିਸਟି ଉପାଈ ହେ ॥୧॥
ସତ୍ ଗୁରୁ ଏବଂ ସେବକ ମଧ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।। 1
।।

ଆପେ ନେੜै ନାହୀ ଦୁରେ ॥
ସେ ଆମର ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ଦୂରରେ ନାହିଁ।

ବୁਝହି ଗୁରମୁଖି ସେ ଜନ ପୁରେ ॥
ଯେଉଁମାନେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ରହିକରି ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅନ୍ତି, ସେମାନେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਹਾ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਏਹ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ସଂଗତିର ଏହି କୀର୍ତ୍ତି ଅଛି ଯେ ତାଙ୍କର ସଂଗତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଲାଭ ହିଁ ଲାଭ ମିଳିଥାଏ।। 2 ।।

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੰਤ ਭਲੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟର ପ୍ରଭୁ ! ତୁମର ସନ୍ଥ ଜନ ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି,

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਰਸਨ ਰਸੇਰੇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ତୁମର ଗୁଣ ଗାନ କରି ଥାଆନ୍ତି।

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪਰਹਰਿ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਜਿਨ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ସେ ତୁମର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରି ଦୁଃଖ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କିଛି ପରର ଚିନ୍ତା ନଥାଏ।। 3 ।।

ਓਇ ਜਾਗਤ ਰਹਹਿ ਨ ਸੂਤੇ ਦੀਸਹਿ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ମୋହ ମାୟାରୁ ସତର୍କ ରହନ୍ତି ଏବଂ ମୋହର ନିଦ୍ରାରେ ଦେଖା ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ਸਾਚੁ ਪਰੀਸਹਿ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ନାମ ବିତରଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ସାଙ୍ଗ ଏବଂ ବଂଶର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਕਲਿਮਲ ਮੈਲੁ ਨਾਹੀ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਓਇ ਰਹਹਿ ਭਗਤਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ସେ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି,ତାଙ୍କୁ ପାପର ମିଳନ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ଭକ୍ତି ଲାଗି ରହିଥାଏ। ।।4।।

ਬੂਝਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ ! ସତ୍ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀକୁ ବୁଝ,

ਏਹੁ ਜੋਬਨੁ ਸਾਸੁ ਹੈ ਦੇਹ ਪੁਰਾਣੀ ॥
ଏହି ଯୌବନ, ଶ୍ୱାସ ଏବଂ ଶରୀର ପୁରୁଣା ହୋଇଯିବ ଅର୍ଥାତ୍ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਮਰਿ ਜਾਈਐ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਈ ਹੇ ॥੫॥
ଆଜି ଅଥବା କାଲି ଗୋଟେ ନା ଗୋଟେ ଦିନ ପ୍ରାଣୀ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ଏଥିପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କର ଏବଂ ହୃଦୟରେ ତାଙ୍କର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କର।। 5 ।।

ਛੋਡਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੂੜ ਕਬਾੜਾ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ମିଛ କଥାକୁ ଛାଡି ଦିଅ, ମିଛ ଲୋକକୁ କାଳ ଦଣ୍ଡ ଦେଇ
ମାରିଥାଏ।

ਕੂੜੁ ਮਾਰੇ ਕਾਲੁ ਉਛਾਹਾੜਾ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ଜୀବ ମିଛରେ ଫସିକରି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।

ਸਾਕਤ ਕੂੜਿ ਪਚਹਿ ਮਨਿ ਹਉਮੈ ਦੁਹੁ ਮਾਰਗਿ ਪਚੈ ਪਚਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ତାଙ୍କର ମନରେ ଅହଂ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟ ଭାବର ମାର୍ଗରେ ଚାଲିକରି ସେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।।
6 ।।

ଛୋଡିହୁ ନିੰਦਾ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥
ପର-ନିନ୍ଦା ଆଉ ଅନ୍ୟ ସହିତ ଈର୍ଷା କରିବା ତ୍ୟାଗ କର,

ਪੜਿ ਪੜਿ ਦਝਹਿ ਸਾਤਿ ਨ ਆਈ ॥
ଯିଏ ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ମଧ୍ୟ ଈର୍ଷା-ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ, ତାହାର ମନକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳେନାହିଁ।

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਹੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਖਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ରାମନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ଅନ୍ତରେ ସେ ହିଁ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି||7||

ਛੋਡਹੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬੁਰਿਆਈ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ମନ୍ଦ କରିବା ତ୍ୟାଗ କର,

ਹਉਮੈ ਧੰਧੁ ਛੋਡਹੁ ਲੰਪਟਾਈ ॥
ଅହଂ ଜାତ କରିବା ବାଲା ଧନ୍ଦା ଏବଂ ଲମ୍ପଟ ତ୍ୟାଗ କର।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਰਹੁ ਤਾ ਉਬਰਹੁ ਇਉ ਤਰੀਐ ਭਵਜਲੁ ਭਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଲେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଏହିପରି ଭବସାଗର ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||8||

ਆਗੈ ਬਿਮਲ ਨਦੀ ਅਗਨਿ ਬਿਖੁ ਝੇਲਾ ॥
ପରେ ଯମପୁରୀରେ ବିଶୁଦ୍ଧ ଅଗ୍ନିରେ ଭରି ହୋଇ ବୈତରଣୀ ନାମକ ନଦୀରୁ ପାର ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଯେଉଁଥିରୁ ବିଷ ରୂପୀ ଲମ୍ପଟ ବାହାରି ଥାଏ।

ਤਿਥੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਜੀਉ ਇਕੇਲਾ ॥
ସେଠାରେ ଜୀବ ଏକାକୀ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਭੜ ਭੜ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਦੇ ਲਹਰੀ ਪੜਿ ਦਝਹਿ ਮਨਮੁਖ ਤਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ସେହି ଅଗନିର ସାଗରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଲହରୀ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯେଉଁଠି ପଡି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜଳି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ||9||

ਗੁਰ ਪਹਿ ਮੁਕਤਿ ਦਾਨੁ ਦੇ ਭਾਣੈ ॥
ମୁକ୍ତିର ଭେଦ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି, ଯାହା ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୁକ୍ତିର ଭେଦ ପାଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ତାହାର ବିଧି ଜାଣିଥାଏ।

ਜਿਨ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਪੂਛਹੁ ਭਾਈ ਸੁਖੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ହେ ଭାଇ! ତାହାଙ୍କୁ ପଚାର, ଯିଏ ଏହାକୁ ପାଇଛି। ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||10||

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਉਰਝਿ ਮਰਹਿ ਬੇਕਾਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବ ବିକାରରେ ଖୁସି ହୋଇ ମରିଯାନ୍ତି।

ਜਮੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਕਰੇ ਖੁਆਰਾ ॥
ପୁଣି ଯମ ତାହାର ମସ୍ତକରେ ପ୍ରହାର କରି ବଡ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଥାଏ।

ਬਾਧੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਡੂਬਹਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ବନ୍ଧନରେ ଫସି ନିନ୍ଦୁକ ମନୁଷ୍ୟର ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ସେ ପର ନିନ୍ଦା କରି ହିଁ ବୁଡିଯାଏ||11||

ਬੋਲਹੁ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਹੁ ਅੰਦਰਿ ॥
ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ବୋଲ ଆଉ ମନରେ ହିଁ ଅନୁଭବ କର,

ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਦੇਖਹੁ ਕਰਿ ਨੰਦਰਿ ॥
ନିଜ ମନରେ ହିଁ ଦେଖ, ସେ ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି।

ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ਇਉ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ ରୂପୀ ନାବରେ ସବାର ହୋଇ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହା ପାଖରେ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ||12||

ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ॥
ଶରୀରରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁନାମ ସ୍ଥିତ ଅଛି,

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ସେହି ଅବିନାଶୀ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି।

ਨਾ ਜੀਉ ਮਰੈ ਨ ਮਾਰਿਆ ਜਾਈ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸਬਦਿ ਰਜਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ଆତ୍ମା ନା କେବେ ମରିଥାଏ, ନା ତାହାକୁ ମାରାଯାଇ ପାରେ, ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଚନା କରି ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||13||

ਓਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ਨਾਹੀ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ନଥାଏ।

ਓਹੁ ਆਪੇ ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਸਚਿਆਰਾ ॥
ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਸਾਕਤ ਕੂੜੇ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਹਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਆਈ ਜਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ପ୍ରବଞ୍ଚକ ଜୀବ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ,
ଏଥିପାଇଁ ପୁନଃ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ||14||

ਗੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਆਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସେବକ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟ
ଅଟନ୍ତି।

ਓਇ ਬੈਸਹਿ ਤਖਤਿ ਸੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ସେ ସତ୍ୟର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ହିଁ ଚିନ୍ତନ
କରିଥାଏ।

ਤਤੁ ਲਹਹਿ ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਾਣਹਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਚੁ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ସେ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ପାଇ ଅନ୍ତର୍ଗତିକୁ ଜାଣି ନିଏ ଆଉ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ବଡିମା
ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||15||

ਆਪਿ ਤਰੈ ਜਨੁ ਪਿਤਰਾ ਤਾਰੇ ॥
ଏପରି ଭକ୍ତ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଥାନ୍ତି, ନିଜ ବଂଶାବଳୀକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି।

ਸੰਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଯିଏ ଆସିଥାଏ, ସ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପାଇ ଉଦ୍ଧାରକ ବନିଯାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਤਿਸ ਕਾ ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੬॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ଓ ଗୋଲାମ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ
ଥାଏ||16||6||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਕੇਤੇ ਜੁਗ ਵਰਤੇ ਗੁਬਾਰੈ ॥
ପ୍ରଳୟର ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ କେତେ ଯୁଗ ବିତି ଯାଇଛି,

ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਅਪਰ ਅਪਾਰੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅପରାମ୍ପର ଈଶ୍ୱର ସମାଧି ଲଗାଇ ଥିଲେ,

ਧੰਧੂਕਾਰਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਬੈਠਾ ਨਾ ਤਦਿ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ਹੇ ॥੧॥
ସେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ଏକାକୀ ବସୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଜଗତର କୌଣସି ପ୍ରସାର ନଥିଲା ଆଉ ନା କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା||1||

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਏ ॥
ସେ ଛତିଶ ଯୁଗର ପ୍ରଚଳନ କରିଛନ୍ତି,

ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਿਵੈ ਚਲਾਏ ॥
ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ସେ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ ਆਪੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਹੇ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ନଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ଅପରାମ୍ପର
ଅଟନ୍ତି||2||

ਗੁਪਤੇ ਬੂਝਹੁ ਜੁਗ ਚਤੁਆਰੇ ॥
ଏହି କଥା ଭାବ ଯେ ସେ ଚାରି ଯୁଗରେ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ କ୍ରିୟାଶୀଳ ଅଛନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤੈ ਉਦਰ ਮਝਾਰੇ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବର ବାହାରେ ଓ ଭିତରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕਾ ਏਕੀ ਵਰਤੈ ਕੋਈ ਬੂਝੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੩॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ କୌଣସି ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ବୁଝିଥାଏ||3||

ਬਿੰਦੁ ਰਕਤੁ ਮਿਲਿ ਪਿੰਡੁ ਸਰੀਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ମା'ର ରକ୍ତ ଏବଂ ପିତାଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟ ମିଶି ମାନବ-ଶରୀରର ସୃଜନ ହୋଇଥାଏ,

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਮਿਲਿ ਜੀਆ ॥
ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ଇତ୍ୟାଦି ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ମିଶି ପ୍ରାଣର ସଂଚାର କରି ବନାଇଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਚੋਜ ਕਰੇ ਰੰਗ ਮਹਲੀ ਹੋਰ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰਾ ਹੇ ॥੪॥
ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ରଙ୍ଗ-ମହଲରେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ମୋହ-ମାୟାର ପ୍ରସାର ଅଟେ||4||

ਗਰਭ ਕੁੰਡਲ ਮਹਿ ਉਰਧ ਧਿਆਨੀ ॥
ମା'ର ଗର୍ଭରେ ଓଲଟି ରହି ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥିଲା।

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସ୍ୱୟଂ ଲୀଳା ଜାଣିଥାନ୍ତି,

ସାସି ସାସି ସଚୁ ନାମୁ ସମାଲେ ଅଂତରି ଉଦର ମଝାରା ହେ ॥୪॥
ମା'ର ଉଦରରେ ଜୀବ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ସତ୍ୟନାମର ହିଁ ସ୍ମରଣ କରୁଥିଲା||5||

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਲੈ ਜਗਿ ਆਇਆ ॥
ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ – ଚାରି ପଦାର୍ଥର କାମନା ନେଇ ସେ ଜଗତକୁ ଆସିଥାଏ,

ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥
କିନ୍ତୁ ଜୀବ ମାୟାର ଜଗତ ରୂପୀ ଘରେ ନିବାସ କରିଥାଏ।

ਏਕੁ ਵਿਸਾਰੇ ਤਾ ਪਿੜ ਹਾਰੇ ਅੰਧੁਲੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯେତେବେଳେ କେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜି ହାରି ଯାଇଥାଏ, ଅନ୍ଧ ଜୀବ ନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ||6||

ਬਾਲਕੁ ਮਰੈ ਬਾਲਕ ਕੀ ਲੀਲਾ ॥
ଅକସ୍ମାତ ଯେତେବେଳେ ଶିଶୁର ଜୀବନ ଲୀଳା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ପରିବାର ବାଲା ତାହାର କଥା ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਹਿ ਕਹਿ ਰੋਵਹਿ ਬਾਲੁ ਰੰਗੀਲਾ ॥
ସେମାନେ ଏହା କହି ବିଳାପ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଶିଶୁ ବଡ ରଙ୍ଗିଲା ଥିଲା।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਸੋ ਤਿਨ ਹੀ ਲੀਆ ਭੁਲਾ ਰੋਵਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥੭॥
କିନ୍ତୁ କ୍ରନ୍ଦନ କରିବା ବାଲା ଏହା ବୁଝିବାରେ ଭୁଲ କରିଥାଏ ଯେ ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଥିଲା, ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି`||7||

ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ਕਿ ਕੀਜੈ ॥
ଯଦି କେହି ଯୌବନ ସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏତହାର ପରିବାର ବାଲା କଣ କରି ପାରିବେ?

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਰੋਵੀਜੈ ॥
ସେମାନେ ତାହାକୁ 'ମୋର-ମୋର' ବୋଲି କ୍ରନ୍ଦନ
କରିଥାନ୍ତି।

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਰੋਇ ਵਿਗੁਚਹਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ਹੇ ॥੮॥
ଏହି ପ୍ରକାର ମାୟାର କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ କ୍ରନ୍ଦନ କରି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସଂସାରର ଏପରି ଜୀବନ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ||8||

ਕਾਲੀ ਹੂ ਫੁਨਿ ਧਉਲੇ ਆਏ ॥
କଳା କେଶରୁ ପୁଣି ଧବଳ କେଶ ଆସିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਗਥੁ ਗਇਆ ਗਵਾਏ ॥
ନାମ ବିନା ସେ ନିଜ ଜୀବନ-ପୁଞ୍ଜି ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇ ଚାଲିଯାଏ।

ਦੁਰਮਤਿ ਅੰਧੁਲਾ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੈ ਮੂਠੇ ਰੋਇ ਪੁਕਾਰਾ ਹੇ ॥੯॥
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଜ୍ଞାନହୀନ ଜୀବ ବହୁତ ଠକି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବିଳାପ କରିଥାଏ||୨||

ਆਪੁ ਵੀਚਾਰਿ ਨ ਰੋਵੈ ਕੋਈ ॥
ଯିଏ ନିଜେ ନିଜର ବିଚାର କରିଥାଏ, ଏପରି କ୍ରନ୍ଦନ କରେ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਨ ਖੁਲਹਿ ਸਬਦਿ ਮਿਲੈ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ବଜ୍ର କବାଟ ଖୋଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ମୁକ୍ତି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ||୧୦||

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ਦੇਹੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ

ਰਾਮੁ ਨ ਜਪਈ ਅੰਤਿ ਸਨੇਹੀ ॥
ବ୍ୟକ୍ତି ହରିନାମ ଭୁଲି ତିରସ୍କୃତ ହୋଇ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ,

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲੈ ਮੁਹਿ ਕਾਲੈ ਦਰਗਹ ਝੂਠੁ ਖੁਆਰਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାର ମିଥ୍ୟା ତାହାର ଧ୍ୱଂସ କରିଥାଏ||୧୧||

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲੈ ਕੂੜਿਆਰੋ ॥
ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଜୀବ ନାମକୁ ଭୁଲି ଜଗତରୁ ଖାଲି ହାତରେ ଚାଲିଯାଏ,

ਆਵਤ ਜਾਤ ਪੜੈ ਸਿਰਿ ਛਾਰੋ ॥
ଯାହା ଫଳରେ ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଧୂଳି ହିଁ ପଡିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଅପମାନିତ ହୋଇ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ।

ਸਾਹੁਰੜੈ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਨ ਪਾਏ ਪੇਈਅੜੈ ਸਿਰਿ ਮਾਰਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯେଉ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଇହଲୋକରେ ଯମର ଚୋଟ ଖାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଶଶୁର ଘରେ ଅର୍ଥାତ ପରଲୋକରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||୧୨||

ਖਾਜੈ ਪੈਝੈ ਰਲੀ ਕਰੀਜੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ବଢିଆ ଖାଇଥାଏ, ପିନ୍ଧିଥାଏ ଓ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਬਿਨੁ ਅਭ ਭਗਤੀ ਬਾਦਿ ਮਰੀਜੈ ॥
ମନରୁ ଭକ୍ତି ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਰ ਅਪਸਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਜਮੁ ਮਾਰੇ ਕਿਆ ਚਾਰਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ସେ ଭଲ-ମନ୍ଦର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଯମ ତାହାକୁ ମରିଥାଏ, ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନଥାଏ||13||

ਪਰਵਿਰਤੀ ਨਰਵਿਰਤਿ ਪਛਾਣੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରବୃତ୍ତି ଓ ନିବୃତ୍ତିକୁ ଜାଣି ନିଏ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਬਦਿ ਘਰੁ ਜਾਣੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ରହି ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣିନିଏ,

ਕਿਸ ਹੀ ਮੰਦਾ ਆਖਿ ਨ ਚਲੈ ਸਚਿ ਖਰਾ ਸਚਿਆਰਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ସେ ଧର୍ମ-ମାର୍ଗରେ ଚାଲି କୌଣସି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରେନାହିଁ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଭେଦକୁ ଜାଣି ସତ୍ୟବାଦୀ ଭାବେ ମାନାଯାଏ||14||

ਸਾਚ ਬਿਨਾ ਦਰਿ ਸਿਝੈ ਨ ਕੋਈ ॥
ସତ୍ୟ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ନିଜ ମନୋରଥରେ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਪੈਝੈ ਪਤਿ ਹੋਈ ॥
ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭା ହାସଲ ହୋଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅଭିମାନ ନିବାରଣ କରିଥାନ୍ତି ||15||

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ ଏବଂ

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰ ਕੀ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଚାଲି ଆସିଥିବା ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ବିଧି ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ਸਚੁ ਤਾਰੇ ਤਾਰਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥੧੬॥੧॥੭॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର; ତାହାହେଲେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବା ଏବଂ ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋକ୍ଷଦାତା
ଅଟନ୍ତି||16||1||7||

ମାରୂ ମହଲା ୧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ହରି ସା ମୀତୁ ନାହੀ ମै କୋଈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଳି ମିତ୍ର ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି,

ଜିନି ତନୁ ମନୁ ଦୀଆ ସୁରତି ସମୋଈ ॥
ଯିଏ ମୋତେ ତନ-ମନ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମୋ' ଭିତରେ ସୁରତି ଦେଇଛନ୍ତି।

ସରବ ଜୀଆ ପ୍ରତିପାଲି ସମାଲେ ସୋ ଅੰତରି ଦାନା ବୀନା ହେ ॥୧॥
ସବୁ ଜୀବର ପୋଷକ, ପାଳନ କରିବା ବାଲା ସେହି ଚତୁର ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ବାସ
କରିଥାନ୍ତି||1||

ଗୁରୁ ସରୱରୁ ହମ ହੰସ ପିଆରେ ॥
ଗୁରୁ ନାମାମୃତର ସରୋବର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ହଂସ ଅଟୁ।

ସାଗର ମହି ରତନ ଲਾଲ ବହୁ ସାରେ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ଗୁଣର ସାଗରରେ ବହୁତ ରତ୍ନ ଏବଂ ମାଣିକ ମହଜୁଦ
ଅଛି।

ମୋତੀ ମାਣକ ହୀରା ହରି ଜସୁ ଗାୱତ ମନୁ ତନୁ ଭୀନା ହେ ॥୨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ ହିଁ ମୋତି, ମାଣିକ୍ୟ ଏବଂ ହୀରା ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଭିଜି
ଯାଇଛି||2||

ହରି ଅଗମ ଅଗାହୁ ଅଗାଧି ନିରਾଲਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ, ଅସୀମ ଏବଂ ନିରାଳ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ହରି ଅੰତୁ ନ ପାଈଐ ଗୁର ଗୋପାଲਾ ॥
ମୁକ୍ତିଦାତା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି।

ସତਿଗୁର ମତି ତਾରେ ତਾରଣହਾରା ମେଲି ଲਏ ରੰଗି ଲੀନା ହେ ॥୩॥
ସେ ଯାହାକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ସତਿଗୁର ବାਝହୁ ମୁକତି କିନେହੀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ,

ଓହୁ ଆଦି ଜୁଗାଦੀ ରਾମ ସନେହੀ ॥
ସେ ଆଦିରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਦਰਗਹ ਮੁਕਤਿ ਕਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਬਖਸੇ ਅਵਗੁਣ ਕੀਨਾ ਹੇ ॥੪॥
ସେ କୃପା କରି ଅବଗୁଣ କ୍ଷମା କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||4|

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଜୀବର ମୁକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਏ ॥
ସେ ମୁଖରେ ନାମାମୃତ ରଖି ସବୁ ରୋଗ ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਮੁ ਜਾਗਾਤਿ ਨਾਹੀ ਕਰੁ ਲਾਗੈ ਜਿਸੁ ਅਗਨਿ ਬੁਝੀ ਠਰੁ ਸੀਨਾ ਹੇ ॥੫॥
ଯାହାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଇଛି, ବକ୍ଷ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯମ ରୂପୀ ଅଧିକାରୀ ତାହା ଉପରେ କୌଣସି କର ଲଗାନ୍ତି ନାହିଁ||5||

ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਹੁ ਧਾਰੀ ॥
ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହଂସ କାୟା ସହିତ ବହୁତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਓਹੁ ਜੋਗੀ ਪੁਰਖੁ ਓਹ ਸੁੰਦਰਿ ਨਾਰੀ ॥
ଆତ୍ମା ଏକ ଯୋଗୀ ପୁରୁଷ ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି କାୟା ଏକ ସୁନ୍ଦର ନାରୀ ଭଳି ଅଟେ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਭੋਗੈ ਚੋਜ ਬਿਨੋਦੀ ਉਠਿ ਚਲਤੈ ਮਤਾ ਨ ਕੀਨਾ ਹੇ ॥੬॥
ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଯୋଗୀ କାୟା ରୂପୀ ନାରୀର ଦିନ-ରାତି ଭୋଗ କରିଥାଏ, ତାହା ସହିତ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ-ବିନୋଦ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସଂସାରରୁ ଯିବା ସମୟରେ ତାହା ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ରଖେ ନାହିଁ||6|

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਰਹੇ ਪ੍ਰਭ ਛਾਜੈ ॥
ସୃଷ୍ଟି ଜାତ କରି ପ୍ରଭୁ ଏଥିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਗਾਜੈ ॥
ସେ ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ ਦੂਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸੋ ਪਾਏ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨਾ ਹੇ ॥੭॥
ପରନ୍ତୁ କାମୁକ ଦୂତର ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||7||

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਦੋਖ ਦੁਖ ਸਹੀਐ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲି ଦୁଃଖ ସହନ କରିଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਭਇਆ ਚਲਣਾ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ହୋଇଥାଏ, ଜୀବ ଏଠାରୁ ଯିବାରେ ବାଧା କିପରି ଦେଇ ପାରିବ?

ନରକ କୂପ ମହି ଗୋତେ ଖାବୈ ଜିଉ ଜଲ ତେ ବାହରି ମୀନਾ ହେ ॥୮॥
ଯେପରି ଜଳ ବିନା ମାଛ ଛଟପଟ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବ ଯମପୁରୀକୁ ଯାଇ ନର୍କରେ ପଡିଥାଏ||୪||

ଚଉରାସୀਹ ନରକ ସାକତୁ ଭୋଗାଈଐ ॥
ଶାକ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ଚକ୍ରର ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ଜੈସਾ କୀଚै ତੈସੋ ପାଈଐ ॥
ସେ ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ସତିଗୁର ବାਝहु ମୁକତି ନ ହୋଈ କିରତି ବାଧା ଗୂਸି ଦୀନਾ ହେ ॥୯॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, କର୍ମରେ ବାନ୍ଧି ହେବା କାରଣରୁ ଯମ ତାହାକୁ ଧରି ନେଇଥାଏ||୨||

ଖੰଡे ଧାର ଗଲी ଅତି ଭୀੜी ॥
ଯମର ମାର୍ଗରେ ତାହାକୁ ଏପରି ଗଳିରେ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ଯାହା ଖଣ୍ଡାର ଧାର ପରି ତୀକ୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ।

ଲେଖା ଲୀଜै ତਿଲ ଜିଉ ପୀੜी ॥
ଯେପରି କେଲୁଆରେ ରାଶି ପେଡାଯାଏ, ସେପରି ହିଁ କର୍ମର ହିସାବ ନିଆ ଯାଇଥାଏ।

ମାତ ପିତା କଲਤ୍ର ସୁତ ବେଲी ନାହी ବିନੁ ହରି ରସ ମୁକତି ନ କୀନਾ ହେ ॥୧୦॥
ସେଠାରେ ମାତା-ପିତା, ପତ୍ନୀ-ପୁତ୍ର କେହି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ହରିନାମ ରୂପୀ ରସ ପାନ କରିବା ବିନା ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ||10||

ମୀତ ସਖे କେତे ଜଗ ମାହी ॥
ଜଗତରେ କେତେ ମଧ୍ୟ ସାଥି ଓ ବନ୍ଧୁ ଥାଆନ୍ତୁ, କିନ୍ତୁ

ବିନੁ ଗୁର ପରମେସର କୋଈ ନାହी ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ତକାଳରେ କେହି ମଧ୍ୟ ସହାୟକ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ଗୁର କୀ ସେବା ମୁକତି ପରାਇਣਿ ଅନଦିନੁ କୀରତନੁ କୀନਾ ହେ ॥୧୧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ମୁକ୍ତିର ସାଧନ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରାଯାଏ||11||

କୂੜ ଛୋଡି ସାଚे କଉ ଧାବହୁ ॥
ମିଥ୍ୟା ଛାଡି ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପ୍ରୟାସ କର ଏବଂ

ਜੋ ਇਛਹੁ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹੁ ॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਸਾਚ ਵਖਰ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ਵਿਰਲੇ ਲੈ ਲਾਹਾ ਸਉਦਾ ਕੀਨਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ଜଗତରେ ସତ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ସଉଦାର ବ୍ୟାପାରୀ ବିରଳ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଏହି ସଉଦା କରିଅଛି||12||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਲੈ ਚਲਹੁ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ସଉଦା ସାଥିରେ ନିଅ ଏବଂ

ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਹੁ ਸਹਜਿ ਮਹਲਹੁ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟର ଧାମରେ ପହଞ୍ଚି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହାସଲ କର।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹਿ ਜਨ ਪੂਰੇ ਇਉ ਸਮਦਰਸੀ ਚੀਨਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ହିଁ ପରମ-ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ ନେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ନିରଙ୍କାରଙ୍କୁ ରାମଦର୍ଶୀ ରୂପରେ ଜାଣି ନେଇଛି||13||

ਪ੍ਰਭ ਬੇਅੰਤ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਪਾਵਹਿ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ଅନନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਨ ਕਉ ਸਮਝਾਵਹਿ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਇਉ ਆਤਮ ਰਾਮੈ ਲੀਨਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀକୁ ସତ୍ୟ ଭାବ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ପାରିବ||14||

ਨਾਰਦ ਸਾਰਦ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଦେବର୍ଷି ନାରଦ ଏବଂ ବିଦ୍ୟାର ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ ତୋର ହିଁ ଉପାସକ ଅଟନ୍ତି,

ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸੇਵਕ ਵਡਹੁ ਵਡੇਰੇ ॥
ଆକାଶ, ପାତାଳ ଏବଂ ପୃଥିବୀ ଏହି ତିନି ଲୋକରେ ବଡ ବ ଏଡ଼ି ସନ୍ଥ ମହାତ୍ମା, ଦେବୀ-ଦେବତା ଇତ୍ୟାଦି ତୋର ଉପାସନାରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਕਾਰਣੁ ਕੀਨਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ଏହି ସବୁ ପ୍ରକୃତି ତୋର ହିଁ ରଚନା ଅଟେ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟୁ ଆଉ ସବୁ ତୋର ହିଁ ଇଚ୍ଛାରେ ହେଉଅଛି||15||

ਇਕਿ ਦਰਿ ਸੇਵਹਿ ਦਰਦੁ ਵਞਾਏ ॥
ଅନେକ ଜୀବ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ତୋର ସ୍ତୁତି କରି ନିଜ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରୁଛନ୍ତି।

ਓਇ ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਛਡਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାକୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟର ଦରବାରରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਬੰਧਨ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੋੜੇ ਚਿਤੁ ਚੰਚਲੁ ਚਲਣਿ ਨ ਦੀਨਾ ਹੇ ॥੧੬॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାର ଅହଂର ବନ୍ଧନକୁ ଛିଣ୍ଡାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଚଞ୍ଚଳ ମନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ||16||

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਹੁ ਚੀਨਹੁ ਬਿਧਿ ਸਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କର ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଏପରି ବିଧି ଜାଣି ନିଅ,

ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵਹੁ ਗਣਤ ਨ ਕਾਈ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨਾ ਹੇ ॥੧੭॥੨॥੮॥
ନିଜର ଅହଂ ଦୂର କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର; ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ଭିଜି ଯାଇଛନ୍ତି||17||2||8||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਅਸੁਰ ਸਘਾਰਣ ਰਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ପାପ ରୂପୀ ଅସୁରର ସଂହାର କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି;

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਨਾਲੇ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਮੂਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਖੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੧॥
ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ରୂପରେ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଓ ଜ୍ଞାନ ଆଦୌ ନଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରୁ ହିଁ ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ||1||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥
ଯେଉଁ ସାଧୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

କରି କିରପା ପ୍ରଭି ପାରି ଉତାରୀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛୁ।

ଅଗନି ପାଣୀ ସାଗରୁ ଅତି ଗହରା ଗୁରୁ ସତିଗୁରୁ ପାରି ଉତାରା ହେ ॥୨॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗର ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିର ଜ୍ୱଳନରେ ଭରି ରହିଛି, ଯାହା ବହୁତ ଗଭୀର, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଏଥିରେ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||2||

ମନମୁଖ ଅଂଧୁଲେ ସୋଝୀ ନାହୀ ॥
ଅନ୍ଧକୂ ଏହି କଥାର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହି।

ଆୱହି ଜାହି ମରହି ମରି ଜାହୀ ॥
ସେଥିପାଇଁ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ।

ପୁରବି ଲିଖିଆ ଲେଖୁ ନ ମିଟଈ ଜମ ଦରି ଅଂଧୁ ଖୁଆରା ହେ ॥୩॥
ପୂର୍ବ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ଭାଗ୍ୟଲେଖା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମନମୁଖୀ ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||3||

ଇକି ଆୱହି ଜାୱହି ଘରି ୱାସୁ ନ ପାୱହି ॥
ଅନେକ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ରହି ସଚ୍ଚା ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

କିରତ କେ ବାଧେ ପାପ କମାୱହି ॥
କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ପାପ କରିଥାନ୍ତି।

ଅଂଧୁଲେ ସୋଝୀ ବୁଝ ନ କାଈ ଲୋଭୁ ବୁରା ଅହଂକାରା ହେ ॥୪॥
ଏପରି ଜ୍ଞାନହୀନକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ବୁଝାପଡେ ନାହିଁ ଯେ ଲୋଭ ଏବଂ ଅହଂକାର ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ||4||

ପିର ବିନୁ କିଆ ତିସୁ ଧନ ସୀଗାରା ॥
ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ,

ପର ପିର ରାତୀ ଖସମୁ ୱିସାରା ॥
ସେ ପର ପୁରୁଷର ପ୍ରେମରେ ଆସକ୍ତ ରହି ନିଜ ମାଲିକଙ୍କୁ ଭୁଲି ଦେଇଥାଏ।

ଜିଉ ବେସୁଆ ପୁତ ବାପୁ କୋ କହୀଐ ତିଉ ଫୋକଟ କାର ୱିକାରା ହେ ॥୫॥
ଯେପରି କାହାକୁ ବେସ୍ୟାର ପୁତ୍ରର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଏ? ଏପରି ହିଁ ମନମୁଖୀ କରିଥିବା ସବୁ କର୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ବିକାର ରୂପ ହିଁ ଅଟେ||5||

ਪ੍ਰੇਤ ਪਿੰਜਰ ਮਹਿ ਦੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥
ମନମୁଖୀ ପ୍ରେତର ଶରୀର ରୂପୀ ପିଞ୍ଜରାରେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ଭରି ରହିଥାଏ।

ନରକି ପਚਹਿ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ॥
ସେ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର କାରଣରୁ ନର୍କରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਬਾਕੀ ਲੀਜੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ତାହାକୁ ଯମରାଜର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ||6||

ਸੁਰਜੁ ਤਪੈ ਅਗਨਿ ਬਿਖੁ ਝਾਲਾ ॥ ਅਪਤੁ ਪਸੂ ਮਨਮੁਖੁ ਬੇਤਾਲਾ ॥
ନର୍କ-କୁଣ୍ଡରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଉତ୍ତାପ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ମନର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲିଥିବା ପ୍ରାଣୀ ନିର୍ଲଜ୍ଜ, ପଶୁ ଏବଂ ପ୍ରେତ ସମାନ ଅଟେ।

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਰੋਗੁ ਬੁਰਾ ਬੁਰਿਆਰਾ ਹੇ ॥੭॥
ସେ ଆଶା ଓ ଅଭିଳାଷର ପୂରଣ ପାଇଁ ମିଥ୍ୟାର ଉପଯୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ସହିତ ଅନେକ ମନ୍ଦ ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ||7||

ਮਸਤਕਿ ਭਾਰੁ ਕਲਰ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ ॥
ଯିଏ ନିଜ ମସ୍ତକରେ ପାପ ରୂପୀ ମାଟିର ଭାର ଉଠାଇ ଥାଏ,

ਕਿਉ ਕਰਿ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘਸਿ ਪਾਰਾ ॥
ସେ ଭବସାଗରରୁ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ ॥੮॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିରୁ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ରାମନାମ ଦ୍ୱାରା ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||8||

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਜਗਿ ਹੇਤੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଜଗତର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସନ୍ତାନ ଏବଂ ପତ୍ନୀ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବତ୍ର ମୋହ-ମାୟାର ହିଁ ପ୍ରସାର ରହିଛି।

ਜਮ ਕੇ ਫਾਹੇ ਸਤਿਗੁਰਿ ਤੋੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੯॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ପରମ-ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସଦଗୁରୁ ତାହାର ଯମର ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାନ୍ତି||9||

ਕੂੜਿ ਮੁਠੀ ਚਾਲੈ ਬਹੁ ਰਾਹੀ ॥
ମିଥ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଠକି ହୋଇଥିବା ଦୁନିଆ ଅନେକ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ

ਮਨਮੁਖੁ ਦਾਝੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਭਾਹੀ ॥
ମନମୁଖୀ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳି ରହିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਵਡ ਦਾਣਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਸੁਖ ਸਾਰਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାମାମୃତ ଦେଇ ବଡ ଦାନବୀର ହୋଇଥାନ୍ତି; ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||10||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ସତ୍ୟର ରହସ୍ୟ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି;

ਸਭਿ ਦੁਖ ਮੇਟੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥
ସେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ସତମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਕੰਡਾ ਪਾਇ ਨ ਗਡਈ ਮੂਲੇ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਾਖਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ସଦଗୁରୁ ଯାହାର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନିଥାନ୍ତି, ତାହାର ପାଦରେ ଆଦୌ କଣ୍ଟା ବାଜେ ନାହିଁ||11||

ਖੇਹੂ ਖੇਹ ਰਲੈ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର କ୍ଷୀଣ ହୋଇଯାଏ, ସେ ଧୂଳି ବନି ଧୂଳିରେ ହିଁ ମିଶିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਪਾਥਰੁ ਸੈਲੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ପଥର ସମାନ ଅଟେ, ଯାହାର ମନ ଭକ୍ତିରେ ଭିଜେ ନାହିଁ।

ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਬਹੁਤੇਰੇ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ସେ ଅନେକ ପ୍ରଳାପ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କେବେ ନର୍କ ଓ କେବେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ||12||

ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਭੁਇਅੰਗਮ ਨਾਲੇ ॥
ବିଷ ରୂପୀ ମାୟା ନାଗୁଣୀ ଜୀବ ସାଥିରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਇਨਿ ਦੁਬਿਧਾ ਘਰ ਬਹੁਤੇ ਗਾਲੇ ॥
ଏହି ଦ୍ୱିଧା ଅନେକ ଘର ବରବାଦ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਪਤੀਆਰਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମନରେ ପ୍ରୀତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||13||

ਸਾਕਤ ਮਾਇਆ ਕਉ ਬਹੁ ਧਾਵਹਿ ॥
ଶକ୍ତିର ପୂଜାରୀ ମାୟା ପାଇଁ ବହୁତ ଦୌଡି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ନାମ ଭୁଲି କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ।

ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ ਖਪਹਿ ਖਪਾਵਹਿ ਨਾਹੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ସେ ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟାରେ ହିଁ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ଏଣୁ ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ||14||

କୁକର ସୂକର କହੀਅਹਿ କୁੜਿਆਰਾ ॥
ମିଥ୍ୟା ମଣିଷକୁ କୁକୁର ଓ ଅସୁର ହିଁ କୁହାଯାଏ,

ਭਉਕਿ ਮਰਹਿ ਭਉ ਭਉ ਭਉ ਹਾਰਾ ॥
ସେ କୁକୁର ଭଳି ବ୍ୟର୍ଥରେ ଭୁକିଥାଏ ଏବଂ ଭୁକି ଭୁକି ହାରି ଯାଇଥାଏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਝੂਠੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਹਿ ਦੁਰਮਤਿ ਦਰਗਹ ਹਾਰਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ସେ ମନ-ତନରେ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ମିଥ୍ୟା କାମ କରିଥାଏ ଆଉ ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜି ହାରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଇଥାଏ||15||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਮਨੂਆ ਟੇਕੈ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଶରଣରେ ଆସିଥିବା ଜୀବକୁ ରାମ-ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇ ਸਰਣਿ ਪਰੇਕੈ ॥
ସେ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦਰਗਹ ਪਿਆਰਾ ਹੇ ॥੧੬॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଦରବାରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାଏ||16||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਧੂ ਸਰਣਾਈ ॥
ସାଧୁ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରାମ-ନାମ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਪਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଗତି ଓ ବିସ୍ତାରର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥੧੭॥੩॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ମନ! ହରିନାମର ଜପ କର; ଏହା ପରମ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥାଏ||17||3||9||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਘਰਿ ਰਹੁ ਰੇ ਮਨ ਮੁਗਧ ਇਆਨੇ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ବିଚରା ମନ! ହୃଦୟ-ଘରେ ସ୍ଥିର ରୁହ,

ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਅੰਤਰਗਤਿ ਧਿਆਨੇ ॥
ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଅନ୍ତର୍ମୁଖ ହୋଇ ରାମଙ୍କୁ ଜପ କର।

ਲਾਲਚ ਛੋਡਿ ਰਚਹੁ ਅਪਰੰਪਰਿ ਇਉ ਪਾਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਹੇ ॥੧॥
ଲୋଭ-ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କରି ଅପରାମ୍ପର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରୁହ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ କର||1||

ਜਿਸੁ ਬਿਸਰਿਐ ਜਮੁ ਜੋਹਣਿ ਲਾਗੈ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପୀଡିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଥାଏ,

ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਹਿ ਦੁਖਾ ਫੁਨਿ ਆਗੈ ॥
ସବୁ ସୁଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପରଲୋକରେ ପୁନଃ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅੜੇ ਏਹੁ ਪਰਮ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੨॥
ହେ ମନ! ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ରାମନାମ ଜପ କର, ଏହା ହିଁ ପରମ-ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ ଅଟେ||2||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ॥
ହରିନାମ ଜପ କର, ଏହା ହିଁ ମିଠା ରସ ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਡੀਠਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ହିଁ ହରି-ରସ ଦେଖିଥାଏ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਏਹੁ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਰਾ ਹੇ ॥੩॥
ନିତ୍ୟ ରାମ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରୁହ, ଏହା ହିଁ ଜପ, ତପସ୍ୟା ଏବଂ ସଂଯମର ସାର ଅଟେ||3||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬੋਲਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ରାମନାମ ବୋଲ;

ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਇਹੁ ਰਸੁ ਟੋਲਹੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ଏହି ରସର ସନ୍ଧାନ କର।

ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਗਰਭ ਮਝਾਰਾ ਹੇ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘର ଖୋଜି ନିଅ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ପୁନଃ ଗର୍ଭ-ଯୋନିରେ ଆସିବ ନାହିଁ||4||

ਸਚੁ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਹੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ॥
ନାମ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କର;

ਤਤੁ ਵੀਚਾਰਹੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କର ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଅ।

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਹੇ ॥੫॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ଏହିପରି ଅନ୍ତ କାଳରେ ଯମ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରିବ ନାହିଁ||5||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਨਾ ॥
ସଦଗୁରୁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ବଡ ଚତୁର ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਸੁ ਸਬਦਿ ਸਮਾਣਾ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏସେ ବ୍ରହ୍ମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਤਿਸੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਭੈ ਭਾਰਾ ਹੇ ॥੬॥
ସଦଗୁରୁ ଯାହାଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାର ଯମର ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||6||

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਕਾਇਆ ਕੀਨੀ ॥
ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ସହିତ ମିଶି ଏହି ଶରୀର ବନିଛି ଆଉ

ਤਿਸ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਲੈ ਚੀਨੀ ॥
ଏଥିରେ ଥିବା ରାମ-ନାମ ରତ୍ନକୁ ଜାଣି ନିଅ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਹੈ ਆਤਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ ॥੭॥
ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||7||

ਸਤ ਸੰਤੋਖਿ ਰਹਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ସତ୍ୟ ଓ ସନ୍ତୋଷରେ ରୁହ,

ਖਿਮਾ ਗਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥
କ୍ଷମା ଭାବନା ରଖ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ।

ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਪਰਾਤਮੁ ਚੀਨਹੁ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੇ ॥੮॥
ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଅ; ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରୁ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ପାରିବ||8||

ਸਾਕਤ ਕੂੜ ਕਪਟ ਮਹਿ ਟੇਕਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଓ କପଟର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ ଏବଂ

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕਾ ॥
ଦିନ-ରାତି ଅନେକ ଲୋକର ନିନ୍ଦା କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਆਵਹਿ ਫੁਨਿ ਜਾਵਹਿ ਗ੍ਰਭ ਜੋਨੀ ਨਰਕ ਮਝਾਰਾ ਹੇ ॥੯॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବିନା ସେ ପୁନଃ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଆଉ ନର୍କ ରୂପୀ ଗର୍ଭ ଯୋନିରେ ପଡିଥାଏ||9||

ਸਾਕਤ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ ਨ ਚੂਕੈ ॥
ବସ୍ତୁବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟର ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ,

ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਨ ਕਬਹੂ ਮੂਕੈ ॥
ଯମଦୂତର ଦଣ୍ଡ ତାହା ପାଖରେ କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਾਕੀ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਲੀਜੈ ਸਿਰਿ ਅਫਰਿਓ ਭਾਰੁ ਅਫਾਰਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ଅହଙ୍କାରୀର ମସ୍ତକ ଉପରେ ପାପ ରୂପୀ ଅହଂକାରର ଭାର ରହିଥାଏ ଏବଂ ଧର୍ମରାଜ ତାହାର କର୍ମର ହିସାବ କରିଥାଏ||10||

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਕਤੁ ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ ॥
କୁହ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେଉଁ ବସ୍ତୁବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟ ପାର ହୋଇ ପାରିବ?

ਹਉਮੈ ਕਰਤਾ ਭਵਜਲਿ ਪਰਿਆ ॥
ସେ ଅଭିମାନ କରି ହିଁ ଭବସାଗରରେ ପଡିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବୀନା କେହି ମଧ୍ୟ ପାର ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||11||

ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା କେହି ଦୂର କରି ପାରିବ ନାହିଁ,

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਤਾਰੇ ਸੋਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਮਨਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ତାହା ନିକଟକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ମନ ଅପରାମ୍ପର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||12||

ਗੁਰ ਤੇ ਭੂਲੇ ਆਵਹੁ ਜਾਵਹੁ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଅ, ତାହାହେଲେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି
ରହିବ;

ਜਨਮਿ ਮਰਹੁ ਫੁਨਿ ਪਾਪ ਕਮਾਵਹੁ ॥
ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନି ରହିବ; ଏବଂ ପାପ କର୍ମରେ ଲିପ୍ତ ରହିବ।

ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਅਚੇਤ ਨ ਚੇਤਹਿ ਦੁਖੁ ਲਾਗੈ ਤਾ ਰਾਮੁ ਪੁਕਾਰਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ମୂର୍ଖ ଓ ଜ୍ଞାନହୀନ ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସିଥାଏ, ସେ ରାମଙ୍କୁ ଡାକିଥାଏ||13||

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੇ ਕੀਏ ॥
ଦୁଃଖ-ସୁଖ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମର ଫଳ ଅଟେ,

ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਦਾਤੈ ਦੀਏ ॥
ପରନ୍ତୁ ଏହି ଭେଦକୁ ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

କିସ କଉ ଦୋਸੁ ଦେਹਿ ਤੂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਹੁ ਅਪਣਾ କୀਆ କରਾਰਾ ਹੇ ॥੧੪॥

ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ ଆଉ କାହାକୁ କାହିଁକି ଦୋଷ ଦେଉଛୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ନିଜ କର୍ମର କଠୋର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କର||14|

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥
ତୁ ଅହଂ ଓ ମମତା ନେଇ ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ,

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥
ତୋର ଆଶା ଓ ଲାଳସା ତୋତେ ବାନ୍ଧି ଚାଲିଛି।

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਕਿਆ ਲੇ ਚਾਲੇ ਬਿਖੁ ਲਾਦੇ ਛਾਰ ਬਿਕਾਰਾ ਹੇ ॥੧੫॥
'ମୁଁ-ମୋର' କରି କାହିଁକି ଚାଲୁଛୁ? ତୁ ମାୟା ରୂପୀ ବିକାରର ପାଉଁଶ ଲଦି ଚାଲୁଅଛୁ||15||

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର;

ਅਕਥੁ ਕਥਹੁ ਮਨੁ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥
ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା କର, ଯେପରି ଅସଞ୍ଜମିତ ମନ ମନରେ ହିଁ ରହିଯାଏ।

ਉਠਿ ਚਲਤਾ ਠਾਕਿ ਰਖਹੁ ਘਰਿ ਅਪੁਨੈ ਦੁਖੁ ਕਾਟੇ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ਹੇ ॥੧੬॥
ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନକୁ ହୃଦୟ ଘରେ ସ୍ଥିର କରି ରଖ, ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି||16||

ਹਰਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਓਟ ਪਰਾਤੀ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରା ନେଇଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ତାହାଙ୍କ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ମୁକ୍ତିର ବିଧି ଜାଣି ନିଏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ਹੇ ॥੧੭॥੪॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ରାମନାମ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ମତି ଉତ୍ତମ ହୋଇଯାଏ, ପରମାତ୍ମା କ୍ଷମା କରି ତାହାର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି||17||4||10||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਤੁਮਾਰੀ ॥
ହେ ଗୁରୁଦେବ! ଆମେ ତୁମର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ,

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਦਇਆਲੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଓ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ।

ਤੇਰੇ ਚੋਜ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ਤੂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਹੇ ॥੧॥
ତୋର ଲୀଳା କେହି ଜାଣେ ନାହିଁ, ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ଅଟୁ||1||

ਤੂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ତୁ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରୁଅଛୁ,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ଅନୁପମ ରୂପ ବାଲା ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛୁ,

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਕਮਾਤਾ ਹੇ ॥੨॥
ତୋତେ ଯେପରି ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ସେପରି ହିଁ ଜୀବଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରୁ||2||

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ ਜਗਜੀਵਨ ॥
ହେ ସଂସାରର ଜୀବନ ଦାତା! ସବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ,

ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਨ ॥
ତୁ ନିଜେ ସବୁ ଶରୀରକୁ ଭୋଗ କରୁ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁ।

ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਤਿਹੁ ਲੋਈ ਜਗਤ ਪਿਤ ਦਾਤਾ ਹੇ ॥੩॥
ଜଗତ-ପିତା ପ୍ରଭୁ ତିନି ଲୋକର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିଜେ ହିଁ ନିୟମ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜେ ହିଁ ଏହାକୁ ଫେରାଇ ନିଅନ୍ତି||3||

ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ସେ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଏକ ଖେଳ ରଚିଛନ୍ତି ଆଉ

ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ ਪਾਇਆ ॥
ପବନ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ସୃଷ୍ଟି କରି ସେଥିରେ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਸੋ ਦਸਵਾ ਗੁਪਤੁ ਰਹਾਤਾ ਹੇ ॥੪॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରକୁ ଦୁଇ ଆଖି, ଦୁଇ କାନ, ମୁହଁ, ନାକ ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାର ଦେଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଦଶମ ଦ୍ୱାର ନିଜେ ଗୁପ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି||4||

ਚਾਰਿ ਨਦੀ ਅਗਨੀ ਅਸਰਾਲਾ ॥
ଶରୀରରେ ଇର୍ଷା, ମୋହ, ଲୋଭ ଏବଂ କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ଭୟାନକ ଅଗନିର ଚାରି ନଦୀ ବହିଥାଏ ଏବଂ

ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸਬਦਿ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଥିବା କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਸਾਕਤ ਦੁਰਮਤਿ ਡੂਬਹਿ ਦਾਝਹਿ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੫॥
ବସ୍ତୁବାଦୀ ଜୀବ ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ଏହି ନଦୀରେ ବୁଡିଥାଏ ଓ ଜଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲାକୁ ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||5||

ਅਪੁ ਤੇਜੁ ਵਾਇ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਆਕਾਸਾ ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਪੰਚ ਤਤੁ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥
ଜଗତ ରଚନା ଜଳ, ଅଗ୍ନି, ପବନ, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଆକାଶ ଏହି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଠାରୁ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହି ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରୁ ବନିଥିବା ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ଆତ୍ମାର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਹਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਹਉਮੈ ਭ੍ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ମାୟା, ଅଭିମାନ ଓ ଭ୍ରାନ୍ତି ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ||6||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ ॥
ଏହି ମନ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦରେ ଭିଜି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਆ ਟੇਕ ਟਿਕੀਜੈ ॥
ନାମ ବିନା କଣ ସାହାରା ନେଇ ପାରିବା?

ਅੰਤਰਿ ਚੋਰੁ ਮੁਹੈ ਘਰੁ ਮੰਦਰੁ ਇਨਿ ਸਾਕਤਿ ਦੂਤੁ ਨ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੭॥
ବସ୍ତୁବାଦୀ ଜୀବ ମାୟାର ସେହି ଦୂତ ସହିତ ପରିଚିତ ହୁଏନାହିଁ ଯେଉଁ ଅହଂ ରୂପୀ ଚୋର ହୃଦୟ-ଘରେ ଏବଂ ଶରୀର ରୂପୀ ମନ୍ଦିରକୁ ଲୁଟିଥାଏ||7||

ਦੁੰਦਰ ਦੂਤ ਭੂਤ ਭੀਹਾਲੇ ॥
କାମୁକ ଭୟାନକ ଭୁତ ରୂପୀ ଦୂତ ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଅଛି,

ਖਿੰਚੋਤਾਣਿ ਕਰਹਿ ਬੇਤਾਲੇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରେତ ଭଳି ବିଭିନ୍ନ ଦିଗକୁ ଟାଣିଥାଏ।

ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬਿਨੁ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ਆਵਤ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੮॥
ଶବ୍ଦ ସୁରତିର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ବିନା ଜୀବ ଆସିଥାଏ ଓ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡିଥାଏ||8||

ਕੂੜੁ ਕਲਰੁ ਤਨੁ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ ॥
ଏହି ତନ ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ଯିଏ ଧୂଳି ଭଳି ବନି ଯାଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੈਸੀ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ଭାଇ! ନାମ ବିନା ତୋର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କିପରି ଥାଏ?

ਬਾਧੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਜਮਕੰਕਰਿ ਕਾਲਿ ਪਰਾਤਾ ਹੇ ॥੯॥
ବନ୍ଧନରେ ଫସି ରହି ଚାରିଯୁଗରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ନପାରେ, କାଳ ଓ ଯମଦୂତର ପରିଚୟ ମିଳିଥାଏ||୨||

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ ਮਿਲਹਿ ਸਜਾਈ ॥
ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ

ਤਿਸੁ ਅਪਰਾਧੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਕਾਈ ॥
ସେହି ଅପରାଧୀର କୌଣସି ଗତି ହୁଏନାହିଁ।

ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੇ ਬਿਲਲਾਵੈ ਜਿਉ ਕੁੰਡੀ ਮੀਨੁ ਪਰਾਤਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ସେ ବହୁତ ପ୍ରଳାପ ଓ ବିଳାପ କରିଥାଏ, ଯେପରି ଜାଲରେ ଫସିଥିବା ମାଛ ହୋଇଥାଏ||10||

ਸਾਕਤੁ ਫਾਸੀ ਪੜੈ ਇਕੇਲਾ ॥
ବସ୍ତୁବାଦୀ ଜୀବ ଏକାକୀ ଯମର ଫାଶରେ ପଡିଥାଏ।

ਜਮ ਵਸਿ ਕੀਆ ਅੰਧੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥
ଯମ ତାହାକୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିନିଏ ଏବଂ ସେହି ଅନ୍ଧ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਸੂਝੈ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਪਚਿ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ରାମ ନାମ ବିନା ମୁକ୍ତି ପାଇବାର କୌଣସି ସାଧନ ଜଣା ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ପ୍ରତିଦିନ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ||11||

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੁ ਨ ਬੇਲੀ ਕੋਈ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସାଥି ନାହାନ୍ତି,

ਐਥੈ ਓਥੈ ਰਾਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକ ଦୁଇଟିରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਇਉ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ରାମନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ଏହା ମିଳିଥାଏ, ଯେପରି ଜଳ ଜଳରେ ହିଁ ମିଳାଇ ଯାଇ ଏକ ରୂପ ହୋଇଥାଏ||12||

ਭੂਲੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਏ ॥
ଯଦି ଶିଷ୍ୟ ଠାରେ ଭୁଲ ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁ ତାହାକୁ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਉਝੜਿ ਜਾਦੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥
ଯଦି ସେ ଭୁଲ ରାସ୍ତାରେ ଯାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ମାର୍ଗ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਸੰਗਿ ਸਖਾਤਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ସର୍ବଦା ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର, ଯିଏ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି, ସଚ୍ଚା ସାଥି ଏବଂ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଟନ୍ତି||13||

ਗੁਰ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਕਿਆ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
ସାଧାରଣ ପ୍ରାଣୀ ଗୁରୁଙ୍କ କି ଭକ୍ତି କରି ପାରିବ?

ਬ੍ਰਹਮੈ ਇੰਦ੍ਰ ਮਹੇਸਿ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ଭେଦ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਲਖੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਲਖੀਐ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸਹਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି, କୁହ, ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ଜାଣି ପାରିବା? ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ତାହାକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ||14||

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਦਰਸਨੁ ॥
ଯାହା ମନରେ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁ ਪਰਸਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରୀତି ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଚରଣର ସ୍ପର୍ଶ ପାଇଥାଏ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਘਟਿ ਦੀਪਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଜ୍ୟୋତି ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଦିନ-ରାତି ଆଲୋକିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ଏହି ଜ୍ୟୋତି ରୂପକ ଦୀପକ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ||15||

ਭੋਜਨ ਗਿਆਨੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ॥
ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଭଜନ ବହୁତ ମିଠା ରସ ଅଟେ,

ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਤਿਨਿ ਦਰਸਨੁ ਡੀਠਾ ॥
ଯେ ଏହାକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରି ନେଇଛି, ସେ ଦର୍ଶନ କରି ନେଇଛି।

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਿਲੇ ਬੈਰਾਗੀ ਮਨੁ ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਸਮਾਤਾ ਹੇ ॥੧੬॥
ବୈରାଗୀ ପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ କରି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ କାମନା ତ୍ୟାଗ କରି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||16||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨਾ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ବାଲା ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ

ਤਿਨ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥
ଏବଂ ସେ ପ୍ରତି ହୃଦୟରେ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੀਜੈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੭॥੫॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ସଦଗୁରୁ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ମୋତେ ସେହି ଭକ୍ତର ସଂଗତି ପ୍ରଦାନ କର||17||5||11||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ॥
ପରମ-ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସୃଜନହାର ଅଟନ୍ତି,

ਜਿਨਿ ਧਰ ਚਕ੍ਰ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ଯିଏ ଅନେକ ବିଚାର କରି ଚକରାକାର ପୃଥିବୀକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਸਾਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଚନା କରି ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି||1||

ਵੇਕੀ ਵੇਕੀ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ॥
ସେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି,

ਦੁਇ ਪੰਦੀ ਦੁਇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ ॥
ସେ ଗୁରୁମୁଖୀ ଓ ମନମୁଖୀ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ଜୀବ ଜାତ କରି ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ରୂପୀ ମାର୍ଗରେ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਵਿਣੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਹੇ ॥੨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲାଭ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪੜਹਿ ਮਨਮੁਖ ਪਰੁ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਨਾ ॥
ମନମୁଖୀ ପାଠ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବିଧି ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਨਾਮੁ ਨ ਬੂਝਹਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਾ ॥
ସେ ନାମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਲੈ ਕੈ ਵਢੀ ਦੇਨਿ ਉਗਾਹੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਗਲਿ ਫਾਹਾ ਹੇ ॥੩॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଉତ୍କୋଚ ନେଇ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷୀ ଦେଇଥାଏ, ତାହାର ଗଳାରେ ଦୁର୍ମତିର ଫାଶୀ ପଡିଯାଏ ଅର୍ଥାତ ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ମନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ମୃତି, ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ପୁରାଣ ପଢିଥାନ୍ତି,

ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਤਤੁ ਨ ਜਾਣਾ ॥
ସେ ବାଦ-ବିବାଦ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਸਚ ਸੂਚੇ ਸਚੁ ਰਾਹਾ ਹੇ ॥੪॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପରମ-ତତ୍ତ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ସଚ୍ଚା ସତ୍ୟର ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ||4||

ਸਭ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖੈ ॥
ସମସ୍ତେ ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହା ଶୁଣି ଗୁଣ ଶୁଣାଇ ରହିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਸਚੁ ਪਰਾਖੈ ॥
ସେହି ଚତୁର ଓ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାର ପରଖ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਾ ਹੇ ॥੫॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଶବ୍ଦର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ||5||

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖੈ ਕੇਤੀ ਬਾਣੀ ॥
ଶୁଣି ଶୁଣି ଦୁନିଆ କେତେ କଥା କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਸੁਣਿ ਕਹੀਐ ਕੋ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ଶୁଣିବା ଏବଂ ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ପାରିନାହିଁ।

ਜਾ ਕਉ ਅਲਖੁ ਲਖਾਏ ਆਪੇ ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੁਧਿ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥
ଅଲକ୍ଷ ପ୍ରଭୁ ଯାହା ପାଖରେ ସ୍ୱୟଂକୁ ପ୍ରକଟ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ଅକଥନୀୟ କଥା କରିବାର ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||6||

ਜਨਮੇ ਕਉ ਵਾਜਹਿ ਵਾਧਾਏ ॥
କୌଣସି ଜୀବ ଜନ୍ମ ନେବା ପରେ ଘରେ ଖୁସିର ସମାହାର ଆସିଥାଏ,

ਸੋਹਿਲੜੇ ਅਗਿਆਨੀ ਗਾਏ ॥
ପରିବାରକୁ ଶୁଭକାମନା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନହୀନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਜਨਮੈ ਤਿਸੁ ਸਰਪਰ ਮਰਣਾ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਹੇ ॥੭॥
ଯିଏ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ, ଯେପରି କର୍ମ ଅଟେ ସେପରି ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ||7||

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ॥
ଜୀବର ପରିବାରର ସଂଯୋଗ ଓ ବିୟୋଗ ମୋର ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਦੁਖਾ ਸੁਖ ਦੀਏ ॥
ସୃଷ୍ଟିକୁ ଜାତ କରି ଦୁଃଖ-ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੀ ਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੀਲੁ ਸਨਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ସହନଶୀଳତାର କବଚ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସେ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ||୪||

ਨੀਕੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਵਾਪਾਰੀ ॥
ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାରୀ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ,

ਸਚੁ ਸਉਦਾ ਲੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ବିଚାର କରି ସଚ୍ଚା ସଉଦା କ୍ରୟ କରିଥାଏ।

ਸਚਾ ਵਖਰੁ ਜਿਸੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਓਮਾਹਾ ਹੇ ॥੯॥
ଯାହା ପାଖରେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଓ ନାମ ଧନ ଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ସାହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||୨||

ਕਾਚੀ ਸਉਦੀ ਤੋਟਾ ਆਵੈ ॥
ମିଥ୍ୟାର ସଉଦା କରିବା ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତି ହିଁ ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ।

ਪੂੰਜੀ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਸਲਾਮਤਿ ਚੂਕਾ ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ਤਾਹਾਰ ਪੂਞ੍ਜਿ ਸੁਰਕ੍ਸ਼ਿਤ ਰਹਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਰਾਸ਼ਿ ਮਧ ਠਿਕ ਭਾਵਰੇ ਰਹਿਥਾਏ ਏਵਂ ਤਾਹਾਰ ਯਮਰ ਫਂਦਾ ਕਟਿਯਾਏ||10||

ਸਭੁ ਕੋ ਬੋਲੈ ਆਪਣ ਭਾਣੈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ବୋଲିଥାଏ,

ਮਨਮੁਖੁ ਦੂਜੈ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ଏବଂ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ବୋଲିବା ହିଁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਅੰਧੁਲੇ ਕੀ ਮਤਿ ਅੰਧਲੀ ਬੋਲੀ ਆਇ ਗਇਆ ਦੁਖੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ଅନ୍ଧର ବୁଦ୍ଧି ଓ କଥା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ହିଁ ଅଟେ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||11||

ਦੁਖ ਮਹਿ ਜਨਮੈ ਦੁਖ ਮਹਿ ਮਰਣਾ ॥
ସେ ଦୁଃଖରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖରେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ
କରିଥାଏ।

ਦੂਖੁ ਨ ਮਿਟੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ବିନା ତାହାର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ,

ਦੂਖੀ ਉਪਜੈ ਦੂਖੀ ਬਿਨਸੈ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਹਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ସେ ଦୁଃଖରେ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖରେ ହିଁ ନାଶ ହୋଇଥାଏ, ସେ କଣ ନେଇ ଆସିଛି ଏବଂ କଣ ନେଇ ଯାଇଥାଏ?||12||

ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁରୁ ଜୀବକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ,

ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨਹੀ ਜਮ ਧਾਰਾ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନା ଯମର କୌଣସି ନିୟମ ଲାଗୁ
ହୋଇଥାଏ।

ਡਾਲ ਛੋਡਿ ਤਤੁ ਮੂਲੁ ਪਰਾਤਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਓਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ସେହି ଜଗତର ଡାଳ ଅର୍ଥାତ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କୁ ଛାଡି ମୂଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି ଆଉ ତାହାର ମନରେ ମିଳନ ପାଇଁ ସଚ୍ଚା ଉତ୍ସାହ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି||13||

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਨਹੀ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକକୁ ଯମ ମାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਨਾ ਦੁਖੁ ਦੇਖਹਿ ਪੰਥਿ ਕਰਾਰੈ ॥
ନା ସେ ଭୟାନକ ମାର୍ଗର ଦୁଃଖ ଦେଖିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ରାମ-ନାମର ପୂଜା କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜଞ୍ଜାଳ ଆସେ ନାହିଁ||14||

ਓੜੁ ਨ ਕਥਨੈ ਸਿਫਤਿ ਸਜਾਈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ସ୍ତୁତି କରିବା ପାଇଁ କିଛି ଅନ୍ତ ନାହିଁ,

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਰਹਹਿ ਰਜਾਈ ॥
ତୋତେ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ରହିଥାଏ,

ਦਰਗਹ ਪੈਧੇ ਜਾਨਿ ਸੁਹੇਲੇ ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଦରବାରରେ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ||15||

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਗੁਣ ਕਥਹਿ ਘਨੇਰੇ ॥
ସମସ୍ତେ ଗୁଣର କଥା କହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ବିଷୟରେ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ?

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ବଡ ବଡ ଦେବୀ-ଦେବତା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਤੂ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥੧੬॥੬॥੧੨॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳାଇ ମୋର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କର, କେବଳ ତୁ ହିଁ ବାଦଶାହଙ୍କ ବାଦଶାହ ଅଟୁ||16||6||12||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਨਗਰ ਗੜ ਅੰਦਰਿ ॥
ମାନବ ଶରୀର ଏକ ନଗର ଭଳି ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ନଗରରେ ମନ ଏକ ଦୁର୍ଗ ସଦୃଶ ଅଟେ ଓ

ਸਾਚਾ ਵਾਸਾ ਪੁਰਿ ਗਗਨੰਦਰਿ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗଗନନ୍ତରରେ ଅର୍ଥାତ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ନିବାସ ଅଛି।

ਅਸਥਿਰੁ ਥਾਨੁ ਸਦਾ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਦਾ ॥੧॥
ଏହି ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ସ୍ଥିର ସ୍ଥାନ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ନିଜକୁ ନିଜେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਅੰਦਰਿ ਕੋਟ ਛਜੇ ਹਟਨਾਲੇ ॥
ଏହି ଦୁର୍ଗରେ ବଜାର ଅଛି।

ਆਪੇ ਲੇਵੈ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବସ୍ତୁ ନେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖିଥାନ୍ତି।

ਬਜਰ ਕਪਾਟ ਜੜੇ ਜੜਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਇਦਾ ॥੨॥
ଏହି ଦୁର୍ଗର ବଜ୍ର କବାଟ ଜଡ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଜଡିତ କରିବା ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି କବାଟ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖୋଲିଥାଏ||2||

ਭੀਤਰਿ ਕੋਟ ਗੁਫਾ ਘਰ ਜਾਈ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ଗୁମ୍ଫା ଅଛି, ଯେଉଁଠି ପରମ-ସତ୍ୟର ଘର ଅଛି।

ਨਉ ਘਰ ਥਾਪੇ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ॥
ସେ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରର ଆଖି, ନାକ ଇତ୍ୟାଦି ନବଘର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਦਸਵੈ ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖੁ ਅਪਾਰੀ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਦਾ ॥੩॥
ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଅପରାମ୍ପର, ଅଲକ୍ଷ ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅଦୃଶ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରକଟ କରିଥାନ୍ତି ||3||

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਇਕ ਵਾਸਾ ॥
ପବନ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି ଇତ୍ୟାଦି ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ବନିଥିବା ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ପ୍ରଭୁ ହି ବାସ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਕੀਤੋ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଖେଳ-ତମାସା ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਬਲਦੀ ਜਲਿ ਨਿਵਰੈ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਆਪੇ ਜਲ ਨਿਧਿ ਪਾਇਦਾ ॥੪॥
ଯେଉଁ ଜଳୁଥିବା ଅଗ୍ନି ପାଣି ଦ୍ୱାରା ଲିଭି ଯାଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଗ୍ନି ସମୁଦ୍ରରେ ରଖିଥାନ୍ତି||4||

ਧਰਤਿ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ॥
ଦୁନିଆକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଜୀବକୁ ଧର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଧର୍ମଶାଳା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ଜଗତର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିରଳ ରହିଥାନ୍ତି।

ਪਵਣੈ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਸਭ ਥਾਈ ਕਲਾ ਖਿੰਚਿ ਢਾਹਾਇਦਾ ॥੫॥
ସେ ସବୁଜାଗାରେ ପବନ, ପ୍ରାଣୀର ଖେଳ ରଚିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଶକ୍ତିକୁ ଟାଣି ପ୍ରାଣୀର ଖେଳ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮਾਲਣਿ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଅଠର ଭାର ବାଲୀ ଏହି ବନସ୍ପତି ତୋର ମାଳୀ ଅଟେ,

ਚਉਰੁ ਢੁਲੈ ਪਵਣੈ ਲੈ ਫੇਰੀ ॥
ପବନର ଚକ୍କର ତୋ' ଉପରେ ଚଁଅର ଭଳି ଝୁଲି ରହିଛି।

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਦੀਪਕ ਰਾਖੇ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਦਾ ॥੬॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ରୂପୀ ଦୁଇଟି ଦୀପକ ଆଲୋକିତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରର ଘରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ରହିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ପ୍ରକାଶ ମିଳିଥାଏ||6||

ਪੰਖੀ ਪੰਚ ਉਡਰਿ ਨਹੀ ਧਾਵਹਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ରୂପୀ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ ଉଡି ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଗଛ ସୁନ୍ଦର ନାମ ରୂପୀ ଫଳ ଦ୍ୱାରା ଭରପୁର ଅଛି ଏବଂ ସେହି ପକ୍ଷୀ ଏହି ଅମୃତମୟୀ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚੋਗ ਚੁਗਾਇਦਾ ॥੭॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀକୁ ହରି-ନାମ ରୂପୀ ଖାଦ୍ୟ ଦେଇଥାଏ||7||

ਝਿਲਮਿਲਿ ਝਿਲਕੈ ਚੰਦੁ ਨ ਤਾਰਾ ॥
ମନରେ ସତ୍ୟର ଜ୍ୟୋତି ଚମକି ଥାଏ।

ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਨ ਬਿਜੁਲਿ ਗੈਣਾਰਾ ॥
ନା ଚନ୍ଦ୍ର ଅଛି, ନା କୌଣସି ତାରା ଅଛି, ନା ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ଅଛି ଏବଂ ନା ଆକାଶର ବିଜୁଳି ଅଛି।

ਅਕਥੀ ਕਥਉ ਚਿਹਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇਦਾ ॥੮॥
ମୁଁ ଅକଥନୀୟ ଅବସ୍ଥାର କଥନ କରୁଅଛି, ଯାହାର କୌଣସି ଚକ୍ର-ଚିହ୍ନ ନାହିଁ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି||8||

ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ ਜੋਤਿ ਉਜਿਆਲਾ ॥
କିରଣର ପ୍ରସାର ହେବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବତ୍ର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଇଛି।

କରି କରି ଦେਖै ଆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥
ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ ਵਾਇਦਾ ॥੯॥
ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ସର୍ବଦା ନିର୍ଭୀକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ଘରେ ବାଜିଥାଏ||୨||

ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਜੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ, ମନରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର
ହୋଇଯାଏ।

ਸਗਲ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਛਾਜੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ନିଜ ଛାୟା ବିସ୍ତାର
କରିଛନ୍ତି।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਦਰਿ ਸੋਹੈ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ସାରା ଦୁନିଆ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନା ହୋଇଛି, ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଜ୍ଞାତ ହେଉ ଏବଂ
ତୋ' ଦ୍ୱାରରେ ଗୁଣଗାନ କରିବା ବାଲା ହିଁ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||10||

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸੋਈ ॥
ଜଗତର ଆଦି, ନିରଞ୍ଜନ, ନିର୍ମଳ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି,

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਦ੍ਵੈਜਾ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ଆଉ କାହାକୁ ବଡ ମାନେ ନାହିଁ।

ਏਕੰਕਾਰੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਹਉਮੈ ਗਰਬੁ ਗਵਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ଯେତେବେଳେ ଓଁକାର ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ, ସେହି ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଅଭିମାନ ଓ
ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||11||

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ଦେଇଥିବା ନାମାମୃତ ଯିଏ ପାନ କରିଥାଏ,

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਦ੍ਵੁਆ ਤੀਆ ॥
ସେ ଆଉ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਏਕੋ ਏਕੁ ਸੁ ਅਪਰ ਪਰੰਪਰੁ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ବଡ ଓ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ପରଖି ନିଜ ସହିତ ମିଳନ
କରିଥାନ୍ତି||12||

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਸਚੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥
ହେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ! ତୁ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଅଟୁ, ମୋତେ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ପ୍ରଦାନ
କର,
ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਚੀਰਾ ॥
ତୋର ରହସ୍ୟକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਚੈ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਪਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଏପରି ଯେତେ ଦୁନିଆ ଅଛି, ସବୁ ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ତୁ ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରୁ, ସେ ହିଁ ପାଇଥାଏ||13||

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਸਚੁ ਹਾਥਿ ਤੁਮਾਰੈ ॥
ଧର୍ମ-କର୍ମ ସବୁ ତୋର ହିଁ ହାତରେ ଅଛି,

ਵੇਪਰਵਾਹ ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰੈ ॥
ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ଭଣ୍ଡାର କେବେ କମେ ନାହିଁ।

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ବଡ ଦୟାଳୁ ଏବଂ ସର୍ବଦା କୃପା କରିବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||14||

ਆਪੇ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਆਪੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି-ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇ ବିଗାଡି ଥାଆନ୍ତି,

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ସଂଯୋଗ-ବିଯୋଗ ଏବଂ ମାରିବା-ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି||15||

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ ॥
ଯେତେ ଦୁନିଆ ଅଛି, ତୋର ବିରାଟ ରୂପ ଶରୀରରେ ବାସ କରିଥାଏ!

ਦੇਖਹਿ ਆਪਿ ਬੈਸਿ ਬਿਜ ਮੰਦਰਿ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ମନ୍ଦିରରେ ବସି ରଚନାକୁ ଦେଖିଥାଉ।

ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥੧॥੧੩॥
ନାନକ ବିନୟ ପୂର୍ବକ ସତ୍ୟ ହି କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||16||1||13||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਦਰਸਨੁ ਪਾਵਾ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥
ହେ ସଦା ସ୍ଥିର ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ମୁଁ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ପାରିବି, ଆଉ ତୋର ପ୍ରେମରେ ତୋର ଭକ୍ତିରେ ତୋର ଗୁଣ ଗାନ କରି ପାରିବି।

ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ਤੂ ਭਾਵਹਿ ਕਰਤੇ ਆਪੇ ਰਸਨ ਰਸਾਇਦਾ ॥੧॥
ହେ ରଚୟିତା! ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ତୁ ଆମକୁ ଭଲ ଲାଗୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ଆମର ଜିହ୍ୱାରେ ମଧୁର ରଖିଛୁ||1||

ਸੋਹਨਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਭੂ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਮੁਕਤੁ ਭਏ ਹਰਿ ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ଦାସ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥੨॥
ସେ ନିଜର ଅହଂ ଦୂର କରି ତୋର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦିନ-ରାତି ତୋର ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||2||

ਈਸਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਤਪੇ ਮੁਨਿ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ॥
ଶିବଶଙ୍କର, ବ୍ରହ୍ମା, ଦେବୀ-ଦେବତା, ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର, ତପସ୍ୱୀ ଏବଂ ମୁନି ସବୁ ତୋର ଉପାସନାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਤੀ ਸਤੀ ਕੇਤੇ ਬਨਵਾਸੀ ਅੰਤੁ ਨ ਕੋਈ ਪਾਇਦਾ ॥੩॥
ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ-ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ରହସ୍ୟ ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ||3||

ਵਿਣੁ ਜਾਣਾਏ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ଜ୍ଞାନ ପାଇବା ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ତୋତେ ଜାଣି ପାରେ ନାହିଁ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਣ ਭਾਣੈ ॥
ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ତୁ କରୁ, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ କରୁ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਉਪਾਏ ਭਾਣੈ ਸਾਹ ਲਵਾਇਦਾ ॥੪॥
ତୁ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିର ଜୀବ ଜାତ କରିଛୁ, ପରନ୍ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଶ୍ୱାସ ନେବାକୁ ଦେଉ||4||

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਨਿਹਚਉ ਹੋਵੈ ॥
ଯାହା ତୋତେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ନିଶ୍ଚୟ ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ ਰੋਵੈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ସ୍ୱୟଂକୁ ବଡ ମାନିଥାଏ ଓ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ନାਵਹੁ ਭੁਲਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਏ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੫॥
ସେ ନାମକୁ ଭୁଲି କୌଣସି ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||5||

ନିਰਮਲ ਕਾਇਆ ਉਜਲ ਹੰਸਾ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸਾ ॥
ସେହି କାୟା ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଅଟେ ଆଉ ଏଥିରେ ହିଁ ନିରଞ୍ଜନ ନାମର ଅଂଶ ଥାଏ।

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਪੀਵੈ ਬਾਹੁੜਿ ਦੁਖੁ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੬॥
ଯିଏ ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ଅମୃତ ସମାନ ଭାବି ପାନ କରିଥାଏ, ସେ କେବେ ଦୁଃଖୀ ହୁଏନାହିଁ||6||

ਬਹੁ ਸਾਦਹੁ ਦੁਖੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥
ଅଧିକ ସ୍ୱାଦ ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਭੋਗਹੁ ਰੋਗ ਸੁ ਅੰਤਿ ਵਿਗੋਵੈ ॥
ଭୋଗ-ବିଳାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ରୋଗ ଜାତ ହୋଇଥାଏମ ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅନ୍ତରେ ପ୍ରାଣୀ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਖਹੁ ਸੋਗੁ ਨ ਮਿਟਈ ਕਬਹੂ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਭਰਮਾਇਦਾ ॥੭॥
ଖୁସିରୁ ଜାତ ହୋଇଥିବା ଚିନ୍ତା କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ନ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||7||

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਭਵੈ ਸਬਾਈ ॥
ଜ୍ଞାନବିହୀନ ସାରା ଦୁନିଆ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਸਾਚਾ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମା ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହି କଥାର ଜ୍ଞାନ ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਰਭਉ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੮॥
ଯିଏ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ, ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||8||

ਅਟਲੁ ਅਡੋਲੁ ਅਤੋਲੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅଟଳ, ଅଚଳ ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹੇ ਫੇਰਿ ਉਸਾਰੇ ॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହି ପୁନଃ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਸਬਦਿ ਭੇਦਿ ਪਤੀਆਇਦਾ ॥੯॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପରେଖ ଏବଂ ବିସ୍ତାର ନଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଭେଦ ପାଇ ହିଁ ଜୀବ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ॥୨॥ ||୨||

Page 1035

ਹਮ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ଆମେ ତୋର ଦାସର ଦାସ ଅଟୁ,

ਸਾਧਿਕ ਸਾਚ ਭਲੇ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ସେ ହିଁ ସାଧକ, ସତ୍ୟବାଦୀ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ତୋର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਸੋਈ ਜਿਣਿ ਜਾਸੀ ਆਪੇ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ଯିଏ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ ନାମର ନମନ କରିଥାଏ, ସେ ଜୀବନ ବାଜି ଜିତିନିଏ ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଦୃଢ ରହିଥାଏ||10||

ਪਲੈ ਸਾਚੁ ਸਚੇ ਸਚਿਆਰਾ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ସତ୍ୟ ଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି।

ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ଯାହାକୁ ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸਾਚੁ ਕਲਾ ਧਰਿ ਥਾਪੀ ਸਾਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇਦਾ ॥੧੧॥
ତିନି ଲୋକରେ ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟକୁ ଶକ୍ତି ରୂପରେ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସଚ୍ଚା ଉପରେ ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||11||

ਵਡਾ ਵਡਾ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବଡ ଓ ମହାନ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੋਝੀ ਕਿਨੈ ਨ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਚਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਸਾਚੇ ਭਾਏ ਨਾ ਵੀਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ଯିଏ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳିଯାଏ, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ହୁଏନାହିଁ||12||

ਧੁਰਹੁ ਵਿਛੁੰਨੇ ਧਾਹੀ ਰੁੰਨੇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଅନେକ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਮੁਹਲਤਿ ਪੁੰਨੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାର ଜୀବନ ଅବଧି ପୁରା ହୋଇଯାଏ, ସେ ମରିଯାଇ ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਮੇਲਿ ਨ ਪਛੋਤਾਇਦਾ ॥੧੩॥
କିନ୍ତୁ ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି, ଆଉ ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରେ ନାହିଁ||13||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭੁਗਤਾ ॥
କର୍ତ୍ତା ଭୋକ୍ତା,

ਆਪੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਆਪੇ ਮੁਕਤਾ ॥
ତୃପ୍ତ ଏବଂ ମୁକ୍ତ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਮੁਕਤਿ ਦਾਨੁ ਮੁਕਤੀਸਰੁ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ମୁକ୍ତି ଦେବା ବାଲା ସେହି ମୁକ୍ତେଶ୍ୱର ନିଜେ ହିଁ ମମତା-ମୋହ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି||14||

ਦਾਨਾ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦାନ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦାନ ଅଟେ,

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ସେହି ଅପରାମ୍ପର କରିବା ଏବଂ କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ସେ ଜାତ କରି ନିଜ ରଚନା ଦେଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଅନୁସାରେ କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||15||

ਸੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਾਚੇ ਭਾਵਹਿ ॥
ହେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ! ଯାହାକୁ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਤੁਝ ਤੇ ਉਪਜਹਿ ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥
ସବୁ ଜୀବ ତୋ' ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥੨॥੧੪॥
ନାନକ ବିନୟ ପୂର୍ବକ ସତ୍ୟ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ପରମ-ସତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଲେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||16||2||14||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਅਰਬਦ ਨਰਬਦ ਧੁੰਧੂਕਾਰਾ ॥
ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ପୂର୍ବରୁ କୋଟି କୋଟି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା।

ਧਰਣਿ ਨ ਗਗਨਾ ਹੁਕਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ସେତେବେଳେ ନା ଧରିତ୍ରୀ ଥିଲା, ନା ଗଗନ ଥିଲା, ଏଣୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥିଲା।

ਨਾ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨ ਚੰਦੁ ਨ ਸੂਰਜੁ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਦਾ ॥੧॥
ଦିନ-ରାତି, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଲୀନ ଥିଲେ||1||

ਖਾਣੀ ਨ ਬਾਣੀ ਪਉਣ ਨ ਪਾਣੀ ॥
ସେତେବେଳେ ଉତ୍ପତ୍ତିର ଚାରି ସ୍ରୋତ ଅଣ୍ଡଜ, ଜରାୟୁଜ, ସ୍ୱେଦଜ ଆଉ ଉଦ୍ଭିଦଜ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା, ବାଣୀ, ପବନ ଓ ପାଣି ମଧ୍ୟ ନଥିଲା।

ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਨ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥
ସେତେବେଳେ ନା କିଛି ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିଲା, ନା ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଥିଲା ଆଉ ନା କେହି ଜନ୍ମ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିଲେ।

ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਪਤ ਨਹੀ ਸਾਗਰ ਨਦੀ ਨ ਨੀਰੁ ਵਹਾਇਦਾ ॥੨॥
ସେତେବେଳେ ନା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଖଣ୍ଡ ଥିଲା, ନା ସପ୍ତ ପାତାଳ ଥିଲା, ସାଗର ଓ କୌଣସି ନଦୀ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ଜଳ ପ୍ରବାହିତ ହୁଏ||2||

ਨਾ ਤਦਿ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ ॥
ସେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଆଉ ପାତାଳଲୋକର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା।

ਦੋਜਕੁ ਭਿਸਤੁ ਨਹੀ ਖੈ ਕਾਲਾ ॥
ସେତେବେଳେ ନା ସ୍ୱର୍ଗ, ନା ନର୍କ, ନା ମୃତ୍ୟୁ ଆଉ ନା ସମୟ ବା କାଳ ଥିଲା।

ਨਰਕੁ ਸੁਰਗੁ ਨਹੀ ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਨਾ ਕੋ ਆਇ ਨ ਜਾਇਦਾ ॥੩॥
ନର୍କ-ସ୍ୱର୍ଗ, ଜନ୍ମ-ମରଣର କୌଣସି ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଆଉ ନା କେହି ଜନ୍ମ ନେଇ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିଲା||3||

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ସେତେବେଳେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ମହେଶ୍ୱର ତ୍ରିଦେବ ନଥିଲେ,

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଦୃଷ୍ଟିମାନ ନଥିଲେ।

ਨਾਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਹੀ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮਾ ਨਾ ਕੋ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੪॥
ସେତେବେଳେ ନା କେହି ପୁରୁଷ ଥିଲା, ନା ଜାତି ଏବଂ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତର ଥିଲା ଆଉ ନା କେହି ଦୁଃଖ-ସୁଖର ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା||4||

ਨਾ ਤਦਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਬਨਵਾਸੀ ॥
ସେତେବେଳେ କେହି ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଏବଂ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ,

ਨਾ ਤਦਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥
ନା କେହି ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଆଉ ସୁଖରେ ରହିବା ବାଲା ଗୃହସ୍ଥ ଥିଲେ।

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭੇਖੁ ਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋ ਨਾਥੁ ਕਹਾਇਦਾ ॥੫॥
ଯୋଗୀ, ଜଙ୍ଗମ ଏବଂ କୌଣସି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ ଆଉ କେହି ନାଥ କହିବା ବାଲା ଥିଲେ||5||

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਨਾ ਬ੍ਰਤ ਪੂਜਾ ॥
ସେତେବେଳେ ନା କେହି ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ କରୁଥିଲେ ଆଉ ନା କେହି ବ୍ରତ ଏବଂ ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କରୁଥିଲେ।

ਨਾ ਕੋ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ਦੂਜਾ ॥
ନା କେହି ଦୈତ୍ୟଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ କରିବା ବାଲା ଥିଲା।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੬॥
ସେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂଭୂ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଠାରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥିଲେ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ବାଲା ଥିଲେ||6||

ਨਾ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥
ସେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ଧତା, ତୁଳସୀର ପୂଜା ଏବଂ ମାଳା ମଧ୍ୟ ନଥିଲା;

ਗੋਪੀ ਕਾਨੁ ਨ ਗਊ ਗੁਆਲਾ ॥
ନା ଗୋପୀ, କୃଷ୍ଣ-କହ୍ନେୟା, ଗାଈ ଏବଂ ଗାଇଆଳ ଥିଲେ।

ਤੰਤੁ ਮੰਤੁ ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋ ਵੰਸੁ ਵਜਾਇਦਾ ॥੭॥
ତନ୍ତ୍ର-ମନ୍ତ୍ର, ପ୍ରବଞ୍ଚାକ ଏବଂ ବଇଁଶି ବଜାଇବା ବାଲା ମଧ୍ୟ କେହି ନଥିଲେ||7||

ਕਰਮ ਧਰਮ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ਮਾਖੀ ॥
ସେତେବେଳେ ଧର୍ମ-କର୍ମ, ମାୟାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଆଉ

ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ਆਖੀ ॥
କୌଣସି ଜାତି-ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନଜର ହେଉ ନଥିଲା;

ਮਮਤਾ ਜਾਲੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਮਾਥੈ ਨਾ ਕੋ ਕਿਸੈ ਧਿਆਇਦਾ ॥੮॥
ସେତେବେଳେ ମମତାର ଜାଲ ଏବଂ କପାଳରେ କାଳନଥିଲା ଆଉ ନା କେହି କାହାର ଧ୍ୟାନ କରୁଥିଲା||୪||

ਨਿੰਦੁ ਬਿੰਦੁ ਨਹੀ ਜੀਉ ਨ ਜਿੰਦੋ ॥
ନା କିଏ କାହାର ନିନ୍ଦା-ଅପମାନ କରୁଥିଲା, ନା କେହି ଜୀବ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀ
ଥିଲେ।

ਨਾ ਤਦਿ ਗੋਰਖੁ ਨਾ ਮਾਛਿੰਦੋ ॥
ସେତେବେଳେ ନା କେହି ଗୋରଖନାଥ ଏବଂ ମଛିନ୍ଦର ନାଥ ଥିଲେ।

ਨਾ ਤਦਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕੁਲ ਓਪਤਿ ਨਾ ਕੋ ਗਣਤ ਗਣਾਇਦਾ ॥੯॥
ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ, ଧ୍ୟାନ, ବଂଶାବଳୀ ଏବଂ କର୍ମର ହିସାବ ନଥିଲା||୨||

ਵਰਨ ਭੇਖ ਨਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ॥
ସେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ-କ୍ଷତ୍ରିୟ ଇତ୍ୟାଦି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ
ନଥିଲା,

ਦੇਉ ਨ ਦੇਹੁਰਾ ਗਉ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ॥
କୌଣସି ଦେବତା, ମନ୍ଦିର, ଗାଈ ଏବଂ ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ରର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନଥିଲା,

ਹੋਮ ਜਗ ਨਹੀ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣੁ ਨਾ ਕੋ ਪੂਜਾ ਲਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ସେହି ସମୟରେ ହୋମ, ଯଜ୍ଞ ଏବଂ ତୀର୍ଥ-ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଆଉ ନା କେହି ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ଲୀନ ରହୁଥିଲେ||10||

ਨਾ ਕੋ ਮੁਲਾ ਨਾ ਕੋ ਕਾਜੀ ॥
ସେତେବେଳେ କୌଣସି ମୁଲ୍ଲା-ମୌଲବୀ, କାଜୀ,

ਨਾ ਕੋ ਸੇਖੁ ਮਸਾਇਕੁ ਹਾਜੀ ॥
ଶେଖ ଅଥବା ହାଜୀ ମଧ୍ୟ ନଥିଲେ।

ਰਈਅਤਿ ਰਾਉ ਨ ਹਉਮੈ ਦੁਨੀਆ ਨਾ ਕੋ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ରାଜା-ପ୍ରଜା, ଦୁନିଆର ଅହଂକାର ମଧ୍ୟ ନଥିଲା||11||

ਭਾਉ ਨ ਭਗਤੀ ਨਾ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ॥
ଆସ୍ଥା, ପ୍ରେମ, ଭକ୍ତି, ଶିବ-ଶକ୍ତି,

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਬਿੰਦੁ ਨਹੀ ਰਕਤੀ ॥
ବନ୍ଧୁ, ମିତ୍ର, ବୀର୍ଯ୍ୟ-ରକ୍ତ କିଛି ମଧ୍ୟ ନଥିଲା।

ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ ਸਾਚੇ ਏਹੋ ਭਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ସେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାହୁକାର ଏବଂ ବ୍ୟାପାରୀ ଥିଲେ ଆଉ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ଏହା ସ୍ୱୀକୃତ ଥିଲା||12||

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ॥
ବେଦ, କୋରାନ, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ନଥିଲା;

ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ਉਦੈ ਨਹੀ ਆਸਤ ॥
ସେତେବେଳେ ନା କୌଣସି ପୁରାଣର ପାଠ ହେଉଥିଲା ଆଉ ନା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ଓ ଅସ୍ତ ହେଉଥିଲା।

ਕਹਤਾ ਬਕਤਾ ਆਪਿ ਅਗੋਚਰੁ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଅପହଞ୍ଚ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ନିରଙ୍କାର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବକ୍ତା ଥିଲେ; ସେ ଅଲକ୍ଷ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖାଯାଉ ଥିଲେ||13||

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲା, ସେ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ
କରିଲେ;

ਬਾਝੁ ਕਲਾ ਆਡਾਣੁ ਰਹਾਇਆ ॥
ସେ ବିନା ଶକ୍ତିରେ ସାରା ରଚନା କରି ଆଧାର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਏ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ସେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ମହେଶ୍ୱର ଏହି ତ୍ରିଦେବଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ମୋହ-ମାୟାର ବୃଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି||14||

ਵਿਰਲੇ ਕਉ ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି,

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਹੁਕਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ସେ ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ସବୁଙ୍କ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ
ଚାଲିଥାଏ।

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਅਰੰਭੇ ਗੁਪਤਹੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਦਾ ॥੧੫॥
ସେ ଖଣ୍ଡ, ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ପାତାଳକୁ ବନାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ ଏବଂ ନିଜର ଗୁପ୍ତ ନିରାକାର ରୂପରୁ ସାକାର ରୂପକୁ ପ୍ରକଟ ହେଲେ||15||

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਬਿਸਮਾਦੀ ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥੧੬॥੩॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଶୁଣି ଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି||16||3||15||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଛନ୍ତି,

ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਕੀਓ ਦਇਆਲਾ ॥
ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁ ରହିବା ପାଇଁ ଜଗତ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਧਨੁ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਰਚਾਇਦਾ ॥੧॥
ପୁଣି ପବନ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱର ସମାହାର କରି ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ
ବନାଇଛନ୍ତି||1||

ਨਉ ਘਰ ਥਾਪੇ ਥਾਪਣਹਾਰੈ ॥
ସୃଜନହାର ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ଆଖି, କାନ, ମୁହଁ ଇତ୍ୟାଦି ନବ ଘରର ସୃଜନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ਦਸਵੈ ਵਾਸਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੈ ॥
ସେହି ଅଲକ୍ଷ-ଅପାର ନିଜ ନିବାସ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲਿ ਨਿਰਮਲਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਇਦਾ ॥੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ସାତ ସରୋବର (ପାଞ୍ଚ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ, ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି)କୁ ନାମାମୃତର ପବିତ୍ର ଜଳ ଦ୍ୱାରା ଭରି
ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ||2||

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ରର ଦୀପକରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ହିଁ ରହିଛି।

ਆਪੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇ ନିଜର ବଡିମା ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ ॥੩॥
ଜ୍ୟୋତି-ସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସଚ୍ଚା ଜୀବ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ
ହୋଇ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਗੜ ਮਹਿ ਹਾਟ ਪਟਣ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ନଗର ଏବଂ ବଜାର ଅଛି, ଯେଉଁଠି ନାମର ବ୍ୟାପାର
ହୋଇଥାଏ।

ਪੂਰੈ ਤੋਲਿ ਤੋਲੈ ਵਣਜਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ରୂପୀ ବ୍ୟାପାରୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୌଲରେ ନାମ ବସ୍ତୁକୁ ତଉଲି ଥାଏ।

ਆਪੇ ਰਤਨੁ ਵਿਸਾਹੇ ਲੇਵੈ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੪॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ-ରତ୍ନକୁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ
ଜାଣିଥାଏ||4||

ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਪਾਵਣਹਾਰੈ ॥
ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ-ରତ୍ନର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ
କରିଛନ୍ତି,

ਵੇਪਰਵਾਹ ਪੂਰੇ ਭੰਡਾਰੈ ॥
ସେହି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਲੇ ਆਪੇ ਰਹਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੫॥
ସେ ନିଜର ସର୍ବଶକ୍ତି ସହିତ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କୌଣସି ଗୁରୁମୁଖୀ
ହିଁ ଜାଣିଥାଏ||5||

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਜਮ ਜੰਦਾਰੁ ਨ ਮਾਰੈ ਫੇਟੈ ॥
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଯମ ମଧ୍ୟ ପୀଡିତ କରେ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਜਲ ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸੀ ਆਪੇ ਬਿਗਸਿ ਧਿਆਇਦਾ ॥੬॥
ଯେପରି ପଦ୍ମ ଫୁଲ ଜଳରେ ଖୁସିରେ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଖୁସିରେ ଧ୍ୟାନ
କରିଥାନ୍ତି||6||

ਆਪੇ ਵਰਖੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅମୃତ ଧାରାର ବର୍ଷା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਅਪਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅପାର ନାମ ହିଁ ରତ୍ନ, ମାଣିକ ସମାନ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਦਾ ॥੭॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ପ୍ରେମ ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଥାନ୍ତି||7||

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੈ ਅਮੋਲੋ ॥
ଯିଏ ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରେମ ପଦର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାର କେବେ ଅଭାବ ହୁଏନାହିଁ।

କବ ହୀ ନ ଘାଟସି ପୂରା ତୋଲੋ ॥
ଯେତେବେଳେ ମଧ ତାହାଙ୍କୁ ତଉଲା ଯାଏ, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ସଚେ କା ବ୍ୟାପାରୀ ହୋବै ସଚੋ ସଉଦା ପାਇଦା ॥੮॥
ସେ ସତ୍ୟର ହିଁ ବ୍ୟାପାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଚ୍ଚା ସଉଦା ବହନ କରିଥାନ୍ତି||୪||

ସଚ୍ଚା ସଉଦା ବିରଲା କੋ ପାਏ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ସଉଦା କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ପୂରା ସତିଗୁରୁ ମିଲै ମିଲାਏ ॥
ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸਮਾਇਦਾ ॥੯॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ମାନି ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||9||

ਹੁਕਮੇ ਆਇਆ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ସେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਦੀਸੈ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିମାନ ଜଗତ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି।

ਹੁਕਮੇ ਸੁਰਗੁ ਮਛੁ ਪਇਆਲਾ ਹੁਕਮੇ ਕਲਾ ਰਹਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଏବଂ ପାତାଳଲୋକର ରଚନା ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ସେ ଏଥିରେ ଶକ୍ତି ସ୍ଥିତ କରିଛନ୍ତି||10||

ਹੁਕਮੇ ਧਰਤੀ ਧਉਲ ਸਿਰਿ ਭਾਰੰ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଧର୍ମ ରୂପୀ ଶଣ୍ଢର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଧରିତ୍ରିର ଭାର
ଉଠାଇଛନ୍ତି।

ਹੁਕਮੇ ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਗੈਣਾਰੰ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ପବନ ଓ ପାଣି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਹੁਕਮੇ ਖੇਲ ਖੇਲਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଶିବ (ଜୀବ) ଶକ୍ତି (ମାୟା)ର ଘରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଜୀବନ ରୂପୀ ଖେଳ ହୋଇଥାଏ||11||

ਹੁਕਮੇ ਆਡਾਣੇ ਆਗਾਸੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଆକାଶର ପ୍ରସାର ହୋଇଥାଏ,

ਹੁਕਮੇ ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਵਾਸੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ତିନିଲୋକ ବାସୀ ଜୀବ ଜଳ ଓ ସ୍ଥଳରେ
ରହିଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸ ਸਦਾ ਫੁਨਿ ਹੁਕਮੇ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଜୀବ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସ ନେଇଥାଏ ଆଉ ପୁନଃ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଓ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି||12||

ਹੁਕਮਿ ਉਪਾਏ ਦਸ ਅਉਤਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଦଶ ଅବତାର ହୋଇଛି ଏବଂ

ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਅਗਣਤ ਅਪਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଅସଂଖ୍ୟ ଦେବ-ଦାନବ ଉତ୍ପନ୍ନ କରା ଯାଇଛି।

ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸੁ ਦਰਗਹ ਪੈਝੈ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਇ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ ଏବଂ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||13||

ਹੁਕਮੇ ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਦਾਰੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ଛତିଶ ଯୁଗ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଅତିବାହିତ କରିଛନ୍ତି।

ਹੁਕਮੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ଚିନ୍ତନଶୀଳ ସାଧୁ ସାଧକ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਨਥੀਂ ਸਭ ਜਾ ਕੀ ਬਖਸੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ସେ ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||14||

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਗੜੈ ਮਹਿ ਰਾਜਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ମନ ରାଜା ଅଟେ।

ਨੇਬ ਖਵਾਸ ਭਲਾ ਦਰਵਾਜਾ ॥
କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଏବଂ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଏହାର ନାଏବ ଏବଂ ପ୍ରିୟ ସେବକ ଅଟେ ଏବଂ ମୁହଁ ତାହାର କବାଟ ଅଟେ।

ਮਿਥਿਆ ਲੋਭੁ ਨਾਹੀ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਲਬਿ ਪਾਪਿ ਪਛੁਤਾਇਦਾ ॥੧੫॥
କିନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟା ଲୋଭ କାରଣରୁ ଜୀବକୁ ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ଲାଳସା ଓ ପାପ କାରଣରୁ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਕਾਰੀ ॥
ସତ୍ୟ ଓ ସନ୍ତୋଷ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ଅଧିକାରୀ
ଅଟନ୍ତି,

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਸਰਣਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ଯିଏ ସଦାଚାର ଓ ସଂଯମ ଦ୍ୱାରା ମନ ରୂପୀ ରାଜାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥੪॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବକୁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||16||4||16||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਸੁੰਨ ਕਲਾ ਅਪਰੰਪਰਿ ਧਾਰੀ ॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି ଧାରଣ କରିଥିଲେ,

ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ ॥
ସେହି ଅପରାମ୍ପର ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଥିଲେ।

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਸੁੰਨਹੁ ਸੁੰਨੁ ਉਪਾਇਦਾ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକୃତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଶୂନ୍ୟରୁ ସବୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਸੁੰਨੈ ਤੇ ਸਾਜੇ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ସେ ପବନ-ପାଣି ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି,

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਕਾਇਆ ਗੜ ਰਾਜੇ ॥
ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ମନ ରୂପୀ ରାଜାଙ୍କୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਜੀਉ ਜੋਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਸੁੰਨੇ ਕਲਾ ਰਹਾਇਦਾ ॥੨॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଅଗ୍ନି, ପାଣି ଏବଂ ଜୀବ ତୁମର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ଅଟେ ଆଉ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ଶୂନ୍ୟରେ ହିଁ ସ୍ଥିର କରା ଯାଇଛି||2||

ਸੁੰਨਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਉਪਾਏ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ମହେଶ୍ୱର ଉତ୍ପନ୍ନ କରା ଯାଇଛି,

ਸੁੰਨੇ ਵਰਤੇ ਜੁਗ ਸਬਾਏ ॥
ସବୁ ଯୁଗ ଶୂନ୍ୟରେ ହିଁ ବିତି ଯାଇଛି।

ਇਸੁ ਪਦ ਵੀਚਾਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਪੂਰਾ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਦਾ ॥੩॥
ଏହି ପଦାକୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଚାରି ନିଏ, ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଲେ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਸੁੰਨਹੁ ਸਪਤ ਸਰੋਵਰ ਥਾਪੇ ॥
ଶୂନ୍ୟରେ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ସାତ ସରୋବର (ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ, ମନ ଓ ବୁଦ୍ଧି)
ବନାଇଛନ୍ତି,

ਜਿਨਿ ਸਾਜੇ ਵੀਚਾਰੇ ਆਪੇ ॥
ଯିଏ ଏହା ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହାର ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਤਿਤੁ ਸਤ ਸਰਿ ਮਨੁਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਵੈ ਫਿਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇਦਾ ॥੪॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ମନ ଏହି ସାତ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ସେ ପୁନଃ ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ||4||

ਸੁੰਨਹੁ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਗੈਣਾਰੇ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ସେ ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଗଗନ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਤਿਸ ਕੀ ਜੋਤਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ତିନି ଲୋକରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਸੁੰਨੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਨਿਰਾਲਮੁ ਸੁੰਨੇ ਤਾੜੀ ਲਾਇਦਾ ॥੫॥
ଅଲକ୍ଷ, ଅପାର ନିର୍ଲିପ୍ତ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶୂନ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶୂନ୍ୟରେ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||5||

ਸੁੰਨਹੁ ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਉਪਾਏ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ଧରିତ୍ରୀ ଓ ଆକାଶ ଉତ୍ପନ୍ନ କରା ଯାଇଛି ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਥੰਮਾ ਰਾਖੇ ਸਚੁ ਕਲ ਪਾਏ ॥
ବିନା ସ୍ତମ୍ଭରେ ନିଜ ସତ୍ୟର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିତ କରା ଯାଇଛି।

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਜਿ ਮੇਖੁਲੀ ਮਾਇਆ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਦਾ ॥੬॥
ସେ ତିନି ଲୋକର ରଚନା କରି ତାହାକୁ ମାୟା ରୂପୀ ରସିରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରି ନଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||6||

ਸੁੰਨਹੁ ਖਾਣੀ ਸੁੰਨਹੁ ਬਾਣੀ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ଜୀବର ଉତ୍ପତ୍ତିର ଚାରି ସ୍ରୋତ ଅସ୍ତିତ୍ୱରେ ଆସିଛି ଏବଂ ଶୂନ୍ୟରୁ ଚାରି ବାଣୀ ଆସିଛି।

ਸੁੰਨਹੁ ਉਪਜੀ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଏହା ସବୁ ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਉਤਭੁਜੁ ਚਲਤੁ ਕੀਆ ਸਿਰਿ ਕਰਤੈ ਬਿਸਮਾਦੁ ਸਬਦਿ ਦੇਖਾਇਦਾ ॥੭॥
କର୍ତ୍ତା ନିଜ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବନସ୍ପତିର ରଚନା କରି ଏକ ବଡ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରି
ଦେଖାଇଛନ୍ତି||7||

ਸੁੰਨਹੁ ਰਾਤਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਕੀਏ ॥
ଦିନ ଓ ରାତି ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରା ଯାଇଛି ଏବଂ

ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਸੁਖਾ ਦੁਖ ਦੀਏ ॥
ଏହା ଠାରୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ, ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଦିଆଯାଇଛି।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ ਅਮਰੁ ਅਤੀਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰੁ ਪਾਇਦਾ ॥੮॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ରହିତ ହୋଇ ଅମର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ସ୍ଥାନ
ପାଇଛି||8||

ਸਾਮ ਵੇਦੁ ਰਿਗੁ ਜੁਜਰੁ ਅਥਰਬਣੁ ॥
ରୁକ, ସାମ, ଯଜୁଃ ଏବଂ ଅଥର୍ବ ବେଦ-

ਬ੍ਰਹਮੇ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ॥
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରିଥିବା ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟା ରୂପୀ ହିଁ ଅଟେ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋ ਤਿਉ ਬੋਲੇ ਜਿਉ ਬੋਲਾਇਦਾ ॥੯॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମାର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କେହି ଆଙ୍କି ପାରିବେ ନାହିଁ, ଜୀବ ସେପରି ହିଁ ବୋଲିଥାଏ, ଯେପରି ସେ ବୋଲାଇ
ଥାଆନ୍ତି||୨||

ਸੁੰਨਹੁ ਸਪਤ ਪਾਤਾਲ ਉਪਾਏ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ସପ୍ତ ପାତାଳ ଉତ୍ପନ୍ନ କରା ଯାଇଛି,

ਸੁੰਨਹੁ ਭਵਣ ਰਖੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ପନ୍ନ କରା ଯାଇଛି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ਅਪਰੰਪਰਿ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਕੀਆ ਕਮਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ଜଗତ ପ୍ରସାର କରିଛୁ ଆଉ ସବୁ ଜୀବ ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ତୁ କରାଉ||୧୦||

ਰਜ ਤਮ ਸਤ ਕਲ ਤੇਰੀ ਛਾਇਆ ॥
ରଜ, ତମ ଓ ସତ ଗୁଣର ଶକ୍ତି ତୋର ହିଁ ଛାୟା ଅଟେ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ତୁ ଜୀବ ଠାରେ ଅଭିମାନର ଦୁଃଖ ରଖିଛୁ, ଯାହା ଜନ୍ମ-ମରଣର କାରଣ
ଅଟେ।

ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣਿ ਚਉਥੈ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||୧୧||

ਸੁੰਨਹੁ ਉਪਜੇ ਦਸ ਅਵਤਾਰਾ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ଦଶ ଅବତାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਕੀਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਸਾਜੇ ਸਭਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ସେ ଦେବ, ଦାନବ, ଗଣ ଏବଂ ଗନ୍ଧର୍ବର ର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ଜୀବ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି||12||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਮਝੈ ਰੋਗੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରୁ ଯିଏ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିନିଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ରୋଗ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਇਹ ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਜਾਣੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାର୍ଗକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਮੁਕਤਿ ਪਰਾਇਣ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਇਆ ਪਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଏହି ମାର୍ଗ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବାର ସାଧନ ଅଟେ, ଯିଏ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ମିଳିଥାଏ। ||13||

ਪੰਚ ਤਤੁ ਸੁੰਨਹੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ଶୂନ୍ୟରୁ ହିଁ ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି ଏବଂ

ਦੇਹ ਸੰਜੋਗੀ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸਾ ॥
ଏହି ତତ୍ତ୍ୱର ସଂଯୋଗରୁ ଶରୀର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ କର୍ମର ଅଭ୍ୟାସ କରିଥାଏ।

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਮਸਤਕਿ ਲੀਖੇ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਜਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର କର୍ମ କପାଳରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ପାପ ଓ ପୂଣ୍ୟ ବୁଣିଥାଏ||14||

ਊਤਮ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਲੇ ॥
ସଦଗୁରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଏବଂ ନିରଳ ଅଟନ୍ତି,

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰਸਿ ਮਤਵਾਲੇ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦରେ ରତ ରହି ହରିରସରେ ମତୁଆଲା ରହିଥାଏ।

ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ରିଦ୍ଧି, ସିଦ୍ଧି, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ||15||

ਇਸੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕਉ ਨੇਹੁ ਘਨੇਰਾ ॥
ଏହି ମନର ପ୍ରେମ ମାୟା ସହିତ ଲାଗି ରହିଛି।

ਕੋਈ ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਕਰਹੁ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ପୁରୁଷକୁ ବୁଝି ଏହି ତଥ୍ୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କେହି କରୁ।

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਹਉਮੈ ਸਹਸਾ ਨਰੁ ਲੋਭੀ ਕੂੜੁ ਕਮਾਇਦਾ ॥੧੬॥
ଲୋଭୀ ମନୁଷ୍ୟ ମିଥ୍ୟାରେ ହିଁ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଆଶା, ତୃଷ୍ଣା, ଅଭିମାନ ଏବଂ ସନ୍ଦେହର ରୋଗ ଲାଗି ରହିଥାଏ||16||

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପାଇଥାଏ,

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਸਚੇ ਘਰ ਬਾਰਾ ॥
ସେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧି ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ନିବାସ ପାଇ ନିଏ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਨਾਦੁ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਸਚੁ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੭॥੫॥੧੭॥
ହେ ନାନକ! ପୁଣି ମନର ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନିରୁ ନିର୍ମଳ ନାଦ ଶୁଣାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସଚ୍ଚା ରାମନାମରେ ରହିଥାଏ||17||5||17||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁ ଅଛନ୍ତି।

ਆਇ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾਲਾ ॥
ସେହି କୃପାଳୁ ପ୍ରଭୁ ନା ଆସିଥାନ୍ତି ଆଉ ନା
ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਈ ਰਹਿਓ ਨਿਰਾਲਮੁ ਰਾਇਆ ॥੧॥
ଜୀବ ଠାରେ ବଞ୍ଚିବାର ଯୁକ୍ତି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਜਗੁ ਤਿਸ ਕੀ ਛਾਇਆ ਜਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇਆ ॥
ଏହି ଜଗତ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଛାୟା ଅଟେ, ଯାହାର କେହି ବାପା ଓ ମା' ନାହାନ୍ତି,

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੈਣ ਨ ਭਰਾਉ ਕਮਾਇਆ ॥
ନା ତାହାଙ୍କ କେହି ଭଉଣୀ ଏବଂ ନା କେହି ଭାଇ
ଅଛି।

ਨਾ ਤਿਸੁ ਓਪਤਿ ਖਪਤਿ ਕੁਲ ਜਾਤੀ ਓਹੁ ਅਜਰਾਵਰੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੨॥
ନା ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ନା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ କୌଣସି କୁଳ, ଜାତି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସେହି ଅଜର-ଅମର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି||2||

ਤੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਨਾਹੀ ਸਿਰਿ ਕਾਲਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ କାଳାତୀତ ଅଟୁ, ତୋର କପାଳରେ କାଳର କୌଣସି ଭୟ ନାହିଁ।

ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖ ਅਗੰਮ ਨਿਰਾਲਾ ॥
ତୁ ପରମ ପୁରୁଷ ଅଟୁ, କର୍ମର ଲେଖା ରହିତ ଅଟୁ, ଜୀବର ପହଞ୍ଚରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ଜଗତରୁ ନିରଳ ଅଟୁ।

ਸਤ ਸੰਤੋਖਿ ਸਬਦਿ ਅਤਿ ਸੀਤਲੁ ਸਹਜ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥੩॥
ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭାବନା ସହିତ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ଶାନ୍ତି ଜାତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਤ੍ਰੈ ਵਰਤਾਇ ਚਉਥੈ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ॥
ସଂସାରରେ ତ୍ରିଗୁଣର ପ୍ରସାର କରି ତୁ ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଉ,

ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਕੀਏ ਇਕ ਗ੍ਰਾਸਾ ॥
ତୁ ବିକରାଳ କାଳକୁ ଗ୍ରାସ ବନାଇଛୁ।

ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਸਰਬ ਜਗਜੀਵਨੁ ਗੁਰਿ ਅਨਹਦ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥੪॥
ହେ ସଂସାରର ଜୀବନ ଦାତା! ତୋର ନିର୍ମଳ ଜ୍ୟୋତି ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି ଏବଂ ଗୁରୁ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତୋର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||4||

ਉਤਮ ਜਨ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସନ୍ଥଜନ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି,

ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਤੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ॥
ସେମାନେ ହରିରସରେ ମସ୍ତ ହୋଇ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਰੇਣ ਸੰਤ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ॥੫॥
ନାନକ ସେହି ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ବନିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇଛନ୍ତି||5||

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੀਅ ਸਭਿ ਤੇਰੇ ॥
ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ, ସବୁ ଜୀବ ତୋର ରଚନା
ଅଟନ୍ତି।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਹਮ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ॥
ତୁ ଆମର ଦାତା ଅଟୁ ଏବଂ ଆମେ ତୋର ସେବକ ଅଟୁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਜੈ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਦੀਪਾਇਆ ॥੬॥
କୃପା କରି ନାମାମୃତ ପ୍ରଦାନ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁଦ୍ୱାରା ଦୀପକ ଆଲୋକିତ କରିଛି||6||

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਇਹੁ ਤਨੁ ਕੀਆ ॥
ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରୁ ଏହି ଶରୀର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି,

ਆਤਮ ਰਾਮ ਪਾਏ ਸੁਖੁ ਥੀਆ ॥
ସେଥିରେ ଆତ୍ମାର ନିବାସ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ
ଯାଇଛି।

ਕਰਮ ਕਰਭੂਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ॥੭॥
ଶୁଭ କର୍ମର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ସେଥିରେ ଅମୃତ ନାମ ରୂପୀ ଫଳ
ଲାଗିଛି||7||

ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ଯାହାର ମନ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାକୁ କୌଣସି କ୍ଷୁଧା- ପ୍ରେମ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ
ଏବଂ

ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਾਨਿਆ ॥
ସେହି ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ମାୟାତୀତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਕੇਵਲ ਬੈਰਾਗੀ ਗੁਰਮਤਿ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇਆ ॥੮॥
ସେ ବୈରାଗୀ ହୋଇ କେବଳ ଅମୃତ ରସରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୋଭାର
ପାତ୍ର ବନି ଯାଇଛି||8||

ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥
ଯିଏ ଦିନ-ରାତି ଆଧାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତିର କର୍ମ କରିଥାଏ,

ਨਿਰਮਲ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਤੀ ॥
ସେ ନିର୍ମଳ ଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଣି ନେଇଛି।

ਸਬਦੁ ਰਸਾਲੁ ਰਸਨ ਰਸਿ ਰਸਨਾ ਬੇਣੁ ਰਸਾਲੁ ਵਜਾਇਆ ॥੯॥
ସେ ଆଧାତ୍ମିକ ରସରେ ଲୀନ ହୋଇ ଜିହ୍ୱାରେ ମଧୁର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମଧୁର ଧ୍ୱନି ବାଲା ସଙ୍ଗୀତ
ବଜାଇଛନ୍ତି||9||

ਬੇਣੁ ਰਸਾਲ ਵਜਾਵੈ ਸੋਈ ॥
ସେ ହିଁ ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତ ବଜାଇ ଥାଏ

ਜਾ ਕੀ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ଯାହାକୁ ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਬੁਝਹੁ ਇਹ ਬਿਧਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ଏହି ବିଧିକୁ ବୁଝି ନିଅ, କାରଣ ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରାମନାମରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଥାଏ||10||

ਐਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ସଂସାରରେ ଏପରି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਹਿ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ ਤਿਨ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ਆਇਆ ॥੧੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଥାଏ, ବଂଶାବଳୀକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ ଏବଂ ଜଗତରେ ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||11||

ਘਰੁ ਦਰੁ ਮੰਦਰੁ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥
ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରୀର ରୂପୀ ଘର, ଦ୍ୱାର, ମନ୍ଦିର ରୂପୀ ଦଶମ ଦ୍ୱାରକୁ ଜାଣିନିଏ,

ਜਿਸੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਹੋਈ ॥
ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਕਾਇਆ ਗੜ ਮਹਲ ਮਹਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸਾਚਾ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥੧੨॥
ମହଲର ମାଲିକ ଶରୀର ରୂପୀ ଗଡରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରମ-ସତ୍ୟ ହୃଦୟକୁ ସଚ୍ଚା କରିଥାଏ||12||

ਚਤੁਰ ਦਸ ਹਾਟ ਦੀਵੇ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ॥
ଚଉଦ ଭୁବନ ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ର ସାକ୍ଷୀ ଯେ

ਸੇਵਕ ਪੰਚ ਨਾਹੀ ਬਿਖੁ ਚਾਖੀ ॥
ସେବକ-ପଞ୍ଚ ମାୟା ରୂପୀ ବିଷକୁ ଚାଖି ନାହିଁ।

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੂਪ ਨਿਰਮੋਲਕ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଅନୁପମ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ-ବସ୍ତୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ପାଇଛି||13||

ਤਖਤਿ ਬਹੈ ਤਖਤੈ ਕੀ ਲਾਇਕ ॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ସିଂହାସନ ଉପରେ ସେ ହିଁ ବସିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਪੰਚ ਸਮਾਏ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਇਕ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ସେବକ ପଞ୍ଚ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹੈ ਭੀ ਹੋਸੀ ਸਹਸਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੧੪॥
ଆଦିରୁ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଓ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିବ। ଯିଏ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ, ତାହାର ଭ୍ରମ ଓ ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||14||

ਤਖਤਿ ਸਲਾਮੁ ਹੋਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ଜୀବକୁ ଦିନ-ରାତି ନମନ ହୋଇଥାଏ।

ਇਹੁ ਸਾਚੁ ਵਡਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਵ ਜਾਤੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହା ବଡପଣ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣି ହୁଏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਜਪਹੁ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ਹਰਿ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ ॥੧੫॥੧॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ରାମନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ସେ ହିଁ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି||15||1||18||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਰੇ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਰਹਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ, ଭକ୍ତଜନ! ହରି-ନାମ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କର; ଶାଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରୁହ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ।

ਤਸਕਰੁ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ਤਾ ਕਉ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਸਬਦਿ ਜਗਾਇਆ ॥੧॥
ଏହି ଧନକୁ କୌଣସି ତସ୍କର ଅଥବା ଚୋର ଚୋରାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଶବ୍ଦ ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ମନ ସାବଧାନ ରହିଥାଏ||1||

ਤੂ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਰਾਜਾ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁ ଏକାକାର ଅଟୁ, ମୋହ-ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହ ଅଟୁ।

ਤੂ ਆਪਿ ਸਵਾਰਹਿ ਜਨ ਕੇ ਕਾਜਾ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଅଛୁ।

ਅਮਰੁ ਅਡੋਲੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਅਸਥਿਰ ਥਾਨਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥੨॥
ଅମର, ଅଚଳ, ଅପରାମ୍ପର, ଅମୂଲ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଟଳ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର
ଅଟେ।||2||

ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਊਤਮ ਥਾਨਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗର ଉତ୍ତମ ସ୍ଥାନ ଅଟେ,

ਪੰਚ ਲੋਕ ਵਸਹਿ ਪਰਧਾਨਾ ॥
ଯେଉଁଠି ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ନମ୍ରତା ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ଜନ
ରହିଥାନ୍ତି।

ਊਪਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇਆ ॥੩॥
ଏହି ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଓଁ-କାର ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ବସିଥାଏ||3||

ਦੇਹੀ ਨਗਰੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ନଅଟି ଦ୍ୱାର ଅଛି,

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰਣੈਹਾਰੈ ਸਾਜੇ ॥
ସବୁଙ୍କ ରଚନା ସେହି ରଚୟିତା କରିଛନ୍ତି।

ਦਸਵੈ ਪੁਰਖੁ ਅਤੀਤੁ ਨਿਰਾਲਾ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥੪॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ନିରଳ ଏବଂ ମାୟାତୀତ ପ୍ରଭୁ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପରମପୁରୁଷ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ
ନିଜର ଅଦୃଷ୍ଟ ରୂପକୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି||4||

ਪੁਰਖੁ ਅਲੇਖੁ ਸਚੇ ਦੀਵਾਨਾ ॥
କର୍ମ ରହିତ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଶାଶ୍ୱତ
ଅଟେ,

ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਸਚੁ ਨੀਸਾਨਾ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ନିଜର ହୁକୁମ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ପରୱାନା ଅଟଳ
ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਖੋਜਿ ਲਹਹੁ ਘਰੁ ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ହୃଦୟ ଘରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୋଜି ନିଅ, କାରଣ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରାମନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ
ପାରେ||5||

ସରବ ନିରଂଜନ ପୁରଖୁ ସୁଜାନਾ ॥
ସେହି ନିରଞ୍ଜନ ପରମ ପୁରୁଷ ବଡ ଚତୁର ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି।

ଅଦଲୁ କରେ ଗୁର ଗିଆନ ସମାନਾ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ପ୍ରାପ୍ତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ ।

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ਲੈ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰੇ ਹਉਮੈ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੬॥
ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ ର ବେକ ଧରି ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଅଭିମାନ-ଲୋଭ ଦୂର କରି ଦିଅନ୍ତି||6||

ସଚੈ ਥਾਨਿ ਵਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ନିରାକାର ପରମାତ୍ମା ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪਿ ਪਛਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିବା ବାଲା ଆତ୍ମ ସ୍ୱରୁପକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਨਿਵਾਸੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੭॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଜୀବର ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||7||

ନା ମନੁ ਚਲੈ ਨ ਪਉਣੁ ਉਡਾਵੈ ॥
ସେହି ଯୋଗୀର ମନ ଏଣେ ତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ବାସନା ରୂପୀ ବାୟୁ ତାହାକୁ ଉଡାଏ ନାହିଁ,

ਜੋਗੀ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ଯୋଗୀ ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବଜାଇ ଥାଏ,

ਪੰਚ ਸਬਦ ਝੁਣਕਾਰੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਵਾਇ ਸੁਣਾਇਆ ॥੮॥
ତାହାର ମନରେ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରକାର ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଲା ଶବ୍ଦର ନିରଳ ଝଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶବ୍ଦକୁ ବଜାଇ ଶୁଣିଥାଏ||8||

ਭਉ ਬੈਰਾਗਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਾ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଭୟ-ଶ୍ରଦ୍ଧା ଥାଏ, ସେ ବୈରାଗୀ ହୋଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରହିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਤਿਆਗੀ ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ ॥
ସେ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନାହତ ଧ୍ୱନିରେ ରତ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਰਾਇਆ ॥੯॥
ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅଞ୍ଜନ ଲଗାଇ ଜାଣି ନେଇଥାଏ ଯେ ନିରଞ୍ଜନ ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ
ଅଟନ୍ତି||୨||

ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଦୁଃଖ-ଭୟ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਰੋਗ ਕਟੇ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥
ସେ ସାରା ରୋଗ ଏବଂ ଯମର ଫାଶୀ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ଭୟ କାଟିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ
ପାରେ||10||

ਕਾਲੈ ਕਵਲੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਣੈ ॥
ନିରଞ୍ଜନଙ୍କୁ ଜାଣିବା ବାଲା କାଳର ଭୟକୁ ମଧ୍ୟ ଖାଇ ଯାଇଥାଏ।

ਬੂਝੈ ਕਰਮੁ ਸੁ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-କୃପାକୁ ବୁଝିଥାଏ, ସେ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਪਛਾਣੈ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਚੋਜੁ ਸਬਾਇਆ ॥੧੧॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଚିହ୍ନି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଲୀଳା ଅଟେ||11||

ਆਪੇ ਸਾਹੁ ਆਪੇ ਵਣਜਾਰਾ ॥
ସାହୁକାର ଓ ବ୍ୟାପାରୀ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਰਖਣਹਾਰਾ ॥
ପରଖିବା ବାଲା ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପରଖି ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਸਿ ਕਸਵਟੀ ਲਾਏ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କଷଟି-ପରଖ କରି ମୂଲ୍ୟ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||12||

ਆਪਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା
କରିଛନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ପ୍ରତି ଘଟରେ ସେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਪੁਰਖੁ ਅਤੀਤੁ ਵਸੈ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਗੁਰ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੩॥
ମାୟାତୀତ ପରମ ପୁରୁଷ ବାସନା ରହିତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ ଗୁରୁ ହିଁ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||13||

ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਗਰਬੁ ਗਵਾਏ ॥
ଚତୁର ପ୍ରଭୁ ସାରା ଅଭିମାନ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ ਏਕੁ ਦਿਖਾਏ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର କରି ନିଜ ରୂପର ହିଁ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਜੋਨੀ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗਾਇਆ ॥੧੪॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଛି, ସେ କାମନାରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ||14||

ਹਉਮੈ ਮੇਟਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ଅହଂ ଦୂର କରି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੇ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ॥
ଯିଏ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਲਾਹਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਚੁ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥੧੫॥੨॥੧੯॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶ ଓ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଚ୍ଚା ଲାଭ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସତସଙ୍ଗତିରେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||15||2||19||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

ਸਚੁ ਕਹਹੁ ਸਚੈ ਘਰਿ ਰਹਣਾ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ଘରେ ରହିବାର ଅଛି, ତାହାହେଲେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ବୋଲ,

ਜੀਵਤ ਮਰਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗੁ ਤਰਣਾ ॥
ଯଦି ଜଗତ ରୂପୀ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହେବାର ଅଛି, ଜୀବିତ ରହି ହିଁ ମରିଯାଅ ଅର୍ଥାତ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଅ।

ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਗੁਰੁ ਬੇੜੀ ਤੁਲਹਾ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ ॥੧॥
ଗୁରୁ ଜାହାଜ, ନଉକା ଓ ଆହୁଲା ଅଟନ୍ତି, ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||1||

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਲੋਭ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥
ଯିଏ ଅଭିମାନ, ମମତା ଏବଂ ଲୋଭ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ,

ਨਉ ਦਰ ਮੁਕਤੇ ਦਸਵੈ ਆਸਨੁ ॥
ସେ ଶରୀର ରୂପୀ ନବ ଦ୍ୱାର ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଆସନ ଲଗାଇ ନେଇଥାଏ।

ਊਪਰਿ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥੨॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ଈଶ୍ୱର ସର୍ବୋପରି ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି||2||

ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਵਹੁ ਹਰਿ ਲਿਵ ਤਰੀਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ନିଅ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਕਲੁ ਗਾਇ ਜਮ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰੀਐ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ଠାରୁ ଭୟ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਜਤ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਤੁਮ ਹੀ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਤੀਆ ਗਾਇਆ ॥੩॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ ଆଉ ତୋ' ବିନା ଆଉ କାହାର ଯଶୋଗାନ କରିନାହିଁ||3||

ਸਚੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਚੁ ਹੈ ਸਰਣਾ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ମଧ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ।

ਸਚੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਜਿਤੈ ਲਗਿ ਤਰਣਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਅਕਥੁ ਕਥੈ ਦੇਖੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਫੁਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਜੋਨੀ ਜਾਇਆ ॥੪॥
ଯିଏ ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥନ କରିଥାଏ, ସେ ସେହି ଅପରାମ୍ପରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ପୁନଃ ଗର୍ଭ-ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ||4||

ਸਚ ਬਿਨੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ସତ୍ୟ-ନାମ ବିନା ସତ୍ୟ ଓ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ;

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି
ରହିଥାଏ।

ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୂଳ ମନ୍ତ୍ର ଏବଂ ରସର ଘର ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||5||

Page 1041

ਸਚ ਬਿਨੁ ਭਵਜਲੁ ਜਾਇ ਨ ਤਰਿਆ ॥
ସତ୍ୟ ବିନା ଜଗତ-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਏਹੁ ਸਮੁੰਦੁ ਅਥਾਹੁ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਭਰਿਆ ॥
ଏହା ଅଥଳ ସମୁଦ୍ର ଅଟେ, ଯାହା ଯାହା ମହା ବିଷରେ ଭରି
ରହିଛି।

ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇ ਊਪਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਕੈ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥੬॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ନେଇ ବାସନା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ ନିର୍ଭୀକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥାଏ||6||

ਝੂਠੀ ਜਗ ਹਿਤ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଦୁନିଆର ମୋହର ଚତୁରତା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ਬਿਲਮ ਨ ਲਾਗੈ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ତୁରନ୍ତ ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਭਿਮਾਨੀ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸਿ ਖਪਾਇਆ ॥੭॥
ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ନାମକୁ ବିସ୍ମୃତ କରି ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ଯାହା କାରଣରୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର
ଚକ୍ରରେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ||7||

ਉਪਜਹਿ ਬਿਨਸਹਿ ਬੰਧਨ ਬੰਧੇ ॥
ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଓ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਗਲਿ ਫੰਧੇ ॥
ତାହାର ଗଳାରେ ଅହଂ ଏବଂ ମୋହ-ମାୟାର ଫନ୍ଦା ପଡିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਹੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ॥੮॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ରାମନାମକୁ ସ୍ଥାପ କରିନାହିଁ, ତାହାକୁ ବାନ୍ଧି ଯମପୁରୀକୁ ପଠାଯାଇ
ଥାଏ||8||

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୋକ୍ଷ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਿਉ ਧਿਆਈਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ରମନାମର ମନନ କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਹੁ ਤਰਹੁ ਭਵ ਦੁਤਰੁ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੯॥
ଗୁରୁମତକୁ ଗ୍ରହଣ କରି କଠିନ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଅ, ଯିଏ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ||୨||

ਗੁਰਮਤਿ ਕ੍ਰਿਸਨਿ ਗੋਵਰਧਨ ਧਾਰੇ ॥
ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପର୍ବତକୁ ଆଙ୍ଗୁଳିରେ ଧାରଣକରି ନିଅନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਇਰਿ ਪਾਹਣ ਤਾਰੇ ॥
ଶ୍ରୀରାମ ସମୁଦ୍ରରେ ପଥର ଭସାଇ ଥିଲେ।

ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਹੁ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੧੦॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ। ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ହିଁ ଭ୍ରମ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||10||

ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਹੁ ਤਰਹੁ ਸਚੁ ਤਾਰੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କର ଏବଂ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଅ।

ਆਤਮ ਚੀਨਹੁ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ଆତ୍ମା ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଅ।

ਜਮ ਕੇ ਫਾਹੇ ਕਾਟਹਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ଫାଶୀ କଟି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମାୟାତୀତ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||11||

ਗੁਰਮਤਿ ਪੰਚ ਸਖੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ॥
ଗୁରୁ ମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଙ୍ଗ-ମିତ୍ର ଏବଂ ଗୁରୁଭାଇ ପରସ୍ପର ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤਿ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ॥੧੨॥
ନିଜ ମନ ଏବଂ ମୁଖରେ ଜୀବନଦାତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କର; ଏହିପରି ହୃଦୟରେ ହିଁ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଯାଏ||12||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ,

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਿਸ ਕੀ ਕੀਜੈ ॥
କାହାର ପ୍ରଶଂସା ଓ ନିନ୍ଦା କରାଯିବ?

ਚੀਨਹੁ ਆਪੁ ਜਪਹੁ ਜਗਦੀਸਰੁ ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੧੩॥
ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣ, ଜାଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ସଂସାରର ସ୍ୱାମୀ ହରି ହିଁ ମନର ମାୟା ଅଟନ୍ତି||13||

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਖੰਡਿ ਸੋ ਜਾਣਹੁ ॥
ଯିଏ ଖଣ୍ଡ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ରହିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଜାଣ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝ, ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਭੋਗੇ ਭੋਗਣਹਾਰਾ ਰਹੈ ਅਤੀਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥੧੪॥
ସେହି ଭୋଗିବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତି ଶରୀରରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ସବୁ ପଦାର୍ଥ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||14||

ਗੁਰਮਤਿ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੂਚਾ ॥
ଗୁରୁମତ ଅନୁସାରେ ପବିତ୍ର ହରି-ଯଶ ବୋଲ,

ਗੁਰਮਤਿ ਆਖੀ ਦੇਖਹੁ ਊਚਾ ॥
ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ନେତ୍ରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਸ੍ਰਵਣੀ ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰੰਗਾਇਆ ॥੧੫॥੩॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ କର୍ଣ୍ଣରେ ହରିନାମ ଓ ବାଣୀ ଶୁଣିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥାଏ||15||3||20||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1 ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਪਰਹਰੁ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ॥
ହେ ମାନବ ଜୀବ! କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ପରନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କର;

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਤਜਿ ਹੋਹੁ ਨਿਚਿੰਦਾ ॥
ଲାଳସା ଓ ଲୋଭ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ।

ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਸੰਗਲੁ ਤੋੜਿ ਨਿਰਾਲਾ ਹਰਿ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ଯିଏ ଭ୍ରମର ଜଞ୍ଜିର ତ୍ୟାଗ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହରିରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ||1||

ਨਿਸਿ ਦਾਮਨਿ ਜਿਉ ਚਮਕਿ ਚੰਦਾਇਣੁ ਦੇਖੈ ॥
ଯେପରି ରାତ୍ରିକାଳରେ ବିଜୁଳିର ଚମକ ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ,

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਪੇਖੈ ॥
ସେହିପରି ହିଁ ରାତିଦିନ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତିକୁ ନିରନ୍ତର ଦେଖିଥାଏ।

ਆਨੰਦ ਰੂਪੁ ਅਨੂਪੁ ਸਰੂਪਾ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਇਆ ॥੨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଅନୁପମ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି||2||

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਹੁ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਰੇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ପରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତ-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਦੀਪਕੁ ਗੈਣਾਰੇ ॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ଘରେ ଏପରି ଆଲୋକ ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ଆକାଶରେ ଦୀପକ ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ।

ਦੇਖਿ ਅਦਿਸਟੁ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਸਭੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥੩॥
ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବତ୍ର ଦେଖି ସେଥିରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ, ତିନି ଲୋକରେ ବ୍ରହ୍ମର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଛି||3||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਏ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭਉ ਜਾਏ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ରସକୁ ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ଓ ଭୟର ନିବାରଣ ହୋଇଯାଏ।

ਅਨਭਉ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥
ଯିଏ ଅହଂକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ, ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਊਚੀ ਪਦਵੀ ਊਚੋ ਊਚਾ ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇਆ ॥੪॥
ଯିଏ ନିର୍ମଲ୍ଭାବ୍ଦର ସାଧନା କରିଥାଏ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଏବଂ ସେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବନିଯାଏ||4||

ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଅଟେ ଏବଂ

ਅਤਿ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ପ୍ରିୟ ନାମ ବହୁତ ମିଠା ରସ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੫॥
ହେ ହରି! ନାନକଙ୍କୁ ଯୁଗ-ଯୁଗରୁ ନିଜ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରିଚାଲ, ତୋର ଜପ କରି ଅନ୍ତ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି||5||

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੀਰਾ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ହୀରା ମନରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਜਪਤੇ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਧੀਰਾ ॥
ମନରେ ହିଁ ହରିନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ
ଆସିଥାଏ।

ਦੁਘਟ ਘਟ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਈਐ ਬਾਹੁੜਿ ਜਨਮਿ ਨ ਜਾਇਆ ॥੬॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କଠିନ ମାର୍ଗରେ ଚାଲି ଭୟଭଞ୍ଜନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇନିଏ, ସେ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ||6||

ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਤਰੰਗਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି ପାଇଁ ମନରେ ଉତ୍ସାହର ତରଂଗ ଜାତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਜਸੁ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮੰਗਾ ॥
ହରିଯଶ ଏବଂ ନାମ-ପଦାର୍ଥ ହିଁ ମାଗିଥାଏ।

ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਹਰਿ ਤਾਰੇ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥੭॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି||7||

ਜਿਨਿ ਜਪੁ ਜਪਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਮਤਿ ਵਾ ਕੇ ॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਜਮਕੰਕਰ ਕਾਲੁ ਸੇਵਕ ਪਗ ਤਾ ਕੇ ॥
ଯମଦୂତ ଓ କାଳ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ।

ਊਤਮ ਸੰਗਤਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਊਤਮ ਜਗੁ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਤਰਾਇਆ ॥੮॥
ଉତ୍ତମ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭୟାନକ ଜଗତ-ସଂସାରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ||8||

ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਤਰੀਐ ॥
ଏହି ଜଗତ ସାଗର ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାର କରାଯାଇ
ପାରେ,

ਅੰਤਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਅੰਤਰਿ ਜਰੀਐ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନର ଦ୍ୱିଧା ମନରେ ଜଳିଯାଏ।

ਪੰਚ ਬਾਣ ਲੇ ਜਮ ਕਉ ਮਾਰੈ ਗਗਨੰਤਰਿ ਧਣਖੁ ਚੜਾਇਆ ॥੯॥
ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଦୟା, ଧର୍ମ ଏବଂ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ବାଣ ନେଇ ଯାମକୁ ମାରି ଦିଆଯାଇପାରେ ଏବଂ
ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଧନୁଶର ଚଢାଯାଇ ପାରେ||୨||

ਸਾਕਤ ਨਰਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ॥
ପଦାର୍ଥବାଦୀ ଜୀବ ଶବ୍ଦରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ବିନା କିପରି ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରି
ପାରିବ।

ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਬਿਨੁ ਆਈਐ ਜਾਈਐ ॥
ଶବ୍ଦରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇବା ବିନା ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਿ ਪਰਾਇਣੁ ਹਰਿ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହି ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ
ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||10||

ਨਿਰਭਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਰਖਵਾਲਾ ॥
ନିର୍ଭୀକ ସଦଗୁରୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଥାଏ।

ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧੧॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ
ବାଜିଥାଏ||11||

ਨਿਰਭਉ ਸੋ ਸਿਰਿ ਨਾਹੀ ਲੇਖਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିର୍ଭୀକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କପାଳରେ କର୍ମର କୌଣସି ଲେଖା ରହେ ନାହିଁ।

ਆਪਿ ਅਲੇਖੁ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ କର୍ମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରକୃତିରେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖାଯାଇ
ଥାଏ।

ਆਪਿ ਅਤੀਤੁ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିର୍ଲିପ୍ତ, ଯୋନି ରହିତ ଏବଂ ସ୍ୱଜନ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଏ ନାନକ! ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||12||

ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਣੈ ॥
ମନର ଅବସ୍ଥା ସଦ୍‌ଗୁରୁ ହିଁ
ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ନିର୍ଭୀକ ଅଟେ।

ਅੰਤਰੁ ਦੇਖਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਬੂਝੈ ਅਨਤ ਨ ਮਨੁ ਡੋਲਾਇਆ ॥੧੩॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଦେଖି ବୁଝି ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟତ୍ର ଆନ୍ଦୋଳିତ ହୁଏନାହିଁ||13||

ਨਿਰਭਉ ਸੋ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ॥
ନିର୍ଭୀକ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟ ବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਸਿਆ ॥
ସେ ପବିତ୍ର ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ସୁସଙ୍ଗତିରେ ହରିଯଶ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||14||

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ଭିତରେ-ବାହାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ,

ਰਹੈ ਅਲਿਪਤੁ ਚਲਤੇ ਘਰਿ ਆਣੈ ॥
ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ।

ਊਪਰਿ ਆਦਿ ਸਰਬ ਤਿਹੁ ਲੋਈ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥੧੫॥੪॥੨੧
ତିନି ଲୋକର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ସର୍ବତ୍ର ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟ ନାମର ଅମୃତ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||15||4||21||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମାରୁ ମହଲା 1॥

କୁଦରତି କରନୈହାର ଅପାରା ॥
ପ୍ରକୃତି ବନାଇବା ବାଲା ଅପରାମ୍ପର
ଅଟନ୍ତି,

କୀତେ କା ନାହੀ କିହୁ ଚାରା ॥
ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଜୀବର କୌଣସି ଶକ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ
ନାହିଁ।

ଜୀଅ ଉପାਇ ରିଜକୁ ଦେ ଆପେ ସିରି ସିରି ହୁକਮୁ ଚଲାਇଆ ॥୧॥
ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଚଲାଇ
ଥାଆନ୍ତି||1||

ହୁକਮୁ ଚଲାਇ ରହିଆ ଭରପୁରେ ॥
ନିଜ ହୁକୁମ ଚଲାଇ ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି,

କିସୁ ନେੜै କିସୁ ଆଖାଂ ଦୂରେ ॥
ତେବେ କିଏ ନିକଟ ଏବଂ କିଏ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂର ବୋଲି
ଭାବିବା?

ଗୁପତ ପ୍ରଗଟ ହରି ଘଟି ଘଟି ଦେਖହୁ ୱରତै ତାକୁ ସବାਇଆ ॥୨॥
ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରକଟିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଘଟରେ ଦେଖ, ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||2||

ଜିସ କଉ ମେଲେ ସୁରତି ସମାਏ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବକୁ ସେ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ତାହାର ସୁରତିରେ ହିଁ
ରହିଥାନ୍ତି।

ଗୁର ସବଦी ହରି ନାମୁ ଧିଆਏ ॥
ଏପରି ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ଆନଦ ରୂପ ଅନୂପ ଅଗୋଚର ଗୁର ମିଲିਐ ଭରମୁ ଜାਇଆ ॥୩॥|
ଈଶ୍ୱର ଆନନ୍ଦ ରୂପ, ଅନୁପମ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର
ହୋଇଯାଏ||3||

ମନ ତନ ଧନ ତେ ନାମୁ ପିଆରା ॥
ରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନ, ତନ ଏବଂ ଧନ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟେ ଏବଂ

ଅੰତି ସଖାଈ ଚଲଣୱାରା ॥
ଅନ୍ତ କାଳରେ ଯିବା ସମୟରେ ସେ ହିଁ ସହାୟକ
ହୋଇଥାନ୍ତି।

ମୋହ ପସାର ନହੀ ସଂଗਿ ବେଲੀ ବିନੁ ହରਿ ଗੁର କਿନਿ ସੁਖ ପାਇਆ ॥୪॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ମୋହର ପ୍ରସାର ହୋଇଛି ଏବଂ କାହାର ସାଥି ଓ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ନୁହେଁ, ପୁଣି ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା କିଏ ସୁଖ ହାସଲ କରିଛି||4||

ਜਿਸ କଉ ନਦରਿ କରे ଗੁରੁ ପੂରା ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଯାହା ଉପରେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି,

ସବਦਿ ਮਿਲਾਏ ଗੁରਮਤਿ ସੂରା ॥
ସେହି ସୁରବୀର ଗୁରୁମତ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ନਾନକ ଗੁର କे ଚରନ ସରେਵହੁ ਜਿਨਿ ਭੂਲਾ ମାରਗਿ ପାਇਆ ॥୫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ-ଚରଣର ଅର୍ଚ୍ଚନା କର, ଯିଏ ଭୁଲିଥିବା ଜୀବକୁ ସତମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||5||

ସੰତ ଜନਾਂ ହରਿ ଧନੁ ଜସੁ ପਿଆରਾ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କୁ ହରିଯଶ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି।

ଗੁରਮਤਿ ପାਇਆ ନାମੁ ਤੁମାରਾ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଗୁରୁ-ଉପଦେଶାନୁସାରେ ତୁମର ନାମ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ଜାଚਿକੁ ସେਵ କରे ଦରਿ ହରਿ କै ହରਿ ଦରଗହ ଜସੁ ଗାਇਆ ॥୬॥
ଯାଚକ ହରିଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଦରବାରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ||6||

ସତਿଗੁରੁ ମਿଲै ତ ମହଲਿ ବੁଲਾਏ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ନିଜ ମହଲକୁ ବୁଲାଇ ନିଅନ୍ତି।

ସାଚी ଦରଗହ ଗତਿ ପତਿ ପାਏ ॥
ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ସାକତ ଠଉର ନାହੀ ହରਿ ਮੰଦର ଜନਮ ମରै ଦੁਖੁ ପାਇਆ ॥୭॥
ବସ୍ତୁବାଦୀ ଜୀବକୁ ହରିଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ହିଁ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||7||

ସେਵହੁ ସତਿଗੁର ସਮੁੰଦੁ ଅଥାହା ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର, ସେ ପ୍ରେମର ଅଥଳ ସମୁଦ୍ର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਪਾਵਹੁ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਧਨੁ ਲਾਹਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ-ରତ୍ନ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਬਿਖਿਆ ਮਲੁ ਜਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਨਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਰ ਸੰਤੋਖੁ ਪਾਇਆ ॥੮॥
ନାମାମୃତର ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବିକାରର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ହିଁ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||୪||

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਹੁ ਸੰਕ ਨ ਕੀਜੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର; କୌଣସି ପ୍ରକାର ସଙ୍କୋଚ କର ନାହିଁ
ଏବଂ

ਆਸਾ ਮਾਹਿ ਨਿਰਾਸੁ ਰਹੀਜੈ ॥
କାମନା ଭରା ଜୀବନରେ ରହି କାମନା ରହିତ ରୁହ।

ਸੰਸਾ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਸੇਵਹੁ ਫਿਰਿ ਬਾਹੁੜਿ ਰੋਗੁ ਨ ਲਾਇਆ ॥੯॥
ସଂଶୟ ଏବଂ ଦୁଃଖ ବିନାଶକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କର; ଏହାଦ୍ୱାରା ପୁନଃ କୌଣସି ରୋଗ ଲାଗେ ନାହିଁ||୨||

ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਵਡੀਆਏ ॥
ଯଦି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ହିଁ ଯଶ ପ୍ରଦାନ
କରିଥାଏ।

ਕਉਨੁ ਸੁ ਦੂਜਾ ਤਿਸੁ ਸਮਝਾਏ ॥
ଅନ୍ୟ କେହି ଏପରି ନାହିଁ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਵਰਤੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਭਾਇਆ ॥੧੦॥
ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ଗୁରୁ ଏକ ହିଁ ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ସେ ହିଁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି||10||

ਵਾਚਹਿ ਪੁਸਤਕ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨਾਂ ॥
ପଣ୍ଡିତ ବେଦ-ପୁରାଣକୁ ପଢିଥାଏ,

ਇਕ ਬਹਿ ਸੁਨਹਿ ਸੁਨਾਵਹਿ ਕਾਨਾਂ ॥
କିଛି ବସି କାନରେ ଶୁଣି ଥାଆନ୍ତି।

ਅਜਗਰ ਕਪਟੁ ਕਹਹੁ ਕਿਉ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੈ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧੧॥
କୁହ, ଅଜଗର ଭଳି କଠୋର କବାଟ କିପରି ଖୋଲି ପାରିବ? ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପର୍ମ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||11||

କରହି ବିଭୂତି ଲଗାଵହି ଭସମୈ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଶିରୀର ଉପରେ ଭସ୍ମ ଓ ବିଭୁତି ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ଅଂତରି କ୍ରୋਧୁ ଚଂଡାਲୁ ਸੁ ହଉମୈ ॥
ତାହାର ମନରେ ଚାଣ୍ଡାଳ ରୂପ କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଅହଂ ରହିଥାଏ।

ପାਖଂଡ କୀନେ ଜୋਗୁ ନ ପାਈଐ ବିନୁ ସତିଗୁର ଅਲਖୁ ନ ପାਇଆ ॥୧୨॥
ଏପରି ପ୍ରବଞ୍ଚନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||12||

ତୀରଥ ୱରତ ନେମ କରହି ଉଦିଆନା ॥
କିଛି ମନୁଷ୍ୟ ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ, ବ୍ରତ-ଉପବାସ କରି ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ଜତୁ ସତୁ ସଂଜମୁ କଥହି ଗିଆନା ॥
କିଛି ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ତ୍ୟାଗ, ସଂଯମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର କଥା କରିଥାନ୍ତି।

ରାମ ନାମ ବିନୁ କିଉ ସୁਖୁ ପାਈଐ ବିନୁ ସତିଗୁର ଭରମୁ ନ ଜାਇଆ ॥୧୩॥
କିନ୍ତୁ ରାମ ନାମ ବିନା କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ? ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ||13||

ନିଉଲੀ କରମ ଭୁਇଅଂଗମ ଭਾଠୀ ॥
କିଛି ନିୟଳି କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି, କିଛି କୁଣ୍ଡାଳିନୀ ଶକ୍ତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାନ୍ତି।

ରେଚକ କୁਂଭକ ପୁରକ ମନ ହਾଠୀ ॥
କିଛି ମନର ଜିଦି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣାୟମର ରେଚକ, ପୂରକ, କୁମ୍ଭକ କ୍ରିୟାର ଅଭ୍ୟାସ କରିଥାନ୍ତି।

ପାਖଂଡ ଧରମୁ ପ୍ରୀତି ନହੀ ହରି ସଉ ଗୁର ସବଦ ମହା ରସୁ ପାਇଆ ॥୧୪॥
ଏହି ସବୁ ଧର୍ମ-କର୍ମ କେବଳ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମର ମହାରସକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।||14||

କୁଦରତି ଦେਖି ରହେ ମନୁ ମਾନିଆ ॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖି ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ,

ଗୁର ସବଦୀ ସଭୁ ବ୍ରହମୁ ପଛାନିଆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ଆତମ ରାମୁ ସବାଇଆ ଗୁର ସତିଗୁର ଅଲଖୁ ଲଖାଇଆ ॥୧୪॥୪॥୨୨॥
ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଆତମାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇବା ବାଲା।
ଅଟନ୍ତି||15||5||22||

ମାରୂ ସୋଲହେ ମହଲਾ ୩
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 3

୧ଓଁ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ
ପାରେ।

ହୁକମੀ ସହଜେ ସିୃସਟି ଉପାਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ ହୁକୁମରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି
ଏବଂ

କରି କରି ବେଖै ଅପਣी ବଡିଆਈ ॥
ରଚନା କରି ନିଜେ ହିଁ ନିଜର କୀର୍ତ୍ତିକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ଆପे କରे କରାਏ ଆପे ହୁକମे ରହିଆ ସମାਈ ହे ॥୧॥
କର୍ତ୍ତା ତାହା ହିଁ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ହୁକୁମରେ ଲୀନ
ଥାଆନ୍ତି||1||

ମାਇଆ ମୋହୁ ଜଗତୁ ଗୁବାରਾ ॥
ମୋହ-ମାୟାର ଅନ୍ଧକାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି, ପରନ୍ତୁ

ଗୁରମୁଖି ବୁਝै କୋ ବୀଚାରਾ ॥
କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ଆପे ନਦରି କରे ସୋ ପାਏ ଆପे ମେଲି ମିଲਾਈ ହे ॥୨॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ନିଜର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ
ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||2||

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କୁ ମିଳାଇ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ ଆଙ୍କି ହୁଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਬਹੁਤੁ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਦੀ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ਹੇ ॥੩॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ବହୁତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ରୋଦନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ କଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ||3||

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਵਿਚੇ ਪਾਈ ॥
ଅହଂ ଓ ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇ

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ
ଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਨਾਇ ਰਾਚੈ ਸਾਚੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||4||

ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ପାଇଥାଏ,

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ସେ ନିଜର ବାସନାକୁ ଦୂର କରି ମନରେ ହିଁ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ।

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାରା ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥
ଯିଏ ଅହଂ ଦୂର କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ,

ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ସେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਰੁ ਭਗਤੀ ਰਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਤੇ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ ॥੬॥
ମନରେ ପ୍ରେମ ଧାରଣ କରି ସେ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହାର ପ୍ରୀତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ବନି ରହିଥାଏ||6||

ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤਾ ॥
ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜଣା ଯାଇଥାଏ,

ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ॥
ପୁଣି ଜୀବନ ଦାତା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳିଯାନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਭਉ ਭਰਮੁ ਸਰੀਰਹੁ ਜਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ଯାହାକୁ ସେ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ପକ୍ଷରୁ ଭୟ ଓ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||7||

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ॥
ଜୀବ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ।

ਜਰਾ ਜਮੁ ਤਿਸੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ਹੇ ॥੮॥
ଯାହାର ପ୍ରୀତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଓ ମୃତ୍ୟୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ||8||

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ସଂସାର ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳୁଅଛି ଏବଂ

ਜਲਿ ਜਲਿ ਖਪੈ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ଜଳି ଜଳି ଅନେକ ବିକାରରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਠਉਰ ਨ ਪਾਏ ਕਬਹੂ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ସଦଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବକୁ କେବେ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ||9||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ଏବଂ

ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ତାହାର ଲଗ୍ନ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ-ନାମରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਰਵਿਆ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବାସନା-ରହିତ ନାମ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ବୁଝାଇ
ଦେଇଥାଏ||10||

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥
ଶବ୍ଦ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਪਛਾਣੀ ॥
କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ
ପାଇଥାଏ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ଯିଏ ଯେଉଁ ବୈରାଗୀ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର
ହୋଇଯାଏ||11||

ਸਬਦੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ତାହାର ମନର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥
ତାହାର ମନରେ ନିର୍ମଳ ନାମର ବାସ
ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸਦ ਹੀ ਸੇਵਹਿ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯିଏ ସର୍ବଦା ନିଜର ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରୁ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||12||

ਗੁਰ ਤੇ ਬੁਝੈ ਤਾ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ,
କିନ୍ତୁ

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਾ ਕਥਿ ਕਥਿ ਲੂਝੈ ॥
ନାମବିହୀନ ବ୍ୟର୍ଥ କଥା କରି ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਗਵਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବାର ଏହା ବଡିମା ଯେ ସେ ତୃଷ୍ଣା ଓ କ୍ଷୁଧା ଦୂର
କରିଥାନ୍ତି||13||

ਆਪੇ ਆਪਿ ਮਿਲੈ ਤਾ ਬੂਝੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ।

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਸੂਝੈ ॥
କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନବିହୀନକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਵਜਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଥାଏ, ସେ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦ ଜପିଥାଏ||14||

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥
ଯାହା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ଜୀବ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਕੋਇ ਨ ਮੇਟੈ ਧੁਰਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥
ଭାଗ୍ୟ ଲେଖାକୁ କେହି ଟାଳି ପାରିବେ
ନାହିଁ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਤਿਨ ਹੀ ਵਾਸਾ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସତସଙ୍ଗତିରେ ତାହାର ହିଁ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ||15||

ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ
ଏବଂ

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਤਾੜੀ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ସେ ହି ସମାଧିସ୍ଥ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਭੀਖਿਆ ਨਾਮੁ ਦਰਿ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੧॥
ଦାସ ନାନକ ବିନତି କରିଥାନ୍ତି ଯେ ନାମ ରୂପୀ ଭିକ୍ଷା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||16||1||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਸੋਈ ॥
ଏକ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି (ପରମେଶ୍ୱର) ସର୍ବବ୍ୟାପକ
ଅଟନ୍ତି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
ଏହି ରହସ୍ୟକୁ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਹੇ ॥੧॥
ଏକ ସେ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||1||

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੀਅ ਉਪਾਏ ॥
ସେ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଜୀବ ଜାତ କରିଛନ୍ତି,

ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥
ଜ୍ଞାନୀ-ଧ୍ୟାନୀ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਭਨਾ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਹੋਰ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੨॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ମହିମା ସ୍ୱୟଂ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ବତାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||2||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ମୋହ-ମାୟା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଅଭିମାନ ଓ ଅହଂ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੩॥
ମନୁଷ୍ୟ ଦିନରାତି ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||3||

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ॥
ସଂଯୋଗ ଓ ବିଯୋଗ ବନାଇବା ବାଲା ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਆਪੇ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ ଓ ନଷ୍ଟ
କରିଥାନ୍ତି।

ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ ਸਚਾ ਪਾਸਾਰਾ ਹੋਰਨਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੪॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅଟଳ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଜଗତ-ପ୍ରସାର ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ହୁକୁମ କରି ପାରିବ ନାହିଁ||4||

ਆਪੇ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਲਾਗੈ ॥
ଭକ୍ତିରେ ସେ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ଲଗାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ਹੇ ॥੫॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଶବ୍ଦ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ, ଯାହା ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝିଥାଏ||5||

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି,

ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਏ ॥
ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ଯାଇଥିବା କର୍ମ ରେଖା ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ
ନାହିଁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਹੋਈ ਹੇ ॥੬॥
ସେ ଦିନରାତି ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହିଁ ସେବା ହୋଇଥାଏ||6||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਾਤਾ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ମାନାଯାଏ ଏବଂ

ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ସବୁଙ୍କ ଦାତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਹੇ ॥੭॥
ଅହଂକାର ଦୂର କରି ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିର ନିବାରଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିପାରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଥାଏ||7||

ਕਾਇਆ ਕੁਟੰਬੁ ਮੋਹੁ ਨ ਬੁਝੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ପରିବାରର ମୋହ କାରଣରୁ ସତ୍ୟ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਤ ਆਖੀ ਸੂਝੈ ॥
ଯଦି ସେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ତାହାକୁ ସୁଖ
ମିଳିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਰਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ਹੇ ॥੮॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଦିନରାତି ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ହିଁ ସୁଖ
ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||8||

ਮਨਮੁਖ ਧਾਤੁ ਦੂਜੈ ਹੈ ਲਾਗਾ ॥
ମନମୁଖୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਜਨਮਤ ਕੀ ਨ ਮੂਓ ਆਭਾਗਾ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜନ୍ମ ହେବା କ୍ଷଣି କାହିଁକି ମରି ଯାଇ
ନାହିଁ?

ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੯॥
ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ||୨||

ਕਾਇਆ ਕੁਸੁਧ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਈ ॥
ମନରେ ଅହଂର ମଇଳା ଲାଗି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଶରୀର ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਹਿ ਤਾ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ଯଦି ଶରୀରକୁ ଶହେ ଥର ମଧ୍ୟ ଧୁଆ ଯାଇଥାଏ, ତଥାପି ମଇଳା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ,

ਸਬਦਿ ਧੋਪੈ ਤਾ ਹਛੀ ਹੋਵੈ ਫਿਰਿ ਮੈਲੀ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଧୋଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏଥିରେ ଆଦୌ ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ||୧୦||

ਪੰਚ ਦੂਤ ਕਾਇਆ ਸੰਘਾਰਹਿ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଦୂତ ଶରୀରକୁ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ ॥
ଜୀବ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ, ଏଣୁ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ,

ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਗੁਬਾਰਾ ਜਿਉ ਸੁਪਨੈ ਸੁਧਿ ਨ ਹੋਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମୋହ-ମାୟାର ଅନ୍ଧକାର ଏପରି ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ସ୍ୱପ୍ନରେ ହୋସ ଆସେ ନାହିଁ||୧୧||

ਇਕਿ ਪੰਚਾ ਮਾਰਿ ਸਬਦਿ ਹੈ ਲਾਗੇ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ପାଞ୍ଚ ଶତ୍ରୁକୁ ମାରି ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਵਡਭਾਗੇ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଜୀବକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਚੁ ਰਵਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟ ରମଣ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,||୧୨||

ਗੁਰ ਕੀ ਚਾਲ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਪੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ବାଲା ଯୁକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ପୁରା ସେବକୁ ସବଦି ସିୱାପୈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସେବକକୁ ହିଁ ଶବ୍ଦର ପରିଚୟ ମିଳିଥାଏ।

ସଦା ସବଦୁ ର୵ୈ ଘଟ ଅଂତରି ରସନା ରସୁ ଚାଖୈ ସଚୁ ସୋଈ ହେ ॥୧୩॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ଶବ୍ଦ ରମଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ହିଁ ସତ୍ୟର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଥାଏ||13||

ହଉମୈ ମାରେ ସବଦି ନିୱାରେ ॥
ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଦୂର କରି ମନରୁ ମଧ୍ୟ ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ହରି କା ନାମୁ ରଖୈ ଉରି ଧାରେ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାନ୍ତି।

ଏକସୁ ବିନୁ ହଉ ହୋରୁ ନ ଜାଣਾ ସହଜେ ହୋਇ ସୁ ହୋଈ ହେ ॥୧୪॥
ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ଜାଣିନାହିଁ ଏବଂ ଯାହା କିଛି ସ୍ୱାଭାବିକ ଥାଏ, ତାହା ହିଁ ଠିକ ହୋଇଥାଏ||14||

ବିନୁ ସତିଗୁର ସହଜୁ କିନै ନହੀ ପାਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ଗୁରମୁଖି ବୁଝै ସଚି ସମାਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ସଚା ସେୱି ସବଦି ସଚ ରାତे ହଉମै ସବଦେ ଖୋଈ ହେ ॥୧୫॥
ସତ୍ୟର ଉପାସନା କରି ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଅହଂକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||15||

ଆପେ ଗୁਣदାତਾ ବୀଚାରी ॥
ଗୁଣଦାତା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚାର
କରିଥାନ୍ତି,

ଗୁରମୁଖି ଦେୱହି ପକी ସାରी ॥
ଗୁରୁମୁଖୀଙ୍କୁ ସଚ୍ଚା ଜୀବନ ବିତାଇବାର ଜ୍ଞାନ
ଦେଇଥାନ୍ତି।

ନାନକ ନାମି ସମାୱହି ସାचै ସାचे ତे ପତି ହୋଈ ହେ ॥୧୬॥୨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାକୁ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||16||2||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਜਗਜੀਵਨੁ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ॥
ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଓ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਏਕੋ ਅਮਰੁ ਏਕਾ ਪਤਿਸਾਹੀ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਬਣਾਈ ਹੇ ॥੧॥
କେବଳ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଚାଲିଥାଏ||1||

ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ॥
ସେହି ଜୀବ ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜକୁ ଜାଣିନିଏ ଏବଂ

ਆਪੇ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ସୁଖଦାତା ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਰਸਨਾ ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੇ ॥੨॥
ତାହାର ଜିହ୍ୱା ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ବଡିମା ମିଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਮਨਮੁਖਿ ਨਿੰਦਕਿ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ
ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਰਮ ਹੰਸ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ନାମରେ ଲୀନ ଥିବା ବୈରାଗୀ ପୁରୁଷ ପରମହଂସ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ହିଁ ସମାଧି ଲଗାଇଥାନ୍ତି||3||

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪੂਰਾ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଅହଂକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ਸੂਰਾ ॥
ସୁରବୀର ସଦଗୁରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ଶୁଣାଇ
ଥାଆନ୍ତି।

ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨੁ ਪੀਵੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ଶରୀରରେ ନାମାମୃତର ସଚ୍ଚା ଅଛି ଏବଂ ମନ ବଡ ପ୍ରେମ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପାନ କରିଥାଏ||4||

ਪੜਿ ਪੰਡਿਤੁ ਅਵਰਾ ਸਮਝਾਏ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਘਰ ਜਲਤੇ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਏ ॥
ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳି ରହି ତାହାକୁ ନିଜ ହୃଦୟ ଘର ବିଷୟରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ନଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਪੜਿ ਥਾਕੇ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਈ ਹੇ ॥੫॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଗ୍ରନ୍ଥର ଅଧ୍ୟୟନ କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାର ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇନାହିଁ||5||

ਇਕਿ ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਫਿਰਹਿ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥
କିଛି ବେଶଧାରୀ ସାଧୁ ଶରୀରରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇ ଏଣେତେଣେ ବୁଲିଥାନ୍ତି,

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹਉਮੈ ਕਿਨਿ ਮਾਰੀ ॥
କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ବିନା କିଏ ଅହଂକାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଛି?

ਅਨਦਿਨੁ ਜਲਤ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਭਰਮਿ ਭੇਖਿ ਭਰਮਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ ଦିନରାତି ବେଶ ଧାରଣ କରି ଏଣେତେଣେ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||6||

ਇਕਿ ਗ੍ਰਿਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ ਸਦਾ ਉਦਾਸੀ ॥
କିଛି ଲୋକ ନିଜ ଘର ପରିବାରରେ ରହି ମଧ୍ୟ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸਬਦਿ ਮੁਏ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ନାମରେ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ସେ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା ଓ ଭକ୍ତିରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ||7||

ਮਨਮੁਖੁ ਨਿੰਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵਿਗੁਤਾ ॥
ମନମୁଖୀ ପରର ନିନ୍ଦା କରି ସମୟ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ,

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਭਉਕੈ ਜਿਸੁ ਕੁਤਾ ॥
ତାହାର ମନରେ ଲୋଭ ରୂପୀ ଶ୍ୱାନ ଭୁକି ରହିଥାଏ,

ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਛੋਡੈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ଯମ ତାହାକୁ କେବେ ଛାଡେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରି ଦୁନିଆରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ||8||

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ ॥
ସତ୍ୟରୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥
ନାମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਨਾਉ ਨ ਪਾਏ ਪ੍ਰਭਿ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ପ୍ରଭୁ ଏପରି ବିଧି ବନାଇଛନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ||9||

ਇਕਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬਹੁਤੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥
କିଛି ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ବହୁତ ଚିନ୍ତକ ଅଛନ୍ତି,

ਇਕਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥
କିଛି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି,

ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋ ਬੂਝੈ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଏବଂ ଭାବ-ବ ହକଟି ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||10||

ਇਸਨਾਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰਹਿ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ॥
କିଛି ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ ଏବଂ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରହସ୍ୟ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ।

ਇਕਿ ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ ਮਨੈ ਸਿਉ ਲੂਝਹਿ ॥
କିଛି ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ମନକୁ ମାରି ମନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଖୁସି ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗੀ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
କିଛି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ||11||

ਆਪੇ ਸਿਰਜੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କୁ ଜାତ କରି ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਭਾਣੈ ਦੇਇ ਮਿਲਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਇਉ ਫੁਰਮਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ମୋର ପ୍ରଭୁ ଏହା କହିଛନ୍ତି||12||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବାଲା ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖ ਸੇਵਿ ਨ ਜਾਣਨਿ ਕਾਚੇ ॥
ମନମୁଖୀ ସେବାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏଣୁ କଚା ଅଟେ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଲୀଳା କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଯେପରି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଦୁନିଆକୁ ସେପରି ହିଁ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||13||

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଏକ ସଚ୍ଚା ଦାତା ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਪਛਾਤਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਨਾਹੀ ਨਦਰੀ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯିଏ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିନିଏ, ସେ ପୁଣି ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-କୃପାରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ||14||

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ଅହଂ ଓ ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ମଳିନ କର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ମରି ପୁଣି ଜନ୍ମ
ନେଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਮਨਿ ਦੇਖਹੁ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ନିଜ ମନରେ ଧ୍ୟାନ କର, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||15||

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ॥
ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହା
କରିବେ।

ਆਪਹੁ ਹੋਆ ਨਾ ਕਿਛੁ ਹੋਸੀ ॥
ସ୍ୱୟଂକ୍ରିୟ ଭାବରେ ନା କିଛି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ଭବିଷ୍ୟତରେ କିଛି
ହେବ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁନାମର ମନନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଥାଏ||16||3||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਜੋ ਆਇਆ ਸੋ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਸੀ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଆସିଛି, ସମସ୍ତେ ଶେଷରେ ସଂସାରରୁ ଯିବାକୁ
ପଡିଥାଏ,

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਾਧਾ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ, ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ଜୀବ ଯମର ଫାଶୀ ବାନ୍ଧି ରହିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁ ଯାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ପରମ ସତ୍ୟରେ
ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||1||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ତାହାକୁ ପୋଷଣ
କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਲੇਖੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ନିଜର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੨॥
ଗୁରୁମୁଖିକୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛି ଜଣା ପଡିଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ ଅନ୍ଧ ଆଚରଣ ହିଁ
କରିଥାଏ||2||

ਮਨਮੁਖ ਸਹਸਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥
ମନମୁଖୀର ମନରେ ସଂଶୟ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥
ଏଥିପାଇଁ ମରି ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେଇ ନିଜର ବ୍ୟର୍ଥ ଜୀବନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ରହି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ରହିଥାଏ||3||

ਧੰਧੈ ਧਾਵਤ ਮਨੁ ਭਇਆ ਮਨੂਰਾ ॥
ମନ ଜଗତର ଧନ୍ଦାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଲୁହା ବନି ଯାଇଥାଏ,

ਫਿਰਿ ਹੋਵੈ ਕੰਚਨੁ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
କିନ୍ତୁ ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ପୁନଃ କାଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲਏ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||4||

ਦੁਰਮਤਿ ਝੂਠੀ ਬੁਰੀ ਬੁਰਿਆਰਿ ॥
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମିଥ୍ୟା ଓ ମନ୍ଦ ଅଟେ ଏବଂ ମନ୍ଦରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅਉਗਣਿਆਰੀ ਅਉਗਣਿਆਰਿ ॥
ସେହି ଗୁଣବିହୀନ ଅବଗୁଣରେ ହିଁ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ
କରିଥାଏ।

ਕਚੀ ਮਤਿ ਫੀਕਾ ਮੁਖਿ ਬੋਲੈ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ତାହାର ବୁଦ୍ଧି କଚା ଅଟେ, ସେ ନିଜ ମୁଖରେ ଫିକା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ, ଏଣୁ ତାହାକୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||5||

ਅਉਗਣਿਆਰੀ ਕੰਤ ਨ ਭਾਵੈ ॥
ଗୁଣବିହୀନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ,

ਮਨ ਕੀ ਜੂਠੀ ਜੂਠੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ସେ ମନରେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅପବିତ୍ର କର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਪਿਰ ਕਾ ਸਾਉ ਨ ਜਾਣੈ ਮੂਰਖਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ଏପରି ମୂର୍ଖ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଂଯୋଗର ଆନନ୍ଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ଜେଏନ ଯାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ନଥାଏ||6||

ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਟੀ ਖੋਟੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମନ୍ଦ ଅଟେ ଏବଂ ଛଳ-କପଟର ଆଚରଣ
କରିଥାଏ,

ସୀଗାରୁ କରେ ପିର ଖସମ ନ ଭାବୈ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, ଏଥିପାଇଁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ
ନାହିଁ।

ଗୁଣବଂତୀ ସଦਾ ପିରୁ ରାବୈ ସତିଗୁରି ମେଲି ମିଲାଈ ହେ ॥୭॥
କିନ୍ତୁ ଗୁଣବାନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସର୍ବଦା ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ତାହାକୁ
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି||7||

ଆପେ ହୁକମୁ କରେ ସଭୁ ବେਖै ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହୁକୁମ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ଇକନା ବਖସି ଲਏ ਧୁରି ਲେਖै ॥
କାହାକୁ ସେ କର୍ମ ଲେଖା ଅନୁସାରେ କ୍ଷମା
କରିଥାନ୍ତି,

ଅନଦିନୁ ନାମି ରତେ ସଚୁ ପାଇଆ ଆପେ ମେଲି ମିଲାଈ ହେ ॥୮॥
ଯିଏ ସର୍ବଦା ହରିଣାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାଥିରେ
ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।||୪||

ହଉମै ଧାତୁ ମୋହ ରସି ଲାଈ ॥
ମାୟା ଜୀବକୁ ଅହଂ ଓ ମୋହର ସ୍ୱାଦରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଗୁରମୁଖି ଲିବ ସାଚी ସହଜି ସମାଈ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ଆପେ ମେଲै ଆପେ କରି ବେਖै ବିନୁ ସତିଗୁର ବୁझ ନ ପାଈ ହେ ॥୯॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରି ତାହାର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ରହସ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ||୨||

ଇକି ସବଦୁ ବୀଚାରି ସଦା ଜନ ଜାଗେ ॥
କିଛି ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ସର୍ବଦା ସାବଧାନ
ରହିଥାନ୍ତି।

ଇକି ମାଇଆ ମୋହି ସୋଇ ରହେ ଅଭାଗେ ॥
କିନ୍ତୁ କେହି ଭାଗ୍ୟହୀନ ମୋହ-ମାୟାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ।

ଆପେ କରେ କରାਏ ଆପେ ହୋରୁ କରନਾ କିଛୁ ନ ଜାଈ ହେ ॥୧୦॥
ଏକ ଏହା ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଯେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଆଉ କାହା ଦ୍ୱାରା
କିଛି ହୋଇ ନପାରେ ||10||

କାଲୁ ମାରି ଗୁର ସବଦି ନିବାରେ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କାଳକୁ ମାରି ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ,

ହରି କା ନାମୁ ରଖୈ ଉର ଧାରେ ॥
ସେ ହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ନେଇଥାଏ।

ସତିଗୁର ସେବା ତେ ସୁਖୁ ପାਇਆ ହରି କୈ ନାମି ସମାଈ ହେ ॥୧୧॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||11||

ଦୁਜୈ ଭାਇ ଫିରୈ ଦେବାନୀ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ବାଉଳା ହୋଇ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ମାਇଆ ମୋହି ଦୁਖ ମାହି ସମାନୀ ॥
ମୋହ-ମାୟାର ଦୁଃଖରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ବହୁତେ ଭେਖ କରୈ ନହ ପାਏ ବିନୁ ସତିଗୁର ସୁਖୁ ନ ପାଈ ହେ ॥୧୨॥
ଅନେକ ବେଶ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପରମ ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ||12||

କିସ ନୋ କହୀଐ ଜା ଆପି କରାਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ କିପରି ଦୋଷ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ?

ଜିତୁ ଭାਵୈ ତିତୁ ରାହି ଚଲାਏ ॥
ଯେପରି ଚାହିଥାନ୍ତି, ଜୀବଙ୍କୁ ସେପରି ମାର୍ଗରେ ଚଲାଇ
ଥାଆନ୍ତି।

ଆਪେ ମିହରବାନୁ ସୁਖଦାତା ଜିଉ ଭାਵୈ ତିବୈ ଚଲାଈ ହେ ॥୧୩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପାଳୁ ଏବଂ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଜୀବକୁ ସେପରି ହିଁ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି||13||

ଆਪେ କରତା ଆਪେ ଭୁଗତା ॥
କରିବା ବାଲା ଓ ଭୋଗିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ଆਪେ ସଂଜମୁ ଆਪେ ଜୁଗତା ॥
ସଂଯମ ଓ ଯୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ଆਪେ ନିରମଲୁ ମିହରବାନୁ ମଧୁସୂଦନୁ ଜିସ ଦା ହୁକମୁ ନ ମେଟିଆ ଜାଈ ହେ ॥୧୪॥
ସେହି ମଧୁସୂଦନ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିର୍ମଳ ଓ କୃପାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଏଡା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ
||14||

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨੀ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਿ ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ॥
ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରତି ଘଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਇਕ ਥੈ ਗੁਪਤੁ ਪਰਗਟੁ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਜਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
କିଛି ସ୍ଥାନରେ ସେ ଗୁପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ କେଉଁଠି ସେ ସାକ୍ଷାତ ରୂପରେ ଥାଆନ୍ତି, ଗୁରୁମୁଖୀର ଭ୍ରମ-ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||15||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ,

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ମନରେ ନାମ ଏବଂ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣି
ନେଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ସେ ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ||16||4||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ ॥
ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର,

ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀ ਕੈ ਚੀਰੈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ତାହାଙ୍କ ବଶରେ ଅଛି।

ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਵੈ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਪੇ ਸੁਖ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧॥
ସେ ସର୍ବଦା ସବୁ ଶରୀରକୁ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକଙ୍କ ନାମ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟେ
ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ସେ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਆਇ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੂਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਹੇ ॥੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯମର ଫାଶୀ କଟି
ଯାଇଥାଏ||2||

ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ ਤੈ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥
କାହାର ସେବା ଏବଂ କାହାର ପ୍ରଶଂସା କରାଯିବ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਮਤਿ ਊਤਮ ਅੰਤਰਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਹੇ ॥੩॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ତମ ରହିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ-କମଳ ବିକଶିତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਦੇਹੀ ਕਾਚੀ ਕਾਗਦ ਮਿਕਦਾਰਾ ॥
ଏହି ଶରୀର କାଗଜ ଭଳି ଶୋଭାବାନ
ଅଟେ।

ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਬਿਨਸੈ ਢਹਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥
ଯେପରି ପାଣିର ବୁନ୍ଦା ପଡିବା ଦ୍ୱାରା କାଗଜ ଖରାପ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଶରୀରର ନାଶ ହେବା
ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ।

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੪॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିନିଏ ଏବଂ ତାହାର ଶରୀର କାଞ୍ଚନ
ଭଳି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||4||

ਸਚਾ ਚਉਕਾ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਕਾਰਾ ॥
ପବିତ୍ର ହୃଦୟ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ହୃଦୟକୁ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਸਚੁ ਆਧਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମନର ଭୋଜନ ଅଟେ ଏବଂ ସତ୍ୟ ହିଁ ତାହାର ଆଧାର
ଅଟେ।

ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਪਾਵਨੁ ਜਿਤੁ ਘਟਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੫॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ, ସେ ପବିତ୍ର ଓ ସଦା ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ||5||

ਹਉ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਸਾਚੈ ਲਾਗੇ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ
ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੇ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସର୍ବଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਸਾਚਾ ਸੂਖੁ ਸਦਾ ਤਿਨ ਅੰਤਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਸੀ ਹੇ ॥੬॥
ତାହାର ମନରେ ସଦା ସଚ୍ଚା ସୁଖ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ହରିରସରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||6||

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੇਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਪੂਜਾ ॥
ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଆଉ କାହାକୁ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରେ ନାହିଁ।

ਏਕੋ ਸੇਵੀ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥
ସେହି ଏକର ହିଁ ଉପାସନା କରିଥାଏ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਭੁ ਸਚੁ ਦਿਖਾਇਆ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੭॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ସର୍ବତ୍ର ସତ୍ୟ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||7||

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਇਆ ॥
ଜୀବ ପୁନଃ ପୁନଃ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ବର୍ତ୍ତମାନ ମାନବ ଜନ୍ମରେ ଆସିଛି।

ਆਪਿ ਭੂਲਾ ਜਾ ਖਸਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ମାଲିକ ତାହାକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଛି।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਮਿਲੈ ਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਚੀਨੈ ਸਬਦੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੇ ॥੮॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ମିଳିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁମୁଖୀ ତାହାକୁ ବୁଝିନିଏ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିନିଏ||8||

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭਰੇ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ଆମେ ଅପରାଧୀ, କାମ-କ୍ରୋଧରେ ଭରି ରହିଛୁ।

ਕਿਆ ਮੁਹੁ ਲੈ ਬੋਲਹ ਨਾ ਹਮ ਗੁਣ ਨ ਸੇਵਾ ਸਾਧੀ ॥
କେଉଁ ମୁହଁ ନେଇ କହିବି, ଆମେ ନା ଭଲ ଅଟୁ ଆଉ ନା ତୋର ଉପାସନା କରିଛୁ।

ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਤੁਮ ਆਪੇ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੇ ॥੯॥
ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆମ ଭଳି ବୁଡୁଥିବା ପଥରକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଛୁ, ତୋର ସତ୍ୟ ନାମ ସଦା ଅନଶ୍ୱର ଅଟେ||9||

ਨਾ ਕੋਈ ਕਰੇ ਨ ਕਰਣੈ ਜੋਗਾ ॥
ନା କେହି କିଛି କରିଥାଏ ଆଉ ନା କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਕਰਾਵਹਿ ਸੁ ਹੋਇਗਾ ॥
ତାହା ହିଁ ହେବ, ଯାହା ତୁ କରୁ ଆଉ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଉ।

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਸਦ ਹੀ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੦॥
ଯାହାକୁ ତୁ କ୍ଷମା କରି ଦେଉ, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସର୍ବଦା ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||10||

ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਰਤੀ ਸਬਦੁ ਬੀਜਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ଏହି ତନ ଧରିତ୍ରୀ ଅଟେ, ଏଥିରେ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ବୀଜ ବୁଣ।

ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਸੇਤੀ ਵਣਜੁ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ-ନାମ ସହିତ ବାଣିଜ୍ୟ-ବ୍ୟାପାର
କର।

ਸਚੁ ਧਨੁ ਜੰਮਿਆ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੧॥
ସଚ୍ଚା ନାମ-ଧନରୁ କେବେ କମ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମନରେ ନାମ ହିଁ ସ୍ଥିତ ରହିଥାଏ||11||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਵਗਣਿਆਰੇ ਨੋ ਗੁਣੁ ਕੀਜੈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନକୁ ଗୁଣ ପ୍ରଦାନ କର
ଏବଂ

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਲੈਹਿ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରି ନାମ-ଦାନ ଦିଅ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪਤਿ ਪਾਏ ਇਕਤੁ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏକ ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||12||

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਈ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ଜୀବର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ
ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ଭେଦକୁ
ବୁଝିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਏ ਸਦ ਹੀ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଏହି ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ସର୍ବଦା ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||13||

ਅਨਲ ਵਾਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥
ତୃଷ୍ଣା ରୂପୀ ଅଗ୍ନି ଏବଂ ବାସନା ରୂପୀ ବାୟୁ ଜୀବକୁ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾਈ ॥
ମୋହ-ମାୟାରେ ମସ୍ତ ଜୀବକୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਕਿਛੁ ਨ ਸੂਝੈ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਹੇ ॥੧੪॥
ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୃଦୟରେ ନାମର ଆଲୋକ ହୋଇଥାଏ||14||

ਮਨਮੁਖ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸੁਤੇ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଅହଂକାର ଏବଂ ମୋହ-ମାୟାରେ ହିଁ ଶୟନ କରିଥାଏ।

ਅਪਣਾ ਘਰੁ ਨ ਸਮਾਲਹਿ ਅੰਤਿ ਵਿਗੁਤੇ ॥
ସେ କାମୁକ ଦୂତ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ହୃଦୟ-ଘରକୁ ସମ୍ଭାଳି ପାରନ୍ତି ନାହି ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਚਿੰਤਾ ਜਾਲੈ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੫॥
ସେ ପରର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ଚିନ୍ତା ତାହାକୁ ବହୁତ ଜଳାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ||15||

ਆਪੇ ਕਰਤੈ ਕਾਰ ਕਰਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମନମୁଖୀ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥
ସେ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੀ ਹੇ ॥੧੬॥੫॥
ହେ ନାନକ! ନାମରେ ଲୀନ ହେଲେ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜୀବ ନାମ ଦ୍ୱାରା ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||16||5||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਏਕੋ ਸੇਵੀ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਸਾਚਾ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ଯିଏ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଓ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି।

ਦੂਜੈ ਲਾਗਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਕਾਚਾ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ ਹੇ ॥੧॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶାନୁସାରେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଏବଂ ମନ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||1||

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਬਹੁਤੇ ਮੈ ਏਕੁ ਨ ਜਾਤਾ ॥
ହେ ଗୁଣର ସାଗର! ତୋର ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୋର ଏକ ଗୁଣକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਲਾਇ ਲਏ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ॥
ହେ ଜଗତ-ଜୀବନ ଦାତା! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଦେଉ,

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹੇ ॥੨॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରି ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରୁ ଏବଂ ଗୁରୁ-ମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି ମନ ହରିରସରେ ଭିଜିଥାଏ||2||

ਮਾਇਆ ਲਹਰਿ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੀ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମାୟାର ଲହରୀକୁ ଦୂର କରି ଦେଉ ଏବଂ

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥
ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରି ଏହି ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ਹੇ ॥੩॥
ରାମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥିବା ଜିହ୍ୱା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਤ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਨ ਬੂਝੈ ਫਿਰੈ ਇਆਣੀ ॥
ମୁଁ -ମୋର କରି ସାରା ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ, ମନମୁଖୀ ଜୀବକୁ ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਘੜੀ ਮੁਹਤੁ ਨਿਹਾਲੇ ਅਨਦਿਨੁ ਆਰਜਾ ਛੀਜੈ ਹੇ ॥੪॥
ଯମ ତାହାକୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଆୟୁଷ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ କମ ହୋଇଥାଏ||4||

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ॥
ସେ ମନରେ ଲୋଭ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଫଳକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਸੂਝੈ ॥
ଯମ ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ଏହାର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ।

ਐਥੈ ਕਮਾਣਾ ਸੁ ਅਗੈ ਆਇਆ ਅੰਤਕਾਲਿ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ਹੇ ॥੫॥
ଯେଉଁ କର୍ମ କରିଥାଏ, ପରଲୋକରେ ତାହାର ଫଳର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାଏ, ଅନ୍ତକାଳରେ କଣ କରି ପାରିବ?||5||

ਜੋ ਸਚਿ ਲਾਗੇ ਤਿਨ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଶୋଭା ହିଁ ସଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ।

ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ਮਨਮੁਖਿ ਰੋਇ ॥
ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਖਸਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਗੁਣ ਮਹਿ ਭੀਜੈ ਹੇ ॥੬॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଲୋକ ପରଲୋକର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁଣ ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||6||

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਜਨੁ ਸੋਹੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଦା ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ।

ਨਾਮ ਰਸਾਇਣਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੋਹੈ ॥
ନାମ ରୂପୀ ରସାୟନ ପାନ କରି ଏହି ମନ ମୋହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ਨ ਲਾਗੈ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਭੀਜੈ ਹੇ ॥੭॥
ମୋହ-ମାୟାର ମଇଳା ଆଦୌ ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନ ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ହରିନାମରେ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ||7||

ਸਭਨਾ ਵਿਚਿ ਵਰਤੈ ਇਕੁ ਸੋਈ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਾਇ ਸਾਚੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਹੇ ॥੮॥
ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରି ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ନାମରେ ଲୀନ ରହି ନାମାମୃତର ପାନ ହୋଇଥାଏ||8||

ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ପାପ, ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿਆ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଶବ୍ଦ-ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉପାସନା କରିଥାଏ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹੇ ॥੯॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଗୁରୁମୁଖୀର ତନ-ମନ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ||9||

ਮਾਇਆ ਅਗਨਿ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ମାୟାର ଅଗ୍ନି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ଜଳୁଅଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਵਾਰੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ନିବାରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਲੀਜੈ ਹੇ ॥੧੦॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ତାହାର ମନକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||10||

ਇੰਦ੍ਰ ਇੰਦ੍ਰਾਸਨਿ ਬੈਠੇ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਪਾਵਹਿ ॥
ନିଜର ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଗାଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଯମର ଭୟ ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ॥
ଯଦି କେହି ଅନେକ ଧର୍ମ-କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯମ ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡେ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਪੀਜੈ ਹੇ ॥੧੧॥
ଜୀବକୁ ସେତେବେଳେ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାର ସାକ୍ଷାତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ହରିନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାଏ||11||

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ, କିନ୍ତୁ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਸਦਾ ਹੈ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮਤਿ ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ ਹੇ ॥੧੨॥
ବାଣୀ ସର୍ବଦା ପବିତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁ ଉପଦେଶାନୁସାରେ ହୃଦୟ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ||12||

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ମହେଶ୍ୱର ମାୟାର ତିନି ଗୁଣରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି
ଏବଂ

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਧਕ ਮੁਕਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥
ମୁକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ନିରଳ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਏਕੋ ਹੈ ਜਾਤਾ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ਹੇ ॥੧੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଜଣାଥାଏ ଏବଂ ସେ ରାତି ଦିନ ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||13||

ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਬੂਝਹਿ ॥
ଜୀବ ବେଦ ପାଠ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ହରିନାମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ ॥
ପାଠ-ପଠନ କରି ସେ ମାୟାର କାରଣରୁ ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਜੈ ਹੇ ॥੧੪॥
ମନରେ ମଇଳା ହେବା କାରଣରୁ ଅଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନ୍ଧ କଠିନ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବ||14||

ਬੇਦ ਬਾਦ ਸਭਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ପଣ୍ଡିତ ବେଦକୁ ବାଦ-ବିବାଦ କରି ତାହାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥାଏ,

ਨ ਅੰਤਰੁ ਭੀਜੈ ਨ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਹਿ ॥
ପରନ୍ତୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ନା ତାହାର ମନ ଭିଜି ଥାଏ ଆଉ ନା ତାହାକୁ ଶବ୍ଦର ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸਭੁ ਬੇਦਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ਹੇ ॥੧੫॥
ସବୁ ବେଦ ଏହା ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି ଯେ ପାପ-ପୂଣ୍ୟ କଣ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାଏ||15||

ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି
ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਮਨੁ ਸਾਚਾ ਸਚੋ ਸਚੁ ਰਵੀਜੈ ਹੇ ॥੧੬॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନାମରେ ଲୀନ ଥାଏ, ତାହାର ମନ ସଚ୍ଚା ଅଟେ ଏବଂ ସେ ଏକ ସତ୍ୟର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||16||6||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਸਚੈ ਸਚਾ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟିକୁ ନିଜର ସଚ୍ଚା ସିଂହାସନ ବନାଇଛନ୍ତି,

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਤਿਥੈ ਮੋਹੁ ਨ ਮਾਇਆ ॥
ସେ ନିଜ ଘର ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରେ ମୋହ-ମାୟାର କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ନଥାଏ।

ਸਦ ਹੀ ਸਾਚੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਹੇ ॥੧॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀର ଆଚରଣ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ||1||

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਸਚੁ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ନାମ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ସଉଦା ଏବଂ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର କରାଯାଏ,

ਨ ਤਿਥੈ ਭਰਮੁ ਨ ਦੂਜਾ ਪਸਾਰਾ ॥
ସେତେବେଳେ ସେଠାରେ କୌଣସି ଭ୍ରମ ଓ ଦୈତ୍ୟଭାବର ପ୍ରସାର ହୁଏନାହିଁ।

ਸਚਾ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਕਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਵੀਚਾਰੀ ਹੇ ॥੨॥
ସଚ୍ଚା ଧନ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ, କେହି ବିରଳ ବିଚାରବନ୍ତ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ||2||

ਸਚੈ ਲਾਏ ਸੇ ਜਨ ਲਾਗੇ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ଏହି ବ୍ୟାପାରରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏଥିରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਮਸਤਕਿ ਵਡਭਾਗੇ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ଶବ୍ଦର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੇ ॥੩॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏପରି ବିବେକୀ ପୁରୁଷ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਸਚੋ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ମୁଁ ପରମ-ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ହିଁ କରିଥାଏ, ଯିଏ ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ।

ਏਕੋ ਵੇਖਾ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ॥|
ସେହି ଏକକୁ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤਿ ਊਚੋ ਊਚੀ ਪਉੜੀ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਹੇ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସିଢି ଅଟେ, ଯାହା ସାହାଯ୍ୟରେ ସତ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚା ଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ||4||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥
ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦ ମୋହ ମାୟାକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛି।

ਸਚੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਇਆ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଛି ମୁଁ ସତ୍ୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਚੇ ਕੀ ਸਭ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਹਉਮੈ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹੇ ॥੫॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା ସବୁକିଛି ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ଆପଣେଇବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂକାର ଓ ତୃଷ୍ଣାକୁ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ||5||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਆਪੇ ਕੀਨਾ ॥
ୟା-ମୋହ ସବୁ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବନାଇଛନ୍ତି
ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨ ਹੀ ਚੀਨਾ ॥
କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ਹੇ ॥੬॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଯାଇଥାଏ, ସେ ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ ତାହାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଅଟେ||6||

ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਈ ॥
ସେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ ଯାହା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ
ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଓ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਦ ਹੀ ਅੰਤਰੁ ਸੀਤਲੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰੀ ਹੇ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମନ ସର୍ବଦା ଶୀତଳ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନରୁ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଥାଏ||7||

ਸਚਿ ਲਗੇ ਤਿਨ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਭਾਵੈ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ସବୁକିଛି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਚੈ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਐਥੈ ਸਾਚੇ ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਸਵਾਰੀ ਹੇ ॥੮॥
ଯିଏ ଇହଲୋକରେ ସତ୍ୟବାନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟବାନ ମାନାଯାଏ ଏବଂ କୃପାନିଧି ପ୍ରଭୁ ନିଜର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||୪||

ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜੋ ਦੂਜੈ ਲਾਇਆ ॥
ସତ୍ୟ ବିନା ଯିଏ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਦੁਖ ਸਬਾਇਆ ॥
ତାହାକୁ ମାୟା-ମୋହର ଦୁଃଖ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਜਾਪੈ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਹੇ ॥੯॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ଏହା ଜଣାପଡେ ନାହିଁ ଯେ ଦୁଃଖ-ସୁଖ କଣ ଅଟେ। ମୋହ-ମାୟାର ଦୁଃଖ ବହୁତ ଭାରି ଅଟେ||୨||

ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ଯାହାର ମନକୁ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ,

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨੀ ਕਮਾਇਆ ॥
ତାହାକୁ ପୂର୍ବ କର୍ମ ଲେଖାର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚੋ ਸੇਵਹਿ ਸਚੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸਚਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੇ ॥੧੦॥
ସେହି ବିବେକୀ ପୁରୁଷ ସତ୍ୟର ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସତ୍ୟର ମନନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||10||

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ॥
ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ
ଏବଂ

ਅਨਦਿਨੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਮਾਧੀ ॥
ସର୍ବଦା ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧି ଲଗାଇ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਿਆ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਪਿਆਰੀ ਹੇ ॥੧੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପି ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ||11||

ਸੇ ਜਨ ਸੁਖੀਏ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੇ ਲਾਏ ॥
ସେହି ଭକ୍ତଜନ ସୁଖୀ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਭਾਣੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਜਨ ਉਬਰੇ ਹੋਰ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਖੁਆਰੀ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯାହାର ରକ୍ଷା ସଦଗୁରୁ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ବର୍ତ୍ତି ଯାଇଥାଏ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ମୋହ-ମାୟାରେ ହିଁ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାନ୍ତି||12||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂଭୂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ,

ਨਾ ਤਿਸੁ ਕੁਟੰਬੁ ਨਾ ਤਿਸੁ ਮਾਤਾ ॥
ଯାହାର ନା କୌଣସି ପରିବାର ଅଛି, ନା କେହି ମାତା ଅଛି,

ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਆਧਾਰੀ ਹੇ ॥੧੩॥
କେବଳ ଏକ ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଆଧାର ଅଟନ୍ତି||13||

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅହଂତ୍ୱ, ମମତା ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਕਿਛੁ ਨ ਚਲੈ ਧੁਰਿ ਖਸਮਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ମାଲିକ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਤੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਸਾਚੈ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੀ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୀକ୍ଷା ନେଇ ସଚ୍ଚା ଆଚରଣ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ପରମାତ୍ମା ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||14||

ਜਾ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਾਚੈ ਸਬਦੇ ਸਾਚੁ ਕਮਾਏ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ।

ਅੰਦਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਚਾ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੀ ਹੇ ॥੧੫॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟ ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ତନ-ମନ ସଚ୍ଚା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ନେଇଥାଏ||15||

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ନିଜର ହୁକୁମ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥
ନିଜର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ନାନକ ନାମି ରତେ ବୈରାଗୀ ମନୁ ତନୁ ରସନା ନାମି ସବାରୀ ହେ ॥୧୬॥୭॥
ହେ ନାନକ! ବୈରାଗୀ ଜୀବ ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ତାହାର ମନ, ତନ ଏବଂ ଜିହ୍ୱାକୁ ସଫଳ କରାଇ ଥାଏ||16||7||

ମାରୂ ମହଲਾ ୩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ଆପେ ଆପୁ ଉପାଇ ଉପੰନା ॥
ସେ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକାଶ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ସଭ ମହି ୱରତै ଏକୁ ପରଛੰନା ॥
ଏକ ସେ ହିଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରୂପରେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି।

ସଭନਾ ସାର କରे ଜଗଜୀୱନୁ ଜିନਿ ଅପਣਾ ଆପୁ ପଛାତਾ ହେ ॥୧॥
ଯିଏ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନେଇଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଯେ ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ଜିନਿ ବ୍ରହମା ବିସନୁ ମହେସୁ ଉପାਏ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମ, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛି,

ସିରି ସିରି ਧੰਧै ଆପे ଲਾਏ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମା ଜାତ କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ଜିସୁ ଭାୱै ତିସୁ ଆପे ମେଲे ଜିନਿ ଗୁରମୁਖਿ ଏକୋ ଜାତਾ ହେ ॥୨॥
ଯାହାକୁ ସେ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭେଦ ବୁଝି ନେଇଥାଏ ||2||

ଆୱା ଗଉନੁ ହै ସଂସାରਾ ॥
ଏହି ସଂସାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଛି,

ମାਇਆ ମୋହୁ ବହୁ ଚିତै ବିକାରਾ ॥
ମୋହ-ମାୟା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ବିକାର ବିଷୟରେ ଭାବିଥାଏ।

ଥିରୁ ସାଚਾ ସାଲਾହी ସଦ ହी ଜିନਿ ଗୁର କਾ ସବଦୁ ପଛାତਾ ହେ ॥୩॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਇਕਿ ਮੂਲਿ ਲਗੇ ਓਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
କିଛି ଲୋକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਡਾਲੀ ਲਾਗੇ ਤਿਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଇଷ୍ଟଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ ପୂଜାରେ ଲୀନ ଥାଏ, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਤਿਨ ਜਨ ਕਉ ਲਾਗੇ ਜੋ ਬੋਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਤਾ ਹੇ ॥੪॥
ସେହି ଲୋକଙ୍କୁ ଅମୃତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ମିଠା ବଚନ ବୋଲିଥାଏ||4|||

ਹਮ ਗੁਣ ਨਾਹੀ ਕਿਆ ਬੋਲਹ ਬੋਲ ॥
ହେ ପରମପିତା! ଆମ ଭଳି ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନାହିଁ, ଆମେ କେଉଁ କଥା
କହିବୁ?

ਤੂ ਸਭਨਾ ਦੇਖਹਿ ਤੋਲਹਿ ਤੋਲ ॥
ତୁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେଖୁଅଛୁ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କର୍ମକୁ ତଉଲୁ ଅଛୁ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹਿ ਰਹਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੫॥
ଯେପରି ତୋତେ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ସେପରି ହିଁ ତୁ ରଖୁଅଛୁ, ସେପରି ହିଁ ଆମେ ରହିବାକୁ ଅଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ତୋତେ ଜାଣି ହୁଏ||5||

ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ ਤਾ ਸਚੀ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ, ତୁ ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦେଉ।

ਅਵਗਣ ਛੋਡਿ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥
ପୁଣି ଜୀବ ଅବଗୁଣ ଛାଡି ଗୁଣରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਣ ਮਹਿ ਏਕੋ ਨਿਰਮਲੁ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੬॥
କେବଳ ଏକ ନିର୍ମଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଗୁଣରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାଣି ହୁଏ||6||

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ଏକ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୁର୍ମତି ଦୂର କରିଦିଏ।

ਏਕਸੁ ਮਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਮਾਣਾ ਅਪਣੈ ਰੰਗਿ ਸਦ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੭॥
ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଠାରେ ହି ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବଦା ନିଜ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ
ରହିଥାନ୍ତି||7||

ਕਾਇਆ ਕਮਲੁ ਹੈ ਕੁਮਲਾਣਾ ॥ ਮਨਮੁਖੁ ਸਬਦੁ ਨ ਬੁਝੈ ਇਆਣਾ ॥
ଏହି ଶରୀର ଫୁଲ ଭଳି ଶୀଘ୍ର ମଉଳି ଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନ ମନମୁଖୀ ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਾਇਆ ਖੋਜੇ ਪਾਏ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਹੇ ॥੮॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନିଜ ଶରୀରକୁ ଖୋଜିଥାଏ, ସେ ଜୀବନ ଦାତାଙ୍କୁ ପାଇନିଏ||8||

ਕੋਟ ਗਹੀ ਕੇ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥
ସେ ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରୁ ପାପର ନିବାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ରଖିଥାଏ।

ਜੋ ਇਛੇ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠੈ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੯॥
ସେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ମଞ୍ଜୁଆତି ରଙ୍ଗ ଭଳି ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ||9||

ਮਨਮੁਖੁ ਗਿਆਨੁ ਕਥੇ ਨ ਹੋਈ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଜ୍ଞାନର କଥା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହା ପାଖରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ।

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਠਉਰ ਨ ਕੋਈ ॥
ଏଥିପାଇଁ ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ସୁଖର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ ଏବଂ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ଏକକୁ ହିଁ ଅଟଳ ମାନିଥାଏ||10||

ਮਨਮੁਖੁ ਕਾਰ ਕਰੇ ਸਭਿ ਦੁਖ ਸਬਾਏ ॥
ମନମୁଖୀ ଯେତେ କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਨਾਹੀ ਕਿਉ ਦਰਿ ਜਾਏ ॥
ତାହାର ମନରେ ଶବ୍ଦ ନଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਸਦ ਸੇਵੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ମନରେ ଶବ୍ଦ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ ଏବଂ ସେ ସଦା ସୁଖଦାତାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ||11||

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤੂ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ସବୁସ୍ଥାନରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ।

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଯେ

ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ସର୍ବଦା ନାମର ମନନ କର, କାରଣ ଏହି ମନ ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||12||

ਨਾਮੇ ਰਾਤਾ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ଥିବା ଶରୀର ପବିତ୍ର ଅଟେ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਨੀਰਾ ॥
ପରନ୍ତୁ ନାମ ବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଜଳ ବିନା ବୁଡି ମରି ଯାଇଥାଏ।

ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਇਕਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ସେ ନାମ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ, କିଛି ଲୋକ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଶବ୍ଦର ପରିଚୟ ପାଇଥାଏ||13||

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥
ନାମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ।

ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ହିଁ ଜୀବକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁ-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||14||

ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਢਹੈ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରି ଶେଷରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ପାଉଁଶ ବନି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਚੂਕੈ ਨਹੀ ਫੇਰੀ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ଜୀବର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਚੁ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନିଏ, ସେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ସେଥିରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||15||

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ନିଜର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାକୁ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧੬॥੮॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଉପାସକ ଅଟେ, ଯିଏ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯିଏ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||16||8||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ੩ ॥
ମାରୁ ଷୋହଳ 3॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਜਿਸੁ ਕਰਣਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟୁ,

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥
ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ସବୁ ତୋର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କ ମନରେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭକ୍ତ ତୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜାଣି ନେଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଭକ୍ତିରେ ଭରି ରହିଛି ଏବଂ

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ସେ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸਹਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੨॥
ଯାହା ତୋତେ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ତାହା କରିଥାଏ ଏବଂ ଭକ୍ତର ମନ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਆਪੇ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ ਅਮੋਲੋ ॥
ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଓ ରତ୍ନ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟୁ।

ਆਪੇ ਨਦਰੀ ਤੋਲੇ ਤੋਲੋ ॥
ତୁ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟିରେ ହରଃ-ରତ୍ନକୁ ପରଖ କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତଉଲି ଅଛୁ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੩॥
ସବୁ ଜୀବ ତୁମର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ପରିଚିତ କରାଉ||3||

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਹੋਵੈ ਧੁਰਿ ਤੇਰੀ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୋର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ,

ਮਰੈ ਨ ਜੰਮੈ ਚੂਕੈ ਫੇਰੀ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੪॥
ସେ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ସେହି ଏକର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହିଁ ମାନିଥାଏ||4||

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ମାୟା-ମୋହ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ତୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ,

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਦੇਵ ਸਬਾਇਆ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଦେବତାଙ୍କ ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ਸੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੫॥
ଯିଏ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ତୋର ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଜ୍ଞାନ ମାଟି ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ||5||

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵਰਤੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ପାପ-ପୂଣ୍ୟ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਭਾਰਾ ॥
ଖୁସି ଓ ବିଷାଦ ସବୁ ଦୁଃଖ ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯିଏ ଗୂର୍ଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହରିନାମକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ||6||

ਕਿਰਤੁ ਨ ਕੋਈ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥
ଜୀବର କର୍ମ ଫଳ କେହି ମଧ୍ୟ ଦୂର କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ମିଳିଥାଏ।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੭॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅହଂ ଦୂର କରି ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ସେହି ଫଳ ପାଇଥାଏ, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ତାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||7||

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ମାୟା-ମୋହ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟର ଚିତ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਘਣਾ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ॥
ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ଭାରି ଦୁଃଖ ଭୋଗିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਤਾ ਹੇ ॥੮॥
ମନମୁଖୀ ଅନେକ ବେଶ ଧାରଣ କରି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତକାଳରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||8||

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਟੇ ਦੂਖ ਸਬਾਏ ॥
ସେ ତାହର ସବୁ ପାପ-ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੯॥
ନିର୍ମଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଆଉ ମନ ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||9||

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਪਾਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ସେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସେ ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥
ସେ ନିଜ ଅହଂ ଏବଂ ନିଜତ୍ୱକୁ ମନରୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਕਾ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੀ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ଗୁଣ-ଅବଗୁଣର ପ୍ରଦାତା ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହୀନତନତି, କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ||10||

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਮੇਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਾਚੈ ਰਾਤਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ କ୍ଷମା କରି ସତ୍ୟ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବର ମନ-ତନ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||11||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਵਿਚਿ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ଏହି ମନ-ତନ ବିକାର କାରଣରୁ ମଇଳା ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ହିଁ ସ୍ଥିତ ଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਬੂਝੈ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ବିଚାର କରି ହିଁ ଜୀବ ଏହି ଭେଦକୁ ବୁଝି ପାରିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਰਸਨਾ ਸੇਵਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ଅହଂକୁ ମାରି ମନ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ||12||

ਗੜ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਬਹੁ ਹਟ ਬਾਜਾਰਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ଅନେକ ଦୋକାନ ବଜାର ଅଛି,

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଅପାର ପ୍ରଭୁ ନାମର ବ୍ୟାପାର ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਦਰਿ ਸੋਹੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ଗୁରୁକ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ଅହଂକୁ ଦୂର କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||13||

ਰਤਨੁ ਅਮੋਲਕੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ,

ਕੀਮਤਿ ਕਵਣੁ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ ॥
ବିଚରା ଜୀବ ତାହାଙ୍କ କିପରି ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରିବ?

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਏ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯିଏ ନିଜ ମନରେ ଶବ୍ଦକୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅନୁଭବ କରି ପାରିବ||14||

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ସ୍ମୃତି ଓ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବିସ୍ତାର ପୂର୍ବକ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅଛି, " ଯାହା ମୋହ-ମାୟାର ପ୍ରସାର ଅଟେ।

ਮੂਰਖ ਪੜਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਬੂਝਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ମୂର୍ଖ ଲୋକ ତାହାର ପାଠ-ପଠନ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ। କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ଜାଣିଥାଏ||15||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହି କରିବା ଓ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,"

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ହିଁ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਹੇ ॥੧੬॥੯॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟକୁ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ, ଯିଏ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବ୍ୟାପ୍ତ ବୋଲି ମାନି ନେଇଥାଏ||16||9||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਸੋ ਸਚੁ ਸੇਵਿਹੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥
ଏକ ସେ ହିଁ ସୃଜନହାର ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପରମସତ୍ୟର ହିଁ ଉପାସନା କର।

ਸਬਦੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਆਪੇ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥
ସେହି ଅପହଞ୍ଚ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟର ଜ୍ଞାନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି||1||

ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਚੁ ਵਰਤਾਏ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟର ବିସ୍ତାର କରିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਜਨ ਸਾਚੈ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥
କିଛି ଜୀବଙ୍କୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ସାଚୋ ସେବହି ସାଚୁ କମାବହି ନାମେ ସଚି ସମାହା ହେ ॥୨॥
ସେ ସତ୍ୟର ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି, ସଚ୍ଚା ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟ ନାମରେ ହି ସମାହିତ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ଧୁରି ଭଗତਾ ମେଲେ ଆପି ମିଲାਏ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ

ସଚୀ ଭଗତੀ ଆପେ ଲାਏ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ସାଚੀ ବାਣੀ ସଦା ଗୁਣ ଗାବୈ ଇସୁ ଜନਮै କା ଲାହା ହେ ॥୩॥
ସେ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ମାନବ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ଏହା ଲାଭ ଅଟେ||3||

ଗୁରମୁਖି ବਣଜୁ କରହି ପରୁ ଆପୁ ପଛାਣହି ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ-ପରର ପରିଚୟ ଜାଣିଥାଏ।

ଏକସ ବିନୁ କୋ ଅବରୁ ନ ଜାਣହି ॥
ସେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ସଚା ସାହୁ ସଚେ ବਣଜାରे ପୁੰଜी ନାମୁ ବିସାହା ହେ ॥୪॥
ପରମାତ୍ମା ସଚ୍ଚା ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ ଏବଂ ନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜି ହିଁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ||4||

ଆପେ ସାଜେ ସ੍ਰିସਟି ଉପାਏ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଚନା କରି ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ବିରଲେ କଉ ଗୁର ସବଦୁ ବୁਝାਏ ॥
କେହି ବିରଳକୁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଏହି ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି।

ସତਿଗୁରୁ ସେବହି ସେ ଜନ ସାଚେ କାਟେ ଜਮ କା ଫାହା ହେ ॥୫॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବାଲା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସତ୍ୟବାନ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର ଯମର ଫାଶୀ କାଟି ଦେଇଥାଏ। ||5||

ଭੰନै ଘੜੈ ସବାରେ ସାଜେ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭାଙ୍ଗିଥାନ୍ତି, ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ରଚନା କରିଥାନ୍ତି।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਜੰਤ ਪਾਜੇ ॥
ସେ ଜୀବକୁ ମାୟା-ମୋହ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਹਿ ਸਦਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਮ ਕਾ ਜੇਵੜਾ ਗਲਿ ਫਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥
ମନମୁଖୀ ସଦା ଜ୍ଞାନହୀନ କର୍ମ କରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଫାଶୀ ତାହାର ଗଳାରେ ପଡିଥାଏ||6||

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ନାମକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸਾਚਾ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੋ ਲਾਹਾ ਹੇ ॥੭॥
ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ଦିନରାତି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଜଗତରେ ନାମର ମଧ୍ୟ ଲାଭ ଥାଏ||7||

ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ମନରେ ଏହାକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹਹਿ ਤਿਨ ਸਿਰਿ ਚੂਕਾ ਕਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ମସ୍ତକରୁ ପାପର ଭାର ବାହାରି ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||8||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ମନରେ ବାସ କରାଇ ଥାଏ।

ਸਦਾ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੀ ਗੁਣਦਾਤਾ ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨ ਮੰਗੈ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੯॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଗୁଣଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କେହି କର୍ମର ହିସାବ ମାଗେ ନାହିଁ||9||

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଶଙ୍କର ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥
ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ, ଅଭେଦ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅନ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਅਪਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਹਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହା ଉପରେ ତୁ ନିଜର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରୁ, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ନିଜର ଅଦୃଷ୍ଟ ରୂପର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଉ||10||

ପୁରୈ ସତିଗୁରି ସୋझी ପାଈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ

ଏକୋ ନାମୁ ମଂନି ୱସାଈ ॥
ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର,

ନାମୁ ଜପୀ ତୈ ନାମୁ ଧିଆଈ ମହଲୁ ପାଇ ଗୁଣ ଗାହା ହେ ॥୧୧॥
ନାମ ଜପ କର, ନାମର ଧ୍ୟାନ କର ଏବଂ ଗୁଣଗାନ କରି ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର||11||

ସେୱକ ସେୱହି ମଂନି ହୁକମୁ ଅପାରା ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅପାର ହୁକୁମ ମାନି ସେବକ ତାହାର ସେବା କରିଥାଏ।

ମନମୁଖ ହୁକମୁ ନ ଜାଣହି ସାରା ॥
କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ହୁକୁମର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ହୁକମେ ମଂନେ ହୁକମେ ୱଡିଆଈ ହୁକମେ ୱେପରୱାହା ହେ ॥୧୨॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, ସେ ହୁକୁମ ଠାରୁ ହିଁ ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତତା ମିଳିଥାଏ||12||

ଗୁର ପରସାଦୀ ହୁକମୁ ପଛାନୈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ,

ଧାୱତୁ ରାଖୈ ଇକତୁ ଘରି ଆନୈ ॥
ସେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନକୁ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ କରି ନେଇଥାଏ।

ନାମେ ରାତਾ ସଦା ବୈରାଗୀ ନାମୁ ରତନୁ ମନି ତਾହା ହେ ॥୧୩॥
ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ବୈରାଗୀ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ରତ୍ନ ତାହାର ମନରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ||13||

ସଭ ଜଗ ମହି ୱରତै ଏକୋ ସୋଈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ଏକ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ଗୁର ପରସାଦୀ ପରଗଟୁ ହୋଈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ସେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୁପରେ ନିବାସ ହୋଇଯାଏ||14||

ਸਦਾ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ତୋର ଶରଣରେ ରହିଥାଏ,

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ତୋର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ਤਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਹਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯେପରି ତୁ ଚାହୁଁ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବକୁ ରଖୁ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ତୋର ନାମର ଧ୍ୟାନ ହୋଇଥାଏ||15||

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ॥ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ମୁଁ ସଦା ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଯେପରି ତୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିବି।

ਨਾਨਕੁ ਸਾਚੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਸਚਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੬॥੧॥੧੦॥
ନାନକ ସଚ୍ଚା ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ସତ୍ୟ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ମୁଁ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବି||16||1||10||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଏବଂ

ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ରାତି-ଦିନ ତାହାର ସଚ୍ଚା ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਓਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଦା ତାହାର ହୃଦୟରେ ରମଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ଉତ୍ସାହ ବନି ରହିଥାଏ||1||

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯଦି କୃପା କରନ୍ତି, ସେ ଜୀବକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନରେ ବାସ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਬਦੇ ਮਨਿ ਓਮਾਹਾ ਹੇ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ଭକ୍ତି ପାଇଁ ଉତ୍ସାହ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||2||

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯଦି କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ସ୍ୱୟଂ ଠାରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ଜୀବ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଏବଂ ମମତାକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਰਹੈ ਇਕ ਰੰਗੀ ਨਾਹੀ ਕਿਸੈ ਨਾਲਿ ਕਾਹਾ ਹੇ ॥੩॥
ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହି ସେ ସର୍ବଦା ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ନଥାନ୍ତି||3||

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ଅଜ୍ଞାନତାର ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା କେହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜੋ ਸਬਦਿ ਰਾਤੇ ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋ ਸਚੁ ਸਬਦੇ ਲਾਹਾ ਹੇ ॥੪॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ମହା ବୈରାଗୀ ଅଟେ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਕਰਤੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଭାଗ୍ୟରେ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਆਪਿ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ସେ ହିଁ ଦୈତ୍ୟଭାବର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਅਲਿਪਤੋ ਵਰਤੈ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਕਿਆ ਵੇਸਾਹਾ ਹੇ ॥੫॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ଜୀବକୁ କିଛି ମଧ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||5||

ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਸਬਦੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ॥
ମନମୁଖୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ ଯିଏ ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ଜାଣି ପାରେ ନାହିଁ ଆଉ

ਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଭୟର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਭੈ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਨਿਰਭਉ ਸਚੁ ਪਾਈਐ ਜਮੁ ਕਾਢਿ ਲਏਗਾ ਸਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥
ଭୟ ବିନା ନିର୍ଭୀ ସତ୍ୟକୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ? ଜାମ ମନମୁଖୀର ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ କାଢି ଦେଇଥାଏ||6||

ਅਫਰਿਓ ਜਮੁ ਮਾਰਿਆ ਨ ਜਾਈ ॥
ଭୟଙ୍କର ଯମକୁ ମରା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਨੇੜਿ ਨ ਆਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ଜୀବର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸਬਦੁ ਸੁਣੇ ਤਾ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ ਮਤੁ ਮਾਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଦୂରରୁ ହିଁ ଦୌଡି ଚାଲିଯାଏ ||7||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਹੈ ਸਭ ਸਿਰਕਾਰਾ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଶାସନ ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଚାଲିଥାଏ,

ਏਹੁ ਜਮੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰਾ ॥
ଏହି ଯମ ବିଚରା କଣ କରି ପାରିବ?

ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਵੈ ਹੁਕਮੇ ਕਢਦਾ ਸਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥
ସେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବା ବାଲା ସେବକ ଅଟେ, ହୁକୁମର ପାଳନ କରିଥାଏ ଏବଂ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବର ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ବାହାର କରିଥାଏ||8||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੈ ਕੀਆ ਅਕਾਰਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ ଯେ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਸਰਿਆ ਸਭੁ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପ୍ରସାର ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਚੁ ਬੁਝੈ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਸੁਖੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੯॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାକୁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||9||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବୁଝି ନିଏ ଯେ ବିଧାତା କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଭେଦକୁ ଚାରି ଯୁଗରେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰੈ ਨ ਜਨਮੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ସେ ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ରରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||10||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹੇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ ଏବଂ ଶବ୍ଦର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ,

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ ॥
ଯିଏ ଅଗମ୍ୟ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਏਕ ਨਾਮਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ਉਧਾਰੇ ਸਬਦੇ ਨਾਮ ਵਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ଚାରି ଯୁଗରେ ଏକ ହରି-ନାମ ହିଁ ଜୀବକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମର ବ୍ୟାପାର ହୋଇଥାଏ||11||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତି ଓ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥
ନିଜ ହୃଦୟରେ ହରିନାମକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਬੁਝੈ ਕਾਟੇ ਦੁਰਮਤਿ ਫਾਹਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ନାମର ଭେଦକୁ ବୁଝି ନିଏ ଆଉ ତାହାର ଦୁର୍ମତିର ଫାଶୀ କଟି ଯାଇଥାଏ||12||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਪਜੈ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਨ ਜੂਨੀ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ନା ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଆଉ ନା ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਰਹਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਲੈਦੇ ਲਾਹਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ନାମର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||13||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ସେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥାଏ||14||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ନିତ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਦ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ହିଁ ନିର୍ମଳ ଥାଏ ଏବଂ ନିର୍ମଳ ଗୁଣର କାରଣରୁ ବାଦଶାହ ବନିଯାଇ ଥାଏ||15||

ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥
ଗୁଣର ଦାତା ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
ଏହି ରହସ୍ୟକୁ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਬਿਗਸੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਥੇਪਰਵਾਹਾ ਹੇ ॥੧੬॥੨॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟେ, ସେ ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି||16||2||11||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸੇਵਿਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କର;

ਤਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ପାଇ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਮਤਿ ਅਗਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଯାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ, ସେହି ହୃଦୟରେ ଅଥଳ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ||1||

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਸਭਨਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਾ ਹੇ ॥੨॥
ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ବିଚାର କରି ଏହା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ

ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି।

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਹੁਕਮੁ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥੩॥
ଯିଏ ହୁକୁମ ମାନିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଚାଲିଥାଏ||3||

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ସଚ୍ଚା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅପାର ଅଟେ,

ਤਿਸ ਦੈ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ସଂସାରର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਦੇਦਾ ਸਾਸ ਗਿਰਾਹਾ ਹੇ ॥੪॥
ସ୍ରଷ୍ଟା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରି ଜୀବଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଶ୍ୱାସ ଓ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି||4||

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ସେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥
ଏପରି ପୁରୁଷ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਸਲਾਹਾ ਹੇ ॥੫॥
ଯାହାକୁ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସ୍ତୁତିଗାନର ବରଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ ହିଁ କରିଥାଏ||5||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ।

ਜੋ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਕਾਚਨਿ ਕਾਚੇ ॥
ଯିଏ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ, ସେ କଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਅਥਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥
ଈଶ୍ୱର ଅପହଞ୍ଚ, ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ନିଶ୍ଚିନ୍ତ, ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଏବଂ ଗୁଣର ଅଥଳ ସାଗର ଅଟନ୍ତି||6||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଯାହା ଠାରେ ସତ୍ୟ ନାମ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି,

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਣਦਾਤਾ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਲਿਖਦਾ ਸਾਹਾ ਹੇ ॥੭॥
ଗୁଣଦାତା ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସବୁଙ୍କ କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ଲେଖିଛନ୍ତି||7||

ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਪੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବକୁ ସେ ସର୍ବଦା ନିକଟରେ ଥିବା ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਸਬਦੇ ਸੇਵੈ ਸੋ ਜਨੁ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ସଦା ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਹਿ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਓਮਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିତ୍ୟ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ଉତ୍ସାହ ବନି ରହିଥାଏ||8||

ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧਾ ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਮਨਹਠਿ ਕਰਮ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਪਾਏ ॥
ମନର ଜିଦି ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରି ପୁନଃ ଯୋନିରେ ପଡିଥାଏ।

ਬਿਖਿਆ ਕਾਰਣਿ ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਕਮਾਵਹਿ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾ ਦੋਰਾਹਾ ਹੇ ॥੯॥
ବିକାର କାରଣରୁ ସେ ଲାଳସା-ଲୋଭର ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତି ଦୋଛକିରେ ପଡି ରହିଥାଏ||୨||

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଭକ୍ତି ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਮਨਿ ਭੀਨੈ ਭਗਤਿ ਸਲਾਹਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ତାହାର ମନ-ତନରେ ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ଓ ସ୍ତୁତିଗାନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ମନ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ||10||

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰਣੁ ॥
ମୋର ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ବିକାର ରୂପୀ ଅସୁରର ସଂହାର କରିବା ବାଲା
ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਗਤਿ ਨਿਸਤਾਰਣੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି କରିଲେ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତି
ମିଳିଥାଏ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା ପରମସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସଂସାରର ବାଦଶାହ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଚାଲିଥାଏ||11||

ਸੇ ਭਗਤ ਸਚੇ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥
ହେ ଭଗବାନ! ସେହି ଭକ୍ତଜନ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ମନକୁ ଭଲ
ଲାଗିଥାଏ,

ਦਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਏ ॥
ସେ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁନ୍ଦର
ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਅਨਦਿਨੁ ਗਾਵਹਿ ਨਿਰਧਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵੇਸਾਹਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ତୋର ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତୋର ନାମ ହିଁ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଧନର ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ||12||

ਜਿਨ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੋੜਹਿ ਨਾਹੀ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଉ, ସେ ତୋ' ଠାରୁ ପୁଣି ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସଦା ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ।

ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਤੂ ਏਕੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ଏକ ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ସେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ତୋର ନାମର ହିଁ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ||13||

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਤੁਧੁਨੋ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତୋତେ କେହି ଅନୁଭବ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕਥੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ତୁ ନିଜର ଅକଥନୀୟ କଥା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କହିଥାଉ।

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਸੰਬਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶବ୍ଦ ଅଟୁ, ସଦା ନାମ ଦେବା ବାଲା ଗୁରୁ ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହରିନାମ ଜପ କରୁ||14||

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଜନହାର କର୍ତ୍ତା ଅଟୁ,

ਤੇਰਾ ਲਿਖਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥
ତୋର ଲେଖା କେହି ଦୂର କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਸਹਸਾ ਗਣਤ ਨ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବକୁ ନାମ ଦେଉ ଆଉ ତାହା ପାଇଁ କର୍ମ ଲେଖାର ଭୟ ରହେ ନାହିଁ||15||

ਭਗਤ ਸਚੇ ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰੇ ॥
ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତ ତୋର ଦରବାରରେ

ਸਬਦੇ ਸੇਵਨਿ ਭਾਇ ਪਿਆਰੇ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦର ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮੇ ਕਾਰਜੁ ਸੋਹਾ ਹੇ ॥੧੬॥੩॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ବୈରାଗୀ ହୋଇ ତୋର ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ||16||3||12||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ମୋର ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଖେଳ ରଚିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਜੇਹਾ ਉਪਾਇਆ ॥
କୌଣସି ଜୀବକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଭଳି ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ନାହାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਫਰਕੁ ਕਰੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸੈ ਸਭਿ ਰਸ ਦੇਹੀ ਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବଙ୍କ ରଙ୍ଗ, ରୂପ, ଚେହେରାରେ ଅନ୍ତର ରଖି ତାହାକୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ਵਾਜੈ ਪਉਣੁ ਤੈ ਆਪਿ ਵਜਾਏ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣର ସଂଚାର କରିଛୁ।

ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਪਾਏ ॥
ଶିବ(ଜୀବ) ଶକ୍ତି(ମାୟା)କୁ ତୁ ଶରୀରରେ ରଖିଛୁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਸਬਦੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯଦି ଜୀବର ମନ ମାୟା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଥାଏ, ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ରୂପୀ ଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||

ਅੰਧੇਰਾ ਚਾਨਣੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ॥
ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ଉଜ୍ଜଳ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ,

ਏਕੋ ਵਰਤੈ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ॥
ସେଥିରେ ଏକ ତୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ ଏବଂ ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਬੁਧਿ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਅਪਣੀ ਗਹਣ ਗਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ॥
ନିଜର ଗଭୀର ଗତି ସୀମାକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାଉ।

ਹੋਰੁ ਲੋਕੁ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥
ଅନ୍ୟ ଲୋକ ଶୁଣି ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥାଏ।

ਗਿਆਨੀ ਹੋਵੈ ਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸਾਚੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹਾ ਹੇ ॥੪॥
ଯିଏ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ
ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ||4||

ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ମାନବ-ଶରୀରରେ ହିଁ ଅନନ୍ତ ଅମୂଲ୍ୟ ବସ୍ତୁ ଅଛି ଏବଂ

ਆਪੇ ਕਪਟ ਖੁਲਾਵਣਹਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କବାଟ ଖୋଲିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਹਾ ਹੇ ॥੫॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ନାମାମୃତର ପାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଇଥାଏ||5||

ਸਭਿ ਰਸ ਦੇਹੀ ਅੰਦਰਿ ਪਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ସବୁ ରସ ଶରୀରରେ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਵਿਰਲੇ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਏ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସେ କୌଣସି ବିରଳ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਅੰਦਰੁ ਖੋਜੇ ਸਬਦੁ ਸਾਲਾਹੇ ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਜਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ଖୋଜିଥାଏ, ସେ ଶବ୍ଦର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ପୁଣି ସେ ବାହାରକୁ କାହିଁକି ଯିବ?||6||

ਵਿਣੁ ਚਾਖੇ ਸਾਦੁ ਕਿਸੈ ਨ ਆਇਆ ॥
ନାମାମୃତକୁ ଚାଖିବା ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସ୍ୱାଦ ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇਆ ॥

ଈଶ୍ୱର ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମାମୃତର ପାନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਹੋਏ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੭॥
ନାମାମୃତର ପାନ କରି ସେ ଅମର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାକୁ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||7||

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋ ਸਭਿ ਗੁਣ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନିଏ, ସେ ସବୁ ଗୁଣକୁ ଜାଣି ନିଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହି ମାୟା-ମୋହକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||8||

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ସବୁକିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥
ସେ ନିଜ ମନରୁ ଅହଂତ୍ୱ, ମମତ୍ୱ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥର ଭାବନା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਸੋਹਾ ਹੇ ॥੯॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||9||

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅମୃତ ବାଣୀ ଅଟେ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਚਾ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਘਟੁ ਨਿਰਮਲੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ||10||

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹਹਿ ॥
ଭକ୍ତ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ਪਰਮਲ ਵਾਸੁ ਮਨਿ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ଚନ୍ଦନର ସୁଗନ୍ଧି ବାସ କରିଥାଏ||11||

ਸਬਦੇ ਅਕਥੁ ਕਥੇ ਸਾਲਾਹੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅକଥନୀୟ କଥା ଏବଂ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ,

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਵੇਪਰਵਾਹੇ ॥
ମୋର ସଚ୍ଚା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ,

ਆਪੇ ਗੁਣਦਾਤਾ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ਸਬਦੈ ਕਾ ਰਸੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ସେହି ଗୁଣଦାତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ହିଁ ଶବ୍ଦର ସ୍ୱାଦ ମିଳିଥାଏ||12||

ਮਨਮੁਖੁ ਭੂਲਾ ਠਉਰ ਨ ਪਾਏ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ତାହାକୁ କେଉଁଠି ସୁଖର ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
ବିଧାତା ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି, ସେ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਬਿਖਿਆ ਰਾਤੇ ਬਿਖਿਆ ਖੋਜੈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਦੁਖੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ବିକାରରେ ଲୀନ ରହି ସେ ବିକାରକୁ ଖୋଜିଥାଏ, ଫଳସ୍ୱରୂପ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||13||

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਾਲਾਹੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ବାସ୍ତବରେ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଉ,

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਤੁਝ ਹੀ ਮਾਹੇ ॥
ତୋର ଗୁଣ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ଅଛି।

ਤੂ ਆਪਿ ਸਚਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਆਪੇ ਅਲਖੁ ਅਥਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟୁ, ତୋର ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଅଟଳ ଅଟୁ||14||

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਕੋਇ ਨ ਪਾਏ ॥
ଦାତା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ,

ਲਖ ਕੋਟੀ ਜੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
ଯଦିଓ ସେ କୋଟି କୋଟି ଧର୍ମ କରିଥାଉ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਸਬਦੇ ਸਚੁ ਸਾਲਾਹਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପରମାତ୍ମା ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ||15||

ସେ ଜନ ମିଲେ ଧୁରି ଆପି ମିଲାଏ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ସାଚੀ ବାଣੀ ସବଦି ସୁହାଏ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଥାଏ।

ନାନକ ଜନୁ ଗୁଣ ଗାବୈ ନିତ ସାଚେ ଗୁଣ ଗାବହ ଗୁଣੀ ସମାହା ହେ ॥୧୬॥୪॥୧୩॥
ଦାସ ନାନକ ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଗୁଣାନିଧିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||16||4||3||

ମାରୂ ମହଲା ୩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ନିହଚଲୁ ଏକୁ ସଦା ସଚୁ ସୋଈ ॥
କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି,

ପୁରେ ଗୁର ତେ ସୋਝੀ ହୋଈ ॥
ଏହି କଥାର ଜ୍ଞାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ହରି ରସି ଭੀନେ ସଦା ଧିଆਇନਿ ଗୁରମତି ସੀଲୁ ସંନାହା ହେ ॥୧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହରିରସରେ ଭିଜି ସଦା ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ଶୀଳ ଆଚରଣ ହିଁ ତାହାର କବଚ ବନି ଯାଇଥାଏ||1||

ଅંଦରି ରંଗୁ ସଦା ସଚିଆରା ॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଥାଏ, ସେ ସଦା ସତ୍ୟବାଦୀ ଅଟେ।

ଗୁର କै ସବଦି ହରି ନାମି ପିଆରା ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ନଉ ନିଧି ନାମୁ ୱସିଆ ଘଟ ଅંତରି ଛੋଡିଆ ମାਇଆ କା ଲਾହା ହେ ॥୨॥
ନବ ନିଧି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ହରିନାମ ତାହାର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛି ଏବଂ ସେ ମାୟାର ଲୋଭ ମନରୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି||2||

ରਈਅତି ରାଜେ ଦୁରମତି ଦୋଈ ॥
ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ରାଜା ଏବଂ ପ୍ରଜା ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਏਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏକ ରୂପ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਏਕੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਨਿ ਨਿਹਚਲੁ ਰਾਜੁ ਤਿਨਾਹਾ ਹੇ ॥੩॥
ଯିଏ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଶାସନ ନିଶ୍ଚଳ ରହିଥାଏ||3||

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਰਖੈ ਨ ਕੋਈ ॥
ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରୁ କେହି ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਤਿਸੈ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਤਿਸੈ ਤੇ ਪਾਹਾ ਹੇ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ ଗତି ଏବଂ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||4||

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ॥
ସତ୍ୟ ଏବଂ ସଂଯମ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਕ੍ਰੋਧੁ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅହଂ ଓ କ୍ରୋଧର ନିବାରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸੀਲੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਭੁ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੫॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଶୀଳ ଆଚରଣ ଓ ସନ୍ତୋଷ ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଭଗୁଣ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||5||

ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਉਪਜੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଅଭିମାନ ଓ ମୋହରେ ସଂସାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਿਨਸੈ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਜਗਿ ਲਾਹਾ ਹੇ ॥੬॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଜଗତରେ ନାମର ହିଁ ସଚ୍ଚା ଲାଭ ଥାଏ।||6||

ਸਚਾ ਅਮਰੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ,

ਪੰਚ ਸਬਦ ਮਿਲਿ ਵਾਜਾ ਵਾਇਆ ॥
ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଲା ପାଞ୍ଚ ଶବ୍ଦ ତାହାର ମନରେ ବାଜା ବଜାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਦਾ ਕਾਰਜੁ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸੁਹੇਲਾ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਾਰਜੁ ਕੇਹਾ ਹੇ ॥੭॥
ସଚ୍ଚା ନାମର କାର୍ଯ୍ୟ ସଦା ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ ଅଟେ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ବିନା କାର୍ଯ୍ୟ କିପରି ସାକାର ହୋଇ ପାରିବ?||7||

ਖਿਨ ਮਹਿ ਹਸੈ ਖਿਨ ਮਹਿ ਰੋਵੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ହସିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ରୋଦନ କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ।

ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਰਜੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ-ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ਸੰਜੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਏ ਕਿਰਤੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਹਾ ਹੇ ॥੮॥
ସଂଯୋଗ ଏବଂ ବିଯୋଗ ଈଶ୍ୱର ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ବଦଳାଇଲେ ମଧ୍ୟ ବଦଳା ଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||8||

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਏ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜୀବନ-ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਏ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਤਾਹਾ ਹੇ ॥੯॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ତାହାକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକର ବଡିମା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଅଭିମାନର ରୋଗ ଲାଗେ ନାହିଁ||9||

ਰਸ ਕਸ ਖਾਏ ਪਿੰਡੁ ਵਧਾਏ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମିଠା-ଖାଟା ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଖାଇ ନିଜ ଶରୀର ବଢାଇ ଥାଏ,

ਭੇਖ ਕਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਨ ਕਮਾਏ ॥
ସେ ଅନେକ ଆଡମ୍ବର କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରେ ନାହିଁ,

ਅੰਤਰਿ ਰੋਗੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ତାହର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ରୋଗ ଓ ମହା ଦୁଃଖ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ସେ ବିଷ୍ଠାରେ ହିଁ ସଢିଥାଏ||10||

ବେଦ ପଢ଼ହି ପଢ଼ି ବାଦୁ ବଖାଣହି ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବେଦର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାପରେ ବାଦ-ବିବାଦର କଥା କହିଥାଏ,

ଘଟ ମହି ବ୍ରହମୁ ତିସୁ ସବଦି ନ ପଛାଣହି ॥
ବ୍ରହ୍ମ ହୃଦୟରେ ହିଁ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହା ଜାଣି ପାରେ ନାହିଁ।

ଗୁରମୁଖି ହୋବୈ ସୁ ତତୁ ବିଲୋବୈ ରସନା ହରି ରସୁ ତାହା ହେ ॥୧୧॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପରମ-ତତ୍ତ୍ୱର ମନ୍ଥନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ରସର ପାନ କରିଥାଏ||11||

ଘରି ବସ୍ତୁ ଛୋଡହି ବାହରି ଧାବହି ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ହୃଦୟ-ଘରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଥିବା ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବାହାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ,

ମନମୁଖ ଅଂଧେ ସାଦୁ ନ ପାବହି ॥
ଏପରି ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀକୁ ନାମର ସ୍ୱାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ଅନ ରସ ରାତୀ ରସନା ଫୀକୀ ବୋଲେ ହରି ରସୁ ମୁଲି ନ ତାହା ହେ ॥୧୨॥
ତାହାର ଜିହ୍ୱା ଅନ୍ୟ ରସରେ ଲୀନ ହୋଇ ରୁକ୍ଷ କଥା କହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ହରିନାମ ରସର ସ୍ୱାଦ ଆଦୌ ମିଳେନାହିଁ||12||

ମନମୁଖ ଦେହୀ ଭରମୁ ଭତାରୋ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବାତ୍ମାର ସ୍ୱାମୀ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ଦୁରମତି ମରୈ ନିତ ହୋଇ ଖୁଆରୋ ॥
ସେ ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ମରିଥାଏ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

କାମି କ୍ରୋଧି ମନୁ ଦୂଜୈ ଲାଇଆ ସୁପନୈ ସୁଖୁ ନ ତାହା ହେ ॥୧୩॥
ସେ ନିଜ ମନ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲଗାଇ ଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ହାସଲ ହୁଏନାହିଁ||13||

କଂଚନ ଦେହୀ ସବଦୁ ଭତାରୋ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବାତ୍ମା କାଞ୍ଚନ ବ୍ୟାପାରୀ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ସ୍ୱାମୀ ଶବ୍ଦ ଅଟେ।

ଅନଦିନୁ ଭୋଗ ଭୋଗେ ହରି ସିଉ ପିଆରୋ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ହୋଇ ନିତ୍ୟ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਮਹਲਾ ਅੰਦਰਿ ਗੈਰ ਮਹਲੁ ਪਾਏ ਭਾਣਾ ਬੁਝਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ଯଦି କେହି ଅନ୍ୟ ଜୀବର ଶରୀର ରୂପୀ ମହଲରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦଶମ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଭାବି ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।||14||

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥
ସେହି ଦାତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਚਾਰਾ ॥
ତାହା ପାଖରେ ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ଚାଲିପାରେ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ਤਿਸ ਦਾ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କ୍ଷମା କରି ଜୀବକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମିଳାଇ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଶବ୍ଦ ଅଟଳ ଅଟେ||15||

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥
ଏହି ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଶରୀର ସବୁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଆଉ

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ସାହିବ ହିଁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ਸਮਾਹਾ ਹੇ ॥੧੬॥੫॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରି ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ଥାଏ||16||5||14||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଶବ୍ଦ ବେଦର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଚିନ୍ତନ ଅଟେ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਆਪਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ହିଁ ଅପାର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନର ଲବଧି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਦਾ ॥੧॥
ଯିଏ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੂਆ ਉਲਟਿ ਪਰਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଂସାରର ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବଦଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਦੁ ਵਜਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବାଣୀର ନାଦ ବାଜିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ ॥੨॥
ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହି ବୈରାଗୀ ହୋଇ ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ କରିନିଏ||2||

ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਾਖੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅମୃତ ବାଣୀ ଅଟେ ଏବଂ

ਸਚੈ ਸਬਦੇ ਸਚੁ ਸੁਭਾਖੀ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ହିଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸਚਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੩॥
ସଦା ସତ୍ୟର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥିବା ମୋର ମନ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||3||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਤ ਸਰਿ ਨਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ନିର୍ମଳ ମନ ସତ୍ୟର ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ,

ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਦ ਹੀ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਦਾ ॥੪॥
ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତିରେ ମନ ରଖିଥାଏ||4||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਬੈਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਨੈਣੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟ ହିଁ ବତାଇ ଥାଏ ଆଉ ଆଖିରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਣੀ ॥
ସେ ସତ୍ୟର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ହିଁ ଆପଣାଇ ଥାଏ।

ਸਦ ਹੀ ਸਚੁ ਕਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅਵਰਾ ਸਚੁ ਕਹਾਇਦਾ ॥੫॥
ସେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ ଓ ଅନ୍ୟକୁ ସତ୍ୟ ବୋଲିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ କରିଥାଏ||5||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଓ ଉତ୍ତମ ବାଣୀ ପଢ଼ିଥାଏ, ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਖਾਣੀ ॥
ପରମ ସତ୍ୟର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦ ਸੇਵਹਿ ਸਚੋ ਸਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਦਾ ॥੬॥
ସେ ସର୍ବଦା ପରମ ସତ୍ୟର ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଥାଏ||୬||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਭਰਮੁ ਗਵਾਏ ॥
ସେ ମନରୁ ଅଭିମାନ, ମାୟା ଏବଂ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਊਤਮ ਊਚੀ ਦਰਿ ਸਚੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥੭॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ସିଢ଼ି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁ ସତ୍ୟର ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||7||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସେହି ସତ୍ୟ ଏବଂ ସଂଯମ ବାଲା ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ତାହାକୁ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਮਾਇਦਾ ॥੮॥
ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିର ରଙ୍ଗରେ ସଦା ଏଲଏନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅହଂ ଦୂର କରି ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||8||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਮਨੁ ਖੋਜਿ ਸੁਣਾਏ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମନକୁ ଖୋଜି ନାମ ବିଷୟରେ ଅନ୍ୟକୁ ଶୁଣାଇ ଥାଏ।

ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ସେ ସଦା ସତ୍ୟ ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਜੋ ਸਚੇ ਮਨਿ ਭਾਇਦਾ ॥੯॥
ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହା କରିଥାଏ ଏବଂ ଯାହା ସଚ୍ଚା ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||9||

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଛି, ତାହାହେଲେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଯଦି ତାହାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ମନରେ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਭਾਣੈ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ସଦା ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ||10||

ਮਨਹਠਿ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸੋ ਛੀਜੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନର ଜିଦି ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେ ବରବାଦ ହୋଇଯାଏ।

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੇ ਨਹੀ ਭੀਜੈ ॥
ଧର୍ମ ନାମରେ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତାହାର ମନ ପ୍ରଭୁ-ରଙ୍ଗରେ ଭିଜେ ନାହିଁ।

ਬਿਖਿਆ ਰਾਤੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਹਿ ਦੁਖੇ ਦੁਖਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ସେ ବିକାରରେ ଲୀନ ରହି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||11||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸੁਖੁ ਕਮਾਏ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସୁଖ ହିଁ ହାସଲ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਮਰਣ ਜੀਵਣ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥
ତାହାକୁ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਜੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ଯିଏ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁକୁ ସମାନ ଭାବିଥାଏ, ସେହି ଜୀବ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ||12|

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਹਿ ਸੁ ਹਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ସେ ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିଥାଏ।

ਮਰੈ ਨ ਜੰਮੈ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਮਨ ਹੀ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ସେ ନା ମରିଥାଏ, ନା ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ନା ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଏଣୁ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||13||

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ସେ ମନରୁ ଅଭିମାନ ଓ ମୋହ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਫਿਰਿ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਦਰਿ ਸਚੈ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ଅହଂର ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||14||

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ॥
କରିବା ଏବଂ କରାଇବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭରଣ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜାତ କରି ନାଶ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਲੇਖੈ ਪਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ସେବା ହିଁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟ ଶୁଣି ତାହାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ||15||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੋ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଚ୍ଚା ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਵੈ ॥
ସେ ନିର୍ମଳ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନକୁ କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੬॥੧॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମରେ ରତ ଚିନ୍ତନଶୀଳ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||16||1||15||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਸਾਜੀ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ਨਿਵਾਜੀ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ନଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸਾਚਾ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧॥
ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ସବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟବାଦୀକୁ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି||1||

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਹੈ ਆਕਾਰਾ ॥
ଏହି ଶରୀର ଦୁର୍ଗ ଆକାରର ଅଟେ,

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਰਿਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଯେଉଁଠି ମାୟାର ମୋହ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਭਸਮੈ ਕੀ ਢੇਰੀ ਖੇਹੂ ਖੇਹ ਰਲਾਇਦਾ ॥੨॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ଏହା ଭସ୍ମର ପାଉଁଶ ଅଟେ ଏବଂ ମାଟିରେ ହିଁ ମିଶି ଯାଇଥାଏ ||2||

ਕਾਇਆ ਕੰਚਨ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ଏହି କାଞ୍ଚନ ଶରୀର ଅପାର ଦୁର୍ଗ ଅଟେ,

ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਰਵਿਆ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଅପାର ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦ ରମଣ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସଦା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ହାସଲ କରିଥାଏ||3||

ਕਾਇਆ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ଏହି ଶରୀର ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହାକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵਸੈ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ଏହି ମନ୍ଦିରରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵਣਜਨਿ ਵਾਪਾਰੀ ਨਦਰੀ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੪॥
ନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||4||

ਸੋ ਸੂਚਾ ਜਿ ਕਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ସେ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜର କ୍ରୋଧ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਸਬਦੇ ਬੂਝੈ ਆਪੁ ਸਵਾਰੇ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବୁଝି ପାରି ନିଜକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ନେଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੫॥
ବାସ୍ତବରେ କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਨਿਰਮਲ ਭਗਤਿ ਹੈ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ନିର୍ମଳ ଭକ୍ତି ନିରଳ ଅଟେ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧੋਵਹਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ଶବ୍ଦର ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇਦਾ ॥੬॥
ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||6||

ਇਸੁ ਮਨ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਧਾਵੈ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ମନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਸੁਖੁ ਪਲਰਿ ਤਿਆਗਿ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
କୁଟା ଭଳି ବ୍ୟର୍ଥ ମାୟା ପାଇଁ ଆତ୍ମିକ ସୁଖକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ମହା ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਕਰਾਇਦਾ ॥੭॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସୁଖର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ଲୀଳା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||7||

ਆਪਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚାରବାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ ଦ୍ୱାରା ଶୁଭ କର୍ମ କରାଇ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਕਿਆ ਕੋ ਕਾਰ ਕਰੇ ਵੇਚਾਰਾ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੮॥
ଏହି ବିଚରା ଜୀବ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କିପରି କରି ପାରିବ, ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅନୁକମ୍ପା କରି ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||8||

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਪੂਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਹਾਬਲ ਸੂਰਾ ॥
ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମହାବଳୀ ସୁରବୀର ବନାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ ॥੯॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବର ଚିତ୍ତ ସତ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି||9||

ਘਰ ਹੀ ਅੰਦਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥
ହୃଦୟ-ଘରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ନାମୁ ନିଧାନୁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥੧੦॥
ଯାହାର ନାମ ରୂପୀ ଭଣ୍ଡାର ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ଜିହ୍ୱା ନାମର ହିଁ ଭଜନ କରିଥାଏ||10||

ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵੈ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਭਾਲੇ ॥
ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନରେ ମାନବ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସନ୍ଧାନ କରେ ନାହିଁ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਧਾ ਜਮਕਾਲੇ ॥
ମାୟା-ମୋହରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ସେ ଯମକାଳର ଅଙ୍କୁଶ ମଧ୍ୟକୁ ଆସିଯାଏ।

ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଯମର ଫାଶୀ ମଧ୍ୟ ଛିଣ୍ଡେ ନାହିଁ||11

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥
ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜପ, ତପ, ସଂଯମ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ତାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਬ ਲਗੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਨ ਕਮਾਹੀ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅନୁରୂପ ଆଚରଣ ଆପଣାଏ ନାହିଁ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ମିଳିଯାଏ, ସେ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||12||

ਕਾਮ ਕਰੋਧੁ ਸਬਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ସଂସାରରେ କାମ-କ୍ରୋଧ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ,

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਸਭੁ ਦੁਖ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ॥
ଜୀବ ଅନେକ ଧର୍ମ କର୍ମ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସବୁ ଦୁଃଖର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଯିଏ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ତାହାକୁ ସହଚକା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||13||

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ ॥
ସେହି ଶରୀର ପବନ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଗଠିତ ହୋଇଛି ଆଉ

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ॥
ମାୟାର ମୋହ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଭିତରେ ସକ୍ରିୟ ରହିଛି।

ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਜਾ ਤਿਸੈ ਪਛਾਣਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ଯିଏ ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରୁ ଜାତ ହୋଇଛି, ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ସେହି ରଚୟିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ଦିଏ, ତାହାର ମାୟା-ମୋହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||14||

ਇਕਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਗਰਬਿ ਵਿਆਪੇ ॥
କିଛି ଜୀବ ମାୟା-ମୋହରେ ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਆਪੇ ॥
ଅହଂକାର କାରଣରୁ ଆତ୍ମ-ଗର୍ବରେ ବଶୀଭୂତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੈ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ਅੰਤਿ ਗਇਆ ਪਛੁਤਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଖରେ ଯମକାଳର ଖବର ନଥାଏ, ସେ ଶେଷରେ ଜଗତରୁ ପଶ୍ଚାତାପ କରି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ||15||

ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଯୁକ୍ତିକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ଶବ୍ଦ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ପରିଚୟ ପାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ ॥੧੬॥੨॥੧੬॥
ଦାସ ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ସେ ନିଜ ଚିତ୍ତ ସତ୍ୟ ନାମରେ ହିଁ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||16||2||16

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤਾ ॥
ସୃଷ୍ଟି-ରଚନା ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ଯୁଗର ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଦୟାଳୁ ଦାତା ହିଁ ଅଛନ୍ତି,

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭକ୍ତ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਤੁਧੁਨੋ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯିଏ ତୋର ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଉ||1||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ତୁ ଜୀବର ପହଞ୍ଚରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ଅଟୁ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ମୂଲ୍ୟ ଆଙ୍କି ପାରି ନାହିଁ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ସବୁ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ତୋର ହିଁ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି।

ਜਿਉ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਇਦਾ ॥੨॥
ଯେପରି ତୁ ଚାହୁଁ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବକୁ ଚଲାଉ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତମାର୍ଗ ପ୍ରଦାନ କରୁ||2||

ਹੈ ਭੀ ਸਾਚਾ ਹੋਸੀ ਸੋਈ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ପରମ-ସତ୍ୟ ନିରଙ୍କାର ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରହିବେ।

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି।

ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਆਪੇ ਰਿਜਕੁ ਪਹੁਚਾਇਦਾ ॥੩॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଜନ ପହଞ୍ଚାଇ ଥାଆନ୍ତି||3||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ-ଅପାର!

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਪਰਵਾਰਾ ॥
କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ଅନ୍ତ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି।

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਆਪੇ ਗੁਰਮਤੀ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੪॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣୁ ଏବଂ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁ||4|

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਲੋਅ ਆਕਾਰਾ ॥ ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮੁ ਕਰਾਰਾ ॥
ହେ ନିରଙ୍କାର! ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପାତାଳ, ପୁର ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ ଠାରେ ତୋର ହିଁ ଶକ୍ତ ହୁକୁମ ଚାଲିଥାଏ।

ਹੁਕਮੇ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੇ ਢਾਹੇ ਹੁਕਮੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੫॥
ତୁ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନାଇ ଥାଉ ଏବଂ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଧ୍ୱଂସ କରିଥାଉ ଆଉ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳାଇ ନେଉ||5||

ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਸੁ ਹੁਕਮੁ ਸਲਾਹੇ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ ॥
ଯିଏ ତୋର ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ସେ ତୋର ହୁକୁମକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ତୁ ଅପହଞ୍ଚ, ମନ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଆଉ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟୁ।

ਜੇਹੀ ਮਤਿ ਦੇਹਿ ਸੋ ਹੋਵੈ ਤੂ ਆਪੇ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੬॥
ତୁ ଜୀବକୁ ଯେପରି ମତ ଦେଉ, ସେ ସେପରି ହିଁ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତୁ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦେଉ||6||

ਅਨਦਿਨੁ ਆਰਜਾ ਛਿਜਦੀ ਜਾਏ ॥ ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਸਾਖੀ ਆਏ ॥
ପ୍ରତିଦିନ ଜୀବର ଆୟୁଷ କମି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଦିନ-ରାତି ହିଁ ଏହି କଥାର ସାକ୍ଷୀ ଅଟେ।

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤੈ ਮੂੜਾ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਕਾਲੁ ਰੁਆਇਦਾ ॥੭॥
ଯମ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତାହାକୁ ରୋଦନ କରାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ମୂର୍ଖତା କାରଣରୁ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ||7||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଯାଏ, ତାହାର ମନ-ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਭਉ ਭਾਗਾ ॥
ତାହାର ମନରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਬੋਲਾਇਦਾ ॥੮॥
ସେ ସଦା ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ବକ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି||8||

ਜਿਨਿ ਤੂ ਜਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ହେ କର୍ମ ବିଧାତା! ଯିଏ ତୋତେ ଜାଣି ଦେଇଥାଏ,

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ଶବ୍ଦ-ଦ୍ୱାରା ଜଣା ଯାଇଥାଏ।

ਜਤਿ ਪਤਿ ਸਚੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੯॥
ଏହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ତାହାର ଜାତି ଏବଂ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ତାହାର ଅଭିମାନକୁ ଦୂର କରି ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||୨||

ਮਨੁ ਕਠੋਰੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗਾ ॥
ଯାହାର ମନ କଠୋର ଅଟେ, ସେ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਭਾਗਾ ॥
ଏପରି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବାନ ଜୀବ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇଯାଏ, ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||10||

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ବାଲା ଜୀବ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ମାନବ-ଜନ୍ମରେ ହିଁ ଗୁରୁ ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਬਿਸਟਾ ਵਿਚਿ ਵਾਸਾ ਬਿਸਟਾ ਵਿਚਿ ਫਿਰਿ ਪਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ଭକ୍ତି ବିନା ଜୀବ ବିଷ୍ଠାରେ ଲାଖି ରହିଥାଏ ଆଉ ପୁନଃ ପୁନଃ ବିଷ୍ଠାରେ ହିଁ ପଡିଥାଏ||11||

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଗୁରୁଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕਿਉ ਪਾਇਆ ਜਾਏ ॥
ଭାଗ୍ୟ ବିନା ତାହାକୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କରିଥାନ୍ତି-କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବକୁ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି||12||

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਤਤੁ ਨ ਪਛਾਣੈ ॥
ମୂର୍ଖ ଏବଂ ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਦਾ ॥੧੩॥
କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ଜୀବକୁ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||13||

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥
ସେ ନିଜେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଜୀବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ସଂସାରର ଧନ୍ଦାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਵੇਖੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସ୍ୱୟନ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି||14||

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି,

ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਤਾ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥
ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ସେହି ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚରଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇ ପାରେ||15||

ਆਪਿ ਨਿਰਾਲਮੁ ਹੋਰ ਧੰਧੈ ਲੋਈ ॥
ସାରା ଦୁନିଆ ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੬॥੩॥੧੭॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||16||3||17||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਕੀਓ ਗੁਬਾਰਾ ॥
ଛତିଶ ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥିଲା,

ਤੂ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥
ହେ ସୃଜନହାର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି
ଅଛୁ।

ਹੋਰ ਕਿਆ ਕੋ ਕਹੈ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ਤੂ ਆਪੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੧॥
ଅନ୍ୟ କେହି ଏହି ବିଷୟରେ କଣ ବତାଇ ପାରିବ ଏବଂ ତୋତେ ସ୍ୱୟଂ ଏହି ମହତ୍ତ୍ୱ ଜଣା ଅଛି||1||

ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥
ଓଁକାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਭੁ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଖେଳ ତମାସା, ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହା ତୋର ବଡିମା।

ਆਪੇ ਵੇਕ ਕਰੇ ਸਭਿ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਭੰਨਿ ਘੜਾਇਦਾ ॥੨॥
ହେ ପରମ-ସତ୍ୟ! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କୁ ଅଲଗା ଅଲଗା କରୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭାଙ୍ଗି ଗଢି ଥାଉ||2||

ਬਾਜੀਗਰਿ ਇਕ ਬਾਜੀ ਪਾਈ ॥
ବାଜିଗର ପରମେଶ୍ୱର ଏକ ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି,

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਦਰੀ ਆਈ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଲୀଳା ନଜର ଆସି ଯାଇଛି,

ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ ॥੩॥
ସେ ସଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ହିଁ ମନ ଲଗାଇ
ଥାଏ||3||

ਬਾਜਹਿ ਬਾਜੇ ਧੁਨਿ ਆਕਾਰਾ ॥
ମାନବ ଶରୀରରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧ୍ୱନି ବାଲା ବାଜା ବାଜିଥାଏ ଏବଂ

ਆਪਿ ਵਜਾਏ ਵਜਾਵਣਹਾਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଜାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਉਣੁ ਵਹੈ ਇਕ ਰੰਗੀ ਮਿਲਿ ਪਵਣੈ ਸਭ ਵਜਾਇਦਾ ॥੪॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ଚାଲୁଅଛି ଆଉ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାଣ ବାୟୁ ସହିତ ମିଶି ଏହା ସବୁ
ଚଲାଉଛନ୍ତି||4||

ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਨਿਹਚਉ ਹੋਵੈ ॥
ଯାହା ଈଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਖੋਵੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਿਸੈ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਮੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥੫॥
ଗୁରୁ-କୃପାରୁ ଯାହାକୁ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହରିନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||5||

ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਲਾਹਾ ਨਾਹੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଭଳି ବଡ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ।

ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸੈ ਨਾਮੇ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ କେବଳ ନାମର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ।

ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਮੋ ਲਾਹਾ ਪਾਇਦਾ ॥੬॥
କେବଳ ନାମ ହିଁ ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟେ ଆଉ ସେ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||6||

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ନାମ ବିନା ସଂସାରରେ ସବୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଅଟେ।

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਵਧਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ଧର୍ମ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନର ବିକାର ବଢି ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਨ ਸੇਵਹਿ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੭॥
ହରିନାମର ସେବା କରିବା ବିନା କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ? ନାମ ବିନା ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||7||

ਆਪਿ ਕਰੇ ਤੈ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ଭେଦ ବୁଝିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵਹਿ ਸੇ ਬੰਧਨ ਤੋੜਹਿ ਮੁਕਤੀ ਕੈ ਘਰਿ ਪਾਇਦਾ ॥੮॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ନିଜର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ମୁକ୍ତିର ଘରେ ବାସ ପାଇଥାଏ|୪||

ਗਣਤ ਗਣੈ ਸੋ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଯିଏ କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ କରିଥାଏ,ସେ ସଂସାରରେ ଜଳିଥାଏ।

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕੈ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ତାହାର ବିକାର ଏବଂ ସଂଶୟ ଆଦୌ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਗਣਤ ਚੁਕਾਏ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੯॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ହିସାବ-ନିକାସ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୨||

ਜੇ ਸਚੁ ਦੇਇ ਤ ਪਾਏ ਕੋਈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ କେହି ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନାମର ସ୍ତୁତି କରି ଜିଜ୍ଞାସୁ ତାହାର ରଙ୍ଗରେ ରତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||10||

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ନାମ ହିଁ ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ଅଟେ ଏବଂ

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ॥
ସେ ସବୁ ପାପ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ତନ-ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଯାଏ||11||

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਮਲੁ ਲਾਏ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ ଥାଏ, ସେ ମଇଳା ମନକୁ ଆହୁରି ମଳିନ କରି ନେଇଥାଏ।

ਮੈਲੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ସେ ମଳିନ କର୍ମ କରି ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

କୁੜੋ କୁੜୁ କରେ ਵਾਪਾਰਾ କୁੜୁ ਬੋਲਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ସେ ମିଥ୍ୟାର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||12||

ନିରମଲ ਬਾਣੀ କୋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଯିଏ ନିର୍ମଳ ବାଣୀକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଥାଏ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਸਾ ਜਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ସେ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||13||

ਆਪਿ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସ୍ରଷ୍ଟା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਖਪਾਏ ਸੋਈ ॥
ଜାତ ଓ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸਦਾ ਸਲਾਹੇ ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାନକ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||14||

ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯଦି କେହି ଅନେକ ଯତ୍ନ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ କାମ-ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତାହାର ବଶରେ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਜਲੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ କାମ-କ୍ରୋଧରେ ଜଳୁଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਮਨ ਮਾਰੇ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ଯଦି କେହି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ମନ ବଶରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନକୁ ମାରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ|15||

ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଜୀବର ମନରେ ମୋର-ତୋର ଭାବନା ତୁ ହିଁ ଜାତ କରିଛୁ ଏବଂ

ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਸਭਿ ਜੀਆ ॥
ସବୁ ଜୀବ ତୋର ହିଁ ରଚନା ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਦਾ ਤੂ ਗੁਰਮਤੀ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੧੬॥੪॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ତୁ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||16||4||18||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਦਾਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ସଂସାରର ଦାତା, ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି,

ਓਸੁ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥
ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କର ତିଳେମାତ୍ର ଲୋଭ ନାହିଁ।

ਤਿਸ ਨੋ ਅਪੜਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||1||

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਿਹਚਉ ਹੋਈ ॥
ଯାହା କିଛି ସେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି,

ਜਿਸ ਨੋ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇਦਾ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ସେ ନାମ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਚਉਦਹ ਭਵਣ ਤੇਰੇ ਹਟਨਾਲੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଚଉଦ ଲୋକ ତୋର ବଜାର ଅଟେ ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਖਾਏ ਅੰਤਰਿ ਨਾਲੇ ॥
ସଦଗୁରୁ ଏହା ହୃଦୟରେ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ନାବୈ କା ବାପାରୀ ହୋବୈ ଗୁର ସବଦୀ କୋ ପାଇଦା ॥୩॥

ଯିଏ ନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ହୋଇଥାଏ, କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3|

କରତା କରେ ସୁ ନିହଚଉ ହୋବै ॥
ଯାହା ଈଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁର କै ସବଦେ ହଉମै ଖୋବୈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ଗୁର ପରସାଦୀ କିସୈ ଦେ ବଡିଆଈ ନାମੋ ନାମୁ ଧିଆਇଦਾ ॥୪॥
ଗୁରୁ-କୃପାରୁ ଯାହାକୁ ବଡିମା ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହରିନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||5||

ଗୁର ସେବେ ଜେବଡୁ ହୋରୁ ଲାହା ନାହੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଭଳି ବଡ ମହାନ କାର୍ଯ୍ୟ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ।

ନାମୁ ମੰନਿ ବସै ନାମੋ ସାଲାହੀ ॥
ଯାହାର ମନରେ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ କେବଳ ନାମର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ।

ନାମੋ ନାମୁ ସଦା ସୁଖଦାତା ନାମੋ ଲାହା ପାਇଦା ॥୬॥
କେବଳ ନାମ ହିଁ ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟେ ଆଉ ସେ ନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||6||

ବିନୁ ନାବୈ ସଭ ଦୁଖୁ ସੰସାରା ॥
ନାମ ବିନା ସଂସାରରେ ସବୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଅଟେ।

ବହୁ କରମ କମାବହି ବଧହି ବିକାରା ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ଧର୍ମ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନର ବିକାର ବଢି ଯାଇଥାଏ।

ନାମୁ ନ ସେବହି କିଉ ସୁਖୁ ପାਈਐ ବିନୁ ନାବୈ ଦୁਖୁ ପାਇଦା ॥୭॥
ହରିନାମର ସେବା କରିବା ବିନା କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ? ନାମ ବିନା ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||7||

ଆପି କରେ ତै ଆପି କରାਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଗୁର ପରସାଦୀ କିସୈ ବୁਝାਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ଭେଦ ବୁଝିଥାଏ।

ଗୁରମੁਖି ହୋବହି ସେ ବੰଧନ ତୋੜହି ମୁକତੀ କै ଘରି ପାਇଦା ॥୮॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ନିଜର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ମୁକ୍ତିର ଘରେ ବାସ ପାଇଥାଏ|8||

ਗਣਤ ਗਣੈ ਸੋ ਜਲੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଯିଏ କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ କରିଥାଏ,ସେ ସଂସାରରେ ଜଳିଥାଏ।

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਚੁਕੈ ਵਿਕਾਰਾ ॥
ତାହାର ବିକାର ଏବଂ ସଂଶୟ ଆଦୌ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਗਣਤ ਚੁਕਾਏ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੯॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ହିସାବ-ନିକାସ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୨||

ਜੇ ਸਚੁ ਦੇਇ ਤ ਪਾਏ ਕੋਈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟନାମ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ କେହି ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନାମର ସ୍ତୁତି କରି ଜିଜ୍ଞାସୁ ତାହାର ରଙ୍ଗରେ ରତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||10||

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ନାମ ହିଁ ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ଅଟେ ଏବଂ

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਕਾਟਣਹਾਰਾ ॥
ସେ ସବୁ ପାପ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ତନ-ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଯାଏ||11||

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਨਿ ਮੈਲੈ ਮਲੁ ਲਾਏ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ ଥାଏ, ସେ ମଇଳା ମନକୁ ଆହୁରି ମଳିନ କରି ନେଇଥାଏ।

ਮੈਲੇ ਕਰਮ ਕਰੇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ସେ ମଳିନ କର୍ମ କରି ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕੂੜੋ ਕੂੜੁ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ସେ ମିଥ୍ୟାର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||12||

ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਕੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଯିଏ ନିର୍ମଳ ବାଣୀକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଥାଏ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਸਾ ਜਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਨਾਮੁ ਚੇਤਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ସେ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||13||

ਆਪਿ ਸਿਰੰਦਾ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସ୍ରଷ୍ଟା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਖਪਾਏ ਸੋਈ ॥
ଜାତ ଓ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਸਦਾ ਸਲਾਹੇ ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାନକ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||14||

ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੇ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯଦି କେହି ଅନେକ ଯତ୍ନ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ କାମ-ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ତାହାର ବଶରେ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਜਲੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ କାମ-କ୍ରୋଧରେ ଜଳୁଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਮਨੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਮਨ ਮਾਰੇ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ଯଦି କେହି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ମନ ବଶରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନକୁ ମାରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ|15||

ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଜୀବର ମନରେ ମୋର-ତୋର ଭାବନା ତୁ ହିଁ ଜାତ କରିଛୁ ଏବଂ

ਸਭਿ ਤੇਰੇ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਸਭਿ ਜੀਆ ॥
ସବୁ ଜୀବ ତୋର ହିଁ ରଚନା ଅଟେ।

ନାନକ ନାମୁ ସମାଲି ସଦା ତୂ ଗୁରମତୀ ମଂନି ୱସାଇଦା ॥୧୬॥୪॥୧୮॥
ହେ ନାନକ! ତୁ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||16||4||18||

ମାରୂ ମହଲା ୩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ହରି ଜୀଉ ଦାତਾ ଅଗମ ଅଥାହਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ସଂସାରର ଦାତା, ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି,

ଓସୁ ତିଲୁ ନ ତମାଇ ୱେପରୱାହਾ ॥
ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କର ତିଳେମାତ୍ର ଲୋଭ ନାହିଁ।

ତିସ ନੋ ଅପੜି ନ ସକै କୋଈ ଆପे ମେଲି ମିଲାଇଦਾ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||1||

ଜୋ କିଛୁ କରै ସୁ ନିହଚଉ ହୋଈ ॥
ଯାହା କିଛି ସେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ତିସୁ ବିନੁ ଦାତਾ ଅୱରୁ ନ କୋଈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି,

ଜିସ ନੋ ନାମ ଦାନੁ କରେ ସୋ ପାଏ ଗୁର ସବଦୀ ମେଲାଇଦਾ ॥୨॥
ଯାହାକୁ ସେ ନାମ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ଚଉଦହ ଭୱଣ ତେରେ ହਟନਾଲେ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଚଉଦ ଲୋକ ତୋର ବଜାର ଅଟେ ଏବଂ

ସତିଗୁରି ଦିਖାଏ ଅੰତରି ନਾଲେ ॥
ସଦଗୁରୁ ଏହା ହୃଦୟରେ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ନାୱै କਾ ୱਾପਾରୀ ହୋୱै ଗୁର ସବଦୀ କੋ ପਾଇଦਾ ॥୩॥
ଯିଏ ନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ହୋଇଥାଏ, କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3

ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਭਾਵੈ ਸੋ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਏ ॥
ଯାହାକୁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ସ୍ୱୀକାର ଅଛି, ସେ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਭਾਣਾ ਕਿਸਹਿ ਕਰਾਇਦਾ ॥੩॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଏକ ବଡପଣ ଅଛି, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥାଏ||3||

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਤੁਧੁ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜਿਸ ਨੋ ਭਾਣਾ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਭਾਇਦਾ ॥੪॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ। ସେହି ଜୀବକୁ ହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଇଚ୍ଛା ମାନିବା ପାଇଁ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁ||4||

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧੁ ਕਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଚତୁରତା କରିଥାଏ,

ਭਾਣਾ ਨ ਮੰਨੇ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନେ ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਏ ਘਰੁ ਮਹਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਪਾਇਦਾ ॥੫॥
ସେ ଭ୍ରମରେ ରହି ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘର କେବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ ||5||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି,

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧੁਰਿ ਫੁਰਮਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਪਾਏ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੬॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||6||

ਸਭ ਨਾਵਹੁ ਉਪਜੈ ਨਾਵਹੁ ਛੀਜੈ ॥
ଜଗତର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସାର ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ମନ-ତନ ନାମ ରସରେ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ।

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਰਸਿ ਭੀਜੈ ਰਸ ਹੀ ਤੇ ਰਸੁ ਪਾਇਦਾ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ଜିହ୍ୱା ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ନାମ-ରସରେ ଭିଜିଥାଏ, ସେହି ନାମ-ରସ ଦ୍ୱାରା ହରି-ରସ ମିଳିଥାଏ||7||

ਮਹਲੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲੁ ਕੋ ਪਾਏ ॥
କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਸਚੁ ਦੇਇ ਸੋਈ ਸਚੁ ਪਾਏ ਸਚੇ ਸਚਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੮॥
ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ସତ୍ୟନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ-ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||8||

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ନାମ ଭୁଲି ଜୀବ ମନ-ତନରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ମାୟା-ମୋହରେ ଲାଗି ସବୁ ରୋଗ ହିଁ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੈ ਕੁਸਟੀ ਨਰਕੇ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ ॥੯॥
ନାମ ବିନା ତାହାର ମନ-ତନ ଶିଥିଳ ହୋଇଯାଏ, ଏଣୁ ସେ ନର୍କରେ ହିଁ ବାସ ପାଇଥାଏ||9||

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਦੇਹਾ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ଥାଏ, ତାହାର ହିଁ ଶରୀର ନିର୍ମଳ ଅଟେ।

ਨਿਰਮਲ ਹੰਸਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਨੇਹਾ ॥
ତାହାର ନିର୍ମଳ ଆତ୍ମା ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ସେ ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ ପାଇନିଏ||10||

ਸਭੁ ਕੋ ਵਣਜੁ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰਾ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଜୀବ ଜଗତରେ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਤੋਟਾ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ରିନାମ ବିନା ସଂସାରରେ କ୍ଷତି ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਗੋ ਆਇਆ ਨਾਗੋ ਜਾਸੀ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ନଗ୍ନ ଅର୍ଥାତ ଖାଲି ହାତରେ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଖାଲି ହାତରେ ହିଁ ଚାଲିଯାଏ, ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ତାହାକୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||11||

ਜਿਸ ਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହା ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ॥੧੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାର ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଛି, ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||12||

ਨਾਵੈ ਨੋ ਲੋਚੈ ਜੇਤੀ ਸਭ ਆਈ ॥
ଯେତେ ମଧ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ଜାତ ହୋଇଛି, ତାହା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତିର ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାଏ।

ਨਾਉ ਤਿਨਾ ਮਿਲੈ ਧੁਰਿ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥
କିନ୍ତୁ ନାମ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ପୂର୍ବ କର୍ମ ଶୁଭ ଥିଲା।

ਜਿਨੀ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଯିଏ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି||13||

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਤਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ମାନବ ଶରୀର ଏକ ବହୁତ ବଡ ଦୁର୍ଗ ଅଟେ,

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਬਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଯେଉଁଠି ବସି ପ୍ରଭୁ ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਸਚਾ ਨਿਆਉ ਸਚੋ ਵਾਪਾਰਾ ਨਿਹਚਲੁ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ସେ ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଶ୍ଚଳ ବାସ ପାଇଥାଏ||14||

ਅੰਤਰ ਘਰ ਬੰਕੇ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗରେ ମନ, ବୁଦ୍ଧି ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ଘର ବନି ଥାଏ ଏବଂ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ଏହି ସ୍ଥାନ ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਥਾਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ,

ਇਤੁ ਸਾਥਿ ਨਿਬਹੈ ਸਾਲਾਹੇ ਸਚੇ ਹਰਿ ਸਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ନେଇଥାଏ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||15||

ਮੇਰੈ ਕਰਤੈ ਇਕ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ମୋର ପରମେଶ୍ୱର ଏକ ଏପରି ସଂରଚନା କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਸਭ ਵਥੁ ਪਾਈ ॥
ଶରୀରରେ ହିଁ ସବୁ ବସ୍ତୁ ରଖିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਣਜਹਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥੬॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ନାମର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଆଉ କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ନାମର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||16||6||20||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3 ॥

ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ସୁନା ଭଳି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥
ଏଥିରେ ଈଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ପାଇ ହୁଏନାହିଁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਿਹੁ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧॥
ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ନିତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କର, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ଜୀବକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି|||1||

ਹਰਿ ਚੇਤਹਿ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਿਨ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਉ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਲਾਈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਬਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥੨॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ନିଜ ମୁଖ ଏବଂ ମଥାରେ ଲଗାଇଛି ଏବଂ ସତସଙ୍ଗତିରେ ବସି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥
ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ସେତେବେଳେ ଗାନ କରିଥାଏ, ଯଦି ଏହା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵਾ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହରିଙ୍କ ନାମ ବାସ କରିଛି ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଛି।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਸੁਣੀਐ ਸਾਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੩॥
ଚାରି ଦିଗରେ ଗୁରୁବାଣୀର କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣା ଯାଉଛି ଆଉ ସତ୍ୟ ନାମରେ ହିଁ ରହିଛି||3||

ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਜਿ ਅੰਤਰੁ ਭਾਲੇ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ଯିଏ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦକୁ ପଢିବା, ଶୁଣିବା, ଗାନ କରିବା ବାଲାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆନନ୍ଦିତ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੪॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ନେତ୍ରରେ ଢାଳିଥାଏ, କୃପାନିଧି କୃପା କରି ତାହାକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଏହି ମାନବ ଶରୀର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ

ਮਾਣਸ ਜਨਮਿ ਸਬਦਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ଏହି ମାନବ-ଜନ୍ମରେ ଶବ୍ଦ ସହିତ ହିଁ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇଛି।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸਭੁ ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੫॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ସବୁ ଦିଗରେ ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେହି ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି||5||

ਇਕਿ ਕਿਤੁ ਆਏ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥
କିଛି ଜୀବ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଜଗତକୁ କେଉଁ କାମ ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି?

ਮਨਮੁਖ ਲਾਗੇ ਦੂਜੈ ਭਾਏ ॥
ମନମୁଖୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਏਹ ਵੇਲਾ ਫਿਰਿ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਪਗਿ ਖਿਸਿਐ ਪਛੁਤਾਇਦਾ ॥੬॥
ତାହାପରେ ଏହି ସୁନେଲି ପୁନଃ ହାତରେ ଆସେ ନାହିଁ, ପାଦ ଖସିଗଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶ୍ଚାତାପ ||6||

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ,

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਵਸੈ ਸਚੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥
ସେଥିରେ ହିଁ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਚੋ ਸਚੁ ਵੇਖੈ ਸਭ ਥਾਈ ਸਚੁ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੭॥
ସେ ସର୍ବତ୍ର ପରମ-ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟର ମହିମା ଶୁଣି ତାହାକୁ ନିଜ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||7||

ਹਉਮੈ ਗਣਤ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଓ କର୍ମର ଗଣନାକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਿਰਦੈ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹੇ ਮਿਲਿ ਸਾਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੮॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଦା ସ୍ତୁତି ଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||8||

ਸੋ ਚੇਤੇ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਚੇਤਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସେ ହି ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ମନରେ ସେ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਆਪੈ ਆਪੁ ਸਮਾਇਦਾ ॥੯॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୁଝିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ଠାରେ ନିଜେ ରହିଥାନ୍ତି||୨||

ਜਿਨਿ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵਥੁ ਪਾਈ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ମନରେ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ଢାଳିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତାହାର ଭେଦ ଜାଣିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ଯିଏ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଆଉ ଅନ୍ୟକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଶୁଣାଇ ଥାଏ||10||

ਏਹ ਕਾਇਆ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਸਰੀਰੁ ॥
ଏହି ଶରୀର ପବିତ୍ର ଅଟେ,

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੇਤੈ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ॥
ଯଦି ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଗୁଣର ଗହନ ସାଗର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ,

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ଗୁଣର କଥନ କରି ଗୁଣାନିଧାନଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||11||

ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਸਭ ਮੂਲੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀରର ମୂଳ ମାୟା ରଜ, ତମ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣରେ ବନିଛି ଏବଂ

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ କାରଣରୁ ଭ୍ରମରେ ରହିଅଛି।

ਹਰਿ ਨ ਚੇਤੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਚੇਤੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସଦା ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ। ଏଣୁ ବାସ୍ତବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ବିନା ଭାଗ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଥାଏ||12||

ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଟେ।

ਕਾਇਆ ਹੰਸੁ ਨਿਰਮਲੁ ਦਰਿ ਸਚੈ ਜਾਣੁ ॥
ତାହାର ଶରୀର ଓ ଆତ୍ମା ନିର୍ମଳ ହୋଇ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପରିଚିତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਸੋਹੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||13||

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ଭାଗ୍ୟ ବିନା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ

ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ଭୁଲିଥିବା ମନମୁଖୀ ଜୀବ ରୋଦନ କରି ପ୍ରାଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ଯାହା ଉପରେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||14||

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਪਕੇ ਹਟਨਾਲੇ ॥
ଏହି ମାନବ ଶରୀର ଏକ ଦୁର୍ଗ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ପକ୍କା ବଜାର ଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਵੈ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ଯେଉଁ ଠାରୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ ଆଉ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਊਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ହରିନାମର ଭଜନ କରି ଉତ୍ତମ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||15||

ਆਪੇ ਸਚਾ ਹੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥
ତାହାର ପରିଚୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚਾ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਕੋ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥੭॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ସ୍ତୁତି ଗାନ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ଇଥାଏ||16||7||21||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ନିରଙ୍କାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੁਕਮਿ ਬਣਾਇਆ ॥
ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେ ମାୟା-ମୋହକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭਿ ਕਰਤਾ ਸੁਣਿ ਸਾਚਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਦਾ ॥੧॥
ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସାରା ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣି ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇ ଥାଏ||1||

ਮਾਇਆ ਮਾਈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਪਰਸੂਤਿ ਜਮਾਇਆ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ମାତାକୁ ଗର୍ଭ ଧାରଣ କରାଇ ବିଧାତା (ରାଜ, ତମ ଓ ସତ୍ତ୍ୱର) ତିନି ଗୁଣ ବାଲା ଜଗତକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥
ସେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଚାରି ବେଦ ରଚନା କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਵਰ੍ਹੇ ਮਾਹ ਵਾਰ ਥਿਤੀ ਕਰਿ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਸੋਝੀ ਪਾਇਦਾ ॥੨॥
ବର୍ଷ, ମାସ, ବାର, ତିଥି ବନାଇ ଜଗତକୁ ସମୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||2||

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଏବଂ ନାମ-ସ୍ମରଣର ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କର ଏବଂ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਾਖਹੁ ਉਰਿ ਧਾਰ ॥
ରାମ-ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਰਤੀ ਜਗ ਅੰਤਰਿ ਇਸੁ ਬਾਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਦਾ ॥੩॥
ଜଗତରେ ଗୁରବାଣୀ ପଢା ହେଉଛି, ଶୁଣା ଯାଉଛି ଏବଂ ଗାନ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଏହି ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਵੇਦੁ ਪੜੈ ਅਨਦਿਨੁ ਵਾਦ ਸਮਾਲੇ ॥
ପଣ୍ଡିତ ବେଦ ମନ୍ତ୍ରର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରତିଦିନ ତର୍କ ବିତର୍କରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ନାମୁ ନ ଚେତୈ ବଧା ଜମକାଲେ ॥
ସେ ନାମ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଯମକାଳ ତାହାକୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଛି।

ଦୂଜୈ ଭାଇ ସଦା ଦୁਖୁ ପାଏ ତ୍ରୈ ଗୁਣ ଭରମି ଭୁਲାਇଦਾ ॥୪॥
ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ସଦା ଦୁଃଖ ହାସଲ କରିଥାଏ ଏବଂ ତ୍ରିଗୁଣ କାରଣରୁ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||4||

ଗୁରମୁਖି ଏକସୁ ସିଉ ଲିਵ ଲାਏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ତ୍ରିਬିଧି ମନସା ମନହି ସମାਏ ॥
ତାହାର ରାଜ, ତମ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ୱ ଆଦି ତିନି ପ୍ରକାରର ଲାଳସା ମନରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ସାଚै ସବଦି ସଦା ହै ମୁକତା ମାਇଆ ମୋହୁ ଚୁକାਇଦਾ ॥୫॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଦା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମାୟା-ମୋହକୁ ନିଜ ମନରୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||5||

ଜୋ ଧୁରି ରାତେ ସେ ହୁନਿ ରାତେ ॥
ଯିଏ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ଥାଏ, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥାଏ।

ଗୁର ପରସାଦୀ ସହଜେ ମାତେ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ସତିଗୁରୁ ସେਵି ସଦା ପ୍ରଭୁ ପାਇଆ ਆପੈ ਆପୁ ମିଲାਇଦਾ ॥୬॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||6||

ମାਇଆ ମୋହି ଭରମି ନ ପାਏ ॥
ମାୟା ମୋହ ଏବଂ ଭ୍ରମରେ ଫସି ମନୁଷ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ଦୂଜୈ ଭାଇ ଲଗା ଦୁਖୁ ପାਏ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ସୁਹା ରଂଗୁ ଦିନ ଥୋੜे ହୋਵै ਇସୁ ଜାଦେ ବିଲମ ନ ଲାਇଦਾ ॥୭॥
ଲାଲ ରଙ୍ଗ (ଖୁସି ଓ ଉଲ୍ଲାସ) କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ସମାପ୍ତ ହେବାରେ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ||7||

ଏହୁ ମନୁ ଭै ଭାਇ ରଂଗାਏ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନକୁ ପ୍ରଭୁ-ଭୟ ଏବଂ ପ୍ରେମରେ ରଙ୍ଗୀନ କରିଥାଏ,

ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਸਾਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥
ସେ ଏହି ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਕੋ ਇਹੁ ਰੰਗੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮਤੀ ਰੰਗੁ ਚੜਾਇਦਾ ॥੮॥
କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ଏହି ରଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ ଚଢାଇଥାଏ||୪||

ਮਨਮੁਖੁ ਬਹੁਤੁ ਕਰੇ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ବହୁତ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ,

ਦਰਗਹ ਕਬ ਹੀ ਨ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥
କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରେନାହିଁ।

ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੯॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇ ସେ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ବୁଝିବା ବିନା ସେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||୨||

ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ନିଜକୁ ନିଜେ ହୃଦୟରେ ଲୁଚାଇ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଜୀବକୁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਵਾਪਾਰਾ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੦॥
ପ୍ରଭୁ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ-ବ୍ୟାପାର ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ଜୀବ ଏହି ବ୍ୟାପାର ଦ୍ୱାରା ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||10||

ਇਸੁ ਕਾਇਆ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥
ଏହି ମାନବ-ଶରୀରର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କେହି ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਮੇਰੈ ਠਾਕੁਰਿ ਇਹ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ମୋର ଠାକୁର ଏହି ଲୀଳା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਾਇਆ ਸੋਧੈ ਆਪਹਿ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଶରୀରକୁ ବିକାର ଠାରୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଏଭଳି ଭାବରେ ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହି ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||11||

ਕਾਇਆ ਵਿਚਿ ਤੋਟਾ ਕਾਇਆ ਵਿਚਿ ਲਾਹਾ ॥
ମାନବ-ଶରୀରରେ ହିଁ ହାନି ଏବଂ ଲାଭ ଅଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ହୃଦୟରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାର କରି ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||12||

ਸਚਾ ਮਹਲੁ ਸਚੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଏବଂ ଭଣ୍ଡାର ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟେ ଏବଂ

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ॥
ସେହି ଦାତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଦେଇ ଚାଲିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਮਨਿ ਮੇਲੇ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ମନକୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଆଙ୍କି ନେଇଥାଏ||13||

ਕਾਇਆ ਵਿਚਿ ਵਸਤੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ମାନବ-ଶରୀରରେ ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି ପାରିନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸ ਦਾ ਹਟੁ ਸੋਈ ਵਥੁ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਨ ਪਛੋਤਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ଏହି ନାମ ବସ୍ତୁକୁ ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ, ଯାହାର ଏହି ଦୋକାନ ଅଛି ଏବଂ ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସେ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରେନାହିଁ ||14||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਆਪੇ ਸਬਦੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଜ ସାଥିରେ ମଇଳା ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||15||

ਆਪੇ ਸਚਾ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਸਬਦੇ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ମନର ଅହଂ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੧੬॥੮॥੨੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ||16||8||22||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମାରୁ ମହଲା 3॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਵੇਪਰਵਾਹੇ ॥
ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ପରମେଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି,

ਆਪੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୟାଳୁ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି।

ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਤਿਸ ਨੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਇਆ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||1||

ਤੁਧੁਨੋ ਸੇਵਹਿ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵਹਿ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତୋର ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭਾਇਆ ॥੨॥
ସେ ନିତ୍ୟ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜିହ୍ୱାକୁ ହରିନାମ ରସ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||2||

ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਸੇ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰਹਿ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଦୂର କରିଥାଏ,

ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਹਿਰਦੈ ਉਰ ਧਾਰਹਿ ॥

ସେ ନିଜ ମରଣକୁ ସଫଳ କରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਲਾਗੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਚੁਕਾਇਆ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਲੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਆਪੁ ਗਵਾਏ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅହଂକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ,

ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਲਾਹਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥
ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଜଗତରେ ସେ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||

ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਹਾ ਮੈ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ଚାହେଁ, କିନ୍ତୁ ମୋ' ଦ୍ୱାରା ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ।

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ତୋର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ ଆଉ ନା କେହି ତୋର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରେନାହିଁ।

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਇਆ ॥੫॥
ଯେତେବେଳେ ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||5||

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਮੋਹੁ ਹੈ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଏହି ଜଗତର ଚାରିଆଡେ ମୋହର ପ୍ରସାର ହୋଇଛି ଏବଂ

ਮਨਮੁਖੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାରରେ ହିଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਧੰਧੈ ਧਾਵਤੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੬॥
ସଂସାରର ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗି ରହି ସେ ନିଜର ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ ନାମ ବିନା ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଛି||6||

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇଯାଏ, ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇନିଏ ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ସେ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ଅହଂର ମଇଳାକୁ ସଫା କରିନିଏ।

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਚਾਨਣੁ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥੭॥
ତାହାଙ୍କ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁଠି ଜ୍ଞାନ-ରତ୍ନର ଆଲୋକ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ||7||

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਨੇਕ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ତୋର ଅନେକ ନାମ ଅଛି ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରିନାହିଁ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਈ ॥
ତୋର ସତ୍ୟନାମ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି।

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਆਪੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੮॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କିଏ କରି ପାରିବ? ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହି ପରମାନନ୍ଦରେ ବାସ କରିଛୁ||8||

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ତୋର ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ ଅଗମ୍ୟ-ଅପାର ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਤੋਲਣਹਾਰਾ ॥
ଏହାକୁ ତଉଲିବା ବାଲା କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਤੋਲੇ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਏ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਿ ਤੋਲਾਇਆ ॥੯॥
ତୁ ନିଜେ ହିନ ଏହାକୁ ତଉଲି ପାରୁ ଏବଂ ତୁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ତାହା ଦ୍ୱାରା ନାମକୁ ତଉଲାଇ ଅଛୁ||9||

ਸੇਵਕ ਸੇਵਹਿ ਕਰਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ସେବକ ତୋର ସେବା-ଭକ୍ତିରେ ରତ ହୋଇ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଏବଂ

ਤੂ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਬਹਾਲਹਿ ਪਾਸਿ ॥
ତୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶାଇ ନିଜ ପାଖରେ ବସାଉ।

ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਕਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇਆ ॥੧੦॥
ସବୁ ଜୀବନକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଦାତା କେବଳ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ ଏବଂ କେହି ବିରଳ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଛି||10||

ਜਤੁ ਸਤੁ ਸੰਜਮੁ ਜਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ସତ୍ୟର ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ ତପଶ୍ଚର୍ଯା, ସଦାଚାର ଏବଂ ସଂଯମ ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଭ କର୍ମର ଫଳ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଯାଏ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ଯଦି କେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਇਸੁ ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਭਾਇਆ ॥੧੧॥
ମାୟା ରୂପୀ ବିଷରେ ବିଚରଣ କରି ତାହାକୁ ନାମାମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||11||

ਜਿਸ ਨੋ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅੰਦਰੁ ਸੂਝੈ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥੧੨॥
ସେ ଅହଂ ଏବଂ ମମତାକୁ ବାଧା ଦେଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||12||

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਹੋਰ ਫਿਰੈ ਘਨੇਰੀ ॥
ଅନେକ ଭାଗ୍ୟହୀନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି,

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਚੁਕੈ ਨ ਫੇਰੀ ॥
ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ କିନ୍ତୁ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਖੁ ਕਾ ਰਾਤਾ ਬਿਖੁ ਕਮਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨ ਕਬਹੂ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥
ବିକାରରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ଜୀବ ବିକାରର ଆଚରଣ ହିଁ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଜୀବନରେ କେବେ ମଧ୍ୟ ସୁଖପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ||13||

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਕਰੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥
ବେଶ ଧାରଣ କରିବା ବାଲା ବହୁରୂପୀ ଅନେକ ବେଶ ବନାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹਉਮੈ ਕਿਨੈ ਨ ਮਾਰੀ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାର ମଧ୍ୟ ଅହଂ ଦୂର ହୋଇନାହିଁ।

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾ ਮੁਕਤਿ ਪਾਏ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥੧੪॥
ଯଦି ସେ ଜୀବିତ ହିଁ ପାପ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଥାଏ, ମୁକ୍ତି ପାଇନିଏ ଏବଂ ସତ୍ୟନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||14||

ਅਗਿਆਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਸੁ ਤਨਹਿ ਜਲਾਏ ॥

ଅଜ୍ଞାନତା ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଏହି ମନକୁ ଜଳାଇ ରହିଥାଏ,

Page 1068

ਤਿਸ ਦੀ ਬੂਝੈ ਜਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਏ ॥
ਪਰਨ੍ਤੁ ਯਿਏ ਸ਼ਬ-ਗੁਰੁਙ ਅਨੁਰੂਪ ਆਚਰਣ ਆਪਣਾਇ ਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਤ੍ਰਿ਷੍ਣਾਗ੍ਨਿ ਲਿਭਿ ਯਾਇਥਾਏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੫॥
ਤਾਹਾਰ ਮਨ-ਤਨ ਸ਼ੀਤਲ ਹੋਇਯਾਏ, ਸੇ ਨਿਜ ਕ੍ਰੋਧਰ ਨਿਵਾਰਣ ਕਰਿ ਦੇਇਥਾਏ ||15||

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ਸਤ੍ਯਸ੍ਵਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਙ੍ਕ ਮਹਿਮਾ ਮਧ ਸਛਾ ਅਟੇ ਏਵਂ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵਿਰਲੈ ਪਾਈ ॥
ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਕ੍ਰਪਾਰੁ ਕੇਹਿ ਵਿਰਲ ਹਿਁ ਵਡਿਮਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕੁ ਏਕ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੬॥੧॥੨੩॥
ਨਾਨਕ ਏਹਿ ਵਿਨਤਿ ਕਰਨ੍ਤਿ ਯੇ ਏਹਿ ਨਾਮ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਰੁਹ||16||1||23||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ਮਾਰੁ ਮਹਲਾ 3 ॥

ਨਦਰੀ ਭਗਤਾ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਏ ॥
ਹੇ ਭਕ੍ਤਵਸ਼ਲ! ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਿ ਭਕ੍ਤਕੁ ਨਿਜ ਸਾਥ੍ਰੇ ਮਿਲਾਇ ਨਿਅ,

ਭਗਤ ਸਲਾਹਨਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ਕਾਰਣ ਭਕ੍ਤਜਨ ਲਗ੍ਨ ਲਗਾਇ ਸਦਾ ਤੋਰ ਹਿਁ ਪ੍ਰਸ਼ਂਸਾ ਕਰਿਥਾਨ੍ਤਿ।

ਤਉ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰਹਿ ਕਰਤੇ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥
ਹੇ ਸ੍ਰਿ਷੍ਟਿਕਰ੍ਤਾ! ਤੋਰ ਸ਼ਰਣਰੇ ਹਿਁ ਅਨੇਕ ਫਲ ਮਿਲਿਛਿ ਏਵਂ ਤੁ ਸ੍ਵਯਂ ਹਿਁ ਤਾਹਾਕੁ ਮਿਲਾਉ||1||

ਪੂਰੈ ਸਬਦਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਈ ॥
ਪੂਰ੍ਣ੍ਣ ਗੁਰੁ-ਸ਼ਬ੍ਦ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹੋਇਥ੍ਰਿਵਾ ਭਕ੍ਤਿ ਤੋਤੇ ਸੁਨ੍ਦਰ ਲਾਗਿਥਾਏ,

ਅੰਤਰਿ ਸੁਖੁ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ଏହା ତୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਰਾਤਾ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥੨॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାର ମନ-ତନ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਦ ਜਲੈ ਸਰੀਰਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ସଦା ଅହଂର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ,

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਭੇਟੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
କିନ୍ତୁ ଯଦି ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇଯାଏ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ମନରୁ ଅଜ୍ଞାନତା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਮਨਮੁਖੁ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਏ ॥
ଅନ୍ଧ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଅନ୍ଧ କର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ,

ਬਹੁ ਸੰਕਟ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਏ ॥
ଫଳସ୍ୱରୂପ ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଅନେକ କଷ୍ଟ ସହ୍ୟ କରିଥାଏ।

ਜਮ ਕਾ ਜੇਵੜਾ ਕਦੇ ਨ ਕਾਟੈ ਅੰਤੇ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥
ମୃତ୍ୟୁର ଫାଶୀ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ କାଟିପାରେ ନାହିଁ||4||

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣର ନିବାରଣ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ,

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥੫॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ମାରି ନିଜ ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||5||

ਆਵਣ ਜਾਣੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ପଡିଥିବା ଦୁନିଆ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਥਿਰੁ ਕੋਇ ਨ ਹੋਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੬॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଶବ୍ଦ-ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ୟୋତିର ବାସ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||6||

ਪੰਚ ਦੂਤ ਚਿਤਵਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଦୂତ ବିକାର ଠାରେ ଖିଆଲ ରଖିଥାନ୍ତି,

ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਾ ਏਹੁ ਪਸਾਰਾ ॥
ଏହା ସବୁ ମୋହ-ମାୟାର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਮੁਕਤੁ ਹੋਵੈ ਪੰਚ ਦੂਤ ਵਸਿ ਆਇਆ ॥੭॥
ଯଦି କେହି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ଏହି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ଦୂତକୁ ବଶୀଭୂତ କରିଥାଏ||7||

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୋହର ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ
ଏବଂ

ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਡੁਬੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰਾ ॥
ଜୀବ ପୁନଃ ପୁନଃ ମୋହର ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡି ରହିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥੮॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ହିଁ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ଜୀବର ମନକୁ ସତ୍ୟନାମ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ||8||

ਸਾਚਾ ਦਰੁ ਸਾਚਾ ਦਰਵਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାର ଏବଂ ଦରବାର ଦୁଇଟି ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਚੇ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਾ ॥
ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ।

ਸਚੀ ਧੁਨਿ ਸਚੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥੯॥

ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସଚ୍ଚା ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାର ଜୀବ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ||9||

ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ ਕੋ ਘਰੁ ਪਾਏ ॥
ଯଦି କେହି ଶରୀର ରୂପୀ ଘରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ ଘର ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਓਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੦॥
ସେଠାରେ ତାହାକୁ କୌଣସି ଶୋକ ଅଥବା ବିୟୋଗ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଲୀନରହିଥାଏ||10||

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਸਟਾ ਕਾ ਵਾਸਾ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଦୁଷ୍ଟର ବାସ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਭਉਦੇ ਫਿਰਹਿ ਬਹੁ ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ ॥
ଏହିପରି ବ୍ୟକ୍ତି ମୋହ-ଲାଳସାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਕੁਸੰਗਤਿ ਬਹਹਿ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਦੁਖੋ ਦੁਖੁ ਕਮਾਇਆ ॥੧੧॥
ସେ କୁସଙ୍ଗତିରେ ବସି ସଦା ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖରେ ଘେରି ରହିଥାଏ||11||

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਸੰਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସୁସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਬਦੇ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਏ ਕੋਈ ॥
ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ।

ਸਹਜੇ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଦିନ ରାତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ||12||

ਕਾਇਆ ਬਿਰਖੁ ਪੰਖੀ ਵਿਚਿ ਵਾਸਾ ॥
ଏହି ମାନବ-ଶରୀର ଏକ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ମନ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀର ନିବାସ ଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚੁਗਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥
ସେ ନାମାମୃତର ଦାନା ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਉਡਹਿ ਨ ਮੂਲੇ ਨ ਆਵਹਿ ਨ ਜਾਹੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥੧੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆଦୌ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ ପାଇଥାଏ||13||

ਕਾਇਆ ਸੋਧਹਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਹਿ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଶରୀରକୁ ବିକାର ଠାରୁ ଶୁଦ୍ଧ ରଖି ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਮੋਹ ਠਗਉਰੀ ਭਰਮੁ ਨਿਵਾਰਹਿ ॥
ସେ ମୋହର ଜଡୀ ବୁଟୀ ସେବନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଭ୍ରମକୁ ନିବୃତ୍ତ କରିଥାଏ।

ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੪॥
ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||14||

ਸਦ ਹੀ ਨੇੜੈ ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਣਹੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ଆମ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଦୂର ଭାବ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਜੀਕਿ ਪਛਾਣਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ନିକଟରୁ ଜାଣି ନିଅ।

ਬਿਗਸੈ ਕਮਲੁ ਕਿਰਣਿ ਪਰਗਾਸੈ ਪਰਗਟੁ ਕਰਿ ਦੇਖਾਇਆ ॥੧੫॥
ଯେତେବେଳେ ହୃଦୟ-ପଦ୍ମ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଛି ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନର କିରଣର ଆଲୋକର ପ୍ରକଟ ରୂପରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||15||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਚਾ ਸੋਈ ॥
ସେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି,

ਆਪੇ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମାରିବା ଏବଂ ଜୀବିତ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧੬॥੨॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂସାରରେ କୀର୍ତ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଅହଂକୁ ଦୂର କରି ହିଁ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ॥16॥2॥24॥

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੪
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 4 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ
ପାରେ।

ਸਚਾ ਆਪਿ ਸਵਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତର ସଫଳ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਅਵਰ ਨ ਸੂਝਸਿ ਬੀਜੀ ਕਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଓ ଭକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ତାହାକୁ ବୁଝାପଡେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਵਸੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੧॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ନିବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਸਭਨਾ ਸਚੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ସବୁଙ୍କ ମନରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ,
କିନ୍ତୁ

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ଜୀବ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ਹੇ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ସେ ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ହିଁ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ
ଥାଏ||2||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਗਿਆਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਪੂਜਾ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ପୂଜା ଅଟନ୍ତି,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥
ଏଣୁ ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାର ସେବା
କରିନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭਾਈ ਹੇ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଭଳି ପ୍ରଭୁ-ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ମୋତେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ
ସେବା ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଛି||3||

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਦੂਜੈ ਲਾਗੇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଯିଏ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ,

ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਭ੍ਰਮਿ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ ॥
ଏପରି ବ ହତଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଫସି ଭ୍ରମରେ ହିଁ
ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਹਿ ਸਰਣਾਈ ਹੇ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ମଧ୍ୟ ପୁଣି ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ, ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ
ରହିଥାଏ||4||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਹੈ ਸਾਚੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଇ ଥିବା ପ୍ରୀତି ସଦା ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮਾਗਉ ਨਾਮੁ ਅਜਾਚੀ ॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଅତୁଳନୀୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ
ମାଗିଥାଏ।

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୁଅ ଏବଂ କୃପା କରି ମୋତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ
ରଖ||5||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚੁਆਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋର ମୁଖରେ ଅମୃତମୟୀ ହରିନାମ ରସ ଢାଳି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਤਹ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ସେଠାରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ମଧୁର ଧ୍ୱନି ବାଲା ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ବଜାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ
ଲୀନ ରହିଥାଏ||6||

ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਤੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਈ ॥
ବିଧାତା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਵਿਹਾਈ ॥
ତାହାର ଜୀବନ ପ୍ରତିଦିନ 'ଗୁରୁ-ଗୁରୁ' ଜପି ଅତିବାହିତ
ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸੀਝੈ ਨਾਹੀ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସଫଳ ମନୋରଥ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଆମେ ନିଜ ଚିତ୍ତ ଗୁରୁଙ୍କ
ଚରଣରେ ହିଁ ଲଗାଇଛୁ||7||

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲੇਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହିଁ ଜୀବ ନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਨਾਮੁ ਦੇਵੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ହେ ନାନକ! ନିଜ କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ନାମରେ ହିଁ
ରହିଥାଏ||8||

ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ॥
ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରତ୍ନ ମନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਹਜੇ ਲਇਆ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਏਹ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ଏହି ବଡିମା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଏଣୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||୨||

ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਸੂਰੁ ਨਿਸਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥
ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବା ପରେ ରାତ୍ରିକାଳର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର
ହୋଇଯାଏ,

ਅਗਿਆਨੁ ਮਿਟਿਆ ਗੁਰ ਰਤਨਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ଦେଇଥିବା ଅପାର ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଅତି ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ଯାହାକୁ ମିଳିଯାଏ, ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ
କରିଥାଏ||10||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਸੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଯାହାକୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਨਿਰਮਲੁ ਹਛਾ ਲੋਇ ॥
ତାହାର ଶୋଭା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଯୁଗ ଓ ଲୋକରେ ତାହାକୁ ପବିତ୍ର ଓ
ଗୁଣବାନ ମାନାଯାଏ।

ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନାମରେ ହିଁ
ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ||11||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਸਹਜੇ ਜਾਗੈ ਸਹਜੇ ਸੋਵੈ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ ଓ ଶୟନ
କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਸਮਾਵੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମରେ ଲୀନ ରହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ହେ ନାନକ! ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ହିଁ ମନନ କରିଥାଏ||12||

ਭਗਤਾ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥
ଭକ୍ତର ମୁଖରେ ସବୁ ସମୟରେ ଅମୃତ-ବାଣୀ ହିଁ ରହିଥାଏ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ଗୁରୁ ନିଜର ମୁଖାରବିନ୍ଦରେ ହରିନାମ କହି ଶୁଣାଇ ଅଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤ ਸਦਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ସଦା ଖୁସି ରହିଥାଏ, ଏଣୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇଥାଏ||13||

ਹਮ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨ ਗਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ଆମେ ମୂର୍ଖ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ଅଟୁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝ ਪੜੀ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମନ ବୁଝି ପାରିଛି।

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୁଅ ଆଉ କୃପା କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଇ ରଖ||14||

ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਤਾ ਤਿਨਿ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਸਰਬੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ଜୀବକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପକଅଟନ୍ତି।

ਆਤਮੁ ਚੀਨਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ନିଜର ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଣି ପାରି ପରମ-ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାର ସୁରତି ପ୍ରଭୁ-ସେବାରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||15||

ਜਿਨ ਕਉ ਆਦਿ ਮਿਲੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଲଗ୍ନ ସେଥିରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਆਪਿ ਮਿਲਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସଂସାରକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ନିରଙ୍କାର ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ମିଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||16||1||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମାରୁ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହି ପରମେଶ୍ୱର ସଦା ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି,

ਸਰਬੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਵਾਸੀ ॥
ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ସବୁଠାରେ ରମଣ କରୁଛନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੇ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ମଧ୍ୟ ଦେବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି, ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନାକର||1||

ਜਾ ਕਉ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਰਾਖਣਹਾਰਾ ॥ ਤਾ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਸਾਕਸਿ ਮਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ଯାହାର ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ କମାରିପାରିବ ନାହିଁ||1||

ਸੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਸੰਤਹੁ ਜਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਹੇ ॥੨॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ଏପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର, ଯାହାଙ୍କ ବାଣୀ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ||2||

ਜਾ ਜਾਪੈ ਕਿਛੁ ਕਿਥਾਊ ਨਾਹੀ ॥
ଯେଉଁଠି ଜଣା ଯାଇଥାଏ ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ,

ਤਾ ਕਰਤਾ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ ॥
ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਕੇ ਤੇ ਫੁਨਿ ਹਰਿਆ ਕੀਤੋਨੁ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ ਹੇ ॥੩॥
ଯିଏ ଶୁଷ୍କତାରେ ମଧ୍ୟ ସବୁଜିମା ଭରି ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ବଡ ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ, ସେପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର||3||

ਜੋ ਜੀਆ ਕੀ ਵੇਦਨ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜାଣିଥାନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਸਾਹਿਬ ਕੈ ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੈ ॥
ମୁଁ ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜਨ ਕਰਿ ਬੇਨੰਤੀ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਕਾ ਦਾਨੀ ਹੇ ॥੪॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ବିନତି କର ଯିଏ ସର୍ବ ସୁଖର ଦଅଟନ୍ତି||4||

ਜੋ ਜੀਐ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟର ଭାବନା ବୁଝି ପାରେନାହିଁ,

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੀਐ ਅਜਾਣੈ ॥
ସେହି ଅବୁଝା ମନୁଷ୍ୟକୁ କିଛି ମଧ କହିବା ଉଚିତନୁହେଁ।

ਮੂਰਖ ਸਿਉ ਨਹ ਲੂਝੁ ਪਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ਹੇ ॥੫॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ କେବେ ଝଗଡା କର ନାହିଁ, ଏଣୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କରିବା ଉଚିତ,
ଯାହାଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଣ ପଦ ମିଳିଥାଏ||5||

ਨਾ ਕਰਿ ਚਿੰਤ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਰਤੇ ॥
ହେ ମାନବ! କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା କର ନାହିଁ, କାରଣ ସବୁଙ୍କ ଚିନ୍ତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਜੰਤਾ ਸਭਤੈ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଆହାର ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਅਚਿੰਤ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ ਕੀਟ ਪਖਾਣੀ ਹੇ ॥੬॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ପଥରର ଚଟାଣରେ ରହୁଥିବା କୀଟକୁ ମଧ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି||6||

ਨਾ ਕਰਿ ਆਸ ਮੀਤ ਸੁਤ ਭਾਈ ॥
ନିଜ ମିତ୍ର, ପୁତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ପାଖରେ ମଧ କୌଣସି ଆଶା ରଖ ନାହିଁ ଏବଂ

ਨਾ ਕਰਿ ਆਸ ਕਿਸੈ ਸਾਹ ਬਿਉਹਾਰ ਕੀ ਪਰਾਈ ॥
ନା କୌଣସି ସାହୁକାର, ନା କେହି ବ୍ୟାପାରୀ ଉପରେ ଆଶା ରଖ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਕੋ ਬੇਲੀ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਾਰੰਗਪਾਣੀ ਹੇ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା କେହି ମଧ ତୋହର ସଚ୍ଚା ସାଥି ନୁହନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପିଉଚିତ||7||

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ପ୍ରତିଦିନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର;

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੈ ਥਾਰੀ ॥
ସେ ତୋର ସବୁ ଆଶା ଓ ମନୋରଥ ପୁରା କରିଦେବେ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਭਵ ਖੰਡਨੁ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਰੈਨਿ ਵਿਹਾਣੀ ਹੇ ॥੮॥
ହେ ନାନକ! ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କର; ଏହାଦ୍ୱାରା ତୋର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ସୁଖମୟ ଏବଂ ପରମାନନ୍ଦରେ ଅତିବାହିତ ହେବ||୪||

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରିଛି, ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ

ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣੀ ਹੇ ॥੯॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଛି, ପ୍ରଭୁ ତାହାର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥9॥

ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸੋਈ ਜਨੁ ਲਾਗੈ ॥
ଭଗବାନ ଯାହାକୁ ନିଜ ଆରାଧନାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਵਿਚੇ ਗ੍ਰਿਹ ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਦਾਸੀ ਜਿਉ ਕਮਲੁ ਰਹੈ ਵਿਚਿ ਪਾਣੀ ਹੇ ॥੧੦॥
ଯେପରି ପାଣିରେ କମଳ ଫୁଲ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୃହସ୍ଥରେ ସଦା ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିବା ଉଚିତ||10||

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਏ ॥
ଅହଂ ଭାବନାରେ କରିହିବା ସେବା ସାକାର ହୁଏନାହିଁ,

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥
ଏହିପରି ଜୀବ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਸੋ ਤਪੁ ਪੂਰਾ ਸਾਈ ਸੇਵਾ ਜੋ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ਹੇ ॥੧੧॥
ସେହି ତପସ୍ୟା ଏବଂ ସେବା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଛି||11||

ਹਉ ਕਿਆ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਆਖਾ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର କିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି,

ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ମନର ଭାବନାକୁ ଜାଣୁ।

ਹਉ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਤੁਝੈ ਪਹਿ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ਹੇ ॥੧੨॥
ହେ ରଚୟିତା! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ କେବଳ ଏହି ଦାନ ମାଗିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ତୋର ନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରୁଥିବି||12||

ਕਿਸ ਹੀ ਜੋਰੁ ਅਹੰਕਾਰ ਬੋਲਣ ਕਾ ॥
କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଠାରେ ଅଧିକ ବୋଲିବା ଅହଂକାର ତଥା ଅଭିମାନ
ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਸ ਹੀ ਜੋਰੁ ਦੀਬਾਨ ਮਾਇਆ ਕਾ ॥
କାହା ପାଖରେ ଦରବାର ଏବଂ ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିର ବଳ ଥାଏ।

ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਟੇਕ ਧਰ ਅਵਰ ਨ ਕਾਈ ਤੂ ਕਰਤੇ ਰਾਖੁ ਮੈ ਨਿਮਾਣੀ ਹੇ ॥੧੩॥
କିନ୍ତୁ ମୋ' ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ସାହାରା ନାହିଁ। ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ଯେ ମୋତେ ରକ୍ଷା କର||13||

ਨਿਮਾਣੇ ਮਾਣੁ ਕਰਹਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତୁ ମାନହୀନକୁ ମାନ ପ୍ରଦାନ
କରୁ,

ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਝਖਿ ਝਖਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥
ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଦୁନିଆ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଛନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕਾ ਪਖੁ ਕਰਹਿ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕੀ ਊਪਰਿ ਗਲ ਤੁਧੁ ਆਣੀ ਹੇ ॥੧੪॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଯାହାର ପକ୍ଷ ରଖୁ, ତୁ ତାହାର କଥା ସର୍ବୋପରି
କରୁ||14||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨੀ ਸਦਾ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਤਿਨੀ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ହିଁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸੇਵਾ ਪਛੋਤਾਣੀ ਹੇ ॥੧੫॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ। ତାହାଙ୍କ ସେବା ବିନା
ଅନେକ ଦୁନିଆ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାନ୍ତି||15||

ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤਹਿ ਹਰਿ ਜਗੰਨਾਥੁ ॥
ହେ ସଂସାରର ମାଲିକ! ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ସକ୍ରିୟ ଅଟୁ।

ਸੋ ਹਰਿ ਜਪੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ଜପିଥାଏ, ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ
ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਜਾਪੀ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਸਾਣੀ ਹੇ ॥੧੬॥੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ଜପ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନାନକ ସେହି ଦାସର ମଧ୍ୟ ଦାସ ଅଟନ୍ତି||16||2||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਲਾ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਜਿਨਿ ਧਰਣਾ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯିଏ ଶକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ପୃଥିବୀକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି,

ਗਗਨੁ ਰਹਾਇਆ ਹੁਕਮੇ ਚਰਣਾ ॥

ଗଗନକୁ ନିଜର ହୁକୁମ ରୂପୀ ଚରଣରେ ଧରି ରଖିଛନ୍ତି,

ଅଗନି ଉପାଇ ଈਧନ ମହି ବାਧी ସୋ ପ୍ରଭୁ ରାਖै ଭାଈ ହେ ॥୧॥
ଅଗ୍ନି ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଇନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||1||

ଜୀଅ ଜଂତ କଉ ରିଜକୁ ସଂବାਹे ॥
ଯିଏ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପାଇଁ ଆଧାର ଦେଇଥାନ୍ତି,

କରଣ କାରଣ ସମରଥ ଆପਾହे ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କିଛି କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਖିନ ମହି ਥାପି ଉਥାପନହାରା ସୋଈ ତेରା ସହାଈ ହେ ॥୨॥
ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣରେ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଏବଂ ବିନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ
ତୋର ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି||2||

ମାତ ଗରଭ ମହି ଜିନି ପ୍ରତିପାଲିଆ ॥
ଯିଏ ମା'ର ଗର୍ଭରେ ତୋର ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି,

ସାସି ଗ୍ରାସି ହୋਇ ସଂଗି ସମାଲିଆ ॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସରେ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଥାଏ,

ସଦା ସଦା ଜପीਐ ସୋ ପ୍ରୀତମୁ ୱଡी ଜିସୁ ୱଡିଆଈ ହେ ॥୩॥
ସର୍ବଦା ସେହି ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ବଡିମା ସବୁଠାରୁ ବଡ
ଅଟେ||3||

ସୁଲତାନ ਖାନ କରे ਖିନ କୀରे ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ତାହେଲେ ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ବଡ ବଡ ସୁଲତାନାକୁ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ
କୀଡାରେ ଅର୍ଥାତ ଭିକାରି ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଗରୀବ ନିୱାଜି କରे ପ୍ରଭୁ ମୀରे ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରି ଗରିବକୁ ମଧ୍ୟ ବାଦଶାହ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଗରବ ନିୱାରଣ ସରବ ସਧାରଣ କିଛୁ କୀਮତି କହी ନ ଜାଈ ହେ ॥୪॥
ଅଭିମାନର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବ-ସାଧାରଣର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ମହିମାର
ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||4||

ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ॥
ସେ ହିଁ ମାନ୍ୟୀ ଏବଂ ଧନବାନ ଅଟେ,

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବାସ
କରିଛି।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਭਾਈ ਜਿਨਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹੇ ॥੫॥
ଯିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପରମ-ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଆମର ମାତା-ପିତା,
ପୁତ୍ର, ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଅଟନ୍ତି॥5॥

ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਸਰਣਾ ਭਉ ਨਹੀ ਕਰਣਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਿਹਚਉ ਹੈ ਤਰਣਾ ॥
ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଇ ପାରିବ।

ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਅਰਾਧੇ ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਸਜਾਈ ਹੇ ॥੬॥
ଯିଏ ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କେବେ କୌଣସି ଦଣ୍ଡ
ମିଳେନାହିଁ॥6॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨ ਤਨ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ॥
ଯାହାର ମନ ଏବଂ ତନରେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବାସ କରିଛି,

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਜੋਨਿ ਨ ਭਵਿਆ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ
ରହିଥାଏ।

ਦੂਖ ਬਿਨਾਸ ਕੀਆ ਸੁਖਿ ਡੇਰਾ ਜਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘਾਈ ਹੇ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ହର୍ଷିତ ରହିଥାଏ, ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସର୍ବସୁଖ ମନରେ
ନିବାସ କରିଥାଏ॥7॥

ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਈ ਸੁਆਮੀ ॥
ସେହି ସ୍ୱାମୀ ହିଁ ଆମର ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି,

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଯିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି,

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਚਿੰਤਾ ਗਣਤ ਮਿਟਾਈ ਹੇ ॥੮॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର କରି ଦେଇଛି||8||

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ କୋଟି କୋଟି ବାହୁବଳ ଅଛି ଏବଂ

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਸੰਗਿ ਧਨੁ ਤਾਹਾ ॥
ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଧନ ଅଟେ।

ਗਿਆਨ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੀਨਾ ਦੂਤ ਮਾਰੇ ਕਰਿ ਧਾਈ ਹੇ ॥੯॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଖଡ୍ଗ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପାଞ୍ଚ ଦୂତ କାମ-କ୍ରୋଧକୁ ମାରି ଦୂର କରି ଦେଇଛି||9||

ਹਰਿ ਕਾ ਜਾਪੁ ਜਪਹੁ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଜପ କର, କାରଣ ସେ ହିଁ ଜପିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਜੀਤਿ ਆਵਹੁ ਵਸਹੁ ਘਰਿ ਅਪਨੇ ॥
ନିଜ ଜୀବନ ବାଜିରେ ଜିତି ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ କର।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਨਰਕ ਨ ਦੇਖਹੁ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ਹੇ ॥੧੦॥
ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ମଜା ନେଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ଏହି ପ୍ରକାରେ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିର ନର୍କ ଦେଖ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ଏଥିରେ ପଡ ନାହିଁ||10||

ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਣਹਾਰਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଖଣ୍ଡ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਊਚ ਅਥਾਹ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ ॥
ସେ ସବୁ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ଜୀବର ପହଞ୍ଚରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੀ ਸੋ ਜਨੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ਹੇ ॥੧੧॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଜୀବ ତାହାର ମନନ କରିଥାଏ||11||

ਬੰਧਨ ਤੋੜਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਮੋਲੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁ ବନ୍ଧନ ତ୍ୟାଗ କରି ମୋତେ ମୂଲ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

କରି କିରପା କୀନੇ ଘର ଗୋଲେ ॥
କୃପା କରି ନିଜ ଘରର ସେବକ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਅਨਹਦ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੇ ॥੧੨॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନାମ-ସ୍ମରଣର ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ କରି ନେଇଛି, ଏଣୁ ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଆନନ୍ଦମୟ ଧ୍ୱନିର ମୃଦୁ ମୃଦୁ ମିଠା ଝଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ||12||

ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ମନରେ ତୋର ପ୍ରତି ଆସ୍ଥା ବନି ଯାଇଛି,

ਬਿਨਸਿ ਗਈ ਹਉਮੈ ਮਤਿ ਮੇਰੀ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଅହଂ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਗ ਮਹਿ ਸੋਭ ਸੁਹਾਈ ਹੇ ॥੧੩॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋର ପକ୍ଷ ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ମୋର ସୁନ୍ଦର ଶୋଭା ହୋଇ ଯାଇଛି||13||

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਪਹੁ ਜਗਦੀਸੈ ॥
ସେହି ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର କରି ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର,

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭ ਅਪੁਨੇ ਈਸੈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਏਕਾ ਜਗਤਿ ਸਬਾਈ ਹੇ ॥੧੪॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ଏକ ସେ ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦୁଷ୍ଟିମାନ ନାହାନ୍ତି||14||

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥
ମୁଁ ଜାଣି ନେଇଛି ଯେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ପରମ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਸਦਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋର ମନ ସଦା ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਏਕੰਕਾਰਿ ਸਮਾਈ ਹੇ ॥੧੫॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଭକ୍ତଜନ ତୋର ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ବଞ୍ଚିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଓଁକାର ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||15||

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି,

ਸਭੈ ਉਧਾਰਣੁ ਖਸਮੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ଆମର ମାଲିକ ସବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਪੁੰਨੀ ਸਭ ਇਛਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪੈਜ ਰਖਾਈ ਹੇ ॥੧੬॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ଆମର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||16||1||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੰਗੀ ਜੋਗੀ ਨਾਰਿ ਲਪਟਾਣੀ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନାରୀ ନିଜ ସଙ୍ଗୀ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଯୋଗୀ ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਉਰਝਿ ਰਹੀ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੀ ॥
ସେ ସେଥିରେ ଲିପ୍ତ ରହି ରଙ୍ଗ ଓ ଆନନ୍ଦ ନେଇଥାଏ।

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਭਏ ਇਕਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ਹੇ ॥੧॥
କର୍ମର ସଂଯୋଗରୁ ଏହା ଏକାଠି ହୋଇ ଭୋଗ ବିଳାସ କରୁଛନ୍ତି||1||

ਜੋ ਪਿਰੁ ਕਰੈ ਸੁ ਧਨ ਤਤੁ ਮਾਨੈ ॥
ତାହାର ପତି ଯାହା କିଛି ମଧ କରିଥାଏ, ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାକୁ ତତକ୍ଷଣାତ ମାନି ନେଇଥାଏ।

ਪਿਰੁ ਧਨਹਿ ਸੀਗਾਰਿ ਰਖੈ ਸੰਗਾਨੈ ॥
ପତି ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ଶୃଙ୍ଗାର କରି ନିଜ ସାଥିରେ ରଖିଥାଏ।

ਮਿਲਿ ਏਕਤ੍ਰ ਵਸਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇ ਧਨਹਿ ਦਿਲਾਸਾ ਹੇ ॥੨॥
ସେହି ଦୁଇ ଜଣ ମିଶି ଦିନ-ରାତି ଏକାଠି ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପତି ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ପ୍ରେମ ଦେଇଥାଏ||2||

ਧਨ ਮਾਗੈ ਪ੍ਰਿਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਧਾਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ପତ୍ନୀ ପତି ଠାରୁ କିଛି ମାଗିଥାଏ, ସେ ଏଣେତେଣେ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਜੋ ਪਾਵੈ ਸੋ ਆਣਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥
ଯାହା କିଛି ସେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ନେଇ ସେ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਏਕ ਵਸਤੁ ਕਉ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਾਕੈ ਧਨ ਰਹਤੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਹੇ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପତି ଏକ ହରିନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହି ବସ୍ତୁ ବିନା ତାହାର ଶରୀର ରୂପୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମାୟାର କ୍ଷୁଧା-ତୃଷ୍ଣା ଲାଗି ରହିଥାଏ||3||

ਧਨ ਕਰੈ ਬਿਨਉ ਦੋਊ ਕਰ ਜੋਰੈ ॥
ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜର ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ

ਪ੍ਰਿਅ ਪਰਦੇਸਿ ਨ ਜਾਹੁ ਵਸਹੁ ਘਰਿ ਮੋਰੈ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟବର! ମୋତେ ଛାଡି ବିଦେଶ ଯାଅ ନାହିଁ ଏବଂ ମୋର ଘରେ ହିଁ ବାସ କର।

ਐਸਾ ਬਣਜੁ ਕਰਹੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਜਿਤੁ ਉਤਰੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਹੇ ॥੪॥
ଘରେ ରହି ଏପରି ବାଣିଜ୍ୟ-ବ୍ୟାପାର କର, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କ୍ଷୁଧା-ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯିବ||4||

ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਜੁਗ ਸਾਧਾ ॥
ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପତି ଏବଂ ଶରୀର ରୂପୀ ପତ୍ନୀ ସବୁ ଯୁଗର ଧର୍ମ-କର୍ମ କରି ଦେଖି ନେଇଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਸੁਖੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਲਾਧਾ ॥
ହରିନାମ ରସ ବିନା ତାହାକୁ ତିଳେମାତ୍ର ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ।

ਭਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਨਕ ਸਤਸੰਗੇ ਤਉ ਧਨ ਪਿਰ ਅਨੰਦ ਉਲਾਸਾ ਹੇ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସତସଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହୋଇଯାଏ, ପତ୍ନୀ ଏବଂ ପତି ଆନନ୍ଦ-ଉଲ୍ଲାସରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||5||

ਧਨ ਅੰਧੀ ਪਿਰੁ ਚਪਲੁ ਸਿਆਨਾ ॥
ସ୍ତ୍ରୀ ଜ୍ଞାନହୀନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ପତି ଚତୁର ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ।

ਪੰਚ ਤਤੁ ਕਾ ਰਚਨੁ ਰਚਾਨਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏହି ରଚନା ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ବନାଇଛନ୍ତି,

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਤੁਮ ਆਏ ਹਹੁ ਸੋ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯେଉଁ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ପାଇଁ ତୁମେ ଜଗତକୁ ଆସିଛ, ସେହି ବସ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||6||

ਧਨ ਕਹੈ ਤੂ ਵਸੁ ਮੈ ਨਾਲੇ ॥
ସ୍ତ୍ରୀ କହିଥାଏ ଯେ ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁମେ ସଦା ମୋର ସାଥିରେ ରହିଛ,

ਪ੍ਰਿਅ ਸੁਖਵਾਸੀ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲੇ ॥
ତୁମ ସାଥିରେ ସୁଖରେ ରହିବା ହିଁ ମୋର କୁଟୁମ୍ବ ଅଟେ।

ਤੁਝੈ ਬਿਨਾ ਹਉ ਕਿਤ ਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ਵਚਨੁ ਦੇਹਿ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਸਾ ਹੇ ॥੭॥
ତୁମ ବିନା ମୋର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନାହିଁ, ମୋତେ ବଚନ ଦିଅ ଯେ ତୁମେ ମୋତେ ଛାଡି ଯିବ ନାହିଁ||7||

ਪਿਰਿ ਕਹਿਆ ਹਉ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦਾ ॥
ଆତ୍ମା ରୂପୀ ପତି ଶରୀର ରୂପୀ ପତ୍ନୀକୁ ସଚ୍ଚା କଥା କହିଥାଏ ଯେ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହକୁମକୁ ପାଳନ କରିବା ବାଲା ଅଟେ,

ਓਹੁ ਭਾਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਜਿਸੁ ਕਾਣਿ ਨ ਛੰਦਾ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା ଓ ଭୟ ନଥାଏ।

ਜਿਚਰੁ ਰਾਖੈ ਤਿਚਰੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਰਹਣਾ ਜਾ ਸਦੇ ਤ ਊਠਿ ਸਿਧਾਸਾ ਹੇ ॥੮॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ରଖିଥିବେ, ମୁଁ ତୋ' ସାଥିରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ, ଯେତେବେଳେ ସେ ମୋତେ ବୋଲାଇବେ, ମୁଁ ଚାଲି ଯିବାକୁ ପଡିବ||8||

ਜਉ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਕਹੇ ਧਨ ਸਾਚੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପତି ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ଏପରି ସଚ୍ଚା ବଚନ କହିଥାଏ,

ਧਨ ਕਛੂ ਨ ਸਮਝੈ ਚੰਚਲਿ ਕਾਚੇ ॥
ତୁଚ୍ଛ ମତି ବାଲୀ ଚଞ୍ଚଳ ସ୍ତ୍ରୀ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਿਰ ਹੀ ਸੰਗੁ ਮਾਗੈ ਓਹੁ ਬਾਤ ਜਾਨੈ ਕਰਿ ਹਾਸਾ ਹੇ ॥੯॥
ସେ ବାରମ୍ବାର ପ୍ରିୟଙ୍କ ସଙ୍ଗ ହିଁ ମାଗିଥାଏ; ନିଜ ପତିଙ୍କ କଥାକୁ ବ୍ୟଙ୍ଗ ହିଁ ଭାବିଥାଏ||9||

ਆਈ ਆਗਿਆ ਪਿਰਹੁ ਬੁਲਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଆସିଥାଏ, ପତି ଚାଲିଯାଏ,

ਨਾ ਧਨ ਪੁਛੀ ਨ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ ॥
ପତି ନା ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ପଚାରି ଥାଏ ଆଉ ନା ତାହା ସାଥିରେ କିଛି ପରାମର୍ଶ କରିଥାଏ।

ਊਠਿ ਸਿਧਾਇਓ ਛੁਟਰਿ ਮਾਟੀ ਦੇਖੁ ਨਾਨਕ ਮਿਥਨ ਮੋਹਾਸਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ପତି ଉଠି ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ ବିଧବା ପତ୍ନୀ ମାଟି ହୋଇଯାଏ||10||

ਰੇ ਮਨ ਲੋਭੀ ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଦେଖ, ମାୟାର ପ୍ରସାର ମିଥ୍ୟା ଅଟେ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਸਦੇਰੇ ॥
ହେ ଲୋଭୀ ମନ! ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ;

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਚਿ ਮੂਏ ਸਾਕਤ ਨਿਗੁਰੇ ਗਲਿ ਜਮ ਫਾਸਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ଦିନ-ରାତି ସର୍ବଦା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର,||11||

ਮਨਮੁਖਿ ਆਵੈ ਮਨਮੁਖਿ ਜਾਵੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପଦାର୍ଥବାଦୀ ଜୀବ ସଦ୍ଧି ମରିଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଅଗୁରୁର ଗଳାରେ ଯମର ଫନ୍ଦା ପଡିଥାଏ॥11॥

ਮਨਮੁਖਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੋਟਾ ਖਾਵੈ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ବାରମ୍ବାର ଯମର ଚୋଟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਤਨੇ ਨਰਕ ਸੇ ਮਨਮੁਖਿ ਭੋਗੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਪੁ ਨ ਮਾਸਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ମନମୁଖୀ ସମସ୍ତ ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ତିଳେମାତ୍ର ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ||12||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਇ ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਇਆ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁମୁଖୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਕਉਣੁ ਮਿਟਾਵੈ ਜਿ ਪ੍ਰਭਿ ਪਹਿਰਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ଶୋଭା କିଏ ଦୂର କରି ପାରିବ?

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਕਰੇ ਆਨੰਦੀ ਜਿਸੁ ਸਿਰਪਾਉ ਪਇਆ ਗਲਿ ਖਾਸਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ଯାହାର ଗଳାରେ ପରମାତ୍ମା ସମ୍ମାନର ଚିହ୍ନ ପିନ୍ଧାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସଦା ପରମାନନ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||13||

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ॥
ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਸਰਣਿ ਕੇ ਦਾਤੇ ਬਚਨ ਕੇ ਸੂਰੇ ॥
ହେ ଶରଣ ଦାତା! ବଚନର ସୁରବୀର ସଦଗୁରୁ!

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਛੁੜਿ ਨ ਕਤ ਹੀ ਜਾਸਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ତୋର ଦୟାରୁ ମୋତେ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଏପରି ପ୍ରଭୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯାହାଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ମୁଁ କେଉଁଠିକୁ ଯାଏ ନାହିଁ||14||

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਕਿਛੁ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥
ସେହି ଗୁଣାନିଧାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାର ମୂଲ୍ୟ ଅଙ୍କା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਠਾਈ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਹਉ ਰੇਣ ਤੇਰੇ ਜੋ ਦਾਸਾ ਹੇ ॥੧੫॥੧॥੨॥
ନାନକ ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ଦାସର ଦାସର ଚରଣ ଧୂଳି ବନି ରହିବି||15||1||2||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਰੈ ਅਨੰਦੁ ਅਨੰਦੀ ਮੇਰਾ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସଦା ଆନନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨੁ ਸਿਰ ਸਿਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ନିଷ୍ପତି ନେଇଥାନ୍ତି।

ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਕੈ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ਹੇ ॥੧॥
ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ବାଦଶାହଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି||1||

ਹਰਖਵੰਤ ਆਨੰਤ ਦਇਆਲਾ ॥
ଆନନ୍ଦିତ ହୃଦୟ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଦୟାଳୁ

ਪ੍ਰਗਟਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਉਜਾਲਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରକଟ ଅଛି।

ਰੂਪ ਕਰੇ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਪੂਜਾ ਹੇ ॥੨॥
ସେ ନିଜର ଅନେକ ରୂପ ଜାତ କରି ତାହା ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୂଜାରୀ ରୂପରେ ନିଜର ପୂଜା କରିଥାଏ||2||

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚାର କରି ପ୍ରକୃତି ରଚନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਹੀ ਸਚੁ ਕਰੇ ਪਸਾਰਾ ॥
ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତ ପ୍ରସାର କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਆਪੇ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਭੀਜਾ ਹੇ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଦିନ-ରାତି ଖେଳ ଖେଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଯଶ ଶୁଣି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||3||

ਸਾਚਾ ਤਖਤੁ ਸਚੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ସିଂହାସନ ସଦା ଅଟଳ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ରାଜତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਸਚੁ ਖਜੀਨਾ ਸਾਚਾ ਸਾਹੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଖଜଣା ସତ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଶାହ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸਚੁ ਧਾਰਿਓ ਸਭੁ ਸਾਚਾ ਸਚੇ ਸਚਿ ਵਰਤੀਜਾ ਹੇ ॥੪॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସବୁଆଡେ ତାହାଙ୍କ ସତ୍ୟର ପ୍ରସାର ଥାଏ ଏବଂ ସେ ପରମ-ସତ୍ୟ ରୂପରେ ହି ସକ୍ରିୟ ଥାଆନ୍ତି||4||

ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਸਚੇ ਕੇਰਾ ॥
ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟର ନ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਾਚਾ ਥਾਨੁ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନିବାସ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ସଦା ଅଟଳ ଅଟେ।

ਸਚੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ ਸਾਹਿਬ ਸੁਖੁ ਕੀਜਾ ਹੇ ॥੫॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୋର ପ୍ରକୃତି ଓ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ସବୁଆଡେ ସୁଖ ଜାତ କରିଛୁ||5||

ਏਕੋ ਆਪਿ ਤੂਹੈ ਵਡ ਰਾਜਾ ॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ ରାଜା ଅଟୁ ଏବଂ

ਹੁਕਮਿ ਸਚੇ ਕੈ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥
ତୋର ସଚ୍ଚା ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਪਤੀਜਾ ਹੇ ॥੬॥
ଯାହା ଜଗତର ଜୀବର ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ ଥାଏ, ତାହା ସବୁ ତୁ ଜାଣି ଥାଉ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଉ||6||

ਤੂ ਵਡ ਰਸੀਆ ਤੂ ਵਡ ਭੋਗੀ ॥
ତୁ ବଡ ରସିକ ଆଉ ତୁ ହିଁ ବଡ ଭୋଗୀ ଅଟୁ;

ਤੂ ਨਿਰਬਾਣੁ ਤੂਹੈ ਹੀ ਜੋਗੀ ॥
ତୁ ହିଁ ବାସନା ରହିତ ଆଉ ତୁ ହିଁ ମହାନ ଯୋଗୀ ଅଟୁ।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਹਜ ਘਰਿ ਤੇਰੈ ਅਮਿਉ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀਜਾ ਹੇ ॥੭॥
ତୋର ଘରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ବାଲା ସର୍ବସୁଖ ଅଛି ଏବଂ ତୋର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅମୃତ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ||7||

ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ ਤੁਝੈ ਤੇ ਹੋਵੈ ॥
ତୋର ଦାନ ତୋ' ଠାରୁ ହିଁ ଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸਭਸੈ ਜੰਤ ਲੋਅ ॥
ସବୁ ଲୋକରେ ଜୀବଙ୍କୁ ତୁ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੂਰ ਭੰਡਾਰੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹੇ ਆਘੀਜਾ ਹੇ ॥੮॥
ତୋର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଥାଏ, ଯାହା କେବେ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସବୁ ଜୀବ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି||୪||

ਜਾਚਹਿ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਬਨਵਾਸੀ ॥
ବଡ ବଡ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ବନବାସୀ ତୋ' ଠାରୁ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି,

ਜਾਚਹਿ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥
ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ସଦାଚାରୀ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ଯାଚନା କରିଥାନ୍ତି।

ਇਕੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਗਲ ਹੈ ਜਾਚਿਕ ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀਜਾ ਹੇ ॥੯॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଯାଚକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ତୁ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ||୨||

ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਅਰੁ ਰੰਗ ਅਪਾਰਾ ॥
ଅସଂଖ୍ୟ ଜୀବ ତୋର ଭକ୍ତି କରି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି;

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥
ତୁ ହିଁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ବନାଇବା-ଭାଙ୍ଗିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਭਾਰੋ ਤੋਲੁ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਭਗਤੀਜਾ ਹੇ ॥੧੦॥
ହେ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ ଆଉ ଜୀବ ତୋର ହୁକୁମ ହିଁ ମାନି ତୋର ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି||10||

ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਦਰਸੁ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਜਾਣੈ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ଦର୍ଶନ ଦେଉ, କେବଳ ସେ ହିଁ ତୋତେ ଜାଣିଥାଏ।

ਓਹੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਰੰਗ ਮਾਣੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଦା ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ।

ਚਤੁਰੁ ਸਰੂਪੁ ਸਿਆਣਾ ਸੋਈ ਜੋ ਮਨਿ ਤੇਰੈ ਭਾਵੀਜਾ ਹੇ ॥੧੧॥
ଯିଏ ତୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଚତୁର, ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ ||11||

ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ମରଣ ଆସୁ, ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟେ,

ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹਾ ॥
ଯାହାର ସ୍ମରଣରେ ତୁ ଆସୁ, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵਹਿ ਤਿਸੁ ਭਉ ਕੇਹਾ ਅਵਰੁ ਕਹਾ ਕਿਛੁ ਕੀਜਾ ਹੇ ॥੧੨॥
ଯାହାର ସ୍ମରଣରେ ତୁ ଆସୁ , ତାହାକୁ କୌଣସି ଭୟ ନଥାଏ||12||

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਅੰਤਰੁ ਠੰਢਾ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਲੈ ਤ੍ਰੁਟਾ ਗੰਢਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ, ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାର ଭଙ୍ଗା ହୃଦୟକୁ ପରମାତ୍ମା ଯୋଡି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਜਾਗੀ ਅਮਿਉ ਝੋਲਿ ਝੋਲਿ ਪੀਜਾ ਹੇ ॥੧੩॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ନାମମୃତ ପାନ କରିଥାଏ||13||

ਮਰੈ ਨਾਹੀ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵੈ ॥
ସେ କେବେ ମରେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ସଦା ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ਅਮਰੁ ਭਇਆ ਅਬਿਨਾਸੀ ਥੀਵੈ ॥
ସେ ଅମର ହୋଇ ଅବିନାଶୀ ବନି ଯାଇଥାଏ।

ਨਾ ਕੋ ਆਵੈ ਨਾ ਕੋ ਜਾਵੈ ਗੁਰਿ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਭਰਮੀਜਾ ਹੇ ॥੧੪॥
ଗୁରୁ ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନା କେହି ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଆଉ ନା କେହି ମରିଥାଏ॥14॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਬਾਣੀ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ।

ਪੂਰੈ ਲਾਗਾ ਪੂਰੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰੰਗਾ ਘਟੈ ਨਾਹੀ ਤੋਲੀਜਾ ਹੇ ॥੧੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ଜୀବର ରଙ୍ଗ ଦିନକୁ ଦିନ ବଢିଥାଏ, ଯାହା କେବେ ହ୍ରାସ ହୁଏନାହିଁ||15||

ਬਾਰਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸੁਧੁ ਕਰਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ,

ਨਦਰਿ ਸਰਾਫ ਵੰਨੀ ਸਚੜਾਇਆ ॥
ସେ ବ୍ୟାପାରୀ ନିକଟରେ ସଚ୍ଚା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ ਸਰਾਫੀ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਤਾਈਜਾ ਹੇ ॥੧੬॥
ତାହାକୁ ବ୍ୟାପାରୀ ଜାଣିଦିଏ ଏବଂ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ତାହାକୁ ତାପ ଦିଏନାହିଁ, ଖଜଣାରେ ରଖି ଦେଇଥାଏ||16||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁମର ନାମ ଅମୃତ ଭଳି ମିଠା ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥
ଦାସ ନାନକ ସଦା ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜਾ ਹੇ ॥੧੭॥੧॥੩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମୋତେ ମହା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହି ମନ ଖୁସିରେ ଭରି ଯାଇଥାଏ||17||1||3||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ਸੋਲਹੇ
ମାରୁ ମହଲା 5 ଷୋହଳ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ସଂସାରର ପାଳକ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି,

ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ ਸਦਾ ਬਖਸਿੰਦਾ ॥
ଦୟାର ସାଗର ଗୁରୁ ସର୍ବଦା କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਸਾਸਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਖਟੁ ਕਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਅਸਥਾਨਾ ਹੇ ॥੧॥
ଶାସ୍ତ୍ର, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଛଅ କର୍ମର ଜ୍ଞାନ ଗୁରୁ ହିଁ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ଆମର ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ଅଟେ||1||

ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ ਜਮ ਸੰਗਿ ਨ ਫਾਸਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଯମର ଫାଶିରେ ଫସେ ନାହିଁ।

ਗੁਰੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਕਾਟੇ ਅਪਮਾਨਾ ਹੇ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜୀବର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਰਕਿ ਨ ਜਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବାଲା ନର୍କରେ ପଡେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਏ ॥
ସେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਏ ਗੁਰੁ ਕਰਦਾ ਨਿਤ ਜੀਅ ਦਾਨਾ ਹੇ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକ ସୁସଙ୍ଗତି ପାଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ନିତ୍ୟ ସତସଙ୍ଗତିକୁ ନାମ-ଦାନ
ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਗੁਰ ਦੁਆਰੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਣੀਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଉଚିତ,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਮੁਖਿ ਭਣੀਐ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ମୁଖରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟਾਏ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਦੇਵੈ ਮਾਨਾਂ ਹੇ ॥੪॥
ଗୁରୁ ନିଜ ସେବକର ସବୁ କଳହ-କ୍ଲେଶ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ତାହାକୁ ଶୋଭା ପ୍ରଦାନ
କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ଅଗମ୍ୟ-ଅଗୋଚର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ଭୁଲିଥିବା ଜୀବକୁ ସଦଗୁରୁ ଉଚିତ ମାର୍ଗରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਪੂਰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਹਾਇਆ ਗਿਆਨਾਂ ਹੇ ॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକକୁ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ଗୁରୁ ତାହା ଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଦୃଢ଼ କରାଇଛନ୍ତି||5||

ਗੁਰਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ਸਭਨੀ ਠਾਂਈ ॥
ଗୁରୁ ତାହାକୁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପୀ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਗੋਸਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମା ସମୁଦ୍ର ଓ ପୃଥିବୀରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਊਚ ਊਨ ਸਭ ਏਕ ਸਮਾਨਾਂ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨਾ ਹੇ ॥੬॥
ବଡ ଓ ସାନ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ , ଏଣୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମନ ଧ୍ୟାନ ରେ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ||6||

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ମିଶିଲେ ସବୁ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଏ

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਹ ਜੋਹੈ ਮਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ଦେଖାସାକ୍ଷାତ ହେବା କାରଣରୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରୁ ନାହିଁ।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਦੀਆ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਪਾਨਾਂ ਹੇ ॥੭॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସତ୍ୟ-ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ନାମାମୃତର ହିଁ ପାନ କରିଛନ୍ତି||7||

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରହିଥାଏ।

ਆਪਿ ਸੁਣੀ ਤੈ ਆਪਿ ਵਖਾਣੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਜਪੀ ਤੇਈ ਸਭਿ ਨਿਸਤ੍ਰੇ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਨਿਹਚਲ ਥਾਨਾਂ ਹੇ ॥੮॥
ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ବାଣୀ ଜପ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଅଟଳ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||8||

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਣੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମହିମାକୁ ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪਣ ਭਾਣੈ ॥
ଯାହା କିଛି ସେ କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਜਾਚਹਿ ਜਨ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾਂ ਹੇ ॥੯॥੧॥੪॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ଭକ୍ତଜନ ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବଦା ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||9||1||4||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମାୟାତୀତ, ନିର୍ଗୁଣ ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ସକ୍ରିୟ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਨਿਰਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣ, ଜାତି ଏବଂ ଚିହ୍ନ ନାହିଁ,

ਵਰਨੁ ਜਾਤਿ ਚਿਹਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਸਭ ਹੁਕਮੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇਦਾ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਸਬਾਈ ॥
ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିରୁ

ਮਾਣਸ ਕਉ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਈ ਵਡਿਆਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ହିଁ ଗୌରବ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି,

ਇਸੁ ਪਉੜੀ ਤੇ ਜੋ ਨਰੁ ਚੂਕੈ ਸੋ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਦਾ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ସୁ ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି-ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸੁ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ବନା ଯାଇଥାଏ, ତାହାର କଣ ପ୍ରଶଂସା କରା ଯାଇପାରେ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੀਐ ॥
ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਸੋਈ ਭੂਲੈ ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਇਦਾ ॥੩॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਾ ਨਗਰੁ ਇਹੁ ਕੀਆ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଖୁସି ଏବଂ ଦୁଃଖର ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ନଗର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਸੇ ਉਬਰੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣੀਆ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਤ੍ਰਿਹਾ ਗੁਣਾ ਤੇ ਰਹੈ ਨਿਰਾਰਾ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇਦਾ ॥੪॥
ଯିଏ ମାୟାର ତିନ ଗୁଣରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||4||

ਅਨਿਕ ਕਰਮ ਕੀਏ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କର୍ମ କରିଥାଏ,

ਜੋ ਕੀਜੈ ਸੋ ਬੰਧਨੁ ਪੈਰੇ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାର ପାଦରେ ସେହି ବନ୍ଧନ ପଡିଥାଏ।

ਕੁਰੁਤਾ ਬੀਜੁ ਬੀਜੇ ਨਹੀ ਜੰਮੈ ਸਭੁ ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਦਾ ॥੫॥
ଯଦି କେହି ଅସମୟରେ ବୀଜ ବୁଣିଥାଏ, ସେ ଅମଳ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନିଜର ମୂଳ ହରାଇଥାଏ||5||

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਕੀਰਤਨੁ ਪਰਧਾਨਾ ॥
କଳିଯୁଗରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ପ୍ରଧାନ କର୍ମ ଅଟେ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪੀਐ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ ॥
ଏଣୁ, ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਤਿ ਸਿਉ ਜਾਇਦਾ ॥੬॥
ନାମ ଜପିବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଯାଏ, ନିଜର ସମସ୍ତ ବଂଶାବଳୀକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସେ ସମ୍ମାନ ପୂର୍ବକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଇଥାଏ||6||

ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਦੀਪ ਸਭਿ ਲੋਆ ॥
ସେ ଖଣ୍ଡ, ପାତାଳ, ଦ୍ୱୀପ ଏବଂ ସବୁ ଲୋକ

ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਵਸਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କାଳର ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਆਪਿ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੋ ਨਿਹਚਲੁ ਜੋ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇਦਾ ॥੭॥
ଏକ ନିଶ୍ଚଳ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପୁରୁଷ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟେ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||7||

ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੋ ਹਰਿ ਜੇਹਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ ଈଶ୍ୱର-ରୂପ ଭଳି ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਣਹੁ ਮਾਣਸ ਦੇਹਾ ॥
ମାନବ-ଶରୀର ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଭେଦ ଭାବ ନାହିଁ;

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਉਠਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਫਿਰਿ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਸਮਾਇਦਾ ॥੮॥
ଯେପରି ଅନେକ ପ୍ରକାର ଜଳ-ତରଂଗ ଉଠି ପୁନଃ ଜଳରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ ପୁନଃ ସେଥିରେ ସମାହିତ ହୋଇଥାଏ||8||

ਇਕੁ ਜਾਚਿਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਦੁਆਰੈ ॥
ଏକ ଯାଚକ ପ୍ରଭୁ-ଦ୍ୱାରରେ ଦାନ ମାଗିଥାଏ।

ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਜਿਤੁ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਇਦਾ ॥੯॥
ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ହରି-କୀର୍ତ୍ତନରେ ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଥାଏ||9||

ਰੂੜੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕਿਤੈ ਵਸਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ସୁନ୍ଦର ପରମାତ୍ମା କୌଣସି ପ୍ରକାର ମନୁଷ୍ୟର ବଶରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ,

ਹਰਿ ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਜਿ ਹਰਿ ਕਿਆ ਸੰਤਾ ਭਾਵੈ ॥
ସେ ହିଁ କିଛି କରିଥାଏ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଥ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ।

କୀତା ଲୋੜନਿ ସୋଈ କରାਇନਿ ଦରਿ ଫେରୁ ନ କୋଈ ପਾਇଦਾ ॥୧୦॥
ସେ ଯାହା ଚାହିଁ ଥାଏ, ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ କରାଇ ନେଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ବଚନ ଅସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ||10||

ਜਿਥੈ ਅਉਘਟੁ ਆਇ ਬਨਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯେଉଁଠି କିଛି ବିପଦ ଆସିଥାଏ,

ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ ॥
ସେଠାରେ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ।

ਜਿਥੈ ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨ ਬੇਲੀ ਕੋਈ ਤਿਥੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਛਡਾਇਦਾ ॥੧੧॥
ଯେଉଁଠି ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ ଏବଂ କୌଣସି ସାଥି ନାହାନ୍ତି, ସେଠାରେ ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉଦ୍ଧାରକ ହୋଇଥାନ୍ତି||11||

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥
ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସଂସାରରେ ବଡ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅସୀମ ଅଟନ୍ତି,

ਕਿਉ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥
ସେହି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ਸੋ ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਦਾ ॥੧੨॥
ଯାହାର ବନ୍ଧନ କାଟି ସଚ୍ଚା ମାର୍ଗ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସୁସଙ୍ଗତିରେ ବାସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||12||

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਕਹੀਐ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମର ଭେଦ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସେବକ ନାମିତ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਦੁਇ ਸਮਸਰਿ ਸਹੀਐ ॥
ସେ ଭଲ-ମନ୍ଦ ଉଭୟକୁ ସମାନ ଭାବିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਜਾਇ ਤ ਏਕੋ ਬੁਝੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਦਾ ॥੧੩॥
ଯେତେବେଳେ ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ସେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ହିଁ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||13||

ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତ ସଦା ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ।

ਬਾਲ ਸੁਭਾਇ ਅਤੀਤ ਉਦਾਸੀ ॥
ସେ ପିଲାଙ୍କ ଭଳି ନିରୀହ ହୋଇଥାଏ, ବାସନା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਪੂਤੁ ਲਾਡਾਇਦਾ ॥੧੪॥
ସେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅନେକ ରଙ୍ଗ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଯେପରି ପିତା ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ଗେଲା କରିଥାଏ||14||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ॥
ଅଗମ୍ୟ-ଅଗୋଚର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਜਾ ਲਏ ਮਿਲਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସେତେବେଳେ ମିଳନ କରାଯାଇ ଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜ ସହିତ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਤਿਨ ਜਨ ਕਉ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਇਦਾ ॥੧੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସେହି ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି, ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||15||

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਾਰਣ ਕਰਣਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ କର୍ତ୍ତା କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ,

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਧਰੀ ਸਭ ਧਰਣਾ ॥
ତୁ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ ଆଉ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ਹਰਿ ਦੁਆਰੈ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਲਾਜ ਰਖਾਇਦਾ ॥੧੬॥੧॥੫॥
ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି, ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||16||1||5||

ਮਾਰੂ ਸੋਲਹੇ ਮਹਲਾ ੫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਏਕੋ ਤੂਹੈ ॥
ଯାହା ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ, ହେ ପରମାତ୍ମା! ତାହା କେବଳ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ।

ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਸੂਵਨਿ ਸੁਣੀਐ ॥
ତୋର ହିଁ ବାଣୀ କୋଣ କୋଣରୁ ଶୁଣା ଯାଉଅଛି।

ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨ ਜਾਪਸਿ ਕਾਈ ਸਗਲ ਤੁਮਾਰੀ ਧਾਰਣਾ ॥੧॥
ତୋ' ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଜଣା ନା ହିଁ ଏବଂ ସାରା ଦୁନିଆ ତୋର ସାହାରାରେ ହିଁ ତିଷ୍ଠି ରହିଛି||1||

ਆਪਿ ਚਿਤਾਰੇ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ॥
ନିଜେ ବନାଇଥିବା ସଂସାରର ଧ୍ୟାନ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରଖିଛୁ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਥੀਆ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକାଶମାନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਰਚਿਓਨੁ ਪਸਾਰਾ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਾਰਣਾ ॥੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଗୁଣ ରୂପ ଜାତ କରି ଜଗତ ରଚନାର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ସବୁଙ୍କ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਇਕਿ ਉਪਾਏ ਵਡ ਦਰਵਾਰੀ ॥
ସେ ଅନେକ ବଡ ଦରବାର ବାଲା ବାଦଶାହ ଜାତ କରିଛନ୍ତି,

ਇਕਿ ਉਦਾਸੀ ਇਕਿ ਘਰ ਬਾਰੀ ॥
ଅନେକ ଉଦାସୀ ସାଧୁ, ଅନେକ ଗୃହସ୍ଥି ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਇਕਿ ਭੂਖੇ ਇਕਿ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ਸਭਸੈ ਤੇਰਾ ਪਾਰਣਾ ॥੩॥
ଅନେକ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ କିଛି ଲୋକ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭୋଜନ କରି ତୃପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସବୁ ଜୀବକୁ ତୋର ହିଁ ଭରସା ଅଛି||3||

ਆਪੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਚਾ ॥
ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟ
ଅଟନ୍ତି,

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚਾ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ଭକ୍ତ ସହିତ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਗੁਪਤੁ ਆਪੇ ਹੈ ਪਰਗਟੁ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਪਸਾਰਣਾ ॥੪॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁପ୍ତ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତକୁ ଦର୍ଶନ ଦେବା ପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସାର ଅଟେ||4||

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦ ਹੋਵਣਹਾਰਾ ॥
ସଦା ସର୍ବଦା, ଅନନ୍ତ କାଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ରହିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਊਚਾ ਅਗਮੁ ਅਥਾਹੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ସେ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ, ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ ଏବଂ ଅପରମ୍ପର ଅଟନ୍ତି।

ਊਣੇ ਭਰੇ ਭਰੇ ਭਰਿ ਊਣੇ ਏਹਿ ਚਲਤ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਕਾਰਣਾ ॥੫॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ କୌତୁକ ଯେ ସେ ଶୂନ୍ୟ ପାତ୍ର ଭରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭରା ହୋଇଥିବା ପାତ୍ରକୁ ଶୂନ୍ୟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||5||

ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੀ ਸਚੇ ਸਾਹਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ମୁଁ ମୁଖରେ ତୋର ହିଁ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ,

ਨੈਣੀ ਪੇਖਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥
ନେତ୍ରରେ ଅଗମ୍ୟ-ଅଥଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ।

ਕਰਨੀ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਸਗਲ ਉਧਾਰਣਾ ॥੬॥
ନିଜ କାନରେ ତୋର ଯଶ ଶୁଣି ଶୁଣି ମୋର ମନ-ତନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ, ହେ ମାଲିକ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ଉଦ୍ଧାରକ ଅଟୁ||6||

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਹਿ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ॥
ସେ ନିଜ ସୃଷ୍ଟି-ରଚନାକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸੋਈ ਹੈ ਜਪਣਾ ॥
ସମସ୍ତ ଜୀବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਪਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਣਾ ॥੭॥
ନିଜ ପ୍ରକୃତିକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ଜୀବକୁ ଖୁସି କରିଥାନ୍ତି||7||

ਸੰਤ ਸਭਾ ਜਹ ਬੈਸਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸੇ ॥
ଯେଉଁଠି ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ଭକ୍ତ ବସିଥାଏ, ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁ ନିକଟରେ ବିରାଜମାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਹਰਿ ਚਲਤ ਤਮਾਸੇ ॥
ସେଠାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳାର କଥନ ଓ ମଙ୍ଗଳଗାନ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਤਹ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਚਿਤਾਰਣਾ ॥੮॥
ଯେତେବେଳେ ସେଠାରେ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ, ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ, ଦାସ ନାନକ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ମଧ୍ୟ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି||8||

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਸਭੁ ਚਲਤੁ ਤੁਮਾਰਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଜନ୍ମ-ମରଣ ସବୁ ତୋର ଏକ ଲୀଳା ଅଟେ,

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਖੇਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ତୁ ନିଜର ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ଖେଳ କରି ଦେଖୁ ଅଛୁ।

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ ਅਪਣਾ ਕੀਆ ਪਾਲਣਾ ॥੯॥
ହେ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା! ତୁ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରୁ ଆଉ ନିଜେ ଜାତ କରିଥିବା ଦୁନିଆକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୋଷଣ କରୁ||9||

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ ਸੋਇ ਤੁਮਾਰੀ ॥
ମୁଁ ତୋର ମହିମା ଶୁଣି ଶୁଣି ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଅଛି ଏବଂ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ସଦା ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰਣਾ ॥੧੦॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ଦିନ-ରାତି ତୋର ବନ୍ଦନା
କରିଥାଏ||10||

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ॥
ତୋ' ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାର ମୁଁ କଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବି?

ਏਕੋ ਏਕੁ ਜਪੀ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ମୁଁ ମନରେ କେବଳ ତୋର ହିଁ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਬੂਝਿ ਜਨ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ਇਹ ਭਗਤਾ ਕੀ ਘਾਲਣਾ ॥੧੧॥
ତୋର ହୁକୁମର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ଭକ୍ତ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତୋର ଭକ୍ତର ଏହା ସାଧନା ଅଟେ||11||

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਪੀਐ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଉଚିତ,

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਚਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ରାମଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ।

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਤੁਟਹਿ ਸਭਿ ਬੰਧਨ ਇਹੁ ਭਰਮੁ ਮੋਹੁ ਪਰਜਾਲਣਾ ॥੧੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଥାଏ ଆଉ ମାୟାର ଭ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଜଳି
ଯାଇଥାଏ||12||

ਜਹ ਰਾਖੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਥਾਨਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ଯେଉଁଠି ରଖିଥାନ୍ତି, ତାହା ସୁଖର ସ୍ଥାନ ଅଟେ,

ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਸੋਈ ਭਲ ਮਾਨਾ ॥
ଯାହା କିଛି ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଭଲ ମାନିବା ଉଚିତ।

ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ ਨਾਹੀ ਕੋ ਬੈਰੀ ਸਭੁ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਲਣਾ ॥੧੩॥
ଯଦି ମନରୁ ଶତ୍ରୁ ଭାବନା ନାଶ ହୋଇଯାଏ, କେହି ଶତ୍ରୁ ରହନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସନ୍ଧାନ କରିବା ଉଚିତ||13||

ਭਰ ਚੂਕੇ ਬਿਨਸੇ ਅੰਧਿਆਰੇ ॥
ମୋର ସମସ୍ତ ଭୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ପରମ-ପୁରୁଷ ଓ ନିଡ଼ଳ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਸੁ ਘਾਲਣਾ ॥੧੪॥
ମୁଁ ନିଜ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଅଛି ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାତ ହୋଇଛି, ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଉପାସନା କରିଛି||14||

ਐਸਾ ਕੋ ਵਡਭਾਗੀ ਆਇਆ ॥
ଦୁନିଆକୁ ଏପରି ଭାଗ୍ୟବାନ ଆସିଛି,

ਆਠ ਪਹਰ ਜਿਨਿ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ଆଠ ପ୍ରହର ମାଲିକଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଛି।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਸੋ ਪਰਵਾਰ ਸਧਾਰਣਾ ॥੧੫॥
ସେହି ମହା ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରି, ଯେ କେହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ପରିବାରର କଲ୍ୟାଣ ମଧ୍ୟ କରାଇ ଦେଇଥାଏ||15||

ਇਹ ਬਖਸੀਸ ਖਸਮ ਤੇ ਪਾਵਾ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ବରଦାନ ଚାହିଁ ଥାଏ ଯେ

ਆਠ ਪਹਰ ਕਰ ਜੋੜਿ ਧਿਆਵਾ ॥
ହାତ ଯୋଡି ଆଠ ପ୍ରହାର ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରୁଥିବି।

ਨਾਮੁ ਜਪੀ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਾ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਉਚਾਰਣਾ ॥੧੬॥੧॥੬॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯଦି ମୋତେ ତୁମ ନାମ ମିଳିଯାଏ, ତାହାର ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଥିବି ଏବଂ ନାମ ଜପ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥିବି||16||1||6||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਸੁਰਤਿ ਦੇਖਿ ਨ ਭੂਲੁ ਗਵਾਰਾ ॥
ହେ ବିଚରା ମାନବ! ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦେଖି କୌଣସି ଭ୍ରମରେ ପଡ ନାହିଁ,

ਮਿਥਨ ਮੋਹਾਰਾ ਝੂਠੁ ਪਸਾਰਾ ॥
କାରଣ ମାୟାର ମୋହର ପ୍ରସାର ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଓ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਜਗ ਮਹਿ ਕੋਈ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਏ ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥੧॥
ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ, ଏଣୁ ଜଗତରେ କେହି ଚିରକାଳ ରହିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟଳ-ଅମର ଅଟନ୍ତି||1||

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਪਉ ਸਰਣਾਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡ,

ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਸਭੁ ਭਰਮੁ ਮਿਟਾਈ ॥
କାରଣ ସେ ହିଁ ତୁମର ମୋହ, ଶୋକ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରମ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਏਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਉਖਧੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਗਾਇਣਾ ॥੨॥
ସେ ଔଷଧ ରୂପରେ କେବଳ ନାମ-ମନ୍ତ୍ର ହିଁ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଏହି ଉପଦେଶ ଯେ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟନାମର ଗୁଣଗାନ କରି ଚାଲ||2||

ਜਿਸੁ ਨਾਮੈ ਕਉ ਤਰਸਹਿ ਬਹੁ ਦੇਵਾ ॥
ଯେଉଁ ନାମକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ଦେବୀ-ଦେବତା ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸੇਵਾ ॥
ସବୁ ଭକ୍ତ ଯାହାର ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି,

ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਸੋ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਣਾ ॥੩॥
ଅନାଥର ନାଥ, ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ||3||

ਹੋਰੁ ਦੁਆਰਾ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦ୍ୱାରରେ ଏହା ହୁଏନାହିଁ,

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਵੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਨ ਬੁਝੈ ॥
ଜୀବ ତିନି ଲୋକରେ ଦୌଡି ଚାଲୁ, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ
ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਹੁ ਭੰਡਾਰੁ ਨਾਮ ਜਿਸੁ ਇਹੁ ਰਤਨੁ ਤਿਸੈ ਤੇ ਪਾਇਣਾ ॥੪॥
ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଏପରି ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ପାଖରେ ନାମକ୍ର ଭଣ୍ଡାର ଥାଏ, ଏହି ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||

ਜਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰੇ ਪੁਨੀਤਾ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଜୀବକୁ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାଏ,

ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ਨ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤਾ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ତ୍ରିଦେବ ମଧ୍ୟ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜਿਸੁ ਭੇਟਤ ਪਾਰਿ ਪਰਾਇਣਾ ॥੫॥
ସତ୍ୟପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ରୂପ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଲେ ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||5||

ਪਾਰਜਾਤੁ ਲੋੜਹਿ ਮਨ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ମନ! ଯଦି ତୁ ସର୍ବ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବା ବାଲା ସ୍ୱର୍ଗର ପାରିଜାତ ବୃକ୍ଷ ପାଇବା ଚାହୁଁ,

ਕਾਮਧੇਨੁ ਸੋਹੀ ਦਰਬਾਰੇ ॥
ଯଦି ତୋର ଅଭିଳାଷ ଯେ ସବୁ କାମନା ପୂରଣ କରିବା ବାଲା କାମଧେନୁ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ଦେଉ, ତାହାହେଲେ

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੰਤੋਖੁ ਸੇਵਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਾਮੁ ਕਮਾਇ ਰਸਾਇਣਾ ॥੬॥
ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରୁହ, ରସାୟନ ରୂପ ନାମର ସାଧନା କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୋତେ ତୃପ୍ତି ଓ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିଯିବ||6||

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਪੰਚ ਧਾਤੂ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ
ଏବଂ

ਭੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋਵਹਿ ਨਿਰਮਲਾ ਤੂ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ଭୟ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਰਸੁ ਜਬ ਭੇਟੈ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਤਾ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਦਿਖਾਇਣਾ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ପାରସ ରୂପୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପାରସ ରୂପ ଦେଖାଦେବା ଲାଗିଥାଏ||7||

ਕਈ ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਹੀ ਲਵੈ ਲਾਗੇ ॥
ବୈକୁଣ୍ଠର ଅନେକ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ବରାବର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਮੁਕਤਿ ਬਪੁੜੀ ਭੀ ਗਿਆਨੀ ਤਿਆਗੇ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ତାହାର ଲାଳସା କରେ ନାହିଁ।

ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਣਾ ॥੮॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ, ଏଣୁ ମୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||8||

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାର ଭେଦ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ,

ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸੋਈ ॥
ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਵਡਭਾਗ ਮਥਾਇਣਾ ॥੯॥
ତାହାଙ୍କ ସେବକ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ନେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାର କପାଳରେ ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||9||

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਣਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମହିମାର ରହସ୍ୟ ଭେଦ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ਤੁਛ ਮਾਤ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ଶୁଣି ଶୁଣି ତୁଚ୍ଛ ମାତ୍ର ଉପମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰੰਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨੁ ਸੀਤਲਾਇਣਾ ॥੧੦॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ହିଁ ଅପରାମ୍ପର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ||10||

ਜਾ ਕੀ ਸੋਇ ਸੁਣੀ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ॥
ଯାହାଙ୍କ ମହିମା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହେଉଥାଏ,

ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਤਾ ਠੰਢਾ ਥੀਵੈ ॥
ହୃଦୟରେ ଯାହାଙ୍କ ବାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ,

ਗੁਰੁ ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਏ ਤਾ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ਤਿਸੁ ਜਮ ਕੈ ਪੰਥਿ ਨ ਪਾਇਣਾ ॥੧੧॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ମୁଖରେ 'ଗୁଡ଼-ଗୁରୁ' ଜପିଥାଏ, ସେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଯମର ମାର୍ଗରେ ପକା ଯାଏ ନାହିଁ||11||

ਸੰਤਨ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪੜਿਆ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨੁ ਆਗੈ ਧਰਿਆ ॥
ନିଜ ଜୀବନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ଧନ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି।

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਨ ਜਾਣਾ ਕਾਈ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਕਿਰਮਾਇਣਾ ॥੧੨॥
ହେ ଭଗବାନ! ମୋ' ପାଖରେ ତୋର ସେବା ଏବଂ ନାମ-ସ୍ମରଣର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ଏଣୁ ମୋ' ଭଳି କୀଟ ଉପରେ ତୁମେ ଦୟା କର||12||

ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਸੰਗਿ ਲੇਹੁ ਰਲਾਏ ॥
ମୋ' ଭଳି ଗୁଣହୀନକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳନ କର,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਟਹਲੈ ਲਾਏ ॥
କୃପା କରି ମୋତେ ସେବାରେ ସଂଲଗ୍ନ କରି ନିଅ।

ପଖା ଫେରଉ ପୀସଉ ସଂତ ଆଗୈ ଚରଣ ଧୋਇ ସୁਖୁ ପାਇਣਾ ॥୧୩॥
ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କୁ ବିଞ୍ଚି ଦିଏ, ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଟା ପେଷିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ||13||

ବହୁତୁ ଦୁଆରେ ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଆਇਆ ॥
ମୁଁ ବହୁତ ଦ୍ୱାର ବୁଲି ବୁଲି ତୋ' ପାଖକୁ ଆସିଛି,

ତୁਮରୀ କ୍ਰିਪା ତେ ତୁਮ ସରଣਾਇਆ ॥
ତୁମର କୃପାରୁ ତୁମର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ସଦା ସଦା ସଂତਹ ସଂଗਿ ରାਖਹୁ ଏਹୁ ନਾਮ ଦਾନୁ ଦେਵਾਇਣਾ ॥୧୪॥
ମୋତେ ସଦା ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରଖ ଏବଂ ମୋତେ ନିଜ ନାମର ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରାଇ ଦିଅ||14||

ଭଏ କ୍ਰିਪାଲ ଗୁସାਈ ମେରେ ॥
ମୋର ମାଲିକ ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ଦରସନୁ ପାਇਆ ସਤਿଗੁର ପୂରେ ॥
ମୋତେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ସୁਖ ସହଜ ସଦା ଆନੰଦਾ ନਾନକ ଦਾସ ଦସਾਇਣਾ ॥୧୫॥୨॥୭॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନରେ ସଦା ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ବନି ଯାଇଛି||15||2||7||

ମାରୂ ସୋਲਹେ ମହଲਾ ୫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

୧ଓ ସਤਿଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ।

ସିମରै ଧରତੀ ଅରୁ ଆକାସਾ ॥
ଧରିତ୍ରୀ ଏବଂ ଆକାଶ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ସିମରହି ଚੰଦ ସୁରଜ ଗୁਣਤਾସਾ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଗୁଣନିଧିଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି,

ପଉਣ ପାਣੀ ବୈସੰତର ସିମରହି ସିମରै ସଗଲ ଉପାରଜନਾ ॥୧॥
ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ସିମରହି ଖଂଡ ଦୀପ ସଭି ଲୋਆ ॥
ଖଣ୍ଡ, ଦ୍ୱୀପ ଏବଂ ସବୁ ଲୋକ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ସିମରହି ପାତାଲ ପୁରୀआ ସଚୁ ସୋआ ॥
ପାତାଳ, ପୁର ମଧ୍ୟ ସେହି ପରମ-ସତ୍ୟଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବାରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି,

ସିମରହି ଖାଣୀ ସିମରହି ବାଣୀ ସିମରହି ସଗଲे ହରି ଜନା ॥୨॥
ଉତ୍ପତ୍ତିର ଚାରି ସ୍ରୋତ ଏବଂ ଚାରି ବାଣୀ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ହରି ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି||2||

ସିମରହି ବ୍ରହମେ ବିସନ ମହେସା ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ମହେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ସେହି ଓଁକାରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ସିମରହି ଦେବତେ କୋੜି ତେତୀସା ॥
ତେତିଶି କୋଟି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ସିମରହି ଜଖ୍ି ଦୈତ ସଭି ସିମରହି ଅଗନତୁ ନ ଜାଈ ଜସୁ ଗନା ॥୩॥
ଯକ୍ଷ, ସବୁ ଦୈତ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେହି ଏକଙ୍କ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି, ଅସଂଖ୍ୟ ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||3||

ସିମରହି ପସୁ ପଂଖୀ ସଭି ଭୂତା ॥
ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ, ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ସିମରହି ବନ ପରବତ ଅଉਧୂତା ॥
ବନ, ପର୍ବତ ଏବଂ ଅବଧୂତ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ଲତା ବଲୀ ସାଖ ସଭ ସିମରହି ରବି ରହିआ ସୁआମୀ ସଭ ମନା ॥୪॥
ଲଟା, ବୃକ୍ଷ, ଶାଖା ସବୁ ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ସବୁ ଜୀବ ମନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି||4||

ସିମରହି ଥୂଲ ସୁਖମ ସଭି ଜଂତା ॥
ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀର ବାଲା ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ସିମରହି ସିଧ ସାଧିକ ହରି ମଂତା ॥
ବଡ ବଡ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ହରିନାମ ମନ୍ତ୍ରର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟ ਸਿਮਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਗਲ ਭਵਨ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਧਨਾ ॥੫॥
ସବୁ ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରକଟ ଜୀବ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ ପାଇଥାନ୍ତି, ମୋର ପ୍ରଭୁ ଆକାଶ, ପାତାଳ, ପୃଥିବୀ ସବୁ ଲୋକର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି||5||

ਸਿਮਰਹਿ ਨਰ ਨਾਰੀ ਆਸਰਮਾ ॥
ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ, ଗୃହସ୍ଥ, ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସ; ଏହି ଚାରି ଆଶ୍ରମର ନରନାରୀ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି,

ਸਿਮਰਹਿ ਜਾਤਿ ਜੋਤਿ ਸਭਿ ਵਰਨਾ ॥
ସବୁ ଜାତି- କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବ୍ରାହ୍ମଣ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର; ଏହି ଚାରି ବର୍ଗର
ଲୋକ,

ਸਿਮਰਹਿ ਗੁਣੀ ਚਤੁਰ ਸਭਿ ਬੇਤੇ ਸਿਮਰਹਿ ਰੈਣੀ ਅਰੁ ਦਿਨਾ ॥੬॥
ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ବାଲା ଆତ୍ମା ସବୁ ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରିଥାନ୍ତି, ସବୁ ଗୁଣବାନ, ଚତୁର ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ଦିନ-ରାତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି||6||

ਸਿਮਰਹਿ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਨਿਮਖਾ ॥
ଘଡି, ମୂହୁର୍ତ୍ତ, କ୍ଷଣ ଏବଂ ନିମିଷ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ਸਿਮਰੈ ਕਾਲੁ ਅਕਾਲੁ ਸੁਚਿ ਸੋਚਾ ॥
କାଳ, କାଳ ରହିତ, ସଂଯମ ଏବଂ ଶାରୀରିକ ପବିତ୍ରତା ରଖିବା ବାଲା ପ୍ରାଣୀ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି;

ਸਿਮਰਹਿ ਸਉਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੰਜੋਗਾ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਇਕੁ ਖਿਨਾ ॥੭॥
ସଗୁଣ, ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ସଂଯୋଗ ବନାଇବା ବାଲା ଜ୍ଯୋତିଷ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେହି ଅଲକ୍ଷ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କରିପାରି ନାହାନ୍ତି||7||

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ମାଳିକା! ତୁ ସବୁକିଛି କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ,

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟର ଭାବନାକୁ ଜାଣୁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸੋ ਜਿਨਾ ॥੮॥
ତୁ କୃପା କରି ଯାହାକୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଉ, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ଜିତି ଯାଇଥାଏ||8||

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବାସ କରିଛି,

ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਗੁਰ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪਨਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨੀ ਭਰਮਿ ਰੁਨਾ ॥੯॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ମାନି ନେଇଥାଏ, ଏଣୁ ସେ ପୁନଃ ଯୋନିର ଚକ୍ରର ଦୁଃଖରେ ପଡେ ନାହିଁ||9||

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਜਾ ਕੈ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବାସ କରିଥାଏ,

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਭ੍ਰਮੁ ਤਾ ਕਾ ਭਾਗੈ ॥
ତାହାର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਨਾਮ ਰਸੁ ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਹਜ ਧੁਨਾ ॥੧੦॥
ସେ ନାମାମୃତ ପାନ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ରସାଳ ଧ୍ୱନି ବାଲା ଅନାହତ ବାଣୀ ଶୁଣିଥାଏ||10||

ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ସେ ଧନବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ। +

ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਜਿਨਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଅଟେ, ଯିଏ ସାଧୁସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵੁਠਾ ਸੋ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਨਾ ਛਿਨਾ ॥੧੧॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟର ମନରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ଏବଂ ତାହା ଜଗତରେ ଲୁଚି ରହେ ନାହିଁ||11||

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋਈ ॥
ସାଗର, ଭୂମି ଏବଂ ଆକାଶରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଛନ୍ତି,

ਅਵਰੁ ਨ ਕਹੀਐ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ।

ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਿ ਕਾਟਿਓ ਭ੍ਰਮੁ ਸਗਲਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਏਕ ਬਿਨਾ ॥੧੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ସୁରମା ସାରା ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଉ ନାହାନ୍ତି||12||

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਦਰਬਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ,

ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ କିମ୍ବା ସୀମା ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ ਸੁਆਮੀ ਅਤੁਲੁ ਨ ਜਾਈ ਕਿਆ ਮਿਨਾ ॥੧੩॥
ସେହି ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର, ଅଥଳ ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମାକୁ ତଉଲା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||13||

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਕੀਆ ॥
ତୁ ରଚୟିତା ଅଟୁ ଏବଂ ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନା ହୋଇଛି,

ਤੁਝੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਬੀਆ ॥
ତୋର ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਹੈ ਸਗਲ ਪਸਾਰਾ ਤੁਮ ਤਨਾ ॥੧੪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଜଗତର ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ଏକ ତୁ ହିଁ ଅଛୁ ଏବଂ ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପ୍ରସାର ତୋର ଶରୀର ଅଟେ||14||

ਜਮਦੂਤੁ ਤਿਸੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ଯମଦୂତ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି-ଗାନ କରିଥାଏ,

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਤਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜੋ ਸੂਵਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥੧੫॥
ଯିଏ ନିଜ କାନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ସବୁ ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ||15||

ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ॥ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୁ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟୁ, ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତୋର ହିଁ ସାହାରା ଅଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਊਤਮ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਮਨਾ ॥੧੬॥੧॥੮॥
ନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||16||1||8||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਾਨਾ ॥
ହେ ସମର୍ଥ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ,

ਸਿਮਰਉ ਨਾਮੁ ਹੋਹੁ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥
ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୁଅ, ଯେପରି ତୋର ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ଚାଲିଥିବି।

ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਜੰਤ ਭੇਖਾਰੀ ਜਨੁ ਬਾਂਛੈ ਜਾਚੰਗਨਾ ॥੧॥
ହେ ହରି! ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ସବୁ ଜୀବ ଭିକାରି ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ଯାଚକ ବନି ତୋ' ଠାରୁ ଦାନ ମାଗିଥାଏ||1||

ਮਾਗਉ ਜਨ ਧੂਰਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਉ ॥
ମୁଁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମାଗିଥାଏ, ଯେପରି ପରମ-ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਵਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧਿ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲਿ ਰਾਪੈ ਮੰਗਨਾ ॥੨॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଣା ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ଏହି ଦାନ ମଧ୍ୟ ମାଗିଥାଏ ଯେ ନିର୍ମଳ ହରିଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ମୋର ମନ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଉ||2||

ਸ੍ਰਵਣੀ ਸੁਣਉ ਬਿਮਲ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ କାନ ଦ୍ୱାରା ତୋର ପବିତ୍ର ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ।

ਏਕਾ ਓਟ ਤਜਉ ਬਿਖੁ ਕਾਮੀ ॥
ମୁଁ ବିଷ ରୂପୀ କାମବାସନା ତ୍ୟାଗ କରିଦେବି ଆଉ ଏକ ତୋର ଶରଣରେ ହିଁ ରହିବି।

ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ ਲਗਉ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕਰਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹੀ ਸੰਗਨਾ ॥੩॥
ମୁଁ ନତ ମସ୍ତକ ହୋଇ ତୋର ଦାସର ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିବି ଏବଂ ଏହି ଶୁଭ କର୍ମ କରିବାକୁ ସଙ୍କୋଚ କରିବି ନାହିଁ||3||

ਰਸਨਾ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ମୋର ଜିହ୍ୱା ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରୁଥିବ,

ਮਿਟਹਿ ਕਮਾਤੇ ਅਵਗੁਣ ਮੇਰੇ ॥
ଯେପରି ପୂର୍ବରୁ କରିଥିବା ମୋର ଅପକର୍ମ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਮਨੁ ਜੀਵੈ ਪੰਚ ਦੂਤ ਤਜਿ ਤੰਗਨਾ ॥੪॥
ଦୁଃଖୀ କରିବା ବାଲା ପାଞ୍ଚ ବିକାର ତ୍ୟାଗ କରି ମୋର ମନ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ବଞ୍ଚି ରହୁ||4||

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਪਿ ਬੋਹਿਥਿ ਚਰੀਐ ॥
ତୋର ନାମ ଜପ କରି ତୋର ଚରଣ-କମଳ ରୂପୀ ଜାହାଜ ଉପରେ ଚଢ଼ାଯାଇ ପାରେ,

ਸੰਤਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସାଥିରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ,

ਅਰਚਾ ਬੰਦਨ ਹਰਿ ਸਮਤ ਨਿਵਾਸੀ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਨੰਗਨਾ ॥੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଭାବିବା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା ଏବଂ ବନ୍ଦନା ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାର ଜୀବକୁ ବାରମ୍ବାର ଯୋନି-ଚକ୍ରରେ ଅପମାନିତ ହେବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||5||

ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਕਰਿ ਲੇਹੁ ਗੁੋਪਾਲਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ନିଜ ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ଦିଅ; ତୁ କୃପାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ, ଦୀନଦୟାଳୁ ଅଟୁ।

ਸਖਾ ਸਹਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮਿਲੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੀ ਭੰਗਨਾ ॥੬॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ମିତ୍ର ଏବଂ ସହାୟକ ଅଟୁ, ମୋତେ ମିଳନ କରାଅ, ଯେପରି ତୋ' ସହିତ ମୋର ମୈତ୍ରୀ କେବେ ସମାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ||6||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੀ ਹਰਿ ਆਗੈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ-ମନ ସବୁ କିଛି ଭଗବାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਸੋਈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਹਤਿ ਤਿਆਗੀ ਹਉਮੈ ਹੰਤਨਾ ॥੭॥
ଯିଏ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଆମର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି। ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି||7||

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੂਰਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରମେଶ୍ୱର ଜଳ, ସ୍ଥଳ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਅਛਲ ਸੁਆਮੀ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ରମନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ନିକଟରେ ଛଳ-କପଟ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਭਰਮ ਭੀਤਿ ਖੋਈ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਰਬੰਗਨਾ ॥੮॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋର ଅହଂର ପ୍ରାଚୀର ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋତେ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି||୫||

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ସୁଖର ସାଗର ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਤੋਟਿ ਭੰਡਾਰ ਨਾਹੀ ਰਤਨਾਗਰ ॥
ରତ୍ନାକର ହରିଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରେ କେବେ କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਅਗਹ ਅਗਾਹ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪੰਗਨਾ ॥੯॥
ସେ ଅଥଳ ଏବଂ ଅସୀମ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିସ୍ତାର ପାଇ ହୁଏନାହିଁ। ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ତାହାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ||୨||

ਛਾਤੀ ਸੀਤਲ ਮਨੁ ਤਨੁ ਠੰਢਾ ॥
ମୋର ଛାତି ଶୀତଳ ଏବଂ ମନ-ତନ ଥଣ୍ଡା ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਿਟਵੀ ਡੰਝਾ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਅਮਿਓ ਧਾਰਿ ਦ੍ਰਿਸਟੰਗਨਾ ॥੧੦॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କରି ମୋର ହାତ ଧରି ମୋତେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଅଛନ୍ତି||10||

ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ରମଣ କରୁ ଅଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝੀ ਭਰਮੰਗਨਾ ॥੧੧॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି, ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଆଉ ଭ୍ରମ ଦୂଯାଇଛି||11||

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ହିଁ ଗୋବିନ୍ଦ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਸਦ ਬਖਸੰਦੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ਜਪਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕੁ ਸੰਤ ਸੰਗਨਾ ॥੧੨॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ଜପ କରି ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଦୀପକ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||12||

ਜੋ ਪੇਖਾ ਸੋ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਆਮੀ ॥
ଯାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ସବୁ କିଛି ମୋର ସ୍ୱାମୀ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਸੁਨਣਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥
ଯାହା କିଛି ଶୁଣିଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ବାଣୀ ଅଟେ।

ਜੋ ਕੀਨੋ ਸੋ ਤੁਮਹਿ ਕਰਾਇਓ ਸਰਣਿ ਸਹਾਈ ਸੰਤਹ ਤਨਾ ॥੧੩॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯାହା କିଛି କରିଛି, ତାହା ତୁମେ ହିଁ ମୋ' ଦ୍ୱାରା କରାଇଛ, ଯିଏ ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତୁ ତାହାର ସହାୟତା କରିଥାଏ||13||

ਜਾਚਕੁ ਜਾਚੈ ਤੁਮਹਿ ਅਰਾਧੈ ॥
ଯାଚକ ତୁମର ଆରାଧନା ହିଁ ମାଗିଥାଏ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭ ਸਾਧੈ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ କରି ଦେଉ।

ਏਕੋ ਦਾਨੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਆਨ ਮੰਗਨ ਨਿਹਕਿੰਚਨਾ ॥੧੪॥
ହେ ସର୍ବ ସୁଖଦାତା! ହେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଏକ ଦାନ ମାଗିଥାଏ, ଅନ୍ୟ କିଛି ମାଗିବା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||14||

କାୟିଆ ପାତ୍ରୁ ପ୍ରଭୁ କରନ୍ତୈହାରା ॥
ରହି ଶରୀର ରୂପୀ ପାତ୍ର ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ଲଗୀ ଲਾଗି ସଂତ ସଂଗାରା ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ।

ନିରମଲ ସୋଇ ବਣੀ ହରି ବାਣੀ ମନୁ ନାମି ମଜୀଠै ରଂଗନା ॥୧୫॥
ହରିଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଉତ୍ତମ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ମନ ନାମ ରୂପୀ ମଞ୍ଜୁଆଟି ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛି||15||

ସୋଲହ କଲା ସଂପୁରନ ଫଲିଆ ॥
ଷୋହଳ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ନିରାକାର ରୂପ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକାର ରୂପ ବନି ଯାଇଛି,

ଅନତ କଲା ହୋਇ ଠାକୁରୁ ଚੜିଆ ॥
ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ସେ ନିଜର ଅସଂଖ୍ୟ ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ଅନଦ ବିନୋଦ ହରି ନାମି ସୁଖ ନାନକ ଅੰମ୍ରିତ ରସୁ ହରି ଭੁંଚନା ॥୧୬॥୨॥୯॥
ହେ ନାନକ ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଖୁସି ଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ହରିନାମାମୃତକୁ ପାନ କରିବା ଉଚିତ||16||2||9||

ମାରୁ ସୋଲହେ ମହଲା ୫
ମାରୁ ଷୋହଳ ମହଲା 5

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ତୁ ସାହିବୁ ହଉ ସେਵକୁ କୀତା ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟେ ଏବଂ ମୁଁ ତୋର ସେବକ ଅଟୁ।

ଜୀଉ ପਿંଡୁ ସଭୁ ତେରା ଦୀତା ॥
ଏହି ଆତ୍ମା, ଶରୀର ସବୁ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି।

କରନ କରାਵନ ସଭୁ ତੁହै ତੁହै ହै ନାହୀ କିଛୁ ଅସାੜା ॥୧॥
ଜଗତରେ କରିବା ଓ କରାଇବା ବାଲା ଏକ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ ଏବଂ ଏଥିରେ ଆମର କିଛି ଭୂମିକା ନାହିଁ ||1||

ਤੁਮਹਿ ਪਠਾਏ ਤਾ ਜਗ ਮਹਿ ਆਏ ॥
ତୁ ପଠାଇ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ଆମେ ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ,

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣਾ ਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ॥
ଯାହା ତୋତେ ମଞ୍ଜୁର ଅଛି, ସେହି କର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਆ ਤਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕਾੜਾ ॥੨॥
ତୋର ହୁକୁମ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୋଇନାହିଁ, ତେଣୁ ଆମକୁ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ||2||

ਊਹਾ ਹੁਕਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸੁਣੀਐ ॥
ସେଠାରେ (ପରଲୋକରେ) ତୋର ହୁକୁମ ଶୁଣା ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਈਹਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਤੇਰਾ ਭਣੀਐ ॥
ଏଠାରେ (ଇହଲୋକରେ) ତୋର ହରିଯଶ ଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਆਪੇ ਲੇਖ ਅਲੇਖੈ ਆਪੇ ਤੁਮ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਝਾੜਾ ॥੩॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବର କର୍ମ ଲେଖା ଲେଖିଥାଉ ଏବଂ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହା ଦୂର କରିଥାନ୍ତି, ଏଣୁ ତୋ' ଠାରେ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ନାହିଁ||3||

ਤੂ ਪਿਤਾ ਸਭਿ ਬਾਰਿਕ ਥਾਰੇ ॥
ତୁ ଆମର ପିତା ଅଟୁ ଏବଂ ଆମେ ତୋର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ।

ਜਿਉ ਖੇਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਖੇਲਣਹਾਰੇ ॥
ଯେପରି ତୁ ଖେଳାଉ, ସେପରି ହିଁ ଖେଳୁ।

ਉਝੜ ਮਾਰਗੁ ਸਭੁ ਤੁਮ ਹੀ ਕੀਨਾ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਵੇਪਾੜਾ ॥੪॥
ସବୁ କୁମାର୍ଗ ତୁ ହିଁ ବନାଇଛୁ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ କୁମାର୍ଗରେ ଚାଲେ ନାହିଁ||4||

ਇਕਿ ਬੈਸਾਇ ਰਖੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਤਰਿ ॥
ପରମାତ୍ମା କାହାକୁ ଘରେ ବସାଇ ରଖି ନାହାନ୍ତି,

ਇਕਿ ਪਠਾਏ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ ॥
କାହାକୁ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ପଠାଇ ଦେଉ,

ਇਕ ਹੀ ਕਉ ਘਾਸੁ ਇਕ ਹੀ ਕਉ ਰਾਜਾ ਇਨ ਮਹਿ ਕਹੀਐ ਕਿਆ ਕੂੜਾ ॥੫॥
କାହା ହାତରେ ଘାସ କଟାଉ ଏବଂ ଆଉ କାହାକୁ ରାଜା ବନାଇ ଦେଉ, ଏଥିରେ କଣ ମିଥ୍ୟା ଅଛି?||5||

କୱନ ସୁ ମୁକତୀ କୱନ ସୁ ନରକା ॥
କିଏ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, କିଏ ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ?

କୱନୁ ସୈସାରୀ କୱନୁ ସୁ ଭଗତା ॥
କର୍ମରେ ପଡିଥାଏ, କିଏ ଭକ୍ତ ଅଟେ?

କୱନ ସୁ ଦାନਾ କୱନୁ ସୁ ହୋଛਾ କୱନ ସୁ ସୁରତਾ କୱନୁ ଜੜਾ ॥୬॥
କିଏ ଚତୁର ଅଟେ? କିଏ ମୋଟା ବୁଦ୍ଧିଆ ଅଟେ? କିଏ ବୁଝିବା ବାଲା ଅଟେ ? କିଉ ବୋକା ଅଟେ?||6||

ହୁକମେ ମୁକତୀ ହୁକମେ ନରକା ॥
ବାସ୍ତବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଅଥବା କାହାକୁ ନର୍କ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ହୁକମି ସୈସାରୀ ହୁକମେ ଭଗତା ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା କେହି ସଂସାରର କାମରେ ଲୀନ ଥାଏ ଆଉ କେହି ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ହୁକମେ ହୋଛਾ ହୁକମେ ଦାନਾ ଦୂଜਾ ନਾହੀ ଅୱରୁ ଧੜਾ ॥୭॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା କେହି ବୋକା କିମ୍ବା ଚତୁର ବନିଥାଏ। ତୁମ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିଏ ଯାଇ ପାରିବ?||7||

ସାଗରୁ କୀନਾ ଅତି ତୁମ ଭାରା ॥
ତୁ ହିଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ସଂସାର ସାଗର ବନାଇଛୁ,

ଇକି ଖੜੇ ରସାତଲି କରି ମନମୁଖ ଗାୱାରା ॥
କିଛି ମନମୁଖୀ ଜୀବକୁ ମୂର୍ଖ ବନାଇ ତାହାକୁ ରସାତଳରେ ପହଞ୍ଚାଇଛୁ।

ଇକନਾ ପାରି ଲੰଘାୱହି ଆପେ ସତିଗୁରୁ ଜିନ କਾ ସଚୁ ବେੜਾ ॥୮॥
ସଦଗୁରୁ ଯେଉଁ ଜୀବର ସଚ୍ଚା ଜାହାଜ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛୁ||୫||

କଉତਕୁ କਾଲୁ ଇହୁ ହୁକମି ପଠਾଇଆ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା କାଳକୁ ଜଗତକୁ ପଠାଇ ଅଛନ୍ତି।

ଜୀଅ ଜੰତ ଓପਾਇ ସମਾਇଆ ॥
ସେ ଜୀବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନେଇ ଯାଇଥାନ୍ତି।

ୱେଖै ୱିଗସै ସଭି ରੰଗ ਮਾਣੇ ରଚନୁ କୀନਾ ଇକୁ ਆਖਾੜਾ ॥୯॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି।ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସବୁ ରଙ୍ଗ-ରସ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି, ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ରଚନାକୁ ସେ ଏକ ଆଖଡା ବନାଇଛନ୍ତି||୨||

ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ମହାନ ଅଟେ।

ਵਡ ਦਾਤਾਰੁ ਵਡੀ ਜਿਸੁ ਜਾਈ ॥
ସେ ବହୁତ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନିବାସ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬੇਅੰਤ ਅਤੋਲਾ ਹੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਆਹਾੜਾ ॥੧੦॥
ସେ ଜୀବର ପହଞ୍ଚର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି||10||

ਕੀਮਤਿ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਦੂਜਾ ॥
ଅନ୍ୟ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମହିମାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ,

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਪੂਜਾ ॥
କାଳିମାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪਿ ਸੁ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਧਿਆਨੀ ਆਪਿ ਸਤਵੰਤਾ ਅਤਿ ਗਾੜਾ ॥੧੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଧ୍ୟାନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବହୁତ ବଡ ସତ୍ୟବାନ ଅଟନ୍ତି||11||

ਕੇਤੜਿਆ ਦਿਨ ਗੁਪਤੁ ਕਹਾਇਆ ॥
ଅନେକ ଅନେକ ଦିନ ସେ ଗୁପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି,

ਕੇਤੜਿਆ ਦਿਨ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଅସଂଖ୍ୟ ଦିନ ସେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ରହିଥାନ୍ତି,

ਕੇਤੜਿਆ ਦਿਨ ਧੁੰਧੂਕਾਰਾ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਪਰਗਟੜਾ ॥੧੨॥
ଅସଂଖ୍ୟ ଦିନ ସେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ବନାଇ ରଖିଛନ୍ତି, ସେହି ରଚୟିତା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତ ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି||12||

ਆਪੇ ਸਕਤੀ ਸਬਲੁ ਕਹਾਇਆ ॥
ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆଦି-ଶକ୍ତି ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਆਪੇ ਸੂਰਾ ਅਮਰੁ ਚਲਾਇਆ ॥
ସେହି ସୁରବୀର ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ନିଜର ହୁକୁମ ଚଳାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਆਪੇ ਸਿਵ ਵਰਤਾਈਅਨੁ ਅੰਤਰਿ ਆਪੇ ਸੀਤਲੁ ਠਾਰੁ ਗੜਾ ॥੧੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସୁଖଶାନ୍ତିର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବରଫ ସଦୃଶ ଶୀତଳ ଅଟନ୍ତି||13||

ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਜੇ ॥
ଯାହାକୁ ଏହି କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਤਿਸੁ ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ହରିନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ବାଜିଥାଏ।

ਤਿਸ ਹੀ ਸੁਖੁ ਤਿਸ ਹੀ ਠਕੁਰਾਈ ਤਿਸਹਿ ਨ ਆਵੈ ਜਮੁ ਨੇੜਾ ॥੧੪॥
ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଦୁନିଆରେ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଯମ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ||14||

ਕੀਮਤਿ ਕਾਗਦ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥
କାଗଜ ଉପରେ ଲେଖି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਅੰਤ ਗੁਸਾਈ ॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਹਾਥਿ ਤਿਸੈ ਕੈ ਨੇਬੇੜਾ ॥੧੫॥
ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଓ ଅନ୍ତରେ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି ଏବଂ ଜୀବ କରିଥିବା କର୍ମର ହିସାବ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି||15||

ਤਿਸਹਿ ਸਰੀਕੁ ਨਾਹੀ ਰੇ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ସମକକ୍ଷ କେହି ନାହାନ୍ତି,

ਕਿਸ ਹੀ ਬੁਤੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਈ ॥
କୌଣସି ବାହାନାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਚੋਜ ਖੜਾ ॥੧੬॥੧॥੧੦॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ହିଁ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି||16||1||10||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਅਚੁਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟଳ ଅମର ଅଟନ୍ତି,

ਮਧੁਸੂਦਨ ਦਾਮੋਦਰ ਸੁਆਮੀ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ରୂପରେ ମଧୁ ରାକ୍ଷସର ସଂହାର କରିବା ବାଲା ମଧୁସୂଦନ, ଦାମୋଦର ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି।

ਰਿਖੀਕੇਸ ਗੋਵਰਧਨ ਧਾਰੀ ਮੁਰਲੀ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ॥੧॥
ସେ ହିଁ ହୃଷିକେଶ, ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ପର୍ବତଧାରୀ, ମୁରଲୀ ମନୋହର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣାବତାର ଅଟନ୍ତି, ସେହି ହରିଙ୍କ ଲୀଳା ଅପରାମ୍ପର ଅଟେ||1||

ਮੋਹਨ ਮਾਧਵ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ସେହି ପ୍ରିୟ ମୋହନ, ମାଧବ, କୃଷ୍ଣ ମୁରାରୀ,

ਜਗਦੀਸੁਰ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੇ ॥
ଜଗଦୀଶ୍ୱର ଶ୍ରୀହରି ହିଁ ଅସୁରକୁ ସଂହାର କରିଛନ୍ତି।

ਜਗਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਠਾਕੁਰ ਘਟ ਘਟ ਵਾਸੀ ਹੈ ਸੰਗਾ ॥੨॥
ସେହି ଅନଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଠାକୁର ପ୍ରତି ଘଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਧਰਣੀਧਰ ਈਸ ਨਰਸਿੰਘ ਨਾਰਾਇਣ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରିକୁ ସାହାରା ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର, ନୃସିଂହ ଅବତାରରେ ହିରଣ୍ୟକଶ୍ୟପର ବଧ କରିବା ବାଲା ନାରାୟଣ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਦਾੜਾ ਅਗ੍ਰੈ ਪ੍ਰਿਥਮਿ ਧਰਾਇਣ ॥
ନିଜ ଆଜୁଠିରେ ପୃଥିବୀକୁ ଉଠାଇ ସମୁଦ୍ରରେ ଫିଙ୍ଗିବା ବାଲା ସେ ହିଁ ବାରହାବତାର ଅଟନ୍ତି।

ਬਾਵਨ ਰੂਪੁ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਕਰਤੇ ਸਭ ਹੀ ਸੇਤੀ ਹੈ ਚੰਗਾ ॥੩॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ତୁ ହିଁ ବାମନ ଅବତାର ଧାରଣ କରିଥିଲୁ, ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ||3||

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ॥
ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ-ରଙ୍ଗ ଏବଂ ଚିହ୍ନ ନାହିଁ, ସେ ହିଁ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅବତାର ଅଟନ୍ତି।

ਬਨਵਾਲੀ ਚਕ੍ਰਪਾਣਿ ਦਰਸਿ ਅਨੂਪਿਆ ॥
ସେହି ବନବାସୀ ଚକ୍ରପାଣିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଅନୁପମ ଅଟେ।

ସହସ ନେਤ୍ର ମୂରତି ହै ସହସା ଇକୁ ଦାତା ସଭ ହै ମଂଗା ॥୪॥
ତାହାଙ୍କ ହଜାର ହଜାର ନେତ୍ର, ହଜାର ହଜାର ରୂପ ଅଛି; ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି||4||

ଭଗତି ବଛଲୁ ଅନାଥହ ନାଥେ ॥
ସେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ, ଅନାଥର ନାଥ ଅଟନ୍ତି,

ଗୋପୀ ନାଥୁ ସଗଲ ହै ସାଥେ ॥
ସବୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ରହିବା ବାଲା ଗୋପୀନାଥ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ,

ବାସୁଦେବ ନିରଂଜନ ଦାତେ ବରନି ନ ସାକଉ ଗୁଣ ଅଂଗା ॥୫॥
ସେହି ବାସୁଦେବ, ମାୟାତୀତ ଦାତାଙ୍କ ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||5||

ମୁକଂଦ ମନୋହର ଲଖମୀ ନାରାଇଣ ॥
ସେ ହିଁ ମୋକ୍ଷଦାତା, ମନୋହର, ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ପୂଜନୀୟ ଅଟନ୍ତି,

ଦ୍ରୌପତୀ ଲଜା ନିବାରି ଉଧାରଣ ॥
ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରି ତାହାଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଏକ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

କମଲାକଂତ କରହି କଂତୁହଲ ଅନଦ ବିନୋଦୀ ନିହସଂଗା ॥୬॥
ସେହି କମଳାପତି ଅନେକ କୌତୁକ କରିଥାନ୍ତି; ସେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ-ବିନୋଦ କରିବା ବାଲା ସଂସାରରୁ ସର୍ବଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||6||

ଅମୋଘ ଦରସନ ଆଜୁନୀ ସଂଭଉ ॥
ସେ କୌଣସି ଯୋନି ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକାଶ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶୁଭ ଫଳ ମିଳିଥାଏ।

ଅକାଲ ମୂରତି ଜିସୁ କଦେ ନାହୀ ଖଉ ॥
ସେ କାଳ(ମୃତ୍ୟୁ)ର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି, ଅବିନାଶୀ ହେବା କାରଣରୁ ତାହାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସର୍ବଦା ଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ କେବେ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୁଏନାହିଁ।

ଅବିନାସୀ ଅବିଗତ ଅଗୋଚର ସଭୁ କିଛୁ ତୁଝ ହୀ ହै ଲଗା ॥୭॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଅବିନାଶୀ, ଅବ୍ୟକ୍ତ, ଅଦୃଷ୍ଟ ଆଦି ବିଶେଷଣ ତୋ' ପାଖରେ ହିଁ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ||7||

ସ୍ରୀରଂଗ ବୈକୁଂଠ କେ ବାସୀ ॥
ସେ ହିଁ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ବାସ କରୁ ଅଛନ୍ତି।

ਮਛੁ ਕਛੁ ਕੂਰਮੁ ਆਗਿਆ ਅਉਤਰਾਸੀ ॥
ମତ୍ସ୍ୟ, କଚ୍ଛପ ଏମ୍ବ କୂର୍ମ ରୂପରେ ବିଷ୍ଣୁ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅବତାର ଧାରଣ କରିଥିଲେ।

ਕੇਸਵ ਚਲਤ ਕਰਹਿ ਨਿਰਾਲੇ ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੋ ਹੋਇਗਾ ॥੮॥
ସେ ହିଁ କେଶବ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି, ସଂସାରରେ ସେ ହିଁ ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି||8||

ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਨਿਰਵੈਰੁ ਸਮਾਇਆ ॥
ସେ ଭୋଜନ-ପାଣି ରହିତ , ତାହାଙ୍କ କେହି ଶତ୍ରୁ ନାହାନ୍ତି, ସେ ସାରା ଦୁନିଆରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛନ୍ତି।

ਧਾਰਿ ਖੇਲੁ ਚਤੁਰਭੁਜੁ ਕਹਾਇਆ ॥
ଜଗତ ରୂପୀ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ରଚନା କରି ସେ ଚତୁର୍ଭୁଜ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਾਵਲ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਬਣਾਵਹਿ ਬੇਣੁ ਸੁਨਤ ਸਭ ਮੋਹੈਗਾ ॥੯॥
ସେ ହିଁ ଶ୍ୟାମଳ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବନାଇ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କ ବଇଁଶି ସ୍ୱର ଶୁଣି ସମସ୍ତେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ||9||

ਬਨਮਾਲਾ ਬਿਭੂਖਨ ਕਮਲ ਨੈਨ ॥
ସେହି କମଳ ନୟନ ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା ଅନୁପ ଆଭୁଷଣ ଧାରଣ କରିଥିଲେ।

ਸੁੰਦਰ ਕੁੰਡਲ ਮੁਕਟ ਬੈਨ ॥
ସେ କାନରେ ସୁନ୍ଦର କୁଣ୍ଡଳ, ମୁକୁଟ ଧାରଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେ ହିଁ ମଧୁର ବଚନ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਹੈ ਧਾਰੀ ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ ਸਤਸੰਗਾ ॥੧੦॥
ସେହି ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଶଙ୍ଖ, ସୁଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଏବଂ ଗଦା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ମହା ସାରଥି ବନିଥିଲେ||10||

ਪੀਤ ਪੀਤੰਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ॥
ପୀତାମ୍ବର ଧାରଣ କରିବା ବାଲା ସେ ହିଁ ତିନି ଲୋକର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି,

ਜਗੰਨਾਥੁ ਗੋਪਾਲੁ ਮੁਖਿ ਭਣੀ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଜଗନ୍ନାଥ ଏବଂ ଗୋପାଳ କୁହାଯାଇ ଥାଏ।

ਸਾਰਿੰਗਧਰ ਭਗਵਾਨ ਬੀਠੁਲਾ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਸਰਬੰਗਾ ॥੧੧॥
ସାରଙ୍ଗଧର, ଭଗବାନ ବିଠଳ ଇତ୍ୟାଦି ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ନାମ ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||11||

ਨਿਹਕੰਟਕੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਕਹੀਐ ॥
ସେ ଦୁଃଖ ଏବଂ ବାସନା ରହିତ କୁହାଯାଏ।

ਧਨੰਜੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਹੈ ਮਹੀਐ ॥
ସେ ହିଁ ଧନଞ୍ଜୟ, ପୃଥିବୀ ଏବଂ ନଭରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି

ਮਿਰਤ ਲੋਕ ਪਇਆਲ ਸਮੀਪਤ ਅਸਥਿਰ ਥਾਨੁ ਜਿਸੁ ਹੈ ਅਭਗਾ ॥੧੨॥
ଯାହାଙ୍କ ନିବାସ ସ୍ଥାନ ସଦା ଅଟଳ ଅଟେ, ସେ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ, ପାତଳଲୋକରେ ରହିବା ବାଲା ଜୀବଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି||12||

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਦੁਖ ਭੈ ਭੰਜਨੁ ॥
ସେହି ପତିତପାବନ ସାରା ଦୁଃଖ-ଭୟ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਅਹੰਕਾਰ ਨਿਵਾਰਣੁ ਹੈ ਭਵ ਖੰਡਨੁ ॥
ସେ ହିଁ ଅହଂକାର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରକୁ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਭਗਤੀ ਤੋਖਿਤ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਗੁਣੇ ਨ ਕਿਤ ਹੀ ਹੈ ਭਿਗਾ ॥੧੩॥
ଦୀନ ଉପରେ କୃପା କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଗୁଣର ବଶରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ||13||

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਛਲ ਅਡੋਲੋ ॥
ସେହି ନିରାକାରଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଛଳ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ସଦା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି,

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਮਉਲੋ ॥
ଜ୍ୟୋତିସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੋ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ਆਪਹੁ ਕੋਇ ਨ ਪਾਵੈਗਾ ॥੧੪॥
ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, କେହି ନିଜେ ଆସି ମିଶି ପାରେ ନାହିଁ||14||

ਆਪੇ ਗੋਪੀ ਆਪੇ ਕਾਨਾ ॥
ରାଧା ଏବଂ କୃଷ୍ଣ-କନ୍ହେୟା ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਗਉ ਚਰਾਵੈ ਬਾਨਾ ॥
ବୃନ୍ଦାବନରେ ଗାଈ ଚରାଇବା ବାଲା ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪਿ ਉਪਾਵਹਿ ਆਪਿ ਖਪਾਵਹਿ ਤੁਧੁ ਲੇਪੁ ਨਹੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਰੰਗਾ ॥੧੫॥
ହେ ପରମ-ପିତା! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ଓ ଜୀବଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାଶ ମଧ୍ୟ କରୁ, ତୋ' ପାଖରେ ସଂସାରର କୌଣସି ଲାଳସା ନାହିଁ||15||

ਏਕ ਜੀਹ ਗੁਣ ਕਵਨ ਬਖਾਨੈ ॥
ମୋର ଏକ ହିଁ ଜିହ୍ୱା ଅଛି, ଏହା କୋଣ କୋଣରୁ ତୋର ହିଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରେ।

ਸਹਸ ਫਨੀ ਸੇਖ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ॥
ହଜାର ହଜାର ଫଣା ବାଲା ଶେଷନାଗ ମଧ୍ୟ ତୋର ରହସ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਜਪੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਇਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕਹਿ ਸੰਗਾ ॥੧੬॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସେ ଦିନ-ରାତି ତୋର ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୋର ଏକ ମଧ୍ୟ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରେ ନାହିଁ||16||

ਓਟ ਗਹੀ ਜਗਤ ਪਿਤ ਸਰਣਾਇਆ ॥
ହେ ଜଗତ ପିତା! ମୁଁ ତୋର ସାହାରା ନେଇଛି, ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਭੈ ਭਇਆਨਕ ਜਮਦੂਤ ਦੁਤਰ ਹੈ ਮਾਇਆ ॥
ଭୟାନକ ଯମଦୂତ ନିତ୍ୟ ଭୟଭୀତ କରିଥାଏ, ଏହି ମାୟା ଏପରି ସାଗର ଅଟେ, ଯେଉଁ ଠାରୁ ପାର ହେବା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਇਛਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੰਗਾ ॥੧੭॥
କୃପାଳୁ ହୁଅ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ହିଁ ସଙ୍ଗ ରଖ||17||

ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਮਿਥੇਨਾ ॥
ଦୃଷ୍ଟିମାନ ହେଉଥିବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ-ପ୍ରସାର ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਇਕੁ ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ ਗੋਬਿਦ ਸੰਤ ਰੇਨਾ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଦାନ ମାଗିଥାଏ,

ਮਸਤਕਿ ਲਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵਉ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗਾ ॥੧੮॥
ଯେପରି ମୁଁ ଏହାକୁ ନିଜ କପାଳରେ ଲଗାଇ ପରମ ପଦ (ମୋକ୍ଷ) ପାଇ ପାରିବି, କିନ୍ତୁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଏହାର ଲବଧି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||18||

ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਸੁਖਦਾਤੇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି,

ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਚਰਣ ਲੈ ਰਿਦੈ ਪਰਾਤੇ ॥
ସେ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ନେଇ ହୃଦୟରେ ରଖିଥାଏ।

ਸਗਲ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਮਨਿ ਵਾਜੰਗਾ ॥੧੯॥
ସେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପାଇଛି ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ||19||

ਕਿਰਤਮ ਨਾਮ ਕਥੇ ਤੇਰੇ ਜਿਹਬਾ ॥
ଏହି ଜିହ୍ୱା ତୋର ମହିମା ଆଧାରରେ ନାମର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ,

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ॥
ପରନ୍ତୁ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ 'ସତ୍ୟ-ନାମ' ତୋର ମୂଳ ପ୍ରାଚୀନ ନାମ ଅଟେ।

କହୁ ନାନକ ଭଗତ ପଏ ସରଣਾਈ ଦେହୁ ଦରସୁ ମନਿ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ॥୨୦॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ହେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର! ଭକ୍ତ ତୋର ଶରଣରେ ପଡିଛି, ତାହାକୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ପ୍ରସନ୍ନ କର, କାରଣ ତାହାର ମନ ତୋର ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରହିଛି||20||

ତେରੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ॥
ତୋର ଗତି ଓ ବିସ୍ତାର ତୁ ହିଁ ଜାଣିଛୁ,

ਤੂ ਆਪੇ କଥହି ତै ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହି କଥନ କରୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରୁ।

ନାନକ ଦାସୁ ଦାସନ କୋ କରੀਅਹੁ ਹਰਿ ਭਾਵै ਦਾਸਾ ਰਾਖੁ ਸੰਗਾ ॥୨୧॥୨॥୧୧॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ହରି! ଯଦି ତୋତେ ସ୍ୱୀକାର ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ମୋତେ ନିଜ ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଖ||21||2||11||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ॥
ଆଲାହା ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି,

ଛੋਡਿ ਖਿਆਲ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਧੰਧੇ ॥
ଦୁନିଆର କାମ-ଧନ୍ଦାର ଖିଆଲ ତ୍ୟାଗ କର;

ਹੋਇ ਪੈ ਖਾਕ ਫਕੀਰ ਮੁਸਾਫਰੁ ਇਹੁ ਦਰਵੇਸੁ ਕਬੂਲੁ ਦਰਾ ॥୧॥
ଫକୀରଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନି ଏକ ଯାତ୍ରୀ ବନି ଯାଅ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਸਚੁ ਨਿਵਾਜ ਯਕੀਨ ਮੁਸਲਾ ॥
ସତ୍ୟକୁ ନିଜର ନମାଜ ଏବଂ ଖୁଦା ଠାରେ ବିଶ୍ୱାସକୁ ମୁସଲା ବନାଅ।

ਮਨਸਾ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਰਿਹੁ ਆਸਾ ॥
ନିଜ ବାସନାକୁ ମାରି ଆଶାକୁ ମନରୁ ନିବୃତ୍ତ କର।

ਦੇਹ ਮਸੀਤਿ ਮਨੁ ਮਉਲਾਣਾ ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕੁ ਖਰਾ ॥੨॥
ନିଜ ଶରୀରକୁ ମସଜିଦ ଏବଂ ମନକୁ ମୌଲବୀ ବନାଅ, ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିର୍ମଳ ଜୀବନ ତୋ' ପାଇଁ ଖୁଦାଙ୍କ କଲମା ପଢିବା ଅଟେ||2||

ਸਰਾ ਸਰੀਅਤਿ ਲੇ ਕੰਮਾਵਹੁ ॥
ଖୁଦାଙ୍କ ନାମ ନେଇ ଧ୍ୟାନ କର, ଏହା ଶୁଭ କର୍ମ ଅଟେ।

ਤਰੀਕਤਿ ਤਰਕ ਖੋਜਿ ਟੋਲਾਵਹੁ ॥
ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ହୃଦୟରେ ହିଁ ଖୁଦାଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କର, ଏହା କରିବା ହିଁ ତୋ' ପାଇଁ ତରିକତ ଅଟେ।

ਮਾਰਫਤਿ ਮਨੁ ਮਾਰਹੁ ਅਬਦਾਲਾ ਮਿਲਹੁ ਹਕੀਕਤਿ ਜਿਤੁ ਫਿਰਿ ਨ ਮਰਾ ॥੩॥
ହେ ଅବଦୁଲ ଫକୀର! ମାର୍ଫତ ଏହା ଯେ ନିଜ ମନକୁ ମାର ଅର୍ଥାତ ନିଜକୁ ବଶରେ ରଖ; ଖୁଦାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କର, ଏହା ବାସ୍ତବ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପୁଣି ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏନାହିଁ ||3||

ਕੁਰਾਣੁ ਕਤੇਬ ਦਿਲ ਮਾਹਿ ਕਮਾਹੀ ॥
କୋରାନ, ତଉରତ, ଜମ୍ବୁର ଏହା ପାଠ କରିବା ଏହା ଯେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଖୁଦାଙ୍କ ନାମ ଅର୍ଜନ କରିବା।

ਦਸ ਅਉਰਾਤ ਰਖਹੁ ਬਦ ਰਾਹੀ ॥
ନିଜର ଏହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ମନ୍ଦ ମାର୍ଗରେ ଯିବାରେ ବାଧା ଦିଅ।

ਪੰਚ ਮਰਦ ਸਿਦਕਿ ਲੇ ਬਾਧਹੁ ਖੈਰਿ ਸਬੂਰੀ ਕਬੂਲ ਪਰਾ ॥੪॥
ପାଞ୍ଚ ବିକାର କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାରକୁ ଧରି ବାନ୍ଧି ଦିଅ; ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ଦାନ ଦ୍ୱାରା ଆଲାହାଙ୍କ ସ୍ୱୀକୃତି ମିଳି ପାରିବ||4||

ਮਕਾ ਮਿਹਰ ਰੋਜਾ ਪੈ ਖਾਕਾ ॥
ଜୀବ ଉପରେ ଦୟା କରିବା ହିଁ ମକାରେ ହଜ କରିବା ଆଉ ଅନ୍ୟର ପାଦର ଧୂଳି ବନିବା ହିଁ ରୋଜା ରଖିବା ଅଟେ।

ਭਿਸਤੁ ਪੀਰ ਲਫਜ ਕਮਾਇ ਅੰਦਾਜਾ ॥
ନିଜ ସନ୍ଥଙ୍କ ବଚନର ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଳନ ହିଁ ବିହିଷ୍ଟ ଅଟେ।

ਹੂਰ ਨੂਰ ਮੁਸਕੁ ਖੁਦਾਇਆ ਬੰਦਗੀ ਅਲਹ ਆਲਾ ਹੁਜਰਾ ॥੫॥
ନୂର ରୂପ ଆଲାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ହିଁ ପରୀର ସୁଖ ଭୋଗିବା ଅଟେ, ଖୁଦାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହିଁ ଶରୀରରେ ସୁଗନ୍ଧି ଲଗାଇବା ଅଟେ, ଏହି ଦୁନିଆ ରୂପୀ ଖୁଦାଙ୍କ ଘର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନ ଅଟେ||5||

ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ ॥
ସତ୍ୟର ଆଚରଣ ଆପଣାଇବା ବାଲା ହିଁ ସଚ୍ଚା କାଜୀ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਦਿਲੁ ਸੋਧੈ ਸੋਈ ਹਾਜੀ ॥
ଯିଏ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ନେଇଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ମକ୍କାର ହଜ କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਸੋ ਮੁਲਾ ਮਲਊਨ ਨਿਵਾਰੈ ਸੋ ਦਰਵੇਸੁ ਜਿਸੁ ਸਿਫਤਿ ਧਰਾ ॥੬॥
ସେ ହିଁ ମୁଲ୍ଲା ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ମନର ଅହଂ ରୂପୀ ମଇଳାକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସନ୍ଥ ତାହାକୁ କୁହାଯାଇ ଥାଏ, ଯିଏ ଆଲାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସାର ସାହାରା ନେଇଥାଏ||୬||

ਸਭੇ ਵਖਤ ਸਭੇ ਕਰਿ ਵੇਲਾ ॥ ਖਾਲਕੁ ਯਾਦਿ ਦਿਲੈ ਮਹਿ ਮਉਲਾ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣକୁ ଧ୍ୟାନ କରିବାର ସମୟ ବନାଅ, ଦୁନିଆକୁ ବନାଇବା ବାଲାଙ୍କୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଧ୍ୟାନ କର।

ਤਸਬੀ ਯਾਦਿ ਕਰਹੁ ਦਸ ਮਰਦਨੁ ਸੁੰਨਤਿ ਸੀਲੁ ਬੰਧਾਨਿ ਬਰਾ ॥੭॥
ଖୁଦାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ଚାଲ, ଏହା ହିଁ ମାଳା ଜପିବା ଅଟେ, ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ମାରି ଦେବା ହିଁ ସୁନ୍ନନ୍ତ କରାଇବା ଅଟେ ଏବଂ ଶୀଳ ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଟେ||7||

ਦਿਲ ਮਹਿ ਜਾਨਹੁ ਸਭ ਫਿਲਹਾਲਾ ॥
ନିଜ ହୃଦୟରେ ଏହି କଥା ଭାବି ନିଅ, ଜଗତର ସବୁ କିଛି ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ରହିଥାଏ।

ਖਿਲਖਾਨਾ ਬਿਰਾਦਰ ਹਮੂ ਜੰਜਾਲਾ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ପରିବାର ଏବଂ ଘରଦ୍ୱାର ଜଞ୍ଜାଳ ହିଁ ଅଟେ।

ਮੀਰ ਮਲਕ ਉਮਰੇ ਫਾਨਾਇਆ ਏਕ ਮੁਕਾਮ ਖੁਦਾਇ ਦਰਾ ॥੮॥
ଏକ ଖୁଦାଙ୍କ ଦରବାର ହିଁ ସଦା ଅଟଳ ରହିବା ବାଲା ଘର ଅଟେ ଏବଂ ବାଦଶାହ, ମାଲିକ ଏବଂ ସର୍ଦ୍ଦାର ନଶ୍ୱର ଅଟେ||୪||

ਅਵਲਿ ਸਿਫਤਿ ਦੂਜੀ ਸਾਬੂਰੀ ॥
ଆଲାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ପ୍ରଥମ ନମାଜ, ସନ୍ତୋଷ ରଖିବା ଦ୍ୱିତୀୟ ନମାଜ,

ਤੀਜੈ ਹਲੇਮੀ ਚਉਥੈ ਖੈਰੀ ॥
ନମ୍ରତା ଧାରଣ କରିବା ତୃତୀୟ ନମାଜ, ଅଭାବୀକୁ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିବା ଚତୁର୍ଥ ନମାଜ ଏବଂ

ਪੰਜਵੈ ਪੰਜੇ ਇਕਤੁ ਮੁਕਾਮੈ ਏਹਿ ਪੰਜਿ ਵਖਤ ਤੇਰੇ ਅਪਰਪਰਾ ॥੯॥
ପାଞ୍ଚ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥିର କରି ରଖିବା ତୋର ପଞ୍ଚମ ନମାଜ ଅଟେ। ତୋର ନମାଜର ଏହି ପାଞ୍ଚ ସମୟ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ||୨||

ସଗଲୀ ଜାନି କରହୁ ମଉଦୀଫା ॥
ଏହା ଭାବି ଯେ ଖୁଦା ସାରା ଦୁନିଆରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ନିଜ ମନୋରଥର ପାଠ ବନାଅ ଏବଂ

ବଦ ଅମଲ ଛୋଡି କରହୁ ହଥି କୁଜା ॥
ପାପ କର୍ମର ତ୍ୟାଗକୁ ହାତରେ ଲୋଟା ବନାଅ।

ଖୁଦାଇ ଏକୁ ବୁଝି ଦେବହୁ ବାଂଗାଂ ବୁରଗୁ ବରଖୁରଦାର ଖରା ॥୧୦॥
ଖୁଦାଙ୍କୁ ଏକ ହିଁ ଭାବି ମସଜିଦରେ ନମାଜ ପଢିବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ଏବଂ ସେହି ଖୁଦାଙ୍କ ପୁତ୍ର ବନିବା ହିଁ ବିଗୁଲ ବଜାଇବା ଅଟେ||10||

ହକୁ ହଲାଲୁ ବଖୋରହୁ ଖାଣା ॥
ସାଧୁ ଉପାୟରେ ଅର୍ଜନ କରି ହିଁ ଭୋଜନ କର,

ଦିଲ ଦରୀଆଉ ଧୋବହୁ ମୈଲାଣା ॥
ନିଜ ହୃଦୟକୁ ଦରିଆ ଭଳି ମହାନ କର ଏବଂ ମନର ମଇଳା ସଫା କରିନିଅ।

ପୀରୁ ପଛାଣୈ ଭିସତୀ ସୋଈ ଅଜରାଈଲୁ ନ ଦୋଜ ଠରା ॥୧୧॥
ନିଜ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରି ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଫରିସ୍ତା (ଯମ) ତାହାକୁ ନର୍କରେ ପକାଏ ନାହିଁ||11||

କାଇଆ କିରଦାର ଅଉରତ ଯକୀନା ॥
ଯେଉଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ତୁ ଶୁଭାଶୁଭ କର୍ମ କରିଥାଉ, ତାହାକୁ ନିଜ ବିଶ୍ୱାସର ପାତ୍ର ବାଲୀ ସ୍ତ୍ରୀ ବନାଉ ଏବଂ

ରଂଗ ତମାସେ ମାଣି ହକୀନା ॥
ପୁଣି ତାହା ଦ୍ୱାରା ଖୁଦାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ରଙ୍ଗ-ତମାସାର ଆନନ୍ଦ ଭୋଗ କର।

ନାପାକ ପାକୁ କରି ହଦୁରି ହଦୀସା ସାବତ ସୁରତି ଦସତାର ସିରା ॥୧୨॥
ହେ ବିଚରା ଜୀବ! ନିଜକୁ ନିଜେ ପବିତ୍ର ବନାଅ। ଖୁଦାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଭାବିବା ହିଁ କୋରାନର ହଦିଶା ପଢିବା ଉଚିତ। ଅକ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ରହିବା ହିଁ ମସ୍ତକ ଉପରେ ପଗଡି ପିନ୍ଧିବା ଅଟେ||12||

ମୁସଲମାନୁ ମୋମ ଦିଲି ହୋବୈ ॥
ସଚ୍ଚା ମୁସଲମାନ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାର ହୃଦୟ କୋମଳ ଅଟେ।

ଅଂତର କୀ ମଲୁ ଦିଲ ତେ ଧୋବୈ ॥
ସେ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନର ମଇଳାକୁ ହୃଦୟରୁ ଧୋଇ ଦେଇଥାଏ।

ਦੁਨੀਆ ਰੰਗ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਪਾਟੁ ਘਿਉ ਪਾਕੁ ਹਰਾ ॥੧੩॥
ସେ ଦୁନିଆର ରଙ୍ଗ-ତମାସା ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏପରି ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ଫୁଲ, ରେଶମ, ଘିଅ ମୃଗ-ଚର୍ମ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ||13||

ਜਾ ਕਉ ਮਿਹਰ ਮਿਹਰ ਮਿਹਰਵਾਨਾ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପାଳୁ ଆଲାହାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ,

ਸੋਈ ਮਰਦੁ ਮਰਦੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସୁରବୀର ଅଟେ।

ਸੋਈ ਸੇਖੁ ਮਸਾਇਕੁ ਹਾਜੀ ਸੋ ਬੰਦਾ ਜਿਸੁ ਨਜਰਿ ਨਰਾ ॥੧੪॥
ଯାହା ଉପରେ ଖୁଦାଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଥାଏ, ସେ ହିଁ ଶେଖ, ସନ୍ଥ, ହାଜୀ ଖୁଦାଙ୍କ ଜୀବ ଅଟେ||14||

ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਦਰ ਕਰਣ ਕਰੀਮਾ ॥
ହେ କୃପାଳୁ, ସଚ୍ଚା ଖୁଦା! ତୁ ପ୍ରକୃତିର ରଚୟିତା ଅଟୁ,

ਸਿਫਤਿ ਮੁਹਬਤਿ ਅਥਾਹ ਰਹੀਮਾ ॥
ସବୁଙ୍କୁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟୁ, ତୋର ସ୍ତୁତି ଏବଂ ପ୍ରେମ ଅଟଳ ଅଟେ, ତୋର ହୁକୁମ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਹਕੁ ਹੁਕਮੁ ਸਚੁ ਖੁਦਾਇਆ ਬੁਝਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦਿ ਖਲਾਸ ਤਰਾ ॥੧੫॥੩॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଖୁଦାଙ୍କ ଭେଦକୁ ବୁଝିଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||15||3||12||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମାରୁ ମହଲା 5॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਊਚ ਬਿਰਾਜੇ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਸਾਜੇ ॥
ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବନାଇବା, ନାଶ କରିବା ଏବଂ ପୁନଃ ସ୍ଥାପନ କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਿ ਗਹਤ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਕਿਛੁ ਭਉ ਨ ਵਿਆਪੈ ਬਾਲ ਕਾ ॥੧॥
ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଭଳି ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥
ଯେଉଁ ନିରଙ୍କାର ଗର୍ଭ-ଅଗ୍ନିରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਰਕਤ ਕਿਰਮ ਮਹਿ ਨਹੀ ਸੰਘਾਰਿਆ ॥
ମା'ର ରକ୍ତରେ ଅଣୁଜୀବକୁ ମଧ୍ୟ ମରିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ,

ਅਪਨਾ ਸਿਮਰਨੁ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿਆ ਓਹੁ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਮਾਲਕਾ ॥੨॥
ଯିଏ ନିଜ ସ୍ମରଣ ଦେଇ ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ଶରୀରର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି||2||

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥
ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੈ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਇਆ ॥
ସଜ୍ଜନ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਉ ਨਹੀ ਕਾਲ ਕਾ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ମଧ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ ||3||

ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ ਦੇਵਾ ॥
ଦେବାଧିଦେବ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି।

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰੀ ਪਾਲਕਾ ॥੪॥
ଅଣ୍ଡଜ, ଜରାୟୁଜ, ସ୍ୱେଦଜ ଏବଂ ଉଦ୍ଭିଦଜ ଜାତ ହେବା ବାଲା ଅନେକ ପ୍ରକାର ଜୀବଙ୍କ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||4||

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਨਿਧਾਨਾ ॥
ସୁଖର ଖଜଣା ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନାମର ଆନନ୍ଦ ନେଇଥାଏ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਸਾਲਕਾ ॥੫॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହାତ ଧରି ସଂସାର-ସାଗର ରୂପୀ ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏପରି ସାଧକ ଅଛନ୍ତି||5||

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਮਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଜଗତର ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥
ଯାହା ସେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਸਾਧਸੰਗ ਤੇ ਦਾਲਿਦ ਨ ਕੋਈ ਘਾਲਕਾ ॥੬॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମ-ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଦରିଦ୍ରତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ||6||

ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਗਾਉ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉତ୍ତମ ବାଣୀ ଗାନ କର,

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਮੰਗਹੁ ਰਵਾਲਾ ॥
ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର କାମନା କର;

ਬਾਸਨ ਮੇਟਿ ਨਿਬਾਸਨ ਹੋਈਐ ਕਲਮਲ ਸਗਲੇ ਜਾਲਕਾ ॥੭॥
ଯଦି ବାସନାକୁ ଦୂର କରି ବାସନା-ରହିତ ହୋଇ ଯାଅ, ସବୁ ପାପ ଜଳି ଯାଇଥାଏ||7||

ਸੰਤਾ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଏହା ନିରଳ ରୀତି ଯେ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਨਾਲੀ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ସଦା ନିଜ ଆଖପାଖରେ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਆਰਾਧਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸਿਮਰਤ ਕੀਜੈ ਆਲਕਾ ॥੮॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ପନ୍ଦନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଆରାଧନା କର ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିବାରେ କଦାପି ଆଳସ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ||8||

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ରହିଛନ୍ତି।

ਨਿਮਖ ਨ ਵਿਸਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅ ନାହିଁ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਬਨਿ ਜਲਿ ਪੂਰਨ ਥਾਲਕਾ ॥੯॥
ତୋର ଭକ୍ତଜନ ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରି ହିଁ ଜୀବନ ପାଇଥାନ୍ତି, ତୁ ବନ, ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଆଦି ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ||୨||

ਤਤੀ ਵਾਉ ਨ ਤਾ ਕਉ ਲਾਗੈ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଗରମ ବାୟୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ପ୍ରତିଦିନ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ,

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਨ ਤਾਲਕਾ ॥੧੦॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଆନନ୍ଦ-ଖୁସି ଭୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ମାୟା ସହିତ ତାଳ ଦିଏନାହିଁ||୧୦||

ਰੋਗ ਸੋਗ ਦੂਖ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ରୋଗ, ଶୋକ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਹੀ ॥
ଯିଏ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥାଏ,

ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੇਹਿ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਖਾਲਕਾ ॥੧੧॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଏକ ବିନତି ଶୁଣ; ମୋତେ ନିଜର ନାମ ପ୍ରଦାନ କର||୧୧||

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ,

ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਤੇਰੈ ਦਾਸ ਅਪਾਰੇ ॥
ଦାସ ତୋର ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਤੁਧੁ ਜੇਹੇ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਭਾਲਕਾ ॥੧੨॥
ତୋର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ତୋ' ଭଳି ବନିଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏପରି କେହି ବିରଳ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||୧୨||

ਤਿਨ ਕੀ ਧੂੜਿ ਮਾਂਗੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥
ମୋର ମନ ସେହି ଭକ୍ତଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ମାଗିଥାଏ,

ਜਿਨ ਵਿਸਰਹਿ ਨਾਹੀ ਕਾਹੂ ਬੇਰਾ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା କେବେ ବିସ୍ମୃତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ;

ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਹਰਿ ਨਾਲਕਾ ॥੧੩॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ପରମ-ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||13||

ਸਾਜਨੁ ਮੀਤੁ ਪਿਆਰਾ ਸੋਈ ॥
ସେ ହି ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ଏବଂ ସଜ୍ଜନ ଅଟେ,

ਏਕੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥
ଯିଏ ଦୁର୍ମତି ଦୂର କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମନରେ ଦୃଢ କରିଥାଏ,

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਜਾਏ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਨਿਰਮਾਲਕਾ ॥੧੪॥
ସେହି ଉପାସକଙ୍କ ଉପଦେଶ ମଧ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||14||

ਤੁਧੁ ਵਿਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ବିନା ମୋର କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਪਕੜਾਏ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਪੈਰਾ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ଧରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਜਿਨਿ ਖੰਡਿਆ ਭਰਮੁ ਅਨਾਲਕਾ ॥੧੫॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ମୋହ-ମାୟାର ଭ୍ରମ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି||15||

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰੈ ਨਾਹੀ ॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ କଦାପି ଭୁଲ ଭୁଲ ନାହିଁ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਉ ਧਿਆਈ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਵਡਾਲਕਾ ॥੧੬॥੪॥੧੩॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ଅଟୁ, ସନ୍ଥଜନ ତୋର ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||16||4||13||

ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫
ମାରୁ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਨਿਤ ਧਾਰੀ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਮਸਕਾਰੀ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ନମନ ଅଟେ,

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰੀ ਸਭੁ ਆਗੈ ਜਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥੧॥
ମନ-ତନ ଆଦି ଅର୍ପଣ କରି ସବୁ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି, ଜଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ||1||

ਸੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ସେହି ଠାକୁରଙ୍କୁ ମନରେ କାହିଁକି ଭୁଲି ଯିବା,

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦੇ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ଯିଏ ପ୍ରାଣ-ଶରୀର ଦେଇ ବନାଇ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି,

ਸਾਸਿ ਗਰਾਸਿ ਸਮਾਲੇ ਕਰਤਾ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਵਣਾ ॥੨॥
ଖାଇବା-ପିଇବା ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਜਾ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਊ ਨਾਹੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଛୋଟ-ବଡ କେହି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରସ୍ତ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ,

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹੀ ॥
ଏଣୁ, ଆଠ ପ୍ରହର ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ସାଧସଂଗି ଭଜୁ ଅଚୁତ ସୁଆମୀ ଦରଗହ ସୋଭା ପାବଣਾ ॥੩॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପାଇବା ଚାହିଁ ଥାଅ, ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଅଟଳ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଭଜନ କର||3||

ଚାରି ପଦାରଥ ଅସଟ ଦସା ସିଧି ॥
ହରିନାମର ଖଜଣା ହିଁ କାମ, ଅର୍ଥ, ଧର୍ମ, ମୋକ୍ଷ ରୂପୀ ଚାରି ପଦାର୍ଥ, ଅଠର ସିଦ୍ଧି,

ନାମୁ ନିଧାନୁ ସହଜ ସୁଖୁ ନଉ ନିଧି ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ନବ ନିଧି ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ସରବ କଲିଆଣ ଜେ ମନ ମହି ଚାହହି ମିଲି ସାଧୂ ସୁଆମୀ ରାବଣਾ ॥੪॥
ଯଦି ମନରେ ସର୍ବ କଲ୍ୟାଣ ପାଇବା ଚାହିଁ ଥାଅ, ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର||4||

ସାସତ ସିଂମ୍ରିତି ବେଦ ବଖାଣੀ ॥
ଶାସ୍ତ୍ର, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ବେଦ ମଧ୍ୟ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି ଯେ

ଜନମୁ ପଦାରଥୁ ଜୀତୁ ପରାଣੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ମାନବ-ଜନ୍ମକୁ ଜିତି ନିଅ।

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ନିਂଦା ପରହରୀଐ ହରି ରସନା ନାନକ ଗାବଣਾ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କରି ଜିହ୍ୱାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଉଚିତ||5||

ଜିସୁ ରୂਪୁ ନ ରେਖିଆ କୁଲୁ ନହੀ ଜାତੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ ନା କୌଣସି ରେଖା ନାହିଁ, ଯାହାଙ୍କ ନା କୌଣସି କୁଳ ଅଥବା ଜାତି ଅଛି,

ପୂରନ ପୂରି ରହିଆ ଦିନୁ ରାତੀ ॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ଜୋ ଜୋ ଜପै ସୋଈ ବଡଭାଗੀ ବହୁੜି ନ ଜୋନੀ ପାବଣਾ ॥੬॥
ଯିଏ ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଆଉ ସେ ପୁନଃ ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ ||6||

ଜିସ ନੋ ବିସରै ପୁରଖୁ ବିଧାତା ॥
ଯାହାକୁ ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ଭୁଲି ଯାଇଥାନ୍ତି,

ଜଲତା ଫିରै ରହै ନିତ ତାତਾ ॥
ସେ ଦୁଃଖର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ରହିଥାଏ ଏବଂ ନିତ୍ୟ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਅਕਿਰਤਘਣੈ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਈ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਵਣਾ ॥੭॥
ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਂਙ ਉਪਕਾਰਕੁ ਭੁਲਿਵਾ ਵਾਲਾ ਨਾਮਕ ਹਾਰਾਮ ਹੋਇਥਾਏ, ਤਾਹਾਕੁ ਕੇਹਿ ਰਕ੍ਸ਼ਾ ਕਰਿ ਪਾਰਨ੍ਤਿ ਨਾਹਿੁਁ ਏਵਂ ਤਾਹਾਕੁ ਭਯ੍ਯਾਨਕ ਨਰਕਰੇ ਧਕ੍ਕਾ ਦਿਆ ਯਾਇਥਾਏ||7||

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਨਿ ਸਾਜਿਆ ॥
ਯਿਏ ਵਨਾਇ ਅਛ੍ਛਨ੍ਤਿ, ਜੀਵਨ, ਪ੍ਰਾਣ, ਤਨ ਏਵਂ ਧਨ ਦੇਇਛ੍ਛਨ੍ਤਿ,

ਮਾਤ ਗਰਭ ਮਹਿ ਰਾਖਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ॥
ਮਾ'ਰ ਗਰ୍ਭਰੇ ਉਪਕਾਰ କରି ରକ୍ଷା କରିଛ୍ଛନ୍ତି,

ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਛਾਡਿ ਅਨ ਰਾਤਾ ਕਾਹੂ ਸਿਰੈ ਨ ਲਾਵਣਾ ॥੮॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ତ୍ୟାଗ କରି ଜୀବ ଅନ୍ୟ ସାଂସାରିକ ରସରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ||8||

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! କୃପା କର;

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਸਭਨ ਕੈ ਨੇਰੇ ॥
ପ୍ରତି ଘଟ ଏବଂ ସବୁ ଜୀବ ନିକଟରେ ତୁ ହିଁ ରହିଥାଉ।

ਹਾਥਿ ਹਮਾਰੈ ਕਛੂਐ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਜਣਾਇਹਿ ਤਿਸੈ ਜਣਾਵਣਾ ॥੯॥
ଆମର ହାତରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ତୁ ଭେଦ ବତାଉ, ସେ ହିଁ ତୋତେ ବୁଝିଥାଏ||9||

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ,

ਤਿਸ ਹੀ ਪੁਰਖ ਨ ਵਿਆਪੈ ਮਾਇਆ ॥
ସେହି ପୁରୁଷ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਦੂਸਰ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਣਾ ॥੧੦॥
ଦାସ ନାନକ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଏ ନାହିଁ||10||

ਆਗਿਆ ਦੂਖ ਸੂਖ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ॥
ସବୁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ହିଁ ଘଟିଥାଏ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਬਿਰਲੈ ਹੀ ਚੀਨੇ ॥
ହରିନାମାମୃତକୁ କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਜਤ ਕਤ ਓਹੀ ਸਮਾਵਣਾ ॥੧੧॥
ତାହାଙ୍କ ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ସେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ||11||

ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਸੋਈ ਵਡ ਦਾਤਾ ॥
ବାସ୍ତବରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଏକ ସେ ହିଁ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି,

ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି।

ਬਾਲ ਸਹਾਈ ਸੋਈ ਤੇਰਾ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਵਣਾ ॥੧੨॥
ସେ ହିଁ ତୋର ପିଲା ବେଳର ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ତୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||12||

ਮਿਰਤੁ ਦੂਖ ਸੂਖ ਲਿਖਿ ਪਾਏ ॥
ମୃତ୍ୟୁ, ଦୁଃଖ, ସୁଖ ସବୁ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਬਧਹਿ ਘਟਹਿ ਨ ਘਟਾਏ ॥
ବୃଦ୍ଧି କରାଇଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ବଢେ ନାହିଁ ଏବଂ କମାଇଲେ ମଧ୍ୟ କମିପାରେ ନାହିଁ।

ਸੋਈ ਹੋਇ ਜਿ ਕਰਤੇ ਭਾਵੈ ਕਹਿ ਕੈ ਆਪੁ ਵਞਾਵਣਾ ॥੧੩॥
ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ଏହା କୁହାଯାଏ ଯେ ମୁଁ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ବଦଳାଇ ପାରିବି, ଏହା ନିଜକୁ ନାଶ କରିବା ଅଟେ||13||

ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਸੇਈ ਕਾਢੇ ॥
ସେହି ରଚୟିତା ହିଁ ମାୟାର ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਟੂਟੇ ਗਾਂਢੇ ॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରୁ ଭାଙ୍ଗି ଥିବା ସମ୍ପର୍କ ଯୋଡି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਰਖੇ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਿਆਵਣਾ ॥੧੪॥
ସେ କୃପା କରି ନିଜର ବନାଇ ନେଇଥାନ୍ତି, ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଉଚିତ||14||

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਅਚਰਜ ਰੂਪੁ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ତୋର ରୂପ ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ, ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ବହୁତ ବଡ ଅଟେ,

ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਮੰਗੈ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਵਣਾ
॥੧੫॥੧॥੧੪॥੨੨॥੨੪॥੨॥੧੪॥੬੨॥
ଦାସ ନାନକ ତୋ' ଠାରୁ ଭକ୍ତିର ଦାନ ମାଗିଥାଏ ଏବଂ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||15||1||14||22||24||2||14||62||

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩
ମାରୁ ୱାର ମହଲା 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ਵਿਣੁ ਗਾਹਕ ਗੁਣੁ ਵੇਚੀਐ ਤਉ ਗੁਣੁ ਸਹਘੋ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ଗ୍ରାହକଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଗୁଣ ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଶସ୍ତାରେ ହିଁ ବିକ୍ରୟ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤਉ ਗੁਣੁ ਲਾਖ ਵਿਕਾਇ ॥
ଯଦି ଗୁଣର ଗ୍ରାହକ ମିଳି ଯାଇଥାନ୍ତି, ତାହା ଲକ୍ଷରେ ବିକ୍ରି ହୋଇଥାଏ

ਗੁਣ ਤੇ ਗੁਣ ਮਿਲਿ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରୁହ, ତାହାହେଲେ ସେହି ଗୁଣବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଗୁଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਮੋਲਿ ਅਮੋਲੁ ਨ ਪਾਈਐ ਵਣਜਿ ਨ ਲੀਜੈ ਹਾਟਿ ॥
ଅମୂଲ୍ୟ ଗୁଣ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟରେ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ କୌଣସି ଦୋକାନରେ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਤੋਲੁ ਹੈ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਵੈ ਘਾਟਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁଣର ତୌଲ ସଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଆଉ ତାହା କେବେ ମଧ୍ୟ କମେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ କାହାକୁ ଗୁଣ ଦେଲେ କେବେ ମଧ୍ୟ କମିଯାଏ ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੇ ਭਰਮਸਹਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਨੀਤ ॥
ନାମବିହୀନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସଦା ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਇਕਿ ਬਾਂਧੇ ਇਕਿ ਢੀਲਿਆ ਇਕਿ ਸੁਖੀਏ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
କେହି ବନ୍ଧନରେ ଫସିଥାଏ, କାହାର ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଯାଇଥାଏ ଆଉ କିଛି ଲୋକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਮੰਨਿ ਲੈ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਰੀਤਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କର, କାରଣ ଏହା ହିଁ ସତକର୍ମ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଜୀବନ ରୀତି ଅଟେ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ ਅਤਿ ਖੜਗੁ ਕਰਾਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅତି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଖଡଗ ପାଇଛି,

ਦੂਜਾ ਕ੍ਰੰਮੁ ਗੜੁ ਕਟਿਆ ਮੋਹੁ ਲੋਭੁ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବ ରୂପୀ କୀଳକ କଟି ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମନରେ ବାସ କରିଛି।

ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਮਤਿ ਊਤਮਾ ਹਰਿ ਲਗਾ ਪਿਆਰਾ ॥
ସତ୍ୟ, ସଂଯମ, ଏବଂ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି କାରଣରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥੧॥
ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସୃଜନହାର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਕੇਦਾਰਾ ਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ ਸਬਦੇ ਕਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ରାଗ ମଧ୍ୟରେ କେଦାର ରାଗ ସେତେବେଳେ ଉତ୍ତମ ମାନାଯାଇ ଥାଏ, ଯଦି ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣୀ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਿਉ ਮਿਲਦੋ ਰਹੈ ਸਚੇ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ସେ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ରହିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਵਿਚਹੁ ਮਲੁ ਕਟੇ ਆਪਣੀ ਕੁਲਾ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ ॥
ସେ ନିଜ ମନରୁ ଅଭିମାନ ରୂପୀ ମଇଳା ଦୂର କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜର ବଂଶାବଳୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ।

ਗੁਣਾ ਕੀ ਰਾਸਿ ਸੰਗ੍ਰਹੈ ਅਵਗਣ ਕਢੈ ਵਿਡਾਰਿ ॥
ସେ ଗୁଣର ରାଶି ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଅବଗୁଣକୁ ମାରି ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਸੋ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰੂ ਨ ਛੋਡੈ ਆਪਣਾ ਦੂਜੈ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସେ ବୁଝି ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ଯିଏ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ ଆଉ ନା ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4 ॥

ਸਾਗਰੁ ਦੇਖਉ ਡਰਿ ਮਰਉ ਭੈ ਤੇਰੈ ਡਰੁ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ସଂସାର-ସାଗରକୁ ଦେଖି ମୁଁ ବହୁତ ଡରି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ତୋର ଭୟ କାରଣରୁ ଡର ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾ ਨਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁନାମ ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ||2||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਚੜਿ ਬੋਹਿਥੈ ਚਾਲਸਉ ਸਾਗਰੁ ਲਹਰੀ ਦੇਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ଜାହାଜ ଉପରେ ଚଢି ଅଛି, ନିଃସନ୍ଦେହରେ ସାଗରରେ ଲହଡି ଉଠୁଅଛି।

ਠਾਕ ਨ ਸਚੈ ਬੋਹਿਥੈ ਜੇ ਗੁਰੁ ਧੀਰਕ ਦੇਇ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଏହି ସଚ୍ଚା ଜାହାଜର ମାର୍ଗରେ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ।

ਤਿਤੁ ਦਰਿ ਜਾਇ ਉਤਾਰੀਆ ਗੁਰੁ ਦਿਸੈ ਸਾਵਧਾਨੁ ॥
ଜାହାଜର ଚାଳକ ଗୁରୁ ହୁସିଆର ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଛାଡି ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਦਰਗਹ ਚਲੈ ਮਾਨੁ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਿਹਕੰਟਕ ਰਾਜੁ ਭੁੰਚਿ ਤੂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਕਮਾਈ ॥
ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସତ୍ୟର ଅର୍ଜନ କର ଏବଂ ଏହିପରି ସୁଖଦାୟକ ରାଜଭୋଗ କର।

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਬੈਠਾ ਨਿਆਉ ਕਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜର ସଚ୍ଚା ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସି ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସତସଙ୍ଗଟି ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਸਚਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਜਾਪਣਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଜପିଥାଏ, ତାହର ପ୍ରୀତି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਐਥੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ଇହଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତ କାଳରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੀ ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପାଇ ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਮੈ ਫਿਰੀ ਪਾਧਰੁ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ମୁଁ ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତା ବତାଇ ନାହାନ୍ତି।

ਪੂਛਹੁ ਜਾਇ ਸਿਆਣਿਆ ਦੁਖੁ ਕਾਟੈ ਮੇਰਾ ਕੋਇ ॥
ବିଦ୍ୱାନ ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାର ଯେ କେହି ମୋର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଦେବେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਜਨੁ ਉਤ ਹੀ ਠਾਇ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସ୍ଥାନରେ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ନିବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀਐ ਸਿਫਤੀ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମର ସ୍ତୁତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਾਰ ਆਪਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସବୁ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਿਸ ਹੀ ਬਖਸਿ ਲਏ ਆਪੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାହାକୁ କ୍ଷମା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਚਾਨਣੁ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੁਖ ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ ਨਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଆଲୋକ ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ନାମ ଦ୍ୱାରା ବିକାରର ଦୁଃଖ ଜଳାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରିବ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਾਇਆ ਵੇਖਿ ਨ ਭੁਲੁ ਤੂ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖਾ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ମନମୁଖୀ! ଧନ-ଦୌଲତ ଦେଖି ଭୁଲ ନାହିଁ।

ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ਸਭੁ ਝੂਠੁ ਦਰਬੁ ਲਖਾ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, କାରଣ ଜଗତରୁ ଚାଲି ଯିବା ସମୟରେ ତାହା ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਨ ਬੂਝਈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਜਮ ਖੜਗੁ ਕਲਖਾ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଜୀବ ଏହା ବୁଝେ ନାହିଁ ଯେ ଯମର ଖଡଗ ତାହାର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଝୁଲି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਖਾ ॥
ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਰਖਾ ॥੩॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କରିଥାନ୍ତି-କରାଇ ଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି||3||

ସଲੋକୁ ମଃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰੁ ਨਹੀ ਭੇਟਿਆ ਭੈ ਕੀ ਨਾਹੀ ਬਿੰਦ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ, ତିଳେମାତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟ ଧାରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਆਵਣੁ ਜਾਵਣੁ ਦੁਖੁ ਘਣਾ ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਚਿੰਦ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ବହୁତ ଦୁଃଖ ସହନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଚିନ୍ତା କେବେ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਕਾਪੜ ਜਿਵੈ ਪਛੋੜੀਐ ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਘੜੀਆਲੁ ॥
ଯେପରି କପଡା ଢୋଇବା ସମୟରେ ଚିପୁଡି ଦିଆଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ କୁମ୍ଭୀରକୁ କିଛି ସମୟ ପରେ ପିଟା ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତାହାକୁ ପିଟା ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਚੁਕੈ ਜੰਜਾਲੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟନାମ ବିନା ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਢੂਢੀ ਸਜਣਾ ਹਉਮੈ ਬੁਰੀ ਜਗਤਿ ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ! ତିନି ଲୋକରେ ସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖିଛି ଯେ ଜଗତରେ ଅହଂ ଏକ ମନ୍ଦ ବେମାର ଅଟେ।

ਨਾ ਝੁਰੁ ਹੀਅੜੇ ਸਚੁ ਚਉ ਨਾਨਕ ਸਚੋ ਸਚੁ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହୃଦୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ଅପେକ୍ଷା ସତ୍ୟ ଜପି ଚାଲ, ସବୁଆଡେ ସତ୍ୟ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਬਖਸਿਓਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੇ ॥
ପରମାତ୍ମା ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସ୍ୱୟଂ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହରିନାମରେ ହି ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਆਪੇ ਭਗਤੀ ਲਾਇਓਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ଯିବା ପାଇଁ ସ୍ୱୀକୃତୀ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਸਨਮੁਖ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਸਚੈ ਦਰਿ ਜਾਣੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁରକ୍ତ ରହିବା ବାଲା ସଦା ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ।

ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਜਿਨ ਰਾਮ ਪਛਾਣੇ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନେଇଛି, ସେ ଏଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਹਉ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥੪॥
ସେହି ଭକ୍ତଜନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିଛି ଆଉ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପରାରି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||4||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਮਹਲ ਕੁਚਜੀ ਮੜਵੜੀ ਕਾਲੀ ਮਨਹੁ ਕਸੁਧ ॥
ମୂର୍ଖ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଶରୀର ରୂପୀ ମହଲରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ ମନରେ କଳଙ୍କଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ।

ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ ਤਾ ਪਿਰੁ ਰਵੈ ਨਾਨਕ ਅਵਗੁਣ ਮੁੰਧ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଶୁଭ ଗୁଣ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଠାରେ ଅନେକ ଅବଗୁଣ ଭରି ରହିଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਾਚੁ ਸੀਲ ਸਚੁ ਸੰਜਮੀ ਸਾ ਪੂਰੀ ਪਰਵਾਰਿ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପରିବାରରେ ନିପୁଣ ଅଟେ, ଯିଏ ସତ୍ୟବାନ, ଶୀଳ ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ସଂଯମ ବାଲୀ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਦਾ ਭਲੀ ਪਿਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମ କାରଣରୁ ସେ ସଦା ନିରୀହ ଅଟେ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ହରି-ନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରି ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ବାଣୀ ହରିନାମ ପାନ କରାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਅਨ ਰਸ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥
ଯିଏ ହରି-ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି, ସେ ଅନ୍ୟ ରସକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛି।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਏ ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਗਵਾਇਆ ॥੫॥
ହରି-ରସ ପାନ କରି ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||5||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਪਿਰ ਖੁਸੀਏ ਧਨ ਰਾਵੀਏ ਧਨ ਉਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁ ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟର ଶୃଙ୍ଗାର ବନାଇ ଥାଏ, ପତି-ପ୍ରଭୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਧਨ ਆਗੈ ਖੜੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତିର ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଶୋଭାବାନ ନାରୀ ଅଟେ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ ॥
ଇହଲୋକ ଏବଂ ପରଲୋକରେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ସେବିକା ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପତି-ପରମେଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜੋ ਭਾਵਹਿ ਵੇਪਰਵਾਹ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସୁହାଗିନୀ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜର ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤਖਤਿ ਰਾਜਾ ਸੋ ਬਹੈ ਜਿ ਤਖਤੈ ਲਾਇਕ ਹੋਈ ॥
କେବଳ ସେହି ରାଜା ହିଁ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯିଏ ତାହାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸਚੁ ਰਾਜੇ ਸੇਈ ॥
ସଚ୍ଚା ରାଜା ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମ-ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਏਹਿ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ସେହି ଶାସକଙ୍କୁ ଉଚିତ ରାଜା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ, ଯିଏ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਜਾਦੇ ਬਿਲਮ ਨ ਹੋਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାତ ହୋଇଥିବା ଜୀବଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କଣ କରାଯିବ, ଯିଏ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਨਿਹਚਲੁ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਈ ॥੬॥
ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସଦା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଯିଏ ତଥ୍ୟ ବୁଝିନିଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ଅଟଳ ହୋଇଯାଏ||୬||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਸਭਨਾ ਕਾ ਪਿਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਖਾਲੀ ਨਾਹਿ ॥
ସବୁଙ୍କ ପତି-ପ୍ରଭୁ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କୌଣସି ଜୀବ ରୂପୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା ନୁହନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਨ ਕੇ ਅਧਿਕ ਤਰੰਗ ਕਿਉ ਦਰਿ ਸਾਹਿਬ ਛੁਟੀਐ ॥
ମନରେ ଆଶାର ଅନେକ ତରଙ୍ଗ ଉଠିଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ?

ਜੇ ਰਾਚੈ ਸਚ ਰੰਗਿ ਗੂੜੈ ਰੰਗਿ ਅਪਾਰ ਕੈ ॥
ଯଦି ତାହା ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗଭୀର ପ୍ରେମ ଓ ସଚ୍ଚା ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ନାନକ ଗୁର ପରସାଦୀ ଛୁଟୀଐ ଜେ ଚିତୁ ଲਗੈ ସଚି ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ସତ୍ୟ ସହିତ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||2||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ହରି କା ନାମୁ ଅମୋਲୁ ହै କିଉ କୀମତି କୀଜै ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀਅਨੁ ਆਪੇ ਵਰਤੀਜੈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେଥିରେ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਸਚੁ ਕੀਮਤਿ ਕੀਜੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରସେହି ପରମ ସତ୍ୟଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ଏହିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਕਮਲੁ ਬਿਗਾਸਿਆ ਇਵ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ-ପଦ୍ମ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି, ଏହିଭଳି ହରିନାମର ପାନ କରାଯାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿਆ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਵੀਜੈ ॥੭॥
ମୁଁ ନିଜ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର କରି ଦେଇଛି ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ||7||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਨਾ ਮੈਲਾ ਨਾ ਧੁੰਧਲਾ ਨਾ ਭਗਵਾ ਨਾ ਕਚੁ ॥
ନା କେବେ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ, ନା ହଜିଥାଏ ଆଉ ନା କଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਲਾਲੋ ਲਾਲੁ ਹੈ ਸਚੈ ਰਤਾ ਸਚੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିବା ହିଁ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମର ଲାଲ ରଙ୍ଗ ଭଳି ପକ୍କା ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਸਹਜਿ ਵਣਸਪਤਿ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਭਵਰੁ ਵਸੈ ਭੈ ਖੰਡਿ ॥
ପରମାନନ୍ଦରେ ହିଁ ବନସ୍ପତି, ଫୁଲ ଏବଂ ଫଳ ଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭକ୍ତ ରୂପୀ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଭ୍ରମର ନିର୍ଭୀକ ଭାବେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ ਹੈ ਏਕੋ ਫੁਲੁ ਭਿਰੰਗੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଏକ ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ନାମ ରୂପୀ ଫଳ ମଧ୍ୟ ଏକ ହିଁ ଅଟେ ଭକ୍ତ ରୂପୀ ଭଅଁର ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜੋ ਜਨ ਲੂਝਹਿ ਮਨੈ ਸਿਉ ਸੇ ਸੂਰੇ ਪਰਧਾਨਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ମନ ସହିତ ସଂଘର୍ଷ କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ମହାନ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟେ।

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਜਿਨੀ ਆਪੁ ਪਛਾਨਾ ॥
ଯିଏ ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ସଦା ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ।

ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਇਹੁ ਮਹਤੁ ਹੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ପୁରୁଷଙ୍କ ଏହି ବଡିମା ଯେ ସେ ନିଜ ମନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਸਚੁ ਲਾਇ ਧਿਆਨਾ ॥
ସେ ସତ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଘର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਨੁ ਜੀਤਿਆ ਜਗੁ ਤਿਨਹਿ ਜਿਤਾਨਾ ॥੮॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ମନକୁ ଜିତି ନେଇଥାଏ, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଉପରେ ବିଜୟ ପାଇଥାଏ||୪||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਜੋਗੀ ਹੋਵਾ ਜਗਿ ਭਵਾ ਘਰਿ ਘਰਿ ਭੀਖਿਆ ਲੇਉ ॥
ଯଦି ଯୋଗୀ ବନି ଜଗତର ଘରୁ ଭିକ୍ଷା ନେଇଥାଏ ଏବଂ

ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਕਿਸੁ ਕਿਸੁ ਉਤਰੁ ਦੇਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ହିସାବ ମଗା ଯାଇଥାଏ, କାହା କାହାକୁ ଉତ୍ତର ଦେବ?

ਭਿਖਿਆ ਨਾਮੁ ਸੰਤੋਖੁ ਮੜੀ ਸਦਾ ਸਚੁ ਹੈ ਨਾਲਿ ॥
ଯିଏ ନାମର ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ ଏବଂ ସନ୍ତୋଷ ରୂପୀ ମନ୍ଦିରରେ ରହିଥାଏ, ପରମାତ୍ମା ସଦା ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ।

ਭੇਖੀ ਹਾਥ ਨ ਲਧੀਆ ਸਭ ਬਧੀ ਜਮਕਾਲਿ ॥
ଦେଖାଇବା ପାଇଁ କଲେ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ, ସାରା ଦୁନିଆ କାଳର ଅଙ୍କୁଶରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗਲਾ ਝੂਠੀਆ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଏଣୁ ସତ୍ୟ ନାମର ସ୍ମରଣ କର||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਜਿਤੁ ਦਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਸੋ ਦਰੁ ਸੇਵਿਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଆସ୍ଥା ରଖିଲେ ମଧ୍ୟ ହିସାବ ମଗା ଯାଇଥାଏ, ସେହି ଦ୍ୱାରର ସେବା କର ନାହିଁ।

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଏଣୁ ଏପରି ସଦଗୁରୁ ସନ୍ଧାନ କର, ଯାହା ଭଳି ଆଉ କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ ਲੇਖਾ ਮੰਗੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ହିସାବ ମାଗେ ନାହିଁ।

ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸਚਾ ਓਹੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ ॥
ସଦଗୁରୁ ସତ୍ୟ ନାମ ଜପିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟନାମ ଜପାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਿਰਦੈ ਜਿਸ ਦੈ ਸਚੁ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਭੀ ਸਚਾ ਹੋਇ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ତନ-ମନ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ହିଁ ମାନିବା ଉଚିତ, କାରଣ ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵਸੀ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥
ଯାହା ଉପରେ ସେ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸੂਰੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਮਰਹਿ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ସେ ନିଜକୁ ସୁରବୀର କହିବାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ଯିଏ ଅହଂକାରରେ ମରି ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅੰਧੇ ਆਪੁ ਨ ਪਛਾਣਨੀ ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਜਾਵਹਿ ॥
ଏପରି ଅନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନହୀନ ନିଜକୁ ନିଜେ ଚିହ୍ନି ପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହି ବରବାଦ ହୋଇଯାଏ।

ਅਤਿ ਕਰੋਧ ਸਿਉ ਲੂਝਦੇ ਅਗੈ ਪਿਛੈ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ॥
ସେ ଅତି କ୍ରୋଧରେ ଅନ୍ୟ ସହିତ ଲଢିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਭਾਵਈ ਵੇਦ ਕੂਕਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ॥
ବେଦ ଚିତ୍କାର କରି ଶୁଣାଇ ଥାଏ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅହଂକାର ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਅਹੰਕਾਰਿ ਮੁਏ ਸੇ ਵਿਗਤੀ ਗਏ ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ॥੯॥
ଯିଏ ଅହଂକାରରେ ମରିଥାଏ, ତାହାର ଗତି ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ||୨||

ସଲୋକୁ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

କାଗଉ ହୋਇ ନ ଊਜਲਾ ਲੋਹੇ ਨਾਵ ਨ ਪਾਰੁ ॥
କଳା କାଉ ଧଳା ହଂସ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଲୁହାର ନାବରେ କେହି ମଧ୍ୟ ନଦୀ ପାର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਪਿਰਮ ਪਦਾਰਥੁ ਮੰਨਿ ਲੈ ਧੰਨੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ଜୀବନ ସଫଳ କରାଇବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ-ପଦାର୍ଥ ମନରେ ଧାରଣ କର, ଯିଏ ହୁକୁମର ରହସ୍ୟ ଜାଣିଥାଏ, ସିଏ ହିଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਊਜਲਾ ਸਿਰਿ ਕਾਸਟ ਲੋਹਾ ਪਾਰਿ ॥
ଯେପରି ଲୁହା କାଠର ନଉକାରେ ନଦୀ ପାର ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପତିତ ଜୀବ ନାମ ସହିତ ଲାଗି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਛੋਡੈ ਭੈ ਵਸੈ ਨਾਨਕ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଅଟେ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ତୃଷ୍ଣା ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁ-ଭୟରେ ବାସ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਾਰੂ ਮਾਰਣ ਜੋ ਗਏ ਮਾਰਿ ਨ ਸਕਹਿ ਗਵਾਰ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମରୁସ୍ଥଳ ଅଥବା ବନ-ତୀର୍ଥରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ଏପରି ମୂର୍ଖ ନିଜ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਇਹੁ ਮਾਰੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଏହି ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାର ଅଛି, ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହା କରାଯାଇ ପାରେ।

ਏਹੁ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਨਾ ਮਰੈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ସମସ୍ତେ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਮਨ ਹੀ ਕਉ ਮਨੁ ਮਾਰਸੀ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ଶୁଦ୍ଧ ମନ ଅଶୁଦ୍ଧ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ॥2॥

Page 1090

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਈਓਨੁ ਵਿਚਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਵਾਸਾ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକ ଦୁଇଟି ମାର୍ଗ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଜୀବ ରୂପୀ ଶିବଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ରୂପୀ ମାୟାରେ ନିବାସ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਕਤੀ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ଫସି ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਾਤਿ ਪਾਈਐ ਜਪਿ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ-ଗ୍ରାସରେ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଆଉ ନାମ ଜପିବାରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸੋਧਿ ਦੇਖੁ ਊਤਮ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ॥
ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିଛି, ଯାହାର ପରିଣାମ ଏହା ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାସ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਨਾਮੇ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ନାମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ନାହାନ୍ତି, ଏଣୁ ହରିନାମ ପ୍ରତି ହିଁ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||10||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਹੋਵਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋਤਕੀ ਵੇਦ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ ॥
ଯଦି ପଣ୍ଡିତ ଓ ଜ୍ୟୋତିଷ ବନି ମୁଖରେ ଚାରି ବେଦ ପଠନ କର,

ਨਵ ਖੰਡ ਮਧੇ ਪੂਜੀਆ ਅਪਣੈ ਚਜਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ନିଜ ଆଚରଣ ଓ ବିଚାର କାରଣରୁ ପୃଥିବୀର ନବ ଖଣ୍ଡରେ ପୂଜନୀୟ ହୋଇଯିବ।

ਮਤੁ ਸਚਾ ਅਖਰੁ ਭੁਲਿ ਜਾਇ ਚਉਕੈ ਭਿਟੈ ਨ ਕੋਇ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହି ସଚ୍ଚା କଥାକୁ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଯେ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଛୁଆଁ ହୁଏନାହିଁ,

ਝੂਠੇ ਚਉਕੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚਾ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥੧॥
ଏଣୁ ହେ ନାନକ! ରୋଷେଇ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି, କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈਆ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰੁ ਕੰਟਕੁ ਨ ਸੂਝੈ ॥
ଏକ କାଳ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଦୁଃଖଦାୟକ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ଦୁଃଖ ଦିଏନାହିଁ।

ਅਫਰਿਓ ਜਗ ਮਹਿ ਵਰਤਦਾ ਪਾਪੀ ਸਿਉ ਲੂਝੈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ଅଟଳ ହୋଇ ସେ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପାପୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭੇਦੀਐ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੂਝੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ହରିଙ୍କୁ ଜପ କରି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ନେଇଥାଏ।

ਸੋ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟੀਐ ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਜੂਝੈ ॥
ଯିଏ ମନ ସହିତ ସଂଘର୍ଷ କରିଥାଏ, ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ଯମ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੀਝੈ ॥੧੧॥
ଯିଏ ମନରେ ବିଚାର କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଯାଏ||11||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਸਾਖਤੀ ਦਰਗਹ ਸਚੁ ਕਬੂਲੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟି-ରଚନା ହୋଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਹਿਬੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇਖਿ ਨ ਭੂਲੁ ॥
ହେ ଜୀବ! ଦୁନିଆକୁ ଦେଖି ଭ୍ରମରେ ପଡ ନାହିଁ, କାରଣ ମାଲିକ କରିଥିବା କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିଥାଏ।

ਦਿਲ ਦਰਵਾਨੀ ਜੋ ਕਰੇ ਦਰਵੇਸੀ ਦਿਲੁ ਰਾਸਿ ॥
ଫକୀର ତାହା କରିଥାଏ, ଯିଏ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ବିକାର ଆଡକୁ ଯିବାରୁ ବନ୍ଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟକୁ ଶୁଦ୍ଧ ରଖିଥାଏ।

ਇਸਕ ਮੁਹਬਤਿ ਨਾਨਕਾ ਲੇਖਾ ਕਰਤੇ ਪਾਸਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବାର ହିସାବ ସେହି କର୍ତ୍ତା ପାଖରେ ହିଁ ଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਅਲਗਉ ਜੋਇ ਮਧੁਕੜਉ ਸਾਰੰਗਪਾਣਿ ਸਬਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ରୂପୀ ଭଅଁର ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ,

ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿਆ ਨਾਨਕ ਕੰਠਿ ਸੁਭਾਇ ॥੨॥
ତାହାର ହୀରା ରୂପୀ ମନ ପ୍ରଭୁ ରୂପୀ ହୀରା ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଯାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾਲੁ ਵਿਆਪਦਾ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ਲਾਗੇ ॥
ମୋହ-ମାୟାରେ ଲୀନ ଥିବା ମନମୁଖୀ ଜୀବକୁ କାଳ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਪਛਾੜਸੀ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਠਾਗੇ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦ୍ୱାରା ଠକି ହୋଇଥିବା ଜୀବକୁ କାଳ ଏକ କ୍ଷଣରେ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਥਿ ਨ ਆਵਈ ਜਮ ਕਾ ਡੰਡੁ ਲਾਗੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଯମର ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ପୁନଃ ସୁନେଲି ଅବସର ମିଳେନାହିଁ।

ਤਿਨ ਜਮ ਡੰਡੁ ਨ ਲਗਈ ਜੋ ਹਰਿ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଯମର ଦଣ୍ଡ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੁਧੁ ਛਡਾਵਣੀ ਸਭ ਤੁਧੈ ਲਾਗੇ ॥੧੨॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ସାରା ଦୁନିଆ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜାତ ହୋଇଛି, ତୁ ହିଁ ଏହାକୁ ମୁକ୍ତ କରାଇବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତୋର ସ୍ତୁତିରେ ଲାଗିଛନ୍ତି||12||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ସରବେ ଜୋਇ ଅਗଛਮੀ ਦੂਖੁ ਘਨੇਰੋ ਆਥਿ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଅବିନାଶୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖ, ଧନ-ଦୌଲତ ସାଥିରେ ମୋହ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ।

କାଲରୁ ଲਾਦਸਿ ਸਰੁ ਲਾਘਣਓ ਲਾਭੁ ਨ ਪੂੰਜੀ ਸਾਥਿ ॥੧॥
ହେ ମାନବ! ତୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହେବାକୁ ପଡିବ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ସାଥିରେ ଯିବା ପାଇଁ ପାପ ରୂପୀ ଲବଣ ଲଦି ଆଣିଛୁ, ନାମ ରୂପୀ ପୁଞ୍ଜିକୁ ଛାଡି ଏହି ପୁଞ୍ଜି ନେବାରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ପୂੰਜੀ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ਤੂ ਅਖੁਟਉ ਦਰਬੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ହେ ମାନବ! ସତ୍ୟ-ନାମର ପୁଞ୍ଜି ସଞ୍ଚୟ କର, ଏହା ଅକ୍ଷୟ ଅପାର ଧନ ଅଟେ।

ନਾਨਕ ਵਖਰੁ ਨਿਰਮਲਉ ਧੰਨੁ ਸਾਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ପବିତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ଏହାର ବ୍ୟାପାର କରିବା ବାଲା ସାହୁକାର ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ||2||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ਪੂਰਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਰਾਣਿ ਲੈ ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ ਮਾਣਿ ॥
ହେ ଜୀବ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ନିଜ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ପ୍ରୀତି ଜାଣି ନିଅ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର,

ਮਾਥੈ ਊਭੈ ਜਮੁ ਮਾਰਸੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲਣੁ ਨਾਮਿ ॥੩॥
ଅନ୍ୟଥା ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଯମ ତୋତେ ପ୍ରତାଡିତ କରିବ, ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||3||

ପଉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਪਿੰਡੁ ਸਵਾਰਿਓਨੁ ਵਿਚਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମାନବ ଶରୀରକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଥିରେ ନବନିଧି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ନାମ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਇਕਿ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਅਨੁ ਤਿਨ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮੁ ॥
କାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭ୍ରମରେ ରଖିଛନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਇਕਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ॥
କିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଆତ୍ମା ଠାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ।

ਇਕਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ ਹਰਿ ਊਤਮ ਕਾਮੁ ॥
କେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣି ତାହାଙ୍କ ମନନ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ କରିଥାଏ, ଯାହା ଏକ ସର୍ବୋତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ।

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਉਪਜਿਆ ਗਾਇਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਮੁ ॥੧੩॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||13||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ਭੋਲਤਨਿ ਭੈ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹੇਕੈ ਪਾਧਰ ਹੀਡੁ ॥
ଯଦି ଭୋଳାପଣ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ଭୟ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ହୃଦୟରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ଏକ ରାସ୍ତା ଥାଏ।

ਅਤਿ ਡਾਹਪਨਿ ਦੁਖੁ ਘਣੋ ਤੀਨੇ ਥਾਵ ਭਰੀਡੁ ॥੧॥
ଅଧିକ ଇର୍ଷା-ଦ୍ୱେଷ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନ, ତନ ଏବଂ ବାଣୀ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਮਾਂਦਲੁ ਬੇਦਿ ਸਿ ਬਾਜਣੋ ਘਣੋ ਧੜੀਐ ਜੋਇ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ପକ୍ଷପାତ କରିଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ବେଡରେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ-ଭକ୍ତିର ଢୋଲ ବଜାଉଥିବା ଅନୁଭୂତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਤੂ ਬੀਜਉ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମାନବ! ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କର, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି||2||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਾਗਰੁ ਗੁਣੀ ਅਥਾਹੁ ਕਿਨਿ ਹਾਥਾਲਾ ਦੇਖੀਐ ॥
ତିନି ଗୁଣ ବାଲା ସଂସାର-ସାଗର ଅଥଳ ଅଟେ, ଏହାର ଗଭୀରତା କିଏ ଜାଣିଛି?

ਵਡਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪਾਰਿ ਪਵਾ ॥
ଯଦି ବଡ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପାର ହୋଇପାରେ।

ਮਝ ਭਰਿ ਦੁਖ ਬਦੁਖ ॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗରରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଭରି ରହିଛି।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੀ ਭੁਖ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ନାମ ବିନା କାହାର ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਨੀ ਅੰਦਰੁ ਭਾਲਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥
ଯିଏ ସୁନ୍ଦର ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ହିଁ ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ,

ਜੋ ਇਛਨਿ ਸੋ ਪਾਇਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଚିନ୍ତନ କରି ସେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਨ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ ਜਮ ਮਗਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ଧର୍ମରାଜ ତାହାଙ୍କ ମିତ୍ର ବନିଯାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ଯମ ମାର୍ଗରେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥੧੪॥
ସେ ଦିନରାତି ପ୍ରଭୁନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସେଥିରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||14||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਸੁਣੀਐ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਸੁਰਗਿ ਮਿਰਤਿ ਪਇਆਲਿ ॥
ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକ ତଥା ପାତାଳ ଲୋକ ସବୁଠାରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଯଶ ହିଁ ଶୁଣାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਈ ਮੇਟਿਆ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਨਾਲਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ତାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଜୀବ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ।

ਕਉਣੁ ਮੂਆ ਕਉਣੁ ਮਾਰਸੀ ਕਉਣੁ ਆਵੈ ਕਉਣੁ ਜਾਇ ॥
ସଂସାରରେ କିଏ ମରିଥାଏ, କିଏ ମାରିଥାଏ, ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରେ କିଏ ପଡିଥାଏ?

ਕਉਣੁ ਰਹਸੀ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! କିଏ ରହିବ? କାହାର ଆତ୍ମା ପରମ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਹਉ ਮੁਆ ਮੈ ਮਾਰਿਆ ਪਉਣੁ ਵਹੈ ਦਰੀਆਉ ॥
ଅହଂ ଭାବନା କାରଣରୁ ହିଁ ଜୀବକୁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମୁଁ-ମମତା ତାହାକୁ ମାରି ଦେଇଛି ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରାଣ ନଦୀ ଭଳି ବହିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ପ୍ରାଣ ସହିତ ହିଁ ଜୀବନ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਥਕੀ ਨਾਨਕਾ ਜਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਨਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਲੋਇਣ ਰਤੇ ਲੋਇਣੀ ਕੰਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥
ଆଖି ପ୍ରଭୁ-ଦର୍ଶନରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସୁରତି କାନ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମରେ ରହିଥାଏ।

ਜੀਭ ਰਸਾਇਣਿ ਚੂਨੜੀ ਰਤੀ ਲਾਲ ਲਵਾਇ ॥
ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ପାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଜପ କରି ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਦਰੁ ਮੁਸਕਿ ਝਕੋਲਿਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥੨॥
ତାହାର ହୃଦୟ ନାମ ଦ୍ୱାରା ସୁଗନ୍ଧିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਸੁ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੋ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ॥
ଏହି ଜଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ ଆଉ କେବଳ ନାମ ହିଁ ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ।

ਏਹੁ ਅਖੁਟੁ ਕਦੇ ਨ ਨਿਖੁਟਈ ਖਾਇ ਖਰਚਿਉ ਪਲੈ ॥
ଏହି ନାମ-ଭଣ୍ଡାର ଅକ୍ଷୟ ଅଟେ ଆଉ କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ଖାଇବା ଓ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜਨ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਜਮਕੰਕਰ ਜਮਕਲੈ ॥
ଯମରାଜଙ୍କ ଯମଦୂତ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸੇ ਸਾਹ ਸਚੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਨੁ ਪਲੈ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧାନ ଅଛି, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଶାହ ଏବଂ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜਾ ਆਪਿ ਹਰਿ ਘਲੈ ॥੧੫॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ, ଯଦି ସେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||15||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਮਨਮੁਖ ਵਾਪਾਰੈ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਬਿਖੁ ਵਿਹਾਝਹਿ ਬਿਖੁ ਸੰਗ੍ਰਹਹਿ ਬਿਖ ਸਿਉ ਧਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାରୀଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସେ ବିଷ ହିଁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ, ବିଷ ହିଁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଆଉ ବିଷ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਬਾਹਰਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸਦਾਇਦੇ ਮਨਹੁ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥
ସେ ବାହ୍ୟ ଭାବରେ ନିଜକୁ ପଣ୍ଡିତ-ବିଦ୍ୱାନ କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମନରେ ମୂର୍ଖ ଓ ବୋକା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇਨੀ ਵਾਦੀ ਧਰਨਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବାଦ-ବିବାଦ ଏବଂ ଝଗଡାରେ ତାହାର ରୁଚି ବନି ରହିଥାଏ।

ਵਾਦਾ ਕੀਆ ਕਰਨਿ ਕਹਾਣੀਆ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਆਹਾਰੁ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ବାଦ-ବିବାଦ ଅଥବା ଲଢାଇ କରିଥାଏ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା କହିଥାଏ।

ਜਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲਾ ਹੋਰੁ ਮੈਲਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥
ଜଗତରେ ରାମ-ନାମ ହିଁ ଅତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆକାର ମଇଳା ହିଁ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਹੋਇ ਮੈਲੇ ਮਰਹਿ ਗਵਾਰ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ ଆଉ ଏପରି ମୂର୍ଖ ମଇଳା ହୋଇ ହିଁ ମରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਿਨੁ ਸੇਵਿਐ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ବିନା ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਸੁਖੈ ਦਾ ਆਪੇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸੈ ਰਜਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ଭାବି ନିଅ ଯେ ସବୁକିଛି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ਨਿਰਧਨੁ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਹੀ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ନିର୍ଦ୍ଧନ ଅଟେ ଆଉ ନାମ ବିନା ତୃପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਪਾਹੀ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବ ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ, ସେ ଅହଂ କାରଣରୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਬਹੁਤੁ ਲੋਚਾਹੀ ॥
ଯଦି ବହୁତ କାମନା ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਛੁਟਾਹੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ମୁକ୍ତି ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਆਪਿ ਕਰੈ ਕਿਸੁ ਆਖੀਐ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥੧੬॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ କଣ କହିବା, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି||16||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਸੰਤੀ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥
ଏହି ଜଗତରେ ସନ୍ଥ ହିଁ ନାମ-ଧନ ଉପାର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମୃତି ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਇਸੁ ਧਨ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ଧନର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਇਤੁ ਧਨਿ ਪਾਇਐ ਭੁਖ ਲਥੀ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଏହି ଧନକୁ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ସାରା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନରେ ସୁଖ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨੀ ਪਾਇਆ ਆਇ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ଜଗତକୁ ଆସି ସେ ଏହି ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਜਗਤੁ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨੋ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜଗତରେ ନିର୍ଦ୍ଧନ ଅଟେ, ଯିଏ ଧନ ପାଇଁ ରୋଦନ କରିଥାଏ, ସେ ପୀଡିତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਫਿਰਦਾ ਸਦਾ ਰਹੈ ਭੁਖ ਨ ਕਦੇ ਜਾਇ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ଏଣେତେଣେ ଦୌଡି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଧନର କ୍ଷୁଧା କଦାପି ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਂਤਿ ਨ ਕਦੇ ਆਵਈ ਨਹ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ତାହାକୁ କେବେ ଶାନ୍ତି ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ନା ମନରେ ସୁଖ ବାସ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਚਿੰਤ ਚਿਤਵਦਾ ਰਹੈ ਸਹਸਾ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ॥
ସେ ସଦା ଚିନ୍ତାରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ସଂଶୟ କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ନାନକ ବିନୁ ସତିଗୁର ମତି ଭବୀ ସତିଗୁର ନੋ ମିଲै ତା ସବଦୁ କମାଇ ॥
ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, ଯଦି ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ।

ସଦା ସଦା ସୁଖ ମହି ରହୈ ସଚେ ମାହି ସମାଇ ॥୧॥
ଏହିପରକାରେ ସେ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||1||

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ଜିନି ଉପାଈ ମେଦନੀ ସୋଈ ସାର କରେଇ ॥
ଯିଏ ଏହି ପୃଥିବୀ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାର ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ଏକੋ ସିମରହୁ ଭାଇରହୁ ତିସୁ ବିନୁ ଅବରୁ ନ କୋଇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ଭାଇ! ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କର, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ଖਾਣਾ ସବଦୁ ଚੰਗିଆਈଆ ଜିତୁ ଖਾਧै ସଦା ତ୍ରିପତି ହୋଇ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଉତ୍ତମକୁ ନିଜର ଭୋଜନ ବନାଅ, ଯାହା ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ମନ ସଦା ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ପੈନਣୁ ସିଫତି ସନାଇ ହै ସଦା ସଦା ଓହୁ ଊଜଲା ମੈଲା କଦେ ନ ହୋଇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଓ ଭଜନ-ଗାନ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ଉଚିତ ବସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ଏହା ସଦା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ରହିଥାଏ ଓ କେବେ ମଇଳା ହୁଏନାହିଁ।

ସହଜେ ସଚୁ ଧନୁ ଖਟିଆ ଥୋੜା କଦେ ନ ହୋଇ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସତ୍ୟନାମ ରୂପୀ ଧନର ଅର୍ଜନ କରିଛି, ସେହି ଧନ କେବେ ମଧ କମେ ନାହିଁ।

ଦେହੀ ନੋ ସବଦୁ ସୀଗାରୁ ହै ଜିତୁ ସଦା ସଦା ସୁଖୁ ହୋଇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଶରୀରର ସଚ୍ଚା ଶୃଙ୍ଗାର ଟାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ବୁଝୀଐ ଜିସ ନੋ ଆପି ବିଖାଲେ ସୋଇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ||2||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਾਪੈ ॥
ମନରେ ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମର ଜ୍ଞାନ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜଣା ଯାଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਉਮੈ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਪੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਦਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੈ ਚਾਖਿਆ ਸਾਦੁ ਜਾਪੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ମନ ନାମାମୃତ ଦ୍ୱାରା ଭରି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଆସ୍ୱାଦନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜଣା ଯାଇଥାଏ।

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸੇ ਹਰਿ ਰਸਿ ਧ੍ਰਾਪੈ ॥
ଯିଏ ଏହା ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି, ସେ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ହରିନାମ ରସ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪੀਆਇਆ ਫਿਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ॥੧੭॥
ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ଯାହାକୁ ନାମାମୃତର ପାନ କରାଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ପୁଣି କାଳ ଉତ୍ପୀଡନ କରେନାହିଁ||17||

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਲੋਕੁ ਅਵਗਣਾ ਕੀ ਬੰਨ੍ਹੈ ਗੰਠੜੀ ਗੁਣ ਨ ਵਿਹਾਝੈ ਕੋਇ ॥
ଲୋକମାନେ ଅବଗୁଣର ଗଣ୍ଠିଲି ବାନ୍ଧିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଗୁଣକୁ କେହି ମଧ୍ୟ କ୍ରୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੁਣ ਕਾ ਗਾਹਕੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁଣର ଗ୍ରାହକ କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਗੁਣ ਪਾਈਅਨ੍ਹਿ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੧॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ଗୁଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਸਮਾਨਿ ਹਹਿ ਜਿ ਆਪਿ ਕੀਤੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ଗୁଣ-ଅବଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଏକ ସମାନ ଅଟେ, କାରଣ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ତାହା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତନ କରିବା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਅੰਦਰਿ ਰਾਜਾ ਤਖਤੁ ਹੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿਆਉ ॥
ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ରାଜା ମନରେ ହିଁ ନିଜ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦਰੁ ਜਾਣੀਐ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲੁ ਅਸਰਾਉ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଜୀବର ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଯାହାର ଦ୍ୱାର ବୋଧ ହୋଇଥାଏ।

ਖਰੇ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਈਅਨਿ ਖੋਟਿਆ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଜୀବକୁ ପରଖ କରି ଖଜଣାରେ ରଖିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟକୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ਸਭੁ ਸਚੋ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿਆਉ ॥
ସବୁ ଦିଗରେ ପରମ-ସତ୍ୟ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਨਾਉ ॥੧੮॥
ଯାହାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବାସ କରିଛି, ତାହା ପାଖକୁ ହିଁ ନାମାମୃତର ସ୍ୱାଦ ଆସିଥାଏ||18||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਹਉ ਮੈ ਕਰੀ ਤਾਂ ਤੂ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ਹਉ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେତେବେଳେ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ, ତୁ ମନରେ ହିଁ ରହୁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ତୁ ମନରେ ରହୁ, ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਣਾ ਏਹ ਅਕਥ ਕਥਾ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ହେ ଜ୍ଞାନବାନ ପୁରୁଷ! ଯଦି ବୁଝିବାକୁ ଅଛି, ଏହି ଅକଥନୀୟ କଥାକୁ ମନରେ ହିଁ ବୁଝିନିଅ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ਅਲਖੁ ਵਸੈ ਸਭ ਮਾਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ରୂପରେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਜਾਣੀਐ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଏହି ରହସ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ଶବ୍ଦ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪੁ ਗਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਜਾਹਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଭ୍ରମ-ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈਐ ਊਤਮ ਮਤਿ ਤਰਾਹਿ ॥
ଗୁରୁ-ମତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਨਕ ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਪੁ ਜਾਪਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਤਿਸੈ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବା ବାଲା ମନ୍ତ୍ରର ଜପ କର, ତିନି ଲୋକରେ ସେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਜਿਨਿ ਪਰਖਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିଚାର କରି ମନ ରୂପୀ ମାଣିକ୍ୟ ପରଖି ନେଇଛି,

ਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚਿ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି କଳିଯୁଗୀୟ ସଂସାରରେ ବିରଳ ଭାବରେ ଜଣା ଯାଇଥାଏ।

ਆਪੈ ਨੋ ਆਪੁ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਹਉਮੈ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ॥
ନିଜର ଅହଂ ଓ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର କରି ସେ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ଠାରେ ମିଶି ରହିଥାଏ।

ନାନକ ନାମି ରତେ ଦୁତରୁ ତରେ ଭଉଜଲୁ ବିଖମୁ ସଂସାରୁ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ଏହି ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରେ ପାର ହୋଇଥାଏ||2||

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ମନମୁଖ ଅੰଦରୁ ନ ଭାଲନੀ ମୁଠେ ଅହੰମତେ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ନିଜ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସନ୍ଧାନ କରେନାହିଁ, ଏଣୁ ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ଠକି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ଚାରେ କୁੰଡାਂ ଭବି ଥକେ ଅੰଦରି ତିଖ ତତେ ॥
ସେ ଚାରି ଦିଗରେ ବୁଲି ଥକି ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥାଏ।

ସਿੰମ୍ରିତି ସାସତ ନ ସୋଧନੀ ମନମୁଖ ବିଗୁତେ ॥
ସେ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରେନାହିଁ, ଏଣୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ବିନୁ ଗୁର କିନੈ ନ ପାਇଓ ହରି ନାମୁ ହରି ସତେ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପରମ-ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁନାମ ମିଳେନାହିଁ।

ତତୁ ଗିଆନୁ ବୀଚାରିଆ ହରି ଜପି ହରି ଗତେ ॥୧୯॥
ଯିଏ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ କରିନାହିଁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରି ତାହାର ଗତି ହୋଇଯାଏ||19||

ସଲୋକ ମଃ ୨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ଆପେ ଜାନੈ କରେ ଆପਿ ଆପେ ଆନੈ ରାସਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, କର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଗାଡି କାର୍ଯ୍ୟ ଠିକ କରିଥାନ୍ତି।

ତିସै ଅଗै ନାନକା ଖଲିਇ କୀଚै ଅରଦାସਿ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ଜିନਿ କୀଆ ତିନਿ ଦେਖିଆ ଆପେ ଜାନੈ ସୋਇ ॥
ଯିଏ ଦୁନିଆକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଏହାର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟନ୍ତି।

କିସ ନੋ କହୀଐ ନାନକା ଜା ଘରି ୱରତै ସਭୁ କୋଇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସବୁ ହୃଦୟ ଘରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି, ପୁଣି କାହାକୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ?||2||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ସਭे ଥୋକ ୱିସାରି ਇକୋ ਮਿਤ୍ର କରି ॥
ହେ ଜୀବ! ସବୁ ପଦାର୍ଥକୁ ଭୁଲି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଜର ମିତ୍ର ବନାଅ,

ਮନ୍ ਤନ୍ ହୋਇ ନିହାଲ୍ ପାପା ଦହै ହରି ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯିବ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ପାପ ଦୂର କରିଦେବେ।

ଆୱଣ ଜାଣା ଚୁକै ଜନਮି ନ ଜାହି ମରି ॥
ତୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯିବ ଆଉ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ହୋଇଯିବ।

ସଚୁ ନାମୁ ଆଧାରୁ ସୋଗି ନ ମୋହି ଜରି ॥
ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ଏପରି ସାହାରା ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତ ଏବଂ ମୋହ ରୂପୀ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ନାନକ ନାମୁ ନିଧାନୁ ମନ ମହି ਸੰਜି ଧରି ॥୨୦॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, ଏହାକୁ ନିଜ ମନରେ ସାଇତି ରଖ||20||

ସଲोକ ମଃ ୫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ମାଇଆ ମନହୁ ନ ୱୀସରै ମାਂଗै ଦੰମା ଦੰମ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ମନରୁ ଧନ-ଦୌଲତ ଭୁଲେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଅଧିକ ଧନ ହିଁ ଲାଳସା କରିଥାଏ।

ସୋ ପ୍ରଭୁ ଚିତ୍ତି ନ ଆୱଈ ନାନକ ନହी କରੰମ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଭାଗ୍ୟ ସାଥି ଦିଏନାହିଁ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ|1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ମାଇଆ ସାଥି ନ ଚଲଈ କିଆ ଲପଟାୱହି ਅੰਧ ॥
ଆରେ ଅନ୍ଧ! ମାୟା କେଉଁ ଜୀବ ସାଥିରେ ମଧ୍ୟ ଚାଲେ ନାହିଁ, ପୁଣି ଏହା ସହିତ କାହିଁକି ଲିପ୍ତ ରହୁଛ?

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧਿਆਇ ਤੂ ਤੁਟਹਿ ਮਾਇਆ ਬੰਧ ॥੨॥
ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କର, ତୋର ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯିବ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਭਾਣੈ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਓਨੁ ਭਾਣੈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ନିଜ ହୁକୁମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଜୀବ ସୁଖ ପାଇଥାଏ।

ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿਓਨੁ ਭਾਣੈ ਸਚੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ପରମ-ସତ୍ୟର ମନନ କରିଥାଏ।

ਭਾਣੇ ਜੇਵਡ ਹੋਰ ਦਾਤਿ ਨਾਹੀ ਸਚੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ହିଁ କହି ଶୁଣାଇଛନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା ଭଳି ଆଉ କିଛି ଦାନ ନାହିଁ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଏପରି ଲେଖା ହୋଇଛି, ସେ ସତ୍ୟର ଆଚରଣ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ, ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି||21||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਜਿਨ ਕਉ ਅੰਦਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨਹੀ ਭੈ ਕੀ ਨਾਹੀ ਬਿੰਦ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତଃକାରଣରେ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି କିଛି ମଧ୍ୟ ଭୟ ନଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਮੁਇਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮਾਰਣਾ ਜਿ ਆਪਿ ਮਾਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମୃତକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଆଉ କଣ ମାରିବା, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜେ ମାରି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਨ ਕੀ ਪਟੀ ਵਾਚਣੀ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥
ନିଜ ମନକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ହିଁ ପରମ ସୁଖ ଅଟେ।

ସୋ ବ୍ରାହମନୁ ଭଲା ଆଖୀଐ ଜି ବୁଝୈ ବ୍ରହମୁ ବୀଚାରୁ ॥
ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ଉତ୍ତମ କହିବା ଉଚିତ ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମ-ବିଚାରକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ।

ହରି ସାଲାହେ ହରି ପੜୈ ଗୁର କै ସବଦି ବୀଚାରି ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦର ଗହନ ଚିନ୍ତନ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ଅଧ୍ୟୟନ କରିଥାଏ।

ਆਇਆ ਓਹੁ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਿ ਕੁਲ ਕਾ ਕਰੇ ਉਧਾਰੁ ॥
ତାହାର ହିଁ ଜନ୍ମ ସଫଳ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ।

ਅਗੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪੁਛੀਐ ਕਰਣੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥
ପରଲୋକରେ କାହାର ଜାତି ପଚରା ଯାଏ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଶୁଭ କର୍ମ ଓ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିବେଚିତ ହୋଇଥାଏ।

ਹੋਰੁ ਕੂੜੁ ਪੜਣਾ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵਣਾ ਬਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ଅନ୍ୟ କିଛି ପଢିବା, ଆଚରଣ କରିବା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ବିକାର ସହିତ ପ୍ରେମ ମିଥ୍ୟା ମାତ୍ର ଅଟେ।

ਅੰਦਰਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਵਈ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਖੁਆਰੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ମନକୁ ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ବରବାଦ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଅପାର ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖਦਾ ਆਪੇ ਸਭੁ ਸਚਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂସାର ବନାଇଛନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਖਸਮ ਕਾ ਸੋਈ ਨਰੁ ਕਚਾ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ସେହି ମନୁଷ୍ୟ କଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਚਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେଠାରେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਭਨਾ ਕਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਚਾ ॥
ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ସେଥିରେ ରଚନା କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਸਭਿ ਤਿਸ ਦੇ ਜਚਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଯାଚକ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਨਚਾਇਦਾ ਤਿਵ ਹੀ ਕੋ ਨਚਾ ॥੨੨॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମା ଜୀବକୁ ଯେପରି ନଚାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଜୀବ ନାଚିଥାଏ||22||1||ଶୁଦ୍ଧ||

ਮਾਰੂ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫
ମାରୁ ବାର୍ବମହଲା 5 ଦକ୍ଷିଣୀ ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੂ ਚਉ ਸਜਣ ਮੈਡਿਆ ਡੇਈ ਸਿਸੁ ਉਤਾਰਿ ॥
ହେ ମୋର ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୁ କହୁ, ମୁଁ ମୋର ମସ୍ତକ ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି।

ਨੈਣ ਮਹਿੰਜੇ ਤਰਸਦੇ ਕਦਿ ਪਸੀ ਦੀਦਾਰੁ ॥੧॥
ମୋର ନୟନ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଛି, କେବେ ତୋର ଦର୍ଶନ ହେବ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਨੀਹੁ ਮਹਿੰਜਾ ਤਉ ਨਾਲਿ ਬਿਆ ਨੇਹ ਕੂੜਾਵੇ ਡੇਖੁ ॥
ତୋର ସଙ୍ଗ ହିଁ ମୋର ପ୍ରେମ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରେମକୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବରେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ।

ਕਪੜ ਭੋਗ ਡਰਾਵਣੇ ਜਿਚਰੁ ਪਿਰੀ ਨ ਡੇਖੁ ॥੨॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ନାହିଁ, ସବୁ କପଡା ଏବଂ ଭୋଗ ଭୟାନକ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਉਠੀ ਝਾਲੂ ਕੰਤੜੇ ਹਉ ਪਸੀ ਤਉ ਦੀਦਾਰੁ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠିଥାଏ, ଯେପରି ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଇ ପାରିବି।

ਕਾਜਲੁ ਹਾਰੁ ਤਮੋਲ ਰਸੁ ਬਿਨੁ ਪਸੇ ਹਭਿ ਰਸ ਛਾਰੁ ॥੩॥
ତୋତେ ଦେଖିବା ବିନା ଏହି କାଗଜ, ହାର, ପାନର ରସ ସବୁକିଛି ମୋ' ପାଇଁ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਧਾਰਿਆ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ଅଟୁ, ତୁ ସବୁ ପରମ ସତ୍ୟ ହିଁ ଧାରଣ କରିଛୁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤੋ ਥਾਟੁ ਸਿਰਜਿ ਸੰਸਾਰਿਆ ॥
ଏହି ସଂସାରର ନିର୍ମାଣ କରି ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ପାଇଁ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବାର ସ୍ଥାନ ବନାଇଛୁ।

ਹਰਿ ਆਗਿਆ ਹੋਏ ਬੇਦ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਵੀਚਾਰਿਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରୁ ହିଁ ବେଦର ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଛି, ଯାହା ପାପ-ପୂଣ୍ୟର ବିଚାର କରିଛି।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਿਆ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଙ୍କୁ ବନାଇ ମାୟାର ତିନି ଗୁଣର ବିସ୍ତାର କରିଛନ୍ତି।

ਨਵ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸਾਜਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ନବଖଣ୍ଡ ପୃଥିବୀର ନିର୍ମାଣ କରି ପରମାତ୍ମା ତାହାକୁ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਵੇਕੀ ਜੰਤ ਉਪਾਇ ਅੰਤਰਿ ਕਲ ਧਾਰਿਆ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜୀବକୁ ଜାତ କରି ସେଥିରେ ଜୀବନ-ଶକ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ସୃଜନହାର! କେହି ମଧ୍ୟ ତୋର ଅନ୍ତ(ରହସ୍ୟ) ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧਿ ਆਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥੧॥
ତୁ ସବୁ ଯୁକ୍ତି ଜାଣିଥାଉ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଉ||1||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਜੇ ਤੂ ਮਿਤ੍ਰ ਅਸਾਡੜਾ ਹਿਕ ਭੋਰੀ ਨਾ ਵੇਛੋੜਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୁ ଆମର ମିତ୍ର ଅଟୁ, ତାହାହେଲେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ କରନାହିଁ,

ਜੀਉ ਮਹਿੰਜਾ ਤਉ ਮੋਹਿਆ ਕਦਿ ਪਸੀ ਜਾਨੀ ਤੋਹਿ ॥੧॥
ତୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛୁ, ହେ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ! କେବେ ତୋର ଦର୍ଶନ ହେବ?||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਦੁਰਜਨ ਤੂ ਜਲੁ ਭਾਹੜੀ ਵਿਛੋੜੇ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ଆହେ ଦୁର୍ଜନ! ତୁ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଅଗ୍ନିର ଜଳି ଯାଅ, ଆହେ ବିୟୋଗ! ତୁ ମରି ଯାଅ।

କଂତਾ ਤੂ ਸਉ ਸੇਜੜੀ ਮੈਡਾ ਹਭੋ ਦੁਖੁ ਉਲਾਹਿ ॥੨॥
ହେ ପତି-ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଯ ଉପରେ ଶୟନ କରି ସବୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରିଦିଅ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਦੁਰਜਨੁ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਹੈ ਵੇਛੋੜਾ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଦୈତ୍ୟଭାବ ହିଁ ଦୁର୍ଜନ ଅଟେ ଏବଂ ଅଭିମାନର ରୋଗ ହିଁ ବିୟୋଗର କାରଣ ଅଟେ।

ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਜਿਸੁ ਮਿਲਿ ਕੀਚੈ ਭੋਗੁ ॥੩॥
ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସଜ୍ଜନ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲੁ ਬੇਅੰਤੁ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੈ ਕਉਣੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଟୁ, ଦୟାର ସାଗର ଅଟୁ, ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟୁ, ତୋର ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କେହି କରି ପାରେନାହିଁ।

ਤੁਧੁ ਸਿਰਜਿਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਤੂ ਨਾਇਕੁ ਸਗਲ ਭਉਣ ॥
ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରର ନିର୍ମାଣ କରିଛୁ, ତୁ ସବୁ ଲୋକର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ।

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ ਰਉਣ ॥
ହେ ମୋର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଠାକୁର! ତୋର ଶକ୍ତିକୁ କେହି ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਤੁਧੁ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕੈ ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਗ ਉਧਰਣ ॥
ତୁ ଅନଶ୍ୱର ଅଟୁ, ଜଗତର ଉଦ୍ଧାରକ ଅଟୁ, କେହି ମଧ୍ୟ ତୋ' ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ପାରେନାହିଁ।

ਤੁਧੁ ਥਾਪੇ ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਤੂ ਕਰਤਾ ਸਗਲ ਧਰਣ ॥
ତୁ ହିଁ ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତୟା, ଦ୍ୱାପର ଓ କଳିଯୁଗର ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ, ତୁ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରିର ରଚୟିତା ଅଟୁ।

ਤੁਧੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਲੇਪੁ ਨ ਲਗੈ ਤ੍ਰਿਣ ॥
ଜୀବର ଜନ୍ମ-ମରଣ ତୁ ହିଁ ବନାଇଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୋ' ଉପରେ ଏହା ତିଳେମାତ୍ର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਹੋਵਹਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਸੁ ਲਾਵਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ ଦୟାଳୁ ହେଉ, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲଗାଇ ଦେଉ।

ਤੂ ਹੋਰਤੁ ਉਪਾਇ ਨ ਲਭਹੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਣ ॥੨॥
ହେ ଅବିନାଶୀ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ମିଳି ନାହୁଁ||2||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਜੇ ਤੂ ਵਤਹਿ ਅੰਞਣੇ ਹਭ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਹੋਇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯଦି ତୁ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅଗଣାକୁ ଆସୁ, ତାହାହେଲେ ଶରୀର ରୂପୀ ସାରା ଧରିତ୍ରୀ ସୁନ୍ଦର ବନିଯାଏ।

ਹਿਕਸੁ ਕੰਤੈ ਬਾਹਰੀ ਮੈਡੀ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ ॥੧॥
ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ମୋର କଥା ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਹਭੇ ਟੋਲ ਸੁਹਾਵਣੇ ਸਹੁ ਬੈਠਾ ਅੰਞਣੁ ਮਲਿ ॥
ମୋର ପତି-ପ୍ରଭୁ ମୋର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅଗଣାକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମୋତେ ସାରା ଶୃଙ୍ଗାର ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଅଛି।

ਪਹੀ ਨ ਵੰਞੈ ਬਿਰਥੜਾ ਜੋ ਘਰਿ ਆਵੈ ਚਲਿ ॥੨॥
ଯେଉଁ ଅତିଥି ସଚ୍ଚ ଚାଲି ଚାଲି ମୋର ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସେ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸੇਜ ਵਿਛਾਈ ਕੰਤ ਕੂ ਕੀਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଯ ବିଛାଇଛି ଆଉ ସାରା ଶୃଙ୍ଗାର କରି ନେଇଛି,

ਇਤੀ ਮੰਝਿ ਨ ਸਮਾਵਈ ਜੇ ਗਲਿ ਪਹਿਰਾ ਹਾਰੁ ॥੩॥
ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଗଳାରେ ହାର ମଧ୍ୟ ପିନ୍ଧିଥାଏ, ଏହା ମୋତେ ଆନନ୍ଦ ଦେଇ ନଥାଏ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦର କାରଣ ବନିଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସଦା ଅମର ଅଟୁ, କୌଣସି ଯୋନିରେ ଆସୁ ନାହୁଁ।

ਤੂ ਹੁਕਮੀ ਸਾਜਹਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਿ ਸਮਾਵਹੀ ॥
ତୁ ନିଜ ହୁକୁମରେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ନିର୍ମା। କରିଛୁ ଏବଂ ସେଥିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛୁ।

ਤੇਰਾ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਕਿਉ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਵਹੀ ॥
ତୋର ରୂପ ଦେଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ପୁଣି ତୋର ଧ୍ୟାନ କିପରି କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤਹਿ ਆਪਿ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਖਾਵਹੀ ॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ପ୍ରକୃତି ଦେଖାଇଛୁ।

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਹੀ ॥
ତୋର ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି ଏବଂ ସେଥିରେ କେବେ କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਏਹਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ਕੀਮ ਨ ਪਾਵਹੀ ॥
ଏହି ଭକ୍ତି ହିଁ ରତ୍ନ ଅଟେ, ମୋତି ଅଟେ, ଏହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਹੋਵਹਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਵਹੀ ॥
ଯାହା ଉପରେ ତୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାଉ, ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଉ।

ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੀ ॥੩॥
ହେ ହରି! ଯିଏ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର କିଛି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ ||3||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਮੂ ਪਸੀ ਹਠ ਮੈ ਪਿਰੀ ਮਹਿਜੈ ਨਾਲਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଦେଖିଅଛି, ମୋର ସ୍ୱାମୀ ସାଥିରେ ହିଁ ଦେଖା ଯାଇଛି।

ਹਭੇ ਡੁਖ ਉਲਾਹਿਅਮੁ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ନିଜର କରୁଣା-ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ପ୍ରସନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਭਖੇ ਵਾਉ ਲੰਮੇ ਸੇਵਹਿ ਦਰੁ ਖੜਾ ॥
ନାନକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਪਿਰੀਏ ਤੂ ਜਾਣੁ ਮਹਿਜਾ ਸਾਉ ਜੋਈ ਸਾਈ ਮੁਹੁ ਖੜਾ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ! ମୁଁ କାହିଁକି ଆସିଛି, ତୁ ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଜାଣି ଅଛୁ; ମୁଁ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਿਆ ਗਾਲਾਇਓ ਭੂਛ ਪਰ ਵੇਲਿ ਨ ਜੋਹੇ ਕੰਤ ਤੂ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ତୁ କାହିଁକି ବ୍ୟର୍ଥ କଥା କହୁଅଛୁ, ତୁ ସେତେବେଳେ ଏକ ଯୋଗ୍ୟ ପତି ଅଟୁ, ଯଦି ପରନାରୀ ଆଡେ ଦେଖୁ ନାହୁଁ।

ਨਾਨਕ ਫੁਲਾ ਸੰਦੀ ਵਾੜਿ ਖਿੜਿਆ ਹਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ਜਿਉ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଏପରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି, ଯେପରି ଫୁଲର ବାଟିକା ହୋଇଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੁ ਸਰੂਪੁ ਤੂ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੰਤਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ବଡ ନିପୁଣ, ଚତୁର ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବାଲା ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ସବୁଥିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ।

ਤੂ ਆਪੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੋ ਆਪੇ ਪੂਜੰਤਾ ॥
ମାଲିକ ଏବଂ ସେବକ ମଧ୍ୟ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟୁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ପୂଜା କରୁ।

ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਆਪਿ ਤੂ ਆਪੇ ਸਤਵੰਤਾ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଅଟୁ ଆଉ ସବୁକିଛି ଜାଣିବା ଓ ଦେଖିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟୁ।

ਜਤੀ ਸਤੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਰਮਲਾ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਭਗਵੰਤਾ ॥
ହେ ମୋର ହରି! ତୁ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ସଦାଚାରୀ ଏବଂ ନିର୍ମଳ ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿਓ ਆਪੇ ਖੇਲੰਤਾ ॥
ସବୁ ବ୍ରହ୍ମର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଟେ ଆଉ ସେଥିରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜର ଲୀଳା ଖେଳୁ।

ਇਹੁ ਆਵਾ ਗਵਣੁ ਰਚਾਇਓ ਕਰਿ ਚੋਜ ਦੇਖੰਤਾ ॥
ଜୀବଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଏହି ଚକ୍ର ବନାଇ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଲୀଳା ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਬਾਹੁੜਿ ਗਰਭਿ ਨ ਪਾਵਹੀ ਜਿਸੁ ਦੇਵਹਿ ਗੁਰ ਮੰਤਾ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ଗୁରୁମନ୍ତ୍ର ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ପୁନଃ ଗର୍ଭ ଯୋନିରେ ଢାଳି ଦିଅନ୍ତି।

ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਚਲਦੇ ਕਿਛੁ ਵਸਿ ਨ ਜੰਤਾ ॥੪॥
ଜୀବଙ୍କୁ ସେ ଯେପରି ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ସେ ଚାଲିଥାଏ,ଏହି ଜୀବର ବଶରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ। ||4||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਕੁਰੀਏ ਕੁਰੀਏ ਵੈਦਿਆ ਤਲਿ ਗਾੜਾ ਮਹਰੇਰੁ ॥
ହେ ଜଗତ ରୂପୀ ନଦୀ କୂଳରେ ଅବସରକାଳୀନ ଚାଲୁଥିବା ପ୍ରାଣୀ! ତୋର ନିମ୍ନରେ ଗଭୀର କଚଡା ଭରି ରହିଛି।

ਵੇਖੇ ਛਿਟੜਿ ਥੀਵਦੋ ਜਾਮਿ ਖਿਸੰਦੋ ਪੇਰੁ ॥੧॥
ଧ୍ୟାନ ସହିତ ଦେଖ, ଯଦି ତୋର ପାଦ ଖସି ଯାଏ, କଚଡା ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ହୋଇଯିବୁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸਚੁ ਜਾਣੈ ਕਚੁ ਵੈਦਿਓ ਤੂ ਆਘੁ ਆਘੇ ਸਲਵੇ ॥
ହେ ଜୀବ ରୂପୀ ଯାତ୍ରୀ! ତୁ କାଚ ରୂପୀ ମାୟାକୁ ସତ୍ୟ ଭାବିଅଛୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ତୁ ଦଉଡୁ ଅଛୁ।

ନਾਨਕ ਆਤਸੜੀ ਮੰਝਿ ਨੈਣੂ ਬਿਆ ਢਲਿ ਪਬਣਿ ਜਿਉ ਜੁੰਮਿਓ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେପରି ଅଗ୍ନିରେ ଘିଅ ଢଳା ଯାଇଥାଏ, ଏବଂ ଶିଉଳି ଜଳ ଶୁଖିଗଲେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବନ ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ନାସ ହୋଇଯିବ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਭੋਰੇ ਭੋਰੇ ਰੂਹੜੇ ਸੇਵੇਦੇ ਆਲਕੁ ॥
ହେ ବିଚରା ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନାରେ କାହିଁକି ଆଳସ୍ୟ କରୁଅଛ।

ਮੁਦਤਿ ਪਈ ਚਿਰਾਣੀਆ ਫਿਰਿ ਕਡੂ ਆਵੈ ਰੁਤਿ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହେବା ଠାରୁ ବହୁତ ଲାମ୍ବା ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇହି, ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ଏହି ସୁନେଲି ଅବସର କେବେ ଆସିବ?||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੁਧੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖਿਆ ਜਾਤਿ ਤੂ ਵਰਨਾ ਬਾਹਰਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ନା ତୋର କୌଣସି ରୂପ-ଆକାର ଅଛି, ନା ତୋର କୌଣସି ଜାତି ଅଛି, ତୁ ଜାତି ରହିତ ଅଟୁ।

ਏ ਮਾਣਸ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ ਤੂ ਵਰਤਹਿ ਜਾਹਰਾ ॥
ଏହି ମାନବ ତୋତେ ଦୂର ହି ଭାବିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ।

ਤੂ ਸਭਿ ਘਟ ਭੋਗਹਿ ਆਪਿ ਤੁਧੁ ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਹਰਾ ॥
ସବୁ ଶରୀରକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଗ କରୁଅଛୁ, ପରନ୍ତୁ ତୋ' ଉପରେ କିଛି ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ।

ਤੂ ਪੁਰਖੁ ਅਨੰਦੀ ਅਨੰਤ ਸਭ ਜੋਤਿ ਸਮਾਹਰਾ ॥
ତୁ ପରମ-ପୁରୁଷ, ପରମାନନ୍ଦ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ରହିଛି।

ਤੂ ਸਭ ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਦੇਵ ਬਿਧਾਤੇ ਨਰਹਰਾ ॥
ହେ ବିଧାତା! ତୁ ହିଁ ଦେବାଧିଦେବ ଅଟୁ।

ਕਿਆ ਆਰਾਧੇ ਜਿਹਵਾ ਇਕ ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਪਰਪਰਾ ॥
ତୁ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ, ଏକ ଜିହ୍ୱା ତୋର କଣ ଆରାଧନା କରି ପାରିବ?

ਜਿਸੁ ਮੇਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪਿ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭਿ ਕੁਲ ਤਰਾ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଉ, ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶାବଳୀର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਸੇਵਕ ਸਭਿ ਕਰਦੇ ਸੇਵ ਦਰਿ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥੫॥
ସବୁ ଭକ୍ତ ତୋର ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି। ଦାସ ନାନକ ମଧ୍ୟ ତୋ' ଦ୍ୱାରରେ ତୋର ଶରଣ ପଡିଛନ୍ତି ||5||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਗਹਡੜੜਾ ਤ੍ਰਿਣਿ ਛਾਇਆ ਗਾਫਲ ਜਲਿਓਹੁ ਭਾਹਿ ॥
ଘାସରେ ବନିଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ଛପର ରୂପୀ ଶରୀର ବେଖାତିର କାରଣରୁ ପାପ-ବିକାରର ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଜଳି ଯାଇଛି,

ਜਿਨਾ ਭਾਗ ਮਥਾਹੜੈ ਤਿਨ ਉਸਤਾਦ ਪਨਾਹਿ ॥੧॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ତାହାକୁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରା ମିଳି ଯାଇଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਨਾਨਕ ਪੀਠਾ ਪਕਾ ਸਾਜਿਆ ਧਰਿਆ ਆਣਿ ਮਉਜੂਦੁ ॥
ହେ ନାନକ! କେହି ଅଟାରୁ ରୋଟି ତିଆରି କରି ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ନେଇଛି ଏବଂ ସାରା ଭୋଜନ ନେଇ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਬਾਝਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਣੇ ਬੈਠਾ ਝਾਕੁ ਦਰੂਦ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ବିନତି-ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନୋରଥ ପୁରା ହୁଏନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ବସିଥାଏ, କାରଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭୋଜନ କିପରି ମିଳିବ?||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਨਾਨਕ ਭੁਸਰੀਆ ਪਕਾਈਆ ਪਾਈਆ ਥਾਲੈ ਮਾਹਿ ॥
ହେ ନାନକ! କେହି ମିଠା ରୋଟି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ତାହାକୁ ଥାଳିରେ ପରଶି ଥାଏ।

ਜਿਨੀ ਗੁਰੂ ਮਨਾਇਆ ਰਜਿ ਰਜਿ ਸੇਈ ਖਾਹਿ ॥੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରି ନେଇଛି, ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ରୋଟି ଖାଉଅଛି||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਤੁਧੁ ਜਗ ਮਹਿ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਆ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਪਾਈਆ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଜଗତର ଖେଳ ରଚିଅଛୁ ଆଉ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ଅହଂ ଭାବନା ରଖିଅଛୁ।

ਏਕੁ ਮੰਦਰੁ ਪੰਚ ਚੋਰ ਹਹਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ॥
ଏହି ମାନବ-ଶରୀର ଏକ ମନ୍ଦିର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଚୋର ହି ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି।

ਦਸ ਨਾਰੀ ਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਕਰਿ ਦਸੇ ਸਾਦਿ ਲੁਭਾਈਆ ॥
ତୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ଦଶ ନାରୀ ଏବଂ ମନ ରୂପୀ ଏକ ପୁରୁଷକୁ ବନାଇ ଶରୀରରେ ବାସ କରାଇଛୁ, ଏହି ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ବିକାରର ସ୍ୱାଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਏਨਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮੋਹੀਆ ਨਿਤ ਫਿਰਹਿ ਭਰਮਾਈਆ ॥
ମାୟା ମୋହିନୀ ତାହାକୁ ମୋହି ନେଇଥାଏ, ଏଣୁ ସେ ନିତ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਹਾਠਾ ਦੋਵੈ ਕੀਤੀਓ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਵਰਤਾਈਆ ॥
ତୁ ନିଜର ଜଗତ ରୂପୀ ଖେଳକୁ ଦୁଇ ଭାଗ କରିଛୁ, ଜୀବ ଜୀବ ଆଉ ମାୟାକୁ ବନାଇଛୁ।

ਸਿਵ ਅਗੈ ਸਕਤੀ ਹਾਰਿਆ ਏਵੈ ਹਰਿ ਭਾਈਆ ॥
ଜୀବ ମାୟା ନିକଟରେ ପରାଜିତ ହୋଇଛି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏପରି ହି ଭଲ ଲାଗିଛି।

ਇਕਿ ਵਿਚਹੁ ਹੀ ਤੁਧੁ ਰਖਿਆ ਜੋ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਈਆ ॥
ଯାହାକୁ ତୁ ସତସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇଛୁ, ଏଠି ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଜୀବକୁ ତୁ ରକ୍ଷା କରିଛୁ।

ਜਲ ਵਿਚਹੁ ਬਿੰਬੁ ਉਠਾਲਿਓ ਜਲ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈਆ ॥੬॥
ଜଳରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଫୋଟକା ଜଳରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୬||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਆਗਾਹਾ ਕੂ ਤ੍ਰਾਘਿ ਪਿਛਾ ਫੇਰਿ ਨ ਮੁਹਡੜਾ ॥
ହେ ମାନବ! ତୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପହଞ୍ଚିବା କାମନା କର ଏବଂ ସଂସାର ଆଡକୁ ଦେଖ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਿਝਿ ਇਵੇਹਾ ਵਾਰ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੀ ਜਨਮੜਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମାନବ-ଜନ୍ମରେ ହିଁ ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କର, ପୁନର୍ବାର ତୁମର ଜନ୍ମ ହେବ ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸਜਣੁ ਮੈਡਾ ਚਾਈਆ ਹਭ ਕਹੀ ਦਾ ਮਿਤੁ ॥
ମୋର ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ବଡ ରଙ୍ଗିଲା ଅଟନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਹਭੇ ਜਾਣਨਿ ਆਪਣਾ ਕਹੀ ਨ ਠਾਹੇ ਚਿਤੁ ॥੨॥
ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜର ହିଁ ଭାବିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ କାହାର ହୃଦୟ ଭାଙ୍ଗନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਗੁਝੜਾ ਲਧਮੁ ਲਾਲੁ ਮਥੈ ਹੀ ਪਰਗਟੁ ਥਿਆ ॥
ମୁଁ ରହସ୍ୟମୟ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜି ପାଇଛି, ସେ ମୋର ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਸੋਈ ਸੁਹਾਵਾ ਥਾਨੁ ਜਿਥੈ ਪਿਰੀਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂ ਵੁਠਿਆ ॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ସେହି ହୃଦୟ ରୂପୀ ସ୍ଥାନ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେଉଁଠି ତୁ ବାସ କରିଛୁ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਜਾ ਤੂ ਮੇਰੈ ਵਲਿ ਹੈ ਤਾ ਕਿਆ ਮੁਹਛੰਦਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ମୋ' ସାଥିରେ ଅଛୁ, ମୋତେ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏନାହିଁ।

ਤੁਧੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੈਨੋ ਸਉਪਿਆ ਜਾ ਤੇਰਾ ਬੰਦਾ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ତୁ ସବୁ କିଛି ମୋତେ ଦେଇଛୁ ଆଉ ମୁଁ ଏକ ତୋର ହିଁ ସେବକ ଅଟେ।

ਲਖਮੀ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵਈ ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਰਹੰਦਾ ॥
ମୁଁ ଯେତେ ଖାଇଲେ ଓ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଧନ-ଦୌଲତ କମେ ନାହିଁ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਸਭ ਸੇਵ ਕਰੰਦਾ ॥
ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ସବୁ ଜୀବ ତୋର ହିଁ ଉପାସନା କରିଥାନ୍ତି।

ਏਹ ਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭਿ ਕੀਤਿਆ ਨਹ ਮੰਗਹਿ ਮੰਦਾ ॥
ସବୁ ଶତ୍ରୁକୁ ତୁ ମିତ୍ର ବନାଇଛୁ ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ଆଦୌ ମୋର ମନ୍ଦ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਲੇਖਾ ਕੋਇ ਨ ਪੁਛਈ ਜਾ ਹਰਿ ਬਖਸੰਦਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି, କର୍ମର ହିସାବ କେହି ମଧ୍ୟ ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਅਨੰਦੁ ਭਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦਾ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଆମେ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ ଆଉ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଛି।

ਸਭੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿਐ ਜਾ ਤੁਧੁ ਭਾਵੰਦਾ ॥੭॥
ଯଦି ତୁ ଚାହୁଁ, ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||7||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5 ॥

ਡੇਖਣ ਕੂ ਮੁਸਤਾਕੁ ਮੁਖੁ ਕਿਜੇਹਾ ਤਉ ਧਣੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ମୁଁ ତୋର ଦର୍ଶନର ଅଭିଳାଷୀ ଅଟେ, ତୋର ମୁଖ କିପରି ଅଟେ, କିପରି କହିବି ଯେ

ਫਿਰਦਾ ਕਿਤੈ ਹਾਲਿ ਜਾ ਡਿਠਮੁ ਤਾ ਮਨੁ ਧ੍ਰਾਪਿਆ ॥੧॥
ମୁଁ କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲି, କିନ୍ତୁ ତୋତେ ଦେଖିବା ପରେ ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਦੁਖੀਆ ਦਰਦ ਘਣੇ ਵੇਦਨ ਜਾਣੇ ਤੂ ਧਣੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ ମୋର ବେଦନାକୁ ଜାଣୁ ଯେ ମୋ' ଭଳି ଦୁଃଖୀକୁ କେତେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହୋଇଥାଏ।

ਜਾਣਾ ਲਖ ਭਵੇ ਪਿਰੀ ਡਿਖੰਦੋ ਤਾ ਜੀਵਸਾ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ହୁଏତ ମୁଁ ଲକ୍ଷେ ଉପଚାର ଜାଣିଥାଇ ପାରେ, ତଥାପି ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଇ ଜୀବିତ ରହି ପାରିବି||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਢਹਦੀ ਜਾਇ ਕਰਾਰਿ ਵਹਣਿ ਵਹੰਦੇ ਮੈ ਡਿਠਿਆ ॥
ଜୀବନ ରୂପୀ ନଦୀର କୂଳ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଉଛି ଏବଂ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଏହି ନଦୀର ସ୍ରୋତରେ ଭାସି ଯାଉଥିବା ଦେଖିଛି,,

ਸੇਈ ਰਹੇ ਅਮਾਣ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଏହାଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିଛି||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਸੁ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭੁਖ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਵਿਆਪੈ ॥
ଯାହାକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ତୋର ଲାଳସା ଲାଗି ରହିଛି, ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਿਆ ਸੁ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ ਜਾਪੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଅନୁଭବ କରିଛି, ସେ ଚାରି ଦିଗରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੋ ਨਰੁ ਉਸ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੈ ਤਿਸੁ ਕੰਬਹਿ ਪਾਪੈ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ ଦେଖି ପାପ ମଧ୍ୟ ଥର ଥର କମ୍ପିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਗੁਰ ਧੂੜੀ ਨਾਪੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਸੁ ਸੋਗੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ସହର୍ଷ ସ୍ୱୀକାର କରିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ଶୋକ ସଂତାପ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ ਸਭਿ ਜਾਣਹਿ ਆਪੈ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୁ ସବୁ ଜୀବର ମିତ୍ର ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ଜାଣୁ।

ਐਸੀ ਸੋਭਾ ਜਨੈ ਕੀ ਜੇਵਡੁ ਹਰਿ ਪਰਤਾਪੈ ॥
ବିଶ୍ୱରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯେତେ ପ୍ରତାପ ରହିଛି, ସେତିକି ହିଁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଶୋଭା ରହିଛି।

ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਜਨ ਵਰਤਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਜਾਪੈ ॥੮॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ସେ ଭକ୍ତଙ୍କ ଯଶ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜଣା ଯାଇଥାଏ||୪||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਜਿਨਾ ਪਿਛੈ ਹਉ ਗਈ ਸੇ ਮੈ ਪਿਛੈ ਭੀ ਰਵਿਆਸੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ପଛରେ ମୁଁ ଗମନ କରୁଥିଲି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ମୋର ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି।

ਜਿਨਾ ਕੀ ਮੈ ਆਸੜੀ ਤਿਨਾ ਮਹਿਜੀ ਆਸ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ଆଶା ମୁଁ କରିଥିଲି, ସେ ମୋର ଆଶା କରୁଛନ୍ତି ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਗਿਲੀ ਗਿਲੀ ਰੋਡੜੀ ਭਉਦੀ ਭਵਿ ਭਵਿ ਆਇ ॥
ଯେପରି ଉଡୁଥିବା ମାଛି ଉଡି ଉଡି ପୁଣି ସେହି ଗୁଡାହାଣ୍ଡି ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ଲାଗିରହି ମରିଯାଇ ଥାଏ,

ਜੋ ਬੈਠੇ ਸੇ ਫਾਥਿਆ ਉਬਰੇ ਭਾਗ ਮਥਾਇ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ମାୟାର ନିକଟରେ ରହିଥାଏ, ସେ ମାୟା ଜାଲରେ ଫସିଯାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਡਿਠਾ ਹਭ ਮਝਾਹਿ ਖਾਲੀ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀਐ ॥
ଆମେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖିଅଛୁ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਤੈ ਸਖੀ ਭਾਗ ਮਥਾਹਿ ਜਿਨੀ ਮੇਰਾ ਸਜਣੁ ਰਾਵਿਆ ॥੩॥
ସେହି ସଖୀ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଛି||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਉ ਢਾਢੀ ਦਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਦਾ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ଚାହାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ହିଁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਥਿਰ ਥਾਵਰੀ ਹੋਰ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଆଉ ସବୁ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଛନ୍ତି।

ਸੋ ਮੰਗਾ ਦਾਨੁ ਗੋਸਾਈਆ ਜਿਤੁ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਵੈ ॥
ହେ ମାଲିକ! ମୁଁ ସେହି ଦାନ ମାଗିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ସାରା ଲାଳସା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਦੇਵਹੁ ਦਰਸਨੁ ਆਪਣਾ ਜਿਤੁ ਢਾਢੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଚରା ତୃପ୍ତ ହୋଇଯିବ।

ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਢਾਢੀ ਕਉ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦାତା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛନ୍ତି, ସେ ମୋତେ ନିଜ ମହଲ ବୁଲାଇଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਦਿਆ ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ ਢਾਢੀ ਕਉ ਮੰਗਣੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ଦୁଃଖ ଏବଂ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବିଚରା କିଛି ମାଗିବା ଭାବୁ ନାହିଁ।

ਸਭੇ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਲਗਿ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਪਾਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉ ਨਿਰਗੁਣੁ ਢਾਢੀ ਬਖਸਿਓਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਪੁਰਖਿ ਵੇਦਾਵੈ ॥੯॥
ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନକୁ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଛନ୍ତି||9||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਛੁਟੇ ਤਾ ਖਾਕੁ ਤੂ ਸੁੰਞੀ ਕੰਤੁ ਨ ਜਾਣਹੀ ॥
ହେ ମାନବ ଦେହ! ପ୍ରାଣ ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଠାରୁ ଶରୀର ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆଉ ଜାଣି ପାରିବୁ ନାହିଁ।

ਦੁਰਜਨ ਸੇਤੀ ਨੇਹੁ ਤੂ ਕੈ ਗੁਣਿ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਣਹੀ ॥੧॥
ଦୁଷ୍ଟ ବିକାର ସହିତ ତୁ ପ୍ରେମ ବନାଇଛୁ, କେଁ ଗୁଣନ କାରଣରୁ ତୁ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମର ଆନନ୍ଦ ନେଇ ପାରିବୁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਵਿਸਰੇ ਸਰੈ ਨ ਬਿੰਦ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ରହି ହୁଏନାହିଁ,

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀਐ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ମନରେ କଣ ରୋଷ କରିବି, ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଆମର ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਰਤੇ ਰੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਤਿ ਗੁਲਾਲੁ ॥
ଯିଏ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ମନ-ତନ ଲାଲ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਆਲੂਦਿਆ ਜਿਤੀ ਹੋਰੁ ਖਿਆਲੁ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ନାମ ବିନା ଆଉ ସବୁ ଖିଆଲ ମନକୁ ମଇଳା କରିଥାଏ||3||

ਪਵੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਤਾ ਕਿਆ ਮੈ ਕਾੜਾ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋର ମିତ୍ର ଅଟୁ, ମୁଁ କାହିଁକି ଅନ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରିବି।

ਜਿਨੀ ਠਗੀ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਸੇ ਤੁਧੁ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾੜਾ ॥
ଯେଉଁ କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ଠକ ସଂସାରକୁ ଠକି ନେଇଛି, ତୁ ତାହାକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛୁ।

ਗੁਰਿ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇਆ ਜਿਤਾ ਪਾਵਾੜਾ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଦୁନିଆର ସାରା ଝଗଡାରେ ମୁଁ ଜିତି ଯାଇଛି।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਦਾ ਵਡਾ ਆਖਾੜਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ, ଜଗତ ରୂପୀ ବଡ ଆଖଡାରେ ମୁଁ ସବୁ ରସ ଭୋଗ କରୁଅଛି।

ਸਭਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦਿਤੀਓ ਸਤਵੰਤਾ ਸਾੜਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ଆମର ବନ୍ଧି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ବଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਲਾਈਅਨਿ ਤਿਤੈ ਲਗਦੀਆ ਨਹ ਖਿੰਜੋਤਾੜਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାକୁ ଯେଉଁଠି ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେଇଠି ହିଁ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ମୋ' ସାଥିରେ କୌଣସି ଝଗଡା କରେନାହିଁ।

ਜੋ ਇਛੀ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਦਾ ਗੁਰਿ ਅੰਦਰਿ ਵਾੜਾ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ମନକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଯାହା ଇଚ୍ଛା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି!

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾ ਭਾਇਰਹੁ ਹਰਿ ਵਸਦਾ ਨੇੜਾ ॥੧੦॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁ ନାନକ ମୋ' ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରମାତ୍ମା ମୋର ନିକଟରେ ରହିଥାନ୍ତି||10||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਮੂੰ ਆਵਹਿ ਚਿਤਿ ਤੂ ਤਾ ਹਭੇ ਸੁਖ ਲਹਾਉ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେତେବେଳେ ତୁ ମୋର ସ୍ମରଣ ଆସୁ, ମୁଁ ସବୁ ସୁଖ ପାଇନିଏ।

ਨਾਨਕ ਮਨ ਹੀ ਮੰਝਿ ਰੰਗਾਵਲਾ ਪਿਰੀ ਤਹਿਜਾ ਨਾਉ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ମୋ' ମନରେ ତୋର ନାମ ବଡ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਪੜ ਭੋਗ ਵਿਕਾਰ ਏ ਹਭੇ ਹੀ ਛਾਰ ॥
ସୁନ୍ଦର କପଡା, ଭୋଗ-ବିକାର ସବୁ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ।

ਖਾਕੁ ਲੋੜੇਦਾ ਤੰਨਿ ਖੇ ਜੋ ਰਤੇ ਦੀਦਾਰ ॥੨॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

କିଆ ତକହି ବିଆ ପାସ କରି ହୀଅੜे ହିକୁ ଅଧାରୁ ॥
ହେ ମାନବ! କାହିଁକି ତୁ ଅନ୍ୟର ସାହାରା ନେଉଛୁ? ନିଜ ହୃଦୟରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ସାହାରା ବନାଅ।

ଥୀଉ ସଂତନ କୀ ରେନୁ ଜିତୁ ଲଭୀ ସୁଖ ଦାତਾରୁ ॥੩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନି ଯାଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋତେ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯିବେ||3|

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ବିନୁ କରମା ହରି ଜୀଉ ନ ପାଈଐ ବିନୁ ସତିଗୁର ମନୁଆ ନ ଲਗੈ ॥
ଭାଗ୍ୟ ବିନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ଧରମୁ ଧୀରା କଲି ଅੰଦରେ ଇਹୁ ପାପੀ ମୁଲି ନ ତਰੈ ॥
ଏହି କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ଧର୍ମ ହିଁ ଦୃଢ଼ ସାହାରା ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ମନ ଆଦୌ ସ୍ଥିର ହୁଏନାହିଁ।

ଅହି କରୁ କରେ ସୁ ଅହି କରୁ ପାਏ ଇକ ଘੜी ମୁହତੁ ନ ଲਗੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ହାତରେ ପାପ କରିଥାଏ ଏବଂ ହାତ ତାହାର ଫଳ ପାଇଥାଏ, ପାପ-କର୍ମର ଫଳ ମିଳିବା ପାଇଁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ଚାରେ ଜୁଗ ମै ସୋଧିଆ ବିନୁ ସଂଗତି ଅହੰକାରୁ ନ ଭਗੈ ॥
ମୁଁ ଚାରିଯୁଗକୁ ଭଲଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖିଛି ଯେ ସୁସଙ୍ଗତି କରିବା ବିନା ଅହଂକାର ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ହଉମै ମୁଲି ନ ଛୁਟଈ ବିନୁ ସାਧୁ ସତସੰଗੈ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ବିନା ଅହଂ ଭାବନା ଆଦୌ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ତିଚରୁ ଥਾਹ ନ ପାਵଈ ଜିଚରୁ ସାਹିବ ସିଉ ମନ ଭੰଗੈ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଛି, ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ମିଳେନାହିଁ।

ଜିନି ଜନି ଗୁରମୁଖି ସେବିଆ ତିସୁ ଘରି ଦୀବାନੁ ଅਭਗੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ-ଘର ଅତୁଟ ଆଶ୍ରୟ ବନିଯାଏ।

ହରି କିରପା ତେ ସୁਖୁ ପାਇଆ ଗୁର ସତିଗୁର ଚରନੀ ଲਗੈ ॥୧୧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପରମ-ସୁଖ ପାଇନିଏ ଏବଂ ସେ ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||11||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਲੋੜੀਦੋ ਹਭ ਜਾਇ ਸੋ ਮੀਰਾ ਮੀਰੰਨ ਸਿਰਿ ॥
ଯାହାକୁ ମୁଁ ସବୁସ୍ଥାନରେ ଖୋଜି ଥାଏ, ସେ ବାଦଶାହଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି।

ਹਠ ਮੰਝਾਹੂ ਸੋ ਧਣੀ ਚਉਦੋ ਮੁਖਿ ਅਲਾਇ ॥੧॥
ସେହି ମାଲିକ ମୋର ହୃଦୟରେ ହି ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୁଖରେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮਾਣਿਕੁ ਮੋਹਿ ਮਾਉ ਡਿੰਨਾ ਧਣੀ ਅਪਾਹਿ ॥
ହେ ମୋର ମା' ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋତେ ନାମ ରୂପୀ ମାଣିକ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਹਿਆਉ ਮਹਿਜਾ ਠੰਢੜਾ ਮੁਖਹੁ ਸਚੁ ਅਲਾਇ ॥੨॥
ଏଣୁ କ୍ଷୁଧା ସହିତ ପରମ-ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୋର ହୃଦୟ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮੂ ਥੀਆਊ ਸੇਜ ਨੈਣਾ ਪਿਰੀ ਵਿਛਾਵਣਾ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ! ମୋର ହୃଦୟ ତୋ' ପାଇଁ ଶେଯ ବନି ଯାଇଛି ଆଉ ମୋର ନେତ୍ର ବିଛଣା ବନି ଯାଇଛି।

ਜੇ ਡੇਖੈ ਹਿਕ ਵਾਰ ਤਾ ਸੁਖ ਕੀਮਾ ਹੂ ਬਾਹਰੇ ॥੩॥
ଯଦି ତୁ ଏକ ଥର ମଧ୍ୟ ମୋ' ଆଡକୁ ଦେଖୁ, ମୋତେ ଅମୂଲ୍ୟ ସୁଖ ମିଳିଯାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਹਰਿ ਮਿਲਣ ਕਉ ਕਿਉ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਆ ॥
ମୋର ମନ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ରହିଛି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି?

ਮੈ ਲਖ ਵਿੜਤੇ ਸਾਹਿਬਾ ਜੇ ਬਿੰਦ ਬੋਲਾਈਆ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ଯଦି ତୁ ମୋ' ସହିତ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ କଥା ହେଉ, ମୁଁ ଭାବିବି ଯେ ମୋତେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ମିଳି ଯାଇଛି।

ਮੈ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਭਾਲੀਆ ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਨ ਸਾਈਆ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ଚାରିଦିଗ ସନ୍ଧାନ କରିଛି, କିନ୍ତୁ ତୋ' ଭଳି କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਮੈ ਦਸਿਹੁ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤਹੋ ਕਿਉ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਈਆ ॥
ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୋତେ ମାର୍ଗ ବତାଇ ଦିଅ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିପରି ମିଳନ କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਮਨੁ ਅਰਪਿਹੁ ਹਉਮੈ ਤਜਹੁ ਇਤੁ ਪੰਥਿ ਜੁਲਾਈਆ ॥
(ସନ୍ଥଙ୍କ ଉତ୍ତର ଯେ) ନିଜ ମନ ଅର୍ପଣ କରିଦିଅ, ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କର, ଏହି ମାର୍ଗରେ ଚାଲ।

ਨਿਤ ਸੇਵਿਹੁ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪਣਾ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਈਆ ॥
ନିତ୍ୟ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର, ସତସଙ୍ଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਸਭੇ ਆਸਾ ਪੂਰੀਆ ਗੁਰ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਆ ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ନିଜ ଚରଣରେ ରଖିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମୋର ସବୁ ଅଭିଳାଷ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਹੋਰੁ ਨ ਸੁਝਈ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਗੋਸਾਈਆ ॥੧੨॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର ଗୋସାଇଁ! ତୋ' ଭଳି ମୁଁ ଆଉ କାହାକୁ ଦେଖି ନାହିଁ||12||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣୀ ମହଲା 5॥

ਮੂ ਥੀਆਊ ਤਖਤੁ ਪਿਰੀ ਮਹਿੰਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥
ଯଦି ମୋର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ବନିଯାଏ ଆଉ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ବାଦଶାହ ବନି ସେଥିରେ ବସିଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ਪਾਵ ਮਿਲਾਵੇ ਕੋਲਿ ਕਵਲ ਜਿਵੈ ਬਿਗਸਾਵਦੋ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ମୋର ହୃଦୟ-ପଦ୍ମ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ, ଏହ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଯାଏ।||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਪਿਰੀਆ ਸੰਦੜੀ ਭੁਖ ਮੂ ਲਾਵਣ ਥੀ ਵਿਥਰਾ ॥
ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ କ୍ଷୁଧା ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଭୋଜନ ହୋଇ ଯିବି।

ਜਾਣੁ ਮਿਠਾਈ ਇਖ ਬੇਈ ਪੀੜੇ ਨਾ ਹੁਟੈ ॥੨॥
ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ଭାବ ଯେ ମୁଁ ଆଖୁର ମିଠା ଅଟେ, ଯଦି ମୋତେ ବାରମ୍ବାର ଦଳିବ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ମିଠା ଦେବାରୁ ହଟିବି ନାହିଁ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਠਗਾ ਨੀਹੁ ਮਤ੍ਰੋੜਿ ਜਾਣੁ ਗੰਧ੍ਰਬਾ ਨਗਰੀ ॥
କାମୁକ ଠକ ସହିତ ନିଜ ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗି ଦିଅ ଏବଂ ଏହାକୁ ଗନ୍ଧର୍ବ-ନଗରୀ ଭଳି ଧୋକା ହିଁ ଭାବ।

ਸੁਖ ਘਟਾਊ ਭ੍ਰਮਿ ਇਸੁ ਪੰਧਾਣੂ ਘਰ ਘਣੇ ॥੩॥
ଦୁଇ ଘଡିର ଏହି ସୁଖ କାରଣରୁ ଜୀବ ରୂପୀ ଯାତ୍ରୀ ଅନେକ ଘର ଅର୍ଥାତ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਅਕਲ ਕਲਾ ਨਹ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਅਲੇਖੰ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କାହା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଏବଂ କର୍ମଲେଖା ରହିତ ଅଟନ୍ତି।

ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਹਿ ਨਹ ਮਿਲੀਐ ਭੇਖੰ ॥
ଛଅ ଦର୍ଶନ ବାଲା ଯୋଗୀ, ଜଙ୍ଗମ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ବୈରାଗୀ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବେଷ ଧାରଣ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ।

ਵਰਤ ਕਰਹਿ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣਾ ਸੇ ਕਿਤੈ ਨ ਲੇਖੰ ॥
କିଛି ଲୋକ ଚନ୍ଦ୍ରାୟଣ ବ୍ରତ ରଖିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହା କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਸੰਪੂਰਨਾ ਤਤੁ ਸਾਰ ਨ ਪੇਖੰ ॥
କିଛି ବିଦ୍ୱାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବେଦ ପାଠ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଦେଖନ୍ତି ନାହିଁ।

ਤਿਲਕੁ ਕਢਹਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਿ ਅੰਤਰਿ ਕਾਲੇਖੰ ॥
ଯିଏ ସ୍ନାନ କରି ନିଜ କପାଳରେ ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ପାପ ରୂପୀ କାଳିମା ଭରି ରହିଥାଏ।

ਭੇਖੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਲਭਈ ਵਿਣੁ ਸਚੀ ਸਿਖੰ ॥
ସଚ୍ଚା ଶିକ୍ଷା ବିନା ଗର୍ବ କିମ୍ବା ଆଡମ୍ବର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ।

ਭੂਲਾ ਮਾਰਗਿ ਸੋ ਪਵੈ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੰ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି ସେହି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟ ସତମାର୍ଗ ପାଇ ନିଏ।

ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਿਆ ਆਪਣਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਅਖੀ ਦੇਖੰ ॥੧੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ଦର୍ଶନ କରିଛି, ସେ ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନେଇଛି||13|

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਸੋ ਨਿਵਾਹੁ ਗਡਿ ਜੋ ਚਲਾਊ ਨ ਥੀਐ ॥
ମିତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର, ଯିଏ ତୋର ସାଥି ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਾਰ ਕੂੜਾਵੀ ਛਡਿ ਸੰਮਲੁ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥੧॥
ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ ଛାଡି ସଚ୍ଚା ମାଲିକଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਹਭ ਸਮਾਣੀ ਜੋਤਿ ਜਿਉ ਜਲ ਘਟਾਊ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥
ଯେପରି ଜଳ ଭରା ପାତ୍ରରେ ଚନ୍ଦ୍ରମାର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ରହିଥାଏ।

ਪਰਗਟੁ ਥੀਆ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ਨਾਮੁ ਚਉ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁଖ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଆଠ ପ୍ରହର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਮੰਨੀਅਹਿ ਮਿਲੀ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ହିଁ ଶୋଭା ହାସଲ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିରାଶ୍ରୟକୁ ଆଶ୍ରୟ ମିଳିଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਬਾਹਰ ਭੇਖਿ ਨ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ବାହ୍ୟ ଢଙ୍ଗ ଏବଂ ଅହଂକାର ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਇਕਸੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਾਹਰੀ ਸਭ ਫਿਰੈ ਨਿਕਾਮੀ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ସମସ୍ତେ ଅଯଥା ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮਨੁ ਰਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਨਿਤ ਗਰਬਿ ਫਿਰਾਮੀ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକର ମନ ନିଜ ପରିବାରର ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ନିତ୍ୟ ଅହଂକାରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਫਿਰਹਿ ਗੁਮਾਨੀ ਜਗ ਮਹਿ ਕਿਆ ਗਰਬਹਿ ਦਾਮੀ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ସଂସାରରେ ଧନବାନ ବନିଥାଏ, ସେ କାହିଁକି ଧନ ପାଇଁ ଗର୍ବ କରିଥାଏ?

ਚਲਦਿਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ਖਿਨ ਜਾਇ ਬਿਲਾਮੀ ॥
ଏହି ଧନ କାହିଁକି ସଂସାରରେ ଚାଲୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ସହିତ ଯାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ଅନ୍ୟ ପାଖକୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਬਿਚਰਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀ ਹੁਕਾਮੀ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

କରମୁ ଖୁଲା ଗୁରୁ ପାଇଆ ହରି ମିଲିଆ ସୁଆମୀ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଯାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ତାହାକୁ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯାନ୍ତି।

ਜੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵਕੋ ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੀ ਕਾਮੀ ॥੧੪॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସକ ଅଟେ, ସେ ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରିଥାନ୍ତି||14||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਮੁਖਹੁ ਅਲਾਏ ਹਭ ਮਰਣੁ ਪਛਾਣੰਦੋ ਕੋਇ ॥
ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ବଡ ବଡ କଥା କହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਖਾਕੁ ਜਿਨਾ ਯਕੀਨਾ ਹਿਕ ਸਿਉ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଯାହାର ବିଶ୍ୱାସ ଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਜਾਣੁ ਵਸੰਦੋ ਮੰਝਿ ਪਛਾਣੂ ਕੋ ਹੇਕੜੋ ॥
ଏହି କଥା ଜାଣ ଯେ ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଇଥାଏ।

ਤੈ ਤਨਿ ਪੜਦਾ ਨਾਹਿ ਨਾਨਕ ਜੈ ਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପାଖରେ ଭ୍ରମର ପରଦା ରହେ ନାହିଁ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮਤੜੀ ਕਾਂਢਕੁ ਆਹ ਪਾਵ ਧੋਵੰਦੋ ਪੀਵਸਾ ॥
ମୁଁ ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ପିଇବି, ଯିଏ ଯିଏ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ମନରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਮੂ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਅਥਾਹ ਪਸਣ ਕੂ ਸਚਾ ਧਣੀ ॥੩॥
ମୋର ମନ-ତନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ପାଇଁ ଅଥଳ ପ୍ରେମ ଅଛି, ଯିଏ ଜଗତର ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਨਾਲਿ ਮਾਇਆ ਰਚਾ ॥
ଯିଏ ନିରଭିୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମାୟା ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਆਵੈ ਜਾਇ ਭਵਾਈਐ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਨਚਾ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଅନେକ ଯୋନିର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ।

ਬਚਨੁ ਕਰੇ ਤੈ ਖਿਸਕਿ ਜਾਇ ਬੋਲੇ ਸਭੁ ਕਚਾ ॥
ସେ ଯାହା ମଧ୍ୟ ବଚନ କରିଥାଏ, ସେଥିରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ, ଏହି ପ୍ରକାର ମିଥ୍ୟା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ।

ਅੰਦਰਹੁ ਥੋਥਾ ਕੂੜਿਆਰੁ ਕੂੜੀ ਸਭ ਖਚਾ ॥
ଏପରି ମିଥ୍ୟା ମନୁଷ୍ୟ ମନରେ ଫମ୍ପା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਵੈਰੁ ਕਰੇ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਾ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ଫସି ନିଃଶତ୍ରୁଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଶତ୍ରୁତା କରିଥାଏ।

ਮਾਰਿਆ ਸਚੈ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਵੇਖਿ ਧੁਰਿ ਕਰਮਚਾ ॥
ତାହାର ମନ୍ଦ କର୍ମ ଦେଖି ହିଁ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ମାରିଥାନ୍ତି।

ਜਮਦੂਤੀ ਹੈ ਹੇਰਿਆ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਪਚਾ ॥
ଯମଦୂତ ତାହାକୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ଦୁଃଖରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹੋਆ ਤਪਾਵਸੁ ਧਰਮ ਕਾ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਸਚਾ ॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଧର୍ମର ହିଁ ନ୍ୟାୟ ହୋଇଥାଏ||15||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਪਰਭਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਧਿਆਇ ॥
ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କର।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੧॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ସାରା ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧੁ ਸੁੰਞੀ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିହୀନ ମାନବ-ଦେହ ଅନ୍ଧକାରମୟ, ଗୁଣହୀନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନହୀନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਜਨੰਮੁ ਜੈ ਘਟਿ ਵੁਠਾ ਸਚੁ ਧਣੀ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ହିଁ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਲੋਇਣ ਲੋਈ ਡਿਠ ਪਿਆਸ ਨ ਬੁਝੈ ਮੂ ਘਣੀ ॥
ଏହି ନେତ୍ରରେ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତି ହିଁ ଦେଖିଅଛି, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଅତ୍ୟଧିକ ତୃଷ୍ଣା ଲାଗି ରହିଛି, ଯାହା ମେଣ୍ଟୁ ନାହିଁ।

Page 1100

ਨਾਨਕ ਸੇ ਅਖੜੀਆ ਬਿਅੰਨਿ ਜਿਨੀ ਡਿਸੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ନେତ୍ର ଭିନ୍ନ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁମୁଖି ବନି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ସବୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ਓਹੁ ਆਪਿ ਤਰਿਆ ਕੁਟੰਬ ਸਿਉ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਈ ॥
ସେ ନିଜ ପରିବାର ସହିତ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਓਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਧਨੁ ਸੰਚਿਆ ਸਭ ਤਿਖਾ ਬੁਝਾਈ ॥
ସେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଆଉ ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇ ନେଇଥାଏ।

ਓਨਿ ਛਡੇ ਲਾਲਚ ਦੁਨੀ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଦୁନିଆର ସବୁ ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କରି ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਓਸੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਘਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਹਰਿ ਸਖਾ ਸਹਾਈ ॥
ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ସହାୟକ ଓ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ବନିଥାନ୍ତି।

ਓਨਿ ਵੈਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਸਮ ਕੀਤਿਆ ਸਭ ਨਾਲਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ସେ ଶତ୍ରୁ ଏବଂ ମିତ୍ରକୁ ଏକ ସମାନ ଭାବିଥାଏ ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ।

ਹੋਆ ਓਹੀ ਅਲੁ ਜਗ ਮਹਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਜਪਾਈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ନାମ ଜପ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଯାଏ।

ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ ਆਈ ॥੧੬॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କରିଥିବା ଶୁଭ କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ||16||

ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਸਚੁ ਸੁਹਾਵਾ ਕਾਢੀਐ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਸੋਇ ॥
ଏକ ସତ୍ୟ ହିଁ ସୁନ୍ଦର କୁହାଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ମିଥ୍ୟାର ଶୋଭା ମିଥ୍ୟା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ପାଖରେ ସତ୍ୟ ଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବିରଳ ଭାବରେ ହିଁ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸਜਣ ਮੁਖੁ ਅਨੂਪੁ ਅਠੇ ਪਹਰ ਨਿਹਾਲਸਾ ॥
ମୋର ସଜ୍ଜନର ମୁଖ ଅନୁପମ ହୋଇଥାଏ, ଆଠ ପ୍ରହର ତାହାଙ୍କ ମୁଖ ହିଁ ଧାରଣ କରିବି।

ਸੁਤੜੀ ਸੋ ਸਹੁ ਡਿਠੁ ਤੈ ਸੁਪਨੇ ਹਉ ਖੰਨੀਐ ॥੨॥
ମୁଁ ଶୟନ ସମୟରେ ସେହି ମାଲିକଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸਜਣ ਸਚੁ ਪਰਖਿ ਮੁਖਿ ਅਲਾਵਣੁ ਥੋਥਰਾ ॥
ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହିଁ ଜାଣିରଖ, ମୁଖରେ ବୋଲିଲେ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਮੰਨ ਮਝਾਹੂ ਲਖਿ ਤੁਧਹੁ ਦੂਰਿ ਨ ਸੁ ਪਿਰੀ ॥੩॥
ସେହି ପ୍ରିୟତମ ତୋ' ଠାରୁ କାହିଁ ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ମନରେ ଦେଖ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਧਰਤਿ ਆਕਾਸੁ ਪਾਤਾਲੁ ਹੈ ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਬਿਨਾਸੀ ॥
ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ, ପାତାଳ, ଚନ୍ଦ୍ର- ସୂର୍ଯ୍ୟ ସବୁ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਬਾਦਿਸਾਹ ਸਾਹ ਉਮਰਾਵ ਖਾਨ ਢਾਹਿ ਡੇਰੇ ਜਾਸੀ ॥
ବଡ ବଡ ବାଦଶାହ, ସାହୁକାର, ନବାବ ଏବଂ ସର୍ଦ୍ଦାର ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਰੰਗ ਤੁੰਗ ਗਰੀਬ ਮਸਤ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਿਧਾਸੀ ॥
କାଙ୍ଗାଳ, ଅମିର, ଗରିବ ସମସ୍ତେ ସଂସାରରୁ ଚାଲିଯିବେ।

କାଜୀ ସେଖ ମସାଇକା ସଭେ ଉଠି ଜାସୀ ॥
କାଜୀ, ଶେଖ ସମସ୍ତେ ଦୁନିଆରୁ ଚାଲିଯିବେ।

ପୀର ପୈକାବର ଅଉଲୀଏ କୋ ଥିରୁ ନ ରହାସୀ ॥
ସବୁ ଧର୍ମ-ଗୁରୁ, ବିଦ୍ୱାନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ।

ରୋଜା ବାଗ ନିବାଜ କତେବ ବିନୁ ବୁଝେ ସଭ ଜାସୀ ॥
ରୋଜା ରଖିବା ବାଲା, କୋରାନ ପଢିବା ବାଲା ସବୁ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ବିନା ନାଶ ହୋଇଯିବେ।

ଲଖ ଚଉରାସୀହ ମେଦନୀ ସଭ ଆବୈ ଜାସୀ ॥
ସଂସାରର ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ସମସ୍ତେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡିଥାନ୍ତି।

ନିହଚଲୁ ସଚୁ ଖୁଦାଇ ଏକୁ ଖୁଦାଇ ବଂଦା ଅବିନାସୀ ॥୧୭॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ଏକ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସଦା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି||17||

ଡଖଣେ ମଃ ୫ ॥
ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ଡିଠୀ ହଭ ଢଂଢୋଲି ହିକସୁ ବାଝୁ ନ କୋଇ ॥
ମୁଁ ସାରା ଦୁନିଆ ସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖିଛି, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ହିତୈଷୀ ନାହାନ୍ତି।

ଆଉ ସଜଣ ତୂ ମୁଖି ଲଗୁ ମେରା ତନୁ ମନୁ ଠଂଢା ହୋଇ ॥୧॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ତୁ ମୋ' ପାଖକୁ ଆସ, ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ-ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ଆସକୁ ଆସା ବାହରା ମୂ ମନି ବଡୀ ଆସ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାର ମନରେ କୌଣସି ଆଶା ନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମୋର ମନ ବଡ ବଡ ଆଶା ହୋଇଥାଏ।

ଆସ ନିରାସା ହିକୁ ତୂ ହଉ ବଲି ବଲି ବଲି ଗଈଆସ ॥୨॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଏକ ତୁ ହିଁ ଆଶା ରହିତ ଅଟୁ ଆଉ ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ ||2||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ਵਿਛੋੜਾ ਸੁਣੇ ਭੁਖੁ ਵਿਣੁ ਡਿਠੇ ਮਰਿਓਦਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ବିୟୋଗର କଥା ଶୁଣି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ, ଦର୍ଶନ ବିନା ସେ ମୃତ ସମାନ ହୋଇଥାଏ।

ਬਾਝੁ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ ਬਿਰਹੀ ਨਾ ਧੀਰੋਦਿ ॥੩॥
ନିଜ ପ୍ରିୟ ବିନା ବିୟୋଗୀର ଧର୍ଯ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤਟ ਤੀਰਥ ਦੇਵ ਦੇਵਾਲਿਆ ਕੇਦਾਰੁ ਮਥੁਰਾ ਕਾਸੀ ॥
ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥ ସ୍ଥଳ, ଦେବତାଙ୍କ ଦେବାଳୟ, କେଦାରନାଥ, ମଥୁରା, କାଶୀ,

ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸਾ ਦੇਵਤੇ ਸਣੁ ਇੰਦ੍ਰੈ ਜਾਸੀ ॥
ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ସହିତ ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ସବୁ ନାଶ ହୋଇଯିବେ।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਚਾਰਿ ਖਟੁ ਦਰਸ ਸਮਾਸੀ ॥
ସ୍ମୃତି, ଶାସ୍ତ୍ର, ରୁକ, ଯଜୁଃ, ସାମ, ଅଥର୍ବ ବେଦ, ଛଅ ଦର୍ଶନ ସବୁ ସମାହିତ ହେବ।

ਪੋਥੀ ਪੰਡਿਤ ਗੀਤ ਕਵਿਤ ਕਵਤੇ ਭੀ ਜਾਸੀ ॥
ବଡ ବଡ ଗ୍ରନ୍ଥ, ପଣ୍ଡିତ, ଗୀତ, କବିତା ଏବଂ କବି ମଧ୍ୟ ଏଠାରୁ ଚାଲିଯିବେ।

ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰਨਿਆਸੀਆ ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਵਾਸੀ ॥
ବଡ ବଡ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ସଦାଚାରୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ସବୁ କାଳର ବଶରେ ପଡିଯିବେ।

ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ ਦਿਗੰਬਰਾ ਜਮੈ ਸਣੁ ਜਾਸੀ ॥
ମୁନି, ଯୋଗୀ, ଦିଗମ୍ବର ମଧ୍ୟ ଏକ ନା ଏକ ଦିନ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ।

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਵਿਣਸਣਾ ਸਭ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨਾਸੀ ॥
ଯାହା ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆସୁଛି, ସବୁ ନାଶ ହୋଇଯିବ।

ਥਿਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੋ ਸੇਵਕੁ ਥਿਰੁ ਹੋਸੀ ॥੧੮॥
କିନ୍ତୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ସଦା ଅଟଳ ଅମର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ରହିବେ||18||

ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਸੈ ਨੰਗੇ ਨਹ ਨੰਗ ਭੁਖੇ ਲਖ ਨ ਭੁਖਿਆ ॥
ସେହି ନଗ୍ନ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନଗ୍ନତାର ଖାତିର କରେନାହିଁ, ଲକ୍ଷେ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ମଧ୍ୟ କ୍ଷୁଧା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାକୁଳ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਡੁਖੇ ਕੋੜਿ ਨ ਡੁਖ ਨਾਨਕ ਪਿਰੀ ਪਿਖੰਦੋ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଏହା ଉପରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ପଡିଥାଏ, କୋଟି କୋଟି ଦୁଃଖୀ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਸੁਖ ਸਮੂਹਾ ਭੋਗ ਭੂਮਿ ਸਬਾਈ ਕੋ ਧਣੀ ॥
ଯଦି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରିର ମାଲିକ ବନିଯାଏ, ସମସ୍ତ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਹਭੋ ਰੋਗੁ ਮਿਰਤਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣਿਆ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଏହା ସବୁ ରୋଗ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ଏକ ମୃତକ ସମାନ ଅଟେ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਹਿਕਸ ਕੂੰ ਤੂ ਆਹਿ ਪਛਾਣੂ ਭੀ ਹਿਕੁ ਕਰਿ ॥
ହେ ଜୀବ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ତୁ ଅନୁଭବ କର, ତାହଙ୍କୁ ହିଁ ନିଜର ଶୁଭଚିନ୍ତକ ବନାଅ।

ਨਾਨਕ ਆਸੜੀ ਨਿਬਾਹਿ ਮਾਨੁਖ ਪਰਥਾਈ ਲਜੀਵਦੋ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସବୁ ଆଶା ପୁରା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଠାରୁ ମାଗିଲେ ସେ ଲଜ୍ଜିତ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਿਹਚਲੁ ਏਕੁ ਨਰਾਇਣੋ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਾ ॥
କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ନିଶ୍ଚଳ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅସିମ ଅଟନ୍ତି।

ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਲਾਧਾ ॥
ନାମ-ରୂପୀ ସୁଖର ନିଧି ନିଶ୍ଚଳ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ମିଳି ଯାଆନ୍ତି।

ਨਿਹਚਲੁ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਵਾਧਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ସଦା ସ୍ଥିର ରହିବା ବାଲା ଅଟେ, ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਸਚੁ ਧਰਮੁ ਤਪੁ ਨਿਹਚਲੋ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅਰਾਧਾ ॥
ସତ୍ୟ, ଧର୍ମ ଏବଂ ତପ ସର୍ବଦା ରହିଥାଏ, ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କର।

ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਤਪੁ ਨਿਹਚਲੋ ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਾਧਾ ॥
ନିଶ୍ଚଳ ଦୟା, ଧର୍ମ ଏବଂ ତପ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਹਚਲੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਟਲੈ ਨ ਟਲਾਧਾ ॥
କପାଳରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଭାଗ୍ୟ ସଦା ଅଟଳ ଅଟେ, ତାହାକୁ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਿਹਚਲ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਜਨ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲੁ ਗੁਰ ਸਾਧਾ ॥
ସାଧୁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ଏବଂ ଗୁରୁ-ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ସଦା ଅଟଳ ଅଟେ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਰਾਧਾ ॥੧੯॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଦା ଭଗବାନଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ||19||

ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଳୋକ ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਜੋ ਡੁਬੰਦੋ ਆਪਿ ਸੋ ਤਰਾਏ ਕਿਨ੍ ਖੇ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ବୁଡୁ ଅଛି, ସେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ କିପରି ପାର କରାଇ ପାରିବ?

ਤਾਰੇਦੜੋ ਭੀ ਤਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਿਰ ਸਿਉ ਰਤਿਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ସଂସାରରୁ ପାର ହୋଇଥାଏ ଓ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਜਿਥੈ ਕੋਇ ਕਥੰਨਿ ਨਾਉ ਸੁਣੰਦੋ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ମୋର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମ କଥନ କରିଥାଏ ବା ଶୁଣିଥାଏ, ମୁଁ ସେଠାକୁ ଚାଲିଯାଏ,

ਮੂੰ ਜੁਲਾਊਂ ਤਥਿ ਨਾਨਕ ਪਿਰੀ ਪਸੰਦੋ ਹਰਿਓ ਥੀਓਸਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ଏତେ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸਨੇਹ ॥
ହେ ଜୀବ! ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ସ୍ନେହରେ ଫସି ତୁ କାହିଁକି କହୁ ଯେ ସେ ମୋର ପତ୍ନୀ ଅଥବା ସେ ମୋର ପୁତ୍ର ଅଟେ?

ନਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀਆ ਨਿਮੁਣੀਆਦੀ ਦੇਹ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମବିହୀନ ଶରୀର କେବେ ନାସ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨੈਨੀ ਦੇਖਉ ਗੁਰ ਦਰਸਨੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਥਾ ॥
ଏହି ନେତ୍ରରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁ-charanare ନତ ମସ୍ତକ ରହିଥାଏ।

ਪੈਰੀ ਮਾਰਗਿ ਗੁਰ ਚਲਦਾ ਪਖਾ ਫੇਰੀ ਹਥਾ ॥
ନିଜ ପାଦରେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ହାତରେ ତାହାଙ୍କୁ ପଙ୍ଖା କରିଥାଏ।

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਧਿਆਇਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਜਪੰਥਾ ॥
ହୃଦୟରେ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତି (ଈଶ୍ୱରଙ୍କ) ମନନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਮੈ ਛਡਿਆ ਸਗਲ ਅਪਣਿਣੋ ਭਰਵਾਸੈ ਗੁਰ ਸਮਰਥਾ ॥
ସମର୍ଥ ଗୁରୁଙ୍କ ଭରସାରେ ମୁଁ ଆପଣାପଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି।

ਗੁਰਿ ਬਖਸਿਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਭੋ ਦੁਖੁ ਲਥਾ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭੋਗਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਭਾਈਹੋ ਪਲੈ ਨਾਮੁ ਅਗਥਾ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମୋ' ପାଖରେ ଅଛି, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେବନ କର ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ਦਿੜੁ ਸਦਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਕਥਾ ॥
ସଦା ଗୁରୁଙ୍କ କଥା କର, ନାମ, ଦାନ ଏବଂ ସ୍ନାନ ଏହି ଶୁଭ କର୍ମକୁ ହୃଦୟରେ ବସାଇ ନିଅ।

ਸਹਜੁ ਭਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਲਥਾ ॥੨੦॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମନରେ ପରମାନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଯମର ଭୟ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||20||

ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਲਗੜੀਆ ਪਿਰੀਅੰਨਿ ਪੇਖੰਦੀਆ ਨਾ ਤਿਪੀਆ ॥
ଏହି ନେତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲାଗିଅଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ତୃପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ।

ਹਭ ਮਝਾਹੂ ਸੋ ਧਣੀ ਬਿਆ ਨ ਡਿਠੋ ਕੋਇ ॥੧॥
ସେହି ମାଲିକ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆସୁ ନାହାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਥੜੀਆ ਸੰਤਾਹ ਤੇ ਸੁਖਾਊ ਪੰਧੀਆ ॥
ସନ୍ଥ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ କଥା ସୁଖଦାୟକ ରାସ୍ତା ଅଟେ,

ਨਾਨਕ ਲਧੜੀਆ ਤਿੰਨਾਹ ਜਿਨਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹੜੈ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଶିକ୍ଷା ତାହାକୁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਡੂੰਗਰਿ ਜਲਾ ਥਲਾ ਭੂਮਿ ਬਨਾ ਫਲ ਕੰਦਰਾ ॥
ପାହାଡ, ସରୋବର, ମରୁଭୂମି, ଜଙ୍ଗଲ, ଗୁମ୍ଫା

ਪਾਤਾਲਾ ਆਕਾਸ ਪੂਰਨੁ ਹਭ ਘਟਾ ॥
ଆକାଶ, ପାତାଳ ସବୁଠାରେ ଇଶ୍ୱର ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਪੇਖਿ ਜੀਓ ਇਕਤੁ ਸੂਤਿ ਪਰੋਤੀਆ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଆମେ ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ହିଁ ବଞ୍ଚିଅଛୁ, ଯିଏ ସବୁଙ୍କୁ ଏକ ସୂତ୍ରରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି||3||

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ହରି ଜୀ ମାତା ହରି ଜୀ ପିତା ହରି ଜୀଉ ପ୍ରତିପାଲକ ॥
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆମର ମାତାପିତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଆମର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟନ୍ତି।

ହରି ଜୀ ମେରୀ ସାର କରେ ହମ ହରି କେ ବାଲକ ॥
ସେ ମୋର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ।

ସହଜେ ସହଜି ଖିଲାଇଦਾ ନହੀ କରଦା ଆଲକ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ଜୀବନ ରୂପୀ ଖେଳ ଖେଳିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏଥିରେ ସେ କେବେ ଆଳସ୍ୟ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ଅଉଗଣୁ କୋ ନ ଚିତାରଦਾ ଗଲ ସେତੀ ଲାଇକ ॥
ସେ ମୋର କୌଣସି ଅବଗୁଣ ମନେ ରଖନ୍ତି ନାହିଁ, ଏଣୁ ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ମୁହି ମଂଗାଂ ସୋଈ ଦେਵଦਾ ହରି ପିତା ସୁଖଦାଇକ ॥
ଯାହା କିଛି ମୁଖରେ ମାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି, ମୋର ହରି ପିତା ସବୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸਉਪਿਓਨੁ ਇਸੁ ਸਉਦੇ ਲਾਇਕ ॥
ସେ ମୋତେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରାଶି ଏବଂ ନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋତେ ଏହି ବ୍ୟାପାରର ଯୋଗ୍ୟ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਾਝੀ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਬਹਾਲਿਆ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਕ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଭାଗୀଦାର ବନାଇ ବସାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਮੈ ਨਾਲਹੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਛੁੜੈ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਸਭਨਾ ਗਲਾ ਲਾਇਕ ॥੨੧॥
ମୋର ହରି ପିତା ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ମୋର ଏହି କାମନା ଯେ ସେ ମୋ' ଠାରୁ କେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ନ ହୁଅନ୍ତୁ||21||

ਸਲੋਕ ਡਖਣੇ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ଦକ୍ଷିଣ ମହଲା 5॥

ਨਾਨਕ ਕਚੜਿਆ ਸਿਉ ਤੋੜਿ ਢੂਢਿ ਸਜਣ ਸੰਤ ਪਕਿਆ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଓ ଅହଙ୍କାରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପକ୍କା ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କର।

ਓਇ ਜੀਵੰਦੇ ਵਿਛੁੜਹਿ ਓਇ ਮੁਇਆ ਨ ਜਾਹੀ ਛੋੜਿ ॥੧॥
କାରଣ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ବଞ୍ଚି ରହି ହିଁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ସଜ୍ଜନ ସନ୍ଥ ମରଣ ପରେ ମଧ୍ୟ ସାଥି ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਨਾਨਕ ਬਿਜੁਲੀਆ ਚਮਕੰਨਿ ਘੁਰਨ੍ਹਿ ਘਟਾ ਅਤਿ ਕਾਲੀਆ ॥
ହେ ନାନକ! ବିଜୁଳି ଚମକି ଥାଏ, ଅତି କଳା ମେଘ ଗର୍ଜନ କରିଥାଏ, ବାଦଲ ବହୁତ ବର୍ଷ୍ଣ କରିଥାଉ,

ਬਰਸਨਿ ਮੇਘ ਅਪਾਰ ਨਾਨਕ ਸੰਗਮਿ ਪਿਰੀ ਸੁਹੰਦੀਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭାବାନ ହୋଇଥାଏ ॥2॥

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਸੀਤਲ ਪਵਣ ਝੁਲਾਰਦੇ ॥
ଧରିତ୍ରିର ସରୋବର-ନଦୀ ଜଳରେ ଭରି ରହିଛି, ଶୀତଳ ପବନ ବହିଥାଏ,

ਸੇਜੜੀਆ ਸੋਇੰਨ ਹੀਰੇ ਲਾਲ ਜੜੰਦੀਆ ॥
ସୁନାର ଶେଯ ହୀରା-ମୋତି ଖଚିତ ହୋଇଥାଉ,

ਸੁਭਰ ਕਪੜ ਭੋਗ ਨਾਨਕ ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣੀ ਤਤੀਆ ॥੩॥
ସୁନ୍ଦର କାପ୍ଡ଼ ଏବଂ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଗ-ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଥାଉ, ପରନ୍ତୁ ହେ ନାନକ! ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସବୁ ଦୁଃଖଦାୟକ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੈ ਜੋ ਕੀਆ ਸੋਈ ਹੈ ਕਰਣਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହା ବନାଇଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ତାହା ହିଁ କରିବାକୁ ଥାଏ।

ਜੇ ਸਉ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਪਾਵਹਿ ਧੁਰਿ ਲਹਣਾ ॥
ଯଦି ପ୍ରାଣୀ ଅନେକ ଯତ୍ନ କରି ମଧ୍ୟ ଏଣେତେଣେ ଦୌଡି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାକୁ ତାହା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ ਲਭਈ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭ ਧਰਣਾ ॥
ଯଦି ପ୍ରାଣୀ ସାରା ଧରିତ୍ରିରେ ବୁଲି ଆସିଥାଏ, ତଥାପି ବ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ତାହାକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ।

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਉ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਭੈ ਡਰੁ ਦੂਰਿ ਕਰਣਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଭୟ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ, ତାହାର ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਭੈ ਤੇ ਬੈਰਾਗੁ ਊਪਜੈ ਹਰਿ ਖੋਜਤ ਫਿਰਣਾ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା ରୂପୀ ଭୟ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମିଳନ ପାଇଁ ବୈରାଗ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେତେବେଳେ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୋଜିଥାଏ।

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਸਹਜੁ ਉਪਜਿਆ ਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਣਾ ॥
ଭଗବାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ମନରେ ପରମାନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਿਆਇ ਕਮਾਇ ਧਿਆਇਆ ਪਾਇਆ ਸਾਧ ਸਰਣਾ ॥
ସେ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣ ପାଇ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਬੋਹਿਥੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਚੜਾਏ ਤਿਸੁ ਭਉਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥੨੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ହିଁ ନାମ ରୂପୀ ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତିଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଏଥିରେ ଚଢାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||22||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 5॥

ਪਹਿਲਾ ਮਰਣੁ ਕਬੂਲਿ ਜੀਵਣ ਕੀ ਛਡਿ ਆਸ ॥
ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ସ୍ୱୀକାର କର; ବଞ୍ଚିବା ଆଶା ପରିତ୍ୟାଗ କର,

ਹੋਹੁ ਸਭਨਾ ਕੀ ਰੇਣੁਕਾ ਤਉ ਆਉ ਹਮਾਰੈ ਪਾਸਿ ॥੧॥
ସବୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନିଯାଅ; ହେ ମାନବ! ତାହାହେଲେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସ||1||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਮੁਆ ਜੀਵੰਦਾ ਪੇਖੁ ਜੀਵੰਦੇ ਮਰਿ ਜਾਨਿ ॥
ଅହଂକାର- ଭାବରୁ ମୃତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ହିଁ ଜୀବିତ ଭାବ ଏବଂ ଅଭିମାନରେ ଥିବା ଜୀବିତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମୃତ ଭାବ।

ਜਿਨ੍ਾ ਮੁਹਬਤਿ ਇਕ ਸਿਉ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ ॥੨॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ, ଯାହାର ପ୍ରେମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଲାଗିଥାଏ||2||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੀਰ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, କୌଣସି ପୀଡା ତାହା ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਭੁਖ ਤਿਖ ਤਿਸੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਜਮੁ ਨਹੀ ਆਵੈ ਨੀਰ ॥੩॥
କ୍ଷୁଧା-ତୃଷ୍ଣା ତାହାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ ଏବଂ ଯମ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈਐ ਸਚੁ ਸਾਹ ਅਡੋਲੈ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୁ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟୁ, ତୋହର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀਆ ਕਉਣੁ ਤੁਧੁਨੋ ਤੋਲੈ ॥
ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ, ଜ୍ଞାନୀ-ଧ୍ୟାନୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କିଏ ତୋହର ମହିମା ତଉଲି ପାରିବ।

ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਓਪਤਿ ਸਭ ਪਰਲੈ ॥
ତୁ ନାଶ କରିବା ଏବଂ ବନାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ସଂସାରର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଳୟ ସବୁ ତୋର ହିଁ ଲୀଳା ଅଟେ।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਭ ਬੋਲੈ ॥
ତୁ ସବୁକିଛି କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ ଏବଂ ସବୁ ଶରୀରରେ ତୁ ହିଁ ବୋଲିଥାଉ।

ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ ਸਭਸੈ ਕਿਆ ਮਾਣਸੁ ਡੋਲੈ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ତୁ କାହିଁକି ଭୟ କରୁଛୁ, ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କୁ ଆହାର ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਹਿਰ ਗਭੀਰੁ ਅਥਾਹੁ ਤੂ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲੈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟୁ, ତୋର ଗୁଣ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ।

ਸੋਈ ਕੰਮੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਮਉਲੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ସେହି କାମ କରିଥାଏ, ପରମେଶ୍ୱର ତାହା ପାଇଁ ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੁਧਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣ ਬੋਲੈ ॥੨੩॥੧॥੨॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋ' ବିନା ଆଉ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ନାନକ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||23||1||2||

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ ମାରୁ ବାଣୀ କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪਡੀਆ ਕਵਨ ਕੁਮਤਿ ਤੁਮ ਲਾਗੇ ॥
ଆରେ ପଣ୍ଡିତ! ତୁ କେଉଁ କୁମତିରେ ଲାଗିଅଛୁ?

ਬੂਡਹੁਗੇ ਪਰਵਾਰ ਸਕਲ ਸਿਉ ਰਾਮੁ ਨ ਜਪਹੁ ਅਭਾਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଅଭାଗା! ଯଦି ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରୁ ନାହୁଁ, ପୁରା ପରିବାର ସହିତ ବୁଡିଯିବୁ||1||ରୁହ||

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਪੜੇ ਕਾ ਕਿਆ ਗੁਨੁ ਖਰ ਚੰਦਨ ਜਸ ਭਾਰਾ ॥
ବେଦ ଓ ପୁରାଣ ପଢିଲେ ତୋର କଣ ଲାଭ ଅଛି? ଏହା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, ଯେପରି ଚନ୍ଦନର ଭାର ଲଦା ହୋଇଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਾ ॥੧॥
ରାମ ନାମର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନାହଁ, କିପରି ପାର ହେବ?||1||

ਜੀਅ ਬਧਹੁ ਸੁ ਧਰਮੁ ਕਰਿ ਥਾਪਹੁ ਅਧਰਮੁ ਕਹਹੁ ਕਤ ਭਾਈ ॥
ଯଜ୍ଞ କରିବା ସମୟରେ ବଳି ଦେବା ପାଇଁ ହତ୍ୟାକୁ ତୁମେ ଧର୍ମ କହିଥାଅ, ହେ ଭାଇ! ତାହାହେଲେ ଅଧର୍ମ କଣ କୁହ?

ਆਪਸ ਕਉ ਮੁਨਿਵਰ ਕਰਿ ਥਾਪਹੁ ਕਾ ਕਉ ਕਹਹੁ ਕਸਾਈ ॥੨॥
ଏତିକି କରି ମଧ୍ୟ ତୁମେ ନିଜକୁ ମୁନି କହିଥାଅ, କଂସେଇ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ?||2||

ਮਨ ਕੇ ਅੰਧੇ ਆਪਿ ਨ ਬੂਝਹੁ ਕਾਹਿ ਬੁਝਾਵਹੁ ਭਾਈ ॥
ହେ ମନର ଅନ୍ଧ! ସ୍ୱୟଂ ତୁମେ କିଛି ଭାବି ନାହଁ, ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ କିପରି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପାରିବ?

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਬਿਦਿਆ ਬੇਚਹੁ ਜਨਮੁ ਅਬਿਰਥਾ ਜਾਈ ॥੩॥
ତୁମେ ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇଁ ବିଦ୍ୟା ବିକ୍ରି କରି ଥାଅ ଏବଂ ଏହିପରି ତୁମର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇ ଯାଉଛି||3||

ਨਾਰਦ ਬਚਨ ਬਿਆਸੁ ਕਹਤ ਹੈ ਸੁਕ ਕਉ ਪੂਛਹੁ ਜਾਈ ॥
ଦେବର୍ଷି ନାରଦ ଏବଂ ବ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଏହି ବଚନ କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ସନ୍ଦର୍ଭରେ ଶୁକଦେବଙ୍କ ସହିତ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਰਾਮੈ ਰਮਿ ਛੂਟਹੁ ਨਾਹਿ ਤ ਬੂਡੇ ਭਾਈ ॥੪॥੧॥
ହେ ଭାଇ! କବୀର ମଧ୍ୟ ଏକ ଏହି ସତ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିପାରେ, ଅନ୍ୟଥା ଭବସାଗରରେ ବୁଡିଯିବ||4||1||

ਬਨਹਿ ਬਸੇ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਜਉ ਲਉ ਮਨਹੁ ਨ ਤਜਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନରୁ ବିକାର ତ୍ୟାଗ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ପୁଣି ବନକୁ ଯାଇ ବସିବାରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਹ ਘਰੁ ਬਨੁ ਸਮਸਰਿ ਕੀਆ ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ॥੧॥
ଯିଏ ନିଜ ଘର ଏବଂ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଏକ ସମାନ ଭାବିଅଛି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ||1||
ਸਾਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਰਾਮਾ ॥
ରାମନାମର ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ-ସୁଖ ହାସଲ ହୋଇଥାଏ,

ਰੰਗਿ ਰਵਹੁ ਆਤਮੈ ਰਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହିଁ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ରାମଙ୍କୁ ଜପ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਟਾ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕੀਆ ਕਹਾ ਗੁਫਾ ਮਹਿ ਬਾਸੁ ॥
କେହି ଲମ୍ବା ଜଟ ରଖି, ଶରୀରରେ ଭସ୍ମ ଲେପୀ ଗୁମ୍ଫାରେ ନିବାସ କରି ନେଇଛି, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ଲାଭ କଣ?

ਮਨੁ ਜੀਤੇ ਜਗੁ ਜੀਤਿਆ ਜਾਂ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਤੇ ਹੋਇ ਉਦਾਸੁ ॥੨॥
ଯିଏ ନିଜ ମନକୁ ଜିତି ନେଇଥାଏ, ଭାବି ନିଅ, ସେ ସାରା ଜଗତ ଜିତି ନେଇଛି ଏବଂ ବିକାର ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ||2||

ਅੰਜਨੁ ਦੇਇ ਸਭੈ ਕੋਈ ਟੁਕੁ ਚਾਹਨ ਮਾਹਿ ਬਿਡਾਨੁ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ସୁରମା ଲଗାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଭାବନାରେ କିଛି ଅନ୍ତର ଅବଶ୍ୟ ରହିଥାଏ (କେହି ନିଜ ଆଖିର ଜ୍ୟୋତି ବଢାଇବା ପାଇଁ ଆଉ କେହି ନିଜ ନାଖି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ସୁରମା ଲଗାଇ ଥାଏ)।

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਿਹ ਪਾਇਆ ਤੇ ਲੋਇਨ ਪਰਵਾਨੁ ॥੩॥
ଯିଏ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ସୁରମା ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେହି ନେତ୍ର ବାସ୍ତବରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅਬ ਜਾਨਿਆ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦੀਆ ਸਮਝਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଛି, ଗୁରୁ ମୋତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਅੰਤਰਗਤਿ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਕਤਹੂ ਨ ਜਾਇ ॥੪॥੨॥
ମୋତେ ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ||4||2||

ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਜਾ ਕਉ ਫੁਰੀ ਤਬ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਾਜ ॥
ଯାହାକୁ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ପାଇବା ପାଇଁ ଖିଆଲ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ କାହିଁକି ପଡିବ?

ਤੇਰੇ ਕਹਨੇ ਕੀ ਗਤਿ ਕਿਆ ਕਹਉ ਮੈ ਬੋਲਤ ਹੀ ਬਡ ਲਾਜ ॥੧॥
ତୋର କଥା ବିଷୟରେ କଣ କହିବି? ମୋତେ କଥା କହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଲଜ୍ଜା ଲାଗିଥାଏ||1||

ਰਾਮੁ ਜਿਹ ਪਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କୁ ପାଇ ନେଇଛି,

ਤੇ ਭਵਹਿ ਨ ਬਾਰੈ ਬਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାକୁ ଦ୍ୱାର-ଦ୍ୱାର ବୁଲିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ ||1||ରୁହ||

ਝੂਠਾ ਜਗੁ ਡਹਕੈ ਘਨਾ ਦਿਨ ਦੁਇ ਬਰਤਨ ਕੀ ਆਸ ॥
ଦୁଇ ଦିନ ବ୍ୟବହାରର ଆଶା ନେଇ ସେହି ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଜଗତରେ ବହୁତ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਰਾਮ ਉਦਕੁ ਜਿਹ ਜਨ ਪੀਆ ਤਿਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਈ ਪਿਆਸ ॥੨॥
ଯିଏ ରାମନାମ ରୂପୀ ଜଳ ପାନ କରିଛି, ତାହାକୁ ପୁନଃ କୌଣସି ତୃଷ୍ଣା ଲାଗେ ନାହିଁ||2||

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਹ ਬੂਝਿਆ ਆਸਾ ਤੇ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ସେ ସେ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਸਭੁ ਸਚੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਜਉ ਆਤਮ ਭਇਆ ਉਦਾਸੁ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତର୍ମନ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ସବୁଦିଗରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ନଜର ଆସିଥାଏ||3||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰ ਤਾਰਿ ॥
ଯିଏ ମୁକ୍ତିଦାତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ସେ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਕੰਚਨੁ ਭਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ਸਮੁਦ੍ਰੈ ਪਾਰਿ ॥੪॥੩॥
ହେ କବୀର! ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଭଳି ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ସଂସାର ସମୁଦ୍ରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||4||3||

ਉਦਕ ਸਮੁੰਦ ਸਲਲ ਕੀ ਸਾਖਿਆ ਨਦੀ ਤਰੰਗ ਸਮਾਵਹਿਗੇ ॥
ଯେପରି ସମୁଦ୍ରର ପାଣି ସମୁଦ୍ରରେ ଏବଂ ଲହଡି ନଦୀରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଆମେ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଯିବା।
ਸੁੰਨਹਿ ਸੁੰਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਮਦਰਸੀ ਪਵਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਵਹਿਗੇ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଶୂନ୍ୟ (ପରମାତ୍ମା)ଙ୍କ ଠାରେ ଶୂନ୍ୟ (ଆତ୍ମା) ମିଶିଯାଏ, ଆମେ ସମଦର୍ଶୀ ପବନ ରୂପ ହୋଇଯିବା||1||

ਬਹੁਰਿ ਹਮ ਕਾਹੇ ਆਵਹਿਗੇ ॥
ପୁଣି ଦୁନିଆକୁ ଆମେ କାହିଁକି ଆସିବୁ?

ਆਵਨ ਜਾਨਾ ਹੁਕਮੁ ਤਿਸੈ ਕਾ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝਿ ਸਮਾਵਹਿਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ସେଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||1||ରୁହ||

ਜਬ ਚੂਕੈ ਪੰਚ ਧਾਤੁ ਕੀ ਰਚਨਾ ਐਸੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵਹਿਗੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ (ପୃଥିବୀ, ଆକାଶ, ଅଗ୍ନି, ପବନ, ଜଳ)ର ରଚନା ନାଶ ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ତେ ଭ୍ରମରେ ନାଶ ହୋଇଯିବେ।

ਦਰਸਨੁ ਛੋਡਿ ਭਏ ਸਮਦਰਸੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿਗੇ ॥੨॥
ଛଦ୍ମବେଶ ଏବଂ ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ ସମଦର୍ଶୀ ହୋଇ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା||2||

ਜਿਤ ਹਮ ਲਾਏ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗੇ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿਗੇ ॥
ଭଗବାନ ଆମକୁ ଯେଉଁଠି ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେଠାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିବା ଏବଂ ସେପରି ହିଁ କର୍ମ କରିବା।

ਹਰਿ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਉ ਅਪਨੀ ਤੌ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਵਹਿਗੇ ॥੩॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ସମାହିତ ହୋଇଯିବା||3||

ਜੀਵਤ ਮਰਹੁ ਮਰਹੁ ਫੁਨਿ ਜੀਵਹੁ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯଦି ଜୀବିତ ରହି ବିକାର ଠାରୁ ମୃତ ହେବା, ତାହାହେଲେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ହେବ ନାହିଁ।

Page 1104

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੋ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ਸੁੰਨ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਸੋਈ ॥੪॥੪॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଲଗ୍ନ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ||4||4||

ਜਉ ਤੁਮ੍ਹ ਮੋ ਕਉ ਦੂਰਿ ਕਰਤ ਹਉ ਤਉ ਤੁਮ ਮੁਕਤਿ ਬਤਾਵਹੁ ॥
ହେ ରାମ! ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ନିଜ ଠାରୁ ଦୂର କରିଦିଅ, ତାହାହେଲେ କୁହ ଯେ ମୁକ୍ତି କଣ?

ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਸਗਲ ਮਹਿ ਅਬ ਕੈਸੇ ਭਰਮਾਵਹੁ ॥੧॥
ଏକ ତୁ ହିଁ ଅନେକ ରୂପ ହୋଇ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ କିପରି ଭ୍ରମ ହୋଇ ପାରିବ?||1||

ਰਾਮ ਮੋ ਕਉ ਤਾਰਿ ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਈ ਹੈ ॥
ହେ ମୋର ରାମ! ତୁମେ ମୋତେ ପାର କରାଇବା ପାଇଁ କେଉଁଠିକୁ ନେବ?

ਸੋਧਉ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਦੇਉ ਕੈਸੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋତେ ବୁଝାଅ ଯେ ମୁକ୍ତି କିପରି ଅଟେ, କେଉଁଠିକୁ ନେଇ ମୋତେ ମୁକ୍ତି ଦେବ ମୁକ୍ତି ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ତୋର କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||1||ରୁହ||

ਤਾਰਨ ਤਰਨੁ ਤਬੈ ਲਗੁ ਕਹੀਐ ਜਬ ਲਗੁ ਤਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇବା ଓ ମୁକ୍ତ ହେବା କଥା କହିଥାଏ।

ਅਬ ਤਉ ਬਿਮਲ ਭਏ ਘਟ ਹੀ ਮਹਿ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੨॥੫॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ନିଜ ଶରୀରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛୁ ଏବଂ ଆମର ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||5||

ਜਿਨਿ ਗੜ ਕੋਟ ਕੀਏ ਕੰਚਨ ਕੇ ਛੋਡਿ ਗਇਆ ਸੋ ਰਾਵਨੁ ॥੧॥
ଯିଏ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ଗ ବନାଇ ଥିଲା, ସେହି ରାବଣ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ଛାଡି ଯାଇଛି||1||

ਕਾਹੇ ਕੀਜਤੁ ਹੈ ਮਨਿ ਭਾਵਨੁ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତୁ କାହିଁକି ମନ ଇଚ୍ଛା କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଅଛୁ?

ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਕੇਸ ਤੇ ਪਕਰੈ ਤਹ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਛਡਾਵਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଯମ ଆସି କେଶ ଧରିଥାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଛଡାଇ ଥାଏ||1||ରୁହ||

ਕਾਲੁ ਅਕਾਲੁ ਖਸਮ ਕਾ ਕੀਨ੍ਾ ਇਹੁ ਪਰਪੰਚੁ ਬਧਾਵਨੁ ॥
ଏହି କାଳ ମଧ୍ୟ ଅକାଳପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନା ହୋଇଛି, ସେଥିରେ ଏହି ଜଗତ ବନ୍ଧା ହୋଇ ରହିଛି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇ ਅੰਤੇ ਮੁਕਤੇ ਜਿਨ੍ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ॥੨॥੬॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ହୃଦୟରେ ରାମନାମ ରୂପୀ ରସାୟନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଅନ୍ତରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||6||

ਦੇਹੀ ਗਾਵਾ ਜੀਉ ਧਰ ਮਹਤਉ ਬਸਹਿ ਪੰਚ ਕਿਰਸਾਨਾ ॥
ଏହି ଶରୀର ଏକ ଗାଁର ସ୍ଥାନର ସ୍ୱାମୀ ଅଟେ ଏବଂ ଏଥିରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଭଳି ପାଞ୍ଚ କୃଷକ ରହିଥାନ୍ତି।

ਨੈਨੂ ਨਕਟੂ ਸ੍ਰਵਨੂ ਰਸਪਤਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕਹਿਆ ਨ ਮਾਨਾ ॥੧॥
ଏହି ଆଖି, ନାକ, କାନ, ଜିହ୍ୱା ଭଳି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ କାହାର କଥା ମାନନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਬਾਬਾ ਅਬ ਨ ਬਸਉ ਇਹ ਗਾਉ ॥
ହେ ବାବା! ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏହି ଗ୍ରାମରେ ପୁନଃ ବାସ କରିବା ଚାହେଁ ନାହିଁ,

ਘਰੀ ਘਰੀ ਕਾ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਕਾਇਥੁ ਚੇਤੂ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଏଠାରେ ଥିବା ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହିସାବ ମାଗିଥାଏ||1||ରୁହ||

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਬਾਕੀ ਨਿਕਸੀ ਭਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମରାଜ ହିସାବ ମାଗିଥାନ୍ତି, ମୋ' ତରଫରୁ ବହୁତ ବାକି (ଅଧର୍ମ) ବାହାରିଥାଏ।

ਪੰਚ ਕ੍ਰਿਸਾਨਵਾ ਭਾਗਿ ਗਏ ਲੈ ਬਾਧਿਓ ਜੀਉ ਦਰਬਾਰੀ ॥੨॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ କୃଷକ କେଉଁଠିକୁ ଦୌଡି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଜୀବ ରୂପୀ ସ୍ୱାମୀକୁ ଧର୍ମରାଜ ଦରବାରକୁ ବାନ୍ଧି ନିଅନ୍ତି||2||

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਖੇਤ ਹੀ ਕਰਹੁ ਨਿਬੇਰਾ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୋର କଥା ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ; ନିଜ ଖେତରେ ହିଁ (ନିଜ କର୍ମ) ହିସାବ ତୁଟାଇ ଦିଅ।
ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਬਖਸਿ ਬੰਦੇ ਕਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਉਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੩॥੭॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ଜୀବକୁ କ୍ଷମା କରିଦିଅ ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ସଂସାର ଚକ୍ରରେ ଆଣ ନାହିଁ||3||7||

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ ମାରୁ ବାଣୀ କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਨਭਉ ਕਿਨੈ ਨ ਦੇਖਿਆ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
ହେ ବୈରାଗୀ! ଭକ୍ତି-ଭାବନା ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କେହି ଦେଖି ନାହାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਭੈ ਅਨਭਉ ਹੋਇ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੧॥
ଦୁନିଆରେ ଭୟ ରହିତ ହେବା ପରେ ହିଁ ଭକ୍ତି-ଭାବନା, ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||1||

ਸਹੁ ਹਦੂਰਿ ਦੇਖੈ ਤਾਂ ਭਉ ਪਵੈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ମାଲିକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ପ୍ରେମ ଭାବନା ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਤ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ସେ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਪਾਖੰਡੁ ਨ ਕੀਜਈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
ଯଦି ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇବା ଚାହିଁ ଥାଅ, କୌଣସି ଗର୍ବ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਪਾਖੰਡਿ ਰਤਾ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ସଂସାରର ସମସ୍ତେ ଗର୍ବୀ ଓ ପ୍ରବଞ୍ଚନାରେ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି||3||

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਾਸੁ ਨ ਛੋਡਈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
ତୃଷ୍ଣା କଦାପି ସାଥି ଛାଡେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਮਮਤਾ ਜਾਲਿਆ ਪਿੰਡੁ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੪॥
ମମତା ଶରୀରକୁ ହିଁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ||4||
ਚਿੰਤਾ ਜਾਲਿ ਤਨੁ ਜਾਲਿਆ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥ ਜੇ ਮਨੁ ਮਿਰਤਕੁ ਹੋਇ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੫॥
ଯଦି ମନ ଅହଂ ଭାବନାରୁ ମୃତ ହୋଇଯାଏ, ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ତନର ମମତାକୁ ଦୂର କରାଯାଇ ପାରେ||5||

ਸਤਿਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗੁ ਨ ਹੋਵਈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
ହେ ବୈରାଗୀ! ସମସ୍ତେ ବୈରାଗ୍ୟ ପାଇବା ଚାହିଁ ପାରନ୍ତି,

ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੬॥

କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ବୈରାଗ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ||6||

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
ଯଦି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁର ମିଳିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸਹਜੇ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੭॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ||7||

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਬੈਰਾਗੀਅੜੇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମୋର ଏକ ବିନତି ଯେ

ਮੋ ਕਉ ਭਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ਵਣਾਹੰਬੈ ॥੮॥੧॥੮॥
ମୋତେ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ||8||1||8||

ਰਾਜਨ ਕਉਨੁ ਤੁਮਾਰੈ ਆਵੈ ॥
ହେ ରାଜନ! ତୁମର ସୁନ୍ଦର ଘରକୁ କିଏ ଆସିଛନ୍ତି?

ਐਸੋ ਭਾਉ ਬਿਦਰ ਕੋ ਦੇਖਿਓ ਓਹੁ ਗਰੀਬੁ ਮੋਹਿ ਭਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ବିଦୂରର ଏପରି ପ୍ରେମ ଦେଖିଛି ଯେ ସେହି ଗରିବ ହିଁ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||1||Pause||

ਹਸਤੀ ਦੇਖਿ ਭਰਮ ਤੇ ਭੂਲਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ହାତୀକୁ ଦେଖି ତୁମେ ଭ୍ରମରେ ରହିଛ, କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଜାଣି ନାହଁ।

ਤੁਮਰੋ ਦੂਧੁ ਬਿਦਰ ਕੋ ਪਾਨ੍ੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਿ ਮੈ ਮਾਨਿਆ ॥੧॥
ତୁମ ଦୁଧ ଅପେକ୍ଷା ବିଦୁରର ପାଣିକୁ ମୁଁ ଅମୃତ ସମାନ ମାନିଛି||1||

ਖੀਰ ਸਮਾਨਿ ਸਾਗੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਨੀ ॥
ମୋତେ ତାହାର ଶାଗ (ତୋହର) ଖିରୀ ସମାନ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ରାତ୍ରି ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି।

ਕਬੀਰ ਕੋ ਠਾਕੁਰੁ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦੀ ਜਾਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਕੀ ਮਾਨੀ ॥੨॥੯॥
କବୀରଙ୍କ ମାଲିକ ବଡ ଆନନ୍ଦମୟ ଏବଂ ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ କୌଣସି ଉଚ୍ଚ କିମ୍ବା ନୀଚ ଜାତିକୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ||2||9||

ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ॥
ଶ୍ଲୋକ କବୀର॥

ਗਗਨ ਦਮਾਮਾ ਬਾਜਿਓ ਪਰਿਓ ਨੀਸਾਨੈ ਘਾਉ ॥
ଆକାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁଦ୍ଧର ବିଗୁଲ ବାଜି ଯାଇଛି, ହୃଦୟକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରା ଯାଇଛି।

ਖੇਤੁ ਜੁ ਮਾਂਡਿਓ ਸੂਰਮਾ ਅਬ ਜੂਝਨ ਕੋ ਦਾਉ ॥੧॥
ସୁରବୀର ରଣଭୂମି ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ଦେଇଛି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ପାଇଁ ଶତ୍ରୁ ସହିତ ଲଢିବାର ସମୟ ଆସି ଯାଇଛି||1||

ਸੂਰਾ ਸੋ ਪਹਿਚਾਨੀਐ ਜੁ ਲਰੈ ਦੀਨ ਕੇ ਹੇਤ ॥
ସଚ୍ଚା ସୁରବୀର ତାହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଇ ଥାଏ, ଯିଏ ନିଜ ନିଜ ଧର୍ମ ସହିତ ଲଢିଥାଏ।
ਪੁਰਜਾ ਪੁਰਜਾ ਕਟਿ ਮਰੈ ਕਬਹੂ ਨ ਛਾਡੈ ਖੇਤੁ ॥੨॥੨॥

ଧର୍ମ ଓ ଗରିବଙ୍କ ପାଇଁ ଅଙ୍ଗ କାଟି କାଟି ଲଢିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ରଣଭୂମି ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ||2||2||

କବୀର କା ସବଦୁ ରାଗୁ ମାରୂ ବାଣୀ ନାମଦେଉ ଜୀ କୀ
କବୀରଙ୍କ ଶବ୍ଦ ରାଗ ମାରୁ ବାଣୀ ନାମଦେବ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਚਾਰਿ ਮੁਕਤਿ ਚਾਰੈ ਸਿਧਿ ਮਿਲਿ ਕੈ ਦੂਲਹ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ॥
ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଚାରି ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଚାରି ସିଦ୍ଧି ଆମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮੁਕਤਿ ਭਇਓ ਚਉਹੂੰ ਜੁਗ ਜਾਨਿਓ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰੁ ਧਰਿਓ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଚାରିଯୁଗରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଯଶ ଏବଂ କୀର୍ତ୍ତିର ଛତ୍ର ଆମର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଝୁଲାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਜਪਤ ਕੋ ਕੋ ਨ ਤਰਿਓ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି କିଏ କିଏ ପାର ହୋଇ ନାହାନ୍ତି?

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਾ ਕੋ ਨਾਮੁ ਪਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଅଛି, ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିଛି, ତାହାର ନାମ ହିଁ ଭକ୍ତ ଭାବରେ ପଡିଛି ||1||ରୁହ||

ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕੁ ਬਿਰਾਜਿਤ ਦੇਖਿ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਜਮੁ ਡਰਿਓ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଶଙ୍ଖ, ଚକ୍ର, ମାଳା ଏବଂ ତିଳକ ଶୋଭା ପାଉଛି, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତାପକୁ ଦେଖି ଯମ ମଧ୍ୟ ଭୟରେ ଦୌଡି ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਰਾਮ ਬਲ ਗਰਜਿਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਤਾਪ ਹਿਰਿਓ ॥੨॥
ରାମଙ୍କ ବଳ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਅੰਬਰੀਕ ਕਉ ਦੀਓ ਅਭੈ ਪਦੁ ਰਾਜੁ ਭਭੀਖਨ ਅਧਿਕ ਕਰਿਓ ॥
ଭଗବାନ ରାଜା ଅମ୍ବରିଶକୁ ଅଭୟ-ପଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରି ବିଭୀଷଣ ଅଧିକ ସମୟ ଲଙ୍କାରେ ରାଜତ୍ୱ କରିଥିଲେ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰਿ ਦਈ ਸੁਦਾਮੈ ਧ੍ਰੂਅ ਅਟਲੁ ਅਜਹੂ ਨ ਟਰਿਓ ॥੩॥

ସେହି ଠାକୁର ଗରିବ ସୁଦାମକୁ ନବ ନିଧି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଆଉ ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବକୁ ଅଟଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਭਗਤ ਹੇਤਿ ਮਾਰਿਓ ਹਰਨਾਖਸੁ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਇ ਦੇਹ ਧਰਿਓ ॥
ନିଜ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ପାଇଁ ନୃସିଂହ ଅବତାର ଧାରଣ କରି ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁର ବଧ କରିଛନ୍ତି।

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਭਗਤਿ ਬਸਿ ਕੇਸਵ ਅਜਹੂੰ ਬਲਿ ਕੇ ਦੁਆਰ ਖਰੋ ॥੪॥੧॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତିର ବଶରେ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଆଜି ମଧ୍ୟ ରାଜା ବଳି ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛି||4||1||

ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥
ମାରୁ କବୀର ଜୀ॥

ਦੀਨੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ ਦਿਵਾਨੇ ਦੀਨੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰੇ ॥
ଆରେ ପାଗଳ! ତୁ ନିଜ ଧର୍ମ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ।

ਪੇਟੁ ਭਰਿਓ ਪਸੂਆ ਜਿਉ ਸੋਇਓ ਮਨੁਖੁ ਜਨਮੁ ਹੈ ਹਾਰਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପଶୁ ଭଳି ପେଟ ଭରି ତୁ ଗଭୀର ନିଦରେ ଶୟନ କରିଥାଏ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ-ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||1||Pause||

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕੀਨੀ ਰਚਿਓ ਧੰਧੈ ਝੂਠ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ କେବେ ସଙ୍ଗତି ହିଁ କରି ନାହାନ୍ତି, ଏଣୁ ଜଗତର ମିଥ୍ୟା ଧନ୍ଦାରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଛି।

ਸੁਆਨ ਸੂਕਰ ਬਾਇਸ ਜਿਵੈ ਭਟਕਤੁ ਚਾਲਿਓ ਊਠਿ ॥੧॥
କୁକୁର, ଘୁଷୁରି ଏବଂ କାଉ ଭଳି ମନୁଷ୍ୟ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ପୁଣି ସଂସାରରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ||1||

ਆਪਸ ਕਉ ਦੀਰਘੁ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਉਰਨ ਕਉ ਲਗ ਮਾਤ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱୟଂକୁ ବଡ ଭବିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଲୋକକୁ ଛୋଟ ଠାରୁ ଛୋଟ ଭବିଥାଏ।
ਮਨਸਾ ਬਾਚਾ ਕਰਮਨਾ ਮੈ ਦੇਖੇ ਦੋਜਕ ਜਾਤ ॥੨॥
ନିଜ ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କରିବା ବାଲାକୁ ମୁଁ ନର୍କକୁ ଯିବାର ହିଁ ଦେଖିଅଛି||2||

ਕਾਮੀ ਕ੍ਰੋਧੀ ਚਾਤੁਰੀ ਬਾਜੀਗਰ ਬੇਕਾਮ ॥
କାମୁକ, କ୍ରୋଧୀ, କପଟୀ ସମସ୍ତେ ନିକମା ଅଟନ୍ତି,

ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨੋ ਕਬਹੂ ਨ ਸਿਮਰਿਓ ਰਾਮੁ ॥੩॥

ସେମାନେ କେବେ ରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି ନାହାନ୍ତି, ଏଣୁ ଅନ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦା କରି ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ||3||

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਚੇਤੈ ਨਹੀ ਮੂਰਖੁ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୂର୍ଖ-ବୋକା ଜୀବ ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ,

ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ ਕੈਸੇ ਉਤਰਸਿ ਪਾਰਿ ॥੪॥੧॥
ପୁଣି ରାମନାମର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିବା ବିନା ସେ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବ?||4||1||

ରାଗୁ ମାରୂ ବାଣୀ ଜୈଦେଉ ଜୀଉ କୀ
ରାଗ ମାରୁ ବାଣୀ ଜୟଦେବ ଜୀ

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଚੰଦ ସତ ଭେଦିଆ ନਾଦ ସତ ପୂରିଆ ସୁର ସତ ଖୋੜସା ଦତୁ କୀଆ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରମା ସ୍ୱର ଦ୍ୱାରା ପୂରକ କରି ସାତ ଚକ୍ର ଭେଦ କରିଛି ଏବଂ ସାତ ଚକ୍ରରେ ଅନାହତ ନାଦ ବଜାଇ ଦେଇଛି, ପୁଣି ଷୋହଳ ଥର ଓଁ ଉଚକରଣ କରି ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱର ଦ୍ୱାରା ରେଚକ କରିଛି।

ଅବଲ ବଲୁ ତୋੜିଆ ଅଚଲ ଚଲୁ ଥପିଆ ଅଘੜୁ ଘੜିଆ ତହਾ ଅପିଉ ପୀଆ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ମନର ବଳ ଭାଙ୍ଗି ତାହାକୁ ବଳହୀନ କରି ଦିଆଯାଇଛି, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନକୁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ ସୁନ୍ଦର ବନା ଯାଇଛି, ମନରେ ନାମମୃତ ପାନ କରା ଯାଇଛି||1||

ମନ ଆଦି ଗୁଣ ଆଦି ବଖାନିଆ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଯେତେବେଳେ ଜଗତର ମୂଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି,

ତେରୀ ଦୁବିଧା ଦ୍ରିସਟି ସੰମାନିଆ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତୋର ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସମଦର୍ଶୀ ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇ ଯାଇଛି||1||ରୁହ||

ଅରଧି କଉ ଅରଧିଆ ସରଧି କଉ ସରଧିଆ ସଲਲ କଉ ସଲਲି ସੰମାନି ଆਇଆ ॥
ଯେତେବେଳ ଆରାଧନା ଯୋଗ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଛି ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧେୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଧାରଣ କରିଛି, ଯେପରି ଜଳରେ ଜଳ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ବଦତି ଜୈଦେଉ ଜୈଦେਵ କଉ ରੰମିଆ ବ୍ରହਮୁ ନିରବାନ୍ତୁ ଲିਵ ଲୀନୁ ପାଇଆ ॥୨॥୧॥
ଜୟଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମର ଚିନ୍ତନ କରି ନିର୍ବାଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||1||

କବୀରୁ ॥ ମାରୂ ॥
କବୀର॥ ମାରୁ॥

ରାਮୁ ସିମରୁ ପଛୁତାହିଗା ମନ ॥

ହେ ମନ! ରାମଙ୍କ ଭଜନ ସ୍ମରଣ କର, ନହେଲେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ।

ਪਾਪੀ ਜੀਅਰਾ ਲੋਭੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਉਠਿ ਜਾਹਿਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପାପୀ ମନ ଲୋଭ ହିଁ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯିବ||1||ରୁହ||

ਲਾਲਚ ਲਾਗੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਮਾਇਆ ਭਰਮ ਭੁਲਾਹਿਗਾ ॥
ଲାଳସାରେ ଫସି ତୁ ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇଛୁ ଏବଂ ମାୟାର ଭ୍ରମରେ ରହିଛୁ।

ਧਨ ਜੋਬਨ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੈ ਕਾਗਦ ਜਿਉ ਗਲਿ ਜਾਹਿਗਾ ॥੧॥
ଧନ ଏବଂ ଯୌବନର ଗର୍ବ କରନାହିଁ, ତୁ କାଗଜ ଭଳି ସଢି ଯିବୁ||1||

ਜਉ ਜਮੁ ਆਇ ਕੇਸ ਗਹਿ ਪਟਕੈ ਤਾ ਦਿਨ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਹਿਗਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଯମ ଆସି କେଶ ଧରି ତୋତେ ମାରିବ, ସେହି ଦିନ ତୋର ବଶରେ କିଛି ମଧ ଚାଲିବ ନାହିଁ।

ਸਿਮਰਨੁ ਭਜਨੁ ਦਇਆ ਨਹੀ ਕੀਨੀ ਤਉ ਮੁਖਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿਗਾ ॥੨॥
ତୁ କେବେ ମଧ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ-ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ ଏବଂ ନା କେବେ ଜୀବ ଉପରେ ଦୟା କରିଛୁ,
ଶେଷରେ ତୁ ନିଜ ମୁହଁ ଉପରେ ଚୋଟ ଖାଇବ||2||

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਲੇਖਾ ਮਾਗੈ ਕਿਆ ਮੁਖੁ ਲੈ ਕੈ ਜਾਹਿਗਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମରାଜ ତୋର କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିବେ, ତୁ କେଉଁ ମୁହଁ ନେଇ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ?

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤਰਿ ਜਾਂਹਿਗਾ ॥੩॥੧॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଜ୍ଜନ! ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣ; ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତିରେ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ
ପାରିବ||3||1||

ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ ମାରୁ ବାଣୀ ରବିଦାସ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਐਸੀ ਲਾਲ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਕਰੈ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ବିନା ଏପରି କୃପା କିଏ କରି ପାରିବ,?

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੁ ਗੁਸਈਆ ਮੇਰਾ ਮਾਥੈ ਛਤ੍ਰ ਧਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ହେ ଗୋସାଇଁ! ତୁ ଗରିବ-ନୱାଜ ଅଟୁ ଏବଂ ମୋ' ଭଳି ଦୀନ ଉପରେ ତୁ ଛତ୍ର ଦେଇଛୁ||1||ରୁହ||

ਜਾ ਕੀ ਛੋਤਿ ਜਗਤ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤਾ ਪਰ ਤੁਹੀਂ ਢਰੈ ॥
ଯାହାର ଛୁଆଁ ଜଗତକୁ ଲାଗିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ଯାହାକୁ ଜଗତ ଅଛୁଆଁ ଭାବି ଥାଏ, ତାହା ଉପରେ ତୁ ହିଁ କୃପା କରୁ।

ਨੀਚਹ ਊਚ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕਾਹੂ ਤੇ ਨ ਡਰੈ ॥੧॥
ମୋର ଗୋବିନ୍ଦ ନୀଚକୁ ଉଚ୍ଚ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ କାହାକୁ ଡରନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਨਾਮਦੇਵ ਕਬੀਰੁ ਤਿਲੋਚਨੁ ਸਧਨਾ ਸੈਨੁ ਤਰੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପାରୁ ନାମଦେବ, କବୀର, ତ୍ରିଲୋଚନ, ସଘନା ଏବଂ ସୈନ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇ ਸਭੈ ਸਰੈ ॥੨॥੧॥
ରବିଦାସ ଜୀ କହନ୍ତି, ହେ ସନ୍ଥଜନ! ମୋର କଥା ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ପାରିବ||2||1||

ਮਾਰੂ ॥
ମାରୁ॥

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸੁਰਿਤਰੁ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਕਾਮਧੇਨ ਬਸਿ ਜਾ ਕੇ ਰੇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ବଶରେ ସୁଖର ସାଗର କଳ୍ପବୃକ୍ଷ, ଚିନ୍ତାମଣି ଏବଂ କାମଧେନୁ ଅଛନ୍ତି;

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਮਹਾ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਕਰ ਤਲ ਤਾ ਕੈ ॥੧॥
ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ ରୂପୀ ଚାରି ପଦାର୍ଥ, ଆଠ ମହା ସିଦ୍ଧି ଏବଂ ନବନିଧି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହାତରେ ହିଁ ଅଛି||1||
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ ਜਪਸਿ ਰਸਨਾ ॥ ਅਵਰ ਸਭ ਛਾਡਿ ਬਚਨ ਰਚਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭାଇ! ଜିହ୍ୱାରେ ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପ କରୁ ନାହଁ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ବଚନ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥ ରଚନା ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କର||1||ରୁହ||

ਨਾਨਾ ਖਿਆਨ ਪੁਰਾਨ ਬੇਦ ਬਿਧਿ ਚਉਤੀਸ ਅਛਰ ਮਾਹੀ ॥
ଅନେକ, ଆଖ୍ୟା, ପୁରାଣ, ବେଦ ଏବଂ ବିଧି ତଥା ଚଉତିରିଶ ଅକ୍ଷରରେଲେଖା ଯାଇଥିବା ଶାସ୍ତ୍ରର ବିଚାର କରି

ਬਿਆਸ ਬੀਚਾਰਿ ਕਹਿਓ ਪਰਮਾਰਥੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਰਿ ਨਾਹੀ ॥੨॥

ବ୍ୟାସ ଜୀ ଏହା ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ରମନାମର ସମକକ୍ଷ କୌଣସି ପରମାର୍ଥ ନାହିଁ||2||

ସହଜ ସମାଧି ଉପାଧି ରହତ ହୋଇ ବଡେ ଭାଗି ଲିଵ ଲାଗୀ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧିରେ ରତ ହୋଇ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ରହିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି।

କହି ରବିଦାସ ଉଦାସ ଦାସ ମତି ଜନମ ମରନ ଭै ଭାଗୀ ॥३॥୨॥୧୫॥
ରବିଦାସ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଦାସର ମତି ଜଗତରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||3||2||15||

ତୁଖାରୀ ଛੰତ ମହଲା ୧ ବାରହ ମାହା
ତୁଖାରୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 1 ବାର ମାସ

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ତୂ ସୁਣି କିରତ କରंମା ପୁରବି କମାਇਆ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁମେ ଶୁଣ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ନିଜ ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ

ସିରି ସିରି ସୁਖ ସହंମା ଦେହି ସୁ ତୂ ଭଲା ॥
ସୁଖ-ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଅଛି, ଯାହା ତୁମେ ଦେଉଛ, ସବୁ ଭଲ ହିଁ ଅଟେ।

ହରି ରଚନା ତେରୀ କିଆ ଗତି ମେରୀ ହରି ବିନୁ ଘੜी ନ ଜୀବା ॥
ଯେତେବେଳେ ସବୁ ରଚନା ତୋର ହିଁ ଅଟେ, ଏଥିରେ ମୋର କୌଣସି ଗତି ନାହିଁ, ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ।

ପ୍ରିଅ ବାਝୁ ଦୁହେଲੀ କୋਇ ନ ବେଲੀ ଗୁରମୁਖି ਅंମ୍ରିତୁ ପୀବਾं ॥
ପ୍ରିୟତମ ବିନା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଃଖୀ ଅଟେ, କେହି ତାହାର ସାଥିରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଅମୃତ ପାନ କରି ପାରିବା।

ରଚନା ରାଚି ରହେ ନିରंକାରୀ ପ୍ରଭ ମନି କରମ ସୁକରମା ॥
ଆମେ ସବୁ ନିରାକାରଙ୍କ ରଚନା ଅଟୁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ହିଁ ଶୁଭ କର୍ମ ଅଟେ।

ନାନକ ପंਥୁ ନିହାଲे ସା ଧନ ତୂ ସୁਣି ଆତମ ରାମା ॥୧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତୋର ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଅଛି||1||

ବାବୀହା ପ୍ରିଉ ବୋଲे କୋକିଲ ବାਣୀਆ ॥
(ମନ ରୂପୀ) ଚାତକ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରିୟ ବୋଲିଥାଏ, (ଜିହ୍ୱା ରୂପୀ) କୋଇଲି ମଧୁର ଗାନ ବୋଲିଥାଏ।

ସା ଧନ ସଭି ରସ ଚୋଲै ଅंକି ସମାਣੀਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁରକ୍ତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସବୁ ଆନନ୍ଦ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁରକ୍ତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ନାରୀ ଅଟେ।

ਨਵ ਘਰ ਥਾਪਿ ਮਹਲ ਘਰੁ ਊਚਉ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ନବ ଦ୍ୱାର ବନାଇ ଶରୀରର ଉଚ୍ଚ ମହଲ (ଦଶମ ଦ୍ୱାର)ରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਰੰਗਿ ਰਾਵੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ତୋର ଅଟେ, ତୁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଅଟୁ, ମୁଁ ଦିନରାତି ତୋର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਕੋਕਿਲ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ (ମନ ରୂପୀ) ଚାତକ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରିୟ ଗାନ କରିଥାଏ, (ଜିହ୍ୱା ରୂପୀ)କୋଇଲି ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||2||

ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଶୁଣ, ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଆନନ୍ଦରେ ଭିଜି ଏବଂ

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਤ ਰਵੰਨੇ ਘੜੀ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥
ମନ-ତନରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣରେ ଲୀନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିସ୍ମୃତ କରେନାହିଁ।

ਕਿਉ ਘੜੀ ਬਿਸਾਰੀ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ କିପରି ଭୁଲି ପାରିବ, ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଏବଂ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ଜୀବନ ପାଇଥାଏ।

ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥
 (ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ବିନତି ଯେ) ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ବିନା ମୋର କେହି ନାହାନ୍ତି, ତୋ' ବିନା କିଏ କୃପା କରେ, ତୋ' ବିନା ବଞ୍ଚି ପାରିବା ନାହିଁ।

ਓਟ ਗਹੀ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੇ ਭਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ଆଶ୍ରା ନେଇଛି, ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀਰਘ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଦୀର୍ଘ-ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ସୁଖର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ଆସିଥାଏ||3||

ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥
ସୁନ୍ଦର ବୁନ୍ଦାର ଅମୃତ ଧାରା ବର୍ଷା ହେଉଛି,

ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣੀ ॥
ହରିଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ହେବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਵੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਧਨ ਊਭੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଚାହାନ୍ତି, ସେ ମନ-ମନ୍ଦିରରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁହାଗିନୀର ହୃଦୟ-ଘରେ ପତି-ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ପ୍ରିୟତମ ମୋତେ କାହିଁକି ବିସ୍ମୃତ ହେଉଛନ୍ତି?

ਉਨਵਿ ਘਨ ਛਾਏ ਬਰਸੁ ਸੁਭਾਏ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਵੈ ॥
ବାଦଲ ଛାୟା କରି ବର୍ଷା କରିଥାଏ ଏବଂ ମନ-ତନରେ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଓ ପ୍ରେମର ସୁଖଦ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਵੈ ॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପତି-ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ହୃଦୟ ଘରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଅମୃତବାଣୀ ବର୍ଷା ହେବାକୁ ଲାଗିଥାଏ||4||

ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੜੇ ॥
ଚୈତ୍ର ମାସରୁ ବସନ୍ତ ଋତୁ ଆସିଥାଏ, ଫୁଲରେ ବସିଥିବା ଭଅଁର ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ॥
ଯଦି ପ୍ରିୟତମ ଘରକୁ ଲେଉଟି ଆସନ୍ତି, ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଯେପରି ମରୁଭୂମିରେ ଫୁଲ ଫୁଟି ଥାଏ।

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਹਿ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥
ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାହେଲେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ? ବିରହ ଦୁଃଖରେ ଶରୀର ଭାଙ୍ଗି ପଡିଥାଏ।

ਕੋਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ ॥
ଆମ୍ବ ଗଛରେ କୋଇଲି ମଧୁର ଗାନ କରିଥାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ମନର ଦୁଃଖ ଆହୁରି ଅସହ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਭਵਰੁ ਭਵੰਤਾ ਫੂਲੀ ਡਾਲੀ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁ ਮਾਏ ॥
ଭଅଁର ଫୁଲକୁ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇଥାଏ, ହେ ମା' ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ମୃତ୍ୟୁ ସମାନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਚੇਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ ਘਰਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଚୈତ୍ର ମାସର ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ||5||

ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ ॥
ବୈଶାଖ ମାସ ଭଲ ଅଟେ, ପ୍ରକୃତି ସୁନ୍ଦର ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦ୍ୱାରରେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ବିନୟ କରିଥାଏ ଯେ ଦୟା କରି ଘରକୁ ଆସନ୍ତୁ।

ਘਰਿ ਆਉ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਢੁ ਨ ਮੋਲੋ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ଘରକୁ ଆସ, ତୁ ହିଁ କଠିନ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ପାରିବୁ ଏବଂ ତୋ' ବିନା ମୋର ମୂଲ୍ୟ ଏକ କଉଡି ଭଳି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ।

ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾਂ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲੋ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୋତେ ଭଲ ଲାଗେ, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଅମୂଲ୍ୟ ହୋଇଯିବି, ହେ ପ୍ରିୟତମ! ନିଜ ଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ କର।
ਦੂਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨਾ ॥
ମୁଁ ତୋତେ ନିଜ ଠାରୁ ଦୂର ଭାବେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଅନୁଭୂତି କରେ, ତୋର ମହଲକୁ ଜାଣିଥାଏ।

ନାନକ ବୈସାଖୀଂ ପ୍ରଭୁ ପାବୈ ସୁରତି ସବଦି ମନୁ ମାନਾ ॥୬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବୈଶାଖରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସେ ହିଁ ପାଇଥାଏ, ଯାହାର ସୁରତି ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ||୬||

ਮਾਹੁ ਜੇਠੁ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ॥
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାସ ଭଲ ଅଟେ, ଏଥିରେ ପ୍ରିୟତମ କିପରି ବିସ୍ମୃତ ହୋଇ ପାରିବେ।

ਥਲ ਤਾਪਹਿ ਸਰ ਭਾਰ ਸਾ ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ॥
ଧରିତ୍ରୀ ଭାଟି ଭଳି ଜଳିଥାଏ, ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ବିନୟ କରିଥାଏ।

ਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥
ଗୁଣଗାନ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਚੈ ਮਹਲਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣ ਦੇਹਿ ਤ ਆਵਾ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ସଚ୍ଚା ମହଲରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଯଦି ସେ ଆସିବାର ଅନୁମତି ଦେବେ ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଯିବି।

ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮਹਲੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ବିନମ୍ର ଏବଂ ଅସହାୟ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ତୋ' ବିନା ମହଲରେ କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ।

ਨਾਨਕ ਜੇਠਿ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਜੈਸੀ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਹਿਲੀ ॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାସରେ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହେଲେ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ବନିଯାଏ ଏବଂ ଶୁଭ ଗୁଣ ଦ୍ୱାରା ଗୁଣବାନ ବନିଯାଏ||7||

ਆਸਾੜੁ ਭਲਾ ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ ॥
ଆଷାଢ଼ ମାସ ଭଲ ଅଟେ, ଗଗନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାପ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਸੋਖੈ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ॥
ଧରିତ୍ରୀ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିଥାଏ, ଏତେ ଗରମ ହୋଇଥାଏ ଯେ ତାହା ଜଳି ଶୁଖି ଯାଇଥାଏ।

ਅਗਨਿ ਰਸੁ ਸੋਖੈ ਮਰੀਐ ਧੋਖੈ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥
ଅଗ୍ନି ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଜଳକୁ ଶୁଖାଇ ଦେଇଥାଏ, ନିଜେ ଜଳିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ହାର ମାନି ନଥାଏ।

ਰਥੁ ਫਿਰੈ ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਕੈ ਟੀਡੁ ਲਵੈ ਮੰਝਿ ਬਾਰੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ରଥ ଚାଲିଥାଏ, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସେହି ଗରମରୁ ବର୍ତ୍ତିବା ପାଇଁ ଛାୟା ଖୋଜିଥାଏ।

ਅਵਗਣ ਬਾਧਿ ਚਲੀ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥
ଯିଏ ଅବଗୁଣର ଗଣ୍ଠିଲି ବାନ୍ଧି ଚାଲି ଥାଏ, ତାହାକୁ ପରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସୁଖ ସେ ହିଁ ପାଇଥାଏ, ଯିଏ ପରମ-ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੋ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਲੇ ॥੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ଏହି ମନ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଅଛି||୪||

ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ ॥
ହେ ମନ! ଶ୍ରାବଣ ମାସ ସରସ ଅଟେ, ବର୍ଷା ବାଦଲର ମୌସୁମୀ ଆସିଥାଏ।

ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ ॥
ମୋର ତନ-ମନକୁ ପରଦେଶ ଯିବା ବାଲା ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରୁଚି ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕਿ ਡਰਾਏ ॥
ଯଦି ପ୍ରିୟତମ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ମରିବା ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ବିଜୁଳି ଚମକି ଡରାଇ ଥାଏ।

ਸੇਜ ਇਕੇਲੀ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਮਾਏ ॥
ହେ ମା'! ଶେଯ ଏକା ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଦୁଃଖୀ ଅଟେ ଏବଂ ବିଚ୍ଛେଦର ଦୁଃଖ ମୃତ୍ୟୁ ସମାନ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਦ ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਏ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ନିଦ୍ରା-କ୍ଷୁଧା କିପରି ହେବ, ଶରୀର ଉପରେ କୌଣସି ବସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰਤੀ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯିଏ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||୨||

ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ॥
ଭାଦ୍ରବ ମାସରେ ଭ୍ରମରେ ଯୌବନ ମସ୍ତ ଥିବା ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥
ଆନନ୍ଦମୟ ବର୍ଷା ହେଉଥିବା ପାଗରେ ଜଳ-ସ୍ଥଳ ପାଣିରେ ଭରି ହୋଇଯାଏ;

ਬਰਸੈ ਨਿਸਿ ਕਾਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਬਾਲੀ ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਲਵੰਤੇ ॥
କଳା ରାତିରେ ମେଘ ବର୍ଷା କରିଥାଏ, ବେଙ୍ଗ-ମୟୂର ଗାନ କରିଥାଏ, ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ କିପରି ସୁଖ ପାଇ ପାରିବ?

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲੇ ਭੁਇਅੰਗਮ ਫਿਰਹਿ ਡਸੰਤੇ ॥
ଚାତକ ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ସର୍ପ ଡଙ୍କ ମାରିଥାଏ।

ਮਛਰ ਡੰਗ ਸਾਇਰ ਭਰ ਸੁਭਰ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥
ସରୋବର ଜଳରେ ଭରି ରହିଥାଏ, ମଛ। ଚୋବାଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସୁଖ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ?

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਛਿ ਚਲਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପଚାରି ସେଠାକୁ ଚାଲିଯିବା ଉଚିତ, ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁ ଅଛନ୍ତି||10||

ਅਸੁਨਿ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾ ਧਨ ਝੁਰਿ ਮੁਈ ॥
ଆଶ୍ୱିନ ମାସରେ ହେ ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଚାଲି ଆସ, କାରଣ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଚିନ୍ତାରେ ମରୁଅଛି,

ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਈ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ମିଳନ କରନ୍ତି, ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ଅନ୍ୟଥା ଦ୍ୱୈତ୍ୟ-ଭାବନାରେ ବିଚଳିତ ହୋଇଥାଏ।

ਝੂਠਿ ਵਿਗੁਤੀ ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਹ ਕਾਹ ਸਿ ਫੁਲੇ ॥
ମିଥ୍ୟାରେ ଲିପ୍ତ ରହିବା କାରଣରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ପ୍ରିୟତମ ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି, ଯୌବନ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି।

ਆਗੈ ਘਾਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਮਨੁ ਡੋਲੇ ॥
ପୂର୍ବ ଗରମ ଏବଂ ପର ଶୀତ ଋତୁ ଦେଖି ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇଥାଏ।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਸਾਖ ਹਰੀ ਹਰੀਆਵਲ ਸਹਜਿ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਠਾ ॥
ଦଶ ଦିଗରେ ବନସ୍ପତିର ସବୁଜିମା ଏବଂ ଯାହା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପକ୍ୱ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ମିଠା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਅਸੁਨਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ॥੧੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆଶ୍ୱିନ ମାସରେ ହେ ପ୍ରିୟ! ତୁମେ ଆସି ମିଳନ କର; କାରଣ ସଦଗୁରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବନିଛନ୍ତି||11||

ਕਤਕਿ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥
କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਦੀਪਕੁ ਸਹਜਿ ਬਲੈ ਤਤਿ ਜਲਾਇਆ ॥
ସେହି ଦୀପକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଜଳିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ଜଳାଇ ଯାଇଥାଏ।

ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੋ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ ॥
ଏପରି ଦୀପକରେ ପ୍ରେମର ତେଲ ଅଛି, ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ।

ਅਵਗਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਤਾ ਮਰਸੀ ॥
ଅବଗୁଣରେ ମରିବା ବାଲା ମୁକ୍ତି ପାଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଗୁଣରେ ଲିପ୍ତ ରହିବା ବାଲା ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହାକୁ ନାମ-ଭକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସଚ୍ଚା ଘରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଆଶାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ ਘੜੀ ਖਟੁ ਮਾਸਾ ॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କବାଟ ଖୋଲି ମିଳନ କର, ଅନ୍ୟଥା ତୋ' ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଏକ ଯୁଗ ଭଳି ଲାଗୁଅଛି||12||

ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥
ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଭଲ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ ॥
ଗୁଣବାନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଶ୍ଚଳ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ବିଧାତା ବୁଦ୍ଧିମାନ, ଚତୁର ଏବଂ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ।

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ ਭਾਇਆ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର ଶୁଭ ଗୁଣ ବାସ କରିଥାଏ।

ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗੈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଗାନ, ନାଦ ଓ କବିତା ଶୁଣି ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾ ਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅਭ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ ॥੧੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ହୃଦୟ ସହିତ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଏବଂ ସେବାରେ ସଦା ତତ୍ପର ରହିଥାଏ||13||

ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਰਸੁ ਸੋਖੈ ॥
ପୌଷ ମାସରେ ଏତେ କାକର ପଡିଥାଏ ଯେ ବନ-ତୃଣ ବନସ୍ପତି ସବୁ ଶୁଖି ଯାଇଥାଏ।

ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੇ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ମନ, ତନ, ମୁଖରେ ତୁ ହିଁ ବାସ କରିଛୁ, ଆମର ପାଖକୁ ତୁ କାହିଁକି ଆସୁ ନାହୁଁ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥
ମନ-ତନ ସବୁ ଜାଗାରେ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଅଣ୍ଡଜ, ଜରାୟୁଜ, ସ୍ୱେଦଜ ଓ ଉଦ୍ଭିଦଜ ସଂସାରର କୋଣ କୋଣରେ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତି ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗਤਿ ਪਾਵਉ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ଦାତା! ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ସଦବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰਸਿ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨੇਹੋ ॥੧੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନିଯାଇ ଥାଏ, ସେ ସବୁ ରସର ଆନନ୍ଦ ପାଇଥାଏ||14||

ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଜ୍ଞାନର ତୀର୍ଥସ୍ନାନ ମାନାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମାଘ ମାସ ଜୀବ ପାଇଁ ପବିତ୍ର ବନି ଯାଇଛି।

ସାଜନ ସହଜି ମିଲେ ଗୁଣ ଗହି ଅଂକି ସମାନିଆ ॥
ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନରେ ଲୀନ ହୋଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି।

ପ୍ରୀତମ ଗୁଣ ଅଂକେ ସୁନି ପ୍ରଭ ବଂକେ ତୁਧୁ ଭਾਵਾ ସରି ନਾਵਾ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଗୁଣ ଧାରଣ କରି ତାହାକୁ ଭଲ ଲାଗିବି। ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋତେ ସ୍ୱୀକାର ହେଲେ ମନ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିବି।

ଗଂଗ ଜମୁନ ତହ ବେਣୀ ସଂଗମ ସਾତ ସମୁਂଦ ସମਾਵਾ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଗଙ୍ଗା, ଯମୁନା ତ୍ରିବେଣୀ ସଙ୍ଗମ ତଥା ସାତ ସମୁଦ୍ରର ପବିତ୍ରତା ମୋତେ

ପୁਂନ ଦାନ ପୂଜା ପରମେସୁର ଜୁଗି ଜୁଗି ଏକୋ ଜାତਾ ॥
ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତର ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ମାନାଯାଏ।

ନାନକ ମାଘି ମହା ରସୁ ହରି ଜପି ଅଠସଠି ତੀରଥ ନਾତਾ ॥୧୫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମାଘ ମାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ ମହା ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ ଅଟେ, ଏହା ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ ସମାନ ଅଟେ||15||

ଫଲଗୁନି ମନି ରହସी ପ୍ରେମୁ ସୁਭਾਇਆ ॥
ଫାଲ୍‌ଗୁନ ମାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ, ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ଅନଦିନୁ ରହସୁ ଭଇଆ ଆପୁ ଗਵਾਇਆ ॥
ଅହଂ ଭାବ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିତ୍ୟ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ।

ମନ ମୋହୁ ଚୁକਾਇਆ ଜਾ ତିସୁ ଭਾਇਆ କରି କିରପਾ ଘରି ਆଓ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ମନରୁ ମୋହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ସେ କୃପା କରି ହୃଦୟ ଘରକୁ ଆସିଥାନ୍ତି।

ବହୁତେ ବେସ କରୀ ପିର ବାਝହୁ ମହଲୀ ଲହਾ ନ ଥਾଓ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନେକ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛି, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ସ୍ଥାନ ମିଳିନାହିଁ।

ହਾର ଡୋର ରସ ପਾଟ ପଟଂବର ପିରି ଲୋੜୀ ସୀଗਾରୀ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ହାର, ଡୋର, ରସ ପାଟ ସବୁ ଶୃଙ୍ଗାର ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ମେଲି ଲଈ ଗୁରି ଅପନୈ ଘରି ୱରୁ ପାଇଆ ନାରୀ ॥୧୬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ପତି-ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟରେ ମିଳିଥାନ୍ତି||16||

ୱେ ଦସ ମାହ ରୁତୀ ଥିତୀ ୱାର ଭଲେ ॥
ବାର ମାସ ଋତୁ, ତିଥି ଏବଂ ବାର ଭଲ ଅଟେ।

ଘੜੀ ମୁରତ ପଲ ସାଚେ ଆଏ ସହଜି ମିଲେ ॥
ଘଡି, ମୂହୁର୍ତ୍ତ ମଧ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ଅଟେ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳିଯାନ୍ତି।

ପ୍ରଭ ମିଲେ ପିଆରେ କାରଜ ସାରେ କରତା ସଭ ବିଧି ଜାନୈ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଶି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କର୍ତ୍ତା-ପ୍ରଭୁ ସବୁ ବିଧି ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ଜିନି ସୀଗାରୀ ତିସହି ପିଆରୀ ମେଲୁ ଭଇଆ ରଂଗୁ ମାନୈ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଶୁଭ ଗୁଣ ସହିତ ଶୃଙ୍ଗାର ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ମିଳନରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ଘରି ସେଜ ସୁହାୱୀ ଜା ପିରି ରାୱୀ ଗୁରମୁਖି ମସତକି ଭାଗୋ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ରମଣ କରିଥାଏ, ହୃଦୟ ଘର ରୂପୀ ଶେଯ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ।

ନାନକ ଅହିନିସି ରାବୈ ପ୍ରୀତମୁ ହରି ବରୁ ଥିରୁ ସୋହାଗୋ ॥୧୭॥୧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଦିନରାତି ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ରୂପୀ ସୋହାଗ ଅଟଳ ଅଟେ||17||

ତୁଖାରୀ ମହଲା ୧ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 1 ॥

ପହିଲୈ ପହରୈ ନୈଣ ସଲୋନੜੀਏ ରୈନਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ସୁନ୍ଦର ନୟନ ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ଜୀବନ ରୂପୀ ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରରେ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ବନି ରହିଥାଏ।

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ਰਾਮ ॥
ଜନ୍ମ ମିଳିଲେ ପାଳି ଆସିବା ପରେ ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ନାମ ରୂପୀ ସଉଦା ରଖ (ଅର୍ଥାତ ହରିନାମ ଜପ କର)

ਵਾਰੀ ਆਵੈ ਕਵਣੁ ਜਗਾਵੈ ਸੁਤੀ ਜਮ ਰਸੁ ਚੂਸਏ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଜାଗ୍ରତ ଅଥବା ଶୟନ ରତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଯମ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ।

ରୈନਿ ਅੰਧੇਰੀ ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਚੋਰੁ ਪੜੈ ਘਰੁ ਮੂਸਏ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରାତ୍ର ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ, ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଲୁଟି ରହିଥାନ୍ତି।

ਰਾਖਣਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਸੁਣਿ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀਆ ॥
ମୋର ବିନତି ଶୁଣ; ଅଗମ୍ୟ-ଅପାର ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਕਬਹਿ ਨ ਚੇਤੈ ਕਿਆ ਸੂਝੈ ਰੈਨਿ ਅੰਧੇਰੀਆ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୂର୍ଖ ଜୀବ କେବେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ତାହାକୁ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାରର ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਜਾਗੁ ਅਚੇਤੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ବିଚରା! ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ଜୀବନର ଦ୍ୱିତୀୟ ପ୍ରହର ଆସି ଯାଇଛି।

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਖਾਜੈ ਖੇਤੀ ਰਾਮ ॥
ନାମ ରୂପୀ ସଉଦା ସଞ୍ଚୟ କର, କାରଣ ଗୁଣର ଫସଲ ଅନ୍ୟ ମାନେ ଖାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਰਾਖਹੁ ਖੇਤੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਹੇਤੀ ਜਾਗਤ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଫସଲ ରକ୍ଷାକର, ଜାଗ୍ରତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ପଶୁ ରୂପୀ ବିକାର କ୍ଷତି କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਮ ਮਗਿ ਨ ਜਾਵਹੁ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਜਮ ਕਾ ਡਰੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ॥
ମୃତ୍ୟୁର ମାର୍ଗରେ ଯାଅ ନାହିଁ, ନା ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କର; ଏହି ପ୍ରକାରେ ଯମର ଭୟରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଅ।

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਧਿਆਵਏ ॥
ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ର ରୂପୀ ଜ୍ଞାନର ଦୀପକ ଜାଗ୍ରତ ହେବ, ଏଣୁ ମନ ଓ ମୁଖରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤੈ ਕਿਵ ਦੂਜੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਏ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୂର୍ଖ! ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁ ସାବଧାନ ହୋଇ ନାହୁଁ, ପୁଣି ଜୀବନର ଆଗାମୀ ଭାଗରେ କିପରି ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ॥2॥

ਤੀਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਨੀਦ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ॥
ଜୀବନର ତୃତୀୟ ପ୍ରହରରେ ମୋହର ନିଦ୍ରା ବନି ରହିଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਦੂਖਿ ਸੰਤਾਪੀ ਰਾਮ ॥
ପୁତ୍ର-ପତ୍ନୀ ଦ୍ୱାରା ମାୟା ଦୁଃଖ-ସଂତାପ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਜਗਤ ਪਿਆਰਾ ਚੋਗ ਚੁਗੈ ਨਿਤ ਫਾਸੈ ॥
ପୁତ୍ର-ପତ୍ନୀ ସାଂସାରିକ ପ୍ରେମରେ ଜୀବ ଦାନା ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ମାୟାର ଜାଲରେ ଫସିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ ॥
ଯଦି ହରିନାମର ଭଜନ କରାଯାଏ, ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ, ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ବିତାଇବା ବାଳାକୁ କାଳ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਛੋਡੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੰਤਾਪੀ ॥
ହରିନାମ ବିନା ଜୀବ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ କରିଥାଏ, କାଳ ତାହାକୁ ଛାଡେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଜନ୍ମ ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਕਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ ॥੩॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଜୀବନର ତୃତୀୟ ପ୍ରହରରେ ଲୋକମାନେ ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟାର ମୋହରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||3||

ਚਉਥਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਦਉਤੁ ਬਿਹਾਗੈ ਰਾਮ ॥
ଜୀବନର ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରହରରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି, ଜୀବନ-ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤਿਨ ਘਰੁ ਰਾਖਿਅੜਾ ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਰਾਮ ॥
ଯିଏ ଦିନରାତି ସାବଧାନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଘରକୁ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਤਿਨਾ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੀਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଅନୁସାରେ ସାବଧାନ ହୋଇ ହରିନାମର ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ରୂପୀ ରାତ୍ରି ସୁଖମୟ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀਆ ॥
ସେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ତାହାର ସଚ୍ଚା ସାଥି ବନିଥାଏ।

ਕਰ ਕੰਪਿ ਚਰਣ ਸਰੀਰੁ ਕੰਪੈ ਨੈਣ ਅੰਧੁਲੇ ਤਨੁ ਭਸਮ ਸੇ ॥
ଅନ୍ୟଥା ଏହି ବୟସରେ ହାତ-ପାଦ ଥର ଥର ହୋଇଥାଏ, ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି କମିଠାଏ, ଶେଷରେ ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਵਸੇ ॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିବା ବିନା ଚାରିଯୁଗରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||4||

ਖੁਲੀ ਗੰਠਿ ਉਠੋ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ବୋଲାଯାଇଥାଏ, କର୍ମର ହିସାବ-କିତାବ ହୋଇଥାଏ।

ਰਸ ਕਸ ਸੁਖ ਠਾਕੇ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥
ସ୍ୱାଦ ଏବଂ ସୁଖର ସମାପ୍ତି କରି ମୃତ୍ୟୁ ବାନ୍ଧି ସାଥିରେ ନେଇଯାଏ।
ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਨਾ ਦੀਸੈ ਨਾ ਸੁਣੀਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର ହୋଇଥାଏ, ଜୀବକୁ ବାନ୍ଧି ନିଆଯାଏ, ସେହି ହୁକୁମ ଶୁଣା କିମ୍ବା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ।

ਆਪਣ ਵਾਰੀ ਸਭਸੈ ਆਵੈ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਲੁਣੀਐ ॥

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ନିଜ ପାଳି ଆସିବା ପରେ ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଉତ୍ତମ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਘੜੀ ਚਸੇ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਜੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸਹੁ ਜੀਆ ॥
ଏକ କ୍ଷଣର କର୍ମର ହିସାବ ନିଆଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଜୀବକୁ ଭଲମନ୍ଦ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਏ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਰਣੁ ਕੀਆ ॥੫॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ନିଜ ସହିତ ବିଲୀନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାରଣ ବନାଇଛନ୍ତି||5||2||

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 1 ॥

ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ਕਿਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାରରେ ଜ୍ଞାନର ଲମ୍ବା ତାର ଥାଏ।

ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟବାନ ସେବକକୁ ସଦଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ତାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥
ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନର ତାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ସତ୍ୟକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଦିନରାତି ସେ ତାହାର ମନନ କରିଛନ୍ତି।

ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ ਘਰੁ ਜਾਣਿਆ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ ॥
ତାହାର ହୃଦୟ-ଘରୁ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ବେଶର ଅନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਈ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਚੀਨੇ ਰਾਮ ਕਰੰਮਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସତ୍ୟର ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲୀଳାର ପରିଚୟ ପାଇଯାଏ।

Page 1111

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਣੇ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ॥੧॥
ਗੁਰੂ ਸਾਹੇਬਰ ਸਦੇਸ਼ ਯੇ ਯੀਏ ਅਹਂ ਦੂਰ ਕਰੀ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੋਇਥਾਏ, ਤਾਹਾ ਪਾਇਁ ਲਮ੍ਬਾ ਤਾਰ ਦੀਆਯਾਇਥਾਏ||1||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਚੂਕੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥
ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਕਰੀ ਜਾਗ੍ਰਤ ਰਹਿਥਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥
ਤਾਹਾ ਪਾਇਁ ਸਤ੍ਯ ਜ਼ਾਨ ਵਨਿ ਰਹਿਥਾਏ ਏਵਂ ਸੇ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਥਾਏ।

ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਬਤੁ ਜਾਗੇ ॥
ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਪਰਮ ਸਤ੍ਯਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਥਾਏ, ਏਹਾ ਤਾਹਾਰ ਮਨਕੁ ਭਲ ਲਾਗਿਥਾਏ ਏਵਂ ਸੇ ਸਰ੍ਵਦਾ ਜਾਗ੍ਰਤ ਰਹਿਥਾਏ।

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥
ਗੁਰੂ ਤਾਹਾਕੁ ਸਚ੍ਚਾ ਨਾਮਾਮ੍ਰਤ ਦੇਇਥਾਨ੍ਤਿ ਏਵਂ ਪ੍ਰਭੁ-ਚਰਣਰੇ ਤਾਹਾਰ ਲਗ੍ਨ ਲਾਗਿ ਰਹਿਥਾਏ।

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥
ਤਾਹਾਰ ਅਨ੍ਤਰ੍ਮਨਰੇ ਪਰਮ-ਜ੍ਯੋਤਿ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਇਯਾਏ, ਸੇ ਪਰਮ-ਸਤ੍ਯਕੁ ਜਾਣੀ ਨੇਇਥਾਏ, ਕਿਨ੍ਤੁ ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮਰੇ ਰਹਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਾਗਤ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥੨॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਗੁਰੂਮੁਖੀ ਪਾਇਁ ਸਤ੍ਯ ਵਨਿ ਰਹਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਮਨ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੋਇਯਾਏ ਏਵਂ ਪ੍ਰਭੁ-ਭਕ੍ਤਿਰੇ ਜਾਗ੍ਰਤ ਰਹਿ ਤਾਹਾਰ ਜੀਵਨ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਅਤਿਵਾਹਿਤ ਹੋਇਥਾਏ||2||

ਅਉਗਣ ਵੀਸਰਿਆ ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਕੀਆ ਰਾਮ ॥
ਯਾਹਾਰ ਹ੍ਰਦਯ-ਘਰੇ ਗੁਣ ਵਾਸ ਕਰਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਅਵਗੁਣ ਸਮਾਪ੍ਤ ਹੋਇਯਾਏ।

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ਰਾਮ ॥
ਏਕ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹਿਁ ਸਵੁਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਰਮਣ ਕਰਿਥਾਨ੍ਤਿ, ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਵਿਨਾ ਕੇਹਿ ਨਾਹਾਨ੍ਤਿ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ମନରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਘਟ ਘਟ ਥਾਪਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਿਆ ॥
ଯିଏ ଜଳ, ସ୍ଥଳ, ତିନିଲୋକ, ଜୀବ ବଣାଇଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହିଁ ଜଣା ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮੇਟਿ ਸਮਾਈ ॥
ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ସବୁକିଛି କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟାକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਅਵਗਣ ਗੁਣਹ ਸਮਾਣੇ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଗୁରୁ-ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଯେ ଗୁଣରେ ଲୀନ ହୋଇ ଅବଗୁଣ ଦୂର କରି ଦେଇଛି||3||

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਚੂਕਾ ਭੋਲਾ ਰਾਮ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସମସ୍ତ ଭ୍ରମ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਸਾਚਾ ਚੋਲਾ ਰਾਮ ॥
ଅହଂ ଭାବ ଦୂର କରି ମିଳନ ହୋଇଛି, ଶରୀର ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉਮੈ ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ଗୁରୁ ଅହଂ-ଭାବ ନିବୃତ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଶୋକ-ସଂତାପ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੋਤੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਆਪੈ ॥
ନିଜକୁ ନିଜେ ଜାଣି ପାରି ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ବ୍ରହ୍ମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੇਈਅੜੈ ਘਰਿ ਸਬਦਿ ਪਤੀਣੀ ਸਾਹੁਰੜੈ ਪਿਰ ਭਾਣੀ ॥
ଜୀବ ଇହଲୋକରେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଆଚରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ପରଲୋକରେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ ॥੪॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁ ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସଂସାର ଉପରେ ତାହାର ନିର୍ଭରତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||4||3||

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 1॥

ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੀ ਸੁਤੀ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଛାଡି ମୋହମାୟାରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନାହିଁ।

ਪਿਰਿ ਛੋਡੀ ਸੁਤੀ ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ ਤਿਸੁ ਧਨ ਵਿਧਣ ਰਾਤੇ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଛାଡି ଅବଗୁଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯାହା ଫଳରେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ଜୀବନ ବିଧବା ଭଳି ବନି ରହିଥାଏ।

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀ ਹਉਮੈ ਲਗੀ ਤਾਤੇ ॥
ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଅହଂକାରରେ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅହଂ-ଭାବନାରେ ପଡି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਉਡਰਿ ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਸਮੈ ਭਸਮ ਸਮਾਣੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ବୋଲାଇ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହଂସ ଶରୀରରୁ ବାହାର କରି ଉଡି ଯାଇଛି ଏବଂ ଭସ୍ମ ରୂପୀ ଶରୀର ଭସ୍ମରେ ହିଁ ମିଳିଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିହୀନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭ୍ରମରେ ରହି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||1||

ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਬੇਨੰਤੀ ਮੇਰੀ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ଏକ ବିନତି ଶୁଣ,

ਤੂ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਅੜਾ ਹਉ ਰੁਲਿ ਭਸਮੈ ਢੇਰੀ ॥
ତୁମେ ନିଜ ଘରେ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ବକ ରହିଅଛ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଧୂଳି ହୋଇ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਅਪਨੇ ਨਾਹੈ ਕੋਇ ਨ ਚਾਹੈ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥
ନିଃସଙ୍କୋଚରେ କିଛି ମଧ କହିଥାଏ ଅଥବା କରିଛି, କିନ୍ତୁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ବିନା କେହି ମଧ କୃପାଳୁ ନାହାନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ହରିନାମାମୃତ ରସର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, ଏଣୁ ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଜିହ୍ୱାରେ ଏହି ରସ ପାନ କର।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥
ହରିନାମ ବିନା କେହି ସାଙ୍ଗ-ସାଥି ନାହାନ୍ତି, ଦୁନିଆକୁ କେତେ ଲୋକ ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯାଇଥାନ୍ତି।

ନାନକ ଲାହା ଲୈ ଘରି ଜାଈଐ ସାଚୀ ସଚୁ ମତି ତେରୀ ॥୨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଲାଭ ପାଇ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଜୀବ ଉଚିତ, କାରଣ ଏହା ତୋର ହିଁ ଅଟେ, ହେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ! ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଦିଅ||2||

ସାଜନ ଦେସି ବିଦେସୀଅੜେ ସାନେହੜେ ଦେଦੀ ॥
ବିଦେଶ ଯାଇଥିବା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସନ୍ଦେଶ ପଠାଇ ଥାଏ।

ସାରି ସମାଲେ ତିନ ସଜଣਾ ମୁੰଧ ନୈଣ ଭରେଦੀ ॥
ଲୁହାଭରା ନେତ୍ରରେ ସେ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ମୁੰଧ ନୈଣ ଭରେଦੀ ଗୁଣ ସାରେଦੀ କିଉ ପ୍ରଭ ମିଲਾ ପିଆରେ ॥
ଲୁହାଭରା ନେତ୍ରରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଳନ ହେବ।

ମାରଗୁ ପੰଥୁ ନ ଜାଣଉ ବିଖੜਾ କିଉ ପାଈଐ ପିରୁ ପାରେ ॥
ଯିବା ରାସ୍ତା କଠିନ ଅଟେ, ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ?

ସତିଗୁର ସବଦੀ ମିଲै ବିଛੁੰନੀ ତନୁ ମନୁ ଆଗै ରାଖै ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯଦି ତନ-ମନ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ, ତାହାହେଲେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଅੰମ୍ରିତ ବିରଖୁ ମହା ରସ ଫଲିଆ ମିଲି ପ୍ରୀତମ ରସୁ ଚାଖै ॥୩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ଅମୃତମୟ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ମହାରସ ଏବଂ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସେ ଏହି ରସକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ମହଲି ବୁଲାਇੜीଏ ବିଲମ୍ବୁ ନ କୀଜै ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଚରଣକୁ ବୋଲାଅ, ଡେରି କରନାହିଁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਤੜੀਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ॥
ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମରେ ରତ ରହିବା ବାଲା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳି ଯାଇଥାଏ।

ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ପରମ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ, କ୍ରୋଧ କରନାହିଁ, ଅହଂ ନିବାରଣ କରି ଲୀନ ହୋଇ ପାରିବ।

ਸਾਚੈ ਰਾਤੀ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਜਬ ਨਾਚੀ ਤਬ ਘੂਘਟੁ ਕੈਸਾ ਮਟੁਕੀ ਫੋੜਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥
ଯଦି ଲୋକଲଜ୍ଜା ଛାଡି ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିରେ ନାଚିବାକୁ ଲାଗିଛି।

ਨਾਨਕ ਆਪੈ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥੪॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସାରା ତତ୍ତ୍ୱ ତାହା ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜୀବକୁ ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୂପର ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ||4||4||

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 1॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗିଲା ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଉପାସକ ଅଟୁ।

ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਲੇ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ଗୁରୁ ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆମେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ସନ୍ଧାନ କରୁ ନାହୁଁ।

ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ସଂସାରର ଜୀବନ ଦାତା ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳିଯାନ୍ତି।
ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ਤਰੀਐ ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ହେ ଦୀନ ଦୟାଳୁ! ଯେତେବେଳେ ତୁ ନିଜ କୃପା କରୁ, ସଂସାର ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ, ଏଣୁ ସଚ୍ଚା ନାମ ପ୍ରଦାନ କର।

ପ୍ରଣବତି ନାନକ ଦାସନਿ ଦାସା ତୁ ସରବ ଜୀଆ ପ୍ରତିପାଲਾ ॥୧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତୋର ଦାସର ଦାସ ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ସବୁ ଜୀବର ପୋଷକ ଅଟୁ||1||

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਬਦੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਰੂਪਿ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ଭରପୁର ବ୍ରହ୍ମରେ ସେହି ପ୍ରିୟତମ ଗୁରୁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ରୁ ଈଶ୍ୱର ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ପରମେଶ୍ୱର ତିନି ଲୋକର ଆଧାର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਰੰਗੀ ਜਿਨਸੀ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥
ସେ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ଏବଂ ପ୍ରକାରର ଜୀବ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ନିତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ରଙ୍ଗ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ॥
ଅପରାମ୍ପର ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଗାଡି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଯାହା ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹੀਰਾ ਹੀਰੈ ਬੇਧਿਆ ਗੁਣ ਕੈ ਹਾਰਿ ਪਰੋਵੈ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଗୁଣର ମାଳାରେ ପରୋପକାର ହୀରା ବନାଇ ହୀରା ସାଥିରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାନ୍ତି॥2॥

ਗੁਣ ਗੁਣਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਸਤਕਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੋ ॥
ଗୁଣ ଗୁଣରେ ଲୀନ ହୋଇ ଲଲାଟରେ ନାମ-ସ୍ମରଣର ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି।

ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ ਚੂਕਾ ਆਵਣ ਜਾਣੋ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਛਾਤਾ ਸਾਚੈ ਰਾਤਾ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥
ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହି ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଛନ୍ତି, ସତ୍ୟରେ ମିଳନ ହେଲେ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਚੇ ਊਪਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ବନି ସତ୍ୟରେ ମଗ୍ନ ରହିପାରେ।

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਖੋਲਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଆତ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸਚ ਘਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੇ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਥਾਨੋ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ସେହି ସ୍ଥାନ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସଚ୍ଚା ଘରର ସନ୍ଧାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਨਹ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੋ ॥
ମନ ଇଚ୍ଛା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଲେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਦੇਵੈ ਸਚੁ ਦਾਨੋ ਸੋ ਪਰਵਾਨੋ ਸਦ ਦਾਤਾ ਵਡ ਦਾਣਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ଦେବୀ ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ବଡ ପ୍ରତିଭାବାନ ଅଟନ୍ତି, ସତ୍ୟ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾਪੈ ਸਾਚਾ ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਣਾ ॥
ସେ ଅମର ଅଯୋନି, ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସ୍ଥାନ ସର୍ବଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਦੋਤਿ ਉਚਾਪਤਿ ਲੇਖੁ ਨ ਲਿਖੀਐ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ, ପ୍ରତି ଦିନ କର୍ମଲେଖା ଲେଖା ଯାଏ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਰਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଜୀବ ପରମ-ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏପରି ଗୁରୁମୁଖୀ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||4||5||

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 1॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਇਆਣਿਆ ਰਾਮ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ତୁ କାହିଁକି ଅବୁଝା ଏବଂ ଚେତହୀନ ବନିଛୁ?

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਛਡਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣਿਆ ਰਾਮ ॥
ଅବଗୁଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁଣରେ ଲୀନ ହୁଅ।

ਬਹੁ ਸਾਦ ਲੁਭਾਣੇ ਕਿਰਤ ਕਮਾਣੇ ਵਿਛੁੜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ ॥
ଅନେକ ସ୍ୱାଦର ଲୋଭରେ ତୁ କର୍ମ କରୁଅଛୁ, ଏଣୁ ବିଚ୍ଛେଦ କିମ୍ବା ମିଳନ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਿਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਜਮ ਡਰਿ ਮਰੀਐ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥
କଠିନ ସଂସାର-ସାଗରରୁ କିପରି ପାର କରାଯାଇ ପାରେ, ଯମର ରାସ୍ତା ଦୁଃଖଦାୟକ ଅଟେ।

ਮਨਿ ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਸਾਝ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਅਵਘਟਿ ਰੁਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥
ମୁଁ କେବେହେଲେ ମନରେ ନାମର ଭଜନର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝି ନାହିଁ, ଯମର ମାର୍ଗରେ କଣ କରି ପାରିବି।

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੈ ਨਰਹਰੇ ॥੧॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରାଯାଏ, ଏହି କର୍ମ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିପାରେ।||1||

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਛੋਡਿ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ਰਾਮ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ ତ୍ୟାଗ କର ଏବଂ

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ ਰਾਮ ॥
ପରମ ପୁରୁଷ ନିରଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କର।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕੰਕਾਰੁ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਜਿੰਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଓଁକାରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର।

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਬਾਧੇ ਗੁਰਿ ਖੇਲੁ ਜਗਤਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ସେହି ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ପବନ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି ଇତ୍ୟାଦିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ଜଗତ ତମାସା ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ਆਚਾਰਿ ਤੂ ਵੀਚਾਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪੇ ॥
ହେ ମନ! ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ ହିଁ ତୋର ପୂଜା-ପାଠ, ତପସ୍ୟା ଏବଂ ସଂଯମ ଅଟେ, ଏହା ହିଁ ତୋର ଧର୍ମ ଅଟେ।

ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪੇ ॥੨॥
ହରିନାମର ଜପ କର, କାରଣ ଏହା ସଚ୍ଚା ସାଥି ଓ ପ୍ରିୟତମ ଅଟେ ||2||

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਥਿਰੁ ਰਹੁ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥
ହେ ମନ! ତୁ ସ୍ଥିର ରହ ଆଘାତ ଖାଅ ନାହିଁ।

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରୁହ।

ਗੁਣ ਗਾਇ ਰਾਮ ਰਸਾਇ ਰਸੀਅਹਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਹੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରୁହ, ଗୁରୁ-ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ଲଗାଅ।

ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਦੀਪਕੁ ਸਬਦਿ ਚਾਨਣੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰਹੇ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ତିନି ଲୋକର ଦୀପକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଲୋକ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ, ଏହା ଦ୍ୱାରା ପାଞ୍ଚ ବିକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ।

ਭੈ ਕਾਟਿ ਨਿਰਭਉ ਤਰਹਿ ਦੁਤਰੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਕਾਰਜ ਸਾਰਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ, ଭୟ ଦୂର କରି ନିର୍ଭୟ ହୋଇ କଠିନ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਏ ॥੩॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ କୃପା ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରେମରେ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ରୂପ-ରଙ୍ଗ ହୋଇଯାଏ||3||
ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ହେ ମନ! ତୁ କଣ ନେଇ ଆସିଥିଲୁ, ଅନ୍ତତଃ କଣ ନେଇ ଯିବୁ?

ଏ ମନ ମେରିଆ ତਾ ଛୁଟସୀ ଜਾ ଭରମୁ ଚୁକାଇସୀ ରਾମ ॥
ଯଦି ଭ୍ରମର ନିବୃତ୍ତି ହୋଇଯାଏ, ତୋର ମୁକ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ।

ଧନୁ ସଂଚି ହରି ହରି ନਾମ ବଖରୁ ଗୁର ସବଦି ଭਾଉ ପଛਾଣହେ ॥
ହରିନାମ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କର ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମର ପରିଚୟ ପ୍ରାପ୍ତି କର।

ମੈଲୁ ପରହରି ସବଦି ନିରମଲୁ ମହଲୁ ଘରୁ ସଚୁ ଜਾଣହେ ॥
ପବିତ୍ର ଶବ୍ଦର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ମନର ମଇଳା ନିବୃତ୍ତ କରି ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଜାଣି ନିଅ।

ପତି ନਾମୁ ପਾବହି ଘରି ସିଧਾବହି ଝୋଲି ଅੰମ୍ରିତ ପी ରସୋ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତୁ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଆସିବୁ ଏବଂ ମନଇଚ୍ଛା ଅମୃତ ପାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ହରି ନਾମୁ ଧିଆଈଐ ସବଦି ରସୁ ପਾଈଐ ବଡଭਾଗି ଜପୀଐ ହରି ଜସୋ ॥୪॥
ହରିନାମର ଭଜନ କର, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ ହୋଇଥାଏ||4||

ଏ ମନ ମେରିଆ ବିନୁ ପଉੜୀଆ ମੰଦରି କିଉ ଚੜै ରਾମ ॥
ହେ ମନ! ସିଢ଼ି ବିନା ମହଲ ଉପରକୁ କିପରି ଚଢ଼ା ଯାଇ ପାରିବ?

ଏ ମନ ମେରିଆ ବିନୁ ବେੜी ପାରି ନ ଅੰବੜै ରਾମ ॥
ନୌକା ବିନା କିପରି ଦରିଆ ପାରି କରାଯାଇ ପାରିବ?

ପାରି ସାଜନୁ ଅପାରୁ ପ୍ରୀତମୁ ଗୁର ସବଦ ସୁରତି ଲੰଘਾବଏ ॥
ଅପାର ପ୍ରିୟତମ ସଂସାର ସାଗରର ସେ ପାରିରେ ଅଛନ୍ତି, ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସୁରତି ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ମିଲି ସାଧସੰଗତି କରହି ରଲୀଆ ଫିରି ନ ପଛੋତਾବଏ ॥
ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ପୁଣି ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

କରି ଦଇଆ ଦਾନୁ ଦଇଆଲ ସାଚਾ ହରି ନਾମ ସੰଗତି ପਾବଓ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ଦୟା କର, ହରିନାମ ରୂପୀ ସଙ୍ଗତି ପ୍ରଦାନ କର।
ନਾନକୁ ପଇଅੰପै ସୁଣହୁ ପ୍ରୀତମ ଗୁର ସବଦି ମନୁ ସମଝ଼ਾବଓ ॥୫॥୬॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଏହା ଯେ, ହେ ପ୍ରିୟତମ! ମୋର ବିନୟ ଶୁଣ, ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବୁଝାଇ ଦିଅ||5||6||

ତୁଖାରୀ ଛੰତ ମହଲਾ ୪
ତୁଖାରୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 4॥

୧ଓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅੰਤਰਿ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥
ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ହିଁ ବାସ କରିଛି, ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ବିନା କିପରି ବଞ୍ଚି ରହିବି?

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇନାହିଁ, ଅମୃତପାନ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?

ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਏ ॥
ମୁଁ ନାମର ଅମୃତ କିପରି ପାନ କରି ପାରିବି ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା କିପରି ରହି ପାରିବି? ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରୂପରେ ଜୀବିତ ରହି ପାରିବି ନାହିଁ।

ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਏ ॥
ମନ ରାତିଦିନ ଚାତକ ଭଳି ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟ କହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରିୟତମ ବିନା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ।

ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦ ਸਾਰਿਆ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ କୃପା କର, କାରଣ ସଦା ତୋର ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଛି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||1||

ਜਬ ਦੇਖਾਂ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਿ ਰਵਾ ਰਾਮ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਵਿਗਾਸੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਸਚੁ ਨਿਤ ਚਵਾ ਰਾਮ ॥
ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଚାତକ ଭଳି ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟ କରିଥାଏ, ନିତ୍ୟ ହରିଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰਿਉ ਚਵਾ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵਏ ॥
ମୁଁ ପ୍ରିୟ-ପ୍ରିୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ, ଶବ୍ଦ ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ, ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବିନା ମନ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਏ ॥
ଯଦି ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ଶବ୍ଦର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਜੈ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਏ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ! ମୋ' ଭଳି ଯାଚକକୁ ଦାନ ଦେଇ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਧਿਆਈ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਾਏ ॥੨॥
ଦିନରାତି ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଭଜନ କରିଛି, ଏଣୁ ଆମେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟୁ||2||

ਹਮ ਪਾਥਰ ਗੁਰੁ ਨਾਵ ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥
ଆମେ ପଥର ଅଟୁ, ଗୁରୁ ନୌକା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ବିଷମ ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰ ਦੇਵਹੁ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਇ ਮੈ ਮੂੜ ਨਿਸਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥
ହେ ଗୁରୁ! ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଶବ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ମୋର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯିବ।

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂ ਅਗੰਮੁ ਵਡ ਜਾਣਿਆ ॥
ଆମ ଭଳି ମୂର୍ଖ ତୋର ରହସ୍ୟର ଅନୁମାନ କରିପାରୁ ନାହୁଁ, ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ବଡ ଅଟୁ।

ਤੂ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹਿ ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਨਿਮਾਣਿਆ ॥
ହେ ଦୟାର ଘର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ, ଏଣୁ ଦୟା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳନ କର, ଆମେ ଗୁଣବିହୀନ ଅଟୁ।

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਾਪ ਕਰਿ ਭਰਮੇ ਹੁਣਿ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥
ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାପ କରି, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଛି, ପରନ୍ତୁ ତୋର ଶରଣକୁ ଆସିଛି।

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮ ਲਾਗਹ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର, କାରଣ ଆମେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛୁ||3||

ਗੁਰ ਪਾਰਸ ਹਮ ਲੋਹ ਮਿਲਿ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ ਰਾਮ ॥
ଗୁରୁ ପାରସ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଆମେ ଲୁହା ଭଳି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਰਾਮ ॥
ଆତ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳି ଯାଇଛି, ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଛି।

ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੋਹਿਆ ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ସୁନ୍ଦର ଦୁର୍ଗ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋହି ନେଇଛି, ସେ ଏଥିରେ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ଶ୍ୱାସ-ଗ୍ରାସରେ ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ଭୁଲି ପାରିବେ?

ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਕੜਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀਐ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଅଦୃଶ୍ୟ, ଅଗୋଚର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଏଣୁ ମୁଁ ଏପରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਸੀਸੁ ਭੇਟ ਦੇਉ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਭਾਵੈ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ସଦଗୁରୁ ଚାହାନ୍ତି, ଏହି ଶୋଭା ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେବି।

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥੪॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଦାତା ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କର, ଯେପରି ସେ ତୋର କୋଳରେ ଲୀନ ରହିବେ||4||1||

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰਪਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ, ଅସୀମ, ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି।

ਜੋ ਤੁਮ ਧਿਆਵਹਿ ਜਗਦੀਸ ਤੇ ਜਨ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਾ ॥
ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ଯେଉଁ ମନ ତୁମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ବିଷମ ଭବ ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਖਮ ਭਉ ਤਿਨ ਤਰਿਆ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଏହି ବିଷମ ସଂସାର ସାଗରରୁ ସେ ହିଁ ପାର ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਵਾਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਭਾਇ ਚਲੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁସାରେ ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ଚାଲିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਰਣੀਧਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହେଲେ ଆତ୍ମ ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰਪਰਾ ॥੧॥
ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ, ଅଗାଧ, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି||1||

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁମେ ଅଗମ୍ୟ-ଅଥଳ ଅଟ ଏବଂ ସଂସାରର କୋଣ କୋଣରେ ତୁ ହି ରମଣ କରୁଅଛୁ।

ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਅਗੰਮੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹਿਆ ॥
ତୁ ଅଦୃଶ୍ୟ, ରହସ୍ୟାତୀତ ଏବଂ ଅପହଞ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਰਵੇ ॥
ସେହି ଲୋକ ଧନ୍ୟ-ଧନ୍ୟ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁଡ଼-ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ପ୍ରଭୁ ମହିମାର ଗାନ କରିଥାଏ।

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਬੀਚਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵੇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପାଖରେ ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଚିନ୍ତନ-ମନନର କଥା ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਜਾ ਬਹਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹਿ ਜਾ ਖੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥
ଯଦି ଗୁରୁମୁଖୀ ବସିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ନାମ ହିଁ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥੨॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଅଗମ୍ୟ-ଅସୀମ ଏବଂ ସଂସାରର କୋଣ-କୋଣରେ ତୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟୁ||2||

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ଏପରି ସେବକ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਟਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਖਿਨੁ ਪਰਹਰਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ॥
ତାହାର କୋଟି କୋଟି ପାପ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਦੋਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਜਿਨ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥

ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਓ ਸਭੁ ਕੀਆ ਕਰਤੈ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਭਾਖਿਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ, ଈଶ୍ୱର ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਤੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਵਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ୍ୟ ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ବିଷମ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ଏପରି ସେବକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଯାଏ||3||

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ, ଯେପରି ତୁ ଚଲାଉ, ସେପରି ହିଁ ଆମେ ଚାଲୁ।

ਹਮਰੈ ਹਾਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਹਉ ਆਇ ਮਿਲਾ ॥
ଆମ ହାତରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଯଦି ତୁ ମିଳାଉ, ଆମେ ତୋ' ସହିତ ମିଳନ କରୁ।

ਜਿਨ ਕਉ ਤੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਭੁ ਤਿਨ ਕਾ ਲੇਖਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯାହାକୁ ତୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଉ, ତାହାର କର୍ମର ଲେଖା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਕੀ ਗਣਤ ਨ ਕਰਿਅਹੁ ਕੋ ਭਾਈ ਜੋ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਇਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ତାହାଙ୍କ ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଡ଼ିଡ଼ବଲଇଉର ପ୍ରଭୁ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਊਪਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਭਲਾ ॥
ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ଉତ୍ତମ ମାନିଥାଏ।

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥੪॥੨॥
ହେ ହରି! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ, ତୁ ଯେପରି ଚଲାଉ, ସେପରି ହିଁ ଆମେ ଚାଲିଥାଉ|4||2||

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 4॥

ਤੂ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥
ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ତୁ ଜଗତର ଜୀବନ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ଅଟୁ।

ਤਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਜਿਨ ਕੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਮਾਥੁ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ହି ତୋର ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିଥାଏ।

ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਜਾਪਿਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଛୁ, ତାହାର ପାପ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਹਉ ਭਇਆ ਸਨਾਥੁ ॥
ଯିଏ ହରିନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਤੂ ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥੧॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଜଗତର ଜୀବନ ଅଟୁ, ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି||1||

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ, ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ।

ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਮੁਕਤੁ ਘਣੀ ॥
ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ହରିନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ଏପରି ଭକ୍ତ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ।

ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨ ਕੇ ਊਜਲ ਮੁਖ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ॥
ହରିନାମ ଜପିବା ବାଲା ପ୍ରାଣୀ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ।

ਓਇ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਨਹਾਰਿ ॥
ସେ ଲୋକ ପରଲୋକରେ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷାକାରୀ ବନିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਜਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਬਣੀ ॥
ହେ ଭାଇ! ଶୁଣ, ଗୁରୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥੨॥
ହେ ମାଲିକ! ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ବଡ ଅଟୁ, ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ତୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ॥2॥

ਤੂ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟୁ, କେବଳ ତୁ ହିଁ କୋଣ-କୋଣରେ ରମଣ କରୁଅଛୁ,

ਵਣਿ ਤ੍ਰਿਣਿ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਵਿਆ ॥
ବନ-ବନସ୍ପତି, ତିନି ଲୋକ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ହରିନାମ ଜପ କରୁଅଛି।

ਸਭਿ ਚਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤੇ ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹਰਿ ਧਿਆਵਏ ॥
ସବୁ ଜୀବ ହରିନାମର ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି, ଅସଂଖ୍ୟ, ଅଗଣିତ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିବାରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି।

ਸੋ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤੁ ਸਾਧੂ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਭਾਵਏ ॥
ସେହି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸੋ ਸਫਲੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਕਰਤੇ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦ ਚਵਿਆ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ଯିଏ ହୃଦୟରେ ସଦା ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସଫଳ ଦର୍ଶନ ମୋତେ କରାଇ ଦିଅ।

ਤੂ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ସବୁସ୍ଥାନରେ ମହଜୁଦ ଅଛୁ, କେବଳ ଏକ ତୁ ହିଁ ସଂସାରର ପ୍ରତି କୋଣରେ ରମଣ କରୁଅଛୁ॥3॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥
ତୋର ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଅମାପ ଅଟେ, ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳାଉ।

ਜਿਸ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰ ਹਾਥੁ ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਟਿਕਹਿ ॥
ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ଗୁରୁଙ୍କ ହାତ ଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ଗୁଣ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਿਰਦੈ ਟਿਕਹਿ ਤਿਸ ਕੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਉ ਭਾਵਨੀ ਹੋਈ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ-ଗୁଣ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ବନି ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭੈ ਪਾਰਿ ਨ ਉਤਰਿਆ ਕੋਈ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭୟ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ ପାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ପାର ହୋଇ ନାହାନ୍ତି।

ਭਉ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਲਾਗੈ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭୟ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଏବଂ ପ୍ରୀତି ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ତୁ ନିଜ କୃପା କରୁ।

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥੪॥੩॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଅପାର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଉ, ତାହାକୁ ହିଁ ଏହା ମିଳିଥାଏ॥4॥3॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ତୁଖାରୀ ମହଲା 4॥

ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଆମ ପାଇଁ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନର ଫଳ ପାଇବା ଅଟେ,

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਇਆ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତିର ମଇଳା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥
ଗୁରୁ-ଦର୍ଶନ ପାଇ ଅଜ୍ଞାନତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଜ୍ୟୋତିର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଇଛି।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନାଶ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି।

ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰਤੈ ਪੁਰਬੁ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੁਲਖੇਤਿ ਨਾਵਣਿ ਗਇਆ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହି ପର୍ବର ସୁନେଲି ଅବସର ବନାଇଛନ୍ତି, ସଦ୍‌ଗୁରୁ (ଅମର ଦାସ) କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ ପାଇଁ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਵਣੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହିଁ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନର ପୂଣ୍ୟ ଫଳ ଅଟେ||1||

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥
ସଦଗୁରୁ (ଅମର ଦାସ)ଙ୍କ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି,

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଭକ୍ତି-ଜ୍ଞାନର ଗୋଷ୍ଠୀ ହୋଇଛି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਵੇਖਣਿ ਆਇਆ ॥
ଶିଷ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିର ଚର୍ଚ୍ଚା ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନାର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਨ ਦਰਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਕੀਆ ਤਿਨ ਆਪਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ମିଳାଇଛନ୍ତି।

ਤੀਰਥ ਉਦਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਆ ਸਭ ਲੋਕ ਉਧਰਣ ਅਰਥਾ ॥
ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ସଦଗୁରୁ (ଅମର ଦାସ) ତୀର୍ଥ ଯିବା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି।

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି||2||

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ ॥
ସଦଗୁରୁ (ଅମର ଦାସ) ପୂର୍ବରୁ କୁରୁକ୍ଷତ୍ର ଆସିଥିଲେ, ଯେଉଁଠି ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ପର୍ବ ହୋଇଛି।

ਖਬਰਿ ਭਈ ਸੰਸਾਰਿ ਆਏ ਤ੍ਰੈ ਲੋਆ ॥
ସଂସାରରେ ତାହାଙ୍କ ଖ୍ୟାତି ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତିନି ଲୋକର ଜୀବ ଦର୍ଶନାର୍ଥୀ ଆସିଛନ୍ତି।

ਦੇਖਣਿ ਆਏ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਭਿ ਆਇਆ ॥
ତିନି ଲୋକର ଦେବ ଗଣ, ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ମୁନିଜନ ଆଦି ସମସ୍ତେ ଗୁରୁ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଓ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଛନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ ପାପ-ଅପରାଧ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੋਗੀ ਦਿਗੰਬਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਗਏ ਗੋਸਟਿ ਢੋਆ ॥
ଯୋଗୀ ଦିଗମ୍ବର ଏବଂ ଛଅ ପ୍ରକାରର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ଜ୍ଞାନ-ଗୋଷ୍ଠୀ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମାନିଥାନ୍ତି।

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁ (ଅମର ଦାସ) କୁରୁକ୍ଷେତ୍ର ଆସିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପର୍ବ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ ॥
ତାହାପରେ ଗୁରୁଜୀ ଯମୁନାକୁ ଯାଇଥିଲେ, ଯେଉଁଠି ସେ ହରିନାମ ଜପ କରିଛନ୍ତି।

ਜਾਗਾਤੀ ਮਿਲੇ ਦੇ ਭੇਟ ਗੁਰ ਪਿਛੈ ਲੰਘਾਇ ਦੀਆ ॥
ସେଠାରେ କରାଧିକାରୀ ଉପହାର ଦେଇ ଗୁରୁଜୀଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ କହୁଥିବା ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଟିକସ ବିନା ଆଗକୁ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਭ ਛੁਟੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਛੈ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁସାରେ ଚାଲି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଛି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮਾਰਗਿ ਜੋ ਪੰਥਿ ਚਾਲੇ ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਾਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ସତମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ, ତାହାକୁ ଯମ ରୂପୀ କରାଧିକାରୀ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸਭ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬੋਲੈ ਗੁਰ ਕੈ ਨਾਇ ਲਇਐ ਸਭਿ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ॥
ଜଗତର ସମସ୍ତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ ॥੪॥
ତାହାପରେ ଗୁରୁଜୀ ଯମୁନାକୁ ଆସି ହରିନାମ ଭଜନ କରିଛନ୍ତି||4||

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ ॥
ତାହାପରେ ସେ ଗଙ୍ଗା (ହରିଦ୍ୱାର) ଆସି ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା ରଚିଛନ୍ତି।

ਸਭ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਕਿਨੈ ਆਢੁ ਨ ਦਾਮੁ ਲਇਆ ॥
ସନ୍ଥ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ସମସ୍ତେ ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ଏକ କଉଡି ମୂଲ୍ୟ ନେଇ ନାହାନ୍ତି।

ਆਢੁ ਦਾਮੁ ਕਿਛੁ ਪਇਆ ਨ ਬੋਲਕ ਜਾਗਾਤੀਆ ਮੋਹਣ ਮੁੰਦਣਿ ਪਈ ॥
ଧନ-ଦାନ ନେବା ବାଲା ପୁରୋହିତ-ପଣ୍ଡିତ କିଛି ମଧ୍ୟ ନେଇ ନାହାନ୍ତି, ସେ ଚୁପ ରହିଛନ୍ତି।

ਭਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਕਿਆ ਕਿਸੁ ਪਾਸਿ ਮਾਂਗਹ ਸਭ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਪਈ ॥
ସେମାନେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ହେ ଭାଇ! ଆମେ କଣ କରିବୁ, ସମସ୍ତେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି।

ਜਾਗਾਤੀਆ ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ਡਿਠਾ ਭੰਨਿ ਬੋਲਕਾ ਸਭਿ ਉਠਿ ਗਇਆ ॥
ଧନ-ଦାନ ନେବା ବାଲା ପୁରୋହିତ ଉପାୟ, ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗ କରି ସବୁ ଗୋଲକ ଉଠାଇଛନ୍ତି।

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ ॥੫॥
ଏହିପରି ସେ ଗଙ୍ଗା(ହରିଦ୍ୱାର) ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେଠାରେ ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା ରଚନା କରିଛନ୍ତି||5||

ਮਿਲਿ ਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾ ਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ ॥
ପୁଣି ନଗରର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବ୍ୟକ୍ତି ମିଶି ଗୁରୁଜୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿਦੁ ਪੁਛਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੀਤਾ ਸਹੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ନିଜ ଜିଜ୍ଞାସା ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଗୁରୁଜୀ ସ୍ମୃତିର ଆଧାରରେ ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭਨੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਸੁਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਸ੍ਰੀਰਾਮਿ ਕਰਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿਦੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଜୀ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଧାରରେ ତଥ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଶୁକଦେବ, ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ଏବଂ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର କାହିଁକି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ତା ମାନି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਕੋਟਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਟਵਾਰੇ ਤਿਨ ਕਾ ਥਾਉ ਥੇਹੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଦେହ ରୂପୀ ନଗର ଦୁର୍ଗରେ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ରୂପୀ ଚୋରକୁ ମାରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕੀਰਤਨ ਪੁਰਾਣ ਨਿਤ ਪੁੰਨ ਹੋਵਹਿ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਹੀ ॥
ସେଠାରେ ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ କୀର୍ତ୍ତନ, ପୁରାଣର କଥା ଏବଂ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ହେଉଛି, ନାନକଙ୍କ କଥାଜେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਮਿਲਿ ਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾ ਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ ॥੬॥੪॥੧੦॥
ନଗରର କୁଳୀନ ପୁରୁଷ ମିଶି ଗୁରୁଜୀଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ପାଇଛନ୍ତି||6||4||10||

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫
ତୁଖାରୀ ଛନ୍ତ ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਲਾਲਨਾ ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਦੀਨਾ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୁମ ଉପରେ କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଏହି ମନ ତୋତେ ଅର୍ପଣ କରିଛି।

ਸੁਣਿ ਸਬਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥
ତୁମର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ମୋର ମନ ଭିଜି ଯାଇଛି,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥
ଏହି ମନ ତୋର ପ୍ରେମରେ ଏପରି ଭିଜି ଯାଇଛି, ଯେପରି ମାଛର ଜଳ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଘର ଅପାର ଅଟେ, ଏହାର ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਦੀਨਾ ॥
ହେ ସର୍ବ ଗୁଣର ଦାତା, ସ୍ୱାମୀ! ଦୀନର ଏକ ବିନୟ ଶୁଣ,

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਅੜਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਕੀਨਾ ॥੧॥
ନାନକ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି, ନିଜ ଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ କର, ଏହି ପ୍ରାଣୀ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||1||

ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥
ଏହି ତନ-ମନ ସବୁ ଗୁଣ ତୋର ଦାନ ଅଟେ,

ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ॥
ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଇବା ପାଇଁ ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି।

ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਨਿਮਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଶୁଣ, ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତୋତେ ଦର୍ଶନ କରି ମୁଁ ଜୀବନ ପାଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਨੀਜੈ ਤੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤ ਪੀਵਾ ॥
ତୋର ଅମୃତ ନାମ ଶୁଣା ଯାଇଥାଏ, ଯଦି ତୋର କୃପା ହୋଇଥାଏ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହା ପାନ କରି ପାରିବି।

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਪਿਰ ਕੈ ਤਾਈ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਬੂੰਦੇਰੇ ॥
ଯେପରି ଚାତକ ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ପାଇଁ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶାରେ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ବନିଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ଜୀଅੜਾ ବଲିହାରੀ ଦେହୁ ଦରସୁ ପ୍ରଭ ମେରे ॥୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ କର, କାରଣ ଏହି ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।||2||

ତୂ ସାଚା ସାହିବୁ ସାହୁ ଅମିତਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ପରମ ସତ୍ୟ ଅଟୁ, ସଂସାରର ମାଲିକ ଅଟୁ, ସାହୁକାର ଅଟୁ।

ତୂ ପ୍ରୀତମୁ ପିଆରା ପ୍ରାନ ହିତ ଚିତਾ ॥
ତୁ ପ୍ରିୟତମ ଅଟୁ, ଆମ ହୃଦୟ ଏବଂ ଜୀବନ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଅଟୁ।

ପ୍ରାନ ସୁਖଦାତਾ ଗୁରମୁਖି ଜାତਾ ସଗଲ ରଂଗ ବନି ଆਏ ॥
ପ୍ରାଣକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୋଧ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ ସବୁ ରଙ୍ଗ-ତମାସା ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନା ହୋଇଛି।

ସୋଈ କରମୁ କମାਵै ପ୍ରାਣी ଜେହା ତୂ ଫୁରମାਏ ॥
ପ୍ରାଣୀ ସେହି କର୍ମ କରିଥାଏ, ତୁ ଯାହା ଆଦେଶ କରୁ।

ଜା କଉ କ୍ରିପା କରी ଜଗଦୀସୁରି ତିନି ସାਧସଂଗି ମନୁ ଜିତਾ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସେ ସାଧୁସଙ୍ଗତିରେ ମନକୁ ଜିତି ନେଇଛି।

କହୁ ନାନକ ଜୀଅੜਾ ବଲିହାରੀ ଜୀଉ ପିଂਡୁ ତଉ ଦିତਾ ॥୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, କାରଣ ଏହି ଆତ୍ମା ଶରୀର ସବୁ ତୋର ଦାନ ଅଟେ||3||

ନିରଗୁਣୁ ରାਖି ଲୀਆ ସଂତନ କା ସଦକା ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନକୁ ପରମାତ୍ମା ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ସତିଗୁରି ଢାକି ଲୀਆ ମୋହି ପାପी ପੜਦਾ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଯେପରି ପାପୀର ପରଦା ଢାଙ୍କି ଦେଇଛନ୍ତି।

ଢାକନହାରे ପ୍ରଭୂ ହମାରे ଜୀଅ ପ୍ରାନ ସୁਖଦାତे ॥
ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରାଣକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଆମର ପାପ-ଅପରାଧ ଢାଙ୍କି ଦେଇଛନ୍ତି।

ଅବିନାସी ଅବିଗତ ସୁଆਮी ପୂରନ ପୁରਖ ବିଧାତे ॥
ସେ ଅବିନାଶୀ, ଅବ୍ୟକ୍ତ, ସଂସାରର ସ୍ୱାମୀ, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି।

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਤੂ ਕਦ ਕਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ପ୍ରଶଂସା କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ (ଅର୍ଥାତ ତୋର ପ୍ରଶଂସାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ), କିଏ କହି ପାରିବ ଯେ ତୁ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਮਕਾ ॥੪॥੧॥੧੧॥
ଦାସ ନାନକ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ମିଳିଯାଏ||4||1||11||

Page 1118

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
କେଦାର ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਗਾਵੀਐ ਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନିତ୍ୟ ରାମ-ନାମ ଭଜନ କର;

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਲਖਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਲਖਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଯଦି ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ॥ରୁହ॥

ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕੋ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥੧॥
ଏପରି ତ ସବୁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ତ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੀਐ ਰੇ ॥
ହରିନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ଏହି ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି, ଯଦି ସେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ନାମର ଚିନ୍ତନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਛਡਾਵੀਐ ਰੇ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି||2||

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਹਿ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਕਹੀਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥
ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିବା ବାଲା ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ୍ୟ ମାନାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାର କପାଳରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਸੁਤੁ ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ମୋର ମନ ଏପରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ସନ୍ତାନକୁ ମିଶି ମାତା ଗଳାରେ ଲଗାଇ ନେଇଥାଏ||3||

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਮੋ ਕਉ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥
ଆମେ ଶିଶୁ ଅଟୁ, ପ୍ରଭୁ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ଏପରି ଉପଦେଶ ଦିଅ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି।

ਜਿਉ ਬਛੁਰਾ ਦੇਖਿ ਗਊ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥੪॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେପରି ବାଛୁରୀକୁ ଦେଖି ଗାଈ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କର||4||1||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
କେଦାର ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹੁ ਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର;

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੂਜਹੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੁ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥ରୁହ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਖੈ ਰਸ ਇਨ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਤੂ ਰਹੁ ਰੇ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଓ ଅହଂକାର- ଏହି ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ସଙ୍ଗତିରୁ ତୁମେ ଦୂରରେ ରୁହ, ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀਜੈ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਸਾਧੂ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਾਮ ਰਮਹੁ ਰੇ ॥੧॥
ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମ ରସାୟନର ଲବଧି ହୋଇଥାଏ। ରାମ ନାମ ରସାୟନ ପାନ କର ଏବଂ ରାମ ନାମର ଭଜନରେ ଲୀନ ରୁହ||1||

ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋਰੁ ਤੂ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨਤਾ ਇਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਆਪਨ ਗਹੁ ਰੇ ॥
ମନର ଅଭିମାନ ବୋଲି ଯାହା କିଛି ତୁ ଜାଣୁ, ତାହାକୁ ଦୂର କରି ନିଜକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਹਰੇ ॥੨॥੧॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଦୟାଳୁ ହୋଇ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନି ଯାଅ||2||1||2||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
କେଦାର ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਈ ਸੰਤਸੰਗਿ ਜਾਗੀ ॥
ହେ ମା' ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଜାଗୃତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅ,

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਦੇਖੈ ਜਪਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରିୟଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଦେଖି ସୁଖନିଧି ହରିନାମକୁ ହିଁ ଜପ କର॥ରୁହ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਾਗੀ ॥
ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନର ଲାଳସାରେ ନେତ୍ର ଏଠାରେ ହିଁ ଲଗାଅ ଏବଂ

ਬਿਸਰੀ ਤਿਆਸ ਬਿਡਾਨੀ ॥੧॥
ଅନ୍ୟ ଚିଜର ତୃଷ୍ଣା ତ୍ୟାଗ କର||1||

ਅਬ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਹੈ ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਇਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି, ଯିଏ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ମାତ୍ରେ ମନ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦੇਖਿ ਦਮੋਦਰ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥੨॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରିୟଙ୍କ ଅମୃତ ବାଣୀ ବିଭୋର କରି ଦେଇଛି||2||1||

କେଦାରା ମହଲା ୫ ଘରୁ ୩
କେଦାର ମହଲା 5 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦੀਨ ਬਿਨਉ ਸੁਨੁ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ଦୟା ସାଗର! ଏହି ଦୀନର ବିନତି ଶୁଣ;

ਪੰਚ ਦਾਸ ਤੀਨਿ ਦੋਖੀ ਏਕ ਮਨੁ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ॥
ହେ ଅନାଥର ନାଥ! ମନ କେବଳ ଏକ ହିଁ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ରୂପୀ ଦାସ ଏବଂ ତିନି ଗୁଣ ରୂପୀ ଦୋଷୀ ପୀଡା ଦେଉଛନ୍ତି,

ਰਾਖੁ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ଏହା ଠାରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କର॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਗਵਨੁ ਕਰਉ ॥
ମୁଁ ତୀର୍ଥ-ଯାତ୍ରାର ଅନେକ ଯତ୍ନ କରିଥାଏ,

ਖਟੁ ਕਰਮ ਜੁਗਤਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਉ ॥
ଛଅ କର୍ମର ଯୁକ୍ତିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਕਰਿ ਹਾਰਿਓ ਨਹ ਨਹ ਹੁਟਹਿ ਬਿਕਰਾਲ ॥੧॥
ସବୁ ଉପାୟ କରି ହାରି ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ବିକରାଳ ବିକାର ଦୂର ହେଉନାହିଁ||1||

ਸਰਣਿ ਬੰਦਨ ਕਰੁਣਾ ਪਤੇ ॥
ହେ କରୁଣାମୟ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ତୋର ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ।

ਭਵ ਹਰਣ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ସୃଷ୍ଟିର ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନ ତୁ ହିଁ କାଟିବା ବାଲା ଅଟୁ,

ਏਕ ਤੂਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥
କେବଳ ତୁ ହିଁ ଦୀନ ପ୍ରତି ଦୟା କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਨਾਨਕ ਆਸਰੋ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଚରଣର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଛି।

ਉਧਰੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਸਾਗਰ ॥
ଭ୍ରମ-ମୋହରୁ ମୋର ଉଦ୍ଧାର

ਲਗਿ ਸੰਤਨਾ ਪਗ ਪਾਲ ॥੨॥੧॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ହିଁ ପାଇ ଯାଇଛି||2||1||2||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪
କେଦାର ମହଲା 5 ଘର 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਰਨੀ ਆਇਓ ਨਾਥ ਨਿਧਾਨ ॥
ହେ ସୁଖନିଧାନ, ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਮਾਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନରେ ତୋର ନାମ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି, ତୋ' ଠାରୁ ହରିନାମ ଦାନ ମାଗୁଅଛି||1||pause||

ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਮਾਨ ॥
ହେ ସୁଖଦାତା! ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କରି ମୋର ମାନ ରଖ,

ਦੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਰਸਨ ਬਖਾਨ ॥੧॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ତୋର ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବି||1||

ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿਦ ਦਮੋਦਰ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਗਿਆਨ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ, ଗୋପାଳ, ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଜ୍ଞାନ କଥା ଅତି ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਗਹੁ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਧਿਆਨ ॥੨॥੧॥੩॥
ନାନକଙ୍କୁ ହରିଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ କର, ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ତୋର ଚରଣ କମଳରେ ଲୀନ ଅରହିବ||2||1||3||

କେଦାରା ମହଲା ୫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5 ॥

ହରି କେ ଦରସନ କୋ ମନି ଚାଉ ॥
ମୋର ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନର କାମନା ଅଛି,

କରି କିରପା ସତସଂଗି ମିଲାଵହୁ ତୁମ ଦେਵହୁ ଅପନୋ ନାଉ ॥ ରହାଉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କରି ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ ଏବଂ ତୁମେ ନିଜ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର॥ରୁହ॥

କରଉ ସେਵା ସତ ପୁରଖ ପିଆରେ ଜତ ସୁନୀਐ ତତ ମନି ରହସାଉ ॥
ମୁଁ ପ୍ରିୟ ସତପୁରୁଷଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ, ମନରେ ଭରପୁର ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਵਾਰੀ ਫੇਰੀ ਸਦਾ ਘੁਮਾਈ ਕਵਨੁ ਅਨੂਪੁ ਤੇਰੋ ਠਾਉ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ସର୍ବଦା ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ତୋର ଅନୁପମ ସ୍ଥାନ କିପରି ଅଟେ||1||

ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹਿ ਸਗਲ ਸਮਾਲਹਿ ਸਗਲਿਆ ਤੇਰੀ ਛਾਉ ॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ପୋଷକ ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରୁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ତୋର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଛି।

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਤੁਝਹਿ ਦਿਖਾਉ ॥੨॥੨॥੪॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ହେ ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତା! ମୁଁ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ତୋତେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ||2||2||4||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରୀତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ଅଟେ।

ਮਗਨ ਮਨੈ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਆਸਾ ਨੈਨਹੁ ਤਾਰ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମନରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ତୋର ଆଶା ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ଏବଂ ନେତ୍ରରେ ତୋତେ ଦେଖିବା ପାଇଁ ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଜାତ ହୋଇଥାଏ॥ରୁହ॥

ਓਇ ਦਿਨ ਪਹਰ ਮੂਰਤ ਪਲ ਕੈਸੇ ਓਇ ਪਲ ਘਰੀ ਕਿਹਾਰੀ ॥
ସେହି ଦିନ, ପ୍ରହର, ମୂହୁର୍ତ୍ତ ଏବଂ ଘଡି କିପରି ହେବ,

ਖੁਲੇ ਕਪਟ ਧਪਟ ਬੁਝਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਵਉ ਪੇਖਿ ਦਰਸਾਰੀ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ତୁରନ୍ତ କବାଟ ଖୋଲି ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟିଯିବ ଏବଂ ଦର୍ଶନ ପାଇ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||1||

ਕਉਨੁ ਸੁ ਜਤਨੁ ਉਪਾਉ ਕਿਨੇਹਾ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହା କେଉଁ ଯତ୍ନ, ଉପାୟ ଅଟେ, କେଉଁ ସେବା ଏବଂ କେଉଁ ବିଚାର ଅଟେ,

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥੨॥੩॥੫॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାନ-ଅଭିମାନ ଏବଂ ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରି ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ପାରିବ||2||3||5||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କର।

କରହୁ କ୍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿਦੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କର ଆଉ ନିଜ ନାମର ହିଁ ଜପ କରାଇ ଦିଅ ॥ରୁହ॥

କାଢ଼ି ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਆਨ ਬਿਖੈ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ୟ ବିକାର ଠାରୁ ବାହାର କରିଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତିରେ ମନ ଲୀନ ଅଛି।

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੋਹੁ ਕਟਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଭ୍ରମ-ଭୟ ଓ ମୋହ ଦୂର କରି ଦେଇଛି, ନିଜ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਜਾਵਹੁ ॥
ମୋର ମନ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନିଛି, ଏଣୁ ମୋର ଅହଂ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ କରିଦିଅ।

ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ॥੨॥੪॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ନିଜ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରୁ, ଏପରି ଭାଗ୍ୟବାନ ତୋତେ ପାଇଥାଏ ||2||4||6||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥
ହେ ଜୀବ! ପ୍ରଭୁ-ସ୍ମରଣ ବିନା ତୋର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଉଛି।

ਤਜਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਰੰਗਿ ਰਾਚਤ ਮਿਥਿਆ ਪਹਿਰਤ ਖਾਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହି ତୁମର ଖାଇବା ପିନ୍ଧିବା ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ॥ରୁହ॥

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਭੋਗਵੈ ਸੰਗਿ ਨ ਨਿਬਹਤ ਮਾਤ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ, ଯୌବନ, ସମ୍ପତ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି ସୁଖ ଭୋଗ କର, ପରନ୍ତୁ ଅନ୍ତରେ କେହି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯିବେ ନାହିଁ।

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਖਿ ਰਚਿਓ ਬਾਵਰ ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤ ॥੧॥
ଆରେ ପାଗଳ! ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଦେଖି ସେଥିରେ ହିଁ ତୁ ଆସକ୍ତ ହେଉଛୁ, ଏହି ସବୁ ସୁଖ, ଯେଉଁଠି ତୁ ଲୀନ ରହିଛୁ, ଏହା ଛାୟା ଭଳି ଅସ୍ଥାୟୀ ଅଟେ||1||

ਮਾਨ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਦ ਮੋਹਤ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੈ ਖਾਤ ॥
ମୁଁ ମାନ-ମୋହ ଏବଂ ମହା ମଦରେ ମୋହିତ ଅଛି ଏବଂ କାମ-କ୍ରୋଧ ମଧ୍ୟରେ ପଡି ରହିଛି।

କରୁ ଗହି ଲେହୁ ଦାସ ନାନକ କଉ ପ୍ରଭ ଜୀଉ ହୋਇ ସହାତ ॥୨॥୫॥୭॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକଙ୍କ ବାହୁ ଧରି ତାହାଙ୍କୁ ବାହାରିବାରେ ସହାୟତା କର||2||5||7||

କେଦାରା ମହଲା ୫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ହରି ବିନୁ କୋਇ ନ ଚାଲସି ସାଥ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତକାଳରେ ସାଥିରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ।

ଦୀନା ନାଥ କରୁଣାପତି ସୁଆମୀ ଅନାଥା କେ ନାଥ ॥ ରହାଉ ॥
ହେ ଦୀନନାଥ! ତୁ କରୁନାପତି, ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଅନାଥର ନାଥ ଅଟୁ॥ରୁହ॥

ସୁତ ସଂପତି ବିଖିଆ ରସ ଭୋଗਵତ ନହ ନିବହତ ଜମ କୈ ପାଥ ॥
ପୁତ୍ର-ସମ୍ପତ୍ତି, ବିକାରର ରସ ଭୋଗ ଯମର ମାର୍ଗରେ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ନାମୁ ନିଧାନୁ ଗାଉ ଗୁନ ଗୋବିଂଦ ଉଧରୁ ସାଗର କେ ଖାତ ॥୧॥
ସୁଖନିଧି ହରିନାମ ଜପ କର, ସେହି ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ଅନ୍ତତଃ ଏହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କର||1||

ସରନି ସମରଥ ଅକଥ ଅଗୋଚର ହରି ସିମରତ ଦୁଖ ଲାଥ ॥
ଶରଣ ଦେବା ବାଲା, ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥ, ଅକଥନୀୟ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଦୀନ ଧୁରି ଜନ ବାଂଛତ ମିଲै ଲିਖତ ଧୁରି ମାଥ ॥୨॥୬॥୮॥
ନାନକ ଦୀନ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି କାମନା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କପାଳର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ତାହା ମିଳିଥାଏ||2||6||8||

କେଦାରା ମହଲା ୫ ଘରୁ ୫
କେଦାର ମହଲା 5 ଘର 5

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ॥
ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ କଦାପି ବିସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ,

ਅਬ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲ ਭਈ ਆਨ ਬਿਖੈ ਜਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ପ୍ରେମ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅତୁଟ ହୋଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ॥ରୁହ॥

ਬੂੰਦ ਕਹਾ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਰਹਤ ਨ ਘਰੀ ॥
ଯେପରି ଜଳ ବିନ୍ଦୁର କାମନା ତ୍ୟାଗ କରି ପାରିବ ନାହିଁ, ମାଛ ଜଳ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ରହି ପାରିବ ନାହି।

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਰਸਨਾ ਟੇਵ ਏਹ ਪਰੀ ॥੧॥
ଏପରି ହିଁ ଜିହ୍ୱା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ||1||

ਮਹਾ ਨਾਦ ਕੁਰੰਕ ਮੋਹਿਓ ਬੇਧਿ ਤੀਖਨ ਸਰੀ ॥
ଯେପରି ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତର ଧ୍ୱନିରେ ମୋହିତ ହୋଇ ମୃଗ ତିର ଦ୍ୱାରା ଶିକାର ହୋଇଥାଏ,

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸਾਲ ਨਾਨਕ ਗਾਠਿ ਬਾਧਿ ਧਰੀ ॥੨॥੧॥੯॥
ସେପରି ହିଁ ନାନକ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣ କମଳର ରସରେ ଗଣ୍ଠି ବାନ୍ଧିଛନ୍ତି||2||1||9||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਸਤ ਰਿਦ ਮਹਿ ਖੋਰ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ! ମୋର ହୃଦୟରେ ଅବଗୁଣ ବାସ କରିଛି,

ਭਰਮ ਭੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਅਪਨੀ ਓਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଭ୍ରମର ପ୍ରାଚୀର ଭାଙ୍ଗି ନିଜ ଆଡକୁ ଆଣ॥1॥ରୁହ॥

ਅਧਿਕ ਗਰਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ਚਾਰਹੁ ਧੋਰ ॥
ସଂସାର-ସାଗରରେ ବହୁତ ଗର୍ତ୍ତ ଅଛି, ଦୟା କରି ପାର କରାଇ ଦିଅ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਉਧਰਤੇ ਲੈ ਮੋਰ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ହରି-ଚରଣର ଜାହାଜ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଉଦ୍ଧାର କରିନିଅ||1||

ਗਰਭ ਕੁੰਟ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਧਾਰਿਓ ਨਹੀ ਬਿਖੈ ਬਨ ਮਹਿ ਹੋਰ ॥
ଯିଏ ଗର୍ଭ କୁଣ୍ଡରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ବିକାରରୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟ କେହି ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਸਕਤ ਸਰਨ ਸਮਰਥ ਨਾਨਕ ਆਨ ਨਹੀ ਨਿਹੋਰ ॥੨॥੨॥੧੦॥
ନାନକ ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ମାନି କହନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ଅତି ପ୍ରବଳ ଏବଂ ସମର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ସାହାରା ନାହାନ୍ତି||2||2||10||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬਖਾਨੁ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ, ଜିହ୍ୱାରେ ରାମନାମ ଜପ କର,

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਭਏ ਕਲਮਲ ਹਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାପ-ଦୋଷ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ॥ରୁହ॥

ਤਿਆਗਿ ਚਲਨਾ ਸਗਲ ਸੰਪਤ ਕਾਲੁ ਸਿਰ ਪਰਿ ਜਾਨੁ ॥
ଦୁନିଆର ସୁଖ-ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡିବ; ଏଣୁ ମୃତ୍ୟୁ ହିଁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଭାବ।

ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ ਝੂਠੁ ਸਰਪਰ ਮਾਨੁ ॥੧॥
ମିଥ୍ୟା ମୋହ ଏବଂ ମନ୍ଦ ଆଶାକୁ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ଭାବ||1||

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਧਾਰਹੁ ਧਿਆਨੁ ॥
ସତ୍ୟପୁରୁଷ ଅକାଳମୂର୍ତ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଧ୍ୟାନ କର।

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲਾਭੁ ਨਾਨਕ ਬਸਤੁ ਇਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥੩॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସୁଖନିଧାନ ହରିନାମ ବସ୍ତୁର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଏହା ମାନ୍ୟ ଅଟେ||2||3||11||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ଅଟେ,

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਨ ਕਛੁ ਬਿਆਪੈ ਸੰਤਸੰਗਿ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଦ୍ୱାରା କଳହ-କ୍ଲେଶ ଆଦୌ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରେ ନାହିଁ ॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖਿਓ ਨਹ ਉਪਜਤਉ ਬੇਕਾਰੁ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜେ କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ଉପରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ-ବିକାର ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸੁ ਦਹਤ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ସଂସାରର ଜ୍ୱଳନ ଏବଂ ପୀଡା ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ||1||

ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ସୁଖର କୋଷ ଏବଂ ଆନନ୍ଦର ସ୍ରୋତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଅମୃତ ସମାନ ଅଟେ।

ନାନକ ଦାସ ସରନାଗତୀ ତେରେ ସଂତନਾ କୀ ଛାରୁ ॥୨॥୪॥୧୨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣାଗତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଧୂଳି ମାତ୍ର ଅଟନ୍ତି||2||4||12||

କେଦାରା ମହଲਾ ୫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ହରି କେ ନାମ ବିନୁ ଧ୍ରିଗୁ ସ୍ରୋਤ ॥
ହରିନାମ-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ବିନା କାନ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ଜୀବନ ରୂପ ବିସାରି ଜୀବହି ତିହ କତ ଜୀବନ ହୋତ ॥ ରହାଉ ॥
ଜୀବନ ରୂପୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ବଞ୍ଚିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ କଣ?॥ରୁହ॥

ଖାତ ପୀତ ଅନେକ ବିੰਜନ ଜੈସେ ଭାର ବାହକ ଖୋତ ॥
ସେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଖାଇବା ପିଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଭାର ବୋହିବା ବାଲା ଗଧ ହିଁ ଅଟେ।

ଆଠ ପହର ମହା ସ୍ରମ ପାਇଆ ଜੈସେ ବିରଖ ଜੰତੀ ଜୋତ ॥୧॥
ସେ ବଳଦ ଭଳି ଆଠ ପହର କେଲ୍ଲୁଆରେ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ||1||

ତଜି ଗୋପାଲ ଜି ଆନ ଲାଗେ ସେ ବହୁ ପ୍ରକାରୀ ରୋତ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଯିଏ କର୍ମ କାଣ୍ଡରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ବହୁତ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

କର ଜୋରି ନାନକ ଦାନୁ ମାଗୈ ହରି ରଖଉ କੰଠି ପରୋତ ॥୨॥୫॥୧୩॥
ନାନକ ହାତ ଯୋଡି ଏହି ଦାନ ମାଗିଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖ||2||5||13||

କେଦାରା ମହଲਾ ୫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

ସଂତହ ଧୁରି ଲେ ମୁଖି ମଲੀ ॥
ଯଦି ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମୁଖରେ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ,

ଗୁਣਾ ଅଚୁତ ସଦା ପୂରନ ନହ ଦୋਖ ବିਆପହି କଲੀ ॥ ରହାଉ ॥
ସର୍ବଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟଳ ଓଁକାରଙ୍କ ସ୍ତୁଗାନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ କଳିଯୁଗର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਕਾਰਜ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਈਤ ਊਤ ਨ ਹਲੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଅନୁସାରେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ମନ ଏଣେତେଣେ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਅਨਿਕ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਬਿਧੈ ਅਗਨਿ ਨ ਜਲੀ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସତାକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ବିକାରର ଅଗ୍ନି ଜଳେ ନାହିଁ||1||

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੋ ਦਾਸੁ ਅਪਨੋ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ବାହୁ ଧରି ଡାସକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତିକୁ ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳାଇ ନିଅ।

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਸਰਨ ਅਨਾਥੁ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਚਲੀ ॥੨॥੬॥੧੪॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହି ଅନାଥ ତୋର ଚରଣ-ଶରଣରେ ଆସିଛି, ନିଜ ସଙ୍ଗରେ ମିଳାଇ ନିଅ||2||6||14||

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କେଦାର ମହଲା 5॥

Page 1122

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨ ਰੁਚੈ ॥
ମନରେ ହରିନାମର କାମନା ରହିଥିଲେ

ਕੋਟਿ ਸਾਂਤਿ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਜਲਤ ਛਾਤੀ ਬੁਝੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥
କୋଟି କୋଟି ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ତଥା ହୃଦୟର ଜ୍ୱଳନ ଲିଭି ଯାଇଥାଏ॥ରୁହ॥

ਸੰਤ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪਤਿਤ ਉਧਰੇ ਮੁਚੈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମାର୍ଗରେ ଚାଲିବା ପରେ ପତିତ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ,

ਰੇਨੁ ਜਨ ਕੀ ਲਗੀ ਮਸਤਕਿ ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ ਸੁਚੈ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇଲେଅନେକ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନର ଶୁଦ୍ଧତାର ଫଳ ମିଳିଯାଏ||1||

ਚਰਨ ਕਮਲ ਧਿਆਨ ਭੀਤਰਿ ਘਟਿ ਘਟਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਝੈ ॥
ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଅଛି ଏବଂ ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ସ୍ୱାମୀ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਸਰਨਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਜਮੁ ਨਹੀ ਲੁਝੈ ॥੨॥੭॥੧੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଦେବାଧିଦେବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ପୁଣି ଦୁଃଖୀ କରେନାହିଁ||2||7||15||

ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫
କେଦାର ଛନ୍ତ ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ମିଳନ କର॥ରୁହ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ସେହି ଆଦିପୁରୁଷ ବିଧାତା ସୃଷ୍ଟିର କୋଣ-କୋଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਹਰਿ ਕੀਆ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇବାର ମାର୍ଗ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସେ ଜଣା ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ହିଁ ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତି ଜୀବ ଦେହରେ ସେ ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਭੰਨੈ ਘਾਲਿਆ ॥
ଯିଏ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ସର୍ବ ସୁଖ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସେବା ନିଷ୍ଫଳ ହୁଏନାହିଁ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਏ ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥
ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରେମ ରୂପୀ ମହାରସରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਤੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, କେବଳ ତୁ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତାଅଟୁ||1||

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਨ ਬੇਧਿਆ ਸੇ ਆਨ ਕਤ ਜਾਹੀ ॥
ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ମଗ୍ନ ରହିଛି, ଆଉ କେଉଁଠିକୁ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਮੀਨੁ ਬਿਛੋਹਾ ਨਾ ਸਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਪਾਹੀ ॥
ଯେପରି ମାଛ ଜଳର ବିୟୋଗ ସହ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ ଆଉ ଜଳ ବିନା ମରି ଯାଇଥାଏ,

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੂਖ ਕਿਨਿ ਸਹੀਐ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਪਿਆਸਿਆ ॥
ସେପରି ହିଁ ପ୍ରଭୁ ବିନା କିପରି ରହି ହୋଇପାରେ, ଦୁଃଖ କିପରି ସହା ଯାଇପାରେ, ଚାତକ ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ବିନା ମରିଯାଇ ଥାଏ।

ਕਬ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਚਕਵੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ॥
କେବେ ରାତ୍ରି ଅତିବାହିତ ହେବ, ଚକୋର ସୂର୍ଯ୍ୟ-କିରଣ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਦਿਨਸੁ ਸਭਾਗਾ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ ॥
ମନ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ଲାଳସାରେ ଲୀନ ଅଛି, ସେହି ଦିନ ଶୁଭ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ରାତିଦିନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਕਤ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਕਾਹੀ ॥੨॥
ଦାସ ନାନକ ବିନତି କର ନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ବିନା ପ୍ରାଣ କିପରି ରହି ପାରିବ?||2||

ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਦੇਹੁਰੀ ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥
ଯେପରି ଶ୍ୱାସ ବିନା ଶରୀର ଶୋଭାପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ਦਰਸ ਬਿਹੂਨਾ ਸਾਧ ਜਨੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਆਵੈ ॥
ସେପରି ହିଁ ଦର୍ଶନ ବିହୀନ ସାଧୁଜନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ରହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੋ ਰਹਣਾ ਨਰਕੁ ਸੋ ਸਹਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ॥
ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲଗ୍ନ ରହିଛି, ଏଣୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ନର୍କ ଭୋଗିବା ଅଟେ।

ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ਨਿਖੇਧਿਆ ॥
ବୈରାଗୀ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରସିକ, ଯାହାଙ୍କ ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ତିରସ୍କାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਹਣਾ ਸੋ ਸੁਖੁ ਅੰਕਿ ਨ ਮਾਵੈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହେବା, ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିବା ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଅଟେ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥੩॥
ହେ ନାଙ୍କଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ! କୃପାଳୁ ହୁଅ, ଯେପରି ତୋର ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିବି||୩||

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਕਰੁਣਾ ਧਾਰੇ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି କରୁଣାମୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଛି।

ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਮੈ ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ॥
ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନ, ନୀଚ ଓ ଅନାଥ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ସେ ମୋ' ଦୋଷ ଆଡକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି।

ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥
ସେ ଦୋଷ ଆଡକୁ ଧ୍ୟାନ ନ ଦେଇ ମଧ୍ୟ ସବୁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ପବିତ୍ର କରିବା ତାହାର ଧର୍ମ-ସ୍ୱଭାବ ମାନା ଯାଇଥାଏ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਸੁਨਿ ਅੰਚਲੁ ਗਹਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨਿਆ ॥
ଏହା ଶୁଣି ସେ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ, ମୁଁ କାନିକୁ ଧରି ନେଇଛି, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି।

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਹਾਰੇ ॥
ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ-ସାଗର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇ ନେଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କରୁ ଗହି ଲୀନେ ନାନକ ଦାସ ଅପନେ ରାମ ନାମ ଉରି ହାରେ ॥୪॥୧॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ହାତ ଧରି ଡାସକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି, ସେ ହୃଦୟରେ ରାମନାମର ମାଳା ଧାରଣ କରି ନେଇଛି||4||1||

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ କେଦାର ବାଣୀ କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਬਿਬਰਜਿਤ ਤਜਹੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥
ପ୍ରଶଂସା ଓ ନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ, ମାନ କିମ୍ବା ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ।

ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨਹਿ ਤੇ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨਾ ॥੧॥
ଯିଏ ଲୁହା ଅଥବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣକୁ ସମାନ ଭାବିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି||1||

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਏਕੁ ਆਧੁ ਕੋਈ ॥
ହେ ପରମ ପିତା! ତୋର କେହି ବିରଳ ଉପାସକ ଅଟନ୍ତି,

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਬਿਬਰਜਿਤ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨ੍ਹੈ ਸੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତ୍ୟାଗ କରି ପରମ ପଦକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਰਜ ਗੁਣ ਤਮ ਗੁਣ ਸਤ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ਇਹ ਤੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ରଜ, ତମ ଓ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ କୁହାଯାଏ, ଏହା ସବୁ ତୋର ମାୟା ଅଟେ।

ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੋ ਨਰੁ ਚੀਨ੍ਹੈ ਤਿਨ੍ ਹੀ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ତିନି ଗୁଣ ରହିତ ହୋଇ ଚତୁର୍ଥାବସ୍ଥା ପାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ପରମ ପଦ(ମୋକ୍ଷ) ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮਾ ॥
ସେ ତୀର୍ଥ, ବ୍ରତ, ନିୟମ, ଶୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସଂଯମ ଇତ୍ୟାଦିର ଫଳ ପ୍ରତି ସଦା ନିଷ୍କାମ ବନି ରହିଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਚੂਕਾ ਚਿਤਵਤ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ତୃଷ୍ଣା ଆଉ ମାୟାର ଭ୍ରମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବନି ରହିଥାଏ||3||

ਜਿਹ ਮੰਦਰਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਅੰਧਕਾਰੁ ਤਹ ਨਾਸਾ ॥
ଯେଉଁ ଘରେ ଦୀପକର ଆଲୋକ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਿਰਭਉ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗਾ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਨ ਦਾਸਾ ॥੪॥੧॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି, ଯେଉଁ ଦାସର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନିର୍ଭୟ ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭ୍ରମ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||1||

ਕਿਨਹੀ ਬਨਜਿਆ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਕਿਨਹੀ ਲਉਗ ਸੁਪਾਰੀ ॥
କେହି କଂସା-ତମ୍ବାର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ, ଆଉ କେହି ସୁପାରିର ବ୍ୟବସାୟ କରିଥାଏ।

ਸੰਤਹੁ ਬਨਜਿਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿਦ ਕਾ ਐਸੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଆମେ ହରିନାମର ବ୍ୟାପାର କରିଛୁ ଏବଂ ଏହା ଆମର ସଉଦା ଅଟେ||1||

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥
ଆମେ ହରିନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟୁ,

ਹੀਰਾ ਹਾਥਿ ਚੜਿਆ ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਛੂਟਿ ਗਈ ਸੰਸਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେଠାରୁ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ ରୂପୀ ହୀରା ହାତ ଆସିଛି, ଆମର ସାଂସାରିକ ଲଗ୍ନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਤਉ ਸਚ ਲਾਗੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟନାମ ସହିତ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ଆମେ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାରୀ ବନି ଯାଇଛୁ।

ਸਾਚੀ ਬਸਤੁ ਕੇ ਭਾਰ ਚਲਾਏ ਪਹੁਚੇ ਜਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ॥੨॥
ଆମେ ସଚ୍ଚା ବସ୍ତୁର ଭାର ଲଦି ନେଇଛୁ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ଭଣ୍ଡାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛୁ||2||

ਆਪਹਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਨਿਕ ਆਪੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥
ରତ୍ନ ଓ ମାଣିକ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହାର ପ୍ରସାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੈ ਦਹ ਦਿਸ ਆਪ ਚਲਾਵੈ ਨਿਹਚਲੁ ਹੈ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦଶ ଦିଗକୁ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସେହି ବ୍ୟାପାରୀ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟନ୍ତି||3||

ਮਨੁ ਕਰਿ ਬੈਲੁ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਪੈਡਾ ਗਿਆਨ ਗੋਨਿ ਭਰਿ ਡਾਰੀ ॥
ମନକୁ ବଳଦ ବନାଇ ସେଥିରେ ଜ୍ଞାନର ବୁଜୁଳି ଲଦି ସୁରତିକୁ ପ୍ରଭୁ-ମାର୍ଗରେ ଚଲାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥੨॥
କବୀର କହନ୍ତି, ହେ ସଛଜନ! ଶୁଣ, ଏହିପରି ଆମର ସଉଦା ଆମ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ||4||2||

ਰੀ ਕਲਵਾਰਿ ਗਵਾਰਿ ਮੂਢ ਮਤਿ ਉਲਟੋ ਪਵਨੁ ਫਿਰਾਵਉ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ବୁଦ୍ଧି! ବାସନା ରୂପୀ ପବନକୁ ସାଂସାରିକ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଆଡୁ ହଟାଇ ଦିଅ।

ਮਨੁ ਮਤਵਾਰ ਮੇਰ ਸਰ ਭਾਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਚੁਆਵਉ ॥੧॥
ମନକୁ ଦଶମ ଦ୍ୱାରର ଭଟ୍ଟିରୁ ଅମୃତ ଧାରାର ପାନ କରାଇ ମତୁଆଲା ବନାଇ ଦିଅ||1||

ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ରାମଙ୍କ ଭଜନ ଅଟେ।

ਪੀਵਹੁ ਸੰਤ ਸਦਾ ਮਤਿ ਦੁਰਲਭ ਸਹਜੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥ ସର୍ବଦା ଏହି ଅମୃତର ପାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇ ଦେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਭੈ ਬਿਚਿ ਭਾਉ ਭਾਇ ਕੋਊ ਬੂਝਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭୟରେ ହିଁ ପ୍ରେମ ଭାବନା ଥାଏ, ଯିଏ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ସେ ହିଁ ହରିରସ ପାଇଥାଏ।

ਜੇਤੇ ਘਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਭ ਹੀ ਮਹਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਈ ॥੨॥
ଯେତେ ଶରୀର ରୂପୀ ଘଟ ଅଛି, ସବୁଥିରେ ଅମୃତ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ପାନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਨਗਰੀ ਏਕੈ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਧਾਵਤੁ ਬਰਜਿ ਰਹਾਈ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀର ନବ ଦ୍ୱାର ଅଛି, ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କର।

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ ਦਸਵਾ ਦਰੁ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੈ ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਭਾਈ ॥੩॥
ହେ ଭାଇ! ଯେତେବେଳେ ତିନି ଗୁଣ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ଦଶମ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯାଇଥାଏ ଆଉ ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਅਭੈ ਪਦ ਪੂਰਿ ਤਾਪ ਤਹ ਨਾਸੇ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੀਚਾਰੀ ॥
କବୀର ଜୀ ବିଚାର କରି କହନ୍ତି ଯେ ଅଭୟ ପଦ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ତାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ,

ਉਬਟ ਚਲੰਤੇ ਇਹੁ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਖੋਂਦ ਖੁਮਾਰੀ ॥੪॥੩॥
ମନକୁ ମାୟା ଠାରୁ ଫେରାଇ ଆଣିଲେ ଏହି ମଦିରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ||4||3||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਲੀਨੇ ਗਤਿ ਨਹੀ ਏਕੈ ਜਾਨੀ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ଓ ତୃଷ୍ଣାରେ ଲୀନ ଥିବା ଲୋକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାକୁ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ।

ਫੂਟੀ ਆਖੈ ਕਛੂ ਨ ਸੂਝੈ ਬੂਡਿ ਮੂਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥੧॥

ଅନ୍ଧ ଜ୍ଞାନହୀନ ଲୋକକୁ କିଛି ଜ୍ଞାତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ସେ ବିନା ପାଣିରେ ବୁଡି ମରିଯାଇ ଥାଏ||1||

ਚਲਤ ਕਤ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ॥
ସେ କାହିଁକି ବକ୍ର ଚାଲିଥାଏ?

ਅਸਤਿ ਚਰਮ ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਮੂੰਦੇ ਦੁਰਗੰਧ ਹੀ ਕੇ ਬੇਢੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଅସ୍ଥି, ଚମଡା ଆଉ ବିଷ୍ଠାର ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1 ॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਕਵਨ ਭ੍ਰਮ ਭੂਲੇ ਤੁਮ ਤੇ ਕਾਲੁ ਨ ਦੂਰੇ ॥
ଆରେ ଭାଇ! ରାମଙ୍କ ଜପ କରୁ ନାହଁ, କେଉଁ ଭ୍ରମରେ ଅଛ, ତୁମ ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦୂରରେ ନାହିଁ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਇਹੁ ਤਨੁ ਰਾਖਹੁ ਰਹੈ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੇ ॥੨॥
ଅନେକ ଯତ୍ନ କରି ଏହି ଶରୀରକୁ ତୁମେ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଛ, କିନ୍ତୁ ଜୀବନ ଅବଧି ପୁରା ହେବା ପରେ ଏହା ରହି ଯାଇଥାଏ||2||

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਕੋ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥
ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ପ୍ରାଣୀ କିଛି ମଧ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିଜେ କିଛି କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨੀ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସେ ହରିନାମର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଏ||3||

ਬਲੂਆ ਕੇ ਘਰੂਆ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਫੁਲਵਤ ਦੇਹ ਅਇਆਨੇ ॥
ବାଲିର ଘରେ ବାସ କରିଥିବା ବିଚରା ଜୀବ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଶରୀରର ଅହଂକାର କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਬੂਡੇ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਨੇ ॥੪॥੪॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ କେବେ ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିନାହିଁ, ଏପରି ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମଧ ବୁଡି ଯାଇଛନ୍ତି||4||

ਟੇਢੀ ਪਾਗ ਟੇਢੇ ਚਲੇ ਲਾਗੇ ਬੀਰੇ ਖਾਨ ॥
କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ପଗଡି ବକ୍ର ଭାବରେ ବାନ୍ଧି ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ପାନ ବିଡି ଖାଇଥାଏ।

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ ਮੇਰੋ ਕਾਮੁ ਦੀਵਾਨ ॥੧॥
ସେମାନଙ୍କ ଏହି ଭାବନା ଯେ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ, ଏଣୁ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଶାସନ କରିବା ହିଁ କାମ ଅଟେ||1||

ਰਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥
ଏପରି ଅଭିମାନୀ ପୁରୁଷ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸਚੁ ਮਾਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ ଏବଂ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଦେଖି ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ମାନିଥାଏ॥1 ॥ରୁହ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਮਦ ਇਹ ਬਿਧਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨਿ ॥
ଲାଳସା, ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ବିକାରର ନିଶାରେ ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ବିତି ଯାଇଥାଏ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅੰਤ ਕੀ ਬੇਰ ਆਇ ਲਾਗੋ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਿ ॥੨॥੫॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାକୁ ଶିକାର ବନାଇ ନେଇଥାଏ||2||5||

ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਅਪਨੀ ਨਉਬਤਿ ਚਲੇ ਬਜਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଚାରିଦିନ ନିଜର ଡିଣ୍ଡିମ ବଜାଇ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ

ਇਤਨਕੁ ਖਟੀਆ ਗਠੀਆ ਮਟੀਆ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛੁ ਲੈ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାର ଅର୍ଜନ କରି କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ନେଇପାରେ ନାହିଁ॥1 ॥ରୁହ॥

ਦਿਹਰੀ ਬੈਠੀ ਮਿਹਰੀ ਰੋਵੈ ਦੁਆਰੈ ਲਉ ਸੰਗਿ ਮਾਇ ॥
ବାରଣ୍ଡାରେ ବସି ପତ୍ନୀ ରୋଦନ କରିଥାଏ ଆଉ ମାତା ଅଶ୍ରୁ କାଢିଥାଏ।

ਮਰਹਟ ਲਗਿ ਸਭੁ ਲੋਗੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮਿਲਿ ਹੰਸੁ ਇਕੇਲਾ ਜਾਇ ॥੧॥
ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଶ୍ମଶାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହଂସ ଏକା ହୋଇଯାଏ||1||

ਵੈ ਸੁਤ ਵੈ ਬਿਤ ਵੈ ਪੁਰ ਪਾਟਨ ਬਹੁਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ਆਇ ॥
ସେ ପୁତ୍ର, ଧନ-ଦୌଲତ, ନଗର-ଗଳି ପୁନଃ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନାହିଁ।

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥੁ ਜਾਇ ॥੨॥੬॥
ଜନମାନସକୁ ଚେତାଇବା ପାଇଁ କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କାହିଁକି କରୁ ନାହଁ, କାରଣ ଜୀବନ ନିରର୍ଥକ ହେଉଛି?||2||6||

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ କେଦାର ବାଣୀ ରବିଦାସ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ॥
ଯଦି କେହି ଷଡ କର୍ମ (ଭଜନ, ଯାଜନ, ଅଧ୍ୟୟନ, ଅଧ୍ୟାପନ, ଦାନ ଦେବା, ଅଥବା ଦାନ ନେବା) କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ଉଚ୍ଚ କୁଳ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥାଏ, ଯଦି ହୃଦୟରେ ହରିଭକ୍ତି ନଥାଏ,

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਨ ਕਥਾ ਭਾਵੈ ਸੁਪਚ ਤੁਲਿ ਸਮਾਨਿ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ଚରଣର କଥା ତାହାକୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ, ସେ ଚାଣ୍ଡାଳ ସମାନ ଅଟେ||1||

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਚੇਤ ਅਚੇਤ ॥
ଆରେ ମନ! କହାୟଙ୍କି ଚେତନାହୀନ ବନିଛୁ, ଜ୍ଞାନରେ ଆସ।

ਕਾਹੇ ਨ ਬਾਲਮੀਕਹਿ ਦੇਖ ॥
ବାଲ୍ମୀକିଙ୍କ ଆଡକୁ କାହିଁକି ଦେଖୁ ନାହୁଁ,

ਕਿਸੁ ਜਾਤਿ ਤੇ ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେଉଁ ଜାତିରେ ଥିଲ ଆଉ କେଉଁ ପ୍ରକାର ରାମ ଭକ୍ତି ଫଳସ୍ୱରୂପ ବିଶେଷତା ଅମର ପଦପାଇଛ?॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਆਨ ਸਤ੍ਰੁ ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਲਾਵੈ ਹੇਤੁ ॥
ସେ କୁକୁରକୁ ମାରିବା ବାଲା ଥିଲା, ସବୁଠାରୁ ହିଂସ୍ର ଥିଲା, ସେ ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଥିଲେ,

ਲੋਗੁ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਸਰਾਹੈ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥੨॥
ଲୋକମାନେ ସେହି ବିଚାରର କଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବେ, ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ତିନି ଲୋକରେ ପ୍ରସାର ଲାଭ କରିଛି ||2||

ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੁੰਚਰੁ ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥
ବେଶ୍ୟାଗାମୀ ଅଜାମଲ, ପିଙ୍ଗଳା, ଶିକାରୀ ସଂସାରରୁ ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥੩॥੧॥
ରବିଦାସ ଜନମାନସକୁ ଉପଦେଶ କରିଥାନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଏପରି ଦୁର୍ମତି ବାଲା ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଛ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ତୁ କାହିଁକି ପାର ହେବୁ ନାହିଁ ||3||1||

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ
ରାଗ ଭୈରଉ ମହଲା 1 ଘର 1 ଚଉପଦୀ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା , ଓଁକାର, ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ତୋର ଇଚ୍ଛା ବାହାରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ,

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥੧॥
ତୁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦେଖିଥାଉ ଓ ଜାଣିଥାଉ||1||

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ତୋର ରହସ୍ୟ ବିଷୟରେ କଣ କୁହାଯିବ, କିଛି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା କିଛି ଏହି ସଂସାର ଅଟେ, ସବୁ ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲୁଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥
ଯାହା କିଛି କରିବାର ଅଛି, ତାହା ତୋ' ପାଖରେ ହିଁ କହିବାର ଅଛି,

ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨॥
ପୁଣି କାହା ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବି?||2||

ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥
ଆମର କହିବା ଓ ଶୁଣିବା ତୋର ହିଁ ବାଣୀ ଅଟେ,

ਤੂ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥੩॥
ହେ ସବୁ ଲୀଳା କରିବା ବାଲା! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଜାଣିଥାଉ||3||

ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ କରିବା-କରାଇବା ଏବଂ ଜାଣିବା ବାଲା ତୁମେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟ,

ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥੪॥੧॥
ସୃଷ୍ଟି କରି ଭାଙ୍ଗି ସେ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଓ ସମ୍ଭାଳି ଥାଆନ୍ତି||4||1||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥
ରାଗ ଭୈରଉ ମହଲା 1 ଘର 2॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା କେତେ ମୁନି, ସ୍ୱର୍ଗାଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥੧॥
ସନକ-ସନନ୍ଦନ ଭଳି ଅନେକ ହିଁ ତପସ୍ୱୀ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଛନ୍ତି||1||

ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ॥
ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ବିନା ସଂସାର-ସାଗରକୁ କିପରି ପାର କରାଯାଇ ପାରେ?

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਰੋਗਿ ਬਿਆਪਿਆ ਦੁਬਿਧਾ ਡੁਬਿ ਡੁਬਿ ਮਰੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିନାମ ବିନା ପୁରା ଜଗତ ରୋଗୀ ବନିଥାଏ ଆଉ ଦ୍ୱିଧାରେ ଲୀନ ହୋଇ ବୁଡି ମରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰੁ ਦੇਵਾ ਗੁਰੁ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ଦେବ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ରହସ୍ୟମୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਗੁਰਿ ਦਾਤੈ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥੨॥
ଦାତା ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଫଳରେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଓ ରହସ୍ୟାତୀତ ପରମ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||2||

ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਨਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥
ମନ ହିଁ ରାଜା ଅଟେ, ସାକ୍ଷାତ ପରେ ମନ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମନର ଲାଳସା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਬਿਨਸਿ ਬਿਓਗੀ ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੩॥
ମନ ହିଁ ଯୋଗୀ ଅଟେ ଆଉ ବୈରାଗୀ ବନି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ସଂସାରରେ ଏପରି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦର ମନନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੧॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁବ୍ଯାପ୍ତ ଠାରେ ଭରପୁର ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ||4||1||2|

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1 ॥

ਨੈਨੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਤਨੁ ਹੀਨਾ ਜਰਿ ਜੀਤਿਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੋ ॥
ଆଖିରେ ଜ୍ୟୋତି ନାହିଁ, ଶରୀର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଗ୍ରାସ କରି ନେଇଛି ଆଉ ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛି।

ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਰਹਸੁ ਨਹੀ ਸਾਚਾ ਕਿਉ ਛੋਡੈ ਜਮ ਜਾਲੋ ॥੧॥
ରୂପ-ରଙ୍ଗ ସ୍ଥାୟୀ ନୁହେଁ, ମୃତ୍ୟୁର ଜାଲ କିପରି ତ୍ୟାଗ କରାଯାଇ ପାରିବ?||1||

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର, ଏହି ଜୀବନ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସାଚ ସବଦ ବିନୁ କବହୁ ନ ଛୁଟସି ବିରଥା ଜନମୁ ଭଇଓ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ବିନା କେବେ ମୁକ୍ତି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ନିରର୍ଥକ ହେଉଛି॥1॥ରୁହ॥

ତନ ମହି କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ହଉ ମମତା କଠିନ ପୀର ଅତି ଭାରୀ ॥
ଶରୀରରେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଅହଂ ଓ ମମତ୍ୱ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭାରି ଯନ୍ତ୍ରଣା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଗୁରମୁଖି ରାମ ଜପହୁ ରସୁ ରସନା ଇନ ବିଧି ତରୁ ତୁ ତାରୀ ॥୨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର; ଏହିପରି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||2||

ବହରେ କରନ ଅକଲି ଭଈ ହୋଛୀ ସବଦ ସହଜୁ ନହୀ ବୁਝିଆ ॥
କାନ ବଧିର ହୋଇ ଯାଇଛି, ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଶବ୍ଦର ଭେଦ ବୁଝା ପଡୁ ନାହିଁ।

ଜନମୁ ପଦାରଥୁ ମନମୁਖି ହାରିଆ ବିନୁ ଗୁର ଅੰਧୁ ନ ସୁਝିଆ ॥୩॥
ଏହିପରି ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ହାରି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଜୀବକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||3||

ରହୈ ଉଦାସୁ ଆସ ନିରାସା ସହଜ ଧିଆନି ବୈରାଗୀ ॥
ଯଦି ଜୀବନର ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରୁହ ଏବଂ ବୈରାଗୀ ହୋଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ କର,

ପ୍ରਣବତି ନାନକ ଗୁରମୁਖି ଛୁଟସି ରାମ ନାମି ଲିବ ଲାଗୀ ॥୪॥୨॥୩॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ରାମ ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ||4||2||3||

ଭैରଉ ମହଲା ୧ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1॥

ଭୁੰਡୀ ଚାଲ ଚରଣ କର ଖିସରେ ତୁଚା ଦେହ କୁମଲାନੀ ॥
ହାତ, ଗୋଡ ଓ ଚାଲିବା ଶିଥିଳ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଶରୀରର ତ୍ୱଚା ମଧ୍ୟ କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ନେਤ੍ରੀ ਧੁੰਧਿ କରନ ਭਏ ਬਹਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨੀ ॥੧॥
ଆଖିରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖା ଯାଉଛି, କାନ ବଧିର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯଦି ମନମୁଖୀ ଜୀବ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ||1||

ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ ॥
ଆରେ ଅନ୍ଧ! ଜଗତକୁ ଆସି ତୁ କଣ ପାଇଛୁ,

ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਹੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମଙ୍କ ସ୍ମୃତି ହୃଦୟରେ ନାହିଁ, ନା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛି, ତୁ ନିଜ ମୂଳ ହରାଇ ମଧ୍ୟ ଚାଲୁଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਜਬ ਬੋਲੈ ਤਬ ਫੀਕੇ ॥
ତୋର ଜିହ୍ୱା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ବୋଲିଛି, ଫିକା ହିଁ ବୋଲିଛି।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪਸਿ ਪਸੂ ਭਏ ਕਦੇ ਹੋਹਿ ਨ ਨੀਕੇ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରି ତୁମେ ପଶୁ ବନି ଯାଇଛ, କିନ୍ତୁ କେବେ ଭଲ ବନି ପାରି ନାହଁ||2||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਵਿਰਲੀ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ହରିନାମ-ଅମୃତର ରସ କେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ ॥੩॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶବ୍ଦର ଭେଦ ଜ୍ଞାତ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବକୁ କାଳ ଉତ୍ପୀଡନ କରିଥାଏ||3||

ਅਨ ਕੋ ਦਰੁ ਘਰੁ ਕਬਹੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਏਕੋ ਦਰੁ ਸਚਿਆਰਾ ॥
ଯିଏ ଅନ୍ୟ ଘର-ଦ୍ୱାର (ଅର୍ଥାତ ଦେବୀ-ଦେବତା)ଙ୍କୁ କେବେ ନ ମାନି ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ଅତୁଟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥੪॥੩॥੪॥
ନାନକ ବିଚାର କରି କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାକୁ ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||3||4||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਵਤ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਦਿਨਸੁ ਜੰਜਾਲਿ ਗਵਾਇਆ ॥
ସାରା ରାତି ଚିନ୍ତାର ଫନ୍ଦାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଶୟନ କରିଥାଏ ଆଉ ଦିନରେ ଜଞ୍ଜାଳରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥੧॥
ଯିଏ ଏହି ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତୁମେ ଏକ କ୍ଷଣ, ଘଡି ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କରି ନାହଁ||1||

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥
ହେ ମନ! ପୁଣି ଭାରି ଦୁଃଖରୁ ତୋର ମୁକ୍ତି କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?

ਕਿਆ ਲੇ ਆਵਸਿ ਕਿਆ ਲੇ ਜਾਵਸਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ କଣ ନେଇ ଆସିଥିଲୁ ଆଉ କଣ ନେଇ ଚାଲିଯିବୁ, ରାମଙ୍କ ଭଜନ କରି ନିଅ, ଏହା ଲାଭପ୍ରଦ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਊਂਧਉ ਕਵਲੁ ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ହୃଦୟ କମଳ ବିମୁଖ ହୋଇଥାଏ, ମନ ଅନ୍ଧ ବନି ସଂସାରର ଧନ୍ଦାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਗਲਿ ਫੰਧਾ ॥੨॥
ବିକରାଳ କାଳ ସଦା ତୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ହରିନାମ ବିନା ଗଳାରେ ଫନ୍ଦା ପଡିଥାଏ||2||

ਡਗਰੀ ਚਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਫੁਨਿ ਅੰਧੁਲੇ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥
ତୋର ବୁଦ୍ଧି ବିକୃତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଆଖି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ସୁରତିକୁ ଶବ୍ଦ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹੈ ਮਾਇਆ ਅੰਧੁਲਉ ਧੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥੩॥
ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ, ତିନି ଗୁଣ ମାୟାବି ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଜୀବ ଅନ୍ଧ ବନି ଜଗତର ଧନ୍ଦାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ||3||

ਖੋਇਓ ਮੂਲੁ ਲਾਭੁ ਕਹ ਪਾਵਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ॥
ହେ ଦୁର୍ମତି ଜ୍ଞାନବିହୀନ! ମୂଳଧନ ହରାଇ ଦେଇଛୁ, ପୁଣି ଲାଭ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ?

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਣੇ ॥੪॥੪॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଯିଏ ଶବ୍ଦର ଗହନ ଚିନ୍ତନ କରି ରାମ ରସକୁ ଚାଖିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ||4||4||5||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਰਾਮੁ ਰਸਨਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥
ଯିଏ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ଜିହ୍ୱା ରାମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਸਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿ ਪਛਾਤਾ ॥੧॥
ସେ ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦରେ ନିଷ୍ଠା ରଖି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ||1||

ਸੋ ਜਨੁ ਐਸਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥
ଏପରି ସଜ୍ଜନ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ,

ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਅਪਰੰਪਰਿ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଅହଂକୁ ମାରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਆਦੇਸੋ ॥
ଭିତର-ବାହାର ସବୁଠାରେ ପରମ ପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେହି ଆଦି ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଶତ ଶତ ପ୍ରଣାମ ଅଟେ।

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੁ ਵੇਸੋ ॥੨॥
ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରତି ଘଟରେ ରମନ କରିଥାନ୍ତି||2||

ସାଚି ରତେ ସଚୁ ଅੰମ୍ରିତୁ ଜିହਵା ମିଥିଆ ମੈଲୁ ନ ରਾਈ ॥
ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ସେବକର ଜିହ୍ୱାରେ ସତ୍ୟ ରୂପୀ ଅମୃତ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମିଥ୍ୟାର ମଇଳା ତାହାକୁ ଆଦୌ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ନିରମଲ ନਾମୁ ଅੰମ୍ରିତୁ ରସୁ ଚਾଖିଆ ସବଦି ରତେ ପତି ପਾଈ ॥੩॥
ସେ ନିର୍ମଳ ନାମାମୃତର ହରିରସ ଚାଖିଅଛି ଏବଂ ଶବ୍ଦରେ ରତ ରହି ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ଗੁਣੀ ଗੁਣੀ ମିଲି ଲਾହਾ ପਾਵସି ଗੁରମୁଖି ନਾମି ਵଡਾଈ ॥
ଗୁଣବାନ ବ୍ୟକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁଣବାନ ସନ୍ଥ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପ୍ରଭୁ-ନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରି ଶୋଭା ପାଇଥାଏ।

ସଗଲେ ଦੂଖ ମିଟହି ଗੁର ସେਵା ନਾନକ ନਾମୁ ସਖਾଈ ॥୪॥୫॥୬॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ତାହାର ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ||4||5||6||

ଭੈରଉ ମହଲਾ ୧ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1॥

ହିରଦै ନਾମୁ ସରବ ଧନੁ ଧਾରਣੁ ଗੁର ପରସਾଦी ପਾଈଐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହୃଦୟରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଧନ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ଅମର ପଦਾରଥ ତେ କିରତਾରଥ ସହଜ ଧିਆନି ଲିਵ ଲਾଈଐ ॥୧॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ଅମର ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ କୃତାର୍ଥ ହୋଇଯାଏ||1||

ମନ ରେ ରਾମ ଭଗତି ଚିତੁ ଲਾଈଐ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଅ।

ଗੁରମୁଖି ରਾମ ନਾମୁ ଜପି ହିରଦै ସହଜ ସେତੀ ଘରି ଜਾଈଐ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହୃଦୟରେ ରାମନାମ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବାସ୍ତବିକ ଘରକୁ ଗମନ କରାଯାଇ ପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਭਰਮੁ ਭੇਦੁ ਭਉ ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ ॥
ଭ୍ରମ, ଭେଦଭାବ ଓ ଭୟ କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ସଂସାରକୁ ଆସିବା ଯିବା ରହସ୍ୟ ବୁଝିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥੨॥
ବାସ୍ତବରେ ହରିନାମ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନାମବିହୀନ ପାଣିରେ ବୁଡି ମରିଯାଇ ଥାଏ||2||

ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਸਿ ਭਰਮੁ ਨ ਮਿਟਸਿ ਗਵਾਰਾ ॥
ସାଂସାରିକ କର୍ମ କରି ଜୀବ ନିଜ ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ, ପୁଣି ମୂର୍ଖ ଜୀବର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਕਬ ਹੀ ਅੰਧੁਲੇ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ॥੩॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେବେ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ, ଅନ୍ଧ ଜୀବ କେବଳ ଧନ୍ଦାର ପ୍ରସାର କରିଥାଏ||3||

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮੂਆ ॥
ଯେତେବେଳ ମାୟାତୀତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ମନ ମାନିଥାଏ, ମନର ବିକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਆ ॥੪॥੬॥੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭିତର-ବାହାର ସବୁଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟର ପ୍ରୀତିରେ କୌଣସି ରୁଚି ନାହିଁ||4||6||7||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1 ॥

ਜਗਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੂਖ ਸਹੈ ॥
ଯଜ୍ଞ, ହୋମ, ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ, ତପସ୍ୟା ଓ ପୂଜା ଇତ୍ୟାଦିରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଶରୀର ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ॥੧॥
ରାମନାମ ବିନା ଜୀବକୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହି ଏବଂ ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ବାଲା ନାମ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||1||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ ॥
ରାମନାମ ବିନା ଜଗତରେ ଜନ୍ମ ନେବା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ,

ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ ਬੋਲੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲੁ ਮਰਿ ਜ੍ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜୀବ ବିକାର ରୂପୀ ଯାହାର ଖାଇଥାଏ, ଜହର ଭରା କଥା କହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਵਖਾਣੈ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥
କେହି ପୁସ୍ତକ ପାଠ ଓ ବ୍ୟାକରଣର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥାଏ, ପ୍ରାତଃ କାଳରେ, ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਉਰਝਿ ਮਰੈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଏପରି ପ୍ରାଣୀ କିପରି ମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରିବ, ରାମନମ ବିନା ସେ ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ରହି ମରିଥାଏ||2||

ਡੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤ੍ਰ ਧੋਤੀ ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨੁ ਕਰੈ ॥
ଯଦି କେହି ଦଣ୍ଡ, କମଣ୍ଡଳୁ, ପଇତା, ଧୋତି ଧାରଣ କରି ଅନେକ ଥର ତୀର୍ଥରେ ଭ୍ରମଣ କରିଥାଏ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ରାମନାମ ବିନା ତାହାର ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ। ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ ||3||

ਜਟਾ ਮੁਕਟੁ ਤਨਿ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ ਤਨਿ ਨਗਨੁ ਭਇਆ ॥
ଯଦି ଯୋଗୀ ବନି ଜଟର ମୁକୁଟ ବନାଇ ଥାଏ, ଶରୀରରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇ ବସ୍ତ୍ର ତ୍ୟାଗ କରି ନଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤ ਕੈ ਬਾਂਧੈ ਭੇਖੁ ਭਇਆ ॥੪॥
ତଥାପି ରାମନାମ ବିନା ତୃପ୍ତି ମିଳେନାହିଁ, ଏହା କର୍ମ ଫଳ ରୂପରେ ମିଳିଥାଏ||4||

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਜਤ੍ਰ ਕਤ੍ਰ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਰਾਖਿ ਲੇ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਨਕ ਝੋਲਿ ਪੀਆ ॥੫॥੭॥੮॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ କୃପାରୁ ଦାସକୁ ରକ୍ଷା କର, ସେ ହରିନାମ ରସ ହିଁ ପାନ କରିଛନ୍ତି||5||7||8||

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ଭୈରଉ ମହଲା 3 ଚଉପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ, ଜାତିର କୌଣସି ଗର୍ବ କର ନାହିଁ,

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ ॥੧॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମକୁ ମାନିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଥାଏ||1||

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ! ଜାତିର ଗର୍ବ କର ନାହିଁ,

ਇਸੁ ਗਰਬ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଗର୍ବ କାରଣରୁ ଅନେକ ବିକାରର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਆਖੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ ଓ ଶୂଦ୍ର ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି,

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦ ਤੇ ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଛି ||2||

ਮਾਟੀ ਏਕ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਾ ॥੩॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରର ରଚନାରେ ଏକ ହିଁ ମାଟିର ପ୍ରୟୋଗ ହୋଇଛି, ଏହା ସହିତ ଈଶ୍ୱର ରୂପୀ କୁମ୍ଭାର ଅନେକ ଜୀବ ରୂପୀ ବର୍ତ୍ତନ ବନାଇଛନ୍ତି||3||

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ ॥
ପଞ୍ଚତତ୍ତ୍ୱ ମିଳାଇ ଶରୀରର ଆକାର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥੪॥
ପୁଣି କେଉଁଠି କମ ଅଥବା ଅଧିକ ତତ୍ତ୍ୱ କେହି କିପରି କହି ପାରିବ||4||

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਕਰਮ ਬੰਧੁ ਹੋਈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜୀବ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ରହିଛି ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੫॥੧॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ବିନା ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ||5||1||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1॥

ਜੋਗੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਪੰਡਿਤ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥ ਏ ਸੁਤੇ ਅਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥੧॥
ଯୋଗୀ, ଗୃହସ୍ଥି, ପଣ୍ଡିତ ସବୁ ନିଜ ଅହଂକାର କାରଣରୁ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଛନ୍ତି||1||

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਰਹਿਆ ਸੋਇ ॥
ଜୀବ ମାୟାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਨ ਮੂਸੈ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଜାଗୃତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କେହି ଲୁଟନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥
ସେ ହିଁ ଜାଗୃତ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ସାକ୍ଷାତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଯାଏ,

ਪੰਚ ਦੂਤ ਓਹੁ ਵਸਗਤਿ ਕਰੈ ॥੨॥
ସେ ହିଁ କାମୁକ ପାଞ୍ଚ ଦୂତକୁ ବଶୀଭୂତ କରି ନେଇଥାଏ||2||

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜੋ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੈ ॥
ସେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੈ ॥੩॥
ସେ ଅନ୍ୟକୁ ମାରେ ନାହିଁ, ବରଂ ନିଜ ଅହଂକୁ ମାରିଥାଏ||3||

ਸੋ ਜਾਗੈ ਜੋ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ਪਰਕਿਰਤਿ ਛੋਡੈ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥੪॥
ସେ ହିଁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସାରା ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣିଥାଏ||4||

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਵਿਚਿ ਜਾਗੈ ਕੋਇ ॥
ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣରେ ଯେ କେହି ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ,

ਜਮੈ ਕਾਲੈ ਤੇ ਛੂਟੈ ਸੋਇ ॥੫॥
ସେ ହିଁ ଯମକାଳ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ||5||

ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਾ ਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ॥੬॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଜାଗ୍ରତ ଅଟେ, ଜହର ଆଖିରେ ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ରହିଥାଏ||6||2||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1॥

ਜਾ ਕਉ ਰਾਖੈ ਅਪਣੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ଯାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଶରଣରେ ରଖିଥାନ୍ତି,

ਸਾਚੇ ਲਾਗੈ ਸਾਚਾ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥੧॥
ସେ ସତ୍ୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ସଚ୍ଚା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਰੇ ਜਨ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! କାହା ପାଖରେ ଚିତ୍କାର କରୁଛ?

ਹੁਕਮੇ ਹੋਆ ਹੁਕਮੇ ਵਰਤਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି ଆଉ ହୁକୁମରେ ଚାଲି ଯାଇଥାନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਏਹੁ ਆਕਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਧਾਰਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଏହି ସଂସାରକୁ ତୁ ଧାରଣ କରିଛୁ ଆଉ

ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੈ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥੨॥
ଏହାକୁ ତୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉ ଆଉ ଆଦୌ ସମୟ ନେଉ ନାହୁଁ ||2||

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ଏକ ବିଚିତ୍ର ଖେଳ ଦେଖାଇଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ||3||

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਸੋਇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ମାରିବା ଓ ବଞ୍ଚାଇବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି,

ਐਸਾ ਬੂਝਹੁ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਕੋਇ ॥੪॥੩॥
ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ, ଭ୍ରମରେ ପଡ ନାହିଁ ||4||3||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 1 ॥

ਮੈ ਕਾਮਣਿ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ମୋର ପତି ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଅଟେ।

ਜੇਹਾ ਕਰਾਏ ਤੇਹਾ ਕਰੀ ਸੀਗਾਰੁ ॥੧॥
ସେ ଯେପରି ଚାହାନ୍ତି, ମୁଁ ସେପରି ହିଁ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ ||1||

ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕਰੇ ਭੋਗੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ମୋ' ସହିତ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି।

ତନୁ ମନୁ ସାଚେ ସାହିବ ଜୋଗୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହି ତନ-ମନ ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକଙ୍କ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ଉସତତି ନିଂଦା କରେ କିଆ କୋଈ ॥ ଜਾਂ ଆପେ ବରତୈ ଏକୋ ସୋଈ ॥୨॥
କେହି ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କିମ୍ବା ନିନ୍ଦା କରୁ, ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ॥2॥

ଗୁର ପରସାଦୀ ପିରମ କସାଈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଛି ଏବଂ

ମିଲଉଗୀ ଦଇଆଲ ପଂଚ ସବଦ ବଜାଈ ॥୩॥
ଦିବ୍ୟ ନାଦ ବଜାଇ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବାକୁ ଯିବି॥3॥

ଭନତି ନାନକୁ କରେ କିଆ କୋଇ ॥ ଜିସ ନੋ ଆପି ମିଲାବୈ ସୋଇ ॥୪॥୪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କେହି କଣ କରି ପାରିବ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||4||4||

ଭୈରଉ ମହଲା ୩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ସୋ ମୁନਿ ଜਿ ମନ କୀ ଦୁବିଧା ମାରେ ॥
ମୁନି ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ମନର ଦ୍ୱିଧାକୁ ମାରିଥାଏ ଏବଂ

ଦୁବିଧା ମାରି ବ୍ରହਮୁ ବୀଚାରେ ॥୧॥
ଦ୍ୱିଧାକୁ ମାରି ବ୍ରହ୍ମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||1||

ଇସୁ ମନ କଉ କୋଈ ଖୋଜହୁ ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଏହି ମନକୁ କେହି ଖୋଜି ନିଅ,

ମନୁ ଖୋଜତ ନਾਮୁ ନଉ ନିଧି ପାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମନକୁ ଖୋଜିବା ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ମୂଲୁ ମୋହୁ କରି କରତୈ ଜଗତୁ ଉପାଇଆ ॥
ମୋହର ତତ୍ତ୍ୱ ଢାଳି ପରମପିତା ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ମମତା ଲାଇ ଭରମି ଭୁଲାଇଆ ॥୨॥
ମମତ୍ୱର ଭାବନାରେ ଲଗାଇ ତାହାକୁ ଭ୍ରମରେ ରଖିଥାନ୍ତି||2||

ਇਸੁ ਮਨ ਤੇ ਸਭ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ ॥
ଏହି ମନରେ ସବୁ ଶରୀର ଓ ପ୍ରାଣ ଅଛି ଏବଂ

ਮਨ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸਮਾਣਾ ॥੩॥
ମନର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ସେଥିରେ ରହି ଯାଇପାରେ||୩||

Page 1129

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥
ଯଦି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଗୁରୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ॥੪॥
ଏହି ମନ ଜାଗୃତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଏହି ମନର ଦ୍ୱିଧା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ମନର ସ୍ୱଭାବ ସଦା ବୈରାଗ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ଏବଂ

ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ ਅਤੀਤੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥੫॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ସେହି ପ୍ରିୟ ଈଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥੬॥੫॥
ନାନା କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ, ସେ ଆଦି ପୁରୁଷ ନିରଞ୍ଜନଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ॥6॥5॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ ॥੧॥
ରାମନାମ ଜଗତର ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||1||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥ ਸਦ ਹੀ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କର, ହେ ଭାଇ! ସେ ସଦା ତୋ' ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥
ମୂର୍ଖ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ, ପୁଣି

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਾ ॥੨॥
ନାମ ବିନା ସେ କିପରି ପାର ହୋଇ ପାରିବ||2||

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ବାସ୍ତବରେ ହରିନାମର ଦାତା ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି,

ਦੇਵਣਹਾਰੇ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥੩॥
ସେହି ଦାତାଙ୍କୁ ଆମର କୋଟି-କୋଟି ବନ୍ଦନା ଅଟେ||3||

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥੪॥੬॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ କୃପା କରନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି। ନାନକ କୁହନ୍ତି ଯେ ପୁଣି ଗୁରୁ ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ବାସ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି॥4॥6॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਜਿਤਨੇ ਲੋਅ ॥
ଯେତେ ସବୁ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଛି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସବୁଙ୍କ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ନାମ ଦେଇ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਜਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯାହାର ରାମନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଅଛି,

ਆਪਿ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ସ୍ୱୟଂ ହୋଇଯାଏ, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ନାମବିହୀନ ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଯମପୁରୀ(ନର୍କ) ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਅਉਖੇ ਹੋਵਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹਿ ॥੩॥
ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୋଇ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ||3||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇਵੈ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੪॥੭॥
ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଦେଇଥାନ୍ତି, ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥4॥7॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ॥
ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ସନକ-ସନନ୍ଦନର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଛି,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥
ସେମାନେ ରାମନାମ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଛନ୍ତି||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੁ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਤਿ ਸਾਚੀ ਹੋਇ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରେମ ସହିତ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ||2||

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੩॥
ପୁଣି ଜୀବ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନିଜର ବାସ୍ତବିକ ଘରେ ବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ॥3॥

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵੇਖਣਹਾਰੁ ॥
ସେହି ଦେଖିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੪॥੮॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର||4||8||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਧਾਰੁ ॥
କଳିଯୁଗରେ ରାମନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର;

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਾਥੈ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥੧॥
କାରଣ ନାମ ବିନା ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯିବ||1||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ରାମନାମ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ତାହା ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਨ ਭਾਲਹਿ ਸੋਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ରାମନାମ ହିଁ ଖୋଜିଥାଏ,

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥
ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନରେ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଲବ୍ଧ ପ୍ରଭୁନାମରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਜੋ ਕਲ ਰਹਿਆ ਧਾਰਿ ॥
ଯିଏ ସର୍ବଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ହିଁ କର।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ ॥੪॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ||4||9||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

କଲଜੁଗ ମହି ବਹੁ କରମ କମାହି ॥
କଳିଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ କର୍ମକାଣ୍ଡ କରିଥାଏ,

ନା ରੁତି ନ କରମ ଥାଇ ପାହି ॥୧॥
ପରନ୍ତୁ ଏହା କର୍ମକାଣ୍ଡ କରିବାର ସମୟ ନୁହେଁ, ସେଥିପାଇଁ କୌଣସି କର୍ମ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ||1||

କଲଜੁଗ ମହି ରାମ ନାମੁ ହै ସାରੁ ॥
କଳିଯୁଗରେ ରାମନାମ ହିଁ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ ଏବଂ

ଗੁରମੁଖି ସାଚା ଲରୌ ପିଆରੁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଜୀବର ପ୍ରେମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ତନੁ ମନੁ ଖୋଜି ଘରै ମହି ପାଇଆ ॥ ଗੁରମੁଖି ରାମ ନାମି ଚିତੁ ଲାଇଆ ॥୨॥
ତନ-ମନକୁ ସନ୍ଧାନ କରି ଏହି ହୃଦୟ-ଘରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ରାମନାମ ସହିତ ଚିତ୍ତ ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଯେ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥੩॥
ତିନି ଲୋକରେ ରାମନାମ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି||3||

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੁ ਹੋਰ ਰੁਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥
କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନର ସମୟ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ କୌଣସିଟିର ଉଚିତ ସମୟ ନୁହେଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਜਮਾਈ ॥੪॥੧੦॥
ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ହେ ଭକ୍ତଜନ! ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ରାମନାମ୍ନ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର||4||10||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਮੁਖ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ ਅਧਿਕਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ଦ୍ୱିଧାର ରୋଗ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଉତ୍ତପ୍ତ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ରହିଥାଏ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥੧॥
ପୁନଃ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ, କୌଣସି ସ୍ଥାନ ପାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ନିଜ ଜନ୍ମ ନିରର୍ଥକ ଭାବରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ କୃପା କରି ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ

ਹਉਮੈ ਰੋਗੀ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅହଂ ରୋଗରେ ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ବିନା ରୋଗ ନିବୃତ୍ତ ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ମୁନି ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ସ୍ମୃତିର ପଠନ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ବିନା ତାହାକୁ ସୁରତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਮਮਤਾ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥੨॥
ମାୟାର ତିନି ଗୁଣ କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ ରୋଗୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମମତ୍ୱ କାରଣରୁ ସୁରତି ହରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਇਕਿ ਆਪੇ ਕਾਢਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਏ ॥
କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ରୋଗରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੋ ਪਾਇਆ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ ॥੩॥
ପୁଣି ସେ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପାଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମନରେ ସୁଖ ବାସ କରିଥାଏ||3||

ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤਹਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ତାହାକୁ ତୁରୀୟାବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥੪॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ କୃପା କରି ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଅହଂ ଭାବନା ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||4||

ਏਕਸੁ ਕੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਏਕ ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଶିବଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ଉପରେ ସେହି ଏକ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ତା ହିଁ ଅଛି।

ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚਾ ਏਕੋ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ ॥੫॥੧॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏକ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ନିଶ୍ଚଳ ଓ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି||5||1||11||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਬਿਧਾ ਸਦਾ ਹੈ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ସଦା ଦ୍ୱିଧାର ରୋଗୀ ବନି ରହିଥାଏ, ଏହିପରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ହିଁ ଏହି ରୋଗର ଶିକାର ଅଟେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਹਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਵਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ରହିବା ବାଲା ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ରୋଗ ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ॥
ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਨੋ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ନାନକ ଯିଏ ରାମନାମରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਮਤਾ ਕਾਲਿ ਸਭਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਹੈ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ ॥
ମମତ୍ୱରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା କାଳ ଓ ସମସ୍ତ ରୋଗ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ଯମର ପୀଡା ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਾ ॥੨॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ନେଇଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରାଣୀ ନିକଟକୁ ଯମ ମଧ୍ୟ ଆସେ ନାହିଁ||2||

ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸੇ ਜਗ ਮਹਿ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ହରିନାମକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ସେ ଜଗତକୁ କାହିଁକି ଆସିଛି?

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਦੇ ਨ ਕੀਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କେବେ ମଧ୍ୟ କରିନାହିଁ, ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଛି||3||

ਨਾਨਕ ਸੇ ਪੂਰੇ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੪॥੨॥੧੨॥
ଯେପରି କାମନା କରିଥାଏ, ସେପରି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀରୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||2||12||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ଦୁଃଖରେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਚਿ ਕਦੇ ਨ ਨਿਕਲੈ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ସେ ଗର୍ଭ-ଯୋନିରୁ କେବେ ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ବିଷ୍ଠାରେ ହିଁ ପଡି ରହିଥାଏ||1||

ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ଏହି ପ୍ରକାର ମନମୁଖୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଧିକ୍କାର ଅଟେ, ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କେବେ କରେନାହିଁ, ଆଉ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ତାହାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਏ ਜਿਸ ਨੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਾਏ ॥
ଯାହାଠାରେ ଈଶ୍ୱର ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ତାହାର ସବୁ ରୋଗ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ନାମେ ନାମି ମିଲୈ ବଡିଆଈ ଜିସ ନୋ ମଂନି ବସାଏ ॥୨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମନରେ ବାସ କରାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ସତିଗୁରୁ ଭେଟୈ ତା ଫଲୁ ପାଏ ସଚୁ କରଣୀ ସୁଖ ସାରୁ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହେଲେ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସଦକର୍ମ ହିଁ ସୁଖର ଆଧାର ଅଟେ।

ସେ ଜନ ନିରମଲ ଜୋ ହରି ଲାଗେ ହରି ନାମେ ଧରହି ପିଆରୁ ॥୩॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ||3||

ତିନ କୀ ରେନୁ ମିଲୈ ତਾਂ ମସତକି ଲାଈ ଜିନ ସତିଗୁରୁ ପୁରା ଧିଆଇଆ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମିଳିଗଲେ ମସ୍ତକରେ ଲେପନ କରିବି।

ନାନକ ତିନ କୀ ରେନୁ ପୁରୈ ଭାଗି ପାଈଐ ଜିନੀ ରାମ ନାମି ଚିତୁ ଲାଇଆ ॥୪॥୩॥୧୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ରାମନାମରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ||4||3||13||

ଭୈରଉ ମହଲਾ ୩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ସବଦୁ ବୀଚାରେ ସୋ ଜନୁ ସାଚା ଜିନ କୈ ହିରଦୈ ସାଚା ସୋଈ ॥
ଶବ୍ଦ-ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିବା ବାଲା ହିଁ ସଚ୍ଚା ପୁରୁଷ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ଅଚ୍ଛନ୍ତି।

ସାଚୀ ଭଗତି କରହି ଦିନୁ ରାତੀ ତਾਂ ତନି ଦୁਖୁ ନ ହୋଈ ॥୧॥
ସେ ଦିନରାତି ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ଯାହାଫଳରେ ଶରୀରରେ ଦୁଃଖ ହୁଏନାହିଁ||1||

ଭଗତୁ ଭଗତୁ କହୈ ସଭୁ କୋଈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତିର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ,

ବିନୁ ସତିଗୁର ସେବେ ଭଗତି ନ ପାଈଐ ପୁରୈ ଭାଗି ମିଲୈ ପ୍ରଭୁ ସୋଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ମନମୁଖ ମୂଲୁ ଗୱାୱହି ଲାଭୁ ମାଗହି ଲାହା ଲାଭୁ କିଦୂ ହୋଈ ॥

ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମୂଳଧନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଲାଭର ଦାବି କରିଥାଏ, ଲାଭ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ?

ਜਮਕਾਲੁ ਸਦਾ ਹੈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੨॥
ଯମକାଳ ତାହାର ମସ୍ତକରେ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||2||

ਬਹਲੇ ਭੇਖ ਭਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ସେ ଦିନରାତି ବେଶ ବଦଳାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଅହଂ ରୋଗ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ ਬਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥੩॥
ବିଦ୍ୟା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଖୁସି ହୋଇଥାଏ, ବାଦ-ବିବାଦ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥାଏ ଏବଂ ମାୟାରେ ରତ ହୋଇ ସୁରତି ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||3||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ପରମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାକୁ ବଡିମା ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੪॥੪॥੧੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ମନରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||4||14||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਮਨਮੁਖ ਆਸਾ ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟର ଆଶା ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਉਦਰੁ ਨੈ ਸਾਨੁ ਨ ਭਰੀਐ ਕਬਹੂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪਚਾਏ ॥੧॥
ତାହାର ପେଟ ନଦୀ ଭଳି କେବେ ଭର୍ତ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਰਾਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରତ ରହିବା ବାଲା ସଦା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਿ ਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ଫଳରେ ତାହାର ହୃଦୟର ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ହରିନାମାମୃତ ପାନ କରି ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱୟଂ ସୃଷ୍ଟି ବନାଇ ଜୀବକୁ କାୟାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਆਪੇ ਦੂਜੈ ਲਾਏ ॥੨॥
ମାୟାର ମୋହ ବନାଇ ସ୍ୱୟଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਤਿਸ ਨੋ ਕਿਹੁ ਕਹੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਹੋਵੈ ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ଯଦି ଅନ୍ୟ କେହି ଥାଏ, ତଥାପି ଜୀବ ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କର ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਸਦ ਹੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰਾ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੪॥੫॥੧੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସଚ୍ଚା ନାମ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||4||5||15||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰੇਤ ਜਿਨ੍ੀ ਰਾਮੁ ਨ ਪਛਾਤਾ ਸਤਜੁਗਿ ਪਰਮ ਹੰਸ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ଯିଏ ରାମଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହିଁ, ସେ କଳିଯୁଗରେ ପ୍ରେତ ସମାନ ଅଟେ, ପରମ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନଶୀଳ ଜୀବ ସତ୍ୟଯୁଗର ପରମ ହଂସ ଅଟେ।

ਦੁਆਪੁਰਿ ਤ੍ਰੈਤੈ ਮਾਣਸ ਵਰਤਹਿ ਵਿਰਲੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥੧॥
ଦ୍ୱାପର ଏବଂ ତ୍ରେତୟାରେ ବିରଳ ଜୀବ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଅହଂ ଭାବକୁ ଦୂର କରିଥାଏ||1||

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥
କଳିଯୁଗରେ ରାମନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ଗୁରୁ ଏକ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਖੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମକୁ ଦେଖିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ତାହାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଥାଏ।

ਆਪਿ ਤਰੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰੇ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੨॥
ଯିଏ ରାମନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଥାଏ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶାବଳିକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରାଇ ଥାଏ||2||

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଗୁଣର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେ ସବୁ ଅବଗୁଣ ଜଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥੩॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶୋଭାର ପାତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ତାହାର ହୃଦୟରେ ନାମର ସ୍ମରଣ ବାସ କରିଥାଏ||3||

ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ସଚ୍ଚା ଘର ଦ୍ୱାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਸੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥੪॥੬॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଯାହା କିଛି କହିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭଲ ମାନିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁନାମର ହିଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ||4||6||16||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କରି ନିଜ ଲାଳସାକୁ ମନରୁ ଦୂର କରି ନେଇଥାଏ,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਵੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପାଇ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ମୋର ମନ! ରାମନାମ ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ଅଟେ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਇਛ ਪੁਜਾਵਣਹਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସବୁ ଇଚ୍ଛା ପୁରା ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ରମନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰ ਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਹਿ ॥

କେବଳ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ୟ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦਾਤਾ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥੩॥
ଯିଏ ଦାତା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ଶେଷରେ ପଶ୍ଚାତାପ ହିଁ କରିଥାଏ||3||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਧਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପୁନଃ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥੪॥੭॥੧੭॥
ହେ ନାନକୀ ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||4||7||17||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਭੂਲਾ ਚੋਟਾ ਖਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସଂସାର ବାଉଳା ବନିଠାଏ ଓ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।||4||7||17||

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥
ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ, ସଦା ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସର୍ବଦା ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରୁହ,

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੀਠਾ ਸਦ ਲਾਗਾ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସର୍ବଦା ହୃଦୟରେ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਭੇਖ ਕਰੈ ਬਹੁਤੁ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਅੰਤਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ଜୀବ ବହୁତ ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ଦେଖାଇ ଥାଏ, ତାହାର ମନ ବିଚଳିତ ରହିଥାଏ, ଅନ୍ତର୍ମନରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਾ ਭੂਖ ਅਤਿ ਬਹੁਤੀ ਭਉਕਤ ਫਿਰੈ ਦਰ ਬਾਰੁ ॥੨॥
ତାହାର ମନକୁ କ୍ଷୁଧା, ତୃଷ୍ଣା ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ଭୁକି
ଥାଏ||2||

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ବିକାର ଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ, ସେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੩॥
ତାହାର ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ଥାଏ ଆଉ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||3||

ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ଯେପରି ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଚାଲିଥାଏ ଆଉ ନିଜେ କିଛି କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥੪॥੮॥੧੮॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଏହା ଯେ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଶବ୍ଦର ମନନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ରାମନାମର ବଡିମା ମିଳିଥାଏ||4||8||18||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਇਆ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥
ଅହଂ ଓ ମାୟା-ମୋହରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଜୀବ ଦୁଃଖ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖ ହିଁ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਹਲਕੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਭਰਮਾਇ ॥੧॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭର ପାଗଳପଣ ଭାରି ଦୁଃଖର କାରଣ ବନିଥାଏ ଏବଂ ବିବେକହୀନତା କାରଣରୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ||1||

ਮਨਮੁਖਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବର ସଂସାରରେ ବଞ୍ଚିବା ଧିକାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମନାମ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ସ୍ମରଣରେ ଆସେ ନାହିଁ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରେମ ଲଗାଏ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਸੂਆ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੋ ਹੋਇ ॥
ସେ ପଶୁଙ୍କ ଭଳି କର୍ମ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ମିଥ୍ୟା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ ଆଉ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੨॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ନେଇଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਵਸਿਆ ਪਾਇਆ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସଦା ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥
ହେ ଭାଇ! ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସତମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੯॥੧੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ହିଁ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ଏହିପରି ସେ ନାମରେ ରହିଥାଏ||4||9||19||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਹੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ମୋର ପଟାରେ ହରିନାମ ଲେଖି ଦିଅ;

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਾਥੇ ਜਮ ਜਾਲਾ ॥
ହରିଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇବା ମୃତ୍ୟୁ ଜାଲରେ ଫସିବା ସମାନ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਾ ॥੧॥
ସେହି ସୁଖଦାତା ଈଶ୍ୱର ମୋର ସାଥି ହିଁ ଅଟନ୍ତି||1||

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ପ୍ରହଲାଦ ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଅଛି ଆଉ

ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਲਕੁ ਗਮੁ ਨ ਕਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାଳକ ଦଣ୍ଡକୁ ଆଦୌ ଡରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਤਾ ਉਪਦੇਸੈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਆਰੇ ॥
ମାତା ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି, ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ପ୍ରହଲାଦ!

ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਛੋਡਹੁ ਜੀਉ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥
ରାମନାମର ଜପ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜ ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କର।

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥
ପ୍ରହଲାଦ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ କହେ, ହେ ମୋର ମାତା!

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ଭେଦ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମୁଁ ରାମନାମର ଜପ ଛାଡି ପାରିବି ନାହିଁ||2||

ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ ਸਭਿ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥
ପ୍ରହଲାଦର ଅଧ୍ୟାପକ ଶଣ୍ଢ ତଥା ଅମରକ ରାଜାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪਿ ਵਿਗੜਿਆ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾੜੇ ॥
ପ୍ରହଲାଦ ସ୍ୱୟଂ ବିଗିଡି ଯାଇଛି, ସେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବିଗାଡି ଦେଇଛି।

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪਕਾਇਆ ॥
ଦୁଷ୍ଟ ରାଜାଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରହଲାଦକୁ ମାରିବା ପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦିଆ ଯାଇଛି,

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਰਾਖਾ ਹੋਇ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରହଲାଦର ରକ୍ଷାକାରୀ ବନିଛନ୍ତି||3||

ਹਾਥਿ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਧਾਇਆ ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥
ଅହଙ୍କାରୀ ରାଜା ହାତରେ ଖଣ୍ଡ ଧରି ପ୍ରହଲାଦ ଆଡକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਕਹਾ ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥
କ୍ରୋଧରେ କହିଛନ୍ତି, 'କେଉଁଠି ତୋର ପ୍ରଭୁ, ଯିଏ ତୋତେ ରକ୍ଷା କରିବ?'

ਖਿਨ ਮਹਿ ਭੈਆਨ ਰੂਪੁ ਨਿਕਸਿਆ ਥੰਮ੍ਹ੍ਹ ਉਪਾੜਿ ॥
ସେତେବେଳେ ସ୍ତମ୍ଭ ଚିରି ନୃସିଂହ ଭୟାନକ ରୂପରେ ବାହାରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਹਰਣਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਲੀਆ ਉਬਾਰਿ ॥੪॥
ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁକୁ ନଖରେ ଚିରି ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||4||

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀਹ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥
ସେ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦର ଏକୋଇଶି କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ରୂପୀ ଜହରକୁ ସମାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੫॥੧੦॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ରମନାମ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||5||10||20||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਆਪੇ ਦੈਤ ਲਾਇ ਦਿਤੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਆਪੇ ਰਾਖਾ ਸੋਈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଏହି ଲୀଳା ଯେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୈତ୍ୟକୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ପଛରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਤਿਨ ਮਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥
ହେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ! ଯିଏ ସଦା ତୋର ଶରଣରେ ରହିଥାଏ, ତାହାର ମନକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ||1||

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਦੈਤ ਪੁਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤਰਪਣੁ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਣੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୈତ୍ୟ ପୁତ୍ର ପ୍ରହଲାଦ ଗାୟତ୍ରୀ ତର୍ପଣ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦର ସ୍ତୁତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାର ମିଳନ ହୋଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਦੁਬਿਧਾ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥
ଯିଏ ରାତିଦିନ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଦ୍ୱିଧା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥੨॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍‌ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ସଦା ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਮੂਰਖ ਦੁਬਿਧਾ ਪੜ੍ਹਹਿ ਮੂਲੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ମୂଳକୁ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ତାହାର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਦੁਸਟੁ ਦੈਤੁ ਚਿੜਾਇਆ ॥੩॥
ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦା କରିବା ବାଲା ଦୈତ୍ୟ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁକୁ ପ୍ରହଲାଦ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଟିହାଇ ଥିଲା||3||

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਡਰੈ ਨ ਕਿਸੈ ਦਾ ਡਰਾਇਆ ॥

ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡିଲା, ସେ ହରିନାମର ଜପ ଆଦୌ ଛାଡି ପାରିଲା ନାହିଁ, ନାଆ ସେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଡରିଲା।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਾ ਦੈਤੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ॥੪॥
ଶ୍ରୀହରି ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଦୈତ୍ୟ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁର କାଳ ନିକଟକୁ ଆସି ଯାଇଥିଲା||4||

ਆਪਣੀ ਪੈਜ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਭਗਤਾਂ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ସ୍ୱୟଂ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତକୁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਹਰਣਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਅੰਧੈ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥੫॥੧੧॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁକୁ ସେ ନଖରେ ଚିରି ବଧ କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରକୁ ଜାଣି ନାହିଁ||5||11||21||

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ଭୈରଉ ମହଲା 4 ଚଉପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਗਿ ਲਾਇਨੁ ॥
ଯଦି ଭକ୍ତ ଓ ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପା ହୋଇଯାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਣੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନାରାୟଣ ସ୍ୱରୂପ ହରିନାମର ଭଜନ-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କର।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ସୁଖଦାତା ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ତାହାର ନାମ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਗਾਇਣੁ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰਮਤੀ ਲੇ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁସାରେ ରାମନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||2||

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਸਰਿ ਨਾਇਣੁ ॥
ଗୁରୁ-ସାଧୁଙ୍କ ଅମୃତ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କର,

ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਏ ਗਾਵਾਇਣੁ ॥੩॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਾਇਣੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟୁ ଆଉ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସାହାରା ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੇਲਿ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਦਸਾਇਣੁ ॥੪॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ନିଜ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, କାରଣ ସେ ତୋର ଦାସର ମଧ୍ୟ ଦାସ ଅଟେ ||4||1||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਫਲ ਸਾ ਘਰੀ ॥

ତାହା ହିଁ ସଫଳ ଘଡି ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰੀ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਸਿੰਧੁ ਭਉ ਤਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ସେ କୃପା କରନ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ସତସଙ୍ଗତିରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਗਜੀਵਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ ॥
ହେ ମନ! ସଂସାରର ଜୀବନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର,

ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਪਰਹਰੀ ॥੨॥
ତୋର କୋଟି କୋଟି ପାପ ଦୂର ହୋଇଯିବ||2||

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਪਰੀ ॥
ଯଦି ସତସଙ୍ଗତିରେ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମୁଖରେ ଲଗା ଯାଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਓ ਅਠਸਠਿ ਸੁਰਸਰੀ ॥੩॥
ତାହାଦ୍ୱାରା ଅଠଷଠି ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖ ଉପରେ କୃପା କର;

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰਿਓ ਤਾਰਣ ਹਰੀ ॥੪॥੨॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ||4||2||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ਜਪਮਾਲੀ ॥
ଉତ୍ତମ କର୍ମ କରିବା ହିଁ ଜପ ମାଳା ଅଟେ,

ਹਿਰਦੈ ਫੇਰਿ ਚਲੈ ਤੁਧੁ ਨਾਲੀ ॥੧॥
ଏହାକୁ ହୃଦୟରେ ରଖ ଅର୍ଥାତ ଶୁଭ କର୍ମ କର; ଏହାର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਲੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤ੍ਰੁਟਿ ਗਈ ਮਾਇਆ ਜਮ ਜਾਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି କୃପା କରି ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳାଇ ଦିଅ, ମାୟାର ଯମଜାଲ ଛିଣ୍ଡି ଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਘਾਲ ਜਿਨਿ ਘਾਲੀ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛି,

ਤਿਸੁ ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲੀ ॥੨॥
ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਿ ਅਗਮ ਦਿਖਾਲੀ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ, ଅଗୋଚର ଏବଂ ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲੀ ॥੩॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି||3||

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਾਰਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥੪॥੩॥
ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ସେ ପିତା ଭଳି ଆମର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି। ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||4||3|

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਸਭਿ ਘਟ ਤੇਰੇ ਤੂ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ସବୁ ଶରୀର ତୋର ଅଟେ, ତୁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟୁ ଆଉ

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥੧॥
ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||1||

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪੁ ॥

ହେ ମୋର ମନ! ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର;

ਹਉ ਤੁਧੁ ਸਾਲਾਹੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਪੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ତୁ ହିଁ ମୋର ପିତା ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ସେଇଠି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟେ।

ਸਭ ਤੇਰੈ ਵਸਿ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੨॥
ସବୁ ତୋର ବଶରେ ଅଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||2||

ਜਿਸ ਕਉ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਭਾਵੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହାକୁ ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ରକ୍ଷା କରୁ,

ਤਿਸ ਕੈ ਨੇੜੈ ਕੋਇ ਨ ਜਾਵੈ ॥੩॥
ତାହାର ନିକଟକୁ କୌଣସି ଦୁରାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଯାଏ ନାହିଁ||3||

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਭ ਤੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ସାଗର, ସ୍ଥାନ ଓ ଆକାଶରେ ତୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ ॥੪॥੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ହରି! ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁ ସାକ୍ଷାତ ଦର୍ଶନ ଦେଉ||4||4||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨
ଭୈରଉ ମହଲା 4 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ସମାନ ଅଟେ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ।

ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰਿ ॥੧॥
ଯାହାର ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ, ସେ ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||1||

ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਜਪੀਐ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ;

ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਤਸਕਰ ਪੰਚ ਧਾਤੂ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ସ୍ଥିତ ପାଞ୍ଚ ଲୁଟେରା ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇ ପାରେ॥1 ॥ରୁହ॥

ਜਿਨ ਕਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ଯାହାର ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାଏ, ସେ ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਤਿਨ ਚੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥੨॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ଅଙ୍ଗୀକାର କରିଛନ୍ତି, ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ତାହାର ନିର୍ଭରତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਤਾਂ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਬਾਹਰਿ ॥
ଅନ୍ୟ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରାଯାଇ ପାରେ, ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଥାଆନ୍ତି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਭਲ ਹੋਸੀ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੩॥
ଦିନରାତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର; ସେ ଯାହା କିଛି କରିଥାଏ, ତାହା ଭଲ ହୋଇଥାଏ||3||

ਹਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਓਹੁ ਪੂਛਿ ਨ ਕਿਸੈ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ଯାହା କିଛି ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ କାହାର ପରାମର୍ଶ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਜਿਨਿ ਮੇਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੪॥੧॥੫॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନ କର, ଯିଏ କୃପା କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇଛନ୍ତି||4||1||5||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਤੇ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ସେହି ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରାଇ ଦିଅ, ଯାହାର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ଆମର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||1||

ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଜପ କର;

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕੀਜੈ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଜଗତପିତା! କୃପା କରି ଆମକୁ ନିଜ ଦଶର ଦାସର ପାଣି ଭରିବା ବାଲା ସେବକ ହିଁ ବନାଇ ଦିଅ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਤਿਨ ਮਤਿ ਊਤਮ ਤਿਨ ਪਤਿ ਊਤਮ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମତି ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ମଧ୍ୟ ଅତି ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥੨॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ କରିଦିଅ, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ମୁକ୍ତି ହୋଇ ପାରିବ||2||

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾਢੇ ਮਾਰੀ ॥
ଯିଏ ଏପରି ସାଧୁ ସଦଗୁରୁ ପାଇ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଏ।

ਤੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਸੋਭ ਨ ਪਾਵਹਿ ਤਿਨ ਨਕ ਕਾਟੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ ॥੩॥
ଏପରି ନିନ୍ଦୁକ ପୁରୁଷ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରେନାହିଁ, ତାହାକୁ ସୃଜନହାର ତିରସ୍କାର କରିଥାନ୍ତି||3||

ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ ਆਪੇ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବୋଲାଇଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସେ ମାୟାର କାଳିମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ଆକାର ରହିତ ଏବଂ ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੰਤ ਵਿਚਾਰੀ ॥੪॥੨॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୁ ମିଳାଇ ନେଉଅ, ସେ ତୋ' ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ବିଚରା ଜୀବ କିଛି ମଧ୍ୟ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଅଟେ||4||2||6|

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਈ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੁਨਣੇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ସେହି ସତସଙ୍ଗତି ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଭକ୍ତଜନ ହରି କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਤਿਨ ਹਮ ਸੇਵਹ ਨਿਤ ਚਰਣੇ ॥੧॥

ଯିଏ ହରିନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାର ମନ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଆମେ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ପୂଜକ ଅଟୁ||1||

ਜਗਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਤਰਣੇ ॥
ସଂସାରର ଜୀବନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਹਵਾ ਇਤੁ ਗਨਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ଅସଂଖ୍ୟ ନାମ ଅଛି, ତାହା ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଗଣା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਸਿਖ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਗਾਵਹੁ ਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਣੇ ॥
ହେ ଗୁରୁ-ଶିଷ୍ୟ! ହରିନାମ ବୋଲ! ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର ଆଉ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ନେଇ ହରିଙ୍କ ଜପ କର।

ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣିଥାଏ, ସେ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੰਸੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਿਤਾ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਤਾ ਜਿਨਿ ਜਨ ਜਣੇ ॥
ସେହି ବଂଶ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ସେହି ମାତା ପିତା ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଭକ୍ତକୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਜਨ ਬਣੇ ॥੩॥
ଯିଏ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ-ଗ୍ରାସରେ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ଏପରି ଭକ୍ତ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥3॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਵਿਚਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਰਣੇ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଅଗମ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਪਵਣੇ ॥੪॥੩॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||4||3||7||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ଭୈରଉ ମହଲା 5 ଘର 1

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਗਲੀ ਥੀਤਿ ਪਾਸਿ ਡਾਰਿ ਰਾਖੀ ॥
ପଣ୍ଡିତ ସବୁ ତିଥିରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଡରାଇ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਅਸਟਮ ਥੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜਨਮਾ ਸੀ ॥੧॥
ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥିକୁ 9ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ) ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନ୍ମ ବୋଲି ମାନିଥାନ୍ତି||1||

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਰ ਕਰਤ ਕਚਰਾਇਣ ॥
ଭ୍ରମରେ ଥିବା ଏପରି ଲୋକ ନିରର୍ଥକ କଥା କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਨਾਰਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਪੰਜੀਰੁ ਖਵਾਇਓ ਚੋਰ ॥
ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ ପର୍ବରେ ଲୋକମାନେ ପଞ୍ଜୁରି ବନାଇ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଭୋଗ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਓਹੁ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਰੇ ਸਾਕਤ ਢੋਰ ॥੨॥
ଆରେ ମାୟାବୀ ପଶୁ! ପରମେଶ୍ୱର ଅମର ଅଟନ୍ତି, ସେ ନ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ନା ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਸਗਲ ਪਰਾਧ ਦੇਹਿ ਲੋਰੋਨੀ ॥
ସଙ୍ଗୀତ ଗାନ କରୁଅଛ, ଏହା ସବୁ ଅପରାଧର କାରଣ ଅଟେ।

ਸੋ ਮੁਖੁ ਜਲਉ ਜਿਤੁ ਕਹਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਜੋਨੀ ॥੩॥
ସେହି ମୁଖ ଜଳିଯିବା ଉଚିତ, ଯିଏ କହିଥାଏ ଯେ ଠାକୁରଙ୍କ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ||3||

ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥
ହେ ଜୀବ! ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୋଇ ନଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥੪॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ପ୍ରଭୁ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||4||1||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਊਠਤ ਸੁਖੀਆ ਬੈਠਤ ਸੁਖੀਆ ॥
ବସିବା-ଉଠିବା ସମୟରେ ସୁଖ ହି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਭਉ ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਜਾਂ ਐਸੇ ਬੁਝੀਆ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ଭୟ ଲାଗେ ନାହିଁ, ଯିଏ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଅମର ଓ ସର୍ବ ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି||1||

ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ॥
ଆମର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ମନର ଭାବନାକୁ ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਗਿ ਅਚਿੰਤਾ ॥
ସେଠାରେ ଶୟନ କରିବା ଓ ଜାଗ୍ରତ ହେବାର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ,

ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਵਰਤੰਤਾ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁଠି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ସକ୍ରିୟ ଅଟୁ||2||

ਘਰਿ ਸੁਖਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଘରେ-ବାହାରେ ତାହାକୁ ସୁଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੩॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଏହି ମନ୍ତ୍ର ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି||3||2||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਵਰਤ ਨ ਰਹਉ ਨ ਮਹ ਰਮਦਾਨਾ ॥

ନା ବ୍ରତ-ଉପବାସ ରଖିଥାଏ ଆଉ ନା ରମଜାନ ମାସରେ ରୋଜା ରଖିଥାଏ,

ତିସୁ ସେବੀ ଜୋ ରଖै ନିଦାନା ॥୧॥
ଏଣୁ ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ||1||

ଏକୁ ଗୁସାଈ ଅଲହୁ ମେରା ॥
ଏକ ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ଆଲାହା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ହିଂଦୂ ତୁରକ ଦୁହਾਂ ନେବେରା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହିନ୍ଦୁ-ମୁସଲମାନ ଦୁଇଟିରୁ ସମ୍ପର୍କ ଛିନ୍ନ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ହଜ କାବै ଜାଉ ନ ତୀରଥ ପୁଜା ॥
ମୁଁ ହଜ୍ଜ ପାଇଁ କାବା ଏବଂ ପୂଜା ପାଇଁ ତୀର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଯାଇ ନାହିଁ।

ଏକୋ ସେବੀ ଅବରୁ ନ ଦୂଜା ॥୨॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ||2||

ପୁଜା କରଉ ନ ନିବାଜ ଗୁଜାରଉ ॥
ନା ମନ୍ଦିରରେ ପୂଜା କରିଥାଏ ଆଉ ନା ମସଜିଦରେ ନମାଜ ପଢିଥାଏ,

ଏକ ନିରଂକାର ଲେ ରିଦै ନମସକାରଉ ॥୩॥
ହୃଦୟରେ କେବଳ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ||3||

ନା ହମ ହିଂଦୂ ନ ମୁସଲମାନ ॥
ଆମେ ହିନ୍ଦୁ କିମ୍ବା ମୁସଲମାନ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ,

ଅଲହ ରାମ କେ ପିଂଡ଼ ପରାନ ॥୪॥
ଏହି ଶରୀର ସେହି ରାମଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ||4||

କହୁ କବୀର ଇହୁ କୀଆ ବଖାନା ॥
ପଞ୍ଚମ ନାନକ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛୁ,

ଗୁର ପୀର ମିଲି ଖୁଦି ଖସମୁ ପଛାନା ॥୫॥୩॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଶି ନିଜ ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାଣି ଦେଇଛି||5||3||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਦਸ ਮਿਰਗੀ ਸਹਜੇ ਬੰਧਿ ਆਨੀ ॥
ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ମୃଗ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଛି ଆଉ

ਪਾਂਚ ਮਿਰਗ ਬੇਧੇ ਸਿਵ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥੧॥
ପାଞ୍ଚ ବିକାର ରୂପୀ ମୃଗକୁ ଶିବ-ବାଣ ଦ୍ୱାରା ଭେଦ କରା ଯାଇଛି||1||

ਸੰਤਸੰਗਿ ਲੇ ਚੜਿਓ ਸਿਕਾਰ ॥
ସତସଙ୍ଗରେ ଯେତେବେଳେ ଶିକାର ପାଇଁ ବାହାରିଛି,

ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਹਥੀਆਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହତିଆର ବିନା ପାଞ୍ଚ ମୃଗକୁ ଧରି ନେଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਆਖੇਰ ਬਿਰਤਿ ਬਾਹਰਿ ਆਇਓ ਧਾਇ ॥
ଶିକାରୀ ଭଳି ପ୍ରଥମେ ବନ ବାହାରେ ଦଉଡୁ ଥିଲି

ਅਹੇਰਾ ਪਾਇਓ ਘਰ ਕੈ ਗਾਂਇ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ଶିକାରକୁ ପାଇଛି||2||

ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਘਰਿ ਆਣੇ ਹਾਟਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୃଗ ଧରି ଘରକୁ ଲେଉଟି ଆସିଛି,

ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੇ ਗਏ ਬਾਂਢੇ ਬਾਟਿ ॥੩॥
ସତସଙ୍ଗତକୁ ମଧ କିଛି କିଛି ବାଣ୍ଟି ଦେଇଛି||3||

ਏਹੁ ਅਹੇਰਾ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥
ଏହି ଶିକାର ଦାନ କରି ଦେଇଛି,

ਨਾਨਕ ਕੈ ਘਰਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥੪॥੪॥
କିନ୍ତୁ ନାନକଙ୍କ ହୃଦୟ ଘରେ କେବଳ ହରିନାମ ହିଁ ଅଛି||4||4||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਜੇ ਸਉ ਲੋਚਿ ਲੋਚਿ ਖਾਵਾਇਆ ॥ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਆ ॥੧॥
ଶହେ ଥର ଖେଳାଯାଉ, ତଥାପି ମାୟାବୀ ଜୀବକୁ ଈଶ୍ୱର ସ୍ମରଣ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਲੇਹੁ ਮਤੇ ॥
ହେ ଜୀବ! ସନ୍ଥଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କର ଆଉ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹੁ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਥਰ ਕਉ ਬਹੁ ਨੀਰੁ ਪਵਾਇਆ ॥ ਨਹ ਭੀਗੈ ਅਧਿਕ ਸੂਕਾਇਆ ॥੨॥
କଠିନ ପଥରରେ ଯେତେ ଜଳ ଢାଳିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଭିଜେ ନହିଁ॥2॥

ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੂਰਖੈ ਸੁਨਾਇਆ ॥
ମୂର୍ଖକୁ ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇବା ଏପରି ନିରର୍ଥକ ଅଟେ,

ਜੈਸੇ ਦਹ ਦਿਸ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ ॥੩॥
ଯେପରି ଦଶ ଦିଗରେ ପବନ ବହିଥାଏ||3||

ਬਿਨੁ ਕਣ ਖਲਹਾਨੁ ਜੈਸੇ ਗਾਹਨ ਪਾਇਆ ॥
ଯେପରି ଦାନା ନଥିବା ଫସଲରୁ ଅମଳ କଲେ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ,

ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ ਕੋ ਨ ਬਰਾਸਾਇਆ ॥੪॥
ସେପରି ହିଁ ମାୟାବୀ ମନୁଷ୍ୟ ଥରୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଲାଭ ହୋଇ ନଥାଏ||4||

ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ॥
ଯେଉଁଠି (ଉତ୍ତମ କର୍ମରେ) ସେ ଜୀବକୁ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେ ସେଠାରେ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਬਣਤ ਬਣਾਇਆ ॥੫॥੫॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଏପରି ବିଧାନ ବନାଇଛନ୍ତି ||5||5||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਣ ਜਿਨਿ ਰਚਿਓ ਸਰੀਰ ॥
ଆତ୍ମା-ପ୍ରାଣ ଦେଇ ଯିଏ ଶରୀର ବନାଇଛନ୍ତି,

ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਏ ਤਿਸ ਕਉ ਪੀਰ ॥੧॥
ଯିଏ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ଆମର ଖାତିର ଅଛି||1||

ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜੀਅ ਕੈ ਕਾਮ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਾ ਕੀ ਸਦ ਛਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଜୀବର କାମରେ ଆସିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସଦା ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି॥1॥

ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା ହିଁ ନିର୍ମଳ ଜୀବନ ଆଚରଣ ଅଟେ,

ସାଧସଂଗି ବିନସୀ ବିପରୀତି ॥୨॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ହୋଇଯାଏ||2||

ମୀତ ହୀତ ଧନୁ ନହ ପାରଣਾ ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਮੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥੩॥
ମିଟର-ଶୁଭଚିନ୍ତକ ଅଥବା ଧନ-ଦୌଲତ କିଛି ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ଏଣୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଥି ଦେବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ଧନ୍ୟ ଏବଂ ମହାନ ଅଟନ୍ତି ॥3॥

ନାନକୁ ବୋଲै ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥
ନାନକ ଅମୃତ ବାଣୀ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ଏକ ବିନਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥੪॥੬॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ||4||6||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਆਗੈ ਦਯੁ ਪਾਛै ਨਾਰਾਇਣ ॥
ଆଗରେ ପଛରେ ନାରାୟଣ ସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ਮਧਿ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਾਇਣ ॥੧॥
ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରସ ଅଛି||1||

ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ ॥
ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଆମର ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ପରମର୍ଶଦାତା ଅଟନ୍ତି,

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗ੍ਰਿਹ ਭਉਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହା ହିଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ ଦେବା ବାଲା ଘର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਜੀਵੇ ॥
ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ଜପ କରି ସେହି କାନ ତାହାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣି ଜୀବନ ପାଇଥାଏ,

ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਅਮਰ ਥਿਰੁ ਥੀਵੇ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଆମେ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛୁ||2||

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ଈଶ୍ୱର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ ॥3॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲੀਏ ਮਿਲਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥੪॥੭॥
ସେ କୃପା କରି ଆମକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛୁ||4||7||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਕੋਟਿ ਮਨੋਰਥ ਆਵਹਿ ਹਾਥ ॥
କୋଟି କୋଟି ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇଯାଏ,

ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੈ ਸੰਗੀ ਪਾਂਥ ॥੧॥
ମୃତ୍ୟୁର ରାସ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ ହରିନାମ ସାଥି ଦେଇଥାଏ||1||

ਗੰਗਾ ਜਲੁ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଗଙ୍ଗା-ଜଳ ଅଟେ,

ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਪੀਵਤ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଏହାର ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ଯୋନି-ଚକ୍ରରେ ଆସିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪੂਜਾ ਜਾਪ ਤਾਪ ਇਸਨਾਨ ॥
ପୂଜା-ପାଠ, ଜପ-ତପସ୍ୟା, ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ ଇତ୍ୟାଦି

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ ॥੨॥
ନାମ ସ୍ମରଣର ସମ୍ମୁଖରେ ନିଷ୍ଫଳ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||2||

ਰਾਜ ਮਾਲ ਸਾਦਨ ਦਰਬਾਰ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਪੂਰਨ ਆਚਾਰ ॥੩॥
କ୍ଷମତା, ସମ୍ପତ୍ତି, ମହଲ ଓ ପରିବାର କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ, ନାମ-ସ୍ମରଣ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଚରଣ ଅଟେ||3||

ନାନକ ଦାସ ଇହୁ କୀଆ ବୀଚାରୁ ॥
ଦାସ ନାନକ ଏହା ବିଚାର କରିଛନ୍ତି ଯେ

ବିନୁ ହରି ନାମ ମିଥିଆ ସଭ ଛାରୁ ॥୪॥୯॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ||4||8||

ଭୈରଉ ମହଲਾ ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ଲେਪୁ ନ ଲਾଗୋ ତିଲ କਾ ମୂଲି ॥
ଜହରର କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ,

ଦୁସଟୁ ବ୍ରਾହମନୁ ମୁਆ ହୋਇ କै ସୁਲ ॥୧॥
କିନ୍ତୁ ଜହର ଦେବା ବାଲା ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପେଟ-ବ୍ୟଥାରେ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ହରି ଜନ ରਾଖେ ପାରବ୍ରହମି ਆପି ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦାସକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ପਾପୀ ମୁਆ ଗୁର ପରତਾପି ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତାପରୁ ସେହି ପାପୀ ମୃତ୍ୟୁର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਅପନਾ ଖସମୁ ଜନି ਆପି ଧିਆਇਆ ॥
ଦାସ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਇਆନਾ ପਾପୀ ଓହୁ ਆପି ପଚਾਇਆ ॥୨॥
ସେହି ପାପୀ ମୂର୍ଖ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ମରିଥାଏ||2||

ପ୍ରଭ ਮਾਤ ପିତਾ ਅପନे ଦାସ କਾ ରਖ୍ୱਾଲਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ଆମର ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ନିଜ ଦାସର ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ

ନିਂଦକ କਾ ମਾଥਾ ଈହਾਂ ଊହਾ କਾଲਾ ॥୩॥
ନିନ୍ଦୁକର ମୁହଁ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ କଳା ହୋଇଯାଏ||3||

ଜନ ନାନକ କी ପରମେସରି ସୁନୀ ਅରଦାସି ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଦାସର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛନ୍ତି,

ਮਲੇਛੁ ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ ॥੪॥੯॥
ମନ୍ଦ ନିୟତ ବାଲା ପାପୀ ହତାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପେଟ ବ୍ୟଥାରେ ମରିଥାଏ||4||9||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਖੁਬੁ ਖੁਬੁ ਖੁਬੁ ਖੁਬੁ ਖੁਬੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ୱାଃ ୱାଃ! ତୋର ନାମ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ,

ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਦੁਨੀ ਗੁਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଦୁନିଆର ଗର୍ବ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਨਗਜ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ ਦੀਦਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ତୋର ସେବକ ବହୁତ ଭଲ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତୋର ଦର୍ଶନ ମଧ୍ୟ ଅପାର ଅଟେ।

ନାମ ବିନା ସଭ ଦୁନୀଆ ଛାରୁ ॥୧॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ସାରା ଦୁନିଆ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ||1||

ଅଚରଜୁ ତେରୀ କୁଦରତି ତେରେ କଦମ ସଲାହ ॥
ତୋ' ଦ୍ୱାରା ବନା ହୋଇଥିବା ପ୍ରକୃତି ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ ଆଉ ତୋର ଉପକାର ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ଅଟେ।

ଗନୀବ ତେରୀ ସିଫତି ସଚେ ପାତିସାହ ॥୨॥
ହେ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ! ତୋର ସ୍ତୁତିର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ||2||

ନୀଧରିଆ ଧର ପନହ ଖୁଦାଇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିରାଶ୍ରୟ ଲୋକଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ।

ଗରୀବ ନିବାଜୁ ଦିନୁ ରୈନି ଧିଆଇ ॥୩॥
ହେ ଗରିବ-ନୱାଜ! ମୁଁ ଦିନ-ରାତି ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ନାନକ କଉ ଖୁଦି ଖସମ ମିହରବାନ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ତାହା ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ଅଲହୁ ନ ବିସରୈ ଦିଲ ଜୀଅ ପରାନ ॥୪॥୧୦॥
ହୃଦୟ-ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଅଲଗା ଭାବେ ନାହିଁ ||4||10||.

ଭୈରଉ ମହଲା ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ସାଚ ପଦାରଥୁ ଗୁରମୁଖି ଲହହୁ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ପଦାର୍ଥ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର ଆଉ

ପ୍ରଭ କା ଭାଣା ସତି କରି ସହହୁ ॥୧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ସତ୍ୟ ଭାବ||1||

ଜୀବତ ଜୀବତ ଜୀବତ ରହହୁ ॥
ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ ହେଲେ

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਨਿਤ ਉਠਿ ਪੀਵਹੁ ॥
ରାମନାମ ରୂପୀ ରସାୟନର ନିତ୍ୟ ପାନ କର।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਕਹਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଈଶ୍ୱରଣ ଗୁଣଗାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਇਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥੨॥੧੧॥
କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ପ୍ରଭ-ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରେ, ନାନକ ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ବିଚାର ବୋଲିଥାନ୍ତି||2||11||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਏ ॥੧॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ପାପୀ ଜୀବକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟେ ଆଉ

ਪੂਰਬਿ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୋର ଗୁଣଗାନର ସୁଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥੨॥
ଏହିପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਚਰਣ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ସେବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਧੂਰਿ ਬਾਛਹਿ ਸਭਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ ॥੩॥
ଦେବୀ-ଦେବତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିର ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାଏ||3||

ନਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖ ନିଧାନକୁ ପାଇଛୁ,

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥੪॥੧੨॥
ଯାହାର ନିରନ୍ତର ଜପ କରି ସାରା ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି||4||12||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠਿ ਲਗਾਵੈ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଦାସକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ନେଇଛନ୍ତି,

ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଦୁଃଖର ଅଗ୍ନିରେ ଢାଳି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਪਾਪੀ ਤੇ ਰਾਖੇ ਨਾਰਾਇਣ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ପାପୀ ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਪਾਪੀ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਆਪ ਕਮਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପାପୀର ଗତି କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ନଥାଏ ଆଉ ସେ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦਾਸ ਰਾਮ ਜੀਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ଦାସର ପ୍ରୀତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਹੋਈ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥੨॥
ନିନ୍ଦୁକର ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ନିଜ ପ୍ରକୃତିର ପ୍ରକଟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਦੋਖੀ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ଦୋଷୀ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଦଣ୍ଡ ପାଇଥାଏ||3||.

ਆਇ ਨ ਜਾਈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੧੩॥
ଈଶ୍ୱର ନା ଆସିଥାନ୍ତି, ନା ଯାଇଥାନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଦାସ ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାନ୍ତି||4||13||

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨
ରାଗ ଭୈରଉ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸ੍ਰੀਧਰ ਮੋਹਨ ਸਗਲ ਉਪਾਵਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ସୁଖଦାତା ନିରଙ୍କାର ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਕਰਹਿ ਅਨ ਸੇਵਾ ਕਵਨ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥੧॥
ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବିକାରରେ ମସ୍ତ ରହିଥିବା ଜୀବ ଅନ୍ୟର ସେବା କରିଥାଏ||1||

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੋਵਿਦ ਭਾਜੁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ କର,

ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਮੈ ਦੇਖੇ ਜੋ ਚਿਤਵੀਐ ਤਿਤੁ ਬਿਗਰਸਿ ਕਾਜੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ମୁଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଉପାୟ କରି ଦେଖି ନେଇଛି, ଯଦି ତାହା ବିଷୟରେ ବିଚାର କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଗିଡି ଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥
ଅନ୍ଧ-ଅଜ୍ଞାନ ମନମୁଖୀ, ମାଲିକଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ଦାସୀ ମାୟାର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ,

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੂ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ବଳାର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ଏପରି ଗୁରୁହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ପଶୁ ସମାନ ଅଟେ||2||

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਮੇਰਾ ॥
ଏହି ପ୍ରାଣ, ଶରୀର, ଧନ ସବୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମାୟାବୀ ପୁରୁଷ ଏହାକୁ ନିଜର ବତାଇ ଥାଏ।

ਅਹੰਬੁਧਿ ਦੁਰਮਤਿ ਹੈ ਮੈਲੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੩॥
ଅହଂରେ ଭରି ରହିଥିବା ବୁଦ୍ଧି ମଳିନ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସଂସାର-ସାଗରର ଚକ୍ର ଲାଗି ରହିଥାଏ||3|

ਹੋਮ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਸਭਿ ਸੰਜਮ ਤਟਿ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ହୋମ, ଯଜ୍ଞ, ଜପ-ତପ, ସଂଯମ ଏବଂ ତୀର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਮਿਟਿਆ ਆਪੁ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥੪॥੧॥੧੪॥
ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଯଦି ଅହଂ ଭାବନା ଦୂର କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ, ଜଗତରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||4||1||14||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਬਨ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਤ੍ਰਿਣ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪੇਖਿਓ ਉਦਾਸਾਏ ॥
ଜଙ୍ଗଲରେ ଦେଖିଛି, ତୃଣରେ ଖୋଜିଛି, ଗୃହସ୍ଥିରେ ଓ ଉଦାସୀନତାରେ ଦେଖିଛି,

ਦੰਡਧਾਰ ਜਟਧਾਰੈ ਪੇਖਿਓ ਵਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥਾਏ ॥੧॥
ଦଣ୍ଡଧାରୀ, ଜଟାଧାରୀ, ବ୍ରତ, ନିୟମ ଓ ତୀର୍ଥରେ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଜିଛି||1||

ਸੰਤਸੰਗਿ ਪੇਖਿਓ ਮਨ ਮਾਏਂ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ପାଇଛି, ତାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଦେଖିଛି।

ਊਭ ਪਇਆਲ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆକାଶ, ପାତାଳ ସବୁଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଛି॥1॥ରୁହ।

ਜੋਗ ਭੇਖ ਸੰਨਿਆਸੈ ਪੇਖਿਓ ਜਤਿ ਜੰਗਮ ਕਾਪੜਾਏ ॥
ଯୋଗୀ, ବେଶଧାରୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ଦିଗମ୍ବର ରୂପରେ ଖୋଜିଛି,

ਤਪੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਨਿਰਤਾਏ ॥੨॥
ତପସ୍ୱୀ, ମୁନି, ନାଟି, ନାଟକ, ନୃତ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଜିଛି||2||

ਚਹੁ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਖਟ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਦਸ ਅਸਟੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਾਏ ॥
ଚାରି ବେଦ, ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର, ଅଠର ପୁରାଣରେ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଛି।

ਸਭ ਮਿਲਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਨਹਿ ਤਉ ਕਿਸ ਤੇ ਕਹਉ ਦੁਰਾਏ ॥੩॥
ସବୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି କେବଳ ଏକର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି, ସେତେବେଳେ ସେ କାହାଠାରୁ ଦୂର ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ? ||3||

ਅਗਹ ਅਗਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਨਹ ਕੀਮ ਕੀਮ ਕੀਮਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ଅଗମ୍ୟ, ଅପହଞ୍ଚ, ଅସଂଖ୍ୟ, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ ଅଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਜਿਹ ਘਟਿ ਪਰਗਟੀਆਏ ॥੪॥੨॥੧੫॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||4||2||15||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਨਿਕਟਿ ਬੁਝੈ ਸੋ ਬੁਰਾ ਕਿਉ ਕਰੈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିକଟ ଭାବିବା ବାଲାର ମନ୍ଦ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?

ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਨਿਤ ਡਰਤਾ ਫਿਰੈ ॥
ପରନ୍ତୁ ପାପର ଜହର ଏକତ୍ର କରିବା ବାଲା ନିତ୍ୟ ଭୟ କରିଥାଏ।

ਹੈ ਨਿਕਟੇ ਅਰੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସବୁ ଲୋକ ମାୟାରେ ମୋହିତ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਨੇੜੈ ਨੇੜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ॥
ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ନିକଟରେ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੇਦੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਲਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਦੇਖੈ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କୁ ନିକଟରେ ଦେଖେ ନାହିଁ, ସେ ପର ଘରକୁ ହିଁ ଯାଇଥାଏ।

ਦਰਬੁ ਹਿਰੈ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਖਾਇ ॥
ସେ ଧନ-ଦୌଲତ ଦ୍ୱାରା ମିଥ୍ୟା ଜୀବନ ହିଁ ବିତାଇ ଥାଏ।

ਪਈ ਠਗਉਰੀ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ସେ ମାୟା ଦ୍ୱାରା ଠକି ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆଖପାଖରେ ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਿਆ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||2||

ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਨੈ ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଖରେ ମାନେ ନାହିଁ, ସେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ।

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮੂਠਾ ਹੈ ਮੂੜੁ ॥
ବାସ୍ତବରେ ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ମାୟାର ମୋହରେ ଠକି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਦਿਸੰਤਰਿ ਜਾਇ ॥
ସଚ୍ଚା ବସ୍ତୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ସେ ଦୂରକୁ ଯାଇ ଖୋଜିଥାଏ।

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସେ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||3||

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਲਿਲਾਟ ॥
ଜହର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਖੁਲ੍ਹਹੇ ਕਪਾਟ ॥
ତାହାର ମନର କବାଟ ଖୋଲିଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਟੇ ਸੋਇ ॥
ଭିତରେ-ବାହାରେ ଏବଂ ନିକଟରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଛନ୍ତି,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਕੋਇ ॥੪॥੩॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ସେ କେଉଁଠିକୁ ଆସିବା-ଯିବା କରନ୍ତି ନାହିଁ||4||3||16||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਕਉਨੁ ਮਾਰੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହାକୁ ତୁ ରକ୍ଷା କରୁ, ତାହାକୁ କିଏ ମାରି ପାରିବ?

ਸਭ ਤੁਝ ਹੀ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ତୋର ଅଧୀନ ଅଛି।

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਚਿਤਵਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
ପ୍ରାଣୀ କେତେ ଉପାୟ ବିଚାର କରିଥାଏ,

ਸੋ ਹੋਵੈ ਜਿ ਕਰੈ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣੀ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ହେ ଭଗବାନ! କୃପା କରି ରକ୍ଷା କର,

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମେ ତୋର ଦରବାରରେ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ॥1 ॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ଯିଏ ସୁଖଦାତା ନିର୍ଭୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ,

ਤਿਨਿ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਏਕੁ ਪਰਾਤਾ ॥
ତାହାର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମକୁ ହିଁ ଜାଣି ଥାଏ।

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਇ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ଯାହା ତୁ କରୁ, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ,

ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥੨॥
ତୋର ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ମାରିବା କିମ୍ବା ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି||2||

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਮਾਣਸ ਬਾਣਿ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ତୁ କଣ ବିଚାର କରୁଅଛୁ?

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅଟନ୍ତି।
ਏਕ ਟੇਕ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥
କେବଳ ସେ ହିଁ ଆମର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଆଧାର ଅଟନ୍ତି,

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥੩॥
ସେହି ସୃଜନହାର ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି||3||

ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ତିସੁ ଜନ କେ ସଭି କାଜ ସଵାରି ॥
ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ତିସ କା ରାଖା ଏକୋ ସୋଇ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା କେବଳ ସେହି ପରମ ଶକ୍ତି ହିଁ ଅଟନ୍ତି,

ଜନ ନାନକ ଅପੜਿ ନ ସାକै କୋଇ ॥୪॥୪॥୧୭॥
ଯାହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ନାହିଁ ||4||4||17||

ଭैରଉ ମହଲਾ ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ତଉ କੜੀਐ ଜେ ହୋવै ବାହରି ॥
ଯନ୍ତ୍ରଣା ସେତେବେଳେ ହେବ, ଯଦି ଈଶ୍ୱର ଆମ ଠାରୁ ବାହାରେ ଥାଆନ୍ତି ଅଥବା

ତଉ କੜੀਐ ଜେ ਵିସରै ନରହରି ॥
ଆମେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଉ, ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି।

ତଉ କੜੀਐ ଜେ ଦੂଜା ଭାਏ ॥
ଯଦି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଆସକ୍ତ ହୁଅ, ତାହାହେଲେ ପୀଡା ହୋଇଥାଏ।

କିଆ କੜੀਐ ଜାਂ ରହିଆ ସମାਏ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଯନ୍ତ୍ରଣା କିଭଳି ହେବ? ||1||

ମାਇଆ ମୋହି କੜे କੜਿ ପଚିଆ ॥
ମାୟା-ମୋହରେ ଫସି ଜୀବ ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ବିନु ନାવै ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଭ୍ରମି ଖପିଆ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ତଉ କੜੀਐ ଜେ ଦੂଜା କରତା ॥
ଦୁଃଖୀ ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି କେହି ଅନ୍ୟ କର୍ତ୍ତା ଥାଏ।

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਅਨਿਆਇ ਕੋ ਮਰਤਾ ॥
ଯଦି କେହି ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ବହୁତ ଦୁଃଖ ହୋଇଥାଏ।

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ॥
ଯେତେବେଳେ କିଛି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ଦୁଃଖର ଅନୁଭୂତି ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି କିପରି କଷ୍ଟ ହୋଇ ପାରିବ? ||2||

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਧਿਙਾਣੈ ॥
ଯଦି କିଛି ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଥାଏ, ଆମେ ଦୁଃଖର ଶିକାର ହୋଇଥାଉ,

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਭੁਲਿ ਰੰਞਾਣੈ ॥
ଯଦି କେହି ଭୁଲରେ କାହାକୁ ଡରାଇ ଥାଏ, ଆମକୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਜੋ ਹੋਇ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯାହା ହୋଇଥାଏ ସବୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਤਬ ਕਾੜਾ ਛੋਡਿ ਅਚਿੰਤ ਹਮ ਸੋਤੇ ॥੩॥
ସେତେବେଳେ ସବୁ ଦୁଃଖ ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଶୟନ କରୁ||3||

ਪ੍ਰਭ ਤੂਹੈ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ ଆଉ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਕਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥
ତୋତେ ଯେପରି ଉଚିତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ କରିଥାଉ।

ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤਿ ਇਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ସେ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੫॥੧੮॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ଶରଣରେ ଆସିବା ବାଲାର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କର||4||5||18||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ॥

ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ ਕੈਸੋ ਨਿਰਤਿਕਾਰੀ ॥
ସଙ୍ଗୀତ ବିନା କିପରି ନୃତ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਕੰਠੈ ਕੈਸੇ ਗਾਵਨਹਾਰੀ ॥
କଣ୍ଠ ବିନା କିପରି ଗାନ କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਜੀਲ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਰਬਾਬ ॥
ତାର ବିନା କିଭଳି ଗୀତାର ବଜା ଯାଇ ପାରିବ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ॥੧॥
ସେପରି ପ୍ରଭୁନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଫଳ ହୋଇଯାଏ||1||

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਹਹੁ ਕੋ ਤਰਿਆ ॥
କୁହ, ନାମ ବିନା କିପରି ମୁକ୍ତି ହେବ,

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਪਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇପାରି ନାହାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਕਹਾ ਕੋ ਬਕਤਾ ॥
ଯେପରି ଜିହ୍ୱା ବିନା କେହି ବୋଲି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਨਾ ਕਹਾ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ॥
କାନ ବିନା କେହି ଶୁଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਬਿਨੁ ਨੇਤ੍ਰਾ ਕਹਾ ਕੋ ਪੇਖੈ ॥
ନେତ୍ର ବିନା କେହି ଦେଖି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਰੁ ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ॥੨॥
ସେପରି ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନଥାଏ||2||

ਬਿਨੁ ਬਿਦਿਆ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ॥
ବିଦ୍ୟା ବିନା କେହି ପଣ୍ଡିତ ଅଥବା ବିଦ୍ୱାନ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਅਮਰੈ ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਮੰਡਿਤ ॥
କ୍ଷମତା ଅଥବା ଅଧିକାର ବିନା କେହି ଶାସନ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਹਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਨਾ ॥
ଜ୍ଞାନ ବିନା ମନ ସ୍ଥିର ହୁଏନାହିଁ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ବାଉଳା ଅଟେ||3||

ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ ਕਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ବୈରାଗ୍ୟ ବିନା କେହି ବୈରାଗୀ କହିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਹਉ ਤਿਆਗਿ ਕਹਾ ਕੋਊ ਤਿਆਗੀ ॥
ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରିବା ବିନା କାହାକୁ ତ୍ୟାଗୀ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਬਸਿ ਪੰਚ ਕਹਾ ਮਨ ਚੂਰੇ ॥
ଯେଉଁ ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବା ବିନା ମନ ସ୍ଥିର ହୁଏନାହିଁ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਝੂਰੇ ॥੪॥
ଏହିପରି ପ୍ରଭୁନାମ ଚିନ୍ତନ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଦା କଷ୍ଟ ପାଇଥାଏ||4||

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਕੈਸੇ ਗਿਆਨੁ ॥
ଗୁରୁ ଦିକ୍ଷା ବିନା ଜ୍ଞାନ କିପରି ସମ୍ଭବ ଅଟେ?

ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ ਕਹੁ ਕੈਸੋ ਧਿਆਨੁ ॥
ଦର୍ଶନ କରିବା ବିନା ଧ୍ୟାନ ଲାଗିପାରେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਥਨੀ ਸਰਬ ਬਿਕਾਰ ॥
ବିନା ଭୟରେ କହିବା ସବୁ ବିକାର ହିଁ ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥੫॥੬॥੧੯॥
ହେ ନାନକ! ଏଣୁ ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରର ଚିନ୍ତନ କର||5||6||19||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਨਾ ॥
ଅହଂ ରୋଗ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେଇଛନ୍ତି,

କାମ ରୋଗି ମୈଗଲୁ ବସି ଲୀନା ॥
କାମବାସନା ରୋଗ କାରଣରୁ ହାତୀ ଫସିଯାଇଥାଏ।

ଦ୍ରିସଟି ରୋଗି ପଚି ମୁଏ ପତଂଗା ॥
ଦୃଷ୍ଟି ରୋଗ ଫଳରେ ପତଙ୍ଗ ଜଳି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ନାଦ ରୋଗି ଖପି ଗଏ କୁରଂଗା ॥୧॥
ହରିଣ ସଙ୍ଗୀତର ସ୍ୱର ରୋଗ କାରଣରୁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||1||

ଜୋ ଜୋ ଦୀସୈ ସୋ ସୋ ରୋଗੀ ॥
ସଂସାରରେ ଯାହା ଯାହା ଦେଖା ଯାଉଛି, ତାହା ରୋଗୀ ଅଟେ।

ରୋଗ ରହିତ ମେରା ସତିଗੁରୁ ଜୋଗੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କିନ୍ତୁ ମୋର ଯୋଗୀ ସଦଗୁରୁ ସମସ୍ତ ରୋଗ ରହିତ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ଜିହ୍ୱା ରୋଗି ମୀନୁ ଗ୍ରସିଆନੋ ॥
ଜିହ୍ୱା ରୋଗ କାରଣରୁ ମାଛ ଜାଲରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ,

ବାସନ ରୋଗି ଭ୍ୱରୁ ବିନସାନੋ ॥
ଭଅଁର ସୁଗନ୍ଧି ରୋଗ କାରଣରୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ହେତ ରୋଗ କା ସଗଲ ସଂସାରା ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ମୋହ-ପ୍ରେମର ରୋଗ ଲାଗିଅଛି ଆଉ

ତ୍ରିବିଧି ରୋଗ ମହି ବଧେ ବିକାରା ॥୨॥
ତିନି ଗୁଣ ରୋଗରେ ପଡି ବିକାର ଆଡକୁ ବୁଦ୍ଧି ଆସିଥାଏ||2||

ରୋଗੇ ମରତਾ ରୋଗੇ ଜନਮੈ ॥
ଜୀବ ରୋଗରେ ହିଁ ମରିଥାଏ ଆଉ ରୋଗରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ।

ରୋଗੇ ଫିରି ଫିରି ଜୋନੀ ଭରਮੈ ॥
ରୋଗ କାରଣରୁ ପୁନଃ ପୁନଃ ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ରହିଥାଏ।

ਰੋਗ ਬੰਧ ਰਹਨੁ ਰਤੀ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ରୋଗର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ତାହାକୁ ଆଦୌ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਰੋਗੁ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାର ରୋଗ କଦାପି ଦୂର ହୁଏନାହିଁ||3||

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਕੀਨੀ ਦਇਆ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଯାହା ଉପରେ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି,

ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਰੋਗਹੁ ਕਢਿ ਲਇਆ ॥
ତାହାର ବାହୁ ଧରି ରୋଗରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਸਾਧਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥੭॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ସବୁ ରୋଗକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||4||7||20||.

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 3॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੰਜ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ॥
ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ସବୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୁରା ହୋଇଯାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਕਬਹਿ ਨ ਝੂਰੀ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ କେବେ ଚିନ୍ତାରେ ରହିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ||1||

ਅੰਤਰਿ ਰਾਮ ਰਾਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ମନରେ ହିଁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ ସ୍ମରଣ ଆସିଥାଏ , ମନୁଷ୍ୟ ସବୁଙ୍କ ରାଜା ବନିଯାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗ ରହିଥାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ଜୀବ ସଦା ଆନନ୍ଦିତ ରହିଥାଏ||2||

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦ ਧਨਵੰਤਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ମନୁଷ୍ୟ ସଦା ଧନବାନ ରହିଥାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦ ਨਿਭਰੰਤਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ସଦା ଆତ୍ମ-ନିର୍ଭର ରହିଥାଏ।

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ସବୁ ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਚੂਕੀ ਕਾਣੇ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର ରହିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||3||

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଚ୍ଚା ଘର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ଶୂନ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਸਦ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥੮॥੨੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଲେ, ଜୀବ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ। ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ଲୀନ ରହି ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅ ||4||8||21||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5 ॥

ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦ ਚਰੰਜੀਵੀ ॥
ଆମର ପିତା ପରମେଶ୍ୱର ଚିରଞ୍ଜିବୀ ଅଟେନ୍ତି,

ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵੀ ॥
ଆମର ଭାଇ-ବନ୍ଧୁ ସଦା ଜୀବନ ପାଇଥାନ୍ତି,

ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ଆମର ପିତା ସଦା ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି।

ਕੁਟੰਬੁ ਹਮਾਰਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੀ ॥੧॥
ଆମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାର ସଚ୍ଚା ଘରେ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਹਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸਭਹਿ ਸੁਹੇਲੇ ॥
ଆମକୁ ପରମ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏମ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଉ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪਿਤਾ ਸੰਗਿ ਮੇਲੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮੰਦਰ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੇ ਊਚੇ ॥
ମୋର ଘର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ,

ਦੇਸ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਅਪੂਛੇ ॥
ଦେଶ ମୋର ଅନନ୍ତ ଅଟେ, କେହି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਰਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦ ਹੀ ਨਿਹਚਲੁ ॥
ଆମର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਮਾਲੁ ਹਮਾਰਾ ਅਖੂਟੁ ਅਬੇਚਲੁ ॥੨॥
ଆମର ସମ୍ପତ୍ତି ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ, ଅପ୍ରଭାବିତ ଅଟେ||2||

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ॥
ପୁରା ଜଗତରେ ମୋର ଶୋଭା ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਬਾਜ ਹਮਾਰੀ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ॥
ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ଆମର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବନି ରହିଛି।

ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥
ଘରେ ଘରେ ଆମର କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ

ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੀ ਸਭਨੀ ਲੋਈ ॥੩॥
ସବୁ ଲୋକରେ ଆମର ଭକ୍ତିର ପ୍ରଚାର ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਾਝ ॥
ଆମର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ପିତା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰਲਿ ਕੀਨੀ ਸਾਂਝ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ପିତା-ପୁତ୍ର ଭାଗୀଦାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਤਾ ਪਤੀਨੇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ପିତା ଖୁସି ହୋଇଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਲੀਨੇ ॥੪॥੯॥੨੨॥
ସେ ନିଜ ପୁତ୍ରକୁ ନିଜ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ କରି ନିଅନ୍ତି||4||9||22||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥
ହେ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ପ୍ରେମ ସ୍ୱରୂପ, ପରମ ପୁରୁଷ ଓ ଦାତା ଅଟୁ,

ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਤੁਮ੍ਹ੍ਰ ਬਖਸਾਤੇ ॥
ଆମେ ଅପରାଧୀ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ଆମକୁ କ୍ଷମା କରିଥାଉ।

ਜਿਸੁ ਪਾਪੀ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨ ਢੋਈ ॥
ଯେଉଁ ପାପୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କେଉଁଠି ସାହାରା ମିଳେନାହିଁ,

ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥੧॥
ଯଦି ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଯାଏ, ପାପ-ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ||1||

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦੇਸੁ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସଦଗୁରୁ! ତୁମକୁ ଶତ ଶତ ନମନ ଅଟେ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ ॥
ଏହି ମନ ତନ ସବୁ ତୋର ହିଁ ଦାନ ଅଟେ।

ਚੂਕਾ ਪੜਦਾ ਤਾਂ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥
ଭ୍ରମ ଦୂର କରିବା ପରେ ତୁ ଦୃଶ୍ୟ ହେଉଛୁ।

ਖਸਮੁ ਤੂਹੈ ਸਭਨਾ ਕੇ ਰਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହ! ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ||2||

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ଶୁଖିଲା କାଠ ମଧ୍ୟ ସବୁଜ ହୋଇଯାଏ,

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਥਲ ਸਿਰਿ ਸਰਿਆ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ଶୁଖିଲା ସରୋବର ଜଳରେ ଭରି ଯାଏ,

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਚਿੰਤ ਗਈ ਲਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਰਾਮਖੋਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਤੂਠਾ ॥
ଯଦି ସେ କୌଣସି କୌଣସି ଗୁଣବିହୀନ ପୁରୁଷ ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ॥
ତାହାର ମନ-ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ଅମୃତ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ତାହା ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦੇਖਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥੪॥੧੦॥੨੩॥
ଦାସ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଦୟା-ଦୃଷ୍ଟି ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||4||10||23||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਸਚਾ ਸਾਜੁ ॥
ତାହାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਭਸ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥੧॥
ସେ ମୋର ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି||1||

ਗੁਰ ਜੈਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ ॥
ଗୁରୁ ଭଳି ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି,

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸੁ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥
ସେ ହିଁ ମାରିବା ଓ ବଞ୍ଚାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਈ ਹੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥੨॥
ସାରା ସଂସାରରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି||2||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੁ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ବଳହୀନର ବଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਘਰਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ମୋର ସାହାରା ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਇਆ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥੩॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ମାର୍ଗ ଦେଖାଇଛନ୍ତି||3||

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ଭୟ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ବାଲା ଜୀବକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଅଥବା ସନ୍ତାପ ବିଚଳିତ କରେନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବେଦ ଓ ସ୍ମୃତିର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ପରିଣାମ ମିଳିଛି ଯେ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥੪॥੧੧॥੨੪॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଭେଦ ନାହିଁ||4||11||24||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨੁ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ନେବା ଦ୍ୱାରା ସେ ମନରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି,

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਾਪੁ ਤਨ ਤੇ ਗਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ତନର ପାପ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਗਲ ਪੁਰਬਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପର୍ବର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਇਆ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਤੀਰਥੁ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ହିଁ ଆମର ତୀର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ

ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ବତାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਤਿ ਮੂੜ ਸੁਗਿਆਨਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମୂର୍ଖ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਰਗਟਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਛੁਟੇ ਜੰਜਾਰਾ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ||2||

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ମଧ୍ୟ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ,

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ନାମ ଜପିବା ବାଲା ଭକ୍ତକୁ ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ ॥੩॥
ଏଣୁ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ହିଁ ଆମର ସଚ୍ଚା ଜୀବନ-ରାଶି ଅଟେ||3||

ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଏହି ସାର ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ ହିଁ ମନର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਨਾਮ ਪੁਨਹਚਾਰ ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ହୋଇଥାଏ,

ਅਵਰਿ ਕਰਮ ਲੋਕਹ ਪਤੀਆਰ ॥੪॥੧੨॥੨੫॥
ଅନ୍ୟ କର୍ମକାଣ୍ଡ ଲୋକଙ୍କ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ଅଟେ||4||12||25||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਮਸਕਾਰ ਤਾ ਕਉ ਲਖ ਬਾਰ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଲକ୍ଷେ ଥର ନମସ୍କାର ଅଟେ,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਤਾ ਕਉ ਵਾਰਿ ॥
ଏହି ମନ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବା ଉଚିତ।

ਸਿਮਰਨਿ ਤਾ ਕੈ ਮਿਟਹਿ ਸੰਤਾਪ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ସନ୍ତାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ

ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਨ ਵਿਆਪਹਿ ਤਾਪ ॥੧॥
ଏବଂ ତାପ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਐਸੋ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ନାମ ଏପରି ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଅଟେ,

ਜਾਸੁ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ਢਹੈ ॥
ଯାହାର କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖର ପାହାଡ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਗਹੈ ॥
ମନ ଅମୃତମୟ ଶୀତଳ ନାମ ନେଇଥାଏ।

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਜਾ ਕੇ ਚਰਨ ਪੂਜਾਰੀ ॥
ଅନେକ ଭକ୍ତ ଯାହାଙ୍କ ଚରଣର ପୂଜାରୀ ଅଟନ୍ତି,

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨਹਾਰੀ ॥੨॥
ସେ ତାହାର ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା କରିବା ବାଲା ଅଟେ||2||

ਖਿਨ ਮਹਿ ਊਣੇ ਸੁਭਰ ਭਰਿਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଏତେ ବିଚିତ୍ର ଯେ ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଖାଲି ପାତ୍ରକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଭରି ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਸੂਕੇ ਕੀਨੇ ਹਰਿਆ ॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଶୁଖିଲା ସ୍ଥାନକୁ ସବୁଜ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ ॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଆଶ୍ରୟହୀନକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥੩॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ମାନହୀନକୁ ମାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ସଭ ମହି ଏକୁ ରହିଆ ଭରପୁରା ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଭରପୁର ଅଟନ୍ତି।

ସୋ ଜାପୈ ଜିସୁ ସତିଗୁରୁ ପୁରା ॥
ଯାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ।

ହରି କୀରତନୁ ତਾ କୋ ଆଧାରୁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ବନି ଯାଇଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ଜିସୁ ଆପି ଦଇଆରୁ ॥୪॥୧୩॥୨୬॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି||4||13||26||

ଭୈରଉ ମହଲਾ ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ମୋହି ଦୁହାଗନି ଆପି ସୀଗାରୀ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋ' ଭଳି ଦୁହିଗିନୀର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ରୂପ ରଂଗ ଦେ ନାମି ସବਾରୀ ॥
ରୂପ-ରଙ୍ଗ ଦେଇ ନାମ ଦ୍ୱାରା ସଫଳ କରାଇଛନ୍ତି।

ମିଟିଓ ଦୁਖୁ ଅରୁ ସଗଲ ସଂତਾପ ॥
ସବୁ ଦୁଃଖ ଓ ସନ୍ତାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି

ଗୁର ହୋਏ ମେରେ ମਾଈ ବਾପ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମୋର ମା' ଓ ବାପା ବନି ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ସଖୀ ସହେରੀ ମେରै ଗୃସତି ଅନଂଦ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋର ହୃଦୟ ଘରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଅଛି, କାରଣ

କରି କିରପਾ ଭେଟे ମୋହି କਂତ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
କୃପା କରି ମୋତେ ପତି-ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ତପତି ବୁଝୀ ପୂରନ ସଭ ଆସା ॥
ମୋର ଜ୍ୱଳନ ଲିଭି ଯାଇଛି, ସବୁ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ମିଟେ ଅଂଧେର ଭଏ ପରଗାସା ॥
ଅନ୍ଧାର ଦୂର ହୋଇ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଅନହଦ ସବଦ ଅଚରଜ ବିସମାଦ ॥
ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଶ୍ରବଣ ଅଦ୍ଭୁତ ଓ ଆନନ୍ଦମୟ ବନି ଯାଇଛି

ଗୁରୁ ପୂରା ପୂରା ପରସାଦ ॥୨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପାରୁ||2||

ଜା କଉ ପ୍ରଗଟ ଭଏ ଗୋପାଲ ॥ ତା କୈ ଦରସନି ସଦା ନିହାଲ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ସରବ ଗୁଣା ତା କୈ ବହୁତୁ ନିଧାନ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି,

ଜା କଉ ସତିଗୁରି ଦୀଓ ନାମୁ ॥୩॥
ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ସର୍ବଗୁଣର ଅନେକ ଭଣ୍ଡାର ଅଛି||3||

ଜା କଉ ଭେଟିଓ ଠାକୁରୁ ଅପନା ॥
ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ମିଳି ଯାଆନ୍ତି,

ମନୁ ତନୁ ସୀତଲୁ ହରି ହରି ଜପନା ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ।

କହୁ ନାନକ ଜୋ ଜନ ପ୍ରଭ ଭାଏ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ସନ୍ଥ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ,

ତା କୀ ରେନୁ ବିରଲਾ କୋ ପାଏ ॥୪॥୧୪॥୨୭॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି କେହି ବିରଳ ହିଁ ପାଇଥାଏ||4||14||27||

ଭୈରଉ ମହଲਾ ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਚਿਤਵਤ ਪਾਪ ਨ ਆਲਕੁ ਆਵੈ ॥
ପାପ କରିବାରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଆଳସ୍ୟ କରେନାହିଁ,

ਬੇਸੁਆ ਭਜਤ ਕਿਛੁ ਨਹ ਸਰਮਾਵੈ ॥
ବେଶ୍ୟା ସହିତ ଭୋଗ କରିବା ବେଳେ ଲଜ୍ଜା ଆସେ ନାହିଁ,

ਸਾਰੋ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰੈ ॥
ଧନ ପାଇବା ପାଇଁ ସାରା ଦିନ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ,

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਵੇਲਾ ਬਜਰ ਸਿਰਿ ਪਰੈ ॥੧॥
ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ସ୍ମରଣ ସମୟରେ ମସ୍ତକ ଉପରେ ବଜ୍ର ପଡିଥାଏ||1||

ਮਾਇਆ ਲਗਿ ਭੂਲੋ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ମାୟା-ମୋହରେ ଲୀନ ହୋଇ ସାରା ସଂସାର ଭୁଲି ଯାଏ।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣਹਾਰੈ ਰਾਚਿ ਰਹਿਆ ਬਿਰਥਾ ਬਿਉਹਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଭୁଲାଇବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ଏହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଭୁଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੇਖਤ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਬਿਹਾਇ ॥
ମାୟାର ରଙ୍ଗ ଦେଖି ପୁରା ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੜਬੜ ਕਰੈ ਕਉਡੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ଜୀବ ଏକ କଉଡି ମଧ୍ୟ ହିସାବ କରିଥାଏ,

ਅੰਧ ਬਿਉਹਾਰ ਬੰਧ ਮਨੁ ਧਾਵੈ ॥
ଅନ୍ଧ ବ୍ୟବହାରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ମନ ଦଉଡି ଥାଏ

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਨ ਜੀਅ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ବନାଇବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ହୃଦୟରେ ସ୍ମରଣ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵ ਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଏପରି କରି ହିଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਾਰਜ ਮਾਇਆ ॥
ମାୟାର ମୋହରେ ଫସି ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏନାହି।

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥
ମନ କେବଳ କାମ-କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଲୋଭରେ ଆସକ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਤੜਫਿ ਮੂਆ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ॥੩॥
ଜଳ ବିନା ମାଛ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ମରିଥାଏ||3||

ਜਿਸ ਕੇ ਰਾਖੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥
ଯାହାର ରକ୍ଷାକାରୀ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥
ସେ ସଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧੫॥੨੮॥
ହେ ନାନକ! ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||15||28||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਅਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਹਿਰਦੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଯାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ॥੧॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੀਅ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥
ରାମ-ନାମ ହିଁ ଆମ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ ਤਾਰਿ ਲਏ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନିତ୍ୟ ହରିନାମ ଜପ କର ଏବଂ ସଂସାର ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଅ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ନିଧି ପାଇବା ଲେଖା ହୋଇଛି,

ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥
ସେ ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପାଇଥାଏ।

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ଗୁଣଗାନ କର,

ਆਗੈ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥੨॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ନିରାଶ୍ରୟକୁ ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ରୟ ମିଳିଯିବ||2||

ਜੁਗਹ ਜੁਗੰਤਰਿ ਇਹੁ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରୁ ଏହି ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଯେ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਾਚਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବିଚାର ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ਲਏ ਸੋ ਲਾਗੈ ॥
ଈଶ୍ୱର ଯାହାଙ୍କୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ନିଅନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥੩॥
ତାହାର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ସୁପ୍ତ ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਭਗਤਨ ਕਾ ਆਪਿ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଭକ୍ତ ତୋର ଅଟେ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଭକ୍ତର ହିଁ ଅଟୁ,

ਅਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪੇ ਜਾਪਿ ॥
ନିଜ ମହିମାର ଜପ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହା ଦ୍ୱାରା କରାଉ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਤੇਰੈ ਹਾਥਿ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଜଗତର ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ତୋର ବଶରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦ ਹੀ ਸਾਥਿ ॥੪॥੧੬॥੨੯॥
ତୁ ସଦା ଆମର ସାଥିରେ ଅଛୁ||4||16||29||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଆମର ମନକୁ ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮੀ ॥
ନାମ ହିଁ ଆମର କାମରେ ଆସିଥାଏ।

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰਵਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ପ୍ରତି ଲୋମରେ ହରିନାମ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଏହି ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ନାମୁ ରତନୁ ମेରै ଭଂଡାର ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ହିଁ ଆମର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, ଯିଏ

ଅଗମ ଅମୋଲਾ ଅପର ଅପାର ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଅଗମ୍ୟ, ଅମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ନାମୁ ହମାରै ନିହଚଲ ଧନੀ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଆମର ସ୍ଥିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ନାମ କੀ ମହିମਾ ସਭ ମହି ବନੀ ॥
ନାମର ମହିମା ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବନି ରହିଛି।

ନାମୁ ହମାରै ପୁରਾ ସାହୁ ॥
ନାମ ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାହ ଅଟେ ଏବଂ

ନାମୁ ହମାରै ବେପରਵାହୁ ॥୨॥
ନାମ ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟେ||2||

ନାମୁ ହମାରै ਭୋଜନ ਭାଉ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଆମର ପ୍ରେମ ଏବଂ ଭୋଜନ ଅଟେ ଏବଂ

ନାମୁ ହମାରै ମନ କਾ ସੁଆଉ ॥
ହରିନାମ ଆମର ମନର କାମନା ପୁରା କରିଥାଏ।

ନାମୁ ନ ବିସରै ସંତ ପ୍ରସାଦି ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମ କଦାପି ବିସ୍ମୃତ ହୁଏନାହି ଏବଂ

ନାମୁ ଲୈତ ଅନହଦ ପୁରେ ନାଦ ॥୩॥
ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଶ୍ରବଣର ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ||3||

ପ୍ରਭ କିରପਾ ତେ ନାମୁ ନଉ ନିଧି ପାଈ ॥
ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ନବନିଧିର ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଛି ଏବଂ

ଗୁର କିରପਾ ତେ ନାମ ସିଉ ବନି ଆଈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନାମ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଛି।

ਧਨਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪਰਧਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥੪॥੧੭॥੩੦॥
ଯାହା ପାଖରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଭଣ୍ଡାର ଅଛି, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଧନବାନ ଅଟେ||4||17||30||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੂਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ମୋର ମାତା-ପିତା ଅଟୁ,

ਤੂ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤਾ ॥
ତୁ ହିଁ ମୋର ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରାଣକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਹਉ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ॥
ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ ଏବଂ ମୁଁ ତୋର ଦାସ ଅଟେ,

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਮੇਰਾ ॥੧॥
ତୋ' ବିନା ମୋର କେହି ନାହାନ୍ତି ||1||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ଏହି ଦାନ ପ୍ରଦାନ କର ଯେ

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਉ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦିନରାତି ମୁଁ ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਤੇਰੇ ਜੰਤ ਤੂ ਬਜਾਵਨਹਾਰਾ ॥
ଆମେ ତୋର ଜନ୍ତ୍ର ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ବଜାଇବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਹਮ ਤੇਰੇ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਦਾਤਾਰਾ ॥
ଆମେ ତୋର ଭିକାରି ମାତ୍ର ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ଦାନ ଦେବା ବାଲା ଦାତା ଅଟୁ।

ਤਉ ਪਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ ॥
ତୋର କୃପାରୁ ସବୁ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਣੇ ॥੨॥
ପ୍ରତି ଘଟରେ ତୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ||2||

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥
ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ନାମ ଜପ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ତୋର ହିଁ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਦਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਦਰਦ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ତୋର ଦୟାରୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਤੁਮਰੀ ਮਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥੩॥
ତୋର ଅନୁକମ୍ପାରୁ ହୃଦୟ-ପଦ୍ମ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ହେ ଗୁରୁଦେବ! ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ତୋର ଦର୍ଶନ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ ଏବଂ ତୋର ସେବା ଅତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ।

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କର

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥੪॥੧੮॥੩੧॥
ଯେପରି ନିତ୍ୟ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିବି||4||18||31||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਜਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥
ଯାହାର ଦରବାର ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾ ਕਉ ਜੋਹਾਰੁ ॥
ସେହି ଓଁକାର ସର୍ବଦା ବନ୍ଦନୀୟ ଅଟେ।

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾ ਕਾ ਥਾਨ ॥
ଯାହାର ସ୍ଥାନ ସର୍ବୋପରି ଅଟେ,

ਕੋਟਿ ਅਘਾ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥
ସେହି ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ଅପରାଧ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾ ਕਉ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੇ ਕਰਤਬ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଲୀଳା ବୁଝି ହୁଏନାହିଁ,

ਜਾ ਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥
ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ଅତୁଟ ଆସ୍ଥା ଅଛି,

ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ସେହି ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ।

ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ॥੨॥
ଭକ୍ତଜନ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି||2||

ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਭੰਡਾਰ ॥
ସେ ଯେତେ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ଖାଲି ହୁଏନାହିଁ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰ ॥
ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ବନାଇ ବିଗାଡି ଥାଆନ୍ତି।

ਜਾ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ହୁକୁମ କେହି ଟାଳି ପାରେ ନାହିଁ,

ਸਿਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥੩॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି||3||

ਜਿਸ ਕੀ ਓਟ ਤਿਸੈ ਕੀ ਆਸਾ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସାହାରା ସମସ୍ତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି, ଆମର ଆଶା ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਹਮਰਾ ਤਿਸ ਹੀ ਪਾਸਾ ॥
ଆମର ଦୁହକ ଅଥବା ସୁଖ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି।

ਰਾਖਿ ਲੀਨੋ ਸਭੁ ਜਨ ਕਾ ਪੜਦਾ ॥
ଯିଏ ସବୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਨਾਨਕੁ ਤਿਸ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ ॥੪॥੧੯॥੩੨॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାନ୍ତି||4||19||32||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਰੋਵਨਹਾਰੀ ਰੋਜੁ ਬਨਾਇਆ ॥
ରୋଦନ କରିବା ବ୍ୟକ୍ତି ରୋଦନର ନିୟମ ବନାଇ ଥାଏ।

ਬਲਨ ਬਰਤਨ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥
ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ-ବ୍ୟବହାର (ଲାଭ-କ୍ଷତି)ର ତାହାର ଖିଆଲ ନଥାଏ।

ਬੂਝਿ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰੇ ਜੇ ਕੋਇ ॥
ଯଦି କେହି ବୈରାଗୀ ହୋଇ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଏ,

ਜਨਮ ਮਰਣ ਫਿਰਿ ਸੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥
ତାହାକୁ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰੁ ॥
ଦୁନିଆରେ ବିକାରର ଧନ୍ଦା ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି,

ਵਿਰਲੈ ਕੀਨੋ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳ ପ୍ରଭୁ-ନାମକୁ ନିଜ ଆଶ୍ରା ବନାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਬਿਆਪਿ ॥
ତିନି ଗୁଣ ବାଲୀ ମାୟା ସବୁଆଡେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି,

ਜੋ ਲਪਟਾਨੋ ਤਿਸੁ ਦੂਖ ਸੰਤਾਪ ॥
ଯିଏ ଏହା ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ସନ୍ତାପ ହୋଇଥାଏ।

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ବିନା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਬਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥੨॥
ନାମ ରୂପୀ ନିଧି କେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਸ੍ਵਾਂਗੀ ਸਿਉ ਜੋ ਮਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ବେଶ ଧାରଣ କରି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ରଖିଥାଏ,

ਸ੍ਵਾਗਿ ਉਤਾਰਿਐ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥
ବେଶ କାଢିବା ପରେ ପୁଣି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਰਤਨਹਾਰ ॥
ଯେପରି ବାଦଲର ଛାୟା ହୋଇଥାଏ,

ਤੈਸੋ ਪਰਪੰਚੁ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥੩॥
ସେପରି ମୋହ-ବିକାରରର ପ୍ରପଞ୍ଚ ଅଟେ||3||

ਏਕ ਵਸਤੁ ਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ଯଦି କେହି ପ୍ରଭୁନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁକୁ ପାଇଥାଏ,

ਪੂਰਨ ਕਾਜੁ ਤਾਹੀ ਕਾ ਹੋਇ ॥
ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ଯିଏ ପ୍ରଭୁନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥੪॥੨੦॥੩੩॥
ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ ହିଁ ସଫଳ ହୋଇଛି||4||20||33||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਜੋਨੀ ਭਵਨਾ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ରଖିଥାନ୍ତି,

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰੋਗੀ ਕਰਨਾ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକକୁ ରୋଗୀ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੂਖ ਸਹਾਮ ॥
ଯଦି ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରାଯାଏ, ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ

ਡਾਨੁ ਦੈਤ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਜਾਮ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଜାମ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ॥1॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਬਾਦੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକକୁ

ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୌଣସି ଶାନ୍ତି ମିଳେନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੰਧੁ ਛੇਦਾਵੈ ॥
ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦୁକ ଶରୀରକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੁ ਭੁੰਚਾਵੈ ॥
ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦା କରିବା ଦ୍ୱାରା ନର୍କ ଭୋଗ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਗਰਭ ਮਹਿ ਗਲੈ ॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକ ଗର୍ଭରେ ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ,

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰਾਜ ਤੇ ਟਲੈ ॥੨॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକର କ୍ଷମତା ଓ ସବୁ ଖୁସି ଛଡାଇ ନିଆଯାଏ||2||

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹਿ ॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକର କେବେ ଗତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ

ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥
ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ସେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ॥
ସେହି ଚୋର, ଦୁଷ୍ଟ, ଜୁଆଡି ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ଅଟେ ଏବଂ

ਅਣਹੋਦਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕਿ ਸਿਰਿ ਧਰਾ ॥੩॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକ ହିଁ ମସ୍ତକରେ ଦୁଃଖର ବୋଝ ବହନ କରିଥାଏ||3||

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਨਿਰਵੈਰ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଭକ୍ତ ପ୍ରେମ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କେହି ଶତ୍ରୁ ନାହାନ୍ତି,

ਸੋ ਨਿਸਤਰੈ ਜੋ ਪੂਜੈ ਪੈਰ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ପୂଜା କରିଥାଏ, ସେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੋਲਾਇਆ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଭ୍ରମରେ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਕਿਰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥੨੧॥੩੪॥
ତାହାଙ୍କ କର୍ମକୁ ଟାଳି ହେବ ନାହିଁ||4||21||34||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇਦ ਅਰੁ ਨਾਦ ॥
ହରିନାମର ଜପ ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ବେଦ ଏବଂ ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰੇ ਕਾਜ ॥
ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ॥
ନାମର ଜପ ଆମ ପାଇଁ ଇଷ୍ଟ ପୂଜା ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ॥੧॥
ନାମର ଉପାସନା ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଅଟେ||1||

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହିଁ ହରିନାମ ମନରେ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਸਭ ਤੇ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା ହି ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ଆମର ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਨ ਦਾਨੁ ॥
ନାମର ଅର୍ଚ୍ଚନା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାନ ଅଟେ।

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਤੇ ਸਗਲ ਪਵੀਤ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ନେବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥੨॥
ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଆମର ଭାଇ ଓ ପରମ ମିତ୍ର ଅଟେ||2||

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਉਣ ਸੰਜੋਗ ॥
ଆମ ପାଇଁ ହରିନାମ ହିଁ ଶୁଭ-ସଂଯୋଗ ଅଟେ,

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੁਭੋਗ ॥
ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତି ଏବଂ ଭୋଗ ଆନନ୍ଦ ଅଟେ।

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਗਲ ਆਚਾਰ ॥
ନାମର ଉପାସନା ହିଁ ଆମର ସବୁ ଆଧାର ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ ॥੩॥
ନାମର ବନ୍ଦନା ଆମର ନିର୍ମଳ ବ୍ୟବହାର ଅଟେ||3||

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଛନ୍ତି,

ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ॥
ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ବନିଛନ୍ତି।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଯାହାକୁ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ସାଧସଂଗି ଜିସୁ ଦେਵै ନାଉ ॥୪॥୨୨॥୩୫॥
ସେ ମନ-ତନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହିଁ କରିଥାଏ||4||22||35||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਧਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହାକୁ ତୁ ନାମ ଦେଉ, ସେ ନିର୍ଧନରୁ ଧନବାନ ବନି ଯାଇଥାଏ,

ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਜਾਹਿ ਨਿਰਮਲ ਮਨਾ ॥
ତାହାର ଅନେକ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ,

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮ ॥੧॥
ତାହାର ସବୁ କାମନା ଏବଂ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ। ଏଣୁ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା ହିଁ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ସ୍ୱାମୀ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ହାତରେ ଲେଉଟେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਰੋਗੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਖੰਡਹੁ ਰੋਗੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ଏତେ ଦୟାଳୁ ଯେ ରୋଗୀର ରୋଗ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି,

ਦੁਖੀਏ ਕਾ ਮਿਟਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੋਗੁ ॥
ଦୁଃଖୀର ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਤੁਮ੍ਹ ਥਾਨਿ ਬੈਠਾਵਹੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଗୃହହୀନକୁ ତୁ ହିଁ ଗୃହ ଦେଉ,

ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ ॥੨॥
ଏଣୁ ନିଜ ଦାସକୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ରଖ||2||

ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੋ ਮਾਨੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମାନହୀନକୁ ତୁ ହିଁ ମାନ ପ୍ରଦାନ କରୁ,

ਮੂੜ ਮੁਗਧੁ ਹੋਇ ਚਤੁਰ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥
ମୂର୍ଖ ମଧ ତୋର କୃପାରୁ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଏ।

ਸਗਲ ਭਇਆਨ ਕਾ ਭਉ ਨਸੈ ॥ ਜਨ ਅਪਨੇ ਕੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥੩॥
ସବୁ ମନ୍ଦ ବାଲା ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ନିଜ ଭକ୍ତର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବ ସୁଖର ଘର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ॥
ହରିନାମାମୃତ ହିଁ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਟਹਲੈ ਲਾਏ ॥
ସେ କୃପା କରି ସନ୍ଥଙ୍କୁ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਏ ॥੪॥੨੩॥੩੬॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତରେ ପରମ-ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି||4||23||36||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀରେ ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ନିର୍ମଳ ଆଚରଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੋਇ ਏਕ ਪਰੀਤਿ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଟୁଟ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ||1||

ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਤਹਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥
ସନ୍ଥ ମଣ୍ଡଳ ସେହି ପବିତ୍ର ସ୍ଥଳର ନାମ ଅଟେ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି କେବଳ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਰਹੈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଯମର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ନିର୍ମଳ ବାଣୀର ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଚର୍ଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ||2||

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ସ୍ଥଳ ସ୍ଥିର ଅଟେ ଏବଂ

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପବିତ୍ର କଥା ହୋଇଥାଏ,

ਸੰਤਸੰਗਿ ਹਉਮੈ ਦੁਖ ਨਸਾ ॥੩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଅହଂ ଓ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||3||

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କଦାପି ନାଶ ହୁଏନାହିଁ,

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱର ରହିଥାନ୍ତି।

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିବାସ ସ୍ଥାନ ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥੪॥੨੪॥੩੭॥
ସେଠାରେ ଭଗବାନ ରହିଥାନ୍ତି||4||24||37||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਰੋਗੁ ਕਵਨੁ ਜਾਂ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ହୋଇଥାନ୍ତି, କୌଣସି ରୋଗ କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਹੋਇ ਨ ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସନ୍ତାପ ଗ୍ରାସ କରେ ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਊਪਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਊਪਰ ਤੇ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥੧॥
ତାହାର ମସ୍ତକରୁ କାଳ ମଧ୍ୟ ହଟି ଯାଇଥାଏ||1||

ਸਦਾ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ସଦା ସହାୟତା କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਤਾ ਕੈ ਜਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ସ୍ମରଣ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਨ ਸੋ ਤਬ ਕਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଏହି ଜୀବ ନଥିଲେ, କିଏ ଏହାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି?

ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥
ଏହାର ମୂଳ ମଧ୍ୟ କଣ ଥିଲା ଏବଂ କାହା ଦ୍ୱାରା ଏହା ପ୍ରକଟ ହୋଇଥିଲା।

ਆਪਹਿ ਮਾਰਿ ਆਪਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥
ସତ୍ୟ ଏହା ଯେ ମାରିବା ଏବଂ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥੨॥
ନିଜ ଭକ୍ତର ସଦା ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਹੁ ਤਿਸ ਕੈ ਹਾਥ ॥
ଏହା ମଧ୍ୟ ମାନ ସବୁକିଛି ତାହାଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି,

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ ਅਨਾਥ ਕੋ ਨਾਥ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅନାଥ ଜୀବର ନାଥ ଅଟନ୍ତି।

ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਤਾ ਕਾ ਹੈ ਨਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ନାମ ଦୁଃଖର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟେ ଏବଂ

ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤਨ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ;

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੈ ਪਾਸਿ ॥
ଆମର ଜୀବନ, ପ୍ରାଣ, ଧନ ସବୁ ତୁମର ପାଖରେ ଅଛି।

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਸਭ ਤੁਝਹਿ ਧਿਆਏ ॥
ଏହି ଜଗତ ତୋର ଅଟେ, ସମସ୍ତେ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି

Page 1147

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੪॥੨੫॥੩੮॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କର, ଯେପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||4||25||38||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਰਹਾ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଏହି ଘୋର କଳିଯୁଗରେ ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥
ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਨ ਪੋਹੈ ਕਾਲੁ ॥
ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ,

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਬਿਨਸੈ ਜੰਜਾਲੁ ॥੧॥
ତୋର ଆଶ୍ରା ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||1||

ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ॥
ଦୀନ-ଦୁନିଆକୁ ତୋର ସାହାରା ହିଁ ଅଛି ଏବଂ

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ କେବଳ ମାଲିକ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਕਰਉ ਆਨੰਦ ॥
ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਜਪਉ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥
ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ଗୁରୁମନ୍ତ୍ର ଜପିଥାଏ।

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤਰੀਐ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ॥
ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਰਾਖਣਹਾਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥੨॥
ସଂସାରର ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱର ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି||2||

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ ॥
ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ କୌଣସି ଭୟ ନାହିଁ,

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ପରମ ସତ୍ୟ ମନର ସବୁ ଭାବନାକୁ ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ମନରେ ବଳ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਤੂ ਦੀਬਾਣੁ ॥੩॥
ଏଠାରେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତୁ ହିଁ ଆମର ସାହାରା ଅଟୁ||3||

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥
କେବଳ ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ତୋର ଭରସା ଥାଏ,

ਸਗਲ ਧਿਆਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥
ଏଣୁ ସବୁ ଲୋକମାନେ ଗୁଣାବାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ॥
ତୋର ଭକ୍ତ ତୋର ନାମ ଜପ କରି ଆନନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥੪॥੨੬॥੩੯॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ସଚ୍ଚା ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର||4||26||39||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਛੋਡੀ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ॥
ପ୍ରଥମେ ପରନିନ୍ଦା କରିବା ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି,

ਉਤਰਿ ਗਈ ਸਭ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦਾ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ମନର ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕੀਨੋ ਦੂਰਿ ॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଲୋଭ-ମୋହ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁଙ୍କୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛି,

ਪਰਮ ਬੈਸਨੋ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆଖପାଖରେ ଦେଖି ପରମ ବୈଷ୍ଣବ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਐਸੋ ਤਿਆਗੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥
ସଂସାରରେ ଏପରି କେହି ବିରଳ ହିଁ ତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁନାମର ଜପ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਛੋਡਿਆ ਸੰਗੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅହଂ ବୁଦ୍ଧିର ସଙ୍ଗ ତ୍ୟାଗ କରିଛି,

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਉਤਰਿਆ ਰੰਗੁ ॥
କାମ-କ୍ରୋଧର ରଙ୍ଗ ବାହାରି ଯାଇଛି।

ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਸਤਰੇ ॥੨॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରି ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਹੋਏ ਸੰਮਾਨ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଶତ୍ରୁ ଏବଂ ବନ୍ଧୁ ସମାନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଭଗବାନ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାକୁ ମାନି ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੩॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହରିନାମର ଜପ ହିଁ ମନରେ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି||3||

କରି କିରପା ଜିସୁ ରାଖୈ ଆପି ॥
କୃପା କରି ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ସୋଈ ଭଗତୁ ଜପୈ ନାମ ଜାପ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁନାମର ଜପ କରିଥାଏ।

ମନି ପ୍ରଗାସୁ ଗୁର ତେ ମତି ଲଈ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଯାହାର ମନରେ ଆଲୋକ ହୋଇ ଯାଇଛି,

କହୁ ନାନକ ତਾ କୀ ପୂରୀ ପଈ ॥୪॥୨୭॥୪୦॥
ତାହାର ଜୀବନ-ଯାତ୍ରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||27||40||

ଭୈରଉ ମହଲਾ ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ସୁਖୁ ନਾହୀ ବହୁତै ଧନି ਖਾଟେ ॥
ଅଧିକ ଧନ-ଦୌଲତ ଅର୍ଜନ କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ନଥାଏ,

ସୁਖୁ ନਾହୀ ପେਖେ ନିରତି ନਾଟେ ॥
ନୃତ୍ୟ ଅଥବା ନାଟକ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ମିଳି ନଥାଏ।

ସୁਖୁ ନਾହୀ ବହୁ ଦେସ କମਾଏ ॥
ବହୁତ ରାଜ୍ୟ ଜିତିଲେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ନଥାଏ,

ସରବ ସୁਖਾ ହରି ହରି ଗୁଣ ଗਾଏ ॥୧॥
ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ|1||

ସୁਖ ସହଜ ଆନଂଦ ଲହୁ ॥
ପରମ ସୁଖ ଓ ସଚ୍ଚା ଆନନ୍ଦ ସନ୍ଧାନ କର,

ସਾଧସଂଗତି ପਾଈଐ ୱଡଭਾଗୀ ଗୁରମୁਖି ହରି ହରି ନਾମୁ କହୁ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ। ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଯଶୋଗାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ॥
ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର ଅଥବା ପତ୍ନୀ ବନ୍ଧନରେ ଫସାଇ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕਰਤਾ ॥
ଅହଂ-ଭାବନାରେ କରାଯାଇଥିବା ଧର୍ମ-କର୍ମ ବନ୍ଧନ ବନିଯାଏ।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥
ସବୁ ବନ୍ଧନ କାଟିବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਤਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸੈ ॥੨॥
ତାହାହେଲେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ଜୀବ ବାସ କରିଥାଏ||2||

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰ ॥
କେବଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ଭିକାରି ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥
ସେ ଅନନ୍ତ, ଅପାର ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି.

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੈ ਜਨਿ ਜਪਨਾ ॥੩॥
ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ଜପ କରିଥାଏ||3||

ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ଆମର ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੁਰਖ ਗੁਣਤਾਸਿ ॥
ହେ ପରମପୁରୁଷ, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର! କୃପା କର।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମାଲିକ! ତୁମର ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି,

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ॥੪॥੨੮॥੪੧॥
ଯେପରି ତୁ ଚାହୁଁ, ସେପରି ହିଁ ମୋତେ ରଖ||4||28||41||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5 ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗਿਓ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହରିନାମର ଜପ କରିଛି।

ਬਿਸਰੀ ਚਿੰਤ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଏପରି ରଙ୍ଗ ଲଗାଇଛି ଯେ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଭୁଲି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗਾ ॥੧॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଶୟନ କରିଥିବା ମନ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ସେବାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି,

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସାଥିରେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਰੋਗ ਦੋਖ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ରୋଗ ଦୋଷ ନିବାରଣ କରି ଦେଇଛି ଏବଂ

ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਸਾਰੇ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ମନରେ ସ୍ଥିତ ଅଛି।

ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਭਗਵੰਤ ॥੨॥
ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ।||2||

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ॥
ଯମର ଜନ୍ମ-ମରଣ ପୀଡା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਉਂਧ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଓଲଟା ରହିଥିବା ହୃଦୟ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਿਹਚਲੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର ଶାନ୍ତି ମିଳି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਕਾਮ ॥੩॥
ସମସ୍ତ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਆਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥
ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀରରେ ଆସିଥିବା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸਫਲ ਹੋਈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପି ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ' ପ୍ରଭୁ ଏପରି କୃପା କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥੪॥੨੯॥੪੨॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସରେ ହରି-ହରି ଜପ କରିଥାଏ'||4||29||42||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥
ଯାହାର ନାମ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਸਰਬ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥
ମନରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ବାସ କରିଥାଏ||1||

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਤੂ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ହେ ମନ! ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ପରମ-ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି,

ହଲତି ପଲତି ତୁମରୀ ଗତି ହୋଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହା ଫଳରେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତୁମର ଗତି ହେବ ॥1॥ରୁହ॥

ପୁରଖ ନିରଂଜନ ସିରଜନହାର ॥
ପବିତ୍ର ସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସୃଜନହାର ଅଟନ୍ତି,

ଜୀଅ ଜଂତ ଦେਵੈ ଆହାର ॥
ସେ ହିଁ ଜୀବକୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

କୋଟି ଖତେ ଖିନ ବଖସନହାର ॥
ସେ ଏତେ ଦୟାଳୁ ଯେ କୋଟି କୋଟି ଭୁଲକୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଭଗତି ଭାଇ ସଦା ନିସତାର ॥୨॥
ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିସ୍ତାର ହୋଇଯାଏ||2||

ସାଚା ଧନୁ ସାଚୀ ਵଡିଆଈ ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଧନ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ।

ଗୁର ପୂରେ ତେ ନିହଚଲ ମତି ପାଈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

କରି କିରପା ଜିସୁ ରାଖନହାରା ॥
ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ଯାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ତା କା ସଗଲ ମିଟै ଅଂଧିଆରା ॥୩॥
ତାହାର ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପୀ ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ପାରବ୍ରହମ ସିଉ ଲାଗୋ ଧିଆନ ॥
ଆମର ଧ୍ୟାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲାଗି ଯାଇଛି,

ପୂରନ ପୂରି ରହିଓ ନିରବାନ ॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ସଂସାରର ପ୍ରତି କୋଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥੪॥੩੦॥੪੩॥
ନାନକଙ୍କ ଉପରେ ଗୁରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଯାଇଛନ୍ତି||4||30||43||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଏ,

ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପରମ ସୁଖ ବନି ରହିଥାଏ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ॥
ଏହା ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି,

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਏ ਸੇਵ ॥੧॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ପାଇଥାଏ||1||

ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ,

ਆਠ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ଆଠ ପ୍ରହର ମୋର ମନ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਇਛੈ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ସେ ହିଁ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପାଇଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥
କାମ-କ୍ରୋଧ ଓ ଅହଂକାର ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥
ମୋହ-ମାୟାର ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਟੇਕ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ସର୍ବଦା ରହିଥାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥੩॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଯାହାକୁ ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥
ସଂସାରର ସ୍ୱାମୀ ପରମେଶ୍ୱର କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି,

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ମନର ଭାବନା ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଅ,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਇ ॥੪॥੩੧॥੪੪॥
କାରଣ ଏହି ଦାସ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି||4||31||44||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਲਾਜ ਮਰੈ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ନିଏ ନାହିଁ, ସେ ଲଜ୍ଜାରେ ବୁଡି ମରିବା ଉଚିତ।

ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਸੁਖੀ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ॥
ନାମବିହୀନ ରହି କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਚਾਹੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ତ୍ୟାଗ କରି ପରମ ଗତିର ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାଏ,

ਮੂਲ ਬਿਨਾ ਸਾਖਾ ਕਤ ਆਹੈ ॥੧॥
ମୂଳ ବିନା ଶାଖା କିପରି ରହି ପାରିବ?||1||

ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ କର,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰੈ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ବାହାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ବନ୍ଧନକୁ କାଟି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਾ ਸੁਚਿ ਸੈਲੁ ॥
ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପଥର-ହୃଦୟ କିପରି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ?

ਕਉ ਵਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ॥
ମନରେ ଅହଂର ମଇଳା ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ॥
କୋଟି କୋଟି କର୍ମ କାଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନର କାରଣ ଅଟେ,

ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਪ੍ਰੁਲੁ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ ବିନା କର୍ମର ଗଣ୍ଠିଲି ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||2||

ਬਿਨੁ ਖਾਏ ਬ੍ਰੂਝੈ ਨਹੀ ਭੂਖ ॥
କିଛି ଭୋଜନ କରିବା ବିନା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ,

ਰੋਗੁ ਜਾਇ ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਦੂਖ ॥
ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ॥
ଜୀବ କେବଳ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹੀ ਜਾਪਿਆ ॥੩॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ବନାଇ ଥାନ୍ତିମ ତାହାକୁ ସେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ||3||

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਧੰਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷ ଏବଂ ହରିନାମ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਆਠ ਪਹਰ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ଆଠ ପହର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଗୁଣଗାନ କର।

ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਨੁ ਕਰਣੈਹਾਰ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଧନ୍ୟ ଅଟେ ଆଉ ଭକ୍ତି କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥੪॥੩੨॥੪੫॥
ନାନକ ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି||4||32||45||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਭਉ ਗਏ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସବୁ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਮਨ ਮਹਿ ਲਏ ॥
ମନରେ ପବିତ୍ର ହରିନାମ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସଦା କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਗਲੇ ਜੰਜਾਲ ॥੧॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ସଂସାର ଜଞ୍ଜାଳ ହୋଇଯାଏ||1||

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଏବଂ ପରମାନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨ ਭਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଜିହ୍ୱାରେ ଅମୃତମୟ ହରିନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୟ-ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਹੇਤੁ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ପ୍ରେମ ଲାଗିଯାଏ,

ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿਓ ਮਹਾ ਪਰੇਤੁ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଅଭିମାନ ରୂପୀ ମହା ପ୍ରେମ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥
ଆଠ ପହର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର,

ਰਾਖਨਹਾਰ ਗੋਵਿਦ ਗੁਰ ਆਪਿ ॥੨॥
ସେହି ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੈ ॥
ସେ ନିଜ ସେବକଙ୍କୁ ସଦା ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੈ ॥
ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ଖିଆଲ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਮਾਨਸ ਕੀ ਕਹੁ ਕੇਤਕ ਬਾਤ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ହାତରେ କିଛି ନାହିଁ,

ਜਮ ਤੇ ਰਾਖੈ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ଯମ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||3||

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥
ସେତେବେଳେ ଶୋଭା ଓ ଆଚରଣ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ କୃପା କରି ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੪॥੩੩॥੪੬॥
ନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||33||46||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥
ମୋର ଗୁରୁ ସବୁ କିଛି କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି,

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨੇਰਾ ॥
ଆତ୍ମା-ପ୍ରାଣକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਰਾਇ ॥
ସେ ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି ଓ ସବୁ ଭୟ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି।

ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ତୋର ଶରଣ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ,

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸਭਿ ਫਲਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ସେ ସବୁ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେବା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥
ସେ ନିଜ ହାତରେ ନିଜ ଦାସର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਦੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥੨॥
ରାମନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି||2||

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸੋਗੁ ॥
ଭକ୍ତର ମନରେ ସଦା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଦୁଃଖ ରହେ ନାହିଁ।

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗੁ ॥
ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ତାହାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେ ନାହିଁ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥
ସବୁକିଛି ତୋର ହିଁ ଅଟେ ଆଉ ତୁ ହିଁ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੩॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି||3||

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅਚਰਜ ਬਾਣੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥
ତୋର ଶୋଭା ଅତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଆଉ ବାଣୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟମୟ ଅଟେ। ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମନକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥
ସ୍ଥଳ, ଜଳ ଓ ଆକାଶରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਇ ॥੪॥੩੪॥੪੭॥
ହେ ନାନକ! ସଂସାରରେ ସବୁ କିଛି ପ୍ରଭୁ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି||4||34||47||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਚਰਣੇ ॥
ଏହି ମନ-ତନ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲୀନ ଅଛି,

Page 1150

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ॥
ସେ ସବୁ କାମନାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਠ ਪਹਰ ਗਾਵਤ ਭਗਵੰਤੁ ॥
ଆଠ ପହର ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਪੂਰਾ ਮੰਤੁ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁ ଏହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯାହାର ପ୍ରଭୁନାମ ସହିତ ଅତୁଟ ପ୍ରେମ ଅଛି, ସେ ହି ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ,

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରି ସଂସାରର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਏਕ ॥
ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਜਿਸੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି, ସେ ହିଁ ଧନବାନ ଅଟେ।

ਸੋ ਕੁਲਵੰਤਾ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਸੁਆਮੀ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ କୁଳୀନ ଅଟେ।

ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨੀ ॥੨॥
ଯାହାର ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନର ପରିଚୟ ଥାଏ, ସେ ହିଁ ଇଜ୍ଜତଦାର ଅଟେ||2||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਗੁਣ ਗੋੁਪਾਲ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ଦିନରାତି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥
ତାହାର ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ବନି ରହିଥାଏ||3||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ,

ਸੋ ਜਨੁ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ।

ਆਪਿ ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ॥
ସେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ସବୁଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିଥାଏ ଏବଂ

ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸਨਾ ਚੀਨ੍ੇ ॥੪॥੩੫॥੪੮॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ରାମନାମ ରସାୟନକୁ ଜାଣିଥାଏ||4||35||48||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ନେବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ,

ਨਾਮੁ ਸੁਣਤ ਜਮੁ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ ॥
ନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ମଧ୍ୟ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਭ ਦੂਖਹ ਨਾਸੁ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ବନ୍ଦନା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥
ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਨਿਰਬਿਘਨ ਭਗਤਿ ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ପ୍ରତି ବିଘ୍ନ ଦୂର କରିଥାଏ,

ରସକି ରସକି ହରି କେ ଗୁଣ ଗାଉ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ବକ ଗାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ହରି ସିମରତ କିଛୁ ଚାଖୁ ନ ଜୋହୈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ମନ୍ଦ ନଜର ଲାଗେ ନାହିଁ,

ହରି ସିମରତ ଦୈତ ଦେଉ ନ ପୋହୈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭୁତ-ପ୍ରେତ ଦୁଃଖୀ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ହରି ସିମରତ ମୋହୁ ମାନୁ ନ ବଧୈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାନ-ମୋହ ବାନ୍ଧି ରଖିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ହରି ସିମରତ ଗରଭ ଜୋନି ନ ରୁଧୈ ॥୨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଗର୍ଭ ଯୋନିରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||2||

ହରି ସିମରନ କୀ ସଗଲୀ ବେଲਾ ॥
ଦିନ-ରାତି ଅଥବା ପ୍ରାତଃ- ସନ୍ଧ୍ୟା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣର ହିଁ ଶୁଭ ସମୟ ଅଟେ,

ହରି ସିମରନୁ ବହୁ ମାହି ଇକେଲਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଅନେକ ଲୋକ ଏକା ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ଜାତି ଅଜାତି ଜପୈ ଜନୁ କୋଇ ॥
ଛୋଟ-ବଡ ଯେ କୌଣସି ଜାତିର ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରି ପାରିବ,

ଜୋ ଜାପୈ ତିସ କୀ ଗତି ହୋଇ ॥୩॥
ଯିଏ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥3॥

ହରି କା ନାମୁ ଜପୀଐ ସାଧସଂଗି ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିବା ଉଚିତ,

ହରି କେ ନାମ କା ପୁରନ ରଂଗୁ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ନାମର ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଥାଏ।

ନାନକ କଉ ପ୍ରଭ କିରପା ଧାରି ॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ଏପରି ବର ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ

ସାସି ସାସି ହରି ଦେହୁ ଚିତାରି ॥୪॥୩୬॥୪୯॥
ସେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||4||36||49||

ଭୈରଉ ମହଲା ୫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ଆପେ ସାସତୁ ଆପେ ବେଦୁ ॥
ବେଦ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ର ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ଆପେ ଘଟି ଘଟି ଜାଣୈ ଭେଦୁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରତି ଘଟର ରହସ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ଜୋତି ସରୂପ ଜਾ କୀ ସଭ ବଥୁ ॥
ସେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ରଚନା ରୂପୀ ସବୁ ବସ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ।

କରଣ କାରଣ ପୁରନ ସମରଥୁ ॥୧॥
ସେ ସବୁ କିଛି କରିବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି||1||

ପ୍ରଭ କୀ ଓਟ ଗହହୁ ମନ ମେରେ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ନିଅ,

ଚରନ କମଲ ଗୁରମୁଖି ଆରାଧହୁ ଦୁସମନ ଦୂଖୁ ନ ଆବୈ ନେରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳର ଆରାଧନା କର, ଏହାଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଦୁଃଖ କିମ୍ବା ଶତ୍ରୁ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ଆପେ ବନୁ ତ୍ରିନୁ ତ୍ରିଭବଣ ସାରୁ ॥ ଜା କୈ ସୁତି ପରୋਇଆ ସଂସାରୁ ॥
ବନ, ବନସ୍ପତି, ତିନି ଲୋକର ସାର ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ପୁରା ସଂସାର ତାହାଙ୍କ ସୂତାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଛି।

ଆପେ ସିବ ସକତୀ ସଂଜୋଗୀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶିବ ଆଉ ଶକ୍ତିର ସଂଯୋଗ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ଆପି ନିରବାଣୀ ଆପେ ଭୋଗୀ ॥୨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଗିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି||2||

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਸੋਇ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ସେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਸਾਗਰੁ ਤਰੀਐ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ,

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥੩॥
ଏଣୁ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਜਾ ਕੈ ॥
ମୁକ୍ତି, ଭୁକ୍ତି ଏବଂ ଯୁକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ବଶରେ ଅଛି ଏବଂ

ਊਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਜਨ ਤਾ ਕੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତର ପାଖରେ କୌଣସି ଚିଜର ଅଭାବ ନଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥
ହେ ନାନକ! ସେ କୃପା କରି ଜାହ ଉପରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੇਈ ਜਨ ਧੰਨ ॥੪॥੩੭॥੫੦॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ୍ୟ ଅଟେ||4||37||50||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ଭକ୍ତର ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିବାସ ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਅਸਥਿਤਿ ਭਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥
ତାହାଙ୍କ ସବୁ ଚିନ୍ତା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ଥିର ଚିତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ତାହାର ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥੧॥
କାରଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସନ୍ଥଙ୍କ ସଦା ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଘର-ବାହାରେ ସବୁଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਜੁਗਤਿ ਗੋਪਾਲ ॥
ମୋର ଧନ, ଯୌବନ ଏବଂ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ସବୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ମୋର ଜୀବନ-ପ୍ରାଣର ନିତ୍ୟ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇ ਰਾਖੈ ਹਾਥ ॥
ସେ ନିଜ ଦାସର ନିଜ ହାତରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਨਿਮਖ ਨ ਛੋਡੈ ਸਦ ਹੀ ਸਾਥ ॥੨॥
ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସାଥି ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ, ସର୍ବଦା ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||2||

ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ବିନା ଆଉ କେହି ପ୍ରିୟତମ ନାହାନ୍ତି,

ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଆମର ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥
ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ବନ୍ଧୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି,

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਾਇਣੁ ॥੩॥
ଯୁଗ ଯୁଗରେ ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਤਿਸ ਕੀ ਧਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥
ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ଅଛୁ ଆଉ ଆମର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବଳ ଅଟେ,

ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥
ସେହି ଏକଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ॥
ନାନକଙ୍କ ମନରେ ଏହି ବଳ-ଶକ୍ତି ଅଛି ଯେ

ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰਾ ਸਾਰੇ ਸੁਆਰਥੁ ॥੪॥੩੮॥੫੧॥
ପ୍ରଭୁ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାନ୍ତି||4||38||51||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਭੈ ਕਉ ਭਉ ਪੜਿਆ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଭୟ ମଧ୍ୟ ଡରି ଯାଇଛି।

ਸਗਲ ਬਿਆਧਿ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਕੀ ਦਾਸ ਕੇ ਹੋਏ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତିନି ଗୁଣର ସବୁ ବ୍ୟାଧି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଦାସର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਨ ਧਾਮ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତ ସଦା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈକୁଣ୍ଠ ଧାମ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਜਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਾਂਛੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਾਮ ॥੧॥
ଭକ୍ତର ଦର୍ଶ ଯମରାଜ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାନ୍ତି||1||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਭਿਮਾਨ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମଦ, ନିନ୍ଦା ଏବଂ ଅଭିମାନ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତରେ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਐਸੇ ਸੰਤ ਭੇਟਹਿ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥੨॥੩੯॥੫੨॥
ଏପରି ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ ଏବଂ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||2||39||52||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5 ॥

ਪੰਚ ਮਜਮੀ ਜੋ ਪੰਚਨ ਰਾਖੈ ॥
ଯିଏ ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ମନରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସେ ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ପୂଜାରୀ ହୋଇଥାଏ।

ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਭਾਖੈ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ଉଠି ମୁଖରେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲିଥାଏ,

ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਇ ਕਰੈ ਪਾਖੰਡ ॥
ଲଲାଟରେ ତିଳକ ଓ ଚକ୍ର ଲଗାଇ ପୂଜାରୀ ହେବାର ଢଙ୍ଗ କରିଥାଏ,

ਝੂਰਿ ਝੂਰਿ ਪਚੈ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਅ ਰੰਡ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ଭଳି ପଶ୍ଚାତାପ କରି ମରିଥାଏ ||1||

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਝੂਠੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବିନା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਈਐ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਸਾਕਤ ਮੂਠੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମାୟାବୀ ଜୀବ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ଲୁଟର ଶିକାର ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਈ ਕੁਚੀਲੁ ਕੁਦਰਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ॥
ସେହି ମଳିନ ପୁରୁଷ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରକୃତିକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਲੀਪਿਐ ਥਾਇ ਨ ਸੁਚਿ ਹਰਿ ਮਾਨੈ ॥
ସ୍ଥାନ ଲିପା ପୋଛା କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ଏହାକୁ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ।

ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਬਾਹਰੁ ਨਿਤ ਧੋਵੈ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ ଆଉ ବାହ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରତିଦିନ ଶରୀରକୁ ସଫା କରିଥାଏ,

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ॥੨॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ନିଜର ଇଜ୍ଜତ ହଜାଇ ଦେଇଥାଏ||2||

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਕਰੈ ਉਪਾਉ ॥
ସେ ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇଁ ଅନେକ ଉପାୟ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਕਬਹਿ ਨ ਘਾਲੈ ਸੀਧਾ ਪਾਉ ॥
କେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ପାଦ ସିଧା ରଖେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ମନ୍ଦ କାମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਣੈ ॥
ଯିଏ ବନାଇଛି, ତାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਮੁਖਹੁ ਵਖਾਣੈ ॥੩॥
ମୁଖରେ ସଦା ମିଥ୍ୟା ହିଁ ବୋଲିଥାଏ||3||

ਜਿਸ ਨੋ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ତାହାର ବ୍ୟବହାର ସାଧୁ-ପୁରୁଷ ସହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ହରିନାମ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨਹੀ ਭੰਗੁ ॥੪॥੪੦॥੫੩॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସେ ନାହିଁ||4||40||53||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਫਿਟਕੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ହିଁ ଧିକ୍କାର କରିଥାଏ,

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਝੂਠਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ନିନ୍ଦୁକର ବ୍ୟବହାର ମିଥ୍ୟା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੈਲਾ ਆਚਾਰੁ ॥
ତାହାର ଆଚରଣ ମଧ୍ୟ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ।

ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ନିଜ ଦାସକୁ ଏହି ନିନ୍ଦାରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||1||

ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਨਾਲਿ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ମନୁଷ୍ୟ ନିନ୍ଦୁକ ସହିତ ରହି ମରି ଯାଇଥାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕੜਕਿਓ ਕਾਲੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିନ୍ଦୁକର ମସ୍ତକ ଉପରେ କାଳ ବଜ୍ର ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

Page 1152

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କେଉଁଠି କେହି ମାନନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ

ਨਿੰਦਕ ਝੂਠੁ ਬੋਲਿ ਪਛੁਤਾਨੇ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ,

ਹਾਥ ਪਛੋਰਹਿ ਸਿਰੁ ਧਰਨਿ ਲਗਾਹਿ ॥
ସେମାନେ ଲଜ୍ଜାରେ ହାତ ଓ ମସ୍ତକ ପିଟିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਦਈ ਛੋਡੈ ਨਾਹਿ ॥੨॥
ନିନ୍ଦୁକକୁ ଈଶ୍ୱର ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਕਿਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਮਾਗੈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ କାହାର ମନ୍ଦ ଚାହେଁ ନାହିଁ,

ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਦੁਖ ਸਾਂਗੈ ॥
ଏଣୁ ନିନ୍ଦୁକକୁ ଦୁଃଖର ତୀର ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਬਗੁਲੇ ਜਿਉ ਰਹਿਆ ਪੰਖ ਪਸਾਰਿ ॥
ସେ ବଗ ଭଳି ପର ପ୍ରସାର କରି ଧବଳ ବେଶ ବନାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਕਢਿਆ ਬੀਚਾਰਿ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଖରେ ବୋଲିଥାଏ, ସଜ୍ଜନ ପୁରୁଷ ତାହାକୁ ସତସଙ୍ଗରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି,

ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ ॥
ଭକ୍ତ ଯାହା କହିଥାଏ, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਸਾਚਾ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥੪॥੪੧॥੫੪॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ହେ ନାନକ! ଏହି କଥାକୁ ବିଚାର କରି କହିଥାନ୍ତି॥4॥41॥54॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ମୁଁ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଯେ

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥
ଏହି ପ୍ରାଣ, ତନ, ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ।

ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥
ସବୁ କରିବା ବାଲା ସେ ହିଁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਕੋਟਿ ਬਾਰ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି କୋଟି କୋଟି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ ਕਰੀ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମୋତେ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଛି,

ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਿਟਹਿ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁ-ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମନର ବିକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥
ଯାହାର ଘରେ ସବୁ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଛି,

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସେବାରେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨਹਾਰ ॥
ସବୁ କାମନାକୁ ପୁରା କରିବା ବାଲା ସେହି ପରମାତ୍ମା ହିଁ

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਭਗਤਨ ਆਧਾਰ ॥੨॥
ଭକ୍ତର ଜୀବନ ଓ ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରକାଶ ଆଣିଥାନ୍ତି,

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਭਗਤ ਗੁਣਤਾਸ ॥
ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ହିଁ ଭକ୍ତ ଜିତିଥାଏ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ସେବା କେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଏ ନାହିଁ,

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਧਿਆਇ ॥੩॥
ଏଣୁ ମନ-ତନରେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଧ୍ୟାନ କର||3||

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਦਇਆ ਸੰਤੋਖੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଦୟା, ସନ୍ତୋଷ ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଭ ଗୁଣର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ,

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਥੋਕੁ ॥
ହରିନାମର ଭଣ୍ଡାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਜੈ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପରମାତ୍ମା! କୃପା କରି ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਧਿਆਇ ॥੪॥੪੨॥੫੫॥
ନିତ୍ୟ ତୋର ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କରୁଥିବି||4||42||55||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸੁਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ସଦଗୁରୁ ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଲେ

ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ॥
ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥
ମନ-ତନରେ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହିଁ କରିଛି,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਡਰੁ ਸਗਲ ਚੁਕਾਇਆ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଆମର ସାରା ଭୟ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਸਭ ਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଆମର ଗୁରୁଦେବ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି,

ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁ କରିବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ସବୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਸ ਕਾ ਅਮਰੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ କେହି ଟାଳି ପାରେ ନାହିଁ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਨੂਪੁ ॥
ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ-ପରମେଶ୍ୱର ଅନୁପମ ଅଟନ୍ତି,

ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਰੂਪੁ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଅଟନ୍ତି||2||

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ,

ਜੋ ਜੋ ਪੇਖੈ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥
ଯିଏ ଯିଏ ଦେଖିଥାଏ, ସେଥିରୁ ବ୍ରହ୍ମ-ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଅନ୍ତରରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମର ନିବାସ ହୋଇଥାଏ||3||.

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ସଦା ନମନ କରିଥାଏ,

ତିସੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਜਾਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ପାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ ॥੪॥੪੩॥੫੬॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିବି||4||43||56||

ରାଗୁ ଭୈରଉ ମହଲା ୫ ପଡ଼ତାଲ ଘରୁ ୩
ରାଗ ଭୈରଉ ମହଲା 5 ପଡତାଲ ଘର 3

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ପରତିପାଲ ପ୍ରଭ କ୍ରିପାଲ କବନ ଗୁନ ଗନੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ କୃପାଳୁ ଓ ଆମର ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ଅଟୁ, ମୁଁ ତୁମର କେଉଁ ଗୁଣ କଥା କହିବି।

ଅନିକ ରଂଗ ବହୁ ତରଂଗ ସରବ କୋ ଧନੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ, ତୋର ଅନେକ ରଙ୍ଗ ଅଛି, ମନରେ ବହୁତ ଉତ୍ସାହ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ଅନିକ ଗିଆନ ଅନିକ ଧିଆନ ଅନିକ ଜାପ ଜାପ ତାପ ॥
ସଂସାରରେ ଅନେକ ଜ୍ଞାନୀ, ଧ୍ୟାନୀ, ଜପ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ତପସ୍ୱୀ ଅଛନ୍ତି,

ଅନିକ ଗୁନିତ ଧୁନିତ ଲଲିତ ଅନିକ ଧਾର ମୁନੀ ॥୧॥
ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧୁର ସ୍ୱର ସହିତ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ମୁନି ତୋର ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ଅନିକ ନਾଦ ଅନିକ ବାଜ ନିମଖ ନିମଖ ଅନିକ ସ୍ୱਾଦ ଅନିକ ଦୋਖ ଅନିକ ରୋଗ ମିଟହି ଜସ ସୁନੀ ॥
ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋ' ପାଇଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ବାଦ୍ୟ ବଜାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତୋର ଯଶ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ରୋଗ ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ସେବ ଅପାର ଦେବ ତਟହ ଖਟହ ବରତ ପୂଜା ଗବନ ଭବନ ଜାତ୍ରୁ କରନ ସଗଲ ଫଲ ପୁନੀ ॥୨॥୧॥୫୭॥୮॥୨୧॥୭॥୫୭॥୯୩॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନାରେ ହିଁ ତୀର୍ଥ, ଷଡ କର୍ମ, ବ୍ରତ ଉପବାସ, ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା, ଯାତ୍ରା ଇତ୍ୟାଦି ସବୁର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||1||57||8||21||7||57||93||

ଭୈରଉ ଅସଟପଦੀଆ ମହଲା ୧ ଘରୁ ୨
ଭୈରଉ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 1 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਾਮ ਮਹਿ ਆਤਮੁ ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସଦବିଚାର ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ଏହି ରହସ୍ୟ ଜଣା ପଡିଥାଏ ଯେ ଅଟମାରେ ପରମାତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାରେ ହିଁ ଆତ୍ମା ରହିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਦੁਖ ਕਾਟੈ ਹਉ ਮਾਰਾ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଅମୃତ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦର ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅହଂକୁ ମାରି ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ ॥
ହେ ନାନକ! ଅହଂର ରୋଗ ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ।

ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਆਪੇ ਬਖਸੈ ਸਬਦਿ ਧੁਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାର ସତ୍ତା ଅଛି। ଯଦି ପରମେଶ୍ୱର କ୍ଷମା କରିଥାନ୍ତି ନିଦାନ ହୋଇପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਰਖਣਹਾਰੈ ਬਹੁਰਿ ਸੁਲਾਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରଖିବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ଭଲ-ମନ୍ଦ ପରଖି ଥାଆନ୍ତି, ତାହାକୁ ପୁନଃ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମିଳେନାହିଁ।

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਗੁਰਿ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥੨॥
ଯାହା ଉପରେ ତାହାଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ସତ୍ୟସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਧਰਤਿ ਸਭੋਗੀ ॥
ପବନ, ପାଣି ଏବଂ ଅଗ୍ନି ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ଆତନ୍ତି ଏବଂ ଭୋଗ ପଦାର୍ଥ ସହିତ ପୁରା ଧରିତ୍ରୀ ରୋଗୀ ଅଟେ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ ਦੇਹ ਸਿ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਕੁਟੰਬ ਸੰਜੋਗੀ ॥੩॥
ମାତା-ପିତା, ମାୟା, ଶରୀର ରୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପରିବାର ସହିତ ସମସ୍ତେ ରୋଗୀ ଅଟନ୍ତି||3||

ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਰੁਦ੍ਰਾ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ମହେଶ୍ୱର ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଅହଂ ଭାବନା କାରଣରୁ ରୋଗୀ ଅଟେ।

ହରି ପଦୁ ଚୀନି ଭଏ ସେ ମୁକତେ ଗୁର କା ସବଦୁ ବୀଚାରା ॥୪॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ପରମପଦ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||

ରୋଗୀ ସାତ ସମୁੰਦ ସନਦୀଆ ਖੰਡ ପତାଲ ସି ରୋଗି ଭରେ ॥
ସାତ ସମୁଦ୍ର, ନଦୀ ଓ ପାତାଳ ରୋଗରେ ଭରପୁର ଅଛି।

ହରି କେ ଲୋକ ସି ସାଚି ସୁହେଲେ ସରବୀ ଥାଈ ନਦରି କରେ ॥୫॥
କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ସୁଖୀ ଅଟେ, କାରଣ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି||5||

ରୋଗୀ ଖଟ ଦରସନ ଭେਖଧାରୀ ନାନା ହଠୀ ଅନେକା ॥
ଛଅ ଦର୍ଶନକୁ ମାନିବା ବେଶଧାରୀ, ଠକ ରୋଗର ଶିକାର ହୋଇଛନ୍ତି।

ବେଦ କତେବ କରହି କହ ବପୁରେ ନହ ବୁझହି ଇକ ଏକା ॥୬॥
ବେଦ-କତେବ ମଧ୍ୟ ଜୀବକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରେ ନାହିଁ||6||

ମିଠ ରସୁ ਖାਇ ସୁ ରୋଗି ଭରୀଜै କੰਦ ਮੂਲਿ ସୁਖୁ ନାହी ॥
ମିଠା ରସ ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ରୋଗ ଭରି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କନ୍ଦମୂଳ ସେବନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ନାମୁ ବିସାରି ଚଲହି ଅନ ମାରଗି ਅੰਤ କାଲି ପଛୁତାହी ॥୭॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମକୁ ଭୁଲି ଯିଏ ଅନ୍ୟ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଥାଏ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||7||

ତୀରଥି ଭରମै ରୋଗୁ ନ ଛୁਟସି ପੜିଆ ବାଦୁ ବିବାଦୁ ଭଇଆ ॥
ତୀର୍ଥରେ ଭ୍ରମଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ରୋଗ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ପଢିବା ଦ୍ୱାରା ବାଦ-ବିବାଦ ଲାଗିଯାଏ।

ଦୁବିਧା ରୋଗୁ ସୁ ଅਧିକ ବଡେରା ମାଇଆ କା ମୁହତାଜୁ ଭଇଆ ॥୮॥
ଦ୍ୱିଧାର ରୋଗ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟେ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ଧନ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ||8||

ଗୁରମୁਖି ସାଚା ସବଦି ସଲାହै ମନି ସାଚା ତିସୁ ରୋଗୁ ଗଇଆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ତାହାର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ହରି ଜନ ଅନଦିନୁ ନିରମଲ ଜିନ କଉ କରମି ନୀସାਣୁ ପଇଆ ॥୯॥୧॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ନିତ୍ୟ ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ||9||1||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨
ଭୈରଉ ମହଲା 3 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଲୀଳା ରଚନା କରି

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥
ଅନାହତ ବାଣୀକୁ ଶବ୍ଦ ରୂପରେ ଶୁଣାଇଛନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ଦିଏନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ରହସ୍ୟ ବୁଝି ନେଇଥାଏ ଯେ

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସୃଷ୍ଟି କରି ଚାଲିଥାନ୍ତି||1||

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ମୋର ମନରେ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରତି ହିଁ ଧ୍ୟାନ ରହିଛି ଏବଂ

ਹਉ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਉ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣକୁ କଦାପି ତ୍ୟାଗ କରି ପାରିବି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਪੜਣ ਪਠਾਇਆ ॥
ପିତା ହିରଣ୍ୟକାଶ୍ୟପୁ ପ୍ରହଲାଦକୁ ପଢିବା ପାଇଁ ପାଠଶାଳା ପଠାଇଲେ ଏବଂ

ਲੈ ਪਾਟੀ ਪਾਧੇ ਕੈ ਆਇਆ ॥
ସେ ପଟା ନେଇ ଶିକ୍ଷକ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲେ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹ ਪੜਉ ਅਚਾਰ ॥
ସେ ଆଗ୍ରହ କରିଲେ ଯେ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ପଢିବେ ନାହିଁ,

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਰਾਰਿ ॥੨॥
ଏଣୁ ପଟାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଲେଖିଦିଅ||2||

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿਉ ਕਹਿਆ ਮਾਇ ॥
ମା' ପୁତ୍ର ପ୍ରହଲାଦକୁ କହିଲେ,

ਪਰਵਿਰਤਿ ਨ ਪੜਹੁ ਰਹੀ ਸਮਝਾਇ ॥
ତୁମେ ଅନ୍ୟ ରୀତିରେ ପଢ ନାହିଁ, ଶିକ୍ଷକ କହିବା ମାନି ନିଅ।

ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥
ପ୍ରହଲାଦ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, ' ପ୍ରେମସ୍ୱରୂପ, ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ମୋର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି',

ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਉ ਤਉ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ॥੩॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରିବି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳକୁ ଦାଗ ଲାଗିଯିବ||3||

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗਾਰੇ ॥
ଶିକ୍ଷକ ପିତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଭିଯୋଗ କଲେ ଯେ ପ୍ରହଲାଦ ସବୁ ସହପାଠୀଙ୍କୁ ବିଗାଡି ଦେଇଛି ଏବଂ

ਹਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਨ ਸੁਣੈ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥
ଆମ କହିବା କଥା ମାନୁ ନାହିଁ, ଏଣୁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ (ଭକ୍ତି) କରୁଅଛି।

ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନଗରରେ ଭକ୍ତିର କଥା କରୁଅଛି ଏବଂ

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥੪॥
ତାହା ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡୁ ନାହିଁ||4||

ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ ਕੀਈ ਪੂਕਾਰ ॥
ଶିକ୍ଷକ ଷଣ୍ଢ ଏବଂ ଅମରକ ରାଜା ହିରଣ୍ୟକାଶ୍ୟପୁ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਸਭੇ ਦੈਤ ਰਹੇ ਝਖ ਮਾਰਿ ॥
ସବୁ ଦୈତ୍ୟ ସମୟ ନିରର୍ଥକ ଭାବରେ ବରବାଦ କରୁଛନ୍ତି।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸੋਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ପ୍ରାଣ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥੫॥
ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ଜୀବର କୌଣସି ବଳ ନଥାଏ||5||

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਦੈਤਿ ਰਾਜੁ ਚਲਾਇਆ ॥
କର୍ମ ସଂଯୋଗରୁ ଦୈତ୍ୟ ଶାସନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା,

ਹਰਿ ਨ ਬੂਝੈ ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିଲା ନାହିଁ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ସେ ନିଜ ପୁତ୍ର ପ୍ରହଲାଦ ସହିତ ଝଗଡା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା,

ਅੰਧਾ ਨ ਬੂਝੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ॥੬॥
କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ଦୈତ୍ୟ ଏହା ବୁଝିଲା ନାହିଁ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାର ନିକଟ ହେଉଛି||6||

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਕੋਠੇ ਵਿਚਿ ਰਾਖਿਆ ਬਾਰਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ॥
ପୁଣି ପ୍ରହଳଦକୁ କୋଠରିରେ ବନ୍ଦ କରି ତାଲା ପକାଇ ଦିଆଗଲା।

ਨਿਰਭਉ ਬਾਲਕੁ ਮੂਲਿ ਨ ਡਰਈ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ନିର୍ଭୀକ ବାଳକ ମାନିଲା ଯେ ଈଶ୍ୱର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସେ ଆଦୌ ଡରିଲା ନାହିଁ।

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਸਰੀਕੀ ਕਰੈ ਅਨਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମକକ୍ଷ ଭାବିଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਆਇ ਪਹੁਤਾ ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥੭॥
କର୍ମ ଫଳ ଅବଶ୍ୟ ପାଇବ, ଏଣୁ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ସହିତ ଦୈତ୍ୟ ଝଗଡା କରିନେଲା||7||

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਗੁਰਜ ਉਠਾਈ ॥
ପିତା ପୁତ୍ରର ବଧ କରିବା ପାଇଁ ଗଦା ଉଠାଇଲା ଏବଂ

ਕਹਾਂ ਤੁਮ੍ਹਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ॥
ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା, " ତୁମର ଜଗଦୀଶ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି?"

ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥
ପ୍ରହଲାଦ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଲା," ସଂସାରର ଜୀବନ ଦାତା ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ସହାୟକ ଏବଂ

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੮॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି"||୫||

ਥੰਮ੍ਹ ਉਪਾੜਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ତତକ୍ଷଣ ସ୍ତମ୍ଭ ଫାଡି ନୃସିଂହ ରୂପରେ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଉଭା ହେଲେ ଏବଂ

ਅਹੰਕਾਰੀ ਦੈਤੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥
ଅହଙ୍କାରୀ ରାକ୍ଷସକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ।

ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥
ଏହିପରି ଭକ୍ତର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଆସିଗଲା ଏବଂ

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥੯॥
ନିଜ ସେବକକୁ ସେ ବଡିମା ପ୍ରଦାନ କରିଲେ||୨||

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮੋਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଜନ୍ମ, ମରଣ, ମୋହ ସବୁ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣର ଲେଖା ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੈ ਕਾਰਜਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦର କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଭଗବାନ ସ୍ୱୟଂକୁ ପ୍ରକଟ କରିଲେ ଏବଂ

ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲੁ ਆਗੈ ਆਇਆ ॥੧੦॥
ଭକ୍ତର ବଚନ ପୁରା ହେଲା||୧୦||

ਦੇਵ ਕੁਲੀ ਲਖਿਮੀ ਕਉ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰੁ ॥
ପୁଣି ସବୁ ଦେବତା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରି ବିନତି କରିଲେ,

ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪੁ ਨਿਵਾਰੁ ॥
ହେ ମାତା! ଭଗବାନଙ୍କୁ ନୃସିଂହ ରୂପ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ କୁହ। \

ਲਖਿਮੀ ਭਉ ਕਰੈ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਇ ॥
କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମଧ୍ୟ ଡରି ଡରି ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਜਨੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਆਇ ॥੧੧॥
ତାପରେ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି||11||

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପକ୍କା କରାଇଛନ୍ତି।

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਝੂਠੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥
କ୍ଷମତା, ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମାୟା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ਲੋਭੀ ਨਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥
କିନ୍ତୁ ଲୋଭୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੧੨॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ଦରବାରରେ ଦଣ୍ଡ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||12||

ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁ ਕੋ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ କରିବା ଏବଂ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମାନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲାଗାଇ ଦେଇଛି।

ਭਗਤਾ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ଭକ୍ତଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି,

ਕਰਤੈ ਅਪਣਾ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੧੩॥੧॥੨॥
ଏଣୁ, ଭକ୍ତ ପାଇଁ କର୍ତ୍ତା-ପ୍ରଭୁ ନିଜ ରୂପ ଦେଖାଇଛନ୍ତି||13||1||2||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଅମୃତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ଅହଂ ତଥା ତୃଷ୍ଣା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹ੍ਰਿਦੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହେଲେ ମନର ଲାଳସା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କର,

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਦੀਨ ਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୀନ ସେବକ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ ଚାହିଁ ଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର କର॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਰਤੀ ਅੰਚ ਦੂਖ ਨ ਲਾਈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖରେ ଯମ ପଶି ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାକୁ କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ରାରେ ଦୁଃଖ ହୁଏନାହିଁ।

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥
ଯିଏ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ନିଜର ସମସ୍ତ ବଂଶାବଳିକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଏ||2||

ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ଏହା ତୋର ବଡପଣ ଯେ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଥାଉ,

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟਹਿ ਦੁਬਿਧਾ ਰਤੀ ਨ ਰਾਈ ॥੩॥
ତୁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ-ଦୁଃଖ କାଟି ଦେଉ ଏବଂ ଏଥିରେ ଦ୍ୱିଧା କରି ନାହୁଁ||3||

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ ਤੂ ਆਪੇ ਦੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥
ଆମେ ମୂର୍ଖ-ବିଚରା କିଛି ମଧ୍ୟବୁଝି ନାହୁଁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୁଝାଇ ଦେଉ।

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥੪॥
ଯାହା ତୁ ଚାହୁଁ, ତାହା କରୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କିଛି ଜଣା ନାହିଁ||4||

ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਤੁਧੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਭੁੰਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥
ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ତୁ କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛୁ, ପରନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ମନ୍ଦ କାମ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੂਐ ਹਾਰਿਆ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥੫॥
ସେମାନେ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନକୁ ଜୁଆରେ ହାରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦକୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରାଇ ନାହାନ୍ତି||5||

ମନମୁଖି ମରହି ତିନ କିଛୁ ନ ସୁਝै ଦୁରମତି ଅଗିଆନ ଅଁଧାରା ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମରି ଯାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦୁର୍ମତି ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର କାରଣରୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ଭ୵ଜଲୁ ପାରି ନ ପାୱହି କବ ହୀ ଡୁବି ମୁਏ ବିନୁ ଗୁର ସିରି ଭାରା ॥୫॥
ସେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପାପର ବୋଝ ନେଇ ମରିଯାନ୍ତି||6||

ସାଚै ସବଦି ରତେ ଜନ ସାଚେ ହରି ପ୍ରଭି ଆପି ମିଲାਏ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ଗୁର କୀ ବାଣୀ ସବଦି ପଛାତୀ ସାଚି ରହେ ଲିୱ ଲାਏ ॥୭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ସେ ସତ୍ୟରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ||7||

ତୁଁ ଆପି ନିରମଲୁ ତେରେ ଜନ ହै ନିରମଲ ଗୁର କै ସବଦି ୱୀଚାରେ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ମଳ ଅଟୁ, ତୋର ସେବକ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବିଚାର କରିଛନ୍ତି।

ନାନକୁ ତିନ କୈ ସଦ ବଲିହାରै ରାମ ନାମୁ ଉରି ଧାରେ ॥୮॥୨॥୩॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି, ଯିଏ ରାମନାମକୁ ମନରେ ଧାରଣ କରି ନେଇଛି||8||2||3||

ଭୈରଉ ମହଲା ୫ ଅସଟପଦୀଆ ଘରୁ ୨
ଭୈରଉ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 2

୧ଓଁ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଜିସୁ ନାମୁ ରିଦै ସୋଈ ୱଡ ରାଜା ॥
ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ଅଛି, ସେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ବାଦଶାହ ଅଟେ,

ଜିସୁ ନାମୁ ରିଦै ତିସୁ ପୁରେ କାଜା ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ନାମ ଅଛି, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ଜିସୁ ନାମୁ ରିଦै ତିନି କୋଟି ଧନ ପାਏ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ରାମନାମ ଅଛି, ସେ କୋଟି କୋଟି ଧନ ପାଇଥାଏ,

ନାମ ବିନା ଜନମୁ ବିରଥା ଜାଏ ॥୧॥
କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ||1||

ତିସୁ ସାଲାହୀ ଜିସୁ ହରି ଧନୁ ରାସି ॥
ଯାହା ପାଖରେ ପ୍ରଭୁନାମ ରୂପୀ ଧନ ରାଶି ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ।

ସୋ ବଡଭାଗୀ ଜିସୁ ଗୁର ମସତକି ହାଥୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ଗୁରୁଙ୍କ ହାତ ଥାଏ॥1॥ରୁହ.।

ଜିସୁ ନାମୁ ରିଦୈ ତିସୁ କୋଟ କଈ ସୈନା ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ରାମନାମ ଅଛି, ତାହା ପାଖରେ ଅନେକ ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ସୁନା ଅଛି।

ଜିସୁ ନାମୁ ରିଦୈ ତିସୁ ସହଜ ସୁਖੈନਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ନାମ ଅଛି, ସେ ପରମ ସୁଖୀ ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸੀਤਲੁ ਹੁਆ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ହରିଙ୍କ ନାମ ଅଛି, ତାହାକୁ ଶୀତଳ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତହୋଇଥାଏ।

ନਾਮ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਮੁਆ ॥੨॥
ହରିନାମ ଉପାସନା ବିନା ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାରଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ||2||

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟେ, ସେ ହି ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਭ ਹੀ ਜੁਗਤਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ତାହା ପାଖରେ ସବୁ ଯୁକ୍ତି ଅଛି।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਨਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ନବନିଧି ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ହୃଦୟରେକ ରାମନାମ ଅଛି।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ଭ୍ରମରେ ପଡି ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନି ରହିଥାଏ||3||

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ଅଛି, ତାହାକୁ କୌଣସି ଭୟ ନଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਸਦ ਹੀ ਲਾਹਾ ॥
ହୃଦୟରେ ନାମ ସ୍ଥାପନ କରାଇବା ବାଲା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਵਡ ਪਰਵਾਰਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ତାହାର ପରିବାର ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥੪॥
ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ମନମୁଖୀ ମୂର୍ଖ ବନିଯାଏ||4||

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ତାହାର ଆସନ ଅଟଳ ଅଟେ,

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸਨੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ସେ ହିଁ ରାଜ ସିଂହାସନରେ ସୁଶୋଭିତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ॥
ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସାହୁକରେ ଅଟେ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟେ।

ਨਾਮਹੀਣ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥੫॥
ନାମବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତିର କୌଣସି ଇଜ୍ଜତ ନଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ଭରସା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||5||

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ସେ ସବୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ସେ ହିଁ ପରମ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ରୂପ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ସେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਮੂਚਾ ॥੬॥
ପରନ୍ତୁ ନାମବିହୀନ ରହି ପ୍ରାଣୀ ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||6||

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਹਾਰਾ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ତାହାକୁ ସଂସାରରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਤਿਸੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ତାହାର ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ, ସେହି ପୁରୁଷ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥੭॥
ହରିନାମ ବିନା ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ||7||

ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ସେ ହିଁ ପାଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି,

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲਖੇ ਗੋਪਾਲ ॥
ସେ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ।

ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥੮॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଆତ୍ମ-ତତ୍ତ୍ୱ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୪||1||4||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਕੀਨੇ ਅਵਤਾਰ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା କୋଟି କୋଟି ବିଷ୍ଣୁ ଅବତାର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਾ ਕੇ ਧੂਮਸਾਲ ॥
ଧର୍ମର ଆଚରଣ କରିବା ପାଇଁ କୋଟି କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ବନାଇଛନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਮਹੇਸ ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ ॥
କୋଟି କୋଟି ଶିବଶଙ୍କର ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ସେ ସ୍ୱୟଂ ଠାରେ ବିଲୀନ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਗੁ ਸਾਜਣ ਲਾਏ ॥੧॥
କୋଟି କୋଟି ବ୍ରହ୍ମା ଜଗତକୁ ବନାଇବା ପାଇଁ ଲାଗିଛନ୍ତି||1||

ਐਸੋ ਧਣੀ ਗੁਵਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ଆମର ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱର ଏପରି ଯେ

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ପ୍ରସାର ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਜਾ ਕੈ ਸੇਵਕਾਇ ॥
ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ଥିବା ମାୟା ମଧ୍ୟ କୋଟି କୋଟି ଥାଏ,

ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਜਾ ਕੀ ਸਿਹਜਾਇ ॥
ସେ କୋଟି କୋଟି ଜୀବ ଠାରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି,

କୋଟି ଉପାରଜନା ତେରୈ ଅଂଗି ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଏପରି ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ କୋଟି କୋଟି ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ତୋର ଅଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ,

କୋଟି ଭଗତ ବସତ ହରି ସଂଗି ॥୨॥
କୋଟି କୋଟି ଭକ୍ତ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||2||

କୋଟି ଛତ୍ରପତି କରତ ନମସକାର ॥
କୋଟି କୋଟି ଛତ୍ରପତି ତୋର ବନ୍ଦନା କରିଥାନ୍ତି,

କୋଟି ଇਂਦ୍ର ଠାଢେ ହै ଦୁଆର ॥
କୋଟି କୋଟି ଇନ୍ଦ୍ର ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ହାତ ଯୋଡି ରହିଥାନ୍ତି,

କୋଟି ବୈକୁਂଠ ଜା କी ଦ୍ରିସଟୀ ମାହି ॥
କୋଟି କୋଟି ବୈକୁଣ୍ଠ ଯାହାର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅଛି,

କୋଟି ନାମ ଜା କୀ କୀମତି ନାହି ॥୩॥
କୋଟି କୋଟି ନାମ ତାହାର ଅଛି, ଯାହାଙ୍କ ମହିମା ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ||3||

କୋଟି ପୁରୀଅତ ହै ଜା କै ନାଦ ॥
ଯାହାର କୋଟି କୋଟି ନାଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ,

କୋଟି ଅଖାରେ ଚଲିତ ବିସମାଦ ॥
ଯାହାର ବିସ୍ମୟପୂର୍ଣ୍ଣ କୋଟି କୋଟି କରମଭୂମି ଏବଂ ଲୀଳା ଅଛି।

କୋଟି ସକତି ସିଵ ଆଗିଆକାର ॥
କୋଟି କୋଟି ଶିବ-ଶକ୍ତି ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି,

କୋଟି ଜୀଅ ଦେવै ଆଧାର ॥୪॥
ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କୋଟି କୋଟି ଜୀବକୁ ଆଶ୍ରା ଦେଇଛନ୍ତି||4||

କୋଟି ତୀରଥ ଜା କେ ଚରନ ମଝାର ॥
କୋଟି କୋଟି ତୀର୍ଥ ଯାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

କୋଟି ପવିତ୍ର ଜପତ ନାମ ଚାର ॥
କୋଟି କୋଟି ଲୋକ ଯାହାଙ୍କ ପବିତ୍ର ନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਪੂਜਾਰੀ ਕਰਤੇ ਪੂਜਾ ॥
କୋଟି କୋଟି ପୂଜାରୀ ତାହାଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਬਿਸਥਾਰਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੫॥
କୋଟି କୋଟି ବିସ୍ତାର ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଛି, ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି||5||

ਕੋਟਿ ਮਹਿਮਾ ਜਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸ ॥
କୋଟି କୋଟି ପୂଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕੋਟਿ ਉਸਤਤਿ ਜਾ ਕੀ ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਸ ॥
ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଅଂଶ କୋଟି କୋଟି ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି।

ਕੋਟਿ ਪਰਲਉ ਓਪਤਿ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ॥
ସେହି ଅଖିଳେଶ୍ୱର ଏକ କ୍ଷଣରେ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଳୟ ଅଥବା ଉତ୍ପତ୍ତି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਕੋਟਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ ਗਣੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥੬॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୋର କୋଟି କୋଟି ଗୁଣର କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||6||

ਕੋਟਿ ਗਿਆਨੀ ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੁ ॥
କୋଟି କୋଟି ଜ୍ଞାନବାନ ଜ୍ଞାନ-ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਧਿਆਨੀ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ॥
କୋଟି କୋଟି ଧ୍ୟାନୀ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਤਪੀਸਰ ਤਪ ਹੀ ਕਰਤੇ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ପାଇବାର ଉତ୍ସାହ କୋଟି କୋଟି ତପସ୍ୱୀ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

କୋਟਿ ਮੁਨੀਸਰ ਮੋਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ॥੭॥
କୋଟି କୋଟି ମୁନିବର ମୌନ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି||7||

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥੁ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ॥
ସେହି ଅବ୍ୟକ୍ତ ନାଥ ଇନ୍ଦ୍ରିୟାତୀତ ସବୁଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ଅଟେ,

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ସେହି ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥੮॥੨॥੫॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ହିଁ ବାସ ଅଛି। ନାନକଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନାଲୋକ ଦେଇଛନ୍ତି ||8||2||5||

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଭୈରଉ ମହଲା 5॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋ ਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋତେ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି

ਅਮੋਲ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਆਨੰਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿੰਤਾ ॥੧॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆନନ୍ଦ-ବିନୋଦ ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ନାନକଙ୍କୁ ସ୍ୱତଃ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ,

ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ମନ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆମର ପ୍ରେମ ଭୋଜନ ହୋଇଥାଏ,

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲੀਚੈ ਨਾਉ ॥
ନୈସର୍ଗିକ ଭାବରେ ଆମର ଏହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ।

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰ ॥
ସ୍ୱତଃ ଆମର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥੨॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆମର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଥାଏ||2||

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥
ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲਥੇ ਵਿਸੂਰੇ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆମର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਬੈਰੀ ਮੀਤਾ ॥
ନୈସର୍ଗିକ ଭାବରେ ଆମର ଶତ୍ରୁ ମିତ୍ର ବନିଯାଏ ଏବଂ

ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੩॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏହି ମନକୁ ବଶ କରି ନେଇଛି||3||

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥
ସ୍ୱତଃ ଆମର ସବୁ ସବୁ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି।

ਅਚਿੰਤ ਹਮ੍ਰਹਾ ਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧਾਂਤੁ ॥
ସ୍ୱତଃ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ

ਅਚਿੰਤੁ ਹਮ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤੁ ॥੪॥
ସ୍ୱଭାବତଃ ଆମକୁ ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି||4||

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ ॥
ଆମର ଶତ୍ରୁ ଭାବନା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ ॥
ଆମର ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ସ୍ୱତଃ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਮਨਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮੀਠਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମନକୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରିୟ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ ॥੫॥
ପ୍ରତି ଜୀବ ଠାରେ ପ୍ରଭୁ ଦେଖା ଦେଇଛନ୍ତି||5||

ਅਚਿੰਤ ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਸਗਲੋ ਭਰਮਾ ॥
ସବୁ ଭ୍ରମ ସ୍ୱତଃ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମନରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ଆସି ଯାଇଛି।

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਅਨਹਤ ਵਾਜੈ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମନରେ ଅନାହତ ନାଦ ବାଜିଥାଏ ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੈ ॥੬॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆମର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇ ଯାଇଛି||6||

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਮਨੁ ਪਤੀਆਨਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆମର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ ਅਚਿੰਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସ୍ଥିର ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି।

ਅਚਿੰਤੋ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲ ਬਿਬੇਕਾ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବିବେକ-ବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଏବଂ

ਅਚਿੰਤ ਚਰੀ ਹਥਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕਾ ॥੭॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ରା ମିଳି ଯାଇଛି||7||

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି,

ਅਚਿੰਤ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ ॥
ଯାହା ଫଳରେ ସେହି ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸਗਲੀ ਗਈ ॥
ଚିନ୍ତା ଓ ଅଚିନ୍ତା ସବୁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਮਈ ॥੮॥੩॥੬॥
ପ୍ରଭୁ ନାନକ ଏବଂ ନାନକ ପ୍ରଭୂମୟୀ ହୋଇ ଯାଇଛି||8||3||6||

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਘਰੁ ੧
ଭୈରଉ ବାଣୀ ଭଗତ॥ କବୀର ଜୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ମୋର ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଧନ ଅଟେ,

ਗਾਂਠਿ ਨ ਬਾਧਉ ਬੇਚਿ ਨ ਖਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ନା ଗଣ୍ଠିଲି ବାନ୍ଧିଥାଏ ଆଉ ନା ବିକ୍ରି କରି ଖାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਖੇਤੀ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬਾਰੀ ॥
ନାମ ହିଁ ମୋର ଖେତ ବାଡି ଅଟେ,

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁମର ଶରଣରେ ଆସି ହିଁ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ||1||

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਪੂੰਜੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମୋର ଧନ-ସମ୍ପଦ ଅଟେ, ନାମ ହିଁ ମୋର ପୁଞ୍ଜି ଅଟେ।

ਤੁਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਦੂਜੀ ॥੨॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ତୁମେ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ||2||

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬੰਧਿਪ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ମୋର ଭାଇ ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੩॥
ନାମ ହିଁ ମୋର ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଥି ଏବଂ ସହାୟକ ହେବ||3||

ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਜਿਸੁ ਰਖੈ ਉਦਾਸੁ ॥
ମୋହ-ମାୟାରେ ଯାହାକୁ ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରଖିଥାଏ,

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾ ਕੋ ਦਾਸੁ ॥੪॥੧॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ଅଟେ||4||1||

ਨਾਂਗੇ ਆਵਨੁ ਨਾਂਗੇ ਜਾਨਾ ॥
ଜୀବ ନଗ୍ନ ହିଁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ନଗ୍ନ ହିଁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ,

ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ॥੧॥
କୌଣସି ରାଜା ଅଥବା ରାଣା ସର୍ବଦା ଜୀବିତ ରହେ ନାହିଁ||1||

ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਨਉ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋ' ପାଇଁ ନବନିଧି ଅଟନ୍ତି,

ਸੰਪੈ ਹੇਤੁ ਕਲਤੁ ਧਨੁ ਤੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି, ମୋହ-ପ୍ରେମ, ସ୍ତ୍ରୀ, ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦିଆ ଯାଇଛି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਆਵਤ ਸੰਗ ਨ ਜਾਤ ਸੰਗਾਤੀ ॥
ନା ସାଥିରେ ଆସିଥାଏ ଆଉ ନା ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ,

ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ ॥੨॥
ପୁଣି ଦ୍ୱାରରେ ହାତୀ ଇତ୍ୟାଦି ବାନ୍ଧିବାରେ କଣ ଲାଭ ଅଛି?||2||

ਲੰਕਾ ਗਢੁ ਸੋਨੇ ਕਾ ਭਇਆ ॥
ଲଙ୍କା ସୁନାର ଦୁର୍ଗ ଥିଲା,

ਮੂਰਖੁ ਰਾਵਨੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਇਆ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ରାବଣ କଣ ନେଇ ଗଲା?||3||

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕਿਛੁ ਗੁਨੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ-ଗୁଣର ଚିନ୍ତନ କର ଅନ୍ୟଥା

ਚਲੇ ਜੁਆਰੀ ਦੁਇ ਹਥ ਝਾਰਿ ॥੪॥੨॥
ଜୁଆଡି ଭଳି ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ଚାଲିଯିବ||4||2||

ਮੈਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੈਲਾ ਇੰਦੁ ॥
ନିଜର ମନ୍ଦ ଭାବନା କାରଣରୁ ବ୍ରହ୍ମା ଓ ଇନ୍ଦ୍ର ମଧ ମଳିନ ଅଟନ୍ତି

ਰਵਿ ਮੈਲਾ ਮੈਲਾ ਹੈ ਚੰਦੁ ॥੧॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ ମଳିନ ଅଟନ୍ତି||1||

ਮੈਲਾ ਮਲਤਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଏହି ପୁରା ସଂସାର ମଳିନ ଅଟେ,

ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮੈਲੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ ਕੈ ਈਸ ॥
ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡଙ୍କ ସମ୍ରାଟ ମଧ୍ୟ କର୍ମ କାରଣରୁ ମଳିନ ଅଟେ,

ਮੈਲੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਦਿਨ ਤੀਸ ॥੨॥
ଦିନ, ରାତି ମଧ୍ୟ ମଳିନ ଅଟେ||2||

ਮੈਲਾ ਮੋਤੀ ਮੈਲਾ ਹੀਰੁ ॥
ହୀରା ଓ ମୋତି ମଇଳା ଅଟେ।

ਮੈਲਾ ਪਉਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਰੁ ਨੀਰੁ ॥੩॥
ବାୟୁ, ଅଗ୍ନି ଏବଂ ପାଣି ମଧ୍ୟ ମଇଳା ଅଟେ||3||

ਮੈਲੇ ਸਿਵ ਸੰਕਰਾ ਮਹੇਸ ॥
ଶିବଶଙ୍କର ମହେଶ୍ୱର ମଳିନ ଅଟନ୍ତି,

ਮੈਲੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਭੇਖ ॥੪॥
ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ଏବଂ ବେଶଧାରୀ ମଧ୍ୟ ମଇଳା ଅଟେ||4||

ਮੈਲੇ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਜਟਾ ਸਹੇਤਿ ॥
ଯୋଗୀ ଜଟାଧାରୀ ମଳିନ ଅଟନ୍ତି,

ਮੈਲੀ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਸਮੇਤਿ ॥੫॥
ଶରୀର ସହିତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ମଳିନ ଅଟେ||5||

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਜੋ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨ ॥੬॥੩॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱୀକୃତ ଅଟେ, ଯିଏ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଜାଣି ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ||6||3||

ਮਨੁ ਕਰਿ ਮਕਾ ਕਿਬਲਾ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ॥
ମନକୁ ମକ୍କା ଓ ଶରୀରକୁ କିବଲା ବନାଅ,

ਬੋਲਨਹਾਰੁ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਏਹੀ ॥੧॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବୋଲିବା ବାଲା ହିଁ ତୋର ପରମ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି||1||

କହୁ ରେ ମୁਲਾਂ ବାਂଗ ନିୱାଜ ॥ ଏକ ମସୀତି ଦସୈ ଦରୱାଜ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ମୁଲ୍ଲା! ସେହି ଦଶ ଦ୍ୱାର ବାଲା ଶରୀର ରୂପୀ ମସଜିଦରେ ନମାଜ ପଢ଼॥1॥ରୁହ॥

ମିସିମିଲି ତਾମସୁ ଭରମୁ କଦୁରୀ ॥
କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଭ୍ରମର ସମାପ୍ତ କର ଏବଂ

ଭାଖି ଲେ ପଂଚୈ ହୋଇ ସବୁରୀ ॥୨॥
ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବାହାର କରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅ||2||

ହିଂଦୂ ତୁରକ କା ସାହିବୁ ଏକ ॥
ବାସ୍ତବରେ ହିନ୍ଦୁ ଓ ମୁସଲମାନଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି,

କହ କରୈ ମୁਲਾਂ କହ କରୈ ସେଖ ॥୩॥
ମୁଲ୍ଲା ଓ ଶେଖ ଯାହା ମଧ୍ୟ କହି ପାରନ୍ତି||3||

କହି କବୀର ହଉ ଭଇଆ ଦିୱାନା ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦିୱାନା ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ମୁସି ମୁସି ମନୁଆ ସହଜି ସମାନା ॥୪॥୪॥
ଧୀରେ ଧୀରେ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||4||

ଗଂଗା କୈ ସଂଗି ସଲିତା ବିଗରୀ ॥ ସୋ ସଲିତା ଗଂଗା ହୋଇ ନିବରୀ ॥୧॥
ଛୋଟ ନଦୀ ଗଙ୍ଗା ସାଥିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେହି ନଦୀ ମଧ୍ୟ ଗଙ୍ଗା ବନି ଯାଇଛି||1||

ବିଗରିଓ କବୀରା ରାମ ଦୁହାଈ ॥
ରାମଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି କବୀର ମଧ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ସାଚୁ ଭଇଓ ଅନ କତହି ନ ଜାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେଉଁଠିକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ଚଂଦନ କୈ ସଂଗି ତରୱରୁ ବିଗରିଓ ॥
ଅନ୍ୟ ଗଛ ଚନ୍ଦନ ସାଥିରେ ଥିଲେ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ,

ਸੋ ਤਰਵਰੁ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥੨॥
ସେହି ଗଛ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ହିଁ ବନି ଯାଇଥାଏ||2||

ਪਾਰਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥
ପାରସ ସହିତ ମିଶି ତମ୍ବା ମଧ୍ୟ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ,

ਸੋ ਤਾਂਬਾ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥੩॥
ସେହି ତମ୍ବା ସୁନା ହିଁ ବନି ଯାଇଥାଏ||3||

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ କବୀର ମଧ୍ୟ ବଦଳି ଯାଇଛନ୍ତି,

ਸੋ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੈ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥੪॥੫॥
ବର୍ତ୍ତମାନ କବୀର ମଧ୍ୟ ରାମଙ୍କ ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||4||5||

ਮਾਥੇ ਤਿਲਕੁ ਹਥਿ ਮਾਲਾ ਬਾਨਾਂ ॥
ମଥାରେ ତିଳକ ଲଗାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହାତରେ ମାଳା ଧରିଛନ୍ତି,

ਲੋਗਨ ਰਾਮੁ ਖਿਲਉਨਾ ਜਾਨਾਂ ॥੧॥
ଏପରି ବେଶ ବନାଇ ଲୋକମାନେ ରାମଙ୍କୁ ଖେଳଣା ହିଁ ଭାବିଥାନ୍ତି||1||

ਜਉ ਹਉ ਬਉਰਾ ਤਉ ਰਾਮ ਤੋਰਾ ॥
ହେ ରାମ! ଯଦି ମୁଁ ବାଉଳା ହୋଇଥାଏ, ତଥାପି ତୋର ହିଁ ଅଟେ।

ਲੋਗੁ ਮਰਮੁ ਕਹ ਜਾਨੈ ਮੋਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଲୋକମାନେ ତୋର ରହସ୍ୟ କିପରି ଜାଣିବେ॥1॥ରୁହ॥

ਤੋਰਉ ਨ ਪਾਤੀ ਪੂਜਉ ਨ ਦੇਵਾ ॥
ଫୁଲ-ପତ୍ର ଛିଣ୍ଡାଇ କୌଣସି ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ ପୂଜା କରେ ନାହିଁ,

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਨਿਹਫਲ ਸੇਵਾ ॥੨॥
ବାସ୍ତବରେ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟ ସେବା ନିଷ୍ଫଳ ଅଟେ||2||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨਾਵਉ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜା କରି ତାହାଙ୍କୁ ସଦା ମନାଇ ଥାଏ,

ਐਸੀ ਸੇਵ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥੩॥
କାରଣ ଏପରି ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦରବାରରେ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||3||

ਲੋਗੁ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥
ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ଲୋକମାନେ କବୀରଙ୍କୁ ବାଉଳା କହିଥାନ୍ତି,

ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਰਮੁ ਰਾਮ ਪਹਿਚਾਨਾਂ ॥੪॥੬॥
କିନ୍ତୁ କବୀରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ରାମ ହିଁ ଜାଣି ପାରିଛନ୍ତି||4||6||

ਉਲਟਿ ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਦੋਊ ਬਿਸਾਰੀ ॥
ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ଜାତି ଓ କୁଳକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ ਬੁਨਤ ਹਮਾਰੀ ॥੧॥
ନ୍ୟ ସମାଧିରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି||1||

ਹਮਰਾ ਝਗਰਾ ਰਹਾ ਨ ਕੋਊ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମର କୌଣସି ସାଂସାରିକ ଝଗଡା ରହି ନାହିଁ,

ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ ਛਾਡੇ ਦੋਊ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ପଣ୍ଡିତ ଓ ମୁଲ୍ଲା ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਬੁਨਿ ਬੁਨਿ ਆਪ ਆਪੁ ਪਹਿਰਾਵਉ ॥
ଅହଂ ବୁଣି ବୁଣି ତାହାକୁ ପିନ୍ଧୁ ଅଛି।

ਜਹ ਨਹੀ ਆਪੁ ਤਹਾ ਹੋਇ ਗਾਵਉ ॥੨॥
ଯେଉଁଠି ଅହଂ ନଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||2||

ਪੰਡਿਤ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਲਿਖਿ ਦੀਆ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଓ ମୁଲ୍ଲା ଯାହା ଲେଖିଛନ୍ତି,

ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਹਮ ਕਛੂ ਨ ਲੀਆ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆଗକୁ ଚାଲିଛି ଆଉ ସାଥିରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନେଇ ନାହିଁ||3||

ਰਿਦੈ ਇਖਲਾਸੁ ਨਿਰਖਿ ਲੇ ਮੀਰਾ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି, ହେ ବନ୍ଧୁ! ହୃଦୟରେ ପ୍ରେମ କରି ଦେଖ,

ਆਪੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜਿ ਮਿਲੇ ਕਬੀਰਾ ॥੪॥੭॥
ମନରେ ଖୋଜି ଖୋଜି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ||4||7||

ਨਿਰਧਨ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ ॥
ନିର୍ଦ୍ଧନକୁ କେହି ଆଦର କରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਲਾਖ ਜਤਨ ਕਰੈ ਓਹੁ ਚਿਤਿ ਨ ਧਰੇਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଲକ୍ଷେ ପ୍ରୟାସ କରିପାରେ, ତଥାପି ଧନବାନ ତାହା ଆଡେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਉ ਨਿਰਧਨੁ ਸਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ନିର୍ଦ୍ଧନ ଧନବାନ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଏ,

ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਪੀਠਿ ਫਿਰਾਇ ॥੧॥
ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ମୁହଁ ଫେରାଇ ନେଇଥାଏ||1||

ਜਉ ਸਰਧਨੁ ਨਿਰਧਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ସେହି ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଧନ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଏ,

ਦੀਆ ਆਦਰੁ ਲੀਆ ਬੁਲਾਇ ॥੨॥
ସେ ଆଦର ପୂର୍ବକ ସ୍ୱାଗତ କରିଥାଏ||2||

ਨਿਰਧਨੁ ਸਰਧਨੁ ਦੋਨਉ ਭਾਈ ॥
ବାସ୍ତବରେ ନିର୍ଦ୍ଧନ ଓ ଧନୀ ଦୁଇଟି ଭାଇ ଅଟନ୍ତି,

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਨ ਮੇਟੀ ਜਾਈ ॥੩॥
ଏଣୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ଟାଳି ଯାଇ ନପାରେ||3||

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ ਸੋਈ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ନିର୍ଦ୍ଧନ ସେ ଅଟେ,

ਜਾ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥੪॥੮॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ନଥାଏ||4||8||

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଓ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ

ਤਬ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ॥
ଏହି ମାନବ ଶରୀର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਦੇਵ ॥
ଏହି ଅମୂଲ୍ୟ ଶରୀରକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଦେବତା ମଧ୍ୟ ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਸੋ ਦੇਹੀ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ ॥੧॥
ଏହି ଶରୀରରେ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା ଏବଂ ଭଜନ କର॥1॥

ਭਜਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਭੂਲਿ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର,

ନସ ଜନମ କା ଏହੀ ଲାହୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମାନବ ଶରୀରର ଏହା ଲାଭ ଅଟେ ॥1॥ରୁହ॥

ଜବ ଲଗୁ ଜରା ରୋଗୁ ନହੀ ଆਇଆ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଓ ରୋଗ ଆସି ନାହିଁ,

ଜବ ଲଗୁ କାଲି ଗ୍ରਸੀ ନହੀ କାਇଆ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୃତ୍ୟୁ ଶରୀରକୁ ଗ୍ରାସ କରିନାହିଁ,

ଜବ ଲଗୁ ବିକଲ ଭଈ ନହੀ ବାନੀ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଣୀ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇନାହିଁ,

ଭଜି ଲେହି ରେ ମନ ସାରିଗਪାନੀ ॥୨॥
ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର||2||

ଅବ ନ ଭଜਸି ଭଜਸି କବ ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଜନ କରି ନାହଁ ତ କେବେ କରିବ?

ଆਵै ଅੰତୁ ନ ଭଜିଆ ଜାଈ ॥
ଅନ୍ତିମ ସାମୀ ଆସିବା ପରେ ଭଜନ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ଜୋ କିଛୁ କରହି ସୋଈ ଅବ ସାରୁ ॥
ଏଣୁ, ଯାହା କିଛି କରିବାର ଅଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରା କର,

ଫିରି ପଛੁତାହୁ ନ ପାਵହୁ ପାରୁ ॥୩॥
ଅନ୍ୟଥା ପଶ୍ଚାତାପ ବିନା କିଛି ହାସିଲ ହେବ ନାହିଁ||3||

ସୋ ସେਵକୁ ଜୋ ଲାਇଆ ସେਵ ॥
ସେବକ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସେବାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି,

ତਿନ ହୀ ପାਏ ନିରੰଜନ ଦେਵ ॥
ସେ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇନିଏ।

ଗୁର ମିଲି ତਾ କੇ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੇ କਪਾਟ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବା ପରେ ମନର କବାଟ ଖୋଲିଯାଏ ଏବଂ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਨੀ ਬਾਟ ॥੪॥
ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୁଏନାହିଁ||4||

ਇਹੀ ਤੇਰਾ ਅਉਸਰੁ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਾਰ ॥ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਤੂ ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰਿ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଏହା ତୋର ସୁନେଲି ଅବସର ଅଟେ ଆଉ ଏହା ତୋର ଶୁଭ ସମୟ ଅଟେ, ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର।

ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ ਜੀਤਿ ਕੈ ਹਾਰਿ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥੫॥੧॥੯॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ତୋ' ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ, ଜୀବନ ବାଜିକୁ ଜିତିବାର ଅଛି ନା ହାରିବାର ଅଛି||5||1||9||

ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬਸੈ ਬੁਧਿ ਸਾਰੁ ॥
ହେ ଜୀବ! ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି ସ୍ଥିତ ଅଛି,

ਤਹ ਤੁਮ੍ਹ ਮਿਲਿ ਕੈ ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ପାଇ ତୁମେ ବିଚାର କର,

ਈਤ ਊਤ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥
ତାହା ଫଳରେ ଲୋକ-ପରଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହେବ।

ਕਉਨੁ ਕਰਮ ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਰੈ ॥੧॥
ମୁଁ-ମୋର କରି ମରିବାରେ କଣ ଲାଭ ଅଛି||1||

ਨਿਜ ਪਦ ਊਪਰਿ ਲਾਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥
ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୂପରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ଅଛି ଏବଂ

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମ ନାମ ହିଁ ମୋର ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਮੂਲ ਦੁਆਰੈ ਬੰਧਿਆ ਬੰਧੁ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ମୂଳ ଦ୍ୱାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଛି।

ਰਵਿ ਊਪਰਿ ਗਹਿ ਰਾਖਿਆ ਚੰਦੁ ॥
ତମଗୁଣ ରୂପୀ ରବି ଉପରେ ସତଗୁଣ ରୂପୀ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ରଖି ଦେଇଛି।

ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ ਸੂਰਜੁ ਤਪੈ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ପଶ୍ଚିମରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାପ ଦେଉଛନ୍ତି।

ਮੇਰ ਡੰਡ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਬਸੈ ॥੨॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ବାସ କରୁଅଛି||2||

ਪਸਚਮ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਿਲ ਓੜ ॥
ପଶ୍ଚିମ ଦ୍ୱାର ଆଡକୁ ଶିଳା ଅଛି ଏବଂ

ਤਿਹ ਸਿਲ ਊਪਰਿ ਖਿੜਕੀ ਅਉਰ ॥
ସେହି ଶିଳା ଉପରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଝରକା ଲାଗିଛି।

ਖਿੜਕੀ ਊਪਰਿ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ॥
ସେହି ଝରକାରେ ଦଶମ ଦ୍ୱାର ଅଛି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥੩॥੨॥੧੦॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ଅଥବା ପାର ନଥାଏ||3||2||10||

ਸੋ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਲਰੈ ॥
ସଚ୍ଚା ମୁଲ୍ଲା ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ମନ ସହିତ ଲଢିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਕਾਲ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା କାଳ ସହିତ ସଂଘର୍ଷ କରିଥାଏ।

ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਰਦੈ ਮਾਨੁ ॥
ଯମରାଜଙ୍କ ମାନର ଖର୍ବ କରିଥାଏ,

ਤਿਸੁ ਮੁਲਾ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ॥੧॥
ସେହି ମୁଲ୍ଲାକୁ ମୋର ସଦା ସଲାମ ଅଟେ||1||

ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਕਤ ਦੂਰਿ ਬਤਾਵਹੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ତ ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଦୂର ବୋଲି କାହିଁକି କହୁଅଛ।

ਦੁੰਦਰ ਬਾਧਹੁ ਸੁੰਦਰ ਪਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅଯଥା ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖ ଆଉ ସୁନ୍ଦର ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੁ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥
କାଜୀ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଶରୀରର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਜਾਰੈ ॥
ଶରୀରର ଅଗ୍ନିରେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸੁਪਨੈ ਬਿੰਦੁ ਨ ਦੇਈ ਝਰਨਾ ॥
ସ୍ୱପ୍ନରେ ବୀର୍ଯ୍ୟର ପତନ କରେ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ବାସନା କରେ ନାହିଁ।

ਤਿਸੁ ਕਾਜੀ ਕਉ ਜਰਾ ਨ ਮਰਨਾ ॥੨॥
ସେହି କାଜୀକୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଅଥବା ମୃତ୍ୟୁ ଆସେ ନାହିଁ||2||

ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਜੁ ਦੁਇ ਸਰ ਤਾਨੈ ॥
ସୁଲତାନ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୈରାଗ୍ୟର ଦୁଇ ତୀର ହୃଦୟର ଡୋରୀରେ ରଖିଥାଏ ଏବଂ

ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਾ ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ ॥
ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ମନକୁ ଭିତରକୁ ଆଣିଥାଏ।

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਲਸਕਰੁ ਕਰੈ ॥
ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଗୁଣର ଫୌଜ ବନାଇ ଥାଏ,

ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਛਤ੍ਰੁ ਸਿਰਿ ਧਰੈ ॥੩॥
ଏପରି ସୁଲତାନ ହିଁ ଛତ୍ର ଧାରଣ କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି||3||

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰੈ ॥
ଯୋଗୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ 'ଗୋରଖ ଗୋରଖ' ନାମ ଦ୍ୱାରା ଡାକିଥାଏ,

ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥
ହିନ୍ଦୁ ରାମନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ॥
ମୁସଲମାନ କେବଳ ଖୁଦାଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାଏ,

ਕਬੀਰ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੪॥੩॥੧੧॥
କିନ୍ତୁ କବୀରଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||4||3||11||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਜੋ ਪਾਥਰ ਕਉ ਕਹਤੇ ਦੇਵ ॥
ଯିଏ ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଈଶ୍ୱର ମାନିଥାଏ,

ਤਾ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ॥
ତାହାର ସେବା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਜੋ ਪਾਥਰ ਕੀ ਪਾਂਈ ਪਾਇ ॥
ଯିଏ ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି ପାଖରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਸ ਕੀ ਘਾਲ ਅਜਾਂਈ ਜਾਇ ॥੧॥
ତାହାର ପରିଶ୍ରମ ବେକାର ହୋଇଯାଏ||1||

ਠਾਕੁਰੁ ਹਮਰਾ ਸਦ ਬੋਲੰਤਾ ॥
ଆମର ମାଲିକ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା କଥା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਉ ਨ ਜਾਨੈ ਅੰਧੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ଆମର ମନରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ (ଅଜ୍ଞାନ) ଜୀବ ମନରେ ବାସ କରୁଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ,

ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਪਾਵੈ ਫੰਧੁ ॥
ଏଥିପାଇଁ ଭ୍ରମରେ ପଡି ଫନ୍ଦାରେ ଫସିଯାଇ ଥାଏ।

ਨ ਪਾਥਰੁ ਬੋਲੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਦੇਇ ॥
ହେ ସଂସାରର ଲୋକ, ପଥର ମୂର୍ତ୍ତି ନା ବୋଲିଥାଏ ଆଉ ନା କିଛି ଦେଇଥାଏ,

ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਨਿਹਫਲ ਹੈ ਸੇਵ ॥੨॥
ଏଣୁ ମୂର୍ତ୍ତି ନିମିତ୍ତ କର୍ମ ବିକାର ଅଟେ ଆଉ ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜାର କୌଣସି ଫଳ ମିଳେନାହିଁ||2||

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਚੰਦਨੁ ਚੜਾਵੈ ॥
ଯଦି ମୃତକ(ମୂର୍ତ୍ତି)କୁ ଚନ୍ଦନ ଲଗାଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ਉਸ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥
କୁହ, ସେଥିରୁ କଣ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ?

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਰੁਲਾਈ ॥
ଯଦି ମୃତକକୁ ମଇଳାରେ ମିଶାଇ ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ

ਤਾਂ ਮਿਰਤਕ ਕਾ ਕਿਆ ਘਟਿ ਜਾਈ ॥੩॥
ମୃତକର କଣ ହୋଇପାରିବ||3||

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਹਉ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ ବିନୟପୂର୍ବକ କହନ୍ତି ଯେ

ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਸਾਕਤ ਗਾਵਾਰ ॥
ହେ ମାୟାବୀ ମୂର୍ଖ! ଭାବି ଚିନ୍ତି ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କୁ ଉତ୍ପୀଡନ କରିଥାଏ,

ਰਾਮ ਭਗਤ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੇ ॥੪॥੪॥੧੨॥
କେବଳ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ବାଲା ସଦା ସୁଖୀ ଅଟେ||4||4||12||

ਜਲ ਮਹਿ ਮੀਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੇਧੇ ॥
ଜଳରେ ମାଛ ମଧ ମାୟା ସହିତ ବାନ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਦੀਪਕ ਪਤੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਛੇਦੇ ॥
ଦୀପକ ଉପରେ ଜଳୁଥିବା ପତଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ମାୟା ସହିତ ବାନ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ਕਾਮ ਮਾਇਆ ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਬਿਆਪੈ ॥
ହାତୀକୁ କାମବାସନାର ମାୟା ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਭੁਇਅੰਗਮ ਭ੍ਰਿੰਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖਾਪੇ ॥੧॥
ସର୍ପ ତଥା ଭଅଁର ମଧ୍ୟ ମାୟାରେ ଆସକ୍ତ ଅଟନ୍ତି||1||

ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ ମାୟା ଏପରି ମୋହିନୀ ଅଟେ,

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਡਹਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଂସାରରେ ଯେତେ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସବୁଙ୍କୁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪੰਖੀ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ॥
ମୃଗ, ପକ୍ଷୀ ଇତ୍ୟାଦି ମାୟାରେ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି।

ਸਾਕਰ ਮਾਖੀ ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਪੇ ॥
ଚିନି ମାଛିକୁ ବହୁତ ପ୍ରଭାବ ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਤੁਰੇ ਉਸਟ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਭੇਲਾ ॥
ଘୋଡା ଏବଂ ଓଟ ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ

ਸਿਧ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖੇਲਾ ॥੨॥
ଚଉରାଅଶି ସିଦ୍ଧଗଣ ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||2||

ਛਿਅ ਜਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਦਾ ॥
ହନୁମାନ, ଲକ୍ଷ୍ମଣ, ଭୀମ, ଭୈରବ ଇତ୍ୟାଦି ଛଅ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ମଧ୍ୟ ମାୟା ସହିତ ବାନ୍ଧି ହୋଇଛନ୍ତି।

ਨਵੈ ਨਾਥ ਸੁਰਜ ਅਰੁ ਚੰਦਾ ॥
ନବ ନାଥ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ର,

ਤਪੇ ਰਖੀਸਰ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਸੁਤਾ ॥
ତପସ୍ୱୀ ଏବଂ ଋଷି ମାୟାରେ ମଗ୍ନ ଅଛନ୍ତି।

ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਕਾਲੁ ਅਰੁ ਪੰਚ ਦੂਤਾ ॥੩॥
କାଳ ଆଇ ପାଞ୍ଚ ଦୂତ ମାୟା ଦ୍ୱାରା ଅପ୍ରଭାବିତ ନୁହନ୍ତି||3||

ਸੁਆਨ ਸਿਆਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤਾ ॥
କୁକୁର, ଭେଡା ମାୟାରେ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି।

ਬੰਤਰ ਚੀਤੇ ਅਰੁ ਸਿੰਘਾਤਾ ॥
ମାଙ୍କଡ, ଚିତା ଆଉ ବାଘ,

ਮਾਂਜਾਰ ਗਾਡਰ ਅਰੁ ਲੂਬਰਾ ॥
ବିଲେଇ, ମେଣ୍ଢା ଆହୁରି ଅନେକ

ਬਿਰਖ ਮੂਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਪਰਾ ॥੪॥
ବୃକ୍ଷର ଫଳ ମଧ୍ୟ ମାୟାରେ ପଡିଛନ୍ତି||4||

ਮਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਭੀਨੇ ਦੇਵ ॥
ଦେବୀ-ଦେବତା ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਸਾਗਰ ਇੰਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਧਰਤੇਵ ॥
ସାଗର, ଇନ୍ଦ୍ର ତଥା ଧରିତ୍ରୀ ମାୟାମୟ ଅଟନ୍ତି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਉਦਰੁ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଭୋଜନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ମାୟାରେ ଲୀନ ଅଛି।

ਤਬ ਛੂਟੇ ਜਬ ਸਾਧੂ ਪਾਇਆ ॥੫॥੫॥੧੩॥
ଯେତେବେଳ ସାଧୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଜୀବ ମାୟା ଜାଲରୁ ମୁକୁଳି ଯାଇଥାଏ||5||5||13||

ਜਬ ਲਗੁ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰੈ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବ ଅହଂ-ଅଭିମାନ କରିଥାଏ,

ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਜੁ ਏਕੁ ਨਹੀ ਸਰੈ ॥
ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାହାର ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਬ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅହଂ ଭାବନା ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਇ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||1||

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬਿਚਾਰੁ ਮਨਾ ॥
ହେ ମନ! ଏପରି ଜ୍ଞାନ ବିଚାର କର,

ਹਰਿ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୁଃଖ ନାଶକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କାହିଁକି କରୁ ନାହଁ?॥1॥ରୁହ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਿੰਘੁ ਰਹੈ ਬਨ ਮਾਹਿ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅହଂ ରୂପୀ ସିଂହ ତନ ରୂପୀ ବନରେ ରହିଥାଏ,

ਤਬ ਲਗੁ ਬਨੁ ਫੂਲੈ ਹੀ ਨਾਹਿ ॥
ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତନ ରୂପୀ ବନ ଫଳେ ନାହିଁ।

ਜਬ ਹੀ ਸਿਆਰੁ ਸਿੰਘ ਕਉ ਖਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ନମ୍ରତା ରୂପୀ ବିଲୁଆ ଅହଂ ରୂପୀ ସିଂହକୁ ଖାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ

ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਸਗਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥੨॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବନସ୍ପତି ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ||2||

ਜੀਤੋ ਬੂਡੈ ਹਾਰੋ ਤਿਰੈ ॥
ସଂସାରକୁ ଜିତିବା ବାଲା ବୁଡି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ହାରିବା ବାଲା ପାର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਉਤਰੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ ବୁଝାଇ କହିଥାନ୍ତି ଯେ

ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੩॥੬॥੧੪॥
କେବଳ ପ୍ରଭୁ ମନନରେ ହିଁ ଲୀନ ରୁହ||3||6||14||

ਸਤਰਿ ਸੈਇ ਸਲਾਰ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ॥
ଯେଉଁ ଆଲାହାଙ୍କ ସାତ ହଜାର ଦୂତ ଅଛନ୍ତି,

ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕਾਬਰ ਤਾ ਕੇ ॥
ଏକ ଲକ୍ଷ ପଚିଶ ହଜାର ଧର୍ମଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି,

ਸੇਖ ਜੁ ਕਹੀਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ ॥
ଅଠାଅଶି କୋଟି ଶେଖ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੇ ਖੇਲ ਖਾਸੀ ॥੧॥
ଛପନ କୋଟି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦାସ ଅଛନ୍ତି||1||

ਮੋ ਗਰੀਬ ਕੀ ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ ॥
ମୋ' ଭଳି ଗରିବ ଦୂତକୁ ତାହାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିଏ ପହଞ୍ଚାଇବ?

ਮਜਲਸਿ ਦੂਰਿ ਮਹਲੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ସେ ବହୁତ ଦୂରରେ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହଲକୁ କିଏ ପାଇବ ॥1॥ରୁହ॥

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବୀ-ଦେବତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି,

ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨਾਂ ॥
ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ବାଲା ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ବନରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਕਉ ਕਿਛੁ ਨਦਰਿ ਦਿਖਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ବାବା ଆଦାମ ହୁକୁମ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଛି, ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ କିଛି ନଜର ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਉਨਿ ਭੀ ਭਿਸਤਿ ਘਨੇਰੀ ਪਾਈ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି (ଭାବ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ପୃଥିବୀ ଲୋକକୁ ଆସି ଯାଇଛି) ||2||

ਦਿਲ ਖਲਹਲੁ ਜਾ ਕੈ ਜਰਦ ਰੂ ਬਾਨੀ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଦୈତ୍ୟର ଖଳ ବୁଦ୍ଧି ଥାଏ, ତାହାର ଚେହେରା ଫିକା ରହିଥାଏ।

ਛੋਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈਤਾਨੀ ॥
ସେ କୋରାନର ଉପଦେଶ ଛାଡି, ସଇତାନ ଭଳି ହୋଇଥାଏ।

ਦੁਨੀਆ ਦੋਸੁ ਰੋਸੁ ਹੈ ਲੋਈ ॥
ସେ ଦୁନିଆକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଡ କରିଥାଏ,

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ, ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ହିଁ ଫଳ ପାଇଥାଏ||3||

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹਮ ਸਦਾ ਭਿਖਾਰੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଦାତା ଅଟ ଆଉ ଆମେ ସଦା ତୋର ଭିକାରି ଅଟୁ।

ਦੇਉ ਜਬਾਬੁ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ ॥
ଯଦି ଦାନ ନେଇ ମଧ୍ୟ ଜବାବ ଦେଉ, ତୁ ଅପରାଧୀ ଅଟୁ।

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਸਮਾਨਾਂ ॥
ଦାସ କବୀର ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଆଶ୍ରୟ ମହାନ ଅଟେ,

ਭਿਸਤੁ ਨਜੀਕਿ ਰਾਖੁ ਰਹਮਾਨਾ ॥੪॥੭॥੧੫॥
ଏଣୁ, ଏହା ପାଖରେ ହିଁ ମୋତେ ରଖ||4||7||15||

ਸਭੁ ਕੋਈ ਚਲਨ ਕਹਤ ਹੈ ਊਹਾਂ ॥
ସମସ୍ତେ ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି,

ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਕੁੰਠੁ ਹੈ ਕਹਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ, ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠ କେଉଁଠି ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਆਪ ਆਪ ਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥
ନିଜକୁ ନିଜେ କେହି ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਬਾਤਨ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠੁ ਬਖਾਨਾਂ ॥੧॥
କଥା କଥାରେ ବୈକୁଣ୍ଠର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਜਬ ਲਗੁ ਮਨ ਬੈਕੁੰਠ ਕੀ ਆਸ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନରେ ବୈକୁଣ୍ଠର ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି,

ତବ ଲଗୁ ନାହੀ ଚରନ ନିବାସ ॥୨॥
ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣରେ ନିବାସ ପାଏ ନାହିଁ||2||

ଖାଈ କୋଟୁ ନ ପରଲ ପଗାରା ॥
ସେଠାରେ ନା କୌଣସି ଖାଲ ଥାଏ, ନା ଭଲ ଭାବରେ ଲିପା ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ଗ ଥାଏ,

ନା ଜାନଉ ବୈକୁੰਠ ଦୁଆରା ॥୩॥
ମୁଁ ବୈକୁଣ୍ଠର ଦ୍ୱାରା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜାଣି ନାହିଁ||3||

କହି କਮੀର ଅବ କହੀଐ କାହି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ।

ସାଧସੰਗତି ବୈକୁੰଠै ଆହି ॥୪॥୮॥୨୬॥
ସାଧୁ-ସଂଗତି ହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠ ଅଟେ||4||8||16||

କିଉ ଲୀଜै ଗଢୁ ବੰକା ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଶରୀର ବୃପି ମଜବୁତ ଦୁର୍ଗକୁ କିପରି ଜିତି ହେବ,

ଦୋਵର କୋଟ ଅରୁ ତੇਵର ଖାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କାରଣ ଏଥିରେ ମଜବୁତ ପ୍ରାଚୀର ଆଉ ତିନି ଗୁଣ ରୂପୀ ଖାଲ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ପାਂଚ ପଚୀସ ମୋହ ମଦ ମତସର ଆਡୀ ପରବଲ ମାଇଆ ॥
ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ, ପଚିଶ ପ୍ରକୃତିମାୟାର ସାହାରାରେ ପ୍ରବଳ ମୋହ, ଅହଂ ଓ ଈର୍ଷା ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ଜନ ଗରୀବ କୋ ଜୋରୁ ନ ପହୁਚै କହା କରଉ ରਘୁରାଇଆ ॥୧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ଗରିବର ବଶରେ କିଛି ନାହିଁ, ମୁଁ କଣ କରିବି?||1||

କାମୁ କିବାରୀ ଦୁਖୁ ସୁਖୁ ଦରବାନୀ ପାପୁ ପੁੰନੁ ଦରବାଜା ॥
ଏହା ଉପର କାମବାସନାର ଝରକା ଲାଗିଅଛି, ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଜଗୁଆଳି ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପାପ-ପୁଣ୍ୟର କବାଟ ଲାଗିଛି।

କ୍ରୋਧୁ ପ୍ରଧାନୁ ମହା ବਡ ଦੁੰଦର ତହ ମନୁ ମାବାସୀ ରାଜା ॥୨॥
କ୍ରୋଧ ପ୍ରଧାନ ବନିଛି, କ୍ରାନ୍ତିକାରୀ ମନ ରାଜା ବନି ବସିଛି||2||

ਸ੍ਵਾਦ ਸਨਾਹ ਟੋਪੁ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੁਬੁਧਿ ਕਮਾਨ ਚਢਾਈ ॥
ସେ ସ୍ୱାଦର କବଚ, ମମତାର ଟୋପ ଏବଂ କୁବୁଦ୍ଧିର କମାଣ ନେଇଛି,

ਤਿਸਨਾ ਤੀਰ ਰਹੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਇਉ ਗਢੁ ਲੀਓ ਨ ਜਾਈ ॥੩॥
ତୃଷ୍ଣାର ତୀର ହୃଦୟ ଭିତରେ ଧାରଣ କରିଛି, ଏହିପରି ଦୁର୍ଗକୁ ଜିତିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ||3||

ਪ੍ਰੇਮ ਪਲੀਤਾ ਸੁਰਤਿ ਹਵਾਈ ਗੋਲਾ ਗਿਆਨੁ ਚਲਾਇਆ ॥
ଯଦି ପ୍ରେମର ଟୋପ, କମାଣ ସୁରତିର ହାୱା ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଗୁଳି ନେଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਸਹਜੇ ਪਰਜਾਲੀ ਏਕਹਿ ਚੋਟ ਸਿਝਾਇਆ ॥੪॥
ବ୍ରାହ୍ମାଗ୍ନିକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଏକ ହିଁ ଧମକାରେ ଏହି ଦୁର୍ଗ ଜିତି ହେବ||4||

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਲੈ ਲਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤੋਰੇ ਦੁਇ ਦਰਵਾਜਾ ॥
ଯଦି ସତ୍ୟ ଓ ସନ୍ତୋଷକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଯୁଦ୍ଧ କରାଯାଏ, ଦୁଇଟି କବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଦିଆଯାଇ ପାରେ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਅਰੁ ਗੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਕਰਿਓ ਗਢ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥੫॥
ଏହି ଦୁର୍ଗର ରାଜା ମନକୁ ସାଧୁ-ସଂଗତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଧରାଯାଇ ପାରିବ||5||

ਭਗਵਤ ਭੀਰਿ ਸਕਤਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਕਟੀ ਕਾਲ ਭੈ ਫਾਸੀ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତଗଣର ସତସଙ୍ଗତି କରିବା ଏବଂ ସ୍ମରଣର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା କାଳର ଭୟାର ଫନ୍ଦା କଟିଯାଏ।

ਦਾਸੁ ਕਮੀਰੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਗੜ੍ਹ ਊਪਰਿ ਰਾਜੁ ਲੀਓ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੬॥੯॥੧੭॥
ହେ କବୀର! ଏହିପରି ଦାସ ଦୁର୍ଗ ଉପରେ ଚଢି ଅଟଳ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇନିଏ||6||9||17||

ਗੰਗ ਗੁਸਾਇਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥ ਜੰਜੀਰ ਬਾਂਧਿ ਕਰਿ ਖਰੇ ਕਬੀਰ ॥੧॥
ଗଙ୍ଗା ମାତା ବଡ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଅଟେ, ଜଞ୍ଜିରରେ ବାନ୍ଧି କବୀରଙ୍କୁ ସେଠାରେ ପକାଇ ଦିଆଯାଇ ଥିଲା||1||

ਮਨੁ ਨ ਡਿਗੈ ਤਨੁ ਕਾਹੇ ਕਉ ਡਰਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ, ତନ କାହିଁକି ଡରିବ?

ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
କବୀରଙ୍କ ଚିତ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ବିଲୀନ ହୋଇଛି॥1॥

ਗੰਗਾ ਕੀ ਲਹਰਿ ਮੇਰੀ ਟੂਟੀ ਜੰਜੀਰ ॥
ଗଙ୍ଗାର ଲହରୀ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଜଞ୍ଜିର ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਪਰ ਬੈਠੇ ਕਬੀਰ ॥੨॥
କବୀର ମୃଗଶାଳା ଉପରେ ବସି ଯାଇଛି||2||

ਕਹਿ ਕੰਬੀਰ ਕੋਊ ਸੰਗ ਨ ਸਾਥ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁଠି କେହି ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ,

ਜਲ ਥਲ ਰਾਖਨ ਹੈ ਰਘੁਨਾਥ ॥੩॥੧੦॥੧੮॥
ସେଠାରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||3||10||18||

ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨
ଭୈରଉ କବୀର ଜୀ ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਗਮ ਦੁਗਮ ਗੜਿ ਰਚਿਓ ਬਾਸ ॥
ଅପହଞ୍ଚ ଓ ଦୁର୍ଗମ (ଦଶମ ଦ୍ୱାର ରୂପୀ) ଦୁର୍ଗର ରଚନା କରି ଈଶ୍ୱର ଏଥିରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਜਾ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥
ସେଥିରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିର ଆଲୋକ ଅଛି।

ਬਿਜੁਲੀ ਚਮਕੈ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ॥
ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ବିଜୁଳି ଚମକି ଥାଏ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ,

ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧॥
ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ଗୋବିନ୍ଦ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਇਹੁ ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥
ଯଦି ଜୀବାତ୍ମାର ଲଗ୍ନ ରାମନାମରେ ଲାଗିଯାଏ,

ਜਰਾ ਮਰਨੁ ਛੂਟੈ ਭ੍ਰਮੁ ਭਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଭ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਸਿਉ ਮਨ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଜାତି-କୁଳର ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ,

ਹਉਮੈ ਗਾਵਨਿ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ ॥
ସେ ଅହଂ ଭାବନାର ଗାନ କରିଥାଏ।

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਹੋਤ ਝੁਨਕਾਰ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥੨॥
ଯେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଭୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦର ଝଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ||2||

ਖੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଖଣ୍ଡ-ମଣ୍ଡଳର ରଚନା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਤ੍ਰਿਅ ਅਸਥਾਨ ਤੀਨਿ ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ ॥
ସେ ତିନି ଲୋକ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶିବ ତଥା ତିନି ଗୁଣର ସଂହାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਹਿਆ ਅਭ ਅੰਤ ॥
ମନ-ବାଣୀର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋ ਧਰਨੀਧਰ ਮੰਤ ॥੩॥
ସେହି ପୃଥିବୀ ଲୋକର ରହସ୍ୟ କେହି ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି||3||

ਕਦਲੀ ਪੁਹਪ ਧੂਪ ਪਰਗਾਸ ॥
କଦଳୀ, ଧୂପ, ଫୁଲ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରକାଶ ଅଟେ,

ਰਜ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਲੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥
କମଳର ସୌରଭରେ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਦੁਆਦਸ ਦਲ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਮੰਤ ॥ ਜਹ ਪਉੜੇ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ॥੪॥
ବାର ପାଖୁଡା ବାଲା ହୃଦୟ କମଳରେ ତାହାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଅଛି, ପ୍ରତି ପାଖୁଡାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପତି ନାରାୟଣ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି॥4॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਕਾਸੁ ॥
ନୀଚ, ଉପର ଏବଂ ମୁଖରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଆଲୋକିତ ହୋଇଥାଏ,

ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ଶୂନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳ(ଦଶମ ଦ୍ୱାର)ରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଲୋକ ସ୍ଥିତ ଅଛି।

ਊਹਾਂ ਸੂਰਜ ਨਾਹੀ ਚੰਦ ॥
ସେଠାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ନାହାନ୍ତି,

ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਰੈ ਅਨੰਦ ॥੫॥
ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆଦି ପୁରୁଷ ମାୟାତୀତ ଆନନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਪਿੰਡਿ ਸੋ ਜਾਨੁ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଅଛି, ତାହାକୁ ପିଣ୍ଡରେ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ବୋଲି ଭାବ।

ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ରୂପୀ ମାନସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କର,

ਸੋਹੰ ਸੋ ਜਾ ਕਉ ਹੈ ਜਾਪ ॥
ମୁଁ ତାହା ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଜପିଥାଏ,

ਜਾ ਕਉ ਲਿਪਤ ਨ ਹੋਇ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪ ॥੬॥
ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ପାପ-ପୂଣ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ||6||

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਘਾਮ ਨਹੀ ਛਾਮ ॥
ଈଶ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣ-ଅବର୍ଣ୍ଣ, ଧୂପ ଅଥବା ଛାୟାର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି,

ਅਵਰ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਮ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ବିନା ତାହାଙ୍କୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ନପାରେ।

ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥
ସେଥିରେ ଲାଗିଥିବା ଧ୍ୟାନ ଭଙ୍ଗ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣିର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥੭॥
ସେ ନୈସର୍ଗିକ ଭାବରେ ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ଲୀନ ଥାଆନ୍ତି||7||

ਮਨ ਮਧੇ ਜਾਨੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥
ଯଦି କେହି ମନରେ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଣି ନିଏ,

ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਆਪੈ ਹੋਇ ॥
ଯାହା ବୋଲିଥାଏ, ତାହା ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਜੋਤਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੈ ॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତି ରୂପୀ ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ସ୍ଥିର କରିନିଏ,

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰੈ ॥੮॥੧॥
ସେ ଜଗତରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||8||1||

ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਜਾ ਕੈ ਪਰਗਾਸ ॥
ଯାହାର କୋଟି କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେତେ ପ୍ରକାଶ ଅଛି,

ਕੋਟਿ ਮਹਾਦੇਵ ਅਰੁ ਕਬਿਲਾਸ ॥
କୋଟି କୋଟି ମହାଦେବ ଏବଂ କୈଳାସ ପର୍ବତ ଯେଉଁଠି ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି,

ਦੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੈ ਮਰਦਨੁ ਕਰੈ ॥
କୋଟି କୋଟି ଦୁର୍ଗା ଦେବୀ ଯାହାର ଚରଣ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଛନ୍ତି,

ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਉਚਰੈ ॥੧॥
କୋଟି କୋଟି ଯାହାଙ୍କ ବନ୍ଦନାରେ ବେଦର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਜਉ ਜਾਚਉ ਤਉ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ॥
ମୁଁ କେବଳ ରାମଙ୍କୁ ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ,

ਆਨ ਦੇਵ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେବତା ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਕਰਹਿ ਚਰਾਕ ॥
କୋଟି କୋଟି ଚନ୍ଦ୍ରମା ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଆଲୋକିତ କରିଥାନ୍ତି,

ਸੁਰ ਤੇਤੀਸਉ ਜੇਵਹਿ ਪਾਕ ॥
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ଯାହାଙ୍କ ରୋଷେଇ ଘରେ ଭୋଜନର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି,

ਨਵ ਗ੍ਰਹ ਕੋਟਿ ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰ ॥
କୋଟି କୋଟି ନବଗ୍ରହ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਧਰਮ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ॥੨॥
କୋଟି କୋଟି ଧର୍ମରାଜ ଯାହାଙ୍କ ଜଗୁଆଳି ଅଟେ||2||

ਪਵਨ ਕੋਟਿ ਚਉਬਾਰੇ ਫਿਰਹਿ ॥
କୋଟି କୋଟି ପବନ ଯାହାଙ୍କ ଚାରିପଟେ ବହିଥାଏ,

ਬਾਸਕ ਕੋਟਿ ਸੇਜ ਬਿਸਥਰਹਿ ॥
କୋଟି କୋଟି ନାଗରାଜ ତାହାଙ୍କ ଶେଯ ପାଇଁ ବିଛାଇ ରହିଥାନ୍ତି,

ਸਮੁੰਦ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੇ ਪਾਨੀਹਾਰ ॥
କୋଟି କୋଟି ସମୁଦ୍ର ଯାହାଙ୍କ ପାଣି ଭରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥੩॥
ଅଠର ଭାର ବାଲା କୋଟି କୋଟି ବନସ୍ପତି ତାହାଙ୍କ ରୁମ ଅଟେ||3||

ਕੋਟਿ ਕਮੇਰ ਭਰਹਿ ਭੰਡਾਰ ॥
କୋଟି କୋଟି ଧନର ଦେବତା କୁବେର ତାହାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର
ଭରିଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿਕ ਲਖਿਮੀ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ ॥
କୋଟି କୋଟି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାନ୍ତି।

ਕੋਟਿਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਹਿਰਹਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਇੰਦ੍ਰ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ॥੪॥
କୋଟି କୋଟି ଇନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ତତ୍ପର ରହିଥାନ୍ତି||4||

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଛପନ କୋଟି ଦ୍ୱାରପାଳ ଅଛନ୍ତି,

ନଗରୀ ନଗରୀ ਖਿਅਤ ਅਪਾਰ ॥
ନଗର-ନଗର ତାହାଙ୍କ ଯଶ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਲਟ ਛੂਟੀ ਵਰਤੈ ਬਿਕਰਾਲ ॥
ଜଟାଧାରୀ ଭୟାନକ ଭୁତ-ପ୍ରେତ, ପିଶାଚ ଇତ୍ୟାଦି ତାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਕੋਟਿ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਗੋਪਾਲ ॥੫॥
ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍ୱର କୋଟି କୋଟି ଶକ୍ତିର ରୂପରେ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି||5||

ਕੋਟਿ ਜਗ ਜਾ ਕੈ ਦਰਬਾਰ ॥
କୋଟି କୋଟି ଉତ୍ସବ ଯାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ହେଉଛି,

ਗੰਧ੍ਰਬ ਕੋਟਿ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ ॥
କୋଟି କୋଟି ଗନ୍ଧର୍ବ ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਦਿਆ ਕੋਟਿ ਸਭੈ ਗੁਨ ਕਹੈ ॥
କୋଟି କୋଟି ରୂପରେ ବିଦ୍ୟାର ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି,

ਤਊ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੈ ॥੬॥
ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରହସ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ||6||

ਬਾਵਨ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੈ ਰੋਮਾਵਲੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ ବାବନ କୋଟି ରୁମ ଭଳି ବାନର ସେନା ଥିଲେ,

ਰਾਵਨ ਸੈਨਾ ਜਹ ਤੇ ਛਲੀ ॥
ଯେଉଁ ରାମ ରାବଣ ସେନାକୁ ଛଳ କରିଥିଲେ,

ਸਹਸ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਕਹਤ ਪੁਰਾਨ ॥ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਥਿਆ ਮਾਨੁ ॥੭॥
ପୁରାଣରେ ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ କୋଟି କୋଟି କଥା ଅଛି। ସେ ଦୁର୍ଜ୍ୟୋଧନର ଗର୍ବକୁ ଖର୍ବ କରିଥିଲେ||7||

ਕੰਦ੍ਰਪ ਕੋਟਿ ਜਾ ਕੈ ਲਵੈ ਨ ਧਰਹਿ ॥ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰਿ ਮਨਸਾ ਹਰਹਿ ॥
କୋଟି କୋଟି କାମଦେବ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ତୁଳନା କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ମନରେ ହିଁ ବାସନା ଚୋରାଇ ନେଇଥାଏ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੁਨਿ ਸਾਰਿਗਪਾਨ ॥
କବୀର ଜୀ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଶୁଣ,

ਦੇਹਿ ਅਭੈ ਪਦੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ॥੮॥੨॥੧੮॥੨੦॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଏହି ଦାନ ଚାହିଁ ଥାଏ, ମୋତେ ଅଭୟ ପଦ (ମୋକ୍ଷ) ପ୍ରଦାନ କର||8||2||18||20||

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੧
ଭୈରଉ ବାଣୀ ନାମଦେବ ଜୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰੇ ਜਿਹਬਾ ਕਰਉ ਸਤ ਖੰਡ ॥
ହେ ଜିହ୍ୱା! ତୋର ସାତ ଖଣ୍ଡ କରିଦେବି,

ਜਾਮਿ ਨ ਉਚਰਸਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧॥
ଯଦି ତୁ ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ନ କରୁ||1||

ਰੰਗੀ ਲੇ ਜਿਹਬਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଜିହ୍ୱାକୁ ହରିନାମରେ ରଙ୍ଗୀନ କର,

ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରି ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୁଅ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਮਿਥਿਆ ਜਿਹਬਾ ਅਵਰੇਂ ਕਾਮ ॥
ହେ ଜିହ୍ୱା! ତୋର ଅନ୍ୟ କାମ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਇਕੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥੨॥
କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ ਅਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ॥
ଅସଂଖ୍ୟ କୋଟି କୋଟି ଅନ୍ୟ ପୂଜା କରାଯାଏ,

ਏਕ ਨ ਪੂਜਸਿ ਨਾਮੈ ਹਰੀ ॥੩॥
ଏକ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁନାମ ସମକକ୍ଷ ନୁହେଁ||3||

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਕਰਣਾ ॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଜିହ୍ୱା! ତୋ' ପାଇଁ ଏହା ଉଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ ଯେ

ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥੪॥੧॥
ଅନନ୍ତ ରୂପ ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ଜପି ଅଛି||4||1||

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰਹਰੀ ॥
ଯିଏ ପର ଧନ ଏବଂ ପର ନାରୀର ମୋହ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି,

ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਨਰਹਰੀ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਜੋ ਨ ਭਜੰਤੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରେ ନାହିଁ,

ਤਿਨ ਕਾ ਮੈ ਨ ਕਰਉ ਦਰਸਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਅੰਤਰਾ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଭେଦଭାବ ଥାଏ,

ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰਾ ॥੨॥
ସେହି ପୁରୁଷ ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ପଶୁ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ॥ ਨਾ ਸੋਹੈ ਬਤੀਸ ਲਖਨਾ ॥੩॥੨॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ନାକ ବିନା ବତିଶ ଲକ୍ଷଣ ଥିବା ବାଲା ବ୍ୟକ୍ତି ସୁନ୍ଦର ଲାଗେ ନାହିଁ||3||2||

ਦੂਧੁ ਕਟੋਰੈ ਗਡਵੈ ਪਾਨੀ ॥ ਕਪਲ ਗਾਇ ਨਾਮੈ ਦੁਹਿ ਆਨੀ ॥੧॥
ଲୋଟାରେ ପାଣି ନେଇ ନାମଦେବ କପିଳ ଗାଈକୁ ଦୁହିଲେ ଆଉ ଦୁଧ ନେଇ ମନ୍ଦିର ଆସିଲେ||1||

ਦੂਧੁ ਪੀਉ ਗੋਬਿੰਦੇ ਰਾਇ ॥
ସେ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ, ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ଦୁଧ ପିଅ,

ਦੂਧੁ ਪੀਉ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥
ପୁନଃ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି, ଦୁଧ ପିଅ, ମୋର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯିବ,

ਨਾਹੀ ਤ ਘਰ ਕੋ ਬਾਪੁ ਰਿਸਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ତୁ ଦୁଗ୍ଧ ପାନ କରି ନାହୁଁ, ଘରେ ପିତାଜୀ ମୋ' ସହିତ ନାରାଜ ହୋଇଯିବେ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸੋਇਨ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ॥ ਲੈ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਆਗੈ ਧਰੀ ॥੨॥
ସୁନାର ଲୋଟାରେ ଅମୃତମୟ ଦୁଧ ଭରି ନାମଦେବ ଭଗବାନଙ୍କ ପ୍ରତିମା ସମ୍ମୁଖରେ ରାଖୀ ଦେଲେ||2||

ਏਕੁ ਭਗਤੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਬਸੈ ॥ ਨਾਮੇ ਦੇਖਿ ਨਰਾਇਨੁ ਹਸੈ ॥੩॥
କେବଳ ଏକ ତୋର ଭଲି ଭକ୍ତ ହିଁ ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ନାମଦେବଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଖି ଈଶ୍ୱର ହାସ୍ୟ ସହିତ କହିଲେ||3||

ਦੂਧੁ ਪੀਆਇ ਭਗਤੁ ਘਰਿ ਗਇਆ ॥
ଏହିପରି ଭକ୍ତ ନାମଦେବ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦୁଧ ପିଆଇ ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ

Page 1165

ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਭਇਆ ॥੪॥੩॥
ତାହାଙ୍କୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||3||

ਮੈ ਬਉਰੀ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ ॥
ରାମ ହିଁ ମୋର ପତି ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ମୁଁ ଦିୱାନା ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਰਚਿ ਰਚਿ ਤਾ ਕਉ ਕਰਉ ਸਿੰਗਾਰੁ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ରୁଚିର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ||1||

ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥
ହେ ଲୋକମାନେ! ତୁମେ ଯେତେ ନିନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିଲେ,

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ତନ-ମନ ସବୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨ ਕੀਜੈ ॥
କାହା ସହିତ ବାଦ-ବିବାଦ କର ନାହିଁ ଏବଂ

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਪੀਜੈ ॥੨॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା କେବଳ ରାମନାମ ରୂପୀ ରସାୟନ ପାନ କର||2||

ਅਬ ਜੀਅ ਜਾਨਿ ਐਸੀ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରାଣୀ ଠାରେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ବନି ଯାଇଛି ଯେ

ਮਿਲਉ ਗੁਪਾਲ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਈ ॥੩॥
ଖୁସିର ଢୋଲ ବଜାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବି||3||

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਨਰੁ ਕੋਈ ॥
କେହି ପ୍ରଶଂସା ଅଥବା ନିନ୍ଦା କରୁ,

ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗੁ ਭੇਟਲ ਸੋਈ ॥੪॥੪॥
ନାମଦେବଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||4||

କବହୂ ଖୀରି ଖାଡ ଘୀଉ ନ ଭାବୈ ॥
ସଂସାରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ହେଉଛି, କେବେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦୁଧ, ଖିରୀ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ,

କବହୂ ଘର ଘର ଟୂକ ମଗାବୈ ॥
କେବେ ନିର୍ଦ୍ଧନ ବନାଇ ଘରେ ଘରେ ରୋଟି ମାଗିଥାଏ,

କବହୂ କୁରନୁ ଚନେ ବିନାବୈ ॥୧॥
କେବେ ଏତେ ଲାଳସା କରିଥାଏ ଯେ ଅବର୍ଜନାରୁ ମଧ୍ୟ ଦାନା ଖୋଜିଥାଏ||1||

ଜିଉ ରାମୁ ରାଖୈ ତିଉ ରହୀଐ ରେ ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଆମକୁ ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ରଖିଥାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ରହିବାର ଅଛି।

ହରି କୀ ମହିମା କିଛୁ କଥନୁ ନ ଜାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ଭାଇ! ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମାର କଥନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1.1॥ରୁହ॥

କବହୂ ତୁରେ ତୁରଂଗ ନଚାବୈ ॥
କେବେ ଏତେ ଅମୀର ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ତେଜ ଘୋଡା ପରି ନାଚିଥାଏ,

କବହୂ ପାଇ ପନହୀଓ ନ ପାବୈ ॥୨॥
କେବେ ଏତେ ଗରିବ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ପାଦକୁ ଚପଲ ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ||2||

କବହୂ ଖାଟ ସୁପେଦୀ ସୁବାବୈ ॥
କେବେ ଧବଳ ବିଛଣାରେ ମିଠା ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି,

କବହୂ ଭୂମି ପୈଆରୁ ନ ପାବୈ ॥୩॥
କେବେ ଭୂମି ଉପରେ କୁଟା ଖଣ୍ଡେ ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ||3||

ଭନତି ନାମଦେଉ ଇକୁ ନାମୁ ନିସତାରୈ ॥
ନାମଦେବ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ମୋକ୍ଷ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ଜିହ ଗୁରୁ ମିଲୈ ତିହ ପାରି ଉତାରୈ ॥୪॥୫॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରି ଦିଅନ୍ତି||4||5||

ହସତ ଖେଲତ ତେରେ ଦେହୁରେ ଆଇଆ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଖୁସିରେ ଖୁସିରେ ତୋର ମନ୍ଦିରରେ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଆସିଥିଲି।

ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਨਾਮਾ ਪਕਰਿ ਉਠਾਇਆ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ, ଏହି ନାମଦେବ ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତି କରିଲେ, ସେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଓ ପୂଜାରୀ ତାହାଙ୍କୁ ଧରି ନେଇଗଲେ||1||

ਹੀਨੜੀ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਦਿਮ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋ' ସାଥିରେ ଏପରି ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର ହୋଇଛି, ମୋର ଜାତି ଛୋଟ ଅଟେ,

ਛੀਪੇ ਕੇ ਜਨਮਿ ਕਾਹੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ କାହିଁକି ଛୋଟ ଜାତିରେ ଜନ୍ମ ହେଲି?॥1॥

ਲੈ ਕਮਲੀ ਚਲਿਓ ਪਲਟਾਇ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଚାଦର ନେଇ ଲେଉଟି ଆସିଛି ଏବଂ

ਦੇਹੁਰੈ ਪਾਛੈ ਬੈਠਾ ਜਾਇ ॥੨॥
ମନ୍ଦିର ପଛରେ ଭକ୍ତି ପାଇଁ ବସି ଯାଇଛି||2||

ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ନାମଦେବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ,

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥੩॥੬॥
ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ମନ୍ଦିର ବୁଲି ଯାଇଛି,||3||6||

ਭੈਰਉ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀਉ ਘਰੁ ੨
ଭୈରଉ ନାମଦେବ ଜୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜੈਸੀ ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਨਾਜ ॥
ଯେପରି କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତର ଭୋଜନ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ,

ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਜਲ ਸੇਤੀ ਕਾਜ ॥
ତୃଷ୍ଣାର ଜଳ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ,

ਜੈਸੀ ਮੂੜ ਕੁਟੰਬ ਪਰਾਇਣ ॥
ଯେପରି ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ପରିବାର ମୋହରେ ଆସକ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ॥੧॥
ଏପରି ହିଁ ନାମଦେବ ସହିତ ନାରାୟଣ ସହିତ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ||1||

ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਰਾਇਣ ਲਾਗੀ ॥
ନାମଦେବଙ୍କ ସହିତ ନାରାୟଣଙ୍କ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ,

ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବୈରାଗୀ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੀ ਪਰ ਪੁਰਖਾ ਰਤ ਨਾਰੀ ॥
ଯେପରି ଚରିତ୍ରହୀନ ନାରୀ ପର ପୁରୁଷ ଠାରେ ରତ ରହିଥାଏ,

ਲੋਭੀ ਨਰੁ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥
ଲୋଭୀ ପୁରୁଷ ଧନ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ,

ਕਾਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾਮਨੀ ਪਿਆਰੀ ॥
କାମୁକ ପୁରୁଷ ନାରୀ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ,

ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥੨॥
ଏପରି ହିଁ ନାମଦେବଙ୍କ ପ୍ରେମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନ ନିଜେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਕਬਹੁ ਨ ਤੂਟਸਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ସେତେବେଳେ ଜୀବ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରେମ କେବେ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਮੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸਚਿ ਨਾਇ ॥੩॥
ଏଣୁ ନାମଦେବ ସଚ୍ଚା ନାମରେ ମନ ଲଗାଇଛନ୍ତି||3||

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਰਿਕ ਅਰੁ ਮਾਤਾ ॥
ଯେପରି ମାତା ସହିତ ସନ୍ତାନର ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ,

ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥
ସେପରି ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ନାମଦେବ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ଏପରି ପ୍ରେମ ଲାଗିଛି ଯେ

ਗੋਬਿਦੁ ਬਸੈ ਹਮਾਰੈ ਚੀਤਿ ॥੪॥੧॥੭॥
ଗୋବିନ୍ଦ ଆମର ହୃଦୟରେ ରହିଥାନ୍ତି||4||1||7||

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਤਿਆਗੈ ਅੰਧਾ ॥
ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ଧ ପୁରୁଷ

ਪਰ ਨਾਰੀ ਸਿਉ ਘਾਲੈ ਧੰਧਾ ॥
ପରନାରୀ ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਜੈਸੇ ਸਿੰਬਲੁ ਦੇਖਿ ਸੁਆ ਬਿਗਸਾਨਾ ॥
ଯେପରି ସିମ୍ବଳ ଗଛ ଏଖି ଶୁଆ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ,

ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਮੂਆ ਲਪਟਾਨਾ ॥੧॥
ସେଥିରେ ଲିପ୍ତ ରହି ଅନ୍ତରେ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਪਾਪੀ ਕਾ ਘਰੁ ਅਗਨੇ ਮਾਹਿ ॥
ପାପୀର ଘର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ

ਜਲਤ ਰਹੈ ਮਿਟਵੈ ਕਬ ਨਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ଜଳନ କେବେ ନିର୍ବାପିତ ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨ ਦੇਖੈ ਜਾਇ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ଆଡେ ଧ୍ୟାନ ଦିଏନାହିଁ ଏବଂ

ਮਾਰਗੁ ਛੋਡਿ ਅਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ॥
ଉଚିତ ମାର୍ଗ ଛାଡି ଭୁଲ ମାର୍ଗରେ ପଡିଥାଏ।

ਮੂਲਹੁ ਭੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ସେ ମୂଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਡਾਰਿ ਲਾਦਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੨॥
ଅମୃତ ନାମକୁ ଛାଡି ପାପର ଜହର ଲଦି ଖାଇଥାଏ||2||

ਜਿਉ ਬੇਸ੍ਵਾ ਕੇ ਪਰੈ ਅਖਾਰਾ ॥
ଯେପରି ବେଶ୍ୟାର ନୃତ୍ୟ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਕਾਪਰੁ ਪਹਿਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਂਗਾਰਾ ॥
ସେ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଅନେକ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ନାଚିଥାଏ, ତାହାର ଯୌବନ ଦେଖି କାମୁକ କାମାତୁର ହୋଇଥାଏ,

ਵਾ ਕੇ ਗਲੇ ਜਮ ਕਾ ਹੈ ਫਾਸ ॥੩॥
ଏପରି ପୁରୁଷର ଗଳାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଫନ୍ଦା ପଡିଯାଏ||3||

ਜਾ ਕੇ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਓ ਕਰਮਾ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ,

ਸੋ ਭਜਿ ਪਰਿ ਹੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ।

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ନାମଦେବ ଏହି ବିଚାର କହନ୍ତି ଯେ

ਇਨ ਬਿਧਿ ਸੰਤਹੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥੪॥੨॥੮॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏହିପରି ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||4||2||8||

ਸੰਡਾ ਮਰਕਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥
ପ୍ରହଲାଦର ଶିକ୍ଷକ ଷଣ୍ଢ ଏବଂ ଅମରକ ଦୈତ୍ୟରାଜ ପାଖରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଲେ ଯେ

ਪੜੈ ਨਹੀ ਹਮ ਹੀ ਪਚਿ ਹਾਰੇ ॥
ପ୍ରହଲାଦ ଆଦୌ ପଢୁ ନାହିଁ, ଆମେ ପ୍ରୟାସ କରି ହାରି ଯାଇଛୁ।

ਰਾਮੁ ਕਹੈ ਕਰ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ਚਟੀਆ ਸਭੈ ਬਿਗਾਰੇ ॥੧॥
ସେ ତାଳ ବଜାଇ ରାମନାମ ଜପିଥାଏ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ସବୁ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀଙ୍କୁ ବିଗାଡି ଦେଇଛି||1||

ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਪਿਬੋ ਕਰੈ ॥
ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ରାମନାମ ଜପିଥାଏ ଏବଂ

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੁ ਧਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହୃଦୟରେ ହରିଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਸੁਧਾ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਰਾਜੇ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਪਟਰਾਨੀ ॥
ପାଟରାଣୀ ମା' ବିନୟପୂର୍ବକ କହିଲେ, " ରାଜା ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥିବୀକୁ ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି,

ਪੂਤੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਤਿਨਿ ਤਉ ਅਉਰੈ ਠਾਨੀ ॥੨॥
ଏକ ପୁତ୍ର ପ୍ରହଲାଦ ହିଁ ଆଜ୍ଞା ମାନୁ ନାହିଁ ଏବଂ ମନରେ ଅନ୍ୟ କିଛି କଥା ରଖିଅଛି"||2||

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਮੰਤਰ ਉਪਾਇਆ ਕਰਸਹ ਅਉਧ ਘਨੇਰੀ ॥
ଦୁଷ୍ଟର ସଭାରେ ଏହି ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରହଲାଦକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଉ।

ਗਿਰਿ ਤਰ ਜਲ ਜੁਆਲਾ ਭੈ ਰਾਖਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ ॥੩॥
ପାହାଡରୁ ଠେଲି ଦିଆଗଲା, ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡାଇବାର ଚେଷ୍ଟା କରାଗଲା, ଅଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦିଆଗଲା, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମାୟା ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦକୁ ରକ୍ଷା କରିନେଲା||3||

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕਾਲੁ ਭੈ ਕੋਪਿਓ ਮੋਹਿ ਬਤਾਉ ਜੁ ਤੁਹਿ ਰਾਖੈ ॥
ଖଡ୍ଗ ବାହାର କରି କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁ କହିଲା, "ମୋତେ କୁହ ତୋର ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା କିଏ ଏବଂ କେଉଁଠି ଅଛି?"

ਪੀਤ ਪੀਤਾਂਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ਥੰਭ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖੈ ॥੪॥
ପ୍ରହଲାଦ ଉତ୍ତର ଦେଲା, " ତିନି ଲୋକର ମାଲିକ ପୀତାମ୍ବର ଶ୍ରୀହରି ଏହି ସ୍ତମ୍ଭରେ ମଢ଼ ଅଛନ୍ତି"||4||

ਹਰਨਾਖਸੁ ਜਿਨਿ ਨਖਹ ਬਿਦਾਰਿਓ ਸੁਰਿ ਨਰ ਕੀਏ ਸਨਾਥਾ ॥
ସେତେବେଳେ ହରି ସ୍ତମ୍ଭରୁ ବାହାରି ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକାଶିପୁକୁ ନଖରେ ଚିରି ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਨਰਹਰਿ ਧਿਆਵਹ ਰਾਮੁ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਤਾ ॥੫॥੩॥੯॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଆମେ ନୃସିଂହ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରୁ ଆଉ ସେ ଅଭୟ ପଦ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||5||3||9||

ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੂਛੈ ਸੁਨੁ ਬੇ ਨਾਮਾ ॥
ସୁଲତାନ ପଚାରିଛନ୍ତି, " ଆରେ ନାମଦେବ!

ਦੇਖਉ ਰਾਮ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ਕਾਮਾ ॥੧॥
ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଅଛି ଯେ ତୋର ରାମଙ୍କ କରାମତି କଣ ଅଛି||1||

ਨਾਮਾ ਸੁਲਤਾਨੇ ਬਾਧਿਲਾ ॥
ପୁଣି ସୁଲତାନ ନାମଦେବଙ୍କୁ ସିପାହୀ ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ କହିଛନ୍ତି,

ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਬੀਠੁਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
" ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଅଛି ଯେ ତୋର ଈଶ୍ୱର କଣ ଚମତ୍କାର କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਸਮਿਲਿ ਗਊ ਦੇਹੁ ਜੀਵਾਇ ॥
ଯଦି ନିଜର ଭଲ ଚାହୁଁ, ତାହାହେଲେ ମୃତ ଗାଈକୁ ଜୀବିତ କରି ଦେ,

ନਾਤਰੁ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰਉ ਠਾਂਇ ॥੨॥
ଅନ୍ୟଥା, ମସ୍ତକ ଉଡାଇ ମାରିଦେବି||2||

ਬਾਦਿਸਾਹ ਐਸੀ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥
ନାମଦେବ କହିଛନ୍ତି, " ହେ ବାଦଶାହ! ଏପରି କିପରି ହୋଇ ପାରିବ,

ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥੩॥
ଥରେ ମରିଗଲେ ପୁନଃ ଜୀବିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ||3||

ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇ ॥
ମୋ' କରିବାରେ କିଛି ନାହିଁ,

ਕਰਿ ਹੈ ਰਾਮੁ ਹੋਇ ਹੈ ਸੋਇ ॥੪॥
ଯାହା ରାମ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ ଆଉ ହେବ||4||

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥
ଏହା ଶୁଣି ବାଦଶାହ ଅହଂକାରରେ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗਜ ਹਸਤੀ ਦੀਨੋ ਚਮਕਾਰਿ ॥੫॥
ନାମଦେବ ଉପରେ ହାତୀକୁ ଛାଡି ଦେଇଛନ୍ତି||5||

ਰੁਦਨੁ ਕਰੈ ਨਾਮੇ ਕੀ ਮਾਇ ॥
ପୁଣି ନାମଦେବଙ୍କ ମାତା ରୋଦନ କରି କହିଛନ୍ତି,

ਛੋਡਿ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਭਜਹਿ ਖੁਦਾਇ ॥੬॥
ତୁ ରାମଙ୍କ ତ୍ୟାଗ କରି ଖୁଦାଙ୍କୁ କାହିଁକି ବନ୍ଦନା କରୁ ନାହୁଁ||6||

ਨ ਹਉ ਤੇਰਾ ਪੂੰਗੜਾ ਨ ਤੂ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥
ଏହା ଶୁଣି ନାମଦେବ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଇଛନ୍ତି, " ମୁଁ ତୋର ପୁତ୍ର ନୁହେଁ କି ତୁ ମୋର ମାତା ନୁହଁ,

ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ ਤਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੭॥
ଯଦି ମୋର ଶରୀରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବି||7||

ਕਰੈ ਗਜਿੰਦੁ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ॥
ସେତେବେଳେ ହାତୀ ନାମଦେବଙ୍କୁ ଶୁଣ୍ଢରେ ଚୋଟ ମାରିଛି,

ਨਾਮਾ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ॥੮॥
କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ନାମଦେବଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||୪||

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥
ବାଦଶାହ ବିବ୍ରତ ହୋଇ କହିଲେ, କାଜୀ ମୁଲ୍ଲା ସମସ୍ତେ ମୋତେ ସଲାମ କରୁଛନ୍ତି,

ਇਨਿ ਹਿੰਦੂ ਮੇਰਾ ਮਲਿਆ ਮਾਨੁ ॥੯॥
କିନ୍ତୁ ଏହି ହିନ୍ଦୁ ମୋର ଅଭିମାନ ଚୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଛି||୨||

ਬਾਦਿਸਾਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੇਹੁ ॥
ଲୋକମାନେ କହିଲେ ହେ ବାଦଶାହ ହଜୁର! ଆପଣଙ୍କୁ ଆମର ବିନତି ଯେ

ନାମେ ସର ଭରି ସୋନା ଲେହୁ ॥୧୦॥
ନାମଦେବଙ୍କ ଓଜନ ସମାନ ସୁନା ନେଇଯାଅ, ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାଣ-ଦାନ ଦିଅ||10||

ମାଲୁ ଲେଉ ତଉ ଦୋଜକି ପରଉ ॥
ଏହା ଶୁଣି ବାଦଶାହ କହିଛନ୍ତି, " ଯଦି ମୁଁ ଉତ୍କୋଚ ଭାବରେ ଧନ ନେବି, ନର୍କରେ ପଡିବି।

ଦୀନୁ ଛୋଡି ଦୁନୀଆ କଉ ଭରଉ ॥୧୧॥
ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରିବା ବାଲା ଦୁନିଆରେ ଅପଦସ୍ତ ହୋଇଥାଏ||11||

ପାବହୁ ବେੜୀ ହାଥହୁ ତାଲ ॥
ନାମଦେବଙ୍କ ପାଦରେ ବେଡି ଥିଲା, ତଥାପି ସେ ହାତରେ ତାଳ ବଜାଇ

ନାମା ଗାବୈ ଗୁନ ଗୋପାଲ ॥୧୨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ||12||

ଗଂଗ ଜମୁନ ଜଉ ଉଲଟୀ ବହୈ ॥
ନାମଦେବ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ କହିଲେ, " ଯଦି ଗଙ୍ଗା-ଯମୁନା ଓଲଟା ଦିଗରେ ବହିବାକୁ ଲାଗିବ

ତଉ ନାମା ହରି କରତା ରହୈ ॥୧୩॥
ତଥାପି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିବି||13||

ସାତ ଘੜୀ ଜବ ବୀତୀ ସୁਣୀ ॥
ଯେତେବେଳେ ସାତ ଘଡି ବିତି ଯିବାର ଧ୍ୱନି ଶୁଣାଗଲା, ତଥାପି

ଅଜହୁ ନ ଆਇଓ ତ୍ରିଭਵਣ ଧਣੀ ॥୧୪॥
ତିନି ଲୋକର ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱର ଆସିଲେ ନାହିଁ||14||

ପାਖੰਤਣ ବାଜ ବଜାਇଲਾ ॥ ଗରୁੜ ଚੜ୍ହେ ଗୋବିଂଦ ଆਇଲਾ ॥୧୫॥
ସେତେବେଳେ ଗରୁଡ ଉପରେ ସବାର ହୋଇ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀହରି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ||15||

ଅପନେ ଭଗତ ପରି କୀ ପ୍ରତିପାଲ ॥ ଗରୁੜ ଚੜ୍ହେ ଆਏ ଗୋପାଲ ॥୧୬॥
ନିଜ ଭକ୍ତର ପ୍ରତିପାଳନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗରୁଡ ଉପରେ ସବାର ହୋଇ ଭଗବାନ ଆସିଛନ୍ତି||16||

ਕਹਹਿ ਤ ਧਰਣਿ ਇਕੋਡੀ ਕਰਉ ॥
ଭଗବାନ ନାମଦେବଙ୍କୁ କହିଲେ, " ଯଦି ତୁ କହୁ, ଧରିତ୍ରିକୁ ଓଲଟାଇ ଦେବି।

ਕਹਹਿ ਤ ਲੇ ਕਰਿ ਊਪਰਿ ਧਰਉ ॥੧੭॥
ଯଦି କହୁ, ଏହାକୁ ଉପରେ ଓଲଟାଇ ରଖିବି||17||

ਕਹਹਿ ਤ ਮੁਈ ਗਊ ਦੇਉ ਜੀਆਇ ॥
ଯଦି ତୁ କହୁ, ତୋ' ମୃତ ଗାଈକୁ ଜୀବିତ କରିଦେବି,

ਸਭੁ ਕੋਈ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥੧੮॥
ଯେପରି ସମସ୍ତେ ଦେଖି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଲାଗିବେ||18||

ਨਾਮਾ ਪ੍ਰਣਵੈ ਸੇਲ ਮਸੇਲ ॥
ଭଗବାନ ମୃତ ଗାଈକୁ ଜୀବିତ କରିଲେ, ନାମଦେବ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଲେ ଗାଇର ଗୋଡରେ ରସି ବାନ୍ଧି ଦିଅ, କ୍ଷୀର ଦୁହିବି।

ਗਊ ਦੁਹਾਈ ਬਛਰਾ ਮੇਲਿ ॥੧੯॥
ବାଛୁରୀକୁ ଗାଈ ପାଖରେ ଛାଡ||19||

ਦੂਧਹਿ ਦੁਹਿ ਜਬ ਮਟੁਕੀ ਭਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ କ୍ଷୀର ଦୁହି ପାତ୍ର ଭରି ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਲੇ ਬਾਦਿਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ ॥੨੦॥
ତାହାକୁ ବାଦଶାହ ସମ୍ମୁଖରେ ରାଖୀ ଦେଇଛନ୍ତି||20||

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਮਹਲ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥
ଏହି କରିସ୍ମା ଦେଖି ବାଦଶାହ ନିଜ ମହଲକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਅਉਘਟ ਕੀ ਘਟ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥੨੧॥
ସେହି ସମୟରେ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||21||

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਬਿਨਤੀ ਫੁਰਮਾਇ ॥
ବାଦଶାହ କାଜୀ ଏବଂ ମୁଲ୍ଲା ଦ୍ୱାରା ବିନତି କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਬਖਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਗਾਇ ॥੨੨॥
ହେ ହିନ୍ଦୁ! ମୁଁ ତୋର ଗାଈ ଭଳି, ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦିଅ||22||

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਬਾਦਿਸਾਹ ॥ ਇਹੁ ਕਿਛੁ ਪਤੀਆ ਮੁਝੈ ਦਿਖਾਇ ॥੨੩॥
ନାମଦେବ କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, ହେ ବାଦଶାହ! ସଲାମ! ମୋତେ କିଛି ଭରସା ଦିଅ||23||

ਇਸ ਪਤੀਆ ਕਾ ਇਹੈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਾਚਿ ਸੀਲਿ ਚਾਲਹੁ ਸੁਲਿਤਾਨ ॥੨੪॥
ହେ ସୁଲତାନ! ଏହି ଭରସାର ଏହି ପ୍ରମାଣ ଯେ ତୁମେ ସତ୍ୟ ଓ ନମ୍ରତା ସହିତ ନିଜ କାମ କର ||24||

ਨਾਮਦੇਉ ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਮਿਲਿ ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਨਾਮੇ ਪਹਿ ਜਾਹਿ ॥੨੫॥
ଏହିପରି ନାମଦେବ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ବାସ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତ ହିନ୍ଦୁ ମିଶି ନାମଦେବଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିଲେ||25||

ਜਉ ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਨ ਜੀਵੈ ਗਾਇ ॥
ଲୋକମାନେ କହିଲେ, " ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଗାଈ ଜୀବିତ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ, ତାହାହେଲେ

ਤ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਜਾਇ ॥੨੬॥
ନାମଦେବଙ୍କ ଭରସା ଚାଲି ଯାଇଥାନ୍ତା||26||

ਨਾਮੇ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਰਹੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ନାମଦେବଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ପୁରା ସଂସାରରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଲା ଏବଂ

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਲੇ ਉਧਰਿਆ ਪਾਰਿ ॥੨੭॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି||27||

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਨਿੰਦਕ ਭਇਆ ਖੇਦੁ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ॥੨੮॥੧॥੧੦॥
ନାମଦେବଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡା କରି ନିନ୍ଦୁକକୁ ସବୁ କ୍ଲେଶ ମିଳି ଯାଇଛି ଏବଂ ବଡ ଦୁଃଖ ହୋଇଛି କାରଣ ନାମଦେବ ଓ ନାରାୟଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ||28||1||10||

ਘਰੁ ੨ ॥
ଘର 2॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਮਿਲੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଭଗବାନ ମିଳିଯାନ୍ତି,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଜୀବ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਬੈਕੁੰਠ ਤਰੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ବୈକୁଣ୍ଠ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥੧॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି , ଜୀବ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଗୁରୁ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସେବା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ

ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਆਨ ਸਭ ਸੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ସେବା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେ ହରିନାମ ଉପାସନା ହିଁ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਵੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଦଶ ଦିଗରେ ଦୌଡିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪੰਚ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਮਰਿਬੋ ਝੂਰਿ ॥੨॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ ମିଳିଯାଏ, ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ବାଣୀ ଅମୃତ ସମାନ ମଧୁର ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ କଥାର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਹ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଶରୀର ସଫଳ ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਹਿ ॥੩॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ଇଶଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପି ସବୁକିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਸੂਝੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਊਚ ਪਦ ਬੂਝੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ମୋକ୍ଷ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟ ବୁଝା ପଡିଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ରାଜା ବନିଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥੪॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି , ସଦା ପ୍ରଶଂସା ମିଳିଥାଏ||4||

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସଦା ବୈରାଗୀ ରହିଥାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ପରନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କରାଯାଏ।

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਏਕ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଜୀବକୁ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ଏକ ଭଳି ଲାଗିଥାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਲਿਲਾਟਹਿ ਲੇਖ ॥੫॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି , ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଯାଏ||5||

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଗତି କରିଥାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਛਾਪਰਿ ਛਾਈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଝୁପୁଡି ମଧ୍ୟ ବନିଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਿਹਜ ਨਿਕਸਾਈ ॥੬॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଜଳରୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଖିଲା ବାହାର କରିଥାନ୍ତି||6||

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਠਸਠਿ ਨਾਇਆ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਇਆ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଶରୀରରେ ପବିତ୍ର ଚକ୍ର ଲାଗିଯାଏ।

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਦੁਆਦਸ ਸੇਵਾ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ବାର ପ୍ରକାର ସେବା ପୁରା ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਮੇਵਾ ॥੭॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସବୁ ପ୍ରକାର ଜହର ମିଠା ବନିଯାଏ||7||

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੰਸਾ ਟੂਟੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପା କରନ୍ତି, ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଯମ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਭਉਜਲ ਤਰੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ପ୍ରାଣୀ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ॥੮॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥୪॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠਦਸ ਬਿਉਹਾਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଖୁସିରେ ହିଁ ଅଠର ପୁରାଣର ବ୍ୟବହାର ହୋଇଥାଏ,

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଅଠର ଭାର ବନସ୍ପତିର ଅର୍ଚ୍ଚନା ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦੇਉ ਅਵਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ॥ ਨਾਮਦੇਉ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੯॥੧॥੨॥੧੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସାହାରା ଅଥବା ପୂଜନୀୟ ନାହାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ନାମଦେବ ଏକମାତ୍ର ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି॥୨॥1॥2॥11॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨
ଭୈରଉ ବାଣୀ ରବିଦାସ ଜୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ ॥
ସଂସାରର ବସ୍ତୁକୁ ଦେଖିବା ବିନା ମନରେ ଆଶା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ,

ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ଯାହା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ, ତାହା ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਜਾਪੈ ਨਾਮੁ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ,

ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮੁ ॥੧॥
ସେହି ଯୋଗୀ କେବଳ ନିଷ୍କାମ ଅଟନ୍ତି||1||

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ,

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସର ସ୍ପର୍ଶରେ ଦ୍ୱିଧାରେ ପଡେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ମୁନି ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ମନର ଦ୍ୱିଧାକୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ ਤ੍ਰੈ ਲੋਕ ਸਮਾਇ ॥
ଦ୍ୱାର ବିନା ତିନି ଲୋକର ଆତମାରେ ବିଲୀନ କରି ଦେଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଜଗତର ବ୍ଲାଲ୍ସକୁ ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ ॥
ମନର ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତେ କିଛି ନା କିଛି କରିଥାନ୍ତି,

ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸੁ ਅਨਭੈ ਰਹੈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଯିଏ ସଂସାରର କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିର୍ଭୟ ରହିଥାଏ||2||

ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥
ଫଳ ଉତ୍ପନ୍ନ ପାଇଁ ଫୁଲ ଆସିଥାଏ,

ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଫଳ ଲାଗିଥାଏ, ଫୁଲ ସ୍ୱତଃ ଝଡି ଯାଇଥାଏ।

ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ ॥
ସେପରି ହିଁ ଜ୍ଞାନର ଉପଲବ୍ଧି ପାଇଁ କର୍ମର ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଏ।

ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ, କର୍ମକାଣ୍ଡ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਘ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ ॥
ଯେପରି ଚତୁର ଲୋକ ଘିଅ ପାଇଁ ଦୁଧ ମନ୍ଥନ କରିଥାନ୍ତି,

ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ ॥
ସେପରି ହିଁ ଜୀବନ୍‌ମୁକ୍ତ ନିର୍ବାଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ॥
ରବିଦାସ ପରମ ବୈରାଗ୍ୟର କଥା କହିଥାନ୍ତି ଯେ

ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਸਿ ਅਭਾਗ ॥੪॥੧॥
ହେ ଅଭାଗା! ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କାହିଁକି କରୁ ନାହଁ?||4||1||

ਨਾਮਦੇਵ ॥
ନାମଦେବ॥

ਆਉ ਕਲੰਦਰ ਕੇਸਵਾ ॥ ਕਰਿ ਅਬਦਾਲੀ ਭੇਸਵਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ କେଶବ ପ୍ରଭୁ! ଫକିର ବେଶରେ ହିଁ ଆସି ମିଳନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਆਕਾਸ ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਕੀਨੀ ਕਉਸੈ ਸਪਤ ਪਯਾਲਾ ॥
ତୁ ଏପରି ଅଟୁ, ଯିଏ ଆକାଶକୁ ଟୋପି ଭଳି ଧାରଣ କରିଛୁ, ସାତ ପାତାଳ ତୋର ଜୋତା ଅଟେ।

ਚਮਰ ਪੋਸ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰਾ ਇਹ ਬਿਧਿ ਬਨੇ ਗੁਪਾਲਾ ॥੧॥
ସବୁ ଜୀବ ତୋର ଘର ଅଟେ, ହେ ଜଗତ ପାଳକ! ଏହିପରି ତୁ ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଛୁ|1||

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਕਾ ਪੇਹਨੁ ਤੇਰਾ ਸੋਲਹ ਸਹਸ ਇਜਾਰਾ ॥
ଛପନ କୋଟି ବାଦଲ ତୋର ଆବରଣ ଅଟେ ଷୋହଳ ହଜାର ତୋର ପାଇଜାମା ଅଟେ।

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੁਦਗਰੁ ਤੇਰਾ ਸਹਨਕ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ ॥੨॥
ଅଠର ଭାର ବନସ୍ପତି ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ତୋର ଥାଳି ଅଟେ||2||

ਦੇਹੀ ਮਹਜਿਦਿ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਸਹਜ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ॥
ଏହି ଶରୀର ମସଜିଦ ଅଟେ ଏବଂ ମନ ରୂପୀ ମୁଲ୍ଲା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନମାଜ ପଢିଥାନ୍ତି।

ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ ਸਉ ਕਾਇਨੁ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰੈ ॥੩॥
ଦେବୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋର ନିକାହ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହା ତୋର ନିର୍ଗୁଣ ରୂପକୁ ସଗୁଣ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਮੇਰੇ ਤਾਲ ਛਿਨਾਏ ਕਿਹ ਪਹਿ ਕਰਉ ਪੁਕਾਰਾ ॥
ଭକ୍ତି କରିବା ସମୟରେ ମୋ' ଠାରୁ ଗିନି ଛଡାଇ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ତୋ' ବିନା କାହାକୁ କହିବି?

ନਾਮੇ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਫਿਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦੇਸਵਾ ॥੪॥੧॥

ନାମଦେବଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ହୃଦୟର ସବୁ ଭାବନା ଜାଣିଥାନ୍ତି, ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି||4||1||

ରାଗୁ ବସଂତୁ ମହଲା ୧ ଘରୁ ୧ ଚଉପଦେ ଦୁਤୁକେ
ରାଗ ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ଘର 1 ଚଉପଦୀ ଦୁତୁକ

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਹਾ ਮਾਹ ਮੁਮਾਰਖੀ ਚੜਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ॥
ମାସ ବା ଋତୁ ମଧ୍ୟରେ ରାଜା ବସନ୍ତ ଆସି ଯାଇଛି, ଏହା ସଦା ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਪਰਫੜੁ ਚਿਤ ਸਮਾਲਿ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥੧॥
ହେ ମନ! ତୁ ଖୁସି ହୋଇ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର ॥1॥

ਭੋਲਿਆ ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ ॥
ହେ ଭୋଳା! ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କର,

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ମନରେ ଚିନ୍ତନ କର ଆଉ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଗୁଣ ଧାରଣ କର॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਮ ਪੇੜੁ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗਿਆਨੁ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ କର୍ମ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ହରିନାମ ତାହାର ଶାଖା ଅଟେ, ଧର୍ମ କରିବା ତାହାର ଫୁଲ ଅଟେ ଆଉ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି ଫଳ ଅଟେ।

ਪਤ ਪਰਾਪਤਿ ਛਾਵ ਘਣੀ ਚੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ପତ୍ର ରୂପରେ ଘନ ଛାୟା ଆସିଥାଏ, ମନର ଅଭିମାନ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||

ਅਖੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੰਨੀ ਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਆਖਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରକୃତି ଆଖିରେ ଦେଖାଯାଇଥାଏ, କାନରେ ମଧୁର ବାଣୀ ଶୁଣାଯାଇ ଥାଏ।

ਪਤਿ ਕਾ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਹੋਆ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥੩॥
ଯଦି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଯାଏ, ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ପୁରା ଧନ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||3||

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਆਵਣਾ ਵੇਖਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ହେ ଭାଇ! ମାସ ଓ ଋତୁ ଆସିଥାଏ ଓ ଯାଇଥାଏ, ଏଣୁ ନାମ ସ୍ମରଣ ରୂପୀ ସଚ୍ଚା କର୍ମ ଅର୍ଜନ କରି ଦେଖ।

ਨਾਨਕ ਹਰੇ ਨ ਸੁਕਹੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥੪॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସାହିବର ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ପ୍ରଭୁନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ କେବେ ଶୁଖିଯାଇ ନଥାଏ ଆଉ ସଦା ସବୁଜ ରହିଥାଏ||4||1||

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ॥
ମହଲା 1 ବସନ୍ତ॥

ਰੁਤਿ ਆਈਲੇ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥
ରମଣୀୟ ଋତୁ ବସନ୍ତ ଆସି ଯାଇଛି।

ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਵਹਿ ਸਿ ਤੇਰੈ ਚਾਇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯିଏ ତୋର ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର କାମନାରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥੧॥
ତୋ' ବିନା କାହାକୁ ପୂଜା କରିବି, ତୋ' ବିନା କାହାର ପାଦ ଛୁଇଁ ପାରିବି?||1||

ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋର ଦାସର ଦାସ ବୋଲି କହିଥାଏ,

ਜਗਜੀਵਨ ਜੁਗਤਿ ਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସଂସାରର ଜୀବନ! ଭକ୍ତି ବିନା କୌଣସି ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਬਹੁਤੁ ਰੂਪ ॥
ତୋର ମୂର୍ତ୍ତି ଏକ ହିଁ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତୋର ରୂପ ଅନେକ ଅଟେ।

ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਦੇਉ ਧੂਪ ॥
ପୁଣି ତୋ' ବିନା କାହାକୁ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିବି, ତୋ' ଅତିରିକ୍ତ କାହାକୁ ଧୂପ ଇତ୍ୟାଦି ଭେଟ କରିବି।

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਹਾ ਪਾਇ ॥
ତୋର ରହସ୍ୟ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥੨॥
ହେ ମାଲିକ! ତୋର ଦାସର ଦାସ ହେବାକୁ ଚାହେଁ||2||

ਤੇਰੇ ਸਠਿ ਸੰਬਤ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ॥
ସବୁ ତୀର୍ଥ ତୋର ହିଁ ଅଟେ।

ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ନାମ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ।

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਣੀਐ ॥
ତୋର ଗତି-ଜ୍ଞାନ ଜଣାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਅਣਜਾਣਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥੩॥
ଜାଣିବା ବିନା ହିଁ ତୋର ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ||3||

ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥
ବିଚରା ନାନକ ତୋର କଣ ସ୍ତୁତି କରି ପାରିବ,

ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ਏਕਸੈ ॥
ସବୁଲୋକ ତୋର ହିଁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଛନ୍ତି।

ਸਿਰੁ ਨਾਨਕ ਲੋਕਾ ਪਾਵ ਹੈ ॥
ନାନକଙ୍କ ମସ୍ତକ ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ପାଦ ଉପରେ ପଡି ରହିଛି।

ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉ ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਹੈ ॥੪॥੨॥
ହେ ସଂସାରର ପାଳକ! ତୋର ଯେତେ ନାମ ଅଛି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||4||2||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲ॥1॥

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰ ॥
ଯଦି ସୁନାର ରୋଷେଇ ଘର ତିଆରି କରି ସୁନାର ବାସନ ଉପଯୋଗ କରିଥାଏ,

ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥
ରୂପାର ସୂତା ବହୁ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବାଇ ରଖିଥାଏ,

ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕੁ ਕਰੰਤੇ ਕੀ ਆਗਿ ॥
ଖାଦ୍ୟ ବନାଇବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ଗଙ୍ଗାର ଜଳ ଏବଂ ପବିତ୍ର ଅଗ୍ନି ଉପଯୋଗ କରିଥାଏ,

ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਧ ਸਿਉ ਗਾਡਿ ॥੧॥
ଦୁଧ ମିଶାଇ ଭୋଜନ ବନାଇ ଥାଏ||1||

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੈ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ ॥
ହେ ମନ! ଏପରି କୌଣସି କର୍ମକାଣ୍ଡ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇ ନଥାଏ,

ਜਾਮਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁନାମରେ ହୃଦୟ ରତ ହୁଏନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਦਸ ਅਠ ਲੀਖੇ ਹੋਵਹਿ ਪਾਸਿ ॥
ଯଦି ଅଠର ପୁରାଣ ଲେଖି ପାଖରେ ରଖାଯାଏ,

ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਮੁਖਾਗਰ ਪਾਠਿ ॥
ଚାରି ବେଦର ପାଠ ମୌଖିକ କଣ୍ଠସ୍ଥ ହୋଇଯାଏ,

ਪੁਰਬੀ ਨਾਵੈ ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਤਿ ॥
ଅନେକ ପର୍ବର ସ୍ନାନ ଏବଂ ଅଲଗା ଅଲଗା ଜାତିର ଲୋକଙ୍କୁ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରାଯାଏ,

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥੨॥
ଦିନ-ରାତି ବ୍ରତ ଏବଂ ନିୟମ ପାଳନ କରାଯାଏ||2||

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਹੋਵਹਿ ਸੇਖ ॥
ନିଃସନ୍ଦେହରେ କେହି କାଜୀ, ମୁଲ୍ଲା, ଶେଖ ବନିଯାଇଥାଏ,

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ॥
କେହି ଯୋଗୀ ବନି ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ବୁଲିଥାଏ।

ਕੋ ਗਿਰਹੀ ਕਰਮਾ ਕੀ ਸੰਧਿ ॥
କେହି ଗୃହସ୍ଥି ବନି କର୍ମ କାଣ୍ଡ କରିଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਸਭ ਖੜੀਅਸਿ ਬੰਧਿ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣେ ନାହି, ସବୁଙ୍କୁ ଅପରାଧୀ ଭଳି ବାନ୍ଧି ହାଜର କରାଯାଏ||3||

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਲਿਖੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ॥
ସଂସାରର ପ୍ରତି ଜୀବର ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਵਗਿ ਸਾਰ ॥
ସେମାନେ କରିଥିବା କର୍ମ ଆଧାରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ଫଇସଲା ହେବ।

ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥
ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟର୍ଥରେ ସାଂସାରିକ ହୁକୁମ କରିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥੪॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି||4||3||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3 ତୃତୀୟ॥

ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਿ ਦਿਗੰਬਰੁ ਹੋਗੁ ॥
ଯଦି ବସ୍ତ୍ର ବାହାର କରି ନାଗା ସାଧୁ ହୋଇଯାଅ,

ਜਟਾਧਾਰਿ ਕਿਆ ਕਮਾਵੈ ਜੋਗੁ ॥
ଯଦି ଜଟା ଧାରଣ କରି ଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଏ,

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ ॥
ଦଶମ ଦ୍ୱାରରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମନ ନିର୍ମଳ ହୁଏନାହିଁ।

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਮੂੜ੍ਹਹਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥੧॥
ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଭ୍ରମରେ ପଡି ବାରମ୍ବାର ସଂସାରକୁ ଆସିଥାଏ||1||

ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੂੜ੍ਹਹ ਮਨਾ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ମନ! କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର,

ਪਾਰਿ ਉਤਰਿ ਜਾਹਿ ਇਕ ਖਿਨਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥
ପଣ୍ଡିତ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି,

ਨਾਦੀ ਬੇਦੀ ਪੜ੍ਹਹਿ ਪੁਰਾਣ ॥
କେହି ନାଦ ବଜାଇ ଥାଏ, କେହି ବେଦ ପାଠ କରିଥାଏ, କେହି ପୁରାଣ ପଢିଥାଏ,

ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਨਿ ਕਪਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ପରନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରବଞ୍ଚନାରେ ଭରି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନରେ କପଟ କରିଥାନ୍ତି,

ਤਿਨ ਕੈ ਰਮਈਆ ਨੇੜਿ ਨਾਹਿ ॥੨॥
ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପରମାତ୍ମା ଆଦୌ ନାହାନ୍ତି||2||

ਜੇ ਕੋ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਹੋਇ ॥
ଯଦି କେହି ଏପରି ସଂଯମୀ ପୁରୁଷ ରହିଥାଏ, ଯିଏ

ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸੇਖ ਪੂਜਾ ਕਰੇਇ ॥
କୌଣସି ବିଶେଷ କ୍ରିୟା କରିଥାଏ, ନିତ୍ୟ ପୂଜା-ପାଠ କରିଥାଏ,

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ ଭରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ବିକାର ଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਓਇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਹਿ ॥੩॥
ପୁଣି ଏପରି ପୁରୁଷ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କିପରି ପାଇ ପାରିବ?||3||

ਕੀਤਾ ਹੋਆ ਕਰੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ବନାଇଛନ୍ତି, ସିଏ କରିବା ଦ୍ୱାରା କଣ ହୋଇ ପାରିବ,

ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਸੋਇ ॥
ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ଯଦି ସେ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ଭ୍ରମ ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸਾਚਾ ਪਾਏ ॥੪॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||

ਜਿਸੁ ਜੀਉ ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ,

ਤੀਰਥ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰ ਲੋਇ ॥
ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ସେ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ଯାତ୍ରା ହିଁ କରିଥାଏ, ସବୁ ନିଷ୍ଫଳ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସାହିବର ମତ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇ ଯାଉ,

ତଉ ଭਵਜਲ ਕੇ ਤੂਟਸਿ ਬੰਧ ॥੫॥੪॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ସଂସାର-ସାଗରର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||5||4||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1॥

ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ॥
ହେ ଜଗତପାଳକ! ସମସ୍ତ ଭବନରେ ତୋର ମାୟାର ମୋହ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି,

ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਰਬ ਤੋਹ ॥
କିନ୍ତୁ ତୋ' ବିନା ମୋତେ ଆଉ କିଛି ଦେଖାଯାଉ ନାହିଁ, ସବୁଠାରେ ତୁ ଅଛୁ।

ਤੂ ਸੁਰਿ ਨਾਥਾ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥
ତୁ ଦେବତାଙ୍କ ନାଥ ଅଟୁ, ଦେବାଧିଦେବ ଅଟୁ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥੧॥
ଗୁରୁ-ଚରଣର ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਲਾਲ ॥
ହେ ମୋର ସୁନ୍ଦର, ଗହନଗମ୍ଭୀର!

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਏ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸਰਬ ਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ମୁଖରେ ରାମନାମ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଛନ୍ତି, ତୁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ପାଳକ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਨੁ ਸਾਧ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥
ସାଧୁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੈਲ ਮਲੀਨ ਅੰਗੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ବିକାରର ମଇଳା ଦ୍ୱାରା ଶରୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ମାଇଲ ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸੁਧੁ ਹੋਇ ॥
ହରିନାମର ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੇ ਸਾਚੁ ਸੋਇ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟବାନ ହୋଇଥାଏ||2||

ਜਾ ਕਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਖਨਹਾਰ ॥
ହେ ସର୍ବରକ୍ଷକ! ଯାହାକୁ ତୁ ରକ୍ଷା କରୁ,

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸਾਰ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇ ତାହାର ଯତ୍ନ ନେଉ।

ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਪਰਹਰਾਇ ॥
ତାହାର ଅହଂ ରୂପୀ ଜହର, ମମତା ଏବଂ

ਸਭਿ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ॥੩॥
ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ତୁ ନଷ୍ଟ କରିଦେଉ||3||

ਊਤਮ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ॥
ଶରୀରରେ ସଦଗୁଣ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ଓ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାର ରାମନାମ ରୂପୀ ହୀରା ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଏ।

ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਮਿ ਤਜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରହିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਮਿਲਾਉ ॥੪॥੫॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ କରାଇ ଦିଅ, କାରଣ ଗୁରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||4||5||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਸੁਨਹੁ ਭਾਇ ॥
ହେ ମୋର ସଖୀ! ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ମୋର କଥା ଶୁଣ,

ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਸੰਗਿ ਸਾਇ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ଆମ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਓਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਕਹਹੁ ਕਾਇ ॥
ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ମିଳନ ହୋଇ ପାରିବ?

ਗੁਰਿ ਸੰਗਿ ਦਿਖਾਇਓ ਰਾਮ ਰਾਇ ॥੧॥
(ଉତ୍ତର) ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ ॥
ହେ ସଖୀ! ମିଳିତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੰਗਿ ਖੇਲਹਿ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਮਨ ਮਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ମିଶି ରମଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ଧାନ କରି ତାହାର ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣਿ ਨਾਹਿ ਭੇਉ ॥
ମନମୁଖୀ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ

ਓਹੁ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਵੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰੇਉ ॥
ସେହି ସବୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ଘଟରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਿਰੁ ਚੀਨੈ ਸੰਗਿ ਦੇਉ ॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସରଣ କରିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଏହି ଭେଦକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ ଯେ ପ୍ରଭୁ ଆମ ସାଥିରେ ମନରେ ହିଁ ସ୍ଥିର ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਜਪੁ ਜਪੇਉ ॥੨॥
ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ହିଁ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ||2||

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଓ ଚିନ୍ତନ ନଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਨ ਸੰਗੁ ਦੇਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତି ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ,

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧੁਲੇ ਧੰਧੁ ਰੋਇ ॥
ଗୁରୁ ଶରଣ ବିନା ଅନ୍ଧ ଜୀବ ସଂସାରର କାର୍ଯ୍ୟରେ ରୋଦନ କରିଥାଏ,

ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਸਬਦਿ ਖੋਇ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ବିକାରର ମଇଳାକୁ ଧୋଇ ଦେଇଥାଏ||3||

ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਓ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ଗୁରୁ ସଂଯୋଗ ବନାଇ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି

ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਵੇ ਭਗਤਿ ਜੋਗੁ ॥
ତାପରେ ମନ ଦିନରାତି ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਰੋਗੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜ ਜੋਗੁ ॥੪॥੬॥
ଗୁରୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ-ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ||4||6||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਸਾਜਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରିଥାନ୍ତି,

ਸਚੁ ਆਪਿ ਨਿਬੇੜੇ ਰਾਜੁ ਰਾਜਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇ ଥିବା କର୍ମର ଆଧାର ଉପରେ ଜୀବର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤਿ ਊਤਮ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਸਹਜਿ ਆਥਿ ॥੧॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ॥
ହେ ମନ! ରାମନାମର ଭଜନ କର, ଭୁଲ ନାହିଁ।

ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਅਤੁਲੁ ਤੋਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଅପରାମ୍ପର, ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମହିମାର ଗୁଣଗାନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਚਰਨ ਸਰੇਵਹਿ ਗੁਰਸਿਖ ਤੋਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ଚରଣର ପୂଜା-ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ,

ਗੁਰ ਸੇਵ ਤਰੇ ਤਜਿ ਮੇਰ ਤੋਰ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଭାବନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସଂସାର ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਲੋਭੀ ਮਨਿ ਕਠੋਰ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ସଦା ଲୋଭ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ ମଧ୍ୟ ବଡ କଠୋର ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਸੇਵ ਨ ਭਾਈ ਸਿ ਚੋਰ ਚੋਰ ॥੨॥
ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଚୋର ଅଟେ||2||

ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ॥
ଯଦି ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିର ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥାନ୍ତି,

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਮਹਲਿ ਠਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଖୁସି ହେବା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଘର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਪਰਹਰਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਾਗੁ ॥
ସେ ନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ,

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਕਰਮਿ ਭਾਗੁ ॥੩॥
ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||3||

ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਕਰੇ ਦਾਤਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ତାହାକୁ ନାମ-ସ୍ମରଣର ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଶିଷ୍ୟ ଦିନରାତି ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਤੁਸਿ ਦੇਇ ॥
ଗୁରୁ ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଘରକୁ ଆଣିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଫଳ ରୂପରେ ନାମ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏବଂ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਇ ॥੪॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ନାମ ପାଇଥାଏ||4||7||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕ ਤੁਕਾ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3 ଇକ ତୁକା ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସେବକ ସେବା କରିଥାଏ,

ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਰੈ ॥੧॥
ସେ ସଂସାରର ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ସବୁ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଥାଏ||1||

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਕਿਆ ਕੋ ਹਸੈ ॥
ହେ ମାଲିକ! କେହି ମୁଖ ଉପରେ ହସୁ, ତୋର ଭକ୍ତି ତ୍ୟାଗ କରିବି ନାହିଁ,

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ହୃଦୟରେ ତୋର ଶାଶ୍ୱତ ନାମ ବାସ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਲਤੁ ਰਹੈ ॥
ଯେପରି ପ୍ରାଣୀ ମାୟା-ମୋହରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਤ ਰਹੈ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତଜନ ପ୍ରଭୁ-ଭଜନରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ||2||

ਮੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਊਪਰਿ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ॥
ହେ ଦୟାସାଗର! ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖ ଅବୁଝା ଉପରେ ଦୟା କର,

ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਰਹਉ ਪਇਆ ॥੩॥
ମୁଁ ସଦା ତୋର ଶରଣରେ ପଡି ରହିଛି||3||

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮਾ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଂସାରର କାମ ଧନ୍ଦା ନିରର୍ଥକ ଅଟେ ଏବଂ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ॥੪॥੮॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ କେହି ହରିନାମାମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||8||

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘਰੁ ੨
ମହଲା 1 ବସନ୍ତ ହିନ୍ଦୋଲ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਾਲ ਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥
ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ! ତୁମ ଶାଳଗ୍ରାମର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରୁଅଛ, ଶୁଭ ଆଚରଣ ଭାବେ ତୁଳସୀର ମାଳା ଅର୍ପଣ କରୁଅଛ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥੧॥
ରାମନାମର ଜପ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର କରିବା ପାଇଁ ବଡ ରୂପରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କର ଏବଂ ଏହି ସଚ୍ଚା ବନ୍ଦନା କର ଯେ ହେ ଦୟା ସାଗର! ଆମ ଉପରେ ଦୟା କର||1||

କାହେ କଲରା ସିଂଚହୁ ଜନମୁ ଗ୵ାୱହୁ ॥
ହେ ଭାଇ! ତୁମର ଜନ୍ମ ବେକାର ହେଉଅଛି, କାହିଁକି ପଡିଆ ଜମିରେ ପାଣି ଦେଉଛ।

କାଚୀ ଢହଗି ଦିୱାଲ କାହେ ଗଚୁ ଲାୱହୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ କଚ୍ଚା ପ୍ରାଚୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ, କାରଣ ଏହା ଉପରେ ବାହ୍ୟ ଧାର୍ମିକ ଭାବନାର ଚୂନ ଲଗାଉଛ? ॥1 ॥ରୁହ ॥

କର ହରିହଟ ମାଲ ଟିଂଡ ପରୋୱହୁ ତିସୁ ଭୀତରି ମନୁ ଜୋୱହୁ ॥
ନିଜ ହାତରେ କୂଅରୁ ସେବା ବାହାର କର ମନକୁ ବଳଦ ବନାଇ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଦିଅ।

ଅଂମ୍ରିତୁ ସିଂଚହୁ ଭରହୁ କିଆରେ ତଉ ମାଲୀ କେ ହୋୱହୁ ॥୨॥
ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ଜଳ ଜମିରେ ସିଂଚନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅ||2||

କାମୁ କ୍ରୋଧୁ ଦୁਇ କରହୁ ବସୋଲେ ଗୋଡହୁ ଧରତୀ ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! କାମ ଓ କ୍ରୋଧକୁ ଦୁଇଟି ଫାଉଡା ବନାଅ, ଏହାର ଉପଯୋଗ କରି ଅବଗୁଣକୁ ବାହାର କରି ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ନିଅ ଆଉ ଶରୀର ରୂପୀ ଭୂମିରେ କର୍ଷଣ କର।

ଜିଉ ଗୋଡହୁ ତିଉ ତୁମ୍ହ୍ର ସୁଖ ପାୱହୁ କିରତୁ ନ ମେଟିଆ ଜାଈ ॥୩॥
ଯେତେ କର୍ଷଣ କରିବ ସେତେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହେବ, ତୁମର ପରିଶ୍ରମ ବେକାର ଯିବ ନାହିଁ||3||

ବଗୁଲେ ତେ ଫୁନି ହଂସୁଲା ହୋୱै ଜେ ତୂ କରହି ଦଇଆଲା ॥
ହେ ଦୟାର ସାଗର! ଯଦି ତୁ ଦୟା କରୁ, ଜୀବ ବଗରୁ ହଂସ ବନିଯାଇ ଥାଏ।

ପ୍ରଣୱତି ନାନକୁ ଦାସନି ଦାସା ଦଇଆ କରହୁ ଦଇଆଲା ॥୪॥୧॥୯॥
ନାନକ ଦାସର ଦାସ ଭାବି ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଦୟାଳୁ ଈଶ୍ୱର! ଆମ ଉପରେ ନିଜ ଦୟା କର||4||1||9||

ବସଂତୁ ମହଲା ୧ ହିଂଡୋଲ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ହିଣ୍ଡୋଲ॥

ସାହୁରଡୀ ୱସ୍ତୁ ସଭୁ କିଛୁ ସାଝୀ ପେୱକୡै ଧନ ୱଖେ ॥
ଶ୍ୱଶୁର ଘରେ ସବୁ ବସ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ପାଇଁ ସମାନ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜୀବ-ରୂପୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଇହଲୋକରେ ଭିନ୍ନତା କରିଥାଏ।

ਆਪਿ ਕੁਚਜੀ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਊ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଭଲ କାମ କରେ ନାହିଁ, ସ୍ୱୟଂକୁ ଦୋଷ ଦିଏ ଏବଂ ବସ୍ତୁକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖି ପାରେ ନାହିଁ||1||

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥
ହେ ମୋର ମାଲିକ! ମୁଁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭ୍ରମରେ ରହିଛି,

ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਸੇਈ ਗਾਵਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣਾ ਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି, ତାହା ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ, ଅନ୍ୟ ବୋଲିବା ଜାଣେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਢਿ ਕਸੀਦਾ ਪਹਿਰਹਿ ਚੋਲੀ ਤਾਂ ਤੁਮ੍ਹ ਜਾਣਹੁ ਨਾਰੀ ॥
ହେ ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ! ଯଦି ହରିନାମ ରୂପୀ ପୋଷାକ ଧାରଣ କର, ତୁମକୁ ସମ୍ମାନ ମିଳିଯିବ।

ਜੇ ਘਰੁ ਰਾਖਹਿ ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ ਹੋਵਹਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥੨॥
ଯଦି ଇହଲୋକ ରୂପୀ ଘରେ ଗୁଣକୁ ସମ୍ଭାଳି କରି ରଖିବ ଏବଂ ମନ୍ଦ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବ, ତାହାହେଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ||2||

ਜੇ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਦੁਇ ਅਖਰ ਦੁਇ ਨਾਵਾ ॥
ହେ ଜୀବ! ଯଦି ତୁ ପଢା ଲେଖା ପଣ୍ଡିତ ଏବଂ ଚତୁର ଅଟୁ, ତଥାପି ହରିନାମ ରୂପୀ ଦୁଇ ଅକ୍ଷର ପାର କରାଇ ଥାଏ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਏਕੁ ਲੰਘਾਏ ਜੇ ਕਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਾਂ ॥੩॥੨॥੧੦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଯଦି ପରମ ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଅ, ସଂସାର -ସାଗରରୁ ଲଙ୍ଘି ପାରିବ||3||2||10||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ହିଣ୍ଡୋଲ ମହଲା 1॥

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੋ ॥
ମନ ରୂପୀ ରାଜା ଛୋଟ ପିଲା ଭଳି ନିରୀହ ଅଟେ, ଏହାର ତନ ରୂପୀ ନଗରୀ ମଧ୍ୟ କଚ୍ଚା ଅଟେ ଆଉ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ରୂପୀ ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନିଥାଏ।

ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜੀਅਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥੧॥
ତାହାର ଦୁଇ ମାତା ଓ ଦୁଇ ପିତା କୁହାଯାଏ, ହେ ପଣ୍ଡିତ ଜୀ! ଏହି କଥାର ଚିନ୍ତନ କର||1||

ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ੍ਹ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ ସ୍ୱାମୀ! ତୁମେ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କର ଯେ

କਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱର କେଉଁ ବିଧିରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବେ?॥1॥ରୁହ॥

ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰੁ ਪੰਡੈ ਪਾਇਆ ॥
ବନସ୍ପତିରେ ଅଗ୍ନି ଥିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସବୁଜ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସାଗର ବହୁତ ବଡ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସୀମା ପାର କରେନାହିଁ।

ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਘਰ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ଶାନ୍ତି ରୂପୀ ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୁଇଟି ଏକ ଘରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି, ଏପରି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହାନ୍ତି||2||

ਰਾਮ ਰਵੰਤਾ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗੁ ਕਰੇਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ ତାହାକୁ ମାନା ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ଏକର ଭୋଗ କରିଥାଏ,

ਤਾ ਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀਅਹਿ ਖਿਮਾ ਧਨੁ ਸੰਗ੍ਰਹੇਇ ॥੩॥
ତାହାର ଲକ୍ଷଣ ଏହା ମାନା ଯାଇଥାଏ ଯେ ସେ କ୍ଷମା ଭାବନା ରୂପୀ ଧନ ସଂଗ୍ରହ କରିଥାଏ||3||

ਕਹਿਆ ਸੁਣਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਹੀ ਸੇਤੀ ਵਾਸਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ନିରୁପାୟ ମନ ଏହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସହିତ ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଉପଦେଶ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ, ଧ୍ୟାନ ଦିଏନାହିଁ ଏବଂ ଯେତେ ତୃପ୍ତି କରାଗଲେ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਖਿਨੁ ਤੋਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ ॥੪॥੩॥੧੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସ୍ୱୟଂକୁ ଦାସର ଦାସ ଭାବି ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ମନ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ବଡ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଛୋଟ ହୋଇଯାଏ||4||3||11||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ହିଣ୍ଡୋଲ ମହଲା 1॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥
ଗୁରୁ ସଚ୍ଚା ଶାହ ଅଟନ୍ତି, ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି। ସେ ସବୁ ଲାଳସା ଦୂର କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

କରି କିରପା ହରି ଭଗତି ଦ୍ରିଡ଼ାଏ ଅନଦିନୁ ହରି ଗୁଣ ଗାଏ ॥୧॥
ସେ କୃପା କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତି ସମୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ମତ ଭୂଲହି ରେ ମନ ଚେତି ହରୀ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ତାହାଙ୍କୁ ଭୁଲ ନାହିଁ।

ବିନୁ ଗୁର ମୁକତି ନାହୀ ତ୍ରୈ ଲୋଈ ଗୁରମୁଖି ପାଈଐ ନାମୁ ହରୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତିନି ଲୋକରେ ମୁକ୍ତି ହୋଇ ପାରେନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ବିନୁ ଭଗତୀ ନହୀ ସତିଗୁରୁ ପାଈଐ ବିନୁ ଭାଗା ନହୀ ଭଗତି ହରୀ ॥
ଭକ୍ତି ବିନା ସଦଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ବିନୁ ଭାଗା ସତସଂଗୁ ନ ପାଈଐ କରମି ମିଲୈ ହରି ନାମୁ ହରୀ ॥୨॥
ଭାଗ୍ୟ ବିନା ସତସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାରବ୍ଧରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||2||

ଘଟି ଘଟି ଗୁପତୁ ଉପାଏ ବେଧୈ ପରଗଟୁ ଗୁରମୁଖି ସଂତ ଜନਾ ॥
ସଂସାରକୁ ସୃଷ୍ଟି ଓ ପାଳନ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ଘଟରେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ।

ହରି ହରି କରହି ସୁ ହରି ରଂଗି ଭୀନେ ହରି ଜଲୁ ଅଂମ୍ରିତ ନାମୁ ମନਾ ॥୩॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ହରିନାମାମୃତ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ||3||

ਜਿਨ ਕਉ ਤਖਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨ ਕੀਏ ॥
ଯାହାକୁ ରାଜ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନର ବଡିମା ମିଳିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେ ପ୍ରମୁଖ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਭਏ ਸੇ ਪਾਰਸ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਥੀਏ ॥੪॥੪॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଯେ ଗୁରୁ-ପାରସ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ସେ ଗୁଣବାନ ବନିଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିଥାଏ||4||4||12||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੇ
ବସନ୍ତ ମହଲା 3 ଘର 1 ଦୁତୁକେ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਮਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥
ମାସ, ଋତୁ ବସନ୍ତ ଋତୁ ପ୍ରମୁଖ ଅଟେ।

ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ॥
ଏହି ଋତୁରେ ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ମୁଁ ବିଚରା ଜୀବ କଣ କରି ପାରିବି,

ਤੇਰਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਆਦਿ ਅੰਤੁ ॥੧॥
ତୋର ଆଦି ଏବଂ ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ କେହି ପାଇ ନାହାନ୍ତି||1||

ਤੈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਰਹਿ ਸੇਵ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଯିଏ ତୋର ସେବା କରିଥାଏ,

ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਆਤਮ ਦੇਵ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପରମ ସୁଖ ପାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ସଂସାରରେ ରହି ବିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବରେ ଜିତିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥
ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ପ୍ରଭୁନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ,

ਇਨ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰੈ ॥੨॥
ଏହିପରି ପ୍ରାଣୀ କଠିନ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||2||

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਤਾਰਿ ਉਪਾਏ ॥
ମନ୍ଦ ରୂପୀ ବିଷ ଏବଂ ଭଲ ରୂପୀ ଅମୃତ ପରମାତ୍ମା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਸੰਸਾਰ ਬਿਰਖ ਕਉ ਦੁਇ ਫਲ ਲਾਏ ॥
ସଂସାର ରୂପୀ ବୃକ୍ଷରେ ଦୁଇଟି ଫଳ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥
କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି,

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਖਵਾਏ ॥੩॥
ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହି ଫଳ ଖୁଆଇ ଥାଆନ୍ତି||3||

ਨਾਨਕ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥
ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ ଅମୃତ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥
ସେ ତାହାର ବିକାରର ବାସନାକୁ ନିବୃତ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥੪॥੧॥
ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏପରି କରିଥାନ୍ତି||4||1||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ରାତେ ସାଚି ହରି ନାମି ନିହାଲା ॥
ଯିଏ ଶାଶ୍ୱତ ହରିନାମରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦିତ ରହିଥାଏ।

ଦଇଆ କରହୁ ପ୍ରଭ ଦୀନ ଦଇଆଲା ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦୀନଦୟାଳୁ ଅଟୁ, ଆମ ଉପରେ ଦୟା କର।

ତିସୁ ବିନୁ ଅବରୁ ନହੀ ମै କୋଇ ॥
ତୋ' ବିନା ମୋର ଅନ୍ୟ କେହି ସହାୟକ ନାହାନ୍ତି,

ଜିଉ ଭାବୈ ତିଉ ରାଖੈ ସୋଇ ॥୧॥
ତୋର ଯେପରି ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତୁ ରଖିଥାଉ||1||

ଗୁର ଗୋପାଲ ମେରୈ ମନି ଭାଏ ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି,

ରହି ନ ସକଉ ଦରସନ ଦେଖେ ବିନୁ ସହଜି ମିଲଉ ଗୁରୁ ମେଲି ମିଲାଏ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ବିନା ଆଦୌ ରହିପାରେ ନାହିଁ। ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂଯୋଗ ବନାଇ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ଇହୁ ମନୁ ଲୋਭी ଲୋଭି ଲୁਭାନା ॥
ଏହି ଲୋଭୀ ମନ ଲୋଭରେ ହିଁ ଫସି ରହିଥାଏ,

ରାମ ବିସାରି ବହୁରି ପଛୁତାନା ॥
ତାପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ବିଛୁରତ ମିଲାਇ ଗୁର ସେବ ରାଂଗେ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ରତ ହୋଇଯାଏ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ପ୍ରାଣୀକୁ ଗୁରୁ ପୁନଃ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ହରି ନାମୁ ଦୀଓ ମସତକି ବଡଭାଗେ ॥୨॥
ଯାହାର ଅହୋଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||2||

ପଉਣ ପାਣी କी ਇਹ ଦେହ ସରୀରା ॥
ଏହି ପବନ-ପାଣି ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରେ ରଚନା ହୋଇଛି ଏବଂ

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਕਠਿਨ ਤਨਿ ਪੀਰਾ ॥
ଅହଂ ରୋଗ ଏହି ଶରୀରକୁ ବହୁତ ପୀଡା ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾਰੂ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ତାହାକୁ ଔଷଧ ଭାବରେ ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ ହିଁ ବତାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ଅହଂ ରୋଗ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਚਾਰਿ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਤਨਿ ਚਾਰੇ ॥
ତନରେ କ୍ରୋଧ, ଲାଳସା, ଅହଂକାର ଏବଂ ହିଂସା ରୂପୀ ଚାରି ନଦୀ ବହୁଅଛି ଏବଂ

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲੇ ਅਹੰਕਾਰੇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ଜଳିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਵਡਭਾਗੀ ਤਾਰੇ ॥
ଗୁରୁ ଯାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଏପରି ଭାଗ୍ୟବାନ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਉਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੇ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତ ନିଜ ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ହିଁ ଧାରଣ କରି ରଖିଥାନ୍ତି||4||2||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਲੋਗੁ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ ଅଟେ,

ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସୁଖ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କେବେ ଦୁଃଖ-ଶୋକ ହୁଏନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଅଭାଗା ମନମୁଖୀ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ,

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥
ଏଣୁ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୋଇଥାଏ||1||

ਸੇ ਜਨ ਜੀਵੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଜିତି ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਸਾਚੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରେନାହିଁ, ତାହା ଠାରୁ ଈଶ୍ୱର ଦୂରରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି।

ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵਹਿ ਸਿਰਿ ਪਾਵਹਿ ਧੂਰਿ ॥
ସେ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ଭ୍ରମଣ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଧୂଳି ହିଁ ପଡିଥାଏ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਲੀਏ ਲਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏତେ କୃପାଳୁ ଯେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ନେଇଥାନ୍ତି,

ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥੨॥
ସେ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ତିଳେମାତ୍ର ଲୋଭ ହୁଏନାହିଁ||2|

ନଦରି କରେ ଚୁକୈ ଅଭିମାନୁ ॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମା କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ସାଚୀ ଦରଗହ ପାବୈ ମାନୁ ॥
ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ହରି ଜୀଉ ବେଖୈ ସଦ ହଜੂରି ॥
ଭକ୍ତଜନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ପାଖରେ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ

ଗੁର କୈ ସବଦି ରହିଆ ଭରପੂରି ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଈଶ୍ୱର ଦେଖାଯାଇ ଥାଆନ୍ତି||3||

ଜୀଅ ଜੰତ କୀ କରେ ପ୍ରତିପାଲ ॥
ପରମାତ୍ମା ସଂସାରର ସମସ୍ତ ଜୀବଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି,

ଗੁର ପରସାଦୀ ସଦ ସମ୍ହାଲ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ସଦା ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ଦରି ସାଚୈ ପତି ସିଉ ଘରି ଜାଇ ॥
ଏହିପରି ସମ୍ମାନପୂର୍ବକ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଯାଅ।

ନାନକ ନାମି ବଡାଈ ପାଇ ॥୪॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||3||

ବସੰତୁ ମହଲା ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ଅੰତରି ପୂଜା ମନ ତେ ହୋଇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ପୂଜା ମନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ଏକୋ ବେଖୈ ଅଉରୁ ନ କୋଇ ॥
ସର୍ବତ୍ର ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଖାଯାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਦੂਜੈ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ସଂସାରର ଲୋକମାନେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ବହୁତ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି,

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੈਨੋ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମୋତେ ପରମଶକ୍ତିର ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਉਲਿਆ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ବସନ୍ତ ଭଳି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ମନ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਪੂਛਹੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କୁ ପଚାରି ତୁମେ ଚିନ୍ତନ କର,

ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ।

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਹੋਹਿ ਦਾਸਤ ਭਾਇ ॥
ଯଦି ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ବିନମ୍ର ଭାବନା ଧାରଣ କର,

ਤਉ ਜਗਜੀਵਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିବେ||2||

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਦ ਵੇਖੈ ਹਜੂਰਿ ॥
ଯିଏ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିଥାଏ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ସଦା ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥
ଏହି ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ଯିଏ ଜାଣିଥାଏ,

ਸਭੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਮ ਦੇਉ ॥੩॥
ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ ଯେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂଯୋଗ ବନାଇ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ ਆਪਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ମନ-ତନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁନାମରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଥାଏ||4||4||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ହରି ମନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଯାଏ।

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ ॥
ଯଦି ମନରୁ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ଭକ୍ତି କରାଯାଏ,

ਤਦ ਹੀ ਸਾਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੧॥
ତାହାହେଲେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦੁਆਰਿ ॥
ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਸਾਚੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଅନୁରାଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ସେ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਖੋਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନରୁ ଅହଂ-ଭାବନା ବାହର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥੨॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମନରେ ସଦା ସୁଖଶାନ୍ତି ବନି ରହିଥାଏ||2||

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦ ਬਸੰਤ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ରତ ରହିଥାଏ, ସେ ସଦା ବସନ୍ତ ଭଳି ଖୁସି ରହିଥାଏ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਰਵਿ ਗੁਣ ਗੁਵਿੰਦ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମାଗାନ କରି ତାହାର ମନ ତନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਕਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ହରିନାମ ଉପାସନା ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଶୁଖିଲା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥੩॥
ବାରମ୍ବାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ||3||

ਸੋਈ ਕਰੇ ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ॥
ସଂସାରର କଣ ଦୋଷ, ଯେପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହା କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਰੀਰਿ ਭਾਣੈ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ନାମରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ, ଶରୀର ସଦା ସୁଖ ପାଇଥାଏ।

ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥੪॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନାମ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||4||5||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାୟା-ମୋହକୁ ଜାଳି ଦିଆଯାଇ ପାରେ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਫਲਿਉ ਬਿਰਖੁ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ ॥
ତନ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ତାହାର ସଫଳ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ପ୍ରଭୁନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ||1||

ਏ ਮਨ ਹਰਿਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥
ଏହି ମନ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସବୁଜ ହୋଇଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਸਚ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଏହି ନାମ ରୂପୀ ବୃକ୍ଷରେ ଫଳ ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪੇ ਨੇੜੈ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆମ ନିକଟରେ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୂରରେ ଅଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେ ସଦା ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਛਾਵ ਘਣੀ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥
ସବୁଜ ବନସ୍ପତିର ଛାୟା ବଡ ଘନ ଅଟେ ଏବଂ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੨॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ||2||

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥
ସେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਵਾਈ ਵਿਚਹੁ ਜੂਠਿ ਭਰਾਂਤਿ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ମନରୁ ମିଥ୍ୟା ଭ୍ରାନ୍ତି ବାହାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਪਰਪੰਚ ਵੇਖਿ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥
ସେ ଜଗତ ପ୍ରପଞ୍ଚକୁ ଦେଖି ବିସ୍ମିତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ॥੩॥
ନାମର ଆଶୀର୍ବାଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗ ॥
ସଂସାର ବନାଇବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ରସ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਗ ॥
ଯାହା କିଛି ସେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥
ସେ ବହୁତ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହଙ୍କୁ ତିଳେମାତ୍ର ଲୋଭ ନଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥੪॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଅନୁସାରେ ଆଚରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||4||6||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟବାନ ଜୀବ ଭକ୍ତି ଓ ଧର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ,

ਏਕੋ ਚੇਤੈ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥
ଏହି ସଂସାରରେ ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କର, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਵਹੁ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର॥1॥ରୁହ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତର ବାଣୀ ଶାଶ୍ୱତ ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପୁରା ସଂସାରରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାଏ।

ਚਹੁ ਜੁਗ ਪਸਰੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥
ଚାରିଯୁଗରେ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଏ,

ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଏପରି ଭକ୍ତ ସବୁଠାରେ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ହୋଇଯାଏ||2||

ਇਕਿ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
କେହି ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੈ ਭਾਇ ॥
ଏପରି ସତ୍ୟଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭାଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਚੁ ਧਿਆਇਨਿ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିକଟରେ ଭାବି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥੩॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ||3||

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ବନାଇବା ବାଲା କେବଳ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନୁହନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପାଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੪॥੭॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେ ନାମରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଥାଏ||4||7||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥
ଭକ୍ତଗଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ମାନି ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି||3||

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ସେମାନେ ସଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି,

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି||1||

ਦਾਸਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଦାସର ଦାସ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ଉତ୍ତମ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਏਕੋ ਸੇਵਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
କେବଳ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ କର ନାହିଁ।

ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ସେ ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਸੇਵੀ ਕਿਉ ਮਾਇ ॥੨॥
ହେ ମାତା! ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାର ସେବା କାହିଁକି କରାଯିବ?||2||

ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥
ସେ ଅହଂ ଭାବନା ତ୍ୟାଗ କରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੩॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ନିର୍ମଳ ଅଟନ୍ତି||3||

ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਤੂ ਜਾਣੁ ॥
ଯିଏ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତୁ ଜାଣ।

ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਿਞਾਣੁ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ହରିନାମ ରୂପୀ ରସ ଆସ୍ୱାଦନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥੪॥੮॥
ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟେ||4||8||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ରତ ଭକ୍ତଜନ ନିଜ ବଂଶାବଳିର ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି,

ସାଚୀ ବାଣୀ ନାମ ପିଆରୁ ॥
ତାହାଙ୍କ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ମଧୁର ଓ ସତ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ମନମୁଖ ଭୂଲେ କାହେ ଆଏ ॥
ଭ୍ରମରେ ଥିବା ମନମୁଖୀ କାହିଁକି ସଂସାରକୁ ଆସିଛି?

ନାମହୁ ଭୂଲେ ଜନମୁ ଗ୵ାଏ ॥୧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମକୁ ବିସ୍ମୃତ କରି ସେ ଜୀବନ ହାରିଥାଏ||1||

ଜୀୱତ ମରୈ ମରି ମରନୁ ସ୵ାରୈ ॥
ଯିଏ ଜୀବନରେ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ, ସେ ବିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରାଇ ନିଅନ୍ତି,

ଗୁର କୈ ସବଦି ସାଚୁ ଉର ଧାରୈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଗୁରମୁଖି ସଚୁ ଭୋଜନୁ ପ୵ିତ୍ରୁ ସରୀରା ॥
ପରମ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ଭୋଜନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ମନୁ ନିରମଲୁ ସଦ ଗୁଣୀ ଗହୀରା ॥
ତାହାଙ୍କ ନିର୍ମଳ ମନରେ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ଜੰମੈ ମରୈ ନ ଆ୵ै ଜାଇ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ଗୁର ପରସାଦୀ ସାଚି ସମାଇ ॥୨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||2||

ସାଚା ସେ୵ହୁ ସାଚୁ ପଛାନै ॥
ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣି ସେହି ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କର।

ଗୁର କै ସବଦି ହରି ଦରି ନୀସାନै ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରରେ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ମିଳିଯାଏ।

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਚੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ହିଁ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ
ଏବଂ

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥੩॥
ତାହାକୁ ହିଁ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥
ପରମାତ୍ମା କୌଣସି ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି,

ਹੋਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲਹਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ସଂସାରର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରମରେ ରହି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ନିଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ଶୁଦ୍ଧ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥੪॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ବାଣୀ ସତ୍ୟର ସ୍ତୁତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ||4||9||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା ବିନା ସମସ୍ତେ ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି
ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ମାୟା-ମୋହରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਅੰਧੇ ਠਉਰ ਨ ਪਾਈ ॥
ଅନ୍ଧ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ କେଉଁଠି ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥
ଏହିପରି ବିଷ୍ଠାର କିଡା ବିଷ୍ଠାରେ ହିଁ ମିଶି ଯାଇଥାଏ ||1||

ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸੋ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯିଏ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ନାମର ନିଶାନ ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଯାଏ॥1 ॥ରୁହ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਜਿਨ੍ਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ
ଏବଂ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସଦା ତାହାର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥੨॥
ସେ ହିଁ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତିକୁ ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥
କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସଂସାରକୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ
କରିଥାଏ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା କାହାକୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ
ଏବଂ

ପୂରେ ଗୁର ତେ ନାମୁ ପଲୈ ପାଈ ॥୩॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ସୋ ବୁଝୈ ଜିସୁ ଆପି ବୁଝାଏ ॥
ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱୟଂ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ସତିଗୁର ସେବା ନାମୁ ଦ୍ରିଢ଼ାଏ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଦୃଢ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଜିନ ଇକୁ ଜାତਾ ସେ ଜନ ପରୱାନୁ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱୀକୃତ
ହୋଇଥାଏ,

ନାନକ ନାମି ରତେ ଦରି ନୀସାନୁ ॥୪॥୧୦॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁନାମରେ ନିମଗ୍ନ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ
କରିଥାଏ||4||10||

ବସଂତୁ ମହଲਾ ୩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

କ୍ରିପା କରେ ସତିଗୁରୁ ମିଲାଏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି
ଏବଂ

ଆପେ ଆପି ୱସୈ ମନି ଆଏ ॥
ସ୍ୱତଃ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ନିହଚଲ ମତਿ ସଦਾ ମନ ଧୀର ॥
ତାପରେ ଜୀବର ମତି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତ
ରହିଥାଏ।

ହରି ଗୁଣ ଗାୱୈ ଗୁଣੀ ଗହୀର ॥୧॥
ପୁଣି ସେ ଗୁଣ ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ନାମହୁ ଭୁଲେ ମରହି ବିଖୁ ଖାଇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଭୁଲିବା ବାଲା ପାପର ଜହର ଖାଇ ମରି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ବ୍ରିଥା ଜନମୁ ଫିରି ଆବହି ଜାଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ପୁନଃ ଆସିଥାଏ ଓ
ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ବହୁ ଭେଖ କରହି ମନି ସାંତି ନ ହୋଇ ॥
ବହୁତ ବେଶ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ
ଏବଂ

ବହୁ ଅଭିମାନି ଅପଣୀ ପତି ଖୋଇ ॥
ବହୁତ ଅଭିମାନ କରିବା ବାଲା ନିଜ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହରାଇ
ଦେଇଥାଏ।

ସେ ବଡଭାଗୀ ଜିନ ସବଦୁ ପଛାନିଆ ॥
ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଶବ୍ଦର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ
ଏବଂ

ବାହରି ଜାଦା ଘର ମହି ଆନିଆ ॥୨॥
ବାହାର ଆଡକୁ ଯାଉଥିବା ତାହାର ମନ ଘରକୁ ଆସି ଯାଇଥାଏ||2||

ଘର ମହି ବସତୁ ଅଗମ ଅପାରା ॥
ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି
ଏବଂ

ଗୁରମତି ଖୋଜହି ସବଦି ବୀଚାରା ॥
ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସନ୍ଧାନ କରାଯାଇ
ପାରେ।

ନାମୁ ନବ ନିଧି ପାଈ ଘର ହୀ ମାହି ॥
ଯାହାକୁ ହୃଦୟ ଘରେ ନାମ ରୂପୀ ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ଭୋଇଯାଏ,

ସଦା ରଂଗି ରାତେ ସଚି ସମାହି ॥୩॥
ସେ ସଦା ନାମ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହି ସତ୍ୟରେ ରହିଥାଏ||3||

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ
କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਤਿਸ ਤੇ ਨੇੜੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਰਿ ॥
ହେ ନାନକ! କୌଣସି ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ନିକଟ କିମ୍ବା ଦୂରରେ
ନାହାନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥੧੧॥
କାରଣ ପରମାତ୍ମା ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି କୋଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||4||11||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥
ରାମ ନାମ ଭଜନରେ ହିଁ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਜਲਿ ਜਾਹਿ ॥
ତାହାର କୋଟି କୋଟି ପାପ ଜଳି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ ॥੧॥
ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾਣੈ ॥
ନିଜ ଦାନକୁ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਹਰਿ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ମନ ଖୁସି ରହି ଗୁଣର ଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਭਗਵੈ ਵੇਸਿ ਭ੍ਰਮਿ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ସାଧୁ ବେଶ ଧାରଣ କରି ଭ୍ରମଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ

ਬਹੁ ਸੰਜਮਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ବହୁତ ସଂଯମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥੨॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ||2||

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥
କଳିଯୁଗରେ ରାମନାମର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ଅଛି,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ନାମਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਹਉਮੈ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ନାମ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଅହଂରେ ହିଁ ଜଳି ଯାଇଥାଏ||3||

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥
କେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਛੂਟੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਸਾਰਾ ॥
ରାମନାମ ଦ୍ୱାରା ସେ ସବୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସାର ଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਭੁ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ ॥੪॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ସଂସାରକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସବୁ କୌତୁକ ଜାଣିଥାନ୍ତି||4||12||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕ ਤੁਕੇ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥
ହେ ପରମ ପିତା! ମୁଁ ତୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ଛୋଟ ଜୀବ ଅଟେ,

ਦੇਹਿ ਤ ਜਾਪੀ ਆਦਿ ਮੰਤੁ ॥੧॥
ଯଦି ତୁ ଓଁକାରର ମୂଳ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରୁ, ତାହାହେଲେ ଏହାର ଜପ କରି ଚାଲିଥିବି||1||

ਗੁਣ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥
ହେ ମୋର ମା'! ଏହା ଚାହେଁ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିଥିବି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਾਗੇ ਨਾਮ ਸੁਆਦਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଭକ୍ତ ଠାରେ ପ୍ରଭୁନାମର ସ୍ୱାଦ ଲାଗିଥାଏ,

ਕਾਹੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ਵੈਰਿ ਵਾਦਿ ॥੨॥
ଶତ୍ରୁ-ବିରୋଧ ଏବଂ ଝଗଡାରେ ନିଜ ଜୀବନ କାହିଁକି ହରାଉ ଅଛ?||2||

ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨ੍ੀ ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଗୁରୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਸਹਜ ਭਾਇ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁନାମକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਊਤਮੁ ਊਚਾ ਸਬਦ ਕਾਮੁ ॥
ଶବ୍ଦର ମନନ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ,

ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ॥੪॥੧॥੧੩॥
ଏଣୁ, ନାନକ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଭୁନାମର ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାନ୍ତି||4||1||13||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3 ॥

ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਚੜਿਆ ਬਸੰਤੁ ॥
ବସନ୍ତ ଋତୁର ଆଗମନରେ ସମସ୍ତ ବନସ୍ପତି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੰਗਿ ॥੧॥
ଏହି ମନ ମଧ୍ୟ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||1||

ਤੁਮ੍ਹ੍ ਸਾਚੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੁਗਧ ਮਨਾ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ ମନ! ତୁ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର,

ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାହେଲେ ହିଁ ହେ ମନ! ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਇਤੁ ਮਨਿ ਮਉਲਿਐ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥
ଏହି ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ବଡ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥੨॥
କାରଣ ଏହା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||

ਏਕੋ ਏਕੁ ਸਭੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥
ସମସ୍ତେ ଏକର ହିଁ କଥା କହିଥାନ୍ତି,

ਹੁਕਮੁ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥੩॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ, ସେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ||3||

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପୁଣି କେହି ଅହଙ୍କାରର କଥା କରେନାହିଁ,

ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਇ ॥੪॥੨॥੧੪॥
କହିବା ଓ ଦେଖିବା ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ||4||2||14||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਸਭਿ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥
ହେ ସଂସାର ପାଳକ! ସବୁ ଯୁଗ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଅଛି,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਏ ॥੧॥
ଯାହାର ସାକ୍ଷାତ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଭକ୍ତିମୟ ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଜୀବ ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରଭୁନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਹਰੇ ਸਭਿ ਲੋਇ ॥
ବସନ୍ତ ଋତୁ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਫਲਹਿ ਫੁਲੀਅਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥
ରାମନାମରେ ଫଳ ପାଇ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ସେ ସଦା ବସନ୍ତ ଭଳି ଖୁସି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਾਖੈ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥੩॥
ରାମନାମ ହିଁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ||3||

ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ବସନ୍ତର ମୌସୁମ ଅଛି, ତାହାର ତନ-ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਤਨੁ ਬਿਰਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸੋਇ ॥੪॥੩॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ମନ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ଆଉ ରାମନାମର ଫଳ ପାଇଥାଏ||4||3||15||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਤਿਨ੍ ਬਸੰਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାଗାନ କରିଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ବନି ରହିଥାଏ,

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਾਇ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତି କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||1||

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਬਸੰਤ ਕੀ ਲਗੈ ਨ ਸੋਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଏହି ମନକୁ ଆତ୍ମିକ ଆନନ୍ଦର ଅନୁଭବ ହୁଏନାହିଁ,

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਲਿਆ ਦੂਜੈ ਦੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ମନ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଜଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੈ ਬਾਂਧਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ଏହି ମନ ଜଗତର ବନ୍ଧନରେ ଫସି କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਮਾਇਆ ਮੂਠਾ ਸਦਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥੨॥
ମାୟା-ମୋହରେ ସଦା ରୋଦନ କରିଥାଏ||2||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ଏହି ମନ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਜਮਕਾਲ ਕੀ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਨ ਫੇਟੈ ॥੩॥
ପୁଣି ଯମର କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରେନାହିଁ||3||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟਾ ਗੁਰਿ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମାୟା ମୋହକୁ ଜଳାଇ ଏହି ମନ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੪॥੪॥੧੬॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁ ହିଁ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||4||16||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 3॥

ਬਸੰਤੁ ਚੜਿਆ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥
ଯେପରି ବସନ୍ତ ଋତୁର ଆଗମନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକୃତି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ,

ਏਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤ ਫੂਲਹਿ ਹਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੧॥
ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ਇਨ ਬਿਧਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ଏହିଭଳି ଏହି ମନ ନବ ଯୌବନ ପାଇଥାଏ,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରାଯାଏ, ଗୁରୁ ଅହଂର ମଇଳାକୁ ସଫା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ସଦଗୁରୁ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਇਹੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏହି ଜଗତ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਫਲ ਫੂਲ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱୟଂ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିର ବୃକ୍ଷରେ ଫୁଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ

ਮੂਲਿ ਲਗੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥੩॥
ମୂଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਪਿ ਬਸੰਤੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਵਾੜੀ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ବଗିଚା ଅଟେ ଆଉ ବସନ୍ତ ରୂପରେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥੪॥੫॥੧੭॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ନିରଳ ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||5||17||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨
ବସନ୍ତ ମହଲା 3 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦ ਅਪਣਾ ਭਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥੧॥
ମୁଁ ସର୍ବଦା ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ହୃଦୟ ଲଗାଇ ଥାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ରାମନାମରେ ହିଁ ହୃଦୟ ଲଗାଅ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହେବ ଏବଂ ହରିନାମ ରୂପୀ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇ ॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁ ଯାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ରସ ରୂପୀ ଅମୃତ ପାନ କରିଥାଏ।

ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਉਠਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਸੁਖੁ ਵੁਠਾ ਮਨਿ ਆਇ ॥੨॥
ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ଅହଂର ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ରହିଥାଏ||2||

ਧੁਰਿ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ਾ ਨੋ ਬਖਸਿਓਨੁ ਭਾਈ ਸਬਦੇ ਲਇਅਨੁ ਮਿਲਾਇ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਧੁੜਿ ਤਿਨ੍ਾ ਕੀ ਅਘੁਲੀਐ ਭਾਈ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ||3||

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਭਾਈ ਜਿਨਿ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ବନାଇ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ କରାଇ ଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਸਦ ਵਸੈ ਭਾਈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੪॥੧॥੧੮॥੧੨॥੧੮॥੩੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ମିଳନ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ମନ-ତନରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ||4||1||18||12||18||30||

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਇਕ ਤੁਕੇ
ବସନ୍ତ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਉ ਪਸਰੀ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਜੋਤਿ ॥
ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥੧॥
ସେହିପରି ପରମାତ୍ମା ପ୍ରତି ଶରୀରରେ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਏਕੋ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਥਾਇ ॥
ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ସବୁ ଜାଗାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੀਐ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ମା'! ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥
ପ୍ରତି ଘଟରେ ଏକ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਇਕੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି,

ਸਾਕਤ ਨਰ ਲੋਭੀ ਜਾਣਹਿ ਦੂਰਿ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ଲୋଭୀ ଜୀବ ତାହାଙ୍କୁ ଦୂର ହିଁ ଭବିଥାଏ||3||

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਰਤੈ ਹਰਿ ਲੋਇ ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସଂସାରରେ ସକ୍ରିୟ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੪॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମେଶ୍ୱର ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ||4||1||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 4॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਸਦੇ ਪਏ ॥
ରାତି ଏବଂ ଦିନ ଉଭୟରେ ମୃତ୍ୟୁ ବୋଲାଇ ଥାଏ,

ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਅੰਤਿ ਸਦਾ ਰਖਿ ਲਏ ॥੧॥
ਹੇ ਮਨ! ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਕਿ ਚਿੰਤਨ ਕਰ, ਕਾਰਣ ਅੰਤਰੇ ਏਹਾ ਰਖ਼ਿਆ ਕਰਿਥਾਏ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਸਰ੍ਵਦਾ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਕਿ ਮਨਨ ਕਰ,

ਸਭੁ ਆਲਸੁ ਦੂਖ ਭੰਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੁ ਕਿ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿ ਸ੍ਤੁਤਿਗਾਨ ਕਰ, ਸਰੁ ਆਲਸ੍ਯ ਏਵਂ ਦੁਃਖ ਯਨ੍ਤ੍ਰਣਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੇਵੇ॥1॥ਰੁਹ॥

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਹਉਮੈ ਮੁਏ ॥
ਮਨਮੁਖੀ ਜੀਵ ਪੁਨਃ ਪੁਨਃ ਅਹਂਕਾ ਰ ਯੋਗੁਁ ਮਰਿਥਾਏ,

କାଲି ଦୈତି ସଂଘାରେ ଜମ ପୁରି ଗଏ ॥୨॥
ଯେତେବେଳେ କାଳ ରୂପୀ ଦୈତ୍ୟ ସଂହାର କରିଥାଏ, ସେ ଯମପୁରୀ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଥାଏ||2||

ଗୁରମୁଖି ହରି ହରି ହରି ଲିଵ ଲାଗେ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ଜନମ ମରଣ ଦୋଊ ଦୁਖ ଭਾਗେ ॥୩॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ଭਗତ ଜନਾ କଉ ହରି କିରପਾ ਧਾରी ॥
ନିଜ ଭକ୍ତ ଉପରେ ପରମାତ୍ମା କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି,

ଗୁରୁ ନਾନକୁ ତୁਠਾ ମିଲିଆ ਬନਵਾରी ॥୪॥୨॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନ ମିଳି ଯାଇଥାନ୍ତି||4||2||

ବସંତୁ ହିંଡୋଲ ମହଲਾ ୪ ଘରୁ ୨
ବସନ୍ତ ହିଣ୍ଡୋଲ ମହଲା 4 ଘର 2

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସਾଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ରਾମ ନਾମୁ ରତନ କୋଠੜी ଗੜ ମંଦରି ଏକ ଲୁକਾନी ॥
ରାମନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗର ମନ୍ଦିରରେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ସତିଗୁରୁ ମିଲै ତ ଖୋଜୀଐ ମିଲି ଜୋତी ଜୋତି ସମਾନी ॥୧॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ହୋଇଥାଏ, ତାପରେ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମାଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਾਧੋ ସਾਧୁ ଜନ ଦେହୁ ମିଲਾଇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସାଧୁଜନ ସହିତ ମୋତେ ମିଳାଇ ଦିଅ,

ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପବିତ୍ର ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਪੰਚ ਚੋਰ ਮਿਲਿ ਲਾਗੇ ਨਗਰੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਿਰਿਆ ॥
ପାଞ୍ଚ ଚୋର ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ରାମନାମ ରୂପୀ ଧନ ଚୋରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕਰੇ ਧਨੁ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਉਬਰਿਆ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ସନ୍ଧାନ ପାଇ ଯାଇଥାଏ, ରାମନାମ ରୂପୀ ଧନକୁ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ||2||

ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥
ଜୀବ ଧର୍ମ-କର୍ମର ଆଡମ୍ବର ଏବଂ ଭ୍ରମ ଉପାୟ କରି ଥକି ଯାଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ ମାୟାର ପ୍ରଭାବ ବନି ରହିଥାଏ।

ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖਪਤਿ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ମହାପୁରୁଷ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜଗନ୍ନାଥ ଜଗଦୀଶ୍ୱର କୃପା କରି ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੪॥੧॥੩॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ନିତ୍ୟ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||4||1||3||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਹਿੰਡੋਲ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 4 ହିଣ୍ଡୋଲ ॥

ਤੁਮ੍ਹ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ ਤੁਮਨਛੇ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ବହୁତ ବଡ ଅଟୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଏବଂ ଅଗମ୍ୟ ଅଟୁ ଏବଂ ଆମେ ତୋର ତୁଚ୍ଛ କୀଟ ମାତ୍ର ଅଟୁ।

ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਬਨਛੇ ॥੧॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! କୃପା କର, ଆମେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ହିଁ ଚାହୁଁ||1||

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਛੇ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରି ସତସଙ୍ଗତରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ;

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਮਲੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਨਛੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନରେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପର ମଇଳା ଭରି ରହିଛି, ଏଣୁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰਾ ਜਨੁ ਜਾਤਿ ਅਵਿਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଉଚ୍ଚ ଜାତି ଅଥବା ଛୋଟ ଜାତି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୁମର ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ବିକାର ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਊਪਰਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਿਨਛੇ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲୋକରେ ତାହାକୁ ବିଖ୍ୟାତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସର୍ବତ୍ର ଶୋଭା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ ਸਭਿ ਪੂਰੇ ਮਾਨਸ ਤਿਨਛੇ ॥
ଉଚ୍ଚ ଅଥବା ନିମ୍ନ ଜାତି ବାଲା କୌଣସି ପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଲେ ତାହାଙ୍କ ସମସ୍ତ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ।

ਸੇ ਧੰਨਿ ਵਡੇ ਵਡ ਪੂਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਉਰਛੇ ॥੩॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ନେଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟବାନ, ଧନ୍ୟ ଏବଂ ମହାନ ଅଟେ, ||3||

ਹਮ ਢੀਂਢੇ ਢੀਮ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਛੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ବହୁତ ନୀଚ, ମୂର୍ଖ ଏବଂ କଠୋର ହୃଦୟ ବାଲା ଅଟୁ, କୃପା କରି ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਤ੍ਰੁਠੇ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥੪॥੨॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ||4||2||4||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 4 ହିଣ୍ଡୋଲ ॥

ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਗੀਧੇ ॥
ମୋର ମନ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ନିତ୍ୟ ହରିନାମର ଭଜନ ରସରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਰਸਕਿ ਪਰਿਓ ਥਨਿ ਮਾਤਾ ਥਨਿ ਕਾਢੇ ਬਿਲਲ ਬਿਲੀਧੇ ॥੧॥
ଯେପରି ଛୋଟ ଶିଶୁ ମାତାର ସ୍ତନର ଦୁଗ୍ଧ ପାନ କରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ତନ ଛଡାଇ ଦେଲେ କ୍ରନ୍ଦନ କରିଥାଏ||1||

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋର ମନ ତନ ମଧ୍ୟ ଏପରି ନାମ ରସରେ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਹਰਿ ਸੀਧੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ, ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਨ ਕੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ ਹਰਿ ਬਿਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥
ଦାସର ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ଅଛି, ସେ ସବୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମର ବିରହରେ ଫୋଡି ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜਲ ਦੇਖੇ ਸੁਕਲੀਧੇ ॥੨॥
ଯେପରି ପଦ୍ମ ଫୁଲର ପ୍ରେମ ଜଳ ସହିତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜଳ ବିନା ମଉଳି ଯାଇଥାଏ||2||

ਜਨ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਰਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਧੇ ॥
ଭକ୍ତ ପବିତ୍ର ପ୍ରଭୁ-ନାମର ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସାକ୍ଷାତ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਨਿਕਸੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਲ�ि ਨੀਧੇ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ମଇଳା ବାହାରି ଯାଇଥାଏ||3||

ਹਮਰੇ ਕਰਮ ਨ ਬਿਚਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਪੈਜ ਰਖਹੁ ਅਪਨੀਧੇ ॥
ହେ ଠାକୁର! ଆମର କର୍ମର ଖିଆଲ କର ନାହିଁ, ନିଜ ଭକ୍ତିର ମୂଲ୍ୟ ରଖ।

ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੁਣਿ ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪਵੀਧੇ ॥੪॥੩॥੫॥
ନାନକ ବିନୟ ପୂର୍ବକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେପରି ତୋର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ଆମର ବିନତି ଶୁଣ, ଆମେ ତୋର ଶରଣରେ ପଡିଛୁ||4||3||5||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 4 ହିଣ୍ଡୋଲ ॥

ਮਨੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਧਾਵੈ ਤਿਲੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ॥
ମନ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଭ୍ରମରେ ଦୌଡି ଥାଏ ଏବଂ କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ନିଜ ଘରେ ରହେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਸਿਰਿ ਧਾਰਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਣਿ ਵਸਾਈਐ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ମସ୍ତକରେ ଅଙ୍କୁଶ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ନିଜ ଘରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ତୋର ଭଜନ କରୁଥିବି।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଜାଇ ଥାଏ, ଅହଂର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਘਰਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਣਕ ਲਾਦੇ ਮਨੁ ਭ੍ਰਮਿਆ ਲਹਿ ਨ ਸਕਾਈਐ ॥
ହୃଦୟ ଘରେ ବହୁତ ସାରା ରତ୍ନ, ମୋତି ଏବଂ ମାଣିକ୍ୟ ଭରି ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମନ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਓਡਾ ਕੂਪੁ ਗੁਹਜ ਖਿਨ ਕਾਢੈ ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹਾਈਐ ॥੨॥
ଯେପରି ଭୂମିରୁ ପାଣି ପାଇବା ପାଇଁ କୂଅ କରିବାକୁ ପଡେ ଓ ସେଥିରୁ ପାଣି ମିଳେ, ସେପରି ସଦଗୁରୁ ନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ପାଇଥାଏ||2||

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਜੀਵਾਈਐ ॥
ଯିଏ ଏପରି ସଦଗୁରୁ ସାଧୁଙ୍କୁ ପାଇଁ ନାହିଁ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁੰਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਈਐ ॥੩॥
ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ତାହାକୁ ପୂଣ୍ୟ ଫଳ ରୂପରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ନାମ ବିନା ତାହା ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇଥାଏ||3||

ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା ଧାରଣ କର; କୃପା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥੪॥੪॥੬॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଲେ ନିର୍ବାଣ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||4||6||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 4 ହିଣ୍ଡୋଲ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖੁ ਬਿਖਿਆ ਦੇਹ ਮਨਮੁਖ ਸੁੰਞੀ ਸੁੰਞੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ବିକାରରେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ, ଏହିପରି ନାମ ବିହୀନ ଶରୀର ଶୂନ୍ୟ ହିଁ ରହିଥାଏ, ଏଣୁ ତାହା ଠାରେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନ ରହିଥାଏ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਜਮਿ ਪਕਰੇ ਕਾਲਿ ਸਲੁੰਞੁ ॥੧॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରାମନାମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ କାଳ ତାହାକୁ ଧରି ନେଇଯାଏ||1||

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੁੰਞੁ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ଅହଂକାର ରୂପୀ ଜହର ଏବଂ ମମତ୍ୱକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଅ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਚੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗଟି ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ସଙ୍ଗତରେ ସାମିଲ ହୋଇ ହରିନାମ ରସର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਸਾਧੂ ਪੰਚੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କରି ସାଧୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ଆମେ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିବୁ।

ਹਮ ਡੁਬਦੇ ਪਾਥਰ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਭੰਚੁ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ବିକାରରେ ବୁଡି ରହିଥିବା ଆମ ଭଳି ପଥରକୁ ବାହାର କର, ତୁମେ ଦୀନଦୟାଳୁ ଏବଂ ଦୁଃଖ ନାଶକ ଅଟ||2||

ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਲੰਚੁ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ହୃଦୟରେ ନିଜ ସ୍ତୁତି ସ୍ଥାପନ କର, ଯେପରି ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ବୁଦ୍ଧି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯିବ।

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਹਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਹਮ ਹਰਿ ਵਿਟਹੁ ਘੁਮਿ ਵੰਚੁ ॥੩॥
ହରିନାମ ସହିତ ହିଁ ଆମର ପ୍ରେମ ଲାଗିଅଛି ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟୁ||3||

ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਿ ਮਨੋਰਥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਲੰਚੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସର ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା କରିଦିଅ ଏବଂ ନାମ ହିଁ ପ୍ରଦାନ କର।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਭੰਚੁ
॥੪॥੫॥੭॥੧੨॥੧੮॥੭॥੩੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ହରିନାମ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ମନ ତନରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ||4||5||7||12||18||7||37||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੇ
ବସନ୍ତ ମହଲା 4 ghar 1 ଦୁତୁକେ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰੁ ਸੇਵਉ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥
ମୁଁ ସ୍ୱାଗତ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ।

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮੰਗਲਚਾਰ ॥
ଆଜି ଆମେ ଏଠାରେ ଖୁସିର ଉତ୍ସବ ପାଳନ ହେଉଛି,

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥
ଆଜି ଏଠାରେ ଆନନ୍ଦ ହି ଆନନ୍ଦ ରହିଛି।

ਚਿੰਤ ਲਥੀ ਭੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ ମୋତେ ଈଶ୍ୱର ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସାରା ଚିନ୍ତା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸੰਤ ॥
ଆଜି ଆମ ଘରେ ବସନ୍ତର ମଉଜ ଚାଲିଛି,

ਗੁਨ ਗਾਏ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹ ਬੇਅੰਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ଅନନ୍ତ ଅଟ, ଆମେ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରୁଅଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਬਨੇ ਫਾਗ ॥
ଆଜି ଏଠାରେ ହୋଲିର ପର୍ବ ପାଳନ ହେଉଛି ଏବଂ

ਪ੍ਰਭ ਸੰਗੀ ਮਿਲਿ ਖੇਲਨ ਲਾਗ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତ ସହିତ ମିଶି ହୋଲି ଖେଳିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି।

ਹੋਲੀ ਕੀਨੀ ਸੰਤ ਸੇਵ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବା ହିଁ ହୋଲି ରୂପରେ ପାଳନ ହେଉଅଛି ଏବଂ

ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਲਾਲ ਦੇਵ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମର ଅତି ଗଭୀର ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଯାଇଛି||2||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮਉਲਿਓ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ॥
ମନ-ତନ ଅତି ଅନୁପମ ବନି ଯାଇଛି,

ਸੁਕੈ ਨਾਹੀ ਛਾਵ ਧੂਪ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଖୁସି ଦୁଃଖ ରୂପୀ ଖରାରେ ଝାଉଁଳେ ନାହିଁ।

ਸਗਲੀ ਰੁਤੀ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ସବୁ ଋତୁ ସବୁଜ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਸਦ ਬਸੰਤ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੇਵ ॥੩॥
ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਬਿਰਖੁ ਜਮਿਓ ਹੈ ਪਾਰਜਾਤ ॥
ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ କରିବା ବାଲା ପାରିଜାତ ବୃକ୍ଷ ମନରେ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਫੂਲ ਲਗੇ ਫਲ ਰਤਨ ਭਾਂਤਿ ॥
ଯାହା ଉପରେ ରତ୍ନର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଫଳ-ଫୁଲ ଆସିଛି।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਗਾਇ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମାଗାନ ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥੧॥
ଏଣୁ ନାନକ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ||4||1||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਹਟਵਾਣੀ ਧਨ ਮਾਲ ਹਾਟੁ ਕੀਤੁ ॥
ଯେପରି ଦୋକାନୀ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଚିଜର ବିକ୍ରୟ କରିଥାଏ,

ਜੁਆਰੀ ਜੂਏ ਮਾਹਿ ਚੀਤੁ ॥
ଜୁଆରୀର ମନ ଜୁଆରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ,

ਅਮਲੀ ਜੀਵੈ ਅਮਲੁ ਖਾਇ ॥
ନିଶାସକ୍ତ ନିଶା ସେବନ କରି ଜିତିଥାଏ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଭଜନରେ ହିଁ ଜିତିଥାଏ||1||

ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ਸਭੁ ਕੋ ਰਚੈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଲୀନ ଥାଏ,

ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କୁ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଲାଗିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮੇਘ ਸਮੈ ਮੋਰ ਨਿਰਤਿਕਾਰ ॥
ଯେପରି ମେଘକୁ ଦେଖି ମୟୂର ଖୁସିରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਚੰਦ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਹਿ ਕਉਲਾਰ ॥
ଚନ୍ଦ୍ରମାକୁ ଦେଖି କଇଁ ଫୁଲ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਮਾਤਾ ਬਾਰਿਕ ਦੇਖਿ ਅਨੰਦ ॥
ମାତାକୁ ନିଜ ସନ୍ତାନ ଦେଖି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀਵਹਿ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତଜନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜପ କରି ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਸਿੰਘ ਰੁਚੈ ਸਦ ਭੋਜਨੁ ਮਾਸ ॥
ଯେପରି ବାଘକୁ ମାଂସର ଭୋଜନ ବଡ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥାଏ,

ਰਣੁ ਦੇਖਿ ਸੂਰੇ ਚਿਤ ਉਲਾਸ ॥
ଯୁଦ୍ଧ ଦେଖି ସୁରବୀରର ମନରେ ଉଲ୍ଲାସ ଜାତ ହୋଇଯାଏ,

ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਅਤਿ ਧਨ ਪਿਆਰੁ ॥
କୃପଣର ପ୍ରେମ ଧନ ସହିତ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ,

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਧਾਰੁ ॥੩॥
ସେହିଭଳି ହରି-ଭକ୍ତକୁ ହରିଙ୍କ ଆଧାର ହିଁ ଥାଏ||3||

ସରବ ରଂଗ ଇକ ରଂଗ ମାହି ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ହିଁ ସବୁ ରଙ୍ଗ ଅଛି ଏବଂ

ସରବ ସୁଖା ସୁଖ ହରି କै ନାଇ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ସର୍ବସୁଖର ସୁଖ ଅଛି।

ତିସହି ପରାପତି ଇହୁ ନିଧାନୁ ॥ ନାନକ ଗୁରୁ ଜିସୁ କରେ ଦାନୁ ॥୪॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||2||

ବସଂତୁ ମହଲା ୫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ତିସୁ ବସଂତୁ ଜିସୁ ପ୍ରଭୁ କ୍ରିପାଲୁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ବସନ୍ତରେ ଖୁସି ହିଁ ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ତିସୁ ବସଂତୁ ଜିସୁ ଗୁରୁ ଦଇଆଲୁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଗୁରୁ ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହା ପାଇଁ ବସନ୍ତରେ ଖୁସି ଥାଏ।

ମଂଗଲୁ ତିସ କୈ ଜିସୁ ଏକୁ କାମୁ ॥
ଯାହାର ଏକ ହିଁ କାମ ପ୍ରଭୁ ଭଜନ ଅଟେ, ତାହା ପାଇଁ ଖୁସିର ମଙ୍ଗଳ ଅଛି।

ତିସୁ ସଦ ବସଂତୁ ଜିସୁ ରିଦୈ ନାମୁ ॥୧॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁନାମ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ବସନ୍ତର ଆନନ୍ଦ ଥାଏ||1||

ଗ୍ରିହି ତା କେ ବସଂତୁ ଗନੀ ॥
ତାହାର ଘରେ ବସନ୍ତର ଆନନ୍ଦ ହୋଇଥାଏ,

ଜା କୈ କୀରତନੁ ହରି ଧੁନੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯେଉଁଠି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ହେଉଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ପ୍ରୀତਿ ପାରବ୍ରହਮ ମଉਲਿ ମନਾ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ଗିଆନੁ କମାଈਐ ପੂଛਿ ଜନਾਂ ॥
ଭକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ସୋ ତପସୀ ଜିସୁ ସାଧସଂଗୁ ॥
ସେ ହିଁ ତପସ୍ୱୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସତସଙ୍ଗ କରିଥାଏ।

ସଦ ଧିଆନୀ ଜିସୁ ଗୁରହି ରଂଗୁ ॥୨॥
ଯାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଥାଏ, ସେ ହିଁ ଧ୍ୟାନୀ ଅଟେ||2||

ସେ ନିରଭଉ ଜିନ୍ ଭଉ ପਇଆ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭୟ ପ୍ରାପ୍ତ ଥାଏ।

ସୋ ସୁଖୀଆ ଜିସୁ ଭ୍ରମୁ ଗਇଆ ॥
ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ଅଟେ, ଯାହାର ଭ୍ରମ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ସୋ ଇକାଂତୀ ଜିସୁ ରିଦਾ ଥାਇ ॥
ସେ ହିଁ ଏକାନ୍ତ ଅଟେ, ଯିଏ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ବନାଇ ନେଇଥାଏ।

ସୋଈ ନିହଚଲୁ ସାଚ ଠାਇ ॥୩॥
ବାସ୍ତବରେ ତାହା ହିଁ ନିଶ୍ଚଳ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ଥାନ ଅଟେ||3||

ଏକਾ ଖୋଜै ଏକ ପ୍ରୀତି ॥
ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରୀତିରେ ରତ ହୋଇ ସେ ତାହାଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ଦରସନ ପରସନ ହୀତ ଚୀତି ॥
ତାହାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ।

ହରି ରଂଗ ରଂଗਾ ସହଜି ਮାନ୍ତୁ ॥
ସେ ସବୁ ରଙ୍ଗରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ନାନକ ଦାସ ତିସୁ ଜନ କୁରବାନ୍ତୁ ॥୪॥୩॥
ଦାସ ନାନକ ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||4||3||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਤੁਮ੍ਹ ਪਿੰਡ ਦੀਨ੍ ॥
ହେ ପରମପିତା! ଏହି ଆତ୍ମା, ପ୍ରାଣ, ଶରୀର ତୁମର ଦାନ ଅଟେ,

ਮੁਗਧ ਸੁੰਦਰ ਧਾਰਿ ਜੋਤਿ ਕੀਨ੍ ॥
ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରି ତୁ ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇଛୁ।

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦୟାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ ଆଉ ଆମେ ସବୁ ଯାଚକ ଅଟୁ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ତୋର ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର ହେଉ||1||

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋਗ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ତୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟୁ,

ਹਉ ਪਾਵਉ ਤੁਮ ਤੇ ਸਗਲ ਥੋਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମେ ତୁମ ଠାରୁ ହିଁ ସବୁ ବସ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਉਧਾਰ ॥
ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାରରୁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ,

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਾਰ ॥
ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥
ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାରରେ ଶୋଭା ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥੨॥
ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ||2||

ਜਾ ਕਾਰਣਿ ਇਹ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଭଜନ ପାଇଁ ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਸੋ ਬੋਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਹਿ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ସେହି ଭଜନ ପ୍ରଦାନ କର।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਇਹੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ଏହି ସୁଖର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ଯେ

ਸਦਾ ਰਿਦੈ ਜਪੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥੩॥
ସେଠାରେ ହୃଦୟରେ ସଦା ତୋର ନାମର ଜପ ହୋଇଥାଏ||3||

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥
ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି,

ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਖੇਲੁ ਤੁਝ ਮਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ଦୁନିଆରେ ସବୁ ତୋର ଲୀଳା ଚାଲୁଅଛି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଜୀବ ତୋ' ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿ ਲੇ ॥
ଯେପରି ତୁ ଚାହୁଁ, ସେପରି ହିଁ ରକ୍ଷା କରୁ।

ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ॥੪॥੪॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ||4||4||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਰਾਇ ॥
ହେ ମା' ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ମୋର ସଙ୍ଗରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਜਿਸਹਿ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ,

କରି ଦଇଆ ମିଲାଵହୁ ତିସହି ମୋହି ॥୧॥
ଦୟା କରି ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ||1||

ମେରେ ପ୍ରୀତମ ପ୍ରାନ ଅଧାର ମନ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ତୁ ହିଁ ମୋର ମନ ଏବଂ ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ,

ଜୀଉ ପ୍ରାନ ସଭୁ ତେରୋ ଧନ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରାଣ ସବୁ ତୋର ଧନ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ଜା କଉ ଖୋଜହି ସୁରି ନର ଦେଵ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ଦେବତା ଖୋଜିଥାନ୍ତି,

ମୁନି ଜନ ସେଖ ନ ଲହହି ଭେଵ ॥
ମୁନିଜନ ଓ ଶେଷନାଗ ଯାହାର ରହସ୍ୟ ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ଜା କୀ ଗତି ମିତି କହੀ ନ ଜାଇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ମହିମା ଓ ଶକ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ଘਟਿ ଘਟਿ ଘਟਿ ଘਟਿ ରହିଆ ସମାଇ ॥୨॥
ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||2||

ଜା କେ ଭଗତ ଆନଂଦ ମै ॥
ଯାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ସଦା ଆନନ୍ଦମୟ ରହିଥାନ୍ତି,

ଜା କେ ଭଗତ କଉ ନାହੀ ਖै ॥
ଯାହାଙ୍କ ଭକ୍ତର କୌଣସି କ୍ଷତି ହୁଏନାହିଁ,

ଜା କେ ଭଗତ କଉ ନାହੀ ਭै ॥
ଯାହାଙ୍କ ଭକ୍ତର କୌଣସି ଭୟ ନଥାଏ,

ଜା କେ ଭଗତ କଉ ସଦା ਜै ॥୩॥
ଯାହାଙ୍କ ଭକ୍ତର ସଦା ଜୟ-ଜୟକାର ହୋଇଥାଏ||3||

କଉନ ଉਪମା ତେରੀ କହੀ ଜାଇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଉପମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ,

ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥
ତୁ ପୁରା ସଂସାରକୁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟୁ।

ନାନକୁ ଜାଚୈ ଏକୁ ଦାନୁ ॥
ନାନକ କେବଳ ଏହି ଦାନ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି ଯେ

କରି କିରପਾ ମୋହି ଦେହୁ ନାମୁ ॥୪॥୫॥
କୃପା କରି ମୋତେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର||4||5||

ବସੰତୁ ମହଲਾ ୫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ମିଲି ପାਣୀ ଜିଉ ହରେ ବୁଟ ॥
ଯେପରି ପାଣି ମିଳିବା ଦ୍ୱାରା ଗଛ ସବୁଜ ହୋଇଥାଏ,

ସାଧସੰଗତି ତିଉ ହଉମै ଛୁଟ ॥
ସେପରି ହିଁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଂଗତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଜୈସी ଦାସେ ଧୀର ମୀର ॥
ଯେପରି ନଉକରର ସାହାରା ମାଲିକ ହୋଇଥାଏ,

ତୈସେ ଉଧਾରନ ଗୁରହ ପୀର ॥୧॥
ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ନିଜ ସଂସାରର ଦୁଃଖ ଠାରୁ ଉଧାର କରିଥାନ୍ତି||1||

ତୁਮ ଦାତେ ପ୍ରਭ ଦେନହਾର ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ,

ନିମଖ ନିମଖ ତିସୁ ନମସକਾର ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତୋତେ ପ୍ରଣାମ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ଜିସହି ପରਾପତି ସାଧସੰଗୁ ॥
ଯାହାକୁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ତିସୁ ଜନ ଲਾଗਾ ପਾରବ୍ରହ୍ମ ରੰଗୁ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਭਏ ਮੁਕਤਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ॥੨॥
ସେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇ ନେଇଥାଏ, ଏପରି ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନାର ଯୋଗଯୁକ୍ତି ଆପଣାଇ ଥାଏ||2||

ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି କରି ନେତ୍ର ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਰਸਨਾ ਗਾਏ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ॥
ଜିହ୍ୱା ତାହାଙ୍କ ଅନନ୍ତ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਮਨੁ ਆਘਾਨਾ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੁਆਦਿ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ଭଜନର ଆନନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸੇਵਕੁ ਲਾਗੋ ਚਰਣ ਸੇਵ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ॥
ସେବକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ଅପରାମ୍ପର, ଆଦି ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି।

ਸਗਲ ਉਧਾਰਣ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥
ହେ ଦେବାଧିଦେବ! ତୋର ନାମ ସଂସାରର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟେ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥੪॥੬॥
ନାନକ ଏହି ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||4||6||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଦାତା ଅଟୁ,

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥
ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରାଣରେ ତୁ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟୁ,

ਦੀਨੇ ਸਗਲੇ ਭੋਜਨ ਖਾਨ ॥
ଖାଇବା ପାଇଁ ଭୋଜନ ଦେଉଛୁ,

ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕੁ ਗੁਨੁ ਨ ਜਾਨ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନ ତୋର କୌଣସି କୃପା ଜାଣି ପାରୁନାହିଁ||1||

ਹਉ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਉ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥
ମୁଁ ତୋର ମହାନତାକୁ ଆଦୌ ଜାଣେ ନାହିଁ,

ਤੂ ਕਰਿ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ତୁ ହିଁ ମୋର ମୁକ୍ତି କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਾਪ ਨ ਤਾਪ ਨ ਕਰਮ ਕੀਤਿ ॥
ନା କୌଣସି ଜପ କରିଛି, ନା ତପସ୍ୟା କରିଛି, ନା ଶୁଭ କର୍ମ କରିଛି,

ਆਵੈ ਨਾਹੀ ਕਛੂ ਰੀਤਿ ॥
ମୁଁ କୌଣସି କର୍ମ କରି ଜାଣି ନାହିଁ।

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਆਸ ਏਕ ॥
କିନ୍ତୁ ମନରେ ଏକ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ଯେ

ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਤਰਉ ਟੇਕ ॥੨॥
ତୋର ନାମର ସାହାରାରେ ସଂସାର-ସାଗର ପାର ହୋଇଯିବି||2||

ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ੍ਹ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବ ଶକ୍ତିରେ ନିପୁଣ ଅଟୁ ଏବଂ

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਲਹਿ ਮੀਨ ॥
ଜଳରେ ରହିବା ବାଲା ମାଛ ଭଳି ତୋର ରହସ୍ୟ ଜାଣି ପାରେ ନାହିଁ।

ਅਗਮ ਅਗਮ ਊਚਹ ਤੇ ਊਚ ॥
ତୁ ଅସୀମ, ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ମହାନ ଅଟୁ।

ਹਮ ਥੋਰੇ ਤੁਮ ਬਹੁਤ ਮੂਚ ॥੩॥
ଆମେ ତୁଚ୍ଛ ଅଟୁ ଆଉ ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ବହୁତ ବଡ ଅଟ||3||

ਜਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਗਨੀ ॥
ଯିଏ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ଯଶସ୍ୱୀ ହୋଇଥାଏ,

ਜਿਨ ਤੂ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਨੀ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ବାସ୍ତବରେ ସେ ଧନବାନ ଅଟେ।

ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਸੁਖੀ ਸੇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯିଏ ତୋର ଭକ୍ତି-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ, -

ਸੰਤ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪਰੇ ॥੪॥੭॥
ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ଅଟେ ଆଉ ସେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ||4||7||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਤਿਸੁ ਤੂ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଯିଏ ତୋତେ ବନାଇଛନ୍ତି, ତୁ ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କର।

ਤਿਸੁ ਅਰਾਧਿ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ ॥
ଯିଏ ତୋତେ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କର।

ਤਿਸ ਕਾ ਚਾਕਰੁ ਹੋਹਿ ਫਿਰਿ ਡਾਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥
ଯଦି ତୁ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ବନି ଯାଉ, ତାହାହେଲେ ପୁନଃ କୌଣସି ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ।

ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਪੋਤਦਾਰੀ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥੧॥
ଯଦି ତୁ ତାହାଙ୍କ ନାମକୁ ଖଜଣା ମାନି ଚାଲୁ, ପୁନଃ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଆସିବ ନାହିଁ||1||

ਏਵਡ ਭਾਗ ਹੋਹਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀର ଏତେ ବଡ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ,

ਸੋ ਪਾਏ ਇਹੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ଏହି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାର ସେବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਕਛੂ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾ ॥
କୌଣସି କାମନା ଅଥବା ଆବଶ୍ୟକତା ପୁରା ହୁଏନାହିଁ।

ਮਾਣਸ ਸੇਵਾ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥
ଲୋକଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଭଗ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଥାଏ,

ସାଧ କୀ ସେବା ସଦା ସୁହେଲୀ ॥୨॥
କିନ୍ତୁ ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଦା ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||2||

ଜେ ଲୋੜହି ସଦା ସୁଖୁ ଭାଈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯଦି ତୁ ସଦା ସୁଖ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁ ଅଛ,

ସାଧୂ ସଂଗତି ଗୁରହି ବତାଈ ॥
ଗୁରୁ ଏହି ସତମାର୍ଗ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କର।

ଊହା ଜପୀଐ କେବଲ ନାମ ॥
ସେଠାରେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରାଯାଏ ଏବଂ

ସାଧୂ ସଂଗତି ପାରଗରାମ ॥୩॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ||3||

ସଗଲ ତତ ମହି ତତୁ ଗିଆନୁ ॥
ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ।

ସରବ ଧିଆନ ମହି ଏକୁ ଧିଆନୁ ॥
ସବୁ ଧ୍ୟାନରେ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଫଳପ୍ରଦ ଅଟେ।

ହରି କୀରତନ ମହି ଊਤਮ ଧୁନਾ ॥
ଉତ୍ତମ ଧ୍ୱନି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନରେ ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ଗୁର ମିଲି ଗାਇ ଗୁନਾ ॥୪॥୮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||4||8||

ବସੰତୁ ମହଲਾ ୫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ଜିସୁ ବୋਲତ ମୁਖୁ ପਵିତ୍ର ହୋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଖ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ,

ଜିସୁ ସିମରତ ନିରମଲ ହै ସୋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਜਿਸੁ ਅਰਾਧੇ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ,

ਜਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲਹੈ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁକିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥
ପ୍ରେମ ସହିତ ରାମ ନାମ ଜପ କର ଏବଂ

ਤਿਆਗਹੁ ਮਨ ਕੇ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନର ସମସ୍ତ ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਧਾਰੇ ਧਰਣਿ ਅਕਾਸੁ ॥
ସେହି ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର ଧରିତ୍ରୀ ଓ ଆକାଶକୁ ସାହାରା ଦେଇଛନ୍ତି,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਿਸ ਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ପ୍ରତି ଘଟରେ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଲୋକ ଅଛି।

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਇ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପତିତ ଜୀବ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ,

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਨ ਰੋਇ ॥੨॥
ଅନ୍ତକାଳରେ ପୁନଃ ପୁନଃ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||2||

ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ ਊਤਮ ਧਰਮ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ସବୁ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ,

ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ ਕੈ ਊਪਰਿ ਕਰਮ ॥
ଯେତେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ ଅଛି, ଈଶ୍ୱର ସେବା ହିଁ ବଡ କର୍ମ ଅଟେ।

ਜਿਸ ਕਉ ਚਾਹਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ॥
ଯେଉଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ଦେବତା ମଧ୍ୟ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ଅଟନ୍ତି,

ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਲਗਹੁ ਸੇਵ ॥੩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ତାହାଙ୍କ ଭଜନରେ ଲୀନ ରୁହ||3||

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਜਿਸੁ ਕੀਆ ਦਾਨੁ ॥
ଯେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ଆଦି ପୁରୁଷ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ତାହାକୁ ହିଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥੯॥
ଏଣୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ନିମଗ୍ନ ରୁହ||4||9||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਲਾਗੀ ਪਿਆਸ ॥
ମନ ତନରେ ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲାଗି ରହିଥାଏ,

ਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਪੂਰੀ ਮੇਰੀ ਆਸ ॥
ଦୟାଳୁ ଗୁରୁ ମୋର ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥੧॥
ଆମେ ହରିନାମର ଜପ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ କରିଛୁ||1||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਬਸੰਤੁ ਬਨਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ବସନ୍ତର ଅନୁଭବ ଆସି ଯାଇଛି,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ ਧਾਰੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ଚରଣକୁ ହିଁ ଧାରଣ କରାଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସମରଥ ସୁଆମୀ କାରଣ କରଣ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ସର୍ବ କର୍ତ୍ତା ଅଟୁ,

ମୋହି ଅନାଥ ପ୍ରଭ ତେରୀ ସରଣ ॥
ମୁଁ, ଅନାଥ, ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ଜୀଅ ଜੰତ ତେରେ ଆਧାରି ॥
ସବୁ ଜୀବ ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ଅଛନ୍ତି,

କରି କିରପା ପ୍ରଭ ଲेହି ନିସତାରି ॥୨॥
କୃପା କରି ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର||2||

ଭଵ ਖੰਡନ ଦୁਖ ନାସ ଦେଵ ॥
ହେ ଦେବାଧିଦେବ! ତୁ ସଂସାରର ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନକୁ ଛିନ୍ନ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଦୁଃଖକୁ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ସୁରି ନର ମୁନି ଜନ ତା କୀ ସେଵ ॥
ମନୁଷ୍ୟ, ଦେବଗଣ ଏବଂ ମୁନିଜନ ତୋର ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି।

ਧରନି ਅକାସୁ ଜା କୀ କଲା ମାହି ॥
ତୁମେ ଧରିତ୍ରୀ ଓ ଆକାଶକୁ ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସାହାରା ଦେଇ ଅଛ।

ତେରା ଦୀଆ ସଭି ଜੰତ ਖାହି ॥୩॥
ସବୁ ଜୀବ ତୁ ଦେଇଥିବା ଭୋଜନ ହିଁ ଖାଇଥାନ୍ତି||3||

ਅੰତରଜାମୀ ପ୍ରଭ ଦଇਆଲ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ, ଦୟାଳୁ ଅଟୁ,

ਅପନେ ଦାସ କଉ ନଦରି ନିହାଲି ॥
ନିଜ ଦାସ ଉପରେ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କର।

କରି କିରପା ମୋହି ଦେହୁ ଦାନୁ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ କୃପା କରି ମୋତେ ଏହି ଦାନ ଦିଅ ଯେ

ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੋ ਨਾਮੁ ॥੪॥੧੦॥
ତୋର ନାମ ଜପି ଜୀବିତ ରହିବି||4||10||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਸਭ ਗਏ ਪਾਪ ॥
ରାମଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତିରେ ନିମଗ୍ନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਰਾਮ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥
ରାମଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି କଷ୍ଟ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ।

ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਅੰਧੇਰ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਫੇਰ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନ ରହେ ନାହିଁ||1||

ਬਸੰਤੁ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਰੰਗੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବସନ୍ତର ମୌସୁମୀ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗ ହିଁ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤ ਜਨੀ ਕੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥
ସନ୍ଥଜନ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ

ਜਹ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੁ ਸੋ ਧੰਨਿ ਦੇਸੁ ॥
ଯେଉଁଠି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେହି ନଗର ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਭਗਤਿਹੀਨ ਉਦਿਆਨ ਥਾਨੁ ॥
ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ସେହି ସ୍ଥାନ ଜଙ୍ଗଲ ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਛਾਨੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରତି ଘଟରେ ପରିଚୟ ମିଳିଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਰਸ ਭੋਗ ਰੰਗੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ସବୁ ଖୁସି ଓ ରସ ଭୋଗିବା ଅଟେ।

ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਤ ਤੂ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥
ହେ ମନ! ପାପ କରି ତୋ କିଞ୍ଚିତ ସଙ୍କୋଚ କର, କାରଣ ସେ ସର୍ବଦା ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି,

ନਿਕਟਿ ਪੇਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ ॥
ସେହି ରଚନାହାର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମୀପରେ ହିଁ ଦେଖ।

ਈਤ ਊਤ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਜ ਸਾਰ ॥੩॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||3||

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥
ଆମର ଧ୍ୟାନ ପ୍ରଭୁ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଇଛି,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥
କୃପା କରି ପ୍ରଭୁ ଏହି ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਤੇਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ ଏବଂ

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥੪॥੧੧॥
ତୋର ନାମ ଜପ କରି ତୋତେ ସଦା ସାକ୍ଷାତ ମାନିଥାଏ||4||11||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਸਚੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਿਤ ਨਵਾ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਤ ਚਵਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାଙ୍କ ନାମ ନିରନ୍ତର ଜପ କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਲੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥
ମାତା-ପିତାଙ୍କ ଭଳି ପ୍ରଭୁ ଆମର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ବିପଦ ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਭਾਇ ॥
ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ମାଲିକଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ ਸਾਚੈ ਸਾਹਿਬਿ ਰਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି ॥1॥ରୁହ॥

ਅਪਣੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਰਖੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਦੁਸਟ ਦੂਤ ਸਭਿ ਭ੍ਰੂਮਿ ਥਕੇ ॥
ଦୁଷ୍ଟ ଶତ୍ରୁ ଦୂତ ସଂଘର୍ଷ କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେଉଁଠି ଆଶ୍ରା ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ

ਦੁਖੁ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰਿ ਰਹੇ ਧਾਇ ॥੨॥
ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ବୁଲି ବୁଲି ଲୋକମାନେ ଦୁଃଖ ପାଇଥାନ୍ତି||2||

ਕਿਰਤੁ ਓਨ੍ਾ ਕਾ ਮਿਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥
ସେମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ବଦଳା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ,

ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪਿ ਖਾਹਿ ॥
ସେମାନେ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ସ୍ୱୟଂ ଖାଇଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ਆਪਿ ਸੋਇ ॥
ଭକ୍ତର ରକ୍ଷକ ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਜਨ ਕਉ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕਸਿ ਕੋਇ ॥੩॥
ସେହି ଭକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ମନ୍ଦ ଚିଜ ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ||3||

ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕਰਿ ਜਤਨੁ ਆਪਿ ॥ ਅਖੰਡ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରସାର କରି ଦାସର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତାପ ଅଖଣ୍ଡ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ।

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਰਸਨ ਗਾਇ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ, ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ନାନକୁ ଜୀବୈ ହରି ଚରଣ ଧିଆଇ ॥୪॥୧୨॥
ନାନକ କେବଳ ହରି-ଚରଣର ଧ୍ୟାନରେ ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି||4||12||

ବସଂତୁ ମହଲା ୫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ଗୁର ଚରଣ ସରେਵତ ଦୁਖୁ ଗଇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ବନ୍ଦନା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ପାରବ୍ରହ୍ମି ପ୍ରଭି କରୀ ମଇਆ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି,

ସରବ ମନୋରଥ ପୂରନ କାମ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ଜପି ଜୀବୈ ନାନକୁ ରାମ ନାମ ॥୧॥
ନାନକ ରାମନାମ ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିଛନ୍ତି||1||

ସା ରୁତି ସୁହାਵी ଜିਤୁ ହରି ଚିତି ਆਵै ॥
ସେହି ପରିବେଶ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ମରଣରେ ଆସନ୍ତି।

ବିନୁ ସତିଗୁର ଦୀସै ବିଲଲାਂତी ସାକତୁ ଫିରି ଫିରି ਆਵै ਜਾਵै ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପୁରା ଦୁନିଆ ଦୁଃଖରେ ରୋଦନ କରୁଥିବା ଦେଖା ଯାଉଛି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ଜୀବ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସେ ଧନବଂତ ଜିନ ହରି ପ୍ରଭୁ ରାସି ॥
ସେ ହିଁ ଧନାବାନ ଅଟେ, ଯାହା ପାଖରେ ପ୍ରଭୁ ରୂପୀ ରାଶି ଅଛି।

କାମ କ୍ରୋଧ ଗୁର ସବଦି ନାସି ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା କାମ କ୍ରୋଧ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ଭै ବିନସେ ନିରଭै ପଦୁ ପାଇଆ ॥
ଭୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନିର୍ଭୟ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ଗୁର ମିଲି ନାନକି ଖସମୁ ଧିଆଇଆ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମାଲିକଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ||2||

ସାଧସଂଗତି ପ୍ରଭି କୀଓ ନିବାସ ॥
ପ୍ରଭୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଆମର ନିବାସ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ହରି ଜପି ଜପି ହୋଈ ପୁରନ ଆସ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପି ଆଶା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଜଲି ଥଲି ମହୀଅଲି ରବି ରହିଆ ॥
ସମୁଦ୍ର, ପୃଥିବୀ ଅବମ ଆକାଶରେ କେବଳ ସେ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ଗୁର ମିଲି ନାନକି ହରି ହରି କହିଆ ॥୩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନାନକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛନ୍ତି||3||

ଅସଟ ସିଧି ନଵ ନିଧି ଏହ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଅଠର ସିଦ୍ଧି ଏବଂ ନବନିଧି ଅଟେ,

କରମି ପରାପତି ଜିସୁ ନାମୁ ଦେହ ॥
ନାମ ମଧ ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ପ୍ରଭ ଜପି ଜପି ଜୀବହି ତେରେ ଦାସ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଦାସ ତୋତେ ଜପ କରି ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥੪॥੧੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନାନକଙ୍କ ହୃଦୟ କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||13||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਇਕ ਤੁਕੇ
ବସନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਗਲ ਇਛਾ ਜਪਿ ਪੁੰਨੀਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥੧॥
ବହୁତ ଲମ୍ବା ସମୟ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਤੁਮ ਰਵਹੁ ਗੋਬਿੰਦੈ ਰਵਣ ਜੋਗੁ ॥
ହେ ଜୀବ! ତୁମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂଜା କର, ସେ ହିଁ ପୂଜାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି,

ਜਿਤੁ ਰਵਿਐ ਸੁਖ ਸਹਜ ਭੋਗੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ପୂଜା କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମ ସୁଖର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରି ଆନନ୍ଦିତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਅਪਣਾ ਦਾਸੁ ਆਪਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿਆ ॥੨॥
ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଦାସର ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି||2||

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਰਸਿ ਬਨੀ ॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶେଯ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਆਇ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਧਨੀ ॥੩॥
ସୁଖର ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||3||

ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥
ସେ ମୋର ଗୁଣ ଅବଗୁଣର ଆଦୌ ଖିଆଲ କରି ନାହାନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰਿਆ ॥੪॥੧॥੧੪॥
ନାନକ ପ୍ରଭୁ ଚରଣର ହିଁ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି||4||1||14||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਸੇ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାର ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਅਨਦਿਨ ਉਪਜੀ ਸਹਜ ਧੁਨਾ ॥੧॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ପରମ ସୁଖର ଧ୍ୱନି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਨੁ ਮਉਲਿਓ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ରତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਜਨ ਭੇਟੇ ਨਿਤ ਰਾਤੌ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସାଧୁଜନ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇଯାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ନିତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ନାମର ଗୁଣଗାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੋਪਾਲ ॥
କୃପା କରି ଈଶ୍ୱର ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਲੜਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥੨॥
ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁ ଚରଣରେ ଲଗାଇ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||2||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ॥
ଆମର ଏହି ମନ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਨਿਤ ਦੇਖੈ ਸੁਆਮੀ ਹਜੂਰਿ ॥੩॥
ନିତ୍ୟ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ପାଖରେ ଦେଖିଥାଏ||3||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਈ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥੪॥੨॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||4||2||15||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରୋଗ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਕਰ ਥਾਪਿ ॥੧॥
ସେ ହାତ ରଖି ସନ୍ତାନର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||1||

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥
ଘରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਏ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି କଲ୍ୟାଣ ରୂପ 'ହରି ହରି' ମନ୍ତ୍ରର ଜପ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਕਟੇ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪਿ ॥੨॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ||2||

ਜੋ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਜਪੇ ਨਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୋର ନାମ ଜପ କରିଥାଏ,

ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਨਿਹਚਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੩॥
ସେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ନିଶ୍ଚୟ ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଭକ୍ତର ଉତ୍ତମ ଶିଷ୍ଟାଚାର

ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਪਦੇ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ॥੪॥੩॥੧੬॥
ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସୁଖଦାତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ କରିଥାଏ||4||3||16||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਕੀਨ੍ੇ ਨਿਹਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁ ହୁକୁମ କରି ପ୍ରସନ୍ନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭਇਆ ਦਇਆਲੁ ॥੧॥
ନିଜ ସେବକ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਭੁ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਦੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହୃଦୟରେ ଅମୃତ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥
ସେ ମୋର ଧର୍ମ-କର୍ମର କୌଣସି ଖିଆଲ କରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ

SGGS Page 1185 (v. 1)

ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਭਵਜਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਓ ॥੨॥
ହୁ ଧରି ମୋତେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||2||

ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਟਿ ਮੈਲੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନ୍ଦକର୍ମର ମଇଳା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੇ ॥੩॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ||3||

ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰੇ ॥
ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଯେ ସେହି ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਉਧਾਰੇ ॥੪॥੪॥੧੭॥
ହେ ନାନକ! ସେ କୃପା କରି ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||4||4||17||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫
ବସନ୍ତ ମହଲା5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦੇਖੁ ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲੇ ॥
ଦେଖ ଖୁସିର ଫୁଲ ହିଁ ଫୁଲ ଖେଳି ଯାଇଛି,

ਅਹੰ ਤਿਆਗਿ ਤਿਆਗੇ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଅହଂକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତ୍ୟାଗ କର।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪਾਗੇ ॥
ଚରଣ କମଳରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା

ਤੁਮ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸਭਾਗੇ ॥
ତୁମକୁ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ପାରନ୍ତି,

ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଥିପାଇଁ, ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର॥ରୁହ॥

ਸਘਨ ਬਾਸੁ ਕੁਲੇ ॥
କିଛି ବୃକ୍ଷ ଛାୟା ଦେଇଥାଏ, କୋମଳ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਇਕਿ ਰਹੇ ਸੂਕਿ ਕਠੂਲੇ ॥
କିଛି ଶୁଷ୍କ ଏବଂ କଠିନ ହୋଇଥାଏ।

ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ ॥ ਪਰਫੂਲਤਾ ਰਹੇ ॥੧॥
ବସନ୍ତ ଋତୁର ଆଗମନରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବନସ୍ପତି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਅਬ ਕਲੂ ਆਇਓ ਰੇ ॥
ହେ ଜୀବ! ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ ଆସି ଯାଇଛି,

ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ପ୍ରଭୁନାମ ବୁଣ,

ਅਨ ਰੁਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥
ଅନ୍ୟ ଋତୁରେ ବୁଣାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਭੂਲਹੁ ਭੂਲਹੁ ॥
ଏଣୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବୁଣ, ହେ ମନ! କୌଣସି ଭ୍ରମରେ ରୁହ ନାହିଁ, କାରଣ

ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੈ ਲੇਖਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମିଳନ ପରେ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨ ਰੁਤਿ ਨਾਮ ਰੇ ॥
ହେ ମନ! ଏହି ଋତୁ ପ୍ରଭୁନାମ ସ୍ମରଣର ଅଟେ,

ਗੁਨ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥੨॥੧੮॥
ଏଣୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଅଛନ୍ତି||2||18||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਹਿੰਡੋਲ
ବସନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 2 ହିଣ୍ଡୋଲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ
ପାରେ।

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ସତସଙ୍ଗରେ ମିଳନ କର ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ
ଲଗାଇ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର କର।

ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋੜੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾ ਵਿਛਾਇ ॥੧॥
ହରିନାମର ଭଜନ କରିବା ବାଲା ସହିତ ରୁହ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବାସ କର||1||

ਇਨ੍ ਬਿਧਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਬੀਰ ॥
ହେ ଭାଇ! ଏହି ପ୍ରକାରେ ବାଜି ଖେଳି ଶୁଭକର୍ମର ପଶା ଖେଳ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କୌଣସି ଦୁଃଖ-
କ୍ଲେଶ ରହେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤੁਮ੍ਹ ਚਉਪੜਿ ਸਾਜਹੁ ਸਤੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ੍ਹ ਸਾਰੀ ॥
ଶୁଭ କର୍ମ ଓ ଧର୍ମର ପଶା ବନାଅ।

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜੀਤਹੁ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ॥੨॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଏବଂ ମୋହ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଏହି ଖେଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଅଟେ||2||

ਉਠਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹੁ ਪਰਭਾਤੇ ਸੋਏ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥
ପ୍ରଭାତ କାଳରେ ଉଠି ସ୍ନାନ କର ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନାରେ ଲୀନ ହୁଅ।

ਬਿਖੜੇ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ ॥੩॥
ଏହିପରି ମୋର ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଜୀବନର ବାଜିରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବ ସୁଖପୂର୍ବକ ନିଜ ସଚ୍ଚା
ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ||3||

ਹਰਿ ਆਪੇ ਖੇਲੈ ਆਪੇ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଖେଳ ଖେଳିଥାନ୍ତି, ଦେଖିଥାନ୍ତି ଆଉ ସେ ଏହି ଜଗତର ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਰੁ ਖੇਲੈ ਸੋ ਜਿਣਿ ਬਾਜੀ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥੪॥੧॥੧੯॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ରୂପୀ ଖେଳ ଖେଳିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଜୀବନ ବାଜି ଜିତି ନିଜ ଘରକୁ ଆସିଥାଏ||4||1||19||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਹਿੰਡੋਲ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 2 ହିଣ୍ଡୋଲ

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ନିଜ ପ୍ରକୃତିକୁ ତୁ ହିଁ ଜାଣୁ, ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਤੁਝੈ ਪਛਾਣੈ ॥੧॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ଯାହା ଉପରେ ତୁ କୃପା କରୁ, ସେ ହିଁ ତୋତେ ଜାଣିଥାଏ||1||

ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥
ମୁଁ ତୋର ଭକ୍ତ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਆਪਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସ୍ଥାନ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ ଆଉ ତୋର ଲୀଳା ବିଚିତ୍ର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਵੈ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥
ତୋର ସେବା ଭକ୍ତି ତୋର କୃପା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଅନ୍ୟ କେହି ତାହାର ଇଚ୍ଛାରେ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਭਗਤੁ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਰੰਗੁ ਧਰਤਾ ॥੨॥
ଯିଏ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତୋର ଭକ୍ତ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୁ ଭକ୍ତିର ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ କରିଥାଉ||2||

ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਤੂ ਵਡ ਦਾਨਾ ਅਉਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥
ତୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଦାତା ଅଟୁ, ତୁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟୁ ଏବଂ ତୋ' ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ॥੩॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ, ପୁଣି ମୁଁ ତୋର ପୂଜାର ମହତ୍ତ୍ୱ କଣ ଜାଣି ପାରିବି?||3||

ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਖਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਣਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟ! ଯେଉଁଠି ତୁ ରହିଥାଉ, ତାହା ଆମର ପହଞ୍ଚରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଟେ ଏବଂ ତୋର ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନି ଚଳିବା ମଧ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ କଷ୍ଟକର ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ ॥੪॥੨॥੨੦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମାଲିକ! ମୁଁ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ନତମସ୍ତକ ଅଟେ, ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖ, ଅଜ୍ଞାନକୁ ରକ୍ଷା କର||4||2||20||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 2 ହିଣ୍ଡୋଲ

ਮੂਲੁ ਨ ਬੂਝੈ ਆਪੁ ਨ ਸੂਝੈ ਭਰਮਿ ਬਿਆਪੀ ਅਹੰ ਮਨੀ ॥੧॥
ଅହଂ ଭାବନା ଯୋଗୁଁ ଭ୍ରମରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ମୂଳ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ନିଜକୁ ନିଜେ ବୁଝାଇ ଥାଏ||1||

ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଆମର ପିତା ଓ ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ,

ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ਨਿਰਗੁਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନକୁ ସଂସାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଦିଅ ॥1॥ରୁହ॥

ਓਪਤਿ ਪਰਲਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਵੈ ਇਹ ਬੀਚਾਰੀ ਹਰਿ ਜਨੀ ॥੨॥
ଭକ୍ତଜନ ଏହି ବିଚାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ସୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ବିନାଶ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ||2||

ਨਾਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜੋ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਕਲਿ ਮਹਿ ਸੁਖੀਏ ਸੇ ਗਨੀ ॥੩॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ରଙ୍ଗରେ ରତ ରହିଥାଏ, କଳିଯୁଗରେ ତାହାକୁ ହିଁ ସୁଖୀ ମାନାଯାଇ ଥାଏ||3||

ਅਵਰੁ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਨਾਨਕ ਤਰੀਐ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥੪॥੩॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ୟ କେହି କାରିଗର ଉପାୟ କହନ୍ତି ନାହିଁ, କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||4||3||21||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ବସନ୍ତ ମହଲା 9 ହିଣ୍ଡୋଲ

ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਤਨੁ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਉ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏହି ଶରୀରକୁ ନଶ୍ୱର ଭାବ ଏବଂ

ਯਾ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਰਾਮੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਾਚੋ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ଭିତରେ ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଶାଶ୍ୱତ ଭାବ॥1॥ରୁହ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਐਡਾਨੋ ॥
ଏହି ଦୁନିଆ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମିଳିଥିବା ଦୌଲତ ସମାନ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଦେଖି କାହିଁକି ଅହଂକାର କରୁଛ?

ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ ॥੧॥
ତୁମ ସାଥିରେ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଯାଏ ନାହିଁ, ଏଥିରେ କାହିଁକି ଲିପ୍ତ ରହୁଛ?||1||

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਊ ਪਰਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰਿ ਆਨੋ ॥
ପ୍ରଶଂସା ଏବଂ ନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କର ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ ਏਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ ॥੨॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଲୋକଙ୍କ ଠାରେ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି||2||1||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 9॥

ਪਾਪੀ ਹੀਐ ਮੈ ਕਾਮੁ ਬਸਾਇ ॥
ପାପୀ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରେ କାମବାସନା ବାସ କରିଥାଏ,

ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਯਾ ਤੇ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ତାହାର ଚଞ୍ଚଳ ମନ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਅਰੁ ਸੰਨਿਆਸ ॥
ବଡ ବଡ ଯୋଗୀ, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଇତ୍ୟାଦି

ਸਭ ਹੀ ਪਰਿ ਡਾਰੀ ਇਹ ਫਾਸ ॥੧॥
ସବୁଙ୍କ ଉପରେ କାମବାସନା ନିଜ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିଛି||1||

ਜਿਹਿ ਜਿਹਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰਿ ॥
ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଜୀବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି;

ਤੇ ਭਵ ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥੨॥
ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛି,

ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਰਹੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੩॥੨॥
ତାହାକୁ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର ଯେପରି ତୋର ଗୁଣଗାନ କରୁଥିବ||3||2||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 9॥

ਮਾਈ ਮੈ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ହେ ମା'! ମୁଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਧਾਵਨ ਤੇ ਛੂਟਿਓ ਕਰਿ ਬੈਠੋ ਬਿਸਰਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ବିକାର ଠାରୁ ହଟି ଯାଇଛି ଏବଂ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ ਉਪਜਿਓ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ॥
ଶରୀରରୁ ମାୟା ମମତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ନିର୍ମଳ ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਲੋਭ ਮੋਹ ਏਹ ਪਰਸਿ ਨ ਸਾਕੈ ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥੧॥
ଯେବେ ଠାରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଛି, ଲୋଭ ଏବଂ ମୋହ ସ୍ପର୍ଶ କରିନାହିଁ||1||

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੰਸਾ ਚੂਕਾ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ହରିନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ପାଇଛି, ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤੇ ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥੨॥
ମନରୁ ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଏବଂ ପରମ ସୁଖରେ ଲୀନ ହୋଇଛି||2||

ਜਾ ਕਉ ਹੋਤ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧਿ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପାନିଧି ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେହି ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੀ ਸੰਪੈ ਕੋਊ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥੩॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||3||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 9॥

ਮਨ ਕਹਾ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କାହିଁକି ଭୁଲି ଯାଇଛୁ?

ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੈ ਕਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଯମ ପାଖରେ କର୍ମର ହିସାବ ପାଇଁ ଦାଖଲ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰ ॥
ଏହି ଜଗତ ଧୂଆଁର ପାହାଡ ଅଟେ,

ਤੈ ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰਿ ॥੧॥
ତୁମେ କଣ ଭାବିକରି ଏହାକୁ ସତ ମାନି ବସିଛ।। 1 ।।

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਗ੍ਰੇਹ ॥
ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ନିଅ ଯେ ଧନ- ଦୌଲତ, ପ୍ରିୟର ପତ୍ନୀ, ସମ୍ପତି ତଥା ସୁନ୍ଦର ଘର

ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਸਮਝ ਲੇਹ ॥੨॥
ଏଥି ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବ ନାହିଁ।।2।।

ਇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਨ ਹੋਇ ਸੰਗਿ ॥
କେବଳ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ହିଁ ସାଙ୍ଗରେ ରହିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗਿ ॥੩॥੪॥
ଏଣୁ ନାନକଙ୍କ କଥନ ଏହା ଯେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇକରି ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର।।3।।4।।

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 9।।

ਕਹਾ ਭੂਲਿਓ ਰੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਲਾਗ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ ! ସଂସାରର ମିଛ ମାୟାରେ ଫସି କଣ ପାଇଁ ଭୁଲି ଯାଉଛ,

ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨ ਅਜਹੁ ਜਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏବେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବିଗିଡି ନାହିଁ ସାବଧାନ ହୋଇଯାଅ।।1।।ରୁହ।।

ਸਮ ਸੁਪਨੈ ਕੈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਾਨੁ ॥
ଏହି ସଂସାରକୁ ସପ୍ନର ସମାନ ଜାଣ ଏବଂ

ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥੧॥
ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ମାନି ନିଅ ଯେ ଏହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ।।। 1।।

ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਬਸਤ ਨੀਤ ॥
ଇଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ତୁମ ସହିତ ରହିଥାନ୍ତି,

ନିସ ବାସୁର ଭଜୁ ତାହି ମୀତ ॥୨॥
ହେ ମିତ୍ର ! ଦିନ ରାତି ତାହାଙ୍କ ଭଜନରେ ନିମଗ୍ନ ରୁହ।।2।।

ବାର ଅଂତ କୀ ହୋଇ ସହାଇ ॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଏହା ଯେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ସହାୟତା କରନ୍ତି,

କହୁ ନାନକ ଗୁନ ତା କେ ଗାଇ ॥୩॥୪॥
ଏଣୁ ତାଙ୍କର ଗୁଣ ଗାନକର।।3।। 5।।

ବସଂତୁ ମହଲା ୧ ଅସଟପଦୀଆ ଘରୁ ୧ ଦୁତୁକୀଆ
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 1 ଦୁତୁକୀ

୧ଓଁ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଜଗୁ କଊଆ ନାମୁ ନହୀ ଚୀତି ॥
ଏହି ସଂସାର କାଉ ଅଟେ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଏ ନାହିଁ।

ନାମୁ ବିସାରି ଗିରୈ ଦେଖୁ ଭୀତି ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଭୁଲିକରି ମନ୍ଦ ରୁଟି ବେଲିଥାଏ।

ମନୂଆ ଡୋଲୈ ଚୀତି ଅନୀତି ॥
ମନରେ ଦୁଷ୍ଟତା ଏବଂ ଖରାପ ଆଚରଣ ଭରି ରହିଥିବାରୁ ଏହାର ମନ ଝୁଲି ରହିଥାଏ,

ଜଗ ସିଉ ତୁଟୀ ଝୂଠ ପରୀତି ॥୧॥
ଏହା ଦେଖିକରି ଜଗତରୁ ଆମର ମିଛ ପ୍ରୀତି ଭାଙ୍ଗିଯାଏ।।1।।

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ବିଖୁ ବଜରୁ ଭାରୁ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧର ବିଷ ଭାରି ବୋଝ ଅଟେ,

ନାମ ବିନା କୈସେ ଗୁନ ଚାରୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଭଜନ କରିବା ବିନା କେମିତି ସଦବ୍ୟବହାର ହୋଇପାରିବ।।।1।।ରୁହ ।।

ଘରୁ ବାଲୂ କା ଘୁମନ ଘେରି ॥
ଏହି ମନ ବାଲିର ଘର ଅଟେ,

ਬਰਖਸਿ ਬਾਣੀ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੇਰਿ ॥
ଯେଉଁଠି ସାଂସାରିକ ଭଅଁର ଫସି ରହିଛି ଏବଂ ଜୀବନ ଫୋଟକା ମଧ୍ୟରେ ଦେଖାଯାଉଛି।

ਮਾਤ੍ਰ ਬੂੰਦ ਤੇ ਧਰਿ ਚਕੁ ਫੇਰਿ ॥
ରଚନାହାର ରଚନାକାରି ପ୍ରକୃତିର ଚକ୍ର ବୁଲାଇକରି ବିନ୍ଦୁ ମାତ୍ରରେ ଶରୀରର ରଚନା କରିଛନ୍ତି,

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਾਮੈ ਕੀ ਚੇਰਿ ॥੨॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ ଏବଂ ଆତ୍ମା ସେହି ନାମର ସେବିକା ଅଟେ ।।2।।

ਸਰਬ ਉਪਾਇ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਮੋਰੁ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥିବା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪਗ ਲਾਗਉ ਤੋਰ ॥
ମୋର ଏହା ଇଚ୍ଛା ଯେ ତୁମର ଚରଣରେ ଲୀନ ହୋଇକରି ତୁମର ଭକ୍ତିରେ ବୁଡି ରହିବି ।

ਨਾਮਿ ਰਤੋ ਚਾਹਉ ਤੁਝ ਓਰੁ ॥
ତୋ' ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିବି||3||

ਪਤਿ ਖੋਈ ਬਿਖੁ ਅੰਚਲਿ ਪਾਇ ॥
ସେହି ବିଷୟ ବିକାର ରେ ଲୀନ ରହିକରି ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହଜାଇ ଦିଏ।

ਨਾਮੁਦੁਰਾਇਚਲੈਸੋਚੋਰੁ॥੩॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭଜନରୁ ଦୂର ରହିକରି ଚାଲିଥାଏ, ସେ ଚୋରା ସମାନ ଅଟେ।। 3।।

ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਰਤੋ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥
କିନ୍ତୁ ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସତ୍ୟ ନାମ ସହ ଲୀନ ରହିଥାଏ,ସେ ସମ୍ମାନ ପୂର୍ବକ ନିଜର ସତ୍ୟ ଘରକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨ੍ਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਜਾਇ ॥
ଯାହା କିଛି ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କରିଥାନ୍ତି।

ਭੈ ਮਾਨੈ ਨਿਰਭਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥੪॥
ହେ ମୋର ମାଆ! ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଭୟ ମାନି ଥାଏ, ତାହା ହିଁ ନିର୍ଭୟ ଅଟେ ।।4।।

ਕਾਮਨਿ ਚਾਹੈ ਸੁੰਦਰਿ ਭੋਗੁ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ସୁନ୍ଦର ପଦାର୍ଥର ଭୋଗ ଚାହିଁ ଥାଏ,

ਪਾਨ ਫੂਲ ਮੀਠੇ ਰਸ ਰੋਗ ॥
ପରନ୍ତୁ ପାନ ଫୁଲ ମିଠା ରସ ସବୁ ରୋଗ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି।

ਖੀਲੈ ਬਿਗਸੈ ਤੇਤੋ ਸੋਗ ॥
ଯେତିକି ସେ ସଂସାରର ପଦାର୍ଥରେ ରତ ରହିକରି ଖୁସି ହୋଇଥାଏ,ସେତିକି ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੀਨ੍ਸਿ ਹੋਗ ॥੫॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିବା ଦରକାର, ସେ ଯାହା କରନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ।।5।।

ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਸਿ ਅਧਿਕੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਰੂਪੁ ਬਿਕਾਰੁ ॥
ନିଜର ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ଦେଖିକରି ସେ ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ରୂପ ବିକାରକୁ ଆହୁରି ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିଥାଏ

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬਾਂਧੋ ਬਾਰੁ ॥
ସେ ଜୀବନର ଲାଳସା ଏବଂ କାମନା କାରଣରୁ ନିଜର ଘରକୁ ଜ୍ଞାନର ବିନା ବନ୍ଦ କରି ନିଏ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੂਨਾ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥੬॥
ପରନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ନାମ ବିନା ତାଙ୍କର ଘର ଦ୍ୱାର ପୂରା ଖାଲି ଅଟେ।।6।।

ਗਾਛਹੁ ਪੁਤ੍ਰੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ ॥
ହେ ରାଜକୁମାରୀ, ରାଜପୁତ୍ରୀ ମାନେ! ଉଠ ,

ਨਾਮੁ ਭਣਹੁ ਸਚੁ ਦੋਤੁ ਸਵਾਰਿ ॥
ଯାଓ ବ୍ରହ୍ମ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସମୟରେ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କ ନାମର ସ୍ତୁତି କର।

ਪ੍ਰਿਉ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਾਰਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମକୁ ଆଶ୍ରା ବନାଇକରି ସେହି ପ୍ରିୟତମର ଉପାସନା କର।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰਿ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବିକାରର ତୃଷା ନିବାରଣ କର ।।7।।

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ॥
ହେ ପ୍ରିୟର ପ୍ରଭୁ ! ତୁମେ ଏହି ମନ ମୋହି ନେଇଛ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ ਤੋਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାକୁ ଚିହ୍ନି ନେଇଛି ।

ਨਾਨਕ ਠਾਢੇ ਚਾਹਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਿ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ ! ଆମେ ତୋ ଦ୍ୱାରରେ ଛିଡା ହୋଇଛୁ, ଚାହୁଁଛୁ ଯେ

ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥੮॥੧॥
କୃପା କର ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ତୁମ ନାମ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇପାରିବ ।। ୪।।1।।

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ।।

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਆਇ ਜਾਇ ॥
ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ମନ ଭଟକିଥାଏ ଏବଂ ଯିବା ଆସିବା କରିଥାଏ,

ਅਤਿ ਲੁਬਧ ਲੁਭਾਨਉ ਬਿਖਮ ਮਾਇ ॥
ସେ ଏତେ ଲୋଭୀ ହୋଇଯାଏ ଯେ ବିଷୟ - ବିକାରର ଲାଭରେ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਦੀਸੈ ਏਕ ਭਾਇ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਮੀਨ ਕੁੰਡਲੀਆ ਕੰਠਿ ਪਾਇ ॥੧॥
ଏହାର ଦଶା ତ ଏହି ପ୍ରକାର ଅଟେ ଯେମିତି ମାଛ ଗଳାରେ କଣ୍ଟା ଫସାଇ ଦିଏ।। 1 ।।

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਸਮਝਸਿ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥
ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ମନ ସତ୍ୟ ନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଠିକ୍ ରାସ୍ତାକୁ ବୁଝିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ - ସ୍ୱଭାବ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।।।।ରୁହ।।

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਭਵਰ ਤਾਰ ॥
ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ମନ ଭ୍ରମର ଭଳି ଭଟକି ଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਲ ਬਿਰਥੇ ਚਾਹੈ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰ ॥
ବ୍ୟର୍ଥରେ ହିଁ ବହୁତ ସାରା ବିକାରର ଇଚ୍ଛା କରିଥାଏ।

ਮੈਗਲ ਜਿਉ ਫਾਸਸਿ ਕਾਮਹਾਰ ॥
ଏହାର ଅବସ୍ଥା ତ ଏହିଭଳି ହୋଇଥାଏ ଯେମିତି ହାତୀ କାମ ବାସନାରେ ଫସି ରହିଥାଏ,

ਕੜਿ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ ਸੀਸ ਮਾਰ ॥੨॥
ଶିଙ୍ଖଳି ସହ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ମୁଣ୍ଡରେ କ୍ଷତ ସହିଥାଏ ।। 2।।

ਮਨੁ ਮੁਗਧੌ ਦਾਦਰੁ ਭਗਤਿਹੀਨੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରୁ ବିହୀନ ମୂର୍ଖ ମନ ବେଙ୍ଗ ସହ ସମାନ ଅଟେ ।

ਦਰਿ ਭ੍ਰਸਟ ਸਰਾਪੀ ਨਾਮ ਬੀਨੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରୁ ବାହାରିଥିବା, ସାପିତ ଏବଂ ନାମ ବିହୀନ ଅଟେ ।

ਤਾ ਕੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤੀ ਨਾਮ ਲੀਨ ॥
ଏହି ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତିର ନା କିଛି ଜାତି ଅଛି, ନା ବଂଶ ଅଛି ଏବଂ ତାହାର କେହି ନାମ ମଧ୍ୟ ନିଏ ନାହିଁ।

ਸਭਿ ਦੂਖ ਸਖਾਈ ਗੁਣਹ ਬੀਨ ॥੩॥
ଗୁଣରୁ ବିହୀନ ହେବା କାରଣରୁ ସବୁ ଦୁଃଖ ତାହାର ସାଥୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି।।।3।।

ਮਨੁ ਚਲੈ ਨ ਜਾਈ ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ ॥
ମନ ବହୁତ ଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ, ଟିକେ ମଧ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଆୟତରେ ରଖିବା ଦରକାର।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰਾਤੇ ਪਤਿ ਨ ਸਾਖੁ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ରସରେ ରତ ହେବା ଛଡ଼ା ଏହାର କିଛି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନାହିଁ ଏବଂ ନା କେହି ଭରସା କରନ୍ତି।

ਤੂ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪਿ ਰਾਖੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ଧ୍ୟାନ ରଖିବା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ଅଟ।

ਧਰਿ ਧਾਰਣ ਦੇਖੈ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥੪॥
ଦୁନିଆକୁ ତିଆରି କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ଜାଣି ଥାଏ।।। 4 ।।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕਿਸੁ ਕਹਉ ਜਾਇ ॥
ଇଶ୍ୱର ନିଜେ ହିଁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ତେବେ କାହା ପାଖରେ ଯାଇକରି ଦୁଃଖ ଶୁଣାଇବ।

ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਮਾਇ ॥
ହେ ମାଆ ! ଗୁରୁଙ୍କ ସହ ଭେଟ ବାର୍ତ୍ତା କର ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନର ବ୍ୟଥା କୁହା ଯାଇପାରିବ।

ਅਵਗਣ ਛੋਡਉ ਗੁਣ ਕਮਾਇ ॥
ଅବଗୁଣକୁ ଛାଡି କରି ଗୁଣର ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਾਤਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ରହି ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହେବା ଦରକାର।। 5 ।।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਤਿ ਊਤਮ ਹੋਇ ॥
ଯଦି ସତ୍ୟ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଆନ୍ତି ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ତମ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥
ଅହଂକାରର ମଇଳା କୁ ଧୋଇକରି ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਬੰਧਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥
ଜୀବ ସର୍ବଦା ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କିଛି ବନ୍ଧନ ତାକୁ ବାନ୍ଧି ପାରେ ନାହିଁ।

ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੬॥
ସେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟର କଥା କହେ ନାହିଁ ।।6।।

ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ମନ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ଯିବା ଆସିବା କରେ,

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଣେ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଉପରେ ମନା କରି ହେବ ନାହିଁ ।

ਸਭੁ ਹੁਕਮੋ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ॥
ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଆଦେଶ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ପୁରା ସଂସାର ତାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ବିଲୀନ ଅଟେ ।

ਦੂਖ ਸੂਖ ਸਭ ਤਿਸੁ ਰਜਾਇ ॥੭॥
ସଂସାରର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ସୁଖ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।।।7।।

ਤੂ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੂਲੌ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର ! ତୁମେ ଭୁଲ୍ ଠାରୁ ବଞ୍ଚିତ ଏବଂ କେବେ ଭୁଲ୍ କର ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ਮਤਿ ਅਗਾਹਿ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ।

ਤੂ ਮੋਟਉ ਠਾਕੁਰੁ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ॥
ହେ ନିରାକାର ! ତୁମେ ମାଲିକ ଅଟ ଏବଂ ଶବ୍ଦରେ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଅ।

ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਮਾਨਿਆ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ॥੮॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଦ୍ୱାରା ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ।।8।।2।।

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ।।

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਜਿਸੁ ਨਰ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ରହିଥାଏ,

ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ ਪਰਹਰਿ ਦੋਇ ॥
ସେ ଅସୁବିଧାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ ॥
ସେ ନାମ ଅମୃତର ମନ୍ଥନ କରି ସେବନ କରିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਏਕ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିକରି ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ସମାହିତ ହୋଇଥାଏ।।। 1 ।।

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର ! ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଇଁ କେତେ ଯେ ଲୋକ ଅପେକ୍ଷାରତ ରହିଥାନ୍ତି ପରନ୍ତୁ

ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਚੀਨਸਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ଲୀନ ରହିକରି ଚିହ୍ନି ଥାଏ।। 1 ।। ରହିଯାଅ।।

ਬੇਦ ਵਖਾਨਿ ਕਹਹਿ ਇਕੁ ਕਹੀਐ ॥
ବେଦ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରି କହନ୍ତି ଯେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି କର,

ਓਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਕਿਨਿ ਲਹੀਐ ॥
ସେ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ରହସ୍ୟ କିଏ ପାଇପାରିବ।

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਆ ॥
ସେ ହିଁ ଜଣେ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି,ଯିଏ ପୁରା ଜଗତ କୁ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି।

ਬਾਝੁ ਕਲਾ ਧਰਿ ਗਗਨੁ ਧਰੀਆ ॥੨॥
ସେ ବିନା କିଛି ସାହାରା ରେ ପୃଥିବୀ ଏବଂ ଗଗନକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି ।।।2।।

ਏਕੋ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥
ଇଶ୍ୱରୀୟ ବାଣୀ ର ଧ୍ୱନି ଏକମାତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ଅଟେ,

ਏਕੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସଂସାର ରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ ।

ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥
ଏକ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିହ୍ନ ଅଟେ ଏବଂ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥੩॥
ପୁରା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।।3।।

ਏਕੋ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਚੁ ਕੋਈ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିକୁ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ମାନି ନେଇଥାଏ,

ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਈ ॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଯୁଗ ଯୁଗ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥
ସେ ଅନାହତ ନାଦରେ ଲୀନ ହୋଇକରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ।

ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ॥੪॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଅଲେଖ ପରମାତ୍ମା ଙ୍କୁ ପାଇଯାଏ।। 4 ।।

ਏਕੋ ਤਖਤੁ ਏਕੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥
ଜଣେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ପୂରା ବିଶ୍ୱର ରାଜା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏକା ତାଙ୍କର ହିଁ ସିଂହାସନ ସ୍ଥାପିତ ଅଟେ।

ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥
ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି,ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸਾਰੁ ॥
ତିନି ଲୋକର ସାର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ହିଁ ଗଢ଼ନ ଅଟେ,

ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥੫॥
ସେ ଜଣେ ଓଁକାର ନିରାକାର ଏବଂ ମନ ବାଣୀ ଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି।।5।।

ਏਕਾ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥
ଏହି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ତାଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ,ତାଙ୍କର ନାମ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ,

ਤਿਥੈ ਨਿਬੜੈ ਸਾਚੁ ਨਿਆਉ ॥
ସେ ନିଜ ଦରବାରରେ ସବୁ ଜୀବ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସଠିକ୍ ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି ।

ਸਾਚੀ ਕਰਣੀ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯିଏ ସତ୍କର୍ମ କରିଥାଏ ତାକୁ ହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥੬॥
ଏହିଭଳି ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସତ୍ୟ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପାଇଥାଏ।।6।।

ਏਕਾ ਭਗਤਿ ਏਕੋ ਹੈ ਭਾਉ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ହିଁ ମୋକ୍ଷର ସାଧନ ଅଟେ।

ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ଭାବ ବିନା ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ର ତିଆରି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਤੇ ਸਮਝਿ ਰਹੈ ਮਿਹਮਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଭଲ ଭାବରେ ଶିଖି ଅତିଥି ମାନଙ୍କ ଭଳି ରହିବା ଦରକାର ଏବଂ

ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੭॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,ସେ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।।7।।

ਇਤ ਉਤ ਦੇਖਉ ਸਹਜੇ ਰਾਵਉ ॥
ହେ ମାଲିକ ! ଏପଟ ସେପଟ ତୁମକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛି ଏବଂ ସହଜ ସ୍ୱଭାବରେ ତୁମର ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଅଛି ।

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਉ ॥
ମ ବିନା କାହାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଏହା ଯେ ଯେବେ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ,

ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥੮॥੩॥
ସଦଗୁରୁ ତାକୁ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।।8।।3।।

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ।।

ਚੰਚਲੁ ਚੀਤੁ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥
ଚଞ୍ଚଳ ମନ ସଂସାରରୁ ପାର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥
ବାରମ୍ବାର ସଂସାର କୁ ଯିବା ଆସିବା କରିଥାଏ।

ਦੂਖੁ ਘਣੋ ਮਰੀਐ ਕਰਤਾਰਾ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର ! ଏହି କାରଣରୁ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਕਰੈ ਨ ਸਾਰਾ ॥੧॥
ତୁମ ବିନା ଆମର କେହି ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।।1।।

ਸਭ ਊਤਮ ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ ॥
ସବୁ ଲୋକ ଯଦି ଭଲ ଅଟନ୍ତି ତେବେ କାହାକୁ ଖରାପ କହି ପାରିବି ।

ହରି ଭଗତୀ ସଚି ନାମି ପତୀନା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ସଚ୍ଚା ନାମର ସଂକୀର୍ତ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ମନ ହିଁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ।।1।।ରୁହ।।

ଅଉଖଧ କରି ଥାକୀ ବହୁତେରେ ॥
ବହୁତ ଔଷଧର ବ୍ୟବହାର କରି ଥକି ଗଲିଣି,

କିଉ ଦୁਖୁ ଚୁକੈ ବିନୁ ଗୁର ମେରେ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେମିତି ମୋ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇପାରିବ ।

ବିନୁ ହରି ଭଗତୀ ଦୁ୍ଖ ଘਣेରे ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା ବହୁତ ଦୁଃଖ ସହିବାକୁ ପଡେ କିନ୍ତୁ

ଦୁਖ ସୁਖ ଦାତे ଠାକୁର ମେରे ॥୨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ ତୁମେ ହିଁ ମୋର ଦୁଃଖ ସୁଖର ମାଲିକ ଅଟ ।।2।।

ରୋଗୁ ବଡੋ କିଉ ବାਂधଉ ଧୀରା ॥
ମୋର ରୋଗ ବହୁତ ବଡ଼ ଅଟେ, ତେବେ ମୋତେ କେମିତି ସାହସ ହୋଇପାରିବ ।

ରୋଗୁ ବୁझै ସୋ କାਟै ପୀରା ॥
ଇଶ୍ୱର ମୋର ରୋଗ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୋର ଦୁଃଖ କାଟି ପାରିବେ।

ମै ଅବଗਣ ମନ ମାହି ସରୀରା ॥
ମୋର ମନରେ ଅବଗୁଣ ହିଁ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି,

ଢୁढତ ଖୋଜତ ଗୁରି ମेले ବୀରା ॥୩॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ଗୁରୁଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ମିଳିବ ତେବେ ସେ ଅବଗୁଣ ଦୂର କରିଦେବେ ।। 3 ।।

ଗୁର କା ସବଦୁ ଦାରୁ ହରି ନାଓ ॥
ଏହି ରୋଗର ଔଷଧ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ହରି ନାମ ଅଟେ ।

ଜିଉ ତୁ ରାਖହି ତିବै ରହାଉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେମିତି ତୁ ରଖିଛୁ, ସେମିତି ହିଁ ଆମକୁ ରହିବାର ଅଛି ।

ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਕਹ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਉ ॥
ଯେବେ ପୁରା ଜଗତ ହିଁ ରୋଗୀ ଅଟେ , ତେବେ କାହାକୁ ନିଜର ରୋଗ ଦେଖାଇବ ।

ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ ॥੪॥
କେବଳ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ପବିତ୍ର ପାବନ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ପାବନ ଅଟେ।।। 4 ।।

ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਜੋ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇ ଅନ୍ୟ ଜିଜ୍ଞାସୁ ମାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଏ,

ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਸੋ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ସେ ଗୁରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଘରକୁ ଡାକନ୍ତି।

ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੂਆ ਚਿਤ ਮਹਿ ਚੀਤਾ ॥
ତାଙ୍କ ମନ ସ୍ଥିରଚିତ ହୋଇଯାଏ,

ਐਸੇ ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਗ ਅਤੀਤਾ ॥੫॥
ଏମିତି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ ମୋହ ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।।। 5 ।।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਸਾ ॥
ସେମାନେ ଖୁସି ଏବଂ ଦୁଃଖରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଅମୃତକୁ ଚାଖି ସେଥିରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି।

ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥
ଯେଉଁ ମାନେ ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ ପାଇକରି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ

ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗਾ ॥੬॥
ସେମାନେ ନିଜ ଜୀବନ ଜିତି ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।।।6।।

ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ ହୋଇଥିବା ଈଶ୍ୱର ଉପାସନା ରୂପୀ ସଚ୍ଚା ଅମୃତପାନ କର,

ਸਹਜਿ ਮਰਉ ਜੀਵਤ ਹੀ ਜੀਵਉ ॥
ଏହିଭଳି ସହଜ ସ୍ୱାଭାବିକ ବିଷୟ ବିକାର ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଏ,

ਅਪਣੋ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ ତେବେ ନିଜର କରି ରଖିବେ।

ਤੁਮਰੋ ਹੋਇ ਸੁ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥੭॥
ଯିଏ ତୁମର (ଭକ୍ତ) ହୋଇଥାଏ,ସେ ତୁମ ଠାରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।।।7।।

ਭੋਗੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਰੋਗ ਵਿਆਪੈ ॥
ଭୋଗୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦୁଃଖ ରୋଗ ବିରକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି,"

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ॥
ପରନ୍ତୁ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ,ତାହାକୁ ସବୁ ଠାରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚର ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਅਤੀਤਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଠାରୁ ସେ ସଂସାରର ସୁଖ ଦୁଃଖ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਹਿਤ ਚੀਤਾ ॥੮॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ସେ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନାରେ ରତ ରହିଥାଏ॥8॥4॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀਆ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ଏକ ତୁକିଆ

ਮਤੁ ਭਸਮ ਅੰਧੂਲੇ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ଶରୀରରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇ ଅଭିମାନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,

ਇਨ ਬਿਧਿ ਨਾਗੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥੧॥
କାରଣ ନାଗା ହୋଇକରି ଏହି ବିଧିରେ ଯୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ ।।1।।

ਮੂੜ੍ਹ੍ਹੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ! ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ କାହିଁକି ଭୁଲି ଯାଇଛୁ ,

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହା ହିଁ ତୋର କାମରେ ଆସିବ ।।1।।ରୁହ।।

ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ପଚାରି ତୁମେ ଚିନ୍ତନ କରି ନିଅ,

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਸਾਰਿਗਪਾਣਿ ॥੨॥
ଯେଉଁଠିକୁ ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଉଛି, ସେଇଠି ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।।।2।।

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਜਾਂ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର ! ଯେତେବେଳେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନିଜର ନାହିଁ,କେମିତି କହିପାରିବି, ଏଇଟା ମୋର

ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਭ ਤੇਰੈ ਨਾਇ ॥੩॥
ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋର ଜାତି ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅଟେ ।। 3 ।।

ਕਾਹੇ ਮਾਲੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥
ତୁ ଧନ ଦୌଲତକୁ ଦେଖି କାହିଁକି ଅଭିମାନ କରୁଛୁ,

ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਤੇਰੋ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥੪॥
କାରଣ ସଂସାରରୁ ଯିବା ସମୟରେ ତୋ ସହ କିଛି ମଧ୍ୟ ଯିବ ନାହିଁ ।।4।।

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਚਿਤੁ ਰਖਹੁ ਥਾਇ ॥
ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ନିଜ ମନ ସ୍ଥିର କରି ରଖ,

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਇਹੈ ਪਾਂਇ ॥੫॥
ଯୋଗ ଉକ୍ତିର ଏହା ଆଧାର ଅଟେ।। 5।।

ਹਉਮੈ ਪੈਖੜੁ ਤੇਰੇ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ॥
ତୋର ମନରେ ଅଭିମାନର ବନ୍ଧନ ପଡ଼ି ଯାଇଛି,

ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂੜੇ ਮੁਕਤਿ ਜਾਹਿ ॥੬॥
ହେ ମୂର୍ଖ ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ତୁ ଚିନ୍ତନ କରୁ ନାହୁଁ, ଯେଉଁଥିରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିବ ।। 6 ।।

ਮਤ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਐ ਜਮ ਵਸਿ ਪਾਹਿ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਮੂੜੇ ਚੋਟ ਖਾਹਿ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲ ନାହିଁ, ଅନ୍ୟଥା ଯମ ବାନ୍ଧି ନେବ, ତୁ ଅନ୍ତକାଳରେ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବୁ॥7॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਹਿ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥
ଯେବେ ଗୁରୁ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କରି ଅହଙ୍କାର ଦୂର ହୋଇଥାଏ ତେବେ

ਸਾਚ ਜੋਗੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥੮॥
ମନରେ ସତ୍ୟ ଯୋଗ ବସିଯାଏ।।। 8।।

ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ ਤਿਸੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ ! ଯିଏ ତୋତେ ଶରୀର ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାର ତୁ ଚିନ୍ତନ କରୁ ନାହିଁ ।

ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਮੂੜੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥੯॥
ଶ୍ମଶାନ ଘାଟରେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯୋଗ ନାହିଁ ।।9।।

ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਭਲੀ ਬਾਣਿ ॥
ନାନକ ଏହି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଏବଂ ଭଲ କଥା କହନ୍ତି ଯେ

ਤੁਮ ਹੋਹੁ ਸੁਜਾਖੇ ਲੇਹੁ ਪਛਾਣਿ ॥੧੦॥੫॥
ତୁମେ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇକରି ସତ୍ୟକୁ ଚିହ୍ନି ନିଅ।।10।। 5।।

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ।।

ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਅਧੁਲੀ ਕਾਰ ॥
ଦୁନିଆ ଏବଂ ଦୁର୍ମତି ଅନ୍ଧ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮੈ ਮਝਿ ਗੁਬਾਰ ॥੧॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଖୁସିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ॥1॥

ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ମନ ଅନ୍ଧ ମତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୁହାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ନକରି ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ହେବ ନାହିଁ ।।1।।ରୁହ।।

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥
ଅନ୍ଧ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ଗୁରୁମତ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ।

ਪਸੂ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੨॥
ଏହିଭଳି ସେ ପଶୁ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ଅଭିମାନ ଦୂର ହୁଏ ନାହିଁ ।।2।।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ॥
ଇଶ୍ୱର ଚଉରାଶି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯୋନିର ଜୀବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି,

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਏ ॥੩॥
ଯେବେ ମୋ ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ ତେବେ ସେ ତାହାର ରଚନା କରି ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାହା ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି।।।3।।

ਸਗਲੀ ਭੂਲੈ ਨਹੀ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଏବଂ ଠିକ୍ ଜୀବନ ଆଚରଣ ନାହିଁ, ଏମିତି ସବୁ ଲୋକ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି।

ਸੋ ਸਮਝੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥੪॥
ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ସେ ହିଁ ବୁଝେ, ଯାହାର ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି।।4।।

ਗੁਰ ਕੇ ਚਾਕਰ ਠਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବକ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਬਖਸਿ ਲੀਏ ਨਾਹੀ ਜਮ ਕਾਣੇ ॥੫॥
ପରମେଶ୍ୱର କୃପା କରି ତାଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଯମଙ୍କ ଫାଶରେ ପଡନ୍ତି ନାହିଁ ।।।5।।

ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੋ ਭਾਇਆ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟକୁ ଇଶ୍ୱର ମୋହିଛନ୍ତି ,

ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੬॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଶିକରି ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦିଅନ୍ତି ।।।6।।

ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਾਰਾ ॥
ସ୍ରଷ୍ଟା ପରମେଶ୍ୱର କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର ନୁହନ୍ତି,ସେ ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି,

ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ ਕਰਣੈਹਾਰਾ ॥੭॥
ସେହି କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ସତ୍ୟ ଏବଂ କିର୍ତ୍ତିଗାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।।7।।

ନਾਨਕ ਭੂਲੇ ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭୁଲ୍ କରୁଥିବା ଜୀବକୁ ଗୁରୁ ହିଁ ବୁଝାଇକରି ଠିକ୍ ରାସ୍ତା ଦେଖାନ୍ତି,

ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥੮॥੬॥
ସେ ଜଣେ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥିର କରିଥାନ୍ତି।।8।।6।।

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 1 ।।

ਆਪੇ ਭਵਰਾ ਫੂਲ ਬੇਲਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭ୍ରମର,ଫୁଲ ଏବଂ

ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮੇਲਿ ॥੧॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଜ୍ଜନ ମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶିଯିବେ ।।1।।

ਐਸੀ ਭਵਰਾ ਬਾਸੁ ਲੇ ॥
ଏମିତି ଭ୍ରମର ସୁଗନ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ କର ଯେ

ਤਰਵਰ ਫੂਲੇ ਬਨ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗଛ - ପତ୍ର, ଫଳ ଫୁଲ, ବନ ସବୁ ହରାଭରା ଲାଗିବ ।।1।।ରୁହ।।

ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤੁ ਆਪਿ ॥
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି ନାରାୟଣ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ।

ਆਪੇ ਰਾਵੇ ਸਬਦਿ ਥਾਪਿ ॥੨॥
ସେ ଶବ୍ଦରେ ସ୍ଥିର ହୋଇକରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରମଣ କରୁଛନ୍ତି।।2।।

ਆਪੇ ਬਛਰੂ ਗਊ ਖੀਰੁ ॥
ବାଛୁରୀ,ଗାଈ ଏବଂ କ୍ଷୀର ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਮੰਦਰੁ ਥੰਮ੍ਹੁ ਸਰੀਰੁ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶରୀର ରୂପୀ ମନ୍ଦିରକୁ ସ୍ଥାପିତ ରଖୁଥିବା ସ୍ତମ୍ଭ ଅଟନ୍ତି।।3।।

ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਰਣਹਾਰੁ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାରଣ ଏବଂ କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥੪॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇକରି ଚିନ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି।।4।।

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਕਰਣਹਾਰੁ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ତୁମେ ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ଅଟ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରି ତୁମେ ହିଁ ସମ୍ଭାଳୁ ଅଛ।

ਜੋਤਿ ਜੀਅ ਅਸੰਖ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥੫॥
ତୁମେ ଅସଂଖ୍ୟ ଜୀବ ମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ଦ୍ୱାରା ଆଶ୍ରା ଦେଇଛ।।।5।।

ਤੂ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣ ਗਹੀਰੁ ॥
ତୁମେ ଗୁଣର ସରୋବର ଏବଂ ଗମ୍ଭୀର ସାଗର ଅଟ।

ਤੂ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮ ਹੀਰੁ ॥੬॥
ତୁମେ କୁଳାତୀତ, କାଳିମା ଠାରୁ ଉପରେ ହୀରା ଅଟ ।।6।।

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਣ ਜੋਗੁ ॥
ତୁମେ ହିଁ ତିଆରି କରିଛ, ସବୁକିଛି କରିବାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟ ।

ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਰਾਜਨ ਸੁਖੀ ਲੋਗੁ ॥੭॥
ତୁମେ ସ୍ୱାଧୀନ ରାଜା ଏବଂ ତୁମର ପ୍ରଜା ସୁଖୀ ଅଟନ୍ତି।। 7 ।।

ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਆਦਿ ॥
ହେ ନାନକ ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ୱାଦରୁ ହିଁ ତୃପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨਮੁ ਬਾਦਿ ॥੮॥੭॥
ପ୍ରିୟତମ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।। ୪।।7।।

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ବସନ୍ତ ହିଣ୍ଡୋଲ ମହଲା 1 ଘର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ ਚਾਰਿ ਬਹਾਲੀ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ନବଖଣ୍ଡ, ସପ୍ତଦୀପ, ଚଉଦ ଭବନ, ତିନି ଲୋକ ଏବଂ ଚାରି ଯୁଗର ରଚନା କରି ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ଥାପନ କରିଛ।

ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥੧॥
ବେଦ ରୂପୀ ଚାରି ଦୀପ ଯଥା ସତ୍ୟଯୁଗ,ତ୍ରେତୟା,ଦ୍ୱାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଯୁଗର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଗଲା।।1।।

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੌ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮ੍ਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଦୟାବାନ୍ ପରମେଶ୍ୱର ! ତୁମର ଶକ୍ତି ଏମିତି ଅଟେ।।1।।ରୁହ।।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਲਸਕਰੁ ਪਾਵਕੁ ਤੇਰਾ ਧਰਮੁ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥
ସବୁ ଜୀବ ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତୁମର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି,ଏହା ତୋର ସେନା ଅଟେ ଏବଂ ଧର୍ମରାଜ ଏମାନଙ୍କ ଅଧିପତି ଅଟନ୍ତି।

ਧਰਤੀ ਦੇਗ ਮਿਲੈ ਇਕ ਵੇਰਾ ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥੨॥
ପୃଥିବୀ ବହୁତ ବଡ଼ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସବୁ କିଛି ମିଳିଯାଏ ଏବଂ କରିଥିବା କର୍ମର ଆଧାରରେ ଫଳ ମିଳିଥାଏ ॥2॥

ਨਾ ਸਾਬੂਰੁ ਹੋਵੈ ਫਿਰਿ ਮੰਗੈ ਨਾਰਦੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥
ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ , ଜୀବ ବାରମ୍ବାର କାମନା କରିଥାଏ ଏବଂ ଝଗଡ଼ା କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਲਬੁ ਅਧੇਰਾ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਅਉਗਣ ਪੈਰਿ ਲੁਹਾਰੀ ॥੩॥
ଲାଳସା ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ବନ୍ଦୀଶାଳ। ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର ଗୋଡରେ ଅବଗୁଣର ବେଡି ପଡିଥାଏ||3||

ਪੁੰਜੀ ਮਾਰ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਕੋਟਵਾਰੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଦୌଲତ ଏହା ଯେ ପ୍ରତିଦିନ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ପାଇଥାଏ ଓ ପାପର କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ਭਾਵੈ ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੪॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯେପରି ତୁମର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଏ, ଯଦି ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ମନୁଷ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଯଦି ମନ୍ଦ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ମନ୍ଦ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଏ||4||

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹੁ ਕਹੀਐ ਸੇਖਾਂ ਆਈ ਵਾਰੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ମୁସଲମାନଙ୍କ ଶାସନ ଆସି ଯାଇଛି, ଆଦିପୁରୁଷଙ୍କୁ ଆଲାହା କୁହାଯାଉଛି।

ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿਆ ਕਰੁ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤਿ ਚਾਲੀ ॥੫॥
ଏପରି ପ୍ରଥା ଚାଲିଛି ଯେ ଦେବତାଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ କର ଲଗା ଯାଇଛି||5||

ਕੁਜਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲਾ ਨੀਲ ਰੂਪ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଚାରିଆଡେ ମୁସଲମାନ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ନୀଳ ବେଶଭୁଷା ଧାରଣ କରି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ ਬੋਲੀ ਅਵਰ ਤੁਮਾਰੀ ॥੬॥
ସମସ୍ତେ ଆଲହା-ହୋ-ଆକବର କରୁଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ଉର୍ଦ୍ଦୁ କହୁଛନ୍ତି||6||

ਜੇ ਤੂ ਮੀਰ ਮਹੀਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਹਮਾਰੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହ ଅଟୁ, ଯଦି ମୁସଲମାନ ରାଜ୍ୟ ତୋର ଇଚ୍ଛା ଅଟେ, ଆମ ଜୀବର ଦରକାର କଣ?

ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਲਾਮੁ ਕਰਹਿਗੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ॥੭॥
ଚାରି ଦିଗ ତୋତେ ସଲାମ କରିଥାଏ ଏବଂ ଘରେ ଘରେ ତୋର ପ୍ରଶଂସାର ଗାନ ହେଉଥାଏ||7||

ਤੀਰਥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਦਿਹਾੜੀ ॥
ତୀର୍ଥ-ଯାତ୍ରା, ସ୍ମୃତିର ପାଠ ଏବଂ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଦ୍ୱାରା କିଛି ଦିନ ଲାଭ ମିଳିଥାଏ,

ନାନକ ନାମୁ ମିଲୈ ବଡିଆଈ ମେକା ଘଡ଼ୀ ସମ୍ଭ୍ରାଲୀ ॥୮॥୧॥୮॥
ଯଦି ଗୁରୁ ନାନକ ସାହିବ କହେ ଯେ ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ସ୍ମରଣ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସଚ୍ଚା ବଡିମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||୪||1||୪||

ବସଂତୁ ହିଂଡୋଲୁ ଘରୁ ୨ ମହଲା ୪
ବସନ୍ତ ହିଣ୍ଡୋଲ ମହଲା 1 ଘର 4

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

କାଂଇଆ ନଗରି ଇକୁ ବାଲକୁ ବସିଆ ଖିନୁ ପଲୁ ଥିରୁ ନ ରହାଈ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ମନ ରୂପୀ ଏକ ନିରୀହ ଶିଶୁ ରୂପରେ ରହିଥାଏ, ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠି ରହିପାରେ ନାହିଁ।

ଅନିକ ଉପାଵ ଜତନ କରି ଥାକେ ବାରଂ ବାର ଭରମାଈ ॥୧॥
ଏଥିପାଇଁ ଅନେକ ଉପାୟ ବ୍ୟବହାର କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ବାରମ୍ବାର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||1||

ମେରେ ଠାକୁର ବାଲକୁ ଇକତୁ ଘରି ଆନୁ ॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ଏହି ଶିଶୁକୁ ତୁମେ ହିଁ ସ୍ଥିର ରଖିପାର।

ସତିଗୁରୁ ମିଲୈ ତ ପୁରା ପାଈଐ ଭଜୁ ରାମ ନାମୁ ନୀସାନୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି। ରାମନାମର ଭଜନ କର, ଏହା ହିଁ ସଚ୍ଚା ରାସ୍ତା ଅଟେ ॥1॥ରୁହ॥

ଇହୁ ମିରତକୁ ମଝା ସରୀରୁ ହै ସଭୁ ଜଗୁ ଜିତୁ ରାମ ନାମୁ ନହୀ ଵସିଆ ॥
ଯଦି ଶରୀରରେ ରାମନାମ ନାସ କରେ ନାହିଁ, ଏହା ମୁର୍ଦ୍ଦା ସମାନ ଅଟେ, ନାମ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ମୁର୍ଦ୍ଦା ସମାନ ଅଟେ।

ରାମ ନାମୁ ଗୁରି ଉଦକୁ ଚୁଆଇଆ ଫିରି ହରିଆ ହୋଆ ରସିଆ ॥୨॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ରମନାମ ରୂପୀ ଜଳ ମୁଖରେ ଢାଳିଥାନ୍ତି, ଏହା ପୁନଃ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ||2||

ମै ନିରଖତ ନିରଖତ ସରୀରୁ ସଭୁ ଖୋଜିଆ ଇକୁ ଗୁରମୁଖି ଚଲତୁ ଦିଖାଇଆ ॥
ମୁଁ ଯାଞ୍ଚ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀରକୁ ଖୋଜିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ମୋତେ ଏକ କୌତୁକ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ

ବାହରୁ ଖୋଜି ମୁଏ ସଭି ସାକତ ହରି ଗୁରମତୀ ଘରି ପାଇଆ ॥୩॥
ବାହାର ଖୋଜି ସବୁ ମାୟାବୀ ଜୀବ ମରିଯାଇ ଥାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଧାରଣାର ଅନୁସରଣ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟ ଘରେ ପାଇଛନ୍ତି||3||

ଦୀନਾ ଦୀନ ଦଇଆଲ ଭଏ ହै ଜିଉ କ୍ରିସନୁ ବିଦର ଘରି ଆଇଆ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିର୍ଦ୍ଧନ ଉପରେ ଏପରି ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବିଦୁର ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ମିଲିଓ ସୁଦାମା ଭାବନୀ ଧାରି ସଭୁ କିଛୁ ଆଗୈ ଦାଲଦୁ ଭଂଜି ସମାଇଆ ॥୪॥
ଯେତେବେଳେ ସୁଦାମା ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଛନ୍ତି, ସୁଦାମାର ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||4||

ରାମ ନାମ କୀ ପୈଜ ବଡେରୀ ମେରେ ଠାକୁରି ଆପି ରଖାଈ ॥
ରାମନାମର ଭଜନ କରିବା ବାଲାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବଡ ଅଟେ ଏବଂ ମୋର ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ତାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ଜେ ସଭି ସାକତ କରହି ବଖୀଲୀ ଇକ ରତୀ ତିଲୁ ନ ଘଟାଈ ॥୫॥
ଯଦି ସବୁ ମାୟାବୀ ଜୀବ ଚୁଗୁଲି ଓ ନିନ୍ଦା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଶୋଭା ତିଳେମାତ୍ର ହ୍ରାସ ହୁଏନାହିଁ||5||

ଜନ କୀ ଉସତତି ହै ରାମ ନାମା ଦହ ଦିସି ସୋଭା ପାଈ ॥
ରାମନାମର ଭଜନ କରୁଥିବା ଭକ୍ତ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସଂସାରର ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ନିଂଦକୁ ସାକତୁ ଖବି ନ ସକै ତିଲୁ ଅପନୈ ଘରି ଲୂକୀ ଲାଈ ॥୬॥
କିନ୍ତୁ ନିନ୍ଦା କରିବା ବାଲା ମାୟାବୀ ଜୀବ ଭକ୍ତର ଶୋଭା ସହ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ||6||

ଜନ କଉ ଜନୁ ମିଲି ସୋଭା ପାବै ଗୁନ ମହି ଗୁନ ପରଗାସା ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଅନ୍ୟ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଶୋଭା ପାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଗୁଣରେ ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ମେରେ ଠାକୁର କେ ଜନ ପ୍ରୀତମ ପିଆରେ ଜୋ ହୋବହି ଦାସନି ଦାସା ॥୭॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ବନିଯାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ||7||

ଆପେ ଜଲୁ ଅପରଂପରୁ କରତା ଆପେ ମେଲି ମିଲାବै ॥
ଅପରାମ୍ପର କର୍ତ୍ତା ନିଜେ ହିଁ ଜଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ନିଜେ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ସହଜି ମିଲାଏ ଜିଉ ଜଲୁ ଜଲହି ସମାବୈ ॥୮॥୧॥୯॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି, ଯିଏ ଜଳରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୪||1||୨||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ
ବସନ୍ତ ମହଲା 5 ଘର 1 ଦୁତୁକୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੁਣਿ ਸਾਖੀ ਮਨ ਜਪਿ ਪਿਆਰ ॥
ହେ ମନ! ଶିକ୍ଷା ଶୁଣି ପ୍ରେମ ସହିତ ଜପ କର।

ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਰਿਆ ਕਹਿ ਏਕ ਬਾਰ ॥
କେବଳ ଏକ ଥର ନାରାୟଣଙ୍କ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଜାମଲର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਬਾਲਮੀਕੈ ਹੋਆ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥
ବାଲ୍ମୀକିଙ୍କୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਧ੍ਰੂ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਸੰਗ ॥੧॥
ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବକୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି||1||

ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਾ ਜਾਚਉ ਚਰਨ ਰੇਨ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ,

ਲੇ ਮਸਤਕਿ ਲਾਵਉ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାକୁ ନେଇ ମସ୍ତକରେ ଲଗାଇବି, କୃପା କରି ପ୍ରଦାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਗਨਿਕਾ ਉਧਰੀ ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੋਤ ॥
ଶୁଆକୁ ହରିନାମର ପାଠ କରାଇ ଗଣିକାରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗਜਇੰਦ੍ਰ ਧਿਆਇਓ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮੋਖ ॥
ହାତୀ ଧ୍ୟାନ କରିବା ପରେ ପରମାତ୍ମା ତାହାଙ୍କୁ କୁମ୍ଭୀର ଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇଲେ।

ਬਿਪ੍ਰ ਸੁਦਾਮੇ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜ ॥
ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସୁଦାମାର ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଦୂର କରିଦେଲେ।

ରେ ମନ ତୂ ଭୀ ଭଜୁ ଗୋବିଂଦ ॥୨॥
ହେ ମନ! ତୁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର||2||

ବଧିକୁ ଉଧାରିଓ ଖମି ପ୍ରହାର ॥
ପାଦରେ ତୀର ମାରିଥିବା ଶିକାରୀକୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଦ୍ଧାର କରିଥିଲେ।

କୁବିଜା ଉଧରୀ ଅଂଗୁସଟ ଧାର ॥
ଆଙ୍ଗୁଠିର ସ୍ପର୍ଶ ମାତ୍ରେ ହିଁ କୁବ୍ଜାର ଉଦ୍ଧାର ହେଲା।

ବିଦରୁ ଉଧାରିଓ ଦାସତ ଭାଇ ॥
ସେବା ଭାବ କାରଣରୁ ବିଦୂରକୁ ପାର କରି ଦିଆଗଲା।

ରେ ମନ ତୂ ଭୀ ହରି ଧିଆଇ ॥୩॥
ହେ ମନ! ତୁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର||3||

ପ୍ରହଲାଦ ରଖୀ ହରି ପୈଜ ଆପ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦାର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ବସତ୍ର ଛୀନତ ଦ୍ରୌପତୀ ରଖୀ ଲାଜ ॥
ଯେତେବେଳେ କୌରବର ସଭାରେ ଦ୍ରୌପଦୀର ବସ୍ତ୍ରର ହରଣ କରାଯାଉଥିଲା , ଈଶ୍ୱର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥିଲେ।

ଜିନਿ ଜିନਿ ସେବିଆ ଅଂତ ବାର ॥
ଯିଏ ଯିଏ ବିପଦ ସମୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ରେ ମନ ସେବି ତୂ ପରହି ପାର ॥୪॥
ହେ ମନ! ତୁ ମଧ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବ||4||

ଧੰନै ସେବିଆ ବାଲ ବୁଧି ॥
ନିରୀହ ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ନେଇଛି।

ତ୍ରିଲੋଚନ ଗୁର ମିଲି ଭଈ ସିଧି ॥
ତ୍ରିଲୋଚନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଶି ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਬੇਣੀ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ବେଣୀକୁ ଗୁରୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹੋਹਿ ਦਾਸੁ ॥੫॥
ହେ ମନ! ତୁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦାସ ହୁଅ||5||

ਜੈਦੇਵ ਤਿਆਗਿਓ ਅਹੰਮੇਵ ॥
ଜୟଦେବ ଅହଂ ଭାବନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਨਾਈ ਉਧਰਿਓ ਸੈਨੁ ਸੇਵ ॥
ସୈନି ବାରିକ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା କରି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਮਨੁ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੈ ਕਹੂੰ ਜਾਇ ॥
ଭକ୍ତ ସୈନିର ମନ ନା ବିଚଳିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ନା ଦୋହଲିଛି।

ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਤਰਸਹਿ ਸਰਣਿ ਪਾਇ ॥੬॥
ହେ ମନ! ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣର ଲାଳସା କର||6||

ਜਿਹ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਠਾਕੁਰਿ ਕੀਓ ਆਪਿ ॥
ହେ ଠାକୁର! ଯାହା ଉପରେ ତୁ କୃପା କରିଛୁ,

ਸੇ ਤੈਂ ਲੀਨੇ ਭਗਤ ਰਾਖਿ ॥
ଏହି ଭକ୍ତକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ରକ୍ଷା କରିଛୁ।

ਤਿਨ ਕਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਕੋਇ ॥
ଅନେକ ଗୁଣ-ଅବଗୁଣ ଆଡକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନାହୁଁ।

ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇਵ ॥੭॥
ଏହା ଦେଖି ଏହି ମନ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲାଗି ଯାଇଛି||7||

ਕਬੀਰਿ ਧਿਆਇਓ ਏਕ ਰੰਗ ॥
ଭକ୍ତ କବୀର ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਨਾਮਦੇਵ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਸਹਿ ਸੰਗਿ ॥
ନାମଦେବଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଛନ୍ତି।

ਰਵਿਦਾਸ ਧਿਆਏ ਪ੍ਰਭ ਅਨੂਪ ॥
ରବିଦାସ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ॥੮॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଦେବ ଦେବାଧିଦେବ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପ ଅଟନ୍ତି||୫||1||

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ବସନ୍ତ ମହଲା 5॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੇ ਜੋਨਿ ਮਾਹਿ ॥
ଆମେ ଜୀବ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପାଇଛୁ,

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਨਰਕਿ ਪਾਹਿ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ବିନା ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਭਗਤਿ ਬਿਹੂਨਾ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିହୀନ ଜୀବ ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਜਮੁ ਦੇਤ ਡੰਡ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝି ନଥିବା ଯୋଗୁଁ ଯମ ତାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ||1||

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਮੀਤ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ସଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର ଏବଂ

ਸਾਚ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ସହିତ ସଦା ପ୍ରେମ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਵਤ ਕਹੂੰ ਕਾਜ ॥
କେହି ମଧ୍ୟ କାମ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ଏବଂ

ਧੂੰਮ ਬਾਦਰ ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਸਾਜ ॥
ଏହି ମାୟାର ପ୍ରପଞ୍ଚ ବାଦଳର ଧୂଆଁ ଭଳି ଅଟେ।

ਪਾਪ ਕਰੰਤੌ ਨਹ ਸੰਗਾਇ ॥
ପାପ କରି ମନୁଷ୍ୟ ସଙ୍କୋଚ କରେନାହିଁ ଏବଂ

ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥੨॥
ମନ୍ଦର ଜହରରେ ଲୀନ ରହି ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ||2||

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ବିକାରରେ ସେତେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ,

ਮੋਹ ਲੋਭ ਡੁਬੌ ਸੰਸਾਰ ॥
ଏହିପରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଲୋଭ-ମୋହରେ ବୁଡି ରହିଥାଏ।

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਆ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିଛି,

ਸੁਪਨੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹਰਿ ਲੀਆ ॥੩॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ନିଏ ନାହିଁ||3||

ਕਬ ਹੀ ਰਾਜਾ ਕਬ ਮੰਗਨਹਾਰੁ ॥
ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ଅମୀର ବନିଯାଇ ଥାଏ, ଆଉ କେବେ ସଡକ ଉପରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ,

ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਾਧੌ ਸੰਸਾਰ ॥
ଏହିପରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଦୁଃଖ-ସୁଖରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଥାଏ।

ਮਨ ਉਧਰਣ ਕਾ ਸਾਜੁ ਨਾਹਿ ॥
ସେ ମନର ଉଦ୍ଧାରର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରେନାହିଁ ଏବଂ

ਪਾਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤ ਪਉਤ ਜਾਹਿ ॥੪॥
ନିତ୍ୟ ପାପର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ରହିଥାଏ||4||

ਈਠ ਮੀਤ ਕੋਊ ਸਖਾ ਨਾਹਿ ॥
ଅନ୍ତ କାଳରେ ଘନିଷ୍ଠ ମିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସାଥି ଦିଏ ନାହିଁ ଏବଂ

ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਹਿ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ କରିଥିବା ଶୁଭକର୍ମର ଫଳ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਜਾ ਕੈ ਕੀਨ੍ੈ ਹੋਤ ਬਿਕਾਰ ॥
ଯେଉଁ ଧନ-ଦୌଲତକୁ ଏକାଠି କରିବାରେ ପାପ କରିଥାଉ,

ਸੇ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਵਾਰ ॥੫॥
ତାହାକୁ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ||5||

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਭਰਮਿਆ ॥
ମାୟାର ମୋହ ଯୋଗୁଁ ଜୀବ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਕਿਰਤ ਰੇਖ ਕਰਿ ਕਰਮਿਆ ॥
କର୍ମ ରେଖାର ଆଧାରରେ ସେହି କର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਕਰਣੈਹਾਰੁ ਅਲਿਪਤੁ ਆਪਿ ॥
ବିଧାତା ଏହିସବୁ ଠାରୁ ନିଜେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି,

ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੁੰਨ ਪਾਪਿ ॥੬॥
ଏବଂ ପାପ-ପୂଣ୍ୟର ପ୍ରଭାବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ପଡେ ନାହିଁ|6||

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋତେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ରକ୍ଷା କର,

ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥
ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପାଳୁ ଅଟୁ, ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਠਾਉ ॥
ତୋର ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਾਉ ॥੭॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ନାମ ପ୍ରଦାନ କର||7||

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਕਰਣਹਾਰੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ସଂସାରର କର୍ତ୍ତା ଅଟୁ,

ਤੂ ਊਚਾ ਤੂ ਬਹੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ତୁ ମହାନ, ତୁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੜਿ ਲੇਹੁ ਲਾਇ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ କୃପା କରି ନିଜ ଚରଣରେ ଲଗାଇ ନିଅ,

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥੮॥੨॥
ଦାସ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଛନ୍ତି||8||2||

ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲੁ ੫
ବସନ୍ତଙ୍କ ବାର ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਕੈ ਹੋਹੁ ਹਰਿਆ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଚିନ୍ତନ କରି ତୁମେ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅ,

ਕਰਮਿ ਲਿਖੰਤੈ ਪਾਈਐ ਇਹ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਈ ॥
କାରଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ପାଇଁ ଏହା ସୁନ୍ଦର ଋତୁ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ମାନବ ଜନ୍ମର ଅବସର ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਮਉਲਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥
ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପ୍ରକୃତିର ତିନି ଲୋକ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਲਥੀ ਸਭ ਛਾਈ ॥
ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କୁ ମିଶି ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଛାୟା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈ ॥੧॥
ନାନକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ପୁନଃ ଆସିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||1||

ਪੰਜੇ ਬਧੇ ਮਹਾਬਲੀ ਕਰਿ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାହାରା ନେଇଥାଏ, ସେ ପାଞ୍ଚ ମହାବଳୀ ବିକାରକୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଥାଏ।

ਆਪਣੇ ਚਰਣ ਜਪਾਇਅਨੁ ਵਿਚਿ ਦਯੁ ਖੜੋਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ସାଥି ଦେଇ ନିଜ ଚରଣର ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ ਨਿਤ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥
ଏପରି ଜୀବର ରୋଗ ଏବଂ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦਾ ਫਿਰਿ ਪਾਇ ਨ ਮੋਆ ॥
ସେ ଦିନ ରାତି ପ୍ରଭୁନାମର ଧ୍ୟାନ କରି ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕਾ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਹੋਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଭକ୍ତ ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ରୂପ ହୋଇଯାଏ||2||

ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਹ ਰਹੈ ਕਹ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ଜୀବାତ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ, କେଉଁଠି ରହିଥାଏ ଏବଂ କେଉଁଠି ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ?

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖਸਮ ਕੇ ਕਉਣੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ସବୁ ଜୀବ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି, କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਕਹਨਿ ਧਿਆਇਨਿ ਸੁਣਨਿ ਨਿਤ ਸੇ ਭਗਤ ਸੁਹਾਵੈ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ନିତ୍ୟ ଭଜନ ଶୁଣିଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਦੂਸਰੁ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵੈ ॥
ସଂସାରର ମାଲିକ ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ଅପହଞ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸਚੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕ ਸੁਣਾਵੈ ॥੩॥੧॥
ନାନକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ହିଁ ଶୁଣିଥାନ୍ତି||3||1||

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ॥
ବସନ୍ତ ବାଣୀ ଭକ୍ତର॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ੧
କବୀର ଜୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਉਲੀ ਧਰਤੀ ਮਉਲਿਆ ਅਕਾਸੁ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରୀ ଓ ଆକାଶ ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବ୍ୟାପକ ଅଟେ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲਿਆ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥੧॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଠାରେ ସର୍ବାତ୍ମା ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି||1||

ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਮਉਲਿਆ ਅਨਤ ਭਾਇ ॥
ହେ ଭାଇ! ଅନେକ ପ୍ରକାର ସହିତ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରକାଶମାନ ଅଟନ୍ତି,

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਤੀਆ ਮਉਲੇ ਚਾਰਿ ਬੇਦ ॥
ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ରୁଗବେଦ, ସାମବେଦ, ଯଜୁଃ ବେଦ ଓ ଅଥର୍ବ ବେଦ,

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਉਲੀ ਸਿਉ ਕਤੇਬ ॥੨॥
ଅଠର ସ୍ମୃତି ତଥା କତେବ(କୋରାନ) ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରକାଶମାନ ଅଟେ||2||

ਸੰਕਰੁ ਮਉਲਿਓ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥
ଯୋଗରେ ଧ୍ୟାନଶୀଳ ଭୋଳାଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତିରେ ଜ୍ୟୋତିସ୍ମମାନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥੩॥੧॥
କବୀରଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ସବୁଠାରେ ସମାନ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||3||1||

ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮਾਤੇ ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਰਾਨ ॥
ପଣ୍ଡିତ ପୁରାଣ-ପଠନରେ ଲୀନ ଅଛି,

ਜੋਗੀ ਮਾਤੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥
ଯୋଗୀ ପୁରୁଷ ଯୋଗାଭ୍ୟାସର ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଛି।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਾਤੇ ਅਹੰਮੇਵ ॥
ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ନିଜ ଅହଂକାରରେ ମସ୍ତ ରହିଛି,

ତପସୀ ମାତେ ତପ କै ଭେଵ ॥୧॥
ତପସ୍ୱୀ ନିଜ ତପସ୍ୟାର ଭେଦରେ ଲୀନ ରହିଛି||1||

ସଭ ମଦ ମାତେ କୋଊ ନ ଜାଗ ॥
ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜ କ୍ରିୟାରେ ମସ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ନାହାନ୍ତି ଏବଂ

ସଂଗ ହୀ ଚୋର ଘରୁ ମୁସନ ଲାଗ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଚୋର ଜୀବର ଘରକୁ ଲୁଟିବାରେ ଲୀନ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ଜାଗୈ ସୁକଦେଉ ଅରୁ ଅକ୍ରୁର ॥
ଶୁକଦେବ ଏବଂ ଭକ୍ତ ଅକ୍ରୁରର ବିକାର ଠାରୁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଛନ୍ତି।

ਹਣਵੰਤੁ ਜਾਗੈ ਧਰਿ ਲੰਕੁਰੁ ॥
ଲମ୍ଫ ଲାଞ୍ଜ ଥିବା ହନୁମାନ ମୋହ ମାୟା ଠାରୁ ସାବଧାନ ରହିଥିଲେ।

ਸੰਕਰੁ ਜਾਗੈ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ ସେବାରେ ଶିବଶଙ୍କର ଜାଗୃତ ଅଛନ୍ତି।

ਕਲਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਵ ॥੨॥
କଳିଯୁଗରେ ଭକ୍ତ ନାମଦେବ ଏବଂ ଭକ୍ତ ଜୟଦେବ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିରେ ଜାଗୃତ କୁହା ଯାଇପାରିବ।।।2।।

ਜਾਗਤ ਸੋਵਤ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
ଏହି ଉଠିବା ଏବଂ ଶୋଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପ୍ରକାର ଅଛି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ਸੋਈ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ଜାଗୃତ ହେବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ।

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ॥
ଏହା ଶରୀର ପାଇଁ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ ଅଟେ

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਜਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥੩॥੨॥
କବିର କହନ୍ତି ଯେ ରାମ ନାମର ଭଜନ କର ।।3।।2।।

ਜੋਇ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਾਇਆ ॥
(ମାୟା ରୂପୀ) ପତ୍ନୀ ନିଜ ପତିକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଛି,

ਪੂਤਿ ਬਾਪੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥
ମନ ରୂପୀ ପୁତ୍ର ନିଜ ପିତା(ଆତ୍ମା) କୁ ଖେଳାଉଛି ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਸ੍ਤਨਾ ਖੀਰੁ ਪਿਲਾਇਆ ॥੧॥
ବିନା ସ୍ତନରେ ହିଁ ଆତ୍ମାକୁ ଦୁଗ୍ଧପାନ କରା ଯାଉଛି।।1।।

ਦੇਖਹੁ ਲੋਗਾ ਕਲਿ ਕੋ ਭਾਉ ॥
ହେ ଲୋକମାନେ! କଳିଯୁଗରେ ବୈଭବ ବହୁତ ନିରାଳ ଅଟେ,

ਸੁਤਿ ਮੁਕਲਾਈ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
(ମନ ରୂପୀ) ପୁତ୍ର (ମାୟା ରୂପୀ) ନିଜ ମାଆ ସହ ବିବାହ କରିଦେଇଛି।।1।।ରୁହ।।

ਪਗਾ ਬਿਨੁ ਹੁਰੀਆ ਮਾਰਤਾ ॥
ଏହା ପାଦ ବିନା ମଧ୍ୟ ଡିଆଁ ମାରୁଛି,

ਬਦਨੈ ਬਿਨੁ ਖਿਰ ਖਿਰ ਹਾਸਤਾ ॥
ମୁଁହ ବିନା ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇକରି ହସୁଛି ।

ਨਿਦ੍ਰਾ ਬਿਨੁ ਨਰੁ ਪੈ ਸੋਵੈ ॥
ଏହା ନିଦ ବିନା ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀରରେ ଲମ୍ବା ନିଦରେ ଶୋଉଛି ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਬਾਸਨ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥੨॥
ବର୍ତ୍ତନ ବିନା ଦୁଧ ମନ୍ଥନ କରୁଛି||2||

ਬਿਨੁ ਅਸਥਨ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ଗାଈ ବିନା ସ୍ତନରେ (ବିକାରର) କ୍ଷୀର ଦେଉଛି।

ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ ਬਾਟ ਘਨੇਰੀ ॥
ସତ୍ୟ ରୂପୀ ରାସ୍ତା ନପାଇ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଜନ୍ମ ମରଣର ଲମ୍ବା ରାସ୍ତା ତିଆରି ହୋଇଯାଇଛି।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਈ ॥
ସତ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସତ୍ୟର ରାସ୍ତା ପାଇ ହେବନାହିଁ

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ ॥੩॥੩॥
ଏହା କବୀର ବୁଝାନ୍ତି।।3।।3।।

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪਠਾਏ ਪੜਨ ਸਾਲ ॥
ଯେବେ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦଙ୍କୁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ପାଠଶାଲାକୁ ପଠାଇ ଦିଆ ଗଲା ତେବେ

ਸੰਗਿ ਸਖਾ ਬਹੁ ਲੀਏ ਬਾਲ ॥
ସେଠାରେ ସେ ବହୁତ ପିଲାଙ୍କୁ ନିଜର ସାଥୀ ବନାଇ ପ୍ରଭୁ ଭଜନରେ ଲଗାଇ ଦେଲେ।

ਮੋ ਕਉ ਕਹਾ ਪੜ੍ਹਾਵਸਿ ਆਲ ਜਾਲ ॥
ଦିନେ ସେ ନିଜ ଅଧ୍ୟାପକ ମାନଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆପଣ ମୋତେ କାହିଁକି ଭୁଲ୍ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି।

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥੧॥
ଆପଣଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି ମୋର ସିଲଟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଲେଖି ଦିଅନ୍ତୁ।। 1 ।।

ਨਹੀ ਛੋਡਉ ਰੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥
ହେ ବାବା ! ମୁଁ ରାମ ନାମର ଜପ କଦାପି ଛାଡ଼ିବି ନାହିଁ ଏବଂ

ਮੇਰੋ ਅਉਰ ਪੜ੍ਹਨ ਸਿਉ ਨਹੀ ਕਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର କିଛି ଅନ୍ୟ ପାଠ ପଠନର କିଛି ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ।।1।।ରୁହ।।

ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ ਕਹਿਓ ਜਾਇ ॥
ପ୍ରହଲ୍ଲାଦଙ୍କ ଅଧ୍ୟାପକ ଶଣ୍ଡ ଏବଂ ଅମରକ ରାଜା ହିରଣ୍ୟକଶିପୁଙ୍କୁ ଯାଇ ଅଭିଯୋଗ କଲେ

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬੁਲਾਏ ਬੇਗਿ ਧਾਇ ॥
ସେ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରହଲାଦଙ୍କୁ ଡାକି ଦେଲେ।

ਤੂ ਰਾਮ ਕਹਨ ਕੀ ਛੋਡੁ ਬਾਨਿ ॥
(ରାଜା କହିଲେ -) ତୁମେ ରାମ ନାମ ଜପର ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡି ଦିଅ ,

ਤੁਝੁ ਤੁਰਤੁ ਛਡਾਊ ਮੇਰੋ ਕਹਿਓ ਮਾਨਿ ॥੨॥
ମୋର କହିବା ମାନି ନିଅ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଯଥାଶୀଘ୍ର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କରିଦେବି ।।2।।

ਮੋ ਕਉ ਕਹਾ ਸਤਾਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ॥
ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ଯେ ଆପଣ ମୋତେ ବାରମ୍ବାର କାହିଁକି ବିରକ୍ତି କରାଉଛନ୍ତି?

ਪ੍ਰਭਿ ਜਲ ਥਲ ਗਿਰਿ ਕੀਏ ਪਹਾਰ ॥
ସମୁଦ୍ର, ପୃଥିବୀ, ପର୍ବତ ଏବଂ ପାହାଡ଼ ପ୍ରଭୁ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਗੁਰਹਿ ਗਾਰਿ ॥
ମୁଁ ରାମ ନାମର ଜପ କେଉଁ କାରଣରୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡି ପାରିବି ନାହିଁ, ଏମିତି କରିବା ତ ମୋ ପାଇଁ ଗୁରୁ ଜପ ପ୍ରତି ଗାଳି (ତିରସ୍କାର) ର ସମାନ ହୋଇଯିବ।

ਮੋ ਕਉ ਘਾਲਿ ਜਾਰਿ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ਡਾਰਿ ॥੩॥
ଆପଣ ଯଦି ଚାହାନ୍ତି ମୋତେ ଜୀବନ୍ତ ଜଳାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ଅଥବା ଆପଣଙ୍କୁ ଯଦି ଭଲ ଲାଗେ ତେବେ ମୋତେ ମାରି ଦିଅନ୍ତୁ ।।3।।

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕੋਪਿਓ ਰਿਸਾਇ ॥
ଏହା ଶୁଣିକରି ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ କ୍ରୋଧରେ ଖଡଗ କାଡ଼ିଲେ ଏବଂ କହିଲେ

ਤੁਝ ਰਾਖਨਹਾਰੋ ਮੋਹਿ ਬਤਾਇ ॥
ମୋତେ କୁହ କିଏ ତୋର ରକ୍ଷା କରିପାରିବ ?

ਪ੍ਰਭ ਥੰਭ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਕੈ ਬਿਸਥਾਰ ॥
ସେତେବେଳେ ଭୟାନକ ନୃସିଂହ ରୂପ ଧାରଣ କରି ପ୍ରଭୁ ସ୍ତମ୍ଭରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ଏବଂ

ਹਰਨਾਖਸੁ ਛੇਦਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰ ॥੪॥
ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁକୁ ନିଜ ନଖରେ ଚିରି ଶେଷ କରି ଦେଲେ।।4।।

ਓਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ॥
ସେହି ପରମପୁରୁଷ ଦେବଧି ଦେବ

ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ ਨਰਸਿੰਘ ਭੇਵ ॥
ନିଜ ଭକ୍ତର ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ନୃସିଂହ ରୂପ ଧାରଣ କଲେ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕੋ ਲਖੈ ਨ ਪਾਰ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ପାଇ ହେବନାହିଁ ଏବଂ

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ॥੫॥੪॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅନେକ ଥର ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲଦକୁ ସଙ୍କଟ ସମୟରେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।। 5।।4।।

ਇਸੁ ਤਨ ਮਨ ਮਧੇ ਮਦਨ ਚੋਰ ॥
ଏହି ଶରୀର ମନରେ କାମଦେବ

ਜਿਨਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ ਮੋਰ ॥
ଯିଏ ମୋର ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ରତ୍ନ କୁ ଚୋରାଇ ନେଇଛନ୍ତି।

ਮੈ ਅਨਾਥੁ ਪ੍ਰਭ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ ଭଳି ଅସହାୟ ନିଜ ଦୁଃଖ କାହାକୁ ଯାଇ କହିବ ।

କୋ କୋ ନ ବିଗୁତੋ ମै କୋ ଆହି ॥୧॥
ଏହି କାମ କାରଣରୁ କିଏ କିଏ ପୀଡ଼ିତ ହୋଇନାହାନ୍ତି, ତେବେ ମୁଁ କିଭଳି ଜିନିଷ ଅଟେ ।।1।।

ମାଧଉ ଦାରୁନ ଦୁਖੁ ସହିଓ ନ ଜାଇ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର ! କାମର ଭୟାନକ ଦୃଶ୍ୟ ସହ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ,

ମେରੋ ଚପଲ ବୁਧਿ ସିଉ କହା ବସାଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୋର ଚଞ୍ଚଳ ବୁଦ୍ଧିର ଅଥବା କି ସାହସ ଅଛି ।।1।।ରୁହ।।

ସନକ ସନੰଦନ ସିବ ସୁକାଦି ॥
ସନକ, ସନନ୍ଦନ, ଶିବ ,ଶୂକ ଇତ୍ୟାଦି,

ନାଭି କମଲ ଜାନे ବ୍ରହମାଦି ॥
ନାଭିକମଳରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ବ୍ରହ୍ମା,

କବି ଜନ ଜୋଗୀ ଜଟାଧାରି ॥
କବି, ଯୋଗୀ ତଥା ଜଟାଧାରୀ

ସਭ ଆପନ ଅଉସର ଚଲे ସାରି ॥୨॥
ସମସ୍ତେ ନିଜର ଜୀବନ ବିତାଇ ଚାଲିଗଲେ ।।2।।

ତୁ ଅਥਾਹੁ ମୋହି ਥਾਹ ନାହି ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ ! ତୁମେ ଅପରିମେୟ, ତୁମ ବିନା ମୋର କିଛି କୂଳ ନାହିଁ।

ପ୍ରଭ ଦୀନਾ ନାਥ ଦୁਖੁ କହଉ କାହି ॥
ହେ ଦୀନନାଥ ! ତୁମ ବିନା ନିଜ ଦୁଃଖ କାହାକୁ କହିବି ।

ମୋରੋ ଜନਮ ମରନ ଦୁਖੁ ଆਥਿ ଧୀର ॥
ମୋର ଜନ୍ମ ମରଣର ଦୁଃଖ ନିବୃତ କରି ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର

ସୁଖ ସାଗର ଗୁନ ରଉ କବୀର ॥୩॥୫॥
ହେ ସୁଖର ସାଗର ! କବୀର କହନ୍ତି ଯେ , ଯାହାଫଳରେ କି ତୁମ ଯଶ ଗାନରେ ନିମଗ୍ନ ରହିବି ।। 3।।5।।

ନାଇକୁ ଏକୁ ବନଜାରେ ପାଚ ॥
ଜୀବାତ୍ମା ରୂପୀ ଜଣେ ମୁଖିଆଙ୍କ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ।

ବରଧ ପଚୀସକ ସଂଗୁ କାଚ ॥
ବଳଦ ରୂପରେ ପ୍ରକୃତି ଅଛି, ଯାହାର ସଙ୍ଗ କଞ୍ଚା ଅଟେ ।

ନଉ ବହୀଆਂ ଦସ ଗୋନਿ ଆਹਿ ॥
ଗୋଲକ ରୂପରେ ମୁଁ ନବ ବାହକ ଅଟେ, ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଧାରଣ

କସନਿ ବହତରਿ ଲਾଗୀ ତਾਹਿ ॥୧॥
କରିବା ପାଇଁ ଭଲ ନାଡି ମଧ୍ୟ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଛି।।। 1 ।।

ମੋହਿ ଐସେ ବନଜ ସିଉ ନହੀନ କାਜୁ ॥
ମୋର ଏହିଭଳି ବ୍ୟାପାର କରିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ ,

ਜਿਹ ਘਟੈ ਮੂਲੁ ਨਿਤ ਬਢੈ ਬਿਆਜੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୂଳଧନ କମିଥାଏ ଏବଂ ସୁଧ ବଢିଥାଏ ॥ରୁହ॥

ਸਾਤ ਸੂਤ ਮਿਲਿ ਬਨਜੁ ਕੀਨ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଏହି ବ୍ୟାପାରୀମାନେ ମିଶି ବହୁତ ପ୍ରକାରର ବିକାରର ବ୍ୟାପାର କରି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਕਰਮ ਭਾਵਨੀ ਸੰਗ ਲੀਨ ॥
ନିଜ କୃତକର୍ମକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ଯାଇଛି।

ਤੀਨਿ ਜਗਾਤੀ ਕਰਤ ਰਾਰਿ ॥
ତିନି ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହଙ୍ଗାମା କରିଥାନ୍ତି,

ਚਲੋ ਬਨਜਾਰਾ ਹਾਥ ਝਾਰਿ ॥੨॥
ଅନ୍ତତଃ, ପାଞ୍ଚ ବ୍ୟାପାରୀ ହାତ ଝାଡି ଚାଲି ଯାଇଥାନ୍ତି||2||

ਪੂੰਜੀ ਹਿਰਾਨੀ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶ୍ୱାସର ପୁଞ୍ଜି ଛଡାଇ ନିଆଯାଏ, ସେତେବେଳେ ବ୍ୟାପାର ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ

ਦਹ ਦਿਸ ਟਾਂਡੋ ਗਇਓ ਫੂਟਿ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ତନ ଓ ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨ ਸਰਸੀ ਕਾਜ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ତୋର କାମ ସେତେବେଳେ ସିଦ୍ଧ ହେବ,

ਸਹਜ ਸਮਾਨੋ ਤ ਭਰਮ ਭਾਜ ॥੩॥੬॥
ଯଦି ତୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ହେବୁ ତୋର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯିବ||3||6||

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਘਰੁ ੨
ବସନ୍ତ ହିଣ୍ଡୋଲ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਤਾ ਜੂਠੀ ਪਿਤਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਜੂਠੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମାତା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ପିତା ମିଠା ଅଟେ, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାତ ହୋଇଥିବା ଶିଶୁ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥାଏ।

ਆਵਹਿ ਜੂਠੇ ਜਾਹਿ ਭੀ ਜੂਠੇ ਜੂਠੇ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ ॥੧॥
ଜନ୍ମ ନେବା ବାଲା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ ରହି ମାରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଏପରି ଭାଗ୍ୟହୀନ ଜୀବ ମିଥ୍ୟାରେ ହି ପଡି ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਕਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸੂਚਾ ਕਵਨੁ ਠਾਉ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! କୁହ କେଉଁ ସ୍ଥାନ ପବିତ୍ର ଅଟେ,

ਜਹਾਂ ਬੈਸਿ ਹਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ବସି ଭୋଜନ କରି ପାରିବି ॥1 ॥ରୁହ॥

ਜਿਹਬਾ ਜੂਠੀ ਬੋਲਤ ਜੂਠਾ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਸਭਿ ਜੂਠੇ ॥
ମିଥ୍ୟା ବୋଲିବା କାରଣରୁ ଜିହ୍ୱା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଅପଶବ୍ଦ କାରଣରୁ ବଚନ ମଇଳା ଅଟେ, ମିଥ୍ୟା ଶୁଣିବା କାରଣରୁ କାନ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ମିଥ୍ୟା ଦେଖିବା କାରଣରୁ ନେତ୍ର ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਜੂਠਿ ਉਤਰਸਿ ਨਾਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਕੇ ਲੂਠੇ ॥੨॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବା କାରଣରୁ ଅହଙ୍କାରର ଅଗ୍ନିରେ ତୁ ଜଳୁଅଛୁ, ପରନ୍ତୁ ତୋର କାମବାସନାର ମଇଳା ବାହାରେ ନାହିଁ||2||

ਅਗਨਿ ਭੀ ਜੂਠੀ ਪਾਨੀ ਜੂਠਾ ਜੂਠੀ ਬੈਸਿ ਪਕਾਇਆ ॥
ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ର ଅଟେ, ମଇଳା କାରଣରୁ ପାଣି ଅଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ରୋଷେଇ କରୁଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ਜੂਠੀ ਕਰਛੀ ਪਰੋਸਨ ਲਾਗਾ ਜੂਠੇ ਹੀ ਬੈਠਿ ਖਾਇਆ ॥੩॥
ଯିଏ ପରଶି ଥାଏ ସେ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଯିଏ ବସି ରୋଟି ଖାଇଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ||3||

ਗੋਬਰੁ ਜੂਠਾ ਚਉਕਾ ਜੂਠਾ ਜੂਠੀ ਦੀਨੀ ਕਾਰਾ ॥
ଗୋବର ତଥା ରୋଷେଇ ଘର ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ର ଅଟେ, ମଳିନ ଅଟେ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇਈ ਨਰ ਸੂਚੇ ਸਾਚੀ ਪਰੀ ਬਿਚਾਰਾ ॥੪॥੧॥੭॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶୁଦ୍ଧ ଅଟେ, ଯାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ବିଚାର ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ||4||1||7||

ରାମାନଂଦ ଜୀ ଘରୁ ୧
ରାମାନନ୍ଦ ଜୀ ଘର 1

୧ଓଁ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

କତ ଜାଈଐ ରେ ଘର ଲାଗୋ ରଂଗୁ ॥
ହେ ଭାଇ! ଆମେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ କାହିଁକି ଯିବୁ? ଯେତେବେଳେ ଘରେ ହିଁ (ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିରେ) ସୁଖ-ଆନନ୍ଦ ଅଛି।

ମେରା ଚିତୁ ନ ଚଲୈ ମନୁ ଭଇଓ ପଂଗୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୋର ଚିତ୍ତ ଦୋଳାୟମାନ ହୁଏନାହିଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ସ୍ଥିର ରହି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ଏକ ଦିବସ ମନ ଭଈ ଉਮଂଗ ॥
ଏକ ଦିନ ମୋର ମନରେ ମହତ୍ତ୍ୱାକାଂକ୍ଷା ହୋଇଛି।

ଘସି ଚଂଦନ ଚୋଆ ବହୁ ସୁਗଂଧ ॥
ପୁଣି ମୁଁ ଚନ୍ଦନ ଲଗାଇ, ଅନ୍ୟ ସୁଗନ୍ଧିତ ପଦାର୍ଥ ନେଇ

ପୁଜନ ଚାଲୀ ବ୍ରହਮ ଠାਇ ॥
ଠାକୁରଙ୍କ ପୂଜା ପାଇଁ ମନ୍ଦିର ଆଡକୁ ଚାଲିବାକୁ ଲାଗିଛି।

ସୋ ବ୍ରହਮୁ ବତାਇଓ ଗୁର ਮନ ହୀ ਮାହି ॥୧॥
ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ଜହା ଜାଈଐ ତହ ଜଲ ପਖାନ ॥
ଆମେ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନ ଓ ମନ୍ଦିରର ମୂର୍ତ୍ତି ପାଖକୁ ଚାଲିଯାଉ,

ତୂ ପୁରି ରହିଓ ହै ସਭ ସਮାନ ॥
ପରନ୍ତୁ ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ସବୁଠାରେ ସମାନ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟୁ।

ବେଦ ପୁରାନ ସਭ ଦେਖେ ଜୋਇ ॥
ବେଦ-ପୁରାଣ ସବୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଦେଖି ନେଇଛି,

ਊਹਾਂ ਤਉ ਜਾਈਐ ਜਉ ਈਹਾਂ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥
ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ଯେ ସେଠାକୁ ସେତେବେଳେ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ, ଯଦି ଈଶ୍ୱର ଆମର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ନାହାନ୍ତି||2||

ਸਤਿਗੁਰ ਮੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤੋਰ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ! ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਜਿਨਿ ਸਕਲ ਬਿਕਲ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟੇ ਮੋਰ ॥
ଯିଏ ମୋର ସବୁ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਰਾਮਾਨੰਦ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮ ॥
ରାମାନନ୍ଦ କହନ୍ତି ଯେ ଆମର ସ୍ୱାମୀ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟੈ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ॥੩॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ କୋଟି କୋଟି କର୍ମଫଳକୁ ନାଶ କରିଥାଏ||3||1||

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ
ବସନ୍ତ ବାଣୀ ନାମଦେବ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਕਟਵੈ ਸੇਵਕੁ ਭਜੈ ॥
ଯଦି ମାଲିକ କୌଣସି ସଙ୍କଟରେ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ନଉକର ଭୟ କରି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਚਿਰੰਕਾਲ ਨ ਜੀਵੈ ਦੋਊ ਕੁਲ ਲਜੈ ॥੧॥
ଅଧିକ ସମୟ ବଞ୍ଚି ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ନଉକର ଏବଂ ତାହାର କୁଳର ବଦନାମ ହୋଇଥାଏ||1||

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਭਾਵੈ ਲੋਗੁ ਹਸੈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ ଆଦୌ ତୋର ଭକ୍ତି ଛାଡିବି ନାହିଁ, ଲୋକମାନେ ମୋତେ ଉପହାସ କରିଲେ ମଧ୍ୟ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੇ ਬਸੈਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ଚରଣ କମଳ ମୋର ହୃଦୟରେ ବାସ କରୁଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਧਨਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਡੈ ॥
ଯେପରି ପ୍ରାଣୀ ନିଜ ଧନ ଅଥବା ପତ୍ନୀର ରକ୍ଷା ପାଇଁ ମରିବା-ମାରିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଏ,

ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛਾਡੈਂ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ସନ୍ଥଜନ ରାମନାମର ଜପ କଦାପି ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਗੰਗਾ ਗਇਆ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮਾ ॥
ଗଙ୍ଗା, ଗୟା ତଥା ଗୋଦାବରୀ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନର ଯାତ୍ରା ସଂସାରର କର୍ମକାଣ୍ଡ ହିଁ ଅଟେ।

ନାରାଇନ୍ ସୁପ୍ରସଂନ ହୋଇ ତ ସେବକୁ ନାମା ॥୩॥୧॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଈଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ହିଁ ସେବକର ସେବା ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||3||1||

ଲୋଭ ଲହରି ଅତି ନୀਝର ବାଜै ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଲୋଭର ଲହରୀ ବହୁତ ଉଚ୍ଛୁଳି ଅଛି ଏବଂ

କାଇଆ ବୁବै କେସବା ॥୧॥
ଏହି ଶରୀର ଏଥିରେ ହିଁ ବୁଡି ରହୁଛି||1||

ସଂସାରୁ ସମୁଂଦେ ତାରି ଗୋବିଂଦେ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୋତେ ପାର କରାଇ ଦିଅ।

ତାରି ଲै ବାପ ବୀଠୁଲା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ପିତା ପରମେଶ୍ୱର! ମୋତେ ପାର କରାଇ ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ଅନିଲ ବେੜା ହଉ ଖେବି ନ ସାକଉ ॥
ମୋର ଏହି ଜୀବନ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଫସି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୁଁ ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ।

ତେରା ପାରୁ ନ ପାଇଆ ବୀଠୁଲା ॥୨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର କୃପା ବିନା ପାର କରା ଯାଇ ନପାରେ||2||

ହୋହୁ ଦଇଆଲୁ ସତିଗୁରୁ ମେଲି ତୁ ମୋ କଉ ॥ ପାରି ଉତାରେ କେସବା ॥୩॥
ହେ କେଶବ! ମୋ' ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ମୋତେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ ଏବଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ।||3||

ନାମା କହै ହଉ ତରି ଭୀ ନ ଜାନଉ ॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପାର କରିବା ଜାଣେ ନାହିଁ,

ମୋ କଉ ବାହ ଦेହି ବାହ ଦेହି ବୀଠୁଲା ॥୪॥୨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ବାହୁ ଧରି ମୋତେ ରକ୍ଷା କର||4||2||

ਸਹਜ ਅਵਲਿ ਧੁੜਿ ਮਨੀ ਗਾਡੀ ਚਾਲਤੀ ॥
ପ୍ରଥମେ ପାପ ରୂପୀ ଧୂଳିରେ ଭରି ରହିଥିବା ବସ୍ତ୍ର(ଶରୀର)ର ଗାଡି ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ

ਪੀਛੈ ਤਿਨਕਾ ਲੈ ਕਰਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥੧॥
ଦଣ୍ଡ ନେଇ ପଛରେ ଧୋବୁଣି ସେହି ଗାଡିକୁ ପେଲିଥାଏ||1||

ਜੈਸੇ ਪਨਕਤ ਖ੍ਰੁਟਿਟਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥
ଯେମିତି ଧୋବୁଣି ଗାଡିକୁ ଧୋଇବା ପାଇଁ ପେଲିଥାଏ,

ਸਰਿ ਧੋਵਨ ਚਾਲੀ ਲਾਡੁਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମଇଳା ବସ୍ତ୍ର ଧୋଇବା ପାଇଁ ଯାଇଥାଏ, ଏହିପରି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ନିଜ କର୍ମକୁ ଧୋଇବା ପାଇଁ ସତସଙ୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਧੋਬੀ ਧੋਵੈ ਬਿਰਹ ਬਿਰਾਤਾ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ଧୋବା ସତସଙ୍ଗରେ ଆସିଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ମନକୁ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਚਰਨ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥੨॥
ମୋର ମନ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣରେ ରତ ଅଛି||2||

ਭਣਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ॥੩॥੩॥
ନିଜ ଭକ୍ତ ଉପରେ ସଦା ଦୟା କରିଥାନ୍ତି||3||3||

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
ବସନ୍ତ ବାଣୀ ରବିଦାସ ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੰਤਾ ਕਛੂ ਨਾਹਿ ॥
ତୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହୁଁ,

ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ ਊਭਿ ਜਾਹਿ ॥
କେବଳ ସୁନ୍ଦର ପହରା ଦେଖି ଗର୍ବ କରୁଅଛି,

ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥
ପରନ୍ତୁ ଅଭିମାନୀକୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ ਊਪਰਿ ਲਵੈ ਕਾਉ ॥੧॥
ମୃତ୍ୟୁ ରୂପୀ କାଉ ତୋର ବେକ ଉପରେ ଚକ୍କର କାଟୁ ଅଛି||1||

ਤੂ ਕਾਂਇ ਗਰਬਹਿ ਬਾਵਲੀ ॥
ଆରେ ବାଉଳା! ତୁ କାହିଁକି ଅହଂକାର କରୁଛୁ?

ਜੈਸੇ ਭਾਦਉ ਖੁੰਬਰਾਜੁ ਤੂ ਤਿਸ ਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ଭାଦ୍ରବ ମାସରେ ଶୀଘ୍ର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, ତୁ ତାହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ହେଉଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੇ ਕੁਰੰਕ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ ॥
ଯେପରି ହରିଣକୁ କସ୍ତୁରୀର ଭେଦ ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਤਨਿ ਸੁਗੰਧ ਢੂਢੈ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ॥
ନିଜ ଶରୀରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ସୁଗନ୍ଧ କସ୍ତୁରୀକୁ ବାହାରେ ଖୋଜିଥାଏ,

ਅਪ ਤਨ ਕਾ ਜੋ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଶରୀରର ମହତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਜਮਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥
ତାହାକୁ ଯମଦୂତ କଷ୍ଟ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ||2||

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ଜୀବ ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ଏବଂ ନିଜ ପତ୍ନୀର ଅହଂକାର କରିଥାଏ,

ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਗਨਹਾਰੁ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହା ନାହିଁ ଭାବେ ନାହିଁ ଯେ ମାଲିକ କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିଥାଏ।

ਫੇੜੇ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ ॥
ଜୀବକୁ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମ ଫଳ ରୂପୀ ଦୁଃଖ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ,

ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥੩॥
ମରଣ ପରେ ନିଜ ପ୍ରିୟକୁ କିପରି ଡାକିବ?||3||

ਸਾਧੂ ਕੀ ਜਉ ਲੇਹਿ ਓਟ ॥
ଯଦି ତୁ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣ ପାଉ, ତାହାହେଲେ

ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥
ତୋର କୋଟି କୋଟି ପାପ ଦୂର ହୋଇଯିବ।

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪੈ ਨਾਮੁ ॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ,

ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ ॥੪॥੧॥
ତାହାର ଜାତି ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଯୋନିଚକ୍ରରେ ଆସେ ନାହିଁ||4||1||

ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ
ବସନ୍ତ କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੁਰਹ ਕੀ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ॥
କବୀର ଘରକୁ ଆସିଥିବା କୁକୁରକୁ କହନ୍ତି ଯେ ତାର ଚାଲି ଗାଈ ଭଳି ଅଟେ ଏବଂ

ਤੇਰੀ ਪੂੰਛਟ ਊਪਰਿ ਝਮਕ ਬਾਲ ॥੧॥
ତୋର ଲାଞ୍ଜରେ ବାଳ ଅଛି ||1||

ਇਸ ਘਰ ਮਹਿ ਹੈ ਸੁ ਤੂ ਢੂੰਢਿ ਖਾਹਿ ॥
ଏହି ଘରେ ଯାହା କିଛି ଅଛି, ତୁ ତାହାକୁ ଖୋଜି ଖାଇ ଦିଅ,

ਅਉਰ ਕਿਸ ਹੀ ਕੇ ਤੂ ਮਤਿ ਹੀ ਜਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ଆଉ କାହା ଘରକୁ ଯାଅ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਚਾਕੀ ਚਾਟਹਿ ਚੂਨੁ ਖਾਹਿ ॥
ଚକିରେ ଯାହା ଅଟା ଅଛି, ତାହା ଚାଟି ଖାଇ ଦେ,

ਚਾਕੀ ਕਾ ਚੀਥਰਾ ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ତୁ ଚକିର ବାଡି କାହିଁକି ନେଇ ଯାଉଛୁ||2||

ଛੀକे ਪਰ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਡੀਠਿ ॥
ଶିକା ଉପରେ ତୁ ବହୁତ ନଜର ପକାଇଛୁ,

ਮਤੁ ਲਕਰੀ ਸੋਟਾ ਤੇਰੀ ਪਰੈ ਪੀਠਿ ॥੩॥
ଏହି କଥାର ଖିଆଲ ରଖେ ଯେ ଦଣ୍ଡ ତୋ' ପିଠି ଉପରେ ନ ପଡୁ||3||

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਨ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତୁ ଭଲ ଭାବରେ ଖାଇ ନେଇଛୁ,

ਮਤਿ ਕੋਊ ਮਾਰੈ ਈਂਟ ਢੇਮ ॥੪॥੧॥
ଚୁପ ଚାପ ଚାଲି ଯାଅ, ତୋତେ ଯେପରି ଇଟା-ପଥର ମାଡ ନ ହେବ||4||1||

ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ସାରଙ୍ଗ ଚଉପଦୀ ମହଲା ଘର 1

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਪੁਨੇ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥
ମୁଁ ନିଜ ମାଲିକର ଦାସୀ ଅଟେ,

ਚਰਨ ਗਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਬੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଜଗତର ଜୀବନ ଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ଧରି ନେଇଛି ଏବଂ ଅହଂକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ଜ୍ୟୋତି ପରମେଶ୍ୱର ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି,

ਮੋਹਨ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਸਮਝਸਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝା ଯାଇ ପାରିବ||1||

ਮਨਮੁਖ ਹੀਨ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਝੂਠੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਰ ਸਰੀਰੇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ହୀନ, ମିଥ୍ୟା ମତି ବାଲା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନ ତନରେ ପୀଡା ରହିଥାଏ।

ਜਬ ਕੀ ਰਾਮ ਰੰਗੀਲੈ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨ ਧੀਰੇ ॥੨॥
ଯେବେ ଠାରୁ ରଙ୍ଗିଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ରତ ହୋଇଛି, ତାହାଙ୍କ ଜପ କରି ମନରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਤਬ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ଅହଂ ଭାବନା ତ୍ୟାଗ କରି ବୈରାଗୀ ହୋଇ ଯାଇଛି, ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਬਿਸਰੀ ਲਾਜ ਲੋਕਾਨੀ ॥੩॥କୁଳ ରହିତ, କାଳିମାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥିରେ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଲୋକଲଜ୍ଜା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲି ହୋଇଯାଏ||3||

ਭੂਰ ਭਵਿਖ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ତୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟୁ, ତୋ' ଭଳି ପୂର୍ବରୁ କେହି ନଥିଲେ କିମ୍ବା ଭବିଷ୍ୟତରେ କେହି ରହିବେ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਨਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ ॥੪॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଜୀବ ରୂପୀ ସୁହାଗିନୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ଅଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ତାହାର ପତି ଅଟନ୍ତି||4||1||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 1॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା କିପରି ରହି ପାରିବା, ସବୁଆଡେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଅଛି।

ਜਿਹਵਾ ਸਾਦੁ ਨ ਫੀਕੀ ਰਸ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਪੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭଜନର ଆନନ୍ଦ ବିନା ଜିହ୍ୱର ସ୍ୱାଦ ମଧ୍ୟ ଫିକା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା କାଳ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପୀଡନା ଦେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥]

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਪਰਸੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਲਗੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸੀ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ମିଳିନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ, ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਲ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇ ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ଜଳରେ ପଦ୍ମ ଖେଳିଥାଏ||1||

ਊਨਵਿ ਘਨਹਰੁ ਗਰਜੈ ਬਰਸੈ ਕੋਕਿਲ ਮੋਰ ਬੈਰਾਗੈ ॥
ବାଦଲ ଗର୍ଜ୍ଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ ମୟୂର ଖୁସିରେ ନାଚିଥାଏ।

ਤਰਵਰ ਬਿਰਖ ਬਿਹੰਗ ਭੁਇਅੰਗਮ ਘਰਿ ਪਿਰੁ ਧਨ ਸੋਹਾਗੈ ॥੨॥
ଯେପରି ବୃକ୍ଷ, ପକ୍ଷୀ ଏବଂ ସର୍ପ ବର୍ଷା ଜଳରେ ଝୁମିଥାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ନିଜ ପତିଙ୍କ ଘରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਕੁਚਿਲ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਨਾਰਿ ਕੁਲਖਨੀ ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ଯିଏ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସେ ମଇଳା, କୁରୁପ, କୁଲକ୍ଷଣା ସ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਰਸ ਰੰਗਿ ਰਸਨ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਸਮਾਨਿਆ ॥੩॥
ଯାହାର ଜିହ୍ୱା ହରିରସର ପ୍ରେମରେ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି କାରଣରୁ ଦୁଃଖରେ ରହିଥାଏ||3||

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰੇ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਪ੍ਰਭ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥੪॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ||4||2||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 1॥

ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ କେଉଁ ଦୂରରେ ନାହାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, ପ୍ରାଣର ଆଧାର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ॥1॥ରୁହ॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲੀਐ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਧਨ ਸੋਹਾਗੁ ਪਿਆਰੀ ॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀକୁ ହରି ରୂପୀ ବର ମିଳିଯାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରିୟକୁ ସୋହାଗ ମିଳିଯାଏ।

ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਸਹਸਾ ਚੂਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧॥
ଗୁରୁ-ମତର ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ଜାତି-ବର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ କୁଳର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਿਸੁ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਤਾ ਕਉ ਹਿੰਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥
ଯାହାର ମନ ପରିତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ଅଭିମାନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ହିଂସା ଓ ଲାଳସା ଦୂର କରିଥାଏ।

ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਵਰੁ ਕਾਮਣਿ ਪਿਰ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੇ ॥੨॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ ଗାଢ଼ ହୋଇଯାଏ||2||

ਜਾਰਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬ ਸਨਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥
ଏପରି ପ୍ରେମ ତ୍ୟାଗ କରିଦେବା ଉଚିତ, ଯାହା ପରିବାର ଓ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟଙ୍କ ସହିତ ମୋହ-ମାୟା ପ୍ରସାର କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰੀ ॥੩॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ନଥାଏ, ସେ ଦ୍ୱିଧା ଓ ବିକାରଯୁକ୍ତ କର୍ମ କରିଥାଏ||3||

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਹਿਤ ਕੌ ਦੁਰੈ ਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରେମ ପଦାର୍ଥ ରୂପୀ ରତ୍ନ ବିଦ୍ୟମାନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଦୁନିଆରେ ଲୁଚି ରହେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੀ ॥੪॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଗୁରୁମୁଖୀ ଯୁଗ ଯୁଗରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ ମନରେ ବାସ କରାଇ ଥାଏ||4||3||

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਮ ਧੂਰਿ ॥
ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତର ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ଅଟୁ।

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସତସଙ୍ଗରେ ମିଶି ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈਐ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਦੂਰਿ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ସନ୍ଥ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସବୁ ପାପ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਆਤਮ ਜੋਤਿ ਭਈ ਪਰਫੁਲਿਤ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਖਿਆ ਹਜੂਰਿ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ଆମର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଆମକୁ ସତସଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଠି ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସର୍ବ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਨਾਏ ਧੂਰਿ ॥੨॥
ସତସଙ୍ଗୀଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରି ଆମେ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଥାଏ||2||

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਕਾਰ ਮਲੀਨ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧੁ ਲਾਗਾ ਮੋਹ ਕੂਰੁ ॥
ଦୁର୍ମତି ଏବଂ ବିକାର ଦ୍ୱାରା ଆମର ବୁଦ୍ଧି ମଳିନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅଶୁଦ୍ଧ ହୃଦୟକୁ ମିଥ୍ୟା ମୋହ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਉ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਮਨੁ ਝੂਰਿ ॥੩॥
ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ସଙ୍ଗତ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ, ଅହଂ-ଭାବନାରେ ଲୀନ ମନ ଚିନ୍ତିତ ରହିଥାଏ||3||

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀ ਮਾਗਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂਰਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୁଅ, କୃପା କର, ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੇਟਿਆ ਰਾਮੁ ਹਜੂਰਿ ॥੪॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଅଖ୍ୟାତ ହୋଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||4||1||

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥
ଆମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ଅଟୁ।

ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ ਜਾਈ ਤਰਣਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗର ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରାଯାଏ, ପାର କରାଯାଇ ପାରେ॥1॥ରୁହ॥

ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥
ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠା ହୋଇଯାଏ, ସେବାର ବିଚାର କରାଯାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥੧॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ଦିନରାତି ହୃଦୟରେ ତାହାଙ୍କ ନାମର ଜପ କର||1||

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਵਿਆ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ ॥
ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ପ୍ରଭୁ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ରମଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମନ ତନରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ପ୍ରଭୁ ଅପାର ଅଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੀ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ହୃଦୟରେ ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଯାଏ||2||

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਰਣੀਧਰ ਸਾਕਤ ਕਉ ਦੂਰਿ ਭਇਆ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥିବୀକୁ ଧାରଣ କରିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମାୟାବୀ ଅହଂକାରୀକୁ ସେ ଦୂର ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਨ ਕਬਹੂ ਬੂਝਹਿ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥੩॥
ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ସେ କେବେ ବୁଝେ ନାହିଁ ଏବଂ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜି ଜୁଆରେ ହାରି ଦେଇଥାଏ||3||

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਿ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ସାମାନ୍ୟ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କରୁଣା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେ ତାହାର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||4||2||

ସାରଗ ମହଲା ୪ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ହରି ହରି ଅੰମ୍ରିତ ନାମୁ ଦେହୁ ପିଆରେ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋତେ ଅମୃତ-ନାମ ପ୍ରଦାନ କର।

ଜିନ ଊପରି ଗୁରମୁଖି ମନୁ ମਾନିଆ ତିନ କେ କାଜ ସବਾରେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାର ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଜୋ ଜନ ଦୀନ ଭଏ ଗୁର ଆଗୈ ତିନ କେ ଦୂଖ ନିବਾରେ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିନମ୍ର ଭାବନା ସହିତ ଆସିଥାଏ, ସେ ତାହାର ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ଅନଦିନୁ ଭଗତି କରହି ଗୁର ଆଗୈ ଗୁର କୈ ସବଦି ସବਾରେ ॥୧॥
ସେ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||1||

ହିରଦୈ ନାମୁ ଅੰମ୍ରିତ ରସୁ ରସନਾ ରସୁ ଗਾବହି ରସୁ ବୀଚਾରେ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଅମୃତ ନାମର ରସ ହୋଇଯାଏ, ଜିଭରେ ହରିନାମର ରସର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ନାମ ରସର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ଗୁର ପରସାଦି ଅੰମ୍ରିତ ରସୁ ଚୀନ୍ିआ ଓਇ ପାବହି ମୋਖ ଦୁआରେ ॥୨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଅମୃତନାମର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୋକ୍ଷ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ସତିଗୁରୁ ପୁରਖୁ ଅଚଲୁ ଅଚଲਾ ମତି ଜିସୁ ଦ୍ରିੜତਾ ନାମୁ ଅଧਾରେ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମତ ମଧ୍ୟ ଅଟଳ ଅଟେ ଆଉ ପ୍ରଭୁନାମର ଆଧାରରେ ସେ ଦୃଢ଼ ରହିଥାନ୍ତି।

ତିସୁ ଆଗୈ ଜୀଉ ଦେବଉ ଅପੁନਾ ହଉ ସତିଗୁର କୈ ବଲିହਾରେ ॥୩॥
ଏପରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁଁ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମନ-ତନ, ପ୍ରାଣ ଇତ୍ୟାଦି ନିଜର ସର୍ବସ୍ୱ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ||3||

ମନମୁଖ ଭ୍ରମି ଦୂਜੈ ଭାਇ ਲਾਗੇ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰੇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୈତ୍ୟଭାବ ଯୋଗୁଁ ପଥଭ୍ରଶତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ରହିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੇ ॥੪॥
ଏପରି ଜେବିକୁ ଦାତା ସଦଗୁରୁ ଦେଖାଯାନ୍ତି ନାହିଁ, ଫଳରେ ସେ ଲୋକ-ପରଲୋକ କେଉଁଠିର ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ||4||

ਸਰਬੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਲ ਧਾਰੇ ॥
ସବୁ ଶରୀରରେ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସର୍ବଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥੫॥੩॥
ନାନକ ସ୍ୱୟଂକୁ ଦାସର ଦାସ ଭାବି ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କରି ମୋତେ ସଂସାର-ସାଗର ଠାରୁ ରକ୍ଷା କର||5||3||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਐਸੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଯେ,

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ସେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ଭାବ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ତାହାଙ୍କ ନାମରେ ନିମଗ୍ନ ରୁହ॥1॥ରୁହ॥

ਗੋਬਿਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଏତେ ଅଧିକ ମଧୁର ପ୍ରେମ ଲାଗିଛି ଯେ ଅନ୍ୟ ସବୁକିଛି ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଦିନରାତି ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଛି ଏବଂ ଆତ୍ମଜ୍ୟୋତି ପରମାଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਜਬ ਗੁਣ ਗਾਇ ਤਬ ਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି, ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ||2||

ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਗਿਆਨਿ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବୁଦ୍ଧିରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ ॥੩॥
ଯାହାର ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତାହାର ଜ୍ଞାନ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ତାହାର ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧି ଲାଗିଯାଏ||3||

ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਣਾਇ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ କପଟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ପ୍ରତିଦିନ କପଟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ମୁଖରେ ହରି ହରି ଶୁଣାଇ ପାରେ।

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤੁਹ ਕੂਟੈ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥੪॥
ଯାହାର ମନରେ ଲୋଭ ଓ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ହୋଇଥାଏ, ସେ ବ୍ୟର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ||4||

ਜਬ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾ ਲਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥੫॥੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନାମର ଜପ କରି ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||5||4||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସାରଗ ମହଲା 4॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥
ମୋର ମନ ରାମନାମରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਖਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ମୋର ହୃଦୟରେ ଏପରି ପ୍ରୀତି ଲଗାଇଛନ୍ତି ଯେ ମନକୁ ହରିକଥା ସୁଖଦାୟକ ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹੋਵਹੁ ਜਨ ਊਪਰਿ ਜਨ ਦੇਵਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟାଳୁ ହୁଅ ଆଉ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ କଥାର ରହସ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କର।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨੀ ॥੧॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରିନାମ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ମନ-ତନକୁ ଏହା ମଧୁର ଲାଗିଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨ੍ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੀ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁନାମକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ବୈରାଗ୍ୟବାନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਚੂਕੀ ਆਵਣ ਜਾਨੀ ॥੨॥
ପରମପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ଦୂର କରିଛି||2||

ਨੈਣੀ ਬਿਰਹੁ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ ॥
ଏହି ନୟନକୁ ପ୍ରଭୁ-ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ଜିହ୍ୱାରେ ନାମର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ।

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਨੀ ॥੩॥
କାନରେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି||3||

ਪੰਚ ਜਨਾ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਆਣੇ ਤਉ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବଶୀଭୂତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੀ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ହୋଇ ଯାଇଛି, ରାମନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||5||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସାରଗ ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੜੁ ਸਾਰੁ ॥
ହେ ମନ! ରାମନାମର ଜପ ଏବଂ ପଠନ କର, ଏହା ସାର ଅଟେ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਨਿਹਫਲ ਸਭੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମନାମ ବିନା କେହି ସ୍ଥିର ନାହାନ୍ତି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିସ୍ତାର ନିଷ୍ଫଳ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਕਿਆ ਲੀਜੈ ਕਿਆ ਤਜੀਐ ਬਉਰੇ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋ ਛਾਰੁ ॥
ହେ ପାଗଳ! ସଂସାରରୁ କଣ ନିଆଯାଏ ଏବଂ କଣ ଛଡା ଯାଏ, ସବୁ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ।

ਜਿਸੁ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਤੁਮ੍ਹ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾ ਛਾਡਿ ਜਾਹੁ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ ॥੧॥
ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପୀ ବିଷକୁ ତୁମେ ନିଜର ଭାବୁ ଅଛ, ତାହାକୁ ତ୍ୟାଗ କର, କାରଣ ଏହା ପାପର ଭାର ଅଟେ||1||

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਪਲੁ ਪਲੁ ਅਉਧ ਫੁਨਿ ਘਾਟੈ ਬੂਝਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੁ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଜୀବନ ଅବଧି ହ୍ରାସ ପାଉଛି, କିନ୍ତୁ ବୋକା ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥା ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਜਿ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਇਹੁ ਸਾਕਤ ਕਾ ਆਚਾਰੁ ॥੨॥
ମାୟାବୀ ମନୁଷ୍ୟର ଏହି ଆଚରଣ ଯେ ସେ ତାହା ହିଁ କରିଥାଏ, ଯାହା ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ||2||

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਲੁ ਬਉਰੇ ਤਉ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ହେ ବାଉଳା! ଯଦି ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ରୁହ, ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗ ਸੁਖੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥੩॥
ਵੇਦਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ, ਏਹਾ ਵਿਨਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੁਏਨਾਹੀਂ||3||

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਸਭੈ ਕੋਊ ਚਾਲੈ ਝੂਠੁ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਪਾਸਾਰੁ ॥
ਰਾਜਾ-ਮਹਾਰਾਜਾ ਸਬੁ ਲੋਕ ਮਿਥ੍ਯਾਰ ਪ੍ਰਸਾਰ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਿ ਚਾਲਿਥਾਨ੍ਤਿ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਜਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥੪॥੬॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਸਚ੍ਚ ਪੁਰੁਸ਼ ਸਦਾ ਨਿਸ਼੍ਚਲ ਅਟਨ੍ਤਿ, ਯਾਹਾਙ੍ਕ ਪਾਖਰେ ਰਾਮନାମର ଆଶ୍ରା ଅଛି||4||6||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦਾ
ସାରଗ ମହଲା 4 ଘର 3 ଦୁପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਾਹੇ ਪੂਤ ਝਗਰਤ ਹਉ ਸੰਗਿ ਬਾਪ ॥
ହେ ପୁତ୍ର! ନିଜ ପିତାଙ୍କ ସହିତ କାହିଁକି ଝଗଡା କରୁଅଛ?

ਜਿਨ ਕੇ ਜਣੇ ਬਡੀਰੇ ਤੁਮ ਹਉ ਤਿਨ ਸਿਉ ਝਗਰਤ ਪਾਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇ ତୁମକୁ ବଡ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡା କରିବା ପାପ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਉ ਸੋ ਧਨੁ ਕਿਸਹਿ ਨ ਆਪ ॥
ଯେଉଁ ଧନର ଅହଂକାର ତୁମେ କରୁଅଛ,ସେହି ଧନ କାହାର ମଧ ନିଜର ହୋଇନାହିଁ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਬਿਖਿਆ ਰਸੁ ਤਉ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਪ ॥੧॥
ଜହର ରୂପୀ ଏହି ଧନ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପରେ ପଶ୍ଚାତାପ ହୋଇଥାଏ||1||

ਜੋ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਜਾਪਹੁ ਜਾਪ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ତୁମର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଜପ ହିଁ କର।

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤ ਨਾਨਕ ਜਨ ਤੁਮ ਕਉ ਜਉ ਸੁਨਹੁ ਤਉ ਜਾਇ ਸੰਤਾਪ ॥੨॥੧॥੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ପୂର୍ବକ ଜପ କରିବ, ତୁମର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ||2||1||7||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੫ ਦੁਪਦੇ ਪੜਤਾਲ
ସାଗର ମହଲା 4 ଘର 5 ଦୁପଦୀ ପଡାଟାଲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਪਿ ਮਨ ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰੋ ਜਗਜੀਵਨੋ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମନ! ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ, ଜୀବନଦାତା, ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର, ସେହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରେମ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସେ ମୋର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਉਪਮਾ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਕ ਨਾਰਦ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤਵ ਗੁਨ ਸੁਆਮੀ ਗਨਿਨ ਨ ਜਾਤਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନେକ ଅନେକ ମହିମା ଅଛି। ଶୁକଦେବ, ନ ଆରଦ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି। ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ଉପକାର କଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਆਪਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥੧॥
ହେ ହରି! ତୁ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ବିଶେଷତାକୁ ଜାଣୁ||1||

ਹਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤੇ ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਭਗਾਤ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ବାସ କରିଥାଏ, ସେହି ସାଧୁ ପୁରୁଷ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରମ ଭକ୍ତ ଅଟେ।

ਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਲਿ ਮਿਲੇ ਜੈਸੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਿ ॥੨॥੧॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥିରେ ଏପରି ମିଳିଯାନ୍ତି, ଯେପରି ପାଣି ପାଣିରେ ମିଳି ଯାଇଥାଏ||2||1||8||

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਰਹਰੇ ਨਰਹਰ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਸਗਲ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମନ! ନାରାୟଣଙ୍କ ଜପ କର, ସେହି ଶ୍ରୀହରି ସବୁ ଦେବତାଙ୍କ ପୂଜ୍ୟ ଦେବ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଶ୍ରୀରାମ ହିଁ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଅଟନ୍ତି ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਤਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਡ ਭਾਗ ਮਥੇਰਾ ॥
ଯେଉଁ ଘରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ, ରାମଙ୍କ ଯଶୋଗାନ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଘରେ ଅଗଣିତ ଖୁସି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଅହୋଭାଗ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ੍ ਜਨ ਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਏ ਸਭਿ ਦੋਖ ਗਏ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਏ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਏ ਤਿਨ੍ ਜਨ ਕੇ ਹਰਿ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਪੰਚ ਚੋਰਾ ॥੧॥
ସେହି ଭକ୍ତର ସବୁ ପାପ, ଦୋଷ, ରୋଗ, କାମ-କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ। ଈଶ୍ୱର ସେହି ଭକ୍ତର ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବାହାର କାଢ଼ି ଦିଅନ୍ତି||1||

ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਹੁ ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੂ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ, ସାଧୁ ପୁରୁଷ ରାମନାମ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ଜଗଦୀଶଙ୍କ ଜପ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କୁ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਧੂ ॥
ସେମାନେ ରାମନାମ ବୋଲି ନିଜର ସବୁ ପାପ ନିବାରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਰਣੁ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੋਰਾ ॥
ସେମାନେ ନିତ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଦା ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਕਾਮ ਮੋਖੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ॥੨॥੨॥੯॥
ସେମାନେ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ ଏବଂ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତଜନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||2||2||9||

ସାରଗ ମହଲା ୪ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ଜପି ମନ ମାଧୋ ମଧୁସੂଦନੋ ହରି ସ੍ରୀରଂଗੋ ପରମେସରੋ ସତਿ ପରମେସରੋ ପ੍ରਭੁ ਅੰਤରଜାମੀ ॥
ହେ ମନ! ମାଧବ, ମଧୁସୂଦନ, ଶ୍ରୀହରି, ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱର, ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କର।

ସਭ ଦੂଖନ କੋ ହੰତਾ ସਭ ସੁଖନ କੋ ଦାତਾ ହରି ପ੍ରୀତਮ ଗੁନ ଗାଉ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ସମସ୍ତ ଦୁଃଖକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସବୁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରିୟତମ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର ॥1॥ରୁହ॥

ହରି ଘਟି ଘਟେ ଘਟି ବସତਾ ହରି ଜଲି ଥଲେ ହରି ବସତਾ ହରି ଥାନ ଥਾਨੰତରਿ ବସତਾ ਮੈ ହରି ଦେଖନ କੋ ଚਾਉ ॥
ଈଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ସବୁ ଶରୀରରେ ରହିଛନ୍ତି, ଜଳ, ସ୍ଥଳ ଓ ଆକାଶରେ ସେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି, ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ରହିଛି।

କੋଈ ଆਵੈ ସੰତੋ ହରି କਾ ଜନੁ ସੰତੋ ମେରਾ ପ੍ରୀତਮ ଜନੁ ସੰତੋ ମੋହਿ ମାରଗੁ ଦିଖଲਾਵੈ ॥
ଯଦି କୌଣସି ସନ୍ଥ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ, ମୋର ପ୍ରିୟତମ ସନ୍ଥ ମୋ' ପାଖକୁ ଆସି ମୋତେ ସଚ୍ଚା ମାର୍ଗ ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ତିସੁ ଜନ କେ ହਉ ମଲି ମଲି ଧੋਵਾ ପਾਉ ॥୧॥
ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ପଦ ମୁଁ ଧୋଇ ଚାଲିଥିବି||1||

ହରି ଜନ କਉ ହରି ମିଲିଆ ହରି ସରଧਾ ତੇ ମିଲିଆ ଗୁରମੁଖି ହରି ମିଲିଆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ମିଳି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ।

ମେରै ମନਿ ତନਿ ଆନੰଦ ଭଏ ମै ଦେଖିଆ ହରି ରਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ, ମୋର ମୋର ତନ-ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ||2||

ଜନ ନାନକ କਉ କିରପਾ ଭଈ ହରି କी କିରପਾ ଭଈ ଜଗଦੀସੁର କିରପਾ ଭଈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ମୋ' ଉପରେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ,

ମै ଅନଦିନੋ ସଦ ସଦ ସଦਾ ହରି ଜପିଆ ହରି ନਾਉ ॥୨॥୩॥୧୦॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ହରିନାମର ଜପ କରିଥାଏ||2||3||10||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਨਿਰਭਉ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର, ସେ ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି,

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਸਤਿ ॥
ସଦା ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି,

ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥
ସେ ଶତ୍ରୁ-ଭାବନା ରହିତ, କାଳାତୀତ ବ୍ରହ୍ମ ମୂର୍ତ୍ତି ଅମର ଅଟନ୍ତି,

ਆਜੂਨੀ ਸੰਭਉ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକାଶମାନ ଅଟନ୍ତି,

ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਦਿਨੋ ਧਿਆਇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଭୋଜନ, ପାଣି ରହିତ, ହେ ମୋର ମନ! ସର୍ବଦା ସେହି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ ਤਟ ਤੀਰਥ ਪਰਭਵਨ ਕਰਤ ਰਹਤ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା, ସିଦ୍ଧ, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ଯୋଗୀ ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା ଓ ବ୍ରତ-ଉପବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਵਤੁ ਬਨਵਾਰੀ ॥੧॥
ସେହି ଭକ୍ତର ସେବା ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ਹਰਿ ਕੇ ਹੋ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੇ ਊਤਮ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜੋ ਭਾਵਤ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେ ହିଁ ସନ୍ଥ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਿਨ੍ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ੍ ਕੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥੨॥੪॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଯାହାର ସାଥି ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||2||4||11||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ॥

ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4 ପଡାତାଲ॥
ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ହେ ମନ! ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କର, ସେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସେ ପରମ ପୁରୁଷ ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କର ॥1॥ରୁହ॥
ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੋ ਪੀਐ ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਸੀ ॥

ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ତାହା ପାନ କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପାନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।
ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਚਖਾਸੀ ॥੧॥

ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ଦୟା କରି ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ହିଁ ହରିନାମ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଥାଏ||1||
ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਸਦ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰੇ ਤਿਨ ਕਾ ਸਭੁ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਸੀ ॥

ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ସଦା ତୋର ହିଁ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖ, ଭୟ, ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਿਕੁ ਜਲਿ ਪੀਐ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥੨॥੫॥੧੨॥

ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ଜୀବନ ପାଇଥାଏ, ଯେପରି ଚାତକ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ପାଇ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ||2||5||12||
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 4॥
ਜਪਿ ਮਨ ਸਿਰੀ ਰਾਮੁ ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ ਰਾਮੁ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਰਾਮੁ ॥

ହେ ମନ! ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଜପ କର, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ରାମ-ରାମ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ରାମ ସଦା ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି।
ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਸਦ ਰਾਮ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ହେ ଭାଇ! ସର୍ବଦା ରାମ-ରାମ ବୋଲ, ସେ ହିଁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥
ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਭਤੁ ਜਗੇ ॥

କେବଳ ରାମ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବ ଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିର କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ବିଶ୍ୱର ପ୍ରତି କୋଣରେ କେବଳ ରାମ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।
ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਇ ਸੋ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥੧॥

ଯାହାକୁ ମୋର ରାମ କୃପା କରନ୍ତି, ତାହାର ଲଗ୍ନ ରାମନାମରେ ଲାଗିଯାଏ॥1॥

ହେ ସଜ୍ଜନ! ରାମନାମର କୀର୍ତ୍ତି ଦେଖ! ଯିଏ ଘୋର କଳିଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਮੇਰੈ ਰਾਮ ਰਾਇ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖ ਗਏ ਸਭਿ ਭਗੇ ॥੨॥੬॥੧੩॥

ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ରାମନାମ ଦାସ ନାନକଙ୍କ ସାଥି ଦେଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଶତ୍ରୁ ଓ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||6||13||
ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧

ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 1
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ੴ ਸਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।
ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ମୁଁ ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।
ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜਿਉ ਜਲ ਕੀ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਕਦਿ ਪਾਂਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଯେପରି ଚାତକ ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଗୁରୁ ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ରହିଛି, କେବେ ଦର୍ଶନ ମିଳିବ?॥1॥ରୁହ॥
ਅਨਾਥਾ ਕੋ ਨਾਥੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ପରମାତ୍ମା ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଅଟନ୍ତି, ଆଶ୍ରୟହୀନକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ପୋଷକ ଅଟନ୍ତି।
ਜਾ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਅਸਰਾਉ ॥੧॥

ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀକୁ କେହି ଶରଣ ଦିଏ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ହିଁ ତୁ ଆଶ୍ରା ଦେଉ||1||
ਨਿਧਰਿਆ ਧਰ ਨਿਗਤਿਆ ਗਤਿ ਨਿਥਾਵਿਆ ਤੂ ਥਾਉ ॥

ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ସାହାରାହୀନର ସାହାରା ଅଟୁ, ନିର୍ବଳ ଗରିବର ବଳ ଅଟୁ ଆଉ ଗୃହହୀନର ଗୃହ ଅଟୁ।
ਦਹ ਦਿਸ ਜਾਂਉ ਤਹਾਂ ਤੂ ਸੰਗੇ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥੨॥

ଦଶ ଦିଗର ଯେଉଣ୍ଠିକୁ ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ତୁ ସାଥି ଦେଉ ଏବଂ ସଦା ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରିଥାଏ||2||
ਏਕਸੁ ਤੇ ਲਾਖ ਲਾਖ ਤੇ ਏਕਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ ॥

ତୁ ଏକରୁ ହିଁ ଲକ୍ଷେ ହୋଇଯାଉ ଏବଂ ଲକ୍ଷେରୁ ଏକ ହୋଇଯାଉ, ତୋର ଭକ୍ତି ଓ ମହତ୍ତ୍ୱ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।
ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਤੇਰੀ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਤੇਰੋ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਉ ॥੩॥

ତୁ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ତୋର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଦୃଶ୍ୟ ହେଉଥିବା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରସାର ତୋର ଲୀଳା ଅଟେ||3||
ਸਾਧਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਸਾਧ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ସାଧୁ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।
ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥੪॥੧॥

ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଛନ୍ତି, ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ମନରେ ଏହି ତୃଷ୍ଣା ଅଛି||4||1||
ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥
ਹਰਿ ਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥

ଈଶ୍ୱର ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି, ମନର ପ୍ରତି ଭାବନା ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।
ਕਰਤ ਬੁਰਾਈ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਈ ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਪਵਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଲୁଚା ଯାଇ ପାରିବ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଦେଖି ପାରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥
ਬੈਸਨੌ ਨਾਮੁ ਕਰਤ ਖਟ ਕਰਮਾ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਜੂਠਾਨ ॥

କେହି ନିଜ ନାମ ବୈଷ୍ଣବ କହିଥାଏ, ସେ ଷଡ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତଥାପି ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଲୋଭ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ।
ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਡੂਬੇ ਸਭ ਅਗਿਆਨ ॥੧॥

ଯିଏ ସନ୍ଥ ସଭାର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ଏପରି ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ବୁଡି ରହିଥାନ୍ତି||1||

Page 1203

ਕਰਹਿ ਸੋਮ ਪਾਕੁ ਹਿਰਹਿ ਪਰ ਦਰਬਾ ਅੰਤਰਿ ਝੂਠ ਗੁਮਾਨ ॥
କେହି ସୋମ-ପାକ ଯଜ୍ଞ କରିଥାଏ, ପର ଧନ ଛଡାଇ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନରେ ମିଥ୍ୟାର ଗର୍ବ ରହିଥାଏ।

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹਿ ਬਿਆਪੇ ਮਨ ਕੈ ਮਾਨ ॥੨॥
ସେ ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ବେଦର ବିଧିକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନରେ ଅଭିମାନ ରଖିଥାଏ||2||

ਸੰਧਿਆ ਕਾਲ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਵਰਤਾ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਦੰਫਾਨ ॥
କିନ୍ତୁ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳର ଆରତୀ ଏବଂ ବ୍ରତ ଉପବାସ କରି ଯାଦୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਏ ਊਝੜਿ ਪਾਏ ਨਿਹਫਲ ਸਭਿ ਕਰਮਾਨ ॥੩॥
(କିନ୍ତୁ ବିଚରା ଜୀବ କଣ କରି ପାରିବ) କାରଣ, ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ଭୁଲ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାଏ, ଆଉ କରିଥିବା କର୍ମ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਸੋ ਬੈਸਨੌ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਿਸੁ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ, ସେ ହି ବୈଷ୍ଣବ ଏବଂ ପଢୁଆ ଅଟେ, ଯାହା ଉପରେ ଭଗବାନ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਓਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਉਧਰਿਆ ਸਗਲ ਬਿਸ੍ਵਾਨ ॥੪॥
ସେ ହିଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ପରମ ପଦ (ମୋକ୍ଷ) ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନରେ ସମସ୍ତେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାନ୍ତି॥4॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਥਹ ਕਿਛੁ ਕਥਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੋੁਲਾਨ ॥
ଆମେ କଣ କହି ପାରିବୁ, କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହୁଁ, ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଭୁ ଯେପରି ଚାହାନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ବୋଲି ଥାଉ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ ਇਕ ਮਾਂਗਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਇਓ ਸਰਾਨ ॥੫॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ତୋର ଶରଣରେ ପଡିଛି ଏବଂ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ||5||2||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੋਰੋ ਨਾਚਨੋ ਰਹੋ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୋର ଏଣେତେଣେ ଯିବା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਲਾਲੁ ਰਗੀਲਾ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ରଙ୍ଗୀନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਕੁਆਰ ਕੰਨਿਆ ਜੈਸੇ ਸੰਗਿ ਸਹੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਉਪਹਾਸ ਕਹੋ ॥
ଯେପରି କୁଆଁରୀ କନ୍ୟା ନିଜ ସଖୀଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରିୟତମ-ପତିଙ୍କ ବିଷୟରେ କଥା ହୋଇ ଖୁବ ମଜା କରିଥାଏ,

ਜਉ ਸੁਰਿਜਨੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਤਬ ਮੁਖੁ ਕਾਜਿ ਲਜੋ ॥੧॥
ବିବାହ ହେବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ପତି ଘରକୁ ଆସିଥାଏ, ଲଜ୍ଜାରେ ମୁହଁ ଢାଙ୍କି ଦେଇଥାଏ ||1||

ਜਿਉ ਕਨਿਕੋ ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ ਕਬਰੋ ਹੋਤ ਫਿਰੋ ॥
ଯେପରି କୋଇରେ ପଡି ସୁନା ବହୁତ ପଡି ଉଠୁଥାଏ,

ਜਬ ਤੇ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈ ਬਾਰਹਿ ਤਬ ਤੇ ਥਾਨ ਥਿਰੋ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ତାହା ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ (ଜୀବ ମଧ୍ୟ ସେପରି ଅଟେ)||2||

ਜਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਤਊ ਲਉ ਬਜਿਓ ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਪਲੋ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନରାତି ଅଛି, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତି ଘଡି, କ୍ଷଣ ଓ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଘଣ୍ଟି ବାଜିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବନ ଚାଲିଥାଏ।

ਬਜਾਵਨਹਾਰੋ ਊਠਿ ਸਿਧਾਰਿਓ ਤਬ ਫਿਰਿ ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ବଜାଇବା ବାଲା ଉଠି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ଘଣ୍ଟି ଆଉ ବାଜେ ନାହିଁ (ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ)||3||

ਜੈਸੇ ਕੁੰਭ ਉਦਕ ਪੂਰਿ ਆਨਿਓ ਤਬ ਓਹੁ ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸਟੋ ॥
ଯେପରି ଜଳକୁ ପାତ୍ରରେ ରଖିଲେ ଅଲଗା ଦେଖାଯାଏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੁੰਭੁ ਜਲੈ ਮਹਿ ਡਾਰਿਓ ਅੰਭੈ ਅੰਭ ਮਿਲੋ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପାତ୍ରରେ ଥିବା ଜଳ ଜଳରେ ହିଁ ମିଳାଇ ଦିଆଯାଏ, ପାଣି ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଏକରୂପ ହୋଇଯାଏ||4||3||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਪੂਛੇ ਕਿਆ ਕਹਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ପଚାରିଲେ କଣ କୁହାଯାଇ ପାରିବ?

ਲੈਨੋ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਨੀਕੋ ਬਾਵਰ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਗਹਿ ਰਹਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅମୃତମୟ ମିଠାରସ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ନେବାର ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବାଉଳା ମନୁଷ୍ୟ ବିକାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਇਓ ਜਾਤਉ ਕਉਡੀ ਬਦਲਹਾ ॥
ବହୁଦିନ ପଶ୍ଚାତାପ କରି ମାନବ ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏକ କଉଡି ବଦଳରେ ଜୀବନ ବରବାଦ ହୋଇ ଯାଉଛି।

ਕਾਥੂਰੀ ਕੋ ਗਾਹਕੁ ਆਇਓ ਲਾਦਿਓ ਕਾਲਰ ਬਿਰਖ ਜਿਵਹਾ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ଭଜନ ରୂପୀ କସ୍ତୁରୀର ଗ୍ରାହକ ବନି ଆସିଥିଲି, ଶଣ ବନି ନିଜ ଉପରେ ମାଟି ପକାଇଲି||1||

ਆਇਓ ਲਾਭੁ ਲਾਭਨ ਕੈ ਤਾਈ ਮੋਹਨਿ ਠਾਗਉਰੀ ਸਿਉ ਉਲਝਿ ਪਹਾ ॥
ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଲାଭ ପାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥିଲି, ପରନ୍ତୁ ମୋହିନୀ ପାଖରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛି।

ਕਾਚ ਬਾਦਰੈ ਲਾਲੁ ਖੋਈ ਹੈ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕਦਿ ਲਹਾ ॥੨॥
କାଚ ବଦଳରେ ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରାକୁ ହଜାଇ ଦେଇଛି, ପୁଣି ଏହି ସୁନେଲି ଅବସର କେବେ ମିଳିବ?||2||

ਸਗਲ ਪਰਾਧ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਹ ਦਾਸਿ ਭਜਹਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ପାଖରେ ଅପରାଧ ହିଁ ଅପରାଧ ଭରି ରହିଛି, କେହି ଉତ୍ତମ ନାହାନ୍ତି, ମାଲିକଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ଦାସୀ ମାୟାର ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି।

ਆਈ ਮਸਟਿ ਜੜਵਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਿਉ ਤਸਕਰੁ ਦਰਿ ਸਾਂਨ੍ਹਿਹਾ ॥੩॥
ଯେଉଁ ଭଳି ଚୋର କବାଟ କିଳି ଫସି ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମାୟା ଠାରେ ଲିପ୍ତ ରହି ଜଡ ବନିଯାଇ ଥାଏ||3||

ਆਨ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਸਰਣੀ ਪਰਿ ਰਹਾ ॥
ମୋତେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ଜଣା ନାହିଁ, ଏଣୁ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਬ ਹੀ ਮਨ ਛੁਟੀਐ ਜਉ ਸਗਲੇ ਅਉਗਨ ਮੇਟਿ ਧਰਹਾ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସବୁ ଅବଗୁଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେତେବେଳେ ମନ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||4||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਧੀਰਿ ਰਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਹੁਤੁ ਬਿਰਾਗਿਓ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ବୈରାଗୀ ବନି ଯାଇଛି।

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਆਨੂਪ ਰੰਗ ਰੇ ਤਿਨ੍ ਸਿਉ ਰੁਚੈ ਨ ਲਾਗਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାର ଅନୁପମ ରଙ୍ଗରେ ମୋର ଲାଳସା ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰਉ ਨੀਂਦ ਪਲਕ ਨਹੀ ਜਾਗਿਓ ॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଖିରେ ନିଦ୍ରା ଆସେ ନାହିଁ, ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨਿਕ ਸੀਗਾਰ ਰੇ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਲਾਗਿਓ ॥੧॥
ସୁନ୍ଦର ହାର, କଜ୍ଜଳ, ବସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶୃଙ୍ଗାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସବୁ ଜହର ଲାଗିଥାଏ||1||

ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਕੋਊ ਕਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਸਾਂਗਿਓ ॥
ମୁଁ ବିନମ୍ରତା ପୂର୍ବକ ପଚାରି ଥାଏ, କେହି ମୋତେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦେଶ ବତାଇ ଦିଅ।

ਹੀਂਉ ਦੇਂਉ ਸਭੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਉ ਸੀਸੁ ਚਰਣ ਪਰਿ ਰਾਖਿਓ ॥੨॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ-ମନ ସର୍ବସ୍ୱ ତାହାକୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି ଏବଂ ନିଜ ମସ୍ତକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ରଖିଦେବି||2||

ਚਰਣ ਬੰਦਨਾ ਅਮੋਲ ਦਾਸਰੋ ਦੇਂਉ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਅਰਦਾਗਿਓ ॥
ମୁଁ ଚରଣ ବନ୍ଦନା କରି ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ତାହାଙ୍କ ଦାସୀ ଅଟେ ଏବଂ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଯେ

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਨਿਮਖ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾਗਿਓ ॥੩॥
କୃପା କରି ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ ଯେପରି ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି||3||

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭਈ ਤਬ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਸੀਤਲਾਗਿਓ ॥
ଯେତେବେଳେ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਬਾਜਿਓ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ସେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦ ସହିତ ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ||4||5||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਧਾ ॥
ହେ ମା' ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସାଧୁ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਰੈ ਕਹਿਓ ਮੈ ਛੀਕਿ ਗਾਂਠਰੀ ਬਾਧਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଯେଉଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଚନ କହିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାକୁ ସାଇତି କରି ରଖିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਨਖਿਅਤ੍ਰ ਬਿਨਾਸੀ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਬੇਨਾਧਾ ॥
ଦିନରାତି, ନକ୍ଷତ୍ର ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ ਜਾਇਗੋ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥੧॥
ପର୍ବତ, ପୃଥିବୀ, ଜଳ, ପବନ ଇତ୍ୟାଦି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଏକମାତ୍ର ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ଅଟଳ ଅଟେ||1||

ਅੰਡ ਬਿਨਾਸੀ ਜੇਰ ਬਿਨਾਸੀ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤ ਬਿਨਾਧਾ ॥
ଅଣ୍ଡାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ଜୀବ, ସ୍ୱେଦ, ବନସ୍ପତି ଓ ମା'ର ଗର୍ଭରୁ ରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା ସମସ୍ତେ ନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਚਾਰਿ ਬਿਨਾਸੀ ਖਟਹਿ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲਾਧਾ ॥੨॥
ଚାରି ବେଦ ତଥା ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, କେବଳ ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟେ||2||

ਰਾਜ ਬਿਨਾਸੀ ਤਾਮ ਬਿਨਾਸੀ ਸਾਤਕੁ ਭੀ ਬੇਨਾਧਾ ॥
ରଜ, ତମ ଓ ସତ୍ତ୍ୱ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਆਗਾਧਾ ॥੩॥
ନେତ୍ରରେ ଯାହା ସବୁ ଦେଖାଯାଏ, ସବୁ ନଶ୍ୱର ଅଟେ, କେବଳ ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ଅଟଳ ଅଟେ||3||

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੀ ਆਪੇ ਸਭੁ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਧਾ ॥
ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଲୀଳା ସବୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਪਾਇਓ ਨ ਜਾਈ ਕਹੀ ਭਾਂਤਿ ਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਾਧਾ ॥੪॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! କୌଣସି ଉପାୟରେ ପାଇବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁ ମିଳିଗଲେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି||4||6||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਸਿਬੋ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ମୋର ମନରେ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରୁଛନ୍ତି।

ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਓ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਤਹਾਂ ਨਗਰ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਹਾਂ ਬੀਸਰੈ ਠਾਕੁਰੁ ਪਿਆਰੋ ਤਹਾਂ ਦੂਖ ਸਭ ਆਪਦ ॥
ଯେଉଁଠି ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଭୁଲି ହୋଇଯାନ୍ତି, ସେଇଠି ଦୁଃଖ ଏବଂ ବିପତ୍ତି ଘରକୁ ଆସିଥାଏ।

ਜਹ ਗੁਨ ਗਾਇ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਦ ॥੧॥
ଯେଉଁଠି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆନନ୍ଦ ମଙ୍ଗଳ-ରୂପଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ। ||1||

ਜਹਾ ਸ੍ਰਵਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨ ਸੁਨੀਐ ਤਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਉਦਿਆਨਦ ॥
ଯେଉଁଠି ସଜ୍ଜନ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଆନନ୍ଦ ରହିଥାଏ॥1॥

ਜਹਾਂ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਰਸੁ ਤਹ ਸਘਨ ਬਾਸ ਫਲਾਂਨਦ ॥੨॥
ଯେଉଁଠି କାନରେ ହରିକଥା ଶୁଣାଯାଏ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ମହା ଭୟାନକ ରାକ୍ଷସ ରହିଥାଏ||2||

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਕੋਟਿ ਬਰਖ ਜੀਵੈ ਸਗਲੀ ਅਉਧ ਬ੍ਰਿਥਾਨਦ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବିନା କୋଟି କୋଟି ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିବା ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଆଉ ସମସ୍ତ ଆୟୁଷ ବ୍ୟର୍ଥ ହିଁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਏਕ ਨਿਮਖ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਤਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੀਵਾਨਦ ॥੩॥
ଯଦି ଏକ କ୍ଷଣ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଜୀବନ ଆନନ୍ଦମୟ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵਉ ਦੀਜੈ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਿਰਪਾਨਦ ॥
କୃପା କରି ସଜ୍ଜନ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ପାଇବି।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈ ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਬਿਧਿ ਜਾਂਨਦ ॥੪॥੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ସର୍ବ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||4||7||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਭਰੋਸਉ ਪਾਏ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୁଁ ରାମଙ୍କ ଭରସା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି,

ਜੋ ਜੋ ਸਰਣਿ ਪਰਿਓ ਕਰੁਣਾਨਿਧਿ ਤੇ ਤੇ ਭਵਹਿ ਤਰਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ କରୁଣାର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଅଛି, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਖਿ ਸੋਇਓ ਅਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਸਹਸਾ ਗੁਰਹਿ ਗਵਾਏ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୁଁ ଖୁସି ଓ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ଲୀନ ଅଛି, ଗୁରୁ ମୋର ଶଙ୍କା ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ॥੧॥
ଯାହା ଚାହିଁ ଥିଲି, ତାହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ ਨੇਤ੍ਰ ਧਿਆਨੁ ਲਾਵਉ ਸ੍ਰਵਨੀ ਕਥਾ ਸੁਨਾਏ ॥
ମୁଁ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ନେତ୍ର ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ କାନରେ ହରିକଥା ଶୁଣିଥାଏ।

ਚਰਣੀ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੨॥
ମୁଁ ମାଲିକଙ୍କ ରାସ୍ତାରେ ପାଦରେ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ଜିହ୍ୱାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||2||

ਦੇਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਉਲਟੀ ਸੰਤ ਕਰਾਏ ॥
ମୁଁ ନିଜ ନେତ୍ରରେ ସର୍ବ ମଙ୍ଗଳ ରୂପ ଦେଖିଥାଏ, ସନ୍ଥ ମୋର ଜୀବନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪਾਇਓ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥੩॥
ମୁଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହା ଆଦୌ ତ୍ୟାଗ କରି ପାରିବି ନାହିଁ||3||

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਉਨ ਬਡਾਈ ਕਿਆ ਗੁਨ ਕਹਉ ਰੀਝਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପମା କିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି, କେଉଁ ମହିମା ଏବଂ କେଉଁ ଗୁଣଗାନ କରିଲେ ସେ ଖୁସି ହେବେ?

ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਏ ॥੪॥੮॥
ହେ ନାନକ! ଦୀନ ଉପରେ ଦୟା କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ନିଜ ଦାସ ଉପରେ କୃପାଳୁ ଅଟନ୍ତି||4||8||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਉਇ ਸੁਖ ਕਾ ਸਿਉ ਬਰਨਿ ਸੁਨਾਵਤ ॥
ସେହି ସୁଖ କିପରି ବତାଇ ଶୁଣାଇବି,

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਮਨਿ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ଓ ଉଲ୍ଲାସ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਸਮ ਭਈ ਪੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੀ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਵਤ ॥
କୃପାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳାକୁ ଦେଖି ଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੀਓ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੂੰਗਾ ਮੁਸਕਾਵਤ ॥੧॥
ଯେପରି ମୂକ ବ୍ୟକ୍ତି ମିଠା ଖାଇ ନିଜର ଖୁସି ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୁଁ ଅମୂଲ୍ୟ ନାମ ଅମୃତର ପାନ କରିଛି||1||

ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਬੰਧ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਬੂਝ ਨ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ॥
ଯେପରି ପ୍ରାଣ ବାୟୁକୁ ଶରୀରରେ ବାନ୍ଧି ରଖାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଯିବା ଆସିବା ଖବର ନଥାଏ,

ਜਾ ਕਉ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ ਹਰਿ ਉਆ ਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਹਾਵਤ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପରମ ସତ୍ୟର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||2||

ਆਨ ਉਪਾਵ ਜੇਤੇ ਕਿਛੁ ਕਹੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਸੀਖੇ ਪਾਵਤ ॥
ଅନ୍ୟ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଉପାୟ ଅଛି, ସବୁର ବ୍ୟବହାର କରି ନିଆଯାଇଛି।

ਅਚਿੰਤ ਲਾਲੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਪਰਖਾਵਤ ॥੩॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ନୈସର୍ଗିକ ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଅଗମ୍ୟଙ୍କୁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ବଳ ମିଳେନାହିଁ||3||

ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਤੁਲੋ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਵਤ ॥
ସେ ନିର୍ଗୁଣ ନିରାକାର, ଅବିନାଶୀ, ଅତୁଲ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମାର ତୁଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਜਰੁ ਜਿਨਿ ਜਰਿਆ ਤਿਸ ਹੀ ਕਉ ਬਨਿ ਆਵਤ ॥੪॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଅଜରାବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ, ତାହାକୁ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||9||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਬਿਖਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਇਵ ਹੀ ਗੁਦਾਰੈ ॥
ବିଳାସୀ ପୁରୁଷ ଦିନରାତି ବ୍ୟର୍ଥରେ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ,

ਗੋਬਿੰਦੁ ਨ ਭਜੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਾਤਾ ਜਨਮੁ ਜੂਐ ਜਿਉ ਹਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହି ନିଜ ଜୀବନ ବାଜିକୁ ଜୁଆରେ ହାରି ଦେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਹਿਤਕਾਰੈ ॥
ସେ ଅମୂଲ୍ୟ ପ୍ରଭୁନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରେନାହିଁ ଏବଂ ପରନିନ୍ଦାକୁ ଲାଭଦାୟକ ମାନିଥାଏ।

ਛਾਪਰੁ ਬਾਂਧਿ ਸਵਾਰੈ ਤ੍ਰਿਣ ਕੋ ਦੁਆਰੈ ਪਾਵਕੁ ਜਾਰੈ ॥੧॥
ସେ କୁଟାକୁ ସାହାରା କରି ଝୁପୁଡି ନିର୍ମାଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱାରରେ ମାୟାର ଅଗ୍ନି ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ||1||

କାଲର ପୋଟ ଉଠାବୈ ମୁੰਡହି ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨ ਤੇ ਡਾਰੈ ॥
ସେ ମସ୍ତକରେ ମାଟିର ପୁଟୁଳି ଉଠାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଅମୃତକୁ ମନରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ।

ଓਢੈ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾਜਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਝਾਰੈ ॥੨॥
ସେ କଳା ପଡିଥିବା ବସ୍ତ୍ରକୁ ପିନ୍ଧିଥାଏ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ତାହାକୁ ଝାଡିଥାଏ||2||

କାਟੈ ਪੇਡੁ ਡਾਲ ਪਰਿ ਠਾਢੌ ਖਾਇ ਖਾਇ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥
ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷରେ ଡାଳରେ ରହିଥାଏ, ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ କାଟି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ବିକାରକୁ ସେବନ କରି ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਗਿਰਿਓ ਜਾਇ ਰਸਾਤਲਿ ਪਰਿਓ ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ ਸਿਰ ਭਾਰੈ ॥੩॥
ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ମସ୍ତକର ବଳ ହ୍ରାସ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ରସାତଳଗାମୀ ହୋଇଥାଏ||3||

ନିରବୈରै ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਏ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੈ ॥
ସେ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେହି ମୂର୍ଖ ନିଜ ପ୍ରୟାସରେ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ।

କହୁ ନਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ ॥੪॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ନିରାକାର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସର୍ବଦା ଭକ୍ତଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||4||10||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਵਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲੇ ਭ੍ਰਮਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ଅନ୍ୟମାନେ ଭ୍ରମରେ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਤਿਨਿ ਬੇਦਹਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଏକ ଶୁଦ୍ଧ ଅକ୍ଷର ଓଁକାର ବାସ କରିଥାଏ, ସେ ବେଦର ସାର ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੁ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਹੋਈਐ ਤੇਤਾ ਲੋਗ ਪਚਾਰਾ ॥
ଯେତେ ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ ଆପଣାଇ ଯାଇଥାଏ, ସେତେ ଲୋକାଚାର ଥାଏ।

ਜਉ ਲਉ ਰਿਦੈ ਨਹੀ ਪਰਗਾਸਾ ਤਉ ਲਉ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ ॥੧॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟର ଆଲୋକ ହୋଇ ନଥାଏ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜ୍ଞାନର ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ରହିଥାଏ||1||

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਸਾਧੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਨੁ ਬੀਜੈ ਨਹੀ ਜਾਂਮੈ ॥
ଯେପରି ଜମିରେ ଅନେକ ସିଞ୍ଚନ କଲେ ମଧ୍ୟ ବୀଜ ନ ବୁଣିଲେ ଫସଲ ହୁଏନାହିଁ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਤੁਟੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨੈ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ରାମନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਨੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ਅਤਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਨੈਨੂ ਕੈਸੇ ਰੀਸੈ ॥
ଯଦି କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି ଜଳକୁ ମନ୍ଥନ କରାଯାଏ, ତଥାପି ଲହୁଣୀ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਮਿਲਤ ਨਹੀ ਜਗਦੀਸੈ ॥੩॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ପରମେଶ୍ୱର ମିଳିଥାନ୍ତି||3||

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ ପାଇଛି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

କହୁ ନାନକ ତିସੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਜਾ ਕੈ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥੪॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହା ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ||4||11||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିବା ଉଚିତ,

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਿਧਿ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਲਹੀਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ପଦାର୍ଥ, ସର୍ବ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସିଦ୍ଧି ଏବଂ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰੀਤ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਿਮਰਹ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଆସ ପ୍ରାଣୀକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କର।

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਟ ਵਾਸੀ ॥੧॥
ଅନାଥର ନାଥ, ଦୀନ-ଦୁଃଖୀଙ୍କ ଦୁଃଖ ନାଶକ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି||1||

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਸੁਨਾਵਤ ਸਰਧਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਵਡਭਾਗੇ ॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୂର୍ବକ ହରିରସର ପାନ କରିଥାଏ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਤਨ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥੨॥
ଯଦି ରାମନାମରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ, ତନରୁ ସବୁ କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਤਜਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰ ਅੰਧ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥੩॥
ਗੁਰੂਙਾ ਕ੃ਪਾਰੁ ਮੋਹਰੇ ਮਗਨ , ਅਹਂਕਾਰਰੇ ਅਨ੍ਹ ਹੋਇ ਜੀਵ ਮਮਤ੍ਵ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਸਵੁ ਵਨ੍ਧਨਰੁ ਮੁਕ੍ਤ ਹੋਇਯਾਏ||3||

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥
ਹੇ ਪਰਂਵ੍ਰਹ੍ਮ ਸ੍ਵਾਮੀ! ਤੁ ਸਰ੍ਵਸ਼ਕ੍ਤਿਮਾਨ ਅਟੁ, ਨਿਜ ਭਕ੍ਤਿ ਉਪਰੇ ਕ੃ਪਾ ਕਰ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥੪॥੧੨॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਮਾਲਿਕ ਸਵੁਠਾਰੇ ਮਹਜੁਦ ਅਛਨ੍ਤਿ ਆਉ ਸੇਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਮਰ ਨਿਕਟਰੇ ਅਛਨ੍ਤਿ||4||12||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਸਾਰਙ੍ਗ ਮਹਲਾ 5॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਚਰਨ ॥
ਮੁੱ ਗੁਰੂਦੇਵਙਾ ਚਰਣਰੇ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਯਾਇਥਾਏ,

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਕਰਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਯਾਹਾ ਸਾਥ੍ਰੇ ਪਰਂਵ੍ਰਹ੍ਮਙਾ ਧ੍ਯਾਨ ਥਾਏ ਏਵਂ ਤਾਹਾਙਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਆਮਰ ਮੁਕ੍ਤਿ ਕਰਿਥਾਏ॥1॥ਰੁਹ॥

ਦੂਖ ਰੋਗ ਭੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਜੋ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਰਨ ॥
ਯਿਏ ਸਨ੍ਤਙਾ ਚਰਣਰੇ ਆਸਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਸਵੁ ਦੁਃਖ, ਰੋਗ, ਭਯ ਨਾਸ਼ ਹੋਇਯਾਏ।

ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਵਡ ਸਮਰਥ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥੧॥
ਸੇ ਸ੍ਵਯਂ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਙਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਿਥਾਏ ਏਵਂ ਅਨ੍ਯ ਲੋਕਙਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮਧ ਨਾਮਰ ਜਪ ਕਰਾਇ ਥਾਏ||1||

ਜਾ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ਉਤਾਰੈ ਸਹਸਾ ਊਣੇ ਕਉ ਸੁਭਰ ਭਰਨ ॥
ਸੇ ਏਤੇ ਸਮਰ੍ਥ ਯੇ ਜੀਵਕੁ ਸਂਸਾਰ-ਸਾਗਰਰੁ ਪਾਰ ਕਰਾਇ ਥਾਏ॥1॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤ ਤੇ ਨਾਹੀ ਫੁਨਿ ਗਰਭ ਪਰਨ ॥੨॥
ਯਾਹਾਰ ਮਨ੍ਤ੍ਰ ਸਵੁ ਸਨ੍ਦੇਹ ਸਮਾਪ੍ਤ ਕਰਿ ਦੇਇਥਾਏ ਏਵਂ ਸ਼ੂਨ੍ਯਕੁ ਸਂਪੂਰ੍ਣ੍ਣ ਕਰਿ ਦੇਇਥਾਏ, ਸੇਹਿ ਈਸ਼੍ਵਰ-ਭਕ੍ਤਰ ਆਜ੍ਞਾ ਮਾਨਿਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪੁਨਃ ਗਰ੍ਭ-ਯੋਨਿਰੇ ਆਸਿਵਾਕੁ ਪਡੇ ਨਾਹਿੱ||2||

ਭਗਤਨ ਕੀ ਟਹਲ ਕਮਾਵਤ ਗਾਵਤ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਤਾ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ॥
ਯਿਏ ਭਕ੍ਤਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਗੁਣਗਾਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਤਾਹਾਰ ਜਨ੍ਮ-ਮਰਣਰ ਦੁਃਖ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਏ।

ਜਾ ਕਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬੀਠੁਲਾ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਜਰਨ ॥੩॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏପରି ଲୋକ ପ୍ରଭୁ ଭଜନ କରି ଅମର ହୋଇଯାନ୍ତି||3||

ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤ ਬਰਨ ॥
ଯିଏ ହରିରସ ଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ ହୋଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ମୁଖରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤੋਖੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਨ ॥੪॥੧੩॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁନାମର ସ୍ମରଣ କରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ ନିରନ୍ତର କରି ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇ ଯାଇଛି||4||13||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਗਾਇਓ ਰੀ ਮੈ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਓ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୁଁ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ହିଁ ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଛି।

ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ਭਲੇ ਦਿਨ ਅਉਸਰ ਜਉ ਗੋਪਾਲੁ ਰੀਝਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ସଂଯୋଗ, ଦିନ ଏବଂ ଅବସର ସବୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮੋਰਲੋ ਮਾਥਾ ॥
ମୋର ମସ୍ତକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ନତ ଅଛି,

ਹਮਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸੰਤ ਧਰੇ ਹਾਥਾ ॥੧॥
ସେ ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖିଛନ୍ତି||1||

ਸਾਧਹ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮੋਰਲੋ ਮਨੂਆ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସାଧୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର(ଉପଦେଶ)ର ଅଭ୍ୟାସ କରିଛି,

ਤਾ ਤੇ ਗਤੁ ਹੋਏ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨੀਆ ॥੨॥
ଆମର ମୁକ୍ତି ତିନି ଗୁଣରୁ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਭਗਤਹ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਨੈਨ ਰੰਗਾ ॥
ଭକ୍ତର ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନୟନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਲੋਭ ਮੋਹ ਤੂਟੇ ਭ੍ਰਮ ਸੰਗਾ ॥੩॥
ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଭ୍ରମ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ॥
ହେ ନାନକ! ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି,

ਖੋਲ੍ਹਿ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੪॥੧੪॥
ଅଜ୍ଞାନତାର ପ୍ରାଚୀରକୁ ଖୋଲି ପରମାନନ୍ଦ ମିଳି ଯାଇଛି||4||14||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕੈਸੇ ਕਹਉ ਮੋਹਿ ਜੀਅ ਬੇਦਨਾਈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟର ଯନ୍ତ୍ରଣା କିପରି ବତାଇବି?

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਮਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଏବଂ ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଛି ଏବଂ ମନ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମହତ ଆକାଂକ୍ଷା କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਚਿਤਵਨਿ ਚਿਤਵਉ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬੈਰਾਗੀ ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਹਰਿ ਦਰਸਾਈ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ବୈରାଗୀ ଚିତ୍ତ ଏହା ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ଯେ କେବେ ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਜਤਨ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੈ ਕੋਊ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਈ ॥੧॥
ଅନେକ ପ୍ରୟାସ ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ମନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସେ ନାହିଁ, କେହି ସନ୍ଥ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେବେ||1||

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੁੰਨ ਸਭਿ ਹੋਮਉ ਤਿਸੁ ਅਰਪਉ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਂਈ ॥
ମୁଁ ଜପ, ତପ,ସଂଯମ ତଥା ପୂଣ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦିର ବଳିଦାନ ଦେଇ ତାହାଙ୍କୁ ସବୁ ସୁଖ ଅର୍ପଣ କରି ଦେବି।

ਏਕ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਿਅ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ॥੨॥
ଯଦି ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେହି ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବି||2||

ਕਰਉ ਨਿਹੋਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ ਸੇਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ ॥
ମୁଁ ବହୁତ ବିନତି କରିଥାଏ ଆଉ ଦିନରାତି ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਉ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ॥੩॥
ଯିଏ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ମାନ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରିଦେବି||3||

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹਉ ਬਿਸਮਨਿ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁ ଯେତେବେଳେ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଚରିତ୍ର ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਭ ਰੰਗ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥੪॥੧॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ପାଇ ସାରା ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||4||1||15||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା॥

ਰੇ ਮੂੜ੍ਹੇ ਤੂ ਕਿਉ ਸਿਮਰਤ ਅਬ ਨਾਹੀ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ବର୍ତ୍ତମାନ, ତୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କାହିଁକି କରୁ ନାହୁଁ,

ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਗੁਣ ਗਾਂਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗਰ੍ਭ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਨਰ੍ਕਰੇ ਓਲਟਿ ਪਡਿ ਤੁ ਤਪ ਕਰਿਥਿਲੁ ਏਵਂ ਪ੍ਰਤਿ ਕ੍਷ਣਰੇ ਗੁਣ ਗਾਨ ਕਰਿਥਿਲੁ॥1॥ਰੁਹ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੌ ਹੀ ਆਇਓ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲਭਾਹੀ ॥
ਅਨੇਕ ਜਨ੍ਮ ਪਥਭ੍ਰ਷੍ਟ ਪਰੇ ਏਵੇ ਦੁਰ੍ਲਭ ਮਾਨਵ ਜਨ੍ਮ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇਛਿ।

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਛੋਡਿ ਜਉ ਨਿਕਸਿਓ ਤਉ ਲਾਗੋ ਅਨ ਠਾਂਹੀ ॥੧॥
ਗਰ੍ਭ-ਯੋਨਿਕੁ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਿ ਯੇਪਰਿ ਵਾਹਾਰਿ ਯਾਅ, ਤੁਮੇ ਸਂਸਾਰਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯਾਅ||1||

ਕਰਹਿ ਬੁਰਾਈ ਠਗਾਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ॥
ਤੁਮੇ ਦਿਨ-ਰਾਤਿ ਮਨ੍ਦ ਏਵਂ ਛਲ-ਕਪਟ ਕਰਿ ਅਛ ਏਵਂ ਵ੍ਯਰ੍ਥ ਕਰ੍ਮ ਹੇਁ ਕਰੁਅਛ।

ਕਣੁ ਨਾਹੀ ਤੁਹ ਗਾਹਣ ਲਾਗੇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਦੁਖ ਪਾਂਹੀ ॥੨॥
ਤੁਮੇ ਸ਼ਸ੍ਯ ਵਿਹੀਨ ਕ੍ਰ਷ਿਰ ਅਮਲ ਪਾਇਁ ਲਾਗਿਛ ਏਵਂ ਦੁਃਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੁਛ||2||

ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ਕੂੜਿ ਲਪਟਾਇਓ ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਕੁਸਮਾਂਹੀ ॥
ਤੁਮੇ ਮਿਥ੍ਯਾ ਵਨਿ ਮਿਥ੍ਯਾ ਸਹਿਤ ਯੋਡਿ ਹੋਇ ਕ੍਷ਣਿਕ ਪਦਾਰ੍ਥਰੇ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੋਇਛ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ ਤਉ ਕਾਲ ਮੁਖਾ ਉਠਿ ਜਾਹੀ ॥੩॥
ਆਰੇ ਪਾਗਲ! ਯੇਤੇਵੇਲੇ ਧਰ੍ਮਰਾਜ ਧਰਿ ਨੇਇਯਿਵ, ਮੁਹਁ ਕਲਾ ਕਰਾਇ ਉਠਾਇ ਨੇਵ||3||

ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਂਹੀ ॥
ਸੇ ਹੇਁ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਸਹਿਤ ਮਿਲਨ ਕਰਿਥਾਏ, ਯਾਹਾਕੁ ਸੇ ਸ੍ਵਯਂ ਮਿਲਾਇਛਨ੍ਤਿ ਏਵਂ ਯਾਹਾਰ ਕਪਾਲਰੇ ਭਾਗ੍ਯ ਥਾਏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਲਿਪ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥੪॥੨॥੧੬॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਮੁੱ ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਪ੍ਰਤਿ ਸਮਰ੍ਪਿਤ ਯਾਇਥਾਏ, ਯਿਏ ਮਨਰੇ ਨਿਲ੍ਲਿਪ੍ਤ ਰਹਿਥਾਏ||4||2||16||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਸਾਰਙ੍ਗ ਮਹਲਾ 5॥

ਕਿਉ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਮਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਇ! ਪ੍ਰਿਯਤਮ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕ ਵਿਨਾ ਕਿਪਰਿ ਵਞ੍ਚਿ ਰਹਿ ਪਾਰਿਵ,

ਜਾ ਕੇ ਬਿਛੁਰਤ ਹੋਤ ਮਿਰਤਕਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀର ଶବ ବରାବର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଘରେ ମୃତ ଶରୀର ରହିପାରେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਅ ਹੀਂਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਹਾਈ ॥
ଆତ୍ମା ହୃଦୟ ଓ ପ୍ରାଣ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ହିଁ ସୁଖଦାୟକ ହୋଇଥାଏ।

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੰਤਹੁ ਮੋਹਿ ਅਪੁਨੀ ਪ੍ਰਭ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੧॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਾਥੇ ਮੇਰੇ ਊਪਰਿ ਨੈਨਹੁ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਾਈਂ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ନୟନରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିର ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਾ ਕੈ ਹਉ ਜਾਈ ॥੨॥੩॥੧੭॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ପୁନଃ ପୁନଃ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||2||3||17||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਉਆ ਅਉਸਰ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ମୁଁ ସେହି ଅବସର ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

ਆਠ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਂਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଆଠ ପ୍ରହର ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਭਲੋ ਕਬੀਰੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ ਊਤਮੁ ਸੈਨੁ ਜਨੁ ਨਾਈ ॥
ଦାସର ଦାସ ଭକ୍ତ କବୀର ଭଲ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସୈନ ଭକ୍ତ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ।

ਊਚ ਤੇ ਊਚ ਨਾਮਦੇਉ ਸਮਦਰਸੀ ਰਵਿਦਾਸ ਠਾਕੁਰ ਬਣਿ ਆਈ ॥੧॥
ଭକ୍ତ ନାମଦେବ ମହାନ ଅଟେ ଆଉ ସମଦର୍ଶୀ ରବିଦାସଙ୍କ ପ୍ରୀତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ||1||

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧਨ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥
ଏହି ଶରୀର, ପ୍ରାଣ, ତନ, ଧନ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ସାଧୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ମନ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਭਰਮ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ ॥੨॥੪॥੧੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତାପ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମାଲିକ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||2||4||18||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ॥
ସଦଗୁରୁ ମୋର ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਿਮਰਨਿ ਜਾ ਕੈ ਆਠ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ହେ ମୋର ମନ! ଆଠ ପହର ତାହାଙ୍କ ଜପ କର॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਪੀਵੈ ਤਿਸ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯିଏ ତୋର ନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାଏ, ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਆਗੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸ ॥੧॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପରେ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ||1||

ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਕਰਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବିନାଶୀ, ପରଂବ୍ରହ୍ମ କର୍ତ୍ତା! ମୁଁ ତୁମର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਧਿਆਵਉ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥੨॥੫॥੧੯॥
କୃପା କର ଯେପରି ତୋର ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ନାନକଙ୍କ ମନ ତନରେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି||2||5||19||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਨ ਕਹਾ ਲੁਭਾਈਐ ਆਨ ਕਉ ॥
ହେ ମନ! ସଂସାରର ଚିଜ ଆଡକୁ କାହିଁକି ପ୍ରଲୁବ୍ଧ ହେଉଛୁ?

ਈਤ ਊਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଇହଲୋକ-ପରଲୋକରେ ପ୍ରଭୁ ସଦା ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରାଣର ସାଥି ହିଁ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ ਇਹੈ ਅਘਾਵਨ ਪਾਂਨ ਕਉ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାମ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ମନୋହର ପ୍ରେମ ହିଁ ତୃପ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ।

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਠਾਹਰ ਨੀਕੀ ਧਿਆਨ ਕਉ ॥੧॥
ସେହି କାଳାତୀତ ବ୍ରହ୍ମ। ମୂର୍ତ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ହିଁ ଉଚିତ ସ୍ଥାନ ଅଟେ||1||

ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖਨ ਕੀ ਮਨਹਿ ਉਤਾਰਨ ਮਾਂਨ ਕਉ ॥
ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ବାଣୀ ଏପରି ମହାମନ୍ତ୍ର ଅଟେ, ଯାହା ମନର ଅଭିମାନକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਖੋਜਿ ਲਹਿਓ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਥਾਨਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕਉ ॥੨॥੧॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ, ଏଣୁ ଏହି ସୁଖର ସ୍ଥାନ ସନ୍ଧାନ କର||2||1||20||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਸਦਾ ਮੰਗਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ॥
ହେ ମନ! ସଦା ଭଗବାନଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କର।

ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਸਗਲ ਅਘ ਨਿਮਖ ਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ହୃଦୟରେ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ତୋର ସବୁ ପାପ, ରୋଗ ଏବଂ ଶୋକ ଦୂର ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਾਇ ॥
ନିଜ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ଯାଅ।

ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਮ ਤੇ ਹੋਵੈ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥੧॥
ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯମ ମଧ ଧର୍ମରାଜ ଭଳି ଆଚରଣ କରିଥାଏ||1||

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ਆਨ ਨ ਬੀਓ ਲਵੈ ਲਾਇ ॥
ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେହି ତାହାଙ୍କ ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਾਇ ॥੨॥੨॥੨੧॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ମାତା-ପିତା ଏବଂ ଭାଇ ସମାନ ପ୍ରାଣର ସ୍ୱାମୀ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||2||2||21||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਸੰਗ ਕੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତ ନିଜ ସାଥିର ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ।

ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାର ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମର ଦୁଃଖକୁ ହରଣ କରି ନେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਤਿਨ੍ੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਸੇ ਤਰੇ ॥
ଯିଏ ସତମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ସୁଖ ପାଇଥାଏ, ଯାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରବଚନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଥାଏ।

ਬੂਡਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥੧॥
ଯିଏ ଅଜ୍ଞାନତାର ଘୋର ଅନ୍ଧକୂପରେ ପଡିଥିଲା, ସେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପାର ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਿਨ੍ ਕੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੈ ਭਾਈ ਤਿਨ੍ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਜੁਰੇ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ହିଁ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛੈ ਨਿਤ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥੨॥੩॥੨੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଆଗ୍ରହୀ ଅଟୁ, ଯଦି ମୋର ପ୍ରଭୁ କୃପା କରନ୍ତି, ଆମକୁ ମିଳିଯିବ||2||3||22||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਿਆਂਏ ॥
ଭକ୍ତଜନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗହନ ଚିନ୍ତନରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਏਕ ਪਲਕ ਸੁਖ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਕੋਟਿ ਬੈਕੁੰਠਹ ਪਾਂਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ରହିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ସ୍ୱର୍ଗର ସୁଖର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜਪਿ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଯମର ପୀଡା ନିବାରଣ କରି ହୁଏ।

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਕੇ ਪਾਤਿਕ ਉਤਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥੧॥
ହରିନାମକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମହାପାପୀର ମଧ୍ୟ ପାପ ବାହାରି ଯାଏ||1||

ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਰਾਮ ਜਸੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥
ଯିଏ ପବିତ୍ର ରାମ ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀਂ ਮਨ ਤਨ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥੨॥੪॥੨੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ହରିଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନ-ତନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ||2||4||23||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ଦୁପଦେ ଘରୁ ୪
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5 ଦୁପଦୀ ଘର 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੋਹਨ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਕਰਉ ਜੋਦਰੀਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ହାତ ଯୋଡି ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ, ଘରକୁ ଆସ।

ਮਾਨੁ ਕਰਉ ਅਭਿਮਾਨੈ ਬੋਲਉ ਭੂਲ ਚੂਕ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਚਿਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାନ କରିଥାଏ, ଅଭିମାନରେ ବୋଲିଥାଏ, ତଥାପି ମୁଁ ତୋର ଦାସ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਕਟਿ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਪੇਖਉ ਨਾਹੀ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਦੁਖ ਭਰੀਆ ॥
ମୁଁ ଶୁଣିଛି ଯେ ତୁ ନିକଟ ଅଟୁ ଓ ଦେଖାଯାଉ ନାହୁଁ, ଭ୍ରମରେ ପଡି ଦୁଃଖରେ ଭରି ରହିଛି।

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰ ਲਾਹਿ ਪਾਰਦੋ ਮਿਲਉ ਲਾਲ ਮਨੁ ਹਰੀਆ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଅଜ୍ଞାନତାର ପରଦା ଉଠିଯାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ମନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਏਕ ਨਿਮਖ ਜੇ ਬਿਸਰੈ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨਉ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਖ ਬਰੀਆ ॥
ଯଦି ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଏ, ସେହି ସମୟ କୋଟି କୋଟି ଦିବସ ଏବଂ ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ ଭଳି ଲାଗିଥାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਭੀਰ ਜਉ ਪਾਈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਰੀਆ ॥੨॥੧॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳିଥାନ୍ତି||2||1||24||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਕਿਆ ਸੋਚਉ ਸੋਚ ਬਿਸਾਰੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ କଣ ଶୋଚନା କରିବି, ଆମେ ସବୁ ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛୁ।

କରଣਾ ਸਾ ਸੋਈ କରି ରହିଆ ଦେହି ନାଉ ବଲିହାରੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହା କରିବା କଥା, ଈଶ୍ୱର ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ମୋତେ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର, ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବି ॥1॥ରୁହ॥

ଚହୁ ଦିସ ଫୁଲି ରହੀ ବିਖିਆ ବିਖୁ ଗୁର ମੰତ୍ରୁ ମୁਖି ଗରୁੜਾରੀ ॥
ଚାରି ଦିଗରେ ମୋହ-ମାୟାର ଜହର ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଏହି ଜହରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ହାଥ ଦେਇ ରାਖିଓ କରି ଅପୁନା ଜਿଉ ଜଲ କମଲା ଅଲିਪାରੀ ॥୧॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ ସେବକ ଭାବି ନିଜ ହାତରେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଯେପରି କମଳ ଜଳରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ||1||

ହଉ ନାହੀ କିଛୁ ମै କିଆ ହୋସਾ ସਭ ତୁਮ ହी କଲ ଧାରੀ ॥
ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଏବଂ ମୋ' ଦ୍ୱାରା କଣ ହୋଇ ପାରିବ, ତୁମ ଶକ୍ତି ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ନାନକ ଭାଗਿ ପରିଓ ହରି ପାଛै ରାਖୁ ସੰତ ସଦକାରੀ ॥୨॥୨॥୨୫॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସନ୍ଥ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||2||2||25||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ଅବ ମୋହି ସରବ ଉପାਵ ବିରକାତे ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ସବୁ ଉପାୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତ୍ୟାଗ କରିଛି,

କରଣ କାରଣ ସମରଥ ସੁଆମी ହରି ଏକସੁ ତେ ମେରी ଗାତେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସ୍ୱାମୀ-ପ୍ରଭୁ ସବୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଏକ ସେ ହିଁ ମୋର ମୁକ୍ତି କରି ପାରିବେ ॥1॥ରୁହ॥

ଦେਖେ ନାନା ରୂਪ ବହୁ ରੰଗା ଅନ ନାହੀ ତୁਮ ଭਾਂତେ ॥
ମୁଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବହୁ ରୂପ ରଙ୍ଗ ଦେଖିଅଛି, ପରନ୍ତୁ ତୋ' ଭଳି କେହି ନାହାନ୍ତି।

ଦେਂହି ଅଧାରୁ ସରବ କଉ ଠାକୁର ଜੀଅ ପ୍ରାନ ସੁଖଦାତେ ॥୧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ, ଆଶ୍ରା ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ପ୍ରାଣର ସୁଖଦାତା ଅଟୁ||1||

ଭ୍ରମତੋ ଭ୍ରମତੋ ହାରି ଜଉ ପରିଓ ତଉ ଗୁର ମିଲି ଚରନ ପରାତେ ॥
ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଯେତେବେଳେ ହାରି ଯାଇଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ଯାଇଛି।

କହୁ ନାନକ ମै ସରବ ସୁਖୁ ପାਇਆ ਇਹ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਤੇ ॥੨॥੩॥੨੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି ମୁଁ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ମୋର ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ସୁଖରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||3||26||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਲਬਧਿਓ ਹੈ ਹਰਿ ਟੇਕਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୋତେ ଭଗବାନଙ୍କ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਸੁਖਦਾਈ ਅੰਧੁਲੈ ਮਾਣਿਕੁ ਦੇਖਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସୁଖଦାତା ଗୁରୁ ମୋ' ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏହି ଅନ୍ଧ ନାମ ରୂପୀ ମାଣିକ ଦେଖି ନେଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਰ ਨਿਰਮਲੀਆ ਬੁਧਿ ਬਿਗਾਸ ਬਿਬੇਕਾ ॥
ସେ ନିର୍ମଳ ବୁଦ୍ଧି ଓ ବିବେକ ପ୍ରଦାନ କରି ମୋର ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਫੇਨੁ ਜਲ ਹੋਈ ਹੈ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਭਏ ਏਕਾ ॥੧॥
ଯେପରି ଜଳର ତରଂଗ ଓ ଜଳ ଏକାପରି ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ସେବକ ଓ ମାଲିକ ଏକ ରୂପ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ਜਹ ਤੇ ਉਠਿਓ ਤਹ ਹੀ ਆਇਓ ਸਭ ਹੀ ਏਕੈ ਏਕਾ ॥
ଯେଉଁ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ସେଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ ଏକ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਇਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ਪ੍ਰਾਣਪਤੀ ਹਰਿ ਸਮਕਾ ॥੨॥੪॥੨੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଣପତି ହରି ସମାନ ରୂପରେ ସବୁସ୍ଥାନରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେଉଛନ୍ତି||2||4||27||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਂਗੈ ॥
ମୋର ମନ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਪੇਖਿ ਆਇਓ ਸਰਬ ਥਾਨ ਦੇਸ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ସବୁସ୍ଥାନ ଓ ଦେଶ ଦେଖିଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୋର ପ୍ରିୟାଙ୍କ ରୁମ ସମାନ କେହି ନାହାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮੈ ਨੀਰੇ ਅਨਿਕ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਿਨ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਕਰੈ ਰੁਚਾਂਗੈ ॥
ମୋତେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜନ ଏବଂ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଦିଆ ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଏହା ଆଡେ ମୋର କୌଣସି ଲାଳସା ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਟੇਰੈ ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਂਗੈ ॥੧॥
ମୁଁ ହରିରସ ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ, ମୁଖରେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟ ବୋଲିଥାଏ, ଯେପରି ଭଅଁର କମଳ ଉପରେ ହୋଇଥାଏ||1||

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲਨ ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬਾਂਗੈ ॥
ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪਾਹਿ ਪਠਾਇਓ ਮਿਲਹੁ ਸਖਾ ਗਲਿ ਲਾਗੈ ॥੨॥੫॥੨੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ଯେପରି ସେହି ସଖାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ପାରିବି||2||5||28||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੋਰੋ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾਂ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନ ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਇਹੁ ਛੇਦਿਓ ਦੁਸਟੁ ਬਿਗਾਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷ ଆମ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଦ୍ୱିଧା ଭାବକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਮ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੁਮਹਿ ਸਿਆਨੇ ਤੁਮ ਹੀ ਸੁਘਰ ਸੁਜਾਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ହି ସୁନ୍ଦର, ତୁମେ ହିଁ ବୁଝିବା ବାଲା ଆଉ ତୁମେ ହିଁ ଚତୁର ଅଟ।

ਸਗਲ ਜੋਗ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨਾਂ ॥੧॥
ସବୁ ଯୋଗ, ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ମଧ୍ୟ ହରିନାମର ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝି ପାରିନାହିଁ ||1||

ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਇਕ ਤੁਮ੍ਹ੍ਰਹਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਤੁਮ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨਾ ॥
ତୁମେ ହିଁ ନାୟକ, ତୁମେ ହିଁ ଛତ୍ରପତି, ହେ ଭଗବାନ! ତୁମେ ସଂସାରର ପ୍ରତି କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛ।

ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾਂ ॥੨॥੬॥੨੯॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବାର ଦାନ ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ ଏବଂ ସଦା ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||2||6||29||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਆਏ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਾ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ମୋର ମନରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬਿਸਰਿਓ ਧੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮਾਇਆ ਕੋ ਰਜਨਿ ਸਬਾਈ ਜੰਗਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ମାୟାର ବନ୍ଧନ ଓ ସାଂସାରିକ କାର୍ଯ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ବିକାରର ସଂଘର୍ଷ କରି ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਉ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସତସଙ୍ଗରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਐਸੋ ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੁਖ ਮੰਗਾ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଏପରି ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୋବାଞ୍ଛିତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||1||

ਪ੍ਰਿਉ ਅਪਨਾ ਗੁਰਿ ਬਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ਭੋਗਉ ਭੋਗ ਨਿਸੰਗਾ ॥
ଗୁରୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୋର ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଏ।

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਨਾਨਕ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਪਾਠੰਗਾ ॥੨॥੭॥੩੦॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସାରା ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||7||30||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥
ମୁଁ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਬਚਨ ਨਾਦ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਨਹੁ ਪੂਰੇ ਦੇਹਾ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର କାନରେ ତାହାଙ୍କ ବଚନର ସ୍ୱର ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਛੂਟਰਿ ਤੇ ਗੁਰਿ ਕੀਈ ਸੋਹਾਗਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਨੀ ॥
ପରିତ୍ୟକ୍ତା ସ୍ତ୍ରୀରୁ ଗୁରୁ ମୋତେ ସୁହାଗିନୀ ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଚତୁର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମୁଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਸਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਸੋ ਥਾਨੁ ਮਿਲਿਓ ਬਾਸਾਨੀ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଘରେ ମୁଁ ରହିବା ପାଇଁ ଭାଗ୍ୟ ନଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ସ୍ଥାନ ମିଳି ଯାଇଛି||1||

ਉਨ੍ ਕੈ ਬਸਿ ਆਇਓ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਖੀ ਆਨ ਸੰਤਾਨੀ ॥
ଯିଏ ସନ୍ଥଙ୍କ ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠାକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ସେହି ଭକ୍ତର ବଶରେ ଆସିଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭ ਚੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਨੀ ॥੨॥੮॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଦୁନିଆର ସବୁ ନିର୍ଭରତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||8||31||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੇਰੋ ਪੰਚਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ସମ୍ବନ୍ଧ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଠାରୁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ହରି-ଦର୍ଶନ କରି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਧਰੀਆ ਅਨਿਕ ਰਾਖ ਸੂਰੂਟਾ ॥
ମାନବ ଦେହ ବହୁତ ବିଷମ ସ୍ଥାନ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପାର କରାଇବା କଷ୍ଟକର ଅଟେ ଏବଂ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାର ରୂପୀ ଯୋଦ୍ଧା ଏହାକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਬਿਖਮ ਗਾਰ੍ਹ ਕਰੁ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ਸਾਨਥ ਭਏ ਲੂਟਾ ॥੧॥
ଏହାର ଚାରିପଟେ ଗଭୀର ଖାଲ ଅଛି, ଯେଉଁଠି ହାତ ପାଏ ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥ ସହାୟତା କରିଥାନ୍ତି, ଏହା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਬਹੁਤੁ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੈ ਪਾਲੈ ਪਰਿਆ ਅਮੋਲ ਲਾਲ ਆਖੂਟਾ ॥
ମୋତେ ନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଏବଂ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਘੂਟਾ ॥੨॥੯॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ମନରେ ହରିନାମର ରସ ପାନ କରାଯାଏ||2||9||32||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ମନ ମାଲିକଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଅଛି।

ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਆ ਉਰਝਾਇਓ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପ୍ରାଣର ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଜଳରେ ମାଛ ଭଳି ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ ਇਹ ਅਰਪਿ ਸਗਲ ਦਾਨੁ ਕੀਨਾ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଏବଂ ଅଭିମାନ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି।

ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਸਗਲ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରି ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ଦେଇଛନ୍ତି, ପ୍ରବୀଣ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ਗ੍ਰਿਹੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰਿ ਹਉ ਖੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨਾ ॥
ଏହି ଘର ତୋର ଅଟେ, ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ, ଗୁରୁ ଅହଂ ଭାବନାକୁ ଦୂର କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖਜੀਨਾ ॥੨॥੧੦॥੩੩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହୃଦୟ-ଘରେ ହରି-ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||10||33||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ମୋਹਨ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସବୁ ଜୀବ ତୋର ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତୁ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟୁ।

ਛੁਟਹਿ ਸੰਘਾਰ ਨਿਮਖ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର କିଞ୍ଚିତ କୃପାରୁ ଜନ ସଂହାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କୋଟି କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨੰਤੀ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਸਾਮ੍ਹ੍ਹਾਰਹਿ ॥
ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ, ତୋତେ ବିନତି କରୁ, ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତୋର ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହୁ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰਹਿ ॥੧॥
ହେ ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶକ! କୃପାଳୁ ହୁଅ ଏବଂ ହାତରେ ନିସ୍ତାର କର||1||

ਕਿਆ ਏ ਭੂਪਤਿ ਬਪੁਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਕਹੁ ਏ ਕਿਸ ਨੋ ਮਾਰਹਿ ॥
ଏହି ବାଦଶାହ ବିଷୟରେ କଣ କହି ପାରିବି? କୁହ ଏହା କାହାକୁ ମାରି ପାରିବ?

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰਹਿ ॥੨॥੧੧॥੩੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସୁଖଦାତା! ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ତୁମର ଅଟେ, ରକ୍ଷା କର||2||11||34||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਮੋਹਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ,

ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਇਹੁ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ, ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଆଉ ଏହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ਫਿਰਿ ਆਇਓ ਦੇਹ ਗਿਰਾਮਾ ॥
ଖୋଜି-ଖୋଜି ବୈରାଗୀ ହୋଇ ଯାଇଛି, ପୁଣି ଶରୀର ରୂପୀ ଗାଁରେ ଭ୍ରମଣ କରିଛି।

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਸਉਦਾ ਇਹੁ ਜੋਰਿਓ ਹਥਿ ਚਰਿਓ ਲਾਲੁ ਅਗਾਮਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏହି ସଉଦା କରିଛି ଏବଂ ଅମୂଲ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ହୀରା ମିଳି ଯାଇଛି||1||

ਆਨ ਬਾਪਾਰ ਬਨਜ ਜੋ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਦੂਖ ਸਹਾਮਾ ॥
ଆଉ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ବାଣିଜ୍ୟ ବ୍ୟାପାର କରାଯାଇ ଥାଏ, ସେଥିରୁ ସେତେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਗੋਬਿਦ ਭਜਨ ਕੇ ਨਿਰਭੈ ਵਾਪਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥੨॥੧੨॥੩੫॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଗୋବିନ୍ଦ ଭଜନର ବ୍ୟାପାର କରିବା ବାଲା ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ରାମ ନାମ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ରାଶି ଅଟନ୍ତି||2||12||35||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਿਸਟ ਲਗੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬੋਲਾ ॥
ମୋର ମନକୁ ପ୍ରିୟ ବାଣୀ ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਦ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਢੋਲਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ବାହୁ ଧରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେହି ମୋର ପତି ପ୍ରଭୁ ସଦା ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਮੋਹਿ ਕਲਤ੍ਰ ਸਹਿਤ ਸਭਿ ਗੋਲਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମାଲିକ ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋର ପତ୍ନୀ ଅଟେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ତୋର ଦାସୀ ଅଟନ୍ତି।

ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਮੈ ਓਲ੍ਹਹਾ ॥੧॥
ତୁ ହିଁ ଆମର ମାନ-ସମ୍ମାନ ଏବଂ ବଳ ଅଟୁ ଆଉ ତୋର ନାମ ହିଁ ମୋର ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ଅଟେ||1||

ਜੇ ਤਖਤਿ ਬੈਸਾਲਹਿ ਤਉ ਦਾਸ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ਘਾਸੁ ਬਢਾਵਹਿ ਕੇਤਕ ਬੋਲਾ ॥
ଯଦି ତୁ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବସାଇ ଦେବୁ, ତଥାପି ତୁମର ଦାସ ରହିବି ଆଉ ଘାସ କାଟିବା ଲାଗି କହିବୁ, ତଥାପି କିଛି କହି ପାରିବି ନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ॥੨॥੧੩॥੩੬॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ପରମପୁରୁଷ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି, ମୋର ମାଲିକ ଅସୀମ ଓ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି||2||13||36||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕਹਤ ਗੁਣ ਸੋਹੰ ॥
ଜିହ୍ୱା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରି ଶୋଭାନ୍ୱିତ ହୋଇଥାଏ।

ਏਕ ਨਿਮਖ ਓਪਾਇ ਸਮਾਵੈ ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਮਨ ਮੋਹੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ବନାଇ ବିଗାଡି ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ଦେଖି ମନ ମୋହିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਸੁ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਅਤਿ ਰਿਦੈ ਮਾਨ ਦੁਖ ਜੋਹੰ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରୁ ଅଭିମାନ ଓ ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਬਨਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹੰ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ସହିତ ହିଁ ଆମର ପ୍ରୀତି ବନି ଯାଇଛି, ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਇਆ ਦ੍ਰੋਹੰ ॥
ଗୁରୁ ଅନ୍ତର୍ମନରୁ ମାୟାର ଦ୍ୱେଷ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଓ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੋਹੰ ॥੨॥੧੪॥੩੭॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ମୁଁ ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ||2||14||37||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਨੈਨਹੁ ਦੇਖਿਓ ਚਲਤੁ ਤਮਾਸਾ ॥
ଏହି ନେତ୍ରରେ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଦେଖିଛି ଯେ

ਸਭ ਹੂ ਦੂਰਿ ਸਭ ਹੂ ਤੇ ਨੇਰੈ ਅਗਮ ਅਗਮ ਘਟ ਵਾਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଈଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ଓ ସବୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ଅଗମ୍ୟ ଅସୀମ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅਭੂਲੁ ਨ ਭੂਲੈ ਲਿਖਿਓ ਨ ਚਲਾਵੈ ਮਤਾ ਨ ਕਰੈ ਪਚਾਸਾ ॥
ସେ କୌଣସି ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ନା କୌଣସି ହୁକୁମ ଲେଖି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନା କାହା ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਬਿਨਾਹੈ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਗੁਣਤਾਸਾ ॥੧॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ବନାଇ ବିଗାଡି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ସେ ଭକ୍ତି ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି||1||

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਦੀਪਕੁ ਬਲਿਓ ਗੁਰਿ ਰਿਦੈ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ମନ ରୂପୀ ଅନ୍ଧକୂପରେ ଜ୍ଞାନର ଦୀପକ ସେତେବେଳେ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି।

Page 1212

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥੨॥੧੫॥੩੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ||2||15||38||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਚਰਨਹ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମାର୍ଗ ହିଁ ଚରଣ ପାଇଁ ସୁଖମୟ ଅଟେ,

ਆਨ ਮਾਰਗ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਧਾਈਐ ਤੇਤੋ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹਾਵਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ଅନ୍ୟ ମାର୍ଗ ଉପରେ ଯେତେ ଦୌଡିଲେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖର ସାମନା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਦਰਸੁ ਪੇਖੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਟਹਲਾਵਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନେତ୍ର ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ହାତ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ,

ਰਿਦਾ ਪੁਨੀਤ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਸਤ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤ ਧੂਰਾਵਾ ॥੧॥
ଭଗବାନ ବାସ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାଏ||1||

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੈ ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਵਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੇਟਿਓ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅਨਦ ਬਿਹਾਵਾ ॥੨॥੧੬॥੩੯॥
ନାନକଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖମୟ ଏବଂ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି||2||16||39||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਧਿਆਇਓ ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତାହା ହିଁ ସାଥି ଦେଇଥାଏ,

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ ਨ ਪਹੁਚੈ ਤਹਾ ਤਹਾ ਤੂ ਰਖਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ, ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਤਿਨਿ ਸਿਮਰਿਓ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ॥
ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅନ୍ଧ କୂପରେ ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਖੁਲ੍ਹਹੇ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਤੂਹੈ ਤੁਹੀ ਦਿਖਾ ॥੧॥
ତାହାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଯାଇଛି, ଗୁରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ତୁ ହିଁ ତୁ ଦେଖା ଯାଉଛୁ||1||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਆਘਾਏ ਰਸਨ ਚਖਾ ॥
ହରି-ନାମାମୃତର ପାନ କରି ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ଏହା ଆସ୍ୱାଦନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ।

କହୁ ନਾନକ ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਲਾਹੀ ਸਗਲ ਤਿਖਾ ॥੨॥੧੭॥੪੦॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ପ୍ରକାରେ ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ଗୁରୁ ମୋର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||2||17||40||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଲେ,

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਲਗੈ ਨ ਤਾਤੀ ਬਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଦୁଃଖ ନାଶକ ଆମ ପ୍ରତି କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹਮ ਲੇਤੇ ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ଆମେ ଯେତେ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ନେଉ, ସେତେ ଥର ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁ।

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਛੁਰੈ ਘਰੀ ਨ ਬਿਸਰੈ ਸਦ ਸੰਗੇ ਜਤ ਜਾਇਆ ॥੧॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେଉଁଠି ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਦਰਸਾਇਆ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

କହୁ ନਾନକ କାହୂ ପରਵਾହਾ ਜਉ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧੮॥੪੧॥
ହେ ନାନକ! ସୁଖର ସାଗର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋତେ କୌଣସି ଚିନ୍ତା ଗ୍ରାସ କରେନାହିଁ||2||18||41||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ମେରै ମନਿ ਸਬਦੁ ਲਗੋ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥
ମୋର ମନକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ,

ਖੁਲ੍ਹਿਓ ਕਰਮੁ ਭਇਓ ਪਰਗਾਸਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਡੀਠਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମର ଭାଗ୍ୟ ଖୋଲି ଯାଇଛି, ହୃଦୟ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରତି ଘଟରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਸਰਬ ਥਾਨ ਘਟ ਬੀਠਾ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ, ସ୍ୱୟଂଭୂ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି,

ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀਠਾ ॥੧॥
ଆମକୁ ଅମୃତମୟ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆମେ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟୁ||1||

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਰੇਣੁ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ਕੀਏ ਸਗਲ ਤੀਰਥ ਮਜਨੀਠਾ ॥
ସତସଙ୍ଗର ଚରଣ-ଧୂଳି ମୁଖରେ ଲଗାଇଛି, ଯାହା ସମସ୍ତ ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ କରିବାର ଫଳ ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ਭਏ ਹੈ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਮਜੀਠਾ ॥੨॥੧੯॥੪੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ପକ୍କା ରଙ୍ଗ କେବେ ଛାଡେ ନାହିଁ||2||19||42||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਸਾਥੇ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਨਿਮਖ ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਸਗਲ ਭੂਖ ਮੇਰੀ ਲਾਥੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଏକ କ୍ଷଣର ବଚନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ସାରା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਭ ਨਾਥੇ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ କୃପାନିଧି ଅଟୁ, ଗୁଣର ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ସର୍ବ ସୁଖର ନାଥ ଅଟୁ।

ਏਕ ਆਸ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਉਰ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ਬਿਰਾਥੇ ॥੧॥
ମୋତେ କେବଳ ତୋର ହିଁ ଆଶା ଅଛି ଆଉ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଶା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ॥1॥

ਨੈਣ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਦੇਖਿ ਦਰਸਾਵਾ ਗੁਰਿ ਕਰ ਧਾਰੇ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ ॥
ଗୁରୁ ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦର୍ଶନ କରି ନେତ୍ର ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

Page 1213

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਅਤੁਲ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ ॥੨॥੨੦॥੪੩॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଅସୀମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||20||43||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਰੇ ਮੂੜ੍ਹ੍ਹੇ ਆਨ ਕਾਹੇ ਕਤ ਜਾਈ ॥
ଆରେ ମୂର୍ଖ! ତୁ କେଉଁଠିକୁ ଆଉ କାହିଁକି ଯାଉ?

ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਰੇ ਭੂਲਿ ਭੂਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନୋହର ଅମୃତ ତୋର ସହିତ ଅଛି, ତୁ ଏହାକୁ ଭୁଲି ଜହର ଖାଉଛୁ॥1।ରୁହ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੁੰਦਰ ਚਤੁਰ ਅਨੂਪ ਬਿਧਾਤੇ ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਹੀ ਰਾਈ ॥
ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଭୁ ଚତୁର, ଅନୁପମ ଏବଂ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ତୋର କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ପ୍ରେମ ନାହିଁ।

ਮੋਹਨਿ ਸਿਉ ਬਾਵਰ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਝੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ ॥੧॥
ହେ ବାଉଳା! ମାୟା-ମୋହିନୀ ତୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛି ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଜଡିବୁଟି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||1||

ਭਇਓ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ହୋଇଥାଏ।

ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਏ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥੨॥੨੧॥੪੪॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଘରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||2||21||44||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਓਅੰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੀਤਿ ਪਹਿਲਰੀਆ ॥
ପ୍ରିୟ ଓଁର ପ୍ରେମ ପୂର୍ବରୁ ଚିତ୍ତରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି।

ਜੋ ਤਉ ਬਚਨੁ ਦੀਓ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਉ ਮੈ ਸਾਜ ਸੀਗਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ହେ ମୋର ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ! ଯେତେବେଳେ ତୁ ବଚନ ଦେଇଛୁ, ମୁଁ ଭକ୍ତି ରୂପୀ ଶୃଙ୍ଗାର କରି ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਭੂਲਹ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲਾ ਹਮ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਰੀਆ ॥
ଆମେ ସର୍ବଦା ଭୁଲ କରିଥାଉ, ପରନ୍ତୁ ତୁମେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ କରନାହିଁ, ଆମେ ପତିତ ଅଟୁ ଆଉ ତୁମେ ପତିତର ଉଦ୍ଧାର କର୍ତ୍ତା ଅଟ।

ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਰਖ ਤੁਮ ਮੈਲਾਗਰ ਲਾਜ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਬਸਰੀਆ ॥੧॥
ଆମେ ତୁଚ୍ଛ ବୃକ୍ଷ ଅଟୁ, ପରନ୍ତୁ ତୁମେ ମଳୟ ଗିରୀର ଚନ୍ଦନ ବୃକ୍ଷ ଅଟ, ତୁମ ସହିତ ହିଁ ରହିଥାଏ, ମାନ ରକ୍ଷା କର||1||

ਤੁਮ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹਮ ਕਿਆ ਬਪੁਰੇ ਜੰਤਰੀਆ ॥
ତୁମେ ଗମ୍ଭୀର, ସହନଶୀଳ ଏବଂ ଉପକାରୀ ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ଆମେ ବିଚରା ତୋର ସମ୍ମୁଖରେ କେଉଁ ଚିଜ ଅଛୁ।

ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਿਓ ਤਉ ਮੇਰੀ ਸੁਖਿ ਸੇਜਰੀਆ ॥੨॥੨੨॥੪੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୋର ଶେଯ ସୁଖ ଦାୟକ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||22||45||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਓਇ ਦਿਨਸ ਧੰਨਿ ਪਰਵਾਨਾਂ ॥
ହେ ମନ! ସେହି ଦିନ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଟେ।

ਸਫਲ ਤੇ ਘਰੀ ਸੰਜੋਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਗਿਆਨਾਂ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଘଡି ସଫଳ ଅଟେ ଏବଂ ସଂଯୋଗ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୱନି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਧੰਨਿ ਸੁਭਾਗ ਧੰਨਿ ਸੋਹਾਗਾ ਧੰਨਿ ਦੇਤ ਜਿਨਿ ਮਾਨਾਂ ॥
ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ମୋର ସୋହାଗ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰਾ ਸਭੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਧਨੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰਾ ਹੀਂਉ ਕੀਓ ਕੁਰਬਾਨਾਂ ॥੧॥
ଏହି ତନ, ଘର, ଧନ ସବୁ କିଛି ତୁମର ଅଟେ ଏବଂ ମୁଁ ଏହି ହୃଦୟକୁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ କରି ଦେଇଛି||1||

ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਰਾਜ ਸੁਖ ਪਾਏ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪੇਖਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾਂ ॥
ਏਕ ਕ੍ਸਣ ਦਰ੍ਸਨ ਕਰਿਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਲਕ੍ਸੇ-ਕੋਟਿ ਰਾਜ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇਥਾਏ।

ਜਉ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਸੇਵਕ ਇਹ ਬੈਸੀਐ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥੨॥੨੩॥੪੬॥
ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਯਦਿ ਤੁ ਸੁਖਰੇ ਕਹੁ ਯੇ ਸੇਵਕ ਏਠਾਰੇ ਵਸਿਵਾਕੁ ਪਡਿਵ, ਤਾਹਾਹੇਲੇ ਏਹਿ ਸੁਖਰ ਅਨ੍ਤ ਸਧ ਜਣਾ ਪਡਿਵ ਨਾਹਿਁ||2||23||46||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਸਾਰਙ੍ਗ ਸਹਲਾ 5॥

ਅਬ ਮੋਰੋ ਸਹਸਾ ਦੂਖੁ ਗਇਆ ॥
ਵਰ੍ਤਮਾਨ ਸੋਰ ਸਂਸ਼ਯ, ਦੁਃਖ ਦੂਰ ਹੋਇ ਯਾਇਛਿ, ਕਾਰਣ

ਅਉਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਿ ਪਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਨ੍ਯ ਸਵੁ ਉਪਾਯ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਿ ਸਦਗੁਰੁਙ੍ਕ ਸ਼ਰਣਰੇ ਪਡਿ ਯਾਇਛਿ॥1॥ਰੁਹ॥

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਰੇ ਅਹੰ ਰੋਗ ਸਗਲ ਹੀ ਖਇਆ ॥
ਸਰ੍ਵ ਸਿਦ੍ਧਿ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇਛਿ, ਸਵੁ ਕਾਰ੍ਯ੍ਯ ਪੁਰਾ ਹੋਇ ਯਾਇਛਿ ਏਵਂ ਅਹਂਰ ਰੋਗ ਸਗਾਪ੍ਤ ਹੋਇ ਯਾਇਛਿ।

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧ ਖਿਨ ਮਹਿ ਖਉ ਭਈ ਹੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥੧॥
ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਸਹਿਤ ਸਿਸ਼ੀ ਹਰਿਨਾਸਰ ਜਪ ਦ੍ਵਾਰਾ ਏਕ ਕ੍ਸਣਰੇ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਅਪਰਾਧ ਨ਷੍ਟ ਹੋਇ ਯਾਇਛਿ||1||

ਪੰਚ ਦਾਸ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨੇ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਨਿਰਭਇਆ ॥
ਗੁਰੁ ਪਾਞ੍ਚ ਦਾਸਕੁ ਵਸ਼ ਕਰਿ ਨੇਇਛਨ੍ਤਿ, ਯਾਹਾਦ੍ਵਾਰਾ ਸਨ ਨਿਰ੍ਭਯ ਏਵਂ ਨਿਸ਼੍ਚਲ ਹੋਇ ਯਾਇਛਿ।

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨ ਕਤ ਹੀ ਡੋਲੈ ਥਿਰੁ ਨਾਨਕ ਰਾਜਇਆ ॥੨॥੨੪॥੪੭॥
ਵਰ੍ਤਮਾਨ ਏਹਾ ਕੇਉਁਠਿਕੁ ਯਿਵਾ ਆਸਿਵਾ ਕਰੇਨਾਹਿਁ, ਨਾ ਵਿਚਲਿਤ ਹੋਇਥਾਏ, ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਵਰ੍ਤਮਾਨ ਏਹਾ ਸ੍ਥਿਰ ਰਹਿਥਾਏ||2||24||47||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਸਾਰਙ੍ਗ ਸਹਲਾ 5॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੋ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥
ਸੋਰ ਪ੍ਰਭੁ ਲੋਕ-ਪਰਲੋਕਰੇ ਸਦਾ ਸਹਾਯਤਾ ਕਰਿਥਾਨ੍ਤਿ।

ਮਨਮੋਹਨੁ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਕੋ ਪਿਆਰੋ ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ମନମୋହନ ମୋର ପ୍ରାଣର ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କେତେ ଗୁଣଗାନ କରିଲେ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਖੇਲਿ ਖਿਲਾਇ ਲਾਡ ਲਾਡਾਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਨਦਾਈ ॥
ସେ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି ଓ ସଦା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾਈ ॥੧॥
ସେ ମାତା-ପିତା ଭଳି ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਰਹਿ ਸਕੀਐ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ରହି ହୁଏନାହି, ଏଣୁ ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ନ ଭୁଲନ୍ତୁ।

Page 1214

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਤੇ ਮਗਨ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੨॥੨੫॥੪੮॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ||2||25||48||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਪਨਾ ਮੀਤੁ ਸੁਆਮੀ ਗਾਈਐ ॥
ନିଜ ମିତ୍ର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର,

ਆਸ ਨ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ କାହାର ଆଶା କରନାହିଁ, ସୁଖଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਜਿਸਹਿ ਘਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ॥
ଯାହାର ଘର ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ-ମଙ୍ଗଳ ଏବଂ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ।

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁਖੁ ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ਲਾਜ ਲੋਨੁ ਹੋਇ ਜਾਈਐ ॥੧॥
ତାହାକୁ ତ୍ୟାଗ କର, ଯଦି ମନୁଷ୍ୟର ସେବା କରିବ, ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ମରିବ||1||

ਏਕ ਓਟ ਪਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ॥
ଏକ ମାଲିକଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଧରିଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਸਗਲ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾਈਐ ॥੨॥੨੬॥੪੯॥
ହେ ନାନକ! ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||26||49||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ବହୁତ ମଜବୁତ ଅଛି।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨ ਲਿਆਵਉ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕਉ ਮਾਣਿ ਮਹਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ବଡପଣ ଏବଂ ମହାନତା କାରଣରୁ ଅନ୍ୟ କାହାର ନଜରରେ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੈ ਕਾਢਿ ਲੀਆ ਬਿਖੁ ਘੋਰੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ସଙ୍ଗ ଦେଇ ବିକାରର ଘେରରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੀਨੋ ਜਾਇ ਪਇਆ ਗੁਰ ਪੈਰੈ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡି ଯାଇଛି, ସେ ମୁଖରେ ହରିନାମାମୃତର ଔଷଧ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||1||

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਹਉ ਏਕ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਦਾਤੇਰੈ ॥
ହେ ନିର୍ଗୁଣ ଦାତା! ଏକ ମୁଖରେ ତୋର କେଉଁ ମହିମା ଗାନ କରି ପାରିବି।

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਜਉ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਨਾਨਕ ਸੂਖ ਘਨੇਰੈ ॥੨॥੨੭॥੫੦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଯଦି ବନ୍ଧନ କାଟି ମୋତେ ନିଜର ବନାଇ ଦିଅ, ଅନେକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||2||27||50||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜੀਅ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੋਈ ਸਗਲ ਖਲਾਸੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜୀବକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਕਹੁ ਕੋ ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਜਾਸੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ଜଣା ନାହିଁ, କାହା ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਉ ਜਾਣਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮ ਹੀ ਪਾਸੀ ॥੧॥
ହେ ମାଲିକ! ଯେପରି ଠିକ ଭାବୁଅଛ, ସେପରି ହିଁ ରଖ, ଆମର ସବୁ କିଛି ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି||1||

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਸਦ ਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁ ହାତ ଦେଇ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ସେ ସଦା ଜୀବନ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥੨॥੨੮॥੫੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଯମର ଫନ୍ଦା କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||28||51||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ମେରୋ ମନੁ ਜਤ ਕਤ ਤੁਝਹਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੈ ॥
ସବୁ ସମୟରେ ତୋତେ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਪਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ପିତା ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ଦୀନ ବାଳକ ଅଟୁ, ଯେପରି ଉଚିତ ଭାବ, ସେପରି ହିଁ ପାର କରାଇ ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਜਬ ਭੁਖੌ ਤਬ ਭੋਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਅਘਾਏ ਸੁਖ ਸਘਾਰੈ ॥
ଯେତେବେଳେ କ୍ଷୁଧା ଲାଗିଥାଏ, ଭୋଜନ ମାଗିଥାଉ ଏବଂ ତୁମେ ହିଁ ତୃପ୍ତ କରାଇ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରୁଅଛ।

ਤਬ ਅਰੋਗ ਜਬ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਬਸਤੌ ਛੁਟਕਤ ਹੋਇ ਰਵਾਰੈ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ତୁମ ସହିତ ରହିଥାଏ, ଆରୋଗ୍ୟଲାଭ ହୋଇଥାଏ, ସାଥି ତ୍ୟାଗ କଲେ ଧୂଳି ସମାନ ହୋଇଥାଏ||1||

ਕਵਨ ਬਸੇਰੋ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਥਾਪਿਉ ਥਾਪਨਹਾਰੈ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ତୋର ଦାସର ଦାସ ତୋ' ବିନା କେଉଁଠି ରହି ପାରିବ?

ਨਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰੈ ਤਬ ਜੀਵਨੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨਤੀ ਨਾਨਕ ਇਹ ਸਾਰੈ ॥੨॥੨੯॥੫੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମ ପାଇଁ ଏହି ଉପଯୋଗୀ ଯେ ତୋର ନାମ ନ ଭୁଲେଏହାଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||29||52||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਤੇ ਭੈ ਭਉ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ॥
ମନରୁ ଭୟ-ସଙ୍କଟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਲਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਲਾਲ ਲਾਡਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରିୟ, ଲାଦଲା, ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਾਤਿ ਕਮਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପୁନଃ କେଉଁଠିକୁ ଦୌଡିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ਰਹਤ ਉਪਾਧਿ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖ ਆਸਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪਾਇਓ ॥੧॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଉପାଧି ରହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସୁଖ ସମାଧିରେ ଲୀନ ରହିଛି ଏବଂ ହୃଦୟ-ଘରେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||1||

ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡ ਆਨੰਦਾ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥
ନାଦ, ବିନୋଦ ଏବଂ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଛି।

ਕਰਨਾ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਆਪਾਇਓ ॥੨॥੩੦॥੫੩॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସ୍ୱୟଂ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||30||53||

Page 1215

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੋ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅମୃତ ନାମ ମନର ସାହାରା ଅଟେ।

ਜਿਨ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଏହା ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଆମର କରବଦ୍ଧ ପ୍ରଣାମ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਬੂਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਜਾਰੋ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି ଆଉ କାମ-କ୍ରୋଧ ଜହରକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੈ ਇਹ ਠਾਹਰ ਜਹ ਆਸਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੋ ॥੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସେ ନାହିଁ କି ଯାଏ ନାହିଁ, ସେହି ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରିଛି, ଯେଉଁଠି ନିରଙ୍କାର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||1||

ਏਕੈ ਪਰਗਟੁ ਏਕੈ ਗੁਪਤਾ ਏਕੈ ਧੁੰਧੂਕਾਰੋ ॥
କେବଳ ଓଁକାର ହିଁ ପ୍ରକଟ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି, ଏକ ସେ ହିଁ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରୂପରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ସ୍ଥିତ ଅଛି।

ਆਦਿ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੋ ॥੨॥੩੧॥੫੪॥
ନାନକଙ୍କ ସଚ୍ଚା ବିଚାର ଯେ ଆଦି, ମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||2||31||54||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਘਰੀ ॥
ପ୍ରଭୁ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ରହିପାରେ ନାହିଁ।

ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੂ ਕੈ ਪੂਰਨ ਜਾ ਕੈ ਸੁਖੁ ਹੈ ਹਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପରମ ସୁଖ ଭାବିଥାଏ, ତାହାର ସର୍ବ ସୁଖ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਨ ਧਨ ਸਿਮਰਤ ਅਨਦ ਘਨਾ ॥
ପ୍ରାଣ, ଜୀବନ, ଧନ, କଲ୍ୟାଣ ରୂପ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଦେଇଥାଏ।

ਵਡ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸਦ ਸੰਗੇ ਗੁਨ ਰਸਨਾ ਕਵਨ ਭਨਾ ॥੧॥
ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ବଡ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା ସାଥିରେ ଥାଆନ୍ତି, ଏହି ଜିହ୍ୱାରେ ତାହାଙ୍କ କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ ଗାନ କରିବି||1||

ਥਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਮਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਨਨ ਕਹਨਹਾਰੇ ॥
ସେହି ସ୍ଥାନ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ମାନ-ସମ୍ମାନ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ତୋର ଯଶ ଶୁଣିବା ଏବଂ ଗାନ କରିବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਜਾ ਮਹਿ ਸੰਤ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥੨॥੩੨॥੫੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁଠି ତୁମର ସନ୍ଥ ରହିଥାନ୍ତି, ସେହି ପବନ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଅଟେ||2||32||55||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହି ଜିହ୍ୱା କେବଳ ତୋର ନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ।

ਮਾਤ ਗਰਭ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਇਕ ਤੁਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାତାର ଗର୍ଭରେ ତୁମେ ହି ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଛ ଆଉ ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ମଧ୍ୟ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାଅ॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਿਤਾ ਤੁਮ ਹੀ ਫੁਨਿ ਮਾਤਾ ਤੁਮਹਿ ਮੀਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥
ତୁମେ ହିଁ ଆମର ପିତା ଅଟ, ତୁମେ ହିଁ ଆମର ମାତା ଅଟ ଆଉ ତୁମେ ହିଁ ହିତକାରୀ ଭାଇ ଅଟ।

ਤੁਮ ਪਰਵਾਰ ਤੁਮਹਿ ਆਧਾਰਾ ਤੁਮਹਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨਦਾਤਾ ॥੧॥
ତୁମେ ହିଁ ପରିବାର ଅଟ, ତୁମେ ହିଁ ଜୀବନ-ପ୍ରାଣ ଦେବା ବାଲା ଅଟ||1||

ਤੁਮਹਿ ਖਜੀਨਾ ਤੁਮਹਿ ਜਰੀਨਾ ਤੁਮ ਹੀ ਮਾਣਿਕ ਲਾਲਾ ॥
ତୁମେ ହିଁ ଖୁଶିର ଭଣ୍ଡାର ଅଟ, ରତ୍ନ ଅଟ।

ਤੁਮਹਿ ਪਾਰਜਾਤ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਏ ਤਉ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥੨॥੩੩॥੫੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ପାରିଜାତ ଅଟ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||33||56||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਜਾਹੂ ਕਾਹੂ ਅਪੁਨੋ ਹੀ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥
ଯେଉଁଠି ଖୁସି ବା ଦୁଃଖ ବ୍ଲାଏ, ନିଜ ଶୁଭଚିନ୍ତକ ହିଁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਚੇਰੋ ਹੋਵਤ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਪਹਿ ਜਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ କାହାର ଚେଲା ହୋଇଥାଏ, ସେ ମାଲିକ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਦੂਖ ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਸੂਖਾ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਬਿਰਥਾ ॥
ଦୁଃଖ ହେଉ ବା ସୁଖ ହେଉ ନିଜ ହୃଦୟର କଥା ନିଜ ହିତୈଷୀ ପାଖରେ ହିଁ କୁହାଯାଏ।

ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਮਾਨੁ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਤਾਨਾ ਅਪਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਅਰਥਾ ॥੧॥
ନିଜ ଉପରେ ହି ଗର୍ବ କରାଯାଇ ଥାଏ, ନିଜକୁ ହିଁ ବଳ ମାନାଯାଇ ଥାଏ, କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ହେଲେ ନିଜ ପାଖକୁ ହିଁ ଆସିଥାଏ||1||

ਕਿਨ ਹੀ ਰਾਜ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਮਿਲਖਾ ਕਿਨ ਹੀ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ ॥
କେହି ରାଜ୍ୟ, ଯୌବନ, ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜ ଆବଶ୍ୟକତା ଭାବି ଥାଏ ଏବଂ କେହି ନିଜ ମାତା-ପିତାର ଆଶ୍ରାରେ ରହିଥାଏ।

ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਏ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥੨॥੩੪॥੫੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୋତେ ସବୁ ଚିଜ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଆଉ ମୋର ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି||2||34||57||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਝੂਠੋ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਦ ਮਾਨੁ ॥
ଧନ-ଦୌଲତର ଅଭିମାନ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਧ੍ਰੋਹ ਮੋਹ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਹਿ ਜਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଦୀନ ମନୁଷ୍ୟ! ନିଜ ଈର୍ଷ୍ୟା-ଦ୍ୱେଷ ଓ ମୋହ ଦୂର କରି ଏହି କଥା ମାନି ନିଅ ଯେ ଈଶ୍ୱର ମୋର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਉਮਰੇ ਮੀਰ ਮਲਕ ਅਰੁ ਖਾਨ ॥
ରାଜ୍ୟ, ଯୌବନ, ମାଲିକ ଆଉ ଖାନ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਮਿਥਿਆ ਕਾਪਰ ਸੁਗੰਧ ਚਤੁਰਾਈ ਮਿਥਿਆ ਭੋਜਨ ਪਾਨ ॥੧॥
ସୁନ୍ଦର କପଡା, ସୁଗନ୍ଧି, ଚତୁରତା ଏବଂ ପାନ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ||1||

ਦੀਨ ਬੰਧਰੋ ਦਾਸ ਦਾਸਰੋ ਸੰਤਹ ਕੀ ਸਾਰਾਨ ॥
ହେ ଦୀନବନ୍ଧୁ! ମୁଁ ତୋର ଦାସର ଦାସ ଅଟେ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାଏ।

ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਂਗਉ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥੨॥੩੫॥੫੮॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିଥାଏ, ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ତୋର ଭକ୍ତି ଚାହିଁ ଥାଏ, ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରାଣ ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ମିଳନ କର||2||35||58||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਅਪੁਨੀ ਇਤਨੀ ਕਛੂ ਨ ਸਾਰੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ମଧ୍ୟ ନିଜେ କରିପାରେ ନାହିଁ,

ਅਨਿਕ ਕਾਜ ਅਨਿਕ ਧਾਵਰਤਾ ਉਰਝਿਓ ਆਨ ਜੰਜਾਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଦୌଡି ଅନ୍ୟ ଜଞ୍ଜାଳରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହୁଛ॥1॥ରୁହ॥

ਦਿਉਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਦੀਸਹਿ ਸੰਗੀ ਊਹਾਂ ਨਾਹੀ ਜਹ ਭਾਰੀ ॥
ସୁଖ ସମୟରେ ଚାରିଦିନ ଯିଏ ସାଥିରେ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ, ଭାରି ବିପତ୍ତି ସମୟରେ ସାଥି ଦିଏ ନାହିଁ।

ਤਿਨ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ ਜੋ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਾਵਾਰੀ ॥੧॥
ମନୁଷ୍ୟ ତାହା ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ତାହାର କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਹਉ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਨਾ ਹਮਰੋ ਬਸੁ ਚਾਰੀ ॥
ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ, ନା ମୋର କିଛି ବିଜର ଅଛି ଆଉ ଆମର ବଶରେ କିଛି ଚାଲି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥੨॥੩੬॥੫੯॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହିଁ ସବୁ କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ||2||36||59||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਤ ਰਹੈ ਨ ਹੋਰੀ ॥
ମୋହିନୀ ମାୟା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରକୁ ମୋହିତ କରିଥାଏ ଏବଂ କେହି ବାଧା ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਤੁਟੈ ਨ ਕਾਹੂ ਤੋਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧକ, ସିଦ୍ଧ ପୁରୁଷ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରାଣର ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କେହି ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗନ୍ତି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਉਚਰਤ ਰਸਨਾਗਰ ਤੀਰਥ ਗਵਨ ਨ ਥੋਰੀ ॥
ଜିହ୍ୱାରେ ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା କିମ୍ବା ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ।

ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਬਰਤ ਨੇਮ ਤਪੀਆ ਊਹਾ ਗੈਲਿ ਨ ਛੋਰੀ ॥੧॥
ପୂଜା କରିବା ବାଲା, ମସ୍ତକରେ ତିଳକ ଲଗାଇବା ବାଲା, ବ୍ରତ-ଉପବାସ, ନିୟମ ଧାରଣ କରିବା ବାଲା ତଥା ତପସ୍ୱୀର ସାଥି ମଧ୍ୟ ଏହା କେବେ ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ||1||

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਹੋਤ ਜਗੁ ਸੰਤਹੁ ਕਰਹੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਮੋਰੀ ॥
ଏହି ଜଗତ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକୂପ ମଧ୍ୟରେ ପଡି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି, ହେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ! ମୋର ପରମ ଗତି କରିଦିଅ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕੁ ਭਇਓ ਮੁਕਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਭੋਰੀ ॥੨॥੩੭॥੬੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଚ୍ଚା ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ କିଞ୍ଚିତ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||37||60||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਰੇ ਖਾਟਿ ਖਾਟੁਲੀ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଧନ-ଦୌଲତ ଅର୍ଜନ କରି ତୁ କଣ କରୁଅଛୁ?

ਪਵਨਿ ਅਫਾਰ ਤੋਰ ਚਾਮਰੋ ਅਤਿ ਜਜਰੀ ਤੇਰੀ ਰੇ ਮਾਟੁਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ଶରୀର ପବନ ଭରି ହୋଇ ଫୁଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ଦେହ ରୂପୀ ପାତ୍ର ବହୁତ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਊਹੀ ਤੇ ਹਰਿਓ ਊਹਾ ਲੇ ਧਰਿਓ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਮਾਸ ਦੇਤ ਝਾਟੁਲੀ ॥
ଯେପରି ଶାଗୁଣା ମାଂସ ଚଟାପଟ ନେଇଯାଏ, ସେହିପରି ତୁମେ ଧନକୁ ନେଇଯାଇ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ରଖି ଦେଉଛ।

ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਅੰਧੁਲੇ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਬਹਿ ਹਾਟੁਲੀ ॥੧॥
ହେ ଅନ୍ଧ! ଦେବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ତୋତେ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯେପରି ଯାତ୍ରୀ ଭୋଜନାଳୟରେ ବସି ନିଜ ପେଟ ଭରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଖାଦ୍ୟ ଦେବା ବାଲାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ||1||

ਸਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ਝੂਠ ਰਸ ਜਹ ਜਾਨੋ ਤਹ ਭੀਰ ਬਾਟੁਲੀ ॥
ତୁ ବିକାରର ସ୍ୱାଦ ଓ ମିଠା ରସରେ ମସ୍ତ ରହୁଛୁ, ଯେଉଁଠି ଯିବାକୁ ଅଛି, ସେହି ରାସ୍ତା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਮਝੁ ਰੇ ਇਆਨੇ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੈ ਤੇਰੀ ਗਾਂਠੁਲੀ ॥੨॥੩੮॥੬੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମୂର୍ଖ! ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ ଯେ ଆଜି ଅଥବା କାଲି ତୋର ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ||2||38||61||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਜੀਉ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਰੈ ਜਾਨਿਓ ॥
ହେ ଗୁରୁ! ତୁମର ସଙ୍ଗତରେ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଛି।

ਕੋਟਿ ਜੋਧ ਉਆ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਭੀ ਮਾਨਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୋଟି କୋଟି ଯୋଦ୍ଧା ବୁଲୁଛନ୍ତି, କେହି ତାହାଙ୍କ କଥା ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ, ତୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଯଶ ଦେଉ॥1॥ରୁହ॥

କବନ ମୂଲୁ ପ୍ରାନୀ କା କହୀଐ କବନ ରୂପୁ ଦ୍ରିସਟାନିଓ ॥
ଏହା କିପରି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ଯେ ପ୍ରାଣୀର ମୂଳ କଣ ଅଟେ, କେଉଁ ରୂପରେ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାଏ?

ଜୋତି ପ୍ରଗାସ ଭଈ ମਾਟੀ ସଂଗି ଦୁਲਭ ଦେହ ବਖାନିଓ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ମାଟି ରୂପୀ ଶରୀରରେ ପ୍ରାଣ-ଜ୍ୟୋତିର ଆଲୋକ ହୋଇଥାଏ, ଏହାକୁ ଏକ ଦୁର୍ଲଭ ଦେହ କୁହାଯାଏ||1||

ତୁମ ତେ ସେବ ତୁମ ତେ ଜପ ତਾପା ତୁମ ତେ ତତୁ ପଛାନିଓ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ! ତୁମ ଠାରୁ ସେବା, ଜପ-ତପ ଏବଂ ସାର-ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝି ନେଇଛି।

କରୁ ମସତକି ଧରି କଟୀ ଜେବରୀ ନାନକ ଦାସ ଦସାନିଓ ॥୨॥୩୯॥୧୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋ' ଭଳି ଦାସାନୁଦାସର ମସ୍ତକ ଉପରେ ହାତ ରଖି ତୁ ମୃତ୍ୟୁର ଜଞ୍ଜିର କାଟି ଦେଇଛୁ||2||39||62||

ସାରଗ ମହଲਾ ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ହରି ହରି ଦୀଓ ସେବକ କଉ ନାମ ॥
ଈଶ୍ୱର ସେବକଙ୍କୁ ନାମ-ସ୍ମରଣ ଦେଇଛନ୍ତି।

ମାନସୁ କା କୋ ବପୁରୋ ଭାଈ ଜା କୋ ରାਖା ରାମ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ଭାଇ! ଯାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ନିଜେ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ତାହାର କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ?॥1॥ରୁହ॥

ଆପି ମହା ଜନୁ ଆପେ ପଂଚା ଆପି ସେବକ କै କାମ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପଞ୍ଚ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସେବକର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ଆପେ ସଗଲେ ଦୂତ ବିଦାରେ ଠାକୁର ଅੰତରଜାମ ॥୧॥
ସେହି ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ ଦୁଷ୍ଟକୁ ସମାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି||1||

ଆପେ ପତି ରାଖୀ ସେବକ କୀ ଆପି କୀଓ ବੰଧାନ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସେବକର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସ୍ଥିରତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଆଦି ଜୁଗାଦି ସେବକ କୀ ରାਖୈ ନାନକ କୋ ପ୍ରଭୁ ଜାନ ॥୨॥୪୦॥୧୩॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣ ଯେ ଯୁଗ-ଯୁଗରୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||2||40||63||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5॥

ତୂ ମेरे मीत सखा हरि प्रान ॥
ହେ ପିତା ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ମୋର ମିତ୍ର, ହିତୈଷୀ ଏବଂ ପ୍ରାଣ ଅଟୁ।

मनु धनु जीउ पिंडु सभु तुमरा इहु तनु सीतो तुमरै धान ॥१॥ रहाउ ॥
ଏହି ଆତ୍ମା, ଶରୀର, ମନ ଏବଂ ଧନ ସବୁ ତୁମର ଅଟେ ଆଉ ତୁ ହିଁ ଏହି ଶରୀର ବନାଇଛୁ॥1 ॥ରୁହ॥

तुम ही दीऐ अनिक प्रकारा तुम ही दीऐ मान ॥
ତୁ ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚିଜ ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ, ତୁ ହିଁ ନାମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରଦାନ କରିଛୁ।

सदा सदा तुम ही पति राखहु अंतरजामी जान ॥१॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ! ସର୍ବଦା ତୁ ହିଁ ଆମର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛୁ||1||

ਜਿਨ ਸੰਤਨ ਜਾਨਿਆ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਆਏ ਪਰਵਾਨ ॥
ହେ ଠାକୁର! ଯେଉଁ ସଜ୍ଜନ ତୋତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥੨॥੪੧॥੬੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||2||41||64||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਕਰਹੁ ਗਤਿ ਦਇਆਲ ਸੰਤਹੁ ਮੋਰੀ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ସନ୍ଥ! ମୋର ମୁକ୍ତି କର;

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਤੂਟੀ ਤੁਮ ਹੀ ਜੋਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁମେ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟ ଏବଂ ମୋର ଭଙ୍ଗା ପ୍ରେମକୁ ତୁମେ ହିଁ ଯୋଡିଛ॥1॥ରୁହ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਖਈ ਤੁਮ ਤਾਰੇ ਸੁਮਤਿ ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਪਾਈ ॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ଜୀବକୁ ତୁମେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରି ଦେଇଛି, ତୁମର ସଙ୍ଗତରେ ସୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ॥੧॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇ ଅନେକ ଯୋନିରେ ବୁଲୁଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କରୁଛନ୍ତି||1||

ਜੋ ਜੋ ਸੰਗਿ ਮਿਲੇ ਸਾਧੂ ਕੈ ਤੇ ਤੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ ॥
ଯିଏ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ॥੨॥੪੨॥੬੫॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ସେ ମାନବ-ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ||2||42||65||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਠਾਕੁਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰਨ ਜਨੁ ਆਇਓ ॥
ହେ ଠାକୁର! ଦାସ ତୋ' ପାଖରେ ବିନତି କରିବାକୁ ଆସିଛି।

ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੁਨਤ ਤੁਹਾਰੋ ਨਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖ, ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਸੂਖ ਕੇ ਸਾਗਰ ਜਸੁ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾ ਕੋ ਛਾਇਓ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ତୁ ସୁଖର ସାଗର ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ତୋର ଯଶ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਰੰਗ ਤੁਮ ਕੀਏ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਓ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ତୁମେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ କରୁଛ ଏବଂ ନିଜକୁ ନିଜେ ପ୍ରକଟ କରିଛ||1||

ਨੈਨਹੁ ਸੰਗਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਰਨ ਝਾਰੀ ਕੇਸਾਇਓ ॥
ଏହି ନୟନରେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଛି ଏବଂ ବାଳରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଝାଡୁଛି।

ਆਠ ਪਹਰ ਦਰਸਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਓ ॥੨॥੪੩॥੬੬॥
ହେ ନାନକ! ଆଠ ପ୍ରହର ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ, ଏହି ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||43||66||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ଯାହାର ଲଗ୍ନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗିଯାଏ,

ਸਜਨੁ ਸੁਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸਹਜੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਬਡਭਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସଜ୍ଜନ, ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖୀ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਰਹਿਤ ਬਿਕਾਰ ਅਲਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗੀ ॥
ସେ ବିକାର ରହିତ ହୋଇଥାଏ, ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ଅହଙ୍କାରର ଜହର ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਆਸ ਏਕਹਿ ਕੀ ਟੇਕ ਹੀਐਂ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਗੀ ॥੧॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ଥିବା ହୃଦୟ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଚାହିଁ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ମୋର ଆଶା ଅଟେ||1||

ਅਚਿੰਤ ਸੋਇ ਜਾਗਨੁ ਉਠਿ ਬੈਸਨੁ ਅਚਿੰਤ ਹਸਤ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିବା, ବସିବା, ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ହସି ଖେଳି ବୈରାଗ୍ୟବାନ ରହିଥାଏ।

କହୁ ନਾନକ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਠਗਾਨਾ ਸੁ ਮਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਠਾਗੀ ॥੨॥੪੪॥੬੭॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଠକି ନେଇଛି, ସେହି ମାୟାକୁ ହରିଭକ୍ତ ଠକି ନେଇଥାଏ||2||44||67||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਅਬ ਜਨ ਊਪਰਿ ਕੋ ਨ ਪੁਕਾਰੈ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ସେବକ ନାମରେ କେହି ଦୋଷାରାପ ବା ଅଭିଯୋଗ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਪੁਕਾਰਨ ਕਉ ਜੋ ਉਦਮੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਾ ਕਉ ਮਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଅଭିଯୋଗ କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ, ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ତାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਵੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਓਹੁ ਹਾਰੈ ॥
ଯିଏ ସଜ୍ଜନ ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରିଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ହାରି ଥାଏ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਜਨ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੈ ॥੧॥
ଯୁଗ-ଯୁଗରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ହି ସେହି ଭକ୍ତର ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ||1||

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਧਾਰੈ ॥
ପ୍ରତି ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ନିର୍ଭୟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ହିଁ ଆମର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਓ ਸੰਸਾਰੈ ॥੨॥੪੫॥੬੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ନାମର ଜପ କରାଯାଏ ଏବଂ ସଂସାରରେ ତାହାର ନାମ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ହୋଇଯାଏ||2||45||68||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਜਨ ਛੋਡਿਆ ਸਗਲਾ ਆਪੁ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତ ଅହଂ ଭାବକୁ ଆଦୌ ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ।

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾਂ ਪਰਤਾਪੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଯାହା ଉଚିତ ଭାବୁଅଛ, ସେପରି ହିଁ ଆମକୁ ରଖ, ତୁମର ଯଶ ଦେଖି ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଓ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସାରା ଦୁଃଖ-ସଂତାପ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਪੇਖਿ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਗਲ ਸੰਭਾਖਨ ਜਾਪੁ ॥੧॥
ଆମେ ମିତ୍ର ଓ ଶତ୍ରୁକୁ ଏକ ସମାନ ଭାବି ଏହି ଚିନ୍ତନ କରିଛୁ ଯେ ସଜ୍ଜନ ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ହିଁ ଜପ ଅଟେ||1||

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਆਘਾਨੇ ਸੁਨਿ ਅਨਹਦ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥
ମୋର ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ମନ ଶୀତଳ ଓ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥੨॥੪੬॥੬੯॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାମକୁ ଶୁଣି ମନ ସଚ୍ଚା ଓ ଆନନ୍ଦମୟ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||46||69||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ମେରୈ ଗୁରି ମୋରୋ ସହସା ଉତାରିଆ ॥
ମୋର ଗୁରୁ ମୋର ସଂଶୟ-ଭୟ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ତିସୁ ଗୁର କୈ ଜାଈଐ ବଲିହାରୀ ସଦା ସଦା ହଉ ୱାରିଆ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏପରି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ଗୁର କା ନାମୁ ଜପିଓ ଦିନୁ ରାତୀ ଗୁର କେ ଚରନ ମନି ଧାରିଆ ॥
ମୁଁ ଦିନ-ରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ-ଚରଣକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ନେଇଛି।

ଗୁର କୀ ଧୂରି କରଉ ନିତ ମଜନୁ କିଲବିଖ ମୈଲୁ ଉତାରିଆ ॥୧॥
ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ଏହିଭଳି ପାପୀର ମଇଳା ବାହାରି ଥାଏ||1||

ଗୁର ପୂରେ କୀ କରଉ ନିତ ସେୱା ଗୁରୁ ଅପନା ନମସକାରିଆ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ହିଁ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ।

ସରବ ଫଲା ଦୀନ୍ହੇ ଗୁରି ପୂରୈ ନାନକ ଗୁରି ନିସତାରିଆ ॥୨॥୪୭॥୭୦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ମୋତେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି||2||47||70||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ସିମରତ ନାମୁ ପ୍ରାନ ଗତି ପାୱै ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ମିଟହି କଲେସ ତ୍ରାସ ସଭ ନାସୈ ସାଧସଂଗି ହିତୁ ଲାୱै ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯଦି ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସବୁ କଳହ-କ୍ଲେଶ ଓ ପୀଡା ଦୂରହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ହରି ହରି ହରି ହରି ମନି ଆରାଧେ ରସନା ହରି ଜସୁ ଗାୱै ॥
ମୋର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ।

ତଜି ଅଭିମାନୁ କାମ କ୍ରୋଧୁ ନିંଦା ବାସୁଦେବ ରંଗୁ ଲାବୈ ॥୧॥
ଅଭିମାନ, କାମ, କ୍ରୋଧ ଓ ନିନ୍ଦା ତ୍ୟାଗ କରି ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛି||1||

ଦାମୋଦର ଦଇଆଲ ଆରାଧହୁ ଗୋବିંଦ କରତ ସୋହାବୈ ॥
ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା ଓ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରି ଜୀବ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ସଭ କୀ ହୋଇ ରେନା ହରି ହରି ଦରସି ସମାବୈ ॥୨॥୪୯॥୭୨॥
ନାଙ୍କଙ୍କ ମତ ଯେ ଯିଏ ସବୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନିଯାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||48||71||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଅପୁନେ ଗୁର ପୂରେ ବଲିହାରୈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ପ୍ରଗଟ ପ୍ରତାପୁ କୀଓ ନାମ କୋ ରାଖେ ରାଖନହାରୈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ପ୍ରସାରିତ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ନିରଭଉ କୀਏ ସେବକ ଦାସ ଅପନେ ସଗଲେ ଦୁଖ ବିଦାରୈ ॥
ସେ ନିଜ ସେବକ ଦାସର ସବୁ ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ କରି ନିର୍ଭୟ ବର ଦେଇଛନ୍ତି।

ଆନ ଉପାବ ତିଆଗି ଜନ ସଗଲେ ଚରନ କମଲ ରିଦ ଧାରୈ ॥୧॥
ସେବକ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ତ୍ୟାଗ କରି ହୃଦୟରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ହିଁ ଧାରଣ କରିଛି||1||

ପ୍ରାନ ଅଧାର ମୀତ ସାଜନ ପ୍ରଭ ଏକୈ ଏକଂକାରୈ ॥
କେବଳ ଏକ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଆମର ମିତ୍ର ଓ ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି।

ସଭ ତେ ଊଚ ଠାକୁରୁ ନାନକ କା ବାର ବାର ନମସକାରୈ ॥୨॥୪୯॥୭୨॥
ନାନକଙ୍କ ମାଲିକ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ||2||49||72||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ବିନୁ ହରି ହै କୋ କହା ବତାବହୁ ॥
ବତାଇ ଦିଅ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ବିଧାତା ଅଛନ୍ତି ?

ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର, କରୁଣାମୟ ଓ ସ୍ରଷ୍ଟା ଅଟନ୍ତି, ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସର୍ବସା ଧ୍ୟାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਏ ਜੰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ॥
ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ସୂତ୍ରରେ ଗୁନ୍ଥି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ଏପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର।

ਸਿਮਰਿ ਠਾਕੁਰੁ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ ਆਨ ਕਹਾ ਪਹਿ ਜਾਵਹੁ ॥੧॥
ଯିଏ ସବୁକିଛି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ଆଉ କେଉଁଠିକୁ ପୂଜା ପାଇଁ କାହିଁକି ଯାଉଛ||1||

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥
ଏକମାତ୍ର ମୋର ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସେବା ହିଁ ସଫଳ ଅଟେ, ମନରେ ଯେପରି କାମନା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ମିଳିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲਾਭੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਸੁਖ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥੨॥੫੦॥੭੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ-ସେବାର ଲାଭ ସାଥିରେ ନେଇ ଚାଲ ଏବଂ ସୁଖପୂର୍ବକ ଘରକୁ ଯାଅ||2||50||73||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਠਾਕੁਰ ਤੁਮ੍ਹ੍ਰ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥
ହେ ଠାକୁର! ମୁଁ ତୁମ ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਉਤਰਿ ਗਇਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ତୋର ଦର୍ଶନ ପାଇଛି, ମୋର ମନର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਬੋਲਤ ਮੇਰੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥
ବିନା କିଛି ବୋଲି ହିଁ ତୁମେ ମୋ' ମନର ଧ୍ୟାନ ଜାଣି ନେଇଛ ଏବଂ ନିଜ ନାମର ଜପ କରାଇଛ।

ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਅਨਦ ਅਨਦ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥੧॥
ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ପରମ ସୁଖରେ ଲୀନ ଅଛି ଏବଂ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଛି||1||

ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਕਢਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਕੂਪ ਤੇ ਮਾਇਆ ॥
ତୁ ବାହୁ ଧରି ମାୟାର ଅନ୍ଧକୂପରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛୁ ଏବଂ ନିଜ ଘରକୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଛୁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਬਿਛੁਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੨॥੫੧॥੭੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ସଂସାରର ସବୁ ବନ୍ଧନ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି||2||51||74||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ହରି କେ ନାମ କୀ ଗତି ଠାଂଢୀ ॥
ହରିନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ସର୍ବଦା ମନରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ।

ବେଦ ପୁରାନ ସିମ୍ରିତି ସାଧୂ ଜନ ଖୋଜତ ଖୋଜତ କାଢୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ବେଦ, ପୁରାଣ ଏବଂ ସ୍ମୃତିର ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ସାଧୁ ପୁରୁଷ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ କାଢ଼ିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ସିବ ବିରଂଚ ଅରୁ ଇਂଦ୍ର ଲୋକ ତਾ ମହି ଜଲତੌ ଫିରିଆ ॥
ଶିବ, ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକ ତମ ଗୁଣରେ ଜଳୁଅଛି।

ସିମରି ସିମରି ସୁଆମୀ ଭଏ ସୀତଲ ଦୂਖୁ ଦରଦୁ ଭ୍ରମୁ ହିରିଆ ॥୧॥
କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ଜୋ ଜୋ ତରିଓ ପୁରାତନੁ ନਵତନੁ ଭଗତି ଭାਇ ହରି ଦେਵା ॥
ପ୍ରାଚୀନ ଯୁଗ ଅଥବା ଆଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଯିଏ ଯିଏ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଛନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଛି।

ନାନକ କୀ ବେନੰତୀ ପ୍ରଭ ଜୀଉ ମିଲै ସੰତ ଜନ ସେਵା ॥୨॥୫୨॥୭୫॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି||2||52||75||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଜିହ୍ୱେ ਅੰମ୍ରିତ ଗୁଣ ହରି ଗାଉ ॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଅମୃତମୟ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ହରି ହରି ବୋଲି କଥା ସୁନି ହରି କୀ ଉଚରହୁ ପ୍ରଭ କୋ ନାଉ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହରି-ହରି ବୋଲ, ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣ, ହରିନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କର॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਵਹੁ ਭਾਉ ॥
ରାମନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ, ଏହି ଧନ ଏକାଠି କର ଆଉ ମନ-ତନରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଅ।

ਆਨ ਬਿਭੂਤ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਸਾਚਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥੧॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିଭୂତିକୁ ମିଥ୍ୟା ଭାବ, ରାମନାମ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଲାଭ ଅଟେ||1||

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਦਾਤਾ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥
ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରାଣକୁ ମୁକ୍ତି ଦେବା ବାଲା କେବଳ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਦੇਤ ਸਗਲ ਅਪਿਆਉ ॥੨॥੫੩॥੭੬॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ, ଯିଏ ସବୁଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ରୋଟି ଦେଇଥାନ୍ତି||2||53||76||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹੋਤੀ ਨਹੀ ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ॥
ମୋ' ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ।

ਇਹੈ ਓਟ ਪਾਈ ਮਿਲਿ ਸੰਤਹ ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ସାହାରା ପାଇ ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪੰਚ ਦੋਖ ਛਿਦ੍ਰ ਇਆ ਤਨ ਮਹਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ ਕੀ ਕਰਣੀ ॥
ଏହି ଶରୀର ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ବଶରେ ଅଛି ଏବଂ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ରୋଗ ଜାତ କରାଇ ଥାଏ।

ਆਸ ਅਪਾਰ ਦਿਨਸ ਗਣਿ ਰਾਖੇ ਗ੍ਰਸਤ ਜਾਤ ਬਲੁ ਜਰਣੀ ॥੧॥
ଆଶା ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ଜୀବନର ଦିନ ସାମାନ୍ୟ ଅଟେ ଏବଂ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଶାରୀରିକ ବଳକୁ ଖାଇ ଦେଇଥାଏ||1||

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਭੈ ਹਰਣੀ ॥
ଅନାଥର ନାଥ, ସୁଖର ସାଗର, ଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁ ପାପ ଏବଂ ଭୟ ହରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਮਨਿ ਬਾਂਛਤ ਚਿਤਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀ ॥੨॥੫੪॥੭੭॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକଙ୍କ ଏହି ମନୋକାମନା ଯେ ତୁମର ଚରଣକୁ ଦେଖି ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି||2||54||77||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਫੀਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਦ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ବିନା ସବୁ ସ୍ୱାଦ ଫିକା ଅଟେ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰਨ ਨਾਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରି-କୀର୍ତ୍ତନ ଅମୃତମୟ ରସ ଅଟେ, ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ରାତି-ଦିନ ଖୁସି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਤ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਸਗਲ ਬਿਖਾਦ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମହାସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସବୁ ଦୁଃଖ ଶୋକ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਘਰਿ ਲੈ ਆਵਹੁ ਲਾਦਿ ॥੧॥
ହରି-ଭଜନର ଲାଭ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଲଦି ଘରକୁ ଆଣ||1||

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਊਚ ਤੇ ਊਚੋ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਮਰਜਾਦ ॥
ଈଶ୍ୱର ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ଉଚ୍ଚରୁ ଆହୁରି ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଗରିମାର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਪੇਖਿ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ ॥੨॥੫੫॥੭੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ଦେଖି ବିସ୍ମୟ ହେଉଛି||2||55||78||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਆਇਓ ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଦୁନିଆରେ ହରି ବାଣୀ ଶୁଣିବା ଏବଂ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଆସିଛି।

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਲਗਹਿ ਅਨ ਲਾਲਚਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਪਰਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରନ୍ତୁ ହରିଣାମକୁ ଭୁଲି ଅନ୍ୟ ଲାଳସାରେ ଲାଗି ନିଜ ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଉଛ॥1॥ରୁହ॥

ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਥੀ ਸੰਤਨ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଜାଗ୍ରତ ଓ ସାବଧାନ ହୁଅ, ସନ୍ଥ-ମହାପୁରୁଷ ଅକଥନୀୟ କାହାଣୀର କଥନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ବୁଝ।

ਲਾਭੁ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਹੁ ਛੁਟਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥੧॥
ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନାର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବ||1||

ਉਦਮੁ ਸਕਤਿ ਸਿਆਣਪ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਦੇਹਿ ਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥
ହେ ହରି! ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ଉଦ୍ୟମ, ଶକ୍ତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ୍ନ କର, ତୋର ନାମ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ।

ਸੇਈ ਭਗਤ ਭਗਤਿ ਸੇ ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ॥੨॥੫੬॥੭੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ଭକ୍ତିରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ||2||56||79||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਧਨਵੰਤ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ହରିନାମର ବ୍ୟାପାରୀ ହିଁ ଧନବାନ ଅଟେ।

ਸਾਂਝੀ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਾਟਹੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇ ଭାଗୀଦାରୀ ହୁଅ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କରି ହରିନାମ ଧନର ଅର୍ଜନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਛੋਡਹੁ ਕਪਟੁ ਹੋਇ ਨਿਰਵੈਰਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਨਿਹਾਰੇ ॥
ଯିଏ ଛଳ କପଟ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଃଶତ୍ରୁ ସଜ୍ଜନ ବନି ରହିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଆଖପାଖରେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ।

ਸਚੁ ਧਨੁ ਵਣਜਹੁ ਸਚੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹੁ ਹਾਰੇ ॥੧॥
ସେ ସଚ୍ଚା ନାମ ଧନର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଧନ ହିଁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ||1||

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ ॥
ହରିନାମର ଅସଂଖ୍ୟ ଭଣ୍ଡାର ଭରି ହୋଇଥାଏ, ଏହାକୁ ଖାଇବା ଅଥବା ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ଦ୍ୱାରା କେବେ ହ୍ରାସ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਭਾ ਸੰਗਿ ਜਾਵਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ॥੨॥੫੭॥੮੦॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ଶୋଭାପୂର୍ବକ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଅ||2||57||80||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੋਹਿ ਕਵਨੁ ਅਨਾਥੁ ਬਿਚਾਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଭଳି ଅନାଥ, ବିଚରା, ନାଚାରକୁ

ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਮਾਨੁਖੁ ਕਰਿਆ ਇਹੁ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେଉଁ ଆଧାରରେ ତୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ବନାଇ ଦେଇଛୁ, ଏହି ସବୁ ତୁମର ପ୍ରତାପ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ ਗੁਣ ਕਹੇ ਨ ਜਾਹਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ତୁମେ ଜୀବନ, ପ୍ରାଣ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟ, ତୁମର ଅପାର ଗୁଣ ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੂਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਆਧਾਰਾ ॥੧॥
ତୁ ସବୁଙ୍କ ପ୍ରିୟତମ ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରର ପ୍ରତିପାଳକ ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟର ଆଶ୍ରା ଅଟୁ||1||

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪਹਿ ਏਕ ਪਸਾਰਾ ॥
ତୁମର ମହିମା ଓ ଶକ୍ତିକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ସଂସାରର ପ୍ରସାର ତୋର ହିଁ ଅଟେ।

ਸਾਧ ਨਾਵ ਬੈਠਾਵਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥੨॥੫੮॥੮੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ନାବରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||2||58||81||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਆਵੈ ਰਾਮ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ॥
କେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ।

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਕਿਛੁ ਹੋਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଉପାୟ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਆਰਾਧੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଏବଂ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਅਕਥ ਕਥਾ ਰਸੁ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥
ସେ ଅକଥନୀୟ କଥାର ରସରେ ଆନନ୍ଦ ବିନୋଦ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਤਾ ਕੀ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ॥
କୃପା କରି ଭଗବାନ ଯାହାକୁ ନିଜର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାର ବାଣୀ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜੋ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੨॥੫੯॥੮੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ରତ ରହିଥାଏ, ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||59||82||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਜਾ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸਰਣਿ ਗਹੀ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସାଧୁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି,

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਬਿਰਥਾ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନରେ ପରମ ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତିର ଆଲୋକ ଆସି ଯାଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ରହି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਬਿਨਤੀ ਏਹ ਕਹੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ଏହି ବିନତି କରୁଅଛୁ ଯେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ନିଜ ନାମ ପ୍ରଦାନ କର।

ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਪਾਇਓ ਲਾਭੁ ਸਹੀ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ-ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ସବୁ ବ୍ୟବହାର ଭୁଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ସଚ୍ଚା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||1||

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤਹੀ ਸਮਾਨੋ ਸਾਈ ਬਸਤੁ ਅਹੀ ॥
ଯେଉଁ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ସେଠାରେ ହି ଲୀନ ହୋଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਰਮੁ ਗੁਰਿ ਖੋਇਓ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਹੀ ॥੨॥੬੦॥੮੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ମୋର ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||60||83||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੋ ਜਸੁ ਗਾਉ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଜିହ୍ୱାରେ ରାମଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର।

ਆਨ ਸੁਆਦ ਬਿਸਾਰਿ ਸਗਲੇ ਭਲੋ ਨਾਮ ਸੁਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ ସାଂସାରିକ ସ୍ୱାଦ ଭୁଲାଇ ଦିଅ, କାରଣ ହରିନାମ ଭଜନର ସ୍ୱାଦ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥
ହରିଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି କେବଳ ସେଥିରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੋਹਿ ਨਿਰਮਲੁ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਉ ॥੧॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ଆସିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||1||

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆତ୍ମା ଓ ପ୍ରାଣ ତୋର ହିଁ ଆଶ୍ରାରେ ଅଛି, ତୁ ଆଶ୍ରୟହୀନର ଆଶ୍ରୟ ଅଟୁ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥੬੧॥੮੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ||2||61||84||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਬੈਕੁੰਠ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਨਿਤ ਧਿਆਉ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣର ନିତ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠ ଅଟେ।

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତରେ ମୋକ୍ଷଦାୟକ ଅମୃତ ହରିନାମ ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਊਤਮ ਕਥਾ ਸੁਣੀਜੈ ਸ੍ਰਵਣੀ ਮਇਆ ਕਰਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥
ହେ ଭଗବାନ! କୃପା କର, ଯେପରି କାନରେ ଉତ୍ତମ କଥା ଶୁଣି ପାରିବି।

ਆਵਤ ਜਾਤ ਦੋਊ ਪਖ ਪੂਰਨ ਪਾਈਐ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥੧॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁଦୁଇଟି ପକ୍ଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ|1||

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਭਗਤਿ ਸਰੇਸਟ ਪੂਰੀ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ଏହି ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ପାଇଛି ଯେ ଭକ୍ତି ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਊਰੀ ॥੨॥੬੨॥੮੫॥
ହେ ନାନକ! ରାମନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ ସବୁ ଉପାୟ ଅସମାପ୍ତ ଓ ଅସଫଳ ଅଟେ||2||62||85||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥
ସଚ୍ଚା ସଦଗୁରୁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਗਲ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿ ਸਾਧ ਜਨ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସାଧୁଜନ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ହରିଙ୍କ ନାମ ନିଶ୍ଚଳ ଅଟେ।

ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਬਿਨਾਸੀ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଭକ୍ତି କର, ସେହି ଅବିନାଶୀଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||1||

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ ॥
ସେ ଅପହଞ୍ଚ, ମନ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੁ ਤਾ ਕਉ ਜਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥੨॥੬੩॥੮੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ||2||63||86||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਬਸੇ ਮਨ ਮੇਰੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଛି।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਥਾਈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਸਭ ਨੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାଲିକ ସବୁସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ନିକଟରେ ରହିଥାନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸੰਤਸੰਗਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହେଲେ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡାଇ ଆମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛୁ।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ ਇਛਾ ਸਗਲ ਪੁਜਾਈ ॥੧॥
ଆମର ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਜਾ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ମୋର ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ ॥੨॥੬੪॥੮੭॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ମୁଁ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||2||64||87||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਜੀਵਨੁ ਤਉ ਗਨੀਐ ਹਰਿ ਪੇਖਾ ॥
ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଯାଏ।

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ ਫੋਰਿ ਭਰਮ ਕੀ ਰੇਖਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ଭ୍ରମର ରେଖାକୁ ଲିଭାଇ ଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਕਿਛੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਉਪਜਤ ਬਿਨੁ ਬਿਸਾਸ ਕਿਆ ਸੇਖਾਂ ॥
କହିବା ଓ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ ବିନା କେହି କଣ ଶିଖି ପାରିବ।

ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਜੋ ਚਾਹਤ ਤਾ ਕੈ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ ਕਾਲੇਖਾ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଯିଏ ଅନ୍ୟକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ, ତାହାର ମୁଖରେ କାଳିମା ହିଁ ଲାଗିଥାଏ||1||

ਜਾ ਕੈ ਰਾਸਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਮਾਨਤ ਭੇਖਾ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ସର୍ବ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ଅଛନ୍ତି, ସେ କୌଣସି ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅଥବା ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କୁ ମାନେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਮਗਨ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਪੂਰਨ ਅਰਥ ਬਿਸੇਖਾ ॥੨॥੬੫॥੮੮॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ନିମଗ୍ନ ମନ ମୋହିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସର୍ବ ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ||2||65||88||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਕੋ ਇਕੁ ਨਾਮ ॥
କେବଳ ରାମନାମର ସ୍ମରଣ କର,

ਕਲਮਲ ਦਗਧ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଏକ କ୍ଷଣରେ ସବୁ ପାପ-ଅପରାଧ ଜଳି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ କୋଟି କୋଟି ଦାନ-ସ୍ନାନର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਨ ਜੰਜਾਰ ਬ੍ਰਿਥਾ ਸ੍ਰਮੁ ਘਾਲਤ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਫੋਕਟ ਗਿਆਨ ॥
ଅନ୍ୟ ଜଞ୍ଜାଳରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବା ବେକାର ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଅନୁପଯୋଗୀ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟੈ ਜਗਦੀਸ ਭਜਨ ਸੁਖ ਧਿਆਨ ॥੧॥
ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ସଙ୍କଟରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ରତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||1||

ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖ ସାଗର! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, କୃପା କରି ଭକ୍ତିର ଦାନ ଦିଅ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨ ॥੨॥੬੬॥੮੯॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହାଦ୍ୱାରା ମୋର ଅଭିମାନ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||2||66||89||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਧੂਰਤੁ ਸੋਈ ਜਿ ਧੁਰ ਕਉ ਲਾਗੈ ॥
ବାସ୍ତବ ଧୂର୍ତ୍ତ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ଓଁକାରର ଚିନ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸੋਈ ਧੁਰੰਧਰੁ ਸੋਈ ਬਸੁੰਧਰੁ ਹਰਿ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਗੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ, ଧନବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ରସରେ ନିମଗ୍ନ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਲਬੰਚ ਕਰੈ ਨ ਜਾਨੈ ਲਾਭੈ ਸੋ ਧੁਰਤੁ ਨਹੀ ਮੂੜ੍ਹਾ ॥
ଯିଏ ଛଳ-କପଟ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଲାଭ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଧୂର୍ତ୍ତ ନୁହେଁ, ବାସ୍ତବରେ ମୂର୍ଖ ଅଟେ।

ਸੁਆਰਥੁ ਤਿਆਗਿ ਅਸਾਰਥਿ ਰਚਿਓ ਨਹ ਸਿਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜਾ ॥੧॥
ସେ ଲାଭ ଛାଡି କ୍ଷତି ବାଲା କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ କରିଥାଏ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରେନାହିଁ||1||

ਸੋਈ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਣਾ ਪੰਡਿਤੁ ਸੋ ਸੂਰਾ ਸੋ ਦਾਨਾਂ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଚତୁର, ବୁଦ୍ଧିମାନ, ପଣ୍ଡିତ ଅଟେ, ସେ ହିଁ ସୁରବୀର ଏବଂ ଦାନୀ ଅଟେ,

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ ॥੨॥੬੭॥੯੦॥
ଯିଏ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||2||67||90||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି,

ਬਿਖੈ ਰਸ ਭੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଅମୃତମୟ ସୁଖସାଗର ରାମନାମର ହିଁ ଜପ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ରସକୁ ଭୋଗ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਚਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਤਨਾ ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਸੀਵਨਿ ॥
ସେ ରାମନାମ ଧନକୁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ମନ ତନରେ ଏଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਂਗ ਭਏ ਮਨ ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਖੀਵਨਿ ॥੧॥
ତାହାର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲାଲ ରହିଥାଏ ଏବଂ ରାମନାମର ରସ ହିଁ ସେବନ କରିଥାଏ||1||

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਜਲ ਸਿਉ ਉਰਝਾਨੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਲੀਵਨਿ ॥
ଯେପରି ମାଛ ଜଳରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସେ ରାମନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪਾਨ ਸੁਖ ਥੀਵਨਿ ॥੨॥੬੮॥੯੧॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥ ଚାତକ ଭଳି ହରି-ବୁନ୍ଦା ପାନ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||68||91||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮਹੀਨ ਬੇਤਾਲ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରେତ ସମାନ ଅଟେ।

ਜੇਤਾ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤੇਤਾ ਸਭਿ ਬੰਧਨ ਜੰਜਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଯେତେ କର୍ମ କାଣ୍ଡ କରିଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ସେତେ ବନ୍ଧନ ଓ ଜଞ୍ଜାଳ ବନିଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ਕਰਤ ਅਨ ਸੇਵਾ ਬਿਰਥਾ ਕਾਟੈ ਕਾਲ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁ ସେବା ଅପେକ୍ଷା ଅନ୍ୟ ସେବା କରି ସମୟ ବରବାଦ କରିଥାଏ।

ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬ ਤੁਮਰੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯେତେବେଳେ ଯମ ମାରି ଦେବ, ତୁମର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ?

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଦାସକୁ ରକ୍ଷା କର, ତୁ ସର୍ବଦା କୃପାଳୁ ଅଟୁ।

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਨ ਮਾਲ ॥੨॥੬੯॥੯੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସୁଖର ଘର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ହିଁ ମୋର ଧନ-ଦୌଲତ ଅଟେ||2||69||92||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥
ମନ ତନରେ ରାମନାମର ଆଚରଣ ରହିବା ଉଚିତ,

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਨ ਗਾਵਨ ਗੀਧੇ ਪੋਹਤ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତି ଓ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସଂସାରର ବନ୍ଧନ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਇਹੁ ਸਾਧ ਕੋ ਆਚਾਰੁ ॥
କାନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଓ ଭଜନ କରିବା ହିଁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଅଟେ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਸਥਿਤਿ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥੧॥
ତାହାର ହୃଦୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ହିଁ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂଜା ହିଁ ତାହାର ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟେ||1||

ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਧਾਰੁ ॥
ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ମୋର ବିନତି ଶୁଣ; ନିଜ କୃପା କର,

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਉਚਰਉ ਨਿਤ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ ॥੨॥੭੦॥੯੩॥
ଯେପରି ଜିହ୍ୱାରେ ନିତ୍ୟ ସୁଖର ନିଧି ନାମର ଉଚରଣ କରିବି, ନାନକ ତୋ' ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||2||70||93||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ହରି କେ ନାମହୀନ ମତି ଥୋରୀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା କୁହାଯାଏ।

ସିମରତ ନାହି ସିରୀଧର ଠାକୁର ମିଲତ ଅଂଧ ଦୁଖ ଘୋରୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ଶ୍ରୀଧର ଠାକୁରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ ଏବଂ ଘୋର ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ହରି କେ ନାମ ସିଉ ପ୍ରୀତି ନ ଲାଗୀ ଅନିକ ଭେଖ ବହୁ ଜୋରୀ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ଅନେକ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ତୂଟତ ବାର ନ ଲାଗୈ ତਾ କଉ ଜିଉ ଗାଗରି ଜଲ ଫୋରୀ ॥୧॥
ଏପରି ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ, ଯେପରି ଭଙ୍ଗା ପାତ୍ରରେ ଜଳ ରହେ ନାହିଁ||1||

କରି କିରପା ଭଗତି ରସୁ ଦୀଜୈ ମନୁ ଖଚିତ ପ୍ରେମ ରସ ଖୋରୀ ॥
ଯଦି ଭଗବାନ କୃପା କରି ଭକ୍ତିର ରସ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି, ମନ ପ୍ରେମ ରସରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ଦାସ ତେରୀ ସରଣାଈ ପ୍ରଭ ବିନୁ ଆନ ନ ହୋରୀ ॥୨॥୭୧॥୯୪॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି ଏବଂ ତୋ' ବିନା ମୋର କେହି ନାହାନ୍ତି||2||71||94||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଚିତਵଉ ਵਾ ଅଉସର ମନ ମାହି ॥
ମୁଁ ମନରେ ସେହି ଶୁଭ ଅବସରର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ଯେ

ହୋਇ ଇକତ୍ର ମିଲହୁ ସଂତ ସାଜନ ଗୁਣ ଗୋବିଂଦ ନିତ ଗାହି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସଜ୍ଜନ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ବିନୁ ହରି ଭଜନ ଜେତେ କାମ କରୀਅହି ତେତେ ବିରଥେ ଜାਂହି ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଆମେ ଯେତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଉ, ସବୁ ବେକାର ହୋଇଯାଏ।

ପୂରନ ପରମାନଂଦ ମନି ମୀଠੋ ତିସୁ ବିନୁ ଦୂସର ନାହି ॥୧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ ହିଁ ମନକୁ ମଧୁର ଲାଗିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି||1||

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਸੁਖ ਸਾਧਨ ਤੁਲਿ ਨ ਕਛੂਐ ਲਾਹਿ ॥
ମନ୍ତ୍ରର ଜପ, ତପସ୍ୟା, ସଂଯମ, କର୍ମ ତଥା ସବୁ ସୁଖ ସାଧନ ପ୍ରଭୁ-ଭଜନ ତୁଳନାରେ ଶୂନ୍ୟ ଅଟେ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨॥੭੨॥੯੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ଲାଖି ଯାଇଛି ଏବଂ ଚରଣରେ ହିଁ ବିଲୀନ ଅଛି||2||72||95||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ମୋର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି।

ਆਗੈ ਕੁਸਲ ਪਾਛੈ ਖੇਮ ਸੂਖਾ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସ୍ୱାମୀର ନାମ-ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ଲବଧି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସାଜନ ମୀତ ସଖା ହରି ମେରୈ ଗୁନ ଗୋପାଲ ହରି ରାଇଆ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ସଜ୍ଜନ, ମିତ୍ର ଏବଂ ହିତୈଷୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ବିସରି ନ ଜାଈ ନିମଖ ହିରଦୈ ତେ ପୁରୈ ଗୁରୁ ମିଲାଇଆ ॥୧॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଅଣମଧ୍ୟ ହୃଦୟରୁ ଭୁଲି ନ ଯାଆନ୍ତୁ, ଏଥିପାଇଁ ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||1||

କରି କିରପା ରାଖେ ଦାସ ଅପନେ ଜୀଅ ଜੰତ ବସି ଜା କୈ ॥
ସେ କୃପା କରି ନିଜ ଦାସର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସମସ୍ତ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ବଶରେ ଅଛନ୍ତି।

ଏକା ଲିବ ପୁରନ ପରମେସୁର ଭଉ ନହୀ ନାନକ ତା କୈ ॥୨॥୭୩॥୯୬॥
ହେ ନାନକ! କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ଭୟ ଗ୍ରାସ କରେନାହିଁ||2||73||96||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଜା କୈ ରାମ କୋ ବଲୁ ହୋଇ ॥
ଯାହାର ବଳ ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି,

ସଗଲ ମନୋରଥ ପୁରନ ତାହୂ କେ ଦୂਖୁ ନ ବିଆପୈ କୋଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହାର ସବୁ ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ଜୋ ଜନୁ ଭଗତୁ ଦାସୁ ନିଜୁ ପ୍ରଭ କା ସୁନି ଜୀବਾਂ ତିସୁ ସୋଇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ଓ ଦାସ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ଉଦਮୁ କରଉ ଦରସନୁ ପେਖନ କୌ କରମਿ ପରାପତਿ ହୋଇ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ପ୍ରଯତ୍ନ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ଗୁର ପରସାଦୀ ଦ୍ରିସਟି ନିହାରଉ ଦୂସର ନାହୀ କୋଇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନେତ୍ରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ନାହିଁ।

ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਅਪਨੇ ਕਉ ਚਰਨ ਜੀਵਾਂ ਸੰਤ ਧੋਇ ॥੨॥੭੪॥੯੭॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ନିଜ ସେବକକୁ ଏହି ଦାନ ଦିଅ ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ଜୀବିତ ରହି ପାରିବି||2||74||97||

ସାରଗ ମହଲਾ ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਜੀਵਤੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥
ମୁଁ ରାମଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଜୀବିତ ରହିଥାଏ।

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਬੀਠੁਲੇ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬ ਹੀ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କର, କେବେ ଭୁଲ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମନ, ତନ, ଧନ ସବୁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି, ତୋ' ବିନା ମୁଁ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ।

ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹਣਾ ਤੁਮ੍ਹ੍ਰਰਾ ਪੈਨ੍ਹੈ ਖਾਇ ॥੧॥
ଯେପରି ତୁ ରଖୁ, ସେପରି ହିଁ ରହିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତୁମେ ଦେଇଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ଓ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିବାକୁ ପଡିବ||1||

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਨਮਾ ਧਾਇ ॥
ମୁଁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥੨॥੭੫॥੯੮॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି, ଯେପରି ଚାହିଁ ଥାଅ, ସେପରି ହିଁ ଚଳାଅ||2||75||98||

ସାରଗ ମହଲਾ ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਨ ਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥
ହେ ମନ! ହରିନାମ ସର୍ବସୁଖର ସାର ଅଟେ ଏବଂ

ਆਨ ਕਾਮ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਸਗਲ ਦੀਸਹਿ ਛਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ମାୟାର ବିକାର ଅଟେ, ଯାହା ସବୁ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਅੰਧ ਕੂਪ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ॥
ପତିତ ପ୍ରାଣୀ ଅନ୍ଧକୂପରେ ପଡି ଘୋର ନର୍କର ଅନ୍ଧକାରରେ ବୁଡି ଯାଇଥାଏ।

ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਤ ਹਾਰਿਓ ਭ੍ਰਮਤ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ॥੧॥
ସେ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ପୁନଃ ପୁନଃ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ||1||

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਬਛਲ ਦੀਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଅଟୁ, ଦୀନ ଉପରେ କୃପା ଧାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਂਗੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਉਧਾਰ ॥੨॥੭੬॥੯੯॥
ନାନକ ହାତ ଯୋଡି କାମନା କରିଥାନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଆମର ଉଦ୍ଧାର କର||2||76||99||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਬਿਰਾਜਿਤ ਰਾਮ ਕੋ ਪਰਤਾਪ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମା ସବୁଆଡେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି,

ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਸਭ ਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਤੀਨੈ ਤਾਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆଧି, ବ୍ୟାଧି, ଉପାଧି ତିନି ପ୍ରକାରର ରୋଗ ବିନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ਚੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥
ଆମର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି, ସବୁ ଆକାଂକ୍ଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଶୋକ ସନ୍ତାପ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤਨ ਆਤਮ ਧ੍ਰਾਪ ॥੧॥
ଅବିନାଶୀ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ମନ, ତନ ଏବଂ ଆତ୍ମାକୁ ତୃପ୍ତି ମିଳିଥାଏ||1||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਖਾਪ ॥
ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଜୀବର କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ଈର୍ଷା-ଦ୍ୱେଷର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਭੈ ਕਾਟਨਹਾਰੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥੨॥੭੭॥੧੦੦॥
ନାନକଙ୍କ ମା'-ବାପା ନିରଙ୍କାର ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ଭୟ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||77||100||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଆਤੁਰੁ ନାମ ବିନୁ ସଂସାର ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ପୁରା ଦୁନିଆ ବ୍ୟାକୁଳ ଅଛନ୍ତି।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ନ ହୋਵତ କୁକରୀ ଆସା ଇତୁ ଲାଗୋ ବିଖିଆ ଛାର ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କୁକୁର ଭଳି ଆଶା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ତୃପ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଠାରେ ବିକାରର ମାଟି ଲାଗି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ପାਇ ଠଗଉରୀ ଆପି ଭୁଲାਇଓ ଜନମତ ବାରୋ ବାର ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଜଡିବୁଟି ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟକୁ ସ୍ୱୟଂ ଭୁଲାଇଛନ୍ତି, ଏହା ଯୋଗୁଁ ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ।

ହରି କା ସିମରନୁ ନିମଖ ନ ସିମରିଓ ଜମକଂକର କରତ ଖୁଆର ॥୧॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରେନାହିଁ, ଏଣୁ ଯମଦୂତ ଏହାକୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଥାଏ||1||

ହୋਹୁ କ୍ରିପାଲ ଦୀନ ଦୁଖ ଭଂଜନ ତେରିଆ ସଂତହ କୀ ରାਵାର ॥
ହେ କରୁଣାନିଧି! ତୁ ଦୀନାର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, କୃପା କର, ଆମେ ତୋର ସନ୍ଥ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଧୂଳି ଅଟୁ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਆਧਾਰ ॥੨॥੭੮॥੧੦੧॥
ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿ ਚਾਹਿੰ ਥਾਏ, ਸੇ ਹਿੰ ਮਨ ਤਨਰ ਆਸ਼੍ਰਾ ਅਟਨ੍ਤਿ||2||78||101||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮੈਲਾ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିନା ଜୀବ ମଇଳା ଅଟେ।

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਖੈ ਠਗਉਰੀ ਪੀਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ବିକାରର ଜଡିବୁଟି ପାନ କରାଇ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଏହାକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੌ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਥਿਤਿ ਨਹੀ ਕਤਹੂ ਪਾਈ ॥
ସେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କୋଟି କୋଟି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହାକୁ କେଉଁଠି ସ୍ଥିରତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਨ ਭੇਟਿਆ ਸਾਕਤੁ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଏହାର ସାକ୍ଷାତ ହୁଏନାହିଁ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଶାକ୍ତ ଜୀବ ଆସିଥାଏ||1||

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସମର୍ଥ, ଦାତା, ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ଅଟୁ, ମୋତେ ରକ୍ଷା କର।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਿਓ ਪਾਰ ॥੨॥੭੯॥੧੦੨॥
ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||2||79||102||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਰਮਣ ਕਉ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ॥
ଅର୍ଚ୍ଚନା ପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਿਆਈਐ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾ ਕੇ ਸੁਆਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର, ତାହାଙ୍କ ସ୍ୱାଦ ଅମୃତମୟ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਤ ਏਕੁ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਦ ॥
ଅଟଳ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାୟାର ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਹਜ ਅਨਦ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਏ ਬਿਖਾਦ ॥੧॥
ଅନାହତ ବାଣୀର ଧ୍ୱନିରେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟ ପୁନର୍ବାର ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਸੁਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥
ସନକ, ସନନ୍ଦନ, ବ୍ରହ୍ମା, ଶୁକଦେବ, ପ୍ରହଲାଦ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਪੀਵਤ ਅਮਿਉ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥੨॥੮੦॥੧੦੩॥
ହେ ନାନକ! ଅଦ୍ଭୁତ ହରିରସର ଅମୃତ ଜଳର ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||80||103||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਕੀਨ੍ੇ ਪਾਪ ਕੇ ਬਹੁ ਕੋਟ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ପାପର ବହୁତ ବଡ ଦୁର୍ଗ ବନାଇ ଥାଏ।

ਦਿਨਸੁ ਰੈਨੀ ਥਕਤ ਨਾਹੀ ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଦିନରାତି ଏଥିରେ ଥକି ଯାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ନା କେବେ ପାପ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਬਿਖ ਬਿਆਧੀ ਸਿਰਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟ ॥
ଏହିପରି ମନୁଷ୍ୟ ମସ୍ତକରେ ବିକାର ଓ ରୋଗର ପୁଟୁଳି ଉଠାଇ ଥାଏ।

ਉਘਰਿ ਗਈਆਂ ਖਿਨਹਿ ਭੀਤਰਿ ਜਮਹਿ ਗ੍ਰਾਸੇ ਝੋਟ ॥੧॥
ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଖୋଲିଯାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ତାହାକୁ ନିଜ ଶିକାର ବନାଇ ନେଇଥାଏ||1||

ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਉਸਟ ਗਰਧਭ ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਲੇਟ ॥
ତାହାପରେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁ-ପ୍ରେତ, ଓଟ, ଗାଢ଼ ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ଯୋନିରେ ଆସିଥାଏ।

ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗੈ ਫੇਟ ॥੨॥੮੧॥੧੦੪॥
ନାନକ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସାଥି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରି ନିଅ, ପୁଣି କୌଣସି ଆଘାତ ଲାଗେ ନାହି||2||81||104||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਅੰਧੇ ਖਾਵਹਿ ਬਿਸੁ ਕੇ ਗਟਾਕ ॥
ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ପାପର ଜହର ଖାଇଥାଏ।

ਨੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੁਟਿਓ ਸਾਸੁ ਗਇਓ ਤਤ ਘਾਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଆଖି, କାନ, ଶରୀର ସବୁ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଶ୍ୱାସ-ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ କମ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਾਥ ਰਵਾਣਿ ਉਦਰੁ ਲੇ ਪੋਖਹਿ ਮਾਇਆ ਗਈਆ ਹਾਟਿ ॥
ଗରିବକୁ କଷ୍ଟ ପହଞ୍ଚାଇ ନିଜ ପେଟ ଭରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏପରି ଦୌଲତ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତତଃ ସାଥି ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਕਿਲਬਿਖ ਕਰਤ ਕਰਤ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਕਬਹੁ ਨ ਸਾਕਹਿ ਛਾਂਟਿ ॥੧॥
ଏହିପରି ସାରା ଜୀବନ ପାପ କରି କରି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପାପ-ଧନର ସାଥି କେବେ ଛାଡି ନାହିଁ||1||

ਨਿੰਦਕੁ ਜਮਦੂਤੀ ਆਇ ਸੰਘਾਰਿਓ ਦੇਵਹਿ ਮੁੰਡ ਉਪਰਿ ਮਟਾਕ ॥
ନିନ୍ଦୁକକୁ ଯମଦୂତ ଆସି ମାରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ମସ୍ତକକୁ ଆଘାତ ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਕਟਾਰੀ ਆਪਸ ਕਉ ਲਾਈ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੋ ਫਾਟ ॥੨॥੮੨॥੧੦੫॥
ହେ ନାନକ! ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ପାପର ପୁଟୁଳି ନିଜ ଉପରେ ରଖିଥାଏ ଆଉ ନିଜ ମନକୁ ଆଘାତ ଦେଇଥାଏ||2||82||105||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਟੂਟੀ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਅਧ ਬੀਚ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ଲୋକର ଜୀବନ ଅଧାରେ ହିଁ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ।

ਜਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਬੇਮੁਖ ਕਉ ਆਇ ਪਹੁਚੀ ਮੀਚ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭକ୍ତକୁ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ବିମୁଖ ଜୀବ ପାଖରେ ମୃତ୍ୟୁ ପହଞ୍ଚିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਉਸ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਸੁਣਈ ਕਹੀ ਨ ਬੈਸਣੁ ਪਾਵੈ ॥
ତାହାଙ୍କ କଥା କେହି ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ରା ପାଏ ନାହିଁ।

ਈਹਾਂ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਨਰਕੁ ਭੁੰਚੈ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਵੈ ॥੧॥
ସେଠାରେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ, ପରେ ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||1||

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਇਆ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ପାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਕੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥੨॥੮੩॥੧੦੬॥
ହେ ନାନକ! ବିନା କୌଣସି ଭୟରେ ସ୍ରଷ୍ଟାର ଶରଣରେ ଆସ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ମଙ୍ଗଳ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କର||2||83||106||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਿ ॥
ବହୁତ ପ୍ରକାରର ତୃଷ୍ଣା ଥାଏ,

ପୂରନ ହୋତ ନ କତହୁ ବାତହି ଅંତି ପରତୀ ହାରି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କିନ୍ତୁ ଏହା କେବେ ପୁରା ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ପ୍ରାଣୀ ହାରି ଯାଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ସାંତି ସୁଖ ନ ସହଜୁ ଉପଜै ଇହै ଇସୁ ବିଉହାରି ॥
ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଯୋଗୁଁ ମନରେ ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ।

ଆପ ପର କା କଛୁ ନ ଜାନୈ କାମ କ୍ରୋଧହି ଜାରି ॥୧॥
ବ୍ୟକ୍ତି କାମ, କ୍ରୋଧର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ନିଜ ତଥା ପର ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାତ ହୁଏନାହିଁ।||1||

ସଂସାର ସାଗରୁ ଦୁଖି ବିଆପିଓ ଦାସ ଲେବହୁ ତାରି ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସଂସାର-ସାଗରର ଦୁଃଖରେ ଲୀନ ଦାସକୁ ପାର କରାଇ ନିଅ।

ଚରନ କମଲ ସରଣାଇ ନାନକ ସଦ ସଦା ବଲିହାରି ॥୨॥୯୪॥୧୦୭॥
ନାନକ ତୋର ଚରଣ-କମଳର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବଦା ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||2||84||107||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ରେ ପାପୀ ତୈ କବନ କୀ ମତି ଲୀନ ॥
ଆରେ ପାପୀ! ତୁ କାହା ଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ନେଇଛୁ?

ନିମଖ ଘରୀ ନ ସିମରି ସୁଆମୀ ଜୀଉ ପିંଡୁ ଜିନି ଦୀନ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯିଏ ପ୍ରାଣ ଶରୀର ସବୁ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଭଜନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ କରେନାହିଁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ଖାତ ପୀବତ ସବଂତ ସୁଖୀଆ ନାମୁ ସିମରତ ଖୀନ ॥
ଖାଇବା-ପିଇବା, ଶୋଇବା ତୋତେ ସୁଖ ଦେଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବାରେ କଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ଗରଭ ଉଦର ବିଲଲାଟ କରତା ତହାଂ ହୋବତ ଦୀନ ॥୧॥
ମା'ର ଗର୍ଭରେ ତୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ରୋଦନ କରିଥିଲୁ ଓ ଅସହାୟ ରହିଥିଲୁ ||1||

ਮਹਾ ਮਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਾਧਾ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮੀਨ ॥
ଜୀବ ମୋହ-ମାୟା ନିଶା ଓ ବିକାରରେ ଫସି ଅନେକ ଯୋନିରେ ବୁଲୁଥାଏ।

ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਸਰੇ ਕਵਨ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਦ ਚੀਨ੍ ॥੨॥੮੫॥੧੦੮॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖର କଳନା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ହେ ନାନକ! ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ପରମ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||2||85||108||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਰੀ ਚਰਨਹ ਓਟ ਗਹੀ ॥
ହେ ମା'! ମୁଁ ହରି ଚରଣର ଆଶ୍ରା ନେଇଛି।

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਤ ਬਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋର ମନ ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਗਹ ਅਗਾਧਿ ਊਚ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ॥
ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅସୀମ, ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଏବଂ ଅନଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਮਹੀ ॥੧॥
ଜଳ, ଭୂମି ଓ ହରିଙ୍କୁ ଦେଖି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି, ସେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||1||

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨ ਮਿਲਿ ਸਾਧਹ ਕੀਨੋ ਸਹੀ ॥
ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରିୟତମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁଭବ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਮ ਕੀ ਭੀਰ ਨ ਫਹੀ ॥੨॥੮੬॥੧੦੯॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ମିଳିଥାଏ, ଏହିପରି ମୃତ୍ୟୁର ପୀଡାରେ ଆସିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||2||86||109||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਰੀ ਮਨੁ ਮੇਰੋ ਮਤਵਾਰੋ ॥
ହେ ମା' ମୋର ମନ ମତୁଆଲା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪੇਖਿ ਦਇਆਲ ਅਨਦ ਸੁਖ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਪਿਓ ਖੁਮਾਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୟାଳୁ ହରିଙ୍କୁ ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଛି ଏବଂ ହରିନାମ ରସର ଶାନ୍ତି ଖେଳି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਊਜਲ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕਾਰੋ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଯଶୋଗାନ ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନଃ ମଳିନ ହୁଏନାହିଁ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਡੋਰੀ ਰਾਚੀ ਭੇਟਿਓ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੋ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ସହିତ ଡୋରୀ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਸਰਬਸੁ ਦੀਨੇ ਦੀਪਕ ਭਇਓ ਉਜਾਰੋ ॥
ସେ ଆମର ହାତ ଧରିଛନ୍ତି, ସବୁ କିଛି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦୀପକ ଦ୍ୱାରା ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹਾਂ ਤਾਰੋ ॥੨॥੮੭॥੧੧੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ରସରେ ବୈରାଗୀ ପ୍ରାଣୀ ନିଜର ସମସ୍ତ ବଂଶାବଳିକୁ ପାର କରି ଦେଇଥାଏ||2||87||110||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਰੀ ਆਨ ਸਿਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥
ହେ ମା'! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ ସ୍ୱାଦ ମୃତ୍ୟୁ ସମାନ ଅଟେ।

ਤਿਆਗਿ ਗੋਬਿਦੁ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਮਾਇਆ ਸੰਗਿ ਲਪਟਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜୀବକୁ ଦାନ କରିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ମନୁଷ୍ୟ ମାୟାର ସଙ୍ଗରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨ ਮਾਰਗਿ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁ ନାମକୁ ଭୁଲି କୁପଥରେ ଚାଲିଥାଏ, ଅନ୍ତତଃ ଘୋର ନର୍କରେ ପଡିଥାଏ।

ਅਨਿਕ ਸਜਾਂਈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਗਰਭੈ ਗਰਭਿ ਭ੍ਰਮਾਹਿ ॥੧॥
ସେ ଏପରି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଯାହାର ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଗର୍ଭ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||1||

ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ସେ ଧନବାନ ତଥା ଇଜ୍ଜତଦାର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ॥੨॥੬੬॥੧੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଜଗତ ଜିତି ନେଇଥାଏ ଓ ଜନ୍ମ-ମରଣ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||66||111||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਕਾਟੀ ਕੁਟਿਲਤਾ ਕੁਠਾਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଆମର କୁଟିଳତାକୁ କୁରାଢ଼ିରେ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਭ੍ਰਮ ਬਨ ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਹਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମେ ଭ୍ରମରେ ରହି ଜଙ୍ଗଲରେ ଜଳି ରହିଥିଲୁ, ଯାହାକୁ ରାମନାମ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଥଣ୍ଡା କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੀਆ ਕਾਢੇ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਰਿ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ କାମ, କ୍ରୋଧ, ନିନ୍ଦା ଦୂର କରି ଦେଇଛି।

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੂਐ ਹਾਰਿ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ମାନବ-ଜୀବନକୁ ଜିତି ନେଇଛି ଏବଂ ପୁନଃ ଜୁଆରେ ହାରେ ନାହିଁ||1||

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਪੂਰਨ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଆଠ ପ୍ରହର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਿ ॥੨॥੮੯॥੧੧੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ତୋର ଦାସର ଦାସ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ତୋତେ ପ୍ରଣାମ କରିଥାନ୍ତି||2||89||112||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਪੋਥੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਥਾਨੁ ॥
ପବିତ୍ର ଆଦିଗ୍ରନ୍ଥରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଆବାସ ଅଛି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਲੋਚਹਿ ਬਿਰਲੇ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥
ସାଧକ, ସିଦ୍ଧ, ସବୁ ମୁନିଜନ ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ବିରଳର ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਤਾ ਕੋ ਕਾਮੁ ॥੧॥
ଯାହା ଉପରେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ||1||

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭੈ ਭੰਜਨੁ ਤਿਸੁ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଭୟ ଭଞ୍ଜନ ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଜାଣିଥାଏ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਂਗੈ ਦਾਨੁ ॥੨॥੯੦॥੧੧੩॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ନାନକ ଏହା ଚାହାନ୍ତି ଯେ ତୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ନ ଭୁଲିରହୁ||2||90||113||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਵੂਠਾ ਸਰਬ ਥਾਈ ਮੇਹੁ ॥
ସବୁ ସ୍ଥାନରେ କୃପାର ବର୍ଷା ହୋଇଛି।

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗਾਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਨੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆନନ୍ଦ-ମଙ୍ଗଳ ସହିତ ହରିଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଚାରିଦିଗରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸਿ ਜਲ ਨਿਧਿ ਊਨ ਥਾਉ ਨ ਕੇਹੁ ॥
ଦଶ ଦିଗରେ ପ୍ରେମର ସାଗର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਸਭ ਦੇਹੁ ॥੧॥
କୃପାନିଧି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କୁ ଦାନ ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿ ਸਾਧਸੰਗੇਹੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସାଧୁଙ୍କ ସଂଗତି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਪਰਤੀਤਿ ਉਪਜੀ ਨਾਨਕ ਨਹ ਭਰਮੇਹੁ ॥੨॥੯੧॥੧੧੪॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନରେ ସତ୍ୟ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଥାଏ, ସେ କେବେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ||2||91||114||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਗੋਬਿਦ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ତୁ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟୁ।

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਤੁਮ ਹੀ ਤੂ ਮੇਰੋ ਪਰਵਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ହିଁ ମୋର ବନ୍ଧୁ, ମିତ୍ର ଏବଂ ସହାୟକ ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ମୋର ପରିବାର ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥
ତୁ ମୋର ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିଜ ହାତ ରଖିଛୁ, ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଛି।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਰਸਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥੧॥
ତୁମର କୃପାରୁ ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ତୋର ନାମର ଭଜନ କରିଛି||1||

ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਬਹੁ ਡੋਲਤ ਨਾਹੀ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଭକ୍ତିର ଅଟଳ ଆଧାର ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମନ କେବେ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਰਾ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਪਾਂਹੀ ॥੨॥੯੨॥੧੧੫॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ଦୟାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||2||92||115||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਨਿਬਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਸਚੁ ਖੇਪ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਲਾਭੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਨਿਧਿ ਧਨੁ ਬਿਖੈ ਮਾਹਿ ਅਲੇਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୟଖ୍ର ଲାଭ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବିକାର ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੇ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ॥
ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରି ସବୁ ଜୀବକୁ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਰਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ଜୀବନ ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ଜିତି ନେଇଛି ଏବଂ ଯୋନି ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇ ଯାଇଛି||1||

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿਦ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ମିଳିଯାଏ।

ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਪਾਈ ਲਗਾ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ॥੨॥੯੩॥੧੧੬॥
ହେ ନାନକ! ହରି ଚରଣର ରାଶି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||93||116||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਰੀ ਪੇਖਿ ਰਹੀ ਬਿਸਮਾਦ ॥
ହେ ମା' ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୌତୁକ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਅਚਰਜ ਤਾ ਕੇ ਸ੍ਵਾਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମନ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅଦ୍ଭୁତ ଆନନ୍ଦ ଅଟେ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੋ ਅਹਿਲਾਦ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ମାତାପିତା ଏବଂ ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ସହିତ ମନର ଅତୁଟ ପ୍ରେମ ଅଛି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭੁ ਪਰਮਾਦ ॥੧॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୁଲ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1 ॥

ਡੋਰੀ ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਸਗਲੇ ਖਾਦ ॥
ମୋର ଡୋରୀ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଛି ଏବଂ ସବୁ ଭ୍ରମ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਦ ॥੨॥੯੪॥੧੧੭॥
ହେ ନାନକ! ଦାସ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆଶ୍ରା ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପୁନଃ ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ଆସେ ନାହିଁ||2||94||117||

Page 1227

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਰੀ ਮਾਤੀ ਚਰਣ ਸਮੂਹ ॥
ହେ ମା'! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ଅଛି।

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਹਉ ਆਨ ਨ ਜਾਨਉ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ ਲੂਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੋਪਾਲ ਅਵਰ ਜੋ ਕਰਣਾ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਖੂਹ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ଦନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟର ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିବା ବିକାରର କୂପରେ ପଡିବା ଅଟେ।

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਕਾਢੀ ਨਰਕ ਤੇ ਧੂਹ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛି ଏବଂ ଘୋର ନର୍କରୁ ବାହାରି ଯାଇଛି||1||

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬਿਨਸੀ ਹਉਮੈ ਹੂਹ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅହଂ-ଭାବନା ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਜੂਹ ॥੨॥੯੫॥੧੧੮॥
ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଦାସ ନାନକଙ୍କ ମନ ତନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି||2||95||118||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਚ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ॥
ଏଚଆର ଭାଇ! କଚ୍ଚା ରୀତି, ଆଚରଣ ସବୁ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਰਾਮ ਭਜੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਸਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର; ଏହା ଜଗତରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਈਤ ਊਤ ਨ ਡੋਲਿ ਕਤਹੂ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੈ ਧਾਰਿ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର, ଏଣେତେଣେ କଦାପି ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਚਰਨ ਬੋਹਿਥ ਮਿਲਿਓ ਭਾਗੀ ਉਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ଗୁରୁ-ଚରଣ ରୂପୀ ଜାହାଜ ମିଳିଯାଏ, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਨਾਥ ਅਪਾਰ ॥
ଜଳ, ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶରେ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ਨਾਨਕ ਆਨ ਰਸ ਸਭਿ ਖਾਰ ॥੨॥੯੬॥੧੧੯॥
ନାନକ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ, ହେ ଭାଇ! ହରିନାମାମୃତ ପାନ କର, କାରଣ ଅନ୍ୟ ରସ ଫିକା ଅଟେ॥2॥96॥119॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਤਾ ਤੇ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ରୋଦନ କରିଥାଏ, କାରଣ

ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਮਦ ਮਾਤੌ ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ ਹਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମହା ବିକାର ତଥା ମୋହର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରେନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤਿਨ ਕੇ ਦੋਖ ਜਰੇ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସାଥିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਫਲ ਦੇਹ ਧੰਨਿ ਓਇ ਜਨਮੇ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਲੇ ॥੧॥
ତାହାର ଶରୀର ଆଉ ଜନ୍ମ ସଫଳ ଏବଂ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଳି ରହିଥାଏ॥1॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਸਭ ਊਪਰਿ ਸਾਧ ਭਲੇ ॥
ଉତ୍ତମ ସାଧୁଜନ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଅର୍ଥ, ଧର୍ମ, ମୋକ୍ଷ ଏବଂ ଅଠର ସିଦ୍ଧି ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛੈ ਉਧਰਹਿ ਲਾਗਿ ਪਲੇ ॥੨॥੯੭॥੧੨੦॥
ଦାସ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିର ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ମୁକ୍ତିର ଅଭିଳାଷ ଥାଏ॥2॥97॥120॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਨ ਕਾਂਖੀ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ ହରିନାମର ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਚਨਿ ਏਹੀ ਸੁਖੁ ਚਾਹਤ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸੁ ਦੇਖਹਿ ਕਬ ਆਖੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ମନ, ତନ, ବଚନ ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଏହି ସୁଖ ଚାହିଁ ଥାଏ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କେବେ ହେବ॥1॥ରୁହ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਗਤਿ ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਨ ਲਾਖੀ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ତୋର କୀର୍ତ୍ତି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਬੇਧਿਆ ਕਰਿ ਸਰਬਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੀ ॥੧॥
ମୋର ମନ ତୋର ଚରଣ କମଳର ପ୍ରେମରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ସର୍ବସ୍ୱ ମାନି ଅନ୍ତର୍ମନରେ ରଖିଛି||1||

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਇਹ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾ ਭਾਖੀ ॥
ବେଦ, ପୁରାଣ, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସାଧୁଜନ ନିଜ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଏହି କଥା କୁହାଯାଏ ଯେ ରାମନାମ ଜପ କରି ମୁକ୍ତି ପାଅ।

ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਹੋਰੁ ਦੁਤੀਆ ਬਿਰਥੀ ਸਾਖੀ ॥੨॥੯੮॥੧੨੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହା ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥା ବେକାର ଅଟେ||2||98||121||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਖੀ ਰਾਮ ਕੀ ਤੂ ਮਾਖੀ ॥
ହେ ମାୟା! ବାସ୍ତବରେ, ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମାଛି ଅଟୁ।

ਜਹ ਦੁਰਗੰਧ ਤਹਾ ਤੂ ਬੈਸਹਿ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਦ ਚਾਖੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ତୁ ବସିଯାଉ ଏବଂ ମହା ବିକାରକୁ ଚାଖି ରହିଥାଉ॥1॥ରୁହ॥

ਕਿਤਹਿ ਅਸਥਾਨਿ ਤੂ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖੀ ਆਖੀ ॥
ଏହି ନେତ୍ରରେ ମୁଁ ଏହା ଦେଖିଛି ଯେ ତୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ସ୍ଥିର ରହି ନାହୁଁ।

ਸੰਤਾ ਬਿਨੁ ਤੈ ਕੋਇ ਨ ਛਾਡਿਆ ਸੰਤ ਪਰੇ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਪਾਖੀ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ବିନା ତୁ କାହାକୁ ଛାଡି ନାହୁଁ, ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਤੈ ਮੋਹੇ ਬਿਨੁ ਸੰਤਾ ਕਿਨੈ ਨ ਲਾਖੀ ॥
ସଂସାରଙ୍କ ସବୁ ଜୀବକୁ ତୁ ମୋହି ନେଇଛି ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ତୋର ରହସ୍ୟ କେହି ବୁଝି ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰਾਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥੨॥੯੯॥੧੨੨॥
ଦାସ ନାନକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲୀନ ଅଛି ଏବଂ ସୁରତିରେ ଶବ୍ଦକୁ ସ୍ଥାପନ କରି ପରମ ସତ୍ୟକୁ ସାକ୍ଷାତ ପାଇଛି||2||99||122||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਰੀ ਕਾਟੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥
ଆରେ ମା'! ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁର ଫନ୍ଦା କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਬੀਚੇ ਗ੍ਰਸਤ ਉਦਾਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନରେ ବିମୁଖ ରହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ସର୍ବ ସୁଖ ପାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

କରି କିରପା ଲୀନେ କରି ଅପୁନେ ଉପଜୀ ଦରସ ପିଆସ ॥
ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସଂତସଂଗି ମିଲି ହରି ଗୁଣ ଗାଏ ବିନସୀ ଦୁਤੀਆ ଆସ ॥୧॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଶା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥

ମହା ଉଦିଆନ ଅଟବୀ ତେ କାଢେ ମାରଗୁ ସଂତ କହିଓ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ଜଗତ ରୂପୀ ଭୟାନକ ବିପଦରୁ ବାହାର କରି ସଚ୍ଚା ମାର୍ଗ ବତାଇଛନ୍ତି।

ଦେਖତ ଦରସୁ ପାପ ସଭି ନାସେ ହରି ନାନକ ରତନୁ ଲହିଓ ॥୨॥୧୦୦॥୧୨୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ରୂପୀ ରତ୍ନ ପାଇଥାଏ||2||100||123||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ମାଈ ରୀ ଅରିଓ ପ୍ରେମ କୀ ଖେରି ॥
ହେ ଭାଇ! ମୋର ମନ ପ୍ରେମରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଛି।

ଦରସନ ରୁଚିତ ପିଆସ ମନି ସୁੰଦର ସକତ ନ କୋਈ ତୋରି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମନରେ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଭୁ-ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲାଗିଛି, ଯାହା କେହି ଭାଙ୍ଗି ପାରିବେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ପ୍ରାନ ମାନ ପତି ପିତ ସୁତ ବੰଧପ ହରି ସରବସୁ ଧନ ମୋର ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣ, ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ପିତା, ପୁତ୍ର ବନ୍ଧୁ ଇତ୍ୟାଦି ଧନ ଅଟନ୍ତି।

ଧ୍ରିଗୁ ସରୀରୁ ଅସତ ବିସଟਾ କ୍ରିମ ବିନୁ ହରି ଜାନତ ହୋର ॥୧॥
ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ, ଅସ୍ଥି, ବିଷ୍ଠା ଓ କୀଡାରେ ଭରିଥିବା ତାହାର ଶରୀର ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ॥1॥

ଭଇଓ କ୍ରିପାଲ ଦୀନ ଦୁਖ ଭੰଜନୁ ପରା ପୂରବଲਾ ଜୋର ॥
ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଫଳ କାରଣରୁ ଆମ ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି।

ନାନକ ସରଣି କ୍ରିପା ନିଧି ସାଗର ବିନସିଓ ଆନ ନିହୋର ॥୨॥୧୦୧॥୧୨୪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କୃପାନିଧି, ପ୍ରେମର ସାଗର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଲୋକଙ୍କ ନିର୍ଭରତା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||101||124||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ନୀକୀ ରାମ କୀ ଧୁନି ସୋଇ ॥
ରାମ ଭଜନର ମଧୁର ଧ୍ୱନି ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ଚରନ କମଲ ଅନୂପ ସୁଆମୀ ଜପତ ସାଧୁ ହୋଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁପମ ଚରଣର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବକୁ ସାଧୁ କୁହାଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଚିତବତਾ ଗୋପାଲ ଦରସନ କଲମଲਾ କଢୁ ଧୋଇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଚିନ୍ତନ କରି ସେ ପାପକୁ ଧୋଇ ଥାଏ।

ଜନମ ମରନ ବିକାର ଅଂକୁର ହରି କାଟି ଛାଡେ ଖୋଇ ॥୧॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଏବଂ ବିକାରର ବୀଜକୁ କାଟି ଦେଇଥାଏ||1||

ପରା ପୂରବି ଜିସହି ଲିଖିଆ ବିରଲਾ ପାଏ କୋଇ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ଯାଇଥାଏ, ଏପରି କେହି ବିରଳ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ।

ରବଣ ଗୁଣ ଗୋପାଲ କରତେ ନାନକਾ ସଚୁ ଜୋਇ ॥୨॥୧୦୨॥୧୨୫॥
ହେ ନାନକ! ସେ କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସେହି ପରମ ସତ୍ୟକୁ ହିଁ ଖୋଜିଥାଏ||2||102||125||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ହରି କେ ନାମ କୀ ମତି ସାର ॥
ହରି-ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ବାଲା ଜିଜ୍ଞାସୁର ବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ।

ହରି ବିସାରି ଜୁ ଆନ ରାଚହି ମିਥନ ସଭ ବିସਥାର ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯିଏ ହରିଙ୍କୁ ଭୁଲି ଅନ୍ୟ କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ, ସେ କରିଥିବା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ସାଧସଂଗମି ଭଜୁ ସୁଆମୀ ପାପ ହୋବତ ଖାର ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସେବାରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର, ସବୁ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ।

ଚରନାରବିଂଦ ବସାଇ ହିରଦୈ ବହୁରି ଜନମ ନ ମାର ॥୧॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ||1||

କରି ଅନୁଗ୍ରହ ରାଖି ଲୀନେ ଏକ ନାମ ଅଧାର ॥
ଏକମାତ୍ର ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ଆଧାରରେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ଦିନ ରୈନି ସିମରତ ସଦା ନାନକ ମୁଖ ଊଜଲ ଦରବାରି ॥୨॥୧୦୩॥୧୨୬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ଏହା ଫଳରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||2||103||126||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ମାନୀ ତୂଁ ରାମ କୈ ଦରି ମାନୀ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି,

ସାଧସଂଗି ମିଲି ହରି ଗୁନ ଗାଏ ବିନସୀ ସଭ ଅଭିମାନୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସାଥିରେ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ଧାରି ଅନୁଗ୍ରହୁ ଅପୁନୀ କରି ଲୀନੀ ଗୁରମୁଖି ପୁର ଗିଆନੀ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ସରବ ସୁଖ ଆନଂଦ ଘନେରେ ଠାକୁର ଦରସ ଧିଆନੀ ॥୧॥
ଠାକୁରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଧ୍ୟାନରେ ସର୍ବ ସୁଖ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ନିକଟି ବରତନି ସା ସଦା ସୁହାଗନି ଦହ ଦିସ ସାଈ ଜାନੀ ॥
ସେ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଖପାଖରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦଶ ଦିଗରେ ଅନୁଭବ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੨॥੧੦੪॥੧੨੭॥
ନାନକ ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ନାରାୟଣଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||104||127||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਤੁਅ ਚਰਨ ਆਸਰੋ ਈਸ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋତେ ତୁମର ଚରଣର ଆଶ୍ରା ଅଛି।

ਤੁਮਹਿ ਪਛਾਨੂ ਸਾਕੁ ਤੁਮਹਿ ਸੰਗਿ ਰਾਖਨਹਾਰ ਤੁਮੈ ਜਗਦੀਸ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋତେ ହିଁ ନିଜ ପରିଚିତ, ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏବଂ ସାଥି ମାନିଥାଏ, ତୁ ହିଁ ମୋର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟୁ, ଜଗତର ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੂ ਹਮਰੋ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਕਹੀਐ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਹੀ ਰਾਖੇ ॥
ତୁ ଆମର ଅଟୁ, ଆମେ ତୁମର କହିଥାଉ, ଲୋକ-ପରଲୋକ ତୁ ହିଁ ଆମର ରକ୍ଷା କରିଥାଉ।

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਲਾਖੈ ॥੧॥
ତୁ ଅନନ୍ତ, ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ, କେବଳ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତୋତେ ବୁଝା ଯାଇପାରେ||1||

ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ ਬਿਨੁ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੈ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ! ତୁ ବିନା ବୋଲିବା, ଆମ ବିନା କହିବା-କୁହାଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମନର ପ୍ରତି ଭାବନା ଜାଣିଥାଏ।

ਜਾ ਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥੨॥੧੦੫॥੧੨੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଚରଣରେ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||105||128||

ସାରଂଗ ମହଲା ୪ ଚଉପଦେ ଘରୁ ୪
ସାରଗ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਭਜਿ ਆਨ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ ॥
ହେ ଜନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର, କାରଣ ଅନ୍ୟ କର୍ମ ବିକାରଯୁକ୍ତ ଏବଂ ବେକାର ଅଟେ।

ਮਾਨ ਮੋਹੁ ਨ ਬੁਝਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਸੰਸਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାନ-ମୋହରେ ତୃଷ୍ଣା କେବେ ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ ଏବଂ କାଳ ସଂସାରକୁ ଖାଇ ନେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਹਸਤ ਸੋਵਤ ਅਉਧ ਬਿਤੀ ਅਸਾਰ ॥
ଖାଇବା-ପିଇବା, ହସିବା-ଶୋଇବା ଦ୍ୱାରା ପୁରା ଜୀବନ ବେକାରର କାମରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਰਕ ਉਦਰਿ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜਲਤੋ ਜਮਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ ॥੧॥
ନର୍କ ରୂପୀ ଗର୍ଭରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ଯମ ହିଁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ||1||

ਪਰ ਦ੍ਰੋਹ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਪਾਪ ਰਤ ਕਰ ਝਾਰ ॥
ଅନ୍ୟକୁ ଘୃଣା, ଦ୍ରୋହ, ବିକାର କରି ତଥା ନିନ୍ଦା ଏବଂ ପାପରେ ଲୀନ ରହି ମନୁଷ୍ୟ ହାତ ଝାଡି ଦେଇଥାଏ।

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਨਾਹੀ ਤਮ ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰ ॥੨॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମୋହର ମହା ଅନ୍ଧକାରରେ ପଡି ରହିଥାଏ।||2||

ਬਿਖੁ ਠਗਉਰੀ ਖਾਇ ਮੂਠੋ ਚਿਤਿ ਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ବିକାରର ଜଡିବୁଟି ଖାଇ ଠକି ହୋଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ବନାଇବା ବାଲାକୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ।

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਆਰੋ ਮਾਤੰਗ ਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ॥੩॥
ସେ ହାତୀର ନିଶାସକ୍ତ ବୁଦ୍ଧିର -ଅହଂକାରରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣେ ନାହିଁ||3||

କରି କ୍ରିପା ପ୍ରଭ ସଂତ ରାଖେ ଚରନ କମଲ ଅଧାର ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଚରଣ କମଳର ଆଶ୍ରା ଦେଇ କୃପା କରି ସଜ୍ଜନକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

କର ଜୋରି ନାନକୁ ସରନି ଆଇଓ ଗୋପାଲ ପୁରଖ ଅପାର ॥୪॥୧॥୧୨୯॥
ନାନକ ହାତ ଯୋଡି ପରମ ପୁରୁଷ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି||4||1||129||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ଘରୁ ୬ ପଡ଼ତାଲ
ସାରଗ ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 5

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସୁଭ ବଚନ ବୋଲି ଗୁନ ଅମୋଲ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଶୁଭ ବଚନ ବୋଲ, ଏହା ଅମୂଲ୍ୟ ଗୁଣ ଅଟେ।

କିଂକରୀ ବିକାର ॥
ମନ୍ଦ କାମ କରନାହିଁ।

ଦେଖୁ ରୀ ବୀଚାର ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ଭଲ ଭାବରେ ଚିନ୍ତନ କର,

ଗୁର ସବଦୁ ଧିଆଇ ମହଲୁ ପାଇ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଲକ୍ଷ୍ୟ(ପ୍ରଭୁ) ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ହରି ସଂଗି ରଂଗ କରତୀ ମହା କେଲ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେଠାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଆନନ୍ଦ-କ୍ରୀଡା କରାଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସୁପନ ରୀ ସଂସାରୁ ॥
ଏହି ସଂସାର ଏକ ସ୍ୱପ୍ନ ଅଟେ,

ମିଥନੀ ବିସଥାରୁ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିସ୍ତାର ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ସଖୀ କାଇ ମୋହି ମୋହିଲੀ ପ୍ରିଅ ପ୍ରୀତି ରିଦୈ ମେଲ ॥୧॥
ହେ ସଖୀ! କାହିଁକି ମୋହ-ମାୟାରେ ମୋହିତ ହେଉଛ? ହୃଦୟରେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମ ସ୍ଥାପନ କର||1||

ਸਰਬ ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି,

ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰੀ ਦਇਆਰੁ ॥
ସେ ସଦା ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି,

ਕਾਂਏਂ ਆਨ ਆਨ ਰੁਚੀਐ ॥
ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ କାହିଁକି ଧ୍ୟାନ ଦେଉ ନାହଁ?

ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਖਚੀਐ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਜਉ ਸਾਧਸੰਗ ਪਾਏ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ହିଁ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਏ ॥
ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਅਬ ਰਹੇ ਜਮਹਿ ਮੇਲ ॥੨॥੧॥੧੩੦॥
ସେତେବେଳେ ଯମଦୂତ ସହିତ ମିଳନ ହୁଏନାହିଁ||2||1||130||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਕੰਚਨਾ ਬਹੁ ਦਤ ਕਰਾ ॥
ବହୁତ ସୁନା ଦାନ କରିଲେ,

ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਾ ॥
ଭୂମି ଦାନ କରିଲେ

ਮਨ ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤ ॥
ଅନେକ ଶୁଦ୍ଧତା ଆପଣାଇ ମନକୁ ପବିତ୍ର କରାଇଲେ,

ନାହୀ ରେ ନାମ ତୁଲି ମନ ଚରନ କମଲ ଲାଗେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହା ପରେ ମଧ ଏହି କର୍ମ ହରିନାମର ତୁଳନାରେ ଆସେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ମନକୁ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲୀନ କରାଇବା ଉଚିତ ॥1॥ରୁହ॥

ଚାରି ବେଦ ଜିହବ ଭନେ ॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଚାରି ବେଦର ପାଠ କରିବା,

ଦସ ଅସଟ ଖସଟ ସ୍ରବନ ସୁନେ ॥
କାନରେ ଅଠର ପୁରାଣ ତଥା ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଶୁଣିବା,

ନହୀ ତୁଲି ଗୋବିଦ ନାମ ଧୁନେ ॥
ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୋବିନ୍ଦ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣର ଧ୍ୱନି ତୁଲ୍ୟ ନୁହଁ,

ମନ ଚରନ କମଲ ଲାଗେ ॥୧॥
ମନକୁ ଚରଣ-କମଳରେ ଲୀନ କରାଇବା ଉଚିତ||1||

ବରତ ସଂଧି ସୋଚ ଚାର ॥
ବ୍ରତ-ଉପବାସ, ସନ୍ଧ୍ୟା-ଆରତୀ, ଚାରିଆଡେ ଶୁଦ୍ଧିକରଣ,

କ୍ରିଆ କୁଂଟି ନିରାହାର ॥
ନିରାହାର ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ଏବଂ ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ରୋଷେଇ କରିବା,

ଅପରସ କରତ ପାକସାର ॥
ଏହି କର୍ମର ବହୁତ ବିସ୍ତାର,

ନିବଲୀ କରମ ବହୁ ବିସଥାର ॥
ଧୂପ-ଦୀପ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ତୁଳନାରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ଧ୍ରୁପ ଦୀପ କରତେ ହରି ନାମ ତୁଲି ନ ଲାଗେ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ରାମ! ଦୀନର ବିନତି ଶୁଣ;

ରାମ ଦଇଆର ସୁନି ଦୀନ ବେନତୀ ॥
ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ନେତ୍ରରେ ତୁମକୁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨੈਨ ਪੇਖਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਸਟ ਲਾਗੇ ॥੨॥੨॥੧੩੧॥
ଦାସ ନାନକଙ୍କୁ ତୋର ନାମ ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ||2||2||131||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪਿ ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାମନାମର ଜପ କର, ଅନ୍ତରେ ରାମ ହିଁ ସହାୟତା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਤਿਆਗੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਲਬਧਿ ਅਪਨੀ ਪਾਈ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ତ୍ୟାଗ କରାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇଯାଏ||1||

ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਅੰਧ ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਠਾਕੁਰ ਨਹ ਕੋਊ ਬੈਰਾਈ ॥
ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇଥାଏ, ମୋହର ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ମାୟାର ସବୁ ବନ୍ଧନ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଥାଏ। ମାଲିକ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ରହେ ନାହିଁ।

ਸੁਆਮੀ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਖ ਗਏ ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥੨॥੩॥੧੩੨॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଜାମ-ମରଣର ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ହିଁ ଗାନ କରିଥାଏ||2||3||132||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଖରେ ହରି-ହରି ନାମ ଗାନ କର, ହରିଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਨ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ॥
କାନରେ ହରି ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ, ହରି-ଭକ୍ତି କରିବା ଅନେକ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ଅଟେ।

ਸਰਨ ਪਰਨ ਸਾਧੂ ਆਨ ਬਾਨਿ ਬਿਸਾਰੇ ॥੧॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଭୁଲି ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଉଚିତ||1||

ਹਰਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ਪਾਵਨਾ ਮਹਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ॥
ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇବା ପବିତ୍ର ଠାରୁ ମହା ପବିତ୍ର ଅଟେ।

ਸੇਵਕ ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਕਲਿਮਲ ਦੋਖ ਜਾਰੇ ॥
ସେ ଭକ୍ତର ଭୟ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ସବୁ ପାପ ଦୋଷ ଜଳାଇବା ବାଲା ଅଟେ।

କହତ ମୁକତ ସୁନତ ମୁକତ ରହତ ଜନମ ରହତେ ॥
ଯିଏ ହରିନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ହରି ଭଜନ ଶୁଣିଥାଏ, ସେ ସେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ତାହାର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ରାମ ରାମ ସାର ଭୁତ ନାନକ ତତୁ ବୀଚାରେ ॥୨॥୪॥୧୩୩॥
ନାନକ ଏହି ତଥ୍ୟର ବିଚାର କରନ୍ତି ଯେ ରାମ ନାମ ହିଁ ସଂସାରର ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ||2||4||133||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ନାମ ଭଗତି ମାଗୁ ସଂତ ତିଆଗି ସଗଲ କାମੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ଭକ୍ତ! ସବୁ ଅଭିଳାଷ ତ୍ୟାଗ କରି ନାମ ଭକ୍ତି ହିଁ ମାଗ॥1॥ରୁହ॥

ପ୍ରୀତି ଲାଇ ହରି ଧିଆଇ ଗୁନ ଗୋବିଂଦ ସଦା ଗାଇ ॥
ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ସର୍ବଦା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ହରି-ଭକ୍ତର ଚରଣ ଧୂଳିର କାମନା କର, ମାଲିକ ସବୁ କିଛି ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି॥1॥

ହରି ଜନ କी ରେନ ବାଂଛୁ ଦୈନହାର ସୁଆମੀ ॥୧॥
ହରିନାମ ସବୁ କୁଶଳ, ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।||1||

ସରବ କୁସଲ ସୁଖ ବିସ୍ରାମ ଆନଦା ଆନଂଦ ନାମ ଜମ କी କଛୁ ନାହି ତ୍ରାସ ସିମରି ଅଂତରଜਾମੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଯମର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ଏକ ସରନ ଗୋବିଂଦ ଚରନ ସଂସାର ସଗଲ ତାପ ହରନ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ-ଶରଣ ସଂସାରର ଦୁଃଖ-ରୋଗର ହରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ନାଵ ରୂପ ସାଧସଂଗ ନାନକ ପାରଗରାମੀ ॥୨॥୫॥୧୩୪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ନାବ ରୂପୀ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||5||134||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଗୁନ ଲାଲ ଗାଵଉ ଗୁର ଦେଖେ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਪੰਚਾ ਤੇ ਏਕੁ ਛੂਟਾ ਜਉ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਗ ਰਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ସଙ୍ଗତ ହୋଇଛି, ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଶତ୍ରୁ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ॥1॥ରୁହ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਉ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਇ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮੋਹਾ ॥
ଯାହା ମଧ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ମୋହ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କର।

ਏਕੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੋਹਾ ॥੧॥
କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଅ ଏବଂ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କର||1||

ਪਾਇਓ ਹੈ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਸਗਲ ਆਸ ਪੂਰੀ ॥
ଗୁଣର ଖଜଣା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇଛି, ମୋର ସବୁ ଆଶା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨੰਦ ਭਏ ਗੁਰਿ ਬਿਖਮ ਗਾਰ੍ਹ ਤੋਰੀ ॥੨॥੬॥੧੩੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟର ବିଷମ ଗଡ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଥାଏ।||2||6||135||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਮਨਿ ਬਿਰਾਗੈਗੀ ॥ ਖੋਜਤੀ ਦਰਸਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବୈରାଗୀ ମନ ହରି ଦର୍ଶନ ହିଁ ଖୋଜିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਤਨ ਸੇਵਿ ਕੈ ਪ੍ਰਿਉ ਹੀਅਰੈ ਧਿਆਇਓ ॥
ସାଧୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ହୋଇ ହୃଦୟରେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੇਖਿ ਕੈ ਹਉ ਮਹਲੁ ਪਾਵਉਗੀ ॥੧॥
ଆନନ୍ଦ ରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ତାହାଙ୍କ ମହଲ ପାଇ ଯିବି||1||

ਕਾਮ ਕਰੀ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਹਉ ਸਰਣਿ ਪਰਉਗੀ ॥
ସବୁ କାମନା ତ୍ୟାଗ କରି ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିବି।

ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਗਰਿ ਮਿਲੇ ਹਉ ਗੁਰ ਮਨਾਵਉਗੀ ॥੨॥੭॥੧੩੬॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନାଇବି, ଯେପରି ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେବେ||2||7||136||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ॥
ମୋର ଦଶା ଏପରି ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਜਾਨਤੇ ਦਇਆਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ଦୀନଦୟାଳୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਤਰ ਪਿਤਰ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਪਾਹਿ ਬੇਚਾਇਓ ॥
ମାତା ପିତାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ମୁଁ ନିଜ ମନ ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖରେ ବିକ୍ରୟ କରି ଦେଇଛି।

ਜਾਤਿ ਜਨਮ ਕੁਲ ਖੋਈਐ ਹਉ ਗਾਵਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥੧॥
ଜାତି, ଜନ୍ମ, ବଂଶ ଇତ୍ୟାଦି ହଜାଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਟੂਟੀਐ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਤਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰੀ ॥
ଲୋକ-ଲଜ୍ଜା ଏବଂ ପରିବାର ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗି ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କୃତାର୍ଥ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਮੋ ਕਉ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਏਕ ਹਰੀ ॥੨॥੮॥੧੩੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ମୋତେ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କର||2||8||137||

ସାରଗ ମହଲା ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

ଲାଲ ଲਾਲ ମୋହନ ଗୋପାଲ ତୁ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ପାଳକ ଅଟୁ,

କୀଟ ହସତି ପାଖାଣ ଜੰତ ସରବ ମै ପ୍ରତିପାଲ ତୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
କୀଟ, ହାତୀ, ପଥର ଏବଂ ଜୀବ ଇତ୍ୟାଦି ତୁ ସବୁଙ୍କ ପାଳନ ପୋଷଣ କରିଥାଉ॥1 ॥ରୁହ॥

ନହ ଦୁରି ପୁରି ହଜୁରି ସଂଗେ ॥
ତୁ କେଉଁଠି ଦୂରରେ ନାହୁଁ, ଆମର ଆଖପାଖରେ ହିଁ ଅଛୁ।

ସୁੰଦର ରସାଲ ତୁ ॥୧॥
ତୁ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ରସାଳ ଅଟୁ||1||

ନହ ବରନ ବରନ ନହ କୁଲହ କୁଲ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ବର୍ଣ୍ଣ-ଜାତି ଏବଂ କୁଳ-ବଂଶ ରହିତ ଅଟୁ,

ନାନକ ପ୍ରଭ କିରପାଲ ତୁ ॥୨॥୯॥୧୩୮॥
ତୁ ବଡ କୃପାଳୁ ଅଟୁ||2||9||138||

ସାରଗ ମଃ ୫ ॥
ସାରଗ ମହଲା 5॥

କରତ କେଲ ବିଖै ମେଲ ଚੰଦ୍ର ସୁର ମୋହେ ॥
ବିଷୟ ସହିତ ଯୋଡିବା ବାଲା ମାୟା ଖେଳ କରିଥାଏ, ଏହା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ମଧ ମୋହିତ କରିଥାଏ।

ଉପଜତା ବିକାର ଦୁੰଦର ନଉପରୀ ਝୁନੰତକାର ସୁੰଦର ଅନିଗ ଭାଉ କରତ ଫିରତ ବିନୁ ଗୋପାଲ ଧୋହେ ॥ ରହାଉ ॥
ଏହାର ସୁନ୍ଦର ଝଙ୍କାର ଦ୍ୱାରା ବିକାର ଜାତ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ହାବଭାବ ଦେଖାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ସବୁଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ॥ରୁହ॥

ਤੀਨਿ ਭਉਨੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹੀ ਕਾਚ ਕਰਮਿ ਨ ਜਾਤ ਸਹੀ ਉਨਮਤ ਅੰਧ ਧੰਧ ਰਚਿਤ ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਹੋਹੇ ॥੧॥
ତିନି ଲୋକ ମାୟା ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ କର୍ମକାଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଏହାଠାରୁ ରକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଅନ୍ଧ ଧନ୍ଦାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମହାସାଗରର ଲହରୀ ଭଳି ଆଘାତ ପାଇଥାଏ||1||

ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਦਾਸ ਕਾਟਿ ਦੀਨੀ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕੋ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਓਹੇ ॥੨॥੧੦॥੧੩੯॥੩॥੧੩॥੧੫੫॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତର ମୁକ୍ତି ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାର ଯମର ଫାଶୀ କଟି ଯାଇଛି, ହେ ନାନକ! ଯାହାଙ୍କ ନାମ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର||2||10||139||3||13||155||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ସାରଗ ମହଲା 9॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੋ ਕੋ ਨ ਸਹਾਈ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ତୋର କେହି ସହାୟକ ନାହାନ୍ତି।

ਕਾਂ ਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ, ଭାଇ କେହି କାହାର ସ୍ଥାୟୀ ଅଟନ୍ତି?॥1॥ରୁହ॥

ਧਨੁ ਧਰਨੀ ਅਰੁ ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ, ସମ୍ପତ୍ତି ଜାହକୁ ନିଜର ଭାବିଛୁ,

ਤਨ ਛੂਟੈ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ ॥੧॥
ଶରୀରରୁ ଚାଲିଯିବା ମାତ୍ରେ, ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ, ପୁଣି କାହିଁକି ଏଥିରେ ଲିପ୍ତ ରହିଛୁ? ||1||

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚਿ ਨ ਬਢਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ଦୀନଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା ଦୁଃଖକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ କେହି ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ନାନକ କହତ ଜଗତ ସଭ ମିଥିଆ ଜିଉ ସୁପନା ରୈନାଈ ॥୨॥୧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ରାତ୍ରିର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ||2||1||

ସାରଂଗ ମହଲା ୯ ॥
ରାଗ ସାରଗ ମହଲା 9॥

କହା ମନ ବିଖିଆ ସିଉ ଲପଟାହୀ ॥
ହେ ମନ! କାହିଁକି ବିକାର ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଛୁ?

ଯା ଜଗ ମହି କୋଊ ରହନୁ ନ ପାବୈ ଇକି ଆବହି ଇକି ଜାହୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହି ଦୁନିଆରେ କେହି ସର୍ବଦା ରହନ୍ତି ନାହିଁ, କେହି ଆସିଥାଏ, କେହି ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

କାଂ କୋ ତନୁ ଧନୁ ସଂପତି କାଂ କୀ କା ସିଉ ନେହୁ ଲଗାହୀ ॥
ଏହି ତନ, ଧନ, ସମ୍ପତ୍ତି କାହାର ଅଟେ ? କାହିଁକି ଏଠି ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛୁ?

ଜୋ ଦୀସୈ ସୋ ସଗଲ ବିନାସୈ ଜିଉ ବାଦର କୀ ଛାହୀ ॥୧॥
ଯାହା କିଛି ଦେଖା ଯାଇଥାଏ, ସେ ସବୁ ବାଦଲର ଛାୟା ଭଳି ନଶ୍ୱର ଅଟେ||1||

ତଜି ଅଭିମାନୁ ସରଣି ସଂତନ ଗହୁ ମୁକତି ହୋହି ଛିନ ମାହୀ ॥
ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ, ଏକ କ୍ଷଣରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ଜନ ନାନକ ଭଗବଂତ ଭଜନ ବିନୁ ସୁଖୁ ସୁପନୈ ଭୀ ନାହୀ ॥୨॥୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଭାଗ୍ୟରେ ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ||2||2||

ସାରଂଗ ମହଲା ୯ ॥
ରାଗ ସାରଗ ମହଲା 9॥

କହା ନର ଅପନୋ ଜନମୁ ଗବାବୈ ॥
ହେ ନର! କାହିଁକି ନିଜ ଜୀବନ ହରାଉଛୁ?

ମାଇଆ ମଦି ବିଖିଆ ରସି ରଚିଓ ରାମ ସରନି ନହୀ ଆବୈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତୁ ମାୟାର ନିଶାର ରସରେ ଲୀନ ଅଛୁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ କାହିଁକି ଆସୁ ନାହୁଁ॥1॥ରୁହ॥

ଇହୁ ସଂସାରୁ ସଗଲ ହୈ ସୁପନୋ ଦେଖି କହା ଲୋଭାବୈ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ, ଏହାକୁ ଦେଖି କାହିଁକି ପ୍ରସନ୍ନ ହେଉଛୁ?

ਜੋ ਉਪਜੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ॥੧॥
ଯାହା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, କେହି ମଧ୍ୟ ଏଠି ସର୍ବଦା ରହନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਸਾਚੋ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥
ଏହି ମିଥ୍ୟା ତନକୁ ତୁ ସଚ୍ଚା ମାନିଛୁ, ସ୍ୱୟଂ ମିଥ୍ୟାରେ ଫସି ଯାଇଛୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਜਨੁ ਮੁਕਤਾ ਰਾਮ ਭਜਨ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥੨॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ||2||3||

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ସାରଗ ମହଲା 9॥

ਮਨ ਕਰਿ ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ତୁ ମନ ଲଗାଇ କେବେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ନାହୁଁ।

ਬਿਖਿਆਸਕਤ ਰਹਿਓ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਕੀਨੋ ਅਪਨੋ ਭਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦିନରାତି ବିକାରରେ ଆସକ୍ତ ରହି ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਿਓ ਨਹਿ ਕਾਨਨਿ ਪਰ ਦਾਰਾ ਲਪਟਾਇਓ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶକୁ କାନ ଲଗାଇ ଶୁଣି ନାହିଁ ଏବଂ ପର ନାରୀ ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଛି।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਾਰਨਿ ਬਹੁ ਧਾਵਤ ਸਮਝਿਓ ਨਹ ਸਮਝਾਇਓ ॥੧॥
ପରନିନ୍ଦା ପାଇଁ ବହୁତ ଦୌଡି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତମ କଥା ବୁଝେ ନାହିଁ||1||

ਕਹਾ ਕਹਉ ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਨੀ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥
ମୁଁ ନିଜ କର୍ମ କିପରି କହିବି ଯେ ଏହି ଜୀବନ କିପରି ହରାଇ ଦେଇଛି।

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸਭ ਅਉਗਨ ਮੋ ਮਹਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇਓ ॥੨॥੪॥੩॥੧੩॥੧੩੯॥੪॥੧੫੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋ' ଠାରେ ଅବଗୁଣ ହିଁ ଅବଗୁଣ ଭରି ରହିଛି, ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ||2||4||3||13||139||4||159||

ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ସାରଗ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 1 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥
ହେ ମା' ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ମୋର ବଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਜਾਚਉ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ତୋର ଜୟ ହେଉ, ତୋର ଯଶ ଚାହିଁ ଥାଏ, ତୋ ବିନା ମୁଁ ରହି ପାରୁନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸੀ ਕਾਮਨਿ ਦੇਖਉ ਰੈਨਿ ਸਬਾਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ତୃଷ୍ଣାରେ ମୁଁ ତୃଷ୍ଣାର୍ତ୍ତ କାମିନୀ ସାରା ରାତି ତାହାଙ୍କ ରାସ୍ତା ଦେଖିଥାଏ।

ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥੧॥
ସେହି ନାଥ ମୋର ମନକୁ ବଶ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପ୍ରଭୁ ହି ମୋର ହୃଦୟର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜାଣିଥାନ୍ତି||1||

ਗਣਤ ਸਰੀਰਿ ਪੀਰ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਂਈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଏହି ଶରୀର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଭରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਈ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୋଇ ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯିବି||2||

ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ କର ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ରହିବି।

ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨੋਹਰ ਨਿਰਭਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ମନୋହର ଗୁଣଗାନ କରି ଆମେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଛୁ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛୁ॥3॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ ਘਟੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ଏହି ହୃଦୟରେ ସଦା ହରିନାମର ନିଶ୍ଚଳ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ, ଯାହା ନା କମିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମହିମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਨਿਰਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੪॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ବିନା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଦ୍ଧନ ଅଟେ||4||

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ ਸੁਨਿ ਸਜਨੀ ਦੂਤ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ହେ ବନ୍ଧୁ! ଶୁଣ; ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରାଣ ମୋ' ନିଜର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ କାମୁକ ବିକାର ବିଷ ଖାଇ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਬ ਕੀ ਉਪਜੀ ਤਬ ਕੀ ਤੈਸੀ ਰੰਗੁਲ ਭਈ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥੫॥
ଯେବେ ଠାରୁ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ମୋର ମନ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଆସକ୍ତ ହୋଇଛି||5||

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମୋର ପ୍ରେମ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଲଗ୍ନରେ ଲାଗି ଯାଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ଜୀବିତ ରହିଛି।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥੬॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ଲୀନ ହୋଇ ବୈରାଗୀ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଘରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇଛି||6||

ਸੁਧ ਰਸ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਤੁ ਗੁਸਾਂਈਂ ॥
ଅମୃତମୟ ହରିନାମ ହିଁ ମୋତେ ମିଠା ମହାରସ ଲଗାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ମାଲିକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਤਹ ਹੀ ਮਨੁ ਜਹ ਹੀ ਤੈ ਰਾਖਿਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଏପରି ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଯେ ଯେଉଁଠି ମନ ମଗ୍ନ ଥିଲା, ସେଠାରେ ହିଁ ମଗ୍ନ ରହିଛି||7||

ਸਨਕ ਸਨਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ସନକ, ସନନ୍ଦନ, ବ୍ରହ୍ମା, ଇନ୍ଦ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହି ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥੮॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ, କାରଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟେ||8||1||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ସାରଗ ମହଲା 1॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਧੀਰੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ମୋର ମନରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ କିପରି ଆସି ପାରିବ?

ਕੋਟਿ ਕਲਪ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ କୋଟି କୋଟି କଳ୍ପର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ଚିନ୍ତା କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਜਲੇ ਹਉ ਮਮਤਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਦਾ ਨਉ ਰੰਗੀ ॥
କ୍ରୋଧର ନିବାରଣ ହେଲେ ଅହଂ ଭାବନା ଜଳି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ନବରଙ୍ଗର ପ୍ରେମ ବାସ କରିଥାଏ।

ਅਨਭਉ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਚਿਆ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੰਗੀ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ସବୁ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଉ, ବର୍ତ୍ତମାନ ନିର୍ମଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ଏକ ଶବ୍ଦରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛି, ଚଞ୍ଚଳ ବୁଦ୍ଧି ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି, ଏହିପରି ଭୟନାଶକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇଛି।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥੨॥
ହରିନାମ ରସକୁ ଚାଖି ନିଜ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟାଇଛି ଏବଂ ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਅਭਰਤ ਸਿੰਚਿ ਭਏ ਸੁਭਰ ਸਰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੁ ਨਿਹਾਲਾ ॥
ଶୂନ୍ୟ ଥିବା ମନ ରୂପୀ ସରୋବର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨ ਰਤਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਇਆਲਾ ॥੩॥
ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଛି, ସେ ଯୁଗ-ଯୁଗରେ ଦୟା କରିବା ବାଲା
ଅଟନ୍ତି||3||

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਬਡੈ ਭਾਗ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ସେଥିରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨਰਾਗੀ ॥੪॥
ପରମ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରିଲେ ପାପ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ
ପ୍ରେମରେ ରତ ଥାଏ||4||

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਗਰ ਅਵਰ ਨਹੀ ਅਨ ਪੂਜਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ମହାନ, ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି, ଗୁଣର ସାଗର ଓ ରତ୍ନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି
ପୂଜନୀୟ ନାହାନ୍ତି।

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਦੂਜਾ ॥੫॥
ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ନାଶକ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ମାନି ନେଇଛି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ମାନି
ନାହିଁ||5||

ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ ਨਿਰਮਲ ਪਦੁ ਚੀਨਿਆ ਹਰਿ ਰਸ ਰਤੇ ਅਧਿਕਾਈ ॥
ମନର ବାସନାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ନିର୍ମଳ ପଦ ଜାଣି ନେଇଛି ଏବଂ ହରିନାମ ରସରେ ଲୀନ
ରହିଛି।

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥੬॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନି ନାହିଁ||6||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ ਗੁਰਮਤਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ॥
ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ଅଗମ୍ୟ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ସଂସାରର ମାଲିକ, ଅଜନ୍ମା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ରହସ୍ୟ
ଜାଣିଛି।

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਨਾਹੀ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੭॥
ମନ ରୂପୀ ସରୋବର ଭରି ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମନ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମନରେ ହିଁ ମନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱସ୍ତ
ହୋଇ ଯାଇଛି||7||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਕਥਉ ਕਥੀਐ ਕਹਉ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଅକଥନୀୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ କଥନ କରୁଅଛି, ତାହା ହିଁ କହିଥାଏ, ଯାହା ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଦ୍ୱାରା କୁହାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ନਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹਮਾਰੇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਈ ॥੮॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଦୀନଦୟାଳୁ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଆମର ସବୁକିଛି ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ||୪||2||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧
ସାରଗ ମହଲା 3 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ଅଛି।

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ମୁଳ୍ଲହକୁ ମାନେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਬਦਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਜਮਕਾਲ ਨਿਖੰਜਨੁ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଭୟ ଭଞ୍ଜନ, ଯମକାଳର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛି।

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪੈਨ੍ਹਣੁ ਭਗਤਿ ਬਡਾਈ ॥
ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ହିଁ ଭକ୍ତର ଭୋଜନ ଅଟେ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ତାହାର ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଅଟେ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਨਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥੨॥
ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ଲୀନ ରହି ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਮਨਮੁਖ ਬੁਧਿ ਕਾਚੀ ਮਨੂਆ ਡੋਲੈ ਅਕਥੁ ਨ ਕਥੈ ਕਹਾਨੀ ॥
ମନର କାମନା ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ବ୍ୟକ୍ତିର ବୁଦ୍ଧି ମନ୍ଦ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ଅକଥନୀୟ କାହାଣୀ କଥନ କରି ପାରେନାହିଁ।

ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਚੀ ਬਾਨੀ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିଶ୍ଚଳ ମତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ଅମୃତମୟ ଅଟେ।||3||

ਮਨ ਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ਰਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ମନର ତରଂଗକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ବାଧା ଦେଇଛି ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਸਦ ਅਪੁਨੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੪॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଆମର ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ରହିବା ଉଚିତ||4||

ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਮੁਕਤੋ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମନକୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।
ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥੫॥
ପରମାତ୍ମା ଏପରି ସରୋବର ଅଥବା ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ଜଳ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏଥିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ||5||

ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ସଦା ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଛି ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଓ ତୃଷ୍ଣା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅੰਤਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥੬॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||6||

ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਰਹੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସେହି ସେବକ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ତୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਜਗਿ ਝੂਠੀ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਨ ਪਛਾਣੇ ॥੭॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ପତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଗୁଣ-ଅବଗୁଣର ଜ୍ଞାତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଜଗତରେ ମିଥ୍ୟା ଭାବେ ପରିଚିତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਅਕਥੁ ਕਥੀਐ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ॥
ଇଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଅକଥନୀୟ କଥାର କଥନ ହୋଇଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥੮॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବା ବାଲା ସେହି ପରମ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||୪||1||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ସାରଗ ମହଲା 3॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବହୁତ ମଧୁର ଅଟେ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਭਉ ਭੰਜਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਡੀਠਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ହିଁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମର ପାପ ଏବଂ ଭୟ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

କୋଟି କୋଟଂତର କେ ପାପ ବିନାସନ ହରି ସାଚା ମନି ଭାଇଆ ॥
କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ପାପକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ବାଲା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି।

ହରି ବିନୁ ଅବରୁ ନ ସୂଝୈ ଦୂଜਾ ସତିଗୁରି ଏକୁ ବୁଝାଇଆ ॥୧॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଏକ ରହସ୍ୟ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ||1||

ପ୍ରେମ ପଦାରଥୁ ଜିନ ଘଟି ବସିଆ ସହଜେ ରହେ ସମାଈ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରେମ ବାସ କରିଥାଏ, ସେ ସୁଖ ଶାନ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ସବଦି ରତେ ସେ ରଂଗି ଚଲୂଲେ ରାତେ ସହଜି ସୁଭਾଈ ॥୨॥
ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହେବା ବାଲା ଜିଜ୍ଞାସୁ ସହିତ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ରତ ରହିଥାଏ||2||

ରସନା ସବଦୁ ବୀଚାରି ରସି ରାତୀ ଲାଲ ଭଈ ରଂଗୁ ଲାଈ ॥
ମୋର ଜିହ୍ୱା ଶବ୍ଦର ବିଚାର କରିଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ରସରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ରାମ ନାମୁ ନିହକେବଲୁ ଜାନିଆ ମନୁ ତ୍ରିପତିଆ ସାଂତି ଆଈ ॥୩॥
ରାମନାମର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ପଂଡିତ ପଢ଼ିହ ପଢ଼ିହ ମୋନੀ ସଭି ଥାକେ ଭ୍ରମି ଭେଖ ଥକେ ଭେଖଧାରୀ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଗ୍ରନ୍ଥର ପଠନ କରି ଏବଂ ମୌନଧାରୀ ମୌନ ଧାରଣ କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି। ବେଶ ଆଡମ୍ବରୀ ବେଶ ଧାରଣ କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ଗୁର ପରସାଦି ନିରଂଜନୁ ପାଇଆ ସାଚै ସବଦି ବୀଚାରୀ ॥୪॥
ସେହି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||4||

ଆਵା ଗଉନੁ ନିବାରି ସଚି ରାତେ ସାଚ ସବଦୁ ମନି ଭାଇଆ ॥
ଯାହାର ମନକୁ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର କରି ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥੫॥
ଯିଏ ଅହଂ ଭାବନାକୁ ଦୂର କରି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ସଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||5||

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଧ୍ୱନି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥੬॥
ଅଗମ୍ୟ, ମନ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ପବିତ୍ର ହରିନାମ ଗୁରୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି||6||

ਏਕਸ ਮਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੋ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ ଯେ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥੭॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନର ବାସନାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ତାକୁ ମାନିଥାଏ||7||

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਬੂਝੈ ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ଆଉ କିଛି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੮॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସଦା ବୈରାଗୀ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଲଗ୍ନ କେବଳ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ||8||2||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ସାରଗ ମହଲା 3 ॥
ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିଙ୍କ କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତିସେହି ଭକ୍ତ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଏହି କଥାର ଭେଦ ଜାଣିଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਹਰਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ହୋଇଛି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି।

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਉਰਾਨਿਆ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ଶବ୍ଦର ଭେଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କର୍ମ କରି ବାଉଳା ହୋଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਾਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯିଏ ହରିନାମରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାକୁ ପୁନଃ କୌଣସି ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਮੈਲਾ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥੨॥
ହରିନାମ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ମଳିନ ଅଟେ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ନିଜର ମାନ ହରାଇ ଥାଏ||2||

ਕਿਆ ਦ੍ਰਿੜਾਂ ਕਿਆ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤਿਆਗੀ ਮੈ ਤਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥
କଣ ଦୃଢ କରିବି, କଣ ଏକାଠି କରିବି, କଣ ତ୍ୟାଗ କରିବି, ମୋତେ କିଛି ବୁଝା ପଡୁ ନାହିଁ।

ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾਮੋ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୋଇ କୃପା କର, ଅନ୍ତରେ ତୋର ନାମ ହିଁ ସହାୟକ ଅଟେ||3||

ਸਚਾ ਸਚੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਨਾਇ ਲਾਏ ॥
ପରମାତ୍ମା ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ସଂସାରକୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତାହାକୁ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲଗାଇ ଦିଅନ୍ତି।

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଜ୍ଞାନ ଭକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି||4||

ਦੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਚੇਤੇ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଅଦ୍ଭୁତ ଖେଳ-ତମାସା ଦେଖି ମନକୁ ଏହି କଥା ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ସଂସାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥੫॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବାଲା ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||5||

ਜਿਨ੍ ਦਰੁ ਸੂਝੈ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਵਿਗਾੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁ ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଯାଏ, ସେ କେବେ ନିଜ ଜୀବନ ହରାଏ ନାହିଁ।

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਹਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥੬॥
ସେ ସତ୍ୟ ଓ ସଂଯମର ଆଚରଣ ଆପଣାଇ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||୬||

ਸੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਅਧਾਰਾ ॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ସତ୍ୟନାମର ଆଶ୍ରା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟେ ଏବଂ ସତକର୍ମ କରିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥੭॥
ନିଜ ମନ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପଡି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ||7||

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଦେବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ସେ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତର ଲୀଳା କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਥਾਇ ਪਏ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ਲੇਖੈ ॥੮॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ||8||3||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧
ସାରଗ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਸਾਈਂ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰੋ ਡੀਠਾ ॥
ହେ ମାଲିକ! ମୁଁ ତୁମର ମହିମା ଦେଖିଛି।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਉਪਾਇ ਸਮਾਵਨ ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਬੀਠਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ଅଟୁ, ଜୀବକୁ ଜାତ କରିବା ଓ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ବାଦଶାହ ଭଳି ବିରାଜମାନ କରୁଅଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜ ਭਏ ਰੰਕਾ ਉਨਿ ਝੂਠੇ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਓ ॥
ଦୁନିଆରେ ରାଜା, ରାଣା, ପ୍ରତାପୀ ଏକ କ୍ଷଣରେ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦାବି ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਹਮਰਾ ਰਾਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਤਾ ਕੋ ਸਗਲ ਘਟਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଆମର ରାଜନ ସର୍ବଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଛନ୍ତି||1||

ਉਪਮਾ ਸੁਨਹੁ ਰਾਜਨ ਕੀ ਸੰਤਹੁ ਕਹਤ ਜੇਤ ਪਾਹੂਚਾ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ମୋର ରାଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଶୁଣ, ନିଜ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଅଛି।

ਬੇਸੁਮਾਰ ਵਡ ਸਾਹ ਦਾਤਾਰਾ ਊਚੇ ਹੀ ਤੇ ਊਚਾ ॥੨॥
ସେ ଅସୁମାରୀ, ସବୁଠାରୁ ବଡ ବାଦଶାହ, ଦେବା ବାଲା ଏବଂ ଉଚ୍ଚରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଅଟନ୍ତି||2||

ਪਵਨਿ ਪਰੋਇਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਸੰਗੇ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆକାରକୁ ପ୍ରାଣ ରୂପୀ ବାୟୁ ଦ୍ୱାରା ଗୁନ୍ଥିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଗ୍ନିରେ ରଖିଛନ୍ତି।

ਨੀਰੁ ਧਰਣਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਏਕਤ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਸੰਗੇ ॥੩॥
ପାଣି ଓ ପୃଥିବୀକୁ ଏକ ସ୍ଥାନରେ ରଖିଛନ୍ତି, କେହି କାହା ସହିତ ନାହାନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ ପାଣି ଓ ପୃଥିବୀକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଅଟେ।||3||

ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਥਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਚਾਲੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੁਝਹਿ ਉਮਾਹਾ ॥
ପ୍ରତି ଘରେ ମୋର ରାଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ଚାଲୁଅଛି ଏବଂ ପ୍ରତି ଘଟରେ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର କାମନା ଅଛି।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪਾਛੈ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਾ ॥੪॥
ସେ ଜୀବକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ତାହାର ଭରଣ ପୋଷଣ କଥା ବୁଝିଛନ୍ତି||4||

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ ਮਸਲਤਿ ਕਾਹੂ ਦੀਨ੍ੀ ॥
ଯାହା କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ କେହି ପରାମର୍ଶ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਰਹ ਦਿਖਾਏ ਸਾਚੀ ਸਾਖੀ ਚੀਨ੍ੀ ॥੫॥
ଆମେ ଅନେକ ଯତ୍ନ କରି ଦେଖାଇ ଥାଉ, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ||5|

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਦੀਨੀ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥
ହରି ନିଜ ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା ସର୍ବଦା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନାମ ଦେଇ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ ਅਵਗਿਆ ਜਨ ਕੀ ਤੇ ਤੈਂ ਦੀਏ ਰੁੜ੍ਹਾਈ ॥੬॥
ଯିଏ ଭକ୍ତର ଅପମାନ କରିଥାଏ, ହେ ହରି! ତୁ ତାହାକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛୁ||6||

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਨ ਕੇ ਅਵਗਨ ਸਭਿ ਪਰਹਰਿਆ ॥
ଯିଏ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ତାହାର ସମସ୍ତ ଗୁଣ ସମାପ୍ତ କରି ଦିଆଯାଏ।

ਤਿਨ ਕਉ ਦੇਖਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਤਿਨ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥੭॥
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖି ତୁମେ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଥାଅ ଏବଂ ତାହାକୁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ||7||

ਹਮ ਨਾਨ੍ੇ ਨੀਚ ਤੁਮ੍ਹੇ ਬਡ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਣ ਬੀਚਾਰਾ ॥
ଆମେ ବହୁତ ତୁଚ୍ଛ ଏବଂ ନୀଚ ଅଟୁ, ହେ ମାଲିକ! ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ଆମର ଯୋଗ୍ୟତା ଏତେ ନାହିଁ ଯେ ତୁମର ଭକ୍ତି ଉପରେ ବିଚାର କରି ପାରିବୁ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦੇਖੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥੮॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ମନ ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ||8||1||

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੬
ସାରଗ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 6

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਕਥਾ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ଅଗମ୍ୟ ଅସୀମ କଥା ଶୁଣ;

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਚਰਜ ਸਭਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ସଭା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸਕਾਰ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଆମର ସର୍ବଦା ପ୍ରଣାମ ଅଟେ,

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅਪਾਰ ॥
କାରଣ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ଆଲୋକ ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸੁ ॥੧॥
ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ଲଗାଇ ଅଜ୍ଞାନତା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ ਜਾ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରସାରର କୌଣସି ସୀମା ନଥାଏ,

ਸੋਭਾ ਤਾ ਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ଶୋଭା ଅପରାମ୍ପର ଅଟେ।

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਜਾ ਕੇ ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ଥାଏ, ଯାହାର ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸੋਗ ਹਰਖ ਦੁਹਹੂ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ॥੨॥
ସେ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ରହିତ ଅଟନ୍ତି||2||

ਅਨਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਾ ਕੇ ਬੇਦ ਧੁਨਿ ਕਰਹਿ ॥
ଅନେକ ବ୍ରହ୍ମା ବେଦର ଧ୍ୱନିରେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଗାନ କରାଯାଏ।

ਅਨਿਕ ਮਹੇਸ ਬੈਸਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹਿ ॥
ଅନେକ ଶିବଶଙ୍କର ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਪੁਰਖ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ॥
ଅନେକ ପୁରୁଷ ତାହାଙ୍କ ଅଂଶାବତାର ଅଟନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਇੰਦ੍ਰ ਊਭੇ ਦਰਬਾਰ ॥੩॥
ଅନେକ ଇନ୍ଦ୍ର ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ହୁକୁମ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି||3||

ਅਨਿਕ ਪਵਨ ਪਾਵਕ ਅਰੁ ਨੀਰ ॥
ଅନେକ ବାୟୁ, ଅଗ୍ନି ଓ ପାଣି ସକ୍ରିୟ ଅଟେ,

ਅਨਿਕ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਦਧਿ ਖੀਰ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରତ୍ନ, ଦୁଧ-ଦହିର ସାଗର ତାହାଙ୍କ ଉତ୍ପତ୍ତି ଅଟେ।

ਅਨਿਕ ਸੂਰ ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਆਤਿ ॥
ଅନେକ ଅନେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ନକ୍ଷତ୍ର ଅଛନ୍ତି,

ਅਨਿਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ॥੪॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦେବୀ-ଦେବତା ଅଛନ୍ତି||4||

ਅਨਿਕ ਬਸੁਧਾ ਅਨਿਕ ਕਾਮਧੇਨ ॥
ଅନେକ ପୃଥିବୀ ଆଉ ଅନେକ କାମଧେନୁ ଅଛନ୍ତି,

ਅਨਿਕ ਪਾਰਜਾਤ ਅਨਿਕ ਮੁਖਿ ਬੇਨ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ପାରିଜାତ ଅଛି ଏବଂ ଅନେକ ବଇଁଶି ବଜାଇବା ବାଲା ମୋହନ ଅଛନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਅਕਾਸ ਅਨਿਕ ਪਾਤਾਲ ॥
ଅନେକ ଆକାଶ ଏବଂ ଅନେକ ପାତାଳ ଅଛି।

ਅਨਿਕ ਮੁਖੀ ਜਪੀਐ ਗੋਪਾਲ ॥੫॥
ଏପରି ଭକ୍ତଜନ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ମୁଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਹੋਵਤ ਬਖਿਆਨ ॥
ଶାସ୍ତ୍ର, ସ୍ମୃତି ଏବଂ ପୁରାଣ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଛି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଛି।

ਅਨਿਕ ਸਰੋਤੇ ਸੁਨਹਿ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥੬॥
ଅନେକ ଶ୍ରୋତା ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣି ଥାଆନ୍ତି||6||

ਅਨਿਕ ਧਰਮ ਅਨਿਕ ਕੁਮੇਰ ॥
ମୃତ୍ୟୁର ବ୍ୟବସ୍ଥାପକ ଧର୍ମରାଜ ଏବଂ ଧନର ଦେବତା କୁବେର ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਬਰਨ ਅਨਿਕ ਕਨਿਕ ਸੁਮੇਰ ॥
ବରୁଣ ଦେବତା ତଥା ସୁନାର ସୁମେରୁ ପର୍ବତ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଛି।

ਅਨਿਕ ਸੇਖ ਨਵਤਨ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ॥
ଏପରି ଶେଷନାଗ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅଛି, ଯିଏ ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନୂତନ ନାମ ନେଇଥାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਤੇਹਿ ॥੭॥
ତଥାପି ସେମାନେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ||7||

ਅਨਿਕ ਪੁਰੀਆ ਅਨਿਕ ਤਹ ਖੰਡ ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਰੰਗ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥
ପୁର ଏବଂ ଖଣ୍ଡ-ମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଛି, ଏହା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ରୂପ-ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଛି।

ਅਨਿਕ ਬਨਾ ਅਨਿਕ ਫਲ ਮੂਲ ॥
ବନ, ଫଳ-ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଅନେକ ଅଛି।

ਆਪਹਿ ਸੂਖਮ ਆਪਹਿ ਅਸਥੂਲ ॥੮॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳ ଅଟନ୍ତି||8||

ਅਨਿਕ ਜੁਗਾਦਿ ਦਿਨਸ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥
ଯୁଗ, ଦିନ ଓ ରାତି ଅନେକ ଅଛି।

ਅਨਿਕ ਪਰਲਉ ਅਨਿਕ ਉਤਪਾਤਿ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରଳୟ ଏବଂ ଉତ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଥର ହୋଇଛି।

ਅਨਿਕ ਜੀਅ ਜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਹਿ ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਸ੍ਰਬ ਠਾਂਇ ॥੯॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ଅନେକ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ-ପରମେଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱ-ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି||9||

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਜਾ ਕੀ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାୟା-ଲୀଳାକୁ ବୁଝାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ,

ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥
ସେହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ସମ୍ରାଟ ଅନେକ ଶକ୍ତି ସହିତ ଲୀଳା କରୁଛନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਸੰਗੀਤ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଧ୍ୱନିରେ ମଧୁର ସଙ୍ଗୀତ ଗୁଞ୍ଜନ କରୁଅଛି।

ਅਨਿਕ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਚੀਤ ॥੧੦॥
ସେଠାରେ ଅନେକ ଗୁପ୍ତ ଶକ୍ତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି||10||

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਭਗਤ ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଈଶ୍ୱର ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭକ୍ତ ଅଟେ, ସେ ଆଠ ପ୍ରହର ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਅਨਿਕ ਅਨਾਹਦ ਆਨੰਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅନାହତ ଧ୍ୱନିର ଆନନ୍ଦମୟ ଝଙ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਉਆ ਰਸ ਕਾ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥੧੧॥
ସେହି ରସର କୌଣସି ଅନ୍ତ ବା ସୀମା ନଥାଏ||11||

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥
ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି।

ਊਚ ਤੇ ਊਚ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥
ସେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ, ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଓ ସଂସାର ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਅਪੁਨਾ ਕੀਆ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ॥
ସେହି ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର ନିଜର ରହସ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି କୃପାନିଧି ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੧੨॥੧॥੨॥੨॥੩॥੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ମଧ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିଛି, ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||12||1||2||2||3||7||

ਸਾਰਗ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫
ସାରଗ ଛନ୍ତ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥
ସବୁଠାରେ ଅଭୟ, ମୁକ୍ତି-ଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦେଖ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਲਿਪਾਤਾ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ତଥାପି ସଂସାର ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨੁ ਕਰਿ ਬਿਸਥੀਰਨੁ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਰਚਨੁ ਕੀਆ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ପ୍ରସାର କରି ଏପରି ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି, ଯେପରି ଜଳ ଓ ତରଙ୍ଗର ରଚନା କରା ଯାଇଛି।

ਹਭਿ ਰਸ ਮਾਣੇ ਭੋਗ ਘਟਾਣੇ ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਕੋ ਥੀਆ ॥
ସେ ସବୁ ଶରୀରରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇ ସବୁ ରସ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਇਕ ਰੰਗੀ ਠਾਕੁਰੁ ਸੰਤਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥
ସେହି ମାଲିକ ଅନେକ ରଙ୍ଗରେ ମଧ ଏକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଜଣା ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਰਸਿ ਲੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଜଳରେ ମାଛ ଭଳି ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଲାଳସା ଅଛି, ସବୁଠାରେ ମୁକ୍ତିଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ କର॥1॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ॥
ସେହି ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତିର କଣ ଉପମା ଦେବି, ତାହାଙ୍କ କଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବି?

ପୁରନ ପୁରି ରହିଓ ସ୍ରୂਬ ଠਾਈ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ପୁରନ ମନମୋହନ ଘଟ ଘଟ ସୋହନ ଜਬ ਖਿੰਚੈ ਤਬ ਛਾਈ ॥
ସେହି ମନମୋହନ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଶକ୍ତି ନେଇଯାଏ, ଶରୀର ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

Page 1237

ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧਹੁ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸਾਧਹੁ ਘਰੀ ਮੁਹਤਕ ਬੇਲਾ ਆਈ ॥
ଜୀବନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମିଳିଅଛି, ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ, ତେବେ କାହିଁକି ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କରାଯିବ ନାହିଁ?

ਅਰਥੁ ਦਰਬੁ ਸਭੁ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੀਸੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੂ ਜਾਈ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ ଯାହା କିଛି ଦେଖାଯାଇ ଥାଏ, ମରଣ ପରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਡਾਈ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଅଖିଳେଶ୍ୱରଙ୍କ କେଉଁ ଉପମା କରିବି, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କିପରି କରିବି, ଆମେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଆରାଧନା କରିବା ଉଚିତ||2||

ਪੂਛਉ ਸੰਤ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ ॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ପଚାରେ ଯେ ମୋର ମାଲିକ କିପରି ଅଟନ୍ତି?

ਹੀਂਉ ਅਰਾਪਉਂ ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ॥
ମୋତେ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ, ମୁଁ ହୃଦୟ ଓ ପ୍ରାଣ ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି।

ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਕੈਸਾ ਕਹ ਮੋਹਨ ਪਰਵੇਸਾ ॥
ମୋତେ କେହି ସନ୍ଦେଶ ଦିଅ, ମୋର ପ୍ରଭୁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ରହନ୍ତି।

ਅੰਗ ਅੰਗ ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਈ ਥਾਨ ਥਾਨੰਤਰ ਦੇਸਾ ॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖଦାୟକ ଆଖ ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି, ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੁਗਤਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕਉ ਹਰਿ ਜੈਸਾ ॥
ସେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରତି ଘଟରେ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁ କିପରି ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ବତାଇ ପାରିବି ନାହିଁ।

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਪੂਛੈ ਦੀਨੁ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ ॥੩॥
ନାନକ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ଦେଖି ମନ ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ବିନମ୍ରତା ସହ ପଚାରୁଛି ଯେ ମୋର ମାଲିକ କିପରି ଅଟନ୍ତି||3||

କରି କିରପା ଅପୁନେ ପହି ଆଇଆ ॥
ସେ କୃପା କରି ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଆସିଥାନ୍ତି।

ଧੰନି ସୁ ରିଦା ଜିହ ଚରନ ବସାଇଆ ॥
ସେହି ହୃଦୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଚରନ ବସାଇଆ ସંତ ସંଗାଇଆ ଅଗିଆନ ଅંଧେରୁ ଗୱାଇଆ ॥
ରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଭଇଆ ପ୍ରଗାସୁ ରିଦै ଉଲାସୁ ପ୍ରଭୁ ଲୋੜୀଦା ପାଇଆ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ହୃଦୟରେ ପ୍ରକାଶ ଏବଂ ଉଲ୍ଲାସ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଦୁଖୁ ନାଠା ସୁଖୁ ଘର ମହି ୱୁଠା ମହା ଅନંଦ ସହଜାଇଆ ॥
ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଛି, ସୁଖର ଲବଧି ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ହୃଦୟରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ମହା ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କହୁ ନାନକ ମै ପୁରା ପାଇଆ କରି କିରପା ଅପୁନେ ପହି ଆଇଆ ॥୪॥୧॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇଛି ଏବଂ ସେ କୃପା କରି ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଆସିଛନ୍ତି||4||1||

ସାରંଗ କୀ ୱାର ମହଲା ୪ ରାଇ ମହମେ ହସନେ କୀ ଧୁନି
ସାରଗ ୱାର ମହଲା 4 ରାଇ ମହମେ ହସିବାର ଧ୍ୱନି

੧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସଲୋକ ମହଲା ୨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ଗୁରୁ କୁંଜୀ ପାਹୁ ନିୱଲୁ ମନୁ କୋଠା ତନୁ ଛତି ॥
ମନ ରୂପୀ ଘର , ଯାହାର ଛାତ ଏହି ଶରୀର ଅଟେ, ଏଥିରେ ମାୟାର ତାଲା ଲଗା ଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ତାଲାର ଚାବି ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଅଛି।

ନାନକ ଗୁର ବିନୁ ମନ କା ତାକୁ ନ ଉଘੜै ଅବର ନ କୁੰਜੀ ହਥਿ ॥୧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମନର କବାଟ ଖୋଲେ ନାହିଁ, ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁ ବିନା ଅନ୍ୟ ହାତରେ ଚାବି ନାହିଁ||1||

ମହଲਾ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ନ ଭୀଜै ରାଗୀ ନାଦୀ ବେଦି ॥
ସଙ୍ଗୀତ ଏବଂ ବେଦର ମନ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚାରଣ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ନ ଭୀଜै ସୁରତୀ ଗିଆନୀ ଜୋଗି ॥
ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ନ ଭୀଜै ସୋਗੀ କୀତै ରୋଜି ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଦୁଃଖରେ ରହି ସେ ସୁଖୀ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।

ନ ଭୀଜै ରୂପୀं ମାଲୀं ରଂଗି ॥
ରୂପ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ମଉଜ-ମେଳା ମନାଇ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ।

ନ ଭୀଜै ତୀରਥਿ ଭਵਿਐ ନଂଗਿ ॥
ନିର୍ବସ୍ତ୍ର ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ଏବଂ

ନ ଭୀଜै ଦାତୀं କୀତै ପୁंନਿ ॥
ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ନ ଭୀଜै ବାହରਿ ବୈठਿआ ସୁंନਿ ॥
ଶୂନ୍ୟ ସମାଧିରେ ବସି ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ

ନ ଭୀଜै ଭେੜਿ ମରହਿ ଭਿੜਿ ସୁର ॥
ରଣଭୂମିରେ ଯୋଦ୍ଧା ବନି ବୀର ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ନ ଭୀଜै କେତे ହୋવହਿ ਧੁੜ ॥
ଶରୀରରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରସନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਐ ਮਨ ਕੈ ਭਾਇ ॥
ମନର ଅବସ୍ଥାର ଅନୁକୂଳ ଆମର କର୍ମର ହିସାବ ଲେଖା ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର କେବଳ ସଚ୍ଚା ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରାହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନଅ ବ୍ୟାକରଣ, ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଭ୍ୟାସ କରିଥାଏ,

ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੈ ਭਾਰ ਅਠਾਰ ॥
ଦିନରାତି ମହାଭାରତର ଅଠର ପର୍ବର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਤਿਨਿ ਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੋਹਿ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଏହା ପରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ତୋହର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥
ହରିନାମ ବିହୀନ ହେଲେ ମୁକ୍ତି କିପରି ହୋଇ ପାରିବ।

ਨਾਭਿ ਵਸਤ ਬ੍ਰਹਮੈ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥
କମଳ ନାଭିରେ ବାସ କରି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ହରିନାମର ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱଜନ୍ମା, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସେ ମୋହ-ମାୟାର କାଳିମା ରହିତ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ବନାଇ ସେ ନିଜର ଏକ ଖେଳ ରଚିଛନ୍ତି।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਅਨੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ତିନି ଗୁଣର ରଚନା କରି ସେ ମୋହ-ମାୟାର ବୃଦ୍ଧି କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਸਭ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ସଲୋକ ମହଲା ୨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ଆପି ଉପାଏ ନାନକା ଆପେ ରଖै ବେକ ॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଲଗା-ଅଲଗା ରଖିଥାନ୍ତି।

ମଂଦା କିସ ନୋ ଆଖୀଐ ଜਾਂ ସଭନਾ ସାହିବୁ ଏକୁ ॥
ମନ୍ଦ କାହାକୁ କୁହାଯିବ, ଯେତେବେଳେ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ସଭନਾ ସାହିବୁ ଏକୁ ହै ବେଖै ଧੰଧै ଲାଇ ॥
ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସବୁଙ୍କୁ ଅଲଗା-ଅଲଗା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

କିସै ଥୋੜ୍ହା କିସै ଅଗଲା ଖାଲୀ କୋଈ ନାହି ॥
କିଛି ଜୀବକୁ ସେ କିଛି ଦେଇଛନ୍ତି, କାହାକୁ ଅଧିକ ଦେଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଖାଲି କେହି ନାହାନ୍ତି।

ଆਵହି ନੰଗେ ଜାହି ନੰଗେ ବିଚେ କରହି ବିଥାର ॥
ସବୁ ଜୀବ ନଗ୍ନ ଆସିଥାନ୍ତି, ନଗ୍ନ ହିଁ ଚାଲିଯାନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ ଖାଲି ହିଁ ଆସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଖାଲି ହିଁ ଯାଇଥାନ୍ତି, ତଥାପି ସଂସାରରେ ଆଡମ୍ବର କରିଥାନ୍ତି।

ନାନକ ହୁକମୁ ନ ଜାਣୀଐ ଅଗै କାଈ କାର ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜଣା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କାରଣ ଏହି କଥାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଖବର ନାହିଁ, ପରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||1||

ମହଲା ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ଜିନସି ଥାପି ଜୀଆं କଉ ଭେଜै ଜିନସି ଥାପି ଲै ଜାਵै ॥
ସେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜୀବକୁ ସଂସାରକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ଜୀବକୁ ସଂସାରରୁ ମଧ୍ୟ ନେଇଯାନ୍ତି।

ଆପେ ଥାପି ଉଥାପै ଆପେ ଏତे ବେସ କରାਵै ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ନଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରକାର ବେଶ କରାଇଥାନ୍ତି।

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉਧੂਤੀ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ ସାଧୁ ଫକିର ବନି ବୁଲୁଥାଏ, ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਲੇਖੈ ਚਲਣੁ ਕਾਇਤੁ ਕੀਚਹਿ ਦਾਵੇ ॥
ଆମର ବୋଲିବା ଓ ଚାଲିବା ସବୁ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ, ମିଥ୍ୟା ଦାବି କରିବାରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ।

ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥
ଏହି ସଚ୍ଚା କଥା ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ଯାହା ନାନକ କହି ଶୁଣାଇଛନ୍ତି,

ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤਪਾਵਸੁ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥੨॥
ଯିଏ ଯାହା କହିଲେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ ଆଧାରରେ ନ୍ୟାୟ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਗੁਣ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥
ଗୁରୁ ଲୀଳା ରଚିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଗୁଣ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥
ସେ ସଦା ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਕਤਿ ਗਈ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇਆ ॥
ମାୟାର ପ୍ରପଞ୍ଚ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଭ୍ରମ କଟି ଯାଇଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ୟୋତିର ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਨ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ପୂଣ୍ୟ ଅଛି, ଗୁରୁ ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁ ନାମରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ਸਾਹ ਚਲੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਲਿਖਿਆ ਦੇਵੈ ਨਾਲਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ଶାହ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ରୂପୀ ବ୍ୟାପାରୀ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ସେ ତାହାର କର୍ମଲେଖା ସାଥି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਲਿਖੇ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈਐ ਵਸਤੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥
ସେହି ଲେଖା ଅନୁସାରେ ହୁକୁମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେହି ଅନୁସାରେ ବସ୍ତୁ ମିଳିଥାଏ।

ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥
ଏହିପରି ଜୀବ ରୂପୀ ବ୍ୟାପାରୀ ବସ୍ତୁ କ୍ରୟ କରିଥାଏ ଏବଂ ଲଦି ଥାଏ।

ਕੇਈ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥
କେହି ଲାଭ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ ଆଉ କେହି ମୂଳଧନ ହରାଇ ଥାଏ।

ਥੋੜਾ ਕਿਨੈ ਨ ਮੰਗਿਓ ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ଏମାନଙ୍କୁ କେହି କିଛି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ਨਦਰਿ ਤਿਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਸਾਬਤੁ ਲਾਏ ਰਾਸਿ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ତାହା ଉପରେ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ନିଜ ଜୀବନ ରାଶିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥
ଜୀବ କେତେ ଥର ମିଶିଥାଏ ଏବଂ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ପୁନର୍ବାର ମିଶିଥାଏ।

ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥
ଜନ୍ମ ନେଇ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମାରିବା ପରେ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ। ଏହିପରି ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ର ଚାଲିଥାଏ।

ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੂਏ ॥
କେବେ କାହାର ବାପା, କାହାର ପୁତ୍ର, କାହାର ଗୁରୁ ଆଉ କାହାର ଶିଷ୍ୟ ବନିଥାଏ।

ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੂਏ ॥
ଆଗପଛର ହିସାବ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଅତୀତରେ କଣ ଥିଲା ଆଉ ବର୍ତ୍ତମାନ କଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਭੁ ਕਰਣਾ ਕਿਰਤੁ ਕਰਿ ਲਿਖੀਐ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰੇ ॥
ସବୁ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ହେଉଛି, ଭାଗ୍ୟ ଯେପରି, ଜୀବ ସେପରି କରୁଛି, ଏହିପରି ବିଧାତା କରାଉଛନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଈଶ୍ୱର ସମାନ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦ୍ୱିଧା ଓ ଭ୍ରମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବର ଲୋଭ-ଲାଳସାରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੋ ਆਲਾਇਆ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଛଳ-କପାତର ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ମିଥ୍ୟା ବୋଲିଥାଏ।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ନିଜ ପୁତ୍ର ଓ ପତ୍ନୀ ସହିତ ତାହାର ପ୍ରେମ ବନ୍ଧି ରହିଥାଏ, ଯାହା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਇਆ ॥
ସେ ଯମ ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଆଉ ଏହିପରି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ନିଜ ଜନ୍ମ ହରାଇ ଥାଏ, ସମ୍ଭବତଃ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ||3||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ਜਿਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੇ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତି ଅଛି, ସେ ମନରେ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ହରିନାମ ହିଁ ଅମୃତ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ କିଛି ଅମୃତ ନାହିଁ।

ନାନକ ଅଂମ୍ରିତୁ ମନੈ ମାହି ପାଈଐ ଗୁର ପରସାଦି ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଅମୃତ ମନରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ତିନ୍ୀ ପୀତਾ ରଂଗ ସିଉ ଜିନ୍ କଉ ଲିଖିଆ ଆଦି ॥୧॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ନାମାମୃତର ପାନ କରିଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰੇ ਸੋਇ ਸਾਲਾਹਿ ॥
ଦୁନିଆର ପ୍ରଶଂସା କଣ କରିବ? ଯିଏ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର।

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି।

ਕਰਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥
ସେହି ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ଯିଏ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਦਾਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥
ସେହି ଦାତାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ଯିଏ ସବୁଙ୍କୁ ଆଶ୍ରା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸਦੀਵ ਹੈ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ସର୍ବଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ।

ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥੨॥
ଏଣୁ ବଡ ମାନି ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ନିଧି ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਉਚਰਾਂ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਂਈ ॥
ପବିତ୍ର ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ସମ୍ମାନପୂର୍ବକ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ନାମ ଅଟେ, ନାମକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ।

ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੂ ਵਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧਿਆਈਂ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମତି ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ ବଶରେ ଆସିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ଭଗବାନ ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ନାମ ଭଜନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||4||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕੈਸਾ ਬੋਲਣਾ ਜਿ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କଣ କହିବା, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟନ୍ତି।

ਚੀਰੀ ਜਾ ਕੀ ਨਾ ਫਿਰੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ବାସ୍ତବରେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ମାଲିକ ମାନିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଟାଳି ହୁଏନାହିଁ।

ਚੀਰੀ ਜਿਸ ਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰ ਮਲਕ ਸਲਾਰ ॥
ସେ ହିଁ ନେତା, ଶାସକ ଏବଂ ସେନା ନାୟକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରେ ସମସ୍ତେ ଚାଲିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଭଲ ଅଟେ।

ਜਿਨ੍ਾ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹਥਿ ਤਿਨ੍ਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥
ଯିଏ ସଂସାରରୁ ଚାଲିଯିବା ହୁକୁମ ଆଣିଥାଏ, ତାହାର ହାତରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਇ ਉਠੀ ਕਰਲੈ ਪਾਹਿ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ସେ ଉଠି ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ଯେପରି ମୃତ୍ୟୁର ଚିଠି ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਘਲੇ ਆਵਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ପଠାଇବା ପରେ ଜୀବ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਸਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਕਉ ਬਖਸੀਐ ਸੇਈ ਪੋਤੇਦਾਰ ॥
ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିର ଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପୁଞ୍ଜିପତି ଅଟେ।

ਕੁੰਜੀ ਜਿਨ ਕਉ ਦਿਤੀਆ ਤਿਨ੍ਾ ਮਿਲੇ ਭੰਡਾਰ ॥
ଯାହାକୁ ଚାବି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଭଣ୍ଡାର ମିଳିଥାଏ।

ਜਹ ਭੰਡਾਰੀ ਹੂ ਗੁਣ ਨਿਕਲਹਿ ਤੇ ਕੀਅਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ସେ ହିଁ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପାଖରେ ଗୁଣ ମହଜୁଦ ଥାଏ।

ਨਦਰਿ ਤਿਨ੍ਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨ੍ਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ତାହା ଉପରେ ହିଁ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପାଖରେ ହରିନାମର ଚିହ୍ନ ଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸੁਣਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ପବିତ୍ର ହରିନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣି ଶୁଣି ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହା କେହି ବିରଳ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ସଚ୍ଚା ହରିନାମ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ଭକ୍ତର ଆଶ୍ରା କେବଳ ହରିନାମ ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀର ମନ-ତନରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||5||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ନାନକ ତୁଲୀଅହି ତୋଲ ଜେ ଜୀଉ ପିଛୈ ପାଈଐ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହୃଦୟର ଭାବନାକୁ ତରାଜୁରେ ରଖାଯାଏ, ଓଜନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ (ମାତ୍ର ପୂଜା-ପାଠ ଦ୍ୱାରା ତଉଲିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ)।

ଇକସୁ ନ ପୁଜହି ବୋଲ ଜେ ପୂରେ ପୂରା କରି ମିଲୈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା ସହିତ କୌଣସି ଜପ-ତପ, ମନ୍ତ୍ର ନାହିଁ, ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ, ନାମ ଉପାସନା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଯାଇ ପାରେ।

ବଡା ଆଖନ୍ ଭାରା ତୋଲୁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବଡ ମାନିବା ଅଥବା ଯଶୋଗାନ ହିଁ ଉଚିତ ଅଟେ।

ହୋର ହଉଲୀ ମତୀ ହଉଲେ ବୋଲ ॥
ଅନ୍ୟ କିଛି ବୋଲିବା ଓ ଚତୁରତା ହାଲୁକା ଭାବରେ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ଧରତୀ ପାଣୀ ପରବତ ଭାରୁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ ଧରିତ୍ରୀ, ପାଣି ଏବଂ ପର୍ବତ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଭାରି ଅଟେ।

କିଉ କଂଡୈ ତୋଲୈ ସୁନିଆରୁ ॥
ସୁନାରୀର ତାରଯୁରେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ତଉଲା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ତୋଲਾ ମାସା ରତକ ପାଇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ପୂଣ୍ୟ ଫଳ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଇବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ନାନକ ପୁଛିଆ ଦେଇ ପୁଜାଇ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କର୍ମକାଣ୍ଡ ଏପରି ଅଟେ।

ମୂରଖ ଅଂଧିଆ ଅଂଧୀ ଧାତୁ ॥
ମୂର୍ଖ ଅଜ୍ଞାନର କଥା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

କହି କହି କହନ୍ କହାଇନି ଆପୁ ॥୧॥
କହି କହି ଆତ୍ମ-ପ୍ରଶଂସା ସିଦ୍ଧ କରିଥାଏ||1||

ମହଲା ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାକୁ କହିବା ଓ ଶୁଣିବା କଷ୍ଟକର ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ମହିମା କରି ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟର ଅନୁଭବ କରି ହୁଏନାହିଁ।

ਇਕਿ ਆਖਿ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਭਾਖਹਿ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
କେହି ଦିନରାତି ଓଲଟି ରହି ଶବ୍ଦ ରଟନା କରିଥାଏ।

ਜੇ ਕਿਹੁ ਹੋਇ ਤ ਕਿਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥
ଯଦି ତାହାଙ୍କ ଏକ ରୂପ ହୋଇଥାଏ, କିଛି ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତା, ତାହାଙ୍କ ରୂପ-ଜ୍ୟୋତି କିଛି ନାହିଁ।

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਘਟ ਅਉਘਟ ਘਟ ਥਾਪਿ ॥
ସବୁ ଈଶ୍ୱର ହିଁ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଛୋଟ ବଡ ସବୁ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି; ସେ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି।

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੈ ਆਖਿ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାର ବର୍ଣ୍ଣନା ବଡ କଷ୍ଟକର ଅଟେ, ମାତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଲେ ତାହାଙ୍କ ମହିମାର ଅନୁଭବ କରି ହୁଏନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਨਾਮੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥
ହରିନାମର ମହିମା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਈ ॥
ହରିନାମର ମହିମା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਾਉ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ହରିନାମର ମହିମା ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଜଗତରେ ଖ୍ୟାତି ହୋଇଥାଏ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ହରିନାମର ଗୌରବ ଗାନ ଥାଏ।

ਨਾਮੇ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଜାତି-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੬॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ନାମରେ ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ||6||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਜੁਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ ਜੁਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ ॥
ଗୀତ-ସଙ୍ଗୀତରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ ଆଉ ନା ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ବେଦ ପାଠ କରିଲେ କୌଣସି ଲାଭ ଥାଏ।

ਜੁਠਿ ਨ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ଯୋଗୁଁ ହେବାକୁ ଥିବା ଜଳବାୟୁରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଏନାହିଁ।

ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥
ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ପବିତ୍ରତା ନଥାଏ।

ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰ੍ਹਿਐ ਸਭ ਥਾਈ ॥
ସବୁସ୍ଥାନରେ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ କିଛି ଲାଭ ହୋଇନଥାଏ।

ਜੂਠਿ ਨ ਧਰਤੀ ਜੂਠਿ ਨ ਪਾਣੀ ॥
ସ୍ଥଳ ଓ ଜଳରେ ମଧ୍ୟ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਜੂਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ସବୁଆଡେ ବହୁଥିବା ବାୟୁରେ ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ରତା ନଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁହୀନ ଜୀବ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନଥାଏ।

ਮੁਹਿ ਫੇਰਿਐ ਮੁਹੁ ਜੂਠਾ ਹੋਇ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ହେବା କାରଣରୁ ମୁଖ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଯଦି କେହି ଉଚିତ ଭାବରେ ଜାଣିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ଓ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ।

ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜਤੁ ਹੋਇ ॥
ବିଦ୍ୱାନର ସଙ୍କଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ଅଟେ ଏବଂ ଯୋଗୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ।

ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਗਿਰਹੀ ਕਾ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥
ବ୍ରାହ୍ମଣର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସନ୍ତୋଷ ଅଟେ ଏବଂ ଗୃହସ୍ଥିର ସତ୍ୟାଚରଣ ଏବଂ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଅଟେ।

ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿਆਵ ਕੀ ਪੜਿਆ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥
ରାଜାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ କରିବା ଅଟେ ଏବଂ ଶିକ୍ଷିତର ସତ୍ୟ ଏବଂ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ।

ਪਾਣੀ ਚਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥
ପାଣିରେ ମନ ସଫା ହୁଏନାହିଁ, ପାଣି ପିଇବା ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ହିଁ ମେଣ୍ଟିଥାଏ।

ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਫਿਰਿ ਪਾਣੀ ਸਭੁ ਖਾਇ ॥੨॥
ପାଣିକୁ ଜଗତର ପିତା ମାନା ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପାଣି ହିଁ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ମଧ୍ୟ ବନିଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੈ ਰਿਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉ ਨਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନର ସମସ୍ତ କାମନା ପୁରା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਧਿਆਵੈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୋଷ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଧନ-ଦୌଲତ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ, ନାନକ ହରିନାମର ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି||7||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ଦୁଃଖରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖରେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ।

ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਅਗੈ ਆਖੀਐ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ସଂସାରର ବ୍ୟବହାର ଦୁଃଖମୟ ଅଟେ।

ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਖੁਲ੍ਹ੍ਹੀਆ ਸੁਖੁ ਨ ਨਿਕਲਿਓ ਕੋਇ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି, ପଢି ପଢି ପ୍ରସନ୍ନ ଆସିଥାଏ।

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਜਲਾਇਆ ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਰੋਇ ॥
ସବୁ ଆଡୁ ଦୁଃଖର ଗଣ୍ଠିଲି ଖୋଲି ଯାଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ସୁଖ ଦେଖା ଦିଏ ନାହିଁ।

ନਾਨਕ ਸਿਫਤੀ ਰਤਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ଜୀବ ଦୁଃଖରେ ହୃଦୟ ଜଳାଉଛି ଏବଂ ଦୁଃଖୀର ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି।

ਦੁਖ ਕੀਆ ਅਗੀ ਮਾਰੀਅਹਿ ਭੀ ਦੁਖੁ ਦਾਰੂ ਹੋਇ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ତନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟର ଔଷଧ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖ ହିଁ ଅଟେ||1||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਰੰਗੁ ਭਸੂ ਹੂ ਭਸੁ ਖੇਹ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦୁନିଆ ଧୂଳି ଅଟେ, ଏହାର ଖେଳ-ତମାସା ଖୁସିର ଧୂଳି ମାତ୍ର ଅଟେ।

ਭਸੋ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀਐ ਦੇਹ ॥
ଦୁନିଆର ଅର୍ଜନ ମଧ୍ୟ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ, ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତରେ ଧୂଳି ହୋଇଯାଏ।

ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਕਢੀਐ ਭਸੂ ਭਰਿਆ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ଶରୀରରୁ ପ୍ରାଣ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଏ, ଏହା ଧୂଳି ମାଟି ହୋଇଯାଏ।

ਅਗੈ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ ਹੋਰ ਦਸੂਣੀ ਪਾਇ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ କର୍ମର ହିସାବ ମଗାଯାଏ, ଆହୁରି ଦଶ ଗୁଣ ଧୂଳି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੋ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଶୁଦ୍ଧତା ଓ ସଂଯମତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯମ ମଧ୍ୟ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨ੍ੇਰੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାଇ ସୁଣିଐ ଆପୁ ବୁଝୀଐ ଲାହା ନାଉ ପାବୈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲାଭ ମିଳିଥାଏ।

ନାଇ ସୁଣିଐ ପାପ କଟୀଅହି ନିରମଲ ସଚୁ ପାବୈ ॥
ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ କଟିଯାଏ ଏବଂ ନିର୍ମଳ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ନାଇ ସୁଣିଐ ମୁଖ ଉଜଲେ ନାଉ ଗୁରମୁଖି ଧିଆବୈ ॥୮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ମିଳିଥାଏ, ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ||୫||

ସଲୋକ ମହଲା ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ଘରି ନାରାଇଣୁ ସଭਾ ନାଲି ॥
ପୂଜାରୀ ନିଜ ଘର ଅଥବା ମନ୍ଦିରରେ ଅନ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ସହିତ ନାରାୟଣଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ରଖିଥାଏ।

ପୁଜ କରେ ରଖै ନାବାଲି ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ନାନ ମଧ କରାଇ ଥାଏ।

କୁੰਗੂ ਚੰਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ ॥
ସେ କେଶର, ଚନ୍ଦନ ଏବଂ ଫୁଲ ଚଢାଇ ଥାଏ ଓ

ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗୋଡ ତଳେ ପଡି ପଡି ମନାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ।

ਮਾਣੂਆ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਪੈਨ੍ਹੈ ਖਾਇ ॥
ସମାଜର ଅଦ୍ଭୁତ ବିଡମ୍ବନା ଯେ ସେ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଦାନ ଦକ୍ଷିଣା ମାଗି ମାଗି ଖାଇଥାଏ ଓ ପିନ୍ଧିଥାଏ।

ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥
ଏହି ପ୍ରକାର ଅଜ୍ଞାନତା ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମରେ ଅନ୍ଧ ଦଣ୍ଡ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਭੁਖਿਆ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਖੈ ॥
ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି ନା ଭୋକିଲା ଲୋକର ପେଟ ଭରିଥାଏ ଆଉ ନା ମରିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିପାରେ।

ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧੀ ਸਥੈ ॥੧॥
ପୁଣି ଅନ୍ଧ କେଉଁଥି ପାଇଁ ଅନ୍ଧ ସହିତ ଝଗଡା କରିଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥
ସବୁ ଚିନ୍ତନ, ଯୋଗ-ସାଧନା, ସବୁ ବେଦ-ପୁରାଣର ପାଠ-ପଠନ,

ਸਭੇ ਕਰਣੇ ਤਪ ਸਭਿ ਸਭੇ ਗੀਤ ਗਿਆਨ ॥
ସବୁ କର୍ମ, ତପସ୍ୟା, ଗୀତ, ଜ୍ଞାନ,

ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਸੁਧਿ ਸਭਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਭਿ ਥਾਨ ॥
ସବୁ ବୁଦ୍ଧି, ଶୁଦ୍ଧତା, ସବୁ ତୀର୍ଥ, ପବିତ୍ର ସ୍ଥଳ,

ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆ ਅਮਰ ਸਭਿ ਸਭਿ ਖੁਸੀਆ ਸਭਿ ਖਾਨ ॥
ସବୁ ରାଜ୍ୟ, ସବୁ ଆଇନ, ସବୁ ଖୁସି, ସବୁ ଭୋଜନ,

ਸਭੇ ਮਾਣਸ ਦੇਵ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥
ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ, ଦେବତା, ଯୋଗୀ, ଧ୍ୟାନଶୀଳ,

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੀਅ ਜਹਾਨ ॥
ସବୁ ପୁର, ଖଣ୍ଡ, ସଂସାରର ସବୁ ଜୀବକୁ

ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਆਪਣੈ ਕਰਮੀ ਵਹੈ ਕਲਾਮ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଫଳ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਸਭਾ ਦੀਬਾਨੁ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଅଦାଲତ ମଧ୍ୟ ଅଟଳ ଅଟେ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାରରେ ଇଜ୍ଜତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ, ପୁନଃ କୌଣସି ବିପତ୍ତିର ସାମନା କରିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ ਨਾਮੇ ਸਭ ਲੋਈ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ମାର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ଦୁନିଆରେ କୀର୍ତ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ହରିନାମର ମନନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଙ୍କୁ ସେ ଦେଇଥାନ୍ତି ସେ ପାଇଥାଏ||9||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1 ॥

ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ ॥
ବଡ ବଡ ନଗର ଓ ପ୍ରଦେଶକୁ ଜିତି ନିଆଯାଏ, ଏକ ଗୋଡରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇ ତପସ୍ୟା କରାଯାଏ।

ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ ॥
ପ୍ରାଣାୟମ କରି ଜପ କରାଯାଏ, ଶୀର୍ଷାସନ କରାଯାଏ।

ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕ ਟਿਕੈ ਕਿਸ ਨੋ ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ ॥
ଜୀବ ଯେ କୌଣସି ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରୁ, ଯେପରି ସାହସ ମଧ୍ୟ ନେଉ।

ਕਿਸ ਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸ ਨੋ ਕਰਤਾ ਦੇਇ ॥
ହେ ନାନକ! କାହାକୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଈଶ୍ୱର କାହାକୁ ଖୁସି ହୋଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹੁਕਮਿ ਰਹਾਏ ਆਪਣੈ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣੇਇ ॥੧॥
ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହେଉଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ଏହା ମାନିଥାଏ ଯେ ଏହା ମୋର ଶକ୍ତିର ଫଳ ଅଟେ|1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਹੈ ਹੈ ਆਖਾਂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥
ମୁଁ କୋଟି କୋଟି ଥର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହସ୍ତୀ, ଅନନ୍ତଶକ୍ତି, ସର୍ବବ୍ୟାପକତା, ସତ୍ତା ଏବଂ ମହିମାର କଥା କହୁଛି।

ਆਖੂੰ ਆਖਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥
ମୁଁ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ସର୍ବଦା କହିଥାଏ, ସେହି ଶାଶ୍ୱତ, ଚିରସ୍ଥାୟୀ, ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ଏପରି କହିବାରେ କୌଣସି କମ ନ ହେଉ।

ਨਾ ਹਉ ਥਕਾਂ ਨ ਠਾਕੀਆ ਏਵਡ ਰਖਹਿ ਜੋਤਿ ॥
ସେ ମୋତେ ଏତେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି କଥା କହିବାରେ ଯେପରି ଥକି ନ ଯିବି, କୌଣସି ବାଧା ଯେପରି ନ ଆସୁ।

ਨਾਨਕ ਚਸਿਅਹੁ ਚੁਖ ਬਿੰਦ ਉਪਰਿ ਆਖਣੁ ਦੋਸੁ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହାପରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବିଷୟରେ ଯେତେ ମଧ୍ୟ କହିଥାଏ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏନାହିଁ।||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਕੁਲੁ ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାର ସହିତ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੈ ਜਿਨ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇਆ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବାସ ଥାଏ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਣਿ ਉਧਰੇ ਜਿਨ ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ ॥
ହରିନାମ ମନନ ଓ ଶ୍ରବଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଜିହ୍ୱାରେ ହରିଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ହରିନାମ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଓ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଯିଏ ନାମରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିଥାଏ||10||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1॥

ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ ਸਭਿ ਥਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ ॥
ସବୁ ଦିନରାତି, ସବୁ ତିଥି ଏବଂ ବାର,

ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਸਭਿ ਸਭਿ ਧਰਤੀਂ ਸਭਿ ਭਾਰ ॥
ମୌସମ, ମାସ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରୀ, ପର୍ବତ,

ਸਭੇ ਪਾਣੀ ਪਉਣ ਸਭਿ ਸਭਿ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥
ପବନ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି, ପାତାଳ,

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭਿ ਲੋਅ ਲੋਅ ਆਕਾਰ ॥
ସବୁ ପ୍ରଦେଶ, ନଗର, ଚଉଦ ଲୋକ, ସଂସାର ସବୁ କେତେ ବଡ ଅଟେ।

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤੜਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ਕਾਰ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ମହିମା, ଉପଲବ୍ଧି ଏବଂ ଲୀଳାର ବର୍ଣ୍ଣନା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਆਖਹਿ ਥਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀਂ ਵੀਚਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରିବା ବାଲା ସ୍ତୁତିଗାନ କରି କରି ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਤ੍ਰਿਣੁ ਨ ਪਾਇਓ ਬਪੁੜੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਗਵਾਰ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମୂର୍ଖକୁ କିଞ୍ଚିତ ପରିମାଣରେ ମଧ୍ୟ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਅਖੀਂ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥
ଯଦି ଆଖି ବୁଲାଇ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଦେଖିଥାଏ।

ਪੁਛਾ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਪੁਛਾ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥
ଜ୍ଞାନୀ, ପଣ୍ଡିତ ଠାରୁ ସତ୍ୟତା ପଚାରି, ବେଦକୁ ଚିନ୍ତନ କରି ରହସ୍ୟ ପଚାରି ଥାଏ,

ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣਸਾਂ ਜੋਧ ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ଯୋଦ୍ଧା ଏବଂ ଅବତାର ଠାରୁ ତଥ୍ୟ ପଚାରି ଥାଏ।

ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਸਭਿ ਸੁਣੀ ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਦਰਬਾਰੁ ॥
ସିଦ୍ଧର ସମାଧିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଦରବାରରେ ବୈଭବ ଯାଇ ଦେଖିଥାଏ।

ਅਗੈ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਵਿਣੁ ਸਾਰੁ ॥
ସବୁ ପରମ ସତ୍ୟ, ନିର୍ଭୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ଅଟେ।

ਹੋਰ ਕਚੀ ਮਤੀ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ କଚ୍ଚା ବୁଦ୍ଧି, ବ୍ୟର୍ଥ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ବିଚାର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਬੰਦਗੀ ਨਦਰਿ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ବନ୍ଦନା ହୋଇଥାଏ, ଯଦି କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਰਮਤਿ ਗਈ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ-ମନନ ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତି ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସଦବୁଦ୍ଧି ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਉ ਮੰਨਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ମନନ କରାଯାଏ, ଅହଂ ଭାବ ଏବଂ ସବୁ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ମନନ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ହିଁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ମନନ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଶାନ୍ତି ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ମନରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ, ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ||11||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1 ॥

ਹੋਰੁ ਸਰੀਕੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ଯଦି ଅନ୍ୟ କେହି ତୋ' ସମକକ୍ଷ ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହା ସମ୍ମୁଖରେ ତୋର ଯଶ ଗାନ କରିବି।

ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਮੈ ਅੰਧੇ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥
ତୋର ପାଖରେ ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରୁଅଛି, ମୁଁ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଅନ୍ଧ ଅଟେ।

ਜੇਤਾ ਆਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ ਭਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥
ଯେତେ କହିଥାଏ, ସବୁ ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ କହିବା ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਆਖਣੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହା କହେ ଯେ ସବୁ ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ଅଟେ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਜਾਂ ਨ ਸਿਆ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣୀର କୌଣସି ଅସ୍ତିତ୍ୱ ନଥିଲା, ସେତେବେଳେ କଣ କାମ କରୁଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି, କିପରି କାମ କରୁଅଛି।

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ କାରଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ଦାୟିତ୍ୱ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਜੇ ਚੁਪੈ ਜੇ ਮੰਗਿਐ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥
ଯଦି ନୀରବ ରୁହ କିମ୍ବା ମାଗିଥାଅ, ସେହି ଦେବା ବାଲା ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਆਕਾਰੁ ॥
ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ବୁଲି ଦେଖାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଯେ ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସବୁଲୋକ ଭିକାରି ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀਐ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏହା ମାନିବା ଉଚିତ ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସଦା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ନାਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਰਤਿ ਊਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ମନନ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସଦବୁଦ୍ଧି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ନାਇ ਮੰਨਿਐ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸੋਈ ॥
ହରିନାମକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ଗୁଣର ଉଚ୍ଚାରଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସୁଖର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ନାਇ ਮੰਨਿਐ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ମନନ ଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମ କଟିଯାଏ ଏବଂ ପୁନଃ କୌଣସି ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ନାହିଁ।

ନାਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਲਾਹੀਐ ਪਾਪਾਂ ਮਤਿ ਧੋਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମର ମନନ ଦ୍ୱାରା ପାପ-ବୁଦ୍ଧି ଧୂଳି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ ହୋଇଥାଏ।

ନାନକ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମର ମନନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଏପରି ଶକ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି||12||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹ੍ਹੰਤਾ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଶାସ୍ତ୍ର, ବେଦ ଏବଂ ପୁରାଣର ପଠନ କରିଥାନ୍ତି,

ਪੂਕਾਰੰਤਾ ਅਜਾਣੰਤਾ ॥
ଖୁବ ସ୍ୱରରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜਾਂ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸੂਝੈ ਸੋਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ, ତଥ୍ୟ ବୁଝା ପଡିଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਕੂਕ ਨ ਹੋਈ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ପୁଣି ଜୋରରେ ଲୋକଙ୍କୁ କହେ ନାହିଁ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ହଲା 1 ॥

ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ତୋର ଅଟେ, ସବୁ କିଛି ମୋର ହିଁ ଅଟେ, ମୁଁ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ହିଁ ଥାଉ।

ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਵਹਿ ॥
ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ ଏବଂ ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସଂସାରକୁ ଗୁନ୍ଥି ରଖିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਭੇਜੇ ਆਪੇ ਸਦੇ ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਚਿ ਵੇਖੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପଠାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ରଚନା କରି ଦେଖିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਂਈ ਸਚੁ ਪਵੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੈ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ସତ୍ୟଶୀଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସତ୍ୟଶୀଳ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ। ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਖੁ ਹੈ ਕਿਉ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥
ନାମ ନିରଞ୍ଜନ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ଦେଖା ଯାଇ ପାରିବ।

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ਹੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥
ପବିତ୍ର ପ୍ରଭୁନାମ ଆମର ସାଥିରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ?

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਵਰਤਦਾ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਂਈ ॥
ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ସକ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ਦਿਖਾਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਭਾਈ ॥੧੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥାନ୍ତି||13||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

କଲି ହୋਈ କୁତେ ମୁହी ଖାଜୁ ହୋଆ ମୁରଦାରୁ ॥
କଳିଯୁଗର ଲୋକ କୁକୁର ଭଳି ଲୋଭୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଉତ୍କୋଚ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ ଭୋଜନ ଅଟେ।

କୁଡ଼ୁ ବୋଲି ବୋଲି ଭଉକଣਾ ଚୁକା ଧରମୁ ବୀଚାରୁ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ବୋଲି ଭୁକିଥାଏ ଏବଂ ଧର୍ମ-କର୍ତ୍ତବ୍ୟର କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ଜିନ ଜୀବଁଦିଆ ପତି ନହी ମୁଇଆ ମଁଦୀ ସୋଇ ॥
ଯାହାର ବଞ୍ଚି ରହିବାରେ ଇଜ୍ଜତ ନଥାଏ, ମରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ବଦନାମ ହୋଇଥାଏ।

ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭାଗ୍ୟ ଅନୁସାରେ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଯାହା ଈଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਏ ਸਈਆਦ ॥
ବିଚରା ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଚତୁର ପୁରୁଷ ଅତ୍ୟାଚାରୀ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸੁਚ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ ॥
ସଂଯମତା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଉଚିତ-ଅନୁଚିତ ସବୁ ଖାଇ ଯାଉଛି।

ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥
ଲଜ୍ଜା ଚାଲି ଯାଇଛି, ସାଥିରେ ଇଜ୍ଜତ ମଧ୍ୟ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਉਰੁ ਨ ਸਚਾ ਭਾਲਿ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କର ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਬਾਹਰਿ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ବାହାରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ଦୁର୍ମତି କାରଣରୁ ଅହଙ୍କାରୀ ଯୋଗୀ ଭଳି ଝୁଲି ଧରି ଆଡମ୍ବର କରିଥାଏ।

ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ ਨ ਉਚਰੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରେନାହିଁ ଏବଂ ମାୟା-ମୋହରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਲਾਲਚੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਭਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ ॥
ମନରେ ଲାଳସା ଓ ଅହଂ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ମୂର୍ଖ ବନି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ନାମୁ ନ ଚେତଈ ଜୁଐ ବାଜୀ ହାରୀ ॥୧୪॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ ଆଉ ନିଜ ଜୀବନ ବାଜି ଜୁଆରେ ହାରି ଦେଇଥାଏ||14||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ଲਖ ସିଉ ପ୍ରୀତି ହୋବୈ ଲਖ ଜୀବਣୁ କିଆ ਖੁସୀଆ କିଆ ଚਾଉ ॥
ଆମର ପ୍ରେମ ଲକ୍ଷେ ବରାବର ହେଉ, ଲକ୍ଷେ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି ରହୁ, ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଏପରି ଖୁସିର ଲାଭ କଣ ଅଟେ।

ବିଛୁੜିଆ ବିସୁ ହୋଇ ବିଛୋੜା ଏକ ଘੜୀ ମହି ଜାਇ ॥
କାରଣ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ବିୟୋଗ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ।

ଜେ ସଉ ବ੍ରିଆ ମିଠା ਖାଜै ଭୀ ଫିରି କଉੜା ਖାਇ ॥
ଶତ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ଭରା ମିଠା ଖାଇଥାଏ, ତଥାପି ଦୁଃଖ ରୂପୀ ଜହର ଖାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ମିଠା ਖାଧା ଚିତି ନ ଆବै କଉੜତਣୁ ଧାਇ ଜାਇ ॥
ମିଠା ଖାଇଥିବା ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସ୍ମରଣ ଆସିଥାଏ।

ମିଠା କଉੜା ଦୋବै ରୋଗ ॥
ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ଦୁଇଟି ରୋଗ ଅଟେ।

ନାନକ ਅੰତି ବିଗୁତେ ଭୋଗ ॥
ହେ ନାନକ! ମିଠା-ଦୁଃଖ ଭୋଗିବା ଯୋଗୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇଥାଏ।

ਝਖି ਝਖି ਝਖਣା ਝଗੜା ਝାਖ ॥
ଏହା ସବୁ ଅନୁପଯୋଗୀ, ଫଳହୀନ କାମ, ଝଗଡା ଆଦି ଅଟେ।

ਝਖି ਝਖି ଜାହି ਝਖହି ତିନ୍ ପାସି ॥୧॥
ତଥାପି ଦୁନିଆ ବାଲା ଏହି ବିକାର ଆଡକୁ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଏହାକୁ ଜୀବ ପାଖରେ ରଖିଥାଏ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1 ॥

କାପੜ୍ ਕਾਠ੍ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ ॥
ଲୋକମାନେ କପଡା ଏବଂ କାଠର ପଦାର୍ଥକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ କରିଥାନ୍ତି।

ਘਰ ਗਚ ਕੀਤੇ ਬਾਗੇ ਬਾਗ ॥
ନିଜ ଘରକୁ ସଫା କରି ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਸਾਦ ਸਹਜ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥
ଏହି ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖରେ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਤੈ ਸਹ ਪਾਸਹੁ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ଠାରୁ ଗାଳି ଶୁଣିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ ॥
ଲୋକମାନେ ବିକାରର ପିତାକୁ ମିଠା ଭାବି ଖାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਤਿਨਿ ਕਉੜੈ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ ॥
ଏହି ପିତା ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ରୋଗ ଜାତ କରିଥାଏ।

ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ ਪੇੜੈ ਪਾਇ ॥
ହେ ମା' ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ପୁନଃ ମିଠା (ହରିନାମ)ରେ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ,

ਤਉ ਕਉੜਤਣੁ ਚੂਕਸਿ ਮਾਇ ॥
ତାହାହେଲେ ମାୟାର ପିତା ଗୁଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସତ୍ୟ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ,

ਜਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥੨॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାପ୍ତି ଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପାଉଡୀ॥

ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਮੈਲੁ ਕਪਟੁ ਹੈ ਬਾਹਰੁ ਧੋਵਾਇਆ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ମଇଳା ଓ କପଟ ଥାଏ, ସେ କେବଳ ବାହାରୁ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଓ କପଟ ଆଚରଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ ପରନ୍ତୁ ତାହାର ମିଥ୍ୟା ସାମନାକୁ ଆସି ଯାଇଥାଏ।

ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸੁ ਨਿਕਲੈ ਨਹ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥
ଯାହା ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଥାଏ, ତାହା ବାହାରକୁ ଆସି ଯାଇଥାଏ, ଗୁପ୍ତ ରହେ ନାହିଁ।

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿਆ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇਆ ॥
ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଲାଳସାରେ ଲିପ୍ତ ରହିବା ବାଲା ପୁନଃ ଯୋନିରେ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ବିଧାତାର ଏହି ବିଧାନ ଯେ ଯିଏ ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ପାଇଥାଏ||15||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 2॥

ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀਂ ਆਣੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ କଥା-କାହାଣୀ ବେଦରେ ଆସିଥାଏ, ସେଥିରେ ପାପ-ପୁଣ୍ୟର କଥା କୁହା ଯାଇଛି।

ਦੇ ਦੇ ਲੈਣਾ ਲੈ ਲੈ ਦੇਣਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰ ॥
ବେଦ କହିଥାଏ ଯେ ପ୍ରଦାନ କରା ଯାଇଥିବା ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖ ନେବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନେଇ ନେଇ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଦେବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ସ୍ୱର୍ଗ ନର୍କରେ ଜନ୍ମ ଅଟେ।

ਉਤਮ ਮਧਿਮ ਜਾਤੀਂ ਜਿਨਸੀ ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ବେଦ ଅନୁସାରେ ବତାଯାଇଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ଅଥବା ନିମ୍ନ ଜାତିର ଲୋକ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਆਈ ॥
ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଅମୃତବାଣୀ ସାର ତତ୍ତ୍ୱର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନର ଅବସ୍ଥାରେ ଆସିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ਸੁਰਤੀਂ ਕਰਮਿ ਧਿਆਈ ॥
ଗୁରୁ ଯେଉଁ ବାଣୀ କହିଛନ୍ତି, ସେହି ତଥ୍ୟକୁ ସେ ବୁଝିଥାଏ ଏବଂ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ସର୍ବ ଅଧିକାର ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ସେ ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସଂସାରକୁ ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ହୁକୁମରେ ହିଁ ଲୋକଙ୍କୁ ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ହୁକୁମରେ ହିଁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਅਗਹੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾਂ ਕੋ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଅହଂର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ କୌଣସି ନବୀନ କର୍ମ ଲେଖା ଯାଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਕਾ ਬੀਉ ॥
ବେଦ ଦାବି କରିଥାଏ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗ-ନର୍କର ମୂଳ ପାପ-ପୂଣ୍ୟ ଅଟେ।

ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਉਗਵੈ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥
ଜୀବ ଯାହା ବୁଣିଥାଏ, ତାହା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସେହି ଫଳ ମିଳିଥାଏ।

ਗਿਆਨੁ ਸਲਾਹੇ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਚੋ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବଡ ମାନି ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ ଯେ ସେ ସତ୍ୟ ଓ ଶାଶ୍ୱତ ରୂପ ଅଟନ୍ତି।

ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ ॥
ସତ୍ୟ ବୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬੇਦੁ ਵਪਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥
ବେଦ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ, ଜ୍ଞାନ ରାଶିକୁ ପୁଞ୍ଜି ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਰਾਸੀ ਬਾਹਰਾ ਲਦਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଜ୍ଞାନ-ରାଶି ବିନା କୌଣସି ଲାଭ ଅର୍ଜନ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖੁ ਬਹੁ ਸੰਚੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯଦି ନିମ୍ବ ବୃକ୍ଷରେ ଅମୃତ ସିଞ୍ଚନ କରାଯାଏ, ତଥାପି ଏହା ପିତା ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਬਿਸੀਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸਾਹੀਐ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥
ସର୍ପ ଉପରେ ଭରସା କରି ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପିଆଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡେ ନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖੁ ਅਭਿੰਨੁ ਨ ਭਿਜਈ ਪਥਰੁ ਨਾਵਾਇਆ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ନିଜ ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ସେପରି ହିଁ ରହିଥାଏ, ଯେପରି ପଥରକୁ ସ୍ନାନ କରାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଭିଜେ ନାହିଁ।

ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚੀਐ ਬਿਖੁ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯଦି ଜହରରେ ଅମୃତ ଢାଳି ଦିଆଯାଏ, ଜହରର ଫଳ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਭ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ପ୍ରଭୁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତରେ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସାରା ଜହର ବାହାରି ଯାଏ||16||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ ॥
ମୃତ୍ୟୁ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ପଚାରେ ନାହିଁ ଆଉ ନା କୌଣସି ଦିନ ବା ତିଥିର ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ।

ਇਕਨ੍ੀ ਲਦਿਆ ਇਕਿ ਲਦਿ ਚਲੇ ਇਕਨ੍ੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ॥
କେହି ମୃତ୍ୟୁର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଛି, କେହି ଭାର ଲଦିଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଭାର ଲଦି ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਇਕਨ੍ਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ ਇਕਨ੍ਾ ਹੋਈ ਸਾਰ ॥
କେହି ଘୋଡା ଧରି ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯତ୍ନ ନେଇ ରଖିଛନ୍ତି।

ਲਸਕਰ ਸਣੈ ਦਮਾਮਿਆ ਛੁਟੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ॥
ଶେଷରେ ବଡ ବଡ ଫଉଜ, ମହଲ ଛାଡିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਛਾਰੁ ਕੀ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹੋਈ ਛਾਰ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସାହିବ ଚେତାଇଥାନ୍ତି ଯେ ଶରୀର ପୂର୍ବରୁ ଧୂଳି-ମାଟି ଥିଲା ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ମାଟି ହିଁ ହୋଇଯିବ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ ॥
ମାଟିର ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ମାଟି ହିଁ ବନିଯାଇଥାଏ।

ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ ਖੋਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੋਟੁ ॥੨॥
ତାହା ଭିତରେ ଚୋର ବସିଥିଲା, ହେ ଜୀବ! ଏହିପରି ସବୁ ଦୋଷ ହିଁ ଦୋଷ ଅଟେ। ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੁ ਹੈ ਨਕ ਵਢੇ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନିନ୍ଦା ଥାଏ, ଏପରି ଲୋକ ଦୁଷ୍ଟ ତଥା ନିର୍ଲଜ୍ଜ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତିରସ୍କାର କରାଇ ଥାଏ।

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਕਾਲੇ ਮੁਹ ਮਾਇਆ ॥
ମାୟାରେ ଲୀନ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟହୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ମୁହଁ କଳା କରାଇ ଥାଏ।

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਨਿਤ ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠି ପର ଧନ ଚୋରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଚୋରାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਤ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏପରି ଲୋକ ଠାରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କର ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମୋତେ ଆଦୌ ରଖ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ କର୍ମ ଲେଖା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଆଚରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||17||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋ ਹੋਇ ॥
ସବୁ କିଛି ମାଲିକଙ୍କ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରଚନା ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਬੁਰਾ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନର ପରିଚୟ ହେବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ମନ୍ଦ ଗୁଣ ଦେଖା ଦିଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ ॥
ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿਨਾ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥੨॥
ନାନକଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେ କେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਨਾਉ ਉਗਵਿ ਆਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନାମ ସ୍ମରଣ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ହୃଦୟରେ ସଦା ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ।

ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸੰਜਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜପ, ତପସ୍ୟା, ତୀର୍ଥ ଏବଂ ସଂଯମତା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ।

ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ସେ ଶୁଦ୍ଧ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁଣଗାନ କରି ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଏହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਾਇਆ ॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||18||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਧਨਵੰਤਾ ਇਵ ਹੀ ਕਹੈ ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ ॥
ଧନବାନ ଏହା କହିଥାଏ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଧନ-ଦୌଲତ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਧਨੁ ਤਿਤੁ ਦਿਨਿ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ସେହିଦିନ ନିଜକୁ ନିର୍ଧନ ମାନିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁ ଦିନ ତାହାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਸੂਰਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੋਗਿ ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବା ସହିତ ଆୟୁଷ ହ୍ରାସ ହୋଇଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੋਗਿ ਕੋਈ ਹਾਰੈ ਕੋ ਜਿਣੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ତନ ମନ ଭୋଗ-ପଦାର୍ଥରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, କେହି ଜୀବନ ହାରିଥାଏ ଆଉ କେହି ଜିତିଥାଏ।

ਸਭੁ ਕੋ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੰਮ੍ਹ੍ਹੀਐ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅହଂକାରରେ ଭରି ରହିଥାଏ, ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ମାନେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਢਹਿ ਪਵੈ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ପ୍ରାଣ ଛାଡିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਬੇਦੁ ਵਪਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥
ବେଦ ବ୍ୟାପାରୀ ଅଟେ, ଜ୍ଞାନ ରାଶିକୁ ପୁଞ୍ଜି ଭାବେ ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਸੀ ਬਾਹਰਾ ਲਦਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଜ୍ଞାନ-ରାଶି ବିନା କୌଣସି ଲାଭ ଅର୍ଜନ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖੁ ਬਹੁ ਸੰਚੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯଦି ନିମ୍ବ ବୃକ୍ଷରେ ଅମୃତ ସିଞ୍ଚନ କରାଯାଏ, ତଥାପି ଏହା ପିତା ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਬਿਸੀਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸਾਹੀਐ ਬਹੁ ਦੂਧੁ ਪੀਆਇਆ ॥
ସର୍ପ ଉପରେ ଭରସା କରି ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ପିଆଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ଅଭ୍ୟାସ ଛାଡେ ନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖੁ ਅਭਿੰਨੁ ਨ ਭਿਜਈ ਪਥਰੁ ਨਾਵਾਇਆ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ନିଜ ସ୍ୱଭାବ ଅନୁସାରେ ସେପରି ହିଁ ରହିଥାଏ, ଯେପରି ପଥରକୁ ସ୍ନାନ କରାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଭିଜେ ନାହିଁ।

ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚੀਐ ਬਿਖੁ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯଦି ଜହରରେ ଅମୃତ ଢାଳି ଦିଆଯାଏ, ଜହରର ଫଳ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਭ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ପ୍ରଭୁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତରେ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସାରା ଜହର ବାହାରି ଯାଏ||16||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਥਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ ॥
ମୃତ୍ୟୁ କୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ପଚାରେ ନାହିଁ ଆଉ ନା କୌଣସି ଦିନ ବା ତିଥିର ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ।

ਇਕਨ੍ੀ ਲਦਿਆ ਇਕਿ ਲਦਿ ਚਲੇ ਇਕਨ੍ੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ॥
କେହି ମୃତ୍ୟୁର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଛି, କେହି ଭାର ଲଦିଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ଭାର ଲଦି ଏଠାରୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਇਕਨ੍ਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ ਇਕਨ੍ਾ ਹੋਈ ਸਾਰ ॥
କେହି ଘୋଡା ଧରି ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯତ୍ନ ନେଇ ରଖିଛନ୍ତି।

ਲਸਕਰ ਸਣੈ ਦਮਾਮਿਆ ਛੁਟੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰ ॥
ଶେଷରେ ବଡ ବଡ ଫଉଜ, ମହଲ ଛାଡିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਛਾਰੁ ਕੀ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹੋਈ ਛਾਰ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସାହିବ ଚେତାଇଥାନ୍ତି ଯେ ଶରୀର ପୂର୍ବରୁ ଧୂଳି-ମାଟି ଥିଲା ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ମାଟି ହିଁ ହୋଇଯିବ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਨਾਨਕ ਢੇਰੀ ਢਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ ॥
ମାଟିର ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ମାଟି ହିଁ ବନିଯାଇଥାଏ।

ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ ਖੋਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੋਟੁ ॥੨॥
ତାହା ଭିତରେ ଚୋର ବସିଥିଲା, ହେ ଜୀବ! ଏହିପରି ସବୁ ଦୋଷ ହିଁ ଦୋଷ ଅଟେ। ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੁ ਹੈ ਨਕ ਵਢੇ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନିନ୍ଦା ଥାଏ, ଏପରି ଲୋକ ଦୁଷ୍ଟ ତଥା ନିର୍ଲଜ୍ଜ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତିରସ୍କାର କରାଇ ଥାଏ।

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਕਾਲੇ ਮੁਹ ਮਾਇਆ ॥
ମାୟାରେ ଲୀନ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟହୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ମୁହଁ କଳା କରାଇ ଥାଏ।

ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਨਿਤ ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ଉଠି ପର ଧନ ଚୋରାଇ ଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଚୋରାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਤ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏପରି ଲୋକ ଠାରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କର ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମୋତେ ଆଦୌ ରଖ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੧੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ କର୍ମ ଲେଖା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଆଚରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||17||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋ ਹੋਇ ॥
ସବୁ କିଛି ମାଲିକଙ୍କ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରଚନା ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਬੁਰਾ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନର ପରିଚୟ ହେବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ମନ୍ଦ ଗୁଣ ଦେଖା ଦିଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରୁ ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਮੇਲਣਹਾਰੁ ॥
ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿਨਾ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥੨॥
ନାନକଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଯିଏ ଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ସେ କେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਨਾਉ ਉਗਵਿ ਆਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନାମ ସ୍ମରଣ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତାହାର ହୃଦୟରେ ସଦା ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ।

ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸੰਜਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜପ, ତପସ୍ୟା, ତୀର୍ଥ ଏବଂ ସଂଯମତା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ।

ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥
ସେ ଶୁଦ୍ଧ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁଣଗାନ କରି ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଏହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਾਇਆ ॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||18||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਧਨਵੰਤਾ ਇਵ ਹੀ ਕਹੈ ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ ॥
ଧନବାନ ଏହା କହିଥାଏ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଧନ-ଦୌଲତ ଏକତ୍ର କରାଯାଏ।

ନାନକ ନିରଧନ ତਿਤ ਦਿਨਿ ਜਿਤ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ନାଉ ॥୧॥
କିନ୍ତୁ ସେହିଦିନ ନିଜକୁ ନିର୍ଧନ ମାନିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁ ଦିନ ତାହାଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ସୁରਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੋਗਿ ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବା ସହିତ ଆୟୁଷ ହ୍ରାସ ହୋଇଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੋਗਿ ਕੋਈ ਹਾਰੈ ਕੋ ਜਿਣੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ତନ ମନ ଭୋଗ-ପଦାର୍ଥରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, କେହି ଜୀବନ ହାରିଥାଏ ଆଉ କେହି ଜିତିଥାଏ।

ਸਭੁ ਕੋ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੰਮ੍ਹੀਐ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅହଂକାରରେ ଭରି ରହିଥାଏ, ବୁଝାଇଲେ ମଧ୍ୟ ମାନେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਢਹਿ ਪਵੈ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ପ୍ରାଣ ଛାଡିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨ੍ੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਭੇਟੀਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ରୂପୀ ଲୁହା ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସ ସହିତ ମିଶି ସୁନା ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ପ୍ରାୟତ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ ମନନ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨ੍ ਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਤਿਨ੍ੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥੧੯॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂଣ୍ୟ ଫଳ ଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ହରି ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||19||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ਧ੍ਰਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ନାମ ଲେଖି ଲେଖି ବିକ୍ରୟ କରିଥାଏ।

ਖੇਤੀ ਜਿਨ ਕੀ ਉਜੜੈ ਖਲਵਾੜੇ ਕਿਆ ਥਾਉ ॥
ଯଦି ଫସଲ ଉଜୁଡି ଯାଏ, ଅମଳ ବେଳେ କଣ ରହିବ।

ਸਚੈ ਸਰਮੈ ਬਾਹਰੇ ਅਗੈ ਲਹਹਿ ਨ ਦਾਦਿ ॥
ସତ୍ୟ ଏବଂ ପରିଶ୍ରମ ବିନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୌଣସି ଶ୍ରେୟ ମିଳେନାହିଁ।

ਅਕਲਿ ਏਹ ਨ ਆਖੀਐ ਅਕਲਿ ਗਵਾਈਐ ਬਾਦਿ ॥
ଯଦି ବିବାଦ ଓ ଝଗଡାରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ବରବାଦ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ।

ਅਕਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅਕਲੀ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥
ପରିଶ୍ରମ ଓ ବୁଦ୍ଧିମତା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କର, ଏହି ବୁଦ୍ଧିମତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਕਲੀ ਪੜ੍ਹਿ ਕੈ ਬੁਝੀਐ ਅਕਲੀ ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ ॥
ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ପାଠ କରି ବୁଝିବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କର।

ନਾਨਕ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸੈਤਾਨੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କେବଳ ଏହା ସଚ୍ଚା ରାସ୍ତା ଅଟେ, ଅନ୍ୟ କଥା ସୈତାନର କାମ ଅଟେ||1||

ਮਃ ੨ ॥
ମହଲା 2॥

ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ ॥
ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଜଣେ ଯେପରି ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସ୍ୱୟଂକୁ କୁହାଇ ପାରେ।

ਹੋਵਹਿ ਲਿੰਕ ਝਿੰਕ ਨਹ ਹੋਵਹਿ ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ ॥
ଏପରି ଜୀବକୁ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବାଲା କୁହାଯାଏ, ଯାହା ପାଖରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ଅଙ୍ଗ ଅଛି, ମନ୍ଦ ଗୁଣ ଭରା କୁରୂପ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਜੋ ਓਸੁ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਮੂਰਤਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ହିଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନାଇ ଥାଏ, ଯାହା କାମନା କରିଥାଏ, ସେହି ଫଳ ପାଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਫਲਿਆ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁ ଅମୃତର ବୃକ୍ଷ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଅମୃତ ରସର ଫଳ ଆସିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੋ ਲਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲਿਆ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଫଳ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ ॥
ଯିଏ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਬਲਿਆ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯମଦୂତ ତାହାକୁ ବିରକ୍ତ କରେନାହିଁ।

ନାନକ ବଖସି ମିଲାଇଅନୁ ଫିରି ଗରଭି ନ ଗଲିଆ ॥୨୦॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି ଏବଂ ପୁନଃ ସେ ଗର୍ଭ ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ||20||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ସଚୁ ବରତୁ ସੰତୋਖୁ ତୀରଥୁ ଗିଆନୁ ଧିଆନୁ ଇਸନਾନୁ ॥
ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ, ଯାହାର ସତ୍ୟ ହିଁ ବ୍ରତ-ଉପବାସ ଅଟେ, ସନ୍ତୋଷ ତୀର୍ଥ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ସ୍ନାନ ହୋଇଥାଏ।

ଦਇਆ ଦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ ॥
ସେ ଦୟାକୁ ଦେବତା ଏବଂ କ୍ଷମା ଭାବନାକୁ ଜପିବା ବାଲା ମାଳା ମାନିଥାଏ।

ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾ ਤਿਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥
ତାହାର ସଚ୍ଚା ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ହିଁ ଧୋତି, ସୁରତି ଆଉ ଶୁଭକର୍ମ ହିଁ ତିଳକ ହୋଇଥାଏ।

ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥୧॥
ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ଭୋଜନ ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ କେହି ବିରଳ ହିଁ ହୋଇଥାଏ||1||

ମହଲା ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ନଉମੀ ନੇਮੁ ਸਚੁ ਜੇ ਕਰੈ ॥
ଯଦି ସତ୍ୟକୁ ନିୟମ ବନାଯାଏ, ତାହା ହିଁ ନବମୀ ଅଟେ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਚਰੈ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ।

ਦਸਮੀ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੈ ਏਕਾਦਸੀ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯଦି ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ କାବୁ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହା ହିଁ ଦଶମୀ ଅଟେ। ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ତାକୁ ମାନିବା ହିଁ ଏକାଦଶୀ ଅଟେ।

ਦੁਆਦਸੀ ਪੰਚ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥
ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବଶରେ ରଖିବା ହିଁ ଦ୍ୱାଦଶୀ ଅଟେ, ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇପାରେ।

ਐਸਾ ਵਰਤੁ ਰਹੀਜੈ ਪਾਡੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤੁ ਸਿਖ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥੨॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ ଜୀ! ଏପରି ବ୍ରତ ରଖିବା ଉଚିତ, ଆଉ ଅଧିକ ଶିକ୍ଷା ଦେବାର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗ ਰਾਇ ਸੰਚਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥
ବାଦଶାହ, ରାଜା ଏବଂ ଭିକାରି ଧନ-ଦୌଲତ ଏକାଠି କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਦੇ ਪਰ ਦਰਬੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥
ଯିଏ ଧନ ଏକାଠି କରିଥାଏ, ତାହାର ମୋହ ସେତେ ବଢିଥାଏ ଏବଂ ପରଧନ ଚୋରାଇ ଥାଏ।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨ ਵਿਸਹਹਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇਆ ॥
ଧନ ସହିତ ତାହାର ପ୍ରେମ ଏତେ ବଢି ଯାଇଛି ଯେ ନିଜ ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରେନାହିଁ।

ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਧੁਹਿ ਗਈ ਪਛੁਤਹਿ ਪਛੁਤਾਇਆ ॥
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଦୌଲତ ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ ପରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥੨੧॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଲୋକକୁ ଯମର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏହା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ||21||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥
ଜ୍ଞାନବିହୀନ ପୂଜାରୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୀତ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ ਘਰੇ ਮਸੀਤਿ ॥
ଧନର କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ମୁଲ୍ଲା ଘରକୁ ମସଜିଦ ବନାଇ ନିଜ ସାଧନ ବନାଇ ଥାଏ।

ਮਖਟੂ ਹੋਇ ਕੈ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଅଳସୁଆ ହୋଇ କାନ ଫୋଡାଇ ଯୋଗୀ ବନିଯାଏ ଏବଂ

ਫਕਰੁ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ ॥
ଫକିର ବନି ନିଜ ଜାତି ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਸਦਾਏ ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥
କିଛି ଗୁରୁ-ପୀର କହି ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਤਾ ਕੈ ਮੂਲਿ ਨ ਲਗੀਐ ਪਾਇ ॥
ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଦୌ ଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਥਹੁ ਦੇਇ ॥
ଯିଏ ପରିଶ୍ରମ କରି ନିର୍ବାହ କରିଥାଏ, ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଅଥବା ଦାନ କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸੇਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସଚ୍ଚା ଜୀବନ ରାସ୍ତା ଜାଣିଥାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਕੂਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨ੍ੀ ॥
ମନରେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଲୋକ କାଉ ସମାନ ଅଟେ, ସେ ନିଜ ବଚନ ପାଳନ କରେ ନାହିଁ।

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਊਂਧੈ ਕਵਲਿ ਦਿਸਨ੍ਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ॥
ମନରେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଲୋକର ହୃଦୟ-କମଳ ଓଲଟା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର କୁରୂପ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਹਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਹਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥
କିଛି ଲୋକର କଥାବାର୍ତ୍ତାର ପ୍ରଣାଳୀ ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ, ସେ କହିଥିବା କଥାର ଭେଦ ବୁଝିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଓ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ।

ਇਕਨਾ ਨਾਦ ਨ ਬੇਦ ਨ ਗੀਅ ਰਸੁ ਰਸ ਕਸ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥
କାହାକୁ ଗୀତ-ସଙ୍ଗୀତ ଏବଂ ବେଦର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ ଏବଂ ନା ଭଲ-ମନ୍ଦ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਇਕਨਾ ਸੁਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੰਤਿ ॥
କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ, ନା ବୁଦ୍ଧି ଥାଏ, ନା ଅକ୍ଷର ଜ୍ଞାନର ଭେଦ ଜଣା ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤਿ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁଣ ବିନା ମଧ ଅହଂକାର କରିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବାସ୍ତବରେ ଗଧ ଅଟେ॥2॥

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପାଇଁ ଧନ,ସମ୍ପତ୍ତି, ମାୟା ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ପବିତ୍ର ଅଟେ,

ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਜੋ ਖਰਚਦੇ ਦੇਂਦੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ସେବାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥାଏ, ତାହକୁ ସୁଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਦੇ ਤਿਨ ਤੋਟਿ ਨ ਆਇਆ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ବାଲାକୁ କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਦਰੀ ਆਵਦਾ ਮਾਇਆ ਸੁਟਿ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସବୁ ଦିଗରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖା ଯାଆନ୍ତି, ଏଣୁ ମାୟାକୁ ଦୂରକୁ ଫୋପାଡି ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾਂ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੨੨॥
ହେ ନାନକ! ଭକ୍ତକୁ ଅନ୍ୟ କିଛି ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ, ସେ ହରିନାମ ଚିନ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||22||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ବାଲା ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ,

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਜਿਨ੍ਾ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଗାନରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਗਿਰਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧੀ ॥
ସେ ନିଜ ଗୃହସ୍ଥି ପରିବାରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଆନନ୍ଦ-ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମରେ ନିମଗ୍ନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ସଚ୍ଚା ବୈରାଗ୍ୟବାନ ଅଟନ୍ତି।||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਗਣਤੈ ਸੇਵ ਨ ਹੋਵਈ ਕੀਤਾ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥
ଲାଭର ହିସାବ ଲଗାଇ କରିଥିବା ସେବା ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ, ସବୁ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਸਚਿ ਨ ਲਗੋ ਭਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦ ଗାନର ଆନନ୍ଦ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ନା ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨ ਲਗਈ ਮਨਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ତାହାର ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇ ନଥାଏ, ସେ ମନର ଜିଦି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଆସିଥାଏ।

ਜੇ ਇਕ ਵਿਖ ਅਗਾਹਾ ਭਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਵਿਖਾਂ ਪਿਛਾਹਾ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ସେ ଏକ କଦମ ଆଗକୁ ଆଣିଥାଏ, ଦଶ କଦମ ପଛକୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ସଫଳ ଓ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ, ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ସେବା କରାଯାଏ।

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ଅହଂ ଭାବନା ତ୍ୟାଗ କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ବାଲା ସୁଖଶାନ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਚੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଆଦୌ ଭୁଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਇਦੇ ਕੋ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥
ବଡ-ବଡ ବାଦଶାହ ଏବଂ ସମ୍ରାଟ କହୁଥିବା ବାଲା ସଦା ରହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੜ੍ਹ ਮੰਦਰ ਗਚ ਗੀਰੀਆ ਕਿਛੁ ਸਾਥਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ଭବ୍ୟ ମହଲ ଏବଂ ଘର ଇତ୍ୟାଦି କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸੋਇਨ ਸਾਖਤਿ ਪਉਣ ਵੇਗ ਧ੍ਰਿਗੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଯଦି କେହି ସୁନାର କାଠି ଆଣି ପବନ ଗତିରେ ଘୋଡାକୁ ଦୌଡି ଥାଏ, ତାହାର ଚତୁରତାକୁ ଧିକ୍କାର ଅଟେ।

ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਮੈਲੁ ਵਧਾਈ ॥
ଛତିଶ ପ୍ରକାର ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଖାଇବା ବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ମଇଳା ବୃଦ୍ଧି କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨ੍ਹੀ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥੨੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଦେଉ ଅଛନ୍ତି, ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ, ଏପରି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ||23||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਦੇਸੰਤਰ ਭਵਿ ਥਕੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥
ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ପାଠ-ପଠନ କରି ପଣ୍ଡିତ ଏବଂ ମୌନ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି, ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ଭ୍ରମଣ କରି ବେଶଧାରୀ ସାଧୁ ମଧ୍ୟ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨਾਉ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ନାମ କେବେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ।

ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸੇਵਹਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥
ମାୟାର ବ୍ୟାପାରୀ ମୂର୍ଖ ଓ ଅନ୍ଧ ଅଟେ, ଯିଏ ତିନି ଗୁଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟੁ ਉਦਰੁ ਭਰਣ ਕੈ ਤਾਈ ਪਾਠ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥
ତାହାର ମନରେ କପଟ ଥାଏ, ଏପରି ମୂର୍ଖ ନିଜ ପେଟ ଭରିବା ପାଇଁ ପାଠ-ପୂଜା କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥
ଯିଏ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪੜਣਾ ਗੁਨਣਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! କେହି ମନନଶୀଳ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ କେବଳ ହରିନାମର ପଠନ ଏବଂ ଗୁଣାନୁବାଦ ସଫଳ ଅଟେ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਨਾਂਗੇ ਆਵਣਾ ਨਾਂਗੇ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥
ଦୁନିଆକୁ ଖାଲି ହାତରେ ଆସିବାକୁ ଓ ଖାଲିହାତରେ ଚାଲି ଯିବାକୁ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ବିଧାତାର ବିଧାନ ଅଟେ, ପୁଣି କିପରି ଆପତ୍ତି କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇਗਾ ਰੋਸੁ ਕਿਸੈ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ॥
ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ କେହି ମଧ୍ୟ ଅଭିମାନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, କାରଣ ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବସ୍ତୁ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ନେଇଯାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିନାମର ପାନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਹੁ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସୁଖଦାତାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ଜିହ୍ୱାରେ ପ୍ରଭୁ ଭଜନରେ ନିମଗ୍ନ ରୁହ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੜ੍ਹਿ ਕਾਇਆ ਸੀਗਾਰ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਈ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗକୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶୃଙ୍ଗାର କରି ବନା ଯାଇଛି।

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਕਤੀਫਿਆ ਪਹਿਰਹਿ ਧਰ ਮਾਈ ॥
ଜୀବ ରଙ୍ଗ-ବେରଙ୍ଗ ବସ୍ତ୍ର ଏହା ଉପରେ ପିନ୍ଧିଥାଏ।

ਲਾਲ ਸੁਪੇਦ ਦੁਲੀਚਿਆ ਬਹੁ ਸਭਾ ਬਣਾਈ ॥
ସେ ଲାଲ, ଧଳା ଗଦି, ଶେଯକୁ କୋଠରୀରେ ସଜାଇ ଥାଏ ଏବଂ

ਦੁਖੁ ਖਾਣਾ ਦੁਖੁ ਭੋਗਣਾ ਗਰਬੈ ਗਰਬਾਈ ॥
ଅଭିମାନରେ ଦୁଃଖକୁ ହିଁ ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ଭୋଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମୁକ୍ତ କରାଇବା ବାଲା ହରିନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ||24||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਸਹਜੇ ਸੁਖਿ ਸੁਤੀ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହି ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖରେ ରହିଥାଏ।

ਆਪੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ଗଳା ଲଗାଇ ମିଳାଇ ନେଇଛନ୍ତି।

ਦੁਬਿਧਾ ਚੂਕੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ।

ਸੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਜਿ ਭੰਨਿ ਘੜਾਇ ॥
ଯିଏ ଅନ୍ତର୍ମନର ନବୀକରଣ କରିଥାଏ, ଈଶ୍ୱର ତାହାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹੁਣਿ ਆਣਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଆରମ୍ଭରୁ ମିଳନ ଥାଏ, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਹਿ ਹੋਰਿ ॥
ଯିଏ ହରିନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ତାହା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ପାଠ-ପୂଜା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਮੁਠੇ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ ॥
ଦୁନିଆର ଧନ୍ଦାରେ ଲିପ୍ତ ଏପରି ଲୋକ ବିଷ୍ଠାରେ କୀଟ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਹੋਰਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଆମକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିସ୍ମୃତ ନ ହେଉ, କାରଣ ଅନ୍ୟ ଲାଳସା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਜਗਿ ਸੋਈ ॥
ଯିଏ ହରିନାମର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ନାମର ମନନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଜଗତରେ ସ୍ଥିର ଅଟେ।

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਿਤਵੈ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କିଛି ହୁଏନାହିଁ।

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଲୋମରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଏକ ସେ ହିଁ ବନି ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ ॥
ଏପରି ଗୁରୁମୁଖୀର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନର ମଇଳା ଦୂର କରି ସେ ନିର୍ମଳ ବନି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਹੋਈ ॥੨੫॥
ହେ ନାନକ! ବଞ୍ଚିଥିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ବାଲା ମୋକ୍ଷର ଅଧିକାରପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||25||

ସଲୋକୁ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ଜିନੀ ନାମୁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲି ଅନ୍ୟ କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ନାନକ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਜਿਉ ਸੰਨ੍ਹੀ ਉਪਰਿ ਚੋਰ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ଯମପୁରୀରେ ଏପରି ମାଡ ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ଚୋରୀ କରିବା ବାଲା ଚୋରର ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਹੰਦਾ ਜਪੰਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ବାଲା ଜିଜ୍ଞାସୁ ପାଇଁ ଧରିତ୍ରୀ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆକାଶ ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ।

ନାନକ ନାମ ਵਿਹੂਣਿਆ ਤਿਨ੍ ਤਨ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ନାମ ବିହୀନ ଲୋକର ଶରୀର କାଉ ଖାଇଥାଏ||2||

ପଉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ନାମୁ ਸਲਾਹਨਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਵਾਸਾ ॥
ଯିଏ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ହରିନାମର ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਬਾਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵਨੀ ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਨ ਬਿਨਾਸਾ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ପୁନଃ ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ତାହାର ଅନ୍ତ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੰਗਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥
ସେ ଶ୍ୱାସ ନେଇଥାଏ, ଭୋଜନ ନେଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ଏହି ଗୁରୁମୁଖୀର ମନରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର-ଭକ୍ତିର ରଙ୍ଗ କେବେ ବାହାରେ ନାହିଁ।

ਓਇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਲਿਅਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥੨੬॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ତାହାକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||26||

ସଲୋକ ମଃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹਰੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ମନ ସଂସାରର ଲହରୀରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ସେତେ ଅହଂକାର ଗ୍ରସ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ତାହାକୁ ଶବ୍ଦର ଆନନ୍ଦ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ନା ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ।

ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਨ ਪਵਈ ਤਿਸ ਕੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ତାହାର ସେବା ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜੋ ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥
ହେ ନାନକ! ସେବକ ତାହାକୁ କୁହାଯାଇ ଥାଏ, ଯିଏ ସର୍ବସ୍ୱ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଥାଏ,

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥੧॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନି ଶବ୍ଦକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਸੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ॥
ବାସ୍ତବରେ ତାହା ହିଁ ଜପ, ତପସ୍ୟା, ସେବା ଏବଂ ଚାକିରି ଅଟେ, ଯାହା ମାଲିକଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪਤੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ନିଜ ଅହଂ ଭାବକୁ ଦୂର କରାଗଲେ, ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਮਿਲਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥
ସେ ମିଳନ କରି କେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ଜ୍ୟୋତି ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଗୁର ପରସାଦୀ ସୋ ବୁଝସୀ ଜିସୁ ଆପି ବୁଝାବୈ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁର୍ଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ହିଁ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ସଭୁ କୋ ଲେਖେ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ଅଭିମାନୀ ମନମୁଖୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମର ହିସାବ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਈ ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੀ ॥
ସେ କେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ ଏବଂ ଯମଦୂତ ଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାଏ।

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਲਦੇ ਬਹੁ ਭਾਰੀ ॥
ସେ ପାପ-ବିକାରରେ ସଢି ଲୁହାର ଭାରି ବୋଝ ଲଦି ବୁଲୁଥାଏ।

ਮਾਰਗੁ ਬਿਖਮੁ ਡਰਾਵਣਾ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥
ସଂସାର-ସମୁଦ୍ରର ରାସ୍ତା ବହୁତ ଭୟାନକ ଏବଂ କଷ୍ଟକର ଅଟେ। ଏଥିରୁ କିପରି ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੀ ॥੨੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁ ତାହାଦ୍ୱାରା ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||27||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଜୀବ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡିଥାଏ।

ਮੋਹ ਠਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ ਬਹੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ ॥
ମୋହର ଜଡିବୁଟି ଦ୍ୱାରା ଦୈତ୍ୟଭାବ ଏବଂ ବିକାରରେ ଲିପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥
କିଛି ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଯାନ୍ତି, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସମସ୍ତେ ନମସ୍କାର କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਅੰਤਰਿ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବନ୍ଧୁ! ତୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରତିଦିନ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୋତେ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸਚੁ ਮਰਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ମାୟାର ମୋହରେ ଲୋକମାନେ ସତ୍ୟ, ହରିନାମ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାନ୍ତି।

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਦੁਖੁ ਸਹਾਮੁ ॥
ସଂସାରର କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ଫସି ତାହାର ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଦୁଃଖ ସହିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ੍ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਾਮੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ କର୍ମ ଲେଖା ହୁଏନାହିଁ।

ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਢੋਈ ॥
ପୁଣି କେହି କିଛି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରେ ସର୍ବଦା ଶରଣ ମିଳିଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ ਭੇਟ ਸੇਵਕੁ ਨਿਤ ਹੋਈ ॥
ଯମରାଜ ଆଦର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିତ୍ୟ ସେବା ହୋଇଥାଏ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਪਤਿ ਪਰਗਟੁ ਲੋਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଲକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସଂସାରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥੨੮॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ଘରେ ଅନାହତ ସଙ୍ଗୀତ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି||28||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଏ, ତାହେଲେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਕਰਣੀ ਭਉ ਕਟੀਐ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ ଆଚରଣ ଆପଣାଇବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ ਨਾਮੁ ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥
ସତ୍ୟ କଦାପି ପୁରୁଣା ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ହରିନାମ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣੁ ਹੋਇ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲୁ, ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਸਾਰਿਐ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਦੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମକୁ ବିସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁନିଆରେ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହି ଭିକାରି ତୋ' ଠାରୁ ଦାନ ମାଗିଥାଏ, ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ପ୍ରଦାନ କର।

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ ॥
ମୋତେ ହରି-ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ଅଛି ଏବଂ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୃପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਊ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮਰਾਂ ਮਾਇ ॥
ହେ ମା' ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିବା ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପାଖରେ ହିଁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਸੁਤਿਆ ਆਪਿ ਉਠਾਲਿ ਦੇਇ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସୁପ୍ତ ଲୋକଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଲଗ୍ନରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||29||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਮਨਮੁਖ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨ੍ੀ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଠିକ ଭାବରେ ବୋଲିପାରେ ନାହିଁ, ତାହା ଭିତରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଓ ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ।

ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਦਾ ਚਿਤਵਹਿ ਬਿਕਾਰ ॥
ସେ ଭଲ-ମନ୍ଦ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ସଦା ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਓਥੈ ਹੋਹਿ ਕੁੜਿਆਰ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅଦାଲତରେ କର୍ମର ହିସାବ ମଗାଯାଏ, ସେଠାରେ ଏହା ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਸਚਿਆਰੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସବୁଠାରେ ସେହି ସତ୍ୟ-ସ୍ୱରୂପ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା କାହା ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯିବ?||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ੍ੀ ਅਰਾਧਿਆ ਜਿਨ੍ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାପ୍ତି ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਜਿਨ੍ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥
ଜୀବନକୁ ଦୀର୍ଘ ଭାବି ସମସ୍ତେ ଅନେକ ଆଶା କରିଥାନ୍ତି।

ਨਿਤ ਜੀਵਣ ਕਉ ਚਿਤੁ ਗੜ੍ਹ ਮੰਡਪ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ନିତ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା ଇଚ୍ଛାରେ ନିଜ ଘର-ଦ୍ୱାର ସୁନ୍ଦର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਵਲਵੰਚ ਕਰਿ ਉਪਾਵ ਮਾਇਆ ਹਿਰਿ ਆਣਿਆ ॥
ସେ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଦ୍ୱାରା ଧନ-ଦୌଲତ ଚୋରାଇ ଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ਆਵ ਘਟੈ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥
ଯମରାଜ ତାହାର ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ଗଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭୂତ-ରୂପୀ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଅବଧି କମ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଗୁର ସରଣାଈ ଉବରେ ହରି ଗୁର ରଖୱାଲିଆ ॥୩୦॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ରକ୍ଷାକାରୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।||30||

ସଲୋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ପੜି ପੜି ପଂଡିତ ୱਾଦୁ ୱਖାଣଦେ ମାଇଆ ମୋହ ସୁଆଇ ॥
ଗ୍ରନ୍ଥ-ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ପଢି ପଣ୍ଡିତ ତର୍କ-ବିତର୍କ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୋହ-ମାୟାରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି।

ଦୂଜै ଭାଇ ନାମୁ ୱିସାରିଆ ମନ ମୂରଖ ମିलै ସଜାଇ ॥
ସେ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଏପରି ମୂର୍ଖ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ଜିନ୍ି କୀତେ ତିସै ନ ସେୱନ୍ୀ ଦେଦା ରିଜକୁ ସମାଇ ॥
ଯିଏ ଜାତ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ପ୍ରତିଦିନ ଭୋଜନ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସେବା କରେନାହିଁ।

ଜମ କା ଫାହା ଗଲହୁ ନ କटीଐ ଫିରି ଫିରି ଆୱହି ଜାଇ ॥
ତାହାର ମୃତ୍ୟୁର ଫନ୍ଦା ଗଳାରୁ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ପୁନଃ ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ।

ଜିନ କଉ ପୂରବି ଲିଖିଆ ସତିଗୁରୁ ମିଲିଆ ତିନ ଆଇ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ଅନଦିନୁ ନାମୁ ଧିଆਇଦେ ନାନକ ସଚି ସମାଇ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ପ୍ରତିଦିନ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ମଃ ୩ ॥
ପଉଡୀ॥

ସଚୁ ୱਣଜହି ସଚୁ ସେୱଦେ ଜି ଗୁରମୁଖି ପैରी ପାହି ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ ଏବଂ ପରମ ସତ୍ୟର ଉପାସନା କରିଥାଏ।

ନାନକ ଗୁର କै ଭାଣୈ ଜେ ଚଲହି ସହଜେ ସଚି ସମାହି ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହିଁ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||2||

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ଆସା ବିଚି ଅତି ଦୁਖୁ ଘਣਾ ମନମୁਖି ଚିତୁ ଲਾଇଆ ॥
ଅନେକ ଆଶା ଦ୍ୱାରା ଅତ୍ୟଧିକ ଦୁଃଖ ହିଁ ଭାଗ୍ୟରେ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏଥିରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଗୁରମୁਖି ଭଏ ନିରାସ ପରମ ସୁਖୁ ପାଇଆ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସବୁ ଆଶା ତ୍ୟାଗ କରି ପରମ ସୁଖ ପାଇଥାଏ।

ବିଚେ ଗିରହ ଉଦାସ ଅଲିପତ ଲିବ ଲਾଇଆ ॥
ସେ ଗୃହସ୍ଥି ଜୀବନରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଓନା ସୋଗୁ ବିଜୋଗୁ ନ ବିଆପଈ ହରି ଭାଣਾ ଭାଇଆ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଅଥବା ବିୟୋଗ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ନାନକ ହରି ସେତୀ ସଦା ରବି ରହେ ଧୁରି ଲਏ ମିଲਾଇଆ ॥୩୧॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ସମାହିତ ହୋଇଥାଏ||31||

ସଲୋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ପରାଈ ଅମାଣ କିଉ ରਖୀଐ ଦିତੀ ହी ସୁਖୁ ହୋଇ ॥
ପର ଅମାନତକୁ କାହିଁକି ରଖାଯିବ, ଏହାକୁ ଫେରାଇ ଦେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁର କା ସବଦୁ ଗୁର ଥै ଟିକै ହୋର ଥै ପରଗଟୁ ନ ହୋଇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଲାଖି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଠାରେ ପ୍ରକଟ ହୁଏନାହିଁ।

ଅଂନ୍ଧे ବସି ମାଣକୁ ପଇଆ ଘରି ଘରି ବେଚਣ ଜାଇ ॥
ଯଦି ଅନ୍ଧକୁ ମାଣିକ ମିଳିଯାଏ, ସେ ଘରକୁ ଘର ବିକ୍ରୟ କରିବାକୁ ଯାଇଥାଏ।

ଓନା ପରଖ ନ ଆବଈ ଅଢୁ ନ ପଲै ପାଇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ କିଛି ଜାଣି ନଥାଏ ଏବଂ ଏକ କଉଡି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ ਥਾਵਹੁ ਲਇਓੁ ਪਰਖਾਇ ॥
ଯଦି ସ୍ୱୟଂ ଜାଣି ନଥାଏ, ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପରଖି ମୂଲ୍ୟ ଦେଇପାରେ।

ਜੇ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾਂ ਵਥੁ ਲਹੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ନବନିଧି ରୂପୀ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਘਰਿ ਹੋਦੈ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ ॥
ହୃଦୟ ଘରେ ନାମ ଧନ ରହି ମଧ୍ୟ ଜଗତ କ୍ଷୁଧାରେ ମରିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଶୀତଳ ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦ ମନ ତନରେ ବାସ କରିଥାଏ, କୌଣସି ଶୋକ-ବିୟୋଗ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ।

ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਆਪਿ ਗਰਬੁ ਕਰੇ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ ॥
ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ପର ବସ୍ତୁକୁ ନିଜର ମାନି ଅହଂକାର କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସତ୍ୟ ବୁଝିବା ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ଆସିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਰਸੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଶି ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରିୟ ସନ୍ଥ ଏବଂ ସଜ୍ଜନ ଖୁସି ହୋଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਕਬਹੂ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ସେ କେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସବୁ ଦୁଃଖର ନିବାରଣ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਅੰਤਰਿ ਰਖਾਂ ਉਰ ਧਾਰੇ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਤਿਨ ਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿ ਕਰੇ ਜਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥
କେହି ମନମୁଖୀ ତାହାଙ୍କ ନିନ୍ଦା କରି ପାରିବ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਓਨਾ ਦੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਖਸੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪਏ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ତାହାର ମାନ ରଖିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਸੁਹੇਲੇ ਭਏ ਮੁਖ ਊਜਲ ਦਰਬਾਰੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਿ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମିଳନ ମୋହରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ॥
ମୋହ-ମାୟା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଥାଏ।

ਦੇਸਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਨੁ ਚੋਰਾਇ ਆਣਿ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଶ ପ୍ରଦେଶରୁ ଧନ ଚୋରି କରି ଆଣିଥାଏ।

ਅੰਤਿ ਹੋਵੈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧੁ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਛਡਾਇਆ ॥
ଶେଷରେ ଧନ ପାଇଁ ଶତ୍ରୁତା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କେହି ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ନାହାନ୍ତି।

ନਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਮੋਹੁ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ଏପରି ମୋହକୁ ଧିକ୍କାର ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||32||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପାଇଁ ହରିନାମ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ନାମ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ, ତୃଷ୍ଣା ଆଦୌ ରହେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਿ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥
ହରିନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ଖାଇବା ଦ୍ୱାରା ଶରୀରରେ ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਰਸ ਕਸ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦର ସ୍ତୁତିକୁ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ମାନାଯାଏ, ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਹ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଠାରେ ଶବ୍ଦ ହିଁ ପ୍ରାଣ ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାଲିକ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਿ ਆਨ੍ੇਰੁ ਹੈ ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ଜଗତରେ ଅନ୍ଧକାର ଥାଏ ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମ ସତ୍ୟ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ।

ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਥਕੇ ਭੇਖ ਥਕੇ ਤਨੁ ਧੋਇ ॥
ଗ୍ରନ୍ଥକୁ ପଢି ପଢି ପଣ୍ଡିତ ଏବଂ ମୌନ ଧାରଣ କରି ମୌନୀ ମଧ୍ୟ ଥକି ଯାଇଥାଏ। ବେଶ ଆଡମ୍ବରୀ ସାଧୁ ତୀର୍ଥରେ ଶରୀରକୁ ଧୋଇ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ରୋଦନ କରି ସଂସାରରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥
ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ତାହାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇਆ ॥
ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁରୁଷ ମଧ୍ୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବିକାରଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਦਿਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਚਲਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥
ଏହି ଦୃଶ୍ୟମାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ନାଶ ହେବା ବାଲା ଅଟେ ଆଉ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଏହା ମଞ୍ଜୁର ଅଟେ।

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਥਿਰੁ ਜਗਿ ਕੋ ਕਢਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ଜଗତରେ କେଉଁ ପରି ସ୍ଥିର ରହି ପାରିବା, ତାହାର କୌଣସି ଉପାୟ ବାହାର କର।

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ଜୀବନରେ ସ୍ଥିର ରହି ପାରିବ।

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੩੩॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସେ କୃପା ପୂର୍ବକ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି, ପ୍ରାଣୀ ହରି-ନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||33||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਗੁਰ ਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ମାୟା-ମୋହ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ।

ਲੋਭਿ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਗਈ ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ଲୋଭର ଲହରୀରେ ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହି ସତ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ମନରେ ଶବ୍ଦ ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦରବାରରେ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି କୃପାନିଧି ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਵਿਸਰੇ ਸਰੈ ਨ ਬਿੰਦ ॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚିବା କଷ୍ଟକର ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କୁ ଭୁଲି ଅତିବାହିତ କରା ଯାଇ ନପାରେ।

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀਐ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥੨॥
ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ କାହିଁକି ବିରକ୍ତ ହେବା, ଯାହାଙ୍କୁ ଆମର ଚିନ୍ତା ଲାଗିଅଛି?||2||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਝਿਮਝਿਮਾ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ଧୀରେ-ଧୀରେ ଶ୍ରାବଣ ଆସିଛି, ଗୁରୁମୁଖୀ ହରିନାମର ଭଜନ କରି କୃପା ପାଉଛି।

ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾੜਾ ਸਭੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
ମୁଷଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷା ହେବା କାରଣରୁ ସବୁ ଦୁଃଖ, ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਭ ਧਰਤਿ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਬੋਹਲ ਲਾਇ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରୀ ସବୁଜ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଚୁର ମାତ୍ରାରେ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି।

ਹਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬੁਲਾਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ਥਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମା ନୈସର୍ଗିକ କୃପା କରି ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେବା ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਜੁ ਅੰਤੇ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ସେହି ପରମ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ କର, ଅନ୍ତ କାଳରେ ସେ ହି ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଓ କୀର୍ତ୍ତିଗାନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ସଦା ସୁଖ ବାସ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ੍ਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ହରିନାମର ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗਾਇ ਗੁਣ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୃପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਈਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରେ ଦିନ ରାତି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈਆ ॥
ସେହି ଦୟାର ଘର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ଲୁଚି ପାରେ ନାହିଁ।

ਹਿਰਦੈ ਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਆ ॥
ହୃଦୟ କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਉਸ ਦੀ ਰੀਸ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈਆ ॥
ଯଦି କେହି ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ରୋଷ କରିଥାଏ, ସେ ଅପମାନିତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ ॥੩੪॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ପହଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ||34||

ସଲୋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ଅମରୁ ବେପରବାହୁ ହୈ ତିସୁ ନାଲି ସିଆଣପ ନ ଚଲଈ ନ ହୁଜତି କରଣੀ ଜାଇ ॥
ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ଅଟଳ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ କୌଣସି ଚତୁରତା ଚଳିବ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇ ପାରିବ।

ଆପୁ ଛୋଡି ସରଣାଇ ପବୈ ମੰନି ଲਏ ରଜାଇ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାର ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନି ନେଇଥାନ୍ତି,

ଗୁରମୁଖି ଜମ ଡੰଡୁ ନ ଲଗଈ ହଉମै ବିଚହୁ ଜାଇ ॥
ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଯମର ଦଣ୍ଡ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ସେବକୁ ସୋଈ ଆଖੀଐ ଜି ସଚି ରହୈ ଲିବ ଲାଇ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ସେବକ କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ଦାତି ଜୋତି ସଭ ସୁରତି ତେରੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ପ୍ରାଣ ଦାନ ଏବଂ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସବୁ ତୋର ଅଟେ।

ବହୁତୁ ସିଆଣପ ହଉମै ମେରੀ ॥
ମୋ' ପାଖରେ କେବଳ ଅଭିମାନ ଓ ଚତୁରତା ଅଛି।

ବହୁ କରମ କମାବହି ଲୋଭି ମୋହି ବିଆପେ ହଉମै କଦେ ନ ଚୁକै ଫେରੀ ॥
ଆମେ ଅନେକ କର୍ମ କରୁ, ଲୋଭରେ ଲୀନ ରହୁ, କିନ୍ତୁ ଅହଂ କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ନାନକ ଆପି କରାଏ କରତା ଜୋ ତିସୁ ଭାବୈ ସାଈ ଗଲ ଚੰଗେରੀ ॥୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଜାହ ତାହାଙ୍କୁ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି କଥା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥
ପଉଡୀ ମହଲା 5॥

ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ଖାଇବା-ପିନ୍ଧିବା ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନାଚରଣ ସତ୍ୟ ଉପରେ ହିନ ଆଧାରିତ ଅଟେ
ଏବଂ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ଆମର ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਭਾਗੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿਆ ਜਪਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ଯିଏ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਲਗਿਆ ਤਰਿਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਨਕ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥੩੫॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର; ତାହାଙ୍କ ଜୟ ଜୟ କର||35||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਸਭੇ ਜੀਅ ਸਮਾਲਿ ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ ॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରି ସବୁ ଜୀବର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਮੁਚੁ ਉਪਾਇ ਦੁਖ ਦਾਲਦੁ ਭੰਨਿ ਤਰੁ ॥
ସେ ଅତ୍ୟଧିକ ଶସ୍ୟ ଓ ପାଣି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟ ଦୂର କରି
ପାର କରିଥାନ୍ତି।

ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ ਹੋਈ ਸਿਸਟਿ ਠਰੁ ॥
ଦାତା ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଶାନ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਲੇਵਹੁ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ਅਪਦਾ ਸਭ ਹਰੁ ॥
ସେ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଗଳାରେ ନେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ବିପଦ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ନାନକ ନାମୁ ଧିଆଇ ପ୍ରଭ କା ସଫଲୁ ଘରୁ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ତାହାଙ୍କ ଘର ଫଳଦାୟକ ଅଟେ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ବୁଠେ ମେଘ ସୁହାବଣେ ହୁକମୁ କୀତା କରତାରି ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ହେଲେ ସୁନ୍ଦର ବାଦଲ ବର୍ଷା କରିଥାଏ।

ରିଜକୁ ଉପାଇଓନୁ ଅଗଲା ଠାଂଢି ପଈ ସଂସାରି ॥
ଅଧୁକ ମାତ୍ରାରେ ଶସ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ତନୁ ମନୁ ହରିଆ ହୋଇଆ ସିମରତ ଅଗମ ଅପାର ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତନ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

କରି କିରପା ପ୍ରଭ ଆପଣୀ ସଚେ ସିରଜଣହାର ॥
ସଂସାରର ରଚୟିତା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି।

କୀତା ଲୋଡ଼ହି ସୋ କରହି ନାନକ ସଦ ବଲିହାର ॥୨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା ତୁ ଚାହୁଁ, ତାହା କରିଥାଉ, ନାନକ ତୋ' ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି। ||2||

ପଉଡ଼ୀ ॥
ପଉଡୀ॥

ବଡା ଆପି ଅଗੰମୁ ହୈ ବଡୀ ବଡିଆଈ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ ଅଟେ।

ଗୁର ସବଦୀ ବେଖି ବିଗସିଆ ଅੰତରି ସାਂତି ଆଈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଶାନ୍ତିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ସଭୁ ଆପେ ଆପି ବରତଦା ଆପେ ହୈ ଭାଈ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି।

ଆପି ନାଥୁ ସଭ ନਥୀਅନୁ ସଭ ହୁକਮି ଚଲାଈ ॥
ସେ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସବୁଙ୍କୁ କାବୁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଚାଲିଥାଏ।

ନାନକ ହରି ଭାବୈ ସୋ କରେ ସଭ ଚଲୈ ରଜାଈ ॥୩୬॥୧॥ ସୁਧୁ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ପରମାତ୍ମା ଚାହାନ୍ତି, ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ
ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାନ୍ତି||36||1||

ରାଗୁ ସାରଂଗ ବାଣୀ ଭଗତାਂ କୀ ॥ କବୀର ଜୀ ॥
ରାଗ ସାରଙ୍ଗ ବାଣୀ ଭକ୍ତ॥

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

କହା ନର ଗରବସି ଥୋରୀ ବାତ ॥
ହେ ନର! ଛୋଟ କଥାରେ ତୁ କାହିଁକି ଏତେ ଅଭିମାନ କରୁଅଛୁ?

ମନ ଦସ ନାਜୁ ଟକା ଚାରି ଗାਂଠୀ ଐਂଡୌ ଟେਢୌ ଜାତୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଦଶ ମାଣ ଶସ୍ୟ ତଥା ଚାରି ପଇସା ତୋ' ପାଖରେ ଅଛି, ତଥାପି ତୁ କାହିଁକି ଗର୍ବରେ ଚାଲୁଅଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ବହୁତୁ ପ୍ରତାପୁ ଗାਂଉ ସଉ ପାਏ ଦୁਇ ଲਖ ଟକା ବରାତ ॥
ଶହେ ଗାଁ ଅଥବା ଦୁଇ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କାର ସମ୍ପତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଲୋକଙ୍କ ଠାରେ ବହୁତ ପ୍ରତାପ ପ୍ରସାର କରିଥାଏ।

ଦିବସ ଚାରି କୀ କରହୁ ସାହିବୀ ଜୈସେ ବନ ହର ପାତ ॥୧॥
ଯେପରି ବନରେ ସବୁଜ ପତ୍ର ଥାଏ, ସେପରି ତୁମର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଚାରି ଦିନ ପାଇଁ
ଥାଏ||1||

ନା କୋਊ ଲୈ ଆਇଓ ଇହୁ ଧନୁ ନା କୋਊ ଲୈ ଜାତୁ ॥
ନା କୌଣସି ଧନ-ଦୌଲତ ନେଇ ଆସିଥିଲୁ ଆଉ ନା କେହି ଏହାକୁ ନେଇ ଯାଇଥାଏ।

ରାਵନ ହୂँ ତେ ଅଧିକ ଛତ୍ରପତି ଖିନ ମହି ଗਏ ବିଲାତ ॥୨॥
ରାବଣ ଭଳି କେତେ ଛତ୍ରପତି ଏକ କ୍ଷଣରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି। ||2||

ହରି କେ ସଂତ ସଦା ଥିରୁ ପୁଜହୁ ଜୋ ହରି ନਾਮੁ ଜପାତ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ।

ଜିନ କଉ କ੍ਰਿਪਾ କରତ ହै ଗୋବିଦୁ ତେ ସତସଂଗି ମିଲାତ ॥੩॥
ଯାହା ଉପରେ ଗୋବିନ୍ଦ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସତସଙ୍ଗରେ ମିଶିଥାଏ। ||3||

ମାତ ପିତା ବନିତା ସୁତ ସଂପତਿ ଅੰତਿ ନ ଚଲତ ସଂଗାତ ॥
ମାତା-ପିତା, ପତ୍ନୀ-ପୁତ୍ର ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି ଅନ୍ତରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

କହତ କବୀରୁ ରାମ ଭଜୁ ବଉରେ ଜନਮੁ ଅକାରଥ ଜାତ ॥੪॥੧॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଆରେ ପାଗଳ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର; ଏହି ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ
କଟି ଯାଉଛି||4||1||

ରାଜାସ੍ਮ ਮਿਤਿ ନହी ଜାନी ତେରी ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ତୋର ଶକ୍ତିର ଅନ୍ତ ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ।

ତେରେ ସଂତନ କୀ ହଉ ଚେରୀ ॥੧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ତୋର ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବକ ମାତ୍ର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ହସତୋ ଜାਇ ਸੁ ରୋਵਤੁ ଆਵै ରୋਵਤੁ ଜାਇ ਸੁ ହସै ॥
ଯିଏ ସଂସାରର ସୁଖରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ରୋଦନ କରି ତୋ' ପାଖକୁ ଆସିଥାଏ, ଯିଏ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସେ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ।

ବସତୋ ହୋਇ ହୋਇ ସୋ ଉਜରୁ ଉਜରୁ ହୋਇ ਸੁ ବସै ॥੧॥
ଯିଏ ସର୍ବଦା ଜୀବିତ ରହିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ, ସେ ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ ଯିଏ ବୈରାଗୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସୁଖରେ ବାସ କରିଥାଏ||1||

ଜଲ ତେ ଥଲ କରି ଥଲ ତେ କੁଆ କੁਪ ତେ ମେରୁ କରାવै ॥
ପରମାତ୍ମା ଜଳଭାଗକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଖିଲା ସ୍ଥଳ ଭାଗରେ ପରିଣତ କରିଥାନ୍ତି, ଶୁଖିଲା ଜମିକୁ କୂଅ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ କୂଅକୁ ପାହାଡ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଧରତୀ ତେ ଆକାସି ଚଢାવै ଚଢे ଅକାସି ଗିରାવै ॥੨॥
ସେ ଛୋଟକୁ ବଡ କରି ବଡକୁ ଛୋଟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਭੇਖਾਰੀ ਤੇ ਰਾਜੁ ਕਰਾਵੈ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੇਖਾਰੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଭିକ୍ଷା ମାଗିବା ବାଲା ଅମୀର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅମୀର କାଙ୍ଗାଲ ହୋଇଯାଏ।

ਖਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰਿਬੋ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਮੁਗਧਾਰੀ ॥੩॥
ସେ ମୂର୍ଖକୁ ପଣ୍ଡିତ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପଣ୍ଡିତକୁ ମୂର୍ଖ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି। ||3||

ਨਾਰੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਕਰਾਵੈ ਪੁਰਖਨ ਤੇ ਜੋ ਨਾਰੀ ॥
ସେ ନାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଜାତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାରୀକୁ ଜାତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੪॥੨॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର ସାଧୁଙ୍କ ପ୍ରାଣ-ପ୍ରିୟତମ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ସେହି ଦୟାର ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||4||2||

ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥
ସାରଙ୍ଗ ବାଣୀ ନାମଦେବଙ୍କ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਾਏਂ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਜਾਇ ॥
ହେ ମନ! କାହିଁକି ବିକାରର ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଉଅଛ?

ਭੂਲੌ ਰੇ ਠਗਮੂਰੀ ਖਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମାୟା ଫଳକୁ ଖାଇ ତୁମେ ଭୁଲ କରୁଅଛ॥1॥ରୁହ॥ ଯେପରି ମାଛ ପାଣିରେ ରହିଥାଏ,

ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਧਿ ਨਹੀ ਲਹੈ ॥
କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁ ଜାଲର କୌଣସି ଖବର ତାହାକୁ ନଥାଏ।

ਜਿਹਬਾ ਸੁਆਦੀ ਲੀਲਿਤ ਲੋਹ ॥
ସେ ଜିହ୍ୱା ସ୍ୱାଦ କାରଣରୁ ଲୁହାକୁ ଚୋବାଇ ଥାଏ,

ਐਸੇ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਬਾਧਿਓ ਮੋਹ ॥੧॥
ଏପରି ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସୁନା ଅଥବା ସୁନ୍ଦର ନାରୀର ମୋହରେ ଫସି ରହିଛି||1||

ਜਿਉ ਮਧੁ ਮਾਖੀ ਸੰਚੈ ਅਪਾਰ ॥
ଯେଉଁ ମହୁମାଛି ବହୁତ ମହୁ ଏକାଠି କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਮਧੁ ਲੀਨੋ ਮੁਖਿ ਦੀਨੀ ਛਾਰੁ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ମହୁ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ମହୁମାଛିକୁ କିଛି ମଧ ମିଳେନାହିଁ।

ਗਊ ਬਾਛ ਕਉ ਸੰਚੈ ਖੀਰੁ ॥
ଗାଈ ବାଛୁରୀକୁ ଦୁଧ ସଞ୍ଚୟ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ਗਲਾ ਬਾਂਧਿ ਦੁਹਿ ਲੇਇ ਅਹੀਰੁ ॥੨॥
ଗାଈଆଳ ରସିରେ ବାନ୍ଧି ସାରା ଦୁଧ ନେଇ ଯାଇଥାଏ||2||

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਸ੍ਰਮੁ ਅਤਿ ਕਰੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଧନ ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ,

ਸੋ ਮਾਇਆ ਲੈ ਗਾਡੈ ਧਰੈ ॥
ସେ ଧନ ନେଇ ଜମିରେ ପୋତି ଦେଇଥାଏ।

ਅਤਿ ਸੰਚੈ ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਮੂੜ੍ਹ ॥
ଅତ୍ୟଧିକ ଧନ-ଦୌଲତ ଜମା କରି ମୂର୍ଖ ବୁଝି ପାରେ ନାହିଁ ଯେ

ਧਨੁ ਧਰਤੀ ਤਨੁ ਹੋਇ ਗਇਓ ਧੂੜਿ ॥੩॥
ମାଟିରେ ଥିବା ଧନ ଭଳି ଶରୀର ମଧ ମାଟି ହୋଇଯାଏ||3||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਜਰੈ ॥
ସେ କାମ-କ୍ରୋଧ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାରେ ଜଳିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਬਹੁ ਨਹੀ ਕਰੈ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କେବେ କରିନାହିଁ।

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤਾ ਚੀ ਆਣਿ ॥ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥੪॥੧॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ ଏବଂ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର||4||1||

ਬਦਹੁ ਕੀ ਨ ਹੋਡ ਮਾਧਉ ਮੋ ਸਿਉ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋ' ସହିତ ସର୍ତ୍ତ ଲଗାଇ ଦେଖ, ଯଦି ଯଦି ଆମେ ସେବକ ହେବୁ ନାହିଁ, ତୁମେ କିପରି ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ?

ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ ਜਨ ਤੇ ਠਾਕੁਰੁ ਖੇਲੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਤੋ ਸਿਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ମାଲିକ ହେବ, ଯେତେବେଳେ କେହି ସେବକ ଥାଏ ଏବଂ ସେବକ ହେବ
ଯେତେବେଳେ କେହି ମାଲିକ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪਨ ਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਆਪਨ ਆਪ ਲਗਾਵੈ ਪੂਜਾ ॥
ତୁ ହିଁ ଦେବତା, ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ତୋର ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ପୂଜାରେ ଲଗାଇ ଥାଉ।

ਜਲ ਤੇ ਤਰੰਗ ਤਰੰਗ ਤੇ ਹੈ ਜਲੁ ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਕਉ ਦੂਜਾ ॥੧॥
ଜଳ ସହିତ ତରଙ୍ଗ ଏବଂ ତରଙ୍ଗ ସହିତ ଜଳର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଅଛି, ଏହା କେବଳ କହିବା ଏବଂ ଶୁଣିବା ଅଲଗା ଅଟେ||1||

ਆਪਹਿ ਗਾਵੈ ਆਪਹਿ ਨਾਚੈ ਆਪਿ ਬਜਾਵੈ ਤੂਰਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାଚି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ବାଜା ବଜାଇ
ଥାଆନ୍ତି।

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤੂੰ ਮੇਰੋ ਠਾਕੁਰੁ ਜਨੁ ਊਰਾ ਤੂ ਪੂਰਾ ॥੨॥੨॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ତୁ ହିଁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟୁ, ମୁଁ ଅଧୁରା ଅଟେ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ପୁରା ଅଟୁ||2||2||

ਦਾਸ ਅਨਿੰਨ ਮੇਰੋ ਨਿਜ ਰੂਪ ॥
ନାମଦେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ମୋର ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତ ବାସ୍ତବରେ ମୋର ହିଁ ରୂପ ଅଟେ।

ਦਰਸਨ ਨਿਮਖ ਤਾਪ ਤ੍ਰੈਈ ਮੋਚਨ ਪਰਸਤ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤ ਗ੍ਰਿਹ ਕੂਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ତିନି ତାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଗୃହସ୍ଥିକୁ କୂଅରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥1 ॥ରୁହ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਭਗਤੁ ਛਡਾਵੈ ਬਾਂਧੈ ਭਗਤੁ ਨ ਛੂਟੈ ਮੋਹਿ ॥
ମୁଁ ଲଗାଇ ଥିବା ବନ୍ଧନରୁ ଭକ୍ତ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ, ପରନ୍ତୁ ଯଦି ଭକ୍ତକୁ ବନ୍ଧନରେ ରଖିଦେଉ, ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ

ਏਕ ਸਮੈ ਮੋ ਕਉ ਗਹਿ ਬਾਂਧੈ ਤਉ ਫੁਨਿ ਮੋ ਪੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥
କୌଣସି ସମୟରେ ଯଦି ଭକ୍ତ ମୋତେ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ବାନ୍ଧି ନେଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପୁନଃ ଆପତ୍ତି କରିପାରେ ନାହିଁ||1||

ਮੈ ਗੁਨ ਬੰਧ ਸਗਲ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ॥
ମୁଁ ଗୁଣରେ ରହିଥିବା ସବୁଙ୍କ ଜୀବନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ମୋର ଭକ୍ତ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଅଟେ।

ਨਾਮਦੇਵ ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਐਸੀ ਤੈਸੋ ਤਾ ਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥੨॥੩॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଏହି କଥା ରହିଥାଏ, ତାହାର ପ୍ରେମ ସେତେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ||2||3||

ਸਾਰੰਗ ॥
ସାରଙ୍ଗ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤੈ ਨਰ ਕਿਆ ਪੁਰਾਨੁ ਸੁਨਿ ਕੀਨਾ ॥
ହେ ନର! ପୁରାଣର କଥା-କାହାଣୀ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ତୁ କଣ କରି ନେଇଛୁ?

ਅਨਪਾਵਨੀ ਭਗਤਿ ਨਹੀ ਉਪਜੀ ਭੂਖੈ ਦਾਨੁ ਨ ਦੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନା ମନରେ ଭକ୍ତି ଭାବନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା କୌଣସି କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତକୁ ଭୋଜନ ଦେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਲੋਭੁ ਨ ਛੂਟਿਓ ਦੇਵਾ ॥
କାମନାକୁ ଭୁଲି ପାରିନାହିଁ, କ୍ରୋଧ ତୁମର ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ନା ତୋର ଲୋଭ ଦୂର ହୋଇଛି।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੁਖ ਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਨਿਫਲ ਭਈ ਸਭ ਸੇਵਾ ॥੧॥
ପରନିନ୍ଦା ମୁଖରୁ ଯାଏ ନାହିଁ, ଏହିପରି ତୋର ସାରା ସେବା ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଥାଏ||1||

ਬਾਟ ਪਾਰਿ ਘਰੁ ਮੂਸਿ ਬਿਰਾਨੋ ਪੇਟੁ ਭਰੈ ਅਪ੍ਰਾਧੀ ॥
ରାସ୍ତାରେ ଲୁଟ, ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ଚୋରୀ କରି ପେଟ ଭରିଥାଏ, ଜଣା ନାହିଁ କେତେ ଅପରାଧ କରିଛି।

ਜਿਹਿ ਪਰਲੋਕ ਜਾਇ ਅਪਕੀਰਤਿ ਸੋਈ ਅਬਿਦਿਆ ਸਾਧੀ ॥੨॥

ଯାହାଦ୍ୱାରା ପରଲୋକକୁ ଯାଇ ଅପକୀର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ମିଥ୍ୟା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ||2||

ਹਿੰਸਾ ਤਉ ਮਨ ਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਜੀਅ ਦਇਆ ਨਹੀ ਪਾਲੀ ॥
ତୋର ମନରୁ ହିଂସା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ଜୀବ ଉପରେ ଦୟା କରିବାର ଭାବନା ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕਥਾ ਪੁਨੀਤ ਨ ਚਾਲੀ ॥੩॥੧॥੬॥
ପରମାନନ୍ଦ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ-ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି କେବେ ପବିତ୍ର କଥା ଶୁଣି ନାହିଁ||3||1||6||

ਛਾਡਿ ਮਨ ਹਰਿ ਬਿਮੁਖਨ ਕੋ ਸੰਗੁ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ଲୋକଙ୍କ ସାଥି ତ୍ୟାଗ କର।

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਸੂਰਦਾਸ ॥
ସାରଙ୍ଗ ମହଲା 5 ସୁରଦାସ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸੇ ਹਰਿ ਲੋਕ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସକ ଈଶ୍ୱର ଉପାସନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਸਰਬਸੁ ਸਭੁ ਅਰਪਿਓ ਅਨਦ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਝੋਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ତନ ମନ ଇତ୍ୟାଦି ସର୍ବସ୍ୱ ଅର୍ପଣ କରି ଆନନ୍ଦ ପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਭਏ ਨਿਰਬਿਖਈ ਪਾਏ ਹੈ ਸਗਲੇ ਥੋਕ ॥
ସେ ଦର୍ଶନ କରି ବାସନା ରହିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସବୁ ମନୋକାମନା ପୁରା ହୋଇଥାଏ।

ਆਨ ਬਸਤੁ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਅਲੋਕ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ମୁଖ ଦେଖି ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁକୁ କେହି ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਜਿ ਆਨ ਜੁ ਚਾਹਤ ਜਿਉ ਕੁਸਟੀ ਤਨਿ ਜੋਕ ॥
ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଚାହିଁବା କୁଷ୍ଠ ରୋଗର ଶରୀର ସହିତ ସମାନ ଅଟେ।

ਸੂਰਦਾਸ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਹਥਿ ਲੀਨੋ ਦੀਨੋ ਇਹੁ ਪਰਲੋਕ ॥੨॥੧॥੮॥
ନାନକ ସୁରଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସୁରଦାସ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନକୁ ହାତରେ ନେଇ ବୈକୁଣ୍ଠର ଫଳ ମିଳିଥାଏ। ||2||1||8||

ସାରଂଗ କବୀର ଜୀଉ ॥
ସାରଙ୍ଗ କବୀର ॥

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ହରି ବିନୁ କଉନୁ ସହାଈ ମନ କਾ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ମନର ସହାୟତା କିଏ କରି ପାରିବ?

ମାତ ପିତਾ ଭਾଈ ସୁତ ବନିତਾ ହିତୁ ଲਾଗୋ ସଭ ଫନ କਾ ॥୧॥ ରହਾଉ ॥
କାରଣ ମାତା-ପିତା, ଭାଇ-ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ସହିତ ଲାଗିଥିବା ପ୍ରେମ ମିଥ୍ୟା
ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ଆଗେ କଉ କିଛୁ ତୁଲହਾ ବਾଂଧହୁ କିଆ ଭରବਾସਾ ଧନ କਾ ॥
ପାର ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କର, ଏହି ଧନର କଣ ଭରସା ଅଛି?

କହਾ ବିସਾସਾ ଇସ ଭਾਂଡे କਾ ଇତନକୁ ଲਾଗୈ ଠନକਾ ॥୧॥
ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ ପାତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ, ସାମାନ୍ୟ ଆଘାତ ଲାଗିଲେ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ। ||1||

ସଗଲ ଧରମ ପୁੰନ ଫଲ ପਾବହୁ ଧୁରି ବਾਂଛହୁ ସଭ ଜନ କਾ ॥
ସବୁ ଧର୍ମ ଏବଂ ପୂଣ୍ୟ ଫଳରେ ଭକ୍ତର ଚରଣ ଧୂଳି ପାଇବାକୁ ଚାହେଁ।

କହै କବୀରୁ ସୁନହୁ ରे ସੰତହୁ ଇହୁ ମନୁ ଉଡନ ପੰଖେରୂ ବନ କਾ ॥୨॥୧॥୯॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସଜ୍ଜନ! ମୋର କଥା ଶୁଣ, ଏହି ମନ ଜଙ୍ଗଲରେ ଉଡୁଥିବା ପକ୍ଷୀ ଅଟେ||2||1||9||

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ମଲ୍ଲାର ଚଉପଦୀ ମହଲା 1 ଘର 1

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥
ଖାଇବା-ପିଇବା, ହସିବା ଏବଂ ଶୋଇବାରେ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਖੁਆਰੀ ਕੀਨੀ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥੧॥
ମାଲିକଙ୍କୁ ଭୁଲି ବହୁତ ମନ୍ଦ କରିଛନ୍ତି, ଏପରି ଜୀବନ ଧିକ୍କାର ଅଟେ, କାରଣ କେହି ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ରହି ନାହାନ୍ତି, ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ||1||

ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କର ଆଉ

ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସହିତ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଯାଅ॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਧਨੋ ਸੇਵਹਿ ਤੁਝੁ ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ ਮਾਂਗਹਿ ਲੇਵਹਿ ਰਹਹਿ ਨਹੀ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଯିଏ ତୋର ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ, ଏପରି ଲୋକ ତୋତେ କଣ ଦେଇଥାଏ, ମାଗିବାରେ ସଙ୍କୋଚ କରେନାହିଁ ଏବଂ ନେଇଥାଏ, ଯାହା ରହେ ନାହିଁ।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਤੁਹੀ ॥੨॥
ତୁ ସବୁ ଜୀବକୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ ଜୀବ ଠାରେ ପ୍ରାଣ-ଆତ୍ମା ତୁମେ ଅଟ||2||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸੇਈ ਸੁਚੇ ਹੋਹੀ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରଭୁ-ଧ୍ୟାନରେ ରତ ରହିଥାଏ, ନାମାମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ହିଁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੈਲੇ ਹਛੇ ਹੋਹੀ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଦିନ-ରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ପାପର ମଇଳା ସଫା ହୋଇଯିବ||3||

ਜੇਹੀ ਰੁਤਿ ਕਾਇਆ ਸੁਖੁ ਤੇਹਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ ॥
ଯେପରି ମୌସୁମ ହୋଇଥାଏ, ଶରୀରକୁ ସେପରି ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ସେପରି ହିଁ ଶରୀର ହୋଇଯାଏ।

ନਾਨਕ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰੁਤਿ ਕੇਹੀ ॥੪॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ମୌସମ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁନାମର ଧ୍ୟାନ ବିନା ମୌସମ ବେକାର ଅଟେ||4||1||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1 ॥

ਕਰਉ ਬਿਨਉ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਰੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କୁ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ।

ਸੁਣਿ ਘਨ ਘੋਰ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਮੋਰਾ ਲਾਲ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੧॥
ବାଦଲ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ମୋର ମନ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରତ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ରୂପୀ ବାଦଲର ବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ଭିଜି ଯାଇଛି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਸੁਹਾਨੀ ਹੀਅਰੈ ਗੁਰਿ ਮੋਹੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅମୃତର ବୁନ୍ଦା ହୃଦୟରେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ମୋର ମନ ହରିରସରେ ଢ କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸਹਜਿ ਸੁਖੀ ਵਰ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ, ଏହି ପ୍ରିୟ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਵਰਿ ਨਾਰਿ ਭਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਨਿਆ ॥੨॥
ଜୀବ ରୂପୀ ନାରୀ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପୀ ପତିଙ୍କୁ ପାଇ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମନ ତନକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ସୁଖ ପହଞ୍ଚାଇ ଥାଏ||2||

ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਹਰੀ ॥
ନିଜର ଅଟଳ ସୋହାଗ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ସେ ବୈରାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଅବଗୁଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥੩॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ କେବେ ଶୋକ-ବିୟୋଗ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ||3||

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨਹੀ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇଥାଏ, ତାହାର ମନ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଥାଏ, ଜନ୍ମ-ମରଣ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਚੁ ਸਹੀ ॥੪॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାମନାମର ଜପ କରାଇବା ବାଲା ସୁହାଗିନୀ ଏବଂ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟେ||4||2||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1॥

ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਗਵਾਇਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ମନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଅହଂ କରି ଜୀବନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ପର ଧନ, ପର ନାରୀରେ ଲୀନ ରହି ନିନ୍ଦାର ଜହର ଖାଇ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਭੈ ਕਪਟ ਨ ਛੂਟੇ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥
ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣି ତାହାର ଭୟ ଏବଂ କପଟ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମନ ଏବଂ ମୁଖରେ ଧନ-ଦୌଲତର ଲାଳସା କରିଥାଏ।

ਅਜਗਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦੇ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥੧॥
ଏପରି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପାପର ଭାରି ବୋଝ ଲଦି କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||1||

ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥
ଯାହାର ମନକୁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ।

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਭੇਖ ਬਹੁ ਕੀਨ੍ੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେହି ବୁଲି ବୁଲି ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ବହୁତ ବେଶ ଧାରଣ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤੀਰਥਿ ਤੇਜੁ ਨਿਵਾਰਿ ਨ ਨ੍ਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ତୀର୍ଥରେ ମଧ୍ୟ କ୍ରୋଧ ନିବାରଣ କରି ସ୍ନାନ କରେନାହିଁ ଏବଂ ନା ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ ਜਤ ਕੋ ਤਤ ਹੀ ਆਇਆ ॥
ସେ ନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଯେପରି ଖାଲି ହାତରେ ଆସିଥିଲା, ସେପରି ହିଁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਬਿਸਟਾ ਕੀਟ ਭਏ ਉਤ ਹੀ ਤੇ ਉਤ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଏହି କାରଣରୁ ବିଷ୍ଠାର କୀଡା ବିଷ୍ଠାରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅਧਿਕ ਸੁਆਦ ਰੋਗ ਅਧਿਕਾਈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ଜୀବନର ଅଧିକ ସ୍ୱାଦ ପାଇବା କାରଣରୁ ଅଧିକ ରୋଗ ଲାଗିଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||2||

ସେବା ସୁରତି ରହସି ଗୁଣ ଗାବା ଗୁରମୁଖି ଗିଆନୁ ବୀଚାରା ॥
କେହି ସେବାରେ ଲୀନ ହୋଇ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପାଇ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ଖୋଜୀ ଉପଜୈ ବାଦୀ ବିନସୈ ହଉ ବଲି ବଲି ଗୁର କରତାରା ॥
ସତ୍ୟର ସନ୍ଧାନ କରିବା ବାଲା ସଂସାରରେ ଯଶ ପାଇଥାଏ ଏବଂ ଶତ୍ରୁ ଦୁଃଖରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ। ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ହମ ନୀଚ ହୋତେ ହୀଣମତି ଝୂଠେ ତୂ ସବଦି ସବାରଣହାରା ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ!ଆମେ ନୀଚ, ତୁଚ୍ଛ, ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଅଟୁ ଏବଂ ତୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଜୀବନ ସଫଳ କରାଉ।

ଆତମ ଚୀନି ତହା ତୂ ତାରଣ ସଚୁ ତାରେ ତାରଣହାରା ॥୩॥
ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ, ସେଠାରେ ତୁ ରହିଥାଉ, ତୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା, ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟୁ||3||

ବୈସି ସୁଥାନି କହାଂ ଗୁଣ ତେରେ କିଆ କିଆ କଥଉ ଅପାରା ॥
ମୁଁ ସଚ୍ଚଙ୍କ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନରେ ବସି ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିବି, ପରନ୍ତୁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ ଗାନ କରିବି, ତୁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ।

ଅଲଖୁ ନ ଲଖୀଐ ଅଗମୁ ଅଜୋନୀ ତୂଁ ନାଥାଂ ନାଥଣହାରା ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟୁ, ତୋର ଦର୍ଶନ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ତୁ ଅଗମ୍ୟ ଅଟୁ, ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟୁ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ, ସବୁ ଜୀବ ତୋର ବଶରେ ରହିଥାନ୍ତି।

କିସୁ ପହି ଦେଖି କହଉ ତୂ କୈସା ସଭି ଜାଚକ ତୂ ଦାତାରା ॥
ମୁଁ ଦର୍ଶନ କରି କାହାକୁ କହିବି, ତୁ କିପରି ଅଟୁ, ଆମେ ସମସ୍ତେ ମାଗିବା ବାଲା ଓ ତୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ଭଗତିହୀଣୁ ନାନକୁ ଦରି ଦେଖହୁ ଇକୁ ନାମୁ ମିଲୈ ଉରି ଧାରା ॥୪॥୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଭକ୍ତି ବିହୀନ ତୋର ଦ୍ୱାର ଦେଖୁଅଛି, ତୋର ନାମ ମିଳିଗଲେ ମୁଁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିବି||4||3||

ମଲାର ମହଲା ୧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1॥

ਜਿਨਿ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਸਾ ਬਿਲਖ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମର ସ୍ୱାଦ ନେଇ ନାହିଁ, ଦୁଃଖରେ ରୋଦନ କରି ତାହାର ବଦନ ଝାଉଁଳି ଯାଏ।

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ ॥੧॥
କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ଫସି ସେ ନିରାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ||1||

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥
ହେ ବାଦଲ! ବର୍ଷା ହେଉ, ମୋର ପତି ପ୍ରଭୁ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਬਲਿ ਜਾਵਾਂ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਣਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨਉਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ॥
ଯାହାର ନିତ୍ୟ ନବୀନ ପ୍ରୀତି ସଦା ଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ଥାଏ, ତାହାର ଭକ୍ତି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਗੁਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਿ ਸੁਭਾਵੀ ॥੨॥
ଗୁରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଲେ, ତାହାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ, ଏଣୁ ଯୁଗ-ଯୁଗ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ହିଁ ଶୋଭାବାନ ଅଟେ||2||

ਹਮ ਥਾਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਗੁ ਤੁਮਰਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਉ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୋର ଅଟୁ, ତିନି ଲୋକ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ତୋର ଅଟେ, ତୁ ମୋର ମାଲିକ ଏବଂ ମୁଁ ତୋର ସେବକ ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥੩॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପୁନଃ ସଂସାର-ସାଗରର ଚକ୍ରରେ ଆସେ ନାହିଁ||3||.

ਅਪੁਨੇ ਪਿਰ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸੀ ਤਉ ਧਨ ਸਾਚੁ ਸੀਗਾਰੋ ॥
ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ଶୃଙ୍ଗାର ସଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ।

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਸਚਿ ਸਾਚੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ ॥੪॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସେ ସତ୍ୟଶୀଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ହିଁ ତାହାର ଆଶ୍ରା ବନିଯାଏ||4||

ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਖੋਲ੍ਹ੍ਹੇ ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁ ବନ୍ଧନ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ନਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥੫॥੪॥
ହେ ନାନକ! ରାମନମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି, ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||5||4||

ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਾਰ ॥
ମହଲା 1 ମଲାର॥

ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਧਨੁ ਪਰ ਲੋਭਾ ਹਉਮੈ ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ପର ନାରୀ, ପର ଧନ, ଲୋଭ, ଅହଂକାର ଇତ୍ୟାଦି ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କର।

ਦੁਸਟ ਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਰ ॥੧॥
ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ୱଭାବ, ପର ନିନ୍ଦା, କାମ, କ୍ରୋଧ ଭଳି ଚାଣ୍ଡାଳକୁ ତ୍ୟାଗ କର||1||

ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ମହଲରେ ଈଶ୍ୱର ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି,

ਭੀਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਆਚਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ସେ ହିଁ ଅମୃତ ପାଇଥାଏ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ରୂପୀ ରତ୍ନକୁ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ବନାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਊ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ ॥
ସେ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଦୁଇଟିକୁ ସମାନ ଭାବିଥାଏ ଏବଂ ସଂସାରରେ ଭଲ-ମନ୍ଦକୁ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଥାଏ।

ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਰ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ସହିତ ସତସଙ୍ଗ ହିଁ ଜ୍ଞାନ, ବୁଦ୍ଧି, ବିବେକ ତଥା ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥
ଦାତା ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ନାମ ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ଦିନ-ରାତି ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କରୁଣା କରିଥାନ୍ତି||3||

ਕਾਇਆ ਮਹਲੁ ਮੰਦਰੁ ਘਰੁ ਹਰਿ ਕਾ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਾਖੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ମହଲ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଘର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଅବସ୍ଥିତ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣਹਾਰ ॥੪॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜ ମହଲକୁ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||4||5||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨
ମଲାର ମହଲା 1 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਜਾਣੈ ਜਾਤਿ ॥
ପବନ-ପାଣି ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଠାରୁ ଉତ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਕਾਇਆਂ ਅਗਨਿ ਕਰੇ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥
ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଶରୀରର ନିର୍ମାଣରେ ଗର୍ଭ-ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ଭୂମିକା ନେଇଥାଏ।

ਜੰਮਹਿ ਜੀਅ ਜਾਣੈ ਜੇ ਥਾਉ ॥
ଯଦି ଜୀବ ଜନ୍ମର ମୂଳ ସ୍ଥାନ (ଈଶ୍ୱର)ଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਸੁਰਤਾ ਪੰਡਿਤੁ ਤਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥੧॥
ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟେ, ତାହାକୁ ନାମ ପଣ୍ଡିତ କୁହାଯାଏ||1||

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ ॥
ହେ ମା'! ପରମାତ୍ମାନକ ଗୁଣକୁ ଜାଣି ପାରିବା ନାହିଁ ଏବଂ

ਅਣਡੀਠਾ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ କୁହା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କଣ କହି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ଚର୍ଚ୍ଚା କରାଯିବ?॥1॥ରୁହ॥

ਊਪਰਿ ਦਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਪਇਆਲਿ ॥
ଆକାଶ, ପାତାଳ ଓ ପୃଥିବୀରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଟନ୍ତି,

ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੀਐ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥
କିପରି କୁହାଯିବ, ବିଚାର କର।

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਜੋ ਜਪੈ ਹਿਆਇ ॥
ଜିହ୍ୱା ବିନା ଯିଏ ହୃଦୟରେ ଜପିଥାଏ,

ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਕੈਸਾ ਨਾਉ ॥੨॥
କଣ କେହି ଜାଣିଛି ଯେ ସେ କିପରି ନାମ ଜପିଥାଏ||2||

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥
କହିବା-ବୋଲିବା ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।
ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਤਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥
ସେ ହିଁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଅଟେ ଆଉ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ||3||

ਜਾਤਿ ਕੁਲੀਨੁ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਇ ॥
ଯଦି କେହି ଉତ୍ତମ ଜାତିରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ହୋଇଥାଏ,

ਤਾ ਕਾ ਕਹਣਾ ਕਹਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥
କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଗାନ ନ କରିଲେ ଜୀବନ ବେକାର ଅଟେ।

ਵਿਚਿ ਸਨਾਤੀਂ ਸੇਵਕੁ ਹੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି କେହି ଛୋଟ ଜାତିରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ହୋଇଥାଏ,

ਨਾਨਕ ਪਨ੍ਹੀਆ ਪਹਿਰੈ ਸੋਇ ॥੪॥੧॥੬॥
ଆମର ଚମଡାର ଜୋତା ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ପିନ୍ଧାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ ||4||1||6||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1 ॥

ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖ ॥
ଏକ ଦୁଃଖ କାହା ଠାରୁ ବିୟୋଗ ଅଟେ, ଏକ ଦୁଃଖ କ୍ଷୁଧାର ଅଟେ।

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਸਕਤਵਾਰ ਜਮਦੂਤ ॥
ଏକ ଦୁଃଖ ବଳିଷ୍ଠ ଯମଦୂତର ଅଟେ, ଯିଏ ଜୀବକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯାଏ।

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥
ଯେଉଁ ଶରୀରକୁ ରୋଗ ଲାଗିଯାଏ, ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଦୁଃଖ ଅଟେ।

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੧॥
ଆରେ ଭୋଳା ବୈଦ୍ୟ! କୌଣସି ଔଷଧ ଦିଅ ନାହିଁ||1||

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥
ହେ ଭୋଳା ବୈଦ୍ୟ! ନିଜ ଔଷଧକୁ ଆମ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରନାହିଁ,

ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ ਦੁਖੁ ਰਹੈ ਸਰੀਰ ॥
କାରଣ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଶରୀରରେ ଦୁଃଖ ରହିଥାଏ।

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଭାଇ! ଏପରି ଔଷଧ ଆମ ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ।

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ ॥
ମାଲିକଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯେତେବେଳେ ରସ ଏବଂ ଭୋଗର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି

ਤਾਂ ਤਨਿ ਉਠਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ ॥
ଶରୀରରେ ରୋଗ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਮਨ ਅੰਧੇ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥
ଏହି କାରଣରୁ ଅନ୍ଧ ମନକୁ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ।

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥੨॥
ହେ ଭୋଳା ବୈଦ୍ୟ! କୌଣସି ଔଷଧ ଲଗାଅ ନାହିଁ||2||

ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ॥
ଚନ୍ଦନର ମହତ୍ୱ ତାହାର ବାସନାରେ ଥାଏ ଏବଂ

ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲੁ ਘਟ ਮਹਿ ਸਾਸੁ ॥
ଶରୀରରେ ଶ୍ୱାସ ଚାଲୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଥାଏ।

ਸਾਸਿ ਗਇਐ ਕਾਇਆ ਢਲਿ ਪਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଶରୀର ମାଟି ହୋଇଯାଏ।

ਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ ॥੩॥
ତାପରେ କୌଣସି ଭୋଜନ ଗ୍ରହଣ କରେନାହିଁ||3||

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸੁ ॥
ସୁନା ରୂପୀ କାୟାରେ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ହଂସ ଥାଏ,
ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ ॥
ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁନାମର ଅଂଶ ଥାଏ।

ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ-ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੪॥੨॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଚ୍ଚା ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦୁଃଖ-ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||4||2||7||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1 ॥

ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਣ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ଦୁଃଖ ଏପରି ଜହର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ହରିନାମର ସ୍ମରଣ ହିଁ ମାରିଥାଏ।

ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਪੀਸਣੁ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥
ସନ୍ତୋଷକୁ ଶିଳାରେ ପେଷାଯାଏ ଏବଂ ହାଥରେ ଦାନ ରୂପରେ ଦିଆଯାଏ।

Page 1257

ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ ॥
ପ୍ରତିଦିନ ଏପରି ଔଷଧ ନିଅ, ତୋର ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ,

ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ ॥੧॥
ଅନ୍ୟଥା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯମ ତୋତେ ମାରିଦେବେ||1||

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹਿ ਗਵਾਰ ॥
ହେ ମୂର୍ଖ! ଏପରି ଔଷଧ ସେବନ କର,

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ସେବନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ବିକାର ଦୂର
ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਛਾਂਵ ॥
ରାଜ୍ୟ, ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ଯୌବନ ସବୁ ଛାୟା ଭଳି ଅଟେ ଏବଂ

ਰਥਿ ਫਿਰੰਦੈ ਦੀਸਹਿ ਥਾਵ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟର ଚକ୍ର ଘୂରିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ।

ਦੇਹ ਨ ਨਾਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤਿ ॥
ଏହି ଶରୀର, ନାମ ଏବଂ ଜାତି କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ।

ਓਥੈ ਦਿਹੁ ਐਥੈ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥੨॥
ସେଠାରେ ପରଲୋକରେ ଦିନ ଆଉ ଏଠାରେ ଇହଲୋକରେ ରାତି
ହେବ||2||

ਸਾਦ ਕਰਿ ਸਮਧਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲੁ ॥
ସ୍ୱାଦକୁ କାଠ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାକୁ
ଘିଅ,

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥
କାମ କ୍ରୋଧକୁ ତେଲ ବନାଇ ଅଗ୍ନିରେ ମିଳାଇ ଦିଅ।

ਹੋਮ ਜਗ ਅਰੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ॥੩॥
ਏਹਿ ਆਹੁਤਿ ਯਜ਼ਞਰੇ ਏਵଂ ପୁରାଣ ପାଠ ମଧ୍ୟ କର୍ମ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ॥3॥

ਤਪੁ ਕਾਗਦੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥
ତପସ୍ୟା ରୂପୀ କାଗଜରେ ତୋର ନାମ-ସ୍ମରଣ ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ଅଟେ,

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ନାମ ରୂପୀ ଭଣ୍ଡାର ପାଇଥାଏ।

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥
ଏପରି ଧନବାନ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଯାଇଥିବା ଦେଖା ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਨਨੀ ਧੰਨੀ ਮਾਇ ॥੪॥੩॥੮॥
ହେ ନାନକ! ତାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ମାତା ଧନ୍ୟ ଅଟେ||4||3||8||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1॥

ਬਾਗੇ ਕਾਪੜ ਬੋਲੈ ਬੈਣ ॥
ତୋର କପଡା ଧଳା ଅଟେ, କଥା ତୋର ମିଠା ଅଟେ,

ਲੰਮਾ ਨਕੁ ਕਾਲੇ ਤੇਰੇ ਨੈਣ ॥
ନାକ ଲମ୍ବା ଏବଂ ଆଖି ତୋର କଳା ଅଟେ।

ਕਬਹੁੰ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ ਭੈਣ ॥੧॥
ହେ ଭଉଣୀ! କେବେ ମାଲିକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖ||1||

ਊਡਾਂ ਊਡਿ ਚੜਾਂ ਅਸਮਾਨਿ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਤੇਰੈ ਤਾਣਿ ॥
ମୁଁ ଉଡି ଉଡି ଆକାଶକୁ ଚାଲି ଯିବି, ହେ ସମର୍ଥ ମାଲିକ! ସବୁ ତୋର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥାଏ।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਡੂੰਗਰਿ ਦੇਖਾਂ ਤੀਰ ॥ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਬੀਰ ॥੨॥
ପାଣି, ଭୂମି, ପାହାଡ ଏବଂ ନଦୀ ତଟ ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ମାଲିକ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||2||

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਸਾਜਿ ਦੀਏ ਨਾਲਿ ਖੰਭ ॥
ଯିଏ ଶରୀର ବନାଇ ସାଥିରେ ଶ୍ୱାସ ରୂପୀ ପଙ୍ଖା ଦେଇଛନ୍ତି,

ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਡਣੈ ਕੀ ਡੰਝ ॥
ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୃଷ୍ଣା କାରଣରୁ ଉଡିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੰਧਾਂ ਧੀਰ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସିଥାଏ।

ਜਿਉ ਵੇਖਾਲੇ ਤਿਉ ਵੇਖਾਂ ਬੀਰ ॥੩॥
ହେ ଭାଇ! ଯାହା ସଦଗୁରୁ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହା ଦେଖିଥାଏ||3||

ਨ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਨ ਜਾਹਿਗੋ ਖੰਭ ॥
ନା ଏହି ଶରୀର ସାଥିରେ ଯାଇଥାଏ, ଆଉ ନା ଶ୍ୱାସ ଯାଇଥାଏ।

ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਨਬੰਧ ॥
ଏହା କେବଳ ପବନ, ପାଣି ଓ ଅଗ୍ନି ସହିତ ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਜਪੀਐ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥
ହେ ନାନକ! ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଥିଲେ ଗୁରୁ ଆପଣାଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଜପ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ॥੪॥੪॥੯॥
ଏହି ଶରୀର ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||4||4||9||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ମଲାର ମହଲା 3 ଚଉପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ନିରଂକାରୁ ଆକାରୁ ହୈ ଆପେ ଆପେ ଭରମି ଭୁଲାଏ ॥
ନିରଙ୍କାର ସଂସାର ବନାଇ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଭ୍ରମରେ
ରଖିଛନ୍ତି।

କରି କରି କରତା ଆପେ ବେଖୈ ଜିତୁ ଭାବୈ ତିତୁ ଲାଏ ॥
ସେହି ସୃଷ୍ଟି-କର୍ତ୍ତା ଜାତ କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, ଯେପରି ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି,
ସେପରି ହିଁ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ସେବକ କଉ ଏହା ବଡିଆଈ ଜା କଉ ହୁକମୁ ମନାଏ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିବା ହିଁ ସେବକର ବଡିମା
ଅଟନ୍ତି||1||

ଆପନਾ ଭାନਾ ଆପେ ଜାନੈ ଗୁର କିରପା ତେ ਲହୀଐ ॥
ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ବୁଝା ପଡିଥାଏ।

ଏହା ସକତି ସିବୈ ଘରି ଆବୈ ଜୀବଦିଆ ମରି ରହୀଐ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହି ମାୟା-ଶକ୍ତି ଠାରୁ ଓଲଟି ରହି ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ଆସିଲେ ବିକାର ରହିତ
ମାନାଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ବେଦ ପੜੈ ପੜਿ ବାଦୁ ବଖାନੈ ବ୍ରୂହମା ବିସନୁ ମହେସା ॥
ବେଦ ପାଠ କରି ପଣ୍ଡିତ ଜନ ତ୍ରିଦେବଙ୍କ ବିଷୟରେ ବାଦ-ବିବାଦ
କରିଥାନ୍ତି

ଏହ ତ୍ରିଗୁନ ମାଇଆ ଜିନି ଜଗତୁ ଭୁଲାଇଆ ଜନମ ମରନ କା ସହସା ॥
ଏହି ମାୟା ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ଅଟେ, ଯାହା ପୁରା ଜଗତକୁ ଭ୍ରମରେ ରଖିଥାଏ, ଯେଉଁ
କାରଣରୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ସଂଶୟ ବନି ରହିଥାଏ।

ଗୁର ପରସାଦୀ ଏକୋ ଜାନੈ ଚୁକੈ ମନହୁ ଅੰଦେସା ॥୨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ, ମନରୁ ଶଙ୍କା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ହମ ଦୀନ ମୂରଖ ଅବୀଚାରୀ ତੁਮ ଚਿੰତਾ କରହୁ ହମାରୀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ଦୀନ, ମୂର୍ଖ ଏବଂ ଅବୁଝା ଅଟୁ, ତୁମେ ହିଁ ଆମର ଚିନ୍ତା
କରୁଅଛ।

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ਕਾ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ॥
ଦୟାଳୁ ହୋଇ ନିଜ ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ରଖ, ଯେପରି ତୋର ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବି।

ਏਕੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦੇਹਿ ਤੂ ਅਪਣਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥੩॥
ତୁମେ ନାମ ରୂପୀ ନିଧାନ ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ଦିନ-ରାତି ତୋର ନାମ ଚିନ୍ତନରେ
ନିମଗ୍ନ ରହିବି||3||

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି କେହି ମନନ କରି ପାରିବ।
ਜਿਉ ਜਲ ਊਪਰਿ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ଯେପରି ଜଳରେ ଫୋଟକା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ସଂସାର ଅଟେ।

ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ ਤਿਸਹਿ ਸਮਾਣਾ ਚੂਕਿ ਗਇਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥੪॥੧॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସାରା ପ୍ରସାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||1||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3 ॥

ਜਿਨੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਮੇਲੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥
ଯିଏ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଜଳାଇ ସତ୍ୟରେ ମିଶି ଯାଇଥାଏ।

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଏବଂ ପରମ-ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸਚੁ ਹਰਿ ਵੇਖਦੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସବୁଆଡେ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ਮਨ ਰੇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਅਪਣਾ ਭਾਵਦਾ ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਕੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିବା ବାଲାକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ କୃପା କରି ସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ କୌଣସି ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਇ ॥
ତିନି ଗୁଣରେ ଲିପ୍ତ ରହିଲେ ନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ନା ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ଜୀବ ଅହଂ ଭାବରେ କର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ କେବେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥੨॥
ଯାହା ମାଲିକଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତାହା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ଜୀବ କର୍ମର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ରହିଥାଏ||2||

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿਐ ਮਨੁ ਮਰਿ ਰਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇଥାଏ, ମନର ବାସ୍ନା ଦୂର ହୋଇଯାଏ
ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ନା କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਚਉਥੈ ਪਦਿ ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੩॥
ସେ ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ପରମ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ
ରହିଥାଏ||3||

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ
ପାରିବ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਬਦੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଭ୍ୟାସ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ଭେଦ ବୁଝା
ଯାଇପାରିବ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥੪॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମର ସ୍ତୁତି ଗାନ କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ
ହୋଇଥାଏ||4||2||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମେଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ତଥ୍ୟକୁ
ବୁଝିଥାଏ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਖਸੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି ଏବଂ କୃପା କରି କେବଳ ସେ ହିଁ ନାମ ପ୍ରଦାନ
କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ପ୍ରତିଦିନ ହରିନାମ ଜପିଥାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିନାମାମୃତର ଚିନ୍ତନ
କର।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପରେ ହିଁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ହରିନାମରେ ହିଁ ବିଲୀନ
ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਵਿਛੁੜੇ ਫਿਰਹਿ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸ ਹੀ ਨਾਲਿ ॥
ମନମୁଖୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ନା ତାହା ପାଖରେ କିଛି
ଗୁଣ ଥାଏ ଆଉ ନା କେହି ତାହାକୁ ସଙ୍ଗ
ଦେଇଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮਕਾਲਿ ॥
ଅହଂ ବହୁତ ବଡ ରୋଗ ଏବଂ ଯମରାଜ କଠିନ ମାଡ ମାରିଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତିରେ ରହିଥାଏ, ନିତ୍ୟ
ହରିନାମ ଜପିଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ||2||

ਸਭਨਾ ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਤੂ ਨਿਤ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! କେବଳ ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ରଚୟିତା ଅଟୁ ଏବଂ ନିତ୍ୟ ବିଚାର କରି ପୋଷଣ କରିଥାଉ।

ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥
କୌଣସି ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଦାନ କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ
ନେଇଥାଉ।

ਤੂ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪੂਕਾਰ ॥੩॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାଉ, ତୋ' ବିନା କାହା ପାଖକୁ ଯିବି?||3||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਨਦਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਂਙ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਮਾਨ ਅਟੇ ਏਵਂ ਤਾਹਾਂਙ ਕਰੁਣਾ-ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਹੋਇਥਾਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
କେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱଭାବରେ ଦିନ-ରାତି ହରିଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ହରିଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ, ଏଣୁ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ହିଁ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ||4||3||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3 ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ସେ ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ନାରାୟଣ ରୂପ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୋକ୍ଷ ପାଇଥାଏ, ଦୁନିଆରେ ତାହାର ବହୁତ କୀର୍ତ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ॥੧॥
ଯିଏ ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ହେ ମନ! ହୃଦୟରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର।

ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਣੁ ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମିଥ୍ୟା ପରିବାର, ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ ଅହଙ୍କାରର ଜହରକୁ ତ୍ୟାଗ କର ଆଉ ମନେ ରଖ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੋਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ହିଁ ରାମନାମର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଅନ୍ୟ କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି।

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥
ଜୀବନ ଦେଇ ସେ ତୃପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ସଚ୍ଚା ନାମରେ ସମାହିତ ରହିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਹੀ ॥੨॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ନିତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱର ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧିରେ ରହିଥାଏ||2||

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੇਦਿਆ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଉପାଏସ ଏହି ମନକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ କରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଶୁଦ୍ଧ ବାଣୀ ଥାଏ।

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ଅକଥନୀୟ କାହାଣୀ ଗୁରୁ କଥନ କରିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜਪੀਐ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ ॥੩॥
ସେହି ସୁଖଦାତା ଯେତେବେଳେ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ନାମର ଜପ ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୁଏନାହିଁ।

ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ ਮਨ ਹੀ ਮੰਨੁ ਸਮਾਇਆ ॥
ମନ ସହିତ ହିଁ ମନ ସ୍ୱାମୀ ମିଶି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥੪॥
ଅହଂ ଭାବନାକୁ ଦୂର କରି ସତ୍ୟଶୀଳ ସତ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੁਆਮੀ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਮੀਠਾ ਜਗਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥
କେବଳ ହରିନାମ ହିଁ ଅମୃତ ଭଳି ମିଠା ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ସତ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ନିର୍ମଳ ଅଟେ।

ନਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਈ ॥੫॥੪॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||5||4||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਨਾਮੇ ਸਭਿ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କର, ହରିନାମ ଜପ କରି ଗଣ-ଗନ୍ଧର୍ବ ସଭିଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥
ଅହଂକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ନେଇଛି।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜਿਸ ਨੋ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ସଚ୍ଚା ଭାବି ଥାଆନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੇ ਗਾਂਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੧॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦର ଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କର।

ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਬਦ ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବା ଶବ୍ଦ ମନରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସଦା ସାଥିରେ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡੁ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ଗର୍ବ କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ନାମୁ ବିସାରି ବିଖିଆ ମନି ରାତେ ବିରଥା ଜନମୁ ଗବାଏ ॥
ତାହାର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲି ବିକାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਇਹ ਵੇਲਾ ਫਿਰਿ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਪਛੁਤਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁ-ସ୍ମରଣ ପାଇଁ ଏହି ଜୀବନ ପୁନଃ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସଦା ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਕਦੇ ਨ ਬੂਝੈ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥੨॥
ସେ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, କେବେ ତଥ୍ୟ ବୁଝେ ନାହିଁ ଏବଂ ବିଷ୍ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥2॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ମନନ କରି ଗୁରୁମୁଖୀ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਊਤਮ ਊਤਮ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ॥
ତାହାର ମନ-ତନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ, ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ବଚନ ବୋଲିଥାଏ।

ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੩॥
ସେ ଏକ ପରମପୁରୁଷ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ନୁହେଁ॥3॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਮੇਇ ॥
ତାହାର ମନ-ତନ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସୁରତି ସେବାରେ ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਇ ॥
ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ ଓ ରହସ୍ୟାତୀତ ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥੪॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯେପରି ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାମ-ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସବୁଙ୍କୁ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି||4||5||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਦੁਤੁਕੇ ॥
ମଲାର ମହଲା 3 ଦୁତୁକେ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵੈ ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଘର-ଦ୍ୱାର, ମହଲ, ସୁନ୍ଦର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ବିଧାତାର ବିଧାନ ଅନୁସାରେ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ହରିନାମ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ,

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹਿ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସଦା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥

ਮਨ ਕੀ ਬਿਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਦ ਹਰਿ ਸਿਉ ਧਿਆਨੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବାର ବିଧି ଜାଣିନିଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥੨॥
ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହି ସଦା ବୈରାଗୀ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੇਲੈ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਦਹ ਦਿਸ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥
ହୁକୁମରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଏହି ମନ ଅନେକ ଖେଳ ଖେଳିଥାଏ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ଦଶ ଦିଗରେ ଭ୍ରମଣ କରି ଆସିଥାଏ।

ਜਾਂ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਤਾਂ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤਕਾਲ ਵਸਿ ਆਵੈ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ କରୁଣା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ଏହି ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ତୁରନ୍ତ ବଶରେ ଆସିଥାଏ||3||

ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਬਿਧਿ ਮਨ ਹੂ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଯେ ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିବାର ଉପାୟ ମନ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਿ ॥੪॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ତୁ ସର୍ବଦା ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବୁ||4||6||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਾਣ ਸਭਿ ਤਿਸ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ଏହି ଶରୀର, ଆତ୍ମା ଏବଂ ପ୍ରାଣ ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଚନା ଅଟେ ଏବଂ ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਰਹਉ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ହରିନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖ, ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ, ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଅପରାମ୍ପର, କର୍ତ୍ତା-ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି।

ਅਦਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର
॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ, ମନ ଭିଜି ଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ਏਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਬ ਹੀ ਪਾਈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତିର ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੩॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ଗୁରୁ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଲଗ୍ନ ରାମନାମରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ||3||

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ਇਹ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਰੀਂ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਨਾਨਕ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥੪॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଅହଂ ଭାବକୁ ଦୂର କରି ଏହି ମନ, ତନ, ପ୍ରାଣ ସର୍ବସ୍ୱ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ||4||7||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਸਬਦੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ମୋର ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ସଦା ବୈରାଗୀ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਮਨ ਰੇ ਮਨ ਸਿਉ ਰਹਉ ਸਮਾਈ ॥
ହେ ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାମନାମର ସ୍ମରଣ ସହିତ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଅପହଞ୍ଚ, ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଏହି ରହସ୍ୟ କହିଥାଏ।

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੨॥
ସତ୍ୟ, ସଂଯମ, ଶୁଭ କର୍ମ କର, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରୁହ॥2॥

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଶବ୍ଦ ଅଟନ୍ତି, ସତ୍ୟ ରୂପରେ ସାକ୍ଷୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ଆତ୍ମର ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਦੇਹੀ ਕਾਚੀ ਪਉਣੁ ਵਜਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈ ॥੩॥
ଏହି ଶରୀର ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ଏଥିରେ ପ୍ରାଣର ସଂଚାର ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ନାମ ଅମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸਭ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ਸੋ ਸਚੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂସାର ବନାଇ ଲୋକଙ୍କୁ କାମ ଧନ୍ଦାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ସର୍ବ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ନାନକ ନାମ ବିନା କୋଈ କିଛୁ ନାହੀ ନାମେ ଦେଇ ବଡାଈ ॥୪॥୮॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ବିନା ଆଉ କିଛି ନାହିଁ ଏବଂ ନାମ-ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ବଡିମାପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।
||4||8||

ମଲାର ମହଲା ୩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ହଉମै ବିଖୁ ମନୁ ମୋହିଆ ଲଦିଆ ଅଜଗର ଭାରୀ ॥
ଅହଂର ଜହର ମନକୁ ମୋହିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଅଜଗର ଭଳି ପାପର ଭାରି ବୋଝ ଲଦି ନେଇଥାଏ।

ଗରୁੜ ସବଦୁ ମୁਖି ପାਇଆ ହଉମै ବିଖୁ ହରି ମାରୀ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଗରୁଡ ମନ୍ତ୍ର ମୁଖରେ ଦେଇଛନ୍ତି, ଈଶ୍ୱର ଅହଂର ଜହର ସମାପ୍ତ କରି
ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ମନ ରେ ହଉମै ମୋହୁ ଦୁਖୁ ଭାରୀ ॥
ହେ ମନ! ଅହଂ ଓ ମୋହର ଦୁଃଖ ବହୁତ ଭାରି ଅଟେ।

ଇହୁ ଭବଜଲୁ ଜଗତୁ ନ ଜାଈ ତରଣା ଗୁରମୁਖି ତରୁ ହରି ତାରୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ହିଁ ଏଥିରୁ ପାର କରାଇ ପାରିବେ
॥1॥ରୁହ॥

ତ୍ରୈ ଗୁଣ ମାਇଆ ମୋହୁ ପସାରା ସଭ ବରତै ଆକାରୀ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ମାୟା ବିସ୍ତାର ଲାଭ
କରିଛି।

ତୁରୀଆ ଗୁਣୁ ସତସଂଗତି ପାଈଐ ନଦରୀ ପାରି ଉତାରୀ ॥୨॥
ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥା ସତସଙ୍ଗତିରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ଜୀବ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର
ହୋଇଯାଏ||2||

ଚଂଦନ ଗଂଧ ସୁਗଂଧ ହै ବହୁ ବାସନା ବହକାରି ॥
ଯେପରି ଚନ୍ଦନର ସୁଗନ୍ଧ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ ଏବଂ ସବୁଆଡେ ମହକ ଖେଳାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਣੀ ਊਤਮ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਬਿਸਥਾਰਿ ॥੩॥
ଏହିପରି ହରିଭକ୍ତର ଆଚରଣ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯାହା ସାରା ଜଗତରେ ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିର ପ୍ରସାର କରିଥାଏ||3||

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ହରିନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରି ପାରିବି।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੪॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ||4||9||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨
ମଲାର ମହଲା 3 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਿਰਹੀ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥
ଏହି ମନ ଗୃହସ୍ଥି କିମ୍ବା ଉଦାସୀ ଅଟେ।

ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਵਰਨੁ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥
କଣ ଏହି ମନ ବର୍ଣ୍ଣ-ଜାତି ରହିତ ହୋଇ ସଦା ଅବିନାଶୀ ରହିଥାଏ।

ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥
କଣ ମନ ଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ କିମ୍ବା ବୈରାଗୀ ଅଟେ?

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਮਤਾ ਕਿਥਹੁ ਲਾਗੀ ॥੧॥
ଏହା କୁହ ଯେ ଏହି ମନକୁ ମମତ୍ୱ ଭାବନା କେଉଁଠାରୁ ଲାଗି ରହିଥାଏ ? ||1||

ਪੰਡਿਤ ਇਸੁ ਮਨ ਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ଏହି ମନର ଚିନ୍ତନ କରି ସଚ୍ଚା କଥା କୁହ ଏବଂ

ਅਵਰੁ ਕਿ ਬਹੁਤਾ ਪੜਹਿ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆଉ କିଛି ପଢି ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୁଅନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰਤੈ ਲਾਈ ॥
ଏହି ମାୟା-ମମତା ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଲଗାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਏਹੁ ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥
ସେ ହୁକୁମ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਹੁ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ ଏବଂ

ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥
ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ରୁହ||2||

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾ ਕੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੈ ॥
ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ପଣ୍ଡିତ ମାନାଯାଏ, ଯିଏ ତିନି ଗୁଣର ବୋଝକୁ ମସ୍ତକ ଉପରୁ କାଢି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ

ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ଦିନ-ରାତି ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਓਹੁ ਦੀਖਿਆ ਲੇਇ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୀକ୍ଷା ନେଇଥାଏ ଏବଂ

ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਸੀਸੁ ਧਰੇਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ମସ୍ତକ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਅਲਗੁ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥
ସେ ସଂସାରରୁ ସଦା ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥੩॥
ଏପରି ପଣ୍ଡିତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸਭਨਾਂ ਮਹਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਣੈ ॥
ସମସ୍ତେ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਾਂ ਏਕੋ ਵੇਖੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥
ସେ କେବଳ ଅଦୈତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ ଏକକୁ ମାନିଥାଏ।

ਜਾ ਕਉ ਬਖਸੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସାଥିରେ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੪॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||4||

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ କେଉଁ ଉପାୟ ଆପଣାଇ ହେବ।

ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਜਾ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ମୁକ୍ତି ସେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ-କୃପା ହୋଇଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ ॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਫਿਰਿ ਕੂਕ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥੧॥੧੦॥
ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ବେଦର କଥା ପୁନଃ କରେନାହିଁ||5||1||10||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਈ ॥
ଭ୍ରମରେ ଫସି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਨਿਤ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥
ଯମରାଜ ତାହାକୁ ମାରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଜ ମାନ ହରାଇ ଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣਿ ਚੁਕਾਈ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿਆ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਈ ॥੧॥
ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି||1||

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମର ମନନ କର,

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଜୀବନ ତୁ ଦ୍ୱିଧାରେ ହରାଇ ଦେଉଛୁ, ଯାହା କଉଡି ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! କୃପା କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୋ' ଠାରେ ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହୁ।

ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੁ ॥
ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ଧାରଣ କର,

ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ହିଁ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਦਿਸੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥੨॥
ସଚ୍ଚା ଦ୍ୱାରରେ ଜୀବ ସତ୍ୟଶୀଳ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ||2||

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟ କର୍ମ କାଣ୍ଡ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇନଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਬਹੁ ਮਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇଁ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਬਹੁ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ସେ ନିଜ ଅହଂ, ମମତ୍ୱ ଏବଂ ମୋହର ବୃଦ୍ଧି କରି ନେଇଥାଏ,

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ଏହି କାରଣରୁ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ||3||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਪੀਐ ਸਚੁ ਲਾਹਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ହାଜରୁ ହଜੂରି ହରି ବେପରବାହା ॥
ପରମେଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚିତ ଅଟନ୍ତି, ଆମର ସମୀପରେ ଅଟନ୍ତି।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ନାମି ସମାହା ॥୪॥୨॥୧୧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ନାମରେ ସମାହିତ ରହିଥାଏ||4||2||11||

ମଲାର ମହଲା ୩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ଜୀବତ ମୁକତ ଗୁରମତୀ ଲାଗେ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିବା ବାଲା ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ହରି କୀ ଭଗତି ଅନଦିନୁ ସଦ ଜାଗେ ॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ ଏବଂ

ସତିଗୁରୁ ସେବହି ଆପୁ ଗବାଇ ॥
ନିଜ ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ହଉ ତିନ ଜନ କେ ସଦ ଲାଗଉ ପାଇ ॥୧॥
ମୁଁ ସଦା ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ||1||

ହଉ ଜୀਵਾਂ ସଦା ହରି କେ ଗୁଣ ଗାଈ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହିଁ ଆମର ଜୀବନ ଅଟେ।

ଗୁର କା ସବଦୁ ମହା ରସୁ ମୀଠା ହରି କै ନାମି ମୁକତି ଗତି ପାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମୋତେ ମହାରସ ଭଳି ମିଠା ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ମାଇଆ ମୋହୁ ଅଗିଆନୁ ଗୁବାରୁ ॥
ସଂସାରରେ ମାୟା-ମୋହ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ପ୍ରସାର ଲାଭ
କରିଛି,

ମନମୁଖ ମୋହେ ମୁଗଧ ଗବାର ॥
ମୂର୍ଖ, ବୋକା ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏଥିରେ ମୁଗ୍ଧ ରହିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥
ଦିନ-ରାତି ସଂସାରର କାମ-ଧନ୍ଦା କରି ତାହାର ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ,

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੨॥
ଏହିପରି ବାରମ୍ବାର ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଯମ ଦ୍ୱାରା ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ରାମ-ନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ଏବଂ

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਨਾ ਲਪਟਾਈ ॥
ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ପଡେ ନାହିଁ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ସଂସାରରେ ଯାହା କିଛି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସ୍ୱାଭାବିକ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਰਸਨ ਰਸਾਇ ॥੩॥
ନାମ ରସିକ ହରିନାମ ପାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳ ଅଛି, ଯାହାକୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବୁଝା ପଡିଥାଏ ଏବଂ

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥
ଏବଂ ସେ କୃପା ପୂର୍ବକ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁ ਵਿਛੁੜਿ ਨ ਜਾਈ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଯାଇଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କେବେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੪॥੩॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ତାପରେ ସେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ||4||3||12||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3॥

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਹੈ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଜିହ୍ୱାରେ ହରି-ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਲਹੈ ॥
କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਰਹੈ ॥
ପୁଣି ସେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନକୁ ଭାଙ୍ଗି ମୁକ୍ତି ଘରକୁ ଆସିଥାଏ ଆଉ

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਅਸਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬਹੈ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଘରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾਹੇ ਰੋਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥
ହେ ମୋର ମନ! କୌଣସି କଥାରେ କ୍ରୋଧ କରୁଅଛ,

ਲਾਹਾ ਕਲਜੁਗਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਰਵੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କଳିଯୁଗରେ ବାସ୍ତବ ଲାଭ କେବଳ ରାମନାମରେ ହିଁ ଅଛି, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତିଦିନ ହୃଦୟରେ ନାମର ଚିନ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକ ସର୍ବଦା ତୃଷାର୍ତ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਇ ॥
ପ୍ରିୟକୁ ଦେଖିବା ବିନା ତାହାକୁ ନିଦ୍ରା ଆସେ ନାହିଁ।

ਇਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਸਹਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ଏହି ବିୟୋଗ ତାହାଦ୍ୱାରା ସହନ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯାନ୍ତି||2||

ਨਾਮਹੀਣੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ହରିନାମ ବିହୀନ ଜୀବ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ,

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਿਆ ਭੂਖ ਨ ਜਾਇ ॥
ସେ ତୃଷ୍ଣାରେ ଜଳିଥାଏ, ତାହାର କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਵਿਣੁ ਭਾਗਾ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ଭାଗ୍ୟ ବିନା କାହାକୁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਥਾਕਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥੩॥
ଜୀବ ଅନେକ ପ୍ରକାରର କର୍ମ କାଣ୍ଡ କରି ଥକି ଯାଇଥାଏ||3||

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ସେ ତ୍ରିଗୁଣାତ୍ମକ ବେଦ-ବାଣୀର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ,

ਬਿਖਿਆ ਮੈਲੁ ਬਿਖਿਆ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ବିକାରର ମଳିନତାର ବ୍ୟାପାର କରିଥାଏ।

ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ବାରମ୍ବାର ଆସି ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਉਰਿ ਧਾਰੁ ॥੪॥
ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବ ଚତୁର୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚି ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ||4||

ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ମାନ-ସମ୍ମାନ କରିଥାଏ, ସମସ୍ତେ ତାହାର ଆଦର କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ।

ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ଚାରିଯୁଗରେ ତାହାର ଶୋଭା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥੫॥੪॥੧੩॥੯॥੧੩॥੨੨॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ||5||4||13||9||13||22||

ରାଗୁ ମଲାର ମହଲା ୪ ଘରୁ ୧ ଚଉପଦେ
ରାଗ ମଲାର ମହଲା 4 ଘର 1 ଚଉପଦୀ

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ଅନଦିନୁ ହରି ହରି ଧିଆਇଓ ହିରଦै ମତି ଗୁରମତି ଦୁଖ ବିସାରୀ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କରିଛି, ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଆମର ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ସଭ ଆସା ମନସା ବଂଧନ ତୁଟे ହରି ହରି ପ୍ରଭି କିରପା ଧାରୀ ॥୧॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ସବୁ କାମନା ଓ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି||1||

ନैନी ହରି ହରି ଲାଗୀ ତାରୀ ॥
ଏହି ନୟନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ରହିଛି।

ସତିଗୁରୁ ଦେਖି ମେରା ମନୁ ବିଗସିଓ ଜନୁ ହରି ଭेଟିଓ ବନବ୍ୱାରୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଖି ମୋର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੈ ਕੁਲਿ ਲਾਗੀ ਗਾਰੀ ॥
ଯିଏ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ଯାଇଛି, ତାହାର ବଂଶକୁ କଳଙ୍କ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੈ ਕੁਲਿ ਪਰਸੂਤਿ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਧਵਾ ਕਰਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥੨॥
ହେ ହରି! ସେହି କୁଳରେ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯେଉଁଠି ଜନ୍ମ ଦେବା ବାଲା ମା' ବିଧବା ହେବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯେପରି ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ||2||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ ਜਿਸੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋତେ ସେହି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ, ଯିଏ ହୃଦୟରେ ତୋର ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਡੀਠੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਦੇਖਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ମାତାକୁ ଦେଖି ସନ୍ତାନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||3||

ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੰਗਿ ਵਾਸਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਕਰਾਰੀ ॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ନିବାସ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଅହଙ୍କାରର ଶକ୍ତ ପ୍ରାଚୀର ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਤੋਰੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥੪॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଅହଙ୍କାରର ଶକ୍ତ ପ୍ରାଚୀର ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାନ୍ତି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ||4||1||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4॥

ਗੰਗਾ ਜਮੁਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਰਸੁਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਉਦਮੁ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥
ଗଙ୍ଗା, ଯମୁନା, ଗୋଦାବରୀ ଏବଂ ସରସ୍ୱତୀ ଆଦି ପବିତ୍ର ନଦୀ ମଧ୍ୟ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ପାଇବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੈ ਵਿਚਿ ਹਮਰੀ ਮੈਲੁ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰਿ ਗਵਾਈ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ, ଏହା କୁହାଯାଇ ଥାଏ ଯେ ଆମ ଭିତରେ ପାପର ମଇଳା ଭରି ରହିଥାଏ, ଲୋକମାନେ ସ୍ନାନ କରି ଏବଂ ଆମର ମଇଳାକୁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ତୀରଥି ଅଠସଠି ମଜନୁ ନାଈ ॥
ହରିନାମ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନର ଫଳ ଅଟେ।

ସତସଂଗତି କୀ ଧୁରି ପରୀ ଉଡି ନେੜୀ ସଭ ଦୁରମତି ମୈਲୁ ଗୱାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯେତେବେଳେ ସତସଙ୍ଗତିର ଧୂଳି ଉଡି ଆଖିରେ ପଡିଥାଏ, ଦୁର୍ମତିର ସବୁ ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ଜାହରନୱୀ ତପै ଭାଗୀରଥି ଆନୀ କେଦାରୁ ଥାପିଓ ମହସାଈ ॥
ରାଜା ଭାଗୀରଥ କଠୋର ତପସ୍ୟା କରି ଗଙ୍ଗାକୁ ପୃଥିବୀକୁ ଆଣିଛନ୍ତି, ଶିବଶଙ୍କର କେଦାରନାଥର ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

କାંସୀ କ୍ରିସନୁ ଚରାୱତ ଗାଉ ମିଲି ହରି ଜନ ସୋਭା ପାଈ ॥୨॥
କାଶୀ ଏବଂ ବୃନ୍ଦାବନ, ଯେଉଁଠି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଗାଇ ଚରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଏହି ସବୁ ତୀର୍ଥ ହରିଭକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ଜିତନେ ତୀରଥ ଦେୱୀ ଥାପେ ସଭି ତିତନେ ଲୋଚହି ଧୁରି ସାਧୁ କୀ ତାଈ ॥
ଯେତେ ତୀର୍ଥ ଦେବୀ-ଦେବତା ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ହରି କା ସંତୁ ମିલै ଗୁର ସାਧୁ ଲୈ ତିସ କୀ ଧୁରି ମୁਖି ଲାଈ ॥୩॥
ଏହି ତୀର୍ଥର କଥନ ଯେ ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ, ସାଧୁ ଏବଂ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଆନ୍ତି, ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ମୁଖରେ ଲାଗିଥାଏ||3||

ଜିତନୀ ସ୍ରିସਟି ତୁମରୀ ମେରେ ସୁଆମୀ ସଭ ତିତନୀ ଲୋଚै ଧୁରି ସାਧୁ କୀ ତାଈ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୁମର ଯେତେ ସୃଷ୍ଟି ଅଛି, ସୃଷ୍ଟିର ସମସ୍ତେ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି।

ନାନକ ଲିલାਟି ହୋવै ଜିସୁ ଲିਖିଆ ତିସୁ ସାਧୁ ଧୁରି ଦେ ହରି ପାରି ଲંଘାଈ ॥୪॥୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱର ତାହାଙ୍କୁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଦେଇ ସଂସାର ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||4||2||

ମଲାର ମହଲା ୪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପାଖରେ ହିଁ ସେ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਤਿਸ ਕੀ ਭੂਖ ਦੂਖ ਸਭਿ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥੧॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ ଏବଂ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କ୍ଷୁଧା ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨ ਸੁਨਿ ਧਿਆਵੈ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନକୁ ଶୁଣି ମନନ କରିଥାଏ, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਹਮ ਹਾਟਿ ਬਿਹਾਝੇ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ପାଇଁ ଆମେ ବଜାରରେ ବିକ୍ରି ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥੨॥
ହରିଭକ୍ତକୁ ମିଶିଲେ ପରମ-ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ଦୁର୍ମତିର ସବୁ ମଇଳା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਭੂਖ ਲਗਾਨੀ ਜਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਿਚਰੈ ॥
ହରିଭକ୍ତକୁ ହରିଭକ୍ତିର ଲାଳସା ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଥାଏ, ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਜਨੁ ਹਰਿ ਜਲ ਕਾ ਮੀਨਾ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਫੂਟਿ ਮਰੈ ॥੩॥
ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତ ହରିନାମ ରୂପୀ ଜଳର ମାଛ ଭଳି ଅଟେ ଏବଂ ହାରୀଙ୍କୁ ଭୁଲି ଜଳ ବିନା ମାଛ ଭଳି ମରିଯାଇ ଥାଏ।||3||

ਜਿਨਿ ਏਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੋ ਜਾਨੈ ਕੈ ਜਾਨੈ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਧਰੈ ॥
ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ଏହି ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਭ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਟਰੈ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ମନର ସବୁ କ୍ଷୁଧା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||4||3||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4 ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ਤਿਤਨੇ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਲਿਖਾਵੈ ॥
ଯେତେ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ନିଜ କର୍ମ ଲେଖାଇ ସଂସାରକୁ ଆସିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦੀਨ੍ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਵੈ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଭକ୍ତକୁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଭକ୍ତଜନ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଏ||1||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦୃଢ଼ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ, ହରିଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କର, ସେ ହିଁ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਕਉ ਜਨੁ ਪੂਜੇ ਸੇਵੇ ਸੋ ਜਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜା ଓ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କରସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜନ କର, ସେ କୃପା କରି ସ୍ୱୟଂ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਭੂਮਿ ਭੂਮਿ ਫੂਲ ਤੋਰਾਵੈ ॥
ଭ୍ରମରେ ରହି ଅଜ୍ଞାନ ଜୀବ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଫୁଲ ଚଢାଇ ଥାଏ।

ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ ਮੜਾ ਸਰੇਵਹਿ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਵੈ ॥੩॥
ସେ ପଥର ମୂର୍ତ୍ତିର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ, ଓଲଟି ରହି ସମାଧି ବନିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ପରିଶ୍ରମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||3||

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମକୁ ଜାଣିଥାଏ, ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ କୁହାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ହରିଙ୍କ କଥା ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਸੰਚਹੁ ਤਿਸੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥੪॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭୋଜନ, ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଅର୍ପଣ କର, ତାହାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ମାନି ତାହାଙ୍କ ଶିକ୍ଷାକୁ ଗ୍ରହଣ କର, ସେହି ପୂଣ୍ୟ ଯୋଗୁଁ କେବେ କୌଣସି ଅଭାବ ରହିବ ନାହିଁ||4||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਉ ਪਰਤਖਿ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ସାକ୍ଷାତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ଅମୃତ ବଚନ ଶୁଣାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਭਾਗ ਭਲੇ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥੫॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଅହୋଭାଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ||5||4||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4॥

ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਭਲ ਭਾਂਤਿ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ମୋର ସଦଗୁରୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି।

ਤਿਨ੍ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਂਤ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥
ସେହି ଜ୍ଞାନୀ ସହିତ ଦିନ-ରାତି ହରିନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କର।

ਤਿਨ੍ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਸਭ ਉਤਰੀ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਂਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ରାମନାମ ରସର ଆସ୍ୱାଦନ ନେଇଥାଏ, ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਖਾ ਜਨ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਲਹਿ ਜਾਇ ਭਰਾਂਤਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ, ସାଧୁଜନ ହିଁ ସଚ୍ଚା ମିତ୍ତର ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେଲେ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਉ ਜਲ ਦੁਧ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਾਢੈ ਚੁਨਿ ਹੰਸੁਲਾ ਤਿਉ ਦੇਹੀ ਤੇ ਚੁਨਿ ਕਾਢੈ ਸਾਧੂ ਹਉਮੈ ਤਾਤਿ ॥੨॥
ଯେପରି ହଂସ ଜଳରୁ ଦୁଧକୁ ଅଲଗା କରି ଦେଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସାଧୁ-ମହାତ୍ମା ଶରୀରରୁ ଅଭିମାନର ପୀଡା ବାହାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਜਿਨ ਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਕਪਟੀ ਨਰ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਂਤਿ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୁଏନାହିଁ, ଏପରି କପଟୀ ଲୋକ ପ୍ରତିଦିନ କପଟ କରିଥାଏ।

ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੇਇ ਖਵਾਲੈ ਓਇ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤਿ ॥੩॥
ଏପରି ଲୋକକୁ କୋଲାଇ କିଏ କଣ ଦେବ, କଣ ଖୁଆଇବ, ଜାହ ଭଲ ମନ୍ଦ ବୁଣିଥାଏ, ତାହା ଖାଇଥାଏ||3||

ਹਰਿ ਕਾ ਚਿਹਨੁ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਮਹਿ ਆਪੁ ਰਖਾਂਤਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯେଉଁ ଗୁଣ ଥାଏ, ସେହି ଭକ୍ତ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୁଣ ଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତ ଠାରେ ହିଁ ସ୍ୱୟଂକୁ ସ୍ଥିର ରଖିଥାନ୍ତି।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਸਮਦਰਸੀ ਜਿਨਿ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤਰੀ ਤਰਾਂਤਿ ॥੪॥੫॥
ସମଦର୍ଶୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ନିନ୍ଦା ଓ ସ୍ତୁତି ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅନ୍ତି||4||5||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥
ଅପହଞ୍ଚ, ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଥିବା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ନାମ ଜପ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੧॥
ମୁଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ମୋତେ ସଚ୍ଚା ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ॥
ମୋର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମ ଜପ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନର ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ହରିନାମ ଜପିଥାଏ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କରି ତହନ କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପରମ-ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਫਲੁ ਭਇਆ ॥
ଯିଏ ଦିନ-ରାତି ହୃଦୟରେ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ପୁରା ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤਾਰੀ ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਭੀ ਪਾਰਿ ਪਇਆ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାର ହୋଇଥାଏ, ସାରା ଦୁନିଆକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରାଇ ଥାଏ||3||

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲਇਆ ॥
ହେ ସର୍ବେଶ୍ୱର! ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିଛୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਬਿਖੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲਇਆ ॥੪॥੬॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରଭୁ କୃପା ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବିକାରରେ ବୁଡି ରହିବାରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି||4||6||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਪੀਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨ ਜਾਈ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମ ଅମୃତର ପାନ କରିନାହିଁ, ତାହାର ତୃଷ୍ଣା ଓ କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ੍ਹ ਜਲਤ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ମୂର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଲୋକ ଅହଂକାରରେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ ଅହଂ ଭାବରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ରହି ତାହାର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖରେ ଲୀନ ରହି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਈ ॥੧॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇ ଅଛ, ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁ ନାହଁ, ତାହାର ଜୀବନ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ||1||

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହରିନାମର ଭଜନ କର,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅନ୍ତି, ତାହାପରେ ଜୀବ ହରିନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਜਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

କାମି କ୍ରୋଧି ଡୁବେ ଅଭିମାନୀ ହଉମୈ ବିଚି ଜଲି ଜାଈ ॥
ସେ ଅଭିମାନୀ ବନି କାମ-କ୍ରୋଧରେ ବୁଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅହଂକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ତିନ ସିଧି ନ ବୁଧି ଭଈ ମତି ମଧିମ ଲୋଭ ଲହରି ଦୁਖੁ ପାଈ ॥
ତାହା ପାଖରେ ନା ଗୁଣ ଥାଏ, ନା ସଦବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ସେ ମନ୍ଦ ମତି କାରଣରୁ ଲୋଭର ଲହରୀରେ ପଡି ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ଗୁର ବିହୂନ ମହା ଦୁਖੁ ପାଇଆ ଜମ ପକରେ ବିଲଲାଈ ॥୨॥
ଗୁରୁ ବିହୀନ ରହି ସେ ମହଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ, ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ||୨||

ହରି କା ନାମୁ ଅଗୋଚରୁ ପାଇଆ ଗୁରମୁਖਿ ସହଜି ସୁਭାଈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଗୋଚର ନାମ ଗୁରୁଙ୍କ କୋମଳ ଶାନ୍ତ-ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନାମୁ ନିଧାନୁ ବସିଆ ଘଟ ଅੰତରି ରସନା ହରି ଗୁଣ ଗାଈ ॥
ତାପରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ସଦା ଅନੰଦି ରହୈ ଦିନୁ ରାତୀ ଏକ ସବଦି ଲିଵ ଲାଈ ॥
ସେ ଏକ ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦର ଲଗ୍ନରେ ଦିନ-ରାତି ଆନନ୍ଦିତ ରହିଥାଏ।

ନାମୁ ପଦାରਥੁ ସହଜେ ପାଇଆ ଇହ ସତିଗୁର କୀ ବଡିଆଈ ॥୩॥
ଏହା ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବଡପଣ ଯେ ହରିନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ନୈସର୍ଗିକ ଭାବରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||୩||

ସତିଗୁର ତେ ହରି ହରି ମନି ବସିଆ ସତିଗୁର କଉ ସଦ ବଲି ଜାଈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ମନୁ ତନୁ ଅରପି ରਖଉ ସਭୁ ଆଗୈ ଗୁର ଚରନੀ ଚିତୁ ଲାଈ ॥
ମୁଁ ମନ-ତନ ସର୍ବସ୍ୱ ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ହୃଦୟ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଅପਣੀ କ୍ରିପା କରହୁ ଗୁର ପୂରେ ଆପେ ଲୈହୁ ମିଲାଈ ॥
ନିଜ କୃପା କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਹਮ ਲੋਹ ਗੁਰ ਨਾਵ ਬੋਹਿਥਾ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥੪॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଆମେ ଲୌହ ସମାନ ଅଟୁ, ଗୁରୁ ନଉକା ଓ ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||4||7||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩
ମଲାର ମହଲା 4 ପଦାତାଲ ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਰਿ ਜਨ ਬੋਲਤ ਸ੍ਰੀਰਾਮ ਨਾਮਾ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਤੋਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭକ୍ତଜନ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਬਨਜਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਜਿਸੁ ਲਾਗਤ ਹੈ ਨਹੀ ਚੋਰ ॥੧॥
ହରିନାମ ଧନର ବ୍ୟାପାର କର, ଏହି ଧନକୁ ସଞ୍ଚୟ କର, ଏହାକୁ ଚୋର ମଧ୍ୟ ଚୋରୀ କରିପାରେ ନାହିଁ||1||

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੋਰ ਬੋਲਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸੁਨਿ ਘਨਿਹਰ ਕੀ ਘੋਰ ॥੨॥
ବାଦଲର ଗୁଞ୍ଜନ ଶୁଣି ମୟୂର ଏବଂ ଚାତକ ସର୍ବଦା ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ਜੋ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪੰਖੇਰੂ ਸੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਪਤ ਹੈ ਨਹੀ ਹੋਰ ॥੩॥
ଏପରି କି ହରିଣ, ମାଛ ଏବଂ ପକ୍ଷୀ ଖୁସି ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଜପ କରନ୍ତି ନାହିଁ ॥3॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਈ ਛੂਟਿ ਗਇਓ ਜਮ ਕਾ ਸਭ ਸੋਰ ॥੪॥੧॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||4||1||8||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ମଲାର ମହଲା 4 ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਖੋਜਤੇ ਬਡਭਾਗੀ ॥
ରାମ ରାମ ବୋଲି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି ତାହାଙ୍କୁ ଖୋଜିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਪੰਥੁ ਕੋਊ ਬਤਾਵੈ ਹਉ ਤਾ ਕੈ ਪਾਇ ਲਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି କେହି ମୋତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମାର୍ଗ ବତାଇ ଦେବ, ମୁଁ ତାହାର ପାଦରେ ଲାଗି ରହିବି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਹਰਿ ਹਮਾਰੋ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥
ପରମାତ୍ମା ଆମର ମିତ୍ର ଏବଂ ଶୁଭ ଚିନ୍ତକ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਮ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਮ ਬੋਲਹਿ ਅਉਰੁ ਦੁਤੀਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤਿਆਗੀ ॥੧॥
ਆਮੇ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਙ୍କ ଗୁନାଗାନ କରୁ, ତାହାଙ୍କ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁ ଏବଂ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବର ପ୍ରେମ ଆମେ ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛୁ||1||

ਮਨਮੋਹਨ ਮੋਰੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਮੁ ਹਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ମୋର ମନମୋହନ ଏବଂ ପ୍ରିୟତମ ଏବଂ ସେ ହି ପରମାନନ୍ଦ ଓ ବୈରାଗୀ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਜੀਵਤ ਹੈ ਨਾਨਕੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲੋ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ॥੨॥੨॥੯॥੯॥੧੩॥੯॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହିଁ ଆମର ଜୀବନ ଅଟେ, ଏକଙ୍କ ପାଇଁ ଦର୍ଶନ ମିଳିଯାଉ||2||2||9||9||13||9||31||

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧
ରାଗ ମଲାର ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਕਿਆ ਤੂ ਚਿਤਵਹਿ ਕਿਆ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਉਪਾਏ ॥
ହେ ଜୀବ! ତୁ କଣ ଭାବୁଅଛୁ, କଣ ସ୍ମରଣ କରୁଅଛୁ, ତୁ କେଉଁ ଉପାୟ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ?

ਤਾ ਕਉ ਕਹਹੁ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਿਹ ਗੋਪਾਲ ਸਹਾਏ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସହାୟତା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଆଉ କାହାକୁ ଭୟ କରେନାହିଁ||1||

ਬਰਸੈ ਮੇਘੁ ਸਖੀ ਘਰਿ ਪਾਹੁਨ ਆਏ ॥
ହେ ସତସଙ୍ଗୀ ସଖୀ! ଖୁସିର ବାଦଲ ବର୍ଷା ହେଉଛି, ଘରକୁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ଆସିଛନ୍ତି।

ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଦୀନ କୃପା ନିଧାନ, ନବନିଧି-ପ୍ରଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ବିଲୀନ ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਕੀਏ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸਟਾਏ ॥
ଆମେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭୋଜନ, ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଏବଂ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛୁ।

ਕਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਹੁਣਿ ਲਾਵਹੁ ਭੋਗੁ ਹਰਿ ਰਾਏ ॥੨॥
ରୋଷେଇକୁ ପବିତ୍ର ଓ ଶୁଦ୍ଧ କରାଯାଏ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭୋଗ-ପ୍ରସାଦ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ||2||

ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰੇ ਸਾਜਨ ਰਹਸੇ ਇਹਿ ਮੰਦਿਰ ਘਰ ਅਪਨਾਏ ॥
ଏହି ହୃଦୟ-ଘରକୁ ପ୍ରଭୁ ଆପଣାଇଛନ୍ତି, ଦୁଷ୍ଟ ବିକାର ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଗୁଣ ରୂପୀ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਉ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੁ ਰੰਗੀਓ ਆਇਆ ਤਉ ਮੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ରଙ୍ଗିଲା ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ମୋତେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||3||

ਸੰਤ ਸਭਾ ਓਟ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਏ ॥
ବିଧାତା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଏହି କାରଣରୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭା ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਤੁ ਰੰਗੀਲਾ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ ॥੪॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ରଙ୍ଗୋଲି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆସୁ ନାହିଁ||4||1||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5॥

ਖੀਰ ਅਧਾਰਿ ਬਾਰਿਕੁ ਜਬ ਹੋਤਾ ਬਿਨੁ ਖੀਰੈ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଛୋଟ ଶିଶୁ ଦୁଧର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥାଏ, ଦୁଧ ବିନା ସେ ଆଦୌ ରହିପାରେ ନାହିଁ।

ਸਾਰਿ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ਮਾਤਾ ਮੁਖਿ ਨੀਰੈ ਤਬ ਓਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥੧॥
ପାଳନ କରିବା ବାଲା ମାତା ଯେତେବେଳେ ମୁଖରେ ଦୁଧ ଦେଇଥାଏ, ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ॥
ହେ ଦାତା ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୋର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ଆମର ପିତା ଅଟୁ।

ਭੂਲਹਿ ਬਾਰਿਕ ਅਨਿਕ ਲਖ ਬਰੀਆ ਅਨ ਠਉਰ ਨਾਹੀ ਜਹ ਜਾਤਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ସନ୍ତାନ ଲକ୍ଷେ ଭୁଲ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ପିତା ବିନା ତାହାର ଆଉ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ।

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਬਾਰਿਕ ਬਪੁਰੇ ਕੀ ਸਰਪ ਅਗਨਿ ਕਰ ਮੇਲੈ ॥
ବିଚରା ବାଳକର ବୁଦ୍ଧି ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଥାଏ ଯେ ସର୍ପ ଓ ଅଗ୍ନିରେ ହାତ ମାରିଥାଏ।

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਅਨਦ ਸਹਜਿ ਤਬ ਖੇਲੈ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ମାତା-ପିତା ତାହାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି, ସେ ଆନନ୍ଦ ଓ ଖୁସିରେ ଖେଳିଥାଏ||2||

ਜਿਸ ਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਬਾਰਿਕ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ଯାହାର ତୁ ପିତା ଅଟୁ, ସେହି ସନ୍ତାନକୁ କିପରି କ୍ଷୁଧା ହେବ?

ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਂਛੈ ਸੋ ਲੈਸੀ ॥੩॥
ନବନିଧି ଏବଂ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ନାମ ତୋର ଘରେ ହିଁ ଅଛି, ଯେପରି ମନୋକାମନା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ମିଳିଥାଏ||3||

ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਆਗਿਆ ਇਹ ਦੀਨੀ ਬਾਰਿਕੁ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗੈ ਸੋ ਦੇਨਾ ॥
କୃପାଳୁ ପିତା ଏହି ଆଜ୍ଞା କରିଛନ୍ତି ଯେ ସନ୍ତାନ ମୁଖରେ ଯାହା ମାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ଦେବାକୁ ହେବ।

ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਚਾਹੈ ਮੋਹਿ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਨਿਤ ਚਰਨਾ ॥੪॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ବାଳକ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନ ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଏ ଏବଂ କାମନା କରିଥାଏ ଯେ ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ବାସ କରୁ||4||2||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5॥

ਸਗਲ ਬਿਧੀ ਜੁਰਿ ਆਹਰੁ ਕਰਿਆ ਤਜਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ ॥
ସବୁ ପ୍ରକାରର ଚିନ୍ତନ କରି ଆମେ ସବୁ ଭ୍ରମ ତ୍ୟାଗ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛୁ।

ਕਾਰਜੁ ਸਗਲ ਅਰੰਭਿਓ ਘਰ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਭਾਰੋਸਾ ॥੧॥
ମାଲିକ ଉପରେ ଭରସା କରି ଘରେ ଭକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛୁ||1||

ਸੁਨੀਐ ਬਾਜੈ ਬਾਜ ਸੁਹਾਵੀ ॥
ସଙ୍ଗୀତର ସୁଖମୟ ଧ୍ୱନି ଶୁଣାଇ ଦେଉଅଛି।

ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮੈ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖ ਪੇਖੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਗਲ ਸੁਹਲਾਵੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଭାତ ଆସି ଯାଇଛି, ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଘରେ ଖୁସିର ମଙ୍ଗଳଗାନ ହେଉଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੂਆ ਲਾਇ ਸਵਾਰੇ ਥਾਨਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥
ମନ ଲଗାଇ ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ସୁନ୍ଦର ବନାଇଛି ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ପଚାରିଛି ଯେ ପ୍ରଭୁ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି।

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮੈ ਪਾਹੁਨ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਨਿਵਿ ਪਾਏ ॥੨॥
ଖୋଜି-ଖୋଜି ମୋତେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି||2||

ਜਬ ਪ੍ਰਿਅ ਆਇ ਬਸੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਸਨਿ ਤਬ ਹਮ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିୟତମ-ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ-ଘରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଆମେ ତାହାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଛୁ।

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇଛନ୍ତି, ମୋର ମିତ୍ର ଏବଂ ସଜ୍ଜନ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||3||

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਗੁਰਿ ਕਾਰਜ ਹਮਰੇ ਪੂਰੇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଆମର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ସତସଙ୍ଗୀ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖਦਾਤਾ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਦੂਰੇ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ସୁଖଦାତା ପତି-ପରମେଶ୍ୱର ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡି ଦୂରକୁ ଯାଉ ନାହିଁ||4||3||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5॥

ਰਾਜ ਤੇ ਕੀਟ ਕੀਟ ਤੇ ਸੁਰਪਤਿ ਕਰਿ ਦੋਖ ਜਠਰ ਕਉ ਭਰਤੇ ॥
ରାଜାଙ୍କ ଠାରୁ କୀଟ ଏବଂ କୀଟ ଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗାଧିପତି ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ପାପର କାରଣରୁ ଯୋନି-ଚକ୍ର ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਛੋਡਿ ਆਨ ਕਉ ਪੂਜਹਿ ਆਤਮ ਘਾਤੀ ਹਰਤੇ ॥੧॥
ଯିଏ କୃପାନିଧାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆଉ କାହାର ପୂଜା କରିଥାଏ, ସେ ଆତ୍ମଘାତୀ ଏବଂ ଲୁଟେରା ଅଟେ||1||

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇ ਦੁਖਿ ਦੁਖਿ ਮਰਤੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਭ੍ਰਮਹਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਟੇਕ ਨ ਕਾਹੂ ਧਰਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେମାନେ ଅନେକ ଥର ବିଭିନ୍ନ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ରା ମିଳେନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਤਿਆਗਿ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਕਉ ਚਿਤਵਤ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਖਲ ਖਰ ਤੇ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ସ୍ୱାମୀକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆଉ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମୂର୍ଖ ଏବଂ ଗଧ ଅଟେ।

କାଗର ନାଵ ଲଂଘହି କତ ସାଗରୁ ବ୍ରିଥା କଥତ ହମ ତରତେ ॥୨॥
କାଗଜର ନୌକାରେ ସାଗର କିପରି ପାର କରାଯାଇ ପାରିବ, ଲୋକମାନେ ବେକାରରେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||2||

ସିଵ ବିରଂଚି ଅସୁର ସୁର ଜେତେ କାଲ ଅଗନି ମହି ଜରତେ ॥
ଶିବଶଙ୍କର, ବ୍ରହ୍ମା, ରାକ୍ଷସ ଏବଂ ଦେବତା ଆଦି କାଳର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ଥାଆନ୍ତି।

ନାନକ ସରନି ଚରନ କମଲନ କୀ ତୁମ୍ହ ନ ଡାରହୁ ପ୍ରଭ କରତେ ॥୩॥୪॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ କର୍ତ୍ତା ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୋର ଚରଣ-କମଳର ଶରଣରେ ଅଛୁ, ତୁମେ ଆମକୁ ଦୂର କରନାହିଁ||3||4||

ରାଗୁ ମଲାର ମହଲା ୫ ଦୁପଦେ ଘରୁ ୧
ରାଗ ମଲାର ମହଲା 5 ଦୁପଦୀ ଘର 1

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ପ୍ରଭ ମେରେ ଓਇ ବୈରାଗୀ ତਿଆଗୀ ॥
ଯିଏ ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୈରାଗୀ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହୋଇଥାଏ,

ହଉ ਇକୁ ਖିନୁ ତਿସୁ ବିନୁ ରହି ନ ସକଉ ପ୍ରୀତਿ ହମାରୀ ଲାଗୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତାହା ସାଥିରେ ହିଁ ଆମର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରିବି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ଉନ କै ସଂଗି ମୋହି ପ୍ରଭୁ ਚିତ୍ତି ଆवै ସଂତ ପ୍ରସାଦି ମୋହି ଜାଗୀ ॥
ତାହାଙ୍କ ସାଥିରେ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ସୁନਿ ଉପଦେସୁ ଭଏ ମନ ନିରମଲ ଗୁନ ଗାਏ ରଂଗਿ ରାଂଗୀ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ମୋର ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାଏ||1||

ਇହୁ ମନୁ ଦେਇ କୀਏ ସଂତ ମୀତା କ୍ରିପାଲ ଭਏ ବଡଭାଗੀं ॥
ଏହି ମନ ଅର୍ପଣ କରି ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ନିଜ ମିତ୍ର ବନାଇଛି, ମୁଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଛି।

ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਰੇਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਗੀ ॥੨॥੧॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଦ୍ୱାରା ମହା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଯାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||2||1||5||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୋତେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਸੁਖ ਭਰਿ ਸੁਤੀ ਜਿਹ ਘਰਿ ਲਾਲੁ ਬਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮੋਹਿ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨਿ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ମୋ' ପାଖରେ ଅବଗୁଣ ହିଁ ଅବଗୁଣ ଅଛି, ମୋର ପ୍ରଭୁ ସଦା ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ଗୁଣବିହୀନ କଣ ଚତୁରତା କରି ପାରିବି।

ਕਰਉ ਬਰਾਬਰਿ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀਂ ਇਹ ਹਉਮੈ ਕੀ ਢੀਠਾਈ ॥੧॥
ଯିଏ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯଦି ମୁଁ ତାହା ସମାନ ଭାବୁଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଏହା ମୋର ଅହଂକାର ଅଟେ||1||

ਭਈ ਨਿਮਾਣੀ ਸਰਨਿ ਇਕ ਤਾਕੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ॥
ମୁଁ ବିନମ୍ର ହୋଇ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି।

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਈ ॥੨॥੨॥੬॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ମୋର ସାରା ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ସୁଖରେ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି||2||2||6||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5॥

ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਜੀ ਤਿਲੁ ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਉ ॥
ହେ ବାଦଲ ସଦଗୁରୁ! ପ୍ରେମ ଓ ଜ୍ଞାନର ବର୍ଷା କର, ବିଳମ୍ବ କରନାହିଁ।

ਬਰਸੁ ਪਿਆਰੇ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ ਹੋਇ ਅਨਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରିୟ! ସୁଖର ବର୍ଷା କର, ମନରେ ତୋର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଛି, ବର୍ଷା ହେଲେ ଆନନ୍ଦ ମିଳିବ, ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଆସିବ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਹਮ ਤੇਰੀ ਧਰ ਸੁਆਮੀਆ ਮੇਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ଆମେ ତୋର ହିଁ ଆଶ୍ରାରେ ରହିଛୁ, ତୁ କାହିଁକି ମନରୁ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ?

ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚੇਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਭ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਭਰਤਾਰੇ ॥੧॥
କୋମଳ ସ୍ୱଭାବ, ଦାସୀ ଭଳି ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତି ବିନା ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରେନାହିଁ||1||

ਬਿਨਉ ਸੁਨਿਓ ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੈ ਬੇਗਿ ਆਇਓ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଠାକୁର ମୋର ବିନତି ଶୁଣିଛନ୍ତି, କୃପା କରି ଆସିଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੋ ਬਨਿਓ ਸੁਹਾਗੋ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਭਲੇ ਅਚਾਰੇ ॥੨॥੩॥੭॥
ହେ ନାନକ! ମୋର ପତି ପ୍ରଭୁ ସୋହାଗ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୋଭା, ଆଚରଣ, ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସବୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ||2||3||7||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମର ହିଁ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਦੂਖ ਦਰਦ ਬਿਨਸੈ ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଅଛି, ସଂସାର-ସାଗରର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਸਮਨ ਹਤੇ ਦੋਖੀ ਸਭਿ ਵਿਆਪੇ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି, ଶତ୍ରୁତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସବୁ ପାପୀ ଦୁଃଖରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਰਾਖਨਹਾਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ରକ୍ଷା କରୁଥିବା ପ୍ରଭୁ ନିଜ ହାତରେ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||1||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਿ ਦੀਆ ॥
ସେ କୃପା କରି ମୋର ସବୁ ପାପ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ମଳ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ ॥੨॥੪॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁ ମନରେ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ପୁନଃ କୌଣସି ଦୁଃଖ ଭୟ ଗ୍ରାସ କରେନାହିଁ||2||4||8||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଅଟୁ।

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅਪਨੋ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਦਇਆਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୟାଳୁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ମୋତେ ନିଜ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ଏବଂ ନାମ ଦିଅନ୍ତୁ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਉ ਚਰਨ ਤੁਹਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਿਦੈ ਤੁਹਾਰੀ ਆਸਾ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ! ମୁଁ ତୁମ ଚରଣର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ତୁମର ହିଁ ଆଶ୍ରା ରହିଥାଏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ ॥੧॥
ମୁଁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପାଖରେ ବିନତି କରିଥାଏ ଯେ ମୋର ମନରେ ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ରହିଅଛି||1||

ਬਿਛੁਰਤ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲਤੇ ਜਨ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହେବା ମାରିବା ସହିତ ସମାନ ଅଟେ, ତୋର ମିଳନ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଜୀବନ ଅଟେ, ଦାସକୁ ଦର୍ଶନ ଦିଅ।

ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਜੀਵਨ ਧਨੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥੨॥੫॥੯॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ହିଁ ଜୀବନର ଆଶ୍ରା ଏବଂ ଧନ ଅଟେ, ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର||2||5||9||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਅਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਰਮਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਸੁਖਦਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ରାଜା ରାମଙ୍କ ମନନ କରି ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଗୁରୁ ସୁଖର ବର୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਇਕੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰਤ ਨਹੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥
ସୁଖ ସାଗର ପରମେଶ୍ୱର ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ଦ୍ୱାରା ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਉਦੌਤੁ ਭਇਓ ਪੂਰਨ ਭਾਵੀ ਕੋ ਭੇਟੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥੧॥
ଆମର ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଛି, ସହାୟକ ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଛି||1||

ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਦੁਖ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି, ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି ଆଉ ସବୁ ଦୁଃଖ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ਕਠਿਨ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਧਿਆਈ ॥੨॥੬॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ହରି-ଚରଣର ଧ୍ୟାନ କରିଛି, କଠିନ ଓ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||6||10||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਘਨਿਹਰ ਬਰਸਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଉପଦେଶର ବର୍ଷା କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରସାର ଲାଭ କରିଛନ୍ତି।

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆନନ୍ଦ ଓ ମଙ୍ଗଳ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮਿਟੇ ਕਲੇਸ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥
ମନରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਆ ॥੧॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ନିବାରଣ ହୋଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉନାହିଁ||1||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਉ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥
ଏହି ମନ ତନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପବିତ୍ର ନାମରେ ଲୀନ ଅଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਇਆ ॥੨॥੭॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ଦାସକୁ ଶରଣରେ ନେଇଛନ୍ତି||2||7||11||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਕਿਉ ਜੀਵੇ ਓਇ ਜੀਵਨ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୋ' ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଏହି ଜୀବନ କିପରି ତିଷ୍ଠି ପାରିବ?

ਚਿਤਹਿ ਉਲਾਸ ਆਸ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸ ਪੀਵਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ମିଳନର ଆଶାରେ ମନରେ ଉତ୍ସାହ ଭରି ଯାଇଛି ଏବଂ ତୋର ଚରଣ କମଳର ରସ ପାନ କରିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ଯାହାକୁ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି, ତାହାର କୌଣସି ଭେଦଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਮੇਰੋ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਮੂਏ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ମୋର ପ୍ରିୟ ରାମ ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ସେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੇਖਤ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥
ଜଗଦୀଶ୍ୱର ମୋର ମନ ତନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ସଦା ତାହାଙ୍କୁ ନିକଟରେ ଦେଖିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥੨॥੮॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି||2||8||12||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਭਜਨਿ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਤਾਰੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ମୁକ୍ତି ନ ହୋଇଛି?

ਖਗ ਤਨ ਮੀਨ ਤਨ ਮ੍ਰਿਗ ਤਨ ਬਰਾਹ ਤਨ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପକ୍ଷୀର ଶରୀର ଧାରଣ କରିବା ବାଲା (ଜଟାୟୁ), ମାଛର ଶରୀର ଧାରଣ କରିବା ବାଲା (ମତ୍ସ୍ୟ ଅବତାର), ହରିଣର ଶରୀର ଧାରଣ କରିବା ବାଲା (ମରୀଚି ଋଷି) ଏବଂ ବାରାହା ରୂପ ଧାରଣ କରିବା ବାଲା (ବାରାହାବତାର) ଆଦି ସବୁଙ୍କ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਦੇਵ ਕੁਲ ਦੈਤ ਕੁਲ ਜਖ੍ ਕਿੰਨਰ ਨਰ ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ ॥
ଦେବ କୁଳ, ଦୈତ୍ୟ କୁଳ, ଯକ୍ଷ, କିନ୍ନର, ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੈ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਤਾ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਦਾਰੇ ॥੧॥
ଯିଏ ଯିଏ ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਇਨ ਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ସନ୍ଥ-ପୁରୁଷ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ମହା ବିକାରର ରସ ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਪਹਿ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥੨॥੯॥੧੩॥
ସେମାନେ ଦୀନଦୟାଳୁ, କରୁଣାମୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିଥାନ୍ତି, ନାନକ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||2||9||13||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਆਜੁ ਮੈ ਬੈਸਿਓ ਹਰਿ ਹਾਟ ॥
ଆଜି ମୁଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବଜାର ଅର୍ଥାତ ସତସଙ୍ଗରେ ବସିଅଛି ଏବଂ

ਨਾਮੁ ਰਾਸਿ ਸਾਝੀ ਕਰਿ ਜਨ ਸਿਉ ਜਾਂਉ ਨ ਜਮ ਕੈ ਘਾਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ସାଥିରେ ହରିନାମ ରାଶିର ଭାଗୀଦାରୀ କରିଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଯମର ରାସ୍ତାକୁ ଯାଏ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਰਾਖੇ ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹਹੇ ਕਪਾਟ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଭ୍ରମର କବାଟ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਲਾਹਾ ਚਰਨ ਨਿਧਿ ਖਾਟ ॥੧॥
ମୁଁ ଗୁଣର ଅନନ୍ତ ଭଣ୍ଡାର, ଶାହ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ନେଇଛି ଏବଂ ସୁଖମୟ ଚରଣର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଅଛୁ||1||

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਢੇ ਹੈ ਛਾਂਟਿ ॥
ମୁଁ ଅଟଳ, ଅବିନାଶୀ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି ଏବଂ ସେ ପାପ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨੀ ਮਾਟ ॥੨॥੧੦॥੧੪॥
ଦାସ ନାନକଙ୍କ ସବୁ ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସେ ଯୋନିର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||2||10||14||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਰਾਨੋ ॥
ମାୟା ମୋହ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଠକି ଅଛି।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਊ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਚਿਰਾਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳ ସେବକ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭକ୍ତ ମାନା ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਇਤ ਉਤ ਡੋਲਿ ਡੋਲਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਤ ਬਿਰਾਨੋ ॥
ଏଣେତେଣେ ଦୌଡି ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶେଷରେ ତନ-ମନ ପର ହୋଇଯାଏ।

ਲੋਗ ਦੁਰਾਇ ਕਰਤ ਠਗਿਆਈ ਹੋਤੋਂ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨੋ ॥੧॥
ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଲୁଚି ଛଳ, କପଟ, ଧୋକା ଦେଇ ଧନ-ଦୌଲତ ଜମା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ପାଖରେ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାର ମନନ କରେନାହିଁ||1||

ਮ੍ਰਿਗ ਪੰਖੀ ਮੀਨ ਦੀਨ ਨੀਚ ਇਹ ਸੰਕਟ ਫਿਰਿ ਆਨੋ ॥
ଯେତେବେଳେ କର୍ମର ହିସାବ ହୋଇଥାଏ, ହରିଣ, ପକ୍ଷୀ, ମାଛ ଦୀନ ଏବଂ ନୀଚ ଯୋନିର ସଙ୍କଟରେ ପୁନଃ ଆସିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਭ ਤਾਰਹੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੁਖ ਮਾਨੋ ॥੨॥੧੧॥੧੫॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଭଳି ପଥରକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ ||2||11||15||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਦੁਸਟ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਰੀ ਮਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଦୁଷ୍ଟ ପାପ-ବିକାର ଜହର ଖାଇ ମୃତ୍ୟୁର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਕੇ ਜੀਅ ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଜୀବ ଥିଲା, ସେ ରକ୍ଷା କରିଛନ ଟି, ମୋର ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਤਾਂ ਭਉ ਕੈਸਾ ਭਾਈ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, କୌଣସି ଭୟ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਸੈ ਸਭਨੀ ਠਾਈਂ ॥੧॥
ସେହି ସହାୟତା କରିବା ବାଲା ଆମର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଛାଡି ଯାଏ ନାହିଁ, ମୋର ପ୍ରଭୁ ସବୁସ୍ଥାନରେ ଦେଖା ଦେଉଛନ୍ତି||1||

ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲੜਿ ਲਾਈ ॥
ସେ ଦୀନର ଦୁଃଖ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି ଓ ସ୍ୱୟଂ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਜੀਵਹਿ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥੧੨॥੧੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭକ୍ତ ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ବଞ୍ଚିଥାଏ ଏବଂ ତୋର ଶରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ||2||12||16||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਰਵੀਜੈ ॥
ମୋର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ହିଁ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰੋ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਹਰਿ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਮਿਲੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ମନକୁ ମୋହିତ କରି ଦେଇଛି, ହେ ପ୍ରଭୁ! ପର ଲଗାଇ ତୋ' ସହିତ ମିଳନ କରିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮਾਰਗੁ ਪਾਇਓ ਸਾਧੂ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ଏହି ରାସ୍ତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଯେ ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସେବା କର।

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ଏପରି କୃପା ଧାରଣ କର ଯେ ନାମର ମହାରସ ପାନ କରାଯିବ||1||

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਕਰਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ਜਲਤਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥
'ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର, ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର' ଏହା କହି କହି ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଏହି ଜଳୁଥିବା ମନ ଉପରେ କୃପା କର।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੋ ਕੀਜੈ ॥੨॥੧੩॥੧੭॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ନିଜ ଦାସର ହାତ ଧର ଏବଂ କୃପା କରି ତାହାକୁ ନିଜର ବନାଅ||2||13||17||

ਮਲਾਰ ਮਃ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ ॥
ଭକ୍ତ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଅଟେ,

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਨੇ ਅਪੁਨੋ ਜਸੁ ਵਰਤਾਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ସେ ନିନ୍ଦୁକକୁ ମାରି ନିଜ ପାଦ ତଳେ ଦଳି ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହି ପ୍ରକାରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ନିଜ ଯଶ ପ୍ରସାର କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕੀਨੋ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦਇਆ ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਪਾਇਓ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ତାହାଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଅଛି, ସେ ସର୍ବଦା ଜୀବ ଉପରେ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି।

ਕੰਠਿ ਲਾਇ ਅਪੁਨੋ ਦਾਸੁ ਰਾਖਿਓ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਾਇਓ ॥੧॥
ସେ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରେ ନାହିଁ||1||

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੇਟਿ ਸੁਖਾਇਓ ॥
ମୋର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ସହାୟତା କରିଛନ୍ତି, ଭ୍ରମ ଭୟ ଦୂର କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਨਕ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਮਨਿ ਆਇਓ ॥੨॥੧੪॥੧੮॥
ହେ ଭକ୍ତ! ତୁମେ ମହା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ନାନକଙ୍କ ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ବନି ଯାଇଛି||2||14||18||

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨
ମଲାର ମହଲା 5 ଚଉପଦୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ପ୍ରସାର ହୋଇଥିବା ଦେଖା ଯାଉଅଛି,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀਆਂ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥
ସବୁଆଡେ ତିନି ଗୁଣର ବିସ୍ତାର ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବେଦ ମନ୍ତ୍ରର ଚିନ୍ତନ ଅଟେ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ॥੧॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਓ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ହୃଦୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଣୁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସ ଓ ଗ୍ରାସରେ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ସମର୍ପିତ ହେବା ଉଚିତ।

ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤ ਗਾਉ ॥
ପ୍ରତିଦିନ ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਗੁਰ ਕੀ ਧੂੜਿ ਕਰਉ ਇਸਨਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କର ଏବଂ

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥੨॥
ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କର||2||

ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ଗୁରୁ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଉଥିବା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਭੇਟਿਐ ਨ ਹੋਇ ਜੋਨਿ ਅਉਤਾਰੁ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਜਾ ਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਆਏ ॥੩॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ବିଧାତାଙ୍କ ଲେଖା ରହିଥାଏ||3||

ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ମୋର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଆଚରଣ ଓ ପରିବାର ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਖਸਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ମୋର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ସେହି ସଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਾ ਕੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥੪॥੧॥੧੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ହିଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ||4||1||19||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଜର ଯେଉଁ ସେବକକୁ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ନେଇଥାନ୍ତି,

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱ ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||1||

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଖଦାତା! କୃପା କର,

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਚਿਤਿ ਆਵਹਿ ਆਠ ਪਹਰ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁମର କୃପା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସ୍ମରଣରେ ଆସି ଥାଅ ଏବଂ ଆଠ ପ୍ରହାର ତୋର ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଉ॥1 ॥ରୁହ॥

ਗਾਵਣੁ ਸੁਨਣੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ତୋର କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଏବଂ ଶୁଣିବା ସବୁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ଅଟେ।

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣਾ ॥
ଯିଏ ହୁକୁମ ମାନିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰਾ ਨਾਂਉ ॥
ଆମେ ତୋର ନାମ ଜପ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଉ ଏବଂ

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥੨॥
ତୋ' ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ||2||

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤੇ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ ॥
ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାର ଅନ୍ତର୍ଗତ ଅଟେ।

ਭਾਣੈ ਬਖਸ ਭਾਣੈ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥
ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କାହାକୁ କ୍ଷମା କରିଥାନ୍ତି, କାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକ ଦୁଇଟିର କର୍ତ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି,

ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਂਈ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ॥੩॥
ହେ ରଚନାହାର! ତୋର ଯଶ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||3||

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ॥
ନିଜ ମହିମା ତୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଉ।

ਤੂ ਆਪੇ ਬੁਝਹਿ ਸੁਣਿ ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ବୁଝିଥାଉ, ଶୁଣିଥାଉ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥାଉ।

ସੇਈ ਭਗਤ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ॥
ସେ ହିଁ ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତ ଅଟେ, ଯିଏ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੇ ॥੪॥੨॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଉ||4||2||20||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੋਆ ਦਇਆਲੁ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଦୟାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥
ଅମୃତମୟ ବର୍ଷା ହୋଇଛି।

ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ॥
ସବୁ ଜୀବ ତୃପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਕਾਰਜ ਆਏ ਪੂਰੇ ਰਾਸੇ ॥੧॥
ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥
ହେ ମନ! ସର୍ବଦା ହରିନାମର ଆରାଧନା କର;

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਇਆ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਦੁਖੁ ਭੰਨਾ ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥
ସବୁ ଭୟ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଈଶ୍ୱର ଦୁଃଖ ନାଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪਣਿਆ ਜੀਆ ਕੀ ਕੀਤੀ ਸਾਰ ॥
ନିଜ ଜୀବର ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି।

ਰਾਖਨਹਾਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥
ସେ ସାଂସରର ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨ ॥੨॥
ଆମେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଉ||2||

ਕਾਲੁ ਗਵਾਇਆ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ॥
କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਤਿਸ ਨੋ ਜਾਪਿ ॥
ମନରେ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଜପ କର।

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖੇ ਸਭਿ ਜੰਤ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କରି ସବୁ ଜୀବର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਭਗਵੰਤ ॥੩॥
ନିତ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||3||

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਆਪ ॥
ଏକମାତ୍ର ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି,

ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਜਾਣਹਿ ਪਰਤਾਪ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତାପ ଜାଣିଥାଏ।

ਨਾਵੈ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଦା ନିଜ ନାମର ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਤਿਸ ਕਾ ਬੋਲਾਇਆ ॥੪॥੩॥੨੧॥
ନାନକ ତାହା ବୋଲିଥାନ୍ତି, ଯାହା ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୋଲାଇ ଯାଇଥାଏ||4||3||21||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥
ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ମାନ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥
ଭୟ, ଭ୍ରମ, ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੧॥
ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର,

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସର୍ବଦା ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ହରିନାମର ଜପ କର ଆଉ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସମକକ୍ଷ ଆଉ କେହି ନୁହନ୍ତି,

ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸੋਇ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପରମ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੂਖ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਾਖੈ ॥੨॥
ପୁଣି ମାୟାର ଜହର ପୁନଃ ଚାଖିବାକୁ ପଡି ନଥାଏ||2||

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମହିମା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥
ସଚ୍ଚା ନାମର ଚିନ୍ତନ କରିବା ବାଲା ଜିଜ୍ଞାସୁ ପାଇଁ ଗୁରୁ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਸਭੁ ਸਾਚੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ଆଚରଣ, ସଂଯମ ଏବଂ ସବୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ।

ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜੋ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਰਾਚੀ ॥੩॥
ସେହି ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡ ਭਾਗਿ ॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

କାମୁ କ୍ରୋਧୁ ਲੋਭੁ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਿ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଲୋଭକୁ ମନରୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ।

କରି କିରପା ਗੁਰ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸਿ ॥
କୃପା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ହିଁ ରଖ,

ନାନକ କୀ ਪ੍ਰਭ ਸਚੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥੪॥੪॥੨੨॥
ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରାର୍ଥନା ଅଟେ||4||4||22||

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩
ମଲାର ମହଲା 5 ପଦାତାଲ ଘର 3

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰ ਮਨਾਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਦਇਆਰ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥
ହେ ସତସଙ୍ଗୀ! ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନାଇ ଦୟାଳୁ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ଆନନ୍ଦ କରିଛି।

ਕੀਨੋ ਰੀ ਸਗਲ ਸੀਂਗਾਰ ॥
ଶୁଭ ଗୁଣ ରୂପୀ ସବୁ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛି,

ਤਜਿਓ ਰੀ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰ ॥
ସବୁ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଛି ତଥା

ਧਾਵਤੋ ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଚଞ୍ଚଳ ମନକୁ ସ୍ଥିର କରି ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਐਸੇ ਰੇ ਮਨ ਪਾਇ ਕੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਕੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥
ହେ ମନ! ଅହଂ ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କର, ଏହି ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ସୁଖୀ ହେବ।

ਬਾਜੇ ਬਜਹਿ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਅਨਾਹਦ ਕੋਕਿਲ ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਲੈ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਅਤਿ ਸੁਹੀਆ ॥੧॥
ଖୁସିର ବାଜା ବାଜୁଅଛି, ସନ୍ଥଙ୍କ ଜିହ୍ୱା ରାମନାମ ଜପ କରି କୋଇଲି ଭଳି ଅତ୍ୟନ୍ତ ମିଠା ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ବଚନ ବୋଲୁଅଛି||1||

ਐਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਿਅ ਅਮੋਘ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੰਤ ਬਨੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ! ତୋର ଦର୍ଶନର ଶୋଭା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅପାର ଅଟେ, ସନ୍ଥଙ୍କ ମନରେ ଦର୍ଶନର ଆକାଂକ୍ଷା ରହିଛି।

ਭਵ ਉਤਾਰ ਨਾਮ ਭਨੇ ॥
ସେମାନେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହେବ ପାଇଁ ରାମନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲ ॥
ରାମନାମର ମନ୍ତ୍ର ହିଁ ତାହାଙ୍କ ମାଳା ଅଟେ।

ਮਨਿ ਫੇਰਤੇ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗੀਆ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍ଗୀ ସହିତ ହରିନାମର ମାଳା ଜପିଥାଏ,

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਥੀਆ ॥੨॥੧॥੨੩॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||1||23||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਮਨੁ ਘਨੈ ਭ੍ਰਮੈ ਬਨੈ ॥
ଏହି ମନ ଧନ-ବନରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ,

ਉਮਕਿ ਤਰਸਿ ਚਾਲੈ ॥
ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଚାଲିଥାଏ,

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ଆକାଂକ୍ଷା ରହିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਆਈ ਕਹੰਉ ਬੇਦਨ ਕਾਹਿ ॥੧॥
ତିନି ଗୁଣ ବାଲା ମାୟା ମୋହିତ କରୁଅଛି, ମୁ ନିଜ ପୀଡା କାହାକୁ କହିବି?||1||

ਆਨ ਉਪਾਵ ਸਗਰ ਕੀਏ ਨਹਿ ਦੂਖ ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଉପାୟ ବ୍ୟବହାର କରି ନେଇଛି, କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ପାରିନାହିଁ।

ਭਜੁ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕਾ ਮਿਲੁ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦਹਿ ਗਾਹਿ ॥੨॥੨॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ କର||2||2||24||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਸੋਭ ਸੁਹਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶୋଭା ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਹਾਹਾ ਹੂਹੂ ਗੰਧ੍ਰਬ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਗਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗନ୍ଧର୍ବ ଏବଂ ଶୋଭାର ଅପସରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଠା ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਗੁਨਗ੍ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ଶୋଭାର ଅନେକ ପ୍ରକାର ଉତ୍ତମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦେଖାଉଛନ୍ତି||1||

ਗਿਰਿ ਤਰ ਥਲ ਜਲ ਭਵਨ ਭਰਪੁਰਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਲਾਲਨ ਛਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥
ପାହାଡ, ବୃକ୍ଷ, ଜଳ, ଭବନ, ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰਾਮਈਆ ਰਸੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਭਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥੨॥੩॥੨੫॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବନା ଅଛି, ସେ ସାଧୁ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||3||25||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ-କମଳକୁ ମନରେ ଧାରଣ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਦਰਸੁ ਸਫਲਿਓ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿਓ ਗਏ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ, ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନ ନିର୍ମଳ ଏବଂ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଯାଏ॥1॥

ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜੀਆਰੇ ॥੧॥
ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଦେଖି ||1||

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮੈ ਬਿਸਮ ਭਈ ॥
ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଯେ

ਅਘ ਕੋਟਿ ਹਰਤੇ ਨਾਮ ਲਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ନେବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ ਪਹੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ମସ୍ତକ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਪ੍ਰਭ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਏਕ ਤੁਹੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକ ତୁ ହିଁ ଆମର ରଖୁଆଳ ଅଟୁ, ଏକ ତୁ ହିଁ ଆମର ଆଶ୍ରା ଅଟୁ।

ਭਗਤ ਟੇਕ ਤੁਹਾਰੇ ॥
ଭକ୍ତ ତୁମର ଶରଣରେ ଅଛୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ ॥੨॥੪॥੨੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ||2||4||26||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਬਰਸੁ ਸਰਸੁ ਆਗਿਆ ॥
ହେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ବାଦଲ! ଭଗବାନଙ୍କ ଆଜ୍ଞାରୁ ନାମର ବର୍ଷା କର,

ਹੋਹਿ ਆਨੰਦ ਸਗਲ ਭਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସବୁଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ଜାଗ୍ରତ କର ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ହେଉ॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਮਨੁ ਪਰਫੜੈ ਮਿਲਿ ਮੇਘ ਧਰ ਸੁਹਾਗ ॥੧॥
ସନ୍ଥ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ମନ ଏପରି ଖୁସି ହେଉ, ଯେପରି ଧରିତ୍ରୀ ବାଦଲ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਘਨਘੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੋਰ ॥
ଯେଉଁ ବାଦଲର ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ମୟୂର ପ୍ରେମ ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ,

ਚਿਤੁ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਬੂੰਦ ਓਰ ॥
ଚାତକର ମନ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦମୟ ହୋଇଥାଏ,

ਐਸੋ ਹਰਿ ਸੰਗੇ ਮਨ ਮੋਹ ॥
ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ମନ ମୋହିତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਆਗਿ ਮਾਇਆ ਧੋਹ ॥
ହେ ନାନକ! ମାୟା ଏବଂ ଈର୍ଷା ଦ୍ୱେଷ ତ୍ୟାଗ କରିଛି ଏବଂ

ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਜਾਗਿਆ ॥੨॥੫॥੨੭॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସାବଧାନ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||5||27||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਗਾਉ ਨੀਤ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର;

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਿ ਚੀਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନରେ ରାମ ନାମକୁ ଧାରଣ କର॥1॥ରୁହ॥

ਛੋਡਿ ਮਾਨੁ ਤਜਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ମାନ ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରୁହ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕ ਰੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਂਹਿ ਦੋਖ ਮੀਤ ॥੧॥
ହେ ମିତ୍ର! ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯିବ||1||

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ

ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਖੈ ਜੰਜਾਲ ॥
ବିକାରର ଜଞ୍ଜାଳ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଜନଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି

ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਤ ॥੨॥੬॥੨੮॥
ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର||2||6||28||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਘਨੁ ਗਰਜਤ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ବାଦଲ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ ହେଉଅଛି।

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਖ ਚੈਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ଶରଣରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ସୁଖ ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ହରି ଚରନ ସରନ ତରନ ସାଗର ଧୁନି ଅନହତਾ ରସ ବୈନ ॥୧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣର ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ, ମଧୁର ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ||1||

ପଥିକ ପିଆସ ଚିତ ସରୋବର ଆତਮ ଜଲୁ ଲୈନ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଚିତ୍ତ ନାମ -ଜଳର ସରୋବରରେ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ହରି ଦରସ ପ୍ରେਮ ଜନ ନାନକ କରି କିରପਾ ପ୍ରਭ ଦୈନ ॥୨॥୭॥୨୯॥
ଭକ୍ତକୁ ପ୍ରଭୁ ଦର୍ଶନର ହିଁ ପ୍ରେମ ଅଛି, ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ହିଁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||7||29||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਹੇ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଗୋବିନ୍ଦ, ହେ ଜଗତ ପାଳକ, ହେ ଦୀନଦୟାଳୁ! ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਖੇ ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରାଣନାଥ! ହେ ଗରିବର ସାଥୀ! ତୁ ଦୀନର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରିଥାଉ||1||

ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਅਗਮ ਪੂਰਨ ਮੋਹਿ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥੨॥
ହେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ଅଗମ୍ୟ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋ' ଉପରେ ନିଜ କୃପା କର||2||

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰ ॥੩॥੮॥੩੦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଜଗତ ରୂପୀ ମହା ଭୟାନକ ଅନ୍ଧ କୂପରୁ ବାହାର କରି ଦିଅ||3||8||30||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧
ମଲାର ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਚਕਵੀ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹਿ ਚਾਹੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ବିଚ୍ଛେଦରେ ଚାତକ ଆଖିରେ ନିଦ୍ରା ନଥାଏ, ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ।

ਸੂਰੁ ਚਰ੍ਹੈ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗੈ ਪਾਂਈ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ଆଖିରେ ଦେଖି ନମନ କରିଥାଏ||1||

ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ ॥
ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਜਗਿ ਜੀਵਾ ਐਸੀ ਪਿਆਸ ਤਿਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଏପରି ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଥାଏ ଯେ ତାହାଙ୍କ ବିନା ସଂସାରରେ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ସରୱରି କମଲୁ କିରଣି ଆକାସୀ ବିଗସୈ ସହଜି ସୁଭਾଈ ॥
କମଳ ସରୋବରରେ ରହିଥାଏ, ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ଆକାଶରେ ଥାଏ, ସ୍ୱାଭାବିକ କିରଣ ଦ୍ୱାରା କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ପ୍ରୀତମ ପ୍ରୀତି ବନୀ ଅଭ ଐସୀ ଜୋତੀ ଜୋତਿ ମିଲାଈ ॥୨॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ଜ୍ୟୋତିରେ ଜ୍ୟୋତି ମିଶି ଯାଇଥାଏ||2||

ଚାତ୍ରିକୁ ଜଲ ବିନୁ ପ୍ରିଉ ପ୍ରିଉ ଟେରୈ ବିଲପ କରୈ ବିଲଲାଈ ॥
ଚାତକ ଜଳ ବିନା ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟ ବିଳାପ କରିଥାଏ।

ଘନହର ଘୋର ଦସੌ ଦିସି ବରସୈ ବିନୁ ଜଲ ପିଆସ ନ ଜାଈ ॥୩॥
ବାଦଲ ଦଶଦିଗରେ ଗର୍ଜନ କରି ବର୍ଷା କରିଥାଏ, ଯେପରି ଚାତକର ତୃଷ୍ଣା ବର୍ଷ ବିନ୍ଦୁ ବିନା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତର ସ୍ଥିତି ଅଟେ, ଯାହାର ତୃଷ୍ଣା ହରିନାମ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ଦୂର ହୋଇଥାଏ||3||

ମୀନ ନିୱାସ ଉପଜै ଜଲ ହୀ ତେ ସୁଖ ଦୁଖ ପୁରବି କମାଈ ॥
ମାଛ ଜଳରେ ରହିଥାଏ, ଜାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ବ କର୍ମ କାରଣରୁ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ।

ଖିନୁ ତିଲୁ ରହି ନ ସକै ପଲୁ ଜଲ ବିନୁ ମରନୁ ଜୀୱନୁ ତିସୁ ତਾंଈ ॥୪॥
ସେ ଜଳ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରେନାହିଁ, ଜଳ ହିଁ ତାହାର ଜୀବନ ଅଟେ ଆଉ ଜଳ ବିନା ସେ ମରି ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତର ଜୀବନର ଆଧାର ଅଟେ||4||

ଧନ ୱਾंଢी ପିରୁ ଦେସ ନିୱାସୀ ସଚे ଗୁର ପହି ସବଦୁ ପଠାଈं ॥
ପରଦେଶରେ ବସି ଥିବା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଶରେ ରହିବା ବାଲା ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ପଠାଇ ଥାଏ।

ଗୁଣ ସଂଗ୍ରହି ପ୍ରଭୁ ରିଦै ନିୱାସୀ ଭଗତਿ ରତੀ ହରଖାଈ ॥୫॥
ସେ ଗୁଣକୁ ଏକତ୍ର କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||5||

ପ୍ରିଉ ପ୍ରିଉ କରै ସଭै ହै ଜେତੀ ଗୁର ଭାୱै ପ୍ରିଉ ପାଈं ॥
ସମସ୍ତ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ପାଇବା ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ।

ପ୍ରିଉ ନାଲେ ସଦ ହୀ ସଚି ସଂଗେ ନଦରੀ ମେଲି ମିଲାଈ ॥୬॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||6||

ਸਭ ਮਹਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ਹੈ ਸੋਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରାଣ ଜ୍ୟୋତି ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି, ପ୍ରତି ଘଟରେ ସେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହୃଦୟ ଘରେ ହିଁ ସତ୍ୟର ଆଲୋକ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||7||

ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹੁ ਆਪੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਗੋਸਾਂਈਂ ॥
ସେହି ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਤਉ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥੮॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେତେବେଳେ ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ଯାଇଛି, ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||8||1||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਮੈ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଥିବା ସେବକକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ତାହାର କୌଣସି ଆଧାର ନାହିଁ

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਚੁ ਕਾਚੁ ਢਰਿ ਪਾਂਹੀ ॥੧॥
ଯେପରି ନିଆଁ ଧାସରେ କାଚ ତରଳି ଥାଏ, ସେପରି ଅନେକ ପ୍ରୟାସ ପରେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ସେପରି ରହେ ନାହିଁ ଏବଂ ଢଳି ଯାଏ||1||

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ ॥
ହେ ଭାଇ! କୁହ, ଏହି ତନ ଓ ଧନର ଅହଂକାର କାହା ପାଇଁ?

ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਬਵਰੇ ਹਉਮੈ ਗਰਬਿ ਖਪੈ ਜਗੁ ਐਸਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆରେ ପାଗଳା! ଏହାକୁ ନାଶ ହେବା ପାଇଁ କିଛି ବିଳମ୍ବ ହେବ ନାହିଁ, ଅଭିମାନରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଏପରି ଧ୍ୱଂସ ହେଉଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਵਾਰੇ ਰਾਖੈ ਪਰਖੈ ਸੋਈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ଜଗଦୀଶଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଅଛି, ସେ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਤੁਮ੍ਹ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੨॥
ଯେତେ ଦୁନିଆ ଅଛି, ତୁମ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ତୁମ ଭଳି ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି||2||

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਕੀਨੀ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਜਨੁ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ପରମାତ୍ମା ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ନିଜ ବଶରେ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ଦେବା ବାଲା ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਅਮਰੁ ਅਨਾਥ ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਭਰਮ ਭੈ ਖੰਜਨੁ ॥੩॥
ସେ ଅମର ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂଭୂ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ସେ କାଳର ମଧ୍ୟ କାଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଭ୍ରମ ଓ ଭୟ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਕਾਗਦ ਕੋਟੁ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਬਪੁਰੋ ਰੰਗਨਿ ਚਿਹਨ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଏହି ଜଗତ କାଗଜର ଏକ ଦୁର୍ଗ ଅଟେ, ଚତୁରତା ଏହାର ରଙ୍ଗ ଓ ଚିହ୍ନ ଅଟେ।

ਨਾਨ੍ੀ ਸੀ ਬੂੰਦ ਪਵਨੁ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਖਿਨੁ ਤਾਈਂ ॥੪॥
ସାମାନ୍ୟ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ଏବଂ ପବନରେ ଏହା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ||4||

ਨਦੀ ਉਪਕੰਠਿ ਜੈਸੇ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਘਰੁ ਘਰ ਮਾਹੀ ॥
ଯଦି ନଦୀ କୂଳରେ କୌଣସି ଘର ବା ବୃକ୍ଷ ଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ନାଗୁଣୀ ରହିଥାଏ,

ਉਲਟੀ ਨਦੀ ਕਹਾਂ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਡਸੈ ਦੂਜਾ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥੫॥
ନଦୀର ଜଳ କୂଳ ଲଙ୍ଘିଲେ ଘର ଓ ବୃକ୍ଷ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନାଗୁଣୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୋକଙ୍କୁ ଡଂସନ କରିଥାଏ||5||

ਗਾਰੁੜ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਰੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ, ଧ୍ୟାନ, ବଚନ ଏବଂ ଶିକ୍ଷା ମନ୍ତ୍ର ରୂପରେ ଜହର ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਮਨ ਤਨ ਹੇਂਵ ਭਏ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥੬॥
ମନ ତନ ଶାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସତ୍ୟ ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ବିଲକ୍ଷଣ ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||6||

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਚੈ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਇਆਲਾ ॥
ହେ ପରମାତ୍ମା! ଯେତେ ଦୁନିଆ ଅଛି, ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିଥାନ୍ତି, ତୁ ସବୁ ଜୀବ ଉପରେ ଦୟା କରୁ।

ਤੁਮ੍ਹ੍ਰੀ ਸਰਣਿ ਪਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲਾ ॥੭॥
ଆମେ ତୁମର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଆମର ମାନ ରକ୍ଷା କରାମେ ସତ୍ୟରେ ମିଳନ କରିବା ଚାହୁଁ||7||

ਬਾਧੀ ਧੰਧਿ ਅੰਧ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ਬਧਿਕ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥
ନିଜ କାମ ଧନ୍ଦାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଲୋକ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଅଟେ, ତାହାକୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ, ଏହି କାରଣରୁ ହତ୍ୟା ଓ ଅତ୍ୟାଚାରର କାମ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤ ਸੂਝਸਿ ਬੂਝਸਿ ਸਚ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ਸਮਾਵੈ ॥੮॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଭଲ ମନ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ଆସିଥାଏ, ମନରେ ସତ୍ୟ ଓ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ହୋଇଯାଏ||8||

ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਹ ਸਾਚ ਬਿਨੁ ਕਾਚੀ ਮੈ ਪੂਛਉ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପଚାରି ଥାଏ, ସେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଗୁଣବିହୀନ ଶରୀର ସତ୍ୟ ବିନା ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਖਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ॥੯॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସତ୍ୟ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପ୍ରହେଳିକା ଅଟେ||9||2||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 5 ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਾਰਿੰਗ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥੧॥
ଚାତକ ଓ ମାଛ ଜଳରୁ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ହରିଣକୁ ସଙ୍ଗୀତର ଧ୍ୱନି ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||1||

ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ସାରା ରାତି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକ ବୋଲିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਲਟੈ ਕਬਹੂ ਜੋ ਤੈ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ॥੨॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ପ୍ରେମ ଅଟେ||2||

ਨੀਦ ਗਈ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਥਾਕੀ ਸਚ ਮਤਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਈ ॥੩॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ନିଦ୍ରା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଶରୀରରୁ ଅଭିମାନ ଚାଲିଯାଏ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଲାଖି ରହିଥାଏ||3||

ਰੂਖੀਂ ਬਿਰਖੀਂ ਊਡਉ ਭੂਖਾ ਪੀਵਾ ਨਾਮੁ ਸੁਭਾਈ ॥੪॥
ବୃକ୍ଷ ଉପରେ ଥିବା ପକ୍ଷୀ ଭଳି ଉଡିଥାଏ, କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ରହିଥାଏ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନାମାମୃତ ପାନ କରି ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ||4||

ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਲਤਾ ਬਿਲਲਾਤੀ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਰਜਾਈ ॥੫॥
ଆଖି କାମନା କରୁଛି, ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ପାଇଁ ଜିହ୍ୱା ଶୁଖି ଆସୁଛି ||5||

ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੀ ਤੇਤਾ ਤਨੁ ਤਾਪੈ ਕਾਪਰੁ ਅੰਗਿ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥੬॥
ପ୍ରିୟତମ ବିନା ଯେତେ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ, ଶରୀର ସେତେ ଜଳିଥାଏ ଏବଂ କାପ୍ଟା ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଲାଗି ନଥାଏ||6||

ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨੁ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਂਉ ਬਿਨ ਮਿਲੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥੭॥
ନିଜ ପ୍ରିୟତମ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରେନାହିଁ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମିଳନ ବିନା ନିଦ୍ରା ଆସେ ନାହିଁ||7||

ਪਿਰੁ ਨਜੀਕਿ ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥੮॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ମୁଁ ବିଚରା ବୁଝି ପାରିନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||8||

ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥੯॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଛି, ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି||9||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਝ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧੦॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋର ମନ ତୋ' ଠାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||10||3||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨
ମଲାର ମହଲା 1 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਖਲੀ ਊਂਡੀ ਜਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥
ପୃଥିବୀ ଜଳର ଭାରରେ ଝୁଙ୍କି ଯାଇଛି,

ਡੂਗਰੁ ਊਚਉ ਗੜੁ ਪਾਤਾਲਿ ॥
ପର୍ବତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ ଆଉ ଖାଲ ପାତାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଟେ।

ਸਾਗਰੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାର ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗର ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ,

ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥੧॥
ଅହଂକୁ ମାରି ମୁକ୍ତିର ମାର୍ଗ ସରଳ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮੈ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥
ମୋ' ଭଳି ଅନ୍ଧ ପାଖରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଜ୍ୟୋତି ଅଛି ଏବଂ

ନਾਮ ਅਧਾਰਿ ਚਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੇਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ନାମର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ଚାଲିଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਧਰੁ ਜਾਣਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରାସ୍ତା ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ

ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ ਸਾਚੈ ਤਾਣਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶ୍ରାରେ ସଚ୍ଚା ବଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਸਿ ਰੂੜ੍ਹੀ ਬਾਣਿ ॥
ସୁନ୍ଦର ବାଣୀରେ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਥੈਂ ਭਾਵੈ ਦਰੁ ਲਹਸਿ ਪਿਰਾਣਿ ॥੨॥
ଯଦି ତୋତେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତୋର ଦ୍ୱାର ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||2||

ਉਡਾਂ ਬੈਸਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥
ଚାଲି ଯାଇଥାଏ କିମ୍ବା ବସି ରହିଥାଏ, ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ପାଖରେ ନାମର ଆଶ୍ରା ଥାଏ,

ਨਾ ਜਲੁ ਡੂੰਗਰੁ ਨ ਊਚੀ ਧਾਰ ॥
ତାହାକୁ ଜଳ, ପର୍ବତ ଏବଂ ସାଗର ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭାବିତ କରି ପାରେନାହିଁ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਤਹ ਮਗੁ ਨ ਚਾਲਣਹਾਰ ॥੩॥
ତାହାକୁ ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ମିଳିଯାଏ ଏବଂ କୌଣସି କଠିନ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||3||

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਵਸਹਿ ਤੂਹੈ ਬਿਧਿ ਜਾਣਹਿ ਬੀਜਉ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥
ଯେଉଁ ଘରେ ମୁଁ ରହିଥାଏ, ତୁ ହିଁ ବିଧି ଜାଣିଥାଉ, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਵੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦਬਿਆ ਛਾਪੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଅଜ୍ଞାନତାରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਕਰਣ ਪਲਾਵ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਤਉ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥
ରୋଦନ, ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ହରିନାମର ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ।

ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਏ ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਿਞਾਪੈ ॥੪॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ନାମ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ||4||

ਇਕਿ ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
କିଛି ମୂର୍ଖ, ଅନ୍ଧ, ବୋକା ଲୋକ ଅଛନ୍ତି,

ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥
କିଛି ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ମାନେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ନାମ-ସ୍ମରଣର ଆଶ୍ରାରେ ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮੀਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଦ୍ଧ, ମିଠା ଏବଂ ଅମୃତର ଧାରା ସମାନ ଅଟେ,

ਜਿਨਿ ਪੀਤੀ ਤਿਸੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥੫॥
ଯିଏ ଏହାକୁ ପାନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||5||

ਨਾਮੁ ਭੈ ਭਾਇ ਰਿਦੈ ਵਸਾਹੀ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ॥
ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟ କର।

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ, ଧରିତ୍ରୀ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଏ, ପ୍ରତି ଘଟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଏ।

ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਐਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨੀਸਾਣੀ ॥
ଯେପରି ବଞ୍ଜର ଜାଗାରେ ବିହନ ବୁଣିଲେ କୌଣସି ଲାଭ ହୋଇ ନଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଅଗୁରୁର ଏହି ନିଶାନ ଯେ ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଉପଦେଶ ଦିଆଗଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ ਡੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ॥੬॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀ ବିନା ପାଣିରେ ହିଁ ବୁଡି ମରିଥାଏ||6||

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨੋ ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਰਜਾਇ ॥
ଯାହା କିଛି ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅଟେ।

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯାହା ବିଧାତା ଲେଖିଥାଏ, ତାହାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅନ୍ତର୍ଗତ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਏਕ ਸਬਦਿ ਰਾਚੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥੭॥
ଏକ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||7||

ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਨਾਮ ਪਤਾਲੰ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଚାରି ଦିଗରେ ତୋର ହୁକୁମ ଚାଲିଥାଏ, ସବୁଦିଗରେ ଓ ପାତାଳରେ ତୋର ନାମ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਸਭ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਚਾ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਬੈਆਲੰ ॥
ସବୁଠାରେ ଶବ୍ଦ ହିଂବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି ଏବଂ କର୍ମଦ୍ୱାର ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਜਾਂਮਣੁ ਮਰਣਾ ਦੀਸੈ ਸਿਰਿ ਊਭੌ ਖੁਧਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ ਕਾਲੰ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ, କ୍ଷୁଧା, ନିଦ୍ରା ଓ କାଳ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଦେଖା ଯାଉଛି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਾਚੀ ਨਦਰਿ ਰਸਾਲੰ ॥੮॥੧॥੪॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଭଲ ଲାଗୁଥିବା ନାମ ମନକୁ ମିଳିଯାଏ||୪||1||4||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମଲାର ମହଲା 1 ॥

ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥
ଲୋକମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ଏବଂ ମୁକ୍ତିର ଉପଯୋଗିତା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕੰਠੇ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥੧॥
କୂଳରେ ବସିଥିବା ଜୀବ-ଶ୍ରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ପାଇଥାଏ||1||

ਤੂ ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਫਾਥੀ ਜਾਲਿ ॥
ହେ ଜୀବ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ! ତୁ କାହିଁକି ଜାଲରେ ଫସି ରହିଛୁ?

ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਚਹਿ ਰਿਦੈ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅଦୃଷ୍ଟକୁ ଦେଖି ପାରେ ନାହିଁ, ନିଜ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਏਕ ਜੀਅ ਕੈ ਜੀਆ ਖਾਹੀ ॥
ନିଜ ପେଟ ଭରିବା ପାଇଁ ତୁ କେତେ ଜୀବକୁ ଖାଇ ଚାଲିଛୁ।

ਜਲਿ ਤਰਤੀ ਬੂਡੀ ਜਲ ਮਾਹੀ ॥੨॥
ଜଳରୁ ପାର ହେବା ବେଳେ ଜଳରେ ବୁଡି ମରୁଅଛୁ||2||

ਸਰਬ ਜੀਅ ਕੀਏ ਪ੍ਰਭਪਾਨੀ ॥
ସବୁ ଜୀବକୁ ତୁ ଦୁଃଖୀ କରିଛୁ,

ਜਬ ਪਕੜੀ ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଧରା ପଡିଛୁ, ପଶ୍ଚାତାପ କରିଛୁ||3||

ਜਬ ਗਲਿ ਫਾਸ ਪੜੀ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗଳାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଭାରି ଫନ୍ଦା ପଡିଥାଏ,

ਉਡਿ ਨ ਸਾਕੈ ਪੰਖ ਪਸਾਰੀ ॥੪॥
ଡେଣା ମେଲାଇ ଉଡିପାରେ ନାହିଁ||4||

ਰਸਿ ਚੁਗਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਗਾਵਾਰਿ ॥
ମୂର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଭୋଗ ବିଳାସର ଦାନା ଖାଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਫਾਥੀ ਛੂਟਹਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ ॥੫॥
ସଦଗୁଣ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧନର ଫନ୍ଦାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||5||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਤੂਟੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ଯମକାଳର ଭୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੁ ॥੬॥
ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶର ମନନ କରିଥାଏ||6||

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੭॥
ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਸੇ ਦੁਖ ਆਰੈ ਜਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੇ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଭୋଗ-ବିଳାସରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਾਚੇ ॥੮॥੨॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ସଚ୍ଚା ନାମର ସ୍ମରଣ ବିନା ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ||8||2||5||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

କରମୁ ହୋବୈ ତା ସତਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਣੁ ਕਰਮੈ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ହେଲେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କୃପା ବିନା ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਈਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਕੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଜୀବ ସୁନା ଭଳି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଅ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਊਪਜੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾ ਜਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਬੁਝੀਐ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਨਹ ਪਾਇ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗର୍ଭଯୋନିରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||2||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ଜୀବିତ ରହି ବିକାର ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଶବ୍ଦର ଅନୁରୂପ ଆଚରଣ କରିଥାଏ, ସେ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥੩॥
ଯିଏ ମନରୁ ଅହଂ ଭାବକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਕਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଜୀବ ଯେତେବେଳେ ଚେତନା ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ମାୟା ଶକ୍ତିକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਾਏ ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥
ସେ ସହନଶୀଳତା ଆପଣାଇ ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ରହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ॥4॥

ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ ਚਲੈ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥
ଅବୁଝା ସଂସାରରେ ବାଜି ଖେଳିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ମୂଳ ହରାଇ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੫॥
ଯଦି ସତସଙ୍ଗତିରେ ହରିନାମର ସ୍ତୁତିଗାନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||5||

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਣੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ମନରେ ଚିନ୍ତନ କରି ଦେଖ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥੬॥
ଯିଏ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||6||

ਹਰਿ ਨਾਮਾਂ ਹਰਿ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଆମର ସାହାରା ଏବଂ ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੭॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! କୃପା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ||7||

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥
ମାଲିକ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଯାହା କପାଳରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଟାଳି ହୋଇ ନପାରେ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇ ॥੮॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନାଯାଇ ଥାଏ||8||1||

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମଲାର ମହଲା 3 ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਜਗੁ ਵਰਤਦਾ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ବେଦ-ବାଣୀର ଅନୁରୂପ ପୁରା ଜଗତ ସକ୍ରିୟ ଅଟେ, ତିନି ଗୁଣର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਡੰਡੁ ਸਹੈ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ହରିନାମ ମନନ ବିନା ଯମରାଜ ଠାରୁ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାଏ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ଭେଟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ଦ୍ୱାରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ||1||

ਮਨ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥
ହେ ମନ! ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରୁହ

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କାରଣ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାପରେ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ଆଶ୍ରା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସାଥିରେ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ଜୀବନ ସଫଳ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥
କେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ରହସ୍ୟ ବୁଝିଥାଏ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବାଣୀ ସତ୍ୟ ଓ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ଅଟେ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ସେ ୱାଃ-ୱାଃ କରିଥାନ୍ତି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାନ୍ତି, କାରଣ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ବଡ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੩॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||3||

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਹਰੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ସର୍ବାଧିକାର ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ନାମ ଅମୃତର ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ, ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਸਦਾ ਹਰੀਆਵਲੀ ਫਿਰਿ ਸੁਕੈ ਨਾ ਕੁਮਲਾਇ ॥੪॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମନ ସଦା ସତେଜ ରହିଥାଏ, କେବେ ମଉଳେ ନାହିଁ॥4॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥
ମନରେ ଭଲ ଭାବରେ ମନନ କରି ଦେଖି ନିଅ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਭੇਟੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਨ ਪਾਇ ॥੫॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ବିନା ତାହାକୁ ହରିନାମ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||5||

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ତିନି ଗୁଣ କେବଳ ମାୟା ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ପଢି ପଢି ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਨਹੁ ਪਾਇਨ੍ਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା କେବେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ମୋକ୍ଷର ଦ୍ୱାର ମିଳିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧਨ ਨ ਤੁਟਹੀ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥੬॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସଂସାରର ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ||6||

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਬੇਦਾਂ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ ॥
ବେଦକୁ ପଠନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରି ପଣ୍ଡିତ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਹ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਵਿਣਾਸੁ ॥੭॥
ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ମସ୍ତକରୁ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଅନ୍ତର୍ମନର କପଟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ||7||

ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭੁ ਕੋ ਪਰਤਾਪਦਾ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾਂ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ସମସ୍ତେ ହରିନାମର ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଭାଗ୍ୟ ବିନା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ମନରେ ହରିନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ନାମେ ହୀ ପତି ଊପଜै ହରି ସିଉ ରହାଂ ସମାଇ ॥୮॥୨॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂସାରରେ ଯଶ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||୪||2||

ମଲାର ମହଲା ୩ ଅସଟପଦୀ ଘରୁ ୨ ॥
ମଲାର ମହଲା 3 ଅଷ୍ଟପଦୀ ଘର 2॥

୧ଓଂ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ହରି ହରି କ୍ରିପା କରେ ଗୁର କୀ କାରै ଲାଏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଦୁਖୁ ପଲ୍ହରି ହରି ନାମୁ ୱସାଏ ॥
ସେ ତାହାର ଦୁଃଖକୁ ଦୂର କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ କରିଥାନ୍ତି।

ସାଚୀ ଗତି ସାଚै ଚିତୁ ଲାଏ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଅ, ସଚ୍ଚା ଗତି ହୋଇଥାଏ,

ଗୁର କୀ ବାଣୀ ସବଦି ସୁਣାଏ ॥୧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଥାନ୍ତି||1||

ମନ ମେରे ହରି ହରି ସେୱି ନିଧାନୁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା ସର୍ବ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ ଏବଂ

ଗୁର କିରପା ତେ ହରି ଧନୁ ପାଈଐ ଅନଦିନୁ ଲାਗୈ ସହଜି ଧିଆନୁ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ହରିନାମ ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାପରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ବିନୁ ପିର କାମਣି କରେ ସୀਂଗାରୁ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ପତିଙ୍କ ବିନା ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ,

ଦୁହଚାରਣୀ କହୀଐ ନିତ ହୋਇ ଖୁଆରୁ ॥
ତାହାକୁ କୁଲକ୍ଷଣି କୁହାଯାଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਇਹੁ ਬਾਦਿ ਆਚਾਰੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପୁରୁଷର ମଧ୍ୟ ଏପରି ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ହୋଇଥାଏ,

ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥੨॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲି ଅନେକ କର୍ମକାଣ୍ଡ କରିଥାଏ||2||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਣਿ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ହିଁ ଉତ୍ତମ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ।

ਸਬਦੇ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥
ସେ ଅହଂକାର ସମାପ୍ତ କରି ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଜାଣିଥାଏ,

ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਐ ਨਾਰਿ ॥੩॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ଏପରି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ହିଁ ଶୋଭାବତୀ କୁହାଯାଏ||3||

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦਾਤੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଦାତାଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିନାହିଁ ଏବଂ

ਮਨਮੁਖ ਲੋਭਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଲାଳସା ଏବଂ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ହିଁ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਐਸੇ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਇ ॥
କେହି ଜ୍ଞାନୀ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥੪॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ||4||

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତି କୌଣସି ଭକ୍ତିର କଥା କରିଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ପରନ୍ତୁ ମନକୁ ମାରି ବିନା ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਕਮਲ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୃଦୟ କମଳ ଫୁଟି ଥାଏ।

ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਨਾਮੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੫॥
ଯେଉଁ ହୃଦୟରେ ନାମ ହୋଇଥାଏ ||5||

ਹਉਮੈ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ଲୋକ ଅହଂ-ଭାବରେ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ,

ਨਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ମନ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ନା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਆਪੁ ਜਾਣਾਏ ॥
ସେ କଥା କରି ନିଜ ଅହଂକୁ ସିଦ୍ଧ କରିଥାଏ।

ਬਿਰਥੀ ਭਗਤਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥੬॥
ଏପରି ଭକ୍ତି ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପୁରା ଜୀବନ ଖାଇ ଦେଇଥାଏ||6||

ਸੇ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ସର୍ବଦା ନାମ-ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਦ ਹੀ ਨਾਮੁ ਵੇਖਹਿ ਹਜੂਰਿ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଦେଖିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||7||

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ପ୍ରେମ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ସଂସାରରେ ଅଭିମାନ ବହୁତ ବଡ ରୋଗ ଅଟେ ଏବଂ

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ଏହି ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇ ॥੮॥੧॥੩॥੫॥੮॥
ହେ ନାନକ! ଜୀବ ସତ୍ୟଶୀଳ ବନି ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||8||1||3||5||8||

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ରାଗ ମଲାର ଛନ୍ତ ମହଲା 5 ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥
ପ୍ରେମ ଓ ଭକ୍ତିର ଦାତା ଈଶ୍ୱର

ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥
ନିଜ ନିଜ ଭକ୍ତ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥
ସେ ଦିନରାତି ଭକ୍ତର ଅନୁରାଗରେ ରତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମନରୁ ଭୁଲି ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਸਦਾ ਸੰਗੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥
ସେ ସଂସାରର ପାଳକ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ସର୍ବଦା ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ସେହି ଜଗଦୀଶ୍ୱର ସର୍ବ ଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି।

ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਨਾ ਚਰਨ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰਸਿ ਜਨ ਮਾਤੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ସଙ୍ଗତ ମନ ମୋହି ନେଇଛି, ଭକ୍ତ ହରିନାମ ରସରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਦਹੂੰ ਕਿਨੈ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਾਤੇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଅରିୟତମ ପ୍ରଭୁ କୃପାର ଘର ଅଟନ୍ତି, କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ମହିମାକୁ ଜାଣିଥାଏ||1||

ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ମହିମା ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ଅଟେ,

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹ ਤਾਰੇ ॥
ମହା ପତିତ ଜୀବକୁ ମଧ୍ୟ ତୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛୁ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੁਆਮੀਆ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ପାପୀକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଭକ୍ତ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଏବଂ କୃପାର ସମୁଦ୍ର ଅଟୁ।

ਸੰਤਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ ਰੰਉ ਸਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ ॥
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ! ସନ୍ଥ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ତୋର ଭଜନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜੋਨੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਤਾਰੇ ॥
ଯିଏ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମରେ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥିଲା, ନାମ-ସ୍ମରଣ କରି ସେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲା।

ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਲੇਹੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଶ୍ରୀହରି! ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସମ୍ଭାଳି ରଖ||2||

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥
ମୋର ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ଲୀନ ରହିଛି।

ਪ੍ਰਭ ਜਲ ਜਨ ਤੇਰੇ ਮੀਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଜଳ ଭଳି ଅଟୁ ଏବଂ ଭକ୍ତ ତୋର ମାଛ ଅଟେ।

ਜਲ ਮੀਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਏਕ ਤੂਹੈ ਭਿੰਨ ਆਨ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥
ଜଳ ଏବଂ ମାଛ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ, ତାହାକୁ ଅଲଗା ମାନା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਾਨੀਐ ॥
ଆମର ବାହୁ ଧରି ନାମ ପ୍ରଦାନ କର, ତାହାହେଲେ ହିଁ ତୋର କୃପା ମାନିବା।

ਭਜੁ ਸਾਧਸੰਗੇ ਏਕ ਰੰਗੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿਦ ਦੀਨਾ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ କୃପାଳୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਮਇਆ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨਾ ॥੩॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପରମ ପିତା! ଆମେ ଅନାଥ ଓ ଦୀନ, ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଦୟା କରି ନିଜର ବନାଇ ନିଅ||3||

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜକୁ ନିଜ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ

ਭ੍ਰਮ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ସେହି ହରି-ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଭ୍ରମ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਚਰਜ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ସେହି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଲୀଳା ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ, ସେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର, ପ୍ରିୟତମ ନିଜ କୃପା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਉਪਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਤ ਸਾਰਿਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ନିତ୍ୟ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମହାମଙ୍ଗଳ ଏବଂ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸੋਹੇ ਦੇਖਿ ਮੋਹੇ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥
ତୋ' ସହିତ ମିଳନ କରି ହିଁ ଜୀବ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ, ତୋର ଦର୍ଶନ ମନକୁ ମୋହି ନେଇଥାଏ ଏବଂ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਤਿਨ ਕੀ ਜਿਨ੍ੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ଚାହିଁ ଥାଉ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି||4||1||

ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ ॥
ୱାର ମଲାର ମହଲା 1 ରାଣେ କୈଳାସ ତଥା ମାଲଦେ ଧ୍ୱନି॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମଲାର 3॥

ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਜਿਉ ਵੁਠੈ ਧਰਣਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନ ଏପରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ବର୍ଷା ହେବା ଦ୍ୱାରା ଧରିତ୍ରୀରେ ହୋଇଥାଏ।

ਸਭ ਦਿਸੈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਰ ਭਰੇ ਸੁਭਰ ਤਾਲ ॥
ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ସବୁଜିମା ଦେଖା ଯାଉଛି ଏବଂ ସରୋବର ଜଳରେ ଭରି ଉଠୁଛି।

ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਸਚ ਰੰਗਿ ਜਿਉ ਮੰਜੀਠੈ ਲਾਲੁ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ମଞ୍ଜୁଆଟି ଭଳି ଲାଲ ହୋଇଯାଏ।

ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਸਚੁ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ସତ୍ୟରେ ମନ ପଦ୍ମ ଫୁଲ ଭଳି ଫୁଟିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਵੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଦେଖି ନିଅ, ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଓଲଟା ଚାଲିଥାଏ।

ਫਾਹੀ ਫਾਥੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ ਸਿਰਿ ਦੀਸੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥
ଫନ୍ଦାରେ ଫସି ହରିଣ ଭଳି ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁର ନଜର ଆସିଥାଏ।

ਖੁਧਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿੰਦਾ ਬੁਰੀ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਕਰਾਲੁ ॥
କ୍ଷୁଧା, ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ ନିନ୍ଦା ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ ଏବଂ କାମ, କ୍ରୋଧ ବିକରାଳ ଚଣ୍ଡାଳ ସମାନ ଅଟେ।

ਏਨੀ ਅਖੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਿਚਰੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିନାହିଁ, ତାହାର ଆଖିକୁ କିଛି ନଜର ଆସେ ନାହିଁ।

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਚੂਕੈ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ମନକୁ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥର ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਬੋਹਿਥੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ମଜବୁତ ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁ ହିଁ ଏପରି ସିଢ଼ି ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଗୁରୁ ହିଁ ଏପରି ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤਤੁ ਲੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸਚੁ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଥାଏ, ମନ ସତ୍ୟଶୀଳ ହୋଇ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਹੇਕੋ ਪਾਧਰੁ ਹੇਕੁ ਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਥਾਨੁ ॥
ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏକ ହିଁ ଅଟେ, ଦ୍ୱାର ଏକ (ପ୍ରଭୁ) ହିଁ ଅଟେ, ଗୁରୁ ହିଁ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਰੂੜਉ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି ସମସ୍ତ ସୁଖ ସଚ୍ଚା ନାମର ସ୍ମରଣରେ ହିଁ ଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੀਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକାଶମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ସଂସାର ବନାଇ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପରିଚୟ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ॥
ଆକାଶକୁ ଧରିତ୍ରୀ ଠାରୁ ଅଲଗା କରି ବିଶାଳ ଚାନ୍ଦୁଆ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਵਿਣੁ ਥੰਮ੍ਹਹਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥
ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଗଗନକୁ ବିନା ସ୍ତମ୍ଭରେ ସାହାରା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁ ਉਪਾਇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଦୁନିଆକୁ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਕੀਏ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਚੋਜ ਵਿਡਾਣਿਆ ॥
ସେ ଦିନ ଓ ରାତି ବନାଇ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି।

ਤੀਰਥ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਨਾਵਣ ਪੁਰਬਾਣਿਆ ॥
ଧର୍ମର ବିଚାର କରି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ ପାଇଁ ପର୍ବର ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਤੁਧੁ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! କଣ କହି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି, ତୋ' ସମକକ୍ଷ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਰ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥੧॥
ତୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସିଂହାସନ ଉପରେ ଅଟଳ ରୂପରେ ବିରାଜମାନ ଅଟୁ, ଅନ୍ୟ ଦୁନିଆ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଅଛି||1||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରାବଣ ମୌସମରେ ବର୍ଷା ଆସିଥାଏ, ଏହି ଚାରି ପ୍ରକାର ଜୀବକୁ ବହୁତ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ,

ନାଗାଂ ମିରଗାଂ ମଛୀଆଂ ରସୀଆଂ ଘରି ଧନୁ ହୋଇ ॥୧॥
ସର୍ପକୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଜୀବ ଖାଇବାକୁ ମିଳିଥାଏ, ପଶୁକୁ ଗରମରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ, ମାଛକୁ ଭରପୁର ପାଣି ମିଳିଥାଏ, ଧନବାନକୁ ଧନ-ଦୌଲତ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା ॥

ନାନକ ସାବଣି ଜେ ବସୈ ଚହୁ ବେଛୋੜା ହୋଇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ଭରପୁର ବର୍ଷା ହେବା ଦ୍ୱାରା ଚାରି ପ୍ରକାର ଜୀବକୁ କଷ୍ଟ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ଗାଈ ପୁତା ନିରଧନਾ ପੰਥੀ ଚାକରୁ ହୋଇ ॥୨॥
ଗାଈ ବାଛୁରୀ ଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଚରିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ, ବଳଦ ହଳରେ ଯୋଡି ହୁଏ, ନିର୍ଧନକୁ କାମ ଧନ୍ଦା ମିଳେନାହିଁ, ପଥଯାତ୍ରୀକୁ ଅସୁବିଧା ହୋଇଥାଏ, ନୌକରକୁ ଅଧିକ କାମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ||2||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ତୂ ସଚା ସଚିଆରୁ ଜିନି ସଚୁ ବରତାਇਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟୁ, ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟୁ, ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ କରି ସତ୍ୟରେ ସକ୍ରିୟ ରହିଛୁ।

ବୈଠା ତਾੜी ଲାਇ କବଲୁ ଛପାਇਆ ॥
ହୃଦୟ କମଳରେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ସମାଧି ଲଗାଇଛୁ।

ବ୍ରହମै ବଡା କହାਇ ଅੰତୁ ନ ପାਇਆ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ୱୟଂକୁ ବଡ କହିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ମଧ୍ୟ ରହସ୍ୟ ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ନା ତିସୁ ବାପୁ ନ ମାਇ କିନି ତୂ ଜାਇਆ ॥
ନା ତାହାଙ୍କ ପିତା ଅଛନ୍ତି, ନା କେହି ମାତା ଅଛନ୍ତି, କେମିତି ଜନ୍ମ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ କେହି ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ନା ତିସୁ ରୂਪୁ ନ ରେਖ ବରନ ସବାਇਆ ॥
ସେ ରୂପ, ଚିହ୍ନ ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି।

ନା ତିସୁ ଭୁଖ ପିଆସ ରଜା ଧାଇଆ ॥
ତାହାକୁ କୌଣସି କ୍ଷୁଧା ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ତୃପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ଗୁର ମହି ଆପୁ ସମୋଇ ସବଦୁ ବରତାଇଆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ସ୍ୱୟଂକୁ ଲୀନ କରି ଉପଦେଶ ବାଣ୍ଟିଥାନ୍ତି।

ସଚେ ହୀ ପତୀଆଇ ସଚି ସମାଇଆ ॥୨॥
ସେ ସତ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||2||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ବୈଦୁ ବୁଲାଇଆ ବୈଦଗୀ ପକଡ଼ି ଢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ ॥
ରୋଗୀ ଭାବି ବୈଦ୍ୟକୁ ବୋଲା ଯାଇଛି, ବାହୁ ଧରି ନାଡି ଖୋଜା ଯାଉଛି।

ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଭୋଳା ବୈଦ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ହୃଦୟର ଯନ୍ତ୍ରଣା କଣ||1||

ମଃ ୨ ॥
ମହଲା 2॥

ବୈଦା ବୈଦୁ ସୁਵੈਦੁ ਤੂ ਪਹਿਲਾਂ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ହେ ବୈଦ୍ୟ! ମାନୁଛି, ଆପଣ କୁଶଳୀ ବୈଦ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରଥମେ ରୋଗର ନିଦାନ କର।

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੰਞੈ ਰੋਗਾ ਘਾਣਿ ॥
ଏପରି ଔଷଧ ସନ୍ଧାନ କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ରୋଗ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଶ ହୋଇଯିବ।

ਜਿਤੁ ਦਾਰੂ ਰੋਗ ਉਠਿਅਹਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ ॥
ଯେଉଁ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଶରୀରରେ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਹਿ ਆਪਣਾ ਤ ਨਾਨਕ ਵੈਦੁ ਸਦਾਇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ବୈଦ୍ୟ ବୋଲି ମାନିବୁ, ଯେତେବେଳେ ରୋଡ ଦୂର ହୋଇଯିବ||2||

ପଉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ ॥
ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ମହେଶ୍ୱର ଆଦି ଦେବତାଙ୍କୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਬੇਦ ਪੂਜਾ ਲਾਇਆ ॥
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବେଦ ଦେଇ ପୂଜା-ପାଠରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਆਇਆ ॥
ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଦଶ ଅବତାରରେ ଦଶରଥ-ପୁତ୍ର ରାଜା ରାମଙ୍କ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି,

ਦੈਤਾ ਮਾਰੇ ਧਾਇ ਹੁਕਮਿ ਸਬਾਇਆ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ରାକ୍ଷସର ସଂହାର କରିଛନ୍ତି।

ਈਸ ਮਹੇਸੁਰੁ ਸੇਵ ਤਿਨ੍ੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଈଶ, ମହେଶ୍ୱର ଇତ୍ୟାଦି ରୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ ଉପାସନା କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନ୍ତ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਸਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସଚ୍ଚା ସିଂହାସନ ବନାଇ ନିଜ ମହତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਦੁਨੀਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ਆਪੁ ਛਪਾਇਆ ॥
ଦୁନିଆକୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଇ ସ୍ୱୟଂକୁ ଗୁପ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି।

ਧਰਮੁ ਕਰਾਏ ਕਰਮ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥੩॥
ସେହି ବିଧାତା କର୍ମାନୁସାରେ ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି||3||

ସଲୋକ ମଃ ୨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ସਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ ਕੰਤੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਹੁ ॥
ହେ ସଖୀ! ଶ୍ରାବଣର ସୁନ୍ଦର ମୌସମ ଆସି ଯାଇଛି, ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ନାନକ ਝੂਰਿ ਮਰਹਿ ਦੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ ਅਵਰੀ ਲਾਗਾ ਨੇਹੁ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଥାଏ, ଏପରି ଭାଗ୍ୟହୀନ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁଃଖରେ ସଢ଼ିଥାଏ||1||

ମଃ ୨ ॥
ମହଲା 2॥

ସਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੇ ਸਖੀ ਜਲਹਰੁ ਬਰਸਨਹਾਰੁ ॥
ହେ ସଖୀ! ଶ୍ରାବଣ ମାସ ଆସି ଯାଇଛି, ବାଦଲ ବହୁତ ବର୍ଷା କରୁଅଛି।

ନାନକ ਸੁਖਿ ਸਵਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛି, ଏପରି ସୁହାଗିନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁଖରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਛਿੰਝ ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾੜਾ ਰਚਿਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଜୀବନ-ସଂଘର୍ଷ ସୃଷ୍ଟି କରି ସଂସାର ରୂପୀ ଆଖଡା ବନାଇଛନ୍ତି।

ਲਥੇ ਭੜਥੁ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਚਿਆ ॥
ଜୀବ ଜବରଦସ୍ତ ମୁକାବିଲା କରିଥାଏ, ଗୁରୁମୁଖୀ ସହର୍ଷ ରହିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਮਾਰੇ ਪਛਾੜਿ ਮੂਰਖ ਕਚਿਆ ॥
ମୂର୍ଖ ଏବଂ କଚା ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବନ ବାଜିରେ ପରାଜିତ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪਿ ਭਿੜੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਰਚਿਆ ॥
ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ଲୀଳା ଅଟେ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ମୁକାବିଲା କରିଥାନ୍ତି, ମାରିବା ବାଲା ମଧ ସ୍ୱୟଂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ ରଚିଥାନ୍ତି।

ਸਭਨਾ ਖਸਮੁ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ଜାଣିଅଛି ଯେ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ଅଟନ୍ତି।

ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਵਿਣੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀਐ ॥
କଲମ ଓ କାଳୀ ବିନା ବିଧାତା ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସବୁଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦਾ ਵਖਾਣੀਐ ॥
ସତସଙ୍ଗ ତାହା ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣର ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟର ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ||4||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਊਨਵਿ ਊਨਵਿ ਆਇਆ ਅਵਰਿ ਕਰੇਂਦਾ ਵੰਨ ॥
ବାଦଲ ରୂପରେ ପ୍ରଭୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ରଙ୍ଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤਿਸੁ ਸਾਹ ਸਿਉ ਕੇਵ ਰਹਸੀ ਰੰਗੁ ॥
ମୁଁ ଏହା ମଧ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କିପରି ରହିବ।

ਰੰਗੁ ਰਹਿਆ ਤਿਨ੍ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਭਉ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପ୍ରେମ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଥାଏ, ସେହି ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ

ਨਾਨਕ ਭੈ ਭਾਇ ਬਾਹਰੀ ਤਿਨ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଶ୍ରଦ୍ଧା ପ୍ରେମ ବିନା ଶରୀରକୁ କେବେ ମଧ ଶୁଭ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇ ନଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਨੀਰੁ ਨਿਪੰਗੁ ॥
ବାଦଲ ରୂପରେ ପ୍ରଭୁ ଆସି ପ୍ରେମର ଜଳ ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਤਿਨ੍ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ੍ ਕੰਤੈ ਸਿਉ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ, ଯାହାର ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ ॥
ଗୃହସ୍ଥ ଏବଂ ସନ୍ନ୍ୟାସ ରୂପୀ ଦୁଇଟି ରାସ୍ତା ବନାଇ ଏକ ସେ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਦੁ ਘਤਿਆ ॥
ବେଦ ବାଣୀର ପ୍ରସାର କରି ସେଥିରେ ବିବାଦ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਿਰਵਿਰਤਿ ਹਾਠਾ ਦੋਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰਿਆ ॥
ପ୍ରବୃତ୍ତି(ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ) ଏବଂ ନିବୃତ୍ତି (ସଂସାର ତ୍ୟାଗୀ) ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରେ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବନି ଯାଇ ଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਕਚੇ ਕੂੜਿਆਰ ਤਿਨ੍ੀ ਨਿਹਚਉ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿਆ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ହାରି ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦਿ ਸੂਰ ਹੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਨ੍ੀ ਮਾਰਿਆ ॥
ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ଶବ୍ଦର ଅନୁରୂପ ଚାଲିବା ବାଲା ହିଁ ଯୋଦ୍ଧା ଅଟେ, ଯିଏ କାମ କ୍ରୋଧକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନେଇଥାଏ।

ਸੇ ਭਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵਦੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସେହି ଭକ୍ତ ତୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨ੍ਾ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥੫॥
ଯିଏ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||5||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਊਂਨਵਿ ਊਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਲਾਇ ਝੜੀ ॥
ଝୁଙ୍କି ଝୁଙ୍କି ବାଦଲ ଆସିଛି ଏବଂ ଖୁବ ବର୍ଷ କରୁଅଛି।

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਕੰਤ ਕੈ ਸੁ ਮਾਣੇ ਸਦਾ ਰਲੀ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ସଦା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਕਿਆ ਉਠਿ ਉਠਿ ਦੇਖਹੁ ਬਪੁੜੇਂ ਇਸੁ ਮੇਘੈ ਹਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥
ହେ ଜୀବ! ଉଠି ଉଠି କଣ ଦେଖୁଅଛୁ? ଏହି ବାଦଲ ହାତରେ କିଛି ନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥
ଯିଏ ଏହି ବାଦଲକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਤਿਸ ਨੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਸੀ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਸਭ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ବିନା ସମସ୍ତେ କରୁଣ ପ୍ରଳାପ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ସୋ ହରି ସଦା ସରେਵੀਐ ଜିସੁ କରତ ନ ଲਾਗੈ ਵਾਰ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସର୍ବଦା ବନ୍ଦନା କର, ଯାହାଙ୍କୁ ରଚନା କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਆਡਾਣੇ ਆਕਾਸ ਕਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਣਹਾਰ ॥
ସେହି ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଆକାଶକୁ ତମ୍ବୁ ଭଳି ସ୍ଥାପନ କରି ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ ॥
ସେ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ପ୍ରକୃତିର ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖ ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਬਹੁਤੀ ਹੋਵੈ ਮਾਰ ॥
ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର କର୍ମର ହିସାବ ହୋଇଥାଏ, ସେ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਬਖਸੇ ਸਿਫਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ହିସାବ ସମ୍ମାନପୂର୍ବକ କରାଯାଇ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ସ୍ତୁତିର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਓਥੈ ਹਥੁ ਨ ਅਪੜੈ ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰ ॥
ପରଲୋକରେ କୌଣସି ପ୍ରୟାସ ଚଳେ ନାହିଁ ଆଉ ନା କୌଣସି ଆପତ୍ତି ଶୁଣାଯାଇ
ଥାଏ।

ਓਥੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਕਢਿ ਲਏ ਅੰਤੀ ਵਾਰ ॥
ସେଠାରେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ହିଁ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਨੋ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰਿ ਕਰਤਾਰ ॥੬॥
ସଦଗୁରୁ ଯାହାର ରଖୁଆଳ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଜୀବକୁ ଅନ୍ୟ ସେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ||6||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਪੁਕਾਰਦਾ ਤਿਸ ਨੋ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ହେ ଜୀବ ରୂପୀ ଚାତକ! ଯାହାକୁ ତୁ ଡାକୁଅଛୁ, ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି।

ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਵਸਸੀ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା କରି ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତି ସବୁଜ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ତଥ୍ୟକୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦ ਹੀ ਵਰਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସର୍ବଦା ଅମୃତ ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ହିଁ ହରିନାମ ସ୍ମରଣର ଅମୃତ ପ୍ରଦାନ
କରିଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਕਲਮਲਿ ਹੋਈ ਮੇਦਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଦୁଃଖ-ପାପରେ ବ୍ୟତି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପୃଥିବୀ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛି।

ਸਚੈ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମା ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣିଛନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਇੰਦ੍ਰੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ହୁକୁମ କରି ମୁଷଳଧାରା ବର୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਅਨੁ ਧਨੁ ਉਪਜੈ ਬਹੁ ਘਣਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ଏତେ ଅଧିକ ଆନ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਦੇਦਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ସେ ସବୁ ଜୀବକୁ ଦୈନିକ ଖାଦ୍ୟ ଦେଇ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸੁਖੁ ਊਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥੨॥
ଯେଉଁ ଖାଦ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ଦୁଃଖ ଲାଗେ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੇ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ରୂପ ଆଉ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟୁ, ତାହାକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଉ।

ਦੂਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਕੂੜਿ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥
ଯିଏ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ସତ୍ୟ ଠାରୁ ବିଚ୍ୟୁତ ହୋଇଥାଏ, ଏପରି ମିଥ୍ୟା ଲୋକ କେବେ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ସହିତ ମିଳନ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਐ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଯୋଡିବା ଓ ବିଚ୍ଛେଦ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରକୃତି ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਹੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥
ମୋହ, ଦୁଃଖ ଏବଂ ବିୟୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ପୂର୍ବ କର୍ମର ଫଳ ଅଟେ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥
ଯେପରି ଜଳରୁ କମଳ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ବନାଇବା ଉଚିତ।

ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਜਿਨ੍ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥
ସେହି ଜୀବ ବାସ୍ତବରେ ସୁଖୀ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯିଏ ମନରୁ ଅହଙ୍କାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਤਿਨ੍ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੭॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏତହକୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ କିମ୍ବା ବିୟୋଗ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ ||7||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର; ଯାହାଙ୍କ ବଶରେ ସବୁକିଛି ହେଉଅଛି।

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਿਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ତାହାଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ମନରେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସର୍ବଦା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ।

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ସଂଶୟ ଆଦୌ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମନରୁ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯାହା କିଛି ହୋଇଥାଏ, ତାହା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ବିଷୟରେ କିଛି କୁହା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ3 ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਤਿਨ ਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜର ବନାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାର ବିନତି ସ୍ୱୟଂ ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ବିଷୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ ਬੂਝਨਿ ਬੂਝਣਹਾਰ ॥
କେହି ବୁଝିବା ବାଲା ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ନାମାମୃତ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ੀ ਬੁਝਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଯିଏ ଏହି ତଥ୍ୟ ବୁଝିଥାଏ, ସେ ହରି ନାମାମୃତକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥
ସେ ଅହଂ ଓ ତୃଷ୍ଣା ସମାପ୍ତ କରି ହରିନାମାମୃତ ହିଁ ପାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସଦା ତାହାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਰਸੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

Page 1282

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਅਤੁਲੁ ਕਿਉ ਤੋਲੀਐ ਵਿਣੁ ਤੋਲੇ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ କିପରି ତଉଲା ଯାଇ ପାରିବ, ତାହାଙ୍କ ଗୁଣକୁ ବିନା ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀਐ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତନ କରି ତାହାଙ୍କ ଗୁଣରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ।

ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਤੋਲਸੀ ਆਪੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ମହିମାକୁ ତଉଲି ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ନିଜକୁ ନିଜେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥
ସେ ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਸਚੀ ਬੂਝ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା କଥା କହିଥାନ୍ତି।

ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀਐ ਮਨਮੁਖ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥
ସଂସାର ଧୋକା ଖାଉଅଛି, ନାମାମୃତ ଲୁଟିବା ଉଚିତ, ପରନ୍ତୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଜୀବନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤੀ ਜਾਗੇ ਤਿਨ੍ੀ ਘਰੁ ਰਖਿਆ ਦੂਤਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ ॥੮॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶାନୁସାରେ ଚାଲିବା ବାଲା ସାବଧାନ ରହିଥାଏ, ନିଜ ଘରକୁ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ, ନ ହେଲେ ଯମଦୂତର ଭରସା ନଥାଏ||୪||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਨਾ ਬਿਲਲਾਇ ਨਾ ਤਰਸਾਇ ਏਹੁ ਮਨੁ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ॥
ହେ ଚାତକ ରୂପୀ ମନ! ଏହି ରୋଦନ କରିବା ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ହେବା ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ, ତୁମେ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବାକୁ ପଡିବ।

ନਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਚੜੈ ਚਵਗਲਿ ਵੰਨੁ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ସାରା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଖୁସିର ରଙ୍ଗ ବହୁଗୁଣ ବଢ଼ିଯାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਜਲ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਵਾਸੁ ਹੈ ਜਲ ਹੀ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥
ଆରେ ଚାତକ! ଜଳରେ ତୋର ନିବାସ ଅଛି ଏବଂ ଜଳରେ ହିଁ ତୁ ବିଚରଣ କରୁ।

ਜਲ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕੂਕਣ ਪਾਹਿ ॥
ତୁ ଜଳର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣି ନାହୁଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁ ରୋଦନ-ବିଳାପ କରୁଅଛୁ।

ਜਲ ਥਲ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਵਰਸਦਾ ਖਾਲੀ ਕੋ ਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ଜଳ ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ଖାଲି ନାହିଁ।

ਏਤੈ ਜਲਿ ਵਰਸਦੈ ਤਿਖ ਮਰਹਿ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥
ଏତେ ଜଳ ରହିଥାଇ, ତୃଷ୍ଣାରେ ମରିବା ବାଲା ଲୋକ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਸੋਝੀ ਪਈ ਜਿਨ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁନ କ ଠାରୁ ଯାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଯାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ବଡ-ବଡ ନାଥ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ସିଦ୍ଧଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ବାଲା ତୋ' ଠାରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰੁ ਤਿਸ ਹੀ ਭਾਇਆ ॥
ଛତିଶ ଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଥିଲା,

ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ ॥
ଜଗତ ରଚନାର ପୂର୍ବରୁ ଭୟାନକ ଜଳ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲା।

ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਗੰਮੁ ਸਰਜੀਤੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ସେହି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ, ଅନାଦି, ଅସୀମ ଏବଂ ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਦੁ ਭੁਖ ਤਿਹਾਇਆ ॥
ସେ ଅଗ୍ନି, ଲାଳସା, କ୍ଷୁଧା ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଦୁନିଆର ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ରଖିଛନ୍ତି।

ਰਖੈ ਰਖਣਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥੯॥
ପରନ୍ତୁ ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ବୁଝି ନେଇଛି, ଦୁନିଆର ରଖୁଆଳ ତାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||୨||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭ ਤੈ ਵਰਸਦਾ ਵਰਸੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ରୂପୀ ଜଳ ସର୍ବତ୍ର ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମ ସ୍ୱଭାବ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਸੇ ਬਿਰਖਾ ਹਰੀਆਵਲੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥
କିନ୍ତୁ ଜୀବ ରୂପୀ ସେହି ବୃକ୍ଷ ସବୁଜ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶାନୁସାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହେବା ପରେ ହିଁ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਭਿੰਨੀ ਰੈਨਿ ਚਮਕਿਆ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
ସୁନ୍ଦର ରାତିରେ ବିଜୁଳି ଚମକି ଥାଏ, ମୁଷଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਤੁ ਵੁਠੈ ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਜੈ ਜਾਂ ਸਹੁ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ଏହି ବର୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ଅନ୍ନ-ଧନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਜੀਆਂ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਇ ॥
ଯେଉଁ ନାମର ସେବନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଜୀବର ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਕਦੇ ਆਵੈ ਕਦੇ ਜਾਇ ॥
ଏହି ଧନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ, କେବେ ଆସିଥାଏ, କେବେ ଯାଇଥାଏ।

ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜ୍ଞାନୀ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଧନ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ସର୍ବଦା ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା କରିଥାଉ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନାମ-ଧନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ଯେତେବେଳେ କରିବା କରାଇବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା କାହା ପାଖକୁ ଯିବି?

ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਾਰ ॥
ତାହାଙ୍କ ଲୀଳା ଅଦ୍ଭୁତ ଅଟେ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ମ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କର୍ମର ହିସାବ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰੁ ॥
ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହୁକୁମ କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥
ସେ କ୍ଷମାବାନ ଅଟନ୍ତି, ମୁକ୍ତି ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସେ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥
ସେ ଦେଖିଥାନ୍ତି ଓ ଶୁଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କୁ ଆଶ୍ରା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਲਗੈ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ସେ ହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସବୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଆଉ କାହାକୁ ଦାତା କୁହାଯାଇ ପାରିବ||10||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥
ହେ ଚାତକ! ଏହା ଜଗତ ଅଟେ, କୌଣସି ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନାହିଁ।

ਇਹੁ ਬਾਬੀਂਹਾ ਪਸੂ ਹੈ ਇਸ ਨੋ ਬੂਝਣੁ ਨਾਹਿ ॥
ଏହି ଜୀବ ପଶୁ ସମାନ ଅଟେ, ତାହାର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ଯାହା ପାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ ਪੀਆ ਤਿਨ੍ ਬਹੁੜਿ ਨ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅମୃତ ପାନ କରିଛି, ତାହାକୁ ପୁଣି ତୃଷ୍ଣା ହୁଏନାହିଁ।||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਮਲਾਰੁ ਸੀਤਲ ਰਾਗੁ ਹੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇਐ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ॥
ମଲାର ଶୀତଳ ରାଗ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ରାଗ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିଲେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਵੁਠੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਧਰਣੀ ਨੋ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਇ ॥
ତାହା ବର୍ଷା ହେବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ଯୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଧରିତ୍ରୀର ଶୃଙ୍ଗାର ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଜଗତ ସବୁ ଜଳ ହିଁ ଜଳ ଅଟେ ଏବଂ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସବୁ କିଛି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਇਕੋ ਤੂ ਧਣੀ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ, ସର୍ବାଧିକାର ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଅଟୁ।

ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਗਣੀ ॥
ତୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ, ଆଉ କାହାକୁ ବଡ ମାନାଯାଏ ନାହିଁ।

ਮਾਣਸ ਕੂੜਾ ਗਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਣੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଅହଂକାର ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ତୋର ମହିମା ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟେ।

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਰਚਾਇ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ॥
ଦୁନିଆକୁ ଜାତ କରି ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନାଇ ଦେଇଛୁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਣੀ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ମାନାଯାଏ।

ਜੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ਤ ਕੇਹੀ ਗਣਤ ਗਣੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ମନରୁ ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଛୋଟ-ବଡ ମାନିବା କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਬਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁਲਾ ਮੰਝਿ ਵਣੀ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଦଶା ଏହିଭଳି, ଯେପରି ଜଙ୍ଗଲରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

କଟେ ପାପ ଅସଂଖ ନାବୈ ଇକ କଣੀ ॥୧୧॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ-ସ୍ମରଣ ସାମାନ୍ୟ କରାଯାଏ, ତାହେଲେ ଏହାଦ୍ୱାରା ଅସଂଖ୍ୟ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||11||

ସଲୋକ ମଃ ୩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ବାବୀହା ଖସମै କା ମହଲୁ ନ ଜାଣହੀ ମହଲୁ ଦେଖି ଅରଦାସି ପାਇ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ ଚାତକ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ଠିକଣା ଜାଣେ ନାହିଁ, ଯଦି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ, ସ୍ଥାନ ଦେଖିଥାଏ।

ଆପନୈ ଭਾਣै ବହୁତା ବୋଲହି ବୋଲିଆ ଥାਇ ନ ପାਇ ॥
ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସେ ବହୁତ ବୋଲିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏପରି ବୋଲିବା ସ୍ୱୀକୃତ ହୁଏନାହିଁ।

ଖସମୁ ବଡା ଦାତାରୁ ହै ଜୋ ଇଛे ସୋ ଫଲ ପାਇ ॥
କେବଳ ମାଲିକ ହିଁ ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଯାହା କାମନା ହେବ, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ବାବୀହା କିଆ ବପୁੜା ଜଗତै କी ତିଖ ଜାਇ ॥୧॥
ବିଚରା ଜୀବ ରୂପୀ ଚାତକ କଣ, ସାରା ଜଗତର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଥାଏ||1||

ମଃ ୩ ॥
ମହଲା 3॥

ବାବୀହା ଭିଂନी ରୈନି ବୋଲିଆ ସହଜେ ସଚି ସୁਭାਇ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ ଚାତକ ସୁନ୍ଦର ରାତିରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବୋଲିଥାଏ ଯେ

ଇਹୁ ଜଲୁ ମେରା ଜୀଉ ହै ଜଲ ବିନୁ ରହਣୁ ନ ଜାਇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ରୂପୀ ଜଳ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ବିନା ମୁଁ ଜୀବିତ ରହି ପାରିବି ନାହିଁ।

ଗୁର ସବଦୀ ଜଲୁ ପାਈଐ ବିଚହୁ ଆପୁ ଗବାਇ ॥
ଯଦି ମନରୁ ଅହଂ ଭାବ ଦୂର କରାଯାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମେଶ୍ୱର ରୂପୀ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଜିସୁ ବିନୁ ଚସା ନ ଜୀବଦी ସୋ ସତିଗୁରି ଦୀଆ ମିଲାਇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାଙ୍କ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚି ରହିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸੰਖ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ ॥
ସଂସାରରେ ଅସଂଖ୍ୟ ଖଣ୍ଡ ପାତାଳ ଅଛି, ମୋ' ଦ୍ୱାରା ଏହାର ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਤੂ ਕਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ଅଟୁ, ବାସ୍ତବରେ ତୁ ହିଁ ସଂସାର ବନାଇଛୁ ଆଉ ତୁ ହିଁ ଏହାକୁ ନଷ୍ଟ କରିଛୁ।

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੇਦਨੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਹੋਈ ॥
ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ବାଲା ପୃଥିବୀ ତୋ' ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି।

ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋਈ ॥
କେହି ନିଜକୁ ରାଜା, ଖାନ ଏବଂ ବାଦଶାହ କହିଥାଏ।

ਇਕਿ ਸਾਹ ਸਦਾਵਹਿ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥
କେହି ଧନ ଦୌଲତ ଜମା କରି ଶାହା ବୋଲାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ନିଜ ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଥାଏ।

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ ॥
କିଛି ଲୋକ ଦାତା ବନିଥାନ୍ତି, କିଛି ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାର ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଏକ ହିଁ ଅଟେ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀਹਾਵਲਿ ਹੋਈ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିନା ସମସ୍ତେ ବ୍ୟାପାର କରିବାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ପାଇଥାନ୍ତି।

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟାର ଅନ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଈଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି||12||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਅਉਗਣਵੰਤੀ ਦੂਰਿ ॥
ହେ ଚାତକ! ଗୁଣବାନ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠିକଣା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅବଗୁଣୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ତୋର ମନରେ ହିଁ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ସଦା ନିକଟରେ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥
ଅଧିକ ଚିତ୍କାର କରିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਘਾਲ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳନ କରିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅ ਦਾਨ ॥
ଜିଜ୍ଞାସୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଯେ କୃପା କରି ତାହାକୁ ଜୀବନ ଦାନ ଦିଅ।

ਜਲ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਊਤਰੈ ਛੁਟਕਿ ਜਾਂਹਿ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ରୂପୀ ଜଳ ବିନା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ପ୍ରାଣ ହିଁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨੇਧਾਨੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସର୍ବ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ, ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ଗୁଣ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੁ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଭଗବାନ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମା କରିଦିଅ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁ ହିଁ ସହାୟତା କରୁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଗୁଣ-ଅବଗୁଣର ବିଚାର କରିଥାନ୍ତି।

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥
ମାୟାର ତିନି ଗୁଣ ହିଁ ସବୁ ସମସ୍ୟା ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ, ଯାହା ଯୋଗୁଁ ଜୀବ ପ୍ରଭୁନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରେନାହିଁ।

ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਅਉਗਣ ਕਮਾਵਦੇ ਦਰਗਹ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଗୁଣକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅବଗୁଣ ଆପଣାଇ ଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਤਿਨੀ ਹਾਰਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ସେ ନିଜ ଜୀବନ ଜୁଆରେ ହାରି ଦେଇଥାଏ, କାହିଁକି ସଂସାରକୁ ଆସିଥିଲା?

ସଚୈ ସବଦି ମନୁ ମାରିଆ ଅହିନିସି ନାମି ପିଆରି ॥
ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ହୁଏ, ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ଜିନੀ ପୁରଖୀ ଉରି ଧାରିଆ ସଚା ଅଲଖ ଅପାରୁ ॥
ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି,

ତୂ ଗୁଣଦାତਾ ନିଧାନୁ ହହି ଅସੀ ଅବଗਣିଆର ॥
ତାହାର ମାନିବା ଯେ ତୁ ଗୁଣର ଦାତା ଏବଂ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ, ଆମେ ଅବଗୁଣରେ ଭରି ରହିଛୁ।

ଜିସୁ ବଖସେ ସୋ ପାਇସੀ ଗୁର ସବଦੀ ବୀଚାରୁ ॥୧୩॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରୁ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କରି ସେ ତାହାଙ୍କୁ ପାଇଥାଏ||13||

ସଲੋକ ମଃ ୫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ରାତି ନ ବିହାବੀ ସାକତਾं ଜିନ୍ ା ବିସରै ନାଉ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲିଯାଏ, ଏପରି ଅନଶ୍ୱରବାଦୀ ଲୋକର ଜୀବନ-ରାତ୍ରି ଅତିବାହିତ ହୁଏନାହିଁ।

ରାତੀ ଦିନସ ସୁହେଲੀଆ ନାନକ ହରି ଗୁଣ ଗାਂଉ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ବାଲା ଭକ୍ତର ଦିନ-ରାତି ଦୁଇଟି ସୁଖଦ ଅଟେ||1||

ମଃ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

ରତନ ଜବେହର ମାଣକା ହଭେ ମନੀ ମଥੰନਿ ॥
ରତ୍ନ, ମାଣିକ ଧନ ସବୁ ପାଖରେ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ

ନାନକ ଜୋ ପ୍ରଭି ଭାਣିଆ ସଚୈ ଦରି ସୋହੰନਿ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସେ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||2||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ ॥

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿਆ ॥
ସଚ୍ଚା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଉଚିତ।

ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਘਾਲਿਆ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହା ସେବା ଫଳ ରୂପରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ।

ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਸਚਾ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ରଖୁଆଳ ବନିଥାନ୍ତି, ଯମରାଜ ମଧ୍ୟ ପାଖକୁ ଆସେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାର ଦୀପ ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ପ୍ରଜ୍ଜ୍ୱଳିତ କରିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥
ପ୍ରଭୁନାମ ବିହୀନ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରେତ ଭଳି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਪਸੂ ਮਾਣਸ ਚੰਮਿ ਪਲੇਟੇ ਅੰਦਰਹੁ ਕਾਲਿਆ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ତ୍ୱଚା ସହିତ ଥିବା ଏପରି ଲୋକ ପଶୁ ତୁଲ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାର ମନରେ କଳଙ୍କ ହିଁ ଥାଏ।

ਸਭੋ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ବୋଧ ହୋଇଥାଏ ଯେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ ॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ||14||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹੈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୋମଳ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ରୂପୀ ଚାତକକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ବିଷୟରେ ଜଣାଥାଏ।

ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੂੜੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ବାଦଲ ମୁଷଳ ଧାରାରେ ବର୍ଷା କରିଥାଏ।

ਬਾਬੀਹੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଚାତକର ଚିତ୍କାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନରେ ସୁଖ ବାସ କରିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਦੇਂਦਾ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, ଯିଏ ସବୁଙ୍କୁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਿਖਾ ਹੈ ਕਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥
ହେ ଚାତକ! ତୁ ଜାଣି ନାହୁଁ ଯେ ତୋତେ କେଉଁ ତୃଷ୍ଣା ଲାଗିଅଛି ଏବଂ କଣ ପିଇବା ଦ୍ୱାରା ଏହା ଦୂର ହୋଇ ପାରିବ।

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰੰਮਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳିଯାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଅମୃତ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਕਿ ਵਣ ਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ ॥
କିଛି ଲୋକ ବନରେ ବସିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୌନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਭੰਨਿ ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੇਂਵਹੀ ॥
କିଛି କଠୋର ଥଣ୍ଡାର ଖାତିର ନ କରି ଥଣ୍ଡା ଜଳରେ ରହିଥାନ୍ତି,

ਇਕਿ ਭਸਮ ਚੜ੍ਹਾਵਹਿ ਅੰਗਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵਹੀ ॥
କିଛି ନିଜ ଶରୀରର ଅଙ୍ଗରେ ଭସ୍ମ ଲଗାଇ ମଇଳା ଧୋଇ ନଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਕੁਲੁ ਘਰੁ ਖੋਵਹੀ ॥

କିଛି ଏପରି ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ବିକରାଳ ଜଟା ଧାରଣ କରି ନିଜ ବଂଶ ଏବଂ ଗୃହସ୍ଥି ତ୍ୟାଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨੀਂਦ ਨ ਸੋਵਹੀ ॥
କିଛି ଲୋକ ନଗ୍ନ ଭ୍ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ନିଦ୍ରା ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਅੰਗੁ ਆਪੁ ਵਿਗੋਵਹੀ ॥
କିଛି ଲୋକ ଅଗ୍ନି ଜଳାଇ ନିଜ ଅଙ୍ଗକୁ ବିଗାଡି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਵਹੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବିନା ଶରୀର ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାନ୍ତି, କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ରୋଦନ କରିବାରେ କଣ ଲାଭ ଅଟେ।

ਸੋਹਨਿ ਖਸਮ ਦੁਆਰਿ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੀ ॥੧੫॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ମାଲିକ ଦ୍ୱାରରେ ସେ ହିଁ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ॥15॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਬਾਬੀਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ଯେତେବେଳେ ଭୋର ସମୟରେ ଚାତକ ଆପତ୍ତି କରିଥାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୁଣା ଯାଇଥାଏ।

ਮੇਘੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਆ ਵਰਸਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ବାଦଲକୁ ହୁକୁମ ହୋଇଛି ଯେ କୃପା କରି ବର୍ଷା କର।

ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନନ କରି ନିଅ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ସତେଜ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਇਵ ਤੇਰੀ ਤਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ହେ ଚାତକ! ଯଦି ଶହେ ଥର ଆପତ୍ତି କର, ତଥାପି ଏହି ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହେବ ନାହିଁ।

ନਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ସଦଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କୃପା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ମାଲିକ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସବୁ ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਧੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ ॥
କିଛି ଜୈନ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାନ୍ତି, ବିଧାତା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ତାହର ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨ੍ਾਇਆ ॥
ସେ ମୁଖରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଭଜନ କରି ନଥାଏ ଏବଂ ନା ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ਹਥੀ ਸਿਰ ਖੋਹਾਇ ਨ ਭਦੁ ਕਰਾਇਆ ॥
ସେ ଲଣ୍ଡା ହୁଏନାହିଁ, ବରଂ ହାତରେ ମସ୍ତକର ବାଳ ଝିକି ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ସେ ଦିନ-ରାତି ମଇଳା ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ଈଶ୍ୱର-ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇନଥାଏ।

ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ନା ତାହର ଜାତି ଥାଏ, ନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଥାଏ, ନା କୌଣସି କର୍ମ ଥାଏ, ଏହିପରି ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਵੇਜਾਤਿ ਜੂਠਾ ਖਾਇਆ ॥
ଏପରି ଲୋକର ମନରେ କପଟ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ଏବଂ କପଟ ଭୋଜନ ହିଁ ନେଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଆଚରଣ ବିନା କାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੬॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଯାଇଥାଏ, ସେ ଓଁ-କାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||16||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କରିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ହିଁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ସେ ସଦା ସୁହାଗିନୀ ରହିଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਸਾਵਣਿ ਦਝੈ ਗੁਣ ਬਾਹਰੀ ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯାହାର ଦୈତ୍ୟଭାବ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ, ଏପରି ଗୁଣବିହୀନ ସ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରାବଣ ମାସରେ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ଜଳିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਖੁਆਰੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମୂଲ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହାର ସମସ୍ତ ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜਈ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚା ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଭେଦ ପରମାତ୍ମା କୌଣସି ଅବାଧ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਪਰੀਆ ਰਾਗਿ ਨ ਭੀਜਈ ॥
କେହି ରାଗ-ରାଗିଣୀ ଗାନ କରିଥାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ସେ ଖୁସି ହୋଇ ନଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਨਚਿ ਨਚਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ ॥
କିଛି ଅନେକ ତାଳରେ ନାଚିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਮੂਰਖ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਕੀਜਈ ॥
କେହି ଭୋଜନ ଛାଡି ଦେଇଥାଏ, ଏହି ମୂର୍ଖର କଣ କାରାଯିବ?

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ ਕਿਵੈ ਨ ਧੀਜਈ ॥
ମନରେ ବହୁତ ରୁଷଣା ଉତପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କୌଣସି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରହେ ନାହିଁ।

ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੈ ਲੋਅ ਖਪਿ ਮਰੀਜਈ ॥
ଅନେକ ଲୋକ କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ଫସି ମରି ଯାଇଥାଏ।

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ ॥
ସଂସାରରେ ହରିନାମ ଅମୃତ ପାନ ହିଁ ଲାଭଦାୟକ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਅਸਨੇਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੀਜਈ ॥੧੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ସ୍ନେହ ଜାତ ହୋଇଥାଏ||17||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਲਾਰ ਰਾਗੁ ਜੋ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ମଲାର ରାଗ ଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନ-ତନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਏਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟନ୍ତି।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ମନ ସଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ସଚ୍ଚା ଉପାସନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਦਰਿ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରହିଅଛି, ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ କୌଣସି ରାସ୍ତା ମିଳେନାହିଁ।

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟଶୀଳ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੋਕਾਂ ਮਨਿ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦୟା କରି ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଆକାଂକ୍ଷା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸ ਕੈ ਹੁਕਮਿ ਇੰਦੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਂਉ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੀਐ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶବ୍ଦର ଅନୁସରଣ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଲୋକ ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଧ୍ୟାନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ କରା ଯାଇଥାଏ।

ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਸਰਿ ਤੀਰਥਿ ਜਾਣਿ ਮਨੁਆ ਨਾਇਆ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ତୀର୍ଥ ସରୋବରକୁ ଜାଣି ମନ ସେଥିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ ଜନ୍ମ ଦେବା ବାଲୀ ମାତା ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਾ ਆਇਆ ॥
କେହି ସତ୍ୟଶୀଳ ହିଁ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସି ସଚ୍ଚା ମାନ୍ୟ ଯାଇଥାଏ।

ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਜਾਂ ਖਸਮੈ ਭਾਇਆ ॥
ଯାହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଉପରେ କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରି ପାରିବା ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର ଏବଂ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କର||18||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1 ॥

ਕੁਲਹਾਂ ਦੇਂਦੇ ਬਾਵਲੇ ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ ॥
ଏପରି ଦମ୍ଭୀ ଗୁରୁ ବାସ୍ତବରେ ବାଉଳା ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ ନିଜ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ତାହାକୁ ନେଇଥିବା ଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ଅଟନ୍ତି।

ਚੂਹਾ ਖਡ ਨ ਮਾਵਈ ਤਿਕਲਿ ਬੰਨ੍ੈ ਛਜ ॥
ଏହାର ଦଶା ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ମୂଷା ସ୍ୱୟଂ ପଶି ପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଲାଞ୍ଜରେ ଏକ ଝୁଡି ବାନ୍ଧି ଥାଏ।

ਦੇਨ੍ਿ ਦੁਆਈ ਸੇ ਮਰਹਿ ਜਿਨ ਕਉ ਦੇਨਿ ਸਿ ਜਾਹਿ ॥
ଲୋକଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେବା ବାଲା ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜେ ମରିଥାଏ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ମରିଯାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହାକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ମାଲୁମ ହୁଏନାହିଁ, ଶେଷରେ କେଉଁଠିକୁ ଯାଆନ୍ତି।

ਫਸਲਿ ਅਹਾੜੀ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸਾਵਣੀ ਸਚੁ ਨਾਉ ॥
କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଆଷାଢର ଫସଲ ଅଟେ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ନାମ ହିଁ ଶ୍ରାବଣର ଫସଲ ଅଟେ।

ਮੈ ਮਹਦੂਦੁ ਲਿਖਾਇਆ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਇ ॥
ନାମ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ରାଶି ଅଟେ, ମୁଁ ଏପରି ଏକ ପଟ୍ଟା ଲେଖାଇଛି, ଯାହା ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਰ ਕੇਤੜੇ ਕੇਤੇ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ॥
ଦୁନିଆରେ କେତେ ଦ୍ୱାର ଅଛି, କେତେ ସେଠାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ଓ ଯାଇଥାନ୍ତି,

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਮੰਗਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥
କେତେ ଭିକାରି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମାଗିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମାଗି ମାଗି ଚାଲିଯାନ୍ତି||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਸਉ ਮਣੁ ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਖਾਵੈ ਪੰਜਿ ਸੈ ਦਾਣਾ ਖਾਇ ॥
ହାତୀ ଶହେ ମାଣ ଘିଅ ଗୁଡ ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ଶହ ମାଣ ଦାନା ଖାଇଥାଏ।

ਡਕੈ ਫੂਕੈ ਖੇਹ ਉਡਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥
ସେ ଖାଇ ପିଇ ଫୋପାଡି ଥାଏ ଏବଂ ଧୂଳି ଉଡାଇ ଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଶ୍ୱାସ ବାହାରି ଯାଏ, ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਅੰਧੀ ਫੂਕਿ ਮੁਈ ਦੇਵਾਨੀ ॥
ଅହଂକାରରେ ଅନ୍ଧ ଓ ବାଉଳା ହୋଇ ଥିବା ଦୁନିଆକୁ ହାତୀ ଭଳି ବିବେଚନା କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਖਸਮਿ ਮਿਟੀ ਫਿਰਿ ਭਾਨੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅହଂକାରକୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਅਧੁ ਗੁਲ੍ਹਾ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੁਗਣੁ ਗੈਣਿ ਚੜੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥
ଚଟେଇ ପକ୍ଷୀ ଅଧା ଦାନା ଖାଇଥାଏ, ଆନନ୍ଦରେ ଉଡିଥାଏ।

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹਾ ਚੰਗੀ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ମାଲିକଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ।

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਸੈ ਮਿਰਿਆ ਸਭ ਪਿਛੈ ਪੈ ਖਾਇ ॥
ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାଘ ଶହ ଶହ ପଶୁକୁ ମାରି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ତାପରେ କେତେ ଜୀବ ଖାଇଥାନ୍ତି।

ਹੋਇ ਸਤਾਣਾ ਘੁਰੈ ਨ ਮਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥
ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାଘ ନିଜ ଗୁମ୍ଫାରେ ରହେ ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଶ୍ୱାସ ଚାଲିଯାଏ, ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਅੰਧਾ ਕਿਸ ਨੋ ਬੁਕਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ଅନ୍ଧ କାହାକୁ ଚିତ୍କାର କରି ଶୁଣାଇ ଥାଏ?

ਖਸਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਵੈ ॥
ମାଲିକଙ୍କୁ ଏହା କଦାପି ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਅਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਅਕ ਤਿਡਾ ਅਕ ਡਾਲੀ ਬਹਿ ਖਾਇ ॥
ଗଛର କୀଟ ଗଛ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରୀତି କରିଥାଏ ଏବଂ ଗଛର ଡାଳରେ ବସି ଖାଇଥାଏ।

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹੋ ਚੰਗਾ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥
ମାଲିକଙ୍କୁ ଏହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ନਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਸੁਖਿ ਕੀਤੈ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଦୁନିଆ ଚାରି ଦିନର ମେଳା ଅଟେ, ସୁହଖ-ସୁବିଧା ପରେ ଭାଗ୍ୟରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଥାଏ।

ਗਲਾ ਵਾਲੇ ਹੈਨਿ ਘਣੇਰੇ ਛਡਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥
କଥା କହିବା ବାଲା ବହୁତ ସାରା ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଧନ-ଦୌଲତ ଏବଂ ସୁଖକୁ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮਖੀਂ ਮਿਠੈ ਮਰਣਾ ॥
ମାଛି ମିଠାରେ ହିଁ ମରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਨ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਤਿਨ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ ॥੨॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାର ତୁ ରକ୍ଷା କରୁ, ତାହା ପାଖକୁ ମୋହ-ମାୟା ମଧ୍ୟ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਣੀ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ତୁ ହିଁ ମାଲିକ ଅଟୁ, ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି।

ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਇਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥
ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ସମସ୍ତେ ମାଗିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ଚିନ୍ତନ କରିଛି ଯେ ଯିଏ ମଧ୍ୟ ତୋର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଛି, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ଏହା ତୋର ହିଁ ଇଚ୍ଛା ଯେ କିଛି ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରେମ ଧନ ଦୌଲତ ସହିତ ରହୁ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ମନରେ ପ୍ରେମ ସ୍ଥାପନ କରି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର।

ਵਿਣੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ପ୍ରେମ ବିନା ଭକ୍ତି ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ପ୍ରେମ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਦੇ ਇਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥
ହେ ଭଗବାନ! ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ସମସ୍ତେ ତୋର ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି।

ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਧਾਰੁ ॥੧੯॥
ଆମକୁ ସନ୍ତୋଷପୂର୍ବକ ଏହି ଦାନ ଦିଅ ଯେ ତୋର ସଚ୍ଚା ନାମର ଆଶ୍ରା ବନି ରହୁ||19||

Page 1287

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1॥

ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ ॥
ରାତି ଓ ଦିନରେ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਛਿਜੈ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥
ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਵਰਤਣਿ ਵਰਤਿਆ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ॥
ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ସାଂସରର ଧନ୍ଦାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ

ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਤਪ ਤਾਲੁ ॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସ୍ମରଣ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ।

ਅੰਧਾ ਝਖਿ ਝਖਿ ਪਇਆ ਝੇਰਿ ॥
ଅଜ୍ଞାନାନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଧକ୍କା ଖାଇଥାଏ।

ਪਿਛੈ ਰੋਵਹਿ ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ପରିଜନ ରୋଦନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ଜୀବନ ପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଅନୁରୋଧ କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ॥
ପରନ୍ତୁ ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ବିନା କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ।

ਮੋਇਆ ਰੋਂਹਿ ਰੋਂਦੇ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀਂ ॥
ମୃତକ ଉପରେ ରୋଦନ କରି କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥
ହେ ନାନକ! ବାସ୍ତବରେ ମାଲିକକୁ ଏହା ମଞ୍ଜୁର ଅଟେ ଏବଂ

ਸੇਈ ਮੁਏ ਜਿਨ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ମରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਦੀ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରେମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସମସ୍ତ ଶତ୍ରୁ, ଝଗଡା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਵੰਨੁ ਗਇਆ ਰੂਪੁ ਵਿਣਸਿਆ ਦੁਖੀ ਦੇਹ ਰੁਲੀ ॥
ସୁନ୍ଦର ରୂପ-ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ଶରୀର ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ।

ਕਿਥਹੁ ਆਇਆ ਕਹ ਗਇਆ ਕਿਹੁ ਨ ਸੀਓ ਕਿਹੁ ਸੀ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ଲୋକମାନେ କଥା କହିଥାନ୍ତି, କେଉଁଠାରୁ ଆସିଥିଲା ଆଉ କେଉଁଠାକୁ ଚାଲିଗଲା, କଣ ଥିଲା ଆଉ କଣ ହୋଇଗଲା।

ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਗਲਾ ਗੋਈਆ ਕੀਤਾ ਚਾਉ ਰਲੀ ॥
ମନ ତଥା ମୁଖରେ କଥା ଚଳିଥାଏ ଏବଂ ଜୀବନରେ ମଉଜ ମସ୍ତି ଚାଲିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਤਿ ਪਾਟੀ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ନାମ ବିନା ମସ୍ତକରୁ ପାଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤੇ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ସମାନ ଅଟେ, ସଦା ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ତରେ ଏହା ସହାୟତା କରିଥାଏ।

ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜଗତ ବାଉଳା ରହିଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମକୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ଦେଇ ନଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ੍ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ଯିଏ ନିଜ ଆତ୍ମାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସେହି ଭକ୍ତ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ସୋ ସାହିବୁ ସୋ ସେବକୁ ତେହା ଜିସୁ ଭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ଏପରି ସେବକ ନିଜ ମାଲିକ-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରୂପ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਹੁ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅੰਧਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥
କୁହ, ନିଜ ଇଚ୍ଛା କରିବା ବାଲା କେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି କୁଟିଳ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ ਮੂਰਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥
ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା କେବେ ତୃପ୍ତି ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ମୂର୍ଖର କ୍ଷୁଧା କଦାପି ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਦੂਜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਲਗਿ ਵਿਗੁਤਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସମସ୍ତେ କଷ୍ଟ ପାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥੨੦॥
କିନ୍ତୁ ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରି ସେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||20||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ପାଖରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଧନ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପାଖରେ ଶାଳୀନତା ଏବଂ ଧର୍ମ ଦୁଇଟି ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਸੋ ਧਨੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਕਾਂਢੀਐ ਜਿਤੁ ਸਿਰਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਇ ॥
ସେହି ଧନ-ଦୌଲତକୁ ସାଥୀ ମାନିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯାହା ଯୋଗୁଁ ବିପଦ ଓ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡି

ਜਿਨ ਕੈ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਉ ਫਕੀਰ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଧନ-ଦୌଲତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ନାମ ଭିକାରି ହେବା ଉଚିତ, କାରଣ ଧନ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଧନ ହି ମାଗିଥାଏ।

ਜਿਨ੍ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਵਸਹਿ ਤੇ ਨਰ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥੧॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ତୁ ବାସ କରୁ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଗୁଣବାନ ଅଟେ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ ਜਾਇ ਤ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥
ଦୁନିଆ ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟରେ ଦୌଲତ ଏକାଠି କରିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ଦୌଲତ ଚାଲିଯାଏ, ଆହୁରି ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਥੀ ਭੁਖ ॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା କାହାର କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ ॥
ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ, ଲାଳସା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ, ରୂପ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଧନର ଲାଳସା ଲାଗିଥାଏ।

ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇਤੇ ਲਗਹਿ ਦੁਖ ॥੨॥
ଶରୀରରେ ଯେତେ ରସ ଅଛି, ସେତେ ଦୁଃଖ ଭାଗ୍ୟରେ ଥାଏ||2||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ॥
ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ମନ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ମନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଶରୀର ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ।

ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ ਕਿਆ ਥੀਐ ਜਾਂ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥
ଯେଉଁଠି ପଥରର ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ସେଇଠି ଚୂନ ଲଗାଇବାରେ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ।

ਬੰਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀ ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਹਾਥ ॥
ଯେତେବେଳେ ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ, ନୌକା ନାହିଁ କିମ୍ବା କାତ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ପାର ହେବା ପାଇଁ ଭାଗ୍ୟରେ ନଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਣੁ ਕੇਤੇ ਡੁਬੇ ਸਾਥ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଅନେକ ସାଥୀଙ୍କୁ ନେଇ ବୁଡି ଯାଇଥାଏ||3||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾ ਲਖ ਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹ ॥
ଯଦି ଲକ୍ଷେ ମାଣ ସୁନା ଓ ଲକ୍ଷେ ମାଣ ରୂପା ଥାଏ, ଲକ୍ଷେ ବାଦଶାହ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ବାଦଶାହ ହେଉଥାଉ,

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥
ଲକ୍ଷେ ସେନା, ହତିଆର, ଘୋଡା ଇତ୍ୟାଦି ମାଲିକ ଥାଉ,

ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ ਲੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ସଂସାର-ସମୁଦ୍ରକୁ ପାର କରିବାକୁ ପଡିବ, ସେଠାରେ ଅଥଳ ଅଗ୍ନି ଏବଂ ପାଣି ମହଜୁଦ ଅଛି।

ਕੰਧੀ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹ ॥
କୂଳ ନଜରରେ ଆସୁ ନାହିଁ, ଏବଂ ଚିତ୍କାର ଶୁଣା ଯାଉଛି।

ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਣੀਅਹਿ ਸਾਹ ਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! କିଏ ବାଦଶାହ ଅଟେ, କିଏ ଶାହ ଅଟେ, ସେଠାରେ ହିଁ ମାନାଯାଇ ଥାଏ||4||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਗਲੀਂ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ ॥
କାହାର ଗଳାରେ ଜଞ୍ଜିର ପଡିଥାଏ,

ਬਧੇ ਛੁਟਹਿ ਸਚਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥
ସେ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ମାନି ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਸੋ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଏହି ସଚ୍ଚାକୁ ମାନିବା ଉଚିତ ଯେ ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଅନ୍ତର୍ଗତ ହିଁ କର୍ମର ବିଚାର ହୋଇଥାଏ।

ਭਉਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ॥
ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣ ଯେ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ହିଁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀਐ ॥
ଚୋର, ଜୁଆଡି ଏବଂ ମନ୍ଦ ଲୋକକୁ କେଲୁଆରେ ପେଡା ଯାଇଥାଏ।

ਨਿੰਦਕ ਲਾਇਤਬਾਰ ਮਿਲੇ ਹੜ੍ਹਵਾਣੀਐ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ଚୁଗୁଲି କରିବା ବାଳାକୁ କଠୋର ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ॥੨੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଦାଲତରେ ଇଜ୍ଜତର ଅଧିକାରୀ ବନିଥାଏ||21||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 2॥

ਨਾਉ ਫਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੂਰਖ ਪੰਡਿਤੁ ਨਾਉ ॥
(କଳିଯୁଗରେ ସବୁ ଓଲଟା ଚାଲୁଅଛି କାରଣ) ଦୌଲତର ପୂଜାରୀକୁ ବାଦଶାହ ମାନା ଯାଉଅଛି, ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଦ୍ୱାନ ଭାବେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଉଅଛି।

ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੂ ਏਵੈ ਕਰੇ ਗੁਆਉ ॥
ଅଜଣାଣ ଅନ୍ଧକୁ ପରୀକ୍ଷକ ମାନା ଯାଇଥାଏ, ଏହିଭଳି କଥା ହେଉଅଛି।

ਇਲਤਿ ਕਾ ਨਾਉ ਚਉਧਰੀ ਕੂੜੀ ਪੂਰੇ ਥਾਉ ॥
ବଦମାସୀ କରିବା ବାଲାର ନାମ ଚୌଧୁରୀ ଅଟେ ଏବଂ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ବହୁତ କଥା କହିଥାଏ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ଜାଣୀଐ କଲି କା ଏହୁ ନିଆଉ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ସତ୍ୟ ଜଣା ପଡିଥାଏ ଯେ କଳିଯୁଗର ଏହା ବିପରୀତ ବିଚାର ଅଟେ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ହରଣਾਂ ବାଜਾਂ ତै ସିକଦାରਾਂ ଏନ୍ ା ପଡ୍ରିହଆ ନାଉ ॥
ହରିଣ, ବାଜ ପକ୍ଷୀ ଭଳି କର୍ମଚାରୀ ଅନ୍ୟକୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଫାਂଧୀ ଲଗୀ ଜାତି ଫହାଇନି ଅଗै ନାହୀ ଥାଉ ॥
ଯେଉଁ ଫନ୍ଦାରେ ଫସିଥାଏ, ନିଜ ସାଙ୍ଗ, ସାଥୀଙ୍କୁ ଫସାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ପରେ ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ।

ସୋ ପଢ଼ିଆ ସୋ ପଂଡିତୁ ବୀନା ଜିନ୍ ୀ କମାଣਾ ନାଉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଶିକ୍ଷିତ ଅଟେ, ପଣ୍ଡିତ ଓ ବିଦ୍ୱାନ ମାନା ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନାର କର୍ମ କରିଥାଏ।

ପହିଲୋ ଦେ ଜଡ଼ ଅଂଦରି ଜੰମै ତା ଉପରି ହୋବै ଛାଂଉ ॥
ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଭୁଇଁରେ ଗଛର ଚେର ଲାଗିଥାଏ, ତାହାପରେ ବୃକ୍ଷ ବନି ଛାୟା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ।

ରାଜେ ସୀହ ମୁକଦମ କୁତେ ॥
ଆଜିକାଲି ସ୍ଥିତି ଏପରି ଯେ ଦୈନିକ ବାଘ ଭଳି ଅତ୍ୟାଚାର କରି ଜନତାର ଲହୁ ବୁହାଇ ଅଛ ଏବଂ

ଜାଇ ଜଗାଇନ୍ି ବୈଠେ ସୁତେ ॥
ସରକାରୀ କର୍ମଚାରୀ କୁକୁର ଭଳି ଯେ କୌଣସି ଜାଗାରେ ପହଞ୍ଚି ଭଲ ଲୋକଙ୍କୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଚାକର ନହଦਾ ପାଇନ୍ି ଘାଉ ॥
ନଉକର ନଖ ଭଳି ଲୋକଙ୍କ ଜଖମ କରିଥାଏ ଏବଂ

ରତୁ ପିତୁ କୁତିହୋ ଚଟି ଜାହୁ ॥
କୁକୁର ଭଳି ଜନତା ଉପରେ ଜୁଲମ କରି ତାହାଙ୍କ ରକ୍ତ କାଢିଥାଏ।

ਜਿਥੈ ਜੀਆਂ ਹੋਸੀ ਸਾਰ ॥
ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅଦାଲତରେ କରିଥିବା କର୍ମର ହିସାବ ହେବ,

ନକୀଂ ବଢ଼ୀଂ ଲାଇତବାର ॥୨॥
ଏପରି ମନ୍ଦ ଲୋକଙ୍କ ନାକ କାଟି
ଦିଆଯିବ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਦਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥
ନିରଙ୍କାର ସ୍ୱୟଂ ଦୁନିଆକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਕਟੀਐ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭୟ-ଭାବ ବିନା ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ହିଁ ପ୍ରଭୁନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਊਪਜੈ ਪਾਈਐ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୋକ୍ଷର ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଭୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਭੈ ਤੇ ਭੈਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷାର ମନନ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ-ଭାବ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ।

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ଭୟ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଭୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପ୍ରଭୁ ଭୟ-ଭାବର ମହତ୍ତ୍ୱ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାରେ ଜଳି ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ।

ନାନକ ନାବୈ ହୀ ତେ ସୁਖୁ ପାਇਆ ଗୁରମତୀ ଉରି ଧାର ॥୨୨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ପ୍ରଭୁନାମକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ହିଁ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||22||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ରୂପै କାମै ଦୋସତୀ ଭୁਖै ସାଦै ରଂਢୁ ॥
ରୂପ-ଯୌବନର କାମ ବାସନା ସହିତ ଦୋସ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କ୍ଷୁଧାର ସ୍ୱାଦ ମିଳିଥାଏ।

ଲବै ମାଲै ଘୁଲି ମିଲି ମିଚଲି ଉਂਘै ସଉੜି ପଲਂਘୁ ॥
ଲୋଭୀ ଧନ-ଦୌଲତ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଦରେ ଘୁମାଉ ଥିବା ଜୀବ ପାଇଁ ଛୋଟ ଜାଗା ମଧ୍ୟ ନଥାଏ।

ଭଂଉକै କୋਪୁ ਖୁଆରୁ ହୋਇ ଫକੜୁ ਪିटे ਅਂਧୁ ॥
କ୍ରୋଧ କୁକୁରଭଳି ଭୁକି ଥାଏ, ଅନ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ।

ଚୁପै ଚଂଗା ନାନକା ਵିਣୁ ନାବୈ ମୁହି ਗਂਧୁ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଚୁପ ରହିବା ହିଁ ଭଲ ଅଟେ, ଅନ୍ୟଥା ହରିନାମ ବିନା ମୁଖର ମଇଳା ହିଁ ବାହାରି ଥାଏ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1 ॥

ରାଜୁ ମାਲୁ ରୂପୁ ଜାତି ଜୋବନୁ ପଂଜେ ଠଗ ॥
ରାଜ୍ୟ, ସମ୍ପତ୍ତି, ରୂପ, ଜାତି ଏବଂ ଯୌବନ ପାଞ୍ଚ ଠକ ଅଟେ।

ଏନੀ ଠଗୀं ଜଗୁ ଠଗିଆ କିନै ନ ରखी ଲଜ ॥
ଏହି ଠକ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଠକି ନେଇଛି ଏବଂ କୌଣସି ମାନ ରଖି ନଥାଏ।

ଏନਾ ଠଗନ੍ି ଠଗ ସେ ଜି ଗୁର କୀ ପैରी ପାହି ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ଠକକୁ ସେ ହିଁ ଠକିଥାଏ।

ନାନକ କରମା ବାହରे ହୋରି କେତे ମୁठे ଜାହି ॥୨॥
ହେ ନାନକ!ଅନେକ ଭାଗ୍ୟହୀନ ଲୋକ ଲୁଟି ଥାଆନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ ॥

ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ॥
ଯଦି କେହି ପଢା-ଲେଖା ପୁରୁଷ ଠାରୁ ହିସାବ ମାଗା ଯାଇଥାଏ, ସେ ଦାୟୀ ରହିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰੁ ਅਉਖਾ ਤੰਗੀਐ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ମିଥ୍ୟା ହିଁ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ୟା ପାଇଥାଏ।

ਅਉਘਟ ਰੁਧੇ ਰਾਹ ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ॥
ତାହା ପାଇଁ ସବୁ ରାସ୍ତା କଠିନ ଅଟେ ଏବଂ ବାଧା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ॥
ସଚ୍ଚା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਹਿਰ ਗਭੀਰ ਅਥਾਹੁ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ॥
ସେ ଗହନ ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਛੁਟਸੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ରହିବା ବାଲା ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଏବଂ ଚିନ୍ତା ଆଣିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମୁକ୍ତ ହୋଇ ନଥାନ୍ତି।

ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥
ପ୍ରଭୁନାମର ଚର୍ଚ୍ଚା କରି ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରକୁ ସମ୍ମାନପୂର୍ବକ ଯାଅ।

ਹੁਕਮੀ ਸਾਹ ਗਿਰਾਹ ਦੇਂਦਾ ਜਾਣੀਐ ॥੨੩॥
ଏହି ସତ୍ୟ ଜାଣି ନିଅ ଯେ ଈଶ୍ୱର ନିଜ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ଏବଂ ପୋଷଣ
ଦେଇଥାନ୍ତି||23||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ପଉਣै ପାਣी ਅਗਨੀ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ ॥
ବାୟୁ, ପାଣି, ଅଗ୍ନି ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ତଥା ପ୍ରାଣର ସଂଚାର କରି ପ୍ରାଣୀକୁ ବନାଇ ଅଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଅନେକ ଖୁସି ଏବଂ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ।

ਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਨਿ ਵਜੀਰ ॥
କେହି ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ, ପାତାଳ ଉପରେ ରହିଥାଏ, କେହି କାହାର ଦ୍ୱାରରେ ୱଜିର ରହି ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਇਕਨਾ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਜਹੀਰ ॥
କାହାକୁ ଦୀର୍ଘ ଆୟୁଷ ମିଳିଥାଏ, ଆଉ କାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ।

ਇਕਿ ਦੇ ਖਾਹਿ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਇਕਿ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰ ॥
କେହି ଧନବାନ ହୋଇଥାଏ, ଅନେକ ଉପଯୋଗ କରିଥାଏ, କେବେ ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ, କେହି ଫକୀର ବନି ଘର ଘର ବୁଲି ମାଗିଥାଏ।

ਹੁਕਮੀ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੀ ਢਾਹੇ ਏਕ ਚਸੇ ਮਹਿ ਲਖ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜର ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଲକ୍ଷେ ସୃଷ୍ଟି କରି ନାଶ ମଧ୍ୟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਕੋ ਨਥੈ ਨਥਿਆ ਬਖਸੇ ਤੋੜੇ ਨਥ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆକୁ ମାଲିକ ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିଛନ୍ତି, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସେ ହୁକୁମ କରି ଶିକୁଳୀ ଖୋଲି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖੇ ਬਾਝੁ ਅਲਖੁ ॥
ସେ ରୂପ-ରଙ୍ଗ, ବର୍ଣ୍ଣ ଜାତି ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ସେ କର୍ମ ଦୋଷ ରହିତ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਕਿਉ ਕਥੀਐ ਕਿਉ ਆਖੀਐ ਜਾਪੈ ਸਚੋ ਸਚੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ମହିମା କଣ କଥନ କରାଯିବ, ତାହାଙ୍କ ଉପକାରର ବର୍ଣ୍ଣନା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏକମାତ୍ର ସେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଓ ସବୁକିଛି ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਣਾ ਕਥਨਾ ਕਾਰ ਸਭ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਕਥੁ ॥
କରିବା ଏବଂ କହିବା ସବୁ ତାହାଙ୍କ କର୍ମ ଅଟେ, ହେ ନାନକ! ସେ ସ୍ୱୟଂ ଅକଥନୀୟ ଅଟନ୍ତି।

ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇਇ ॥
ଯିଏ ଅକଥନୀୟ କଥା ଶୁଣିଥାଏ,

ਰਿਧਿ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੧॥
ତାହାକୁ ରିଦ୍ଧି, ସିଦ୍ଧି, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁଖର ଘର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਤ ਨਉ ਕੁਲ ਬੰਧੁ ॥
ଯିଏ ଅସହ୍ୟକୁ ସହନ କରିଥାଏ, ତାହାର ନବ ଦ୍ୱାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇଯାଏ।

ਪੂਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੈ ਥਿਰੁ ਕੰਧੁ ॥
ଯଦି ପ୍ରାଣ ରହିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରାଯାଏ, ଶରୀର ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ।

ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ਕਹਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣੁ ॥
କେଉଁଠାରୁ ଆସିଛୁ, କେଉଁଠିକୁ ଯିବାକୁ ହେବ,

ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਰਹੈ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସେ ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, ସେ ସାର ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣିନିଏ।

ਇਹੁ ਪਰਸਾਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣੈ ॥
ଏହି ପ୍ରସାଦ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳିଥାଏ।

ਹੋਂਦਾ ਫੜੀਅਗੁ ਨਾਨਕ ਜਾਣੁ ॥
ହେ ନାନକ! କେବଳ ଅଭିମାନୀକୁ ଧରା ଯାଇଥାଏ,

ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਜੂਨੀ ਪਾਣੁ ॥੨॥
ଯଦି ଅହଂ ଭାବ ନଥାଏ, ଯୋନିରେ ଆସେ ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਪੜ੍ਹ੍ਹੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਹੋਰਿ ਬੁਧੀਂ ਮਿਥਿਆ ॥
ହରିନାମ ପାଠ କର, ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟର ବୁଦ୍ଧି ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਿਆ ॥
ହରିନାମ ହି ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର ଅଟେ, ଏହା ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਕਿਨ ਹੀ ਪਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତ କେହି ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਰਬਿ ਗੁਬਾਰੁ ਤਿਨ ਸਚੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ସତ୍ୟ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਚਲੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਾਵਣਿ ਤਤਿਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲିବା ବାଳାକୁ ଉତ୍ତପ୍ତ ତାୱାରେ ଭାଜି ଦିଆଯାଏ।

ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ ਦੁਬਿਧਾ ਘਤਿਆ ॥
ଏପରି ଲୋକ ଜଳୁଥିବା କଢେଇରେ ଦ୍ୱିଧାର ତେଲ ଢାଳିଥାନ୍ତି।

ਆਇਆ ਉਠੀ ਖੇਲੁ ਫਿਰੈ ਉਵਤਿਆ ॥
ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନର ଖେଳ ଖେଳି ସଂସାରରୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੁ ਸਚੈ ਰਤਿਆ ॥੨੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମ ସତ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମିଶି ଯାଇଥାଏ, ସେ ସେଥିରେ ହିଁ ରତ ରହିଥାଏ||24||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 1॥

ପହିଲାଂ ମାସହୁ ନିଂମିଆ ମାସୈ ଅଂଦରି ୱାସୁ ॥
ସବୁଠାରୁ ପ୍ରଥମ ମାଂସ ପିତାଙ୍କ ବୀର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଗର୍ଭ ଧାରଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ନଅ ମାସ ପେଟ ରୂପୀ ମାଂସରେ ରହିଥାଏ।

ଜୀଉ ପାଇ ମାସୁ ମୁହି ମିଲିଆ ହଡୁ ଚଂମୁ ତନୁ ମାସୁ ॥
ପ୍ରାଣର ସଂଚାର ହୋଇ ସମୟ ଅନୁସାରେ ମୁହଁ, ଅସ୍ଥି, ତ୍ୱଚା, ଶରୀର ସବୁ ମିଳିଥାଏ।

ମାସହୁ ବାହରି କଢିଆ ମଂମା ମାସୁ ଗିରାସୁ ॥
ଗର୍ଭାଶୟ ମାଂସରୁ ବାହାର ହୋଇ ଶିଶୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ସ୍ତନ ପାନ ମାଂସରୁ ମିଳିଥାଏ।

ମୁହୁ ମାସୈ କା ଜୀଭ ମାସୈ କୀ ମାସୈ ଅଂଦରି ସାସୁ ॥
ଏହାର ମୁହଁ ଓ ଜିହ୍ୱା ମଧ୍ୟ ମାଂସର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମାଂସ ହିଁ ଶ୍ୱାସ ନେଇଥାଏ।

ୱଡା ହୋଆ ୱୀଆହିଆ ଘରି ଲୈ ଆଇଆ ମାସୁ ॥
ଯେତେବେଳେ ବଡ ହୋଇଥାଏ, ବିବାହ ରଚନା କରି ସ୍ତ୍ରୀର ରୂପରେ ମାଂସ ହିଁ ଘରକୁ ଆଣିଥାଏ।

ମାସହୁ ହୀ ମାସୁ ଉପଜୈ ମାସହୁ ସଭୋ ସାକୁ ॥
ମାଂସ ସହିତ ମାଂସ ସଂଭୋଗ କରି ଶିଶୁ ରୂପରେ ମାଂସ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ ଏବଂ ମାଂସ ସହିତ ହିଁ ସବୁ ସମ୍ପର୍କ, ଭାଇ, ଭଉଣୀ, ମାତା-ପିତା ଇତ୍ୟାଦି ହୋଇଥାଏ।

ସତିଗୁରି ମିଲିଐ ହୁକମୁ ବୁଝୀଐ ତਂ କୋ ଆୱୈ ରାସି ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ବୁଝା ଯାଇଥାଏ, ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ଆପି ଛୁଟେ ନହ ଛୁଟୀଐ ନାନକ ବଚନି ବିଣାସୁ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ନିଜେ ସ୍ୱୟଂ ମୁକ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ଏବଂ ବ୍ୟର୍ଥ କଥାରେ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ||1||

ମଃ ୧ ॥
ମହଲା 1॥

ମାସୁ ମାସୁ କରି ମୂରଖୁ ଝଗଡ଼େ ଗିଆନୁ ଧିଆନୁ ନହੀ ଜାଣୈ ॥
କିଛି ମୂର୍ଖ ଲୋକ (ସ୍ୱୟଂ ମାଂସ ଖାଇବା ତ୍ୟାଗ କରି) ମାଂସ ଖାଇବାରେ ଝଗଡା କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର ଜ୍ଞାତ ହୋଇ ନଥାଏ।

କଉਨੁ ମାସୁ କଉਨੁ ସାଗୁ କହାਵੈ କିସୁ ମହି ପାପ ସମାਣੇ ॥
ମାଂସ କଣ ଅଟେ, ଶାଗ-ପାରିବା କଣ ଅଟେ, କାହା ପାଖରେ ପାପ ଅଛି, ଏହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੈਂਡਾ ମାରି ହୋମ ଜଗ କୀਏ ଦେਵତਿਆ କୀ ਬାਣੇ ॥
(ମାନା ଯାଇଥାଏ ଯେ) ଦେବତା ମାଂସ ପାଇ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଦେବତାକୁ ଖୁସି କରିବା ପାଇଁ ହୋମ-ଯଜ୍ଞ କରି ବଳି ଦିଆ ଯାଇଥାଏ।

ମାସୁ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ନକୁ ପକੜହି ରାତੀ ମାਣਸ ਖାਣੇ ॥
କିଛି ମାଂସ ଖାଇବା ତ୍ୟାଗ କରି ମାଂସର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଆସିଲେ ନାକ ବନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ରାତିରେ ବାସନାର ଶିକାର ବନାଇ ମାଂସ ହିଁ ଖାଇ ଯାଇଥାଏ।

ਫੜੁ କରି ਲੋକਾਂ ନੋ ଦିਖਲਾਵହି ଗିਆନੁ ਧਿਆନੁ ନହੀ ਸੁਝੈ ॥
ସେ ନାକ ଧରି ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ନଥାଏ।

ନାନକ ਅੰਧੇ ସିଉ କିਆ କହੀਐ କହै ନ କହਿਆ ਬੁਝੈ ॥
ହେ ନାନକ! ଅନ୍ଧକୁ କଣ କୁହା ଯାଇ ପାରିବ, ସତ୍ୟ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਅੰਧਾ ସୋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ କମାਵै ତିସୁ ରିଦै ସି ਲੋਚନ ନାହੀ ॥
ଅନ୍ଧ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯିଏ କୁଟିଳ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନର ଆଖି ନଥାଏ।

ମାତ ପିତା କୀ ରକତୁ ନିਪੰନੇ ମଛੀ ମାସୁ ନ ਖਾਂਹੀ ॥
ଆମେ ପିତା-ମାତାଙ୍କ ରକ୍ତ-ବୀର୍ଯ୍ୟରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛୁ, ପରନ୍ତୁ ମାଂସ ମାଛକୁ ଖାଉ ନାହୁଁ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਜਾਂ ਨਿਸਿ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ରାତିରେ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷର ସଂଭୋଗ ହୋଇଥାଏ, ମୈଥୁନ କ୍ରିୟା ମାଂସ ସହିତ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥
ଆମେ ମାଂସରୁ ବନି ଥାଉ, ମାଂସରୁ ଜନ୍ମ ନେଉ ଏବଂ ଆମ ଶରୀର ମାଂସର ହିଁ ଅଟେ।

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ତୁମେ ନିଜକୁ ଚତୁର କହି ଥାଅ, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ।

ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥
ବାହାରର ମାଂସ(ଜୀବ)କୁ ଖରାପ ମାନି ଥାଅ ଏବଂ ଘରର ମାଂସ (ପତ୍ନୀ-ସନ୍ତାନ)କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਇ ਲਇਆ ਵਾਸੇਰਾ ॥
ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ସବୁ ମାଂସରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ରୂପୀ ମାଂସରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਭਖੁ ਭਖਹਿ ਭਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥
ଯାହାର ଗୁରୁ ଅନ୍ଧ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ପରିଶ୍ରମର ଖାଦ୍ୟ ଛାଡି ହାରାମ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଥାଏ।

ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥
ଆମେ ମାଂସର ଶରୀର ରୂପୀ ପାତ୍ର ଅଟୁ, ମାଂସ (ପିତାର ବୀର୍ଯ୍ୟ) ଦ୍ୱାରା ବନିଥାଏ ଏବଂ ମାଂସ (ମା' ପେଟ)ରୁ ହିଁ ଆମର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ।

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ତୁମେ ସ୍ୱୟଂକୁ ଚତୁର କହି ଥାଅ, କିନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନ-ଜ୍ଞାନର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ।

ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀਂ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ ॥
ପୁରାଣ ଏବଂ କୋରାନରେ ମଧ୍ୟ ମାଂସର ବର୍ଣ୍ଣନା କରା ଯାଇଛି ଏବଂ ଚାରି ଯୁଗ ମାଂସର ହିଁ ଆଚରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥
ଯଜ୍ଞ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବିବାହରେ ମଧ୍ୟ ମାଂସ ହୋଇଥାଏ, କାରଣ ଯଜ୍ଞରେ ଆହୂତି ବଳି ଏବଂ ବିବାହରେ କନ୍ୟାକୁ ଅଣା ଯାଇଥାଏ।

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ॥
ସବୁ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ, ବାଦଶାହ ଏବଂ ସୁଲତାନ ଆଦି ମାଂସରୁ ହିଁ ଜାତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਜੇ ਓਇ ਦਿਸਹਿ ਨਰਕਿ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ ਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ ॥
ଯଦି ଏପରି ଲୋକ ନର୍କକୁ ଯିବା ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତି, ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ଦାନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଅନୁଚିତ।

ਦੇਂਦਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਲੈਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹੁ ਧਿਙਾਣਾ ॥
ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ୟାୟ ଯେ ଦାନ ଦେବା ବାଲା ନର୍କକୁ ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ନେବା ବାଲା (ପଣ୍ଡିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ) ସ୍ୱର୍ଗର ଅଧିକାରୀ ବନିଥାନ୍ତି।

ਆਪਿ ਨ ਬੂਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥
ୱାଃ ପଣ୍ଡିତ! ୱାଃ! କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଓ ଚତୁର ବନି ଅଛ, ନିଜେ ବୁଝି ନାହଁ, ପରନ୍ତୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଉଛ।

ਪਾਂਡੇ ਤੂ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਥਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ ॥
ହେ ପଣ୍ଡିତ! ତୁ ଜାଣି ନାହୁଁ ଯେ ମାଂସ କେଉଁଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਤੋਇਅਹੁ ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾਂ ਤੋਇਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ ॥
ପାଣିରୁ ଆନ୍ନ, ଆଖୁ, କପା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତିନି ଲୋକର ରଚନା ମଧ୍ୟ ପାଣିରୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਤੋਆ ਆਥੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥
ଯଦି ଏହା କୁହାଯାଏ ଯେ ପାଣି ଅନେକ ପ୍ରକାରରୁ ଭଲ ଅଟେ, ପାଣିରେ ମଧ୍ୟ ବିକାର ଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ରୂପ ବଦଳାଇ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରସ ବନିଥାଏ।

ਏਤੇ ਰਸ ਛੋਡਿ ਹੋਵੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥੨॥
ଏଣୁ ସବୁ ପଦାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ କରି ହିଁ ପଣ୍ଡିତ ବୈଷ୍ଣବ ଅଥବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କହିବା ଉଚିତ ହୋଇପାରେ, ନାନକ ଏହା କହିଛନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ହଉ କିଆ ଆଖା ଇକ ଜୀଭ ତେରା ଅંତୁ ନ କିନ ହୀ ପାଇଆ ॥
ହେ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା! ମୁଁ କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ତୋର ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି, ବାସ୍ତବରେ ମୋର ଏକ ହିଁ ଜିହ୍ୱା ଅଛି, ତୋର ରହସ୍ୟ କେହି ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ସଚା ସବଦୁ ବୀଚାରି ସେ ତୁଝ ହୀ ମାହି ସମାଇଆ ॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦର ମନନ କରିଥାଏ, ସେ ତୋ' ଠାରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ।

ଇକି ଭଗବା ବେସୁ କରି ଭରମଦେ ବିନୁ ସତିଗୁର କିନୈ ନ ପାଇଆ ॥
କିଛି ଲୋକ ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରି ଭ୍ରମଣ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହାନ୍ତି।

ଦେସ ଦିସଂତର ଭବି ଥକେ ତୁଧୁ ଅંଦରି ଆପୁ ଲୁକାଇଆ ॥
ସେ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତର ଭ୍ରମଣ କରି ଥକି ଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ତୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ।

ଗୁର କା ସବଦୁ ରତંନୁ ହୈ କରି ଚାନନୁ ଆପି ଦିଖାଇଆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟେ, ଏହାକୁ ଆଲୋକିତ କରି ସ୍ୱୟଂ ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ଆପଣା ଆପୁ ପଛାନିଆ ଗୁରମତୀ ସଚି ସମାଇଆ ॥
କେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣି ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଆବା ଗଉନୁ ବଜାରୀଆ ବାଜାରୁ ଜିନੀ ରଚାଇଆ ॥
କେହି ବେଶ-ଆଡମ୍ବର ଢଙ୍ଗ କରିଥାଏ, ଫଳରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ଇକୁ ଥିରୁ ସଚା ସାଲାହଣା ଜିନ ମନି ସଚା ଭାଇଆ ॥୨୫॥
ଯାହାର ମନକୁ ପରମାତ୍ମା ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତି, ସେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ସେହି ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ||25||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ନାନକ ମାଇଆ କରମ ବିରଖୁ ଫଲ ଅંମ୍ରିତ ଫଲ ବିସୁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମାୟା କର୍ମର ଏକମାତ୍ର ସେହି ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସୁଖ ରୂପୀ ଅମୃତ ଏବଂ ଦୁଃଖ ରୂପୀ ଜହରର ଫଳ ଆସିଥାଏ।

ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମା ସର୍ବ କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ଫଳ ଆସିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଖାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ||1||

ମଃ ୨ ॥
ମହଲା 2॥

ନਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲਿ ॥
ହେ ନାନକ! ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରଶଂସାକୁ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦେବା ଉଚିତ।

ਏਨੀ ਜਲੀਈਂ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਇਕ ਨ ਚਲੀਆ ਨਾਲਿ ॥੨॥
ଏହି ଭଣ୍ଡ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ରହନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମରେ ହିଁ ଦୁନିଆ ଚାଲିଥାଏ,ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ବିଚାର ହୋଇଥାଏ।

ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਤੂਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ହେ ମାଲିକ! ଆମର କର୍ମର ବିଚାର ତୋ' ହାତରେ ଅଛି, ତୁ ହିଁ ମନକୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଉ।

ਕਾਲੁ ਚਲਾਏ ਬੰਨਿ ਕੋਇ ਨ ਰਖਸੀ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନେଇ ଯାଇଥାଏ, କେହି ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚି ପାରେ ନାହିଁ।

ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨ੍ਹਿ ਚੜਿਆ ਨਚਸੀ ॥
ଅତ୍ୟାଚାରୀ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କାନ୍ଧ ଉପରେ ଚଢି ନାଚିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬੇੜੁ ਸਚਾ ਰਖਸੀ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ହିଁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟର ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବା ବାଲାକୁ ଈଶ୍ୱର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਭੜਹਾੜੁ ਅਨਦਿਨੁ ਭਖਸੀ ॥
ବିକାରର ଅଗନିର ଜ୍ୱାଳା ଜଳୁଅଛି, ଯାହା ପ୍ରତିଦିନ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଜ୍ୱଳନରେ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଫାଥା ଚୁରୌ ଚୋଗ ହୁକମୀ ଛୁଟସୀ ॥
କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ମନୁଷ୍ୟ ଫଳ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ଆଉ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

କରତା କରେ ସୁ ହୋଗୁ କୁੜୁ ନିଖୁଟସୀ ॥୨୫॥
ଯାହା ଈଶ୍ୱର କରିବେ, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ, ମିଥ୍ୟାର ଅନ୍ତ ହୋଇଥାଏ||26||

ସଲୋକ ମଃ ୧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1 ॥

ଘର ମହି ଘରୁ ଦେਖାਇ ଦେਇ ସୋ ସତਿଗୁରୁ ପୁରਖୁ ସୁଜାନୁ ॥
ସେହି ମେଧାବୀ ସଦଗୁରୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ହୃଦୟ ଘରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଘର ଦେଖାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ପଂଚ ସବଦ ଧୁନିକାର ଧୁନି ତਹ ବାଜै ସବଦୁ ନୀସାନୁ ॥
ପାଞ୍ଚ ଶବ୍ଦର ମଧୁର ଧ୍ୱନି ଏବଂ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ଦୀପ ଲୋਅ ପାତାଲ ତਹ ଖଂଡ ମଂଡଲ ହୈରାନୁ ॥
ଦ୍ୱୀପ, ଲୋକ, ପାତାଳ ଏବଂ ଖଣ୍ଡ-ମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟ ଚକିତ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ତାର ଘୋର ବାଜਿଂତ୍ର ତਹ ସାଚି ତਖତਿ ସୁଲତାନୁ ॥
ସେଠାରେ ସୃଷ୍ଟିର ବାଦଶାହ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସଚ୍ଚା ସିଂହାସନ ଉପରେ ଆସୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେଠାରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ସୁਖମନ କै ଘରି ରାଗୁ ସୁନି ସୁଂନି ମଂଡଲି ଲିୱ ଲାਇ ॥
ସୁଷୁମ୍ନାର ଘରେ ଆତ୍ମା ରାଗରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଶୂନ୍ୟ ମଣ୍ଡଳରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ଅକଥ କଥା ବୀଚାରୀଐ ମନସା ମନହି ସମାਇ ॥
ଅକଥନୀୟ କଥାର ସେତେବେଳେ ଚିନ୍ତନ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ମନର କାମନା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଉଲਟି କମଲୁ ଅଂମ୍ରିତି ଭରିଆ ਇହୁ ମନୁ କତହୁ ନ ଜାਇ ॥
ହୃଦୟ କମଳ ମାୟା ଠାରୁ ବିପରୀତ ରହି ଅମୃତ ଦ୍ୱାରା ଭରି ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହି ମନ ଚଳୟମାନ ହୁଏନାହିଁ।

ଅଜପା ଜାପୁ ନ ୱୀସରै ଆଦି ଜୁଗାଦି ସମାਇ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନ ଜପିବାକୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି।

ସଭਿ ସଖୀଆ ପଂଚେ ମିଲे ଗୁରମୁਖਿ ନିଜ ଘରି ୱାସୁ ॥
ସବୁ ସଖୀ (ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ)କୁ ପାଞ୍ଚ ଶୁଭ ଗୁଣ (ଦୟା, ଧର୍ମ, ସନ୍ତୋଷ ଇତ୍ୟାଦି) ମିଳିଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନ ସଚ୍ଚା ଘରେ ନିବାସ ପାଇଥାଏ।

ਸਬਦੁ ਖੋਜਿ ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ॥੧॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦକୁ ଖୋଜି ନେଇ ଏହି ଘର ପାଇନିଏ, ନାନକ ତାହାର ଦାସ ଅଟନ୍ତି||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਚਿਲਿਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਫਾਨੀ ॥
ଦୁନିଆର ରଙ୍ଗୀନ ଆଲୋକ ଝଟକି ଥାଏ କିନ୍ତୁ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ ॥
ଏହାପରେ ମଧ୍ୟ କପଟୀ ମନ ମୃତ୍ୟୁକୁ ସ୍ୱୀକାର କରେନାହିଁ।

ਮਨ ਕਮੀਨ ਕਮਤਰੀਨ ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਖੁਦਾਇਆ ॥
ଏହି ମନ ନୀଚ ଏବଂ ମନ୍ଦ ଅଟେ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସାଗରହୃଦୟ ବାଲା ଅଟୁ,

ਏਕੁ ਚੀਜੁ ਮੁਝੈ ਦੇਹਿ ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ମୋତେ କେବଳ ଏକ ହିଁ ଚିଜ ଦିଅ, ଅନ୍ୟ ଚିଜ ଜହର ଭଳି, ଯାହା ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਪੁਰਾਬ ਖਾਮ ਕੂਜੈ ਹਿਕਮਤਿ ਖੁਦਾਇਆ ॥
ଏହି ଶରୀର ପାଣିରେ ଭରି ରହିଥିବା ଏକ କଚା ପାତ୍ର ଅଟେ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହା ମଧ୍ୟ ତୋର ବିଚିତ୍ର କଳା ଅଟେ।

ਮਨ ਤੁਆਨਾ ਤੂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ ॥
ତୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟୁ ଏବଂ ତୋର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂସାରକୁ ଆସିଛି।

ਸਗ ਨਾਨਕ ਦੀਬਾਨ ਮਸਤਾਨਾ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥
ନାନକ ତୋର ଦରବାରର କୁକୁର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତୋର ଆସ୍ଥାରେ ମସ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ନିତ୍ୟ ମସ୍ତି ବଢିଥାଏ।

ਆਤਸ ਦੁਨੀਆ ਖੁਨਕ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହି ଦୁନିଆ ଅଗ୍ନି ଅଟେ ଏବଂ ତୋର ନାମ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ਨਵੀ ਮਃ ੫ ॥
ପଉଡୀ ନବ ମହଲା 5॥

ସਭੋ ਵਰਤੈ ਚਲਤੁ ਚਲਤੁ ਵਖਾਣਿਆ ॥
ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଲୀଳାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରା ଯାଉଅଛି।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜଣା ଯାଇଥାଏ।

ਲਥੇ ਸਭਿ ਵਿਕਾਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥
ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ସବୁ ବିକାର ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਭਏ ਨਿਕਾਣਿਆ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିରୀହର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ॥
ସେହି ଦାତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ହିଁ ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ਮਿਹਰ ਛਾਵਾਣਿਆ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ତାହାଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਿਆ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ ॥੨੭॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ମାଲିକଙ୍କୁ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ଜୀବକୁ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି||27||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 1॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੁ ॥
ସେହି କାଗଜ ଓ କଲମ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ସେହି କାଳୀ ଓ ଦୁଆତ ମଧ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਚੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ସେହି ଲେଖିବା ବାଲା ମଧ ଧନ୍ୟ ଓ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଲେଖିଛନ୍ତି||1||

ਮਃ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ ਭਿ ਤੂੰ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ପଟ୍ଟା ଉପରେ ଥିବା ଲେଖା ଲେଖି ମଧ୍ୟ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ, ସେହି ପଟ୍ଟା ଓ କଲମ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ਏਕੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਾਹੇ ਕੁ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏକ ପରମ ପିତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଆଉ କାହାକୁ କିପରି ବଡ କହିବା? ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ହେ ପରମପିତା! ତୁ ବିଶ୍ୱ ବ୍ୟାପକ ଅଟୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ବନାଇଛୁ।

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
ତୋ' ବିନା ଆଉ କେହି କର୍ତ୍ତା ନାହାନ୍ତି, ତୁ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟୁ।

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ନିଜର ବିଶାଳ ମହାନତାକୁ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଜାଣିଥାଉ, ତୁ ହିଁ ଉଚିତ କଳନା କରିପାରୁ।

ਤੂ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥
ତୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଟୁ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛୁ, ଅସୀମ ଅଟୁ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ ॥
ମନରେ ଅଜ୍ଞାନତା, ଦୁଃଖ ଏବଂ ଭ୍ରମ ଘର କରି ରଖିଛି, ଯାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ସମାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੈਹਿ ਸੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତିଏବଂ ସେ ହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥
ହେ ପରମପିତା! ତୁ ସଂସାର ବନାଇବା ବାଲା ଅଟୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ, ଅପହଞ୍ଚ ତଥାପି ସବୁସ୍ଥାନରେ ତୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟୁ।

ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਇਹਿ ਸਚਿਆ ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਗੈ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੨੮॥੧॥ ਸੁਧੁ
ଯେଉଁଠି ଲଗାଇ ଥାଉ, ମନୁଷ୍ୟ ସେଠାରେ ଲାଗିଥାଏ, ହେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ! ନାନକ ସର୍ବଦା ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି॥28॥1॥ଶୁଦ୍ଧ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ ॥
ରାଗ ମଲାର ବାଣୀ ଭଗତ ନାମଦେବ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੇਵੀਲੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ॥
ସୃଷ୍ଟି ପାଳକ, କୁଳାତୀତ, ମାୟାର କାଳିମା ରହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କର।

ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਜਾਚਹਿ ਸੰਤ ਜਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଭକ୍ତଜନ ଭକ୍ତିର ଦାନ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ହେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ! ନିଜ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜਾਂ ਚੈ ਘਰਿ ਦਿਗ ਦਿਸੈ ਸਰਾਇਚਾ ਬੈਕੁੰਠ ਭਵਨ ਚਿਤ੍ਰਸਾਲਾ ਸਪਤ ਲੋਕ ਸਾਮਾਨਿ ਪੂਰੀਅਲੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘର ଦଶ ଦିଗରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈକୁଣ୍ଠ ତାହାଙ୍କ ଚିତ୍ରଶାଳା ଅଟେ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ସମାନ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਜਾਂ ਚੈ ਘਰਿ ਲਛਿਮੀ ਕੁਆਰੀ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੀਵੜੇ ਕਉਤਕੁ ਕਾਲੁ ਬਪੁੜਾ ਕੋਟਵਾਲੁ ਸੁ ਕਰਾ ਸਿਰੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ନବ ଯୁବତୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରହିଛନ୍ତି, ଚନ୍ଦ୍ର ଆଉ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସଂସାରକୁ ଆଲୋକ ଦେଉଥିବା ଦୀପକ ଅଟନ୍ତି, କାଳ ରୂପୀ ଦାରୋଗା, ଯାହାକୁ ସବୁ ଲୋକ ଡରିଥାନ୍ତି, ସେ ବିଚରା ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ।

ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਨਰਹਰੀ ॥੧॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ରାଜା ଶ୍ରୀହରି ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ବନ୍ଦନୀୟ ଅଟନ୍ତି||1||

ਜਾਂ ਚੈ ਘਰਿ ਕੁਲਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰ ਮੁਖੁ ਡਾਂਵੜਾ ਜਿਨਿ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰੁ ਰਾਚੀਲੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ଚାରି ମୁଖ ବାଲା ବ୍ରହ୍ମା ରୂପୀ କୁମ୍ଭାର ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱ ଏବଂ ଲୋକଙ୍କୁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਜਾਂ ਕੈ ਘਰਿ ਈਸਰੁ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਤਤ ਸਾਰਖਾ ਗਿਆਨੁ ਭਾਖੀਲੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ଜଗଦଗୁରୁ ଶିବଶଙ୍କର ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ମୃତ୍ୟୁର ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਜਾਂ ਚੈ ਡਾਂਗੀਆ ਦੁਆਰੈ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੁ ਲੇਖੀਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପାପ-ପୂଣ୍ୟ କର୍ମର ହିସାବ କରିବା ବାଲା ଚିତ୍ରଗୁପ୍ତ ମଧ୍ୟ ବସିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਧਰਮ ਰਾਇ ਪਰੁਲੀ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ଆଣିବା ବାଲା ଯମରାଜ ରୂପୀ ଦରୱାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି।

ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ ॥੨॥
ସଂସାରର ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ଏପରି ରାଜା ହିଁ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ପୂଜନୀୟ ଅଟନ୍ତି||2||

ਜਾਂ ਚੈ ਘਰਿ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਰਿਖੀ ਬਪੁੜੇ ਢਾਢੀਆ ਗਾਵੰਤ ਆਛੈ ॥
ସେହି ଘରେ ଗଣ-ଗନ୍ଧର୍ବ, ଋଷି ଏବଂ ବାଦକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ ਅਨਗਰੂਆ ਆਖਾੜਾ ਮੰਡਲੀਕ ਬੋਲ ਬੋਲਹਿ ਕਾਛੇ ॥
ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଭିନୟରେ ଭରପୁର ଅଛି ଅର୍ଥାତ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ଲୋକମାନେ କର୍ମ କାଣ୍ଡ କରୁଛନ୍ତି, ଦୁନିଆ ଏକ ଛୋଟ ଆଖଡା ଅଟେ, ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਚਉਰ ਢੁਲ ਜਾਂ ਚੈ ਹੈ ਪਵਣੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ଚକ୍ର ରୂପରେ ବାୟୁ ବହୁଅଛି,

ਚੇਰੀ ਸਕਤਿ ਜੀਤਿ ਲੇ ਭਵਣੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦାସୀ ମାୟା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରକୁ ଜିତି ନେଇଛି,

ਅੰਡ ਟੂਕ ਜਾ ਚੈ ਭਸਮਤੀ ॥
ପୃଥିବୀ-ନଭ ତାହାଙ୍କ ଚୁଲା ଅଟେ।

ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਤੀ ॥੩॥
ସେହି ତିନି ଲୋକର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି||3||

ਜਾਂ ਚੈ ਘਰਿ ਕੁਰਮਾ ਪਾਲੁ ਸਹਸ੍ਰ ਫਨੀ ਬਾਸਕੁ ਸੇਜ ਵਾਲੁਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ବିଷ୍ଣୁ ଅବତାର କୂର୍ମ ପଲଙ୍କ ସମାନ ଅଟେ, ସହସ୍ର ଫଣା ବାଲା ଶେଷନାଗ ଶେଜର ରସିକ ଅଟେ।

ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਛਿਨਵੈ ਕਰੋੜੀ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀਹਾਰੀਆ ॥
ଅଠର ଭାର ବାଲୀ ବନସ୍ପତି ମଳିନ ଅଟେ, ଛୟାନବେ କୋଟି ମେଘମାଳା ତାହାଙ୍କ ପାଣି ଭରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਨਖ ਪ੍ਰਸੇਵ ਜਾ ਚੈ ਸੁਰਸਰੀ ॥
ଗଙ୍ଗା ତାହାଙ୍କ ନଖର ରକ୍ତ ମାତ୍ର ଅଟେ,

ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਜਾਂ ਚੈ ਘੜਥਲੀ ॥
ସାତ ସମୁଦ୍ର ଏକ ପାତ୍ର ସଦୃଶ ଅଟେ।

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂ ਚੈ ਵਰਤਣੀ ॥
ଦୁନିଆର ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ପାତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਣੀ ॥੪॥
ତିନି ଲୋକର ମାଲିକ ସେହି ରାଜା ପ୍ରଭୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି||4||

ਜਾਂ ਚੈ ਘਰਿ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਅਰਜਨੁ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਅੰਬਰੀਕੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੈ ਸਿਧ ਬੁਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਬਾਨਵੈ ਹੇਲਾ ॥
ଅର୍ଜୁନ, ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ, ପ୍ରହଲାଦ, ଅମ୍ବରୀକ, ନାରଦ, ସିଦ୍ଧ, ବୁଦ୍ଧ, ଗଣ-ଗନ୍ଧର୍ବ ତାହାଙ୍କ ସେବକ ଅଟନ୍ତି।

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂ ਚੈ ਹਹਿ ਘਰੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ଅଗଣିତ ଜୀବ ଅଟନ୍ତି।

ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਅੰਤਰ ਹਰੀ ॥
ସେହି ହରି ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି।

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਤਾਂ ਚੀ ਆਣਿ ॥
ନାମଦେବ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛୁ ଏବଂ

ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾ ਚੈ ਨੀਸਾਣਿ ॥੫॥੧॥
ସବୁ ଭକ୍ତଜନ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ବତାଇବା ବାଲା ଚିହ୍ନ ଅଟନ୍ତି||5||1||

ਮਲਾਰ ॥
ମଲାର ॥

ਮੋ ਕਉ ਤੂੰ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁମେ ମୋତେ ଭୁଲାଅ ନାହିଁ, ମୋତେ ଭୁଲ ନାହିଁ,

ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਰਾਮਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋତେ ଆଦୌ ଭୁଲ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਆਲਾਵੰਤੀ ਇਹੁ ਕ੍ਰਮੁ ਜੋ ਹੈ ਮੁਝ ਊਪਰਿ ਸਭ ਕੋਪਿਲਾ ॥
ଏହି ପଣ୍ଡିତକୁ ନିଜର ଉଚ୍ଚ ଜାତିର ଭ୍ରମ ଠାର, ଯାହା ଫଳରେ ମୋ' ଉପରେ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକଟ କରିଥାନ୍ତି।

ਸੂਦੁ ਸੂਦੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਉਠਾਇਓ ਕਹਾ ਕਰਉ ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ ॥੧॥
ଶୂଦ୍ର-ଶୂଦ୍ର କହି ସେମାନେ ମୋତେ ମାରପିଟ କରି ମୋତେ ମନ୍ଦିରରୁ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ହେ ମୋର ପିତା ପ୍ରଭୁ! ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକା ମୁଁ କଣ କରି ପାରିବି?||1||

ਮੂਏ ਹੂਏ ਜਉ ਮੁਕਤਿ ਦੇਹੁਗੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇਲਾ ॥
ଯଦି ତୁ ମୋତେ ମରିବା ପରେ ମୁକ୍ତି ଦେଉ, ତୁ ଦେଇଥିବା ମୁକ୍ତି କାହାକୁ ଜଣା ପଡିବ ନାହିଁ।

ਏ ਪੰਡੀਆ ਮੋ ਕਉ ਢੇਢ ਕਹਤ ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਪਿਛੰਉਡੀ ਹੋਇਲਾ ॥੨॥
ଏହି ପଣ୍ଡିତ ମୋତେ ନୀଚ କହୁ ଅଛି, ଏହା ଦ୍ୱାରା ତୋର ନିଜର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କମ ହେଉଅଛି(କଣ ତୋର ଭକ୍ତି କରିବା ବାଲା କେହି ନୀଚ ରହି ପାରିବ?)||2||

ਤੂ ਜੁ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈਂ ਅਤਿਭੁਜ ਭਇਓ ਅਪਾਰਲਾ ॥
ତୁ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ଅଟୁ, କୃପାର ଘର କୁହାଇ ଥାଉ, ତୁ ହିଁ ବହୁବଳୀ ଏବଂ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ।

ਫੇਰਿ ਦੀਆ ਦੇਹੁਰਾ ਨਾਮੇ ਕਉ ਪੰਡੀਅਨ ਕਉ ਪਿਛਵਾਰਲਾ ॥੩॥੨॥
ଭକ୍ତ ନାମଦେବଙ୍କ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ଈଶ୍ୱର ମନ୍ଦିରର ମୁହଁ ଟହକ ଆଡକୁ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ଆଡକୁ ପିଠି କରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||2||

ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ
ମଲାର ବାଣୀ ଭକ୍ତ ରବିଦାସ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆਤ ਚੰਮਾਰੰ ॥
ହେ ନଗରର ଲୋକମାନେ! ଏହି କଥା ବିଖ୍ୟାତ ଯେ ମୋର ଜାତି ଚମାର ଅଟେ (ଯାହାକୁ ଆପଣ ନୀଚ ମନେ କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ)

ਰਿਦੈ ਰਾਮ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੰ ॥
ଗଙ୍ଗାଜଳରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ପାନୀୟ ଭକ୍ତଜଣ ପାନ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੰ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ଅପବିତ୍ର ପାନୀୟ ଏବଂ ଦୂଷିତ ପାଣି ମଧ୍ୟ ହେଉ, ଗଙ୍ଗାରେ ମିଶି ଅଲଗା ହୁଏନାହିଁ, ବରଂ ଗଙ୍ଗା ହିଁ ହୋଇଯାଏ||1||

ਤਰ ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੰ ॥
ତାଡ ଗଛ ଅପବିତ୍ର ମାନା ଯାଇଥାଏ, ସେହି ଗଛରୁ କାଗଜ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ।

ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤੁ ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਊਪਰੇ ਪੂਜੀਐ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੰ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି-ସ୍ତୁତି ତାହା ଉପରେ ଲେଖି ଦିଆଯାଏ, ସେ ପୂଜନୀୟ ବନି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଲୋକମାନେ ତାହାକୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଥାନ୍ତି ||2||

ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕੁਟ ਬਾਂਢਲਾ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤਾ ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥
ମୋର ଜାତିର ଲୋକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ବନାରସ ପାଖରେ ନିତ୍ୟ ମୃତ ପଶୁ ଧୋଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਅਬ ਬਿਪ੍ਰ ਪਰਧਾਨ ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਣਾਇ ਰਵਿਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ॥੩॥੧॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମାତ୍ମା! ତୋର ନାମ ଓ ଶରଣ କାରଣରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଡ-ବଡ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆମକୁ ଦଣ୍ଡବତ କରୁଛନ୍ତି||3||1||

ਮਲਾਰ ॥
ମଲାର ॥

ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਊ ਜਨਾ ਪਦਮ ਕਵਲਾਸ ਪਤਿ ਤਾਸ ਸਮ ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਆਨ ਕੋਊ ॥
ଯିଏ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ପୂଜା କରିଥାଏ, ଏପରି ଭକ୍ତ ସମାନ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਥਰਿਓ ਆਨ ਰੇ ਆਨ ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਊ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏକ ସେ ହିଁ ଅନେକ ରୂପରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର ॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪੇਖੀਐ ਤਾਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ ॥
ଯାହା ଘରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ହୋଇଥାଏ, ଅନ୍ୟ କିଛି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ, ସେହି ନାମଦେବଙ୍କ ଜାତି ଅସ୍ପୃଶ୍ୟ ଅଟେ।

ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ ਸਪਤ ਦੀਪਾ ॥੧॥
ବ୍ୟାସଙ୍କ ଓ ସନକଙ୍କ ରଚନାରେ ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତି ଅଛି, ଯାହା ସାତ ଦ୍ୱୀପରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି||1||

ਜਾ ਕੈ ਈਦਿ ਬਕਰੀਦਿ ਕੁਲ ਗਊ ਰੇ ਬਧੁ ਕਰਹਿ ਮਾਨੀਅਹਿ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଗୋ-ବଧ ହେଉଥିଲା, ସେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝି ସାରିଲେଣି,

ਜਾ ਕੈ ਬਾਪ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਪੂਤ ਐਸੀ ਸਰੀ ਤਿਹੁ ਰੇ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ ॥੨॥
ଯାହାର ପିତା ଏହିସବୁ କରୁଥିଲେ, ତାହାଙ୍କ ପୁତ୍ର ଏହା କରି ଦେଇଛନ୍ତି , ସେହି କବୀର ସାରା ଦୁନିଆରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି||2||

ਜਾ ਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਢੇਢ ਸਭ ਢੋਰ ਢੋਵੰਤ ਫਿਰਹਿ ਅਜਹੁ ਬੰਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥
ଯାହାର ପରିବାରର ବଂଶଜ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ବନାରସ ପାଖରେ ପଶୁ ଧୋଇ ଥାନ୍ତି,

ਆਚਾਰ ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਹਿ ਡੰਡਉਤਿ ਤਿਨ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾਨ ਦਾਸਾ ॥੩॥੨॥
ଦାସର ଦାସ ରବିଦାସଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସମାଜ ଆଦର ପୂର୍ବକ ଦଣ୍ଡବତ ପ୍ରଣାମ କରିଥାନ୍ତି||3||2||

ਮਲਾਰ
ମଲାର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥
ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ କେଉଁ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥାନ୍ତି ଆଉ

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମ ଗତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ॥2॥ରୁହ॥

ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ ॥
ପରନିନ୍ଦା ଦ୍ୱାରା ମଇଳା କପଡା କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧୋଇ ଚାଲିଥିବି।

ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ ਕਹਾ ਲਗੁ ਸੋਵਉ ॥੧॥
ନିଦ୍ରା ଆସିଲେ କେଉଁଠି ଶୟନ କରିବି ||1||

ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ ॥
ଯାହା କିଛି କୁଟିଳ କର୍ମ କରି ଲେଖା-ଜୋଖା ଏକାଠି କରିଥିଲି,ତାହା ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਝੂਠੈ ਬਨਜਿ ਉਠਿ ਹੀ ਗਈ ਹਾਟਿਓ ॥੨॥
ମିଥ୍ୟା ବ୍ୟାପାରର ଦୋକାନ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਭਇਓ ਜਬ ਲੇਖੋ ॥
ରବିଦାସ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ କର୍ମର ହିସାବ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ

ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ ॥੩॥੧॥੩॥
ଯାହା ଯାହା ଶୁଭ କର୍ମ କରିଥିଲି, ଦେଖା ଦେଇଥାଏ||3||1||3||

ରାଗୁ କାନଡ଼ା ଚଉପଦେ ମହଲା ୪ ଘରୁ ୧
ରାଗ କାନାଡା ଚଉପଦୀ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿਆ ॥
ମୋର ମନ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕਉ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ମୁଁ ସାଧୁଜନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਪਗ ਪਰਿਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ କୃପା କର, ଆମେ ସାଧୁଜନଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡିଛୁ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਤਿਤ ਉਧਰਿਆ ॥੧॥
ସେହି ସାଧୁ ପୁରୁଷ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମାକୁ ଜାଣିଥାଏ, ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ପାପୀର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਨੂਆ ਚਲੈ ਚਲੈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿਆ ॥
ଚଞ୍ଚଳ ମନ ଅନେକ ପ୍ରକାରେ ଦୋଳାୟମାନ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଲେ ଏହା ବଶରେ ଆସିଥାଏ।

ਜਿਉਂ ਜਲ ਤੰਤੁ ਪਸਾਰਿਓ ਬਧਕਿ ਗ੍ਰਸਿ ਮੀਨਾ ਵਸਗਤਿ ਖਰਿਆ ॥੨॥
ଏହିଭଳି, ଯେପରି ଜଳରେ ଶିକାରୀ ଜାଲ ବିଛାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ମାଛକୁ ଫସାଇ ଦେଇଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਭਲ ਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਲੁ ਲਹੀਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ଥ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଏହି ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଲେ ପାପୀର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਨੀਕਰਿ ਜਿਉ ਸਾਬੁਨਿ ਕਾਪਰੁ ਕਰਿਆ ॥੩॥
ଯେପରି କପଡାକୁ ସାବୁନ ଦ୍ୱାରା ସଫା କରାଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଅହଂ ଓ ଦୈତ୍ୟଭାବ ସବୁକୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯାଏ||3||

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਉਰ ਧਰਿਆ ॥
ମାଲିକ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੰਜ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰਿਆ ॥੪॥੧॥
ସବୁ ଦରିଦ୍ର ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି||4||1||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਗ ਰੇਨ ॥
ମୋର ମନ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਨੁ ਕੋਰਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ହରିକଥା ଶୁଣିଛି, ଶୂନ୍ୟ ମନ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମରେ ଭିଜି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਅਚਿਤ ਅਚੇਤ ਨ ਜਾਨਹਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸੁਚਿਤ ਚਿਤੇਨ ॥
ଆମେ ଅବୁଝା, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହାନତାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଆମକୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ବୁଝିବା ବାଲା ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕੀਓ ਅੰਗੀਕ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਨ ॥੧॥
ଦୀନଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିଛନ୍ତି, ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରୁଅଛି||1||

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਟਿ ਦੇਵਉ ਹੀਅਰਾ ਤੇਨ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ହୃଦୟକୁ ମଧ କାଟି ସମର୍ପଣ କରି ଦେବି।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੇਨ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ସହିତ ମିଶିଲେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଆମ ଭଳି ପାପୀ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ହରି କେ ଜନ ଊਤਮ ਜਗਿ କହੀਅਹਿ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਪਾਥਰ ਸੇਨ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିବା ବାଲା ସଂସାରକୁ ଉତ୍ତମ କୁହାଯାଏ, ଯାହା ସହିତ ମିଳନ କରିଲେ, ପଥର ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ କୋମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਓਇ ਊਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਨ ॥੩॥
ମୁଁ ଭକ୍ତର ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରେନାହିଁ, କାରଣ ପରମାତ୍ମା ତାହାଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਤੁਮ੍ਹ ਹਰਿ ਸਾਹ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਰਾਸਿ ਦੇਨ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକମାତ୍ର ତୁମେ ହିଁ ବଡ ସୌଦାଗର ଆଟ, ଆମ ଭଳି ବ୍ୟାପାରୀକୁ ତୁମେ ହିଁ ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରୁଅଛ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਲਦਿ ਵਾਖਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਨ ॥੪॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା କର, ଆମେ ନାମର ସଉଦା ଲଦି ଆଣିଛୁ||4||2||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸ ॥
ହେ ମନ! ପ୍ରକାଶ ସ୍ୱରୂପ ରାମନାମର ଜପ କର,

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଅ ଏବଂ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନରେ ମୋହ-ମାୟାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରୁହ॥1॥ରୁହ

ਹਮ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਰਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾਸ ॥
ଆମେ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଅଛୁ, କୃପାଳୁ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਆ ਉਦਮ ਭਏ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ॥੧॥
ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଛି, ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି, ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଲାଳସା ଲାଗି ରହିଛି||1||

ਹਮ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਲੀਏ ਹਮ ਗ੍ਰਾਸ ॥
ଆମେ ଯେତେ ଶ୍ୱାସ ନେଇଛୁ, ଭୋଜନ କରିଛୁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ସେତେ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ରଖିଛି।

ਕਿਲਬਿਖ ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਤ੍ਰੁਟਿ ਗਏ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਸ ॥੨॥
ଏକ କ୍ଷଣରେ ସବୁ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ମାୟାର ଜାଲ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଛି||2||

ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਸ ॥
ଆମେ କଣ କୀଟ ସମାନ ଜୀବ ଅଟୁ ଏବଂ କେଉଁ କର୍ମ କରୁ, ଆମ ଭଳି ମୂର୍ଖକୁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਅਵਗਨੀਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਤਰੇ ਤਰਾਸ ॥੩॥
ଆମେ ଅବଗୁଣରେ ଭରି ରହିଥିବା ପଥର ସମାନ ଅଟୁ, ଯିଏ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଶି ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରିପାରେ||3||

ਜੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਤੇ ਸਭਿ ਊਚ ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਖਿਆਸ ॥
ଜଗଦୀଶ୍ୱର ଯେତେ ସୃଷ୍ଟି ବନାଇଛନ୍ତି, ସବୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ ଆଉ ଆମେ ନୀଚ ବିକାର ପ୍ରବୃତ୍ତ ଅଟୁ।

ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਨ ਸੰਗਿ ਗੁਰ ਮੇਟੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଆମର ସବୁ ଅବଗୁଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||4||3||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਵਾਕ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଅନୁସାରେ ରାମନାମର ଜପ କରିଛି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਇਓ ਸਭ ਝਾਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜଗଦୀଶ୍ୱର ହରି ମୋ' ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତି ଏବଂ ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਹਰਿ ਕੇਰੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵਿਓ ਗੁਪਲਾਕ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅନେକ ରୂପ ରଙ୍ଗ ଅଛି, ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ଅଦୃଷ୍ଟ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਉਘਰਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਤਾਕ ॥੧॥
ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଭକ୍ତର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ପ୍ରଭୁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ବିକାରର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯାଏ||1||

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਜਿਨ ਉਰਿ ਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਰਸਾਕ ॥
ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଶୋଭା ବହୁତ ବଡ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି।

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜੈਸੇ ਗਊ ਦੇਖਿ ਬਛਰਾਕ ॥੨॥
ଯେପରି ଗାଈକୁ ଦେଖି ବାଛୁରୀ ମିଳନ କରିବାକୁ ଆସିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ପ୍ରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତ ସହିତ ମିଶିଲେ ପରମାତ୍ମା ମିଳିଯାନ୍ତି||2||

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਜਨ ਊਤਮ ਜਨਕ ਜਨਾਕ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਬਾਸੁ ਬਸਾਨੀ ਛੂਟਿ ਗਈ ਮੁਸਕੀ ਮੁਸਕਾਕ ॥੩॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଏପରି ମହକ ହୋଇଥାଏ ଯେ ସବୁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮ੍ਹ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਅਪਨਾਕ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୁମର ସେବକ ଅଟୁ, ତୁମେ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛ, ନିଜର ବନାଇ ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਸਾਕ ॥੪॥੪॥
ଦାସ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଆମର ମିତ୍ର, ଭାଇ, ମାତା-ପିତା, ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟ ଅଟନ୍ତି||4||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚੀਤਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ମନନ କର।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਤੁ ਮਾਇਆ ਗੜ੍ਹਿ ਵੇੜ੍ਹ੍ਹੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਲੀਓ ਗੜੁ ਜੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ବସ୍ତୁ ମାୟାର ଦୁର୍ଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୂର୍ଗ ଜିତି ନିଅ ॥1॥ରୁହ॥

ਮਿਥਿਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿਆ ਲੁਬਧੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮੋਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ମୁଁ ମିଥ୍ୟା ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଅଛି, ପୁତ୍ର-ପତ୍ନୀର ମୋହ-ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଛି।

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਕੀ ਤੁਛ ਛਾਇਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੇਹ ਭੀਤਿ ॥੧॥
ଯେପରି ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଶରୀର ରୂପୀ ପ୍ରାଚୀର ଏକ କ୍ଷଣରେ ନାଶ ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨ ਊਤਮ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥
ଏପରି ଉତ୍ତମ ଭକ୍ତ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ମନରେ ନିଷ୍ଠା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅਸਥਿਰੁ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଦୃଢ ହୋଇଯାଏ।||2||

ହରି କେ ସଂତ ସଂତ ଜନ ନୀକେ ଜିନ ମିଲିଆଂ ମନୁ ରଂଗି ରଂଗୀତି ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତଜନ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଯାଏ।

ହରି ରଂଗୁ ଲହୈ ନ ଉତରୈ କବହୂ ହରି ହରି ଜାଇ ମିଲୈ ହରି ପ୍ରୀତି ॥୩॥
ଏପରି ପ୍ରଭୁ-ରଙ୍ଗ କେବେ ଛାଡେ ନାହିଁ ଏବଂ ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳିଯାଏ||3||

ହମ ବହୁ ପାପ କୀਏ ଅପରାଧୀ ଗୁରି କାଟେ କଟିତ କଟୀତି ॥
ଆମ ଭଳି ଅପରାଧୀ ଅନେକ ପାପ କରିଛୁ, କିନ୍ତୁ ସବୁ ପାପ ଦୋଷ କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି।

ହରି ହରି ନାମୁ ଦୀଓ ମୁਖି ଅଉਖਧୁ ଜନ ନାନକ ପତିତ ପୁନୀତି ॥୪॥୫॥
ହେ ନାନକ! ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ଦେଇଥାନ୍ତି||4||5||

କାନੜା ମହଲା ୪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ଜପି ମନ ରାମ ନାମ ଜଗଂନାଥ ॥
ହେ ମନ! ଜଗତର ମାଲିକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର,

ଘୁମନ ଘେର ପରେ ବିਖୁ ବିਖିଆ ସତିଗୁର କାଢି ଲୀਏ ଦେ ହାଥ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଆମେ ବିକାରର ଭଅଁରରେ ପଡିଥିଲୁ, କିନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁ ହାତ ଦେଇ ବାହାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି॥1॥ର

ସୁଆମୀ ଅਭै ନିରଂଜନ ନରହରି ତୁਮ୍ਹ ରାਖି ଲେହୁ ହମ ପାପୀ ପାଥ ॥
ହେ ନାରାୟଣ! ତୁ ଆମର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ଅଭୟ ଅଟୁ, ମୋହ-ମାୟାର କାଳିମାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛୁ, କୃପା କରି ଆମ ଭଳି ପାପୀ ପଥରକୁ ରକ୍ଷା କର।

କାମ କ୍ରୋਧ ବିਖିଆ ଲୋਭି ଲୁਭତେ କାସଟ ଲୋହ ତରେ ସଂଗି ସାଥ ॥୧॥
ଆମେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଏଲବିଏଚ-ବିକାରରେ ମଗ୍ନ ଥିଲୁ, ଏପରି ଲୁହା କାଠ ସହିତ ପାର ହୋଇଥାଏ, ଆମକୁ ଏପରି ପାର କରାଇ ଦିଅ||1||

ତୁਮ୍ਹ ବଡ ପୁରਖ ବଡ ଅଗମ ଅଗୋଚର ହମ ଢୁଢି ରହେ ପାଈ ନହୀ ହାଥ ॥
ହେ ହରି! ତୁମେ ମହାନ ଅଟ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛ, ଆମେ ତୁମକୁ ଖୋଜୁଅଛୁ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ପାଉ ନାହୁଁ।

ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪਨ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ਜਗੰਨਾਥ ॥੨॥
ତୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛୁ, ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ, ଆମର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ମାଲିକ ଅଟୁ, ତୁ ନିଜ ମହାନତା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାଣିଥାଉ||2||

ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਾਥ ॥
ଯେତେବେଳେ ଅଦୃଶ୍ୟ ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ମାନି ନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ସତସଙ୍ଗତରେ ସତମାର୍ଗ ମିଳିଯାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਅਕਥ ਕਥ ਕਾਥ ॥੩॥
ସଚ୍ଚା ସଙ୍ଗତରେ ହରିକଥା ଶୁଣିଛି, ଅକଥନୀୟ କଥାର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ହରିଙ୍କ ଭଜନ କରିଛି||3||

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਜਗੰਨਾਥ ॥
ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର, ଜଗତ-ପାଳକ, ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ! ଆମର ରକ୍ଷା କର।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਾਖਹੁ ਜਨ ਸਾਥ ॥੪॥੬॥
ନାନକ ଦାସର ଦାସର ମଧ୍ୟ ଦାସ ଅଟନ୍ତି, ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ନିଜ ଭକ୍ତ ସଙ୍ଗତରେ ରଖ||4||6||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 4 ପଡାତାଲ ଘର 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਨ ਜਾਪਹੁ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର।

ਹਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ରତ୍ନ, ମାଣିକ୍ୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੜਿ ਟਕਸਾਲ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଟଙ୍କାଶାଳରେ ହରିନାମ ବନିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਕਥੈ ਬਿਚਾਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਲਾਲ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମର ଗୁଣ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟର ପହଞ୍ଚରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ମୋର ଏକ ଜିହ୍ୱା, ବିଚରା, କିପରି କଥନ କରି ପାରିବ।

ਤੁਮਰੀ ਜੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਹਉ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੧॥
ତୁମର କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, ଯାହା କେବଳ ତୁ ହିଁ ଜାଣିଥାଉ, ମୁଁ ହରିନାମର ଭଜନ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਮੀਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੀਹ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮਾਲ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଆମର ପ୍ରାଣ-ସଖା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଆମର ସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ପରମ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ମୋର ମନ, ତନ, ଜିହ୍ୱାରେ ସେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଆମର ଧନ-ଦୌଲତ ଅଟନ୍ତି।

ਜਾ ਕੋ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਲੀਓ ਰੀ ਸੁਹਾਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥੧॥੭॥
ଯାହାର ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ପତି-ପ୍ରଭୁ ମିଳିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||2||1||7||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର,

ਏਕਾ ਜੀਹ ਕੀਚੈ ਲਖ ਬੀਸ ॥
ଏକ ଜିହ୍ୱାକୁ କୋଡିଏ ଲକ୍ଷ ବନାଇ

ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਜਪੀਸ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର, ଏହି ଶବ୍ଦ ଜପିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪੀਸ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ରହିବ॥1॥ରୁହ॥

ହରି କିରପା କରି ସୁଆମୀ ହମ ଲାଇ ହରି ସେବା ହରି ଜପି ଜପେ ହରି ଜପି ଜପେ ଜପୁ ଜାପଉ ଜଗଦୀସ ॥

ଈଶ୍ୱର କୃପା କରି ଆମକୁ ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇ ନେଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ଆନନ୍ଦିତ ରହିଥାଏ।

ତୁମରେ ଜନ ରାମୁ ଜପହି ତେ ଊਤਮ ତିନ କଉ ହଉ ଘୁମି ଘୁମେ ଘୁମି ଘୁମି ଜୀସ ॥୧॥

ହେ ରାମ! ତୁମର ଭକ୍ତ ନିତ୍ୟ ତୁମର ନାମ ଜପିଥାଏ, ସେହି ଉତ୍ତମ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ ਸੋ ਕਰਹਿ ਜਿ ਤੁਧੁ ਭਾਵੀਸ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੁਸੀਂ ਵਡ ਅਟ, ਵਡੇ ਤੋਂ ਵਡ ਅਟ, ਮਹਾਨ ਅਟ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਠੀਕ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬੀਸ ॥੨॥੨॥੮॥
ਨਾਨਕ ਕਹਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਹਰਿਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਹੈ, ਪੂਜਨੀਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ||2||2||8||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ 4॥

ਭਜੁ ਰਾਮੋ ਮਨਿ ਰਾਮ ॥
ਹੇ ਮਨ! ਰਾਮ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰ,

ਜਿਸੁ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖ ਵਡਾਮ ॥
ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਜਾਂ ਆਕਾਰ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਮਹਾਨ ਹੈ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਰਾਮ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰ,

ਬਡ ਹੋ ਹੋ ਭਾਗ ਮਥਾਮ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥1॥ਰਹਾਉ॥

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਹੋਤੁ ਜਾਸੁ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥
ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਉਸਤਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਥੇ ਆਨੰਦ ਹੀ ਆਨੰਦ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਾ ਸੁਖੁ ਹੋਤੁ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥੧॥
ਹੇ ਭਾਈ! ਰਾਮ-ਰਾਮ ਭਜਨ ਕਰ, ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵੋ, ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ! ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰਦਾ ਰਹੁ||1||

ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਧਾਰ ਹਰਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥
ହେ ହରି! ତୁମେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ଅଟ, କୃପାର ଘର ଅଟ, ହେ ରାମ! ତୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଅଟୁ।

ਜਨ ਨਾਨਕੋ ਸਰਣਾਗਤੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰਮਤੀ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥੨॥੩॥੯॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଶରଣ ପ୍ରଦାନ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ରାମନାମର ଭଜନ କରିଥାଏ||2||3||9||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਸਤਿਗੁਰ ਚਾਟਉ ਪਗ ਚਾਟ ॥
ମୁଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣକୁ ଚୁମା ଦେଇଥାଏ,

ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਧਰ ਬਾਟ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ରାସ୍ତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਭਜੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸ ਹਰਿ ਗਾਟ ॥
ଖୁବ ମଜା ନେଇ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਟ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି, ତାହାହେଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରେମ ସହିତ କର॥1॥ରୁହ॥

ਖਟ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀਆ ਕਰਿ ਜਟ ਜਟਾ ਜਟ ਜਾਟ ॥
ଛଅ କର୍ମ ଏବଂ ଅନେକ କର୍ମକାଣ୍ଡର ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ, ଯୋଗୀ ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଜଟ ବଢାଇ ରଖିଛନ୍ତି , କାହାର ବେଶ ଆଡମ୍ବର ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਰਿ ਭੇਖ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤੀ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸੰਤ ਜਨਾ ਖੋਲਿ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ସତସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, କାରଣ ଗୁରୁ ସନ୍ଥଜନ ମନର କବାଟ ଖୋଲି ରହସ୍ୟ ବତାଇଛନ୍ତି||1||

ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਅਤਿ ਅਗਾਹੁ ਤੂ ਭਰਪੁਰਿ ਰਹਿਆ ਜਲ ਥਲੇ ਹਰਿ ਇਕੁ ਇਕੋ ਇਕ ਏਕੈ ਹਰਿ ਥਾਟ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ, ଅସୀମ ଅଟୁ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଭରପୁର ଅଛୁ, ଜଳ-ସ୍ଥଳ ସବୁସ୍ଥାନରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧਿ ਬੁਝਹਿ ਆਪੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਟਿ ਹਰਿ ਘਾਟ ॥੨॥੪॥੧੦॥
ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଅଟୁ, ସର୍ବଜ୍ଞାତା ଅଟୁ, ଦାସ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||2||4||10||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਬਿਦ ਮਾਧੋ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧੋ ॥
ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି।

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੋ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି,

ਧੁਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਧੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବିଧାତା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଏପରି ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਬਿਕਾਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸੰਤ ਸੰਤ ਸੰਗਤੀ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଧନ-ଦୌଲତର ଜହରକୁ ଏକାଠି କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଶୋଚନା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପରମ ସୁଖ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସାଧନା କର।

ਜਿਉ ਛੁਹਿ ਪਾਰਸ ਮਨੂਰ ਭਏ ਕੰਚਨ ਤਿਉ ਪਤਿਤ ਜਨ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਸੁਧ ਹੋਵਤ ਗੁਰਮਤੀ ਸੁਧ ਹਾਧੋ ॥੧॥
ଯେପରି ପାରସ ସ୍ପର୍ଶରେ ଲୁହା ସୁନା ବନି ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତରେ ପାପୀ ମଧ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ଅଭ୍ୟାସ କର||1||

ਜਿਉ ਕਾਸਟ ਸੰਗਿ ਲੋਹਾ ਬਹੁ ਤਰਤਾ ਤਿਉ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ ਤਰੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਾਧੋ ॥
ଯେପରି କାଠ ସହିତ ଲୁହା ପାର ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପାପୀ ବ୍ୟକ୍ତି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପାର ହୋଇଯାନ୍ତି, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କର।

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮ ਹੈ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸੋ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਸਗਲ ਤਰਾਧੋ ॥੨॥੫॥੧੧॥
ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣ ଅଥବା ଚାରି ଆଶ୍ରମ ସହିତ ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ବଚନ ଯେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରିଥାଏ, ନିଜ ବଂଶାବଳୀକୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ||2||5||11||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର,

ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਪਾਪ ਲਹਾਨ ॥
ହରି-ଯଶ ଗାନ ଦ୍ୱାରା ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਕਾਨ ॥
ଗୁରୁ-ମତାନୁସାରେ କାନରେ ହରିଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣ,

ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରି କୃପା କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭକ୍ତଜନ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଏହିପରି ସାଧୁଜନ ନାମ ଜପ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਵਾਨ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସାଧୁଜନ ତୋହର ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି||1||

ਜਿਨ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਤਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਤੇ ਭਗਤ ਹਰਿ ਜਾਨ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯାହାର ହୃଦୟରେ ତୁ ରହିଥାଉ, ସେ ସର୍ବ ସୁଖ ଓ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଭକ୍ତ ସହିତ ସଂସାର ସାଗର ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥੬॥੧੨॥
ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଆମକୁ ଲଗାଇ ରଖ, ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହି ଆମର ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟୁ||2||6||12||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗਾਈਐ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ॥
କୃପାନିଧି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କର।

ਦੁਖ ਬਿਦਾਰਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾ ਕਉ ਭੇਟਤ ਹੋਇ ਸਗਲ ਸਿਧਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସବୁ ଦୁଃଖ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସୁଖର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଲେ ସର୍ବ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਖਿਨ ਮਹਿ ਤਾਰੈ ॥੧॥
(ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା) କୋଟି କୋଟି ଅପରାଧ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਾ ਕਉ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥
ଯାହାକୁ ନିଜର ଗୁରୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି,

ਤਾ ਕਉ ਦੂਖੁ ਨਹੀ ਤਿਲੁ ਸੁਪਨਾ ॥੨॥
ତାହାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ||2||

ਜਾ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਰਾਖੈ ॥
ଯାହାକୁ ନିଜର ସଦଗୁରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି,

ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੈ ॥੩॥
ସେହି ଭକ୍ତ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ||3||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਮਇਆ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି,

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਊਜਲ ਭਇਆ ॥੪॥੧॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||1||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୁଁ ତୋର ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାଏ,

ਊਠਤ ਬੈਠਤ ਸੋਵਤ ਜਾਗਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਜਪਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଉଠିବା-ବସିବା, ଶୋଇବା-ଜାଗିବା, ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ତୋର ଜପ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਨਾਮੁ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ,

ਜਾ ਕਉ ਸੁਆਮੀ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ସ୍ୱାମୀ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ତା କୈ ହିରଦୈ ଆଈ ସାଂତି ॥
ତାହାର ହୃଦୟକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ଠାକୁର ଭେଟେ ଗୁର ବଚନାଂତି ॥୨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଯାହାକୁ ଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ଭେଟ ହୋଇଥାଏ||2||

ସରବ କଲା ସୋଈ ପରବୀନ ॥
ସେ ହିଁ ସର୍ବ କଳାରେ ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଥାଏ,

ନାମ ମଂତ୍ରୁ ଜା କଉ ଗୁରି ଦୀନ ॥୩॥
ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ହରିନାମ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

କହୁ ନାନକ ତା କୈ ବଲି ଜାଉ ॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

କଲିଜୁଗ ମହି ପାଇଆ ଜିନି ନାଉ ॥୪॥୨॥
ଯିଏ କଳିଯୁଗରେ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||4||2||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

କୀରତି ପ୍ରଭ କୀ ଗାଉ ମେରୀ ରସନਾਂ ॥
ହେ ମୋର ଜିହ୍ୱା! ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ କର,

ଅନିକ ବାର କରି ବଂଦନ ସଂତନ ଊହਾਂ ଚରନ ଗୋବିଂଦ ଜୀ କେ ବସନਾ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ ବାରମ୍ବାର ବନ୍ଦନା କର, କାରଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ଏଠାରେ ବାସ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଅନିକ ଭਾਂତି କରି ଦୁଆରୁ ନ ପାବଉ ॥
ଅନେକ ପ୍ରୟାସ ପରେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ହୋଇ କ୍ରିପାଲୁ ତ ହରି ହରି ଧିଆବଉ ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବାରେ ଲାଗିଥାଏ||1||

କୋଟି କରମ କରି ଦେହ ନ ସୋଧା ॥
କୋଟି କୋଟି କର୍ମକାଣ୍ଡ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଶୁଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ,

ସାଧସଂଗତି ମହି ମନୁ ପରବୋଧା ॥୨॥
କିନ୍ତୁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମନକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||2||

ତ୍ରିସନ ନ ବୁଝୀ ବହୁ ରଂଗ ମାଇଆ ॥
ମାୟାର ଅନେକ ରଙ୍ଗରେ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ,

ନାମୁ ଲୈତ ସରବ ସୁਖ ପାଇଆ ॥୩॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ନେବା ମାତ୍ରେ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ପାରବ୍ରହମ ଜବ ଭଏ ଦଇଆଲ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି,

କହୁ ନାନକ ତଉ ଛୁଟେ ଜੰଜାଲ ॥୪॥୩॥
ସଂସାରର ଜଞ୍ଜାଳରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||4||3||

କାନੜਾ ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ଐସୀ ମାਂଗୁ ଗୋବିଦ ତେ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଆମର ଏହି କାମନା ଯେ

ଟହଲ ସੰତନ କୀ ସੰଗୁ ସାਧୁ କା ହରି ନାମਾਂ ଜପି ପରମ ଗତେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହି ହରିନାମ ଜପି ଚାଲିଥିବି ଏବଂ ଏହିପରି ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ॥1॥

ପୂଜା ଚରନା ଠାକୁର ସରନା ॥
ଠାକୁରଙ୍କ ଚରଣ-ଶରଣରେ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରୁଥିବି।

ସୋଈ କୁସଲୁ ଜୁ ପ୍ରଭ ଜୀଉ କରନਾ ॥୧॥
ଯାହା ପ୍ରଭୁ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ଭଲ ହୋଇଥାଏ||1||

ସଫଲ ହୋତ ଇਹ ଦୁରଲਭ ଦେହੀ ॥
ତାହାର ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ସଫଳ ହୋଇଯାଏ,

ਜਾ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਇਆ ਕਰੇਹੀ ॥੨॥
ଯାହା ଉପରେ ସଦଗୁରୁ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି||2||

ਅਗਿਆਨ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਡੇਰਾ ॥
ଅଜ୍ଞାନତା, ଭ୍ରମ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଡେରା ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਗੁਰ ਪੈਰਾ ॥੩॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଗୁରୁ-ଚରଣ ବାସ କରିଥାଏ||3||

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି – ଯିଏ ସାଧୁ ସଙ୍ଗତରେ ରହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥੪॥੪॥
ତାହାଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ||4||4||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਭਗਤਿ ਭਗਤਨ ਹ੍ਵੈ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ଭକ୍ତି ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ।

ਤਨ ਮਨ ਗਲਤ ਭਏ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਆਪਨ ਲੀਏ ਮਿਲਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ତନ ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗਾਵਨਹਾਰੀ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥
ସେପରି ସାରା ଦୁନିଆ ଭଗବାନଙ୍କ ଗାନ କରିଥାଏ,

ਤੇ ਉਧਰੇ ਬਸੇ ਜਿਹ ਚੀਤ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ସେହି ଲୋକଙ୍କ ହିଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਪੇਖੇ ਬਿੰਜਨ ਪਰੋਸਨਹਾਰੈ ॥
ଭୋଜନ ପରଷିବା ବାଲା ଅନେକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଦେଖିଥାଏ,

ਜਿਹ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੈ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ତୃପ୍ତ କେବଳ ଭୋଜନ କରିବା ବାଲା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||2||

ਅਨਿਕ ਸ੍ਵਾਂਗ ਕਾਛੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥
ବେଶଧାରୀ ଅନେକ ଅଭିନୟ କରିଥାଏ,

ਜੈਸੋ ਸਾ ਤੈਸੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଯାହା ବାସ୍ତବ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ଦେଖା ଯାଇଥାଏ||3||

ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਸਗਲ ਜੰਜਾਰ ॥
କଥା କରିବା ଅଥବା କରାଇବା ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥੪॥੫॥
ଦାସ ନାନକଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ଯେ ସତକର୍ମ ହିଁ ସାର ଅଟେ||4||5||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਤੇਰੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤ ਉਮਾਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭକ୍ତ ତୋର ଯଶ ଶୁଣି ଖୁସି ଖେଳି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੋਭਾ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਆਹਿਓ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶୋଭା ଦେଖି ମନରେ ଆଲୋକ ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਸਭ ਤੇ ਪਰੈ ਪਰੈ ਤੇ ਊਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹਿਓ ॥੨॥
ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛୁ, ମହାନ ଅଟୁ, ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟୁ||2||

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ ਜਨ ਸਿਉ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿਓ ॥੩॥
ସେ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଦାସ ଠାରୁ ପରଦା ବାହାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥੪॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||4||6||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਪਿ ਉਧਾਰਨ ਆਇਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଂସାରର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ସନ୍ଥ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣୀ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ମନ୍ତ୍ର ଦୃଢ କରାଇ ଥାଏ||1||

ਕਾਟੇ ਰੋਗ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ ॥੨॥
ହରିନାମ ଔଷଧ ସେବନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ||2||

ਅਸਥਿਤ ਭਏ ਬਸੇ ਸੁਖ ਥਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ ॥੩॥
ତାହାପରେ ପ୍ରାଣୀ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ଏଣେତେଣେ ଦୌଡିବାକୁ ପଡେ ନାହିଁ||3||

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੇ ਕੁਲ ਲੋਗਾ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਓ ॥੪॥੭॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ଲୋକଙ୍କ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେମାନେ ମୋହ-ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||4||7||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥
ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଈର୍ଷା-ଦ୍ୱେଷ ସବୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି,

ਜਬ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସଂଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮ ਕਉ ਬਨਿ ਆਈ ॥੧॥
ନା କେହି ଶତ୍ରୁ ଅଛନ୍ତି, ନା କେହି ପର ଅଟେ, ମୋର ସବୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ||1||

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਸੋ ਭਲ ਮਾਨਿਓ ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଭଲ ମାନିବା ଉଚିତ, ଏହି ସୁମତି ମୁଁ ସାଧୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ ॥੩॥੮॥
ସବୁଠାରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ଏହା ଦେଖି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||8||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਤੁਹਾਰੋ ਪਰਨਾ ॥
ହେ ଠାକୁର! ମୋ' ପାଇଁ ତୁମର ଆଶ୍ରା ହିଁ ଅଛି।

ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੈ ਊਪਰਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਓਟ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ਸਰਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ମାନ-ମହତ ତୁମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥାଏ, ତୁମର ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੀ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰਾ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਲੈ ਧਰਨਾ ॥
ମୋ' ପାଇଁ ତୁମର ହିଁ ଆଶା ଅଛି, ତୁମର ହିଁ ଭରସା ଅଛି ଏବଂ ତୁମର ହିଁ ନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਤੁਮਰੋ ਬਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜੋ ਜੋ ਕਹਹੁ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਨਾ ॥੧॥
ମୋ' ଠାରେ ତୁମର ହିଁ ବଳ ଅଛି, ତୋ' ସାଥିରେ ହିଁ ସୁଖୀ ରହିଛି, ଯାହା ଯାହା କହୁ, ମୁଁ ତାହା କରିଥାଏ||1||

ਤੁਮਰੀ ਦਇਆ ਮਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥
ତୁମର ଦୟାରୁ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਭੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨਾ ॥੨॥੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଅଭୟ ଦାନ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||9||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ସାଧ ସରନି ଚରନ ଚିତ୍ତ ଲାଇଆ ॥
ସାଧୁ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ମନ ଲଗାଇଛି।

ସୁପନ କୀ ବାତ ସୁନੀ ପେਖੀ ସୁପନਾ ନਾମ ମੰତ୍ର ସତିଗୁରୁ ଦ୍ରିੜ୍ହାଇଆ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୁଁ ଦୁନିଆର ସ୍ୱପ୍ନ କଥା ଶୁଣିଥିଲି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ନାମ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ସ୍ୱପ୍ନ ହି ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ନହ ତ୍ରିପତାନੈ ରାଜ ଜୋବନି ଧନି ବହୁରି ବହୁରି ଫିରି ଧାଇଆ ॥
ରାଜ୍ୟ, ଯୌବନ, ଧନ-ଦୌଲତ ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତି ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ବାରମ୍ବାର ଅଧିକ ପାଇବାର ଲାଳସା କରିଥାଏ।

ସୁਖୁ ପାଇଆ ତ୍ରିସନਾ ସଭ ବୁਝੀ ହै ସାંତି ପାଈ ଗୁନ ଗାଇଆ ॥୧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟିଯାଏ ଏବଂ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||1||

ବିନୁ ବୁਝੇ ପସୁ କୀ ନିଆଈ ଭ୍ରମି ମୋହି ବିଆପିଓ ମାଇଆ ॥
ସତ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ବିନା ଜୀବ ପଶୁ ଭଳି ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଭ୍ରମ, ମୋହ ଓ ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ସାଧସଂଗି ଜମ ଜେવରୀ କାଟୀ ନାନକ ସହଜି ସମାଇଆ ॥୨॥୧୦॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ଆମର ମୃତ୍ୟୁର ଜଞ୍ଜିର କଟି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||10||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ହରି କେ ଚରନ ହିରଦै ଗାଇ ॥
ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣର ସ୍ତୁତିଗାନ କର,

ସୀତଲା ସୁଖ ସାંତି ମୂରତି ସିମରି ସିମରି ନିତ ଧିଆଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଶୀତଳ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ନିତ୍ୟ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਗਲ ਆਸ ਹੋਤ ਪੂਰਨ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧॥
ତାହା ଫଳରେ ସମସ୍ତ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସହିତ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ ଏବଂ ଅନେକ କର୍ମର ଫଳ ଥାଏ।

ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹੁੜਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥੨॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ସବୁ ତାପ-ସଂତାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁନଃ ମୃତ୍ୟୁ ଗ୍ରାସ କରେନାହିଁ||2||11||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਥੀਐ ਸੰਤਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆਨੁ ॥
ସନ୍ଥ-ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ କଥନ କରିବା ଉଚିତ।

ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਮਰਤ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମ ଜ୍ୟୋତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାନ-ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਰਹੇ ਸ੍ਰਮ ਨਾਸੇ ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଶ୍ରମ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੧॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହେବା ବାଲା ପାପୀ ମଧ୍ୟ ଏକ କ୍ଷଣରେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ|1||

ਜੋ ਜੋ ਕਥੈ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾ ਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸ ॥
ଯିଏ ଯିଏ ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ ଅଥବା କଥନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁର୍ମତି ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ସଗଲ ମନୋରଥ ପାବୈ ନାନକ ପୂରନ ହୋବୈ ଆସ ॥୨॥୧॥୧୨॥
ହେ ନାନକ! ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମନୋରଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ||2||1||12||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ସାଧସଂଗତି ନିଧି ହରି କୋ ନାମ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ହରିନାମ ଥାଏ,

ସଂଗି ସହାଈ ଜୀଅ କୈ କାମ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସାଥି ଏବଂ ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ଜୀବର କାମରେ ଆସିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସଂତ ରେନୁ ନିତି ମଜନୁ କରୈ ॥
ନିତ୍ୟ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଉଚିତ,

ଜନମ ଜନମ କେ କିଲବିଖ ହରୈ ॥୧॥
ଏହା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ସଂତ ଜନା କୀ ଊଚୀ ବାନୀ ॥
ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ବାଣୀ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ,

ସିମରି ସିମରି ତରେ ନାନକ ପ୍ରାନୀ ॥୨॥୨॥୧୩॥
ହେ ନାନକ! ସ୍ମରଣ କରୁଥିବା ପ୍ରାଣୀ ସଂସାର ସମୁଦ୍ରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||2||2||13||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ସାଧୁ ହରି ହରେ ଗୁନ ଗାଇ ॥
ହେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ମାନ ତନୁ ଧନୁ ପ୍ରାନ ପ୍ରଭ କେ ସିମରତ ଦୁଖୁ ଜାଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମାନ-ସମ୍ମାନ, ତନ, ଧନ, ପ୍ରାଣ ସବୁ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਈਤ ਊਤ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥੧॥
ଏଣେତେଣେ କାହିଁକି ଲୋଭ କରୁଅଛ, ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଅ||1||

ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਆਸਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਗੋਬਿਦੁ ਧਿਆਇ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସ୍ଥାନ ମହା ପବିତ୍ର ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର||2||

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥੩॥੩॥੧੪॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ମୁଁ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଶରଣରେ ଆସିଛି, ସାଥିରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||3||3||14||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸਾਉ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਇਕਾਂਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਨਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਮੂਰਤਿ ਤਿਸੁ ਆਨ ਨਾਹੀ ਭਾਂਤਿ ॥੧॥
ସେ ଆନନ୍ଦ ଓ ପରମ ସୁଖର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ||1||

ਸਿਮਰਤ ਇਕ ਬਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਟਿ ਕੋਟਿ ਕਸਮਲ ਜਾਂਤਿ ॥੨॥
ଥରେ ମାତ୍ର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||2||

ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਦੂਖ ਨਾਸਹਿ ਰਿਦ ਭਇਅੰਤ ਸਾਂਤਿ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ହୃଦୟକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਰਸੁ ਪੀਉ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤ ॥੪॥੪॥੧੫॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହି ଜିହ୍ୱାରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତ ରସର ପାନ କର||4||4||15||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਸਾਜਨਾ ਸੰਤ ਆਉ ਮੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ, ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ! ମୋର ପାଖକୁ ଆସ॥1॥ରୁହ॥

ਆਨਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ਮੰਗਲ ਕਸਮਲਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੈ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଖୁସି ମିଳିଥାଏ ଏବ, ସମସ୍ତ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਸੰਤ ਚਰਨ ਧਰਉ ਮਾਥੈ ਚਾਂਦਨਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹੋਇ ਅੰਧੇਰੈ ॥੨॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ନତମସ୍ତକ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ଧକାରରେ ଆଲୋକ ଆସିଯାଏ||2||

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਉ ਪੇਖਿ ਨੇਰੈ ॥੩॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ହୃଦୟ କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଉଠେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିକଟ ମାନି ତାହାଙ୍କ ଭଜନ ହୋଇଥାଏ||3||

ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਪਾਏ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਨਾਨਕ ਉਹ ਬੇਰੈ ॥੪॥੫॥੧੬॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିଲି, ସେହି ଶୁଭ ସମୟ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||4||5||16||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୁଁ ତୋର ଚରଣର ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ମୋਹ ਮਾਨ ਧੋਹ ਭਰਮ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋହ, ଅଭିମାନ, ଧୋକା ଏବଂ ଭ୍ରମର ଜଞ୍ଜିର କାଟି ମୋତେ ରକ୍ଷା କର॥1॥ରୁହ॥

ਬੂਡਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ॥
ମୁଁ ସଂସାର-ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିଥିଲି, କିନ୍ତୁ

ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਸੀਤਲਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ନାମ ମନକୁ ଶୀତଳତା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଅଟେ,

ਪੂਰਨੋ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥੨॥
ତୁ ହିଁ ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଲିକ ଅଟୁ||2||

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਤਾਰਨ ॥
ତୁ ଦୀନର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର କରି ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମା କୃପାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ପତିତର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||3||

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੂਖ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ॥
କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମ ଦୁଃଖ ହିଁ ପାଇଥିଲି,

ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥੪॥੬॥੧੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେବେ ଠାରୁ ଗୁରୁ ହରିନାମ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଛି||4||6||17||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਧਨਿ ਉਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗੀ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥିବା ପ୍ରେମ ଧନ୍ୟ ଅଟେ।

କୋଟି ଜାପ ତାପ ସୁଖ ପାଏ ଆਇ ମିଲେ ପୁରନ ବଡଭାଗੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଜପ, ତପସ୍ୟାର ଫଳ ଏବଂ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ମୋହି ଅନାଥੁ ଦାସੁ ଜନੁ ତେରା ଅਵର ଓਟ ସଗଲी ମୋହି ତਿଆਗੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ଅନାଥ, ତୋର ଦାସ ଅଟେ, ମୁଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆଶ୍ରା ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛି।

ଭୋର ଭରମ କାଟେ ପ୍ରଭ ସିମରତ ଗିଆନ ਅੰਜਨ ମିଲି ସୋਵତ ଜାଗੀ ॥୧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସାମାନ୍ୟ ଭ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଜନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ମୋହ-ମାୟାର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗି ଉଠିଛି||1||

ତੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ବଡੋ ସੁਆମੀ କ୍ਰਿਪਾ ସਿੰਧੁ ପੁରନ ରତନਾଗੀ ॥
ତୁ ଅଥଳ ଅଟୁ, ବହୁତ ବଡ ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, କୃପାର ସମୁଦ୍ର ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରତ୍ନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ।

ନାନକੁ ଜାଚକੁ ହରି ହରି ନାମੁ ମାਂଗੈ ମସତକੁ ଆନਿ ଧରିଓ ପ୍ରଭ ପାଗੀ ॥୨॥୭॥୧੮॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ଯାଚକ ବନି ହରିନାମ ହିଁ ମାଗିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ମସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ତୋର ଚରଣରେ ରଖିଥାଏ||2||7||18||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

କୁଚିଲ କଠୋର କପଟ କାମੀ ॥
ମୁଁ ମଇଳା, ପଥର ହୃଦୟ, ଧୋକାବାଜ ଏବଂ କାମୁକ ଅଟେ।

ଜିਉ ଜାନହି ତਿਉ ତାରି ସੁଆମੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯେପରି ମଧ୍ୟ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ମୋତେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଅ॥1॥ରୁହ॥

ତੂ ସମରଥੁ ସରନਿ ଜୋଗੁ ତੂ ରାଖହି ଅପନी କଲ ଧାରି ॥୧॥
ତୁ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ଶରଣ ଦେବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ, ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ରକ୍ଷା କର||1||

ଜାପ ତାପ ନେମ ସୁଚି ସଂଜମ ନାହੀ ਇਨ ବਿਧੇ ଛୁଟକାର ॥
ପୂଜା-ପାଠ, ତପସ୍ୟା, ନିୟମ, ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ସଂଯମତା ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ਗਰਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਤੇ ਕਾਢਹੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ॥੨॥੮॥੧੯॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ମାୟାର ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛି, କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ବାହାର କର||2||8||19||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪
କାନଡା ମହଲା 5ଘର 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਨਾਰਾਇਨ ਨਰਪਤਿ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥
ଯିଏ ନାରାୟଣ ସ୍ୱରୂପ ପରମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିଥାଏ,

ਐਸੇ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੋਹਿ ਤਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏପରି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ମୋତେ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਛੁ ਪਾਰੈ ॥
ତାହାଙ୍କ କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣର କଥନ କରାଯିବ, କୌଣସି ଅନ୍ତ ଏବଂ ସୀମା ନାହିଁ।

ਲਾਖ ਲਾਖ ਲਾਖ ਕਈ ਕੋਰੈ ਕੋ ਹੈ ਐਸੋ ਬੀਚਾਰੈ ॥੧॥
ଲକ୍ଷ ଏବଂ କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ଥାଏ, ଯିଏ ସବୁର ବିଚାର କରିଥାଏ||1||

Page 1302

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਹੀ ਭਈ ਹੈ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰੰਗਾਰੈ ॥
ଦୁନିଆ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମର ଲାଲ ରଙ୍ଗରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଚକିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਰਸੁ ਆਈ ਹੈ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੂੰਗਾ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥੨॥੧॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥ-ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଏପରି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ମୂକ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ଖାଇ ହାସ୍ୟ ରେଖା ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାଏ||2||1||20||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਨ ਜਾਨੀ ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ ॥
ଭକ୍ତଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਊਚ ਨੀਚ ਸਭ ਪੇਖਿ ਸਮਾਨੋ ਮੁਖਿ ਬਕਨੋ ਮਨਿ ਮਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କେହି ଉଚ୍ଚ ହେଉ ଅଥବା ନୀଚ ହେଉ, ସବୁଙ୍କୁ ସମାନ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ମୁଖରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ମନନ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭੈ ਭੰਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ପ୍ରତି ଘଟରେ ସୁଖର ସାଗର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ସମସ୍ତ ଭୟ ନାଶ କରିବା ବାଲା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ମୋର ପ୍ରାଣ ଅଟନ୍ତି।

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ ਭ੍ਰਮੁ ਨਾਸਿਓ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਗੁਰ ਕਾਨ ॥੧॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ଏପରି ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ପ୍ରକାଶ ଆସି ଯାଇଛି ଭ୍ରମ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਕਰਤ ਰਹੇ ਕ੍ਰਤਗ੍ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗ੍ਰਿਾਨ ॥
ସେହି କରୁଣାମୟ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ଆମକୁ କୃତାର୍ଥ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਠ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਮਾਂਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥੨॥੨॥੨੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦାନ ମାଗିବା ପାଇଁ ସେ ଆଠ ପହର ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି||2||2||21||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

କହନ କହାୱନ କଉ କଈ କେତੈ ॥
ଅନେକ କହିବା-କୁହାଇବା ବାଲା ଅଛନ୍ତି,

ଐସୋ ଜନੁ ବିରଲੋ ହै ସେୱକੁ ଜୋ ତତ ଜୋଗ କଉ ବେତੈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପରନ୍ତୁ ଏପରି କୌଣସି ସେବକ ବିରଳ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ସାରତତ୍ତ୍ୱ କହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଦੁਖੁ ନାହी ସਭੁ ସੁਖੁ ହी ହै ରे ଏକै ଏକी ନେତੈ ॥
ଏପରି ଭକ୍ତ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ନୟନରେ ରଖିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ହୁଏନାହିଁ, ସବୁ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମାନିଥାଏ।

ବੁରା ନହी ସਭੁ ଭଲା ହी ହै ରे ହାର ନହी ସਭ ଜେତੈ ॥୧॥
ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ମନ୍ଦ ନଥାଏ, ସବୁ ଭଲ ହିଁ ଭଲ ଅଟେ, ସେ ସର୍ବଦା ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନରେ କେବେ ପରାଜୟ ବରଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ ||1||

ସୋਗੁ ନାହी ସଦା ହରଖी ହै ରे ଛୋଡି ନାହी କିଛੁ ଲେତੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ନଥାଏ, ସଦା ଖୁସି ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଆନନ୍ଦକୁ ତ୍ୟାଗ କରି କିଛି ମଧ୍ୟ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

କହੁ ନାନକ ଜନੁ ହରି ହରି ହରି ହै କତ ଆୱै କତ ରମତै ॥୨॥୩॥୨୨॥
ହେ ନାନକ! ହରି-ଭକ୍ତ ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||3||22||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ହੀଏ କୋ ପ୍ରୀତਮੁ ବିସରି ନ ଜାਇ ॥
ମୋର ହୃଦୟରୁ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ଭୁଲି ନ ହୁଅନ୍ତୁ,

ତନ ମନ ଗଲତ ଭଏ ତਿହ ସଂଗେ ମୋହନੀ ମୋହਿ ରହੀ ମୋରੀ ମାਇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ମୋର ତନ ମନ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମୋହିନୀ ମାୟା ମୋତେ ମୋହି ନେଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈ ਜੈ ਪਹਿ ਕਹਉ ਬ੍ਰਿਥਾ ਹਉ ਅਪੁਨੀ ਤੇਊ ਤੇਊ ਗਹੇ ਰਹੇ ਅਟਕਾਇ ॥
ଯାହା ଯାହା ପାଖରେ ନିଜ ବ୍ୟଥା କହିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମାୟା ଜାବୁଡି ଧରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଯାତ୍ରା ଅଟକି ରଖିଥାଏ,

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਏਕੈ ਜਾਲੀ ਤਾ ਕੀ ਗੰਠਿ ਨਹੀ ਛੋਰਾਇ ॥੧॥
ଏହା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଏକ ମାୟା ଜାଲ ଅଟେ। ତାହାର ଗଣ୍ଠି ଫିଟାଇ ଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||1||

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਆਇਓ ਸੰਤਨ ਹੀ ਸਰਨਾਇ ॥
ଦାସ ନାନକ ବୁଲି ବୁଲି ସନ୍ଥ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਲੀਓ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ॥੨॥੪॥੨੩॥
ସେ ମୋର ଅଜ୍ଞାନତା, ଭ୍ରମ, ମୋହ-ମାୟାର ଜାଲ କାଟି ଗଳାରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି||2||4||23||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਆਨਦ ਰੰਗ ਬਿਨੋਦ ਹਮਾਰੈ ॥
ଆମର ଏଠାରେ ଆନନ୍ଦ, ଖୁସି ଓ ହର୍ଷୋଲ୍ଲାସ ବନି ଯାଇଛି।

ਨਾਮੋ ਗਾਵਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਨੁ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମେ ହରିନାମର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଉ, ନାମର ହି ଧ୍ୟାନ-ମନନ କରିଥାଉ ଏବଂ ହରିନାମ ହିଁ ଆମର ପ୍ରାଣର ଆଧାର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮੋ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੈ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଆମର ଜ୍ଞାନ ଓ ସ୍ନାନ ଅଟେ, ହରିନାମର ମନନ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਸੋਭਾ ਨਾਮੁ ਬਡਾਈ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਤਾਰੈ ॥੧॥
ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶୋଭା ଓ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ହରିନାମ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ||1||

ਅਗਮ ਪਦਾਰਥ ਲਾਲ ਅਮੋਲਾ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੈ ॥
ଏହି ଅଗମ୍ୟ, ଅମୂଲ୍ୟ ହରିନାମ ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ପ୍ରଭ ଭଏ କ୍ରିପାଲਾ ਮਗਨ ਭਏ ਹੀਅਰੈ ਦਰਸਾਰੈ ॥੨॥੫॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହେବା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରି ମୋର ଅନ୍ତର୍ମନକୁ ସେଥିରେ ମଗ୍ନ କରାଇ ଦେଇଛି||2||5||24||

କାନੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸੁਆਮੀ ਨੇਰੋ ॥
ଆମର ସଜ୍ଜନ, ମିତ୍ର, ସ୍ୱାମୀ ନିକଟରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି।

ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਸਭਨ ਕੈ ਸੰਗੇ ਥੋਰੈ ਕਾਜ ਬੁਰੋ ਕਹ ਫੇਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଦେଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ପୁଣି ଛୋଟିଆ ଜୀବନରେ କାହିଁକି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଅଛ?॥1।ରୁହ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤੋ ਲਪਟਾਇਓ ਕਛੁ ਨਹੀ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਤੇਰੋ ॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ଯେତେ ମଧ ଦୁନିଆର ରଙ୍ଗରେ ଲିପ୍ତ ରହୁଛ, ଶେଠୀ ମଧରୁ କୌଣସି ଟି ମଧ ତୁମର ନୁହେଁ।

ਆਗੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤ ਸਭ ਪਰਗਟ ਈਹਾ ਮੋਹਿਓ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰੋ ॥੧॥
କରିଥିବା ସବୁ କର୍ମ ପରଲୋକରେ ପ୍ରଘଟ ହୋଇଯାଏ, କାହିଁକି ଭ୍ରମରେ ଅନ୍ଧକାରରେ ମୋହିତ ହେଉଛ||1||

ਅਟਕਿਓ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗ ਮਾਇਆ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਬਿਸੇਰੋ ॥
ଜୀବ ନିଜର ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ ଏବଂ ଧନ-ଦୌଲତରେ ଅଟକି ରହିଛି ଏବଂ ଦେବା ବାଲା ଦାତାଙ୍କୁ ସେ ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਭਾਰੋਸਉ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨਹਾਰੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰੋ ॥੨॥੬॥੨੫॥
ହେ ନାନକ! ମୋତେ କେବଳ ସବୁ ବନ୍ଧନ କାଟିବା ବାଲା ମୋର ଗୁରୁଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ଭରସା ଅଛି||2||6||25||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਬਿਖੈ ਦਲੁ ਸੰਤਨਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰੈ ਗਾਹਿਓ ॥
ମୁଁ ତୁମ ଭକ୍ତଙ୍କ ସହାୟତାରେ ବିକାରର ଦଳକୁ ଦଳି ଦେଇଛି।

ਤੁਮਰੀ ਟੇਕ ਭਰੋਸਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਿ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੀ ਆਹਿਓ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଠାକୁର! ତୁମର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଓ ଭରସା ଅଛି, ତୁମର ଶରଣରେ ଆସିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿ ਮਿਟਾਹਿਓ ॥
ତୁମର ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ବଡ ବଡ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨਦ ਉਜੀਆਰਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥੧॥
ମନରେ ଆନନ୍ଦର ଉଜ୍ଜଳ ପ୍ରକାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧିରେ ଲୀନ ରହିଛି||1||

ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਤੁਮ ਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਥਾਹਿਓ ॥
ତୁମେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟ, ପୁଣି କିଏ କହିଥାଏ ଯେ ତୁମେ କିଛି ମଧ୍ୟ ନୁହଁ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਲੈ ਲਾਹਿਓ ॥੨॥੭॥੨੬॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ କୃପାର ଭଣ୍ଡାର! ତୁମର ନାମ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ରଙ୍ଗ, ରୂପ ଏବଂ ରସ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||7||26||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਬੂਡਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਧੀਰੈ ॥
ବୁଡୁଥିବା ପ୍ରାଣୀକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨਸੈ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਪੀਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୁଣି ମୋହ, ଭ୍ରମ ଏବଂ ତାହାର ଦୁଃଖର ପୀଡା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾ ॥
ମୁଁ ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ,

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾ ॥੧॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ତୁମର ଶରଣ ପାଇଥାଏ||1||

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛି।

ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥੨॥੮॥੨੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||2||8||27||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏଣୁ ସାଧୁ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭଗବାନଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଉଚିତ॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਰਿਦੈ ਬਸੇਰੋ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ହୃଦୟରେ ବାସ କର,

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਮਾਥਾ ਮੇਰੋ ॥੧॥
ମୋର ମସ୍ତକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ରହିଛି||1||

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਸਿਮਰਹੁ ਮਨਾਂ ॥
ମନରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾਂ ॥੨॥੯॥੨੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ଶୁଣ||2||9||28||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰਭ ਪਰਸਨ ॥
ମୋର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଛି।

ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ਅਖੀਅਨ ਕਉ ਸੰਤੋਖੁ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ଭୋଜନ ଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ନେତ୍ରକୁ ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਰਨਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਜਸੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਲਮਲ ਦੋਖ ਸਗਲ ਮਲ ਹਰਸਨ ॥
କାନରେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ଭରି ରହିଛି, ଯାହା ଫଳରେ ସାବୁ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪਾਵਨ ਧਾਵਨ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਾਇਆ ਸੰਤ ਸਰਸਨ ॥੧॥
ଏହି ପାଦ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଆଡକୁ ଦୌଡି ଥାଏ, ଯିଏ ସୁଖର ରାସ୍ତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଶରୀର ସନ୍ଥଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ||1||

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ਆਨ ਉਪਾਵ ਥਕਿਤ ਨਹੀ ਕਰਸਨ ॥
ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ଦ୍ୱାରା ଥକି ଯାଇ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନେଇଛି।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਏ ਨਾਨਕ ਜਨ ਅਪਨੇ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸਾਗਰ ਨਹੀ ਮਰਸਨ ॥੨॥੧੦॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱର ନିଜ ସେବକର ହାତ ଧରି ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରେ ବୁଡିଯାଏ ନାହିଁ||2||10||29||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਕੁਹਕਤ ਕਪਟ ਖਪਟ ਖਲ ਗਰਜਤ ਮਰਜਤ ਮੀਚੁ ਅਨਿਕ ਬਰੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା କପଟ ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ, କାମୁକ ଦୁଷ୍ଟ ଗର୍ଜନ କରିଥାଏ, ଏପରି ଲୋକ ଅନେକ ଥର ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਹੰ ਮਤ ਅਨ ਰਤ ਕੁਮਿਤ ਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੇਖਤ ਕ੍ਰੂਮਤ ਲਾਖ ਗਰੀਆ ॥੧॥
ମୁଁ ଅଭିମାନ ଓ ଅନ୍ୟ ରସରେ ଲୀନ ରହିଛି, ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନାଇଛି, ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେଦ ଦେଖୁଅଛ ଯେ ମୁଁ ଲକ୍ଷେ ଗଳିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଅଛି||1||

ਅਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰ ਅਚਾਰ ਬਿਧਿ ਹੀਨਤ ਮਮ ਮਦ ਮਾਤ ਕੋਪ ਜਰੀਆ ॥
ମୋର ଆଚରଣ ବ୍ୟବହାର ମନ୍ଦ ଅଟେ, ମୁଁ ଅନିୟମିତ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ, ଏବଂ ମମତାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ହୋଇ କ୍ରୋଧର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ।

ਕਰੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਨਾਨਕ ਉਧਰੁ ਸਰਨਿ ਪਰੀਆ ॥੨॥੧੧॥੩੦॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ କରୁଣାମୟ, କୃପାଳୁ ଏବଂ ଦୀନର ଦୟାଳୁ ଅଟୁ, ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ପଡିଛନ୍ତି, ଉଦ୍ଧାର କର||2||11||30||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਤਾ ॥
ପରମାତ୍ମା ଆମକୁ ଜୀବନ, ପ୍ରାଣ ଏବଂ ମାନ-ସମ୍ମାନ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤੇ ਹੀ ਹਾਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି ଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦ୍ୱାରା ହାନି ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਲਾਗਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਡਾਰਿ ਭੂਮਿ ਪਾਗਹਿ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥରେ ଲାଗିବା ବାଲା ଲୋକ ଅମୃତ ଫୋପାଡି ଦେଇ ଧୂଳି ଚାଟିଥାଏ।

ਬਿਖੈ ਰਸ ਸਿਉ ਆਸਕਤ ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਸੁਖ ਮਾਨਿ ॥੧॥
ମୂର୍ଖ ଲୋକ ବିକାରର ରସରେ ଆସକ୍ତ ରହିଥାଏ, ପୁଣି କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ?||1||

କାମି କ୍ରୋଧି ଲୋଭି ବିଆପିଓ ଜନମ ହୀ କୀ ଖାନି ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଲୋଭରେ ଲୀନ ରହିବା ହିଁ ଜନ୍ମ ମରଣର ମୂଳ କାରଣ ଅଟେ।

ପତିତ ପାବନ ସରନି ଆଇଓ ଉଧରୁ ନାନକ ଜାନି ॥୨॥୧୨॥୩୧॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ପତିତ ପାବନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ||2||12||31||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ଅବିଲୋକଉ ରାମ କୋ ମୁଖାରବିଂଦ ॥
ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଦେଖିଥାଏ।

ଖୋଜତ ଖୋଜତ ରତନୁ ପାଇଓ ବିସରୀ ସଭ ଚିଂଦ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଖୋଜି ଖୋଜି ମୁଁ ହରିନାମ ରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ସବୁ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ଚରନ କମଲ ରିଦୈ ଧାରି ॥
ଯେବେ ଠାରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ-କମଳକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛି,

ଉତରିଆ ଦୁਖୁ ମଂଦ ॥୧॥
ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ରାଜ ଧନୁ ପରବାରୁ ମେରୈ ସରବସୋ ଗୋਬିଂଦ ॥
ମୋର ରାଜ୍ୟ, ଧନ, ପରିବାର ଇତ୍ୟାଦି ସର୍ବସ୍ୱ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

ସାଧସଂଗମି ଲାଭୁ ପାଇଓ ନାନକ ଫିରି ନ ମରଂଦ ॥୨॥୧୩॥୩୨॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଏପରି ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି ଯେ ଜନ୍ମ ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||13||32||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ଘରୁ ୫
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪ੍ਰਭ ਪੂਜਹੋ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂଜା କର, ହରିନାମର ଆରାଧନା କର,

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ਮਨੁ ਅਗਾਧਿ ॥
ନିଷ୍ଠା ପୂର୍ବକ ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਜਗੁ ਜੀਤੋ ਹੋ ਹੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਧਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଜଗତକୁ ଜିତି ନିଅ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਿਕ ਪੂਜਾ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ ਸਾ ਪੂਜਾ ਜਿ ਹਰਿ ਭਾਵਾਸਿ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ପ୍ରକାର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଅଛି, କିନ୍ତୁ ପୂଜା ତାହା ଅଟେ, ଯାହା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਮਾਟੀ ਕੀ ਇਹ ਪੁਤਰੀ ਜੋਰੀ ਕਿਆ ਏਹ ਕਰਮ ਕਮਾਸਿ ॥
ମାଟିର ପୁତୁଳା ମାନବ ଠାରେ କଣ ବଳ ଅଛି ଯେ ସେ କିଛି କର୍ମ କରି ପାରିବ?

ਪ੍ਰਭ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ ਸੋ ਤੁਧੁ ਜੰਤ ਮਿਲਾਸਿ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ବାହୁ ଧରି ଯେଉଁ ମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଜୀବ ସେଥିରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ||1||

ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ ਇਕ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਮੈ ਆਸ ॥
ମୋତେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଆଶ୍ରାର ଜ୍ଞାତ ନାହିଁ, କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ରା ହିଁ ମୋର ଆଶା ଅଟେ।

ਕਿਆ ਦੀਨੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ଏହି ଦୀନ କଣ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ,

ਜਉ ਸਭ ਘਟਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਵਾਸ ॥
ଯେତେବେଳେ ସବୁଠାରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਕੀ ਮਨਿ ਪਿਆਸ ॥
ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣର ତୃଷ୍ଣା ମନରେ ଲାଗିଅଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਰਾ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਸ ॥੨॥੧॥੩੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୁମର ଦାସ ଅଟେ, ସର୍ବଦା ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ||2||1||33||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ହିଁ ସଂସାରର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਕੇਰੈ ॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ହିଁ ନବନିଧି ଏବଂ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ।

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗ ਰੰਗ ਅਨੂਪੇਰੈ ॥
ଅନେକ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଭୁ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅଟନ୍ତି।

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਮੋਹਿ ਮਗਨੇਰੈ ॥
ହେ ମନ! କାହିଁକି ମୋହ-ମାୟାରେ ମଗ୍ନ ରହିଛୁ?

ਨੈਨਹੁ ਦੇਖੁ ਸਾਧ ਦਰਸੇਰੈ ॥
ନେତ୍ରରେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ଦର୍ଶନ କର।

ਸੋ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਰਨੇਰੈ ॥
ମୁଁ ସାଧୁ-ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣର ସେବା କରିଥାଏ,

ਬਾਂਛਉ ਧੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਰੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର ଅଭିଳାଷ କରିଥାଏ, ଯାହା ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਮੈਲੁ ਕਟੇਰੈ ॥
ଏହି ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିବା ସମାନ ଅଟେ, ଯାହା ପାପର ମଇଳା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਧਿਆਵਹੁ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੋਰੈ ॥
ମୁଁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିମୁଖ ହୁଏନାହିଁ।

ਕਿਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਲਾਖ ਕਰੋਰੈ ॥
ଲକ୍ଷ-କୋଟି କିଛି ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ ଏବଂ

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਪੁਕਰੋਰੈ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଅନ୍ତରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਨਸਾ ਮਾਨਿ ਏਕ ਨਿਰੰਕੇਰੈ ॥
ମନରେ କେବଳ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ମନନ କର ଏବଂ

ਸਗਲ ਤਿਆਗਹੁ ਭਾਉ ਦੂਜੇਰੈ ॥
ସମସ୍ତ ଦୈତ୍ୟଭାବ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ।

ਕਵਨ ਕਹਾਂ ਹਉ ਗੁਨ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋର କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି?

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਏਕ ਟੁਲੇਰੈ ॥
ମୁଁ ତୋର ଏକ ଗୁଣର ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବି ନାହିଁ।

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ॥
ମୋର ମନରେ ତୋର ଦର୍ଶନର ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଅଛି,

ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਗਤ ਗੁਰ ਕੇਰੈ ॥੨॥੧॥੩੪॥
ହେ ଜଗଦଗୁରୁ! ନାନକଙ୍କୁ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||2||1||34||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਐਸੀ ਕਉਨ ਬਿਧੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏପରି କେଉଁ ଉପାୟ ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇ ପାରିବ॥1॥ରୁହ॥

ਆਸ ਪਿਆਸ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਉਮਗਿ ਹੀਉ ਤਰਸਨਾ ॥੧॥
ସବୁ ମନୋକାମନା ପୁରା କରାଇବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ତୀବ୍ର ଲାଳସା ଲାଗି ରହିଛି ଏବଂ ମନ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଆକାଂକ୍ଷା ରହିଛି||1||

ਦੀਨ ਲੀਨ ਪਿਆਸ ਮੀਨ ਸੰਤਨਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ॥
ମୁଁ ବିନମ୍ରତା ପୂର୍ବକ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ତୃଷ୍ଣାରେ ମାଛ ଭଳି ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰੇਨ ॥
ହରି-ଭକ୍ତର ଚରଣ ଧୂଳିର ଇଚ୍ଛୁକ ଅଟେ।

ਹੀਉ ਅਰਪਿ ਦੇਨ ॥
ମୁଁ ନିଜ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟ ଅର୍ପଣ କରି ଦେଇଛି,

ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਹੈ ਕਿਰਪੇਨ ॥
ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଉପରେ କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡਿਓ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭੇਟਨਾ ॥੨॥੨॥੩੫॥
ନାନକ! ଯଦି ନାମ-ମୋହକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଦିଆଯାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ||2||2||35|

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਰੰਗਨ ਕੇ ਰੰਗਾ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ଏହି ଜଗତ-ତମାସାରେ ଭଗବାନ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରଙ୍ଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

କୀଟ ହସତ ପୂରନ ସଭ ସଂଗା ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେ କୀଡାରୁ ନେଇ ହାତୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ବରତ ନେମ ତୀରଥ ସହିତ ଗଂଗା ॥
କେହି ବ୍ରତ-ଉପବାସ ରଖିଥାଏ, କେହି ନିୟମ ଧାରଣ କରିଥାଏ, କେହି ଗଙ୍ଗା ସହିତ ଅନେକ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ।

ଜଲୁ ହେବତ ଭୂଖ ଅରୁ ନଂଗା ॥
କେହି ଜଳ ଏବଂ ବରଫ ସହନ କରିଥାଏ, କେହି କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ଏବଂ କେହି ନଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ପୂଜାଚାର କରତ ମେଲଂଗା ॥
କିଛି ଲୋକ ପଦ୍ମାସନ ଲଗାଇ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ।

ଚକ୍ର କରମ ତିଲକ ଖାଟଂଗା ॥
କେହି ଚକ୍ର କର୍ମ ଏବଂ ଷଡାଙ୍ଗ ତିଳକ କରିଥାଏ।

ଦରସନୁ ଭେଟେ ବିନୁ ସତସଂଗା ॥୧॥
ଏହି ସବୁ ପରେ ମଧ୍ୟ ସତସଙ୍ଗ ବିନା ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ହଠି ନିଗ୍ରହି ଅତି ରହତ ବିଟଂଗା ॥
କେହି ମିଥ୍ୟା ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ରୋକିଥାଏ, ଶୀର୍ଷାସନ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ହଉ ରୋଗୁ ବିଆପୈ ଚୁକୈ ନ ଭଂଗା ॥
କିନ୍ତୁ ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ରୋଗ ରହିଥାଏ, ବାସନା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

କାମ କ୍ରୋଧ ଅତି ତ୍ରିସନ ଜରଂଗା ॥
ମନୁଷ୍ୟ କାମ-କ୍ରୋଧ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ଜଳିଥାଏ।

ସୋ ମୁକତୁ ନାନକ ଜିସୁ ସତିଗୁରୁ ଚଂଗା ॥୨॥୩॥୩୬॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ଯାହାକୁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||3||36||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ଘରୁ ୭
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 7

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਖ ਬੁਝਿ ਗਈ ਗਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ॥
ସାଧୁଜନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସାରା ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଇଛି।

ਪੰਚ ਭਾਗੇ ਚੋਰ ਸਹਜੇ ਸੁਖੈਨੋ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି କରି ପାଞ୍ଚ କାମୁକ ଚୋର ଦୌଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେମ ବନି ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜੈਸੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੋ ਸਿਉ ਮੋ ਸਿਉ ਐਸੀ ਹਉ ਕੈਸੇ ਕਰਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ' ମୋ' ଉପରେ ଯେପରି ଉପକାର କରିଛୁ, ମୁଁ ଏପରି କିପରି କରି ପାରିବି।

ਹੀਉ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ਬਲਿ ਬਲੇ ਬਲਿ ਬਲੇ ਬਲਿ ਗਈ ॥੧॥
ମୁଁ ହୃଦୟରେ ତୁମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਪਹਿਲੇ ਪੈ ਸੰਤ ਪਾਇ ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ॥
ପ୍ରଥମେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଛି।

ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ਤੇਰੋ ਕੇਹਰੋ ਜਿਤੁ ਜੰਤਨ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସେହି ସ୍ଥାନ କିପରି ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବସି ତୁ ଜୀବର ପୋଷଣର ବିଚାର
କରିଥାଉ।

ਅਨਿਕ ਦਾਸ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਹਾਰੀ ॥
ଅନେକ ଭକ୍ତଜନ ତୋର କୀର୍ତ୍ତି କରିଥାଏ।

ਸੋਈ ਮਿਲਿਓ ਜੋ ਭਾਵਤੋ ਜਨ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ଯାହା ଚାହିଁ ଥିଲି, ତାହା ମିଳି ଯାଇଛି ଏବଂ ଠାକୁରଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ଲୀନ ଅଛି।

ਏਕ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ॥੨॥੧॥੩੭॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କେବଳ ତୁ ହିଁ ଦାତା, ତୁ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ, ତୁ ହିଁ ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟୁ||2||1||37||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 8

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ତਿਆਗੀਐ ਗੁਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਪੇਖਤਾ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਹਾਂ ਹਾਂ ਮਨ ਚਰਨ ਰੇਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କର, ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ହେ ମନ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣର ଧୂଳି ବନି ଯାଅ ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ ਗੁਪਾਲ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ॥੧॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ଏହା ଜ୍ଞାନ ଅଟେ||1||

ਹਿਰਦੈ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੋਹਨਾ ॥
ହୃଦୟରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଅ, ସେ ଦୀନ ପ୍ରତି ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି।

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ଦୟା କର,

ਨਾਨਕੁ ਮਾਗੈ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ॥
ନାନକ ହରିନାମ ଦାନ ଏବଂ

ਤਜਿ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਸਗਲ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥੨॥੧॥੩੮॥
ମୋହ, ଭ୍ରମ, ଅଭିମାନ ସବୁର ତ୍ୟାଗ ମାଗିଥାନ୍ତି||2||1||38||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭ ਕਹਨ ਮਲਨ ਦਹਨ ਲਹਨ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਨ ਨਹੀ ਉਪਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ ପାପର ମାଇଲକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ, ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਤਟਨ ਖਟਨ ਜਟਨ ਹੋਮਨ ਨਾਹੀ ਡੰਡਧਾਰ ਸੁਆਉ ॥੧॥
ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ, ଅଧ୍ୟୟନ, ଅଧ୍ୟାପନ ଦାନ ଦେବା ଅଥବା ନେବା, ଷଡ କର୍ମ, ଲମ୍ବା ଜଟ ଧାରଣ କରିବା, ହୋମ-ଯଜ୍ଞ ଏବଂ ଯୋଗୀ ଭଳି ଦଣ୍ଡ ନେଇ ବୁଲିବା, ଏହାର କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ||1||

ਜਤਨ ਭਾਂਤਨ ਤਪਨ ਭ੍ਰਮਨ ਅਨਿਕ ਕਥਨ ਕਥਤੇ ਨਹੀ ਥਾਹ ਪਾਈ ਠਾਉ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯତ୍ନ, ତପସ୍ୟା, ଦେଶ ଭ୍ରମଣ, ଅନେକ କଥା କରିବାର କୌଣସି ଲାଭ ନଥାଏ।

ਸੋਧਿ ਸਗਰ ਸੋਧਨਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕਾ ਭਜੁ ਨਾਉ ॥੨॥੨॥੩੯॥
ହେ ନାନକ! ଭଲଭାବରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ପରେ ଏହା ମାନାଯାଏ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||2||2||39||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 9

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਭੈ ਹਰਨ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ଈଶ୍ୱର ପତିତ-ପାପୀ ଲୋକଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ଭକ୍ତବତ୍ସଳ, ସବୁ ଭୟ ହରଣ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାତା ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਨੈਨ ਤਿਪਤੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਜਸੁ ਤੋਖਿ ਸੁਨਤ ਕਰਨ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ନେତ୍ର ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଯଶ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା କାନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਦਾਤੇ ਦੀਨ ਗੋਬਿਦ ਸਰਨ ॥
ସେ ଆମର ପ୍ରାଣର ନାଥ ଅଟନ୍ତି, ଦୀନ-ଦୁଃଖୀ, ଅନାଥର ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଶରଣ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਆਸ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨ ਗਹੀ ਓਟ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਨ ॥੨॥੧॥੪੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କଥନ ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଆଶା ପୁରା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣର ଆଶ୍ରା ନେଇଥାଏ||2||1||40||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ଚରନ ସରନ ଦଇଆଲ ଠାକୁର ଆନ ନାହୀ ଜାଇ ॥
ମୁଁ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଶରଣରେ ରହିଥାଏ, ଏଣୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଯାଏ ନାହିଁ।

ପତିତ ପାୱନ ବିରଦୁ ସୁଆମୀ ଉਧରତੇ ହରି ଧିଆଇ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପତିତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହର ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସୈସାର ଗାର ବିକାର ସାଗର ପତିତ ମୋହ ମାନ ଅੰଧ ॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗର କଚଡାରେ ଭରି ରହିଥାଏ, ମୋ' ଭଳି ପତିତ ମୋହ-ଅଭିମାନରେ ଅନ୍ଧ ବନି ଯାଇଛି ଏବଂ ମାୟାର ଧନ୍ଦାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ବିକଲ ମାଇଆ ସੰଗି ଧੰଧ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହାତ ଧରି ବାହାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ମୋତେ ରକ୍ଷା କର॥1॥

କରୁ ଗହे ପ୍ରଭ ଆਪି କାଢହୁ ରାଖି ଲेହୁ ଗୋବିੰଦ ରାଇ ॥୧॥
ଅନାଥର ନାଥ, ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ କୋଟି କୋଟି ପାପ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।||1||

ଅନାଥ ନାଥ ସନାଥ ସੰତନ କୋਟି ପାପ ବିନାସ ॥
ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ତୃଷ୍ଣା ବନି ରହିଛି।

ମନਿ ଦରସନै କी ପିଆସ ॥
ପ୍ରଭୁ ଗୁଣର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି।

ପ୍ରଭ ପୁରନ ଗୁନତାସ ॥
ସେହି କୃପାନିଧି ସର୍ବଦା ଦୟା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସଂସାରର ପାଳକ ଅଟନ୍ତି।

କ୍ରିପାଲ ଦଇଆଲ ଗୁପାଲ ନାନକ ହରି ରସନା ଗୁନ ଗାଇ ॥୨॥୨॥୪୧॥
ଏଣୁ ନାନକ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||2||2||41||

କାନੜା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਵਾਰਿ ਵਾਰਉ ਅਨਿਕ ਡਾਰਉ ॥
ମୁଁ ଅନେକ ସୁଖ ସମର୍ପିତ କରି ଦେଇଥାଏ

ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਿਅ ਸੁਹਾਗ ਪਲਕ ਰਾਤ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏକ କ୍ଷଣର ସୋହାଗ-ସୁଖ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਕਨਿਕ ਮੰਦਰ ਪਾਟ ਸੇਜ ਸਖੀ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ ਇਨ ਸਿਉ ਤਾਤ ॥੧॥
ହେ ସତସଙ୍ଗୀ! ମୋତେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ, ସୁନ୍ଦର ଘର, ରେଶମୀ କପଡା, ସୁଖଦାୟକ ଶେଯ ଇତ୍ୟାଦି କୌଣସିଟିରେ କୌଣସି ରୁଚି ନାହିଁ||1||

ਮੁਕਤ ਲਾਲ ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਹਾਤ ॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଅନେକ ଭୋଗ-ବିଳାସ ଏବଂ ହୀରା-ମୋତି ସବୁ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਰੂਖੋ ਭੋਜਨੁ ਭੂਮਿ ਸੈਨ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਤ ॥੨॥੩॥੪੨॥
ହେ ସଖୀ! ନିଜ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଶୁଖିଲା ଭୋଜନ ଏବଂ ଭୂମି ଉପରେ ଶୟନ ଇତ୍ୟାଦି ସୁଖମୟ ଅଟେ||2||3||42||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਅਹੰ ਤੋਰੋ ਮੁਖੁ ਜੋਰੋ ॥
ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଅ।

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਮਨੁ ਲੋਰੋ ॥
ଗୁରୁ-ଗୁରୁ ଜପିବା ହିଁ ମନର ଆକାଂକ୍ଷା ବନାଅ।

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੋ ਮੋਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ରଖ॥1॥ରୁହ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਆਗਨਿ ਚੈਨਾ ਤੋਰੋ ਰੀ ਤੋਰੋ ਪੰਚ ਦੂਤਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਤੋਰੋ ॥੧॥
କାମୁକ ପାଞ୍ଚ ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗି ଦିଅ, ଏହାଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ ଘରେ ସୁନ୍ଦର ଶେଯ ବନିଯାଏ ଏବଂ ମନ ରୂପୀ ଅଗଣାରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଆସିଥାଏ||1||

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੇ ਨਿਜ ਆਸਨਿ ਊਂਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸੋਰੋ ॥
ਜਨ୍ମ-ਮਰਣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ନିଜ ମୂଳ ଘରେ ନିବାସ ବନିଯାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅର୍ଦ୍ଧ କମଳ ବିକଶିତ ହୋଇଯାଏ।

ਛੁਟਕੀ ਹਉਮੈ ਸੋਰੋ ॥
ଅହଂର ଶବ୍ଦ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗਾਇਓ ਰੀ ਗਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਗੁਨੀ ਗਹੇਰੋ ॥੨॥੪॥੪੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ସତସଙ୍ଗୀ ସଖୀ! ଆମେ ଗୁଣର ଗଭୀର ସାଗର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଛୁ||2||4||43||

ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 9

ਤਾਂ ਤੇ ਜਾਪਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କର,

ਜੋ ਸੰਤ ਬੇਦ ਕਹਤ ਪੰਥੁ ਗਾਖਰੋ ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰ ਤਾਪ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥ-ମହାତ୍ମା ଏବଂ ବେଦର କଥନ ଯେ ଜୀବନ ମାର୍ଗ ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ, ଜୀବ ମୋହ, ଅଭିମାନର ତାପରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଜପ କରିବା ପାଇଁ କୁହା ଯାଇଛି॥ରୁହ॥

ਜੋ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਸੰਗਿ ਬਪੁਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੰਤਾਪ ॥੧॥
ଯିଏ ମାୟାର ମୋହରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ||1||

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਊ ਜਨੁ ਉਧਰੈ ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰਹੁ ਆਪ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮਾ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥੨॥੫॥੪੪॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତାପ ଦ୍ୱାରା ମୋହ, ଭୟ ଏବଂ ଭ୍ରମ ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||2||5||44|

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੦
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 10

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਐਸੋ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਸੰਤਹੁ ਜਾਤ ਜੀਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥
ହେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ! ଏପରି ଦାନ ଦିଅ, ଯାହା ଉପରେ ଆମର ପ୍ରାଣ ସମର୍ପିତ
ହୋଇଯାଏ।

ਮਾਨ ਮੋਹੀ ਪੰਚ ਦੋਹੀ ਉਰਝਿ ਨਿਕਟਿ ਬਸਿਓ ਤਾਕੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂਆ ਦੂਤ ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ଥିଲି, ପାଞ୍ଚ କାମୁକ ଦୁଷ୍ଟ ସହିତ ରହିଥିଲି, ଏହାଙ୍କ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ ॥੧॥
କୋଟି କୋଟି ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିବା ପରେ ହାରି ଯାଇ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଅଛି||1||

ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ହରିନାମର ଆଶ୍ରା ମିଳି ଯାଇଛି।

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਸਫਲੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਪਾਰਿ ॥੨॥੧॥੪੫॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦୁର୍ଲଭ ମାନବ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ
ପାର ହୋଇଯାଏ||2||1||45||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੧
କାନଡା ମହଲା 5 ଘର 11

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ ਆਪਨ ਆਏ ॥
ଭଗବାନ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସ୍ୱତଃ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

କଛୁ ନ ଜାନੌ କଛୁ ଦିଖାଏ ॥
ମୁଁ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ, ଏହି କୌତୁକ କିପରି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ପ୍ରଭୁ ମିଲିଓ ସୁਖ ବାଲେ ଭੋଲେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଭୋଳାପଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ସଂଜୋଗି ମିଲାଏ ସାଧ ସଂଗାଏ ॥
ସଂଯୋଗରୁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ମିଳି ଯାଇଛି।

କତହୂ ନ ଜାଏ ଘରହି ବସାଏ ॥
ମନ କେଉଁଠାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ।

ଗୁନ ନିଧାନୁ ପ୍ରଗଟିଓ ଇହ ଚੋଲै ॥୧॥
ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଏହି ଜନ୍ମରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି||1||

ଚରନ ଲୁଭାଏ ଆନ ତଜାଏ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଦେଇଛି।

ଥାନ ଥନାଏ ସରବ ସମାଏ ॥
ସେ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ରହିଛନ୍ତି।

ରସକି ରସକି ନାନକୁ ଗୁନ ବੋଲै ॥୨॥୧॥୪୬॥
ନାନକ ପ୍ରେମର ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||2||1||46||

କାନଡ଼ା ମହଲା ୫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ଗୋବିଂଦ ଠାକୁର ମିଲନ ଦୁରାଈਂ ॥
ଜଗତର ଠାକୁର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମିଳନ କରିବା ବହୁତ କଷ୍ଟକର ଅଟେ,

ପରମିତି ରୂପୁ ଅଗੰମ ଅଗୋଚର ରହିଓ ସରବ ସମାଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ସେହି ଅପହଞ୍ଚ, ମନ-ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଅନୁମାନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ସୁନ୍ଦର ରୂପ ବାଲା ସର୍ବ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

କହନି ଭਵନି ନାହੀ ପାਇਓ ପାਇਓ ਅਨਿਕ ਉਕਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥੧॥
କଥନ କରିବା ଏବଂ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରାରେ ଭ୍ରମଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, କୌଣସି ଚତୁରତା ଏବଂ ଅନେକ ଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਜਤਨ ਜਤਨ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਰੇ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਜਉ ਕਿਰਪਾਈ ॥
ଆମେ ଲକ୍ଷେ ଯତ୍ନ ନେଇ ପାରୁ, ଅନେକ ଉପାୟ ଆପଣାଇ ନେଉ, ସେ ସେତେବେଳେ ମିଳିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥੨॥੨॥੪੭॥
ପ୍ରଭୁ ଦୟାଳୁ, କୃପାଳୁ ଏବଂ କୃପାର ଘର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଦାସ ନାନକ କେବଳ ସନ୍ଥଙ୍କ ଧୂଳି ମାତ୍ର ଅଟେ||2||2||47||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਮਾਈ ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥
ହେ ଭାଇ! ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର,

ਪ੍ਰਭ ਬਿਨਾ ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ସହାୟକ ନୁହନ୍ତି।

ਚਿਤਵਉ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਸਾਸਨ ਨਿਸਿ ਭੋਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରାତଃ-ସାୟଂ, ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ତାହାଙ୍କ ଚରଣାବିନ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਨ ਆਪਨ ਤ੍ਰੁਟਤ ਨਹੀ ਜੋਰੁ ॥
ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ତାହାଙ୍କୁ ନିଜର କରିନିଅ, ଏହି ପ୍ରେମ ଜୋଡ କେବେ ମଧ୍ୟ ଛିଣ୍ଡିବ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਾਨ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬਸੋ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਿਧੇ ਸੁਖ ਮੋਰ ॥੧॥
ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣ, ମନ, ଧନ ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୋର ସୁଖ ଅଟନ୍ତି||1||

ਈਤ ਊਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰਖਤ ਰਿਦ ਖੋਰਿ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକ ସର୍ବତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ମୁଁ ହୃଦୟର ଗଭୀରତାକୁ ଦେଖି ନେଇଛି।

ਸੰਤ ਸਰਨ ਤਰਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨਸਿਓ ਦੁਖੁ ਘੋਰ ॥੨॥੩॥੪੮॥
ହେ ନାନକ ସନ୍ଥଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଘୋର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ||2||3||48||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੀ ਅਸਨੇਹੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଭକ୍ତର ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਜਨੋ ਤੂ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕੇਹੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହିଁ ମୋର ମିତ୍ର ଅଟୁ, ତୋର ଘରେ ସବୁକିଛି ଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਸੁਤ ਦੇਹ ॥੧॥
ମୁଁ ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଧନ-ଦୌଲତ, ପୁତ୍ର ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁକିଛି ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିଥାଏ||1||

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥
ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ ଏବଂ ସୁଖର ଘର ଅଟନ୍ତି, ଯୁକ୍ତି, ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ॥੨॥੪॥੪੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଭାବ-ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରସନ୍ନ ଅଛୁ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟୁ||2||4||49||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କାନଡା ମହଲା 5॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਚਰਚ ਚਰਚ ਚਰਚਰੀ ॥
ଲୋକମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାନ୍ତି,

ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਭੇਖ ਗਿਆਨ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਧਰਤ ਧਰਤ ਧਰਚਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯୋଗାଭ୍ୟାସୀ, ଧ୍ୟାନଶୀଳ, ବେଶ ଆଡମ୍ବରୀ, ଜ୍ଞାନବାନ୍ଧ ଭ୍ରମଣ କରିବା ବାଲା ତଥା ଧରିତ୍ରୀ ଉପରେ ରହିବା ବାଲା ସମସ୍ତେ॥1॥ରୁହ॥

ਅਹੰ ਅਹੰ ਅਹੈ ਅਵਰ ਮੂੜ ਮੂੜ ਮੂੜ ਬਵਰਈ ॥
କେହି ଅଭିମାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ କେହି ମୂର୍ଖ ବାଉଳା ହୋଇଥାଏ।

ਜਤਿ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾਲ ਹਈ ॥੧॥
ସେ ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଇଥାଏ, ମୃତ୍ୟୁ ସର୍ବଦା ବନି ରହିଥାଏ||1||

ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮਿਰਤੁ ਮਿਰਤੁ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ ਹਈ ॥
ମାନ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କର, ମୃତ୍ୟୁ ସଦା ପାଖରେ ଅଛି।

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਾਜੁ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਮੂੜ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਭਜਨ ਭਜਨ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਈ ॥੨॥੫॥੫੦॥੧੨॥੬੨॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆରେ ମୂର୍ଖ! ମୋର କଥା ଶୁଣ, ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହେଉଅଛି||2||5||50||12||62||

ਕਾਨੜਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧
କାନଡା ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 4 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ମନ! ରାମନାମ ଜପ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਪੈ ਤਿਵੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ଜପ କରିବ, ସେପରି ପରମ ସୁଖ ମିଳିବ ଏବଂ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବ॥1॥ରୁହ॥

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਲੋਚਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହରିନାମ ଜପିବା ପାଇଁ ଭକ୍ତର କାମନା ରହିଥାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅਨ ਰਸ ਸਾਦ ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈਗੋ ॥੧॥
ସେ ଅନ୍ୟ ରସର ସ୍ୱାଦ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ||1||

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰੁ ਮੀਠੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ମିଠା ବଚନ ହିଁ ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੋਤਮ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈਗੋ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଥାଏ, ଏଣୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀରେ ମନ ଲଗାଇ ରଖ||2||

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਨਤ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଶୁଣି ମୋର ମନ ଭିଜି ଯାଇଛି ଏବଂ ଭିଜା ମନ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପରେ ଆସି ଯାଇଛି।

ਤਹ ਅਨਹਤ ਧੁਨੀ ਬਾਜਹਿ ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਨੀਝਰ ਧਾਰ ਚੁਆਵੈਗੋ ॥੩॥
ସେଠାରେ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ, ଅମୃତଧାରା ବହିଥାଏ||3||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਕੁ ਤਿਲ ਤਿਲ ਗਾਵੈ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥
ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ରାମ ନାମ ଭଜନ ଗାନ କରିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନ ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈਗੋ ॥੪॥
ଏପରି ଜିଜ୍ଞାସୁ ରାମନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ, ନାମ ହିଁ ତାହାର ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ||4||

ਕਨਿਕ ਕਨਿਕ ਪਹਿਰੇ ਬਹੁ ਕੰਗਨਾ ਕਾਪਰੁ ਭਾਂਤਿ ਬਨਾਵੈਗੋ ॥
ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆଭୁଷଣ, ଚୁଡି ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିପାରେ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਫੀਕ ਫਿਕਾਨੇ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥੫॥
ହରିନାମ ବିନା ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଆସିଥାଏ||5||

ਮਾਇਆ ਪਟਲ ਪਟਲ ਹੈ ਭਾਰੀ ਘਰੁ ਘੂਮਨਿ ਘੇਰਿ ਘੁਲਾਵੈਗੋ ॥
ମାୟାର ପରଦା ବହୁତ ଭାଫ୍ରି ଅଟେ ଏବଂ ଏହା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭ୍ରମରେ ରଖି ଧ୍ୱଂସ କରିଥାଏ।

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਓ ਨ ਜਾਵੈਗੋ ॥੬॥
ପାପ-ବିକାର ଲୁହା ଭଳି ଭାରି କରି ଦେଇଛି, ଏହାଦ୍ୱାରା କଠିନ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେନାହିଁ||6||

ਭਉ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬੋਹਿਥੁ ਗੁਰੁ ਖੇਵਟੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ବୈରାଗ୍ୟ ଭାବକୁ ଜାହାଜ ବନାଇ ଦିଅ, ଗୁରୁ ନାବିକ ହୋଇ ନିଜ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗର ପାର କରାଇ ଦେବେ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥੭॥
ରାମନାମର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇପାରେ ଏବଂ ରାମନାମରେ ଲୀନ ହୋଇପାରେ||7||

ਅਗਿਆਨਿ ਲਾਇ ਸਵਾਲਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੈ ਲਾਇ ਜਗਾਵੈਗੋ ॥
ପ୍ରଭୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ରଖିଛନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ଏହାଠାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥੮॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ, ଯେପରି ତାହାଙ୍କୁ ଉଚିତ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ସଂସାର ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି||8||1||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ମନ! ହରିନାମର ଜପ କର, ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବ।

ਜੋ ਜੋ ਜਪੈ ਸੋਈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਿਉ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଜପ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ, ଯେପରି ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ ଏବଂ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

କ୍ରିପା କ୍ରିପା କ୍ରିପା କରି ହରି ଜୀଉ କରି କିରପା ନାମି ଲଗାଵୈଗୋ ॥
ଶ୍ରୀହରି! କୃପା କର, କୃପା କରି ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଆମର ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଦିଅ।

କରି କିରପା ସତିଗୁରୂ ମିଲାଵହୁ ମିଲି ସତିଗୁର ନାମୁ ଧିଆଵୈଗୋ ॥୧॥
ନିଜ କୃପା କରି ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଇ ଥାଏ||1||

ଜନମ ଜନମ କୀ ହଉମੈ ମଲୁ ଲਾଗୀ ମିଲି ସଂଗତି ମଲୁ ଲହି ଜାଵୈଗୋ ॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଅହଙ୍କାରର ଯେଉଁ ମଇଳା ଲାଗି ରହିଥାଏ, ସତସଙ୍ଗରେ ମିଶି ସେହି ମଇଳା ବାହାରି ଯାଇଥାଏ।

ଜିଉ ଲੋହା ତରିଓ ସଂଗି କାସଟ ଲଗି ସବଦି ଗୁରୂ ହରି ପାଵୈଗୋ ॥୨॥
ଯେପରି ଲୁହା କାଠ ସହିତ ଲାଗି ପାର ହୋଇଯାଇ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ସଂଗତି ସଂତ ମିଲହୁ ସତସଂଗତି ମିଲି ସଂଗତି ହରି ରସୁ ଆଵୈଗୋ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ରହିବା ଉଚିତ, କାରଣ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ହରିନାମର ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ବିନୁ ସଂଗତି କରମ କରै ଅଭିମାନୀ କଢି ପାଣੀ ଚୀକੜୁ ପାଵୈଗୋ ॥୩॥
କିଛି ଅଭିମାନୀ ଲୋକ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ବୀନା କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଗୁଣ ରୂପୀ ପାଣିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି କଚଡା ହିଁ ପାଇଥାଏ||3||

ଭଗତ ଜନା କେ ହରି ରଖଵାରେ ଜନ ହରି ରସୁ ମୀଠ ଲଗାଵୈଗୋ ॥
ପରମାତ୍ମା ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ହରି ଭଜନ ହିଁ ମିଠା ଲାଗିଥାଏ।

ଖିନୁ ଖିନୁ ନାମୁ ଦେਇ ଵଡିଆଈ ସତିଗୁର ଉପଦେସି ସମାଵୈଗୋ ॥୪॥
ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ନାମର କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସେଥିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||4||

ଭଗତ ଜନା କଉ ସଦା ନିଵି ରହীଐ ଜନ ନିଵହି ତା ଫଲ ଗୁନ ପାଵୈଗୋ ॥
ଭକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସଦା ବିନମ୍ର ରହିବା ଉଚିତ, ବିନମ୍ର ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଗୁଣ ଏବଂ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟ ਕਰਹਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਜਿਉ ਪਚਿ ਜਾਵੈਗੋ ॥੫॥
ଯେଉଁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ହିରଣ୍ୟକଶୀପୁ ଭଳି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||5||

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਪੁਤੁ ਮੀਨ ਬਿਆਸਾ ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਪ੍ਰਜ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥
ନାଭିକମଳରେ ବିରାଜମାନ କମଳ-ପୁତ୍ର ବ୍ରହ୍ମା ତଥା ମତ୍ସ୍ୟ କୂଳରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ଋଷି ବ୍ୟାସ ତପସ୍ୟା କରି ନିଜ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରାଇଛନ୍ତି।

ਜੋ ਜੋ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਸੋ ਪ੍ਰਜਹੁ ਭਰਮਨ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈਗੋ ॥੬॥
ଯିଏ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ, ସିଏ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ବଡରୁ ବଡ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||6||

ਜਾਤ ਨਜਾਤਿ ਦੇਖਿ ਮਤ ਭਰਮਹੁ ਸੁਕ ਜਨਕ ਪਗੀਂ ਲਗਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ଉଚ୍ଚ ଅଥବା ନିମ୍ନ ଜାତି ଦେଖି ଭ୍ରମରେ ରୁହ ନାହିଁ, ଶୁକଦେବ ରାଜା ଜନକଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି।

ਜੂਠਨ ਜੂਠਿ ਪਈ ਸਿਰ ਊਪਰਿ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਤਿਲੁ ਨ ਡੁਲਾਵੈਗੋ ॥੭॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ଦୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଯଜ୍ଞ ସମୟରେ ରାଜା ଜନକ ତାହାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉଚ୍ଛିଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ପଡିଛି, ପରନ୍ତୁ ମନ ଆଦୌ ବିଚଳିତ ହୋଇନାହିଁ||7||

ਜਨਕ ਜਨਕ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਨਉ ਮੁਨੀ ਧੂਰਿ ਲੈ ਲਾਵੈਗੋ ॥
ରାଜସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ଥିବା ରାଜା ଜନକ ନଅ ମୁନୀଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥੮॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଠାକୁର! କୃପା କରି ମୋତେ ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ଦିଅ||8||2||.

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ମନ! ଗୁରୁ ମତାନୁସାରେ ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੋਇ ਲਖ ਕੋਟੀ ਲਖ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଏକ ଜିହ୍ୱା ଲକ୍ଷେ-କୋଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ କୋଟିଏ ଥର ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸਹਸ ਫਨੀ ਜਪਿਓ ਸੇਖਨਾਗੈ ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ଶେଷନାଗ ସହସ୍ର ଫଣା ଦ୍ୱାରା ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଛି, କିନ୍ତୁ ଜପ କରିବାର ରହସ୍ୟ ପାଇ ପାରି ନାହିଁ।

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈਗੋ ॥੧॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଅଥଳ ଅଟୁ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛୁ, ମନ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର ରହିଥାଏ||1||

ਜਿਨ ਤੂ ਜਪਿਓ ਤੇਈ ਜਨ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਜਪਤਿਅਹੁ ਕਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ଯିଏ ତୋର ନାମ ଜପ କରିଛି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਦਰ ਦਾਸੀ ਸੁਤੁ ਛੋਕ ਛੋਹਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅੰਕਿ ਗਲਿ ਲਾਵੈਗੋ ॥੨॥
ଦାସୀ ପୁତ୍ର ବିଦୂରକୁ ଅସ୍ପୃଶ୍ୟ ମାନା ଯାଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଭାବ-ଭକ୍ତି କାରଣରୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାହାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||2||

ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਕਾਸਟ ਕਾਸਟ ਅੰਗਿ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥
କାଠ ଜଳରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୂଇଥାଏ ଏବଂ ଜଳରେ ହିଁ ଭାସି ପାର ହୋଇଥାଏ।

ਰਾਮ ਜਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵੈਗੋ ॥੩॥
ହରି ସ୍ୱୟଂ ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ସଫଳ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରକୃତିର ସମ୍ମାନ ସଦା ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।||3||

ਹਮ ਪਾਥਰ ਲੋਹ ਲੋਹ ਬਡ ਪਾਥਰ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥
ଆମେ ବହୁତ ବଡ ପଥର ଓ ଲୁହା ଭଳି ଅଟୁ, କେବଳ ଗୁରୁ-ସଙ୍ଗତର ନାବରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରୁଅଛୁ।

ਜਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਰਿਓ ਜੁਲਾਹੋ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਭਾਵੈਗੋ ॥੪॥
ଯେପରି ସନ୍ଥଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସଙ୍ଗତରେ ତନ୍ତୀ କବୀର ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ସତକର୍ମ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଆସି ପାରୁ। ||4||

ਖਰੇ ਖਰੋਏ ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ବସିବା, ଉଠିବା ଅଥବା ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିବା ସମୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସତିଗୁର ବଚନ ବଚନ ହै ସତିଗୁର ପାଧରୁ ମୁକତି ଜନାଵୈଗୋ ॥୫॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ସଦଗୁରୁ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁ ଓ ବଚନ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନଥାଏ, ସେ ହିଁ ମୁକ୍ତିର ମାର୍ଗ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି||୫||

ସାସନି ସାସି ସାସି ବଲୁ ପାଈ ହै ନିହସାସନି ନାମୁ ଧିଆଵୈଗୋ ॥
ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ବଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଶ୍ୱାସ ବିନା ମଧ୍ୟ ନାମର ଧ୍ୟାନ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁର ପରସାଦୀ ହଉମୈ ବୁଝୈ ତୌ ଗୁରମତି ନାମି ସମାଵୈଗୋ ॥୬॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଅହଂ ଭାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ହରିନାମରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||୬||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ ਭਾਗਹੀਨ ਨਹੀ ਭਾਵੈਗੋ ॥
ସଦଗୁରୁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਫਿਰਿ ਏਹ ਵੇਲਾ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਪਰਤਾਪੈ ਪਛੁਤਾਵੈਗੋ ॥੭॥
ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ଏପରି ସୁନେଲି ଅବସର ପୁନଃ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||7||

ਜੇ ਕੋ ਭਲਾ ਲੋੜੈ ਭਲ ਅਪਨਾ ਗੁਰ ਆਗੈ ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ଯଦି ନିଜର ଭଲ ଚାହଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନତମସ୍ତକ ହୁଅ।

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥੮॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋ' ଉପରେ ଦୟା କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି କପାଳରେ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛି||8||3||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਭੈ ਭੈ ਤ੍ਰਾਸ ਭਏ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਮਤਿ ਲਾਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୟ ଏବଂ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମଳ ମନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਨਾ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥିବା ଜୀବ ସଦା ବୈରାଗୀ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ତାହାର ହୃଦୟ ଘରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਤਿਨ ਕੀ ਪੰਕ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈਗੋ ॥੧॥
ଯଦି ଏପରି ଭକ୍ତଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ହିଁ ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଜୀବନ ବନି ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਦੁਬਿਧਾ ਲੋਭਿ ਲਗੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨਿ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਆਵੈਗੋ ॥
ଦ୍ୱିଧା ଏବଂ ଲୋଭରେ ଲୀନ ଥିବା ପ୍ରାଣୀର ମନ ଶୂନ୍ୟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਫਿਰਿ ਉਲਟਿਓ ਜਨਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈਗੋ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ନବଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିର ରଙ୍ଗ ଲାଗି ରହିଥାଏ||2||

ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸੇ ਦਸੇ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀਆ ਖਿਨੁ ਨ ਟਿਕਾਵੈਗੋ ॥
ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଦଶ ଦିଗରେ ଦୌଡି ଥାଏ ଏବଂ ତିନି ଗୁଣ କାରଣରୁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ତିଷ୍ଠିପାରେ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਵਸਗਤਿ ਆਵੈ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗੋ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ବଶରେ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਏਕਸ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥
କେବଳ ଓମକାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରୂଷଷ୍ଟିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਏਕੋ ਰੂਪੁ ਏਕੋ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭੁ ਏਕਤੁ ਬਚਨਿ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥੪॥
ସେ ଏକ ହିଁ ରୂପ ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଅନେକ ରଙ୍ଗରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ସେହି ଏକଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଚାଲିଥାଏ||4||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈਗੋ ॥
ଗୁରୁ ସେହି ଏକ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତିକୁ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ହିଁ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਬਜਾਵੈਗੋ ॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘଟରେ ମିସିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଅନାହତ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ||5|||

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ଜୀବଜନ୍ତୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ପରମାତ୍ମା ଗୁରୁଙ୍କୁ ହିଁ ଶୋଭା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੋ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥੬॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ବିନା ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ଅନ୍ୟଥା ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||6||

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ଆମେ ଅନେକ ଜନ୍ମରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଛୁ, କୃପା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਮਲੀਨ ਬਿਗਸਾਵੈਗੋ ॥੭॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମଳିନ ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ||7||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਮੈ ਸਰਧਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କର ଆଉ ମୋତେ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୁର୍ବକ ନାମ-କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲଗାଇ ଦିଅ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਨਿ ਮਿਲਾਵੈਗੋ ॥੮॥੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ଏକ ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ମୋତେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ମିଳି ଯାଇଛି||8||4||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮਨ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ମନ! ଗୁରୁ-ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଆପଣାଇବା ଉଚିତ।

ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਮਸਤੁ ਦੀਜੈ ਤਲਿ ਕੁੰਡੇ ਗੁਰ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ମତ୍ତ ହାତୀକୁ ଅଙ୍କୁଶ ମଧ୍ୟରେ ରଖାଯାଇ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ନିଜର ଶବ୍ଦର ଅଙ୍କୁଶ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਚਲਤੌ ਚਲੈ ਚਲੈ ਦਹ ਦਹ ਦਿਸਿ ਗੁਰੁ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੋ ॥
ମନ ଦଶ ଦିଗରେ ବିଚଳିତ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ବାଧା ଦେଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲଗାଇ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚੁਆਵੈਗੋ ॥੧॥
ସଦଗୁରୁ ହୃଦୟରେ ଶବ୍ଦ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ମୁଖରେ ହରିନାମ ଅମୃତ ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਬਿਸੀਅਰ ਬਿਸੁ ਭਰੇ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ମାୟା ରୂପୀ ସର୍ପ ବାସନାର ଜହରରେ ଭରି ରହିଛି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ରୂପୀ ଗାରୁଡି ମନ୍ତ୍ର ମୁଖରେ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਖੁ ਝਾਰਿ ਝਾਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੋ ॥੨॥
ତାହାପରେ ମାୟା ରୂପୀ ସର୍ପ ତାହାର ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ ଏବଂ ବାସନାର ଜହର ବାହାରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲାଗି ଯାଏ||2||

ਸੁਆਨੁ ਲੋਭੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥
ଲୋଭ ରୂପୀ କୁକୁର ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରରେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଏହାକୁ ମାରି ବାହାର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਆਨਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਨਗਰੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ ॥੩॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନଗରୀରେ ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ, ଧର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ଶୁଭ ଗୁଣ ତିଷ୍ଠି ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ||3||

ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਨਿਘਰਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਗੁਰੁ ਨਿਘਰਤ ਕਾਢਿ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣୀ ମୋହର କଚଡାରେ ପଡିଥାଏ, ଗୁରୁ ତାହାକୁ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି।

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨਿ ਜਨ ਆਏ ਗੁਰੁ ਹਾਥੀ ਦੇ ਨਿਕਲਾਵੈਗੋ ॥੪॥
'ରକ୍ଷା କର ରକ୍ଷା କର' ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଜୀବ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ହାତ ଦେଇ ତାହାକୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||4||

ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਖੇਲੁ ਖਿਲਾਵੈਗੋ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ସ୍ୱପ୍ନର ବାଜି ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଜୀବନ ବାଜିର ଖେଳ ଖେଳାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਵੈਗੋ ॥੫॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହରିନାମ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନର ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କର ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ସମ୍ମାନ ସହିତ ଯାଅ||5||

ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਹਉਮੈ ਪਾਪ ਕੋਇਲੇ ਆਨਿ ਜਮਾਵੈਗੋ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅହଂକାର ସହିତ କରିଥାଏ ଏବଂ ପାପର କୋଇଲା ଜମା କରିଥାଏ।

ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਏ ਜੋ ਬੀਜੇ ਸੋ ਖਵਲਾਵੈਗੋ ॥੬॥
ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖଦାୟକ କାଳ ଆସିଥାଏ, ସେହି ଫଳ ଖାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ||6||

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਲੈ ਖਰਚੁ ਚਲੇ ਪਤਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ରାମନାମ ରୂପୀ ଧନ ଏକାଠି କର, ଏହାର ଉପଯୋଗ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਦੇਵਹਿ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹਰਿ ਦੇਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈਗੋ ॥੭॥
ନାମଧନର ଯେତେ ଉପଯୋଗ ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ କରାଯିବ, ଈଶ୍ୱର ଦେଇ ଚାଲିଥିବେ ଏବଂ କୌଣସି ଚିଜର ଅଭାବ ଆସିବ ନାହିଁ||7||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ରାମନାମ ରୂପୀ ଧନ ହୃଦୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ଧନ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥੮॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||8||5||

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କାନଡା ମହଲା 4॥

ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ହେ ମନ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣର ଧ୍ୟାନ କର,

ਲੋਹਾ ਹਿਰਨੁ ਹੋਵੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਸ ਗੁਨੁ ਪਾਰਸ ਕੋ ਹੋਇ ਆਵੈਗੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ପାରସକୁ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଲୁହା ସୁନା ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସ ଦ୍ୱାରା ଗୁଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਾਰਸੁ ਜੋ ਲਾਗੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ମହାପୁରୁଷ ସଦଗୁରୁ ଏପରି ପାରସ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିବା ଦ୍ୱାରା ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਉ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਤਰੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਵੈਗੋ ॥੧॥
ଯେପରି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ନିଜ ଶିଷ୍ୟର ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ ਬਚਨੁ ਹੈ ਨੀਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଉତ୍ତମ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଅମୃତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਉ ਅੰਬਰੀਕਿ ਅਮਰਾ ਪਦ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਬਚਨ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥੨॥
ଯେପରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ କରି ଅମ୍ବରୀଷ ଅମର ପଦ ପାଇଛନ୍ତି, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଧ୍ୟାନ କରି ଅମର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବୁ||2||

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਸੁਧਾ ਸੁਧਾ ਕਰਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ଯାହାର ମନକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିବାକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହରିନାମ ଅମୃତର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਦਇਆਲ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਵੈਗੋ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁ ଦୀନ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ମିଳନର ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਏ ਸੇ ਥਾਪੇ ਤਿਨ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈਗੋ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାନ୍ତି।

ਜੇ ਕੋ ਸਰੁ ਸੰਧੈ ਜਨ ਊਪਰਿ ਫਿਰਿ ਉਲਟੋ ਤਿਸੈ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥੪॥
ଯଦି କେହି ଭକ୍ତ ପ୍ରତି ନିନ୍ଦାର ବାଣ ଛାଡିଥାଏ, ତାହା ଓଲଟା ହୋଇ ଆସିଥାଏ||4||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਦਿਵਾਵੈਗੋ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈਗੋ ॥੫॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ମିଳାଇ ନେଇଥାଏ||5||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੁ ਬੇਦੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମୁଖରୁ ବାହାରି ଥିବା ଶବ୍ଦ ହିଁ ବେଦ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତାରେ ନାମ ଧ୍ୟାନ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਹਰਿ ਰੂਪੋ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥੬॥
ହରିଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରି ଭକ୍ତ ହରିଙ୍କ ରୂପ ହୋଇଯାଏ||6||

ਸਾਕਤ ਨਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹਰਿ ਭਰਮਾਵੈਗੋ ॥
ନୈରାଶ୍ୟବାଦ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁ ଧାରଣ କରେନାହିଁ, ଏପରି ବିମୁଖକୁ ପରମାତ୍ମା ଭ୍ରମରେ ହିଁ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਸੁਆਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਰੰਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥੭॥
ଲୋଭ ରୂପୀ କୁକୁରର ସଙ୍ଗତରେ ମାୟା ମନୁଷ୍ୟକୁ ମୁର୍ଦ୍ଦା ପଶୁ ଭଳି କଙ୍କାଳ ବନାଇ ରଖିଥାଏ||7||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਤਾਰਕੁ ਲਗਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁ-ନାମର ଭଜନ କର।

ਨਾਨਕ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਰਾਖਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥੮॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ମୋତେ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରଖ॥୪॥୬॥ଛଅ ଶବ୍ଦର ଜୋଡ॥

Page 1312

ਕਾਨੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫
କାନଡା ଛନ୍ତ ମହଲା 5॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੇ ਉਧਰੇ ਜਿਨ ਰਾਮ ਧਿਆਏ ॥
ସେହି ଲୋକ ସଂସାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਜਤਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥
ମାୟାର ଯତ୍ନ କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਰਾਮ ਧਿਆਏ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਡਭਾਗੀਆ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିବା ବାଲା ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଏପରି ଲୋକ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ।

ਸਤਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਗੀਆ ॥
ସେ ସତସଙ୍ଗରେ ସାବଧାନ ରହି ନାମ-କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର ଲଗ୍ନ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਲਗਿ ਤਰਉ ਤਿਨ ਕੈ ਪਾਏ ॥
ଅଭିମାନ, ମୋହ ଏବଂ ବିକାର ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରୁହ ଏବଂ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କର।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਡਭਾਗਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ଶରଣରେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਨਿਤ ਭਜਹ ਨਾਰਾਇਣ ॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ॥
ଖୁବ ମଜା ନେଇ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର,

ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਹ ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਵਹ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਭਾਗਏ ॥
ଗୁଣାନୁବାଦ କରି ହରିନାମ ଅମୃତ ପାନ କରି ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଏହିପରି ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ।

ਸਤਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਧਿਆਈਐ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗਏ ॥
ସତସଙ୍ଗରେ ରହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପୁନଃ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ।

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵ ਕਮਾਇਣ ॥
ହେ ଦାତା, ପରମପୁରୁଷ ବିଧାତା! ଦୟା କର ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਣ ॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ କେବଳ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ||2||

ਸਗਲੇ ਜੰਤ ਭਜਹੁ ਗੋਪਾਲੈ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାନ୍ତି,

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੂਰਨ ਘਾਲੈ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଜପ, ତପସ୍ୟା, ସଂଯମ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ କର୍ମ ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਨਿਤ ਭਜਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥
ଏଣୁ ନିତ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଭଜନ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਈਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਪਰਵਾਣੁ ਸੋਈ ਆਇਆ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାଏ, ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ ॥
ମାୟାତୀତ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ, ଜପ, ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ଧନ ହିଁ ସାଥିରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਦਇਆ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਬਾਧਉ ਪਾਲੈ ॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟା ପୂର୍ବକ ନାମ ରତ୍ନ ସାଥିରେ ବାନ୍ଧି ଦିଅ||3||

ਮੰਗਲਚਾਰ ਚੋਜ ਆਨੰਦਾ ॥
ଖୁସିର ଗୀତ ଗାନ କରି ଚାଲ,

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥
ଆନନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି, କୃପା କରି ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਗਾਮੀ ਇਛ ਮਨ ਕੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥
ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ମନର କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬਜੀ ਬਧਾਈ ਸਹਜੇ ਸਮਾਈ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖਿ ਨ ਰੁੰਨੀਆ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଖୁସି ହିଁ ଖୁସି ମିଳୁଅଛି, ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ମିଳି ଯାଇଛି ଏବଂ ପୁନଃ କୌଣସି ଦୁଃଖ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ।

ਲੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸੁਖ ਦਿਖਾਏ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਮੰਦਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗଳାରେ ଲଗାଇ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସୁଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପାପ ବିକାରର ସବୁ ମନ୍ଦ ଗୁଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥੪॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ପରମାନନ୍ଦ ସ୍ୱାମୀ ମିଳି ଯାଇଛି||4||1||

ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਮੂਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ
କାନଡା ୱାର ମହଲା 4 ମୁସେ ୱାର ଧ୍ୱନି

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 4॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଏହାକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥
ଯିଏ ଅହଂ ଏବଂ ବିକାରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ଦାସର ଦାସ ବନି ରହିଥାଏ,

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿਆ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥
ସେ ଜୀବନ ବାଜି ଜିତି ନେଇଥାଏ ଏବଂ କେବେ ପରାଜିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਰਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କରିଥାଏ, ସେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ଜଗତର ପାଳକ ଅଟନ୍ତି, ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କର।

ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਈਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର, ତାହାହେଲେ ହିଁ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਗੋਵਿਦੁ ਜਪਿ ਮੁਖੁ ਊਜਲਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରମୁଖ ମାନା ଯାଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ମିଳନ ହେଲେ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੋ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗ ਜੋਗੀਆ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସିଦ୍ଧ ଏବଂ ସାଧକ ଅଟୁ ଆଉ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଯୋଗ-ସାଧନା କରିବା ବାଲା ଯୋଗୀ ଅଟୁ।

ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰਸੀਅੜਾ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਭੋਗੀਆ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରସ ନେବା ବାଲା ରସିକ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଭୋଗ କରିବା ବାଲା ଭୋଗୀ ଅଟୁ।

ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਗੀਆ ॥
ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ଅଟୁ ଏବଂ ଯାହା ତୁ କରିଥାଉ, ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਧੰਨੁ ਧਨੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਧਨੋ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਬੁਲਗ ਬੁਲੋਗੀਆ ॥
ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସଙ୍ଗତ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଜନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਬੋਲਤ ਸਭਿ ਪਾਪ ਲਹੋਗੀਆ ॥੧॥
ସମସ୍ତେ ନିଜ ମୁଖରେ ହରି-ହରି ବୋଲ, ହରିଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କେହି ବିରଳ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਨਾਸੁ ਹੋਇ ਦੁਰਮਤਿ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଓ ମମତ୍ୱ ନାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁର୍ମତି ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଅନଦିନୁ ଗୁଣ ଉଚରୈ ଜିନ କଉ ଧୁରି ଲିଖିଆ ହୋଇ ॥୧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଦିନ-ରାତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ମଃ ୪ ॥
ମହଲା 4॥

ହରି ଆପେ ଆପਿ ଦଇਆਲୁ ହରି ଆପେ କରେ ସୁ ହୋଇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୟାର ଘର ଅଟନ୍ତି, ସଂସାରରେ ତାହା ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କରିଥାନ୍ତି।

ହରି ଆପେ ଆପਿ ୱରତଦਾ ହରି ଜେୱଡୁ ଅୱରୁ ନ କୋଇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁସବୁଠାରେ ସକ୍ରିୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ଜୋ ହରି ପ୍ରଭ ଭାୱै ସୋ ଥୀଐ ଜୋ ହରି ପ୍ରଭୁ କରେ ସୁ ହୋଇ ॥
ପ୍ରଭୁ ଯାହା ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ସଂସାରରେ ତାହା ହୋଇଥାଏ।

କୀମତਿ କିନै ନ ପାଈଆ ବେਅੰତୁ ପ୍ରଭୁ ହରି ସୋଇ ॥
ପ୍ରଭୁ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କେହି ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ନାନକ ଗୁରମୁਖਿ ହରି ସାଲାହିଆ ତନୁ ମନୁ ସୀତଲୁ ହୋଇ ॥୨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ତନ ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ||2||

ପଉੜी ॥
ପଉଡୀ॥

ସଭ ଜୋତਿ ତେରୀ ଜଗଜୀୱନਾ ତୂ ଘਟਿ ଘਟਿ ହରି ରଂଗ ରଂଗନਾ ॥
ହେ ସଂସାରର ଜୀବନ! ସବୁଠାରେ ତୋର ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ତୁ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ, ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ସਭਿ ଧਿଆୱହਿ ତୁਧੁ ମେରେ ପ୍ରୀତਮਾ ତୂ ସତਿ ସତਿ ପୁରਖ ନିରଂଜନਾ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ! ସମସ୍ତେ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟୁ, ମାୟାର କାଳିମା ରହିତ ଅଟୁ।

ଇକୁ ଦାତਾ ସଭୁ ଜଗତୁ ଭିਖାରୀଆ ହରି ଜାଚହਿ ସଭ ମଂଗ ମଂଗନਾ ॥
ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ଦାତା ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଭିକାରି ଅଟେ, ସମସ୍ତେ ତୋ' ଠାରୁ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਚੰਗ ਚੰਗਨਾ ॥
ମାଲିକ ଏବଂ ସେବକ ମଧ୍ୟ ତୁ ହିଁ ଅଟୁ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତୁ ହିଁ ଭଲ ଲାଗିଥାଉ।

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸਭ ਫਲ ਫਲਨਾ ॥੨॥
ସମସ୍ତେ ମୁଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ସହିତ ଧ୍ୟାନ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହା କାମନା ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ସବୁ କ୍ଲେଶ-ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତାହାଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ବିନତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଭକ୍ତଙ୍କ ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ସେମାନେ ତୋର ନାମ ଜପୁଥିବେ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ପବିତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤਿਨ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਪਤੀਆਇ ॥
ହେ ଦୁନିଆ! ମନରେ ବିଚାର କର, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥੨॥
ନାନକ ଦାସର ଦାସ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੂੰ ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹਹਿ ਕਰਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ, ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନା ହୋଇଛି।

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਣੀ ॥
ତୁ ଅନେକ ରଙ୍ଗ ବାଲା ସୃଷ୍ଟି ବନାଇଛୁ ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜୀବ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ।

ਸਭ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਵਰਤਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਵਣੀ ॥
ସବୁଠାରେ ତୋର ହିଁ ଜ୍ୟୋତି ସକ୍ରିୟ ରହିଛି ଏବଂ ତୁ ଜୀବକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ଲୀନ କରିଥାଉ।

ਜਿਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପରମ ସତ୍ୟର ଭେଦ ବୁଝାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਭਿ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਰਮੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਮੋ ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ ॥੩॥
ସମସ୍ତେ ରାମଙ୍କ ଭଜନ କର, ଏହା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତମୟ ଓ ମିଠାରସ ଅଟେ, ହରିନାମାମୃତକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର।

ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤਦਾ ਬੁਝਹੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଏହି ତଥ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ ଯେ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਕਢੀ ਮਾਰਿ ॥
ଯଦି ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଅହଂର ଜହର ବାହାରି ଯାଏ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਤਿਨ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ ॥
ଯିଏ ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଜୁଆରେ ହାରିଯାଏ।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ହରିନାମ ହୃଦୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ମୁଖ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଅଟେ।

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਿ ਹਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ହୃଦୟରେ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଅଛି, ସେ ହିଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ତାହାକୁ ହରି-ଭକ୍ତିର ଭଣ୍ଡାର ଅର୍ପଣ କରା ଯାଇଛି।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਿ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ନାମ-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ବିନା ଯେଉଁ କର୍ମ କରାଯାଏ, ତାହା ନିତ୍ୟ ଅହଂରେ ଧ୍ୱଂସ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਜਲਿ ਹਸਤੀ ਮਲਿ ਨਾਵਾਲੀਐ ਸਿਰਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥
ଏହା ଏହିଭଳି ଅଟେ, ଯେପରି ହାତୀକୁ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରି ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ସେ ପୁଣି ମସ୍ତକ ଉପରେ ଧୂଳି ପକାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଦୟାକରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ମନରେ ଓଁକାର ବାସ କରିବେ।

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜੈਕਾਰੁ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଛି, ମନନ କରିଛି, ତାହାର ଜୟ-ଜୟକାର ହୋଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਹੈ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ରାମଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଉତ୍ତମ ବସ୍ତୁ ଅଟେ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ନାୟକ ଈଶ୍ୱର ଆମର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕੀਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥
ଏହି ଜଗତ-ତମାସା ଈଶ୍ୱର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ସେ ବ୍ୟାପାରୀ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਕਰਤੇ ਸਭੁ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ହେ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ! ସବୁଠାରେ ତୋର ଜ୍ୟୋତି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି ଆଉ ସବୁଆଡେ ତୋର ହିଁ ସତ୍ୟ ରୂପର ପ୍ରସାର ହୋଇଛି।

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸਫਲ ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ହେ ନିରାକାର! ସମସ୍ତେ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଅନୁସାରେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରି ନିଜ ଜୀବନ ସଫଳ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਭਿ ਚਵਹੁ ਮੁਖਹੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਜੀਵਨੋ ਜਿਤੁ ਭਵਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥੪॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ସମସ୍ତେ ମୁଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ସେ ଜଗତର ମାଲିକ, ଜଗତର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||4||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਹਮਰੀ ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମର ଜିହ୍ୱା କେବଳ ଏକ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତୋର ଗୁଣ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟେ।

ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਪਹ ਇਆਣਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਹ ॥
ଆମେ, ଅଜ୍ଞ ଅଟୁ, ତୋର ଜପ କିପରି କରି ପାରିବୁ, ତୁମେ ବହୁତ ବଡ, ଅଗମ୍ୟ ଓ ଅସୀମ ଅଟ।

ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਮਤਿ ਊਤਮਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਗਿ ਪਾਹ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମକୁ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କର ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲଗାଇ ଦିଅ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ ਤਰਾਹ ॥
ଆମକୁ ସତସଙ୍ଗତରେ ମିଳାଇ ଦିଅ, ଆମ ଭଳି ପାପୀକୁ ସଙ୍ଗତ ଦ୍ୱାରା ପାର କରାଇ ଦିଅ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਤੁਠੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିଦିଅ, ତୋର ତୋର ଖୁସିରେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਕਿਰਮ ਤਰਾਹ ॥੧॥
ହେ ହରି! ଆମର ବିନତି ଶୁଣ, କୃପା କରି ଆମ ଭଳି ପାପୀ କୀଟକୁ ପାର କରାଇ ଦିଅ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਦਇਆਲੁ ॥
ହେ ଶ୍ରୀହରି! ଦୟାକରି ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਹਮ ਭਾਈਆ ਹਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ହିଁ ଆମକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି,

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਸਰੀ ਮਨਿ ਚੂਕਾ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଆଶା ଓ ବାସନା ଭୁଲି ଯାଇଛି ଏବଂ ମନରୁ ସଂସାରର ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਮ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥
ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ହରିନାମ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਅਤੁਟੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥੨॥
ଦାସ ନାନକ ହରିନାମ ରୂପୀ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଧନ ପାଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਤੁਮ੍ਹ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡ ਊਚੇ ਸਭ ਊਪਰਿ ਵਡੇ ਵਡੌਨਾ ॥
ହେ ହରି! ତୁମେ ବହୁତ ବଡ ଅଟ, ଉଚ୍ଚ ରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଅଟ, ସର୍ବୋପରି ଏବଂ ମହାନ ଅଟ।

ਜੋ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਹਰੇ ਤੇ ਹੋਨਾ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଅପରାମ୍ପର ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରି ତାହାଙ୍କ ରୂପ ହୋଇଯାଏ।

ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕਾਟੇ ਪਾਪ ਕਟੋਨਾ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯିଏ ତୋର ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ ଅଥବା ଶୁଣିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਖਿ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੋਨਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହରି-ଭକ୍ତିକୁ ହରି ଭଳି ମାନାଯାଏ, ସେ ବଡ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ।

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਆਦਿ ਸਤੇ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੇ ਪਰਤਖਿ ਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਸੋਨਾ ॥੫॥
ସମସ୍ତେ ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଦା ସତ୍ୟ ରହିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଦାସ ନାନକ ତାହାଙ୍କ ଦାସର ଦାସ ଅଟନ୍ତି||5||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥
ହରି ସଂସାରର ଜୀବନ ଅଟେ, ଗୁରୁ ହରିନାମ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି, ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିଛୁ।

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਅਚਿੰਤ ॥
ସେ ମନ-ବାଣୀ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମିଳିଥାଏ।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬਿਅੰਤ ॥
ସେ ସବୁ ଶରୀରରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਰਸ ਭੋਗਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤ ॥
ସେହି କମଳାପତି ସବୁ ରସକୁ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਇਦਾ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੀਅ ਜੰਤ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ସବୁ ଜୀବକୁ ପୋଷଣ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ନାମ ଦାନ ଦିଅ, ଭକ୍ତଜନ ଏହା ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮਿਲੁ ਹਮ ਗਾਵਹ ਹਰਿ ਗੁਣ ਛੰਤ ॥੧॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ଦର୍ଶନ ଦିଅ, ଆମେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କର||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਸਰੀਰਿ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ! ଆମର ମନ, ତନରେ ତୋର ନାମ ବାସ କରିଛି।

ਸਭਿ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰੀਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਧੀਰ ॥੨॥
ଗୁରୁ ସବୁ ଆଶା ପୁରା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ହରିନାମ ଯଶ ଶୁଣି ନାନକଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿਆ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮਉਲਾ ॥
ହରିନାମ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେ, ସେ ପରମପୁରୁଷ, ମାୟାତୀତ ଏବଂ ନିତ୍ୟ-ନବୀନ ଅଟେ।

ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਸੇਵੇ ਚਰਨ ਨਿਤ ਕਉਲਾ ॥
ଯିଏ ଦିନ-ରାତି ହରିଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ, ମାୟା ନିତ୍ୟ ତାହାର ଚରଣର ସେବା କରିଥାଏ।

ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲ੍ਹਹੇ ਸਭ ਜੀਅ ਜੰਤ ਹਰਿ ਵਸੈ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਜਉਲਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁଙ୍କ ନିକଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਸੀ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਉਲਾ ॥
ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ବୁଝିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଯାହା ଉପରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ।

ਸਭਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗੁਣੀ ਸਮਉਲਾ ॥੬॥
ସମସ୍ତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ଗୁଣବାନ ବନି ଯାଅ||6||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਸੁਤਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਿ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਸਮਾਇ ॥
ହେ ଅଜ୍ଞାନ ମନ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର, ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧିରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਾਉ ਮਨਿ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਮੇਲੇ ਮਾਇ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଆକାଂକ୍ଷା ରହିଛି ଏବଂ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ ॥
ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଆମର ପ୍ରେମ ଅଛି, ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ଆମର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕਸ ਤੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ଏବଂ ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਡਭਾਗੀ ਅਨਹਦੁ ਵਜਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପାଞ୍ଚ ଶବ୍ଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ, ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଅନାହତ ନାଦ ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਰਾਮੁ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੋਵਿਦੁ ਗਜਿਆ ॥
ସବୁଆଡେ ଆନନ୍ଦର ମୂଳ ସ୍ରୋତ ଈଶ୍ୱର ଦୃଷ୍ଟିମାନ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਸੁ ਹਰਿ ਏਕੋ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਜਿਆ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତର ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରାଯାଏ।

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਜਿਆ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦୟାଳୁ ହୋଇ ନାମ-ପ୍ରଦାନ କର ଏବଂ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ମାନ ରଖ।

ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਕਹਹੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪੜਦਾ ਕਜਿਆ ॥੭॥
ସମସ୍ତେ କୁହ, ଗୁରୁ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଆମର ଅବଗୁଣ ଉପରେ ପରଦା ପଡିଅଛି||7||

ସଲੋକୁ ମଃ ୪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4 ॥

ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੈ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਵਹੰਨਿ ॥
ଭକ୍ତିର ସରୋବର ଉଛୁଳି ଉଠୁଛି ଏବଂ ଭରା ସରୋବରରେ ଭକ୍ତଗଣ ବହୁଛନ୍ତି।

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡ ਭਾਗ ਲਹੰਨਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ମନନ କରିଥାଏ, ସେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4 ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅସଂଖ୍ୟ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର କଥନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਹਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥
ସେ ଅପହଞ୍ଚ ଓ ଅସୀମ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ କେଉଁ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇ ପାରିବ?

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਤ ਜਪੰਤ ਜਨ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ମହତ୍ତ୍ୱକୁ କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ପାରେନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱତଃ ଭକ୍ତକୁ ନିଜ ଚରଣରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ଅପହଞ୍ଚ, ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କିପରି ହୋଇ ପାରିବ?

ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਵਰਨੀਐ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥
ଯଦି କୌଣସି ବସ୍ତୁ ହୋଇଥାନ୍ତେ, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରନ୍ତା, ତାହାଙ୍କ ରୂପ, ରଙ୍ଗ ଓ ଆକାର ନାହିଁ।

ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਦਿਖਾ ॥
ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟਸਾਲ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਿਖਾ ॥
ସତସଙ୍ଗତି ଗୁରୁଙ୍କ ପାଠଶାଳା ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଗୁଣର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଇ ଥାଏ।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਰਸਨਾ ਧੰਨੁ ਕਰ ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਾਧਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ॥੮॥
ସେହି ଜିହ୍ୱା ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ସେହି ହାତ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ସେହି ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଲେଖା ଯାଇଥାଏ||୪||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତର ସାଗର ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ତାହାଙ୍କ ଜପ କର।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਨਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
ହରିନାମ ପବିତ୍ର ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଓ ଯଶ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਪਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସେହି ଲୋକ ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ଯାହାର କପାଳରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਜਨ ਪੈਨਾਈਅਨਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥
ଯାହାର ମନରେ ସେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੁਣਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ମନ ଲଗାଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଶୁଣିଥାଏ॥1॥

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଯାହା ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ଯାହାର କପାଳରେ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਸਾਂਤਿ ਵਸੀ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ମନ ତନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନରେ ଶାନ୍ତି ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ॥
ହେ ଭାଇ! ମୁଁ ତାହା ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ, ଯିଏ ମୋର ପ୍ରିୟ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସଦା ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ।

ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାଏ, ଯାହାର ଲଲାଟରେ ଏହା ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੇਖਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ କିମ୍ବା ଆକାର ନଥାଏ।

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਾ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸੇਵਕ ਰਲਿ ਏਕਿਆ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେହି ସେବକ ଓ ମାଲିକ ଏକ ରୂପ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਨਰ ਨਰਹਰੇ ਨਰ ਨਰਹਰੇ ਨਰ ਨਰਹਰੇ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖਿਆ ॥੯॥
ସମସ୍ତେ ମୁଖରେ ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ଜପ କର, ହରିଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶେଷ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||9||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ਰਮੁ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਮੀਤਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ଜଗତ-ଲୀଳା ସେହି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਜਗਜੀਵਨਾ ਪਰਗਾਸੁ ਕੀਓ ਗੁਰ ਮੀਤਿ ॥
ସେ ଆମର ନିକଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସଂସାରର ଜୀବନ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ।

ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿਲੇ ਜਿਨ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ତାହାକୁ ହିଁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ ଏବଂ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରାଯାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਭਾਗਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥
ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ଯଦି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ସେ ମନରେ ବାସ କରିବେ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଥିରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗି ଯାଇଛି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘੜੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥
ସେହି ଜୀବନ-ଘଡି ସଫଳ, ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବା ମନକୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥
ହେ ମୋର ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ! ମୋତେ ହରିକଥା ଶୁଣାଅ, ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੀ ॥
ମୋର ଚତୁର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ, କିପରି ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ?

ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਦਿਖਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସେହି ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ||10||

ସଲୋକ ମଃ ୪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ହରି ପ୍ରଭ ରତੇ ਲੋਇਣਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ॥
ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନର ସୁରମା ଦେଇଛନ୍ତି, ନେତ୍ର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇਇ ॥੧॥
ଏହିପରି, ହେ ନାନକ! ମୁଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତି ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ହରିନାମ ସମାହିତ ରହିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਚਿਤਵੈ ਨਾਮੋ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ସେ ନାମର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ହରିନାମର ପଠନ କରିଥାଏ ଏବଂ ନାମରେ ହିଁ ଧ୍ୟାନଶୀଳ ରହିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥
ହରିନାମ ପଦାର୍ଥ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਊਪਜੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ହରିନାମ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା-କ୍ଷୁଧା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਨਾਮੋ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੈ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਗਤਿ ਕੀਤਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ନିଜ ବଶରେ କରିଛୁ।

ਇਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇਅਨੁ ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਜੀਤਾ ॥
କାହାକୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବନାଇ ଜୀବନ ବାଜିରେ ହରାଇ ଦେଇଛୁ ଏବଂ କାହାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଜୀବନ-ବାଜିରେ ବିଜୟର ଅଧିକାର ଦେଇଛୁ।

ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਭਾਗੈ ਲੀਤਾ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଉତ୍ତମ ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ଏହା ନେଇଥାଏ।

ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਸਭੋ ਲਹਿ ਗਇਆ ਜਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦੀਤਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସବୁ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਭਿ ਸੇਵਹੁ ਮੋਹਨੋ ਮਨਮੋਹਨੋ ਜਗਮੋਹਨੋ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਸਭੋ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੧੧॥
ସମସ୍ତେ ମନ ଓ ଜଗତକୁ ମୋହିତ କରିବା ବାଲା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ଯିଏ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ସବୁ ଜୀବକୁ ବଶରେ କରିଛନ୍ତି||1||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਹੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ ॥
ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ରୋଗ ଲାଗିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଦୁଷ୍ଟ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਵਞਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ, ସଜ୍ଜନ ସାଧୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ଏହି ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਤਾਮਿ ਸਗਾਰਵਾ ਜਾਂ ਦੇਖਾ ਹਰਿ ਨੈਣੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ନେତ୍ରରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି, ତନ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਮਿਲੈ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਦੁ ਸੁਣੇ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣି ମୁଁ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਗੰਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰ ਕਰਤੇ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਤੋਲੁ ॥
ଈଶ୍ୱର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସେହି ଜଗଦୀଶ୍ୱର ପ୍ରକୃତିର ରଚନାହାର ଅଟନ୍ତି, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ପରମପୁରୁଷ ଓ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖਹੁ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥
ହେ ମୋର ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ! ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ସେ ଉତ୍ତମ ଓ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਨ ਧਿਆਇਆ ਹਿਰਦੈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤੇ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰੋਲੁ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ଦିନ-ରାତି ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମିଶି ଯାଇଥାଏ, ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ।

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਲੁ ॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ସଙ୍ଗତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ମିଳି ଯାଇଥାଏ।

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੋ ਨਾਰਾਇਣੋ ਜਿਤੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਝਗੜੁ ਝਗੋਲੁ ॥੧੨॥
ହେ ଭକ୍ତଜନ! ସମସ୍ତେ ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଜନ କର, ଯାହା ଫଳରେ ଯମର ଝଗଡା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||12||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਰੁ ਸੰਧਿਆ ਗਾਵਾਰ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ ହରି ଭଜନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଯଦି କେହି ମୂର୍ଖ ତୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਸੰਧਿਆ ਤਿਸੁ ਫਿਰਿ ਮਾਰ ॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରି-ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଭକ୍ତ ଏହାଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଯିଏ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ, ସ୍ୱୟଂ ମୃତ୍ୟୁର ଫନ୍ଦାକୁ ଚାଲି ଆସିଥାଏ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਅਖੀ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਖੰਨ੍ਹਿ ॥
ଏହି ନେତ୍ର ହରି-ପ୍ରେମରେ ଅନୁରକ୍ତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ।

ਜੇ ਕਰਿ ਦੂਜਾ ਦੇਖਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਦਿਚੰਨ੍ਹਿ ॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖିଥାଏ, ଏପରି ନେତ୍ରକୁ ବାହାର କରି ଦେବା ଉଚିତ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨੋ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋਈ ॥
ଜଳ, ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ ସର୍ବତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥
ସେହି ଜୀବଜନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯାହା କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥
ସେ ଆମର ମାତା-ପିତା, ପୁତ୍ର, ଭାଇ ଏବଂ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି କୃପାଳୁ ନାହାନ୍ତି।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਪਿਅਹੁ ਜਨ ਕੋਈ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କେହି ବିରଳ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ।

ਸਗਲ ਜਪਹੁ ਗੋਪਾਲ ਗੁਨ ਪਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਈ ॥੧੩॥
ସମସ୍ତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ସବୁ ଲୋକରେ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||13||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਸਜਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ॥
ଯାହାକୁ ସଜ୍ଜନ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਲੁਡਿ ਲੁਡਿ ਦਰਗਹਿ ਵੰਞੁ ॥੧॥
ନାନକଙ୍କ କଥନ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର ଏବଂ ଖୁସିରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଯାଅ||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਤੂਹੈ ਦਾਤਾ ਸਭਸ ਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ସବୁଙ୍କ ଦାତା ଅଟୁ, ସବୁ ଜୀବ ତୁମର ହିଁ ଅଟେ।

ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਆਰਾਧਦੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥
ସମସ୍ତେ ତୁମର ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ହେ ପ୍ରିୟ! ତୁ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਦਾਤਾਰਿ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਮੀਹੁ ਵੁਠਾ ਸੈਸਾਰੇ ॥
ଦାତା ପ୍ରଭୁ ଦେବା ପାଇଁ ହାତ ବାହାର କରିଲେ ସଂସାରରେ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਨੁ ਜੰਮਿਆ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥
ପ୍ରେମର ଫସଲ କରିବା ବାଲାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ନାମ ରୂପୀ ଅନ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସମସ୍ତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ହରିନାମର ଆଶ୍ରା ମାଗିଥାନ୍ତି||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਇਛਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਐ ਜਪੀਐ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥
ସୁଖର ସାଗର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନର ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਅਰਾਧੀਅਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣର ଆରାଧନା କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ରତ୍ନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ।

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਫਾਟੈ ਜਮ ਕਾਗਰੁ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯମରାଜର ହିସାବ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀਐ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗਰੁ ॥
ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୋଇଥାଏ।

ਸਭਿ ਪਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਦਾਗਰੁ ॥੧੪॥
ସମସ୍ତେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ, ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||14||

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4॥

ਹਉ ਢੂੰਢੇਂਦੀ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਡੈ ਨਾਲਿ ॥
ମୁଁ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ପ୍ରିୟ ସଜ୍ଜନ ମୋର ଆଖପାଖରେ ଥାଆନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਹਿ ਦਿਖਾਲਿ ॥੧॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି, ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଗୁରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||1||

ਮਃ ੪ ॥
ମହଲା 4॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਚੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଏପରି ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛି ଯେ ତାହାଙ୍କ୍ଷ ବିନା ବର୍ତ୍ତମାନ ରହିପାରୁ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜିହ୍ୱା ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਪਉੜੀ ॥
ପଉଡୀ॥

ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸੁਣੈ ਕੋ ਉਚਰਿ ਸੁਨਾਵੈ ॥
କେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, କେହି ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ହରି-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ, କେହି ପରମ ଭକ୍ତ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ଜିଜ୍ଞାସୁଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଥାଏ।

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥
ଏହା ଫଳରେ ସବୁଙ୍କ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ପାପର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਮੇਟੀਐ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸੰਗੀ ਤਰਾਹਿ ਸਭ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਵੈ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ ସ୍ୱୟଂ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଥାଏ,ନିଜ ସାଙ୍ଗ-ସାଥୀ ଓ ପରିବାରକୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥੧੫॥੧॥ ਸੁਧੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ଉପରେ ମୁଁ ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ॥15॥1॥ଶୁଦ୍ଧ॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ
ରାଗ କାନଡା ବାଣୀ ନାମଦେବ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਐਸੋ ਰਾਮ ਰਾਇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରମେଶ୍ୱର ଏପରି ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਜੈਸੇ ਦਰਪਨ ਮਾਹਿ ਬਦਨ ਪਰਵਾਨੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ଦର୍ପଣରେ ଚେହେରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਸੈ ਘਟਾ ਘਟ ਲੀਪ ਨ ਛੀਪੈ ॥
ସେ ପ୍ରତି ଘଟରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାକୁ ମୋହ-ମାୟାର କୌଣସି ଦୋଷ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਾ ਜਾਤੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥੧॥
ସେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି||1||

ਪਾਨੀ ਮਾਹਿ ਦੇਖੁ ਮੁਖੁ ਜੈਸਾ ॥
ଯେପରି ପାଣିରେ ମୁଖ ସଫା ଦେଖା ଯାଇଥାଏ,

ନਾਮੇ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੁ ਐਸਾ ॥੨॥੧॥

ନାମଦେବଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହିଁ ସାକ୍ଷାତ ଦେଖାଯାଇ ଥାଆନ୍ତି||2||1||

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪
ରାଗ କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ପରମାତ୍ମା ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, କେହି ମଧ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ ਤੁਮਰੇ ਤੂ ਬਡ ਪੁਰਖੁ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ସ୍ରଷ୍ଟା! ଆମ ଭଳି ଶିଶୁକୁ ତୁ ହିଁ ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ତୁମେ ହିଁ ଆମର ମାତା-ପିତା ଅଟ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਅਗਮ ਹਹਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅସଂଖ୍ୟ ନାମ ଅଛି, ସେ ଅଗମ୍ୟ, ଅସୀମ ଏବଂ ଅପହଞ୍ଚ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਸੁਰਤਿ ਬਹੁ ਕੀਨੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ଗୁଣବାନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ବହୁତ ମନନ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତିଳେମାତ୍ର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਸਦ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ଭେଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਤੂ ਅਮਿਤਿ ਅਤੋਲੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਬਹੁ ਜਪੀਐ ਥਾਹ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୁ ଅସୀମ, ଅତୁଳନୀୟ ଏବଂ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ମଧ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଟନ୍ତି, କେତେ ଜପ କରିଲେ ମଧ ତାହାଙ୍କ ଗଭୀରତା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ||2||

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਮਰੀ ਜਨ ਮਾਧੌ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥
ହେ ମାଧବ! ଭକ୍ତଜନ ତୁମର ସ୍ତୁତି କରିଥାନ୍ତି, ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੁਮ੍ਹ ਜਲ ਨਿਧਿ ਹਮ ਮੀਨੇ ਤੁਮਰੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ତୁମେ ସାଗର ଅଟ, ଆମେ ତୁମର ମାଛ ଅଟୁ, ତୋହର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରି ନାହୁଁ||3||

ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥
ହେ ଦୁଷ୍ଟ ନାଶକ! ସେବକ ଉପରେ କୃପା କର, ନିଜ ନାମର ଜପ କରିବା ପାଇଁ, ବଳ ପ୍ରଦାନ କର।

ਮੈ ਮੂਰਖ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਹੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥੪॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୋ' ଭଳି ମୂର୍ଖ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧର ହରିନାମ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ସାହାରା ଅଟେ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||4||1||

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਹਸਿਆ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ କେବଳ ହରିଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ନିଜ ଖୁସିରେ ମଗ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହରି-ଭକ୍ତିରେ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇଛି, ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟରେ ଏପରି ଲେଖା ହୋଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਪਗ ਸਿਮਰਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਆ ॥
ଦିନରାତି ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନରେ ଭଗବାନ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਸਾਰੀ ਘਸਿ ਚੰਦਨੁ ਜਸੁ ਘਸਿਆ ॥੧॥
ଯେପରି ଚନ୍ଦନ କାଠକୁ ଘଷି ବାସ୍ନା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਖੋਜਿ ਪਇਆ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଥାଏ, ଅନଶ୍ୱରବାଦ ଇର୍ଷା ଅଥବା ବିରୋଧ କରିଥାଏ।

ਜਿਉ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗਿ ਚਲਿਓ ਨਰ ਨਿੰਦਕੁ ਪਗੁ ਨਾਗਨਿ ਛੁਹਿ ਜਲਿਆ ॥੨॥
ଯେପରି କର୍ମ ଅନୁସାରେ ନିନ୍ଦୁକ ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନ ଚଲାଇ ଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଇର୍ଷାର ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଥାଏ, ଯେପରି ନାଗୁଣୀର ଡଙ୍କରେ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଏ||2||

ਜਨ ਕੇ ਤੁਮ੍ਹ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ੍ਹ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਨ ਰਖਿਆ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ ହରି! ତୁମେ ନିଜ ଭକ୍ତର ରଖୁଆଳ ଅଟ, ଯୁଗ ଯୁଗରୁ ରକ୍ଷା କରି ଆସୁଅଛ।

କହା ଭଇଆ ଦୈତି କରୀ ବଖୀଲୀ ସଭ କରି କରି ଝରି ପରିଆ ॥୩॥
ଦୈତ୍ୟ ହିରଣ୍ୟକଶିପୁ ନିନ୍ଦା କରିଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କଣ ବିଗିଡି ଯାଇଛି, ସମସ୍ତ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଛନ୍ତି||3||

ଜେତେ ଜୀଅ ଜଂତ ପ୍ରଭି କୀଏ ସଭି କାଲୈ ମୁଖି ଗ୍ରସିଆ ॥
ଯେତେ ଜୀବ-ଜନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁର ମୁଖକୁ ଯିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ।

ହରି ଜନ ହରି ହରି ହରି ପ୍ରଭି ରାଖେ ଜନ ନାନକ ସରନି ପଇଆ ॥୪॥୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ସର୍ବଦା ଭକ୍ତର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଭକ୍ତଜନ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରହିଛନ୍ତି||4||2||

କଲିଆନ ମହଲା ୪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪੁ ਜਪਿ ਜਗੰਨਾਥੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସଂସାରର ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କର;

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସବୁ ପାପ-ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਰਸਨਾ ਏਕ ਜਸੁ ਗਾਇ ਨ ਸਾਕੈ ਬਹੁ ਕੀਜੈ ਬਹੁ ਰਸੁਨਥੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆମର ଏକ ଜିହ୍ୱା ତୁମର ଯଶୋଗାନ କରି ପାରେନାହିଁ, ଏଣୁ ଅନେକ ଜିହ୍ୱା ବାଲା ବନାଇ ଦିଅ।

ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਪਲ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਨ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨਥੇ ॥੧॥
ଯଦି ଏହି ସବୁ ଜିହ୍ୱା ବାରମ୍ବାର ତୁମର ଯଶୋଗାନ କରିବେ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୋର ଗୁଣର କଥନ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ||1||

ਹਮ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲੋਚਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਨਥੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରଭୁ! ଆମେ ତୁମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଛୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ତୁମର ଦର୍ଶନ ଚାହୁଁ ଅଛୁ।

ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੇ ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਬਿਰਥੇ ॥੨॥
ତୁମେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ବଡ ଦାତା ଅଟ, ତୁମେ ହିଁ ଆମର ପୀଡାକୁ ଜାଣି ଅଛ||2||

ਕੋਈ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਤਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕਹੁ ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਦਿਨਥੇ ॥
ଯଦି କେହି ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମାର୍ଗ ବତାଇ ଦିଏ, ମୁଁ ତାହାକୁ କଣ ଅର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ?

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਥੇ ॥੩॥
ଯଦି କେହି ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଏ, ତାହାହେଲେ ମନ-ତନ ସର୍ବସ୍ୱ ଅର୍ପଣ କରିଦେବି||3||

ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਹਮ ਤੁਛ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਰਨਥੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣ ଅନନ୍ତ, ତାହାଙ୍କ ଶୋଭା ଅସୁମାରୀ ଅଟେ, ତୁମେ ତୁଚ୍ଛ ମାତ୍ର, ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଅଛ।

ਹਮਰੀ ਮਤਿ ਵਸਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥੇ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ସମର୍ଥ ପ୍ରଭୁ! ଆମର ବୁଦ୍ଧି ସବୁ ତୁମର ବଶରେ ଅଛି||4||3||

କଲିଆନ ମହଲା ୪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ମେରେ ମନ ଜପି ହରି ଗୁନ ଅକଥ ସୁନଥଈ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ତାହାଙ୍କ ଅକଥନୀୟ ଗୁଣ ଶୁଣା ଯାଇଥାଏ।

ଧରମୁ ଅରଥୁ ସଭୁ କାମୁ ମୋਖୁ ହै ଜନ ପୀଛै ଲଗି ଫିରଥଈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଭକ୍ତ ପଛରେ ଲାଗି ରହିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ସୋ ହରି ହରି ନାମୁ ଧିଆवै ହରି ଜନୁ ଜିସୁ ବଡଭାଗ ମଥଈ ॥
ସେହି ଭକ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାର କପାଳରେ ସୌଭାଗ୍ୟ ଥାଏ।

ଜହ ଦରଗହି ପ୍ରଭୁ ଲେਖା ମାਗै ତହ ଛୁटै ନାମୁ ଧିଆਇਥଈ ॥୧॥
ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ କର୍ମର ହିସାବ ମଗା ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ବାଲା ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ହମରେ ଦୋਖ ବହୁ ଜନମ ଜନମ କେ ଦୁਖୁ ହଉମै ମैलୁ ଲଗଥଈ ॥
ଆମେ ବହୁତ ଦୋଷ କରିଛୁ, ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଦୁଃଖ ଓ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଲାଗି ଥିଲା।

ଗୁରି ଧାରି କ୍ରିପା ହରି ଜଲି ନାवाਏ ସଭ କିଲବିଖ ପାପ ଗଥଈ ॥୨॥
ଗୁରୁ କୃପା କରି ହରିନାମ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରାଇଛନ୍ତି, ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ଜନ କै ରିଦ ଅंତରି ପ୍ରଭୁ ସୁଆମी ଜନ ହରି ହରି ନାମୁ ଭଜଥଈ ॥
ଦାସର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ସେ ହରି-ଭଜନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ଜହ ଅंତୀ ଅଉସରୁ ଆਇ ବନਤୁ ହै ତହ ରାਖै ନାମୁ ସାਥଈ ॥୩॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବନର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଆସିଯାଏ, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସାଥୀ ବନି ରକ୍ଷା କରିଥାଏ||3||

ଜନ ତେରା ଜସୁ ଗାਵହି ହରି ହରି ପ୍ରଭ ହରି ଜପିଓ ଜଗंନଥଈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ସେବକ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ତୋର ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ, ଜଗତର ମାଲିକଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ଜନ ନାନକ କେ ପ୍ରଭ ରାਖେ ସୁଆମୀ ହମ ପାਥର ରਖୁ ବୁଡଥଈ ॥୪॥୪॥
ହେ ନାନକଙ୍କ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ହିଁ ରକ୍ଷକ ଅଟ, ତୁମେ ପଥରକୁ ବୁଡି ଯିବାରୁ ରକ୍ଷା କରି ନିଅ||4||4||

କଲିଆନ ମହଲା ୪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ହମରୀ ଚିତବନੀ ହରି ପ୍ରଭୁ ଜାନੈ ॥
ଆମର ଭାବନାକୁ ପ୍ରଭୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ଅଉରୁ କୋଈ ନିଂଦ କରै ହରି ଜନ କੀ ପ୍ରଭୁ ତਾ କਾ କହିଆ ଇକୁ ତିଲୁ ନହੀ ମାନੈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯଦି କେହି ଭକ୍ତର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ ତାହାର କଥା ଆଦୌ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ॥1 ॥ରୁହ॥

ଅଉର ସଭ ତିଆਗି ସେବା କରି ଅଚୁତ ଜୋ ସଭ ତੇ ଊଚ ଠାକୁରୁ ଭଗବାନੈ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ କର୍ମକାଣ୍ଡ ତ୍ୟାଗ କରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପାସନା କର, ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ବଡ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି।

ହରି ସେବା ତੇ କାଲୁ ଜୋହି ନ ସାକै ଚରନੀ ଆਇ ପବै ହରି ଜାନੈ ॥୧॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିବା ଦ୍ୱାରା କାଳ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ନଜର ଦିଏନାହିଁ, ବରଂ ଭକ୍ତର ଚରଣରେ ପଡିଥାଏ||1||

ଜା କଉ ରାଖି ଲେଇ ମେରା ସੁଆମੀ ତਾ କଉ ସੁମତି ଦେଇ ପੈ କାନੈ ॥
ଯାହାକୁ ମୋର ସ୍ୱାମୀ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କାନରେ ସୁମତି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ତਾ କଉ କୋଈ ଅପରି ନ ସାକै ଜା କੀ ଭଗତି ମେରା ପ୍ରଭୁ ମାନੈ ॥୨॥
ଯାହାର ଭକ୍ତିକୁ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ନେଇଥାନ୍ତି, କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ କିଛି ବିଗାଡି ପାରେନାହିଁ||2||

ହରି କେ ଚୋଜ ବିଡାନ ଦେਖୁ ଜନ ଜୋ ଖੋଟା ଖରା ଇକ ନିମଖ ପଛାନੈ ॥
ହେ ଜନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଦେଖ, ଯିଏ ଭଲ ମଣ୍ଡକୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଜାଣି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ତਾ ତੇ ଜନ କଉ ଅନଦୁ ଭଇଆ ହै ରିଦ ସੁଧ ମିଲେ ଖੋଟେ ପଛੁତਾନੈ ॥୩॥
ସେଥିପାଇଁ ସେବକକୁ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସଫା ହୃଦୟ ବାଲା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ ଏବଂ ମନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||3||

ତੁମ ହରି ଦାତੇ ସମରଥ ସੁଆମੀ ଇକୁ ମାଗଉ ତੁଝ ପାସହୁ ହରି ଦାନੈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଏବଂ ଜଗତର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ନାମ ଦାନ ମାଗିଥାଏ।

ଜନ ନାନକ କଉ ହରି କ୍ରିପା କରି ଦୀଜै ସଦ ବସହି ରିଦै ମੋହି ହରି ଚରାନੈ ॥୪॥୫॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ମୋ' ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ତୋର ଚରଣ ବାସ କରି ରହିଥିବ||4||5||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹਗੇ ॥
ହେ କୃପାର ଘର, ପ୍ରଭୁ!

ਹਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਕਬ ਗਲਿ ਲਾਵਹਿਗੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିତ୍ୟ ତୁମ ଆଶା କରିଥାଏ, ମୋତେ କେବେ ଗଳାରେ ଲଗାଇବ॥1॥ରୁହ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਮੁਗਧ ਇਆਨ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਿਗੇ ॥
ଆମେ ମୂର୍ଖ ଓ ନାଦାନ ଶିଶୁ ଅଟୁ, ପିତା-ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବୁଝାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਭਾਵਹਿਗੇ ॥੧॥
ପୁତ୍ର ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଭୁଲ କରି କାର୍ଯ୍ୟ ବିଗାଡି ଥାଏ, ଏପରି ଲାଗିଥାଏ, ଯେପରି ଜଗତର ପିତାକୁ ଏହା ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||1||

ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਗੇ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯାହା ତୁମେ ଦେଇଥାଅ, ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਮੋਹਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਠਉਰ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਗੇ ॥੨॥
ଆମର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ, ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଆମେ ଯାଇ ପାରିବୁ||2||

ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿਗੇ ॥
ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହୋଇଥାଏ।

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਗੇ ॥੩॥
ତାହାଙ୍କ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଳନ ହୋଇ ଏକ
ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹਿਗੇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਵਹਿਗੇ ॥੪॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ତାହାର ମାନ ରଖିଥାଏ॥4॥6॥ଛକା 1॥

କଲିଆନୁ ଭୋପାଲୀ ମହଲା ୪
କଲ୍ୟାଣ ଭୋପାଲୀ ମହଲା 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਨਾਰਾਇਣੇ ॥
ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ନାରାୟଣ ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾਚਹਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭਵ ਨਿਧਿ ਤਰਣ ਹਰਿ ਚਿੰਤਾਮਣੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସମସ୍ତ ଭକ୍ତ ସୁଖର ସାଗରରୁ ମାଗିଥାନ୍ତି, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ମନୋକାମନା ପୁରା କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਗਦੀਸ ਦਮੋਦਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥
ସେହି ଜଗଦୀଶ୍ୱର ଦୀନ-ଦୁଃଖୀ ପ୍ରତି ସଦା ନିଜର ଦୟା ବନାଇ ରଖିଥାନ୍ତି, ସେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଏବଂ ମନର ଭାବନା ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਸ੍ਰੀਰਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਹਰਿ ਮੁਕੰਦੇ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਜਗਦੀਸੁਰ ਚਰਨ ਸਰਨ ਜੋ ਆਏ ਤੇ ਜਨ ਭਵ ਨਿਧਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੈਜ ਹਰਿ ਰਾਖੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥੨॥੧॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ଠାପୂର୍ବକ ବଚନ ଯେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ କୃପା କରି ଭକ୍ତଙ୍କ ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||2||1||7||

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧
ରାଗ କଲ୍ୟା ମହଲା 5 ଘର 1

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਮਾਰੈ ਏਹ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥
ହେ କୃପାନିଧି! ଆମ ଉପରେ ଏହି କୃପା କର,

ਅਲਿ ਮਕਰੰਦ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਮਨੁ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਰੀਝੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେପରି ଭଅଁର ମକରନ୍ଦ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଏହି ମନ ତୋର ଚରଣ କମଳ ପ୍ରତି ବାରମ୍ବାର ଆସକ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਨ ਜਲਾ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਐ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਉ ਦੀਜੈ ॥੧॥
ଅନ୍ୟ ଜଳ ସହିତ ମୋର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ, ମୋ' ଭଳି ଚାତକକୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ବୁନ୍ଦା ପ୍ରଦାନ କର||1||

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਨਾਹੀ ਸੰਤੋਖਾ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਜੈ ॥੨॥੧॥
ତୋର ମିଳନ ବିନା ସନ୍ତୋଷ ମିଳେନାହିଁ, ନାନକ ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଥାନ୍ତି||2||1||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਜਾਚਿਕੁ ਨਾਮੁ ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏହି ଯାଚକ ବାରମ୍ବାର ତୋ' ଠାରୁ ନାମ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਸਰਬ ਧਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਇਕ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ସବୁଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟୁ ଏବଂ ସବୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਕੇਤੀ ਕੇਤੀ ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਰੌ ਭਾਵਨੀਆ ਸੋ ਪਾਈਐ ॥੧॥
ଏହି ଦୁନିଆ କେତେ ବସ୍ତୁ ମାଗିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭୁ ଯାହା ଚାହାନ୍ତି, ତାହା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਸਫਲ ਸਫਲ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਰੇ ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥
ତୋର ଦର୍ଶନ ଜୀବନ ସଫଳ କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ତୋର ଚରଣରେ ରହି ତୋର ହିଁ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਤਤ ਤਤ ਸਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧਾਈਐ ॥੨॥੨॥
ହେ ନାନକ! ଯେପରି ଜଳରେ ଜଳ ମିଶି ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ଈଶ୍ୱର ରୂପୀ ହୀରା ସହିତ ମନ ରୂପୀ ହୀରା ମିଳନ କରିବା ଉଚିତ||2||2||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶୋଭା

ਸਦ ਨਵਤਨ ਮਨ ਰੰਗੀ ਸੋਭਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସର୍ବଦା ନବୀନ ଏବଂ ମନକୁ ରଙ୍ଗୀନ କରିବା ବାଲା॥1॥ରୁହ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਜਸੁ ਮੰਗੀ ॥੧॥
ବ୍ରହ୍ମା, ଶିବ ଶଙ୍କର, ସିଦ୍ଧ, ମୁନି ଏବଂ ଇନ୍ଦ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଭକ୍ତଙ୍କ ଯଶ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି||1||

ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸੇਖਨਾਗੈ ਸਗਲ ਜਪਹਿ ਤਰੰਗੀ ॥
ବଡ଼, ବଡଯୋଗୀ, ଜ୍ଞାନୀ, ଧ୍ୟାନୀ, ଏବଂ ଶେଷନାଗ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਦ ਸੰਗੀ ॥੨॥੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ବନ୍ଦନାରେ ଲୀନ ରହି ସଦା ତାହାଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ||2||3||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5 ଘର 2

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଇଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରା ଯାଇପାରେ॥

ਤੇਰੈ ਮਾਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨਿ ॥
ହେ ଇଶ୍ୱର! ତୋର ମହିମା ଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାନ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨੈਨ ਬੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨੀਐ ਅੰਗ ਅੰਗੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਨਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନେତ୍ରରେ ଦର୍ଶନ କରିବା, ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଏବଂ କାନ ଦ୍ୱାରା କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣୀକୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥

ਇਤ ਉਤ ਦਹ ਦਿਸਿ ਰਵਿਓ ਮੇਰ ਤਿਨਹਿ ਸਮਾਨਿ ॥੧॥
ଏଣେତେଣେ, ଦଶଦିଗରେ, ପର୍ବତ ଓ ତୃଣରେ ସମାନ ରୂପରେ ଇଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||1||

ਜਤ ਕਤਾ ਤਤ ਪੇਖੀਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪਰਧਾਨ ॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ନଜରରେ ଆସିଥାନ୍ତି, ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ ସଂସାରର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮਿਟੇ ਕਥੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥੨॥੧॥੪॥
ନାନକ ଏହି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସବୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||1||4||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਗੁਨ ਨਾਦ ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਬੇਦ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ, ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି,ଆନନ୍ଦଦାୟକ ବେଦଜ୍ଞାନର,

ਕਥਤ ਸੁਨਤ ਮੁਨਿ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରହି ଉତ୍ତମ କଥନ ଏବଂ ଶ୍ରବଣ କରିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਨ ਰਸਿਕ ਰਸਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਪ ਖੰਡਲੀ ॥੧॥
ସେମାନେ ଜ୍ଞାନ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାନ୍ତି, ଧ୍ୟାନଶୀଳ ରହିଥାନ୍ତି, ମୋହମାୟା ତ୍ୟାଗର ପ୍ରେରଣା କରିଥାନ୍ତି, ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଜପ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପାପର ଖଣ୍ଡନ କରିଥାନ୍ତି1||

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਭੁਗਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਤਤ ਬੇਤੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਅਖੰਡਲੀ ॥
ସେମାନେ ତତ୍ତ୍ୱ, ଯୋଗଯୁକ୍ତି, ଜ୍ଞାନଭୋଗ, ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ, ଜପ ତପସ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਨਾਨਕ ਕਛੂ ਦੁਖੁ ਨ ਡੰਡਲੀ ॥੨॥੨॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପରମ ଜ୍ୟୋତିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ମିଶି ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରିପାରେ ନାହିଁ||2||2||5||

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5 ॥

ਕਉਨੁ ਬਿਧਿ ਤਾ ਕੀ ਕਹਾ ਕਰਉ ॥
ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଉପାୟ କଣ, ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ କଣ କରିବା ଉଚିତ୍?

ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ ਅਜਰ ਪਦੁ ਕੈਸੇ ਜਰਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ରଜ୍ଞ ଜ୍ଞାନ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି ଅସହ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ କିପରି ସହ୍ୟ କରିବି ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਕੈ ਦਰਿ ਸਰਨਿ ਪਰਉ ॥੧॥
କଣ ମୁଁ ବିଷ୍ଣୁ, ମହେଶ୍ୱର, ସିଦ୍ଧ ଅଥବା ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିବି?||1||

କାହୂ ପହି ରାଜୁ କାହୂ ପହି ସୁରଗା କୋଟି ମଧେ ମୁକତି କହଉ ॥
କେହି କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, କେହି ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଇଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ନਾਮ ରସୁ ପାଈଐ ସାଧୂ ଚରନ ଗହଉ ॥୨॥୩॥୬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମର ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||3||6||

କଲିଆନ ମହଲା ୫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ପ୍ରାନପତି ଦଇଆଲ ପୁରଖ ପ୍ରଭ ସਖे ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣର ସ୍ୱାମୀ ଅଟୁ, ତୁ ଦୟାର ସାଗର ଅଟୁ, ପରମ ପୁରୁଷ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ଅଟୁ।

ଗରଭ ଜୋନି କଲି କାଲ ଜାଲ ଦୁਖ ବିନାସନୁ ହରି ରਖे ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ତୁ ହିଁ ଗର୍ଭ ଯୋନିରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୃତ୍ୟୁର ଜାଲ ଏବଂ ଦୁଃଖ ନାଶ କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ନାମ ଧାରୀ ସରନି ତେରୀ ॥
ମୁଁ ନାମ ଧାରଣ କରି ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି,

ପ୍ରଭ ଦଇଆଲ ଟେକ ମେରୀ ॥୧॥
ହେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ହିଁ ମୋର ଆଶ୍ରା ଅଟୁ||1||

ଅନାଥ ଦୀନ ଆସਵੰତ ॥
ମୋ' ଭଳି ଅନାଥ ଏବଂ ଦୀନର ଆଶା ତୁ ହିଁ ଅଟୁ,

ନାମୁ ସୁଆମୀ ମନହି ମଂତ ॥୨॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ତୋର ନାମ ହିଁ ମନର ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ||2||

ତୁਝ ବିନା ପ୍ରଭ କିଛୁ ନ ଜାନୁ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ ବିନା ମୁଁ କିଛି ମାନେ ନାହିଁ ଏବଂ

ସରବ ଜୁଗ ମହି ତୁମ ପଛାନୁ ॥୩॥
ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ହିଁ ଜାଣିଅଛି||3||

ହରି ମନି ବସେ ନିସି ବାସରୋ ॥
ମୋର ମନରେ ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ଗୋବିંଦ ନାନକ ଆସରୋ ॥୪॥୪॥୭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ହିଁ ଅଛି||4||4||7||

କଲିଆନ ମହଲା ୫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ମନି ତନି ଜାପୀଐ ଭଗବାନ ॥
ମନ ତନରେ ଭାଗବାନଙ୍କ ଜପ କରିବା ଉଚିତ।

ଗୁର ପୂରେ ସୁପ୍ରସંନ ଭଏ ସଦା ସୂଖ କଲିଆନ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବା ପରେ ସର୍ବଦା ସୁଖ ଓ କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ସରବ କାରଜ ସିଧି ଭଏ ଗାਇ ଗୁନ ଗୁପାଲ ॥
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ମିଲି ସାଧସંଗତି ପ୍ରଭୁ ସିମରେ ନାଠିଆ ଦୁଖ କାଲ ॥୧॥
ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ଦୁଃଖ ଓ କାଳ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛି||1||

କରି କିରପା ପ୍ରଭ ମେରିଆ କରଉ ଦିନୁ ରୈନି ସେବ ॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ମୋ' ଉପରେ କୃପାକର, ଯେପରି ଦିନରାତି ତୋର ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବି।

Page 1323

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਦੇਵ ॥੨॥੫॥੮॥
ଦାସ ନାନକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛନ୍ତି||2||5||8||

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਣੁ ॥
ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ମୋର ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଜାଣିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਹਚਲੁ ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟୁ, କୃପା କର, ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ହିଁ ସନ୍ଦେଶ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਤੇਰੀ ਆਸ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ସମର୍ଥ ନୁହନ୍ତି, ମୋ' ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ଆଶା ଅଟୁ ଏବଂ ମନରେ ତୁ ହିଁ ବଳ ଅଟୁ।

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਹਿਰਣੁ ਖਾਣੁ ॥੧॥
ହେ ସବୁ ଶରୀରର ଦାତା, ସ୍ୱାମୀ! ଯାହା ତୁ ଦେଉ, ତାହା ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ପିନ୍ଧିଥାଏ||1||

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਸੋਭਾ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਧਨੁ ਮਾਣੁ ॥
ଆତ୍ମା, ବୁଦ୍ଧି, ଚତୁରତା, ଶୋଭା, ରୂପରଙ୍ଗ, ଧନ, ମାନ-ସମ୍ମାନ, ସର୍ବ ସୁଖ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਲਿਆਣੁ ॥੨॥੬॥੯॥
ନାନକ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ରାମନାମର ଭଜନ କର, ଏଥିରେ କଲ୍ୟାଣ ନିହିତ ଥାଏ||2||6||9||

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଚରଣର ଶରଣ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ।

ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਖਾਵਨੋ ॥੧॥
ଯିଏ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ, ମୃତ୍ୟୁ ତାହାକୁ ଗ୍ରାସ କରି ପାରେନାହିଁ||1||

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਅਨਿਕ ਸੁਖ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਨੋ ॥
ମୁକ୍ତି, ଯୁକ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ପରମମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ସମାନ ହୋଇ ପାରେନାହିଁ।

ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਲੁਬਧ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਵਨੋ ॥੨॥੭॥੧੦॥
ଦାସ ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ହିଁ ଆସକ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ଯେପରି ପୁନଃ ଯୋନି-ଚକ୍ରରେ ଆସିବେ ନାହିଁ||2||||7||10||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4 ଅଷ୍ଟପଦୀ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਸੁਨਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି କୋଣରେ ରାମ ହି ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ରାମ ନାମ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅମୃତ ଭଳି ମଧୁର ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଏହାକୁ ପାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਸਟ ਮਹਿ ਜਿਉ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ ਮਥਿ ਸੰਜਮਿ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥
ଯେପରି କାଠରେ ଅଗ୍ନି ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ଏବଂ ଘର୍ଷଣ ଦ୍ୱାରା ବାହାର କରା ଯାଇଥାଏ,

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਤਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਢਿ ਲਈਜੈ ॥੧॥
ସେପରି ହିଁ ରାମନାମ ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ ଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਨਉ ਦਰਵਾਜ ਨਵੇ ਦਰ ਫੀਕੇ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਸਵੇ ਚੁਈਜੈ ॥
ଆଖି, ନାକ, କାନ ଇତ୍ୟାଦି ଶରୀରର ନବ ଦ୍ୱାର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଏବଂ ଦଶମ ଦ୍ୱାରରୁ ହିଁ ହରିନାମ ଅମୃତ ବହିଥାଏ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରିୟ! କୃପା କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ହରିନାମ ଅମୃତର ପାନ କରାଇ ଦିଅ||2||

କਾਇਆ ਨਗਰੁ ਨਗਰੁ ਹੈ ਨੀਕੋ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥
ସେହି ଶରୀର ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ହରିନାମର ସଉଦା କରାଯାଏ।

ਰਤਨ ਲਾਲ ਅਮੋਲ ਅਮੋਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲੀਜੈ ॥੩॥
ଯଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ରୂପୀ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਠਾਕੁਰੁ ਭਰਿ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ ॥
ପରମାତ୍ମା ଅଗମ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରେମର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିବା ଉଚିତ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਨ ਹਮ ਸਾਰਿੰਗ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ ॥੪॥
ହେ ହରି! କୃପା କରି ମୋ' ଭଳି ଚାତକ ମୁଖରେ ନାମର ବୁନ୍ଦା ଢାଳି ଦିଅ||4||

ਲਾਲਨੁ ਲਾਲੁ ਲਾਲੁ ਹੈ ਰੰਗਨੁ ਮਨੁ ਰੰਗਨ ਕਉ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗରେ ଭରି ହୋଇଛି, ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗୀନ ହେବା ପାଇଁ ମନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦିଅ।

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਸ ਰਸਿਕ ਗਟਕ ਨਿਤ ਪੀਜੈ ॥੫॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରୁହ ଏବଂ ଖୁବ ମଜା ନେଇ ହରିନାମ ପାନ କର||5||

ਬਸੁਧਾ ਸਪਤ ਦੀਪ ਹੈ ਸਾਗਰ ਕਢਿ ਕੰਚਨੁ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥
ଯଦି ପୃଥିବୀ, ସାତ ଦ୍ୱୀପ ଏବଂ ସାଗରରୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବାହାର କରି ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਇਨਹੁ ਨ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਮਾਗਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ॥੬॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତ ତାହାର ଆକାଂକ୍ଷା କରେନାହିଁ, ବରଂ ହରି-ଭକ୍ତି ଏବଂ ନାମ ଅମୃତ ଚାହିଁ ଥାଏ||6||

ਸਾਕਤ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸਦ ਭੂਖੇ ਨਿਤ ਭੂਖਨ ਭੂਖ ਕਰੀਜੈ ॥
ମାୟାବୀ ପ୍ରାଣୀ ସଦା ଲାଳସା କରିଥାଏ, ତାହାର ଧନ-ଦୌଲତର କ୍ଷୁଧା କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਲਖ ਕੋਸਨ ਕਉ ਬਿਧਿ ਦੀਜੈ ॥੭॥
ସେ ମାୟା ସହିତ ଏତେ ପ୍ରେମ କରିଥାଏ ଯେ ତାହା ପାଇବା ପାଇଁ ଲକ୍ଷେ କୋଶ ଦୂରକୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ||7||

ହରି ହରି ହରି ହରି ହରି ଜନ ଊତମ କିଆ ଉପମା ତିନ୍ ଦୀଜै ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ତାହାକୁ କେଉଁ ଉପମା ଦିଆଯିବ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਅਉਰੁ ਨ ਉਪਮਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਜੈ ॥੮॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ତୁଲ୍ୟ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପମା ନାହିଁ, ନାନକଙ୍କ ପ୍ରତି ତାହାଙ୍କ କୃପା ହେଉଥାଉ||୫||1||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਰਾਮ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରାଇ ଦିଅ,

ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਮਨੂਰ ਅਤਿ ਫੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଆମ ଭଳି ଜୀବ ଗୁଣବିହୀନ ଏବଂ ଲୁହା ଭଳି ମନ୍ଦ ଅଟେ, ଗୁରୁ ପାରସ ସହିତ ମିଶାଇ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଗୁଣବାନ ବନିଯିବୁ॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਰਗ ਮੁਕਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਸਭਿ ਬਾਂਛਹਿ ਨਿਤਿ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੀਜੈ ॥
ସଂସାରର ସବୁ ବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗ, ମୁକ୍ତି ଏବଂ ବୈକୁଣ୍ଠର କାମନା ନେଇ ନିତ୍ୟ ଆଶା କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਮਾਂਗਹਿ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਧੀਜੈ ॥੧॥
ପରନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଅଭିଳାଷୀ ମୁକ୍ତିର ଆକାଂକ୍ଷା କରେନାହିଁ, ଏଣୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାର ମନକୁ ତୃପ୍ତ ଆସେ ନାହିଁ||1||

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ਮੋਹੁ ਕਾਲਖ ਦਾਗ ਲਗੀਜੈ ॥
ମାୟାର ମୋହ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ, ଏହି ମୋହ ପାପୀକୁ କାଳିମାର ଦାଗ ଲଗାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਮੁਕਤੇ ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਪੰਕੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥੨॥
ମୋର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଏବଂ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଯେପରି ଜଳରେ ପାର ହେବ ସମୟରେ ହଂସର ପର ଭିଜେ ନାହିଁ||2||

ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ਭੁਇਅੰਗਮ ਵੇੜੀ ਕਿਵ ਮਿਲੀਐ ਚੰਦਨੁ ਲੀਜੈ ॥
ଚନ୍ଦନର ମହକ ସର୍ପ ଦ୍ୱାରା ଘେରି ରହିଥାଏ, କିପରି ଚନ୍ଦନ ହାସଲ କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਕਰਾਰਾ ਬਿਖੁ ਛੇਦਿ ਛੇਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੩॥
ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଭାରି ଖଡ୍ଗ ନେଇ ବିକାରକୁ ନଷ୍ଟ କରି ହରିନାମ ଅମୃତର ପାନ କରାଯାଇ ପାରିବ||3||

ਆਨਿ ਆਨਿ ਸਮਧਾ ਬਹੁ ਕੀਨੀ ਪਲੁ ਬੈਸੰਤਰ ਭਸਮ ਕਰੀਜੈ ॥
ଅନେକ ପ୍ରକାରର କାଠ ଏକାଠି କରା ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଅଗ୍ନି ଏକ କ୍ଷଣରେ ପାଉଁଶ ବନାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਮਹਾ ਉਗ੍ਰ ਪਾਪ ਸਾਕਤ ਨਰ ਕੀਨੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਲੂਕੀ ਦੀਜੈ ॥੪॥
ମାୟାବୀ ମନୁଷ୍ୟ ମହା ପାପ କରିଥାଏ, ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଏହି ପାପକୁ ଜ୍ଞାନର ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା ଜଳାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରେ||4||

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰੀਜੈ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହରିନାମ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାଏ।

ਪਰਸ ਨਿਪਰਸੁ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ਦਿਖੀਜੈ ॥੫॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବା ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ସମାନ ଅଟେ||5||

ਸਾਕਤ ਸੂਤੁ ਬਹੁ ਗੁਰਝੀ ਭਰਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤਾਨੁ ਤਨੀਜੈ ॥
ମାୟାବୀ ମନୁଷ୍ୟର ଜୀବନ ଡୋରୀ ବହୁତ ସମସ୍ୟାରେ ଭରି ରହିଥାଏ, ତାହା କିପରି ବୁଣା ଯାଇ ପାରିବ।

ਤੰਤੁ ਸੂਤੁ ਕਿਛੁ ਨਿਕਸੈ ਨਾਹੀ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥੬॥
ଏପରି ସମସ୍ୟା ବହୁଳ ଜୀବନ ଡୋର ଉପଯୋଗ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ମାୟାବୀ ମନୁଷ୍ୟର ସଙ୍ଗତ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ||6||

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ ਨੀਕੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲੀਜੈ ॥੭॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ, ମାଣିକ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ଥାଏ, ଯାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ||7||

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹ ਮਿਲੀਜੈ ॥
ମୋର ମାଲିକ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ଆମେ କିପରି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ପାରିବା?

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥੮॥੨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ସେବକକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||8||2||

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 5॥

ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି କୋଣରେ ପରମାତ୍ମା ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, କେବଳ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଭଜନ କର।

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାଧୁ ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਜੇਤਾ ਮਨੁ ਡੋਲਤ ਡੋਲ ਕਰੀਜੈ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ଯେତେ ଜୀବ ଅଛନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ମନ ବିଚଳିତ ରହିଥାଏ।

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਾਧੁ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਗੁ ਥੰਮਨ ਕਉ ਥੰਮੁ ਦੀਜੈ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! କୃପା କରି ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଯିଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଆଶ୍ରା ଦେଇଥାନ୍ତି||1||

ਬਸੁਧਾ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਰੁਲੀਜੈ ॥
ଭୂମି ସବୁଙ୍କ ତଳେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳି ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯାଏ।

ਅਤਿ ਊਤਮ ਅਤਿ ਊਤਮ ਹੋਵਹੁ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਚਰਨ ਤਲ ਦੀਜੈ ॥੨॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ତମ ବନି ଯାଅ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ନିଜ ଚରଣ ତଳେ ରଖ||2||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ ਸਿਵ ਨੀਕੀ ਆਨਿ ਪਾਨੀ ਸਕਤਿ ਭਰੀਜੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଠାରେ ହରିନାମର ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମାୟା ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਮੈਨਦੰਤ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਾਰੁ ਚਬਿ ਚਬਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ମହମର ଦାନ୍ତ ବାହାରି ଥାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ଚୋବାଇ ଚୋବାଇ, ଖିଆ ଯାଇପାରେ ଏବଂ ହରିନାମର ପାନ କରାଯାଇ ପାରେ||3||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਬਹੁ ਕੀਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲੀਜੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା ହେଲେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਸਥੀਰਨ ਕੀਏ ਹਰਿ ਸਗਲ ਭਵਨ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ॥੪॥
ଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣର ପ୍ରସାର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲୋକରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||4||

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ମନ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ବିନା ରହି ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨ ਜਲੰ ਜਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਖਿਨੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਫੂਟਿ ਮਰੀਜੈ ॥੫॥
ଯେପରି ଜଳରେ ରହିବା ବାଲା ମାଛର ପ୍ରେମ ଜଳ ସହିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜଳ ବିନା ପ୍ରାଣ ହିଁ ତ୍ୟାଗ ଦେଇଥାଏ||5||

ਮਹਾ ਅਭਾਗ ਅਭਾਗ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਨ ਪੀਜੈ ॥
ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଭାଗ୍ୟହୀନ ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ମିଳେନାହିଁ।

ਤਿਨਾ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲਤ ਨਹੀ ਬੂਝਹਿ ਡੰਡੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਾ ਦੀਜੈ ॥੬॥
ସେ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳି ରହିଥାଏ, ତାହାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ ଏବଂ ଯମରାଜଙ୍କ ଠାରୁ ଦଣ୍ଡର ଭାଗୀଦାରୀ ବନିଥାଏ||6||

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਜਗ੍ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹਿਵੈ ਗਾਲਿ ਗਾਲਿ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥
ଲୋକମାନେ ଲୋକମାନେ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରିଥାନ୍ତି, ବ୍ରତ-ଉପବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି, ତୁଷାରରେ ଶରୀରକୁ ଲଗାଇ କଷ୍ଟ ପାଇଥାନ୍ତି,

ਅਤੁਲਾ ਤੋਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਪੁਜੈ ਨ ਤੋਲ ਤੁਲੀਜੈ ॥੭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଅତୁଳନୀୟ ଅଟେ, ଏହି କର୍ମ ଧର୍ମ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ସମାନ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ତାହାର ତୁଳନା ନାମ ସହିତ ହୋଇପାରେ||7||

ਤਵ ਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਜਾਨਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥
ହେ ବ୍ରହ୍ମ! ତୋର ଗୁଣ ଅପାର ଅଟେ, ତୁ ହିଁ ଜାଣି ଅଛୁ, ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ପଡି ରହିଛି।

ਤੂ ਜਲ ਨਿਧਿ ਮੀਨ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਗਿ ਰਖੀਜੈ ॥੮॥੩॥
ତୁ ସାଗର ଅଟୁ, ଆମେ ତୁମର ମାଛ ଅଟୁ, କୃପା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ରଖ||8||3||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4 ॥

ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ରାମ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ରାମଙ୍କ ହିଁ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମନ, ତନ ସର୍ବସ୍ୱ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରି ଦିଅ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଜ୍ଞାନ ଦୃଢ କର॥1॥ରୁହ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਨਿਤ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥
ବ୍ରହ୍ମ ନାମ ଏପରି ଏକ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ଯାହାର ଅପାର ଗୁଣ ଶାଖା ଅଛି, ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର।

ਆਤਮ ਦੇਉ ਦੇਉ ਹੈ ਆਤਮੁ ਰਸਿ ਲਾਗੈ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥੧॥
ଆତ୍ମା ପୂଜ୍ୟ ଦେବ ଅଟେ ଏବଂ ପୂଜ୍ୟ ଦେବ ହିଁ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରେମ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର||1||

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਚਰਿ ਬਿਚਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଚିନ୍ତନ କରି ନାମ ରସ ପାନ କର।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଏହି ମନ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି ଦିଅ||2||

ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਅਤਿ ਹੀਰੋ ਨੀਕੋ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧੀਜੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ନାମ ରୂପୀ ହୀରା ଅମୂଲ୍ୟ ଏବଂ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଅଟେମାନ ରୂପୀ ହୀରାକୁ ନାମ ହୀରାରେ ମଗ୍ନ କରାଅ।

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਸਾਲੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਿਤੁ ਹੀਰਾ ਪਰਖਿ ਲਈਜੈ ॥੩॥
ମନ ରୂପୀ ମୋତି ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଶୁଦ୍ଧ ରତ୍ନ ବନି ଯାଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ନାମ ରୂପୀ ହୀରାର ପରଖ ହୋଇଥାଏ||3||

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲਗਿ ਊਚੇ ਜਿਉ ਪੀਪ ਪਲਾਸ ਖਾਇ ਲੀਜੈ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ମହାନ ବନିଯାଏ, ଯେପରି ପିପଲ ବୃକ୍ଷ ପଳାଶ ବୃକ୍ଷକୁ ସ୍ୱୟଂ ବିଲୀନ କରି ନେଇଥାଏ।

ਸਭ ਨਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਊਤਮੁ ਹੋਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਬਾਸੁ ਬਸੀਜੈ ॥੪॥
ସବୁ ଜୀବ ଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ତାହା ଠାରୁ ରାମ ନାମର ମହକ ଆସିଥାଏ||4||

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਨਿਤ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਜੜੀਜੈ ॥
ସେ ଅନେକ ନିର୍ମଳ କର୍ମ କରିଥାଏ, ଏଣୁ ତାହାର ସତକର୍ମର ଶାଖା ସବୁଜ ରହିଥାଏ।

ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਹਕਾਰ ਬਾਸੁ ਜਗਿ ਦੀਜੈ ॥੫॥
ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଧର୍ମ ହିଁ ଫଳ ଫୁଲ ଅଟେ, ଏଣୁ ତାହାର ମହକ ଜଗତରେ ପ୍ରସାର କର||5||

ਏਕ ਜੋਤਿ ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਇਕੁ ਕੀਜੈ ॥
ଏକ ପରମ ଜ୍ୟୋତି ମନରେ ଅବସ୍ଥିତ ଅଟେ, ସବୁଠାରେ ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ଗୋଚର ହୋଇଥାଏ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਭ ਏਕੈ ਹੈ ਪਸਰੇ ਸਭ ਚਰਨ ਤਲੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ॥੬॥
ଆତ୍ମା-ପରମାତ୍ମା ଅଭିନ୍ନ ଅଟେ, ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ସେ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଏଣୁ ସବୁଙ୍କ ଚରଣରେ ନତ ମସ୍ତକ ହେବା ଉଚିତ||6||

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਰ ਦੇਖਹੁ ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਾਕ ਵਢੀਜੈ ॥
ହରିନାମ ବିନା ମନୁଷ୍ୟ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ଅଟେ, ସେ ନିଜ ନାକ ହିଁ କାଟି ଦେଇଥାଏ।

ਸਾਕਤ ਨਰ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਅਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵੀਜੈ ॥੭॥
ନିରାଶବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅହଙ୍କାରୀ କୁହାଯାଏ, ହରିନାମ ବିନା ତାହାର ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ||7||

ਜਬ ਲਗੁ ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਤਤੁ ਬੇਗਲ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ଅଛି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ।

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਾਰਹੁ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖੀਜੈ ॥੮॥੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର, ଯେପରି ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇ ଚାଲିଥିବି||8||

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4॥

ਰਾਮਾ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧੁਵੀਜੈ ॥
ହେ ରାମ! ମୁଁ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇବା ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਕਿਲਬਿਖ ਦਹਨ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ଠାକୁର! ଏପରି କୃପା କର ଯେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ପାପ-ଦୋଷ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ॥1॥ରୁହ॥

ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਨ ਖਰੇ ਦਰਿ ਠਾਢੇ ਅਤਿ ਤਰਸਨ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ॥
ଭିକାରି ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସହିତ ତୋର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଅଛି, ଏହିପରି ଜୀବକୁ ନାମ-ଦାନ ଦିଅ।

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਆਏ ਮੋ ਕਉ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥੧॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମୋତେ ରକ୍ଷା କର ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ନାମ ହିଁ ଦୃଢ କରାଇ ଦିଅ||1||

ਕਾਮ ਕਰੋਧੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਨਿਤ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜੂਝੁ ਕਰੀਜੈ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ କାମ, କ୍ରୋଧ ସଶକ୍ତ ରହିଥାଏ, ଯାହା ନିତ୍ୟ ଲଢାଇ କରିଥାଏ।

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥੨॥
ਹੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ! ਨਿਜਰ ਵਨਾਇ ਰਖਿਆ ਕਰ ਏਵਂ ਏਹਿ ਦੁਸ਼ਕੁ ਵਾਹਾਰ ਕਰਿਦਿਆ||2||

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਸਬਲ ਅਤਿ ਬਿਖਿਆ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥
ਅਨ੍ਤਰ੍ਮਨਰੇ ਵਿਕਾਰਰ ਪ੍ਰਚਨ੍ਡ ਅਗ੍ਨਿ ਸ਼ਕ੍ਤਿਸ਼ਾਲੀ ਅਟੇ, ਏਣੁ ਵਰਫ ਸਮਾਨ ਸ਼ੀਤਲ ਸ਼ਵ੍ਦ-ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ।

ਤਨਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਅਧਿਕਾਈ ਰੋਗੁ ਕਾਟੈ ਸੁਖਿ ਸਵੀਜੈ ॥੩॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ତନ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਜਿਉ ਸੂਰਜੁ ਕਿਰਣਿ ਰਵਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ਸਭ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥
ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ଥାଏ, ସେପରି ପ୍ରତି ଘଟରେ ଈଶ୍ୱର ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਤਤੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਪੀਜੈ ॥੪॥
ଯେତେବେଳେ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ରହିଥାଏ, ହରିନାମ ରସର ପାନ ହୋଇଥାଏ||4||

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਗੁਰ ਸੇਤੀ ਜਿਉ ਚਕਵੀ ਦੇਖਿ ਸੁਰੀਜੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସେବକର ଏପରି ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଯେପରି ଚକୋର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରି ନିଜ ପ୍ରେମ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਰੈਨਿ ਸਭ ਨਿਰਖੀ ਮੁਖੁ ਕਾਢੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥੫॥
ସେ ସାରା ରାତି ଦେଖିଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ମୁଖ ଦେଖାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନର ଅମୃତପାନ କରିଥାଏ||5||

ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਕਹੀਅਹਿ ਬਹੁ ਲੋਭੀ ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥
ମାୟାବୀ ବ୍ୟକ୍ତି କୁକୁର ଭଳି ଲାଳସା ପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା କହିଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ଦୁର୍ମତିର ବହୁତ ମଇଳା ଭରି ରହିଥାଏ।

ਆਪਨ ਸੁਆਇ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥੬॥
ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ ସେ ବହୁତ କଥା କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଉପରେ କୌଣସି ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||6||

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ, ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରହିବା ଉଚିତ, ଯାହା ଠାରୁ ହରିନାମ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଏ।

ਪਰਉਪਕਾਰ ਬੋਲਹਿ ਬਹੁ ਗੁਣੀਆ ਮੁਖਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ॥੭॥
ଗୁଣବାନ ମନୁଷ୍ୟ ପରୋପକାର କଥା କରିଥାଏ, ଏଣୁ ସନ୍ଥ ଏବଂ ଭକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ଉଚିତ||7||

ਤੂ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਰਖਿ ਲੀਜੈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ଦୟାଳୁ, ଦୟାର ଭଣ୍ଡାର ଏବଂ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ, ଦୟା କରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର।

ਸਰਬ ਜੀਅ ਜਗਜੀਵਨੁ ਏਕੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੀਜੈ ॥੮॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଜୀବନ ଦାତା ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ପୋଷଣ କରିଥାଉ||8||5||

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥
କଲ୍ୟାଣ ମହଲା 4 ॥

ਰਾਮਾ ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਰੀਜੈ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଆମକୁ ଦାସର ଦାସ ବନାଇ ଦିଅ।

ਜਬ ਲਗਿ ਸਾਸੁ ਹੋਇ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪਿਵੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଜୀବନ ଶ୍ୱାସ ଚାଲୁଅଛି, ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ପାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਕਰੁ ਨਾਰਦੁ ਸੇਖਨਾਗ ਮੁਨਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਲੋਚੀਜੈ ॥
ଶିବଶଙ୍କର, ଦେବର୍ଷି ନାରଦ, ସେସ୍ବେବ୍ଲ୍ହାନଗ ମୁନିଜନ ମଧ୍ୟ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି।

ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤੁ ਹੋਹਿ ਸਭਿ ਜਹ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧਰੀਜੈ ॥੧॥
ଯେଉଁଠି ସାଧୁ ନିଜ ଚରଣ ରଖିଥାନ୍ତି, ସେହି ସବୁ ସ୍ଥାନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ||1||

ਤਜਿ ਲਾਜ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਭੁ ਤਜੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ ॥
ଲଜ୍ଜା, ଅହଂକାର ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରହିବା ଉଚିତ।

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਕਾਨਿ ਚੁਕਾਵੈ ਬਿਖੁ ਡੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥੨॥
ସାଧୁ ଧର୍ମରାଜଙ୍କ ଭୟ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବିକାରର ସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା କରି ନେଇଥାନ୍ତି||2||

ਭਰਮਿ ਸੂਕੇ ਬਹੁ ਉਭਿ ਸੁਕ ਕਹੀਅਹਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹਰੀਜੈ ॥
ଯିଏ ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ଶୁଖି ଯାଇଥାଏ, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରହି ପୁନଃ ସବୁଜ ହୋଇଯାଏ।

ਤਾ ਤੇ ਬਿਲਮੁ ਪਲੁ ਢਿਲ ਨ ਕੀਜੈ ਜਾਇ ਸਾਧੂ ਚਰਨਿ ਲਗੀਜੈ ॥੩॥
ଏଣୁ ଏକ କ୍ଷଣ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରହିବା ଉଚିତ||3||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਰਤਨ ਵਥੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਪਾਸਿ ਰਖੀਜੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ସାଧୁଙ୍କ ପାଖରେ ମହଜୁଦ ଅଛି।

ਜੋ ਬਚਨੁ ਗੁਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥੪॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନକୁ ସତ୍ୟ ମାନିଥାଏ, ଗୁରୁ ତାହାର ସମ୍ମୁଖରେ ରତ୍ନ ରଖି ଦିଅନ୍ତି||4||

ਸੰਤਹੁ ਸੁਨਹੁ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੀ ਬਾਹ ਕੁਕੀਜੈ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ, ହେ ମୋର ଭାଇ! ମୋର କଥା ଧ୍ୟାନ ସହିତ ଶୁଣ, ଗୁରୁ ବାହୁ ଉଠାଇ ବୋଲାଉଛନ୍ତି ଯେ

ਜੇ ਆਤਮ ਕਉ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਿਤ ਲੋੜਹੁ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਵੀਜੈ ॥੫॥
ଯଦି ନିତ୍ୟ ଆତ୍ମାର ସୁଖ ଚାହିଁ ଥାଅ, ତାହାହେଲେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ||5||

ਜੇ ਵਡ ਭਾਗੁ ਹੋਇ ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਤਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥
ଯଦି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମର ସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਸਭੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਖਮੁ ਜਗੁ ਤਰੀਐ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੬॥
ତାହାପରେ ମାୟା-ମୋହର ବିଷମ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିନାମ ରସର ପାନ ହୋଇଥାଏ||6||

ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕਾਈ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਪਚੈ ਪਚੀਜੈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ ଦୌଲତର ଅଭିଳାଷୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ଧନରେ ହିଁ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਮਹਾ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਅਹੰਕਾਰਿ ਭਾਰਿ ਲਦਿ ਲੀਜੈ ॥੭॥
ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ବାଲା ରାସ୍ତା ବହୁତ ବିଷମ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅହଙ୍କାରର ବୋଝ ଲଦି ନେଇଥାଏ||7||

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਮ ਰਮੁ ਰਮ ਰਮ ਰਾਮੈ ਤੇ ਗਤਿ ਕੀਜੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ରାମ ରାମ ଜପ କର, ରାମ ନାମ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਲੈ ਮਿਲੀਜੈ ॥੮॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ରାମ ନାମ ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାପରେ ଜୀବ ରାମନାମରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ॥8॥6॥ଛକ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਪਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥
ରାଗ ପରଭାତୀ ବିଭାସ ମହଲା 1 ଚଉପଦୀ ଘର 1॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਤਰਣਾ ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ ॥
ହେ ପରମପିତା! ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ, ତୋର ନାମ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ମାନବର ମାନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ପୂଜ୍ୟ ବନିଥାଏ।

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਹਣਾ ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ ॥
ତୋର ନାମ ହିଁ ବୈଭବ ଅଟେ, ଏହାଦ୍ୱାରା ଆକାଂକ୍ଷା ପୁରା ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਨਾਉ ਮੰਨੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥
ତୋର ନାମ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟେ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ତୋର ନାମକୁ ହିଁ ମାନିଥାଏ।

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିନା କଦାପି ଇଜ୍ଜତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ ॥
ଅନ୍ୟ ସବୁ ଚତୁରତା ମାତ୍ର ଦେଖାଣିଆ ଅଟେ,

ਜੈ ਬਖਸੇ ਤੈ ਪੂਰਾ ਕਾਜੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଉପରେ ନିରଙ୍କାର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਾਉ ਦੀਬਾਣੁ ॥
ତୋର ନାମ ହିଁ ବଳ ଅଟେ ଏବଂ ନାମ ହିଁ ଆମର ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਨਾਉ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥
ତୋର ନାମ ହିଁ ସେନା ଅଟେ ଏବଂ ନାମ ହିଁ ବାଦଶାହ ଅଟେ।

ନାଇ ତେରୈ ମାନୁ ମହତ ପରବାନୁ ॥
ତୋର ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମାନ-ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ତେରୀ ନଦରୀ କରମି ପବୈ ନୀସାନୁ ॥୨॥
ତୋର କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ||2||

ନାଇ ତେରୈ ସହଜୁ ନାଇ ସାଲାହ ॥
ତୋର ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତୋର ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଶଂସା ଗାଁ ହୋଇଥାଏ।

ନାଉ ତେରା ଅੰମ୍ରିତୁ ବିଖୁ ଉଠି ଜାଇ ॥
ତୋର ନାମ ଅମୃତମୟ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଭରା ଜହର ଦୂର ହୋଇଥାଏ।

ନାଇ ତେରୈ ସଭି ସୁଖ ବସହି ମନି ଆଇ ॥
ତୋର ନାମ ମନନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ବିନୁ ନାବୈ ବାଧୀ ଜମ ପୁରି ଜାଇ ॥୩॥
ନାମ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଯମପୁରୀ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ||3||

ନାରୀ ବେରୀ ଘର ଦର ଦେସ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ନାରୀର ପ୍ରେମ, ସୁନ୍ଦର ଘର, ଦ୍ୱାର, ଦେଶରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ମନ କୀଆ ଖୁସୀଆ କୀଚହି ବେସ ॥
ମନର ଖୁସି ପାଇଁ ଅନେକ ଆଡମ୍ବର କରିଥାଏ।

ଜਾਂ ସଦେ ତਾਂ ଢିଲ ନ ପାଇ ॥
ପରନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ବିଧାତାର ଡାକରା ଆସିଥାଏ, କିଛି ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ।

ନାନକ କୁੜୁ କୁੜେ ହୋଇ ଜାଇ ॥୪॥୧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆର ମଉଜ-ମେଳା, ଭୌତିକ ପଦାର୍ଥ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ମରଣ ପରେ କିଛି ସାଥିରେ ଯାଏ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସବୁ ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||4||1||

ପ୍ରଭାତੀ ମହଲା ୧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਕਰਮੁ ਚਾਨਣੁ ਸੁਰਤਿ ਤਿਥੈ ਲੋਇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁଠି ତୋର ନାମ ରତ୍ନ ଥାଏ, ତୋର କୃପାର ଆଲୋକ ଥାଏ, ସେଠାରେ ଜ୍ଞାନର ଔଜ୍ଜଲ୍ୟ ରହିଥାଏ।

ਅੰਧੇਰੁ ਅੰਧੀ ਵਾਪਰੈ ਸਗਲ ਲੀਜੈ ਖੋਇ ॥੧॥
ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଦୁନିଆରେ ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ସବୁକିଛି ହରାଇ ଥାଏ||1||

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਬਿਕਾਰੁ ॥
ଏହି ସଂସାର ବିକାରରେ ଭରି ରହିଥାଏ,

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਅਵਰੁ ਨਾਸਤਿ ਕਰਣਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ତୋର ନାମ ହିଁ ମହୌଷଧି ଅଟେ, ଆଉ କିଛି ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਭਾਰ ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋੜਿ ॥
ଯଦି ସବୁ ପାତାଳ, ପୁର, ନଗର ଇତ୍ୟାଦି ତରାଜୁର ଏକ ପଟେ ରଖାଯାଏ, ଏହିପରି ଲକ୍ଷେ କୋଟି ଏବଂ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ

ਤੇਰੇ ਲਾਲ ਕੀਮਤਿ ਤਾ ਪਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰੈ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥੨॥
ଉଚିତ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତଉଲିବାର ଅନ୍ୟ ସମକକ୍ଷ ଚିଜ ନଥାଏ||2||

ଦୂਖਾ ਤੇ ਸੁਖ ਊਪਜਹਿ ਸੁਖੀ ਹੋਵਹਿ ਦੂਖ ॥
ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସୁଖ ପରେ ଦୁଃଖ ଆସିଥାଏ।

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੂ ਸਾਲਾਹੀਅਹਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਕੈਸੀ ਭੂਖ ॥੩॥
ଯେଉଁ ମୁଖରେ ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରାଯାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି କ୍ଷୁଧା ନଥାଏ||3||

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਏਕੁ ਤੂ ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੈਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ମୂର୍ଖ ଅଟନ୍ତି, ଆଉ ସମସ୍ତେ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰ ॥੪॥੨॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଶରୀରରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏନାହିଁ, ତାହା ଧ୍ୱଂସହୋଇଥାଏ||4||2||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੈ ਉਚਰੇ ਸੰਕਰਿ ਛੋਡੀ ਮਾਇਆ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମା ବେଦର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି ତଥା ଭୋଳାଶଙ୍କର ମାୟା ତ୍ୟାଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਸਿਧ ਭਏ ਉਦਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ସିଦ୍ଧ ତ୍ୟାଗୀ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଦେବୀ-ଦେବତା ମଧ୍ୟ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ ॥
ହେ ବାବା! ମନରେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପଙ୍କ ମନନ କର, ମୁଖରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କର କାରଣ ସଚ୍ଚା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯଦି କେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବୋଧ ପାଇଥାଏ, ଶତ୍ରୁ ଏବଂ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਪਵਣੈ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੀਨਿ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਸਾ ॥
ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଅଗ୍ନି, ଜଳ ଏବଂ ପବନ ଦ୍ୱାରା ବନା ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହି ତିନି ହରିନାମର ଦାସ ଅଟନ୍ତି।

ତେ ତସକର ଜୋ ନାମୁ ନ ଲେବହି ବାସହି କୋଟ ପଂଚାସା ॥୨॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ନିଏ ନାହିଁ, ବସ୍ତୁତଃ ସେ ଚୋର ଅଟେ ଏବଂ ପଞ୍ଚ ଚୋର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରିଥାଏ||2||

ଜେ କୋ ଏକ କରୈ ଚੰਗਿଆଈ ମନି ଚିତି ବହୁତୁ ବଢାବୈ ॥
ଯଦି କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ, ମନରେ ବହୁତ ଗର୍ବ କରିଥାଏ।

ଏତେ ଗୁଣ ଏତੀଆ ଚੰਗିଆଈଆ ଦେਇ ନ ପଛੋତାବୈ ॥୩॥
ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଏତେ ଗୁଣ ଅଛି, ଏତେ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଯେ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଇ ରହିଥାନ୍ତି, ଦାତା ଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଦୟାର କଥା ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ||3||

ତୁਧୁ ସାଲାହନି ତିନ ଧନୁ ପଲै ନାନକ କା ଧନୁ ସୋଈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ସ୍ତୁତି କରିବା ବାଲାକୁ ହିଁ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ମୋର ଧନ ଅଟୁ।

ଜେ କୋ ଜୀଉ କହै ଓନਾ କଉ ଜମ କୀ ତଲବ ନ ହୋଈ ॥୪॥୩॥
ଯଦି କେହି ତାହାଙ୍କ ଆଦର କରିଥାଏ, ସେ ଯମରାଜଙ୍କୁ ହିସାବ ଦେବା ପଡେ ନାହିଁ||4||3||

ପ୍ରਭାତੀ ମହଲା ୧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ଜା କୈ ରୂପୁ ନାହੀ ଜାତି ନାହੀ ନାହੀ ମୁਖୁ ମାସା ॥
ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ରୂପ ନାହିଁ, କୌଣସି ଜାତି ନାହିଁ, ନା ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା ବା ଶରୀର ଥାଏ,

ସତିଗୁରି ମିଲे ନିରଂଜନୁ ପାਇଆ ତେରै ନାମି ହै ନିବାସା ॥୧॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ଅଉਧୂ ସହଜେ ତତୁ ବୀଚାରି ॥
ହେ ଅବଧୂତ ଯୋଗୀ! ସ୍ୱାଭାବିକ ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କର,

ଜା ତେ ଫିରି ନ ଆବହୁ ସୈସାରି ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ପୁନଃ ସଂସାରକୁ ଆସିବାକୁ ପଡି ନଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਾ ਕੈ ਕਰਮੁ ਨਾਹੀ ਧਰਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸੁਚਿ ਮਾਲਾ ॥
ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି କର୍ମ ନଥାଏ, ନା ହିଁ ଧର୍ମ ଥାଏ, ନା ଜପମାଳା ଥାଏ,

ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਕੰਨਹੁ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਲਾ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ରଖୁଆଳ ବନିଥାନ୍ତି, କଲ୍ୟାଣମୟୀ ଜ୍ୟୋତି ଦ୍ୱାରା ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਜਾ ਕੈ ਬਰਤੁ ਨਾਹੀ ਨੇਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਬਕਬਾਈ ॥
ଯିଏ ବ୍ରତ-ଉପବାସ ରଖେ ନାହିଁ, ନା କୌଣସି ନିୟମ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ଯିଏ ଶାସ୍ତ୍ର ଅନୁସାରେ ବଚନ କରେନାହିଁ,

ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਕੀ ਚਿੰਤ ਨਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫੁਰਮਾਈ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାକୁ ଭଲମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ହୁଏନାହିଁ॥3॥

ਜਾ ਕੈ ਆਸ ਨਾਹੀ ਨਿਰਾਸ ਨਾਹੀ ਚਿਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝਾਈ ॥
ଯାହାକୁ କୌଣସି ଆଶା ନଥାଏ, ସେ ମନକୁ ବୁଝାଇ ଥାଏ।

ਤੰਤ ਕਉ ਪਰਮ ਤੰਤੁ ਮਿਲਿਆ ਨਾਨਕਾ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥੪॥੪॥
ହେ ନାନକ! ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତାହାଙ୍କ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ||4||4||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਤਾ ਕਾ ਕਹਿਆ ਦਰਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥
ସେହି ମହାପୁରୁଷ କହିଥିବା କଥା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ,

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੁਇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥੧॥
ଯିଏ ଦୁଃଖ-ସୁଖକୁ ସମାନ ମାନିଥାଏ||1||

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଯଶ କଣ କୁହାଯିବ, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହା କିଛି ହେଉଛି, ସବୁ ତୋର ଇଚ୍ଛାରେ ହେଉଅଛି॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਚੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ସେତେବେଳେ ମନରେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ହରିନାମ ଅମୃତ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||2||

ਕਲਿ ਮਹਿ ਆਇਆ ਸੋ ਜਨੁ ਜਾਣੁ ॥
କଳିଯୁଗରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ସଫଳ ମାନା ଯାଇଥାଏ,

ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥੩॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਅਕਥ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ କହିବା ଶୁଣିବା ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ,

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਾਨਕ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥੪॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ବିକାରରେ ଜଳିଯିବା ସମାନ ଅଟେ||4||5||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਗਹੇ ॥
ଗୁରୁ-ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନ ଅମୃତ ଜଳରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ଫଳ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੋ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅମୂଲ୍ୟ ମୋତି ଏବଂ ମାଣିକ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଶିଷ୍ୟ ସନ୍ଧାନ କରିପାରେ||1||

ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସମାନ କୌଣସି ତୀର୍ଥ ନାହିଁ,

ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁ ହିଁ ସନ୍ତୋଷର ସରୋବର ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥
ଗୁରୁ ଏପରି ଏକ ଦରିଆ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାର ଜଳ ସର୍ବଦା ନିର୍ମଳ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଦୁର୍ମତିର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ ਪੂਰਾ ਨਾਵਣੁ ਪਸੁ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ ॥੨॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବ ଦ୍ୱାରା ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ପଶୁ ପ୍ରେତକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା ତୁଲ୍ୟ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||2||

ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਤਲ ਹੀਅਲੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟ ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଚନ୍ଦନ କହିବା ଉଚିତ,

ਜਾ ਕੀ ਵਾਸੁ ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ ॥੩॥
କାରଣ ତାହାଙ୍କ ମହକ ଆଖପାଖର ବନସ୍ପତିର ମହକ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଅଟେ, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ||3||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ପ୍ରାଣର ସଂଚାର ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥੪॥੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହି ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||6||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଖ୍ୟାତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਆਪਾ ਮਧੇ ਆਪੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥੧॥
ନାମାମୃତକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରକାଶ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ||1||

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ ॥
ହେ କର୍ତ୍ତା! ତୁ ମୋର ଯଜମାନ ଅଟୁ,

ਇਕ ਦਖਿਣਾ ਹਉ ਤੈ ਪਹਿ ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ତୋ' ଠାରୁ ଏକ ଦକ୍ଷିଣା ମାଗିଥାଏ ଯେ ମୋତେ ନିଜ ନାମ ଦିଅ ॥1 ॥ରୁହ ॥

ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ତୁମେ କାମ-କ୍ରୋଧ ଇତ୍ୟାଦି ପାଞ୍ଚ ଲୁଟେରା ଠାରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କର ଏବଂ ମୋର ମନର ଅଭିମାନ ଦୂର କର।

ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗੀ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥੨॥
ତୁମେ ଏପରି ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛ ଯେ ବିକାର ଓ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ||2||

ਜਤੁ ਸਤੁ ਚਾਵਲ ਦਇਆ ਕਣਕ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਤੀ ਧਾਨੁ ॥
ଯତୀତ୍ୱ-ଶାଳୀନାତାର ଚାଉଳ, ଦୟାର ଗହମ, ସତ୍ୟର ଧାନ ରଖି ପତ୍ର-ଦାନ କରିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਦੂਧੁ ਕਰਮੁ ਸੰਤੋਖੁ ਘੀਉ ਕਰਿ ਐਸਾ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨੁ ॥੩॥
ମୁଁ ଏପରି ଦାନ ମାଗିଥାଏ, ଯେଉଁଥିରେ ତୁମ କୃପାର ଦୁଧ ତଥା ସନ୍ତୋଷର ଘିଅ ରହିଥାଏ ||3||

ਖਿਮਾ ਧੀਰਜੁ ਕਰਿ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ਸਹਜੇ ਬਛਰਾ ਖੀਰੁ ਪੀਐ ॥
କ୍ଷମା ତଥା ଧୈର୍ଯ୍ୟର ଦୁଧିଆଳୀ ଗାଈ ପ୍ରଦାନ କର, ଯାହାର ବାଛୁରୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଦୁଧ ପିଇଥାଏ।

ਸਿਫਤਿ ਸਰਮ ਕਾ ਕਪੜਾ ਮਾਂਗਉ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਾਨਕ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ॥੪॥੭॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ତୁମର ସ୍ତୁତି ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମର କପଡା ମାଗିଥାଏ, ଯେପରି ତୋର ଗୁଣଗାନରେ ଲୀନ ରହିବି ||4||7||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ଯେତେବେଳେ ଜନ୍ମ କେହି ବନ୍ଦ କରି ପାରିବ ନାହିଁ, ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖକୁ ଯିବାରୁ କିଏ ରକ୍ଷା କରି ପାରିବ?

ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ ਜਾਂ ਉਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଛ, ସେ ଉତ୍ତମ ଭାବରେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବ ସେଥିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ ||1||

ਤੂਹੈ ਹੈ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥
ୱାଃ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ୱାଃ ୱାଃ ଅଟୁ, ତୋର ଇଚ୍ଛା ସର୍ବୋପରି ଅଟେ।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਇਬਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା କିଛି ତୁ କରିଥାଉ, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ, ଆଉ କେହି କିଛି କରି ପାରିବ ନାହିଁ॥1 ॥ରୁହ॥

ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਲਾ ਟਿੰਡ ਲਗਤ ਹੈ ਇਕ ਸਖਨੀ ਹੋਰ ਫੇਰ ਭਰੀਅਤ ਹੈ ॥
ଯେପରି କୂପରେ ଦୁଇଟି ପାତ୍ର, ଏକ ଖାଲି ଆଉ ଗୋଟିରେ ଜଳ ଭରି ଆସିଥାଏ,

ਤੈਸੋ ਹੀ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਖਸਮ ਕਾ ਜਿਉ ਉਸ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ଏହି ମାଲିକଙ୍କ ଲୀଳା ଅଟେ, ମାରିବା ପରେ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ଏଥିରେ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଥାଏ||2||

ਸੁਰਤੀ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਿ ਕੈ ਉਲਟੀ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥
ଜ୍ଞାନର ମାର୍ଗରେ ଚାଲି ଦୃଷ୍ଟି ସଂସାର ଠାରୁ ବିପରୀତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉਨੁ ਗਿਰਹੀ ਕਉਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥੩॥
ହେ ବ୍ରାହ୍ମଜ୍ଞାନୀ! ମନରେ ଚିନ୍ତନ କରି ଦେଖ, କିଏ ଗୃହସ୍ଥି ଆଉ କିଏ ତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ||3||

ਜਿਸ ਕੀ ਆਸਾ ਤਿਸ ਹੀ ਸਉਪਿ ਕੈ ਏਹੁ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥
ଯିଏ ଆଶା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି ଜୀବ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥੪॥੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଛି, ସେ ଜାଣିଥାଏ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଗୃହସ୍ଥି ଅଥବା ତ୍ୟାଗୀ, କିଏ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||4||8||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨਿ ਬਾਂਧੈ ਹਉ ਤਿਸ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ମୁଁ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ବିକାରର ଦୃଷ୍ଟିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ।

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਜਾਈ ॥੧॥
ପାପ-ପୂଣ୍ୟର ମହିମାକୁ ନ ଜାଣିବା ବାଲା ବିକାରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||1||

ਬੋਲਹੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଭଜନ କରିଥାଏ,

ਫੁਨਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପୁନଃ ସଂସାରକୁ ଆସେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਊਚਾ ਤੇ ਫੁਨਿ ਨੀਚੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਨੀਚ ਕਰੈ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲେ, ସେ ଧନବାନରୁ ଭିକାରି କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭିକାରିକୁ ବାଦଶାହ ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਿਨੀ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣਿਆ ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥੨॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମହିମାକୁ ମାନିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਤਾ ਕਉ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈਐ ਜੇ ਕੋ ਭੂਲਾ ਹੋਈ ॥
ତାହାକୁ ହିଁ ବୁଝା ଯାଇଥାଏ, ଯଦି କେହି ଭୁଲ କରିଥାଏ।

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥੩॥
ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ। ଯେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଲୀଳା କରିଥାନ୍ତି||3||

ନਾਉ ਪ੍ਰਭਾਤੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ ਛੋਡਹੁ ਦੁਨੀ ਪਰੀਤਾ ॥
ଦୁନିଆର ମୋହ-ପ୍ରେମ ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭାତ କାଳରେ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ଧ୍ୟାନ କର।

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਜਗਿ ਹਾਰਿਆ ਤਿਨਿ ਜੀਤਾ ॥੪॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସେବକ ଜିତି ଯାଇଛି ଏବଂ ଜଗତ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହାରି ଯାଇଛି||4||9||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਆਕਾਸਿ ॥
ମନ ମାୟାବାଦୀ ଅଟେ, ଚଳମାନ ଅଟେ ଏବଂ ଆକାଶର ପକ୍ଷୀର ଉପରେ ଉଡିଥାଏ।

ਤਸਕਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਨਗਰੁ ਢੁਠਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କାମୁକ ଲୁଟେରାର ନିବାରଣ କରିଥାଏ, ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀର ସୁଶୀତଳ ନାଗରିକ ବନିଯାଏ।

ਜਾ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖਿ ਲੈਹਿ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੈ ਰਾਸਿ ॥੧॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହାକୁ ତୁ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିଛୁ, ତାହାର ନାମ-ରାଶି ସାର୍ଥକ ହୋଇଥାଏ||1||

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਧਿ ਮੇਰੈ ॥
ହରିନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନର ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ମୋ' ପାଖରେ ଅଛି।

ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਹਿ ਲਗਉ ਪਗਿ ਤੇਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଚରଣରେ ଲୀନ ରୁହ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਭੋਗੀਆ ਮਨੁ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥
ମନ ଯୋଗୀ ଏବଂ ଭୋଗ୍ୟ ଅଟେ ତଥା ମନ ମୂର୍ଖ ଏବଂ ବୋକା ଅଟେ।

ਮਨੁ ਦਾਤਾ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਮਨ ਸਿਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥
ଏହି ମନ ହିଁ ଦାନୀ ଏବଂ ଭିକାରି ଅଟେ, ମନ ଉପରେ ଗୁରୁଙ୍କ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହିଥାଏ।

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥੨॥
ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି କାମୁକ ପାଞ୍ଚ ଦୁଷ୍ଟକୁ ମାରି ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਕਹਉ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥
ପ୍ରତି ଘଟରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ବ୍ୟାପ୍ତ ଥିବା କଥା କୁହାଯାଏ, କିନ୍ତୁ କେବଳ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଦେଖା ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

ਖੋਟੋ ਪੁਠੋ ਰਾਲੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥
ମନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଓଲଟାଇ ରଖି ଗର୍ଭ-ଯୋନିରେ ଦୁଃଖରେ ଠେଲି ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ରହେ ନାହିଁ।

ਜਾ ਤੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥੩॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯେତେବେଳେ ତୋର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମିଳାଇ ନେଉ||3||

ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹ ਪੁਛੀਐ ਸਚ ਘਰੁ ਲੇਹੁ ਬਤਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଘରେ ଜାତି ଧର୍ମ କଥା ପଚରା ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸਾ ਜਾਤਿ ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଜାତି ଓ ଧର୍ମର ହକଦାର ବନିଥାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ ਨਾਨਕ ਛੁਟਸਿ ਨਾਇ ॥੪॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ସବୁ ଦୁଃଖ ଚାଲିଯାଏ||4||10||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਜਾਗਤੁ ਬਿਗਸੈ ਮੁਠੋ ਅੰਧਾ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ବନି ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱୟଂକୁ ଜାଗ୍ରତ ମାନି ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਧੰਧਾ ॥
କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ଲୀନ ରହି ତାହାର ଗଳାରେ ମୋହ-ମାୟାର ଫନ୍ଦା ପଡିଯାଏ।

ਆਸਾ ਆਵੈ ਮਨਸਾ ਜਾਇ ॥
ଅନେକ ଆଶା ନେଇ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ମନରେ ହିଁ ନେଇ ସଂସାରରୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਉਰਝੀ ਤਾਣੀ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥੧॥
ତାହାର ଜୀବନ-ଡୋର ଜଟିଳ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାର କୌଣସି ବଶ ଚାଲେ ନାହିଁ||1||

ਜਾਗਸਿ ਜੀਵਣ ਜਾਗਣਹਾਰਾ ॥
ହେ ଜୀବନ ଦାତା! ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ଜାଗ୍ରତ ଅଟୁ,

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୁ ସୁଖର ସାଗର ଅଟୁ ଏବଂ ତୋର ନାମାମୃତର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਹਿਓ ਨ ਬੂਝੈ ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝੈ ਭੋਂਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥
ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ କୌଣସି ଶିକ୍ଷା ବୁଝେ ନାହିଁ, ତାହାର କୌଣସି ହୋସ ନଥାଏ ଏବଂ କୁଟିଳ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਆਪੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਕਰਮੀ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ଶୋଭା ମିଳିଥାଏ||2||

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਛੀਜੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਘਟਾਈ ॥
ଜୀବନର ଦିନ ଚାଲିଯାଏ, ଆୟୁଷ କମିଯାଏ, ତଥାପି ମାୟାର ମୋହ ହ୍ରାସ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਡੋ ਠਉਰ ਨ ਪਾਵੈ ਜਬ ਲਗ ਦੂਜੀ ਰਾਈ ॥੩॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୈତ୍ୟଭାବ ରହିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜୀବ ବୁଡି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ଠିକଣା ମିଳେନାହି||3||

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲੈ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ପୋଷଣ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਕਰਮਹੀਣੁ ਸਚੁ ਭੀਖਿਆ ਮਾਂਗੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥੪॥੧੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ମୁଁ, ଭାଗ୍ୟହୀନ, ସଚ୍ଚା ନାମର ଭିକ୍ଷା ମାଗିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋତେ ବଡିମା ମିଳିଯାଏ||4||11||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਮਸਟਿ ਕਰਉ ਮੂਰਖੁ ਜਗਿ ਕਹੀਆ ॥
ଯଦି ମୁଁ ଚୁପ ରହିଥାଏ, ଦୁନିଆ ମୋତେ ମୂର୍ଖ କହିଥାଏ,

ਅਧਿਕ ਬਕਉ ਤੇਰੀ ਲਿਵ ਰਹੀਆ ॥
ପରନ୍ତୁ ଅଧିକ ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ତୋର ଧ୍ୟାନ ଚାଲିଯାଏ।

ਭੂਲ ਚੂਕ ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ଭୁଲିଗଲେ ତୋର ଦରବାରରେ କ୍ଷମା ମିଳିବ,

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ ॥੧॥
ନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା କେଉଁ ଆଚରଣ ଯୋଗ୍ୟ ମାନା ଯିବ||1||

ਐਸੇ ਝੂਠਿ ਮੁਠੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥
ମିଥ୍ୟାରେ ସଂସାର ଲୁଟି ଅଛ।

ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ନିନ୍ଦୁକ ଯାହାର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ସେ ମୋତେ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਹਿ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥
ଯାହାର ନିନ୍ଦା କରିଥାଏ, ସେ ବାସ୍ତବରେ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ଜାଣିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦੇ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਕਾਰਣ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਾਣੈ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମାନିଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥੨॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କରୁଣା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ବୁଝିଥାଏ||2||

ਮੈ ਮੈਲੌ ਊਜਲੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥
ମୁଁ ପାପ ଦ୍ୱାରା ମଳିନ ଅଟେ, କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਊਤਮੁ ਆਖਿ ਨ ਊਚਾ ਹੋਇ ॥
ଉତ୍ତମ କହିବା ଦ୍ୱାରା କେହି ବଡ ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖੁ ਖੂਲ੍ਹਿਹ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବିକାରର ଜହର ସେବନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||3||

ਅੰਧੌ ਬੋਲੌ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥
ମୂର୍ଖ ଓ ବୋକା ବ୍ୟକ୍ତି ମନ୍ଦ ବଚନ ବୋଲିଥାଏ।

ହୀନੌ ନୀਚੁ ਬੁਰੌ ਬੁਰਿਆਰੁ ॥
ହୀନ ତଥା ନୀଚ ବ୍ୟକ୍ତି ମନ୍ଦ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦ ଅଟେ।

ନୀਧਨ କੌ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥
ନିର୍ଦ୍ଧନକୁ ହରିନାମ ଧନ ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰੁ ॥੪॥
ଏହି ଧନ ସାର ତତ୍ତ୍ୱ ଅଟେ, ଅନ୍ୟ ସବୁ ବିକାରର ଧୂଳି ମାତ୍ର ଅଟେ||4||

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ସେହି ପ୍ରଭୁ କାହାକୁ ପ୍ରଶଂସା, କାହାକୁ ନିନ୍ଦା ତଥା କାହାକୁ ଶବ୍ଦ-ଚିନ୍ତନର ଯୋଗ୍ୟତା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥
ସେହି ଦେବା ବାଲାଙ୍କୁ ଆମର ବନ୍ଦନା ଅଟେ।

ਤੂ ਬਖਸਹਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଯାହା ଉପରେ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ନାମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ ॥੫॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||5||12||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਖਾਇਆ ਮੈਲੁ ਵਧਾਇਆ ਪੈਧੈ ਘਰ ਕੀ ਹਾਨਿ ॥
ଜୀବ ଖାଇ ପିଇ ଶରୀରରେ ମଇଳା ବଢାଇ ଥାଏ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ଘରର ହାନି କରିଥାଏ।

ਬਕਿ ਬਕਿ ਵਾਦੁ ਚਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਖੁ ਜਾਨਿ ॥੧॥
କଡା ବୋଲି ଲଢାଇ-ଝଗଡା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ, ଏହିପରି ପ୍ରଭୁନାମ ବିନା ଜହର ହିଁ ଅଟେ||1||

ਬਾਬਾ ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ ॥
ହେ ବାବା! ମନ କଠିନ ଜଗତ-ଜାଲରେ ଫସି ରହିଛି,

ਬਿਬਲੁ ਝਾਗਿ ਸਹਜਿ ਪਰਗਾਸਿਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପ୍ରଭୁନାମର ସାବୁନ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ଧୂଳି ସଫା ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਬੋਲਣਾ ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ବିଷ ଖାଇଥାଏ, ଜହର ଭଳି କଡା କଥା ବହିଥାଏ ଏବଂ କୁଟିଳ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਜਮ ਦਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥੨॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଯମରାଜର ଦ୍ୱାରରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਜਿਵ ਆਇਆ ਤਿਵ ਜਾਇਸੀ ਕੀਆ ਲਿਖਿ ਲੈ ਜਾਇ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଯେପରି ଖାଲି ହାତରେ ଆସିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଚାଲିଯାଏ ତଥା କୃତ କର୍ମର ହିସାବ ସାଥିରେ ନେଇଯାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥੩॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଗୁଣର ରାଶି ହରାଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||3||

ਜਗੁ ਖੋਟੌ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੌ ਗੁਰ ਸਬਦੀਂ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ବୋଧ ହୋଇଛି ଯେ ସଂସାର ଦୋଷଯୁକ୍ତ ଅଟେ, କେବଳ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି।

ਤੇ ਨਰ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥੪॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବିରଳ ମାନାଯାଏ, ଯାହାର ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ||4||

ਅਜਰੁ ਜਰੈ ਨੀਝਰੁ ਝਰੈ ਅਮਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ॥
ଯଦି ଅସହ୍ୟକୁ ସହ୍ୟ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଅମର ଆନନ୍ଦର ଧାରା ଚାଲିଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਜਲ ਕੌ ਮੀਨੁ ਸੈ ਥੇ ਭਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੫॥੧੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେପରି ମାଛ ଜଳ ଚାହିଁ ଥାଏ, ସେପରି ପ୍ରୀତି ହିଁ ଆମ ସହିତ ତୁମର ବନିଥାଏ||5||13||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਹਰਖ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଗୀତ, ସଙ୍ଗୀତ, ଖୁସି, ଚତୁରତା,

ਰਹਸ ਰੰਗ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਕਾਈ ॥
ରଙ୍ଗିଲିଆ, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ,

ਪੈਨ੍ਹਣੁ ਖਾਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥
ଖାଇବା-ପିନ୍ଧିବା କିଛି ମଧ୍ୟ ମନକୁ ପସନ୍ଦ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਵਸਾਈ ॥੧॥
ବାସ୍ତବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ହିଁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପରମ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||1||

ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ॥
ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ଈଶ୍ୱର କଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହରିନାମ ଉଚ୍ଚକରଣ ବିନା ଶରୀରକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ସୁଖକର ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋਗ ਬਿਨੋਦ ਸ੍ਵਾਦ ਆਨੰਦਾ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଯୋଗର ଖୁସି ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ଯେ

ਮਤਿ ਸਤ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ଫଳରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ମନରେ ସ୍ଥିତ ରହୁ।

ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਾਰ ਨਿਜ ਸੰਦਾ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ମୋର କର୍ମ ଅଟେ।

ਅੰਤਰਿ ਰਵਤੌ ਰਾਜ ਰਵਿੰਦਾ ॥੨॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଭଳି ପ୍ରଭୁ ରମଣ କରିଥାନ୍ତି||2||

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਉਰ ਧਾਰੀ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ମନରେ ଧାରଣ କରି ନେଇଛି,

ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ ਪੀਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ସେ ଦୀନ ଦୁଃଖୀ ପ୍ରତି କୃପା କରିଥାନ୍ତି।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਬ੍ਰਤਕਾਰੀ ॥
ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ତାହାଙ୍କ ନାମର ବ୍ରତ ରଖିଥାଏ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਤਰੰਗ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥੩॥
ପରମ ତତ୍ତ୍ୱର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ତୃପ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਅਕਥੌ ਕਥਉ ਕਿਆ ਮੈ ਜੋਰੁ ॥
ମୋ' ଠାରେ ଏତେ ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଥନ କରି ପାରିବି।

ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਕਰਾਇਹਿ ਮੋਰ ॥
ଯଦି ସେ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି କରି ପାରିବି।

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਚੂਕੈ ਮੈ ਮੋਰ ॥
ଅହଂ-ଭାବ ଦୂର ହେବେ ପରେ ହିଁ ସେ ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥੪॥
ହେ ବିଧାତା! ତୋ' ବିନା ମୁଁ କାହାର ଉପାସନା କରିବି, କାରଣ ତୋର ବିନା କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି||4||

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମିଠା ମହାରସ ଅଟେ,

ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਤਰਿ ਡੀਠਾ ॥
ଏହି ଅମୃତକୁ ମନରେ ଦେଖି ନେଇଛି।

ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਪੂਰਾ ਪਦੁ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ମଧ ଏହାକୁ ଆସ୍ୱାଦନ କରିଛି, ତାହାକୁ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪਿਓ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੫॥੧੪॥
ହେ ନାନକ! ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ତାହାର ତନକୁ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||5||14||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਂਗਨਹਾਰਾ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦକୁ ଦେଖି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ମନରେ ଏହି ନିଷ୍ଠା ଅଛି ଯେ ସେହି ଦାତାଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରେମ, ଭକ୍ତିରେ ରଙ୍ଗୀନ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਸਰਕਾਰਾ ॥੧॥
ସେ ନିତ୍ୟ ଜୀବର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, କେବଳ ତାହାଙ୍କ ସାର୍ବଭୌମିକତା ହିଁ ଅଛି||1||

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਂਗਿ ਘਣੌ ਅਤਿ ਰੂੜੌ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ-ରଙ୍ଗ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଅଟେ, ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଅଟନ୍ତି।

ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨਮੋਹਨੁ ਅਤਿ ਰਸ ਲਾਲ ਸਗੂੜੌ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ଦୀନ-ଦୁଃଖୀ ଉପରେ ସର୍ବଦା ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ମନକୁ ମୋହିତ କରିବା ବାଲା ପ୍ରିୟତମ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗଭୀର ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਊਪਰਿ ਕੂਪੁ ਗਗਨ ਪਨਿਹਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣਹਾਰਾ ॥
ଉପର ଆକାଶ(ଦଶମ ଦ୍ୱାର)ରେ କୂଅ ଅଛି, ମନ ସେହି କୂଅରୁ ନାମାମୃତ ପାନ କରିଥାଏ।

ਜਿਸ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତନ କରି ପାଇଛି ଯେ ଯିଏ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବିଧି ଜାଣିଥାନ୍ତି||2||

Page 1332

ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੇ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਆ ॥
ਜ਼ਾਨਰ ਕਿਰਣ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦ੍ਵਾਰਾ ਹ੍ਰਦਯ ਕਮਲ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵਂ ਅਨ੍ਤਰ੍ਮਨਰੇ ਜ਼ਾਨਰ ਆਲੋਕ ਆਸਿ ਯਾਇਛਿ।

ਕਾਲੁ ਬਿਧੁੰਸਿ ਮਨਸਾ ਮਨਿ ਮਾਰੀ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ॥੩॥
ਕਾਲਕੁ ਨਾਸ਼ ਕਰਿ ਮਨਰੁ ਵਾਸਨਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਯਾਇਛਿ ਏਵਂ ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਕ੍ਰਪਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁਙ੍ਕੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਛਿ||3||

ਅਤਿ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ਮੁੱ ਗਭੀਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਙ੍ਗਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਛਿ ਏਵਂ ਅਨ੍ਯ ਕੌਣਸਿ ਰਙ੍ਗ ਭਲ ਲਾਗੇ ਨਾਹਿਁ।

ਨਾਨਕ ਰਸਨਿ ਰਸਾਏ ਰਾਤੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥੪॥੧੫॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਏਹਿ ਜਿਹ੍ਵਾ ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਛਿ, ਸੇਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰ੍ਵ ਵ੍ਯਾਪਕ ਅਟਨ੍ਤਿ||4||15||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ 1॥

ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਰਾਵਲ ਖਪਿ ਜਾਵਹਿ ਚਹੁ ਛਿਅ ਮਹਿ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥
ਵਾਰ ਸਮ੍ਰਦਾਯਰੇ ਵਿਭਕ੍ਤ ਯੋਗੀ ਤਥਾ ਦਸ਼ ਸਮ੍ਰਦਾਯਰੇ ਵਣ੍ਟਿਤ ਹੋਇਥਿਵਾ ਸਨ੍ਨ੍ਯਾਸੀ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਥਾਨ੍ਤਿ।

ਜੋਗੀ ਕਾਪੜੀਆ ਸਿਰਖੂਥੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਗਲਿ ਫਾਸੀ ॥੧॥
ਅਨੇਕ ਯੋਗੀ, ਕਾਪਾਡਿਆ ਏਵਂ ਲਣ੍ਡਿਤ ਮਸ੍ਤਕ ਵਾਲਾ ਮਧ ਪ੍ਰਭੁ –ਸ਼ਬ੍ਦ ਵਿਨਾ ਗਲਾਰੇ ਮ੍ਰਤ੍ਯੁਰ ਫਾਨ੍ਦਾ ਪਕਾਇਥਾਨ੍ਤਿ||1||

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥
ਯਿਏ ਪ੍ਰਭੁ-ਸ਼ਬ੍ਦਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਥਾਏ, ਕੇਵਲ ਸੇ ਹਿਁ ਪੂਰ੍ਣ੍ਣ ਵੈਰਾਗ੍ਯ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰਿਥਾਏ।

ਅਉਹਠਿ ਹਸਤ ਮਹਿ ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ ਏਕ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੇ ਨਿਜ ਹਾਤਰੇ ਭਿਖ੍ਸਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਿਥਾਏ ਏਵਂ ਤਾਹਾਰ ਲਗ੍ਨ ਪਰਮਾਮ੍ਹਾਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਲਾਗਿਥਾਏ॥1॥ਰੁਹ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਦੁ ਪੜਹਿ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ॥
ਵ੍ਰਾਹ੍ਮਣ ਪਾਠ-ਪਠਨ ਕਰਿਥਾਏ ਏਵਂ ਅਨੇਕ ਕ੍ਰਿਯਾ-ਕਰ੍ਮ ਕਰਿਥਾਏ।

ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥੨॥
ସତ୍ୟ ଜାଣିବା ବିନା ତାହାକୁ କିଛି ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ ଏବଂ ମନର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਸੂਚਾਚਾਰੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੇ ॥੩॥
ଦିନରାତି ଯାହାର ଲଗ୍ନ ହରିନାମରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ସେ ଯୁଗ-ଯୁଗ ସତ୍ୟରେ ହିଁ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸਬਦਿ ਵਸੇ ॥
ସବୁ କର୍ମ-ଧର୍ମ, ସଂଯମ, ଜପ-ତପସ୍ୟା ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦରେ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ਦੂਖ ਪਰਾਛਤ ਕਾਲ ਨਸੇ ॥੪॥੧੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ପାପ-ଦୁଃଖ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||4||16||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥
ହେ ମାନବ! ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ନିଅ, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର, ଏହିଭଳି ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ।

ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਜਮੁ ਡਰਪੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ଥାଆନ୍ତି, ବିଚରା ଜାମ ତାହାର କଣ ବିଗାଡି ପାରିବ||1||

ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିନା ବଞ୍ଚିବା ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଯିବା ସମାନ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪਮਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ਮਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମର ମାଳା ଜପ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸਾਚੁ ਸੁਖੁ ਜਾ ਕਉ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ଅଛି, ତାହାଙ୍କ କଣ ଉପମା କରାଯିବ।

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਖੋਜਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਐ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରଭୁନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ-ମାଣିକ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਚੀਨੈ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਨੁ ਸਾਚੌ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥
ଜ୍ଞାନୀ, ଧ୍ୟାନଶୀଳ ହିଁ ସଚ୍ଚା ହରିନାମ ଧନ ଚିହ୍ନି ଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਿਰਾਲੰਬੁ ਨਿਰਹਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥੩॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଏ, ଯିଏ ଭୋଜନ-ପାଣି ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ବାସନାରୁ ଓ ଭୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଥାନ୍ତି ||3||

ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲ ਨਿਰਮਲਿ ਉਲਟੀ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନ, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟ ନିର୍ମଳ ଜଳରେ ଭରି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ମୋହ-ମାୟାରୁ ବିପରୀତ ରହି ଜୀବନ-ନଉକା ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਬਾਹਰਿ ਜਾਤੌ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥੪॥
ସେ ସଂସାରର ମୋହ ଠାରୁ ମନକୁ କାବୁରେ ରଖିଥାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ||4||

ਸੋ ਗਿਰਹੀ ਸੋ ਦਾਸੁ ਉਦਾਸੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଗୃହସ୍ଥି, ସେବକ ଏବଂ ତ୍ୟାଗୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੫॥੧੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲାଗିଯାଏ, ଆଉ କିଛି ହୁଏନାହିଁ||5||17||

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ
ରାଗ ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3 ଚଉପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਬੂਝੈ ਸਬਦੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥
କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ବୁଝିଥାଏ ଯେ ପରମାତ୍ମା ପ୍ରତି କୋଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି।

ନਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥੧॥
ସେ ହରିନାମ ଠାରେ ଲୀନ ରହି ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ରତ ରହିଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ହରିନାମର ଜପ କର;

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹਿਆ ਅਘਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତିଦିନ ହରି-ଭଜନରେ ତୃପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਲਾਹਾ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ଦିନରାତି ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି କର, ଏହି ଜୀବନ କାଳରେ ଏହା ଲାଭ ଅଟେ।

ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥੨॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସଦା ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ପାପର ମଇଳା ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ||2||

ਸੁਖੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ਨਾਮਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥
ହରିନାମର ମହିମା ବହୁତ ବଡ ଅଟେ, ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ସୁଖର ଶୃଙ୍ଗାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି।

ਅਖੁਟ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਕਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਭਾਈ ॥੩॥
ହେ ଭାଇ! ହରିନାମର ଭଣ୍ଡାର ଅକ୍ଷୟ ଅଟେ, ଏଥିରେ କେବେ ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର||3||

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜਿਸ ਨੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥
ଯାହାକୁ କର୍ତ୍ତା-ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ମନରେ ନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥੪॥੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି, ଏଣୁ ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କର||4||1||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3॥

ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕਉ ਬਖਸਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନକୁ କ୍ଷମା କରି ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ଦିଅ।

ਤੂ ਬਿਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸਬਦੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥
ତୁ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ତୋର ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଉପଦେଶ ଦେଇ ତଥ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦିଅ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪੀ ਤੁਧੁ ਆਗੈ ਰਾਖਉ ਸਦਾ ਰਹਾਂ ਸਰਣਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ନିଜ ତନ-ମନ ସବୁକିଛି ସମର୍ପଣ କରି ସଦା ତୋର ଶରଣରେ ରହିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਸਦਾ ਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ମୋତେ ସଦା ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ରଖ ତଥା ହରିନାମର ମହିମା ପ୍ରଦାନ କର।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਭਾਣਾ ਜਾਪੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥੨॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୋର ଇଚ୍ଛାକୁ ବୋଧ ହୋଇଥାଏ, ଏହିପରି ମନ ଦିନରାତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||2||

ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਭਗਤਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥
ତୋର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ଉପଯୁକ୍ତ ଲାଗିଥାଏ, ସ୍ୱୟଂ କୃପା କରି ମିଳାଇ ନେଉ।

ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥੩॥
ତୋର ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ମେଣ୍ଟାଇ ଥାଆନ୍ତି||3||

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਵੈ ਕਰਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଯାହା ତୁ କରିଥାଉ, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ, ତୋ, ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੪॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ୟ କେହି ହରିନାମର ଦାତା ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||2||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿੰਨਾ ਤਿਨ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଏହି ସ୍ତୁତିକୁ ବୁଝିଥାଏ।

ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਦੂਜਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ମନରେ ଦୈତ୍ୟଭାବର ଭ୍ରମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਸੋਈ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କେବଳ ତୁ ହିଁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ ଅଟୁ।

ਤੁਧੁ ਜਪੀ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁਝ ਤੇ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ଜପ କରିଥାଏ, ତୋର ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਨਿ ਸੇ ਸਾਦੁ ਪਾਇਨਿ ਮੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ବାଲା ନାମାମୃତର ମିଠା ସ୍ୱାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਮੀਠਾ ਕਦੇ ਨ ਫੀਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଚିନ୍ତନ କର, ଏହା ସର୍ବଦା ମିଠା ଅଟେ, ଏହା କେବେ ଫିକା ହୁଏନାହିଁ||2||

ਜਿਨਿ ਮੀਠਾ ਲਾਇਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥
ଯିଏ ହରିନାମାମୃତର ମିଠା ସ୍ୱାଦ ପାଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥੩॥
ମନରୁ ଅହଂ ଭାବ ଦୂର କରି ସୁଖଦାତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସର୍ବଦା ପ୍ରଶଂସା କର||3||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਾਤਾ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥
ମୋର ସଦଗୁରୁ ସଦା ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁ କାମନା ହୋଇଥାଏ, ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥੪॥੩॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ଦ୍ୱାରା କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||4||3||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਤੂ ਰਾਖਨ ਜੋਗੁ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଯିଏ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ ତୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ଅଟୁ।

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥੧॥
ତୋ' ଭଳି ଶକ୍ତିମାନ ମୋତେ ଅନ୍ୟ କେହି ପ୍ରତୀତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସଂସାରରେ ନା କେହି ରହିଛି ଆଉ ନା କେହି ରହିବ||1||

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥
ଏଣୁ ହେ ପ୍ରଭୁ! ମୁଁ ସଦା ତୋର ଶରଣରେ ଅଛି,

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ! ତୋତେ ଯେପରି ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ମୋତେ ରଖ, ଏହା ତୋର ବଡପଣ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ଯିଏ ତୋର ଶରଣ ନେଇଥାଏ, ତାହାର ଯତ୍ନ ତୁ ନେଇଥାଉ।

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥੨॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂ ਸ੍ਵਯੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਖ਼ਿਾ ਕਰਿਥਾਉ ਏਵਂ ਯਮਰਾਜ ਮਧ ਤਾਹਾ ਪਾਖ਼ਕੁ ਆਸੇ ਨਾਹੀਂ||2||

ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਸਚੀ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨਾ ਓਹ ਘਟੈ ਨ ਜਾਇ ॥
ਹੇ ਸ਼੍ਰੀਹਰਿ! ਤੋਰ ਸ਼ਰਣ ਸ਼ਾਸ਼੍ਵਤ ਅਟੇ, ਏਹਾ ਨਾ ਕਮ ਹੋਇਥਾਏ, ਨਾ ਹੈਂ ਨਸ਼੍ਟ ਹੋਇਥਾਏ।

ਜੋ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੈ ਓਹੁ ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥੩॥
ਯਿਏ ਭਗਵਾਨਙ੍ਕੁ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਿ ਦੈਤ੍ਯਭਾਵਰੇ ਲਿਪ੍ਤ ਹੋਇਥਾਏ, ਏਪਰਿ ਲੋਕ ਜਨ੍ਮ-ਮਰਣਰ ਵਨ੍ਧਨਰੇ ਪਡਿ ਰਹਿਥਾਏ||3||

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਨਾ ਦੂਖ ਭੂਖ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥
ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ! ਯਿਏ ਤੋਰ ਸ਼ਰਣਰੇ ਆਸਿਥਾਏ, ਸੇ ਸਂਸਾਰਰ ਦੁਃਖ਼ ਅਥਵਾ ਲਾਲਸਾ ਰਹਿਤ ਹੋਇਯਾਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥੪॥੪॥
ਨਾਨਕ ਅਨੁਰੋਧ ਕਰਨ੍ਤਿ ਯੇ ਹੇ ਸਂਸਾਰਰ ਜੀਵ! ਤੁਮੇ ਸਰ੍ਵਦਾ ਪਰਮਾਮ੍ਾਙ੍ਕ ਸ੍ਤੁਤਿ ਕਰ, ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਸਚ੍ਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰਙ੍ਕ ਠਾਰੇ ਲੀਨ ਹੋਇਯਾਏ||4||4||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ 3॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥
ਹੇ ਮਾਨਵ! ਯੇ ਪਰ੍ਯਨ੍ਤ ਜੀਵਨ-ਪ੍ਰਾਣ ਅਛ੍ਛਿ, ਗੁਰੁ ਦ੍ਵਾਰਾ ਪਰਮਾਮ੍ਾਙ੍ਕ ਧਾਨ ਕਰ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਵਾਰਾ ਮਨ ਨਿਰ੍ਮਲ ਹੋਇਥਾਏ ਏਵਂ ਮਨਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਵ੍ਤ੍ਤ ਹੋਇਯਾਏ।

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇਰਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨ ॥੧॥
ਸੇਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀਰ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਹੋਇਥਾਏ, ਯਿਏ ਪਰਮਾਮ੍ਾਙ੍ਕ ਨਾਮਰੇ ਲੀਨ ਰਹਿਥਾਏ||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀਜੈ ॥
ਹੇ ਮੋਰ ਮਨ! ਗੁਰੁਙ੍ਕ ਸ਼ਿਖ਼ਾ ਸ਼ੁਣ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਙ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦେਵਾ ਵਾਲਾ ਅਟਨ୍ତି, ଏଣୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ହରିନାମ ରସ ପାନ କର॥1॥ରୁହ॥

ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਨਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ନିଜ ମୂଳ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମାନିବା ବାଲା ହିଁ ଆତ୍ମ-ସ୍ୱରୂପରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਉਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଅହଂ ଏବଂ ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੋ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਈ ॥੨॥
କେହି ବିରଳ ହିଁ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ ଯେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||2||

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਖਾਨੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସେ ଅମୃତମୟ ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਿਚਿ ਮਨ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥
ପରମାତ୍ମାନକ ନାମ ସଦା ଇୟାହାଙ୍କ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਤੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥੩॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ମୋତେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ଯଦି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ନାହିଁ, ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥੫॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହୋଇଥାଏ||4||5||

ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା ୩ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3 ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਏ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସୃଷ୍ଟି ବନାଇ ଜଗତ-ତମାସା ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਰਬ ਜੀਆ ਨੋ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ॥੧॥
ସେ ବନାଇ ସବୁଙ୍କ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଈଶ୍ୱର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ପ୍ରତି କୋଣରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମର ଭଜନ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ ॥1 ॥ରୁହ॥

ਗੁਪਤਾ ਨਾਮੁ ਵਰਤੈ ਵਿਚਿ ਕਲਜੁਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥
କଳିଯୁଗରେ ପରମେଶ୍ୱର ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਤਿਨਾ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਜੋ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਜਿ ਪਇਆ ॥੨॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ହରିନାମ ରତ୍ନ ତାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ||2||

ਇੰਦ੍ਰੀ ਪੰਚ ਪੰਚੇ ਵਸਿ ਆਣੈ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାଞ୍ଚ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ କାବୁ କରି ନେଇଥାଏ ଏବଂ କ୍ଷମା-ସନ୍ତୋଷ ଭାବନା ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਸੋ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਵਡ ਪੂਰਾ ਜੋ ਭੈ ਬੈਰਾਗਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥੩॥
ସେହି ହରିଭକ୍ତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଏବଂ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରେମ ପୂର୍ବକ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹੁ ਫੇਰੇ ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਨ ਚਿਤਿ ਧਰੈ ॥
ଯଦି କେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମୁହଁ ଫେରାଇ ନେଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ମନରେ ଧାରଣ କରେନାହିଁ,

ਕਰਿ ਆਚਾਰ ਬਹੁ ਸੰਪਉ ਸੰਚੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਰਕਿ ਪਰੈ ॥੪॥
ସେ କର୍ମକାଣ୍ଡ କରି ଅସୁମାରୀ ଧନ-ଦୌଲତ ଜମା କରିଥାଏ, ସେ ଯାହା କିଛି କରିଥାଏ, ତଥାପି ନରକରେ ହିଁ ପଡିଥାଏ||4||

ਏਕੋ ਸਬਦੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਏਕਸੁ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਚਲੈ ॥
କେବଳ ଶବ୍ଦ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛି, ସେହି ପ୍ରଭୁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ସଂସାରରେ କେବଳ ତାହାନଳ ହୁକୁମ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ କେବଳ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਰਲੈ ॥੫॥੬॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ମନୁଷ୍ୟ ସେଥିରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||5||6||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3 ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਅਪਣਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର;

ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ॥1॥ରୁହ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ନାମାମୃତ ରୂପୀ ଭୋଜନ ଦେଇଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲੇਇ ॥
ଯାହା କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਜਿਸ ਨੋ ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥੧॥
ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି||1||

ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਮਨ ਮਾਹਿ ਵਸਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଦ୍ୱାରା

ਦੁਖੁ ਅਨ੍ੇਰਾ ਅੰਦਰਹੁ ਜਾਇ ॥
ଦୁଃଖର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ସାଥିରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||2||

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଅ,

ਐਥੈ ਓਥੈ ਏਹੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ସେ ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ

ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੩॥
ସେହି ସ୍ରଷ୍ଟା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରେମ ଦେଇଥାନ୍ତି||3||

ਸਚਾ ਮਨਾਏ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଜାହିର କରିଥାନ୍ତି,

ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਸੁਘੜੁ ਸੋਜਾਣਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିବା ବାଲା ଭକ୍ତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ ଏବଂ

ନਾନକੁ ਤਿਸ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੪॥੭॥੧੭॥੭॥੨੪॥
ନାନକ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||4||7||17||7||24||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ਬਿਭਾਸ
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 4 ବିଭାସ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଏ ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ହରିନାମରେ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମାମୃତ ରସ ପାନ କରାଯାଏ ଏବଂ ଆମେ ହରିନାମ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟୁ||1||

ਹਮਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥
ସଂସାରର ଜୀବନ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଆମର ପ୍ରାଣ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਭਾਇਓ ਗੁਰਿ ਮੰਤੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਕਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ କାନରେ ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଥାନ୍ତି, ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ, ସଜ୍ଜନ! ଆସ, ଆମେ ମିଶି ହରିନାମର ପ୍ରଶଂସା କରିବା।

ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਮੋ ਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥੨॥
ମୋତେ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କର ଯେ ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବି||2||

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਜਾਨ ॥
ଈଶ୍ୱର ସତସଙ୍ଗରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ଏଣୁ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର।

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਭਗਵਾਨ ॥੩॥
ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ||3||

ਗੁਨ ਗਾਵਹ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਰਾਨ ॥
ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଉ, ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ବିସ୍ମିତ ହେଉଅଛି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਖਿਨ ਦਾਨ ॥੪॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ କୃପା କରି ଆମକୁ ହରିନାମ ଭଜନ ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି||4||1||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 4॥

ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ ਸਭ ਰੈਨਿ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਹਿ ਹਰਿ ਗਾਲ ॥
ପ୍ରାତଃ ହେବା ମାତ୍ରେ ଗୁରୁମୁଖୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ ଏବଂ ରାତ୍ରିକାଳରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਮਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਹਮ ਲੋਚ ਲਗਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰਿ ਭਾਲ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁ ଆମର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଏପରି ଆକାଂକ୍ଷା ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଉ||1||

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਰਵਾਲ ॥
ମୋର ମନ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਗੁਰਿ ਮੀਠਾ ਗੁਰ ਪਗ ਝਾਰਹ ਹਮ ਬਾਲ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁ ହରିନାମର ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ମୁଁ ନିଜ କେଶରେ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ସଫା କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਾਕਤ ਕਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅੰਧਾਰੀ ਮੋਹਿ ਫਾਥੇ ਮਾਇਆ ਜਾਲ ॥
ନୈରାଶ୍ୟବାଦୀ ଦିନରାତି ମୋହର ଅନ୍ଧକାର ଏବଂ ମାୟାର ଜାଲରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਓ ਰਿਨਿ ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਲ ॥੨॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେ କରଜରେ ଫସି ରହିଥାଏ||2||

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹਉ ਛੂਟੇ ਮਮਤਾ ਜਾਲ ॥
ସତସଙ୍ଗତିରେ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମୋହ-ମମତାର ଜାଲରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨਾ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲ ॥੩॥
ମୋତେ ହରିନାମ ହିଁ ମଧୁର ଲାଗିଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ପ୍ରସନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି||3||

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਗੁਰ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਗੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ଆମେ ଜୀବ ଶିଶୁ ଅଟୁ, ଗୁରୁ ସଂସାରର ସ୍ୱାମୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସେ କୃପା କରି ଆମର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਖੁ ਭਉਜਲ ਡੁਬਦੇ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥੪॥੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ବିଷମ ସଂସାର ସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା କର, ଆମେ ତୁମର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ||4||2||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 4॥

ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰਸਕ ਰਸੀਕ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନିଜ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ଲାଗି ଯାଇଛୁ।

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਦੋਊ ਭਏ ਮੁਕਤੇ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪੀਕ ॥੧॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଏକ କ୍ଷଣ ହରିନାମ ଅମୃତ ପାନ କରିଛି, ତାହାର ଗୁଣଗାନ ଏବଂ ଶୁଣିବା ବାଲା ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି ||1||

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਟੀਕ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନରେ ଲୀନ ରୁହ,

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਰਸੁ ਝੀਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଆମେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଶୀତଳ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ପାନ କରିଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਤਿਨਾ ਮਸਤਕਿ ਊਜਲ ਟੀਕ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାର ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਸਭ ਜਗ ਊਪਰਿ ਜਿਉ ਵਿਚਿ ਉਡਵਾ ਸਸਿ ਕੀਕ ॥੨॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ହରିଭକ୍ତର ହିଁ ଶୋଭା ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ତାରାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ||2||

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਤਿਨ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਫੀਕ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବାସ କରେନାହିଁ, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଅସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਜੈਸੇ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰੈ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਕ ਕੀਕ ॥੩॥
ନାମବିହୀନ ମନୁଷ୍ୟ ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ଶୃଙ୍ଗାର କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ନାକ କଟି ଯାଇଥାଏ||3||

ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਮਤ ਰਾਮ ਰਾਇ ਸਭ ਵਰਤੈ ਸਭ ਮਹਿ ਈਕ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ପ୍ରତି ଘଟରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਰ ਬਚਨ ਧਿਆਇਓ ਘਰੀ ਮੀਕ ॥੪॥੩
ଦାସ ନାନକ ଉପରେ ଇଶ୍ୱର କୃପା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ସେ ହରିନାମ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||4||3||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 4॥

ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ନାମੁ ਹਮ ਕਹੇ ॥
ମନ-ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଦୟା ସାଗର ପ୍ରଭୁ କୃପା କରିଛନ୍ତି, ଆମେ ହରିନାମର ଭଜନ କରିବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛୁ।

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿ ନାମੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥੧॥
ହରିନାମ ପାପୀକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ-ଅପରାଧ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ନାମੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର,

ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਗਾਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ନାମੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଦୀନ ଉପରେ ଦୟା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଦୁଃଖ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର।

ਕਾਇਆ ନଗରି ନଗରି ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਹੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਰੀਰਿ ਸਰੋਵਰਿ ନାମੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੇ ॥੨॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ||2||

ਜੋ ନର ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਉਦਿਆਨੇ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਮੁਹੇ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ସରୋବରରେ ହିଁ ହରିନାମ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଯାଏ॥2॥

ਜਿਉ ਮ੍ਰਿਗ ନାਭਿ ਬਸੈ ਬਾਸੁ ਬਸନਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਝਾਰ ਗਹੇ ॥੩॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଙ୍ଗଲରେ ବୁଲୁଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ମାୟାବୀ ମୂର୍ଖ ଲୁଟର ଶିକାର ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ମୃଗ ଭିତରେ ସୁଗନ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସେ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ||3||

ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਪ੍ਰਭ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਹੇ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମେ ବହୁତ ବଡ, ଅଗମ୍ୟ, ଅସୀମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନବାନ ଅଟ, ଏପରି ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କର ଯେ ତୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਸਿਰਿ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥੪॥੪॥
ସେବକ ନାନକଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସେ ହରିନାମରେ ଲୀନ ହୋଇଛନ୍ତି||4||4||

ପ୍ରଭାତੀ ମହଲା ୪ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 4॥

ମନਿ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਫਾ ॥
ମନରେ ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି, ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସର୍ବେଶ୍ୱର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଜପ କରିଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਫਾ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପା ହୋଇଛି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ଲାଗି ଯାଇଛି||1||

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਨਿਮਖਫਾ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିନିଅ;

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਨੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਫਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ହରିନାମର ଦାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହା ମନ ତନରେ ଲାଖି ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਵਸਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਜਪਿ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਪਫਾ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ନଗରୀ ଓ ହୃଦୟ ଘରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜପ କରି ତାହାର ଶୋଭା ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି।

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਮੁਖ ਊਜਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਫਾ ॥੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଜୀବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||2||

ਅਨਭਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਨਿਮਖਫਾ ॥
ଆମର ଲଗ୍ନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହିଛି, ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମନରେ ଧାରଣ କରିଛି।

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੇ ਦੋਖ ਸਭ ਜਨ ਕੇ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ ਇਕ ਪਲਫਾ ॥੩॥
ଦୟାର ମୂର୍ତ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଭକ୍ତର କୋଟି କୋଟି ପାପ-ଦୋଷ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮ ਹੀ ਤੇ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਿਓ ਜਨ ਤੇ ਮੁਖਫਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁମର ଭକ୍ତ ତୁମର ଭକ୍ତିରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕਫਾ ॥੪॥੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିଭକ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଅଟେ ଏବଂ ଭକ୍ତ ଓ ପରମାତ୍ମା ଅଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି||4||5||

Page 1337

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 4॥

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ਹਰਿ ਜਪਿਭਾ ॥
ଗୁରୁ ହରିନାମର ଜପ କରାଇଛନ୍ତି, ହରିନାମ ଜପ ଦ୍ୱାରା ମରୁତ ପ୍ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਬਿਖੁ ਡੁਬਦੇ ਬਾਹ ਦੇਇ ਕਢਿਭਾ ॥੧॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି, ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହାତ ଦେଇ ବିଷମ-ସାଗରରେ ବୁଡିବାରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||1||

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਰਧਾਂਭਾ ॥
ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କର, କେବଳ ସେ ହିଁ ପୂଜନୀୟ ଅଟନ୍ତି।

ਉਪਜੰਪਿ ਉਪਾਇ ਨ ਪਾਈਐ ਕਤਹੂ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਭਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନେକ ଉପାୟ ଆପଣାଅ, ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ବାସ୍ତବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ ॥
ରାମନାମ ରସର ଘର ଅଟେ, ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ରାମ ରାମାୟଣର ରସ ପାନ କର।

ਲੋਹ ਮਨੂਰ ਕੰਚਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਉਰ ਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਰਿਭਾ ॥੨॥
ସତସଙ୍ଗତରେ ସାମିଲ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଲୁହା ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସମାନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମାନବ-ଜୀବ ହରିଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ||2||

ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਨਿਤ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨੇ ਪੁਤ ਕਲਤ ਮੋਹਿ ਲੁਭਿਭਾ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତିଦିନ ଅହଂକାର ଏବଂ ବିକାରରେ ଲାଳାୟିତ ରହିଥାଏ, ସେ ନିଜ ପୁତ୍ର-ପତ୍ନୀର ମୋହରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਤਿਨ ਪਗ ਸੰਤ ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਭੂੰਭਰ ਭਰਭਾ ॥੩॥
ସେ କେବେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣର ସେବା କରେନାହିଁ ଏବଂ ମନର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲିଥାଏ||3||

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਤੁਮ ਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਪਰੇ ਹਾਰਿ ਤੁਮ ਸਰਨਭਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଗୁଣକୁ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣି ଥାଅ, ଆମେ ହାରି ତୁମର ଶରଣରେ ପଡି ଯାଇଛୁ।

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਤੁਮਨਭਾ ॥੪॥੬॥ ਛਕਾ ੧ ॥
ହେ ସ୍ୱାମୀ! ଯାହା ତୁମକୁ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ଆମକୁ ସେପରି ହିଁ ରଖ, ଦାସ ନାନକ ସର୍ବଦା ତୁମର ସେବାରେ ଲୀନ ରୁହ ॥4॥6॥ଛକା 1॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੪
ପ୍ରଭାତୀ ବିଭାସ ପଦଟାଲ ମହଲା 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥
ହେ ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଜପ କର,

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤੇ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଛି, ସେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ହେ ମନ! ଶୁଣ; ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ମନନ କର,

ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਅਠਸਠਿ ਮਜਾਨੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ଗାନ ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ଫଳ ସମାନ ଅଟେ,

ਸੁਨਿ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମହିମାଗାନ କରିବାରେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ||1||

ਜਪਿ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥
ହେ ମନ! ସଂସାରରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସର୍ବୋପରି ଅଟନ୍ତି,

ਖਿਨ ਖੋਵੈ ਪਾਪ ਕੋਟਾਨ ॥
ଏଣୁ, ତାହାଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର, ସେ ଏକ କ୍ଷଣରେ କୋଟି କୋଟି ପାପ ନଷ୍ଟ କରି ଦିଅନ୍ତି।

ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ॥੨॥੧॥੭॥
ନାନକ ବିନୟ କରନ୍ତି ଯେ ନାମ ଜପ କରି ଜୀବ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ||2||1||7||

ପ୍ରଭାତੀ ମହଲା ୫ ବିଭାସ
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5 ବିଭାସ

ੴ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ମନୁ ହରି କୀଆ ତନୁ ସଭୁ ସାଜିଆ ॥
ଏହି ମନ ତନ ସର୍ବସ୍ୱ ଈଶ୍ୱର ବନାଇଛନ୍ତି,

ପଂଚ ତତ ରଚି ଜୋତି ନିବାଜିଆ ॥
ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ମିଶାଇ ସେ ପ୍ରାଣ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ସିହଜା ଧରତି ବରତନ କଉ ପାନੀ ॥
ଧରିତ୍ରୀର ଶଯ୍ୟା ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ପାଣି ଦେଇଛନ୍ତି।

ନିମଖ ନ ବିସାରହୁ ସେਵହୁ ସାରିଗପାନੀ ॥୧॥
ଏଣୁ ସେହି ବନାଇବା ବାଲା ମାଲିକଙ୍କୁ କଦାପି ଭୁଲ ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ହିଁ ଲୀନ ରୁହ||1||

ମନ ସତିଗୁରୁ ସେਵି ହୋਇ ପରମ ଗତେ ॥
ହେ ମନ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ହରଖ ସୋଗ ତେ ରହହି ନିରାରା ତਾਂ ତୁ ପାਵହି ପ୍ରାନପତେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଖୁସି ଏବଂ ଦୁଃଖରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଲେ ପ୍ରାଣ ପତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରେ॥1॥ରୁହ॥

କାପੜ ଭୋଗ ରସ ଅନିକ ଭୁંଚାਏ ॥
ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର, ଅନେକ ରସ ଭୋଗ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ମାତ ପିତା କୁਟંବ ସଗଲ ବନାਏ ॥
ମାତା-ପିତା ଏବଂ ପୁରା ପରିବାର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੀਤ ॥
ସେ ଦୈନିକ ପୋଷଣ ଦେଇ ଆମର ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, ଜଳରେ, ଭୂମିରେ ସର୍ବତ୍ର ଆମର ମିତ୍ର ଭଳି ଖିଆଲ ରଖିଥାନ୍ତି।

ਸੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥੨॥
ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଏପରି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି କର||2||

ਤਹਾ ਸਖਾਈ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਹੋਵੈ ॥
ଯେଉଁଠି କେହି ସହାୟତା କରିବା ବାଲା ନଥାଏ, ସେଠାରେ ସେ ସହାୟକ ବନିଥାନ୍ତି।

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਧੋਵੈ ॥
ସେ କୋଟି କୋଟି ପାପ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਦਾਤਿ ਕਰੈ ਨਹੀ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥
ସେ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦାନ ଦେଇ ପଶ୍ଚାତାପ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਏਕਾ ਬਖਸ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਬੁਲਾਵੈ ॥੩॥
ସେ ଏତେ କୃପାଳୁ ଯେ ଏକାଥରକେ ସବୁକିଛି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ମାଗିବା ପାଇଁ ପୁନଃ ବୋଲାନ୍ତି ନାହିଁ||3||

କିରତ ସଂଜୋଗୀ ପାଇଆ ଭାଲି ॥
ସେ ଶୁଭ କର୍ମର ସଂଯୋଗରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ସାଧସଂଗତି ମହି ବସେ ଗୁପାଲ ॥
ସେ ପାଳନହାର ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ଗୁର ମିଲି ଆଏ ତୁਮରै ଦୁଆର ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ତୁମର ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛି,

ଜନ ନାନକ ଦରସନୁ ଦେହୁ ମୁରାରି ॥୪॥୧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଦର୍ଶନ ଦିଅ||4||1||

ପ୍ରଭାତੀ ମହଲା ୫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ପ୍ରଭ କୀ ସେବା ଜନ କୀ ସୋਭା ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭକ୍ତଙ୍କ ଶୋଭା ହୋଇଥାଏ।

କାਮ କ୍ରୋਧ ମିଟେ ତିਸୁ ଲୋਭା ॥
ତାହାଙ୍କ କାମ-କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଆଦି ସମସ୍ତ ବିକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାਮୁ ତେରା ଜନ କୈ ଭଂଡାରି ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋର ନାମ ଭକ୍ତର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ,

ଗୁନ ଗାਵହି ପ୍ରଭ ଦରସ ପିଆରି ॥୧॥
ତୋର ଦର୍ଶନର କାମନାରେ ତୋର ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||1||

ତୁਮରୀ ଭଗତି ପ୍ରଭ ତୁਮହି ଜନାਈ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ନିଜ ଭକ୍ତିର ମାର୍ଗ ତୁ ବୁଝାଇଛୁ ଏବଂ

କାਟି ଜେਵରୀ ଜନ ଲୀਏ ଛଡାਈ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଭକ୍ତର ବନ୍ଧନକୁ କାଟି ତାହାକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥
ଯିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ,

ਤਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਸੋਈ ਜਾਨੈ ॥
ଯାହାକୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସେ ହିଁ ଏହା ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ

ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨ ਮਹਿ ਹੈਰਾਨੈ ॥੨॥
ଦେଖି ଦେଖି ମନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥାଏ||2||

ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸਭ ਤੇ ਊਤਮੁ ਸੋਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ,

ਜਾ ਕੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥
ସେ ହିଁ ସ୍ଥିର ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥੩॥
ଯିଏ ଦିନରାତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ||3||

ਤਾ ਕਉ ਕਰਹੁ ਸਗਲ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥
ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଣାମ କର,

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥
ଯାହାର ମନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਦੇਵਾ ॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଠାକୁର! ମୋ' ଉପରେ କୃପା କର,

ਨਾਨਕੁ ਉਧਰੈ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥੪॥੨॥
କାରଣ ତୋର ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଦାସର ଉଦ୍ଧାର ସମ୍ଭବ ଅଟେ||4||2||

ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା ୫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ଗୁନ ଗାୱତ ମନି ହୋଇ ଅନੰଦ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଏ, ମନକୁ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ଆଠ ପହର ସିମରଉ ଭଗୱੰତ ॥
ଏଣୁ ଆଠ ପ୍ରହର ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଉଚିତ।

ଜା କै ସିମରନି କଲਮਲ ଜାହି ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ତିସୁ ଗୁର କੀ ହମ ଚରନੀ ପାହି ॥୧॥
ଆମେ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ପଡି ଅଛୁ||1||

ସୁମତି ଦେୱହୁ ସੰତ ପିଆରे ॥
ହେ ପ୍ରିୟ ସନ୍ଥଜନ! ଆମକୁ ସୁମତି ପ୍ରଦାନ କର,

ସିମରଉ ନାମୁ ମୋହି ନିସତାରे ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯେପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରି ମୋତେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଜିନି ଗୁରି କହିଆ ମାରଗୁ ସୀଧା ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଉଚିତ ରାସ୍ତା ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ସଗଲ ତିଆਗି ନਾମି ହରି ଗୀଧା ॥
ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ହରିନାମରେ ଲୀନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ତିସୁ ଗୁର କै ସଦା ବଲି ଜାଈଐ ॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସମର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ,

ହରି ସିମରନੁ ଜିସୁ ଗୁର ତେ ପାଈଐ ॥୨॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ହରି-ସ୍ମରଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ବୁਡତ ପ୍ରାନੀ ଜିନି ଗୁରହି ତରାଇଆ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ବୁଡିଥିବା ପ୍ରାଣୀକୁ ପାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹੈ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦୟାରୁ ମୋହ-ମାୟା ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ,

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଲୋକ ପରଲୋକ ସଫଳ କରାଇଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਊਪਰਿ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥੩॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||3||

ਮਹਾ ਮੁਗਧ ਤੇ ਕੀਆ ਗਿਆਨੀ ॥
ଯିଏ ମହାମୂର୍ଖରୁ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନୀ ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੇਵ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବଚନ କରନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଗୁରୁଦେବ ଅଟନ୍ତି,

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸੇਵ ॥੪॥੩॥
ଯିଏ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହରି-ସେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||4||3||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟੇ ਸੁਖ ਦੀਏ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥
ସେହି ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଜଗଦୀଶ ଆମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି
ଏବଂ ନିଜ ନାମର ଜପ କରାଇଛନ୍ତି।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥੧॥
ସେ କୃପା କରି ନିଜ ସେବାରେ ଲଗାଇ ଆମର ସବୁ ଦୋଷ ଦୂର କରି ଦେଇଛନ୍ତି||1||

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥
ଆମେ ବିଚରା ବାଳକ ଯେତେବେଳେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛୁ,

ਅਵਗਣ ਕਾਟਿ ਕੀਏ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਮੇਰੈ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ସେ ଆମର ଅବଗୁଣକୁ ଦୂର କରି ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ମୋର ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ମାଲିକଙ୍କ କୃପା ହେବା ମାତ୍ରେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ସବୁ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਰਾਧੀ ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥੨॥

ମୁଁ ପ୍ରତି ଶ୍ୱାସରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||2||

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬਿਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ଆମର ସ୍ୱାମୀ ମନ-ବାଣୀ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ଅନନ୍ତ, ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

ਲਾਹਾ ਖਾਟਿ ਹੋਈਐ ਧਨਵੰਤਾ ਅਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥੩॥

ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଧନବାନ ହୋଇ ପାରିବ||3||

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥
ଆମେ ଆଠ ପ୍ରହର ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛୁ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛୁ।

କହୁ ନਾନକ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥੪॥
ନାନକ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମୋର ମନୋରଥ ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି ||4||4||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਰਾਸੇ ॥
ଗୁରୁ ସଚ୍ଚା ନାମର ରାଶି ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾਵੰਤੇ ॥
ଭକ୍ତଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ ଏବଂ

ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੋਹੰਤੇ ॥੧॥
ଭକ୍ତି କରି ସର୍ବଦା ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମର ଜପ କର;

ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਦੋਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸਹਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰਾ ਮਨ ਤੇ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ରୋଗ ଦୋଷ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନରୁ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੀਤ ॥
ମିତ୍ର ଗୁରୁ ମୋତେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସହିତ ଆମର ପ୍ରୀତି ଲାଗି ଯାଇଛି।

କୋଟି ଜନମ କେ ଗଏ କଲେସ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମର ଦୁଃଖ-କ୍ଲେଶ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଜୋ ତିସୁ ଭਾਵੈ ସୋ ଭଲ ହୋସ ॥୨॥
ଯାହା ତାହାଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ଅଟେ, ତାହା ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ||2||

ତିସୁ ଗୁର କଉ ହଉ ସଦ ବଲି ଜାଈ ॥
ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

ଜିସୁ ପ୍ରସାଦି ହରି ନାମୁ ଧିଆଈ ॥
ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି।

ଐସା ଗୁରୁ ପାଈଐ ବଡଭାଗୀ ॥
ଏପରି ଗୁରୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ଜିସୁ ମିଲତେ ରାମ ଲିବ ଲାଗୀ ॥୩॥
ଯାହାଙ୍କୁ ମିଳନ କରି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ||3||

କରି କିରପା ପାରବ୍ରହ୍ମ ସୁଆମୀ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱାମୀ! କୃପା କର,

ସଗଲ ଘଟା କେ ଅଂତରଜାମੀ ॥
ତୁ ସବୁଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଜାଣିଥାଉ।

ଆଠ ପହର ଅପୁନੀ ଲିବ ଲାଇ ॥
ଆଠ ପ୍ରହର ନିଜ ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଇ ରଖ,

ଜନୁ ନାନକୁ ପ୍ରଭ କੀ ସରନାଇ ॥୪॥୫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଦାସ ନାନକ ତୋର ଶରଣରେ ଅଛନ୍ତି||4||5||

ପ୍ରਭାତੀ ମହଲା ୫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

କରି କିରପା ଅପୁନେ ପ୍ରਭି କੀଏ ॥
ପ୍ରଭୁ କୃପା କରି ମୋତେ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨ ਕਉ ਦੀਏ ॥
ମୋତେ ହରିନାମ ଜପିବା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਬਿੰਦ ॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଆଠ ପ୍ରହର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ,

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਉਤਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥੧॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁ ଭୟ ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମୋର ସାରା ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||

ਉਬਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଆମେ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ।

ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ ਭਲ ਮੀਠਾ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହା ଗୁରୁ କହିଥାନ୍ତି, ତାହା ଉତ୍ତମ ଅଟେ ଏବଂ ଆମେ ମନର ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛୁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥
ଆମର ମନ ତନରେ କେବଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ କୌଣସି କଳହ-କ୍ଲେଶ ଏବଂ ବିଘ୍ନ ଆସେ ନାହିଁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥
ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ଜୀବ ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਉਤਰੀ ਮੈਲੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପାପୀର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||2||

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੋ ਪਿਆਰੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଆମର ପ୍ରେମ ଲାଗି ଯାଇଛି,

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା କାମ-କ୍ରୋଧ, ଅହଂକାର ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਨ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਜਾਨਾਂ ॥
ମୁଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଳନର ମାର୍ଗ ଜାଣି ନେଇଛି ଏବଂ

ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾਂ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਸੁਣਿ ਸਜਣ ਸੰਤ ਮੀਤ ਸੁਹੇਲੇ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ, ସନ୍ଥ, ସୁଖଦାୟୀ ମିତ୍ର! ଶୁଣ;

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ ॥
ହରିନାମ ରତ୍ନ ଅସୀମ ଅଟେ, ଏହାର ତୁଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ ॥
ତୁମେ ସର୍ବଦା ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର,

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥੪॥੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||4||6||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਸੇਈ ਸਚੁ ਸਾਹਾ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଧନବାନ ଅଟେ, ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସଚ୍ଚା ସାହୁକାର ମାନାଯାଏ,

ਹਰਿ ਕੀ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥੧॥
ଯାହାର ହରିନାମ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ହୋଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର ମନ! ହରିନାମର ଜପ କର;

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਨਿਰਮਲ ਪੂਰਨ ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ରୀତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ମଳ ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥
ସେତେବେଳେ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଶୁଭକାମନା ମିଳିଥାଏ,

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ସନ୍ଥଙ୍କ କୃପାରୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ||2||

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਨੁ ॥
ସେତେବେଳେ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବନ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਮਾਨੁ ॥੩॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଈଶ୍ୱର ଭକ୍ତିର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ଥାଏ||3||

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର କାମ-କ୍ରୋଧ, ଅହଂକାର ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੪॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରିଥାଏ||4||7||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ ਤਾ ਕੀ ਕਲਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ,

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਸਦ ਅਟਲਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟେ।

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਤਾ ਕਾ ਨਸੈ ॥੧॥
ଯାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ବାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ଥିବା ମନ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਮੁਕਤੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰੀ ਨਾਵੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ ସାଧୁଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ସେ ସବୁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରିଥାଏ ଏବଂ

ਭਉ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੇ ਬਿਕਾਰ ॥
ତାହାର ଭ୍ରମ-ଭୟ, ବିକାର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥
ଯାହାର ମନ ତନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ବାସ କରିଥାଏ,

ਨਿਰਭੈ ਸਾਧ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨਾ ॥੨॥
ସେ ନିର୍ଭୟ ଭାବନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡିଥାଏ||2||

ਅਨਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ,

ਦੁਸਮਨੁ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥
କୌଣସି ଶତ୍ରୁ ଅଥବା ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରବେଶ କରେନାହିଁ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ନିଜର ବନାଇ ତାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ॥੩॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରି ତାହାର ସବୁ ପାପ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਿਖ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସନ୍ଥ, ସଜ୍ଜନ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ହିଁ ସୁଖୀ ରହିଥାନ୍ତି,

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਭ ਸਿਉ ਲੈ ਮੇਲੇ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ॥
ହେ ନାନକ! ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖର ଫନ୍ଦା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਪੜਦਾ ਢਾਕਿਆ ॥੪॥੮॥
ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପରଦାରେ ଢାଙ୍କି ଦେଇଥାନ୍ତି||4||8||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି,

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਕਾਰਜੁ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ਥੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆନନ୍ଦ-ଖୁସି, କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଆମର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି॥1॥ରୁହ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰ ਕੇ ਮਨਿ ਵੂਠੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ମୋର ମନରେ ବାସ କରିଛି,

ਦੂਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ ਝੂਠੇ ॥੧॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା, ମିଥ୍ୟା, ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥
ନିତ୍ୟ ଉଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାଣୀ ଗାନ କର।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥੨॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଆଠ ପ୍ରହର ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର||2||

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥
ଘରେ, ବାହାରେ ସବୁସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜਹ ਹਉ ਜਾਈ ॥੩॥
ଯେଉଁଠିକୁ ଆମେ ଯାଉ, ସେଠାରେ ସଙ୍ଗ ଦେଇ ସହାୟତା କରିଥାନ୍ତି||3||

ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ନାନକ ଦୁଇ ହାତ ଯୋଡି ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ

ਸਦਾ ਜਪੇ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥੪॥੯॥
ସର୍ବଦା ଗୁଣର ଘର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କର||4||9||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਘੜ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ମନକୁ ସନ୍ତୋଷ ମିଳିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ ਹੋਆ ਜੋਗੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଆରାଧନାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ||1||

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਰਾਖਿ ॥
ଯେଉଁ ମାଲିକ ଆମକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ସେ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ଅନାଥର ନାଥ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਜੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
ଯାହା ଉପରେ ସେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି,

ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਤਾ ਕੇ ਆਚਾਰ ॥੨॥
ତାହାର ସବୁ ଆଚରଣ ଓ କର୍ମ ପୁରା ହୋଇଯାଏ||2||

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਵੈ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਨ ਭਵੈ ॥
ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਈਹਾਂ ਊਹਾਂ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰੇ ॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତାହାର ଚରଣର ପୂଜା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਮੁਖੁ ਊਜਲੁ ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥੩॥
ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ||3||

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰਿ ਧਰਿਆ ਹਾਥੁ ॥
ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ଗୁରୁ ହାତ ରଖିଥାନ୍ତି,

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਦਾਸੁ ॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ ଏପରି କେହି ବିରଳ ହିଁ ଦାସ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੇਖੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥
ସେ ସାଗର, ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ ସବୁଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟାପକତା ଦେଖିଥାଏ।

ନାନକ ଉଧରସି ତିସୁ ଜନ କୀ ଧୁରି ॥୪॥୧୦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଭକ୍ତର ଚରଣ-ଧୂଳି ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ||4||10||

ପ୍ରଭାତੀ ମହଲਾ ୫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

କୁରବାନੁ ଜାଈ ଗୁର ପୂରେ ଅପନେ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ,

ଜିସୁ ପ୍ରସାଦି ହରି ହରି ଜପੁ ଜପନେ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରାଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ଅੰମ୍ରିତ ବାਣୀ ସୁਣତ ନିହାଲ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅମୃତବାଣୀ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ବିନସି ଗଏ ବିଖିଆ ଜੰଜାଲ ॥୧॥
ବିକାରର ଜଞ୍ଜାଳ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ସାଚ ସବଦ ସିଉ ଲାଗୀ ପ୍ରୀତି ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇଛି,

ହରି ପ୍ରଭୁ ଅପੁନਾ ଆਇଆ ଚୀତି ॥୨॥
ନିଜ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସ୍ମରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି||2||

ନାମੁ ଜପତ ହୋਆ ପରଗାସੁ ॥
ହରିନାମର ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਕੀਨਾ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੁ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଛି||3||

ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥
ଗୁରୁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੪॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||11||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ-ଗୁରୁ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਅਪਣਾ ਨਾਮੁ ਆਪਿ ਜਪਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦୀନଦୟାଳୁ କୃପା କରି ସ୍ୱୟଂ ମୋ' ଦ୍ୱାରା ନିଜ ନାମର ଜପ କରାଇଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਸੰਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମର ସବୁ ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ||1||

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਮਨਿ ਵੂਠੇ ॥
ସର୍ବ-କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤੂਠੇ ॥੨॥੧੨॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରାଯାଏ||2||12||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਬਿਭਾਸ
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5 ଘର 2 ବିଭାସ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਠਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ,

ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ।

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਲਿਆਨ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସର୍ବସିଦ୍ଧି ଏବଂ କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਪੂਰਨ ਹੋਹਿ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥੧॥
ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୋଇଥାଏ||1||

ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤ ॥
ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ,

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰੁ ਬਿਨਸੈ ਲਗੈ ਏਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା କାମ-କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଅହଂକାର ନାଶ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲାଗି ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਦੂਖੁ ਭਾਗੈ ਸਰਨਿ ਪਾਲਨ ਜੋਗੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଓ ସେ ହିଁ ଶରଣ ଦେବା ଓ ପାଳନ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਜਮੁ ਨ ਤੇਟੈ ਜਿਸੁ ਧੁਰਿ ਹੋਵੈ ਸੰਜੋਗੁ ॥੨॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏତହାର ସାକ୍ଷାତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯମରାଜ ତାହାକୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਜਹੁ ਮਨ ਕੇ ਭਰਮ ॥
ମନର ଭ୍ରମ ତ୍ୟାଗ କରି ଦିନରାତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਜਿਸਹਿ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ॥੩॥
ଯାହା ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ସାଧୁସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମା ମିଳିଯାନ୍ତି||3||

ਜਨਮ ਜਨਮ ਬਿਖਾਦ ਬਿਨਸੇ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ ॥
ଆମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି, ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି,

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੀਤ ਭਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੪॥੧॥੧੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆମର ମାତା-ପିତା, ମିତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଜପ କର||4||1||13||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5 ବିଭାସ ପଡାତାଲ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪ ॥
ରାମ-ରାମ ଜପ କର;

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰ ਤਾਪ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା କଳହ-କ୍ଲେଶ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂ ଏବଂ ତାପ ସବୁ ନାଶ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਮਨੁ ਪਵਿਤੁ ਜਾਹਿ ਪਾਪ ॥੧॥
ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଅ, ଏହାଦ୍ୱାରା ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପାପ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||1||

ਨਾਨਕੁ ਬਾਰਿਕੁ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥੨॥੧॥੧੪॥
ନାନକ ଲହନ୍ତି ଯେ ବିଚରା ବାଳକ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ, କେବଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମାତା-ପିତା ଭଳି ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି||2||1||14||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਿ ਟੇਕ ॥
ଆମ ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਊਚ ਮੂਚ ਬੇਅੰਤੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਊਪਰਿ ਤੁਹੀ ਏਕ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, କେବଳ ତୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟୁ॥1॥ରୁହ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰ ਦੈਨਹਾਰ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥੧॥
ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟେ, ସବୁ ଦୁଃଖ ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||1||

ନਮਸਕਾਰ ਰਖਨਹਾਰ ਮਨਿ ਅਰਾਧਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਕ ॥
ହେ ସର୍ବ ରକ୍ଷକ! ତୋ' ପ୍ରତି ଆମର ନମସ୍କାର ଅଟେ, ଆମେ ମନରେ କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଉ।

ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਕਰਉ ਮਜਨੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਅਨੇਕ ॥੨॥੨॥੧੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||2||15||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਬਿਭਾਸ
ଭାତୀ ଅଷ୍ଟପଦୀ ମହଲା 1 ବିଭାସ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਦੁਬਿਧਾ ਬਉਰੀ ਮਨੁ ਬਉਰਾਇਆ ॥
ଦ୍ୱିଧା ଓ ଭ୍ରମ ଏହି ମନକୁ ବାଉଳା କରି ଦେଇଛି।

ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥
ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ଫସି ଅମୂଲ୍ୟ ଜୀବନ ହରାଇ ଦେଇଛି।

ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਫੁਨਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଏହିଏହା ଏହି ପ୍ରକାରେ ଜୀବ ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଛି ଯେ ଏହାକୁ ବାଧା ଦେଇ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥੧॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ଜପ କରାଇ ଏହା ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||1||

ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ ॥
ନା ମନର ବାସନା ଦୂର ହୋଇଥାଏ ଆଉ ନା ମାୟାର ମୋହ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯିଏ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ଜାଣିଛି, ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସେ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਇਆ ਸੰਚਿ ਰਾਜੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥
ମାୟା ସଞ୍ଚିତ କରି ରାଜା ଅହଙ୍କାରୀ ବନିଯାଏ,

ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਚਲੈ ਪਿਆਰੀ ॥
ପରନ୍ତୁ ପ୍ରିୟ ମାୟା ତାହାର ସାଥି ଦିଏନାହିଁ।

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੈ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ॥
ମାୟା-ମମତା ଅନେକ ରଙ୍ଗ ଦେଖାଇ ଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੋ ਸਾਥਿ ਨ ਸੰਗੀ ॥੨॥
କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା କେହି ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ||2||

ਜਿਉ ਮਨੁ ਦੇਖਹਿ ਪਰ ਮਨੁ ਤੈਸਾ ॥
ମନ ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ କାହାକୁ ଦେଖିଥାଏ, ସେ ସେହି ପ୍ରକାରେ ଅନ୍ୟ ଠାରେ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਜੈਸੀ ਮਨਸਾ ਤੈਸੀ ਦਸਾ ॥
ଯେପରି କାମନା ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ଦଶା ହୋଇଯାଏ।

ਜੈਸਾ ਕਰਮੁ ਤੈਸੀ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥
ସେ ଯେପରି କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਵੈ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ପାଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਰਾਗਿ ਨਾਦਿ ਮਨੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ରାଗ-ସଙ୍ଗୀତରେ ଲୀନ ଥିବା ମନ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ମନରେ ଛଳ-କପଟ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ମହା ଦୁଃଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੪॥
ପୁଣି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ||4||

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସତକର୍ମ କରିଥାଏ ଏବଂ

ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ଶୁଦ୍ଧ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥
ସେ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘରେ ରହି ଅମର ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଏ।

ତା ଦରି ସାଚୈ ସୋଭା ପାଵୈ ॥୫॥
ଏହିପରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||5||

ଗୁର ସେଵା ବିନୁ ଭଗତି ନ ହୋଈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବିନା ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ,

ଅନେକ ଜତନ କରୈ ଜେ କୋଈ ॥
ଏପରି କି କେହି ଅନେକ ପ୍ରୟାସ ମଧ୍ୟ କରୁ।

ହଉମୈ ମେରା ସବଦେ ଖୋଈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଅହଂ ଭାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ନିରମଲ ନାମୁ ଵସୈ ମନି ସୋଈ ॥୬॥
ମନରେ ନିର୍ମଳ ନାମ ବାସ କରିଥାଏ||6||

ଇସୁ ଜଗ ମହି ସବଦୁ କରଣੀ ହୈ ସାରୁ ॥
ଏହି ଦୁନିଆରେ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦ ହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରାପ୍ତି ଅଟେ।

ବିନୁ ସବଦୈ ହୋରୁ ମୋହୁ ଗୁବାରୁ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦ ବିନା ସବୁକିଛି ମୋହ ଏବଂ ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ ଏବଂ

ସବଦେ ନାମୁ ରଖୈ ଉରି ଧାରି ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ ହୋଇଥାଏ।

ସବଦେ ଗତି ମତି ମୋਖ ଦୁଆରୁ ॥୭॥
ଶବ୍ଦର ମହତ୍ତ୍ୱ ଏତେ ଯେ ଏହାଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ଅଵରୁ ନାହੀ କରି ଦେਖଣହାରୋ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି, ଯିଏ ରଚନା କରି ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ସାଚା ଆਪି ଅନୂਪୁ ଅପାରୋ ॥
ସେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ, ଅନୁପମ ଏବଂ ଅପାର ଅଟନ୍ତି।

ରାମ ନାମ ଊਤମ ଗତି ହୋଈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଉପଦେଶ କରନ୍ତି ଯେ ରାମନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ନାନକ ଖୋଜି ଲହୈ ଜନୁ କୋଈ ॥୮॥୧॥
କେହି ମଧ୍ୟ ଜିଜ୍ଞାସୁ ସନ୍ଧାନ କରି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||୪||1||

ପ୍ରଭାତୀ ମହଲਾ ୧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ମାଇଆ ମୋହି ସଗଲ ଜଗୁ ଛାଇଆ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ମାୟାର ମୋହ ପ୍ରସାର କରିଛି।

କାମନି ଦେଖି କାମି ଲୋଭାଇआ ॥
ସୁନ୍ଦର ଯୁବତୀକୁ ଦେଖି କାମ ପିପାସୁ ତାହା ପ୍ରତି ଲାଳାୟିତ ହୋଇଥାଏ।

ସୁତ କଂଚନ ସିଉ ହେତୁ ବଧାଇआ ॥
ଜୀବ ନିଜ ପୁତ୍ର ଓ ଧନ-ଦୌଲତ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ସଭୁ କିଛୁ ଅପନਾ ଇକୁ ରାମୁ ପରାଇआ ॥୧॥
ସବୁ ଚିଜକୁ ସେ ନିଜର ମାନିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ତାହା ପାଇଁ ପର ହୋଇଥାନ୍ତି||1||

ଐସା ଜାପୁ ଜପଉ ଜପମାଲୀ ॥
ମାଳା ନେଇ ଏପରି ଜପ କର ଯେ

ଦୁଖ ସୁଖ ପରହରି ଭଗତି ନିରାଲୀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ଦୁଃଖ-ସୁଖ ରହିତ ହୋଇ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ହୁଅ॥1॥ରୁହ॥

ଗୁଣ ନିଧାନ ତେରਾ ଅੰତୁ ନ ପାଇआ ॥
ହେ ଗୁଣର ଖଜଣା! ତୋର ରହସ୍ୟ କେହି ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ,

ସାଚ ସବଦି ତୁਝ ମାହି ସମାଇआ ॥
ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବ ତୋ' ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ।

ଆਵਾ ଗଉନੁ ତੁਧੁ ଆਪਿ ରଚାଇआ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣ ତୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବନାଇଛୁ।

ସେଈ ଭଗତ ଜିନ ସଚି ଚିତୁ ଲାଇଆ ॥୨॥
ସେ ହିଁ ପରମ ଭକ୍ତ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ||2||

ଗିଆନୁ ଧିଆନୁ ନରହରି ନିରବାଣੀ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଧ୍ୟାନ ବିଷୟରେ

ବିନୁ ସତିଗୁର ଭେଟେ କୋଇ ନ ଜାଣੀ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ।

ସଗଲ ସରୋବର ଜୋତି ସମାଣੀ ॥
ସବୁଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି,

ଆନଦ ରୂପ ବିଟହୁ କୁରବାଣੀ ॥୩॥
ମୁଁ ସେହି ଆନନ୍ଦସ୍ୱରୂପ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||3||

ଭਾଉ ଭଗତି ଗୁରମତੀ ପାਏ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଭାବ-ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ହଉମै ବିଚହୁ ସବଦି ଜଲਾਏ ॥
ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ମନର ଅହଂକାର ଜଳିଯାଇ ଥାଏ।

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଚଞ୍ଚଳ ମନ ବଶରେ ଆସିଥାଏ ଏବଂ

ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥੪॥
ସଚ୍ଚା ନାମ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ||4||

ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਰਹੇ ਪਰਮਾਦੀ ॥
ପ୍ରମାଦ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିବା ବାଲା ଖେଳ-ତମାସା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ଭରସା ରଖି ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਦੇਖਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਜਲ ਮਹਿ ਆਗੀ ॥
ଦର୍ଶନ କରି ଜୀବ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିକୁ ନାମ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਸੋ ਬੂਝੈ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਗੀ ॥੫॥
ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ବାଲାକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ମାନାଯାଏ||5||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥
ଜୀବ ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ସେ ଦିନରାତି ଜାଗ୍ରତ ରହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇଥାଏ।

ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଏକ ପରମ ଶକ୍ତି ବିନା ସେ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ ଏବଂ

ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵੇ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥੬॥
ସୁଖଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା ଦ୍ୱାରା ସେ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ||6||

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସେବାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ,

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥
ଅହଂ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଏହା ଜପ, ତପ ସଂଯମ ଅଟେ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਜਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥
ଶବ୍ଦକୁ ଶୁଣିବା ବାଲା ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ

ਸਚੀ ਰਹਤ ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥੭॥
ସତକର୍ମ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||7||

ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ॥
ଈଶ୍ୱର ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝਸਿ ਬੀਜੀ ਕਾਰਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟ ସବୁ କର୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ନିଜ ତନ-ମନ ଧନ ସର୍ବସ୍ୱ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ,

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥੮॥੨॥
ତାହାକୁ ହିଁ ମହାରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||8||2||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਅੰਗਮ ਭਾਠੀ ਰੇਚਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭ ਕਰੈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ନିଆଳି କର୍ମ କରିଥାଏ, କୁଣ୍ଡଳିନୀ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ୱାସ ନେବା, ତ୍ୟାଗ କରିବା କ୍ରିୟା କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਬੂਡਿ ਮਰੈ ॥
ପରନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ଭ୍ରମରେ ରହି ବୁଡି ମରିଥାଏ।

ਅੰਧਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵੈ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਦੇ ਨ ਲਹੈ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ଶରୀରକୁ ବହୁତ ସଫା କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ମନର ମଇଳା କେବେ ବାହାରେ ନାହିଁ।

ନାମ ବିନା ଫୋକଟ ସଭି କରମା ଜିଉ ବାଜୀଗରୁ ଭରମି ଭୁଲै ॥୧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ବିନା ସବୁ କର୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ, ଯେପରି ବାଜିଗର ଲୋକଙ୍କୁ ଭ୍ରମରେ ରଖିଥାଏ||1||

ଖଟୁ କରମ ନାମୁ ନିରଂଜନୁ ସୋଈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପବିତ୍ର ନାମ ହିଁ ଛଅ କର୍ମ ଅଟେ।

ତୂ ଗୁଣ ସାଗରୁ ଅବଗୁଣ ମୋହੀ ॥୧॥ ରହାଉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଗୁଣର ସାଗର ଅଟୁ, କିନ୍ତୁ ମୋ' ପାଖରେ କେବଳ ଅବଗୁଣ ଭରି ରହିଛି॥1॥ରୁହ॥

ମାଇଆ ଧଂଧା ଧାବਣੀ ଦୁରମତି କାର ବିକାର ॥
ମନୁଷ୍ୟ ମାୟାର ଧନ୍ଦାରେ ଦୌଡି ଥାଏ, ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି କାରଣରୁ ବିକାରଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ମୁରଖୁ ଆପୁ ଗଣାଇਦਾ ବୁझି ନ ସକै କାର ॥
ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଭିମାନରେ ଆସି ସ୍ୱୟଂକୁ ବଡ ମାନିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ମନସା ମାଇଆ ମୋହਣੀ ମନମୁଖ ବୋଲ ଖୁआର ॥
ମାୟାରେ ମୋହିତ ହୋଇ ବାସନାରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ, ଏପରି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ କଟୁ ବଚନ ବୋଲିଥାଏ।

ମଜନୁ झूठା ଚଂଡାଲ କା ଫୋକଟ ଚାର ସୀंଗାର ॥୨॥
ସେହି ଚାଣ୍ଡାଳର ସ୍ନାନ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଚାରି ପ୍ରକାରର କର୍ମ ବାଲା ଶୃଙ୍ଗାର ମଧ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ||2||

झूठी ମନ କୀ ମତି ହै କରਣੀ ବାଦି ବିବାଦୁ ॥
ତାହାର ମନର ମତି ମିଥ୍ୟା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ବାଦ-ବିବାଦ ହିଁ ବନି ରହିଥାଏ।

ଝूठे ବିଚି ଅହଂକରਣୁ ହै ଖସମ ନ ପାवै ସାଦୁ ॥
ଏପରି ଅହଙ୍କାରୀ ମିଥ୍ୟାରେ ଫସି ରହିଥାଏ ଏବଂ ମାଲିକଙ୍କ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ବିନୁ ନାବै ହୋରୁ କମାବਣਾ ଫିକା ଆବै ସାଦୁ ॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ଅନ୍ୟ କର୍ମ କରିବାରେ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ଦୁସଟୀ ସଭା ବିଗୁଚੀଐ ବିଖୁ ବାତੀ ଜୀବਣ ବାଦି ॥୩॥
ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ସଙ୍ଗତରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ହିଁ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ଜହର ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||

ਏ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਰਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥
ହେ ଭ୍ରମରେ ଥିବା ମାନବ! କୌଣସି ଭ୍ରମରେ ପଦ ନାହିଁ,

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ,

ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥੪॥
ଅନ୍ୟଥା ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଜୀବ ବାରମ୍ବାର ଆସିଥାଏ||4||

ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਧਾਤੁ ॥
ଏହି ଶରୀର ତିନି ଗୁଣରେ ବନା ହୋଇଛି ଏବଂ

ਇਸ ਨੋ ਵਿਆਪੈ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ ॥
ତାହାକୁ ଶୋକ-ସଂତାପ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ।

ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸੁ ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੁ ॥
ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଉପାସନା କର, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ମାତା ବା ପିତା ନାହାନ୍ତି।

ਵਿਚਹੁ ਚੂਕੈ ਤਿਸਨਾ ਅਰੁ ਆਪੁ ॥੫॥
ମନରୁ ଅହଂ ଓ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର କରିଦିଅ||5||

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਸੋਈ ॥
ମୁଁ ଯେଉଁଠି ବି ଦେଖିଥାଏ, ସେଠାରେ ପରମେଶ୍ୱର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ପରନ୍ତୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਏਹ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥
ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟକୁ ଧାରଣ କରିବା ହିଁ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଅଟେ,

ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਪਾਖੰਡੁ ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ ॥੬॥
ଅନ୍ୟ ପୂଜା-ପାଠ ସବୁ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଅଟେ||6||

ਦੁਬਿਧਾ ਚੂਕੈ ਤਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଥାଏ, ଶବ୍ଦର ଜ୍ଞାତ ହୋଇଥାଏ।

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥
ସେତେବେଳେ ଜୀବ ଘରେ ବାହାରେ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାଏ।

ਏਹਾ ਮਤਿ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥
ଶବ୍ଦକୁ ମାନିବା ହିଁ ଉତ୍ତମ ବୁଦ୍ଧି ଅଟେ,

ਵਿਚਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਥੈ ਪਵੈ ਛਾਰੁ ॥੭॥
ଦ୍ୱିଧାରେ ଅପମାନ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉତ୍ତମ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏହା ଯେ ଶୁଭ କର୍ମ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଅଟେ।

ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਣੁ ॥
ଯିଏ ମନର ବାସନାକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ମାନାଯାଇ ଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਪਛਾਣੁ ॥੮॥੩॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପରିଚୟ ହୋଇଥାଏ||8||3||

Page 1344

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ਦਖਣੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ଦକ୍ଷିଣୀ॥

ਗੋਤਮੁ ਤਪਾ ਅਹਿਲਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸੁ ਦੇਖਿ ਇੰਦ੍ਰੁ ਲੁਭਾਇਆ ॥
ତପସ୍ୱୀ ଗୌତମଙ୍କ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଅହଲ୍ୟାକୁ ଦେଖି ଦେବରାଜ ଇନ୍ଦ୍ର ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋହିତ ହୋଇଗଲେ।

ਸਹਸ ਸਰੀਰ ਚਿਹਨ ਭਗ ਹੂਏ ਤਾ ਮਨਿ ਪਛੋਤਾਇਆ ॥੧॥
ସେ ଛଳ ପୂର୍ବକ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ଭୋଗ କରିଲେ, ଯେତେବେଳେ ଗୌତମ ଶାପ ଦେଲେ, ତାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅନେକ ଭଗ ଚିହ୍ନ ହୋଇଗଲା, ତାହାପରେ, ସେ ମନରେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଲେ||1||

ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! କେହି ଜାଣି ଜାଣି ଭୁଲ କରନାହିଁ।

ਸੋ ਭੂਲੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਬੂਝੈ ਜਿਸੈ ਬੁਝਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ଭୁଲ କରିଥାଏ, ଯାହାକୁ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ଭୁଲାଇ ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଯାହାକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ବୁଝାଇଥାନ୍ତି, ସେ ବୁଝିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਤਿਨਿ ਹਰੀ ਚੰਦਿ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜੈ ਕਾਗਦਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥
ପୃଥିବୀପତି ରାଜା ହରିଶଚନ୍ଦ୍ର ନିଜ ଭାଗ୍ୟକୁ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ।

ਅਉਗਣੁ ਜਾਣੈ ਤ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਕਿਉ ਕਿਉ ਨੇਖਾਸਿ ਬਿਕਾਈ ॥੨॥
ଯଦି ସେ ନିଜ ପୂଣ୍ୟ କର୍ମକୁ ଅବଗୁଣ ମାନିଥାଏ, ଗୋଲାମ ମଣ୍ଡିରେ କାହିଁକି ନିଜକୁ ବିକ୍ରି କରୁଅଛି?||2||

ਕਰਉ ਅਢਾਈ ਧਰਤੀ ਮਾਂਗੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪਿ ਬਹਾਨੈ ॥
ବାମନ ରୂପ ଧାରଣ କରି ଭଗବାନ ରାଜା ବଳି ଠାରୁ ଅଢେଇ ପାଦ ଭୁମି ମାଗିଥିଲେ।

ਕਿਉ ਪਇਆਲਿ ਜਾਇ ਕਿਉ ਛਲੀਐ ਜੇ ਬਲਿ ਰੂਪੁ ਪਛਾਨੈ ॥੩॥
ଯଦ୍ୟପି ରାଜା ବଳି ବାମନ ରୂପକୁ ଜାଣି ଦେଇଥାନ୍ତା, ଧୋକା ଖାଆନ୍ତା ନାହିଁ ଏବଂ ନା ପାତାଳକୁ ଯାଇଥାନ୍ତା||3||

ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਦੇ ਮਤੀਂ ਬਰਜਿ ਬਿਆਸਿ ਪੜ੍ਹਹਾਇਆ ॥
ମୁନି ବ୍ୟାସ ରାଜା ଜନ୍ମେଜୟକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସେ ଉପଦେଶ ମାନି ନାହିଁ,

ਤਿਨ੍ਿ ਕਰਿ ਜਗ ਅਠਾਰਹ ਘਾਏ ਕਿਰਤੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥੪॥
ସେ ନିଜ ପତ୍ନୀର ଆଗ୍ରହ ଅନୁସାରେ ଯଜ୍ଞ କରାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କ୍ରୋଧିତ ହୋଇ ଅଠର ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କ ହତ୍ୟା କରାଇଛନ୍ତି, ଏହା ଫଳରେ ସେ କୋଢର ଶିକାର ହେଲେ, ବସ୍ତୁତଃ ଭାଗ୍ୟକୁ କେବେ ବଦଳା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||4||

ਗਣਤ ਨ ਗਣੀਂ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ ਬੋਲੀ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥
କେତେ ଏପରି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ବୋଲୁଅଛି।

ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਤੁਧੈ ਸਲਾਹੀਂ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥੫॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯାହା କିଛି ହେଉଅଛି, ତୋର ହିଁ ସ୍ତୁତି ଅଟେ, ସବୁ ତୋର ବଡପଣ ଅଟେ||5||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤੁ ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କେବେ ପାପର ମଇଳା ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ସେ ସଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਗਧੁ ਆਗੈ ਚੇਤੈ ਨਾਹੀ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ ॥੬॥
ପରନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ସତ୍ୟ ଆଡେ ଧ୍ୟାନ ଦିଏ ନାହିଁ ଏବଂ ଦୁଃଖୀ ହେବା ପରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||6||

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀਐ ॥
ଯିଏ ଏହି ସଂସାରର ରଚନା କରିଛି, ସେହି ବନାଇବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସବୁ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ਜੀਅਹੁ ਅਭਿਮਾਨੇ ਪੈ ਪਚੀਐ ॥੭॥
ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟରୁ ଅଭିମାନ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ସେ ଅଭିମାନରେ ହିଁ ଜଳିଥାଏ||7||

ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਨ ਭੁਲੈ ॥
ସେହି କର୍ତ୍ତା-ପରମେଶ୍ୱର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରକୁ ଭୁଲ କରିବା ପାଇଁ ବନାଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ କିଛି ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੋ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਅਘੁਲੈ ॥੮॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେହି ଜୀବ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଥାଏ||8||4||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1 ॥

ਆਖਣਾ ਸੁਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ହିଁ ଆମର ଆଶ୍ରା ବନି ଯାଇଛି ଏବଂ

ਧੰਧਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ਵੇਕਾਰੁ ॥
ଅନ୍ୟ ବେକାର କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ।

ਜਿਉ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥
ଯେପରି ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ନିଜ ମାନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହା ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ,

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥੧॥
ଏହିପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ||1||

ਸੁਣਿ ਮਨ ਅੰਧੇ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ॥
ହେ ଅନ୍ଧ, ମୂର୍ଖ ମନ! ମୋର କଥା ଶୁଣ,

ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਾਜ ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਡੈ ਬਾਰੋ ਬਾਰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପୁନଃ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ତୋତେ ଲଜ୍ଜା ଆସେ ନାହିଁ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ବାରମ୍ବାର ବୁଡି ଯାଉଛ॥1॥ରୁହ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ଏହି ମନର ମାୟା-ମୋହରେ ସେ ନାଶ ହୋଇଥାଏ,

ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਕਾਸੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଛି, କଣ କହି ପାରିବା।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨ੍ਹੈ ਕੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାଏ ଯେ

ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥੨॥
ପ୍ରଭୁ-ନାମ ବିହୀନ ରହି ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ||2||

ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਡੋਲੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ବୁଲୁଥାଏ ଏବଂ

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਝੇ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୃତ୍ୟୁର ଫନ୍ଦାକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਊਭਿ ਪਇਆਲਿ ॥
ଏହି ମନ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ବଡ ବଡ କଥା କହିଥାଏ ଏବଂ ବେଳେବେଳେ ନୀଚ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟੈ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ||3||

ਆਪੇ ਸਦੇ ਢਿਲ ਨ ਹੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ ବୋଲାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸਹਿਲਾ ਜੀਵੈ ਸੋਇ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହେବା ବାଲା ହିଁ ସୁଖଦ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੋਝੀ ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ,

ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥੪॥
ସଂସାରରେ କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି||4||

ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਵੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ସମସ୍ତ ଝଗଡା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଦଗୁରୁ ତାହାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଲୀନ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ

ਇਹੁ ਮਨੁ ਡੋਲਤ ਤਉ ਠਹਰਾਵੈ ॥
ଏହି ମନ ବିଚଳିତ ହେବା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଏ।

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥੫॥
ଏହି ପ୍ରକାରେ ସେ ସତକର୍ମ କରିଥାଏ||5||

ਅੰਤਰਿ ਜੂਠਾ ਕਿਉ ਸੁਚਿ ਹੋਇ ॥
ଯାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମିଥ୍ୟା ଭରି ରହିଥାଏ, ସେ କିପରି ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ପାରିବ?

ਸਬਦੀ ਧੋਵੈ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥
କେହି ବିରଳ ପୁରୁଷ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ତାହାକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥
କେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସତକର୍ମ କରିଥାଏ,

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ॥੬॥
ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||୬||

ਭਉ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭୟରେ ରହିବା ହିଁ ଖାଇବା-ପିଇବା ଏବଂ ସୁଖମୟ ଅଟେ।

ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥
ହରି-ଭକ୍ତ ସତସଙ୍ଗତିରେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸਚੁ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਵੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରେମର ଭାଷା ବୋଲିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਣੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ପାଳନ କରିବା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଅଟେ||7||

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਪਤਿ ਪੂਜਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନକୁ ନିଜର କର୍ମ-ଧର୍ମ, ପୂଜା ପାଠ ଏବଂ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ମାନିଥାଏ,

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਭੂੰਜਾ ॥
ସେ କାମ-କ୍ରୋଧକୁ ଜ୍ଞାନାଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਭੀਜਾ ॥
ହରିନାମ ରସ ଦ୍ୱାରା ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੮॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ୟ କେହି ରହେ ନାହିଁ||8||5||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଦତ୍ତାଚିତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ହିଁ ସଚ୍ଚା ପୂଜା ଅଟେ।

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶର ଚିନ୍ତନ କରି ଦେଖି ନିଅ, ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କାହାର ଖିଆଲ ରହେ ନାହିଁ||1||

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥
ସର୍ବତ୍ର ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଅନ୍ୟ କେହି ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ପୁଣି ତାହାଙ୍କ ବିନା କାହାର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରାଯିବ?॥1॥ରୁହ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਗੈ ਜੀਅੜਾ ਤੁਝ ਪਾਸਿ ॥
ହେ ପରମ ପିତା! ମନ, ତନ, ପ୍ରାଣ ସବୁ ତୋ' ଠାରେ ସମର୍ପିତ ଅଟେ,

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥੨॥
ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଯେ ଯେପରି ତୋତେ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଆମକୁ ରଖ||2||

ਸਚੁ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥
ଏହି ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ରସରେ ଲୀନ ହୋଇ ରସମୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰਮਤਿ ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥੩॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ||3||

ਕਰਮ ਧਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਰੈ ਕੀਏ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ କର୍ମ, ଧର୍ମ ବନାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ

ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਿਰਿ ਕਰਮਾਂ ਕੀਏ ॥੪॥
ହରିନାମର ବଡିମାକୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କର୍ମ ବନାଇଛନ୍ତି||4||

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ॥
କାମ, ଅର୍ଥ, ଧର୍ମ ଏବଂ ମୋକ୍ଷ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବଶରେ ଅଛି,

ਤੀਨਿ ਸਮਾਏ ਏਕ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ॥੫॥
ତିନି ଏଠାରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ(ମୋକ୍ଷ) କୃତାର୍ଥ କରି ଦେଇଥାଏ||5||

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਏ ਮੁਕਤਿ ਧਿਆਨਾਂ ॥
ସଦଗୁରୁ ଜୀବଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਭਏ ਪਰਧਾਨਾ ॥੬॥
ଏହିପ୍ରକାରେ ହରିନାମକୁ ଜାଣି ଜୀବ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ|6||

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਵਾਜੇ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥੭॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ଶୋଭା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ମହିମା କିଏ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରିବ||7||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ଏହା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥੮॥੬॥
ହରିନାମ ବିନା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ||8||6||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 1॥

ਇਕਿ ਧੁਰਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଏପରି ରୀତି ବନାଇଛନ୍ତି ଯେ କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ କୃପା କରି ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਰੰਗ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਸਾਚਾ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥੧॥
ସେ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ଇଜ୍ଜତ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||1||

ਝੂਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ଦୁର୍ମତିର ଚତୁରତା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ,

ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ନାଶ ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਵਿਆਪਸਿ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਨ ਜਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖର ଅନ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ଜୀବ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ ଦେବା ବାଲା ମାଲିକଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ଶରଣରେ ନେଇ ତାହାକୁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||2||

ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਅਭ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਸਿ ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਦਿਵਾਨੇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୋଇ ପାରେନାହିଁ, ସେ ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହି ବାଉଳା ହୋଇଥାଏ।

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖਿਨੁ ਊਭਿ ਪਇਆਲੀ ਜਬ ਲਗਿ ਸਬਦ ਨ ਜਾਨੇ ॥੩॥
ଏହି ମନ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆକାଶ ପାତାଳରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||3||

ਭੂਖ ਪਿਆਸਾ ਜਗੁ ਭਇਆ ਤਿਪਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥
ଦୁନିଆ କ୍ଷୁଧା-ତୃଷ୍ଣାର ଶିକାର ବନି ଯାଇଛି ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ତୃପ୍ତି ମିଳେନାହିଁ।

ਸਹਜੈ ਸਹਜੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਜਾਏ ॥੪॥
ଯାହାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନର ଯୋଗ୍ୟ ବନିଥାଏ||4||

ਦਰਗਹ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਇਕੁ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ମଳ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଯେ କେବଳ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਚੁ ਵੀਚਾਰਸਿ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੫॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ଧ୍ୟାନପୂର୍ବକ ଶୁଣିବା ବାଲା ଓ ଚିନ୍ତନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ନିର୍ବାଣ ପଦ ବୁଝିଥାନ୍ତି||5||

ਜਲੁ ਤਰੰਗ ਅਗਨੀ ਪਵਨੈ ਫੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਮਿਲਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
ସେ ଜଳର ତରଙ୍ଗ, ଅଗ୍ନି, ପବନ ଆଦିକୁ ମିଶାଇ ଜଗତକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਐਸਾ ਬਲੁ ਛਲੁ ਤਿਨ ਕਉ ਦੀਆ ਹੁਕਮੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥੬॥
ସେ ଜଗତର ଚିଜରେ ଏପରି ବଳ-ଛଳ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସବୁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥାଏ||6||

ਐਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ ॥
ସଂସାରରେ ଏପରି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପରଖ କରି ଖଜଣାରେ ରଖାଯାଇ ଥାଏ,

ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਤੇ ਭਏ ਅਤੀਤਾ ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥੭॥
ଯିଏ ଜାତି, ବର୍ଣ୍ଣ, ବାସନା, ମୋହ-ମମତା ଏବଂ ଲୋଭରୁ ଦୂରରେ ରହିଥାଏ||7||

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤੀਰਥ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ସେହି ଲୋକ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଦୁଃଖ, ଅଭିମାନ ଏବଂ ପାପର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ନାନକୁ ତିନ କେ ଚରନ ପଖାଲै ଜିନਾ ଗୁରମୁଖି ସାଚା ଭାଇଆ ॥୮॥୭॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଚରଣ ଧୋଇବା ଆମର ଅହୋଭାଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାନ୍ତି||୪||7||

ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା ୩ ବିଭାସ
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3 ବିଭାସ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੁ ਤੂ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତୁ ଦେଖି ନିଅ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଘର ତୋ' ସାଥିରେ ଅଛି।

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਖੋਜੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਲੇਹੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੧॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଏହାର ସଂଧାନ ମିଳିଥାଏ, ଏଣୁ ହରିନାମର ଭଜନ କର||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ରଙ୍ଗ ଆସିଥାଏ।

ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਸਚਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ହରି-ମନ୍ଦିର ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସଚ୍ଚା ଶୋଭା ମିଳିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥
ଆମ ଶରୀରରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਾਣਸਿ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥੨॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିବା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମାନେ ନାହିଁ ଏବଂ ତାହା ଅନୁସାରେ ଈଶ୍ୱର କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ନାହାନ୍ତି||2||

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ହରି ମନ୍ଦିରର ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ହୁକୁମକୁ ସଫଳ କରାଇଛନ୍ତି।

ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟਣਹਾਰੁ ॥੩॥
ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହା କରିବାକୁ ପଡେ, ଏହାକୁ କେହି ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ||3||

ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰ ॥
ଯଦି ସଚ୍ଚା ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରାଯାଏ, ଶବ୍ଦର ଭେଦକୁ ଜାଣି ହୁଏ, ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣਾ ਕੰਚਨੁ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰ ॥੪॥
ହରିମନ୍ଦିର ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ବନି ଯାଇଛି, ଯାହା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସମାନ ଦୁର୍ଗ ଭଳି ଅଟେ||4||

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੰਧਾਰ ॥
ଏହି ଜଗତ ହରିମନ୍ଦିର ଅଟେ ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଚାରିଆଡେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରହିଥାଏ।

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਪੂਜਦੇ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥੫॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ପୂଜା କରିଥାଏ, ସେ ମନମତି, ଅନ୍ଧ ଏବଂ ମୂର୍ଖ ଅଟେ||5||

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਦੇਹ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯେଉଁଠି କର୍ମର ହିସାବ ମାଗାଯାଏ, ସେଠାକୁ ଶରୀର ଅଥବା ଜାତି ଯାଏ ନାହିଁ।

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਦੁਖੀਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥੬॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲିପ୍ତ ରହିବା ବାଲା ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲିପ୍ତ ରହିବା ବାଲା ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||6||

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
ହରିମନ୍ଦିରରେ ନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ମୂର୍ଖ ମନୁଷ୍ୟ ଏହାକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੭॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନରେ ବାସ କରାଇ ଥାଏ||7||

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਤੀ ਜਿ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ ଲାଗି ଯାଇଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାତ ହୋଇଯାଏ।

ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੮॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଏ, ସେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଓ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ||8||

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਕਾ ਹਾਟੁ ਹੈ ਰਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ହରିମନ୍ଦିରରେ ହରିଙ୍କ ଦୋକାନ ଅଛି, ଯେଉଁଠି ଶବ୍ଦକୁ ରଖାଯାଇ ଥାଏ।

ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੈਨਿ ਸਵਾਰਿ ॥੯॥
ଏଥିରେ କେବଳ ନାମର ହିଁ ସଉଦା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ଏହି ସଉଦା ନେଇ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ନେଇଥାଏ||9||

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨੁ ਲੋਹਟੁ ਹੈ ਮੋਹਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘରେ ଲୁହା ସମାନ ମନ ମଧ୍ୟ ଅଛି, ଯାହା ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪਾਰਸਿ ਭੇਟਿਐ ਕੰਚਨੁ ਭਇਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥੧੦॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ଗୁରୁ ପାରସ ସହିତ ଭେଟ କରିଥାଏ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସମାନ ଗୁଣବାନ ବନିଯାଏ, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||10||

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਵਸੈ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ହରିମନ୍ଦିରରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସର୍ବବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੀਐ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੋਇ ॥੧੧॥੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହରିନାମର ବ୍ୟାପାର କର, ତାହାହେଲେ ସଚ୍ଚା ବ୍ୟାପାର ହୋଇ ପାରିବ||11||1||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 3॥

ਭੈ ਭਾਇ ਜਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗ੍ਰਣ ਕਰਹਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଅଭିମାନର ମଇଳା ଦୂର କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਘਰੁ ਅਪਣਾ ਰਾਖਹਿ ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਕਾਢਹਿ ਮਾਰਿ ॥੧॥
ସେ ସଦା ଜାଗ୍ରତ ରହି ନିଜ ଘରର ଯତ୍ନ ନେଇଥାଏ ଏବଂ କାମ-କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଲୁଟେରାକୁ ମାରି ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ||1||

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କର,

ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਮਨ ਸੇਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେହି କର୍ମ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਊਪਜੈ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଧ୍ୱନି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମନରୁ ଅଭିମାନ ଓ ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ହରି ନାମା ହରି ମନି ବସୈ ସହଜେ ହରି ଗୁଣ ଗାଇ ॥୨॥
ହରିନାମର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ପରମାତ୍ମା ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ||2||

ଗୁରମତୀ ମୁଖ ସୋହଣେ ହରି ରାଖିଆ ଉରି ଧାରି ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ପରମେଶ୍ୱର ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଜୀବକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ଐଥୈ ଓਥୈ ସୁਖୁ ଘଣା ଜପି ହରି ହରି ଉତରେ ପାରି ॥୩॥
ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||3||

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਾਗ੍ਰਣੁ ਨ ਹੋਵਈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਥਾਇ ॥
ଅଭିମାନରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଜାଗରଣ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତି ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥੪॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତାହାକୁ କେଉଁଠି ଆଶ୍ରୟ ମିଳେନାହିଁ||4||

ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਾਣਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਪੈਨ੍ਹਣਾ ਜਿਨ੍ਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥
ଦୈତ୍ୟଭାବ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଲୋକଙ୍କ ଖାଇବା-ପିନ୍ଧିବା ସବୁ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਬਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਬਿਸਟਾ ਰਾਤੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥੫॥
ଏପରି ବିଷ୍ଠାର କୀଡା ବିଷ୍ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||5||

ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟਿਆ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥੬॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଇ ଥାଏ||6||

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାହେଲେ ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਹਜੁ ਊਪਜੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੭॥
ସଦଗୁରୁ ହିଁ ମନରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଅଭିମାନକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ||7||

ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ, ତାହାଙ୍କ ଭଜନ କର, ସେ ସବୁକିଛି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਗੁ ॥੮॥੨॥੭॥੨॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଭୁଲିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯାହା କିଛି ସେ କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ||8||2||7||2||9||

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ
ବିଭାସ ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5 ଅଷ୍ଟପଦୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤੁ ਬਨਿਤਾ ॥
ମାତା-ପିତା, ଭାଇ, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ପରିଜନ ମିଶି

ਚੁਗਹਿ ਚੋਗ ਅਨੰਦ ਸਿਉ ਜੁਗਤਾ ॥
ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ଜୀବନର ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਮਨ ਮੀਠ ਮੋਹਾਰਾ ॥
ମନ ମିଠା ମୋହରେ ଫସି ରହିଛି,

ਗੁਨ ਗਾਹਕ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥
କିଛୁ ଗୁଣର ଗ୍ରାହକ ନିରଙ୍କାର ହିଁ ମୋର ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି||1||

ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଆମର ହୃଦୟର ଭାବନା ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ମୋର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି,

ਧਰ ਏਕਾ ਮੈ ਟਿਕ ਏਕਸੁ ਕੀ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସେ ବାଦଶାହଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି, ମହାନ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਛਲ ਨਾਗਨਿ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਟੂਟਨਿ ਹੋਈ ॥
ଧୋକା ଦେବା ବାଲା ମାୟା ରୂପୀ ନାଗୁଣୀ ସହିତ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି,

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹ ਝੂਠੀ ਧੋਹੀ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁ ମୋତେ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଅଟେ।

ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ ਖਾਈ ਕਉਰਾਇ ॥
ମୁଖକୁ ଏହା ମିଠା ଲାଗିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଖାଇଲେ ପିତା ଲାଗିଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥੨॥
ମନକୁ କେବଳ ହରିନାମ ଅମୃତ ଦ୍ୱାରା ପୂର୍ଣ୍ଣ ତୃପ୍ତି ମିଳିଥାଏ||2||

ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਿਉ ਗਈ ਵਿਖੋਟਿ ॥
ଲୋଭ, ମୋହ ଦ୍ୱାରା ଏହି କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ,

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਮੋਹਿ ਕੀਨੀ ਛੋਟਿ ॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ କୃପାଳୁ ହୋଇ ମୋତେ ଏଥିରୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਇਹ ਠਗਵਾਰੀ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥
ଏହି ପ୍ରବଞ୍ଚକ ବହୁତ ସାରା ଘର ଧ୍ୱଂସ କରି ଦେଇଛି,

ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕਿਰਪਾਲੇ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ କୃପା କରି ମୋତେ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||3||

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਿਉ ਠਾਟੁ ਨ ਬਨਿਆ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମୁଁ କାନରେ ଶୁଣିଛି,

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮੋਹਿ ਕਾਨੀ ਸੁਨਿਆ ॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ କାମ-କ୍ରୋଧ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ରଖି ନାହିଁ।

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ॥
ଯେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଯାଇଥାଏ, ମହାଚାଣ୍ଡାଳ (କାମ-କ୍ରୋଧ) ନଜରରେ ଆସିଥାଏ।

ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਅਪੁਨੈ ਗੁਰਿ ਗੋਪਾਲ ॥੪॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ମୋତେ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||4||

ਦਸ ਨਾਰੀ ਮੈ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ॥
ମୁଁ ଦଶ ଇନ୍ଦ୍ରିୟକୁ ଛାଡି ଦୁହାଗିନୀ ବନି ଯାଇଛି,

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਏਹ ਰਸਹਿ ਬਿਖਾਗਨਿ ॥
କାରଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ତାହାର ରସ ବିକାରର ଅଗ୍ନି ଅଟେ।

ਇਨ ਸਨਬੰਧੀ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਇ ॥
ତାହା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ ରଖିବା ଦ୍ୱାରା ରସାତଳକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੫॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||5||

ਅਹੰਮੇਵ ਸਿਉ ਮਸਲਤਿ ਛੋਡੀ ॥
ଅଭିମାନ ସହିତ ଆମେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଛାଡି ଦେଇଛୁ,

ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹੁ ਮੂਰਖੁ ਹੋਡੀ ॥
କାରଣ ଗୁରୁ ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ମୋତେ ବଡ ମୂର୍ଖ ଅଟେ।

ਇਹੁ ਨੀਘਰੁ ਘਰੁ ਕਹੀ ਨ ਪਾਏ ॥
ଘରୁ ବାହାରି ଥିବା ବେଘର ଅଭିମାନକୁ କେଉଁଠି ଘର ମିଳେନାହିଁ।

ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥੬॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା କାରଣରୁ ଗୁରୁ ଆମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||6||

ਇਨ ਲੋਗਨ ਸਿਉ ਹਮ ਭਏ ਬੈਰਾਈ ॥
ଲୋଭ, ମୋହ, କାମ ଆଦି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ପାଇଁ ଆମେ ପର ବନି ଯାଇଛୁ,

ਏਕ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਦੁਇ ਨ ਖਟਾਂਈ ॥
କାରଣ ଏକ ଘରେ ଦୁଇ ଜଣ ରହି ପାରିବେ ନାହିଁ।

ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅੰਚਰਿ ਲਾਗਿ ॥
ଆମେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସି ଯାଇଛୁ,

ਕਰਹੁ ਤਪਾਵਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬਾਗਿ ॥੭॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ହିଁ ଆମର ନ୍ୟାୟ କର||7||

ਪ੍ਰਭ ਹਸਿ ਬੋਲੇ ਕੀਏ ਨਿਆਂਏਂ ॥
ପ୍ରଭୁ ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି ଆମକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେଇଛନ୍ତି,

ਸਗਲ ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ନ୍ୟାୟ ଏହା ଯେ ସବୁ କାମୁକ ଶତ୍ରୁକୁ ମୋର ସେବାରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਤੂੰ ਠਾਕੁਰੁ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ସମାଧାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਨਿਬੇਰਾ ॥੮॥੧॥
ଏହି ଘର ତୋର ଅଟେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ଏହାର ମାଲିକ ଅଟୁ||8||1||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ 5 ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନରେ କ୍ରୋଧ ଏବଂ ମହା ଅହଂକାର ଭରି ରହିଥାଏ,

ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥
ସେ ଘଣ୍ଟି ବଜାଇ, ଫୁଲ ଭେଟି ଦେଇ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାଏ।

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਬਣਾਏ ॥
ସେ ନିତ୍ୟ ସ୍ନାନ କରି ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ

ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਬ ਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥੧॥
ତାହାର ମନର ମଇଳା କେବେ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ||1||

ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਨ ਹੀ ਨ ਪਾਇਆ ॥
ଏହି ବିଧି ଦ୍ୱାରା କେହି ମଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପାଇ ପାରେନାହିଁ।

ਭਗਉਤੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଭଗବତୀ ଚିହ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମନ ମାୟାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਪਾਪ ਕਰਹਿ ਪੰਚਾਂ ਕੇ ਬਸਿ ਰੇ ॥
ପ୍ରଥମେ ମନୁଷ୍ୟ ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ବଶରେ ଅନେକ ପାପ କରିଥାଏ,

ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਹਿ ਸਭਿ ਉਤਰੇ ॥
ତାହାପରେ କହିଥାଏ ଯେ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਬਹੁਰਿ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ ॥
ସେ ପୁନଃ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ପାପ-କର୍ମ କରିବାରେ ଲାଗି ଯାଏ,

ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਂਧਿ ਖਰੇ ਕਾਲੰਕ ॥੨॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କଳଙ୍କ ଲାଗିବା ପରେ ଯମପୁରୀରେ ଠଠଲି ଦିଆଯାଇ ଥାଏ||2||

ਘੂਘਰ ਬਾਧਿ ਬਜਾਵਹਿ ਤਾਲਾ ॥
କିଛି ଲୋକ ପାଦରେ ଘୁଙ୍ଗୁର ବାନ୍ଧି ତାଳ ବଜାଇ ନାଚିଥାନ୍ତି,

ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਾ ॥
ତାହାର ମନରେ କପଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮੂਆ ॥
ସାପ ବିଳା ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ସାପ ମରେ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ ॥੩॥
ହେ ମାନବ! ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ତୋର ସବୁକିଛି ଜାଣିଥାନ୍ତି||3||

ਪੁੰਅਰ ਤਾਪ ਗੇਰੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥
କେହି ହୋମ କରି ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਗ੍ਰਿਹ ਤੇ ਨਸਤਾ ॥
ବିପଦର ମାରା ଘରୁ ଚାଲିଯାଏ।

ਦੇਸੁ ਛੋਡਿ ਪਰਦੇਸਹਿ ਧਾਇਆ ॥
ସେ ଦେଶ ଛାଡି ପରଦେଶ ଚାଲିଯାଏ।

ਪੰਚ ਚੰਡਾਲ ਨਾਲੇ ਲੈ ਆਇਆ ॥੪॥
ଏହି ସବୁ ପରେ ମଧ୍ୟ କାମ-କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଚାଣ୍ଡାଳ ସାଥି ନେଇ ଯାଇଥାଏ||4||

ਕਾਨ ਫਰਾਇ ਹਿਰਾਏ ਟੂਕਾ ॥
କେହି କାନ ଫୋଡାଇ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବନି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ମାଗି ଖାଇଥାଏ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗੈ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਨ ਤੇ ਚੂਕਾ ॥
ସେ ଘର ଘର ମାଗି ବୁଲୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਬਨਿਤਾ ਛੋਡਿ ਬਦ ਨਦਰਿ ਪਰ ਨਾਰੀ ॥
ସେ ନିଜ ପତ୍ନୀକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପର ନାରୀ ଉପରେ ମନ୍ଦ ନଜର ଦେଇଥାଏ।

ਵੇਸਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮਹਾ ਦੁਖਿਆਰੀ ॥੫॥
ଏପରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବନିଲେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ, ଏଣୁ ସେ ମହାଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ||5||

ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਮੋਨੀ ॥
କେହି ମୌନ ରହିଥାଏ ଏବଂ କାହାକୁ କିଛି କୁହେ ନାହିଁ।

ਅੰਤਰਿ ਕਲਪ ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ ॥
ପରନ୍ତୁ ମନରେ ବାସନା କାରଣରୁ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਅੰਨ ਤੇ ਰਹਤਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹੀ ਸਹਤਾ ॥
କେହି ଭୋଜନ ତ୍ୟାଗ କରି ଶରୀରକୁ ଦୁଃଖ ପହଞ୍ଚାଇ ଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝੈ ਵਿਆਪਿਆ ਮਮਤਾ ॥੬॥
ମାୟା-ମମତ୍ୱରେ ଲୀନ ରହି ସେ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ||6||

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ,

ਪੂਛਹੁ ਸਗਲ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੇ ॥
ଏହି ବିଷୟରେ ବେଦ ଓ ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଯାଇପାରେ।

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਜਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବେକାର କର୍ମ କରିଥାଏ,

ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ ਠਉਰ ਨ ਠਾਈ ॥੭॥
ଯେପରି ବାଲି ଓ କୁଟାର ଘର ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ||7||

ਜਿਸ ਨੋ ਭਏ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲਾ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି,

ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ ਤਿਨਿ ਬਾਧਿਓ ਪਾਲਾ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନକୁ ଧାରଣ କରି ନେଇଥାଏ।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳକୁ ହିଁ ସନ୍ଥ ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତି,

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਾਇਆ ॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||8||

ਜੇ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ ॥
ଯଦି ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਈਐ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ਦੂਜਾ ॥੨॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ପାର କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାରକୁ ମଧ୍ୟ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି॥1॥ଦ୍ୱିତୀୟ ରୁହ॥2॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ପ୍ରଭାତୀ ମହଲା 5॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਬਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਕਾਗਰ ਫਾਟੇ ॥
ଧର୍ମରାଜ ଦ୍ୱାରା ବନା ଯାଇଥିବା ଶୁଭାଶୁଭ କର୍ମର ହିସାବ ଚିରି ଦିଆ ଯାଇଥାଏ।

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ହରିନାମ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧॥
ହୃଦୟରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ବାସ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਰਾਮ ਰਮਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਚਰਨ ਸਰਨਾਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ହରି! ତୋର ଭକ୍ତ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਚੂਕਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰੁ ॥
ମୋର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥
ଗୁରୁ ମୋତେ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਦ ਰਾਤਾ ॥
ଏହି ମନ ତନ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪ੍ਰਭੂ ਜਨਾਇਆ ਤਬ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥੨॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ମୋର ଜ୍ଞାତ ହୋଇଛି||2||

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ଅରତି କୋଣରେ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛନ୍ତି,

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਬੀਜੋ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବଡ ନାହାନ୍ତି।

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਛੇਦੇ ਭੈ ਭਰਮਾਂ ॥
ଆମର ଭୟ-ଭ୍ରମ, ଶତ୍ରୁ-ବିରୋଧ ସବୁ ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਪ੍ਰਭਿ ਪੁੰਨਿ ਆਤਮੈ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ ॥੩॥
ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଧର୍ମର ପାଳନ କରିଛନ୍ତି||3||

ਮਹਾ ਤਰੰਗ ਤੇ ਕਾਂਢੈ ਲਾਗਾ ॥
ପ୍ରଭୁ ସଂସାର-ସାଗରର ମହା ଲହରୀରୁ ବାହାର କରି ଆମକୁ କୂଳରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਂਢਾ ॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ବିଚ୍ଛେଦ ପୁଣି ଯୋଡି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ ଜପ-ତପ ଏବଂ ସଂଯମ ବନି ଯାଇଛି,

ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥੪॥
ଆମ ଉପରେ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ କୃପା ଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି||4||

ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਤਿਥਾਈਂ ॥
ସେଠାରେ ସୁଖ, କଲ୍ୟାଣ ଏବଂ ଖୁସିର ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ।

ਜਹ ਸੇਵਕ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥
ଯେଉଁଠି ଭକ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ,

ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੋਪਾਲ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ଦ୍ୱାରା

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਤਾਲ ॥੫॥
ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||5||

ਹੋਮ ਜਗ ਉਰਧ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥
ଲୋକମାନେ ହୋମ, ଯଜ୍ଞ, ଓଲଟା ରହି ତପସ୍ୟା,

ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੀਜਾ ॥
ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା, ଅନେକ ତୀର୍ଥରେ ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି,

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਿਮਖ ਰਿਦੈ ਧਾਰੇ ॥
ପରନ୍ତୁ ଯିଏ ଏକ କ୍ଷଣ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ-କମଳକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ॥੬॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ||6||

ਊਚੇ ਤੇ ਊਚਾ ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ଥାନ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ,

ਹਰਿ ਜਨ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥
ହରିଭକ୍ତ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ ਬਾਂਛਉ ਧੂਰਿ ॥
ଆମେ ଭକ୍ତଙ୍କ ଚରଣ-ଧୂଳିର କାମନା କରିଥାଉ,

ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਰਪੂਰਿ ॥੭॥
ସେହି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି||7||

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨੇਰਾ ॥
ହେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ମାତାପିତା ଭଳି ଆମ ନିକଟରେ ଅଛୁ।

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥
ହେ ମୋର ମିତ୍ର! ମୋ' ପାଇଁ କେବଳ ତୋର ହିଁ ଭରସା ଅଛି।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥
ସେ ହାତ ଦେଇ ଭକ୍ତକୁ ନିଜର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸ ॥੮॥੩॥੨॥੭॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରି ଜୀବନ ପାଇ ଅଛୁ||8||3||2||7||12||

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ
ବିଭାସ ପ୍ରଭାତୀ ବାଣୀ ଭକ୍ତ କବୀର

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ॥
ମୋର ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁର ଶଙ୍କା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਆਪਨ ਰੰਗਿ ਸਹਜ ਪਰਗਾਸੀ ॥੧॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ନିଜ ରଙ୍ଗରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶମାନ ହୋଇଛନ୍ତି||1||

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଜ୍ଞାନ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରକଟ ହୋଇଛି ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଚିନ୍ତନ କରି ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି॥1॥ରୁହ॥

ਜਹ ਅਨੰਦੁ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਇਆਨਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਮਾਨਕੁ ਲਿਵ ਤਤੁ ਲੁਕਾਨਾ ॥੨॥
ମନ ରୂପୀ ମାଣିକ ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରୀତିରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥
ଯାହା କିଛି ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ତୋର ଇଚ୍ଛା ଅଟେ।

ਜੋ ਇਵ ਬੂਝੈ ਸੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ ॥੩॥
ଯିଏ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ||3||

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਖੀਣਾ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି,

ਮਨੁ ਭਇਆ ਜਗਜੀਵਨ ਲੀਣਾ ॥੪॥੧॥
କାରଣ ମନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||1||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ॥

ਅਲਹੁ ਏਕੁ ਮਸੀਤਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਮੁਲਖੁ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥
ଯଦି ଆଲାହା କେବଳ ମସଜିଦରେ ରହିଥାନ୍ତି, କୁହ ବାକି ଇଲାକା କାହାର ଅଟେ।

ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਦੁਹ ਮਹਿ ਤਤੁ ਨ ਹੇਰਾ ॥੧॥
ହିନ୍ଦୁମାନେ ମାନିଥାନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିବାସ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ହିଁ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ||1||

ਅਲਹ ਰਾਮ ਜੀਵਉ ਤੇਰੇ ਨਾਈ ॥
ହେ ଆଲାହା! ତୁ ମହାନ ଅଟୁ, ହେ ରାମ! ମୁଁ ତୋର ଆଶ୍ରାରେ ହିଁ ଜୀବନ ବିତାଇ ଥାଏ।

ਤੂ ਕਰਿ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਸਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ହେ ମାଲିକ! ତୁ ଆମ ଉପରେ ନିଜ କୃପା କର॥1॥ରୁହ॥

ਦਖਨ ਦੇਸਿ ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਸਾ ਪਛਿਮਿ ਅਲਹ ਮੁਕਾਮਾ ॥
ହିନ୍ଦୁଙ୍କ ବିଚାର ଅନୁସାରେ ଦକ୍ଷିଣ ଦେଶ ଜଗନ୍ନାଥ ପୁରୀରେ ହରିଙ୍କ ନିବାସ ଅଛି ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପଶ୍ଚିମରେ ମକ୍କାରେ ଆଲାହାଙ୍କ ଘର ମାନିଥାନ୍ତି।

ਦਿਲ ਮਹਿ ਖੋਜਿ ਦਿਲੈ ਦਿਲਿ ਖੋਜਹੁ ਏਹੀ ਠਉਰ ਮੁਕਾਮਾ ॥੨॥
ହେ ମୋର ଭାଇ! ହୃଦୟରେ ସନ୍ଧାନ କର, ଏହି ହୃଦୟରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠିକଣା ଅଛି||2||

ਬ੍ਰਹਮਨ ਗਿਆਸ ਕਰਹਿ ਚਉਬੀਸਾ ਕਾਜੀ ਮਹ ਰਮਜਾਨਾ ॥
ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚବିଶ-ଏକାଦଶୀ ବ୍ରତ-ଉପବାସ ରଖିଥାଏ ଏବଂ କାଜୀ ରାମଜାନ ମାସରେ ଉପବାସ ରଖିଥାଏ।

ਗਿਆਰਹ ਮਾਸ ਪਾਸ ਕੈ ਰਾਖੇ ਏਕੈ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନେ ଅନ୍ୟ ଏଗାର ମାସ ଅବହେଳା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କେବଳ ସେହି ରମଜାନ ମାସରେ ସୁଖର ଘର ଆଲାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ସମୟ ମାନିଥାନ୍ତି||3||

ਕਹਾ ਉਡੀਸੇ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਨਾਂਏਂ ॥
ଓଡିଶାରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଧାମରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଆଉ ମସଜିଦରେ ନତମସ୍ତକ ହେବାରେ କଣ ଲାଭ ଅଛି।

ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਂਏਂ ॥੪॥
ଯଦି ହୃଦୟରେ କପଟ ଭରି ରହିଥାଏ, ନମାଜ କରିବାରେ କିଛି ଲାଭ ନଥାଏ||4||

ਏਤੇ ਅਉਰਤ ਮਰਦਾ ਸਾਜੇ ਏ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮ੍ਹ੍ਹਾਰੇ ॥
ଯେତେ ମହିଳା ଓ ପୁରୁଷ ବନାଇଛନ୍ତି, ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହା ସବୁ ତୁମର ହିଁ ରୂପ ଅଟେ।

ਕਬੀਰੁ ਪੂੰਗਰਾ ਰਾਮ ਅਲਹ ਕਾ ਸਭ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਮਾਰੇ ॥੫॥
କବୀର, ରାମ ଏବଂ ଆଲାହାଙ୍କ ହିଁ ପୁତ୍ର ତଥା ତାହାଙ୍କ ମତାନୁସାରେ ସବୁ ଆମର ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି||5||

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਨਰਵੈ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ନର ନାରୀ! ମୋର କଥା ଶୁଣ, ସେହି ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶରଣରେ ପଡି ରୁହ।

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬ ਹੀ ਨਿਹਚੈ ਤਰਨਾ ॥੬॥੨॥
କେବଳ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ଜପ କର, ହେ ପ୍ରାଣୀ! ସେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚୟ ତୁମେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବ||6||2||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ॥

ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ ॥
ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଆଲାହା ନୂରଙ୍କୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାପରେ ତାହାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଲୋକ ଜାତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੋ ਮੰਦੇ ॥੧॥

ଯେତେବେଳେ ଏକ ନୂରଙ୍କ ଠାରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ଜାତ ହୋଇଛି, କାହାକୁ ଭଲ ଓ କାହାକୁ ମନ୍ଦ କହିବା?||1||

ਲੋਗਾ ਭਰਮਿ ਨ ਭੂਲਹੁ ਭਾਈ ॥
ହେ ମାନବ! ହେ ମୋର ଭାଇ! କୌଣସି ଭ୍ରମରେ ପଡ ନାହିଁ।

ਖਾਲਿਕੁ ਖਲਕ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਾਲਿਕੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਂਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚୟିତା ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸਾਜੀ ਸਾਜਨਹਾਰੈ ॥
ସେହି ରଚୟିତା ଏକ ହିଁ ମାଟିରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜୀବର ରଚନା କରିଛନ୍ତି,

ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ਮਾਟੀ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਕਛੁ ਪੋਚ ਕੁੰਭਾਰੈ ॥੨॥
ନା ମାଟିର ପାତ୍ର(ମନୁଷ୍ୟ)ର କୌଣସି ଭୁଲ ଅଛି ଆଉ ନା ରଚୟିତାଙ୍କ କୌଣସି ଭୁଲ ଥାଏ||2||

ਸਭ ਮਹਿ ਸਚਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥
ସବୁଠାରେ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି, ସେ କରିଥିବା ସବୁକିଛି ହୋଇଥାଏ।

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਨੈ ਬੰਦਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥੩॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନିଥାଏ, କେବଳ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ନିଷ୍ଠା ରଖିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ତାହାଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ପୁରୁଷ କୁହାଯାଏ||3||

ਅਲਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਿ ਗੁੜੁ ਦੀਨਾ ਮੀਠਾ ॥
ଆଲାହା ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଦେଖା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ, ଗୁରୁ ମୋତେ ସେହି ମିଠା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸੰਕਾ ਨਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਠਾ ॥੪॥੩॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ସାରା ଶଙ୍କା ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ତାହାଙ୍କୁ ସବୁଠାରେ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି||4||3||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ॥

ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਹੁ ਮਤ ਝੂਠੇ ਝੂਠਾ ਜੋ ਨ ਬਿਚਾਰੈ ॥
ବେଦ ଓ କୋରାନକୁ ମିଥ୍ୟା କୁହ ନାହିଁ, ବାସ୍ତବରେ ମିଥ୍ୟା ସେ ଅଟେ, ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ।

ਜਉ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕਹਤ ਹਉ ਤਉ ਕਿਉ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰੈ ॥੧॥
ତୁମେ କୁହ ଯେ ସବୁଠାରେ ଏକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ପୁଣି କୁକୁଡାକୁ କାହିଁକି ମାରୁଅଛ?||1||

ਮੁਲਾਂ ਕਹਹੁ ਨਿਆਉ ਖੁਦਾਈ ॥
ହେ ମୁଲ୍ଲା! ମୋତେ କୁହ, କଣ ଏହା ଖୁଦାଙ୍କ ନ୍ୟାୟ ଅଟେ,

ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ତୋର ମନର ଭ୍ରମ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଦୂର ହୋଇନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਪਕਰਿ ਜੀਉ ਆਨਿਆ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ॥
ଜୀବକୁ ଆଣି ତାହାର ଶରୀରକୁ ନାଶ କରି ତାହାର ମାଟିକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଉଛ।

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਤ ਲਾਗੀ ਕਹੁ ਹਲਾਲੁ ਕਿਆ ਕੀਆ ॥੨॥
ଜୀବର ଜ୍ୟୋତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ମିଳନ କରିଥାଏ, ହଲାଲ କଣ କଲ?||2||

ਕਿਆ ਉਜੂ ਪਾਕੁ ਕੀਆ ਮੁਹੁ ਧੋਇਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥
ଉଜ୍ଜୁ କରିଲ, ହାତ-ମୁହଁ ଧୋଇ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇ ମସଜିଦରେ ନତମସ୍ତକ ହେଲ,

ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਇਆ ॥੩॥
ଏହି ସବୁର ଲାଭ କଣ, ଯେତେବେଳେ ହୃଦୟରେ କପଟ ହିଁ ଥାଏ, ନମାଜ କରିଲେ ବା ହଜ୍ଜ ପାଇଁ ମକ୍କା ଯିବାର କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ||3||

ਤੂੰ ਨਾਪਾਕੁ ਪਾਕੁ ਨਹੀ ਸੂਝਿਆ ਤਿਸ ਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ତୁ ମନରେ ଅପବିତ୍ର ଅଟୁ, ପବିତ୍ର ଖୁଦାଙ୍କୁ ବୁଝି ନାହୁଁ ଏବଂ ନା ତୁ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଛୁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਿਸਤਿ ਤੇ ਚੂਕਾ ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥੪॥੪॥
କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ଏହିପରି ତୁ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଯାଇଛୁ ଏବଂ ତୋର ମନ ନର୍କକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||4||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ॥

ਸੁੰਨ ਸੰਧਿਆ ਤੇਰੀ ਦੇਵ ਦੇਵਾਕਰ ਅਧਪਤਿ ਆਦਿ ਸਮਾਈ ॥
ହେ ଜଗତର ମାଲିକ! ହେ ଦେବାଧିଦେବ! ହେ ଆଦିପୁରୁଷ! ଶୂନ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ଲୀନ ହେବା ହିଁ ତୁମର ବନ୍ଦନା ଅଟେ।

ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈ ॥੧॥
ସିଦ୍ଧ ସମାଧି ଲଗାଇ ତୁମର ରହସ୍ୟପାୟ ପାରି ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତୋର ଶରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।||1||

ਲੇਹੁ ਆਰਤੀ ਹੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਭਾਈ ॥
ହେ ହାଇ! ମାୟାତୀତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରତୀ କର, ସେହି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜନ କର।

ਠਾਢਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਗਮ ਬੀਚਾਰੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ବେଦର ଚିନ୍ତନ କରିଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଅଦୃଷ୍ଟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ପାରିନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਤਤੁ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜ੍ਾਰਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନର ତେଲ ଢାଳି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମର ବତୀର ଦୀପ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରାଯାଏ, ଶରୀରରେ ପ୍ରକାଶ ଆସିଥାଏ।

ਜੋਤਿ ਲਾਇ ਜਗਦੀਸ ਜਗਾਇਆ ਬੂਝੈ ਬੂਝਨਹਾਰਾ ॥੨॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ନାମର ଜ୍ୟୋତି ଚମକି ଥାଏ, ଯାହା କେହି ବୁଝିବା ବାଲା ହିଁ ବୁଝିଥାଏ||2||

ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੇ ਸੰਗੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ବିନା ପାଞ୍ଚ ଶବ୍ଦ ଓ ଅନାହତ ଧ୍ୱନି ଗୁଞ୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਕਬੀਰ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕੀਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥੩॥੫॥
ଦାସ କବୀର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ନିରାକାର! ଏହା ତୋର ଆରତୀ ଅଟେ||3||5||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ
ପ୍ରଭାତୀ ବାଣୀ ଭକ୍ତ ନାମଦେବ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਮਨੁ ਹੀ ਜਾਨੈ ਕੈ ਬੂਝਲ ਆਗੈ ਕਹੀਐ ॥
ମନର ବ୍ୟଥା ମନ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ ଏବଂ ତାହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ କୁହା ଯାଇପାରେ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਰਵਾਂਈ ਮੈ ਡਰੁ ਕੈਸੇ ਚਹੀਐ ॥੧॥
ମୁଁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଅଟେ, ପୁଣି ମୋତେ କିପରି ଭୟ ଗ୍ରାସ କରିବ||1||

ਬੇਧੀਅਲੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁੋਸਾਈ ॥
ଈଶ୍ୱର ମୋର ମନ ମୋହି ନେଇଛନ୍ତି,

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਸਰਬੇ ਠਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਨੈ ਹਾਟੁ ਮਾਨੈ ਪਾਟੁ ਮਾਨੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥
ଏହି ମନ ହିଁ ଦୋକାନ ଏବଂ ନଗର ଅଟେ ଏବଂ ମନର ହିଁ ପ୍ରସାର ଅଟେ।

ਮਾਨੈ ਬਾਸੈ ਨਾਨਾ ਭੇਦੀ ਭਰਮਤੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰੀ ॥੨॥
ମନ ଅନେକ ରଙ୍ଗରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମନ ହିଁ ସଂସାରରେ ଭ୍ରମ ଅଟେ||2||

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥
ଏହି ମନ ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ସਭੋ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥੩॥
ସବୁଆଡେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହୁକୁମ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟେ, ସେ ନିର୍ଭୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଏକ ରୂପ ହିଁ ମାନିଥାନ୍ତି||3||

ਜੋ ਜਨ ਜਾਨਿ ਭਜਹਿ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਤਾ ਚੀ ਅਬਿਗਤੁ ਬਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାର ବାଣୀ ଅଟଳ ଅଟେ।

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਬਿਡਾਣੀ ॥੪॥੧॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସଂସାରର ଜୀବନ, ରହସ୍ୟମୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି||4||1||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗੁ ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥
ସୃଷ୍ଟି ରଚନାର ପୂର୍ବରୁ ଅନାଦି କାଳରୁ, ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମହଜୁଦ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ କେହି ମଧ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਰਵਿ ਐਸਾ ਰੂਪੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥੧॥
ତାହାଙ୍କ ଏହି ରୂପ ବତା ଯାଇଛି ଯେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ନିରନ୍ତର ରୂପ ସହିତ କେବଳ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି||1||

ਗੋਬਿਦੁ ਗਾਜੈ ਸਬਦੁ ਬਾਜੈ ॥
ଶବ୍ଦର ଧ୍ୱନି ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରକଟ ହେଉଛନ୍ତି,

ਆਨਦ ਰੂਪੀ ਮੇਰੋ ਰਾਮਈਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୋର ପ୍ରଭୁ ଆନନ୍ଦସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ॥1॥ରୁହ॥

ਬਾਵਨ ਬੀਖੁ ਬਾਨੈ ਬੀਖੇ ਬਾਸੁ ਤੇ ਸੁਖ ਲਾਗਿਲਾ ॥
ଯେପରି ଚନ୍ଦନ ବୃକ୍ଷ ଜଙ୍ଗଲରେ ଥାଏ ଏବଂ ସବୁଙ୍କୁ ତାହାର ବାସନାର ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਰਬੇ ਆਦਿ ਪਰਮਲਾਦਿ ਕਾਸਟ ਚੰਦਨੁ ਭੈਇਲਾ ॥੨॥
ଏହି ପରି ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଆଦି ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଗୁଣ ରୂପୀ ମହକର ମୂଳ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀବ ରୂପୀ କାଠ ଚନ୍ଦନ ବନିଯାଏ||2||

ਤੁਮ੍ਹ ਚੇ ਪਾਰਸੁ ਹਮ ਚੇ ਲੋਹਾ ਸੰਗੇ ਕੰਚਨੁ ਭੈਇਲਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁମେ ପାରସ ଅଟ ଆଉ ମୁଁ ଲୁହା ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତୋର ସଙ୍ଗତରେ କାଞ୍ଚନ ବନି ଯାଇଛି।

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਰਤਨੁ ਲਾਲੁ ਨਾਮਾ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਲਾ ॥੩॥੨॥
ତୁ ଦୟାର ସାଗର ଅଟୁ, ଅମୂଲ୍ୟ ରତ୍ନ ଅଟୁ, ନାମଦେବ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପର ଆରାଧନାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||3||2||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥
ପ୍ରଭାତୀ॥

ਅਕੁਲ ਪੁਰਖ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥
କୁଳାତୀତ ପରମ ଶକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱର ଏକ କୌତୁକ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥੧॥
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶରୀରରେ ସେହି ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି||1||

ਜੀਅ ਕੀ ਜੋਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥
ଜୀବ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ସେହି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ,

ਤੈ ਮੈ ਕੀਆ ਸੁ ਮਾਲੂਮੁ ਹੋਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ପରନ୍ତୁ ଭଲ-ମନ୍ଦ ଯାହା ଆମେ କରୁ, ତାହା ମାଲୁମ ହୋଇଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਮਾਟੀ ਕੁੰਭੇਉ ॥
ଯେପରି ମାଟିର ପାତ୍ର ତିଆରି ହୋଇଥାଏ,

ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਬੀਠੁਲੁ ਦੇਉ ॥੨॥
ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମା ସବୁଙ୍କୁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||

ਜੀਅ ਕਾ ਬੰਧਨੁ ਕਰਮੁ ਬਿਆਪੈ ॥
ଜୀବର କର୍ମ ହିଁ ତାହାର ବନ୍ଧନ ବନିଯାଏ,

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਆਪੈ ਆਪੈ ॥੩॥
ଜୀବ ନାଚାର ଅଟେ, ସବୁ କର୍ମ କରିବା- କରାଇବା ବାଲା ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଅଟନ୍ତି||3||

ପ୍ରଣବତି ନାମਦେଉ ਇਹੁ ਜੀਉ ਚਿਤਵੈ ਸੁ ਲਹੈ ॥
ନାମଦେବ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜୀବ ଯେପରି କାମନା କରିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅਮਰੁ ਹੋਇ ਸਦ ਆਕੁਲ ਰਹੈ ॥੪॥੩॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରୁହ, ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ। ||4||3||

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਕੀ
ପ୍ରଭାତୀ ଭକ୍ତ ବେଣୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਤਨਿ ਚੰਦਨੁ ਮਸਤਕਿ ਪਾਤੀ ॥
ଶରୀରରେ ଚନ୍ଦନ ଲଗାଇଛି ଆଉ ମଥାରେ ତୁଳସୀ ପତ୍ର ଲଗାଇଛି।

ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਕਰ ਤਲ ਕਾਤੀ ॥
କିନ୍ତୁ ହାତରେ ଛୁରୀ ଧରିଲା ଭଳି ହୃଦୟରେ ଲାଗୁଛି।

ਠਗ ਦਿਸਟਿ ਬਗਾ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥
ଦୃଷ୍ଟି ଧୋକା ଦେବା ପାଇଁ ଅଟେ ଏବଂ ବଗ ଭଳି ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਦੇਖਿ ਬੈਸਨੋ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਖ ਭਾਗਾ ॥੧॥
ଦେଖିବାରେ ଏପରି ବୈଷ୍ଣବ ଭଳି ଲାଗିଥାଏ, ଯେପରି ମୁହଁରୁ ପ୍ରାଣ ଚାଲି ଯାଇଛି||1||

ਕਲਿ ਭਗਵਤ ਬੰਦ ਚਿਰਾਂਮੰ ॥
ଏହି ଭକ୍ତ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପାଇଁ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ,

ਕੂਰ ਦਿਸਟਿ ਰਤਾ ਨਿਸਿ ਬਾਦੰ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
କିନ୍ତୁ ତାହାର ନଜର ମନ୍ଦ ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରତିଦିନ ଝଗଡାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸਰੀਰੰ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ଶରୀରକୁ ସ୍ନାନ କରାଇ ଥାଏ,

ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਕਰਮ ਮੁਖਿ ਖੀਰੰ ॥
ଦୁଇଟି ଧୋତି ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଦୁଗ୍ଧ ପାନ କରିଥାଏ।

ਰਿਦੈ ਛੁਰੀ ਸੰਧਿਆਨੀ ॥
ତାହାର ହୃଦୟରେ ଛୁରୀ ଥାଏ ଏବଂ

ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਨ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥੨॥
ପରଧନ ଛଡାଇ ନେବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥାଏ||2||

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਚਕ੍ਰ ਗਣੇਸੰ ॥
ସେ ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜା କରିଥାଏ, ଗଣେଶ ଚିହ୍ନ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਨਿਸਿ ਜਾਗਸਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵੇਸੰ ॥
ରାତିରେ ଜାଗର ରହି ଭକ୍ତି କରିଥାଏ,

ਪਗ ਨਾਚਸਿ ਚਿਤੁ ਅਕਰਮੰ ॥
ପାଦରେ ନାଚ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ମନ ମନ୍ଦ କର୍ମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਏ ਲੰਪਟ ਨਾਚ ਅਧਰਮੰ ॥੩॥
ହେ ଲୋଭୀ! ଏପରି ଅଧର୍ମ କରିଥାଏ||3||

ਮ੍ਰਿਗ ਆਸਣੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥
ମୃଗ ଚମଡା ଉପରେ ବସିଥାଏ, ତୁଳସୀ ମାଳା ନେଇଥାଏ,

ਕਰ ਊਜਲ ਤਿਲਕੁ ਕਪਾਲਾ ॥
ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହାତରେ ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਰਿਦੈ ਕੂੜੁ ਕੰਠਿ ਰੁਦ੍ਰਾਖੰ ॥
ହୃଦୟରେ ମିଥ୍ୟା ଭରି ରହିଥାଏ, ଗଳାରେ ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ଥାଏ।

ਰੇ ਲੰਪਟ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅਭਾਖੰ ॥੪॥
ଆରେ ଲମ୍ପଟ! କୃଷ୍ଣ-କୃଷ୍ଣ ଜପିବାର ମିଥ୍ୟା ଢଙ୍ଗ କରିଥାଏ||4||

ਜਿਨਿ ਆਤਮ ਤਤੁ ਨ ਚੀਨ੍ਹਿਆ ॥
ଯିଏ ଆତ୍ମ-ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ,

ਸਭ ਫੋਕਟ ਧਰਮ ਅਬੀਨਿਆ ॥
ତାହାର ସବୁ କର୍ମ-ଧର୍ମ ବେକାର ଅଟେ।

ਕਹੁ ਬੇਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥
ବେଣୀ ଜୀ କହନ୍ତି ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ,

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੫॥੧॥
ସେ ହିଁ ସତ୍ୟକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଅନ୍ୟଥା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କାହାକୁ ସତମାର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||5||1||

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ରାଗ ଜୈଜାବନ୍ତୀ ମହଲା 9॥

ਰਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਰਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ରାମଙ୍କ ଭଜନ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କର, ଏହା ତୁମର ଉପଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ।

ਮਾਇਆ ਕੋ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗੁ ਪ੍ਰਭ ਜੂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗੁ ॥
ମାୟାର ସାଥି ତ୍ୟାଗ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସ।

ਜਗਤ ਸੁਖ ਮਾਨੁ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੋ ਸਭ ਸਾਜੁ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଜଗତର ସୁଖ ଏବଂ ମାନ-ସମ୍ମାନ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଏବଂ ସବୁ ଚିଜ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ॥1॥ରୁହ॥

ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਧਨੁ ਪਛਾਨੁ ਕਾਹੇ ਪਰਿ ਕਰਤ ਮਾਨੁ ॥
ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣି ନିଅ ଯେ ଧନ-ଦୌଲତ ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ, ପୁଣି କେଉଁ ଚିଜ ପାଇଁ ଅଭିମାନ କରୁଅଛୁ।

ਬਾਰੂ ਕੀ ਭੀਤਿ ਜੈਸੇ ਬਸੁਧਾ ਕੋ ਰਾਜੁ ਹੈ ॥੧॥
ସଂସାରରେ କ୍ଷମତା ବାଲିର ପ୍ରାଚୀର ଭଳି ନଶ୍ୱର ଅଟେ||1||

ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਕਹਤੁ ਬਾਤ ਬਿਨਸਿ ਜੈਹੈ ਤੇਰੋ ਗਾਤੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଏହି କଥା କହନ୍ତି ଯେ ତୋର ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ।

ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ ਕਰਿ ਗਇਓ ਕਾਲੁ ਤੈਸੇ ਜਾਤੁ ਆਜੁ ਹੈ ॥੨॥੧॥
ଯେପରି ସମୟ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେପରି ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି (ରାମଙ୍କ ଭଜନ କର)||2||1||

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ଜୈଜାବନ୍ତୀ ମହଲା 9॥

ਰਾਮੁ ਭਜੁ ਰਾਮੁ ਭਜੁ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର, କାରଣ ତୋର ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଚାଲିଛି।

ਕਹਉ ਕਹਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਤ ਨਹ ਕਿਉ ਗਵਾਰ ॥
ମୁଁ ବାରମ୍ବାର ଏହା କହୁଅଛି ଯେ, ହେ ମୂର୍ଖ! ତୁ କାହିଁକି ବୁଝି ପାରିନାହୁଁ।

ਬਿਨਸਤ ਨਹ ਲਗੈ ਬਾਰ ਓਰੇ ਸਮ ਗਾਤੁ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ଏହି ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହେବା ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ହୁଏନାହିଁ, କରକା ଭଳି ଏହା ଶିଘ୍ର ତରଳି ଯାଏ॥1॥ରୁହ॥

ਸਗਲ ਭਰਮ ਡਾਰਿ ਦੇਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ॥
ସବୁ ସନ୍ଦେହ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ ଜପ କର,

ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਇਹੈ ਏਕੁ ਜਾਤੁ ਹੈ ॥੧॥
କାରଣ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏହା ତୋ' ସହିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੁ ਜਿਉ ਬਿਸਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੌ ਜਸੁ ਹੀਏ ਧਾਰਿ ॥
ବିକାରକୁ ଭୁଲି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଯଶ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କର।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਅਉਸਰੁ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ॥੨॥੨॥
ନାନକ ଚିତ୍କାର କରି କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୁନେଲି ଜୀବନ ଅବସର ବିତି ଯାଉଅଛି||2||2||

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ଜୈଜାବନ୍ତୀ ମହଲା 9॥

ਰੇ ਮਨ ਕਉਨ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇਰੀ ॥
ଆସିବା ପରେ ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ହେ ମନ! ତୋର କଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਇਹ ਜਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੋ ਤਉ ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਕਾਨਿ ॥
(କିଭଳି ମୁକ୍ତି ହେବ) ଏହି ଜଗତରେ ରାମଙ୍କ ନାମ-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣି ନାହିଁ, ନା ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛି।

ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਅਤਿ ਲੁਭਾਨਿ ਮਤਿ ਨਾਹਿਨ ਫੇਰੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ସାରା ଜୀବନ ବିକାରରେ ଆସକ୍ତ ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ବୁଦ୍ଧିକୁ ଆଦୌ ଦୂର କରିନାହିଁ॥1॥ରୁହ॥

ਮਾਨਸ ਕੋ ਜਨਮੁ ਲੀਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਨਹ ਨਿਮਖ ਕੀਨੁ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମିଳିଥିଲା, ପରନ୍ତୁ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିନାହିଁ।

ਦਾਰਾ ਸੁਖ ਭਇਓ ਦੀਨੁ ਪਗਹੁ ਪਰੀ ਬੇਰੀ ॥੧॥
ନିଜ ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀର ସୁଖ ପାଇଁ ଗୋଲାମ ବନି ଯାଇଛି ଏବଂ ପାଦରେ ଜଞ୍ଜିର ପଡି ଯାଇଛି||1||

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਜਗ ਪਸਾਰੁ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଜଗତର ପ୍ରସାର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ,

ਸਿਮਰਤ ਨਹ ਕਿਉ ਮੁਰਾਰਿ ਮਾਇਆ ਜਾ ਕੀ ਚੇਰੀ ॥੨॥੩॥
ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିନାହିଁ, ମାୟା ମଧ୍ୟ ଯାହାଙ୍କ ଦାସୀ ଅଟେ||2||3||

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ଜୈଜାବନ୍ତୀ ମହଲା 9॥

ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਜਨਮੁ ਅਕਾਜੁ ਰੇ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଏହି ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି।

ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਸੁਨਿ ਕੈ ਪੁਰਾਨ ਸਮਝਤ ਨਹ ਰੇ ਅਜਾਨ ॥
ହେ ଅବୁଝା! ଦିନରାତି ପୁରାଣ କଥା ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହୁଁ।

ਕਾਲੁ ਤਉ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ਕਹਾ ਜੈਹੈ ਭਾਜਿ ਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ତୋର ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି ଯାଇଛି, ଏହାଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ କେଉଁଠିକୁ ଯିବୁ?॥1॥ରୁହ॥

ਅਸਥਿਰੁ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਦੇਹ ਸੋ ਤਉ ਤੇਰਉ ਹੋਇ ਹੈ ਖੇਹ ॥
ଯେଉଁ ଶରୀରକୁ ତୁ ସ୍ଥିର ମାନିଛୁ, ତାହା ମାଟି ହିଁ ହୋଇଯିବ।

ਕਿਉ ਨ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ਮੂਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ ॥੧॥
ହେ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ମୂର୍ଖ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କାହିଁକି ଜପ କରି ନାହୁଁ||1||

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੀਏ ਆਨਿ ਛਾਡਿ ਦੇ ਤੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥
ତୁ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତିକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର ଏବଂ ମନର ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କର।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਇਹ ਬਖਾਨਿ ਜਗ ਮਹਿ ਬਿਰਾਜੁ ਰੇ ॥੨॥੪॥
ନାନକ ଏହି କଥା କହନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତି କରି ସଂସାରରେ ଉତ୍ତମ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କର||2||4||

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ଶ୍ଲୋକ ସହସକ୍ରିତୀ ମହଲା 1 ॥

ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਸ੍ਤਕ ਸੰਧਿਆ ਬਾਦੰ ॥
ପଣ୍ଡିତ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥର ପାଠ-ପଠନ କରିଥାନ୍ତି, ସନ୍ଧ୍ୟାର ବନ୍ଦନା-ଆରତୀ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਗੁਲ ਸਮਾਧੰ ॥
ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ଭଗବାନ ମାନି ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ବଗ ଭଳି ସମାଧି ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਮੁਖਿ ਝੂਠੁ ਬਿਭੂਖਨ ਸਾਰੰ ॥
ସେ ମୁଖରେ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ଲୁହାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣର ଆଭୂଷଣ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି,

ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੰ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ତିନି ଥର ଗାୟତ୍ରୀ ମନ୍ତ୍ର ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਲਿਲਾਟੰ ॥
ସେ ଗଳାରେ ମାଳା ଏବଂ ମଥାରେ ତିଳକ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੰ ॥
ସେ ଧୋତି ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਜਾਨਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିକୁ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ମାନିଥାଏ,

ਸਭ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚੈ ਕਰਮੰ ॥
ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଜାଣି ନିଅ, ତାହା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ସବୁ କର୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਚੌ ਧ੍ਾਵੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଉଚିତ ଏହା ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରାଯାଉ,

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥੧॥
କିନ୍ତୁ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଏହି ମାର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||1||

ਨਿਹਫਲੰ ਤਸ੍ ਜਨਮਸ੍ ਜਾਵਦ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਬਿੰਦਤੇ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ମାନେ ନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ଉପାସନା କରେନାହିଁ, ତାହାର ଜନ୍ମ ନିଫଳ ଅଟେ।

ਸਾਗਰੰ ਸੰਸਾਰਸ੍ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੇ ॥
ଏହି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ସମସ୍ତେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପାର ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਾਰਿ ॥
ନାନକଙ୍କ ଏହି ବିଚାର ଯେ ସେ ସବୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥ ଅଟେ।

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ ॥੨॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ସେହି ରଚୟିତାଙ୍କ ବଶରେ ଅଛି, ଯିଏ ସର୍ବ ଶକ୍ତିରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି||2||

ਜੋਗ ਸਬਦੰ ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣਹ ॥
ଯୋଗୀଙ୍କ ଧର୍ମ ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ଅଟେ, ବ୍ରାହ୍ମଣର ଧର୍ମ ବେଦର ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଅଟେ।

ਖ੍ਤ੍ਰੀ ਸਬਦੰ ਸੂਰ ਸਬਦੰ ਸੂਦ੍ ਸਬਦੰ ਪਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ ॥
କ୍ଷତ୍ରିୟର ଧର୍ମ ସୁରବୀରତାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଅଟେ ଏବଂ ଶୂଦ୍ରର ଧର୍ମ ଲୋକଙ୍କ ସେବା ଅଟେ।

ସରବ ସବଦଂ ତ ଏକ ସବଦଂ ଜେ କୋ ଜାନସି ଭେଉ ॥
ପରନ୍ତୁ ସର୍ବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ ଏହା ଯେ କେବଳ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି କରାଯାଉ।

ନାନକ ତା କୋ ଦାସୁ ହୈ ସୋଈ ନିରଂଜନ ଦେଉ ॥୩॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଭେଦକୁ ଜାଣିଥାଏ, ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ତାହାଙ୍କ ଦାସତ୍ୱ ସ୍ୱୀକାର ଅଟେ ଏବଂ ବସ୍ତୁତଃ ସେ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଅଟନ୍ତି||3||

ଏକ କ୍ରିସ୍ନଂ ତ ସରବ ଦେବା ଦେବ ଦେବା ତ ଆତମହ ॥
ସୃଷ୍ଟିର ଜନ୍ମଦାତା, ପୋଷକ, ସଂହାରକ ଏକ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ ଦେବତାଙ୍କ ଦେବତା ଏବଂ ଦେବତାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି।

ଆତମଂ ସ୍ରୀ ବାସୁଦେବସ୍ ଜେ କୋଈ ଜାନସି ଭେବ ॥
ଯଦି କେହି ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ନାନକ ତା କୋ ଦାସୁ ହୈ ସୋଈ ନିରଂଜନ ଦେବ ॥୪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ଅଟୁ, ସେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପ ହୋଇଥାନ୍ତି||4||

ସଲୋକ ସହସକ୍ରିତୀ ମହଲਾ ୫
ଶ୍ଲୋକ ସହସକ୍ରିତୀ ମହଲା 5

୧ଓଂ ସତି ନାମୁ କରତା ପୁରଖୁ ନିରଭଉ ନିରବୈରୁ ଅକାଲ ମୂରତି ଅଜୁନୀ ସୈਭଂ ଗୁରପ୍ରସାଦି ॥
ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

କତଂଚ ମାତା କତଂଚ ପିତା କତଂଚ ବନିତା ବିନୋଦ ସୁତହ ॥
ମାତା-ପିତା କିଏ କାହାର ଅଟେ, ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ସହିତ ମୋହ-ପ୍ରେମ କେଉଁଠି ସାଥି ଦେଇଥାଏ?

କତଂଚ ଭ୍ରାତ ମୀତ ହିତ ବଂଧବ କତଂଚ ମୋହ କୁଟଂବ୍ତେ ॥
ଭାଇ, ମିତ୍ର, ଶୁଭଚିନ୍ତକ, ସମ୍ପର୍କୀୟ ଏବଂ ପରିବାରର ମୋହ କେଉଁଠି ସାଥି ଦେଇଥାଏ?

କତଂଚ ଚପଲ ମୋହନୀ ରୂପଂ ପେଖଂତେ ତିଆରୀं କରୋତି ॥
ଚଞ୍ଚଳ ମାୟା ମୋହିତ କରି ରହିଥାଏ, ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖି ଦେଖି ସାଥି ଛାଡି ଯାଇଥାଏ।

ਰਹੰਤ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਸਿਮਰਣ ਨਾਨਕ ਲਬਧ੍ਯੰ ਅਚੁਤ ਤਨਹ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ ସାଥି ରହିଥାଏ, ଯାହା ମହାତ୍ମା ଏବଂ ଭକ୍ତଜନଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹੰ ਧ੍ਰਿਗ ਸਨੇਹੰ ਭ੍ਰਾਤ ਬਾਂਧਵਹ ॥
ମାତା-ପିତା ସହିତ ମିଥ୍ୟା ପ୍ରେମ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟର ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਧ੍ਰਿਗ ਸ੍ਨੇਹੰ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸ ਸੁਤਹ ॥
ପତ୍ନୀ ସହିତ ପ୍ରେମ ଏବଂ ପୁତ୍ର ସହିତ ଖୁସି ମଧ୍ୟ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਧ੍ਰਿਗ ਸ੍ਨੇਹੰ ਗ੍ਰਿਹਾਰਥ ਕਹ ॥
ଗୃହସ୍ଥି ସହିତ ସ୍ନେହ ଧିକ୍କାର ଅଟେ।

ਸਾਧਸੰਗ ਸ੍ਨੇਹ ਸਤ੍ਯੰ ਸੁਖਯੰ ਬਸੰਤਿ ਨਾਨਕਹ ॥੨॥
ନାନକ ସ୍ପଷ୍ଟ କରନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ବନାଇବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||2||

ਮਿਥ੍ਯੰਤ ਦੇਹੰ ਖੀਣੰਤ ਬਲਨੰ ॥
ଏହି ଶରୀର ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ଯାହାର ବଳ ଧୀରେ ଧୀରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਬਰਧੰਤਿ ਜਰੂਆ ਹਿਤ੍ਯੰਤ ਮਾਇਆ ॥
ଯେପରି ବୟସ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ, ମାୟା ସହିତ ସେତେ ମୋହ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥାଏ।

ਅਤ੍ਯੰਤ ਆਸਾ ਆਥਿਤ੍ ਭਵਨੰ ॥
ସଂସାରରେ ମନୁଷ୍ୟ ଅତିଥି ଭଳି ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ତାହାର ଆଶା ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ਗਨੰਤ ਸ੍ਵਾਸਾ ਭੈਯਾਨ ਧਰਮੰ ॥
ଭୟାନକ ଯମରାଜ ଜୀବନର ଶ୍ୱାସ ଗଣନା କରିଥାଏ,

ਪਤੰਤਿ ਮੋਹ ਕੂਪ ਦੁਰਲਭ੍ ਦੇਹੰ ਤਤ ਆਸ੍ਯੰ ਨਾਨਕ ॥
ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ମୋହ କୂପରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି – ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੩॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ହେ ଜଗଦାତା! ହେ ପାଳନହାର! ଆମ ଉପରେ ନିଜ କୃପା କର||3||

କାଚ କୋଟଂ ରଚଂତି ତୋଯଂ ଲେପନଂ ରକତ ଚରମଣହ ॥
ଏହି ଶରୀର ରୂପୀ କଚ୍ଚା ଦୂର୍ଗ ଜଳ ରୂପୀ ବୀର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବନା ହୋଇଛି, ଯାହା ଉପରେ ରକ୍ତ ଏବଂ ଚମଡାର ଆବରଣ କରା ଯାଇଛି।

ନବଂତ ଦୁଆରଂ ଭୀତ ରହିତଂ ବାଇ ରୂପଂ ଅସଥଂଭନହ ॥
ଆଖି, ମୁହଁ, କାନ ନବ ଦ୍ୱାର ଅଟେ, ଯାହାର କୌଣସି ଦ୍ୱାର ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରାଣ-ବାୟୁର ସ୍ତମ୍ଭ ଅଟେ।

ଗୋବିଂଦ ନାମଂ ନହ ସିମରଂତି ଅଗିଆନୀ ଜାନଂତି ଅସଥିରଂ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ଲୋକ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ ଏବଂ ଶରୀରକୁ ସ୍ଥାୟୀ ମାନିଥାଏ।

ଦୁରଲଭ ଦେହ ଉଧରଂତ ସାଧ ସରଣ ନାନକ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀରର ଉଦ୍ଧାର ସେତେବେଳେ ହୋଇଥାଏ,

ହରି ହରି ହରି ହରି ହରି ହରେ ଜପଂତି ॥୪॥
ଯେତେବେଳେ ସେ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ||4||

ସୁਭଂତ ତୁਯଂ ଅଚୁତ ଗୁଣଗ୍ଯଂ ପୁରନଂ ବହୁଲୋ କ୍ରିପାଲା ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ଶୋଭାବାନ ଅଟୁ, ଅଟଳ ଅଟୁ, ଗୁଣର ସାଗର ଅଟୁ, ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଏବଂ କୃପାର ଘର ଅଟୁ।

ଗଂଭୀରଂ ଊଚୈ ସରବଗି ଅପାରା ॥
ତୁ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର, ସବୁଠାରୁ ବଡ, ସର୍ବଜ୍ଞ ଏବଂ ଅପରାମ୍ପର ଅଟୁ।

ଭ୍ରିତିଆ ପ୍ରିଅଂ ବିସ୍ରାମ ଚରନଂ ॥
ତୁ ହିଁ ନିଜ ଭକ୍ତର ପ୍ରିୟ ଅଟୁ, ସେ ତୋର ଚରଣରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ଅନାଥ ନାଥେ ନାନକ ସରନଂ ॥୫॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଅନାଥର ନାଥ! ଆମେ ମଧ୍ୟ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ||5||

ମ୍ରିଗୀ ପେଖଂତ ବଧିକ ପ୍ରହାରେਣ ଲକ୍ଷ୍ ଆਵଧହ ॥
ଏକ ମୃଗୁଣୀକୁ ଦେଖି ଶିକାରୀ ନିଜ ଶସ୍ତ୍ର ପ୍ରହାର କରିଥାଏ।

ଅହୋ ଜସ୍ ରଖେਣ ଗୋପାଲହ ନାନକ ରୋମ ନ ଛେଦ୍ତେ ॥୬॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ରକ୍ଷା ଈଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର ବାଳ ବଙ୍କା ହୋଇ ପାରେନାହିଁ||6||

ਬਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਬਲਵੰਤ ਕਾਰੀ ਸੇਵੰਤ ਸੂਰਾ ਚਤੁਰ ਦਿਸਹ ॥
ଯଦି କେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବହୁତ ସାହସୀ ଏବଂ ବଳବାନ ହୋଇଥାଏ, ଚାରିଦିଗରୁ ସୁରବୀର ମଧ୍ୟ ତାହାର ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਖਮ ਥਾਨ ਬਸੰਤ ਊਚਹ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਰਣੰ ਕਦਾਂਚਹ ॥
ଜଣେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ରହିପାରେ, ଯାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁର କୌଣସି ଭୟ ନଥାଇ ପାରେ।

ਹੋਵੰਤਿ ਆਗਿਆ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ ॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ହୋଇଥାଏ, ଏକ ଛୋଟ ପିମ୍ପୁଡି ତାହାର ଶ୍ୱାସ ନେଇଯାଇ ପାରେ||7||

ਸਬਦੰ ਰਤੰ ਹਿਤੰ ਮਇਆ ਕੀਰਤੰ ਕਲੀ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਤੁਆ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଏହା ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଯେ ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହିବା ଉଚିତ,

ਮਿਟੰਤਿ ਤਤ੍ਰਾਗਤ ਭਰਮ ਮੋਹੰ ॥
ଲୋକଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରେମ ତଥା ଦୟା କର ଏବଂ ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର।

ਭਗਵਾਨ ਰਮਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਥਾਨ੍ਹ੍ਹਿੰ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଭ୍ରମ-ମୋହ ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସର୍ବତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਦ੍ਰਿਸਟ ਤੁਯੰ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨੰ ਬਸੰਤ ਸਾਧ ਰਸਨਾ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ସବୁଙ୍କ ଉପରେ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ତୋର ଦର୍ଶନ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ ଏବଂ ତୁ ସାଧୁଙ୍କ ଜିହ୍ୱାରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି,

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅੰ ਜਾਪੁ ਜਪਨਾ ॥੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ପ୍ରିୟ ହରିନାମର ଜପ କରିଥାନ୍ତି||8||

ਘਟੰਤ ਰੂਪੰ ਘਟੰਤ ਦੀਪੰ ਘਟੰਤ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਨਖ੍ਤ੍ਰ ਗਗਨੰ ॥
ସୁନ୍ଦର ରୂପ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ, ଦ୍ୱୀପ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ରମା, ନକ୍ଷତ୍ର, ଗଗନର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਘਟੰਤ ਬਸੁਧਾ ਗਿਰਿ ਤਰ ਸਿਖੰਡੰ ॥
ଧରିତ୍ରୀ, ପାହାଡ, ବୃକ୍ଷ, ଶିଖର ମଧ୍ୟ ବିଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ।

ਘਟੰਤ ਲਲਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਹੀਤੰ ॥
ପ୍ରିୟ ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ, ଭାଇ, ଶୁଭଚିନ୍ତକ ସବୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਘਟੰਤ ਕਨਿਕ ਮਾਨਿਕ ਮਾਇਆ ਸ੍ਵਰੂਪੰ ॥
ସୁନା, ରୂପା, ଧନ-ଦୌଲତ, ସୁନ୍ଦର ରୂପ ମଧ୍ୟ କ୍ଷୀଣ ହୋଇଥାଏ।

ନਹ ਘਟੰਤ ਕੇਵਲ ਗੋਪਾਲ ਅਚੁਤ ॥
କେବଳ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କେବେ ଅନ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਅਸਥਿਰੰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਜਨ ॥੯॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁଜନ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାୟୀ ଅଟନ୍ତି||୨||

ਨਹ ਬਿਲੰਬ ਧਰਮੰ ਬਿਲੰਬ ਪਾਪੰ ॥
ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଧର୍ମ କରିବାରେ ବିଳମ୍ବ କର ନାହିଁ, ପାପ କର ନାହିଁ।

ਦ੍ਰਿੜੰਤ ਨਾਮੰ ਤਜੰਤ ਲੋਭੰ ॥
ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କରି ହରିନାମରେ ଲୀନ ରୁହ।

ਸਰਣਿ ਸੰਤੰ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸੰ ਪ੍ਰਾਪਤੰ ਧਰਮ ਲਖ੍ਿਣ ॥
ସନ୍ଥ-ମହାତ୍ମା ଜନଙ୍କ ଶରଣରେ ସବୁ ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ,

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਮਾਧਵਹ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଧର୍ମର ଗୁଣ ତାହାକୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||10||

ਮਿਰਤ ਮੋਹੰ ਅਲਪ ਬੁਧ੍ਿ ਰਚੰਤਿ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸਾਹੰ ॥
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ଜୀବ ମୋହ-ମାୟାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପତ୍ନୀର ପ୍ରେମ ଓ ଭୋଗ-ବିଳାସରେ ରତ ରହିଥାଏ।

ਜੌਬਨ ਬਹਿਕ੍ਰਮ ਕਨਿਕ ਕੁੰਡਲਹ ॥
ସେ ଯୌବନ, ସୁନାର ଆଭୁଷଣର ଲାଳସାରେ ରହିଥାଏ।

ਬਚਿਤ੍ਰ ਮੰਦਿਰ ਸੋਭੰਤਿ ਬਸਤ੍ਰਾ ਇਤ੍ਯੰਤ ਮਾਇਆ ਬ੍ਯਾਪਿਤੰ ॥
ମାୟା ତାହାକୁ ଏତେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ଯେ ସେ ସୁନ୍ଦର ଘର ଓ ଶୋଭାବାନ ବସ୍ତ୍ରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹੇ ਅਚੁਤ ਸਰਣਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਭੋ ਭਗਵਾਨਏ ਨਮਹ ॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଅଚ୍ୟୁତ! ତୁ ହିଁ ଭକ୍ତକୁ ଶରଣ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ, ହେ ଭଗବାନ! ତୁମକୁ ଆମର କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଣାମ ଅଟେ||11||

ਜਨਮੰ ਤ ਮਰਣੰ ਹਰਖੰ ਤ ਸੋਗੰ ਭੋਗੰ ਤ ਰੋਗੰ ॥
ଜନ୍ମ ହେଲେ ମୃତ୍ୟୁ ସୁନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ, ଖୁସି ମିଳିଥାଏ, ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ, ଅନେକ ପଦାର୍ଥ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ରୋଗ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ଊଚੰ ਤ ਨੀਚੰ ਨਾਨ੍ਾ ਸੁ ਮੂਚੰ ॥
କେହି ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥାଏ, କେହି ନୀଚ ହୋଇଯାଏ, ଯଦି ଅଳ୍ପ ଥାଏ, ପରେ ବହୁତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଏ।

Page 1355

ਰਾਜੰ ਤ ਮਾਨੰ ਅਭਿਮਾਨੰ ਤ ਹੀਨੰ ॥
ରାଜ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ମାନ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ, ଅହଂକାର କାରଣରୁ ଅନାଦର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੰ ਵਰਤੰਤਿ ਬਿਨਾਸਨੰ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଦୁନିଆରେ ସବୁ ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਅਸਥਿਰੰ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨਾਸਨੰ ॥੧੨॥
ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ହିଁ ସ୍ଥାୟୀ ଅଟେ, ଏଣୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନରେ ଲୀନ ରୁହ||12||

ਕਿਰਪੰਤ ਹਰੀਅੰ ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ ॥
ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਬਿਗਸੀਧ੍ਿ ਬੁਧਾ ਕੁਸਲ ਥਾਨੰ ॥
ବୁଦ୍ଧିର ବିକାଶ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਸ੍ਿੰਤ ਰਿਖਿਅੰ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੰ ॥
ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ବଶରେ ଆସିଯାଏ ଏବଂ ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਸੀਤਲੰਤ ਰਿਦਯੰ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਗਿਆਨੰ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପାଇ ହୃଦୟ ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ

ਰਹੰਤ ਜਨਮੰ ਹਰਿ ਦਰਸ ਲੀਣਾ ॥
ହରି-ଦର୍ଶନରେ ଲୀନ ରହି ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ।

ਬਾਜੰਤ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੀਣਾਂ ॥੧੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଶବ୍ଦର ବାଣୀ ହିଁ ବାଜିଥାଏ||13||

ਕਹੰਤ ਬੇਦਾ ਗੁਣੰਤ ਗੁਨੀਆ ਸੁਣੰਤ ਬਾਲਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥
ଗୁଣବାନ ପୁରୁଷ ବେଦକୁ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଥାଏ, ଯାହା ଜିଜ୍ଞାସୁ ଶ୍ରବଣ କରିଥାଏ।

ਦ੍ਰਿੜੰਤ ਸੁਬਿਦਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥
କିନ୍ତୁ ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ନାମ ଦାନୁ ଜାଚଂତ ନାନକ ଦୈନହାର ଗୁର ଗୋପାଲਾ ॥୧୪॥
ହେ ନାନକ! ସେ ନାମ ଦାନର କାମନା କରିଥାଏ, ଯାହା ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||14||

ନହ ଚିଂତਾ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭ୍ରାତਹ ନହ ଚିଂତਾ କଛୁ ଲୋକ କହ ॥
ମାତା-ପିତା, ଭାଇର ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ, ନା ଅନ୍ୟ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଚିନ୍ତା କର।

ନହ ଚିଂତਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤਹ ਪ୍ରਵਿਰਤਿ ਮਾਇਆ ਸਨਬਂਧਨਹ ॥
ପତ୍ନୀ, ପୁତ୍ର ତଥା ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଚିନ୍ତା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ବାସ୍ତବରେ ଦୁନିଆରେ ସମ୍ପର୍କ କେବଳ ମାୟା ଯୋଗୁଁ ହୋଇଥାଏ।

ଦଇਆਲ ଏକ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ନାନକ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪ୍ରତਿਪਾਲਕਹ ॥୧୫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଏତେ ଦୟାଳୁ ଯେ ସେ ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଦୈନିକ ଖାଦ୍ୟ ଦେଇ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି||15||

ਅਨਿਤ୍ ਵਿਤਂ ਅਨਿਤ୍ ਚਿਤਂ ਅਨਿਤ୍ ਆਸਾ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਪ୍ਰਕਾਰਂ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ ଚିରସ୍ଥାୟୀ ନୁହେଁ, ମନର କାମନା ଅସ୍ଥାୟୀ ଅଟେ ଏବଂ ଅନେକ ପ୍ରକାର କାମନା ମଧ୍ୟ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଅଟେ।

ਅਨਿਤ୍ ਹੇਤਂ ਅਹਂ ਬਂਧਂ ਭਰਮ ਮਾਇਆ ਮਲਨਂ ਬਿਕਾਰਂ ॥
ଅହଙ୍କାରର ବନ୍ଧନରେ କରା ଯାଇଥିବା ପ୍ରେମ, ମାୟାର ଭ୍ରମ ଏବଂ ମଳିନ ବିକାର ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ଫିରଂତ ਜੋਨਿ ਅਨੇਕ ਜਠਰਾਗਨਿ ନହ ਸਿਮਰਂਤ ਮਲੀਣ ਬੁਧ୍ਂ ॥
ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ଗର୍ଭାଗ୍ନିରେ ପଡି ଅନେକ ଯୋନି ଭୋଗ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ।

ହେ ਗੋਬਿਂਦ କରତ ਮਇਆ ନାନକ ਪਤਿਤ ଉਧਾਰਣ ਸਾਧ ਸਂਗਮਹ ॥୧୬॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! କୃପା କର, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପବିତ୍ର ଜୀବଙ୍କ ଉଦ୍ଧାର କରିଦିଅ||16||

ਗਿਰਂਤ ਗਿਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਤਾਲਂ ਜਲਂਤ ਦੇਦੀਪ୍ ਬੈਸ୍ਵਾਂਤਰਹ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ପାହାଡରୁ ପଡି ଯାଉ, ପାତାଳକୁ ଚାଲି ଯାଉ, ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳିଯାଉ;

ਬਹਂਤਿ ਅਗਾਹ ਤੋਯਂ ਤਰਂਗੀ ਦੁਖਂਤ ਗ୍ਰਹ ਚਿਂਤਾ ਜਨਮਂ ਤ ਮਰਣਹ ॥
ସେ ପାଣିର ତରଙ୍ଗରେ ବହିଯାଇ କେତେ ଦୁଃଖୀ ହେଉ, ପରନ୍ତୁ ଘରର ଚିନ୍ତା ଏହି ସବୁଠାରୁ ଦୁଃଖଦାୟକ ଅଟେ, ଏହା ଜନ୍ମ-ମରଣର କାରଣ ଅଟେ।

ਅਨਿਕ ਸਾਧਨੰ ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ ਨਾਨਕ ਅਸਥੰਭੰ ਅਸਥੰਭੰ ਅਸਥੰਭੰ ਸਬਦ ਸਾਧ ਸ੍ਰਜਨਹ ॥੧੭॥
ਅਨੇਕ ਸਾਧਨਾਰ ਉਪਯੋਗ ਕਰਿਵਾ ਪਰੇ ਮਧ ਘਰਰ ਚਿਨ੍ਤਾ ਦੂਰ ਹੁਏਨਾਹਿੁਂ। ਏਣੁ ਨਾਨਕ ਜਨਮਾਨਸਕੁ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਸਾਧੁਙ੍ਕ ਵਚਨ (ਹਰਿਨਾਮ) ਆਸ਼੍ਰਾ ਦੇਵਾ ਵਾਲਾ ਅਟੇ ||17||

ਘੋਰ ਦੁਖ੍ੰ ਅਨਿਕ ਹਤ੍ੰ ਜਨਮ ਦਾਰਿਦ੍ਰੰ ਮਹਾ ਬਿਖ੍ਾਦੰ ॥
ਘੋਰ ਦੁਃਖ-ਵਿਪਦ ਵਾਲਾ ਅਨੇਕ ਅਪਰਾਧ ਕਰਿਥਾਉ, ਜਾਨਾਂ-ਜਨ੍ਮਾਨ੍ਤਰਰ ਦਾਰਿਦ੍ਰ੍ਯ ਅਥਵਾ ਪਾਪ-ਸਙ੍ਕਟ ਦ੍ਵਾਰਾ ਘੇਰਿ ਰਹਿਥਾਉ,

ਮਿਟੰਤ ਸਗਲ ਸਿਮਰੰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਜੈਸੇ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਭਸਮੰ ਕਰੋਤਿ ॥੧੮॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਈਸ਼੍ਵਰਙ੍ਕ ਭਜਨ ਸ੍ਮਰਣ ਦ੍ਵਾਰਾ ਏਹਾ ਸਵੁ ਦੂਰ ਹੋਇਯਾਏ, ਯੇਪਰਿ ਅਗ੍ਨਿ ਕਾਥਾਕੁ ਜਲਾਇ ਪਾਉਁਸ਼ ਕਰਿ ਦੇਇਥਾਏ||18||

ਅੰਧਕਾਰ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸੰ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਅਘ ਖੰਡਨਹ ॥
ਪਰਮਾਤ੍ਮਾਙ੍ਕ ਸ੍ਮਰਣ ਕਰਿਵਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅନ୍ଧਕਾਰ ਮਧ ਉਜ੍ਜਲ ਹୋਇਯਾਏ, ਪਾਪਰ ਅନ୍ତ ਹୋਇਥਾਏ, ਜੀਵ ਗੁਣਵਾਨ ਵନିଯାଏ।

ਰਿਦ ਬਸੰਤਿ ਭੈ ਭੀਤ ਦੂਤਹ ਕਰਮ ਕਰਤ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲਹ ॥
ਯେତେବେଳେ ਭਗਵਾਨ ਹ੍ਰਦਯରେ ਵାସ କରିଥାନ୍ତି, ਯਮਦੂਤ ਮਧ ਦରିବାକୁ ଲାଗିଥାଏ, ਸ਼ੁਭ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਸ੍ਰੋਤਾ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨਹ ॥
ହରି କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅମୋଘ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਰਣਿ ਜੋਗੰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਨਕ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਖੇਮੰ ਕਰੋਤਿ ॥੧੯॥
ਭਕ୍ତର ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଶରଣ ଦେବା ପାଇଁ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ସମସ୍ତ ସୁଖ-କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି||19||

ਪਾਛੰ ਕਰੋਤਿ ਅਗ੍ਰਣੀਵਹ ਨਿਰਾਸੰ ਆਸ ਪੂਰਨਹ ॥
ସେହି ସ୍ରଷ୍ଟା ପଛରେ ରହିଥିବା(ଅସମର୍ଥ) ଲୋକଙ୍କୁ ସଫଳତାର ଶୀର୍ଷରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିରାଶ ବ୍ୟକ୍ତିର ସବୁ କାମନା ପୁରା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਿਰਧਨ ਭਯੰ ਧਨਵੰਤਹ ਰੋਗੀਅੰ ਰੋਗ ਖੰਡਨਹ ॥
ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ନିର୍ଧନ ଧନବାନ ବନିଯାଏ ଏବଂ ରୋଗୀର ଅସାଧ ରୋଗ ମଧ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਭਗਤ੍ਿ ਭਗਤਿ ਦਾਨੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ସେ ଭକ୍ତକୁ ଭକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ଏହିପରି ଭକ୍ତଜନ ରାମନାମର ଗୁଣଗାନ ଏବଂ କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾਰਹ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਿੰ ਨ ਲਭ੍ਤੇ ॥੨੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ଏହିପରି ବଡ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା କାହିଁକି ପ୍ରାପ୍ତ କର ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ?||20||

ਅਧਰੰ ਧਰੰ ਧਾਰਣਹ ਨਿਰਧਨੰ ਧਨ ਨਾਮ ਨਰਹਰਹ ॥
ନାରାୟଣଙ୍କ ନାମ ବେସାହାରାକୁ ସାହାରା ଦେଇଥାଏ, ହରିନାମ ନିର୍ଦ୍ଧନ ପାଇଁ ଧନ ଅଟେ।

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਬਲਹੀਣ ਬਲ ਕੇਸਵਹ ॥
ଗୋବିନ୍ଦ ଅନାଥର ନାଥ ଅଟନ୍ତି, ସେହି କେଶବ ବଳହୀନ ଲୋକଙ୍କ ବଳ ଅଟନ୍ତି।

ਸਰਬ ਭੂਤ ਦਯਾਲ ਅਚੁਤ ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ ਦਾਮੋਦਰਹ ॥
ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ଉପରେ ଦୟା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଗରିବଙ୍କ ସାହାରା ଅଟନ୍ତି।

ਸਰਬਗ੍ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕਰੁਣਾ ਮਯਹ ॥
ସେହି ପରମ ପୁରୁଷ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅଟନ୍ତି, ଭଗବାନ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଏବଂ କରୁଣାମୟ ଅଟନ୍ତି।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਸੰਤ ਬਾਸੁਦੇਵਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥
ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରତି ଘଟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਾਚੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੰ ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਹ ਬਿਸਰੰਤਿ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥੨੧॥
ନାନକ ବିନୟ ପୂର୍ବକ କାମନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ କୃପାନିଧି ନାରାୟଣ! ଏପରି କୃପା କରଜେ ଆମେ ତୋତେ କେବେ ବିସ୍ମରଣ କରିବୁ ନାହିଁ||21||

ਨਹ ਸਮਰਥੰ ਨਹ ਸੇਵਕੰ ਨਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮੰ ॥
ହେ ପରମ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ! ନା ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ଯୋଗ୍ୟତା ଅଛି, ନା ତୋର ଭକ୍ତି କରିଛି ଆଉ ନା ତୋ' ସହିତ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇଛି।

ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੰ ॥੨੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର କୃପାରୁ ହିଁ ଆମେ ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ କରିଥାଉ, ତୁ କୃପାର ଘର ଅଟୁ||22||

ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਕਰੰਤ ਜੀਆ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਛਾਦਨ ਦੇਵੰਤ ਦਾਨੰ ॥
ଜନ୍ମଦାତା ଈଶ୍ୱର ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଭରଣ ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଆମର ରହିବା ପାଇଁ ଘର, କପଡା ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ସୁବିଧା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸ੍ਰਿਜੰਤ ਰਤਨ ਜਨਮ ਚਤੁਰ ਚੇਤਨਹ ॥
ସେ ଅମୂଲ୍ୟ ମାନବ ଜନ୍ମ ଦେଇ ଚତୁର ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਵਰਤੰਤਿ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਹ ॥
ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ଆମେ ଆନନ୍ଦପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ସୁଖୀ ରହିଥାଉ।

ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ,

ਅਨਿਤ੍ ਰਚਨਾ ਨਿਰਮੋਹ ਤੇ ॥੨੩॥
ସେ ନଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟିର ମୋହରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାଏ||23||

ਦਾਨੰ ਪਰਾ ਪੂਰਬੇਣ ਭੁੰਚੰਤੇ ਮਹੀਪਤੇ ॥
ବଡ ବଡ ଶାସକ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ କରିଥିବା ପୂଣ୍ୟ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରିଥାନ୍ତି।

ਬਿਪਰੀਤ ਬੁਧ੍ਿ ਮਾਰਤ ਲੋਕਹ ਨਾਨਕ ਚਿਰੰਕਾਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକରେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ||24||

ਬ੍ਰਿਥਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹੰ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜਸ੍ ਸਿਮਰਣ ਰਿਦੰਤਰਹ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ-ସ୍ମରଣ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହୃଦୟର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ମଧ୍ୟ କୃପା ବୋଲି ମାନିଥାଏ।

ਆਰੋਗ੍ਯੰ ਮਹਾ ਰੋਗ੍ਯੰ ਬਿਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ਕਰੁਣਾ ਮਯਹ ॥੨੫॥
ପରନ୍ତୁ ଯାହାକୁ କରୁଣାମୟ ପରମେଶ୍ୱର ଭୁଲିଯାନ୍ତି, ସେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ମହାରୋଗୀ ଅଟେ||25||

ਰਮਣੰ ਕੇਵਲੰ ਕੀਰਤਨੰ ਸੁਧਰਮੰ ਦੇਹ ਧਾਰਣਹ ॥
ମନୁଷ୍ୟର ଧର୍ମ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଅଟେ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਨਕ ਪੀਵਤੰ ਸੰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਪ੍ਤੇ ॥੨੬॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଜନ ନାରାୟଣଙ୍କ ଅମୃତମୟ ନାମ ଯେତେ ପାନ କଲେ ମଧ୍ୟ ତୃପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ||26||

ਸਹਣ ਸੀਲ ਸੰਤੰ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰਸ੍ ਦੁਰਜਨਹ ॥
ସନ୍ଥଜନ ସହନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି, ସେ ମିତ୍ର ଓ ଶତ୍ରୁକୁ ଏକା ଭଳି ଭାବନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇਣ ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ ਉਪਤਿਸਟਤੇ ॥੨੭॥
ହେ ନାନକ! କେହି ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭୋଜନ ନେଇ ଆସୁ, କେହି ନିନ୍ଦା କରୁ, କେହି ମାରିବା ପାଇଁ ଆସୁ, ସବୁଙ୍କୁ ଏକ ସମାନ ଦେଖିଥାନ୍ତି||27||

ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਮਾਨ ਭੰਗਨਹ ॥
ତାହାଙ୍କ ନା ତିରସ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ନା କେବେ ମାନ-ସମ୍ମାନ ଭଙ୍ଗ ହୋଇଥାଏ।

ਸੋਭਾ ਹੀਨ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਪੋਹੰਤਿ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਨਹ ॥
ନା ସେ ଶୋଭାହୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନା ସଂସାରର ଦୁଃଖ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ।

ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਜਪੰਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖ ਬਾਸਨਹ ॥੨੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ବାଲା ଏପରି ପ୍ରାଣୀ ସଦା ସୁଖୀ ରହିଥାଏ||28||

ਸੈਨਾ ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਸੂਰ ਅਜਿਤੰ ਸੰਨਾਹੰ ਤਨਿ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾਹ ॥
ସାଧୁ ମଣ୍ଡଳୀ ଅଜୟ ସୁରବୀରଙ୍କ ସେନା ଅଟେ, ଯାହା ଶରୀରରେ ନମ୍ରତାର କବଚ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਆਵਧਹ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਓਟ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਚਰਮਣਹ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ତାହାର ଶସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ସାହାରା ତାହାର ହାତର ଢାଲ ଅଟେ।

ਆਰੂੜਤੇ ਅਸ੍ਵ ਰਥ ਨਾਗਹ ਬੁਝੰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗਹ ॥
ପ୍ରଭୁ ମାର୍ଗର ପରିଚୟ ହିଁ ତାହା ପାଇଁ ହାତୀ, ଘୋଡା, ଏବଂ ରଥର ସବାର ଅଟେ।

ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭਯੰ ਸਤ੍ਰੁ ਸੈਨਾ ਧਾਯੰਤੇ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ସେ ନିର୍ଭୀକ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କରି କାମୁକ ଶତ୍ରୁ ସେନା ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିଥାଏ।

ਜਿਤਤੇ ਬਿਸ੍ਵ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਵਸ੍ਯੰ ਕਰੋਤਿ ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ ॥੨੯॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ମହାରଥୀ କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଲୁଟେରାକୁ ବଶରେ ରଖି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱକୁ ଜୟ କରି ନେଇଥାଏ||29||

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੰ ਦ੍ਰੁਮ ਛਾਯਾ ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ ॥
ଦୁର୍ବୁଦ୍ଧି ବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ମୃଗତୃଷ୍ଣା, ଗନ୍ଧର୍ବ ନଗରୀ ତଥା ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ସମାନ ଜୀବନ ରଚନା କରିଥାଏ।

ਤਤਹ ਕੁਟੰਬ ਮੋਹ ਮਿਥ੍ਯਾ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਹ ॥੩੦॥
ଏହିପରି ପରିବାରର ମୋହ ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ଏଣୁ ନାନକଙ୍କ ଉପଦେଶ ଯେ ରାମ ନାମର ସ୍ମରଣ କରିଚାଲ||30||

ਨਚ ਬਿਦਿਆ ਨਿਧਾਨ ਨਿਗਮੰ ਨਚ ਗੁਣਗ੍ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ବ୍ୟକ୍ତି ପାଖରେ ନା ବେଦ-ବିଦ୍ୟାର ଭଣ୍ଡାର ଅଛି, ନା ସେ ଗୁଣବାନ ଅଟେ। ନା ସେ ନାମ-ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲୀନ ହୋଇଥାଏ।

ਨਚ ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੰਠੰ ਨਹ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰ ਚਾਤੁਰਹ ॥
ନା ତାହାର କଣ୍ଠ ସଙ୍ଗୀତ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଆଉ ତାହାକୁ ଚତୁର ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ।

ਭਾਗ ਉਦਿਮ ਲਬਧ੍ਯੰ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ ਖਲ ਪੰਡਿਤਹ ॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ସବୁ ଉପଲବ୍ଧି କେବଳ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମୂର୍ଖ ଜୀବ ମଧ୍ୟ ପଣ୍ଡିତ ବନିଯାଏ||31||

ਕੰਠ ਰਮਣੀਯ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲਾ ਹਸਤ ਊਚ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਣੀ ॥
ଯାହାର କଣ୍ଠରେ ରାମନାମ ଜପିବାର ସୁନ୍ଦର ମାଳା ଥାଏ, ପ୍ରେମ ଧାରଣ କରିବା ଗୋମୁଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਜੀਹ ਭਣਿ ਜੋ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਉਧਰਣੰ ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ॥੩੨॥
ଜିହ୍ୱାରେ ଯିଏ ଉତ୍ତମ ଶ୍ଳୋକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନେତ୍ରକୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ମାୟାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||32||

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਹੀਣਸ੍ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਧ੍ਰਿਗੰਤ ਜਨਮ ਭ੍ਰਸਟਣਹ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଗୁରୁଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର ବିହୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଭ୍ରଷ୍ଟ ଅଟେ

ਕੂਕਰਹ ਸੂਕਰਹ ਗਰਧਭਹ ਕਾਕਹ ਸਰਪਨਹ ਤੁਲਿ ਖਲਹ ॥੩੩॥
ଏପରି ମୂର୍ଖ ବାସ୍ତବରେ କୁକୁର, ଘୁଷୁରି, ଗଧ, କାଉ ଏବଂ ସାପ ସମାନ ଅଟେ||33||

ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਭਜਨੰ ਰਿਦਯੰ ਨਾਮ ਧਾਰਣਹ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣର ଭଜନ କର, ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ଧାରଣ କର।

କୀରତନଂ ସାଧସଂଗେଣ ନାନକ ନହ ଦ୍ରିସଟଂତି ଜମଦୂତନହ ॥୩୪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କର, ଯମଦୂତ ସାମାନ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ଦେବ ନାହିଁ||34||

ନଚ ଦୁରଲଭଂ ଧନଂ ରୂପଂ ନଚ ଦୁରଲଭଂ ସ୍ୱରଗ ରାଜନହ ॥
ନା ଧନ-ଦୌଲତ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ, ନା ରୂପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ ତଥା ସ୍ୱର୍ଗର ଶାସନ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ନୁହେଁ।

ନଚ ଦୁରଲଭଂ ଭୋଜନଂ ବିଂଜନଂ ନଚ ଦୁରଲଭଂ ସ୍ୱଛ ଅଂବରହ ॥
ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବାଲା ଭୋଜନ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ନୁହେଁ ଏବଂ ନା ସ୍ୱଚ୍ଛ ବସ୍ତ୍ର ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ।

ନଚ ଦୁରଲଭଂ ସୁତ ମିତ୍ର ଭ୍ରାତ ବାଂଧବ ନଚ ଦୁରଲଭଂ ବନିତା ବିଲାସହ ॥
ପୁତ୍ର, ମିତ୍ର, ଭାଇ, ସମ୍ପର୍କୀୟ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ଉହାନ୍ତି ଆଉ ପତ୍ନୀ ସହିତ ଭୋଗବିଳାସ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ।

ନଚ ଦୁରଲଭଂ ବିଦିଆ ପ୍ରବୀନଂ ନଚ ଦୁରଲଭଂ ଚତୁର ଚଂଚଲହ ॥
ବିଦ୍ୟାରେ ନିପୁଣ ହେବା ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ନୁହେଁ, ଯଦି କାହାକୁ ଚତୁର-ଚାଲାକ କୁହାଯାଏ, ସେ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ନୁହେଁ।

ଦୁରଲଭଂ ଏକ ଭଗବାନ ନାମହ ନାନକ ଲବଧ୍ଯ଼ିଂ ସାଧସଂଗି କ୍ରିପା ପ୍ରଭଂ ॥୩୫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି – କେବଳ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ ଏବଂ ନାମ କେବଳ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁକୃପା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||35||

ଜତ କତହ ତତହ ଦ୍ରିସଟଂ ସ୍ୱରଗ ମରତ ପଯାଲ ଲୋକହ ॥
ସ୍ୱର୍ଗଲୋକ, ମୃତ୍ୟୁଲୋକ, ପାତାଳଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ସରବତ୍ର ରମଣଂ ଗୋବିଂଦହ ନାନକ ଲେପ ଛେପ ନ ଲିପ୍ତେ ॥୩୬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ସେ କର୍ମ ଦୋଷ, ପାପ-ପୂଣ୍ୟ ରହିତ ଅଟନ୍ତି||36||

ବିଖଯା ଭର୍ଯଂତି ଅଂମ୍ରିତଂ ଦୁସଟାଂ ସଖା ସ୍ୱଜନହ ॥
ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଲେ ଜହର ମଧ୍ୟ ଅମୃତ ହୋଇଯାଏ, ଦୁଷ୍ଟ ଶତ୍ରୁ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧୁ, ସଜ୍ଜନ ବନିଯାଏ।

ଦୁଖଂ ଭର୍ଯଂତି ସୁଖ୍ଯ଼ିଂ ଭୈ ଭୀତଂ ତ ନିରଭଯହ ॥
ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ବଦଳି ଯାଏ ଏବଂ ଭୟାଳୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇଯାଏ।

ਥਾਨ ਬਿਹੂਨ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਹ ॥੩੭॥
ସ୍ଥାନହୀନକୁ ସୁଖର ସ୍ଥାନ ମିଳିଯାଏ, ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୃପାରୁ ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||37||

ਸਰਬ ਸੀਲ ਮਮੰ ਸੀਲੰ ਸਰਬ ਪਾਵਨ ਮਮ ਪਾਵਨਹ ॥
ସର୍ବଶୀଳ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋତେ ଶୀଳ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସର୍ବ ପବିତ୍ର ମୋତେ ପବିତ୍ର କରିଥାନ୍ତି।

ਸਰਬ ਕਰਤਬ ਮਮੰ ਕਰਤਾ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪ੍ਤੇ ॥੩੮॥
ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ବାଲା ହିଁ ମୋର କର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି। ହେ ନାନକ! ସେ ପାପ-ଦୋଷ ଠାରୁ ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି||38||

ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਚੰਦ੍ ਦੇਵਹ ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹ ॥
ନା ଚନ୍ଦ୍ରଦେବ ଶୀତଳ ଅଟନ୍ତି, ନା ବାବନ ଚନ୍ଦନ ଶୀତଳ ଅଟେ।

ਨਹ ਸੀਤਲੰ ਸੀਤ ਰੁਤੇਣ ਨਾਨਕ ਸੀਤਲੰ ਸਾਧ ਸ੍ਰਜਨਹ ॥੩੯॥
ହେ ନାନକ! ଶରଦ ଋତୁ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଶୀତଳ ନୁହେଁ, ଯେତିକି ଶୀତଳ ସାଧୁ ମହାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି।||39||

ਮੰਤ੍ਰੰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਧ੍ਾਨੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪ੍ਰੁਰਨਹ ॥
ସାଧୁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ମନ୍ତ୍ର କେବଳ ରାମନାମ ଜପିବା ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ଏହା ଯେ ଈଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରତି କୋଣରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି।

ਗ੍ਾਨੰ ਸਮ ਦੁਖ ਸੁਖੰ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰਣਹ ॥
ସୁଖ-ଦୁଃଖକୁ ଏକା ଭଳି ମାନିବା ହିଁ ତାହାର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଏବଂ ତାହାର ଜୀବନ-ଯୁକ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାର ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ଅଟେ।

ਦਯਾਲੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਆ ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਵਰਜਿਤਹ ॥
ସେ ସବୁ ଜୀବ ଉପରେ ଦୟାଳୁ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ କାମୁକ ପାଞ୍ଚ ଶତ୍ରୁ ନାଶ କରିଥାନ୍ତି।

ਭੋਜਨੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨੰ ਅਲਪ ਮਾਯਾ ਜਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ-କୀର୍ତ୍ତନ ହିଁ ତାହାର ଭୋଜନ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ଯେପରି ଜଳରେ କମଳ ରହିଥାଏ।

ਉਪਦੇਸੰ ਸਮ ਮਿਤ੍ ਸਤ੍ਰਹ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ॥
ମିତ୍ର ଅଥବା ଶତ୍ରୁ, ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମାନ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରିୟ ଲାଗିଥାଏ।

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਨਹ ਸ੍ਰੋਤਿ ਸ੍ਰਵਣੰ ਆਪੁ ਤ੍ਯਾਗਿ ਸਗਲ ਰੇਣੁਕਹ ॥
ସେ ନିଜ କାନରେ ପରନିନ୍ଦା ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ଅହଂ-ଭାବ ତ୍ୟାଗ କରି ସବୁଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ବନି ରହିଥାନ୍ତି।

ਖਟ ਲਖ੍ਣ ਪੂਰਨੰ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥੪੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି – ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଠାରେ ଏହି ଛଅ ଲକ୍ଷଣ ଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସାଧୁ-ପୁରୁଷ ଭାବେ ଗଣନା କରାଯାଏ||40||

ਅਜਾ ਭੋਗੰਤ ਕੰਦ ਮੂਲੰ ਬਸੰਤੇ ਸਮੀਪਿ ਕੇਹਰਹ ॥
ଛାଗ କନ୍ଦମୂଳ ଖାଇ ସିଂହ ପାଖରେ ରହିଲେ, ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਤਤ੍ ਗਤੇ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਸੋਗ ਹਰਖੰ ਬਿਆਪਤੇ ॥੪੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଅବସ୍ଥା ସଂସାରର ଲୋକଙ୍କ ରହିଥାଏ, ଯାହାକୁ ଖୁସି ସହିତ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ||41||

ਛਲੰ ਛਿਦ੍ਰੰ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੰ ਅਪਰਾਧੰ ਕਿਲਬਿਖ ਮਲੰ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ, କୋଟି କୋଟି ବିଘ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାନ୍ତି, ପାପ-ଅପରାଧର ମଇଳାରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ।

ਭਰਮ ਮੋਹੰ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨੰ ਮਦੰ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਿਤੰ ॥
ସେ ଭ୍ରମ, ମୋହ, ମାନ-ଅପମାନ, ମାୟାର ନିଶାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮ੍ਰਿਤ੍ਯੁ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਨਰਕਹ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੰ ਨ ਸਿਧ੍ਯਤੇ ॥
ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରେ ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଅନେକ ଉପାୟ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਿਰਮਲੰ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮੰ ॥
ହେ ନାନକ! ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜୀବନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଥାଏ,

ਰਮੰਤਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਹ ॥੪੨॥
ଏଣୁ ପ୍ରତିଦିନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||42||

ਤਰਣ ਸਰਣ ਸੁਆਮੀ ਰਮਣ ਸੀਲ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ମୁକ୍ତି ସମ୍ଭବ ଅଟେ, ସେ ଶୀଳବାନ, ଲୀଳା କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਹ ਦਾਨੁ ਦੇਤ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਨਹ ॥
ସେ ସବୁ କରିବା-କରାଇବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ନିରାସ ଆସ କରଣଂ ସଗଲ ଅରଥ ଆଲଯହ ॥
ସେ ନିରାଶ ଜୀବର ଆଶା ପୁରା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବ ସୁଖ ପଦାର୍ଥର ଘର ଅଟନ୍ତି।

ଗୁଣ ନିଧାନ ସିମରଂତି ନାନକ ସଗଲ ଜାଚଂତ ଜାଚିକହ ॥୪୩॥
ହେ ନାନକ! ସଂସାର ସେହି ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ବିନୟପୂର୍ବକ ମାଗିଥାନ୍ତି||43||

ଦୁରଗମ ସଥାନ ସୁଗମଂ ମହା ଦୂଖ ସରବ ସୂଖଣହ ॥
ଦୁର୍ଗମ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ସୁଗମ ହୋଇଯାଏ, ବଡ ରୁ ବଡ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ସୁଖରେ ପରିଣତ ହୋଇଥାଏ।

ଦୁରବଚନ ଭେଦ ଭରମଂ ସାକତ ପିସନଂ ତ ସୁରଜନହ ॥
ଦୁର୍ବଚନ, ଭେଦ, ମତାବଲମ୍ବୀ ଏବଂ ଚୁଗୁଲିଆ ମଧ୍ୟ ସଜ୍ଜନ ବନିଯାନ୍ତି।

ଅସଥିତଂ ସୋଗ ହରଖଂ ଭୈ ଖୀନଂ ତ ନିରଭଵହ ॥
ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ସୁଖରେ ବଦଳି ଯାଏ ଏବଂ ଭୟାଳୁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଭୀକ ବନିଯାଏ।

ਭੈ ਅਟਵੀਅੰ ਮਹਾ ਨਗਰ ਬਾਸੰ ਧਰਮ ਲਖ੍ਣ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥
ଭୟାନକ ବନ ମଧ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟ ମହାନଗରରେ ବଦଳି ଯାଏ, ଏପରି ଧର୍ମର ଲକ୍ଷଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ସାଧ ସଂଗମ ରାମ ରାମ ରମਣੰ ସରਣਿ ନାନକ ହରି ହରି ଦଯାଲ ଚରਣੰ ॥୪୪॥
ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ରାମ-ରାମ ମନ୍ତ୍ର ଜପିବା ଉଚିତ। ହେ ନାନକ! ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ସବୁ ସମ୍ଭବ ଅଟେ||44||

ହେ ଅଜିତ ସୁର ସଂଗ੍ରਮੰ ਅତି ବଲନା ବହୁ ମରଦନହ ॥
ହେ (ମୋହ) ଅଜୟ ମହାଯୋଦ୍ଧା! ତୁ ଏତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟୁ ଯେ ତୁ ବଡ ବଡ ବୀରକୁ ମଧ୍ୟ ନାଶ କରି ଦେଇଛୁ।

ଗଣ ଗੰଧରବ ଦେବ ମାନୁਖ੍ੰ ପସୁ ପੰଖୀ ବିମୋହନହ ॥
ଗଣ-ଗନ୍ଧର୍ବ,ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ପଶୁ-ପକ୍ଷୀକୁ ମଧ୍ୟ ମୋହିତ କରି ନେଇଛି।

ହରି କରਣହାରੰ ନମସକାରੰ ସରਣਿ ନାନକ ଜଗଦୀସ୍ୱରହ ॥୪୫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ସର୍ବକର୍ତ୍ତା ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆମର କୋଟି କୋଟି ନମସ୍କାର ଅଟେ, ଆମେ ସେହି ଜଗଦୀଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣରେ ଅଛୁ||45||

ହେ କାମੰ ନରକ ବିସ੍ରਮੰ ବହୁ ଜୋନੀ ਭ੍ରਮਾਵਣਹ ॥
ହେ କାମ! ତୁ ଜୀବକୁ ନର୍କରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ବାଲା ଅଟୁ ଏବଂ ଅନେକ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଛୁ।

ଚିତ ହରਣੰ ਤ੍ਰै ଲୋକ ରੰਮ੍ੰ ଜପ ତପ ସୀଲ ବିଦାରਣਹ ॥
ତୁ ଲୋକଙ୍କ ହୃଦୟ ଚୋରାଇ ଥାଉ, ତିନି ଲୋକକୁ ଗମନ କରିଅଛୁ, ତୁ ଜପ, ତପ, ଶୀଳ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ।

ଅଲପ ସୁଖ ଅବିତ ଚੰଚଲ ଊଚ ନୀଚ ସମାବਣਹ ॥
ତୁ ସାମାନ୍ୟ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ, ଧନହୀନ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଚଞ୍ଚଳ ବନାଇବା ବାଲା ଏବଂ ବଡ ଅଥବା ଛୋଟ ସବୁ ତୋ' ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਤਵ ਭੈ ਬਿਮੁੰਚਿਤ ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਓਟ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥੪੬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତୋର ଭୟରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇଛି||46||

ਹੇ ਕਲਿ ਮੂਲ ਕ੍ਰੋਧੰ ਕਦੰਚ ਕਰੁਣਾ ਨ ਉਪਰਜਤੇ ॥
ହେ କ୍ରୋଧ! ତୁ କଳହ-କ୍ଲେଶର ମୂଳ କାରଣ ଅଟୁ, ତୋତେ କେବେ ମଧ ଦୟା ଆସେ ନାହିଁ।

ਬਿਖਯੰਤ ਜੀਵੰ ਵਸ੍ੰ ਕਰੋਤਿ ਨਿਰਤ੍ੰ ਕਰੋਤਿ ਜਥਾ ਮਰਕਟਹ ॥
ତୁ ଜୀବକୁ ନିଜ ବଶରେ କରି ନେଇଥାଉ ଏବଂ ଯେଉଁ କାରଣରୁ ମର୍କଟ ଭଳି ନାଚିଥାଏ।

ਅਨਿਕ ਸਾਸਨ ਤਾੜੰਤਿ ਜਮਦੂਤਹ ਤਵ ਸੰਗੇ ਅਧਮੰ ਨਰਹ ॥
ତୋର ସଙ୍ଗତରେ ଆସି ଉତ୍ତମ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ ନୀଚ ବନିଯାଏ ଏବଂ ଯମଦୂତ ତାହାକୁ ହୁକୁମ ଦେଇ ଦଣ୍ଡ ଦେଇଥାଏ।

ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਰਖ੍ਾ ਕਰੋਤਿ ॥੪੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଦୁଃଖ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି||47||

ਹੇ ਲੋਭਾ ਲੰਪਟ ਸੰਗ ਸਿਰਮੋਰਹ ਅਨਿਕ ਲਹਰੀ ਕਲੋਲਤੇ ॥
ହେ ଲୋଭ! ତୁ ବାଦଶାହ, ଅମୀର, ସବୁଙ୍କୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ତୋର ଲହରୀରେ ଫସି ତାହାର ତମାସା କରିଥାଏ।

ਧਾਵੰਤ ਜੀਆ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੰ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਡੋਲਤੇ ॥
ତୋର ବଶରେ ଆସି ଜୀବ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୌଡି ଥାଏ ଏବଂ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਨਚ ਮਿਤ੍ਰੰ ਨਚ ਇਸਟੰ ਨਚ ਬਾਧਵ ਨਚ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤਵ ਲਜਯਾ ॥
ତୋତେ ମିତ୍ର, ଆଇଏସଟି, ସମ୍ପର୍କୀୟ, ମାତା-ପିତାର କୌଣସି ଲଜ୍ଜା ନାହିଁ।

ਅਕਰਣੰ ਕਰੋਤਿ ਅਖਾਦ੍ਿ ਖਾਦ੍ੰ ਅਸਾਜ੍ੰ ਸਾਜਿ ਸਮਜਯਾ ॥
କାମ କରୁ ନଥିବା ଦ୍ୱାରା ମଧ ତୁ କାମ କରାଇ ଥାଉ, ଖାଇବା ଅଯୋଗ୍ୟ ଚିଜ ମଧ ଖୁଆଉ ଥାଉ, ସମାଜରେ ନ ରହିବା ବାଲାକୁ ମଧ ରଖିଥାଉ।

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਿਗ੍ਯਾਪ੍ਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਰਹਰਹ ॥੪੮॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ନାରାୟଣ! ଆମେ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛୁ, ଏହି ଲୋଭରୁ ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିଦିଅ||48||

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਮੂਲੰ ਅਹੰਕਾਰੰ ਪਾਪਾਤਮਾ ॥
ହେ ପାପୀ ଅହଂକାର! ତୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ମୂଳ ଅଟୁ।

ਮਿਤ੍ਰੰ ਤਜੰਤਿ ਸਤ੍ਰੰ ਦ੍ਰਿੜੰਤਿ ਅਨਿਕ ਮਾਯਾ ਬਿਸ੍ਤੀਰਨਹ ॥
ତୁ ମିତ୍ର ଠାରୁ ଦୂରେଇ ନେଇ ଶତ୍ରୁ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଯୋଡୁ ଏବଂ ମାୟାର ପ୍ରପଞ୍ଚ ପ୍ରସାର କରୁ।

ਆਵੰਤ ਜਾਵੰਤ ਥਕੰਤ ਜੀਆ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਹੁ ਭੋਗਣਹ ॥
ତୋର କାରଣରୁ ଜୀବ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ଥକି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ।

ਭ੍ਰਮ ਭਯਾਨ ਉਦਿਆਨ ਰਮਣੰ ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਅਸਾਧ ਰੋਗਣਹ ॥
ସେ ଭ୍ରମରେ ଭୟାନକ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମହା ବିକଟ ଏବଂ ଅସାଧ ରୋଗର ଶିକାର ହୋଇଯାଏ।

ਬੈਦ੍ਯੰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਰਾਧਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥੪੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ରୋଗର ଉପଚାର କରିବା ବାଲା ବୈଦ୍ୟ ଏକମାତ୍ର ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ସେହି ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା କର||49||

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜਗਦ ਗੁਰੋ ॥
ହେ ପ୍ରାଣନାଥ! ହେ ଗୋବିନ୍ଦ! ହେ କୃପାର ଘର! ହେ ଜଗଦଗୁରୁ!

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਹਰਣਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਸਭ ਦੁਖ ਹਰੋ ॥
ସେ ସଂସାରର କଷ୍ଟ ହରଣ କରିବା ବାଲା! ହେ କରୁଣାମୟ! ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ଦୂର କର।

ਹੇ ਸਰਣਿ ਜੋਗ ਦਯਾਲਹ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਮਯਾ ਕਰੋ ॥
ହେ ଶରଣ ଦେବାର ଯୋଗ୍ୟ! ହେ ଦୟାଳୁ ଦୀନାନାଥ! କୃପା କର।

ਸਰੀਰ ਸ੍ਵਸਥ ਖੀਣ ਸਮਏ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵਹ ॥੫੦॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଶରୀର ସୁସ୍ଥ ଅଥବା ବେମାରି ହେଉ, ସର୍ବଦା ତୋହର ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||50||

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਰਣੰ ਰਮਣੰ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ତୋର ଚରଣ-କମଳର ଶରଣରେ ତୋର ହିଁ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਤਰਣੰ ਨਾਨਕ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥੫੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଗଲେ ଭୟାନକ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ||51||

ਸਿਰ ਮਸ੍ਤਕ ਰਖ੍ਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੰ ਹਸ੍ਤ ਕਾਯਾ ਰਖ੍ਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਹ ॥
ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ମସ୍ତକର ସଂରକ୍ଷଣ କର, ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ହାତ ଓ ଶରୀରର ରକ୍ଷା କର(ଆମେ କୌଣସି ମନ୍ଦ କାମ କରିବୁ ନାହିଁ)।

ਆਤਮ ਰਖ੍ਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਧਨ ਚਰਣ ਰਖ੍ਾ ਜਗਦੀਸ੍ਵਰਹ ॥
ହେ ଗୋପାଳ! ଆମର ଆତ୍ମାର ରକ୍ଷା କର, ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ଧନ ଏବଂ ଚରଣର ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ତୁ ହିଁ ଅଟୁ।

ਸਰਬ ਰਖ੍ਾ ਗੁਰ ਦਯਾਲਹ ਭੈ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥
ହେ ଦୟାଳୁ ଗୁରୁ! ସବୁଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କର, ଭୟ-ଦୁଃଖର ନାଶ କର।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤਹ ॥੫੨॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଭକ୍ତବତ୍ସଳ! ଅନାଥର ନାଥ! ହେ ଅଟଳ ପ୍ରଭୁ! ଆମକୁ ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ||52||

ਜੇਨ ਕਲਾ ਧਾਰਿਓ ਆਕਾਸੰ ਬੈਸੰਤਰੰ ਕਾਸਟ ਬੇਸਟੰ ॥
ଯେଉ ଓଁକାର ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଆକାଶକୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ କାଠରେ ଅଗ୍ନି ଲୁଚି ରହିଥାଏ।

ਜੇਨ ਕਲਾ ਸਸਿ ਸੂਰ ਨਖ੍ਤ੍ਰ ਜੋਤ੍ਿੰ ਸਾਸੰ ਸਰੀਰ ਧਾਰਣੰ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ନକ୍ଷତ୍ରକୁ ଜ୍ୟୋତି ମିଳୁଅଛି ଏବଂ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂସାରରେ ପ୍ରାଣର ସଂଚାର ହେଉଅଛି।

ਜੇਨ ਕਲਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੰ ਨਹ ਛੇਦੰਤ ਜਠਰ ਰੋਗਣਹ ॥
ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ମାତାର ଗର୍ଭରେ ପାଳନ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପେଟର ରୋଗ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਤੇਨ ਕਲਾ ਅਸਥੰਭੰ ਸਰੋਵਰੰ ਨਾਨਕ ਨਹ ਛਿਜੰਤਿ ਤਰੰਗ ਤੋਯਣਹ ॥੫੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସ୍ଥିତ ଅଟେ, ସେହି ସାଗରର ଜଳର ଲହରୀ ଆମକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇ ଥାଏ||53||

ਗੁਸਾਂਈ ਗਰਿਸ੍ਟ ਰੂਪੇਣ ਸਿਮਰਣੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਵਣਹ ॥
ପରମାତ୍ମା ବହୁତ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ପୂଜନୀୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନ ଅଟେ।

ਲਬਧ੍ਹੰ ਸੰਤ ਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰਿਛ ਮਾਰਗ ਹਰਿ ਭਗਤਣਹ ॥੫੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କର, ହରି-ଭକ୍ତିର ପବିତ୍ର ମାର୍ଗରେ ଚାଲ, ସେତେବେଳେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଲବଧ୍ହି ହୋଇଥାଏ||54||

ਮਸਕੰ ਭਗਨੰਤ ਸੈਲੰ ਕਰਦਮੰ ਤਰੰਤ ਪਪੀਲਕਹ ॥
ମଶା ଭଳି ଦୁର୍ବଳ ବ୍ୟକ୍ତି ପଥରକୁ ଭାଙ୍ଗି ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥାଏ, ଏକ ଛୋଟ ପିମ୍ପୁଡି କୁଟା ସାହାରାରେ ପାର କରି ନେଇଥାଏ।

ਸਾਗਰੰ ਲੰਘੰਤਿ ਪਿੰਗੰ ਤਮ ਪਰਗਾਸ ਅੰਧਕਹ ॥
ଲେଙ୍ଗଡା ବ୍ୟକ୍ତି ସମୁଦ୍ର ପାର କରିଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ଧ ମଧ ଆଖିରେ ଆଲୋକ ପାଇଥାଏ।

ਸਾਧ ਸੰਗੇਣਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥੫੫॥
ଏପରି ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଏଣୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରି ଭଜନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||55||

ਤਿਲਕ ਹੀਣੰ ਜਥਾ ਬਿਪ੍ਰਾ ਅਮਰ ਹੀਣੰ ਜਥਾ ਰਾਜਨਹ ॥
ଯେପରି ତିଳକ ବିନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ମାନନୀୟ ହୋଇ ନଥାଏ, ଯେପରି ନିଜ ଅଧିକାର-ଶକ୍ତି ବିନା ରାଜାଙ୍କୁ କେହି ପଚାରେ ନାହିଁ।

ਆਵਧ ਹੀਣੰ ਜਥਾ ਸੂਰਾ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਹੀਣੰ ਤਥਾ ਬੈਸ੍ਨਵਹ ॥੫੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେପରି ଅସ୍ତ୍ର-ଶସ୍ତ୍ର ବିନା ସୁରବୀର ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ଧର୍ମ ବିହୀନ ବୈଷ୍ଣବ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||56||

ନ ସଂਖं ନ ଚକ୍ରं ନ ଗଦା ନ ସିଆମं ॥
ନା ସେହି ଶଙ୍ଖ, ଚକ୍ର ଏବଂ ଗଦା ଅଛି ଆଉ ନା ଶ୍ୟାମ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଛି।

ଅସ୍ଚରଜ ରୁପଂ ରହଂତ ଜନମଂ ॥
ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ,ସେ ଅଜନ୍ମା ଅଟନ୍ତି।

ନେତ ନେତ କଥଂତି ବେଦା ॥
ବେଦ ତାହାଙ୍କ ଭଳି କେହି ନାହାନ୍ତି ବୋଲି କହିଥାଏ,

ଊଚ ମୁଚ ଅପାର ଗୋବିଂଦହ ॥
ଅପରାମ୍ପର ଈଶ୍ୱର ବହୁତ ବଡ ଅଟନ୍ତି।

ବସଂତି ସାଧ ରିଦଯଂ ଅଚୁତ ବୁଝଂତି ନାନକ ବଡଭାଗୀଅହ ॥୫୭॥
ସେ କେବଳ ସାଧୁଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ହେ ନାନକ! ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ମାନିଥାଏ||57||

ଉଦିଆନ ବସନଂ ସଂସାରଂ ସନବଂଧୀ ସ୍ୱାନ ସିଆଲ ଖରହ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଏକ ଜଙ୍ଗଲ ସମାନ ସଂସାରରେ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁଠି (ଲୋଭ, ସୈତାନ, ମୂର୍ଖ) କୁକୁର, ଗଧ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥାଏ।

ବିଖମ ସଥାନ ମନ ମୋହ ମଦିରଂ ମହାଂ ଅସାଧ ପଂଚ ତସକରହ ॥
ଏହା ଏକ ଭୟାନକ ସ୍ଥାନ ଅଟେ, ମନ ମୋହର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ହୋଇଛି, ଯେଉଁଠି କାମ, କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ମହା ଅସାଧ ତସ୍କର ରହିଥାନ୍ତି।

ହୀତ ମୋହ ଭୈ ଭରମ ଭ୍ରମଣଂ ଅହଂ ଫାଂସ ତୀਖ୍ଣ କଠିନହ ॥
ମୋହ, ପ୍ରେମ, ଭୟର ଭ୍ରମରେ ଲୋକ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଅହଂର ଫାଶିର ବନ୍ଧନ ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ।

ପାବକ ତୋଅ ଅସାଧ ଘୋରଂ ଅଗମ ତୀର ନହ ଲଂଘନହ ॥
ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଏବଂ ବାସନା ରୂପୀ ପାଣି ଯଥେଷ୍ଟ ଉଛୁଳି ରହୁଛି, ଏହାକୁ ପାର କରିବା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ।

ଭଜୁ ସାଧସଂଗି ଗୋପାଲ ନାନକ ହରି ଚରଣ ସରଣ ଉଧରଣ କ୍ରିପା ॥୫୮॥
ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର୍ଟ ହେବ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ଏହା ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସାଥିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରାଯାଉ। ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ ଚରଣର ଶରଣ ନିଅ, ତାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||58||

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲਹ ਸਗਲ੍ਹੰ ਰੋਗ ਖੰਡਣਹ ॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସବୁ ରୋଗ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਸਾਧ ਸੰਗੇਣਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥੫੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର, ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ||59||

ਸਿਆਮਲੰ ਮਧੁਰ ਮਾਨੁਖ੍ਹੰ ਰਿਦਯੰ ਭੂਮਿ ਵੈਰਣਹ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ମଧୁରଭାଷୀ ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ହୃଦୟରେ ଶତ୍ରୁ ଭାବନା ରଖିଥାଏ, ତାହାର ବିନମ୍ର ହେବା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਨਿਵੰਤਿ ਹੋਵੰਤਿ ਮਿਥਿਆ ਚੇਤਨੰ ਸੰਤ ਸ੍ਵਜਨਹ ॥੬੦॥
ଏଣୁ ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ସତର୍କ ରହିବା ଉଚିତ ଅଟେ||60||

ਅਚੇਤ ਮੂੜਾ ਨ ਜਾਣੰਤ ਘਟੰਤ ਸਾਸਾ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੇ ॥
ଅବୁଝା ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ପ୍ରତିଦିନ କମିଥାଏ।

ਛਿਜੰਤ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਕਾਂਇਆ ਕਾਲ ਕੰਨਿਆ ਗ੍ਰਾਸਤੇ ॥
ମହା ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଛି ଏବଂ କାଳର କନ୍ୟା ରୂପରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସୁଅଛି।

ਰਚੰਤਿ ਪੁਰਖਹ ਕੁਟੰਬ ਲੀਲਾ ਅਨਿਤ ਆਸਾ ਬਿਖਿਆ ਬਿਨੋਦ ॥
ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ପରିବାରର ଲୀଳାରେ ଲୀନ ରହୁଛି, ତାହାର ଆଶାରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ଖେଳ-ତମାସାରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਬਹੁ ਜਨਮ ਹਾਰਿਓ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਕਰੁਣਾ ਮਯਹ ॥੬੧॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଅନେକ ଜନ୍ମ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହି ହାରି ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ କରୁଣାମୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ||61||

ਹੇ ਜਿਹਬੇ ਹੇ ਰਸਗੇ ਮਧੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਯੰ ॥
ହେ ଜିହ୍ୱା! ହେ ରସିକ! ତୋତେ ମିଠା ବହୁତ ପସନ୍ଦ ଅଟେ।

ਸਤ ਹਤੰ ਪਰਮ ਬਾਦੰ ਅਵਰਤ ਏਥਹ ਸੁਧ ਅਛਰਣਹ ॥
ତୁ ସତ୍ୟ ବୋଲିବା ତ୍ୟାଗ କରିଛୁ ଏବଂ ଝଗଡାରେ ଲୀନ ହୋଇଛୁ।

ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵੇ ॥੬੨॥
ଉଚିତ ଏହା ଯେ ଶୁଦ୍ଧ ଅକ୍ଷର ଗୋବିନ୍ଦ, ଦାମୋଦର, ମାଧବଙ୍କ ଭଜନ କର||62||

ਗਰਬੰਤਿ ਨਾਰੀ ਮਦੋਨ ਮਤੰ ॥
ସୁନ୍ଦର ନାରୀର ମୋହରେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ,

ਬਲਵੰਤ ਬਲਾਤ ਕਾਰਣਹ ॥
ବଳବାନ ପୁରୁଷ ନିଜ ବଳ କାରଣରୁ ଗର୍ବ କରିଥାଏ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਹ ਭਜੰਤ ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜਨਮਨਹ ॥
କିନ୍ତୁ ଯଦି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ କମଳର ଭଜନ କରି ନାହଁ, ତାହାହେଲେ ତୃଣ ସମାନ ଅଟ ଏବଂ ତାହାର ଜୀବନକୁ ଧିକ୍କାର ଅଟେ।

ਹੇ ਪਪੀਲਕਾ ਗ੍ਰਸਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਤੁਯੰ ਧਨੇ ॥
ହେ ନମ୍ରତାପୂର୍ଣ୍ଣ ପିମ୍ପୁଡି! ତୁ ବହୁତ ମଜବୁତ ଅଟୁ, କାରଣ ତୋ' ପାଖରେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ସ୍ମରଣ ହିଁ ଧନ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਮੋ ਨਮਹ ॥੬੩॥
ନାନକ ତୋତେ ଅନେକ ଥର ନମନ କରିଥାନ୍ତି||63||

ਤ੍ਰਿਣੰ ਤ ਮੇਰੰ ਸਹਕੰ ਤ ਹਰੀਅੰ ॥
ଏକ କୁଟା ମଧ୍ୟ ପର୍ବତ ବନିଯାଏ, ଶୁଖିଲା ସ୍ଥାନ ସବୁଜ ହୋଇଯାଏ।

ਬੂਡੰ ਤ ਤਰੀਅੰ ਊਣੰ ਤ ਭਰੀਅੰ ॥
ବୁଡୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପାର ହୋଇଯାଏ, ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନ ପୂରଣ ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਧਕਾਰ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰੰ ॥
ଅନ୍ଧକାରରେ କୋଟି କୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟର ଆଲୋକ ଆସିଥାଏ।

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਯਾਰੰ ॥੬੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ଦୟାଳୁ ହୋଇଯାନ୍ତି||64||

ਬ੍ਰਹਮਣਹ ਸੰਗਿ ਉਧਰਣੰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਜਿ ਪੂਰਣਹ ॥
ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଙ୍ଗତରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇପାରେ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମ କର୍ମରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ।

ਆਤਮ ਰਤੰ ਸੰਸਾਰ ਗਹੰ ਤੇ ਨਰ ਨਾਨਕ ਨਿਹਫਲਹ ॥੬੫॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ମନ ସଂସାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ନିଷ୍ଫଳ ଚାଲିଯାଏ||65||

ਪਰ ਦਰਬ ਹਿਰਣੰ ਬਹੁ ਵਿਘਨ ਕਰਣੰ ਉਚਰਣੰ ਸਰਬ ਜੀਅ ਕਹ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରଧନ ଛଡାଇ ନେଇଥାଏ, ବହୁତ ବିଘ୍ନ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ, ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ରହିଥାଏ।

ਲਉ ਲਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿਪਤਿ ਮਨ ਮਾਏ ਕਰਮ ਕਰਤ ਸਿ ਸੂਕਰਹ ॥੬੬॥
ଯାହାର ତୃଷ୍ଣା ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ମନ ମାୟାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଏପରି କର୍ମ କରିବା ବାଲା ଘୁଷୁରି ସହିତ ସମାନ ଅଟେ||66||

ਮਤੇ ਸਮੇਵ ਚਰਣੰ ਉਧਰਣੰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଚରଣରେ ରହିଥାଏସେ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਅਨੇਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਣੰ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਨ ਸੰਸਯਹ ॥੬੭॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମ ପାଖରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପାପ-ଦୋଷ ହରଣ ହୋଇଯାଏ||67||4||

ਮਹਲਾ ਪ ਗਾਥਾ
ମହଲା 5 ଗାଥା

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਰਪੂਰ ਪੁਹਪ ਸੁਗੰਧਾ ਪਰਸ ਮਾਨੁਖ੍ ਦੇਹੰ ਮਲੀਣੰ ॥
କର୍ପୁର, ପୁଷ୍ପ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସୁଗନ୍ଧି ମନୁଷ୍ୟର ଶରୀର ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମଳିନ ହୋଇଯାଏ।

ਮਜਾ ਰੁਧਿਰ ਦੁਰਗੰਧਾ ਨਾਨਕ ਅਥਿ ਗਰਬੇਣ ਅਗ੍ਯਾਨਣੋ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଶରୀର ମଜ୍ଜା, ଲହୁ ତଥା ଦୁର୍ଗନ୍ଧରେ ଭରି ରହିଛି, ତଥାପି ଅଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟ ଏହିପରି ଅହଂକାର ହିଁ କରିଥାଏ||1||

ਪਰਮਾਣੋ ਪਰਜੰਤ ਆਕਾਸਹ ਦੀਪ ਲੋਅ ਸਿਖੰਡਣਹ ॥ ਗਛੇਣ ਨੈਣ ਭਾਰੇਣ ਨਾਨਕ ਬਿਨਾ ਸਾਧੂ ਨ ਸਿਧ੍ਯੇ ॥੨॥
ଯଦି ଏତେ ସମର୍ଥ ଯେ ସେ ପରମାଣୁ ଭଳି ହୋଇ ଆକାଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଦ୍ୱିପ, ଲୋକ ଏବଂ ମଣ୍ଡଳ ଭ୍ରମଣ କରି ଆସିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ହେ ନାନକ! ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗ ବିନା ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୁଏନାହିଁ||2||

ਜਾਣੋ ਸਤਿ ਹੋਵੰਤੋ ਮਰਣੋ ਦ੍ਰਿਸਟੇਣ ਮਿਥਿਆ ॥
ହେ ସଂସାରର ମାନବ! ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମାନି ନିଅ, ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟେ, ଯାହା କିଛି ଦେଖା ଯାଉଛି, ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਕੀਰਤਿ ਸਾਥਿ ਚਲੰਥੋ ਭਣੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ॥੩॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହିଁ ସାଥିରେ ଚାଲିଥାଏ||3||

ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਭਰਮੇਣ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ ਬਾਂਧਵਹ ॥
ମାୟା ମନକୁ ମିତ୍ର ଏବଂ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଠାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ କରି ରଖିଛି।

ਲਬਧ੍ਯੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੰ ਗੋਪਾਲ ਭਜਣੰ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ସୁଖର ସ୍ଥାନ କେବଳ ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ||4||

ਮੈਲਾਗਰ ਸੰਗੇਣ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖ ਸਿ ਚੰਦਨਹ ॥
ଚନ୍ଦନ ସଙ୍ଗରେ ରହି ନିମ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ଭଳି ମହକଦାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਿਕਟਿ ਬਸੰਤੋ ਬਾਂਸੋ ਨਾਨਕ ਅਹੰ ਬੁਧਿ ਨ ਬੋਹਤੇ ॥੫॥
ହେ ନାନକ! ଏହାର ନିକଟରେ ରହିବା ବାଲା ବାଉଁଶ ଗଛ ଉଚ୍ଚ ତଥା ଅହଂକାର କାରଣରୁ ମହକଦାର ହୁଏନାହିଁ||5||

ਗਾਥਾ ਗੁੰਫ ਗੋਪਾਲ ਕਥੰ ਮਥੰ ਮਾਨ ਮਰਦਨਹ ॥
ଏହି 'ଗାଥା'ରେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ତୁତି ଗୁନ୍ଥି ହୋଇ ରହିଛି, ତାହାଙ୍କ ମନନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମାନ-ଅଭିମାନ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਹਤੰ ਪੰਚ ਸਤ੍ਰੇਣ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਾਣੇ ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ ॥੬॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ରୂପୀ ବାଣର ପ୍ରହାର ଦ୍ୱାରା କାମୁକ ପାଞ୍ଚ ଶତ୍ରୁର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ||6||

ਬਚਨ ਸਾਧ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਲਹੰਥਾ ਬਡ ਕਰਮਣਹ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଭାଗ୍ୟବାନକୁ ହିଁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਰਹੰਤਾ ਜਨਮ ਮਰਣੇਨ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥੭॥
ହେ ନାନକ! ହରିଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||7||

ਪਤ੍ਰ ਭੁਰਿਜੇਣ ਝੜੀਯੰ ਨਹ ਜੜੀਅੰ ਪੇਡ ਸੰਪਤਾ ॥
ଯେପରି ଗଛର ପତ୍ର ଝଡି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଗଛର ଶାଖାରେ ଲାଗେ ନାହିଁ,

ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਬਿਖਮਤਾ ਨਾਨਕ ਬਹੰਤਿ ਜੋਨਿ ਬਾਸਰੋ ਰੈਣੀ ॥੮॥
ଏହିପରି ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଯୋନିର ଚକ୍ରରେ ପଡିଥାଏ||8||

ਭਾਵਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਲਭੰਤੰ ਬਡ ਭਾਗਣਹ ॥
ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਣ ਰਮਣੰ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਹ ਬਿਆਪਣਹ ॥੯॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରର କଷ୍ଟ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ ||9||

ਗਾਥਾ ਗੂੜ ਅਪਾਰੰ ਸਮਝਣੰ ਬਿਰਲਾ ਜਨਹ ॥
ଗୂଢ଼ ଅପାର ଗାଥାକୁ କେହି ବିରଳ ହିଁ ବୁଝିଥାଏ।

ਸੰਸਾਰ ਕਾਮ ਤਜਣੰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥੧੦॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସଂସାରର କାମନାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ଈଶ୍ୱର ଉପାସନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||10||

ਸੁਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧ ਬਚਨਾ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥
ସାଧୁଙ୍କ ବଚନ ଉତ୍ତମ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ, ଯାହା କୋଟି କୋଟି ଦୋଷକୁ ନାଶ କରି ଦେଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਧ੍ਯਾਨੰ ਨਾਨਕ ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਣਹ ॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣ କମଳର ଧ୍ୟାନ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶାବଳୀର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଥାଏ||11||

ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੈਣਹ ਜੇਣ ਮਧ੍ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ ହୋଇଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେହି ଘର ସୁନ୍ଦର ଅଟେ।

ਮੁਕਤੇ ਰਮਣ ਗੋਬਿੰਦਹ ਨਾਨਕ ਲਬਧ੍ਯੰ ਬਡ ਭਾਗਣਹ ॥੧੨॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିବା ବାଲା ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ହେ ନାନକ! ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପ୍ରଭୁ-ଭଜନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||12||

ਹਰਿ ਲਬਧੋ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਮਿਤੋ ॥
ଆମକୁ ପରମ ମିତ୍ର ଈଶ୍ୱର ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି,

ਬਿਦਾਰਣ ਕਦੇ ਨ ਚਿਤੋ ॥
ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଆମର ହୃଦୟକୁ ନିରାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਾ ਕਾ ਅਸਥਲੁ ਤੋਲੁ ਅਮਿਤੋ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଅତୁଳନୀୟ ଏବଂ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ,

ਸੋਈ ਨਾਨਕ ਸਖਾ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਕਿਤੋ ॥੧੩॥
ହେ ନାନକ! ମନରେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସାଥି ବନାଇ ନେଇଛି||13||

ਅਪਜਸੰ ਮਿਟੰਤ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰਹ ॥
ଯେପରି ସୁପୁତ୍ର କାରଣରୁ ଅପଯଶ ଦୂର ହୋଇଥାଏ,

ਸਿਮਰਤਬ੍ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰਣਹ ॥
ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ପ୍ରୀତମ ଭଗବାନ ଅଚୁତ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଜୀବନ ଠାରୁ ପ୍ରିୟ ଭଗବାନ ସର୍ବଦା ଅଟଳ ଅଟନ୍ତି,

ନାନକ ସଂସାର ସାଗର ତାରଣହ ॥୧୪॥
ଏକ ସେ ହିଁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||14||

ମରଣଂ ବିସରଣଂ ଗୋବିଂଦହ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ମରିବା ସମାନ ଅଟେ,

ଜୀବଣଂ ହରି ନାମ ଧ୍ୟାବଣହ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ ସହିତ ହିଁ ଜୀବନ ରହିଥାଏ।

ଲଭଣଂ ସାଧ ସଂଗୋଣ ॥
ହରିନାମ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ

ନାନକ ହରି ପୁରବି ଲିଖଣହ ॥୧୫॥
ହେ ନାନକ! ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଭାଗ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||15||

ଦସନ ବିହୂନ ଭୁਯੰਗਂ ਮੰਤ੍ਰੰ ଗାରୁੜी ନିବାରଂ ॥
ଯେପରି ଗାରୁଡି ମନ୍ତ୍ର ସର୍ପର ଜହରକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ ଏବଂ ସର୍ପକୁ ଦନ୍ତ ବିହୀନ କରିଥାଏ,

ବ୍ୟାଧି ଉପାੜଣ ସଂତଂ ॥
ସେହିପରି ସନ୍ଥ ସବୁ ଦୁଃଖ-ରୋଗ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ନାନକ ଲਬਧ କରମଣହ ॥୧୬॥
ହେ ନାନକ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||16||

ଜଥ କଥ ରମଣଂ ସରଣଂ ସରବତ୍ର ଜୀଅଣହ ॥
ପ୍ରତି କୋଣରେ ପରମାତ୍ମା ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସବୁ ଜୀବଙ୍କୁ ଶରଣ ଦେଉଛନ୍ତି।

ତଥ ଲଗଣଂ ପ୍ରେମ ନାନକ ॥
ସେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଯାଏ,

ਪਰਸਾਦੰ ਗੁਰ ਦਰਸਨਹ ॥੧੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଓ କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ||17||

ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਮਨ ਬਿਧ੍ਯੰ ॥
ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଖି ରାହିଯାଏ ଏବଂ

ਸਿਧ੍ਯੰ ਸਰਬ ਕੁਸਲਣਹ ॥
ସମସ୍ତ କୁଶଳ-କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗਾਥਾ ਗਾਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਬ੍ਯੰ ਪਰਾ ਪ੍ਰਬਣਹ ॥੧੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଭକ୍ତଜନ ତାହାଙ୍କ ଗାଥା ଗାନ କରୁଛନ୍ତି||18||

ਸੁਭ ਬਚਨ ਰਮਣੰ ਗਵਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਉਧਰਣਹ ॥
ଶୁଭ ବଚନ, ଈଶ୍ୱର ଉପାସନା, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ।

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੰ ਨਾਨਕ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮ ਨ ਲਭ੍ਯਤੇ ॥੧੯॥
ହେ ନାନକ! ଏହିପରି ସଂସାର-ସାଗରରେ ପୁନର୍ବାର ଜନ୍ମ ହୁଏନାହିଁ||19||

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰੰ ॥
ଚାରି ବେଦ, ଅଠର ପୁରାଣ ଏବଂ ଶାସ୍ତ୍ରର ଏହି ମତ ଯେ

ਏਕੰਕਾਰ ਨਾਮ ਉਰ ਧਾਰੰ ॥
ଓଁକାର ନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର।

ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਸਗਲ ਉਧਾਰੰ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବଂଶାବଳୀର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਾਰੰ ॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! କେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପାର କରିଥାଏ||20||

ਸਿਮਰਣੰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੰ ਉਧਰਣੰ ਕੁਲ ਸਮੂਹਣਹ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਲਬਧਿਅੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੰਤਿ ਦਰਸਨਹ ॥੨੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ସାଧୁ-ସଙ୍ଗତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଏପରି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ହରି-ଦର୍ଶନ ପାଇଥାନ୍ତି||21||

ਸਰਬ ਦੋਖ ਪਰੰਤਿਆਗੀ ਸਰਬ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜੰਤਣਃ ॥
ଯିଏ ସବୁ ପାପ-ଦୋଷକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସବୁ ଧର୍ମର ପାଳନ କରିଥାଏ।

ਲਬਧੇਣਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣਿ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖ੍ਣਃ ॥੨੨॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ତହକି ଈଶ୍ୱର ମିଳିଯାନ୍ତି||22||

ਹੋਯੋ ਹੈ ਹੋਵੰਤੋ ਹਰਣ ਭਰਣ ਸੰਪੂਰਣਃ ॥
ସଂସାରର ସଂହାରକ ଓ ପାଳନ ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଓଁକାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ସେ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ପୂର୍ବରୁ ଥିଲେ ଏବଂ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଅସ୍ତିତ୍ୱ ରହିବ।

ਸਾਧੂ ਸਤਮ ਜਾਣੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਣੰ ॥੨੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମାନି ନିଅ ଯେ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ସାଧୁଙ୍କ କାରଣରୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ||23||

ਸੁਖੇਣ ਬੈਣ ਰਤਨੰ ਰਚਨੰ ਕਸੁੰਭ ਰੰਗਣਃ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରର ସୁଖ, ମିଠା ବଚନ ଏବଂ ମାୟାର ରଙ୍ଗରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ,

ਰੋਗ ਸੋਗ ਬਿਓਗੰ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਨ ਸੁਪਨਹ ॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ସେ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ, ଦୁଃଖ ଏବଂ ବିୟୋଗରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ମିଳେନାହିଁ||24||

ਫੁਨਹੇ ਮਹਲਾ ੫
ଫୁନହେ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਹਾਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰਮ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਾਵਤੀ ॥
ହେ ବିଧାତା! ତୋର ହାତର କଲମ ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁ ସବୁଙ୍କ ଲଲାଟରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖୁଅଛୁ।

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ ॥
ତୁ ଅନୁପମ ଏବଂ ରୂପବାନ ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ସାଥିରେ ଲୀନ ରହିଛୁ।

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ ॥
ମୋ' ପାଖରେ ଏତେ ଯୋଗ୍ୟତା ନାହିଁ ଯେ ନିଜ ମୁଖରେ ତୋର ପ୍ରଶଂସା କରି ପାରିବି।

ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ହେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ! ତୋର ଦର୍ଶନ କରି ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ତୋ' ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬੈਸਿ ਕਿ ਕੀਰਤਿ ਮੈ ਕਹਾਂ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ସଭାରେ ବସି ମୁଁ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଥାଏ।

ਅਰਪੀ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਭੁ ਦਿਵਾ ॥
ମୁଁ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୃଙ୍ଗାର ତାହାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରାଣ ଆଦି ସର୍ବସ୍ୱ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଥାଏ।

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜ ਸੁ ਕੰਤਿ ਵਿਛਾਈਐ ॥
ସେହି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶାରେ ଶେଯ ବିଛାଇ ଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਸਾਜਨੁ ਪਾਈਐ ॥੨॥
ଯଦି କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ, ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ਸਖੀ ਕਾਜਲ ਹਾਰ ਤੰਬੋਲ ਸਭੈ ਕਿਛੁ ਸਾਜਿਆ ॥
ହେ ସଖୀ! ଆଖିରେ କଜ୍ଜଳ, ଗଳାରେ ହାର, ଓଠରେ ଲାଲ ଆଦି ସବୁ କରିଛୁ।

ਸੋਲਹ ਕੀਏ ਸੀਗਾਰ ਕਿ ਅੰਜਨੁ ਪਾਜਿਆ ॥
ଅଞ୍ଜନ ଲଗାଇ ମୁଁ ଷୋହଳ ଶୃଙ୍ଗାର କରିଛି।

ਜੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ॥
ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁ ଘରକୁ ଆସିଯାନ୍ତି, ସବୁ କିଛି ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਕੰਤੈ ਬਾਝੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈਐ ॥੩॥
ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସାରା ଶୃଙ୍ଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||3||

ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ਸਾ ਵਡਭਾਗਣੇ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟ ଘରେ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ।

ਤਿਸੁ ਬਣਿਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣੇ ॥
ସେ କରିଥିବା ଶୃଙ୍ଗାର ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ସେ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ।

ਹਉ ਸੁਤੀ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਆ ॥
ମୁଁ ନିର୍ଭୀକ ହୋଇ ଶୟନ କରିଛି, ମୋର ମନର ଆଶା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਹਰਿਹਾਂ ਜਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਆ ॥੪॥
ଯେତେବେଳେ ପତି-ପ୍ରଭୁ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି, ସବୁ କିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||4||

ਆਸਾ ਇਤੀ ਆਸ ਕਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਐ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ମିଳନର ଆଶା ଏତେ ଅଧିକ ଯେ ମୋର ଆଶା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ।

ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ଦୟା କରିଥାନ୍ତି, ଆଶା ପୁରା ହୋଇଯାଏ।

ਮੈ ਤਨਿ ਅਵਗਣ ਬਹੁਤੁ ਕਿ ਅਵਗਣ ਛਾਇਆ ॥
ମୋର ମନରେ ଅବଗୁଣ ଭରି ରହିଛି।

ਹਰਿਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਮਨੁ ਠਹਰਾਇਆ ॥੫॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଦୟା ହୋଇଛି ମୋର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି||5||

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਧਿਆਇਆ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ଯିଏ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି,

ਦੁਤਰੁ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਰਾਇਆ ॥
ସଦଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ଏହି କଠିନ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਮਿਟਿਆ ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥
ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥੬॥
ହରିଙ୍କ ନାମ ଅମୃତମୟ ଅଟେ, ଯାହା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||6||

ਮੇਰੈ ਹਾਥਿ ਪਦਮੁ ਆਗਨਿ ਸੁਖ ਬਾਸਨਾ ॥
ମୋର ହାତରେ ପଦ୍ମ ଚିହ୍ନ ଅଛି, ଘରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳୁଅଛି।

ਸਖੀ ਮੋਰੈ ਕੰਠਿ ਰਤੰਨੁ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਨਾਸਨਾ ॥
ହେ ସଖୀ! ମୋର ଗଳାରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ରତ୍ନ ଅଛି, ଯାହା ଦେଖି ଦୁଃଖ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਬਾਸਉ ਸੰਗਿ ਗੁਪਾਲ ਸਗਲ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ਹਰਿ ॥
ଯିଏ ସର୍ବ ସୁଖର ଘର ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ହରିଙ୍କ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਬਸਹਿ ਜਿਸੁ ਸਦਾ ਕਰਿ ॥੭॥
ସମସ୍ତ ରିଦ୍ଧି, ସିଦ୍ଧି ଏବଂ ନିଧି ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହାତରେ ରହିଥାଏ||7||

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰਾਵਣਿ ਜਾਹਿ ਸੇਈ ਤਾ ਲਾਜੀਅਹਿ ॥
ଯିଏ ପରନାରୀ ସହିତ ପ୍ରୀତି କରିଥାଏ, ଏପରି ଲୋକ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਹਿ ਪਰ ਦਰਬੁ ਛਿਦ੍ਰ ਕਤ ਢਾਕੀਅਹਿ ॥
ଯିଏ ପ୍ରତିଦିନ ପର ଧନ ଚୋରାଇବାରେ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାର ପାପ କେଉଁଠି ଲୁଚାଇ
ହେବ

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਗਲ ਕੁਲ ਤਾਰਈ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳର ମୁକ୍ତି
ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਸੁਨਤੇ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰਈ ॥੮॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ ଶୁଣିଥାଏ, ସେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ||8||

ਊਪਰਿ ਬਨੈ ਅਕਾਸੁ ਤਲੈ ਧਰ ਸੋਹਤੀ ॥
ଉପରେ ଆକାଶ ଅଛି ଏବଂ ତଳେ ସବୁଜ-ସୁନ୍ଦର ଧରିତ୍ରୀ ଅଛି।

ਦਹ ਦਿਸ ਚਮਕੈ ਬੀਜੁਲਿ ਮੁਖ ਕਉ ਜੋਹਤੀ ॥
ଦଶ ଦିଗରେ ବିଜୁଳି ଚମକି ଥିବା ବିଜୁଳି ମୁଖକୁ ଦେଖାଇ ଥାଏ।

ਖੋਜਤ ਫਿਰਉ ਬਿਦੇਸਿ ਪੀਉ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥
ଦେଶ-ପରଦେଶ ସନ୍ଧାନ କରିଅଛି, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਹਰਿਹਾਂ ਜੇ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ ॥੯॥
ଯଦି କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଥାଏ, ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||9||

ਡਿਠੇ ਸਭੇ ਥਾਵ ਨਹੀ ਤੁਧੁ ਜੇਹਿਆ ॥
ଏଠାରେ ଗୁରୁଜୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ନଗରୀ ଅମୃତସରର ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି} ହେ
ଗୁରୁଙ୍କ ନଗରୀ! ମୁଁ ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ଦେଖିଅଛି, କିନ୍ତୁ ତୋ' ଭଳି କେଉଁ ନଗରୀ ନାହିଁ।

ਬਧੋਹੁ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਤਾਂ ਤੂ ਸੋਹਿਆ ॥
ବାସ୍ତବରେ, କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ବିଧାତା ସ୍ୱୟଂ ତୋତେ ବନାଇଛନ୍ତି, ତୁ ଶୋଭାବାନ ଅଟୁ।

ਵਸਦੀ ਸਘਨ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ॥
ଅନୁପମ ରାମଦାସପୁର (ଅମୃତସର)ରେ ଅନେକ ଲୋକ ରହିଥାନ୍ତି।

ਹਰਿਹਾਂ ਨਾਨਕ ਕਸਮਲ ਜਾਹਿ ਨਾਇਐ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ଏହି ରାମଦାସ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||10||

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤ ਸੁਚਿਤ ਸੁ ਸਾਜਨੁ ਚਾਹੀਐ ॥
ଚାତକ ଭଳି ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ଉଚିତ।

ਜਿਸੁ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਸੈ ਕਉ ਆਹੀਐ ॥
ଯାହା ସହିତ ପ୍ରାଣରୁ ଅଧିକ ପ୍ରେମ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ, ତାହାଙ୍କୁ ଚାହିଁବା ଉଚିତ।

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ ਬੂੰਦ ਜਲ ਕਾਰਣੇ ॥
ଯେପରି ଚାତକ ବର୍ଷା ଜଳ ବିନ୍ଦୁ ପାଇଁ ଉଦାସ ହୋଇ ବୁଲୁଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ହରିଭକ୍ତ ହରିନାମର କାମନା କରିଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਮਾਂਗੈ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ॥੧੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ଆମେ ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||11||

ਮਿਤ ਕਾ ਚਿਤੁ ਅਨੂਪੁ ਮਰੰਮੁ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥
ମିତ୍ର(ପ୍ରଭୁ)ଙ୍କ ହୃଦୟ ଅନୁପମ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗਾਹਕ ਗੁਨੀ ਅਪਾਰ ਸੁ ਤਤੁ ਪਛਾਨੀਐ ॥
ଗୁଣର ଗ୍ରାହକ ତଥ୍ୟକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ ଯେ

ਚਿਤਹਿ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਤ ਹੋਵੈ ਰੰਗੁ ਘਨਾ ॥
ଯଦି ହୃଦୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାଏ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਚੰਚਲ ਚੋਰਹਿ ਮਾਰਿ ਤ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥੧੨॥
ଯଦି କାମୁକ ଚଞ୍ଚଳ ଚୋରକୁ ମାରି ଦିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସଚ୍ଚା ଧନ(ପ୍ରଭୁ)ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||12||

ਸੁਪਨੈ ਊਭੀ ਭਈ ਗਹਿਓ ਕੀ ਨ ਅੰਚਲਾ ॥
ସ୍ୱପ୍ନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ କାନି କାହିଁକି ଧରି ନାହିଁ?

ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਿਤ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬੰਚਲਾ ॥
ତୁମେ ହିଁ କାରଣ କୁହ ଯେ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ରୂପକୁ ଦେଖି ମନ ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏଥିପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ଦେଇନାହିଁ।

ਖੋਜਉ ਤਾ ਕੇ ਚਰਣ ਕਹਹੁ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଖୋଜୁଅଛି, କୁହ ମୋତେ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ?

ਹਰਿਹਾਂ ਸੋਈ ਜਤੰਨੁ ਬਤਾਇ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈਐ ॥੧੩॥
ହେ ସଖୀ! ସେହି ଉପାୟ କୁହ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରିୟ-ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଏ|13||

ਨੈਣ ਨ ਦੇਖਹਿ ਸਾਧ ਸਿ ਨੈਣ ਬਿਹਾਲਿਆ ॥
ଯେଉଁ ଆଖି ସାଧୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିନାହିଁ, ସେ ପୀଡିତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨਹੀ ਨਾਦੁ ਕਰਨ ਮੁੰਦਿ ਘਾਲਿਆ ॥
ଯେଉଁ କାନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଶୁଣି ନାହିଁ, ତାହାକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେବା ଉଚିତ।

ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਨ ਨਾਮੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਕਰਿ ਕਟੀਐ ॥
ଯେଉଁ ଜିହ୍ୱା ହରିନାମ ଜପି ନାହିଁ, ତାହାକୁ ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା କରି କାଟିଦେବା ଉଚିତ।

ਹਰਿਹਾਂ ਜਬ ਬਿਸਰੈ ਗੋਬਿਦ ਰਾਇ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ਘਟੀਐ ॥੧੪॥
ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି, ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଜୀବନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||14

ਪੰਕਜ ਫਾਥੇ ਪੰਕ ਮਹਾ ਮਦ ਗੁੰਫਿਆ ॥
ପଦ୍ମ ଫୁଲର ବାସନାରେ ମସ୍ତ ହୋଇ ସେଥିରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ।

ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝਾਇ ਬਿਸਰਤੇ ਸੁੰਫਿਆ ॥
ଜଟିଳତା ଭିତରେ ଫସି ପୁଣି ଉଡିବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ।

ਹੈ ਕੋਊ ਐਸਾ ਮੀਤੁ ਜਿ ਤੋਰੈ ਬਿਖਮ ਗਾਂਠਿ ॥
କଣ କେହି ଏପରି ମିତ୍ର ଅଛି ଯିଏ ସଂସାରର ବିଷମ ଗଣ୍ଠି ଖୋଲି ପାରିବ?

ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥੁ ਜਿ ਟੂਟੇ ਲੇਇ ਸਾਂਠਿ ॥੧੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: କେବଳ ଏକ ମାଲିକ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ନିଜ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦକୁ ମିଳନ କରି ପାରିବେ||15||

ਧਾਵਉ ਦਸਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣੇ ॥
ପ୍ରଭୁପ୍ରେମ ପାଇଁ ଅନେକ ଦିଗରେ ଦୌଡିଛି।

ਪੰਚ ਸਤਾਵਹਿ ਦੂਤ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਮਾਰਣੇ ॥
କାମ-କ୍ରୋଧ ରୂପୀ ପାଞ୍ଚ ଦୁଷ୍ଟ ମୋତେ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଉପାୟରେ ଦୂର କରିହେବ।

ਤੀਖਣ ਬਾਣ ਚਲਾਇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਧ੍ਯਾਈਐ ॥
(ଉତ୍ତର)- ପ୍ରଭୁନାମର ଧ୍ୟାନ କର, ଏହା ତୀକ୍ଷଣ ବାଣ ଅଟେ।

ਹਰਿਹਾਂ ਮਹਾਂ ਬਿਖਾਦੀ ਘਾਤ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ॥੧੬॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପାଇ ମହା ଦୁଃଖଦାୟକ ବିକାରର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ||16||

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ਮੂਲਿ ਨ ਨਿਖੁਟਈ ॥
ସଦଗୁରୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଏପରି ଦାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਖਾਵਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਸਭਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟਈ ॥
ସମସ୍ତେ ଏହାକୁ ଭୋଗ (ଅର୍ଥାତ ହରି-ଭଜନ) କର, ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਿ ਹਰਿ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଆମକୁ ସୁଖର ଘର ଅମୃତମୟ ହରିନାମ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ ਕਦੇ ਨ ਜਾਂਹਿ ਮਰਿ ॥੧੭॥
ନାନକ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି ଯେ ହେ ସଜ୍ଜନ! ସର୍ବଦା ହରିଙ୍କ ଆରାଧନା କର, ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୋଇଯାଏ||17||

ਜਿਥੈ ਜਾਏ ਭਗਤੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥
ଯେଉଁଠି ଭକ୍ତ ଯାଇଥାଏ, ସେହି ସ୍ଥାନ ସୁଖଦାୟକ ହୋଇଥାଏ।

ਸਗਲੇ ਹੋਏ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਾ ॥
ହରିନାମର ଧ୍ୟାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ ଦିଗରୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜੀਅ ਕਰਨਿ ਜੈਕਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਮੁਏ ਪਚਿ ॥
ସବୁ ଜୀବ ଭକ୍ତର ଜୟ-ଜୟକାର କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ନିନ୍ଦୁକ ଦୁଃଖରେ ଜଳିଥାଏ।

ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ॥੧੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି: ହରିନାମ ଜପ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଜନର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ବନି ରହିଥାଏ||18

ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਤਹ ਨਹੀ ਸੇਵੀਐ ॥
ଯିଏ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେହି ପବିତ୍ର ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଆମେ କେବେ ଉପାସନା କରି ନାହୁଁ।

ਝੂਠੈ ਰੰਗਿ ਖੁਆਰੁ ਕਹਾਂ ਲਗੁ ਖੇਵੀਐ ॥
ସଂସାରର ମିଥ୍ୟା ରଙ୍ଗରେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥାଉ, ଏହିପରି କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ?

ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ॥
ହରିଶଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନଗରୀ ସମାନ ସଂସାରକୁ ଦେଖି ସୁଖ ମାନିଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿੰਨ ਜਿ ਦਰਗਹਿ ਜਾਨਿਆ ॥੧੯॥
ଆମେ ସେହି ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଉ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ||19||

ਕੀਨੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਗਵਾਰ ਬਿਕਾਰ ਘਨ ॥
ମୂର୍ଖ ବ୍ୟକ୍ତି ପାପ-ବିକାରଯୁକ୍ତ ଅନେକ କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਮਹਾ ਦੁਰੰਧਤ ਵਾਸੁ ਸਠ ਕਾ ਛਾਰੁ ਤਨ ॥
ସେ ମହା ପାପ ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାରର ମୂର୍ଖକୁ ଶରୀରର ଧୂଳି ହିଁ ମିଳିଯାଏ।

ਫਿਰਤਉ ਗਰਬ ਗੁਬਾਰਿ ਮਰਣੁ ਨਹ ਜਾਨਈ ॥
ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ଅହଂକାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ।

ହରିହାଂ ହରିଚଂଦଉରୀ ପେଖି କାହେ ସଚୁ ମାନଈ ॥୨୦॥
ସେ ନଶ୍ୱର ସଂସାରକୁ ଦେଖି ତାହାକୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ମାନିଥାଏ||20||

ଜିସ କୀ ପୁଜୈ ଅଉଧ ତିସୈ କଉନୁ ରାଖଈ ॥
ଯାହାର ଜୀବନର ଦିନ ପୁରା ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ କିଏ ରକ୍ଷା କରି ପାରିବ?

ବୈଦକ ଅନିକ ଉପାଵ କହାଂ ଲଉ ଭାଖଈ ॥
ଚିକିତ୍ସକ ଅନେକ ଉପାୟ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଥାଏ।

ଏକୋ ଚେତି ଗଵାର କାଜି ତେରୈ ଆଵଈ ॥
ଆରେ ଗାଉଁଲି! କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କର, ଏହା ତୋର କାମରେ ଆସିବ।

ହରିହାଂ ବିନୁ ନାଵୈ ତନୁ ଛାରୁ ବ୍ରିଥା ସଭୁ ଜାଵଈ ॥୨୧॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ ବିନା ଶରୀର ଧୂଳି ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ସବୁ ବୃଥା ହୋଇଯାଏ||21||

ଅଉଖଧୁ ନାମୁ ଅପାରୁ ଅମୋଲକୁ ପୀଜଈ ॥
ହରିନାମ ଅମୂଲ୍ୟ, ଅପାର ଔଷଧ ଅଟେ, ଏହା ପାନ କରିବା ଉଚିତ।

ମିଲି ମିଲି ଖାଵହି ସଂତ ସଗଲ କଉ ଦୀଜଈ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ମିଶି ଏହାର ସେବନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ଜିସୈ ପରାପତି ହୋଇ ତିସୈ ହୀ ପାଵନੇ ॥
ସେ ହିଁ ଏହି ଔଷଧ ପାଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ସନ୍ଥଙ୍କ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ହରିହାଂ ହଉ ବଲିହାରୀ ତਿੰਨ୍ ଜି ହରି ରଂଗୁ ରାଵନੇ ॥୨୨॥
ଆମେ ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଉ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||22||

ଵୈଦା ସଂଦା ସଂଗୁ ଇକଠା ହୋଇଆ ॥
ସନ୍ଥଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀ ବୈଦ୍ୟ ରୂପରେ ଏକାଠି ହୋଇଥାନ୍ତି।

ଅଉଖଦ ଆਏ ରାସି ଵିଚି ଆପି ଖଲୋਇଆ ॥
ସେତେବେଳେ ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ଥାଏ, କାରଣ ଏଥିରେ ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਜੋ ਓਨਾ ਕਰਮ ਸੁਕਰਮ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ ॥
ସେ ଯେଉଁ ଯେଉଁ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହା ସୁକର୍ମ ବନି ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରସାର କରିଥାଏ।

ਹਰਿਹਾਂ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਪਾਪ ਤਨ ਤੇ ਖਿਸਰਿਆ ॥੨੩॥
ଏହିପରି ଦୁଃଖ-ରୋଗ ଏବଂ ସବୁ ପାପ ଶରୀରରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||23||

ਚਉਬੋਲੇ ਮਹਲਾ ੫
ଚଉବୋଲେ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸੰਮਨ ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਮ ਕ੍ਹਿ ਹੋਤੀ ਸਾਟ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଯଦି ପ୍ରେମର ବ୍ୟାପାର ଧନ-ଦୌଲତ ଦ୍ୱାରା ହୋଇ ପାରିବ, ଲଙ୍କାପତି ରାବଣ ଭଳି ବାଦଶାହ କାଙ୍ଗାଳ ନଥିଲା,

ਰਾਵਨ ਹੁਤੇ ਸੁ ਰੰਕ ਨਹਿ ਜਿਨਿ ਸਿਰ ਦੀਨੇ ਕਾਟਿ ॥੧॥
ଯିଏ ଶିବଙ୍କୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିବା ପାଇଁ ଏଗାର ଥର ନିଜ ଶିର କାଟି ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇଥିଲା||1||

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤਨੁ ਖਚਿ ਰਹਿਆ ਬੀਚੁ ਨ ਰਾਈ ਹੋਤ ॥
ଯାହାର ମନ ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହା ପାଖରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନଥାଏ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਬੂਝਨੁ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗ ॥੨॥
ମନ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ଚରଣ-କମଳରେ ଲାଖି ଯାଇଥାଏ, ଅନ୍ତରାତ୍ମା ପ୍ରେମ ଲଗ୍ନରେ ଲୀନ ରହି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ||2||

ସାଗର ମେର ଉଦିଆନ ବନ ନଵ ଖੰਡ ବସୁଧା ଭରମ ॥
ସାଗର, ପର୍ବତ, ଉଦ୍ୟାନ, ବନ, ନବଖଣ୍ଡ ଏବଂ ଧରିତ୍ରୀର ଭ୍ରମଣ କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ରଖେ ନାହିଁ।

ମୁସନ ପ୍ରେମ ପିରੰମ କै ଗନଉ ଏକ କରି କରମ ॥੩॥
ହେ ମୁସନ! ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ହିଁ ଉତ୍ତମ କର୍ମ ଅଟେ, ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମୀ ସବୁ ପାର କରି ଯାଇଥାଏ||3||

ମୁସନ ମସକର ପ୍ରେମ କୀ ରହୀ ଜୁ ଅੰਬରୁ ଛାਇ ॥
ହେ ମୁସନ! ଯାହାର ହୃଦୟ ରୂପୀ ଅମ୍ବରରେ ପ୍ରେମର ଚାନ୍ଦନୀ ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ,

ବୀଧେ ବାਂଧେ କମଲ ମହି ଭଵର ରହେ ଲପଟାਇ ॥੪॥
ସେ କମଳ-ଫୁଲ ସହିତ ଭଅଁର ଭଳି ପ୍ରେମରେ ହିଁ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ||4||

ଜପ ତପ ସੰଜମ ହରଖ ସୁଖ ମାନ ମହତ ଅରୁ ଗରବ ॥
ପୂଜା-ପାଠ, ସଂଯମ, ଖୁସି, ସୁଖ, ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଏବଂ ଗର୍ବ ଇତ୍ୟାଦି

ମୁସନ ନିମଖକ ପ୍ରେମ ପରି ଵାରି ଵାରି ଦେਂଉ ସରବ ॥੫॥
ହେ ମୁସନ! ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ସବୁ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ||5||

ମୁସନ ମରମୁ ନ ଜାନଈ ମରତ ହିରତ ସੰସାର ॥
ହେ ମୁସନ! ସଂସାରର ଲୋକ ପ୍ରେମର ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଠକି ହୋଇଥାନ୍ତି।

ପ୍ରେମ ପିରੰମ ନ ବେਧਿଓ ଉରଝିଓ ମିଥ ବିଉହାର ॥੬॥
ସେ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଧନ୍ଦାରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ||6||

ଘବୁ ଦବୁ ଜବ ଜାରୀଐ ବିଛୁରତ ପ୍ରେମ ବିହାଲ ॥
ଯେତେବେଳେ କାହାର ଘରେ ଯାହାର ଘରେ ଧନ-ଦୌଲତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେ ପ୍ରେମ କାରଣରୁ ବିୟୋଗରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ମୁସନ ତବ ହୀ ମୁସୀଐ ବିସରତ ପୁରଖ ଦਇଆଲ ॥੭॥
ହେ ମୁସନ! ବାସ୍ତବରେ ସେ ସେତେବେଳେ ଠକି ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଥାଏ||7||

ਜਾ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਆਉ ਹੈ ਚਰਨ ਚਿਤਵ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରେମ ଲାଗିଯାଏ, ତାହାର ମନ ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲାଖି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਹਿ ॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି: ବ୍ରହ୍ମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଜିଜ୍ଞାସୁ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠିକୁ ଯାଏ ନାହିଁ||୪||

ਲਖ ਘਾਟੀਂ ਊਂਚੌ ਘਨੋ ਚੰਚਲ ਚੀਤ ਬਿਹਾਲ ॥
ଚଞ୍ଚଳ ମନ ବହୁତ ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ।

ਨੀਚ ਕੀਚ ਨਿਮ੍ਰਿਤ ਘਨੀ ਕਰਨੀ ਕਮਲ ਜਮਾਲ ॥੯॥
ହେ ଜମାଲ! କଚଡାକୁ ନୀଚ ମାନାଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ବିନମ୍ର ଅଟେ, ଏହା ଠାରୁ କମଳ ଫୁଲ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||୨||

ਕਮਲ ਨੈਨ ਅੰਜਨ ਸਿਆਮ ਚੰਦ੍ ਬਦਨ ਚਿਤ ਚਾਰ ॥
ସେ କମଳ ନୟନ, ଯାହାଙ୍କ ନୟନରେ ଅଞ୍ଜନ ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର, ଯାହାଙ୍କ ମୁଖ ଚନ୍ଦ୍ର ଭଳି ହୋଇଥାଏ।

ਮੂਸਨ ਮਗਨ ਮਰੰਮ ਸਿਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਹਾਰ ॥੧੦॥
ହେ ମୁସନ! ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ଅଛି, ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଗଳାର ହାରକୁ ଟୁକୁଡା ଟୁକୁଡା କରିଦେବି||10||

ਮਗਨੁ ਭਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਸੁਧ ਨ ਸਿਮਰਤ ਅੰਗ ॥
ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମରେ ଏତେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ ତାହାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ।

ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਅਧਮ ਪਤੰਗ ॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପତଙ୍ଗ ସ୍ୱୟଂ ଜଳିଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଦୀପର ଜ୍ୟୋତିରୁ ଅଲଗା ହୁଏନାହିଁ, ଏହି କାରଣରୁ ପତଙ୍ଗର କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଅଟେ||11||

ਸਲੋਕ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ
ଶ୍ଲୋକ ଭକ୍ତ କବୀର ଜୀ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਊਪਰਿ ਰਾਮੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଜିହ୍ୱାରେ ରାମ-ରାମ ଜପିବା ହିଁ ମୋର ମାଳା ଅଟେ।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾ ਕੋ ਸੁਖੁ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥੧॥
ଯେବେ ଠାରୁ ସୃଷ୍ଟି ବନିଛି, ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତର ସବୁ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଏହାଦ୍ୱାରା ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||1||

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋ ਹਸਨੇਹਾਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ମୋର ଜାତି ଉପରେ ସମସ୍ତେ ହସି ଉଡାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਜਾਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਪਿਓ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੨॥
ମୁଁ ଏହି ଜାତି ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁଠି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରି ରଚୟିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରାଯାଏ||2||

ਕਬੀਰ ਡਗਮਗ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਕਹਾ ਡੁਲਾਵਹਿ ਜੀਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ହେ ମନୁଷ୍ୟ! କାହିଁକି ବିଚଳିତ ହେଉଛୁ?

ਸਰਬ ਸੁਖ ਕੋ ਨਾਇਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥੩॥
ରାମନାମ ସର୍ବସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଏହାର ରସ ପାନ କର||3||

ਕਬੀਰ ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੁੰਡਲ ਬਨੇ ਊਪਰਿ ਲਾਲ ਜੜਾਉ ॥
ହେ କବୀର! ହୀରା-ମୋତି ଖଚିତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କୁଣ୍ଡଳୀ ଧାରଣ କରିଥାଏ,

ਦੀਸਹਿ ਦਾਧੇ ਕਾਨ ਜਿਉ ਜਿਨ੍ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥੪॥
ଯାହାର ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ନଥାଏ, ସେ ଏପରି ଦେଖାଇ ଥାଏ, ଯେପରି କାନ ଜଳୁଅଛି||4||

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਏਕੁ ਆਧੁ ਜੋ ਜੀਵਤ ਮਿਰਤਕੁ ਹੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ଏପରି କେହି ବିରଳ ହିଁ ଥାଏ, ଯିଏ ଜୀବନ୍ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਕੈ ਗੁਨ ਰਵੈ ਜਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ ॥੫॥
ସେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ରତ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେ ଦେଖାଯାନ୍ତି||5||

ਕਬੀਰ ਜਾ ਦਿਨ ਹਉ ਮੁਆ ਪਾਛੈ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁ ଦିନ ମୋର ଅହଂକାର ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਸੰਗੀ ਭਜਹਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥੬॥
ମୋତେ ନିଜ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସତସଙ୍ଗ ସହିତ ଭଜନ କରିଥାଏ||6||

ਕਬੀਰ ਸਭ ਤੇ ਹਮ ਬੁਰੇ ਹਮ ਤਜਿ ਭਲੋ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଯିଏ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ଥାଏ ଯେ ଆମେ ସବୁଠାରୁ ମନ୍ଦ ଅଟୁ,

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਕਰਿ ਬੂਝਿਆ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਇ ॥੭॥
ଆମକୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟମାନେଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଆମର ପରମ ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି||7||

ਕਬੀਰ ਆਈ ਮੁਝਹਿ ਪਹਿ ਅਨਿਕ ਕਰੇ ਕਰਿ ਭੇਸ ॥
ହେ କବୀର! ମାୟା ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଧାରଣ କରି ମୋର ପାଖକୁ ଆସିଛି,

ਹਮ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਉਨਿ ਕੀਨੋ ਆਦੇਸੁ ॥੮॥
କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ଆମର ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ସେ ନତମସ୍ତକ ହୋଇ ଚାଲି ଯାଇଛି||8||

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ ਜਿਹ ਮੂਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ସେହି ଅହଂକୁ ମାରି ଦିଅ, ଯାହା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਭਲੋ ਭਲੋ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਬੁਰੋ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥੯॥
ତାହାକୁ ମାରିଲେ ସମସ୍ତେ ଭଲ କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ କେହି ଖରାପ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ||9||

ਕਬੀਰ ਰਾਤੀ ਹੋਵਹਿ ਕਾਰੀਆ ਕਾਰੇ ਊਭੇ ਜੰਤ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ଧାର ରାତି ହୋଇଥାଏ, ଚୋର-ଲୁଟେରା ମନ୍ଦ କାମ ପାଇଁ ଚାଲିଯାନ୍ତି।

ਲੈ ਫਾਹੇ ਉਠਿ ਧਾਵਤੇ ਸਿ ਜਾਨਿ ਮਾਰੇ ਭਗਵੰਤ ॥੧੦॥
ସେ ଚାକୁ-ପିସ୍ତଲ ଆଦି ପଦାର୍ଥ ନେଇ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ଜାଣ, ଏପରି ଲୋକଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ମାରିଥାନ୍ତି||10||

ਕਬੀਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਭਲਾ ਬੇੜ੍ਹਿਓ ਢਾਕ ਪਲਾਸ ॥
(କବୀର ଜୀ ସନ୍ଥ-ମହାତ୍ମାଙ୍କ ତରଫରୁ ସଂକେତ କରନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତର ଲୋକ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି)
ହେ କବୀର! ଚନ୍ଦନର ଗଛ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯଦିଓ ତାହା ଅନ୍ୟ ଗଛ ଦ୍ୱାରା ଘେରି ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਭੀ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਸੇ ਜੁ ਚੰਦਨ ਪਾਸਿ ॥੧੧॥
ବସ୍ତୁତଃ ଚନ୍ଦନ ନିକଟରେ ରହିବା ବାଲା ଗଛ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ଭଳି ମହକଦାର ହୋଇଯାଏ||11||

ਕਬੀਰ ਬਾਂਸੁ ਬਡਾਈ ਬੂਡਿਆ ਇਉ ਮਤ ਡੂਬਹੁ ਕੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ବାଉଁଶ (ଲମ୍ବା ହେବା କାରଣରୁ) ଅହଂକାରରେ ବୁଡି ରହିଥାଏ, ଏହିପରି କେହି ନିଜେ ବଡ ହେବା ଅହଂକାରରେ ବୁଡି ରୁହ ନାହିଁ।

ਚੰਦਨ ਕੈ ਨਿਕਟੇ ਬਸੈ ਬਾਂਸੁ ਸੁਗੰਧੁ ਨ ਹੋਇ ॥੧੨॥
ବାଉଁଶ ଚନ୍ଦନ ଗଛ ନିକଟରେ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସୁଗନ୍ଧିତ ହୁଏନାହିଁ ||12||

ਕਬੀਰ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਾਲੀ ਸਾਥਿ ॥
ହେ କବୀର! ଦୁନିଆ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ଧର୍ମ-ପୁରସ୍କାର ଛାଡି ଦେଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ସାଥିରେ ଚାଲେ ନାହିଁ।

ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਾਫਲਿ ਅਪੁਨੈ ਹਾਥਿ ॥੧੩॥
ବେଖାତିର ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ ହାତରେ ନିଜ ପାଦ ଉପରେ କୁରାଢି ମାରିଥାଏ||13||

ਕਬੀਰ ਜਹ ਜਹ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਉਤਕ ਠਾਓ ਠਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ପ୍ରତି ସ୍ଥାନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୀଳା ଦେଖିଥାଏ।

ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ ਊਜਰੁ ਮੇਰੈ ਭਾਂਇ ॥੧੪॥
ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ମୋର ସବୁକିଛି ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||14||

ਕਬੀਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਝੁੰਗੀਆ ਭਲੀ ਭਠਿ ਕੁਸਤੀ ਗਾਉ ॥
ହେ କବୀର! ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷର ଝୁମ୍ପୁଡି ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ପାପୀର ଗାଁ ଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ।

ਆਗਿ ਲਗਉ ਤਿਹ ਧਉਲਹਰ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥੧੫॥
ସେହି ବଡ ବଡ ମହଲା-କୋଠାକୁ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେବା ଉଚିତ, ଯେଉଁଠି ହରିନାମର ଭଜନ ହୁଏନାହିଁ||15||

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਮੂਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ସନ୍ଥଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ କଣ ରୋଦନ କରିବା, ଯିଏ ନିଜ ସଚ୍ଚା ଘର (ପ୍ରଭୁ-ଚରଣ)ରେ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਰੋਵਹੁ ਸਾਕਤ ਬਾਪੁਰੇ ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥੧੬॥
ବାସ୍ତବରେ ସେହି ଭାଗ୍ୟହୀନ ମାୟାବୀ ଲୋକ ଉପରେ ରୋଦନ କରିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ମନ୍ଦ କର୍ମ କାରଣରୁ (ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ) ପୁନଃ ପଡିଥାଏ||16||

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଯେପରି ରସୁଣ ଭରା କୋଠରୀ ହୋଇଥାଏ, ଏପରି ମାୟାବୀ ପୁରୁଷ ହୋଇଥାଏ,

ਕੋਨੇ ਬੈਠੇ ਖਾਈਐ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਨਿਦਾਨਿ ॥੧੭॥
ଯେଉଁ କୋଣରେ ବସି ରସୁଣ ଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଆଖପାଖରେ ରହିଥାଏ, ଏହିପରି ତାହାଙ୍କ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଜାହିର ହୋଇଯାଏ||17||

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਝਕੋਲਨਹਾਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ମାୟା ପାତ୍ର ସମାନ ଅଟେ ଏବଂ ଶ୍ୱାସ ବାଡି ସମାନ ଅଟେ।

ਸੰਤਹੁ ਮਾਖਨੁ ਖਾਇਆ ਛਾਛਿ ਪੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧੮॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ମାଖନ ଖାଇଥାଏ ଏବଂ ସଂସାରର ଲୋକ ଲହୁଣୀ ପାନ କରିଥାଏ||18||

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਵਹੈ ਹਿਵ ਧਾਰ ॥
ହେ କବୀର! ଏହି ମାୟା ଦୁଧର ପାତ୍ର ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଶ୍ୱାସର ଥଣ୍ଡା ଧାରା ଚାଲିଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਬਿਲੋਇਆ ਤਿਨਿ ਖਾਇਆ ਅਵਰ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ॥੧੯॥
ଯିଏ ଠିକ ଭାବରେ ମନ୍ଥନ କରିଥାଏ, ସେ ମାଖନ ଖାଇଥାଏ, ଅନ୍ୟ ଲୋକ ମନ୍ଥନ ହିଁ କରିଥାଏ||19||

କବୀର ମାଇଆ ଚୋରଟୀ ମୁସି ମୁସି ଲਾਵੈ ହାଟି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଏହି ମାୟା ଲୁଟେରା ଲୋକଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେଇ ନିଜ ଦୋକାନ ସଜାଇ ଥାଏ।

ଏକୁ କବୀରା ନା ମୁସै ଜିନି କୀନੀ ବାରହ ବାଟ ॥୨୦॥
ଏହା କେବଳ କବିରଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେଇ ପାରିନାହିଁ, ଯିଏ ଏହାକୁ କାଟି ବାର ଖଣ୍ଡ କରି ଦେଇଥାଏ||20||

କବୀର ସୁଖୁ ନ ଏଂହ ଜୁଗି କରହି ଜୁ ବହୁତै ମୀତ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ବହୁତ ଅଧିକ ମିତ୍ର ବନାଇବା ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦୁନିଆରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ଜୋ ଚିତୁ ରାଖହି ଏକ ସିଉ ତେ ସୁਖୁ ପାਵହି ନୀତ ॥୨୧॥
ଯିଏ ନିଜ ହୃଦୟରେ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେ ନିତ୍ୟବ୍ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||21||

କବୀର ଜିସୁ ମରନେ ତେ ଜଗୁ ଡରै ମେରେ ମନି ଆନଂଦୁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଯେଉଁ ମୃତ୍ୟୁ ଠାରେ ପୁରା ଜଗତ ଭୟ କରିଥାଏ, ସେହି ମୃତ୍ୟୁ ଦ୍ୱାରା ମୋର ମନରେ ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଥାଏ।

ମରନେ ହी ତେ ପାਈଐ ପୂରନୁ ପରମାନଂଦୁ ॥୨୨॥
କାରଣ, ମରିବା ପରେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ||22||

ରାମ ପଦାରଥୁ ପାਇ କै କବୀରା ଗାଂଠି ନ ਖੋਲ੍ਹਹ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପାଇ ଗଣ୍ଠି ଖୋଲ ନାହିଁ (ଅର୍ଥାତ ଲୋକଙ୍କୁ କୁହ ନାହିଁ)

ନହੀ ପਟਣੁ ନହੀ ପାରਖୁ ନହੀ ଗାହକୁ ନହੀ ਮੋਲੁ ॥୨୩॥
ନା କୌଣସି ଭକ୍ତି ସ୍ଥଳ ଅଛି, ନା କେହି ଭକ୍ତି କରିବା ବାଲା ଗ୍ରାହକ ଅଛି ଏବଂ ନା କେହି ମହାନତାକୁ ବୁଝିଥାଏ||23||

କବୀର ତା ସିଉ ପ୍ରୀତି କରି ଜା କୋ ଠାକୁରୁ ରାମୁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ହେ ସଜ୍ଜନ! ସେହି ଭକ୍ତଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କର, ଯିଏ ରାମଙ୍କୁ ନିଜ ସ୍ୱାମୀ ଭାବେ ମାନି ନେଇଥାଏ।

ପଂଡିତ ରାଜେ ଭୂਪତੀ ଆਵହି କଉନେ କାମ ॥୨୪॥
ପଣ୍ଡିତ, ରାଜା-ମହାରାଜା କୌଣସି କାମରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ||24||

କବୀର ପ୍ରୀତି ଇକ ସିଉ କୀਏ ਆਨ ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଯାଏ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦ୍ୱିଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਭਾਵੈ ਲਾਂਬੇ ਕੇਸ ਕਰੁ ਭਾਵੈ ਘਰਿ ਮੁਡਾਇ ॥੨੫॥
ଲମ୍ବା ଜଟା ବାଲା ସାଧୁ ହେଉ ଅଥବା ଲଣ୍ଡା ହୋଇ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେଉ||25||

କବୀର ਜਗੁ ਕਾਜਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਅੰਧ ਪਰੇ ਤਿਸ ਮਾਹਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଏହି ଜଗତ (ମୋହ, ମାୟା ରୂପୀ) କଜ୍ଜଳର କୋଠରୀ ଅଟେ ଏବଂ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ଜୀବ ଏଥିରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਪੈਸਿ ਜੁ ਨੀਕਸਿ ਜਾਹਿ ॥੨੬॥
ମୁଁ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ କାଳିମାରୁ ବାହାର କରିଥାନ୍ତି||26||

କବୀର ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਸਕਹੁ ਤ ਲੇਹੁ ਬਹੋਰਿ ॥
ହେ କବୀର! ଏହି ତନ ନାଶ ହୋଇଥାଏ, ଯେ କୌଣସି ଉପାୟ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਨਾਂਗੇ ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਗਏ ਜਿਨ ਕੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥੨੭॥
ଯାହା ପାଖରେ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ଥିଲା, ସେ ମଧ୍ୟ ନଗ୍ନ ହୋଇ ଚାଲି ଗଲା||27||

କବୀର ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਕਵਨੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଏହି ତନ ନାଶବାନ ଅଟେ, ଏହାକୁ କୌଣସି ଉତ୍ତମ ମାର୍ଗରେ ଲଗାଇ ଦିଅ।

ਕੈ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੨੮॥
ସାଧୁ-ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରାଅ କିମ୍ବା ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||28||

କବୀର ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੂਆ ਮਰਿ ਭੀ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ମୃତ୍ୟୁ ଭୟରେ ସାରା ସଂସାର ବିଚଳିତ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ କେହି ମଧ୍ୟ ମରିବାର ଭେଦ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਐਸੇ ਮਰਨੇ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ॥੨੯॥
ଏପରି ମରିବା ଉଚିତ ଯେ ପୁନଃ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହେଉ ଅର୍ଥାତ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳି ଯାଉ||29||

ਕਬੀਰ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਹੋਇ ਨ ਬਾਰੈ ਬਾਰ ॥
କବୀର ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ, ଏହା ବାରମ୍ବାର ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਿਉ ਬਨ ਫਲ ਪਾਕੇ ਭੁਇ ਗਿਰਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਡਾਰ ॥੩੦॥
ଯେପରି ଜଙ୍ଗଲରେ ଫଳ ପକ୍ୱ ହୋଇ ଭୂମିରେ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ପୁନର୍ବାର ଗଛରେ ଲାଗେ ନାହିଁ||30

ਕਬੀਰਾ ਤੁਹੀ ਕਬੀਰੁ ਤੂ ਤੇਰੋ ਨਾਉ ਕਬੀਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତୁ ହିଁ କବୀର ଅଟୁ, ତୋର ନାମ କବୀର ଅଟେ (ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା ଅଭିନ୍ନ ଅଟେ)

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਤਬ ਪਾਈਐ ਜਉ ਪਹਿਲੇ ਤਜਹਿ ਸਰੀਰੁ ॥੩੧॥
ଯେତେବେଳେ ସାଂସାରିକ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରାଯାଏ, ସେତେବେଳେ ହିଁ ରାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||31||

ਕਬੀਰ ਝੰਖੁ ਨ ਝੰਖੀਐ ਤੁਮਰੋ ਕਹਿਓ ਨ ਹੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଅଯଥା କଥା କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ତୁମେ କହିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਰਮ ਕਰੀਮ ਜੁ ਕਰ�ि ਰਹੇ ਮੇਟਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥੩੨॥
କାରଣ ଈଶ୍ୱର ଯାହା କିଛି କରିଥାନ୍ତି, ତାହା କେହି ବଦଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ||32||

ਕਬੀਰ ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਝੂਠਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ରାମଙ୍କ କଷଟିରେ କୌଣସି ମିଥ୍ୟା ବ୍ୟକ୍ତି ତିଷ୍ଠି ପାରେ ନାହିଁ (ତାହାର ମିଥ୍ୟା ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଥାଏ)

ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਾ ਹੋਇ ॥੩੩॥
ରାମଙ୍କ କଷଟିରେ ସେ ହିଁ ସଚ୍ଚା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ, ଯିଏ ସଂସାରରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ ||33||

ਕਬੀਰ ਊਜਲ ਪਹਿਰਹਿ ਕਾਪਰੇ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସଫା ସୁନ୍ଦର କପଡା ପିନ୍ଧିଲେ, ପାନ-ସୁପାରି ଖାଇଲେ,

ਏਕਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਧੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥੩੪॥
ଆହା ସବ୍ତ୍ୱେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ତାହାକୁ ବାନ୍ଧି ଯମପୁରୀ ନିଆଯାଏ||34||

ਕਬੀਰ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ ਫੂਟੇ ਛੇਂਕ ਹਜਾਰ ॥
ହେ କବୀର! ଯେତେବେଳେ ଜୀବନ ରୂପୀ ନଉକା ଫାଟି ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଏ, ସେଥିରେ ହଜାରେ ଛିଦ୍ର ହୋଇଥାଏ।

ਹਰੂਏ ਹਰੂਏ ਤਿਰਿ ਗਏ ਡੂਬੇ ਜਿਨ ਸਿਰ ਭਾਰ ॥੩੫॥
ଉତ୍ତମ କର୍ମ କରିବା ବାଲା ପାର କରିଯାଏ, ପରନ୍ତୁ ଯାହାର ମସ୍ତକରେ ପାପର ଭାର ଲଦା ହୋଇଥାଏ, ସେ ବୁଡିଯାଏ||35||

ਕਬੀਰ ਹਾਡ ਜਰੇ ਜਿਉ ਲਾਕਰੀ ਕੇਸ ਜਰੇ ਜਿਉ ਘਾਸੁ ॥
ହେ କବୀର! ମନୁଷ୍ୟର ଅସ୍ଥି ଏପରି ଜଳିଥାଏ, ଯେପରି କାଠ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ମସ୍ତକର ବାଳ ଘାସ ପରି ଜଳିଥାଏ।

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਰਤਾ ਦੇਖਿ ਕੈ ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਉਦਾਸੁ ॥੩੬॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ପ୍ରକାର ଲୋକଙ୍କୁ ଜଳୁଥିବା ଦେଖି ମନ ଉଦାସ ହୋଇଯାଏ||36||

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਚਾਮ ਲਪੇਟੇ ਹਾਡ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଶରୀର ଉପରେ ଅଭିମାନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏହା ଅସ୍ଥି ଉପରେ ଏକ ଚମଡା ମାତ୍ର ଅଟେ।

ਹੈਵਰ ਊਪਰਿ ਛਤ੍ਰ ਤਰ ਤੇ ਫੁਨਿ ਧਰਨੀ ਗਾਡ ॥੩੭॥
ଯିଏ ଘୋଡା ଉପରେ ସବାର ଏବଂ ଛତ୍ର ତଳେ ଥିଲା, ସେ ମଧ୍ୟ ଶେଷରେ ମାଟିରେ ପୋତି ହୋଇ ଯାଇଛି ||37||

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਊਚਾ ਦੇਖਿ ਅਵਾਸੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଚ ଘର ଦେଖି ଅହଂକାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, କାରଣ

ਆਜੁ ਕਾਲ੍ਹਿ ਭੁਇ ਲੇਟਣਾ ਊਪਰਿ ਜਾਮੈ ਘਾਸੁ ॥੩੮॥
ଆଜି ଅଥବା କାଲୀ ମାଟି ଉପରେ ଲୋଟିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ ଉପରେ ଘାସ ମାଡିଯିବ||38||

କବୀର ଗରବୁ ନ କୀଜୀଐ ରଂକୁ ନ ହସୀଐ କୋଇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଅମୀର ହେବାର ଅହଂକାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ନା କୌଣସି ଦରିଦ୍ରକୁ ଉପହାସ କରିବା ଉଚିତ ଅଟେ,

ଅଜହୁ ସୁ ନାଉ ସମୁੰਦ୍ର ମହି କିଆ ଜାନଉ କିଆ ହୋଇ ॥୩୯॥
କାରଣ ଜୀବନ-ନଉକା ସଂସାର ସାଗରରେ ହିଁ ଅଛି, କେଉଁ କଣ ଘଟିବ କିଏ କହି ପାରିବ?||39||

କବୀର ଗରବୁ ନ କୀଜୀଐ ଦେହୀ ଦେଖି ସୁରଂଗ ॥
ହେ କବୀର! ସୁନ୍ଦର ଶରୀରକୁ ଦେଖି ଅହଂକାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ,

ଆଜୁ କାଲ୍ହିਹ ତଜି ଜାହୁଗେ ଜିଉ କାਂଚୁରୀ ଭୁਯੰਗ ॥୪୦॥
ଆଜି ଅଥବା କାଲି ଏହାକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯେପରି ସର୍ପ କାତି ଛାଡିଥାଏ||40||

କବୀର ଲୂਟନା ହୈ ତ ଲୂਟି ଲୈ ରାମ ନାମ ହୈ ଲୂਟି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଜୀବ! ଯଦି ଲୁଟିବାକୁ ଅଛି ରାମନାମ ଲୁଟି ନିଅ, ଯେତେ ପାରିବ ଲୁଟି ନିଅ (ଅର୍ଥାତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର)

ଫିରି ପାଛୈ ପଛୁତାହୁଗେ ପ୍ରାନ ଜାହିંଗେ ଛୂਟି ॥୪୧॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯିବ, ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ||41||

କବୀର ଐସା କୋଈ ନ ଜନମିଓ ଅପନୈ ଘରି ଲାବୈ ଆਗਿ ॥
ହେ କବୀର! ଏପରି କେହି ବିରଳ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଅଛି, ଯିଏ ନିଜ ଘର (ଅହଂ)କୁ ଅଗ୍ନି ଲଗାଇଛି,

ପାਂଚଉ ଲରିକା ଜାରି କୈ ରହୈ ରାମ ଲିବ ଲାਗਿ ॥୪୨॥
ପୁଣି ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ଜଳାଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ||42||

କୋ ହୈ ଲରିକା ବେଚଈ ଲରିକୀ ବେଚୈ କୋଇ ॥
କଣ କେହି ଏପରି ଅଛି, ଯିଏ ନିଜ ପୁତ୍ର (ମୋହ) ଏବଂ ପୁତ୍ରୀ (କାମନା) ବିକ୍ରୟ କରି ଦେଇଛି।

ସାଝା କରୈ କବୀର ସିଉ ହରି ସଂଗି ବନଜୁ କରେਇ ॥୪୩॥
ଯଦି ହଁ, ସେ କବୀରଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ କରି ହରି-ଭଜନର ବ୍ୟାପାର କରି ପାରିବ||43||

କବୀର ଇହ ଚେତାବନୀ ମତ ସହସା ରହି ଜାਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଏହା ଆମର ଚେତାବନୀ ଅଟେ, ଯେପରି କାହାର ସଂଶୟ ନ ରହୁ।

ਪਾਛੈ ਭੋਗ ਜੁ ਭੋਗਵੇ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁੜੁ ਲੈ ਖਾਹਿ ॥੪੪॥
ଅତୀତରେ ଯିଏ ଭୋଗ-ବିଳାସ କରିଥାଏ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାର କୌଣସି ମହତ୍ତ୍ୱ ରହେ ନାହିଁ, ତାହାକୁ ସାମାନ୍ୟ ପରିମାଣର ଗୁଡ ମଧ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ମିଳି ପାରିବ ନାହିଁ||44||

ਕਬੀਰ ਮੈ ਜਾਨਿਓ ਪੜਿਬੋ ਭਲੋ ਪੜਿਬੇ ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମେ ବିଦ୍ୟାକୁ ଉତ୍ତମ ମାନିଥିଲେ ଏବଂ ତାହାପରେ ଯୋଗ-ସାଧନାକୁ ଉତ୍ତମ ମାନିଥିଲେ, ଶେଷରେ ଭକ୍ତିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠା ଅଛି।

ਭਗਤਿ ਨ ਛਾਡਉ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਵੈ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥੪੫॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋକମାନେ ମୋର କେତେ ନିନ୍ଦା କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ରାମଙ୍କ ଭକ୍ତି ଛାଡିବି ନାହିଁ||45||

ਕਬੀਰ ਲੋਗੁ ਕਿ ਨਿੰਦੈ ਬਪੁੜਾ ਜਿਹ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਗਿਆਨੁ ॥
ହେ କବୀର! ଯାହାର ମନରେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ବିଚରା ଏପରି ଲୋକର ନିନ୍ଦା ଦ୍ୱାରା କିଛି ଫରକ ପଡେ ନାହିଁ।

ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਅਵਰ ਤਜੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥੪੬॥
କାରଣ କବୀର ଅନ୍ୟ ସବୁ କାମ ତ୍ୟାଗ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରୁଛନ୍ତି||46||

ਕਬੀਰ ਪਰਦੇਸੀ ਕੈ ਘਾਘਰੈ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥
ହେ କବୀର! ଜୀବ-ପରଦେଶୀର ଜୀବନ ରୂପୀ ଘାଘରାରେ ଚାରିଆଡୁ ଅଗ୍ନି ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਖਿੰਥਾ ਜਲਿ ਕੋਇਲਾ ਭਈ ਤਾਗੇ ਆਂਚ ਨ ਲਾਗ ॥੪੭॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଆବରଣ ଜଳି କୋଇଲା ହୋଇ ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ରୂପୀ ସୂତ୍ରକୁ ଜ୍ଜଉନସି ଆଞ୍ଚ ଆସି ନାହିଁ||47||

ਕਬੀਰ ਖਿੰਥਾ ਜਲਿ ਕੋਇਲਾ ਭਈ ਖਾਪਰੁ ਫੂਟ ਮਫੂਟ ॥
ହେ କବୀର! ଆବରଣ ଜଳି କୋଇଲା ହୋଇ ଯାଇଛି, ଜୀବ ରୂପୀ ଯୋଗୀର ଥାଳି ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି।

ਜੋਗੀ ਬਪੁੜਾ ਖੇਲਿਓ ਆਸਨਿ ਰਹੀ ਬਿਭੂਤਿ ॥੪੮॥
ବିଚରା ଜୀବ ରୂପୀ ଯୋଗୀ ନିଜ ଜୀବନ-ତମାସା ରଚନା କରି ସଂସାରରୁ ଚାଲି ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସନ ଉପରେ ପାଉଁଶ ହିଁ ଅଛି||48||

Page 1367

ਕਬੀਰ ਥੋਰੈ ਜਲਿ ਮਾਛੁਲੀ ਝੀਵਰਿ ਮੇਲਿਓ ਜਾਲੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଜୀବ ରୂପୀ ମାଛ ଜଳରେ ରହିଥାଏ, କାଳ ରୂପୀ କୈବର୍ତ୍ତ ଜାଲ ବିଛାଇ ଧରି ନେଇଥାଏ।

ਇਹ ਟੋਘਨੈ ਨ ਛੂਟਸਹਿ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਸਮੁੰਦੁ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੪੯॥
ଜୀବ ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କ ଅର୍ଚ୍ଚନା କରି ମୃତ୍ୟୁ ଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇ ପାରେ ନାହିଁ, ଏଣୁ ସାଗର ରୂପୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଉଚିତ||49||

ਕਬੀਰ ਸਮੁੰਦੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜਉ ਅਤਿ ਖਾਰੋ ਹੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପାଣି କେତେ କ୍ଷାରୀ ହେଲେ(ବିପଦ ଆସିଲେ) ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ସାଗରକୁ ଛାଡିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਪੋਖਰਿ ਪੋਖਰਿ ਢੂਢਤੇ ਭਲੋ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ ॥੫੦॥
ବାସ୍ତବରେ, ଛୋଟ ଛୋଟ ପୋଖରୀ (ଦେବୀ-ଦେବତା)ର ଆଶ୍ରା ସନ୍ଧାନ କରିଲେ କେହି ଉତ୍ତମ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ||50||

ਕਬੀਰ ਨਿਗੁਸਾਂਏਂ ਬਹਿ ਗਏ ਥਾਂਘੀ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁହୀନ ଲୋକ ସଂସାର-ସାଗରରେ ଭାସି ଯାଇଛି, ବାସ୍ତବରେ ତାହାର ଗୁରୁ ରୂପୀ କୌଣସି ଆହୁଲା ନଥିଲା।

ਦੀਨ ਗਰੀਬੀ ਆਪੁਨੀ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੫੧॥
ଆମେ ନିଜ ଧର୍ମ ଏବଂ ବିନମ୍ରତା ରଖିବା ଉଚିତ, ଯାହା ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ଖୁସିରେ ମାନିବା ଉଚିତ||51||

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨਉ ਕੀ ਕੂਕਰਿ ਭਲੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ବୈଷ୍ଣବଙ୍କ କୁକୁର ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ମାୟାବୀ ପୁରୁଷର ମା' ଭାଗ୍ୟହୀନ ଅଟେ,

ਓਹ ਨਿਤ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਸੁ ਉਹ ਪਾਪ ਬਿਸਾਹਨ ਜਾਇ ॥੫੨॥
କାରଣ ନିତ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ ଶୁଣିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମା' ନିଜ ପୁତ୍ରର ଅର୍ଜନର ଭାଗୀଦାରୀ ବନିଯାଏ||52||

ਕਬੀਰ ਹਰਨਾ ਦੂਬਲਾ ਇਹੁ ਹਰੀਆਰਾ ਤਾਲੁ ॥
ହେ କବୀର! ଜୀବ ରୂପୀ ହରିଣ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ଅଟେ, ସଂସାର ରୂପୀ ଖେତ ବିକାର ରୂପୀ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ସବୁଜ ହୋଇଥାଏ।

ਲਾਖ ਅਹੇਰੀ ਏਕੁ ਜੀਉ ਕੇਤਾ ਬੰਚਉ ਕਾਲੁ ॥੫੩॥
ଜୀବ ଏକାକୀ ଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାକୁ ଅନେକ ଶିକାରୀ ଫସାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ କିପରି ରକ୍ଷା ପାଇବ||53||

କବୀର ଗଂଗା ତୀର ଜୁ ଘରୁ କରହି ପୀਵହି ନିରମଲ ନୀରୁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଗଙ୍ଗା କୂଳରେ ନିଜ ଘର ବନାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପ୍ରତିଦିନ ପବିତ୍ର ଜଳ ପାନ କରି ପାରିବ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਉ ਕਹਿ ਰਮੇ ਕਬੀਰ ॥੫੪॥
କିନ୍ତୁ ହରି-ଭକ୍ତି ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ, ଏହା କହି କବୀର ଜୀ ରାମ-ରାମ କହି ଚାଲିଗଲେ||54||

କବୀର ମନੁ ନିରମਲੁ ਭਇਆ ਜੈਸਾ ਗਂਗਾ ਨੀਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ମନ ଗଙ୍ଗା ଜଳ ଭଳି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ

ਪਾਛੈ ਲਾਗੋ ਹਰਿ ਫਿਰੈ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ॥੫੫॥
କବୀର-କବୀର କହି ପ୍ରଭୁ ମୋର ପଛରେ ଲାଗି ଯାଇଛନ୍ତି||55||

କବୀର ହରਦੀ ਪੀਅਰੀ ਚੂੰਨਾਂ ਓੁਜਲ ਭਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହଳଦୀ ହଳଦିଆ ଏବଂ ଚୂନା ଧବଳ ରଙ୍ଗର ହୋଇଥାଏ।

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੋਨਉ ਬਰਨ ਗਵਾਇ ॥੫੬॥
ଯେତେବେଳେ ରଙ୍ଗ-ଭେଦ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ-ନୀଚ ଜାତି ଭେଦଭାବ ଦୂର କରି ଦିଆଯାଏ, ଭକ୍ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ଏକରୂପ ହୋଇଯାଏ||56||

କବୀର ହରਦੀ ਪੀਰਤਨੁ ਹਰੈ ਚੂਨ ਚਿਹਨੁ ਨ ਰਹਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହଳଦୀ ନିଜ ହଳଦିଆ ଗୁଣ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଏବଂ ଚୂନାରେ ଧବଳ ଗୁଣ ରହେ ନାହିଁ।

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਬਰਨੁ ਕੁਲੁ ਜਾਇ ॥੫੭॥
ଏପରି ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ପ୍ରତି ମୁଁ ସମର୍ପଣ ଯାଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଜାତି, କୁଳ ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣର ଭେଦ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||57||

କବୀର ମୁକਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸਂਕੁਰਾ ਰਾਈ ਦਸਏਂ ਭਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ସୋରିଷର ଏକ-ଦଶମାଂଶ ଭଳି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ।

ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸੋ ਕਿਉ ਕੈ ਜਾਇ ॥੫੮॥
ମନ ଅହଂକାର କରି ହାତୀ ଭଳି ବଡ ହେଲେ ସେହି ରାସ୍ତାରେ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ?||58||

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤੁਠਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି କେହି ଏପରି ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ଯିଏ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥੫੯॥
ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଯାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ସୁବିଧାରେ ଯାଇ ହୁଏ||59||

ਕਬੀਰ ਨਾ ਮੋਹਿ ਛਾਨਿ ਨ ਛਾਪਰੀ ਨਾ ਮੋਹਿ ਘਰੁ ਨਹੀ ਗਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ନା ତାହାଙ୍କ କୌଣସି କୁଟୀର ଅଛି ଆଉ ନା ରହିବା ପାଇଁ ଘର, ଗାଁ ଅଛି।

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥੬੦॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱର ପଚାରନ୍ତି, ତୁ କିଏ? ମୋର କୌଣସି ଜାତି ଏବଂ ନାମ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ମୁଁ କଣ କହିବି?||60||

ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମରିବାର ବହୁତ ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି, ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ମରିବାର ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି।

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੈ ਬਾਰ ॥੬੧॥
ବୋଧହୁଏ ଏଥିପାଇଁ ପଚାରି ପାରନ୍ତି ଯେ ଦ୍ୱାରରେ କିଏ ପଡିଛି||61||

ਕਬੀਰ ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ ਨ ਕਰਹਿਗੇ ਨਾ ਕਰ�ि ਸਕੈ ਸਰੀਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ନା ସେ ଅତୀତରେ କିଛି କରିଛନ୍ତି, ନା ଭବିଷ୍ୟତରେ କିଛି କରି ପାରିବେ, ଆଉ ନା ତାହାଙ୍କ ଶରୀର କିଛି କରି ପାରିବ।

ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਕਬੀਰੁ ॥੬੨॥
ମୁଁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ, ସବୁ ପରମାତ୍ମା କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦୁନିଆରେ କବୀରଙ୍କ ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇ ଯାଇଛି||62||

ਕਬੀਰ ਸੁਪਨੈ ਹੂ ਬਰੜਾਇ ਕੈ ਜਿਹ ਮੁਖਿ ਨਿਕਸੈ ਰਾਮੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ବାଉଳି ହୋଇ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମୁଖରୁ ରାମ ନାମ ବାହାରି ଯାଏ,

ਤਾ ਕੇ ਪਗ ਕੀ ਪਾਨਹੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੋ ਚਾਮੁ ॥੬੩॥
ਆਮਰ ਇਛ୍ଛା ଯେ ଆମର ଶରୀରର ଚମଡା ତାହାର ପାଦର ଚପଲ ବନିଯାଉ||63||

ਕਬੀਰ ਮਾਟੀ ਕੇ ਹਮ ਪੂਤਰੇ ਮਾਨਸੁ ਰਾਖਿਓ ਨਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ମାଟିର ପୁତୁଳା ଅଟୁ ଏବଂ ଆମର ନାମ ମନୁଷ୍ୟ ରଖା ଯାଇଛି,

ਚਾਰਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਪਾਹੁਨੇ ਬਡ ਬਡ ਰੂੰਧਹਿ ਠਾਉ ॥੬੪॥
ଚାରି ଦିନ ପାଇଁ ଏହି ସଂସାରରେ ଅତିଥି ପରି ଆସିଛି, କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଧିକ ସ୍ଥାନ ଅକ୍ତିଆର କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ||64||

ਕਬੀਰ ਮਹਿਦੀ ਕਰਿ ਘਾਲਿਆ ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମେହେନଦୀ ଭଳି ନିଜ ଶରୀରକୁ ପେଷି(ଜପ-ତପ କରି) ପରିଶ୍ରମ କରିଛି।

ਤੈ ਸਹ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੀਐ ਕਬਹੁ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥੬੫॥
ତଥାପି ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଆମର କଥା ପଚାରି ନାହୁଁ ଏବଂ ନା ପରିଶ୍ରମ କରି ପେଷିଥିବା ମେହେନଦୀ କେବେ ପାଦରେ ଲାଗିଛି||65||

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਦਰਿ ਆਵਤ ਜਾਤਿਅਹੁ ਹਟਕੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିବା-ଯିବାରେ କେହି ବାଧା ଦିଏ ନାହିଁ,

ਸੋ ਦਰੁ ਕੈਸੇ ਛੋਡੀਐ ਜੋ ਦਰੁ ਐਸਾ ਹੋਇ ॥੬੬॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାର ଏପରି ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଦ୍ୱାରକୁ କିପରି ତ୍ୟାଗ କରାଯାଇ ପାରିବ?||66||

ਕਬੀਰ ਡੂਬਾ ਥਾ ਪੈ ਉਬਰਿਓ ਗੁਨ ਕੀ ਲਹਰਿ ਝਬਕਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ସଂସାର-ସାଗରରେ ବୁଡିବା ବାଲା ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ହରି-ଗୁଣଗାନର ଲହରୀ ଧକ୍କା ଦ୍ୱାରା ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਜਬ ਦੇਖਿਓ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ ਤਬ ਉਤਰਿ ਪਰਿਓ ਹਉ ਫਰਕਿ ॥੬੭॥
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଦେଖିଛି ଯେ ଶରୀର ରୂପୀ ନୌକା ପୁରୁଣା ହୋଇ ଯାଇଛି, ତୁରନ୍ତ ସେଥିରୁ ବାହାରି ଯାଇଛି||67||

ਕਬੀਰ ਪਾਪੀ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପାପୀ ପୁରୁଷକୁ ଭକ୍ତି ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ମନ ଦେଇଥାଏ।

ਮਾਖੀ ਚੰਦਨੁ ਪਰਹਰੈ ਜਹ ਬਿਗੰਧ ਤਹ ਜਾਇ ॥੬੮॥
ଯେପରି ମାଛି ଚନ୍ଦନ ଛାଡି ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଥାଏ||68||

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਮੂਆ ਰੋਗੀ ਮੂਆ ਮੂਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ହେ କବୀର! କେହି ବୈଦ୍ୟ ହୋଇଥାଉ, କେହି ରୋଗୀ ହୋଇଥାଉ, ସାରା ସଂସାର ମରୁଅଛି।

ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨਾ ਮੂਆ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ॥੬੯॥
ପରନ୍ତୁ ଏକମାତ୍ର କବୀର ମରି ନାହାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କେହି ରୋଦନ କରିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି||69||

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਓ ਮੋਟੀ ਲਾਗੀ ਖੋਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମାନବ! ତୁମକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ନ କରିବାର ବଡ ରୋଗ ଲାଗି ଯାଇଛି।

ਕਾਇਆ ਹਾਂਡੀ ਕਾਠ ਕੀ ਨਾ ਓਹ ਚੜੈ ਬਹੋਰਿ ॥੭੦॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଅସ୍ଥି ପୁନର୍ବାର ଅଗ୍ନିରେ ଆସିବ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ ମାନବ ଜନ୍ମ ପୁନଃ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ||70||

ਕਬੀਰ ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤੁ ਕੀਨੁ ॥
ହେ କବୀର! ଏପରି କଥା ହୋଇଛି ଯେ ସମସ୍ତେ ନିଜ ମନର ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ କରାଯାଇ ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ପୁଣି

ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰਪਨਾ ਜਬ ਹਾਥਿ ਸਿਧਉਰਾ ਲੀਨ ॥੭੧॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁକୁ କାହିଁକି ଡରିବା, ଯେତେବେଳେ ସତୀ ହେବୀ ବାଲା ସିନ୍ଦୁର ଲଗାଇ ନଡିଆ ହାତରେ ଧରି ପତିଙ୍କ ବିୟୋଗରେ ଜଳିବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇଥାଏ||71||

କବୀର ରସ କୋ ଗାଂଡୋ ଚୁସୀଐ ଗୁନ କଉ ମରୀଐ ରୋଇ ॥
ହେ କବୀର! ଯେପରି ରସ ପାଇଁ ଆଖୁ ଶୋଷିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ପୁଣି ଗୁଣକୁ ପାଇବା ପାଇଁ କେତେ ଦୁଃଖ-କଷ୍ଟକୁ ସାମନା କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ, ସାହସ କରିବା ଉଚିତ।

ଅବଗୁନୀଆରେ ମାନସୈ ଭଲୋ ନ କହିହୈ କୋଇ ॥୭୨॥
କାରଣ ଅବଗୁଣୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ କେହି ଭଲ କହନ୍ତି ନାହିଁ||72||

କବୀର ଗାଗରି ଜଲ ଭରୀ ଆଜୁ କାଲ୍ହିହ ଜୈହୈ ଫୁଟି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦେହ ରୂପୀ ପାତ୍ର ଶ୍ୱାସ ରୂପୀ ଜଳରେ ଭରି ରହିଛି, ଯାହା ଆଜି କିମ୍ବା କାଲି ଫାଟି ହିଁ ଯିବ।

ଗୁରୁ ଜୁ ନ ଚେତହି ଆପନୋ ଅଧ ମାଝି ଲୀଜହିଗୋ ଲୁଟି ॥୭୩॥
ଯଦି ନିଜ ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ମାର୍ଗରେ ହିଁ ଲୁଟର ଶିକାର ବନିଯାଏ||73||

କବୀର କୁକରୁ ରାମ କୋ ମୁତୀଆ ମେରୋ ନାଉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ରାମଙ୍କ କୁକର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ମୋତି ଅଟେ।

ଗଲେ ହମାରେ ଜେବରୀ ଜହ ଖିଂଚୈ ତହ ଜାଉ ॥୭୪॥
ମୋର ଗଳାରେ ମାଲିକ ଜଞ୍ଜିର ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ଯେଉଁଠିକି ନେଇଥାନ୍ତି, ସେଠାକୁ ଯାଇଥାଏ||74||

କବୀର ଜପନୀ କାଠ କୀ କିଆ ଦିଖଲାବହି ଲୋଇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ତୁଳସୀ-ରୁଦ୍ରାକ୍ଷର ମାଳା ଲୋକଙ୍କୁ କାହିଁକି ଦେଖାଉଛ?

ଜପନୀ କିଆ ହୋଇ ॥୭୫॥
ଯଦି ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରି ନାହଁ, ଏହି ମାଳାର କୌଣସି ଲାଭ ନଥାଏ||75||

କବୀର ବିରହୁ ଭୁଯଂଗମୁ ମନି ବସୈ ମଂତ୍ରୁ ନ ମାନୈ କୋଇ ॥
ହେ କବୀର! ବିୟୋଗ ରୂପୀ ସର୍ପ ଯେତେବେଳେ ମନକୁ ଦଂସନ କରିଥାଏ, ତାହା ଉପରେ କୌଣସି ମନ୍ତ୍ରର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ।

ରାମ ବିଓଗୀ ନା ଜୀଐ ଜୀଐ ତ ବଉରା ହୋଇ ॥୭୬॥
ଈଶ୍ୱର-ବିୟୋଗର ଦୁଃଖ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଜୀବିତ ରହିବାକୁ ଦିଏ ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଯଦି ସେ ଜୀବିତ ରହିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ବାଉଳା ହୋଇଯାଏ||76||

ਕਬੀਰ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨੈ ਤਿਨ੍ ਹੈ ਏਕ ਸੁਗੰਧ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପାରସ ଓ ଚନ୍ଦନରେ ଏକ ସମାନ ଗୁଣ ଥାଏ।

ਤਿਹ ਮਿਲਿ ਤੇਊ ਊਤਮ ਭਏ ਲੋਹ ਕਾਠ ਨਿਰਗੰਧ ॥੭੭॥
ପାରସ ସହିତ ମିଶି ଲୁହା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଚନ୍ଦନ ସହିତ ମିଶି ସାଧାରଣ କାଠ ମହକଦାର ହୋଇଯାଏ||77||

ਕਬੀਰ ਜਮ ਕਾ ਠੇਂਗਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਓਹੁ ਨਹੀ ਸਹਿਆ ਜਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ଯମର ଚୋଟ ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ, ଏହାକୁ ସହନ କରାଯାଏ ନାହିଁ।

ਏਕੁ ਜੁ ਸਾਧੂ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਤਿਨ੍ਿ ਲੀਆ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ॥੭੮॥
ମୋତେ ଏକ ସାଧୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ଶରଣରେ ନେଇ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି||78||

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਕਹੈ ਹਉ ਹੀ ਭਲਾ ਦਾਰੂ ਮੇਰੈ ਵਸਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବୈଦ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଥାଏ ଯେ ସେ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ତା' ପାଖରେ ପ୍ରତି ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା ଅଛି।

ਇਹ ਤਉ ਬਸਤੁ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਜਬ ਭਾਵੈ ਲੇਇ ਖਸਿ ॥੭੯॥
ପରନ୍ତୁ ସେ ଏହି କଥା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ବୈଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ ରକ୍ଷା ପାଇପାରେ ନାହିଁ||79||

ਕਬੀਰ ਨਉਬਤਿ ਆਪਨੀ ਦਿਨ ਦਸ ਲੇਹੁ ਬਜਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଆଉ ମାତ୍ର ଦଶ ଦିନ ବାକି ଅଛି, ବାଜା ବଜାଇ ନିଅ,

ਨਦੀ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਜਿਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਿਲਹੈ ਆਇ ॥੮੦॥
ଯେପରି ନଦୀ ପାର କରିବା ସମୟରେ ନୌକାରେ ବସିବା ସମୟରେ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ମେଳ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ପାର କରିବା ପରେ ପୁନର୍ବାର ପରସ୍ପର ମିଶନ୍ତି ନାହିଁ||80||

ਕਬੀਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਹਿ ਮਸੁ ਕਰਉ ਕਲਮ ਕਰਉ ਬਨਰਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ସାତ ସମୁଦ୍ରକୁ ଶିରା କରାଯାଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବନସ୍ପତିକୁ କଲମ ବନାଇଲେ

ਬਸੁਧਾ ਕਾਗਦੁ ਜਉ ਕਰਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੮੧॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥିବୀକୁ କାଗଜ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଯଶ ଲେଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ||81||

ਕਬੀਰ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਗੁਪਾਲ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେତେବେଳେ ମୋର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ବାସ କରିଛନ୍ତି, ବୁଣାଳି ଜାତିରେ କଣ ଫରକ ପଡି ପାରିବ।

ਕਬੀਰ ਰਮਈਆ ਕੰਠਿ ਮਿਲੁ ਚੂਕਹਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥੮੨॥
ହେ କବୀର! ମୋତେ ରାମ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||82||

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ ਮੰਦਰੁ ਦੇਇ ਜਰਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି କେହି ନାହିଁ, ଯିଏ ମୋହ ରୂପୀ ଘରକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ

ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕੇ ਮਾਰਿ ਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਉ ਲਾਇ ॥੮੩॥
ପାଞ୍ଚ କାମୁକ ପୁତ୍ରକୁ ସମାପ୍ତ କରି ରାମଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଛି||83||

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ ਇਹੁ ਤਨੁ ਦੇਵੈ ਫੂਕਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି କେହି ନାହାନ୍ତି, ଯିଏ ଏହି ଶରୀରର ବାସନାକୁ ଜଳାଇ ଦିଏ।

ਅੰਧਾ ਲੋਗੁ ਨ ਜਾਨਈ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਕੂਕਿ ॥੮੪॥
କବୀର ଚିତ୍କାର କରି ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ଅଜ୍ଞାନ ଲୋକ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ||84||

ਕਬੀਰ ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੈ ਚਿਹ ਚੜੀ ਸੁਨੁ ਹੋ ਬੀਰ ਮਸਾਨ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସତୀ ନିଜ ମୃତକ ପତିର ଚିତା ଉପରେ କହିଥାଏ, ହେ ଶ୍ମଶାନ! ମୋର କଥା ଶୁଣ,

ਲੋਗੁ ਸਬਾਇਆ ਚਲਿ ਗਇਓ ਹਮ ਤੁਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨ ॥੮੫॥
ସମସ୍ତେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ଅନ୍ତ କାଳରେ ତୁମର ହିଁ କାମ ଅଛି||85||

କବୀର ମନୁ ପଂਖੀ ਭਇਓ ਉਡਿ ਉਡਿ ਦਹ ਦਿਸ ਜਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ମନ ଏକ ପକ୍ଷୀ ଅଟେ, ଯାହା ଉଡି ଉଡି ଦଶ ଦିଗକୁ ଯାଇଥାଏ।

ਜੋ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਤੈਸੋ ਫਲੁ ਖਾਇ ॥੮੬॥
ତାହାକୁ ଯେପରି ସଙ୍ଗତ ମିଳିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଫଳ ଖାଇଥାଏ।||86||

କବୀର ਜਾ ਕਉ ਖੋਜਤੇ ਪਾਇਓ ਸੋਈ ਠਉਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଖୋଜୁଥିଲି, ସେହି ସ୍ଥାନ ପାଇ ଯାଇଛି।

ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਕੈ ਤੂ ਭਇਆ ਜਾ ਕਉ ਕਹਤਾ ਅਉਰੁ ॥੮੭॥
ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ତୁମେ ନିଜ ଠାରୁ ଅଲଗା ମାନିଥିଲ, ତୁମେ ତାହାଙ୍କ ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛ||87||

କବୀର ਮਾਰੀ ਮਰਉ ਕੁਸੰਗ ਕੀ ਕੇਲੇ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਬੇਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମନ୍ଦ ସଙ୍ଗତ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମାରିଥାଏ, ଯେପରି କଦଳୀ ଗଛ ନିକଟରେ କୋଳି ଗଛ ହୋଇଥାଏ,

ਉਹ ਝੂਲੈ ਉਹ ਚੀਰੀਐ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਹੇਰਿ ॥੮੮॥
ତାହା ପବନରେ ହଲିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କୋଳି ଗଛ ତାହାକୁ କଣ୍ଟାରେ ଚିରି ଦେଇଥାଏ, ଏଣୁ କୁଟିଳ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କର ନାହିଁ||88||

କବୀର ਭਾਰ ਪਰਾਈ ਸਿਰਿ ਚਰੈ ਚਲਿਓ ਚਾਹੈ ਬਾਟ ॥
ହେ କବୀର! ଜୀବର ମସ୍ତକ ଉପରେ ନିନ୍ଦାର ଭାର ଚଢିଥାଏ ଏବଂ ଏହାକୁ ଉଠାଇ ରାସ୍ତା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଉଚିତ।

ਅਪਨੇ ਭਾਰਹਿ ਨਾ ਡਰੈ ਆਗੈ ਅਉਘਟ ਘਾਟ ॥੮੯॥
ପରନ୍ତୁ ସେ ନିଜ ମନ୍ଦ ଅଥବା ପାପ କର୍ମର ଭାରକୁ ଡରେ ନାହିଁ ଏବଂ ପରେ ବହୁତ କଠିନ ରାସ୍ତା ରହିଥାଏ||89||

କବୀର ਬਨ ਕੀ ਦਾਧੀ ਲਾਕਰੀ ਠਾਢੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ ॥
କବୀର ଜୀ (ପାପ କର୍ମର ମାଡରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ) ସତର୍କ କରି କହନ୍ତି ଯେ ଜଙ୍ଗଲରେ ଜଳୁଥିବା କାଠ ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ,

ਮਤਿ ਬਸਿ ਪਰਉ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਜਾਰੈ ਦੂਜੀ ਬਾਰ ॥੯੦॥
ଯେପରି ସେ କମାରର ହାତରେ ନ ପଡୁ, ଅନ୍ୟଥା ତାହାକୁ ପୁଣି କୋଇଲା ବନାଇ ଜଳାଇ ଦିଆଯିବ||90||

ਕਬੀਰ ਏਕ ਮਰੰਤੇ ਦੁਇ ਮੂਏ ਦੋਇ ਮਰੰਤਹ ਚਾਰਿ ॥
ହେ କବୀର! ଏକ ମନକୁ ମାରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଇ (ଆଶା, ତୃଷ୍ଣା) ମରି ଯାଇଥାନ୍ତି, ଏହାଦ୍ୱାରା କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହର ଅନ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਚਾਰਿ ਮਰੰਤਹ ਛਹ ਮੂਏ ਚਾਰਿ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਿ ॥੯੧॥
ଚାରିକୁ ମାରିଲେ ଛଅ ମରିଥାନ୍ତି, ଏହି ଛଅ ଠାରେ ଦୁଇ ସ୍ତ୍ରୀ (ଆଶା-ତୃଷ୍ଣା0 ଏବଂ ଚାରି ପୁରୁଷ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଅଟେ||91||

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜਗੁ ਢੂੰਢਿਆ ਕਹੂੰ ਨ ਪਾਇਆ ਠਉਰੁ ॥
ହେ କବୀର! ଦେଖି ଦେଖି ଜଗତ ଖୋଜି ନେଇଛି, କିନ୍ତୁ କେଉଁଠି ଶାନ୍ତି ମିଳିନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਕਹਾ ਭੁਲਾਨੇ ਅਉਰ ॥੯੨॥
ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିନାହିଁ, ସେ ଅନ୍ୟତ୍ର ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||92||

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀਐ ਸਾਧ ਕੀ ਅੰਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਬਾਹੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବା ଉଚିତ, ସେମାନେ ଅନ୍ତରେ ସହାୟତା କରିଥାନ୍ତି।

ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਜਾ ਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਹੁ ॥੯੩॥
ପରନ୍ତୁ କୁଟିଳ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରନାହିଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀବନ ନାଶ ହୋଇଯାଏ||93||

ਕਬੀਰ ਜਗ ਮਹਿ ਚੇਤਿਓ ਜਾਨਿ ਕੈ ਜਗ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦୁନିଆରେ ବ୍ୟାପକ ମାନି ତାହାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਬਾਦਹਿ ਜਨਮੇਂ ਆਇ ॥੯੪॥
ପରନ୍ତୁ ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିନାହିଁ, ତାହାର ଜନ୍ମ ବେକାର ହୋଇଯାଏ||94||

ਕਬੀਰ ਆਸਾ ਕਰੀਐ ਰਾਮ ਕੀ ਅਵਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ॥
ହେ କବୀର! କେବଳ ରାମଙ୍କ ଆଶା କର, କାରଣ ଅନ୍ୟ ଆଶା ନିରାଶ କରିଥାଏ।

ਨਰਕਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਮਾਨਈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਦਾਸ ॥੯੫॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରୁ ବିମୁଖ ରହିଥାଏ, ସେ ନର୍କରେ ପଡିବା ଉଚିତ||95||

କବୀର ସିଖ ସାଖା ବହୁତେ କୀଏ କେସୋ କୀଓ ନ ମୀତୁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ନିଜର ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ-ଚେଲା ଅନେକ ବନାଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମିତ୍ର ବନାଇ ପାରି ନାହିଁ।

ଚਾਲੇ ਥੇ ਹਰਿ ਮਿਲਨ ਕਉ ਬੀਚੈ ਅਟਕਿਓ ਚੀਤੁ ॥੯੬॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନର ସଂକଲ୍ପ ନେଇ ଚାଲିଥିଲେ, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟ ମଝି ରାସ୍ତାରେ ହିଁ ଅଟକି ଯାଇଛି||96||

କବୀର କାରନୁ ବପୁରା କିଆ କରै ଜଉ ରାମୁ ନ କରै ସହାਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ କୌଣସି କାମକୁ ପୁରା କରିବା ପାଇଁ ବିଚରା କଣ କରି ପାରିବ, ଯଦି ଭଗବାନ ସହାୟତା କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ଜିହ ଜିହ ଡਾਲੀ ਪਗੁ ਧਰਉ ਸੋਈ ਮੁਰਿ ਮੁਰਿ ਜਾਇ ॥੯੭॥
ଗଛର ଯେଉଁ ଡାଳରେ ପାଦ ରଖାଯିବ, ତାହା ଭାଙ୍ଗି ଯିବ(ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ବିନା ସଫଳତା ମିଳେନାହିଁ)||97||

କବୀର ଅਵରହ କଉ ଉਪਦੇਸਤੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪਰਿ ਹੈ ਰੇਤੁ ॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ତାହାକୁ ପାଳନ କରେନାହିଁ, ତାହାର ମୁଖରେ ଅପମାନର ଧୂଳି ପଡିଥାଏ।

ରାସਿ ਬਿਰਾਨੀ ਰਾਖਤੇ ਖਾਯਾ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤੁ ॥੯੮॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଅନ୍ୟର ଘର ଜାଗ୍ରତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନିଜର ଘର ବରବାଦ କରି ଦେଇଥାଏ||98||

କବୀର ସାਧୁ କୀ ସੰਗਤਿ ରହଉ ଜଉ କୀ ਭੂਸੀ ਖਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ରହିବା ଉଚିତ, ଶୁଖିଲା ଭୋଜନ ଭାଗ୍ୟରେ ଥାଇପାରେ,

ହੋନਹਾਰੁ ਸੋ ਹੋਇਹੈ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਉ ॥੯੯॥
ଏହି କଥାର ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ, ଯାହା ହେବାକୁ ଅଛି, ତାହା ହିଁ ହେବ, କିନ୍ତୁ କୁଟିଳ ଲୋକଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କଦାପି କରନାହିଁ||99||

କବୀର ସੰਗਤਿ ସାਧ କୀ ଦିନ ଦିନ ଦੂନਾ ਹੇਤੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦିନକୁ ଦିନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ସାକତ କାରୀ କାંବରୀ ଧୋଏ ହୋଇ ନ ସେତୁ ॥୧୦୦॥
କୁଟିଳ ବ୍ୟକ୍ତି କଳା କମ୍ବଳ ଭଳି ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଧୋଇଲେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଧଳା ହୁଏନାହିଁ||100||

କବୀର ମନୁ ମୁଁଡିଆ ନହੀ କେସ ମୁଁଡାଏ କାંଇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ମନ ସଫା ନାହିଁ, ଲଣ୍ଠିତ ମସ୍ତକ କାହିଁକି ହୋଇଛ?

ଜୋ କିଛୁ କୀଆ ସୋ ମନ କୀଆ ମୁଁଡା ମୁଁଡୁ ଅଜାંଇ ॥୧୦୧॥
କାରଣ ଯାହା କିଛି ଭଲ-ମନ୍ଦ କରିଥାଏ, ତାହା ମନ ହିଁ କରିଥାଏ, ଅଯଥାରେ ଲଣ୍ଠା ହୋଇଛ, ଏହି ବିଚାରାର କଣ ଦୋଷ ଅଛି||101||

କବୀର ରାମୁ ନ ଛୋଡୀଐ ତନୁ ଧନୁ ଜାଇ ତ ଜାଉ ॥
ହେ କବୀର! ରାମନାମ ତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଯଦି ତନ ଏବଂ ଧନ ଚାଲିଯାଏ, ନାଶ ହୋଇଯାଏ, କୌଣସି ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ।

ଚରନ କମଲ ଚିତୁ ବେଧିଆ ରାମହି ନାମି ସମାଉ ॥୧୦୨॥
ମନକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ଲୀନ ରଖ, ରାମନାମରେ ନିମଗ୍ନ ରୁହ||102||

କବୀର ଜୋ ହମ ଜંତୁ ବଜାવତେ ଟୂଟି ଗଈਂ ସଭ ତାର ॥
ହେ କବୀର! ଆମେ ଶରୀର ରୂପୀ ଯେଉଁ ବାଜା ବଜାଉ ଥିଲୁ, ତାହାର ସବୁ ତାର ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ଜંତୁ ବିଚାରା କିଆ କରै ଚଲେ ବଜାવନହାର ॥୧୦୩॥
ଏହି ବିଚରା ବାଜା ଏବେ କଣ କରି ପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ବଜାଇବା ବାଲା ପ୍ରାଣ ଚାଲି ଯାଇଛି||103||

କବୀର ମାଇ ମୁଁଡଉ ତିହ ଗୁରୂ କୀ ଜା ତେ ଭରମୁ ନ ଜାଇ ॥
ହେ କବୀର! ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ମାତାର ମସ୍ତକ ଲଣ୍ଠା କରିବା ଉଚିତ, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନର ଭ୍ରମ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

Page 1370

ਆਪ ਡੁਬੇ ਚਹੁ ਬੇਦ ਮਹਿ ਚੇਲੇ ਦੀਏ ਬਹਾਇ ॥੧੦੪॥
ଏପରି ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ଚାରି ବେଦର କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ବୁଡି ରହିଥାନ୍ତି, ନିଜ ଛେଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହି କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ଲିପ୍ତ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||104||

ਕਬੀਰ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਰਾਖੇ ਤਲੈ ਦੁਰਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ବ୍ୟକ୍ତି ଯେତେ ପାପ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ଲୁଚାଇ ହୃଦୟରେ ରଖିଥାଏ।

ਪਰਗਟ ਭਏ ਨਿਦਾਨ ਸਭ ਜਬ ਪੂਛੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥੧੦੫॥
ପରନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଧର୍ମରାଜ କର୍ମର ହିସାବ ପଚାରି ଥାଆନ୍ତି, ସବୁ ସତ୍ୟ ସାମନାକୁ ଆସିଥାଏ||105||

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਪਾਲਿਓ ਬਹੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥
ହେ କବୀର! ବ୍ୟକ୍ତି ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ଛାଡି ପରିବାରର ପାଳନ-ପୋଷଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਰਹਿਆ ਨ ਬੰਧੁ ॥੧੦੬॥
ସେ କାମ ଧନ୍ଦା କରି ଭଜନରୁ ବଞ୍ଚିତ ରହିଯାଏ ଏବଂ ଏବଂ ଶେଷରେ ଭାଇ-ବନ୍ଧୁ କେହି ରହନ୍ତି ନାହିଁ||106||

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਰਾਤਿ ਜਗਾਵਨ ਜਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ରାତ୍ରିରେ ଶ୍ମଶାନକୁ ଶବ ଜାଗ୍ରତ କରାଇବା ପାଇଁ ଯାଇଥାଏ,

ਸਰਪਨਿ ਹੋਇ ਕੈ ਅਉਤਰੈ ਜਾਏ ਅਪੁਨੇ ਖਾਇ ॥੧੦੭॥
ସେ ନାଗୁଣୀ ବନି ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ ଏବଂ ନିଜର ହିଁ ସନ୍ତାନକୁ ଖାଇ ଦେଇଥାଏ||107||

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਅਹੋਈ ਰਾਖੈ ਨਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ନାରୀ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ ତ୍ୟାଗ କରି ଆହୋଇ ମାତାଙ୍କ ବ୍ରତ ରଖିଥାଏ,

ਗਦਹੀ ਹੋਇ ਕੈ ਅਉਤਰੈ ਭਾਰੁ ਸਹੈ ਮਨ ਚਾਰਿ ॥੧੦੮॥
ସେ ଗଧ ବନି ଅବତରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ବହୁତ ମାଣ ବୋଝ ଉଠାଇ ଥାଏ||108||

ਕਬੀਰ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସବୁଠାରୁ ବଡ ବୁଝିବା ବାଲା ଏହା ଯେ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରାଯାଏ,

ਸੂਰੀ ਊਪਰਿ ਖੇਲਨਾ ਗਿਰੈ ਤ ਠਾਹਰ ਨਾਹਿ ॥੧੦੯॥
ଅନ୍ୟଥା ଶୂଳି ଉପରେ ଚଢିବା ସମାନ ଅଟେ ଏଥିରୁ ପଡିଗଲେ କୌଣସି ଆଶ୍ରା ମିଳେନାହିଁ||109||

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮੁਖੁ ਧੰਨਿ ਹੈ ਜਾ ਮੁਖਿ ਕਹੀਐ ਰਾਮੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ମୁଖ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ରାମନାମ କୁହାଯାଏ।

ਦੇਹੀ ਕਿਸ ਕੀ ਬਾਪੁਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਗੋ ਗ੍ਰਾਮੁ ॥੧੧੦॥
ବିଚରା ଶରୀରର କଥା କଣ, ସାରା ନଗର ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁଠି ରାମନାମ ଜପ କରାଯାଏ||110||

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਜਾ ਕੁਲ ਹਰਿ ਕੋ ਦਾਸੁ ॥
ହେ କବୀର! ସେହି କୁଳ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଜାତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਜਿਹ ਕੁਲ ਦਾਸੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਕੁਲ ਢਾਕੁ ਪਲਾਸੁ ॥੧੧੧॥
ଯେଉଁ କୁଳରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଜାତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହି କୁଳ ବାଳୁଙ୍ଗା ଭଳି ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||111||

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗਇ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਲਾਖ ਧਜਾ ਫਹਰਾਹਿ ॥
ହେ କବୀର! ଅନେକ ହାତୀ, ଘୋଡା ଓ ସବାର ଥାଉ, ଦଶଦିଗରେ ସତ୍ତାର ପତାକା ଲାଗିଥାଉ,

ਇਆ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿਖ੍ਾ ਭਲੀ ਜਉ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦਿਨ ਜਾਹਿ ॥੧੧੨॥
ଏଝି ସୁଖ ପରେ ମଧ୍ୟ ଭିକ୍ଷା ହିଁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯଦି ଦିନଟି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ ||112||

ਕਬੀਰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਮਾਂਦਲੁ ਕੰਧ ਚਢਾਇ ॥
ହେ କବୀର! କାନ୍ଧ ଉପରେ ଢାଲ ରଖି ମୁଁ ସଂସାରରେ ବୁଲୁଅଛି।

ਕੋਈ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ ਸਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕਿ ਬਜਾਇ ॥੧੧੩॥
ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖିଅଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଅଛନ୍ତି||113||

ਮਾਰਗਿ ਮੋਤੀ ਬੀਥਰੇ ਅੰਧਾ ਨਿਕਸਿਓ ਆਇ ॥
ଜୀବନ ରାସ୍ତାରେ ଗୁଣ ରୂପୀ ମୋତି ବିଛାଡି ହୋଇ ପଡିଛି, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ଧ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ।

ਜੋਤਿ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਜਗਤੁ ਉਲੰਘੇ ਜਾਇ ॥੧੧੪॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜ୍ଞାନ-ଜ୍ୟୋତି ବିନା ଜଗତ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି||114||

ਬੂਡਾ ਬੰਸੁ ਕਬੀਰ ਕਾ ਉਪਜਿਓ ਪੂਤੁ ਕਮਾਲੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପୁତ୍ର କମାଲ କଣ ଜନ୍ମ ହେଲା, ମୋର ବଂଶ ବୁଡାଇ ଦେଲା।

ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਘਰਿ ਲੇ ਆਯਾ ਮਾਲੁ ॥੧੧੫॥
ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ତ୍ୟାଗ କରି ଘରକୁ ଧନ-ଦୌଲତ ନେଇ ଆସିଛି||115||

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਐ ਸਾਥਿ ਨ ਲੀਜੈ ਕੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ଯଦି ସାଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବାକୁ ଯିବାକୁ ହୁଏ, କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନାହିଁ।

ਪਾਛੈ ਪਾਉ ਨ ਦੀਜੀਐ ਆਗੈ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੧੧੬॥
ଯଦି ଯାଉଛ, ପଛକୁ ଫେରି ଆସ ନାହିଁ, ଆଗକୁ ଯାହା ହେଉଛି କିମ୍ବା ହେବ ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ||116||

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਬਾਧਿਓ ਜਿਹ ਜੇਵਰੀ ਤਿਹ ਮਤ ਬੰਧਹੁ ਕਬੀਰ ॥
କବୀର ଜୀ ବୁଝାଇଥାନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ମୋହ-ମାୟାର ଜଞ୍ଜିର ଦ୍ୱାରା ସଂସାର ବନା ଯାଇଛି, ସେଥିରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ବନ୍ଧନ କର ନାହିଁ।

ਜੈਹਹਿ ਆਟਾ ਲੋਨ ਜਿਉ ਸੋਨ ਸਮਾਨਿ ਸਰੀਰੁ ॥੧੧੭॥
ଅନ୍ୟଥା ସୁନା ଭଳି ଶରୀର ଅଟା ଓ ଲୁଣ ଭଳି ଶସ୍ତା ହୋଇ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯିବ||117||

ਕਬੀਰ ਹੰਸੁ ਉਡਿਓ ਤਨੁ ਗਾਡਿਓ ਸੋਝਾਈ ਸੈਨਾਹ ॥
ହେ କବୀର! (ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟ ଅଛି) ଆତ୍ମା ଉଡିବା ବାଲା ଅଟେ, ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହେଉଅଛି, ପୁଣି ଇସାରାରେ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଥାଏ।

ਅਜਹੂ ਜੀਉ ਨ ਛੋਡਈ ਰੰਕਾਈ ਨੈਨਾਹ ॥੧੧੮॥
ଅନ୍ତକାଳରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ଆଖିର କାଙ୍ଗାଳପଣ ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ||118||

ਕਬੀਰ ਨੈਨ ਨਿਹਾਰਉ ਤੁਝ ਕਉ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਉ ਤੁਅ ਨਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ଏହି ନୟନରେ ତୋତେ ଦେଖିଥାଏ, କାନରେ ତୋର ନାମ-କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣିଥାଏ,

ਬੈਨ ਉਚਰਉ ਤੁਅ ਨਾਮ ਜੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਠਾਉ ॥੧੧੯॥
ତୋର ହିଁ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣରେ ଲୀନ ରହିବି ଆଉ ତୋର ହିଁ ଚରଣ କମଳ ହୃଦୟରେ ବସାଇ ରଖିବି||119||

ਕਬੀਰ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਤੇ ਮੈ ਰਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਸਾਦਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗ ନର୍କର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਮਹਿ ਰਹਉ ਅੰਤਿ ਅਰੁ ਆਦਿ ॥੧੨੦॥
ମୁଁ ଆଦିରୁ ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||120||

ਕਬੀਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਕੋ ਕਹਿ ਕੈਸੇ ਉਨਮਾਨ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଚରଣ କମଳର ଲାଭର ସଠିକ ଅନୁମାନ କିଭଳି କରାଯାଏ,

ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ॥੧੨੧॥
କହିବା ଦ୍ୱାରା ଶୋଭା ଦିଏ ନାହିଁ, ପରନ୍ତୁ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇଥାଏ||121||

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਕੈ ਕਿਹ ਕਹਉ ਕਹੇ ਨ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥
ହେ କବୀର! ଏହା ଦେଖି ମୁଁ କିପରି ବତାଇବି, କାରଣ ବତାଇବା ଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଭରସା ହୁଏନାହିଁ।

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਰਹਉ ਹਰਖਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੧੨੨॥
ଏହା କହିବା ଉଚିତ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଯେପରି ଅଟନ୍ତି, ସେପରି ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଏଣୁ ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନରେ ଖୁସି ରହିଥାଏ||122||

କବୀର ଚୁରୈ ଚିତାରୈ ଭୀ ଚୁରୈ ଚୁଗି ଚୁଗି ଚିତାରେ ॥
ହେ କବୀର! ପକ୍ଷୀ ଦାନା ଖାଇବା ବେଳେ ନିଜ ଶାବକକୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ବାରମ୍ବାର ଦାନା ଖାଇ ତାହାର ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ଜୈସେ ବଚରହି କୁଁଜ ମନ ମାଇଆ ମମତା ରେ ॥୧୨୩॥
ଯେପରି ଶାବକର ସ୍ମରଣ ପକ୍ଷୀ ମନରେ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନରେ ମାୟାର ମମତା ଲାଗି ରହିଥାଏ||123||

କବୀର ଅଂବର ଘନହରୁ ଛାଇଆ ବରଖି ଭରେ ସର ତାଲ ॥
ହେ କବୀର! ଯେତେବେଳେ ଆକାଶରେ ବାଦଲ ଆସିଥାଏ, ବର୍ଷା ହୋଇ ସରୋବାର ଭରି ହୋଇଯାଏ, ପରନ୍ତୁ

ଚାତ୍ରିକ ଜିଉ ତରସତ ରହୈ ତିନ କୋ କଉନୁ ହବାଲୁ ॥୧୨୪॥
ତଥାପି ଚାତକ ବର୍ଷା ବିନ୍ଦୁ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ, ସେ କେବେ ମଧ୍ୟ ତୃପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||124||

କବୀର ଚକଈ ଜଉ ନିସି ବୀଛୁରୈ ଆଇ ମିଲୈ ପରଭାତି ॥
ହେ କବୀର! ଚକୋରୀ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ନିଜ ଚକୋର ଠାରୁ ରାତ୍ରିରେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରାତଃ କାଳ ହେବା ମାତ୍ରେ ତାହାଙ୍କ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ଜୋ ନର ବିଛୁରେ ରାମ ସିଉ ନା ଦିନ ମିଲେ ନ ରାତି ॥୧୨୫॥
ପରନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଯାଏ, ନା ତାହର ଦିନରେ ମିଳନ ହୋଇଥାଏ, ନା ରାତ୍ରି କାଳରେ ହୋଇଥାଏ||125||

କବୀର ରୈନାଇର ବିଛୋରିଆ ରହୁ ରେ ସଂଖ ମଝୂରି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସାଗର ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ଥିବା ହେ ଶଙ୍ଖ! ତୁମେ ସମୁଦ୍ରରେ ହିଁ ରୁହ, ଏହା ଉତ୍ତମ ଅଟେ,

ଦେବଲ ଦେବଲ ଧାହଜ଼ୀ ଦେସହି ଉଗବତ ସୁର ॥୧୨୬॥
ଅନ୍ୟଥା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହେବା ମାତ୍ରେ ମନ୍ଦିରରେ ଚିତ୍କାର କରୁଥିବ||126||

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਾਗੁ ਰੋਇ ਭੈ ਦੁਖ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ କାହିଁକି ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରୁଅଛ? ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ, ମୃତ୍ୟୁ-ଭୟର ଦୁଃଖରୁ ସତର୍କ ରୁହ।

ਜਾ ਕਾ ਬਾਸਾ ਗੋਰ ਮਹਿ ਸੋ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ਸੁਖ ॥੧੨੭॥
ଯେଉଁ ଶରୀର କବରରେ ରହିବାକୁ ହୁଏ, ସେ ସୁଖର ନିଦ୍ରାରେ କିପରି ଶୟନ କରି ପାରିବ?||127||

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਉਠਿ ਕਿ ਨ ਜਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରାଣୀ! କାହିଁକି ଅଜ୍ଞାନତାର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ ନକରିଛୁ, ଜାଗି ଉଠି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର,

ਇਕ ਦਿਨ ਸੋਵਨੁ ਹੋਇਗੋ ਲਾਂਬੇ ਗੋਡ ਪਸਾਰਿ ॥੧੨੮॥
କାରଣ ଏକ ନା ଏକ ଦିନ ତୁ ଦୁଇ ଗୋଡ ପ୍ରସାରି ଚିର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିବାକୁ ହେବ||128||

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਅਰੁ ਜਾਗੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ତୁ ଶୟନ କରି କାହିଁକି ସମୟ ବରବାଦ କରିଛୁ, ଉଠି ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ।

ਜਾ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਬੀਛੁਰਾ ਤਾ ਹੀ ਕੇ ਸੰਗਿ ਲਾਗੁ ॥੧੨੯॥
ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଛୁ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ ଶରଣରେ ଲାଗି ଯାଅ||129||

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਕੀ ਗੈਲ ਨ ਛੋਡੀਐ ਮਾਰਗਿ ਲਾਗਾ ਜਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେହେ ମାନବ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ କଦାପି ତ୍ୟାଗ କରନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମରେ ଚାଲ।

ਪੇਖਤ ਹੀ ਪੁੰਨੀਤ ਹੋਇ ਭੇਟਤ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥੧੩੦॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ମନ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାନ୍ତି||130||

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੂਰਹਿ ਜਾਈਐ ਭਾਗਿ ॥
କବୀର ଜୀ ସତର୍କ କରି କହନ୍ତି ଯେ କୁଟିଳ ମାୟାବୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ସଙ୍ଗତ କରନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବା ଉଚିତ।

ਬਾਸਨੁ ਕਾਰੋ ਪਰਸੀਐ ਤਉ ਕਛੁ ਲਾਗੈ ਦਾਗੁ ॥੧੩੧॥
ଯେପରି କଳା ପାତ୍ରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିଲେ କଳା ରଙ୍ଗ ଲାଗିଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ମାୟାବୀ ବ୍ୟକ୍ତିର ସଙ୍ଗ କଳଙ୍କ ଲଗାଇ ଦେଇଥାଏ||131||

ਕਬੀਰਾ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਜਰਾ ਪਹੂੰਚਿਓ ਆਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରି ନାହୁଁ।

ਲਾਗੀ ਮੰਦਿਰ ਦੁਆਰ ਤੇ ਅਬ ਕਿਆ ਕਾਢਿਆ ਜਾਇ ॥੧੩੨॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଘରର ଦ୍ୱାରରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ଅଗ୍ନି ଲାଗି ଯାଇଛି, ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ||132||

ਕਬੀਰ ਕਾਰਨੁ ਸੋ ਭਇਓ ਜੋ ਕੀਨੋ ਕਰਤਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ହିଁ କାରଣ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ପରମାତ୍ମା କରିଥାନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਏਕੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੧੩੩॥
ତାହାଙ୍କ ବିନା କେହି ନାହାନ୍ତି, କେବଳ ସେ ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି||133||

ਕਬੀਰ ਫਲ ਲਾਗੇ ਫਲਨਿ ਪਾਕਨਿ ਲਾਗੇ ਆਂਬ ॥
ହେ କବୀର1 ଆମ୍ବ ଗଛରେ ଫଳ ଆସିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ପକ୍ୱ ହେବାକୁ ଲାଗିଥାଏ(ଜୀବର ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଆୟୁଷ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ)।

ਜਾਇ ਪਹੂਚਹਿ ਖਸਮ ਕਉ ਜਉ ਬੀਚਿ ਨ ਖਾਹੀ ਕਾਂਬ ॥੧੩੪॥
ପକ୍ୱ ହୋଇ ସେହି ଫଳ ମାଲିକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଥାଏ, ଯାହାକୁ କୌଣସି ଦାଗ ଲାଗି ନଥାଏ, ଅର୍ଥାତ ଯିଏ ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଯୋନିରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ||134||

ਕਬੀਰ ਠਾਕੁਰੁ ਪੂਜਹਿ ਮੋਲਿ ਲੇ ਮਨਹਠਿ ਤੀਰਥ ਜਾਹਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଲୋକମାନେ ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ମନର ତୃପ୍ତି ପାଇଁ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା ଯାଇଥାନ୍ତି।

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸ੍ਵਾਂਗੁ ਧਰਿ ਭੂਲੇ ਭਟਕਾ ਖਾਹਿ ॥੧੩੫॥
ଏହା ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଥାନ୍ତି||135||

ਕਬੀਰ ਪਾਹਨੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਕੀਆ ਪੂਜੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥
(କବୀର ଜୀ ମୂର୍ତ୍ତି ପୂଜାରେ ଆପତ୍ତି କରି କହନ୍ତି ଯେ) ପଥରକୁ ପରମେଶ୍ୱର ମାନି ସାରା ସଂସାର ପୂଜା-ବନ୍ଦନା କରୁଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ਇਸ ਭਰਵਾਸੇ ਜੋ ਰਹੇ ਬੂਡੇ ਕਾਲੀ ਧਾਰ ॥੧੩੬॥
ଯିଏ ଏହି ଭରସାରେ ରହିଥାଏ ଯେ ମୂର୍ତ୍ତି-ପୂଜା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ, ସେ କାଳର ଧାରାରେ ବୁଡିଯାଏ||136||

ਕਬੀਰ ਕਾਗਦ ਕੀ ਓਬਰੀ ਮਸੁ ਕੇ ਕਰਮ ਕਪਾਟ ॥
କବୀର ଜୀ ସମାଜକୁ ଚେତାଇ କହନ୍ତି ଯେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର କୋଠରୀରେ ଜଣ-ସାଧାରଣ ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛନ୍ତି, ଯାହାର ଦ୍ୱାରରେ କର୍ମକାଣ୍ଡର କବାଟ ଲାଗିଅଛି।

ਪਾਹਨ ਬੋਰੀ ਪਿਰਥਮੀ ਪੰਡਿਤ ਪਾੜੀ ਬਾਟ ॥੧੩੭॥
ମୂର୍ତ୍ତି-ପୂଜା ସଂସାରକୁ ବୁଡାଇ ଦେଇଛି ଏବଂ ପଣ୍ଡିତ ଦକ୍ଷିଣା-ଦାନରେ ଲିପ୍ତ ରହିଛି||137||

ਕਬੀਰ ਕਾਲਿ ਕਰੰਤਾ ਅਬਹਿ ਕਰੁ ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁਇ ਤਾਲ ॥
କବୀର ଜୀ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ଯାହା କାଲୀ କରିବାକୁ ଅଛି, ତାହା ଆଜି କରିନିଅ ଏବଂ ଯାହା ଆଜି କରିବାକୁ ଅଛି, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ କର।

ਪਾਛੈ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇਗਾ ਜਉ ਸਿਰ ਪਰਿ ਆਵੈ ਕਾਲੁ ॥੧੩੮॥
କାରଣ ଯେତେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ଆସିଥାଏ, ଆଉ କିଛି ହୋଇପାରେ ନାହିଁ||138||

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਜੰਤੁ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ ਜੈਸੀ ਧੋਈ ਲਾਖ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ମନ ରୂପୀ ଏକ ଏପରି ଜୀବ ଦେଖିଛନ୍ତି, ଯେପରି ଧୁଆ ହୋଇଥିବା ଲାଖ ଅଟେ, ଯାହା ବାହାରୁ ଚମକି ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଭିତରେ କଳା ଥାଏ।

ਦੀਸੈ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁ ਗੁਨਾ ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਨਾਪਾਕ ॥੧੩੯॥
ସେ ଦେଖିବାକୁ ବହୁତ ଚଞ୍ଚଳ-ଚତୁର ଜଣା ପଡିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମତିହୀନ ଏବଂ ଅଜ୍ଞ ଅଟେ।||139||

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਜਮੁ ਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾਰ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯମରାଜ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ତିରସ୍କାର କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਜਮੂਆ ਸਿਰਜਿਆ ਸੁ ਜਪਿਆ ਪਰਵਿਦਗਾਰ ॥੧੪੦॥
କାରଣ ଯିଏ ଏହା ବନାଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ପାଳନକର୍ତ୍ତାଙ୍କ ଜପ କରିଛି||140||

ਕਬੀਰੁ ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ ਭਵਰ ਭਏ ਸਭ ਦਾਸ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର କସ୍ତୁରୀ ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଭକ୍ତ ଭଅଁର ସମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਉ ਜਿਉ ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਕੀ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਾਮ ਨਿਵਾਸ ॥੧੪੧॥
ଯିଏ ଯେପରି ଭକ୍ତି-ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ସେପରି ଈଶ୍ୱର ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତି||141||

ਕਬੀਰ ਗਹਗਚਿ ਪਰਿਓ ਕੁਟੰਬ ਕੈ ਕਾਂਠੈ ਰਹਿ ਗਇਓ ਰਾਮੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ସାରା ଜୀବନ ନିଜ ସନ୍ତାନ-ସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ପରିବାରରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥାଏ ଓ ରାମ ଭଜନ ତାହାର ଗଳାରେ ଅଟକି ଯାଇଥାଏ।

ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੇ ਬੀਚਹਿ ਧੂਮਾ ਧਾਮ ॥੧੪੨॥
ସେହି ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ଯମରାଜର ଦୂତ ନେବା ପାଇଁ ଆସିଥାଏ||142||

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੂਕਰ ਭਲਾ ਰਾਖੈ ਆਛਾ ਗਾਉ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ମାୟାବୀ ପୁରୁଷ ଅପେକ୍ଷା ଘୁଷୁରି ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯିଏ ବିଷ୍ଠା ଖାଇ ଜାଗା ସଫା କରିଥାଏ।

ਉਹੁ ਸਾਕਤੁ ਬਪੁਰਾ ਮਰ�ि ਗਇਆ ਕੋਇ ਨ ਲੈਹੈ ਨਾਉ ॥੧੪੩॥
ପରନ୍ତୁ ମାୟାବୀ ପୁରୁଷର ମରିବା ପରେ କେହି ନାମ ମଧ୍ୟ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ||143||

ਕਬੀਰ ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਿ ਕੈ ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏକ ଏକ କଉଡି ଏକାଠି କରି ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଜମା କରିଥାଏ।

ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਨ ਕਛੁ ਮਿਲਿਓ ਲਈ ਲੰਗੋਟੀ ਤੋਰਿ ॥੧੪੪॥
ଅନ୍ତତଃ ସଂସାରରୁ ଚାଲିବା ସମୟରେ ତାହାକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ପିନ୍ଧା କପଡା ମଧ୍ୟ କାଢି ଦିଆଯାଏ||144||

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨੋ ਹੂਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਮਾਲਾ ਮੇਲੀਂ ਚਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଚାରି ମାଳା ଗଳାରେ ପକାଇ ବୈଷ୍ଣବ ବନି ଯାଇଛି, ଏହା କେଉଁ ବଡ କଥା।

ਬਾਹਰਿ ਕੰਚਨੁ ਬਾਰਹਾ ਭੀਤਰਿ ਭਰੀ ਭੰਗਾਰ ॥੧੪੫॥
କାରଣ ବାହାରେ ସମାଜ ସାମନାରେ ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମନରେ ମଇଳା ଭରି ରହିଥାଏ||145||

କବୀର ରୋੜା ହୋਇ ରହୁ ବାଟ କା ତଜି ମନ କା ଅଭିମାନୁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ନିଜ ମନର ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରି ରାସ୍ତାର ପଥର ବନି ରୁହ, ଯେପରି ଲୋକମାନେ ଚାଲି ପାରିବେ।

ଐସା କୋଈ ଦାସୁ ହୋਇ ତାହି ମିଲै ଭଗବାନୁ ॥୧୪୬॥
ଯଦି ଏଥି ଏପରି ଉପକାରୀ ଭକ୍ତ ଥାଏ, ଭଗବାନ ମିଳିଥାନ୍ତି||146||

କବୀର ରୋੜା ହୁଆ ତ କିଆ ଭଇଆ ପଂਥୀ କଉ ଦୁਖୁ ଦେਇ ॥
କବୀର ଜୀ ପୁନଃ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ରାସ୍ତାର ପଥର ବନି ଯାଅ, କେଉଁ ବଡ କଥା, କାରଣ ସେ ଯାତ୍ରୀର ପାଦକୁ ଆଘାତ ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ।

ଐସା ତେରା ଦାସୁ ହै ଜିଉ ଧରନୀ ମହି ଖେਹ ॥୧୪୭॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତ ଏପରି ନରମ ହୃଦୟ ବାଲା ହେବା ଉଚିତ, ଯେପରି ଧରିତ୍ରୀର ମାଟି ହୋଇଥାଏ||147||

କବୀର ଖେਹ ହୁଈ ତଉ କିଆ ଭଇଆ ଜଉ ଉਡਿ ଲାଗै ଅଂଗ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଧୂଳି-ମାଟି ବନି ଯାଅ, ଏଥିରେ କୌଣସି ବଡ କଥା ନାହିଁ, କାରଣ ଧୂଳି ଉଡି ଉଡି ଶରୀରର ଅଙ୍ଗକୁ ମଳିନ କରିଥାଏ।

ହରି ଜନୁ ଐସା ଚାହੀଐ ଜିଉ ପାନୀ ସରବଂଗ ॥୧୪୮॥
ଏଣୁ ହରି-ଭକ୍ତ ଏପରି ହେବା ଉଚିତ, ଯେପରି ପାଣି ସବୁଥିରେ ମିଳାଇ ଯାଇଥାଏ||148||

କବୀର ପାନୀ ହୁଆ ତ କିଆ ଭଇଆ ସୀରା ତାਤਾ ହୋਇ ॥
କବୀର ଜୀ ସଦୁପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ପାଣି ଭଳି ବନି ଯାଅ, ଏହା ମଧ୍ୟ କିଛି ବଡ କଥା ନୁହେଁ, କାରଣ ପାଣି ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ ଥଣ୍ଡା ଓ ଗରମ ହୋଇଥାଏ।

ହରି ଜନୁ ଐସା ଚାହੀଐ ଜୈସା ହରି ହी ହୋਇ ॥୧୪୯॥
ଏଥିପାଇଁ ହରିଭକ୍ତ ଏପରି ହେବା ଉଚିତ ଯେପରି ହରି-ରୂପ ହିଁ ହୋଇଯାଏ||149||

ଊਚ ଭਵନ କନକାମନੀ ସିਖରି ଧଜା ଫହରାਇ ॥
ଯଦି ଉଚ୍ଚ ଘର ଅଛି, ଧନ-ଦୌଲତ ଓ ସୁନ୍ଦର ସ୍ତ୍ରୀ ଅଛି, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚାରିଆଡେ ଖ୍ୟାତି ଥାଏ।

ତା ତੇ ଭଲी ମଧୁକରी ସଂତସଂଗି ଗୁନ ଗାਇ ॥୧୫୦॥
ଏହା ସବୁ ଅପେକ୍ଷା ଭିକ୍ଷାର ରୋଟି ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ନେଇ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ||150||

କବୀର ପାଟନ ତେ ଊଜରୁ ଭଲା ରାମ ଭଗତ ଜିହ ଠାଇ ॥
ହେ କବୀର! ସହର ଅପେକ୍ଷା ଅନାବାଦି ଜାଗା ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ।

ରାମ ସନେହୀ ବାହରା ଜମ ପୁରୁ ମେରେ ଭାଂਇ ॥୧୪୧॥
ପ୍ରଭୁ-ପ୍ରେମୀ ବିନା ଯେଉଁ ସ୍ଥାନ ଥାଏ, ତାହା ଯମପୁରୀ ସମାନ ଅଟେ||151||

କବୀର ଗଂଗ ଜମୁନ କେ ଅଂତରେ ସହଜ ସୁଂନ କେ ଘାଟ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଗଙ୍ଗା-ଯମୁନା(ଇଡା-ପିଙ୍ଗଳା)ରେ ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ନିଜକୁ ସ୍ଥିର କରିଛୁ।

ତହା କବୀରै ମଟୁ କୀଆ ଖୋଜତ ମୁନି ଜନ ବାଟ ॥୧୪୨॥
କବୀର ସେଠାରେ ସ୍ଥାନ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ରାସ୍ତାରେ ମୁନିଜନ ସନ୍ଧାନ କରିଥାନ୍ତି||152||

କବୀର ଜୈସୀ ଉପଜୀ ପେଡ ତେ ଜଉ ତୈସୀ ନିବହୈ ଓੜି ॥
ହେ କବୀର! ଯେପରି ନୂଆ ଗଛରେ କୋମଳତା ଓ ମୃଦୁତା ଥାଏ, ଯଦି ଏପରି ହିଁ (ଭକ୍ତି-ଭାବନା) ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନି ରହିଥାଏ, ପୁଣି

ହୀରା କିସ କା ବାପୁରା ପୁଜହି ନ ରତନ କରୋੜି ॥୧୪୩॥
ଏକ ହୀରା କଣ, ତାହା ସହିତ କୋଟି କୋଟି ରତ୍ନ ମଧ୍ୟ ତୁଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||153||

କବୀରା ଏକୁ ଅଚ୍ଭଉ ଦେਖିଓ ହୀରା ହାଟ ବିକାਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା ଦେଖିଛନ୍ତି ଯେ ହିରୀ ଦୋକାନରେ ବିକ୍ରୟ ହୋଇଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ବିନା ପରଖରେ ଏକ କଉଡି ହିସାବରେ ଯାଇଥାଏ।

ବନଜନହାରେ ବାହରା କଉଡୀ ବଦଲै ଜାਇ ॥୧୪୪॥
ଏହି ମାନବ ଜନ୍ମ ଏକ ହୀରା ସମାନ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଏହାକୁ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିରେ ଲଗାଏ ନାହିଁ, ସେ ସଂସାରର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଏହାକୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଭାବରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||154||

କବୀରା ଜହା ଗିଆନୁ ତହ ଧରମୁ ହै ଜହା ଝୁਠୁ ତହ ପାପୁ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁଠି ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ, ସେଠି ହିଁ ଧର୍ମ ଥାଏ, ଯେଉଁଠି ମିଥ୍ୟା ବିସ୍ତାର କରିଥାଏ, ସେଇଠି ପାପ ରହିଥାଏ।

ਜਹਾ ਲੋਭੁ ਤਹ ਕਾਲੁ ਹੈ ਜਹਾ ਖਿਮਾ ਤਹ ਆਪਿ ॥੧੫੫॥
ଯେଉଁଠି ଲୋଭ-ଲାଳସା ବନି ରହିଥାଏ, ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁଠି ଦୟା ଓ କ୍ଷମା ଭାବନା ଥାଏ, ସେଠାରେ ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱର ରହିଥାନ୍ତି||155||

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਤਜੀ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਮਾਨੁ ਤਜਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ମାନ-ଅଭିମାନ ତ୍ୟାଗ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ମାୟା ତ୍ୟାଗ କରିଲେ କୌଣସି ଲାଭ ନଥାଏ।

ਮਾਨ ਮੁਨੀ ਮੁਨਿਵਰ ਗਲੇ ਮਾਨੁ ਸਭੈ ਕਉ ਖਾਇ ॥੧੫੬॥
ଏହାକୁ ମାନ ବଡ ବଡ ଋଷି-ମୁନିଙ୍କୁ ମଧ ଧ୍ୱସ୍ତ କରି ଦେଇଛି, ବାସ୍ତବରେ ମାନ ସବୁଙ୍କୁ ଖାଇଯାଏ ||156||

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸਬਦੁ ਜੁ ਬਾਹਿਆ ਏਕੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି, ସେ ତାହାଙ୍କୁ ଉପଦେଶର ରାମ ବାଣ ମାରିଛନ୍ତି,

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਪਰਿਆ ਕਲੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥੧੫੭॥
ଯାହା ଲାଗିବା ମାତ୍ରେ ଧରିତ୍ରୀରେ ପଡି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ହୃଦୟ ଗୁରୁ-ପ୍ରେମରେ ଲାଖି ରହି ଯାଇଛି||157||

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਸਿਖਾ ਮਹਿ ਚੂਕ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମଧ କଣ ଭଲ କରି ପାରିବେ, ଯଦି ଶିଷ୍ୟ ପାଖରେ ମନ୍ଦ ବୁଦ୍ଧି ଥାଏ।

ਅੰਧੇ ਏਕ ਨ ਲਾਗਈ ਜਿਉ ਬਾਂਸੁ ਬਜਾਈਐ ਫੂਕ ॥੧੫੮॥
ମୂର୍ଖକୁ କେତେ ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉ, ଏହା ଏପରି ଅଟେ, ଯେପରି ବାଉଁଶକୁ ଫୁଙ୍କି ବଜା ଯାଇଥାଏ||158||

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗੈ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି, ହାତୀ, ଘୋଡା, ରଥ ଆଦି ସୁଖ-ସୁବିଧା ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ବଡ ରାଜାଙ୍କ ରାଣୀ

Page 1373

ਤਾਸੁ ਪਟੰਤਰ ਨਾ ਪੁਜੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥੧੫੯॥
ସେ ସ୍ତ୍ରୀର ସମକକ୍ଷ କରି ପାରିବା ନାହିଁ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତ ପାଇଁ ପାଣି ନେଉଥାଏ||159||

ਕਬੀਰ ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰੀ ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਉ ਮਾਨੁ ॥
କବୀର ଜୀ ଜନମାନସକୁ ବତାଇ ଥାଆନ୍ତି ଯେ କୌଣସି ବଡ ରାଜାଙ୍କ ରାଣୀକୁ କାହିଁକି ନିନ୍ଦା କରାଯାଏ ଏବଂ ସନ୍ଥଙ୍କ ଦାସୀକୁ କାହିଁକି ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଏ।

ਓਹ ਮਾਂਗ ਸਵਾਰੈ ਬਿਖੈ ਕਉ ਓਹ ਸਿਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੧੬੦॥
ଏହାର କାରଣ ଏହା ଯେ ରାଜାଙ୍କ ରାଣୀ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ନିଜ ମଠାର ସିନ୍ଦୁର ଲଗାଇ ଥାଏ ଏବଂ ଦାସୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ||160||

ਕਬੀਰ ਥੂਨੀ ਪਾਈ ਥਿਤਿ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧੀ ਧੀਰ ॥
ହେ କବୀର! ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ରୂପୀ ସ୍ତମ୍ଭ ମିଳିଲେ ମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସଦଗୁରୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ଦୃଢତା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਬੀਰ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਤੀਰ ॥੧੬੧॥
ମୁଁ ସତସଙ୍ଗ ରୂପୀ ମାନସରୋବରର କୂଳରେ ହରିନାମ ରୂପୀ ହୀରା କ୍ରୟ କରିଛି||161||

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਜਨ ਜਉਹਰੀ ਲੇ ਕੈ ਮਾਂਡੈ ਹਾਟ ॥
ହେ କବୀର! ହରିଭକ୍ତ ହିଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ହୀରାର କ୍ରେତା ଅଟେ, ଯାହାକୁ ନେଇ ମନ ରୂପୀ ଦୋକାନରେ ସଜାଇ ରଖିଥାଏ।

ਜਬ ਹੀ ਪਾਈਅਹਿ ਪਾਰਖੂ ਤਬ ਹੀਰਨ ਕੀ ਸਾਟ ॥੧੬੨॥
ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କେହି ପରଖ ବାଲା(ଅର୍ଥାତ ସାଧୁ-ମହାତ୍ମା) ମିଳିଥାନ୍ତି, ଏହାର ପରଖ ଅର୍ଥାତ ଜ୍ଞାନଚର୍ଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ||162||

ਕਬੀਰ ਕਾਮ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ ਐਸਾ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਤ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ କାମ ପଡିଲେ ଆମେ ତତକ୍ଷଣାତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଉ, ଉତ୍ତମ ହେବ ଯଦି ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସ୍ମରଣ କରାଯିବ।

ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਬਾਸਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਗਇਆ ਬਹੋਰੈ ਬਿਤ ॥੧੬੩॥
ସେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ନିବାସ କରିବାର ସୁଅବସର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ଧନ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯିବ||163||

ਕਬੀਰ ਸੇਵਾ ਕਉ ਦੁਇ ਭਲੇ ਏਕੁ ਸੰਤੁ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ॥
କବୀର ଜୀ ଉଦ୍ବୋଧନ କରନ୍ତି ଯେ ସେବା ପାଇଁ ଉଭୟ ସନ୍ଥ ଏବଂ ରାମ ଉତ୍ତମ ଅଟନ୍ତି।

ਰਾਮੁ ਜੁ ਦਾਤਾ ਮੁਕਤਿ ਕੋ ਸੰਤੁ ਜਪਾਵੈ ਨਾਮੁ ॥੧੬੪॥
କାରଣ ରାମ ମୁକ୍ତି ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ଥ ମୁକ୍ତିଦାତାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରାଇଥାନ୍ତି||164||

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਪੰਡਿਤ ਗਏ ਪਾਛੈ ਪਰੀ ਬਹੀਰ ॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁ କର୍ମକାଣ୍ଡ ରୂପୀ ମାର୍ଗରେ ପଣ୍ଡିତ ଚାଲିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ପଛରେ ସାରା ସମାଜ ପଡିଥାଏ।

ਇਕ ਅਵਘਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਤਿਹ ਚੜਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰ ॥੧੬੫॥
ପ୍ରଭୁ-ମାର୍ଗର ଘାଟି ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ, ଯାହା ଉପରେ କବୀର ଚଢିଥାନ୍ତି||165||

ਕਬੀਰ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੋਖੇ ਮੂਆ ਚਾਲਤ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁନିଆର ପରମ୍ପରା-ରୀତିରେ ହିଁ ଚାଲିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ କୁଳର ରୀତିକୁ ଆପଣାଇ କହିଥାଏ ଯେ ଏହା ନ କଲେ ଲୋକେ କଣ କହିବେ?

ਤਬ ਕੁਲੁ ਕਿਸ ਕਾ ਲਾਜਸੀ ਜਬ ਲੇ ਧਰਹਿ ਮਸਾਨਿ ॥੧੬੬॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଯେତେବେଳେ ତୋର ସମ୍ପର୍କୀୟ ତୋତେ ସମାସନ ଘାଟରେ ଚିତାରେ ଜଳାଇ ଦେବେ, ତୋର କୁଳର ମାନ କିଏ ରକ୍ଷା କରିବ?||166||

ਕਬੀਰ ਡੂਬਹਿਗੋ ਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଆରେ ଅଭାଗା! ଲୋକ-ଲଜ୍ଜାରେ ତୁ ବେକାରରେ ବୁଡି ଯିବୁ।

ਪਾਰੋਸੀ ਕੇ ਜੋ ਹੂਆ ਤੂ ਅਪਨੇ ਭੀ ਜਾਨੁ ॥੧੬੭॥
ଯାହା ପଡୋଶୀ ସହିତ ହୋଇଛି, ତୁ ଏହି କଥାକୁ ମାନି ନିଅ ଯେ ତୋ; ସହିତ ମଧ୍ୟ ତାହା ହିଁ ହେବ (ଅର୍ଥାତ ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଟେ)||167||

ਕਬੀਰ ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਨਾਜੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଭିକ୍ଷାରେ ମିଳିଥିବା ରୋଟି ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶସ୍ୟ ଥାଏ।

ਦਾਵਾ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ ਬਡਾ ਦੇਸੁ ਬਡ ਰਾਜੁ ॥੧੬੮॥
ଭିକାରି କୌଣସି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଦାବି କରେନାହିଁ, ତାହା ପାଇଁ ସାରା ଦେଶ ଓ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପ୍ରତୀତ ହୋଇଥାଏ||168||

କବୀର ଦାବୈ ଦାଝନୁ ହୋତୁ ହै ନିରଦାବୈ ରହै ନିସଂକ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଦାବି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ସୁଖ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ଜୋ ଜନୁ ନିରଦାବୈ ରହै ସୋ ଗନୈ ଇଂଦ୍ରୁ ସୋ ରଂକ ॥୧୫୯॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ସେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କାଙ୍ଗାଳ ମାନିଥାଏ||169||

କବୀର ପାଲି ସମୁହା ସରବରୁ ଭରା ପୀ ନ ସକୈ କୋଈ ନୀରୁ ॥
ହେ କବୀର! ପ୍ରଭୁ ନାମ ରୂପୀ ସରୋବର କୂଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭରି ରହିଚିକିନ୍ଥୁ କେହି ସେହି ପାଣିକୁ ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ଭାଗ ବଡେ ତै ପାଇଓ ତୁଂ ଭରି ଭରି ପୀଉ କବୀର ॥୧୭୦॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଅହୋଭାଗ୍ୟରୁ ଏହି ନାମ ଜଳକୁ ପାଇଛି ଏବଂ ମନଇଚ୍ଛା ପାନ କରୁଅଛି||170||

କବୀର ପରଭାତେ ତାରେ ଖିସହି ତିଉ ଇହୁ ଖିସୈ ସରୀରୁ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଯେପରି ଦିନ ବଢିଲେ ଆକାଶରେ ତାରା ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କାରଣରୁ ଏହି ଶରୀର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ଏ ଦୁଇ ଅଖର ନା ଖିସହି ସୋ ଗହି ରହିଓ କବୀରୁ ॥୧୭୧॥
ପରନ୍ତୁ ରାମ ନାମର ଦୁଇ ଅକ୍ଷର କେବେ କ୍ଷୀଣ ହୁଏନାହିଁ, ଏଥିପାଇଁ କବୀର ତାହାଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି||171||

କବୀର କୋଠୀ କାଠ କୀ ଦହ ଦିସି ଲାଗୀ ଆଗି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ଘର କାଠର ଅଟେ, ଏହାର ଦଶଦିଗରେ ମୋହ-ମାୟାର ଅଗ୍ନି ଲାଗି ଯାଇଛି।

ପଂଡିତ ପଂଡିତ ଜଲି ମୁଏ ମୁରଖ ଉବରେ ଭାଗି ॥୧୭୨॥
ନିଜକୁ ପଣ୍ଡିତ ମାନିବା ବାଲା ଆତ୍ମାଭିମାନୀ ଏଥିରେ ଜଳି ମରୁଅଛି, ପରନ୍ତୁ ଅବୁଝା କୁହା ଯାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ||172||

କବୀର ସଂସା ଦୂରି କରୁ କାଗଦ ଦେହ ବିହାଇ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ମନର ସଂଶୟ ଦୂର କର, ଧର୍ମ ଗ୍ରନ୍ଥର ପାଠ ତ୍ୟାଗ କର।

ବାବନ ଅଖର ସୋଧି କୈ ହରି ଚରନୀ ଚିତୁ ଲାଇ ॥୧୭୩॥
ବାବନ ଅକ୍ଷରର ସାର ମାନି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଅ||173||

ਕਬੀਰ ਸੰਤੁ ਨ ਛਾਡੈ ਸੰਤਈ ਜਉ ਕੋਟਿਕ ਮਿਲਹਿ ਅਸੰਤ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ କୋଟି କୋଟି ଦୁଷ୍ଟ-ପାପୀ ମିଳିଯାଉ, ପରନ୍ତୁ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮਲਿਆਗਰੁ ਭੁਯੰਗਮ ਬੇਢਿਓ ਤ ਸੀਤਲਤਾ ਨ ਤਜੰਤ ॥੧੭੪॥
ଯେପରି ଚନ୍ଦନ ଗଛ ସର୍ପ ସହିତ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ନିଜର ଶୀତଳତା ଛାଡେ ନାହିଁ||174||

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ ਪਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥
ହେ କବୀର! ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମନ ଶୀତଳ-ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਨਿ ਜੁਆਲਾ ਜਗੁ ਜਾਰਿਆ ਸੁ ਜਨ ਕੇ ਉਦਕ ਸਮਾਨਿ ॥੧੭੫॥
ଯେଉଁ ମାୟାର ଜ୍ୱାଳା ପୁରା ଜଗତକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଛି, ତାହା ସେବକ ପାଇଁ ଜଳ ଭଳି ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||175||

ਕਬੀਰ ਸਾਰੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੀ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ସେହି ସୃଜନହାରଙ୍କ ଲୀଳାକୁ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕੈ ਜਾਨੈ ਆਪਨ ਧਨੀ ਕੈ ਦਾਸੁ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋਇ ॥੧੭੬॥
ହୁଏତ ଏହା ସ୍ୱୟଂ ସେହି ମାଲିକ ଜାଣିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ତାହାଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ୍ୟରେ ରହିବା ବାଲା ଭକ୍ତ ହିଁ ଜାଣିଥାଏ|176|

ਕਬੀਰ ਭਲੀ ਭਈ ਜੋ ਭਉ ਪਰਿਆ ਦਿਸਾ ਗਈਂ ਸਭ ਭੂਲਿ ॥
ହେ କବୀର! ଏହା ବହୁତ ଭଲ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭୟ ମନରେ ଆସି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ସବୁ ଦିଗ ଭୁଲି ଯାଇଛି।

ਓਰਾ ਗਰਿ ਪਾਨੀ ਭਇਆ ਜਾਇ ਮਿਲਿਓ ਢਲਿ ਕੂਲਿ ॥੧੭੭॥
ଯେପରି ବରଫ ଗରମ ଯୋଗୁଁ ତରଳି ପାଣି ରୂପ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ବହି ଯାଇଥାଏ||177||

ਕਬੀਰਾ ਧੂਰਿ ਸਕੇਲਿ ਕੈ ਪੁਰੀਆ ਬਾਂਧੀ ਦੇਹ ॥
ହେ କବୀର! ଈଶ୍ୱର ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ରୂପୀ ଧୂଳି ମିଶାଇ ଶରୀର ରୂପୀ ପୁତିଆ ବାନ୍ଧିଛନ୍ତି।

ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੋ ਪੇਖਨਾ ਅੰਤਿ ਖੇਹ ਕੀ ਖੇਹ ॥੧੭੮॥
ଏହି ଶରୀର ଚାରି ଦିଆନର ତମାସା ଅଟେ, ଶେଷରେ ଶରୀର ରୂପୀ ମାଟି ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ||178||

ਕਬੀਰ ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ ਕੈ ਉਦੈ ਭਈ ਸਭ ਦੇਹ ॥
ହେ କବୀର! ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ରର ଉଦୟ ଭଳି ଏହି ଶରୀର ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਨੁ ਮਿਲੇ ਪਲਟਿ ਭਈ ਸਭ ਖੇਹ ॥੧੭੯॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମିଳନ ବିନା ସବୁ ମାଟି ହୋଇଯାଏ||179||

ਜਹ ਅਨਭਉ ਤਹ ਭੈ ਨਹੀ ਜਹ ਭਉ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਹਿ ॥
ହେ କବୀର! ଯେଉଁଠି ପରମ ସତ୍ୟର ଜ୍ଞାନ ହୋଇଥାଏ, ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ନଥାଏ, ଯେଉଁଠି ସାଂସାରିକ ଭୟ ଥାଏ,ସେଠାରେ ଈଶ୍ୱର ରହନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਹਿਓ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੧੮੦॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି କଥା ସେ ଚିନ୍ତା କରି କହିଛନ୍ତି, ହେ ସଜ୍ଜନ! ତୁମେ ଏହାକୁ ମନ ଲଗାଇ ଶୁଣ||180||

ਕਬੀਰ ਜਿਨਹੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ଯାହାକୁ କିଛି ସତ୍ୟ ଅଥବା ଜ୍ଞାନ ଜଣା ନାହିଁ, ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ସୁଖର ନିଦ୍ରାରେ ଶୟନ କରିଥାଏ।

ਹਮਹੁ ਜੁ ਬੂਝਾ ਬੂਝਨਾ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ ॥੧੮੧॥
ପରନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସବୁ ବଳା ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ||181||

ਕਬੀਰ ਮਾਰੇ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਿਆ ਪੀਰ ਪੁਕਾਰੈ ਅਉਰ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି: ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆରୁ ଚୋଟ ପାଇଥାଏ, ମନୁଷ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ।

ਲਾਗੀ ਚੋਟ ਮਰੰਮ ਕੀ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਠਉਰ ॥੧੮੨॥
ପରନ୍ତୁ ହେ କବୀର! କାହାକୁ ମର୍ମରେ ଚୋଟ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ଚିତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୋଗ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ||182||

କବୀର ଚୋଟ ସୁହେଲੀ ସେଲ କੀ ਲਾਗਤ ਲेਇ ਉਸਾਸ ॥
ହେ କବୀର! ବର୍ଚ୍ଛାର ଚୋଟ ସୁଗମ ଅଟେ, ଯାହା ଲାଗିବା ପରେ ଅତି କମରେ ଶ୍ୱାସ ନେଇ ହୁଏ।

ਚੋਟ ਸਹਾਰੈ ਸਬਦ ਕੀ ਤਾਸੁ ਗੁਰੂ ਮੈ ਦਾਸ ॥੧੮੩॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚୋଟ ସହିବା ବଡ କଠିନ ଅଟେ, ଯିଏ ଶବ୍ଦର ଚୋଟ ସହନ କରିଥାଏ, ମୁଁ ସ୍ୱୟଂକୁ ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଦାସ ମାନିଥାଏ||183||

ਕਬੀਰ ਮੁਲਾਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕਿਆ ਚਢਹਿ ਸਾਂਈ ਨ ਬਹਰਾ ਹੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ମୁଲ୍ଲା! ତୁ ଚିତ୍କାର କରିବା ପାଇଁ ମୀନାର ଉପରେ କାହିଁକି ଚଢୁଅଛୁ, ଶୁଣିବା ବାଲା ମାଲିକ ବଧିର ନୁହନ୍ତି।

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦेਹਿ ਦਿਲ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੋਇ ॥੧੮੪॥
ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ତୁ ଚିତ୍କାର କରୁଛୁ, ତାହାଙ୍କୁ ତୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ରଖି ଦେଖ||184||

ਸेਖ ਸਬੂਰੀ ਬਾਹਰਾ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੇ ਜਾਇ ॥
ହେ ଶେଖ! ଯଦି ମନରେ ସନ୍ତୋଷ ନାହିଁ, ହଜ୍ଜ କରିବା ପାଇଁ କାବବା କାହିଁକି ଯିବା।

ਕਬੀਰ ਜਾ ਕੀ ਦਿਲ ਸਾਬਤਿ ਨਹੀ ਤਾ ਕਉ ਕਹਾਂ ਖੁਦਾਇ ॥੧੮੫॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ହୃଦୟ ସଫା ନାହିଁ, ତାହାକୁ କିପରି ଖୁଦା ମିଳି ପାରିବେ?॥185॥

ਕਬੀਰ ਅਲਹ ਕੀ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ ଆଗ୍ରହ କରନ୍ତି ଯେ ଆଲାହାଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର, ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ସବୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਦਿਲ ਮਹਿ ਸਾਂਈ ਪਰਗਟੈ ਬੁਝੈ ਬਲੰਤੀ ਨਾਂਇ ॥੧੮੬॥
ସେହି ମାଲିକ ହୃଦୟରେ ହିଁ ମିଳିଯାନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ନାମ ଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ତୃଷ୍ଣା ମେଣ୍ଟି ଯାଏ||186||

ਕਬੀਰ ਜੋਰੀ ਕੀਏ ਜੁਲਮੁ ਹੈ ਕਹਤਾ ਨਾਉ ਹਲਾਲੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏକ ତୁ ହିଁ ନିରୀହ ଜୀବ ଉପରେ ଜୋର-ଜବରଦସ୍ତି କରି ଅତ୍ୟାଚାର କରିଥାଉ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ ଏହାକୁ ହଲାଲ ଆଖ୍ୟା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਦਫਤਰਿ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐ ਤਬ ਹੋਇਗੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥੧੮੭॥
ଯେତେବେଳେ ଖୁଦାଙ୍କ ଦରବାରରେ ତୋର କର୍ମର ହିସାବ ମାଗାଯାଏ, ତୋର କଣ ଅବସ୍ଥା ହେବ?||187||

ਕਬੀਰ ਖੂਬੁ ਖਾਨਾ ਖੀਚਰੀ ਜਾ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੋਨੁ ॥
କବୀର ଜୀ ମାଂସ ଖାଇବାରେ ଆପତ୍ତି ଜଣାଇ କହନ୍ତି ଯେ ଡାଲି-ଖେଚୁଡି ଖାଇବା ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯାହା ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ।

ਹੇਰਾ ਰੋਟੀ ਕਾਰਨੇ ਗਲਾ ਕਟਾਵੈ ਕਉਨੁ ॥੧੮੮॥
ଜିହ୍ୱା ସ୍ୱାଦ ପାଇଁ ମାଂସାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜୀବକୁ ମାରିବା ଏବଂ ପୁଣି ଏହାର ସଜା ଭୋଗିବା ପାଇଁ ନିଜ ଗଳା କିଏ କାଟିବ?||188||

ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਾਨੀਐ ਮਿਟੈ ਮੋਹੁ ਤਨ ਤਾਪ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ସେତେବେଳେ ମାନାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ମୋହ ଏବଂ ତନର ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦਾਝੈ ਨਹੀ ਤਬ ਹਰਿ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ॥੧੮੯॥
ପୁଣି ଖୁସି ଅଥବା ଦୁଃଖ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପକାଏ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ରହିଥାନ୍ତି||189||

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਕਹਨ ਮਹਿ ਭੇਦੁ ਹੈ ਤਾ ਮਹਿ ਏਕੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ରାମ କହିବାରେ ଭେଦ ରହିଛି, ତାହା ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ କଥା ଅଟେ।

ਸੋਈ ਰਾਮੁ ਸਭੈ ਕਹਹਿ ਸੋਈ ਕਉਤਕਹਾਰ ॥੧੯੦॥
ଦଶରଥ ପୁତ୍ର ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ରାମ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବବ୍ୟାପକ ଲୀଳା କରିବା ବାଲା ରଚୟିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାମ ହିଁ କୁହାଯାଏ||190||

ਕਬੀਰ ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਕਹੁ ਕਹਿਬੇ ਮਾਹਿ ਬਿਬੇਕ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ 'ରାମ' 'ରାମ' ଜପି ଚାଲ, ଜପିବାରେ ବିବେକ ଅଛି।

ਏਕੁ ਅਨੇਕਹਿ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ਏਕ ॥੧੯੧॥
ଏକ ରାମ ହିଁ ଅନେକ ରୂପରେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଏକ ରାମ ହିଁ ସବୁ ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସମାନ ରୂପରେ ଏକ ହିଁ ଅଟନ୍ତି||191||

କବୀର ଜା ଘର ସାଧ ନ ସେବୀଅହି ହରି କୀ ସେବା ନାହି ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଘରେ ସାଧୁଙ୍କ ସେବା ହୁଏନାହିଁ, ନା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପୂଜା-ବନ୍ଦନା ହୋଇଥାଏ,

ତେ ଘର ମରହଟ ସାରଖେ ଭୂତ ବସହି ତିନ ମାହି ॥୧୯୨॥
ସେହି ଘର ଶ୍ମଶାନ ସହତ ସମାନ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଭୁତ-ପ୍ରେତ ରହିଥାଏ||192||

କବୀର ଗୂੰଗା ହୁଆ ବାବରା ବହରା ହୁଆ କାନ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଜିହ୍ୱା ଜଡ ଓ ବାଉଳା ହୋଇଯାଏ, କାନ ବଧିର ହୋଇଯାଏ (ଅର୍ଥାତ ଯାହାର ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ଜିହ୍ୱା କାହାକୁ ଅପଶବ୍ଦ କହେ ନାହିଁ, କାନ କାହାର ନିନ୍ଦା ଶୁଣେ ନାହିଁ)

ପାବହୁ ତେ ପਿੰਗୁଲ ଭଇଆ ମାରିଆ ସତିଗୁର ବାନ ॥୧୯୩॥
ସେହି ପାଦ ପଙ୍ଗୁ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଚାଲି କରି କେଉଁ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଯାଏ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ଶବ୍ଦ ବାଣ ମାରିଥାନ୍ତି||193||

କବୀର ସତିଗୁର ସୁରମେ ବାହିଆ ବାନୁ ଜୁ ଏକୁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଯାହାକୁ ନିଜ ଉପଦେଶର ଏକ ବାଣ ମାରିଥାନ୍ତି,

ଲାଗତ ହୀ ଭୁଇ ଗିରି ପରିଆ ପରା କରେଜେ ଛେକୁ ॥୧୯୪॥
ତାହା ଲାଗିବା ମାତ୍ରେ ଅହଂ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ହୃଦୟ ପ୍ରେମରେ ଲାଖି ରହି ଯାଏ||194||

କବୀର ନିରମଲ ବୁੰଦ ଅକାସ କୀ ପରି ଗଈ ଭୂମି ବିକାର ॥
ହେ କବୀର! ବର୍ଷା ସମୟରେ ଆକାଶରୁ ନିର୍ମଳ ବୁନ୍ଦା ଭୂମିରେ ପଡି ବେକାର ହୋଇଯାଏ ଏବଂ କାହାର କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਇਉ ਮਾਂਨਈ ਹੋਇ ਗਈ ਭਠ ਛਾਰ ॥੧੯੫॥
ଏହିପରି ଯେପରି ଭଟ୍ଟିରେ ପଡି ବସ୍ତୁ ଜଳି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଏ, ସତସଙ୍ଗ ବିନା ବ୍ୟକ୍ତି କୁସଙ୍ଗତିରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ||195||

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੂੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਲੀਨੀ ਭੂਮਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ଆକାଶର ନିର୍ମଳ ବୁନ୍ଦା ଯଦି ଭୂମିରେ ମିଳାଇ ଯାଏ, ତାହାକୁ ଧରିତ୍ରୀରୁ ଅଲଗା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਅਨਿਕ ਸਿਆਨੇ ਪਚਿ ਗਏ ਨਾ ਨਿਰਵਾਰੀ ਜਾਇ ॥੧੯੬॥
ଅନେକ ଚତୁର ଅନେକ ପ୍ରୟାସ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷା ରୂପୀ ବୁନ୍ଦାର ପ୍ରଭାବରେ ଫରକ କିଛି ପଡେ ନାହିଁ||196||

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੇ ਹਉ ਜਾਇ ਥਾ ਆਗੈ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ହଜ୍ଜ କରିବା ପାଇଁ କାବା ଯାଉଥିଲେ ଯେ ରାସ୍ତାରେ ଖୁଦା ମିଳିଗଲେ।

ਸਾਂਈ ਮੁਝ ਸਿਉ ਲਰਿ ਪਰਿਆ ਤੁਝੈ ਕਿਨ੍ਹਿ ਫੁਰਮਾਈ ਗਾਇ ॥੧੯੭॥
ସେହି ମାଲିକ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଝଗଡା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଏବଂ କହିଲେ ଯେ କିଏ କହିଲା ସେ କାବାରେ ରହନ୍ତି ବୋଲି||197||

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੈ ਹੋਇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਕਬੀਰ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଅନେକ ଥର କାବାରେ ହଜ୍ଜ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ਸਾਂਈ ਮੁਝ ਮਹਿ ਕਿਆ ਖਤਾ ਮੁਖਹੁ ਨ ਬੋਲੈ ਪੀਰ ॥੧੯੮॥
ହେ ସାଇ! ମୋର କଣ ଭୁଲ ହୋଇ ଯାଇଛି ଯେ କାବାର ପୀର (ଖୁଦା) ମୁଖରେ କିଛି ବୋଲନ୍ତି ନାହିଁ||198||

ਕਬੀਰ ਜੀਅ ਜੁ ਮਾਰਹਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ ਕਹਤੇ ਹਹਿ ਜੁ ਹਲਾਲੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକ ବଳପୂର୍ବକ ଜୀବ-ହତ୍ୟା କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାକୁ ହଲାଲ କହିଥାଏ,

ਦਫਤਰੁ ਦਈ ਜਬ ਕਾਢਿ ਹੈ ਹੋਇਗਾ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥੧੯੯॥
ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ସେତେବେଳେ କଣ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଖୁଦାଙ୍କ ଅଦାଲତରେ କର୍ମର ହିସାବ ମଗାଯିବ||199||

କବୀର ଜୋରୁ କୀଆ ସୋ ଜୁଲਮੁ ਹੈ ਲੇਇ ਜਬਾਬੁ ਖੁਦਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ କାହା ଉପରେ ଜୋର-ଜବରଦସ୍ତି କରିବା ଜୁଲମ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଜବାବ ଖୁଦା ଅବଶ୍ୟ ମାଗିବେ।

ਦਫਤਰਿ ਲੇਖਾ ਨੀਕਸੈ ਮਾਰ ਮੁਹੈ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥੨੦੦॥
ଯେତେବେଳେ ଖୁଦାଙ୍କ ଦରବାରରେ କର୍ମର ହିସାବ ହେବ, ମନ୍ଦ କର୍ମର ଦଣ୍ଡ ଅବଶ୍ୟ ମିଳିବ||200||

କବୀର ଲେଖਾ ਦੇਨਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਉ ਦਿਲ ਸੂਚੀ ਹੋਇ ॥
ହେ କବୀର! ଯଦି ହୃଦୟ ସଫା ହୋଇଥାଏ, ହିସାବ ଦେବା ସହଜ ହୋଇଯାଏ।

ਉਸੁ ਸਾਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾ ਨ ਪਕਰੈ ਕੋਇ ॥੨੦੧॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ପୁଣି କିଛି ପଚରା ଯାଏ ନାହିଁ ||201||

କବୀର ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ ਦੁਇ ਤੂੰ ਬਰੀ ਅਬਧ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଧରିତ୍ରୀ ଏବଂ ଆକାଶ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିରେ ହିଁ ଦୈତ୍ୟଭାବ ଅଛି! ତୁ ହିଁ ନାଶରହିତ ହୋଇ ବିସ୍ତାର ଲାଭ କରିଛୁ।

ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੰਸੇ ਪਰੇ ਅਰੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ॥੨੦੨॥
ଛଅ ଦର୍ଶନ-ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ବୈରାଗୀ, ବୈଷ୍ଣବ ଇତ୍ୟାଦି ଚଉରାଅଶି ସିଦ୍ଧ ମଧ୍ୟ ସଂଶୟରେ ପଡିଥାନ୍ତି ଯେ ଦୈତ୍ୟଭାବରୁ କିପରି ରକ୍ଷା ମିଳି ପାରିବ||202||

କବୀର ਮੇਰਾ ਮੁਝ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ॥
କବୀର ଜୀ ବିନୟପୂର୍ବକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଈଶ୍ୱର! ମୋ' ଠାରେ ନିଜର କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ, ଯାହା କିଛି ଅଛି, ସବୁ ତୋ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି।

ਤੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਉਪਤੇ ਕਿਆ ਲਾਗੈ ਮੇਰਾ ॥੨੦੩॥
ଯଦି ତୋର ଚିଜ ତୋ ଠାରେ ସମର୍ପଣ କରାଯାଏ, ମୋର କିଛି କ୍ଷତି ହୁଏନାହିଁ ||203||

କବୀର ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਤੂ ਹੁਆ ਮੁਝ ਮਹਿ ਰਹਾ ਨ ਹੂੰ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଜଗଦୀଶ୍ୱର! ତୋର ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ମୁଁ ତୋର ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ, ମୋ' ଠାରେ ଅହଂ ରହି ନାହିଁ।

ਜਬ ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤੂ ॥੨੦੪॥
ଯେତେବେଳେ ମୋର ନିଜ-ପରପଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଯେଉଁଠି ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁ ହିଁ ଦେଖା ଯାଉଛୁ||204||

ਕਬੀਰ ਬਿਕਾਰਹ ਚਿਤਵਤੇ ਝੂਠੇ ਕਰਤੇ ਆਸ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଲୋକମାନେ ପାପ-ବିକାର ଓ ମିଥ୍ୟା ଆଶାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮਨੋਰਥੁ ਕੋਇ ਨ ਪੂਰਿਓ ਚਾਲੇ ਊਠਿ ਨਿਰਾਸ ॥੨੦੫॥
ତାହାର କୌଣସି ମନୋରଥ ପୁରା ହୁଏନାହିଁ ଏବଂ ନିରାଶ ହୋଇ ଜୀବନ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।||205||

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ହେ କବୀର! ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ସେ ସଂସାରରେ ସୁଖୀ ରହିଥାଏ।

ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਡੋਲਈ ਜਿਸ ਰਾਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥੨੦੬॥
ଯାହାର ରକ୍ଷା ସୃଜନହାର କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଏଣେତେଣେ ଆଦୌ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ||206||

ਕਬੀਰ ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲੀਏ ਛਡਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ପାପର ଘଣାରେ ମୋତେ ପେଷି ଦିଆ ଯାଉଛି, ସଦଗୁରୁ ଏହାଠାରୁ ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ ਭਾਵਨੀ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਆਇ ॥੨੦੭॥
ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭକ୍ତିର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||207||

ਕਬੀਰ ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ ਦਿਨੁ ਗਇਆ ਬਿਆਜੁ ਬਢੰਤਉ ਜਾਇ ॥
ହେ କବୀର! ସ୍ଖଳିତ ରଖି ରଖି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି ଏବଂ ବିକାରର ସୁଧ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି।

ਨਾ ਹਰਿ ਭਜਿਓ ਨ ਖਤੁ ਫਟਿਓ ਕਾਲੁ ਪਹੁੰਚੋ ਆਇ ॥੨੦੮॥
ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଛି, ନା କରିଥିବା କର୍ମର ହିସାବ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି ଏବଂ ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ହୋଇଛି||208||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

କବୀର କୁକରୁ ଭଉକନା କରଂଗ ପିଛै ଉଠି ଧାଇ ॥
ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ, କବୀରଙ୍କ ବିଷୟରେ କହନ୍ତି ଯେ - ହେ କବୀର! ମନ ରୂପୀ କୁକୁର ବହୁତ ଭୁକିଥାଏ ଏବଂ ଲୋଭର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ମନ୍ଦ ଚିଜ ପଛରେ ଦୌଡି ଥାଏ।

କରମୀ ସତିଗୁରୁ ପାଇଆ ଜିନି ହଉ ଲୀଆ ଛଡାଇ ॥୨୦୯॥
ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟରୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯିଏ ମୋହ-ମାୟାରୁ ଆମକୁ ରକ୍ଷା
କରିଛନ୍ତି||209||

ମହଲਾ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

କବୀର ଧରତୀ ସାଧ କୀ ତସକର ବୈସହି ଗାହି ॥
ହେ କବୀର! ଯଦି ସାଧୁ ମହାତ୍ମାଙ୍କ ସଙ୍ଗତିରେ ଚୋର-ଲୁଟେରା ମଧ୍ୟ ବସିଥାନ୍ତି, ତାହାହେଲେ

ଧରତୀ ଭାରି ନ ବିଆପଈ ଉନ କଉ ଲਾହୁ ଲਾହି ॥୨୧୦॥
ଧରିତ୍ରୀ (ସତସଙ୍ଗତି)କୁ ତାହାର କୌଣସି ଭାର ପଡେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତମ ସଙ୍ଗତ କାରଣରୁ ଚୋର-ଲୁଟେରା ଲାଭ ହିଁ ପାଇଥାନ୍ତି ||210||

ମହଲਾ ୫ ॥
ମହଲା 5॥

କବୀର ଚਾਵଲ କାରନେ ତୁଖ କଉ ମୁହଲୀ ଲਾଇ ॥
ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ହେ କବୀର! ଯେପରି ଚାଉଳ ପାଇଁ ତଷ୍ଟୁକୁ ପିଟାଯାଏ,

ସଂଗି କୁସଂଗୀ ବୈସତେ ତବ ପୁଛै ଧରମ ରାଇ ॥୨୧୧॥
ସେପରି ହିଁ ମନ୍ଦ ସଙ୍ଗତରେ ବସିବା ବାଲା ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷକୁ ମଧ୍ୟ ଧର୍ମରାଜ ହିସାବ ମାଗିଥାନ୍ତି||211||

ନାମਾ ମାଇଆ ମୋହିଆ କହै ତ୍ରିଲୋଚନୁ ମୀତ ॥
ତ୍ରିଲୋଚନ ଭକ୍ତ ନିଜ ମିତ୍ର ନାମଦେବଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମିତ୍ର! କାହା ପାଇଁ ମାୟାର ମୋହରେ ଲିପ୍ତ ରହିଛୁ,

କାହେ ଛୀପହୁ ଛାଇଲै ରାମ ନ ଲਾଵହୁ ଚୀତୁ ॥୨୧୨॥
ତୁ ଏହି କପଡା ଛାପିବାରେ ଲାଗି ରହିଛୁ, ନିଜ ମନକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନାରେ କାହିଁକି ଲଗାଇ ନାହୁଁ||212||

ନਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮੁ ਸੰਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥
ନାମଦେବ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ତ୍ରିଲୋଚନ! ମୁଁ ନିଜ ମୁଖରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ।

ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਸਭੁ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ॥੨੧੩॥
ହାତ-ପାଦରେ ସବୁ କାମ କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ମୋର ମନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||213||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੋ ਨਹੀ ਹਮ ਕਿਸ ਹੂ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ କବୀରଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ, ହେ କବୀର! ସଂସାରରେ ଆମର କେହି ନାହାନ୍ତି, ନା ଆମେ କାହା ସହିତ ଅଛୁ।

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥੨੧੪॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଲୀନ ରହିଥାଏ||214||

ਕਬੀਰ ਕੀਚੜਿ ਆਟਾ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਕਿਛੂ ਨ ਆਇਓ ਹਾਥ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଜଗତ ରୂପୀ କଚଡାରେ ଅଟା ଢାଳିଦେବା ପରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ।

ਪੀਸਤ ਪੀਸਤ ਚਾਬਿਆ ਸੋਈ ਨਿਬਹਿਆ ਸਾਥ ॥੨੧੫॥
ପେଷି ପେଷି ଯେତେ ଚର୍ବଣ କରାଯାଏ (ଅର୍ଥାତଯେତେ ସମୟ ଭକ୍ତି-ଭଜନରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଥାଏ) ତାହା ହିଁ ଅନ୍ତରେ ସାଥିରେ ରହିଥାଏ||215||

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਬਾਤ ਜਾਨਤ ਹੀ ਅਉਗਨੁ ਕਰੈ ॥
ହେ କବୀର! ମନ ଭଲ-ମନ୍ଦ ସବୁ ଜାଣିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ଭୁଲ କରିଥାଏ।

ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ ਹਾਥਿ ਦੀਪੁ ਕੂਏ ਪਰੈ ॥੨੧੬॥
ଯାହା ହାତରେ ଦୀପ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କୂଅରେ ପଡିଯାଏ, ତାହାର କଣ ଭଲ ହେବ|216||

ਕਬੀਰ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਜਾਨ ਸਿਉ ਬਰਜੈ ਲੋਗੁ ਅਜਾਨੁ ॥
ହେ କବୀର! ଆମର ପ୍ରୀତି ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଲାଗି ଯାଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଅବୁଝା ଲୋକ ଆମକୁ ତାହାଙ୍କ ଆରାଧନାରୁ ନିବୃତ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਤਾ ਸਿਉ ਟੂਟੀ ਕਿਉ ਬਨੈ ਜਾ ਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥੨੧੭॥
ଯିଏ ଏହି ଜୀବନ-ପ୍ରାଣ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ କିପରି ଯୋଡି ରହି ପାରିବ||217||

ਕਬੀਰ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਹੇਤੁ ਕਰਿ ਕਾਹੇ ਮਰਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଲୋକମାନେ ନିଜ ଘର ସହିତ ପ୍ରେମ କରି ସେଥିରେ ଫସି ରହିଥାନ୍ତି?

ਕਾਰਜੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਥ ਘਨੀ ਤ ਪਉਨੇ ਚਾਰਿ ॥੨੧੮॥
ପରନ୍ତୁ ମରଣ ପରେ ସାଢେ ତିନି ହାତ ଅଥବା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ପାଏ ଚାରି ହାତ କବରରେ ଭାଗ୍ୟ ହୋଇଥାଏ||218||

ਕਬੀਰ ਜੋ ਮੈ ਚਿਤਵਉ ਨਾ ਕਰੈ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵੇ ਹੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ମୁଁ ଭବିଥାଏ, ତାହା ପରମାତ୍ମା କରନ୍ତି ନାହିଁ, ମୋର ଭାବନାରେ କଣ ହୋଇ ପାରିବ।

ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹਰਿ ਕਰੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥੨੧੯॥
ପରମାତ୍ମା ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ତାହା କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ମୋର ମନରେ ଆଦୌ ଖିଆଲ ନଥାଏ||219||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਸੀ ਅਚਿੰਤੁ ਭਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚିନ୍ତାରେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବକୁ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥੨੨੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କର, ଯିଏ ପୁରା ଦୁନିଆକୁ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି||220||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5 ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਫਿਰਿਆ ਲਾਲਚ ਮਾਹਿ ॥
ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ କବୀର ଜୀଙ୍କ ବିଷୟରେ କହନ୍ତି ଯେ ହେ କବୀର! ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ ଏବଂ ଲୋଭ-ଲାଳସାରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਅਉਧ ਪੁਨੀ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥੨੨੧॥
ପାପ କର୍ମ କରି ଜୀବନ ଅବଧି ପୁରା ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସେ ମୃତ୍ୟୁର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଏ||221||

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਾਚੀ ਕਾਰਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾਚੀ ਧਾਤੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ଶରୀର କଚ୍ଚା ମାଟି ଅଟେ, କେବଳ କଚ୍ଚା ଧାତୁରେ ବନା ହୋଇଥାଏ।

ਸਾਬਤੁ ਰਖਹਿ ਤ ਰਾਮ ਭਜੁ ਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਠੀ ਬਾਤ ॥੨੨੨॥
ଯଦି ଏହାକୁ ଠିକ ଭାବରେ ରଖିବାକୁ ଅଛି, ତାହାହେଲେ ରାମ-ଭଜନ କର, ଅନ୍ୟଥା ଏହାକୁ ନଶ୍ୱର ମାନି ନିଅ||222||

ਕਬੀਰ ਕੇਸੋ ਕੇਸੋ ਕੂਕੀਐ ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ ॥
କବୀର ଜୀ ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିଚାଲ, ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଶୟନ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਰਾਤਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰ ॥੨੨੩॥
ରାତି-ଦିନ ଭଜନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କେବେ ନା କେବେ ଆମର ଡାକ ଶୁଣିବେ||223||

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਜਲੀ ਬਨੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ ਮਯ ਮੰਤੁ ॥
ହେ କବୀର! ଏହି ଶରୀର ଅନ୍ଧାର ଜଙ୍ଗଲ ସମାନ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ମନ ରୂପୀ ଏକ ମତ୍ତ ହାତୀ ଥାଏ।

ਅੰਕਸੁ ਗ੍ਾਨੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਖੇਵਟੁ ਬਿਰਲਾ ਸੰਤੁ ॥੨੨੪॥
ଏହି ମତ୍ତ ହାତୀକୁ କାବୁ କରିବା ବାଲା ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଅଙ୍କୁଶ ଅଟେ, ଯାହାକୁ କେହି ବିରଳ ସନ୍ଥ ହିଁ କାବୁରେ ରଖିଥାନ୍ତି||224||

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਮੁਖੁ ਕੋਥਰੀ ਪਾਰਖ ਆਗੈ ਖੋਲਿ ॥
ହେ କବୀର! ରାମ ନାମ ରୂପୀ ବହୁମୂଲ୍ୟ ପୁଟୁଳିକୁ କେହି ପରଖ କରିବା ବାଲା ସମ୍ମୁଖରେ ଖୋଲ।

ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੈਗੋ ਗਾਹਕੀ ਲੇਗੋ ਮਹਗੇ ਮੋਲਿ ॥੨੨੫॥
ଏହାକୁ କ୍ରୟ କରିବା ପାଇଁ କେହି ଗ୍ରାହକ ଆସିଲେ ମହଙ୍ଗା ମୂଲ୍ୟରେ ନେବେ||225||

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ ਪਾਲਿਓ ਕਟਕੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥
ହେ କବୀର! ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ପୁରା ପରିବାରର ପାଳନ ପୋଷଣ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ କରେ ନାହିଁ।

ਧੰਧੇ ਹੀ ਮਹਿ ਮਰਿ ਗਇਓ ਬਾਹਰਿ ਭਈ ਨ ਬੰਬ ॥੨੨੬॥
ସାଂସାରିକ କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ହି ସେ ଜୀବନ ହାରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ କେବେ ସଂସାର ଛାଡି ଯାଇଥାଏ||226||

ਕਬੀਰ ਆਖੀ ਕੇਰੇ ਮਾਟੁਕੇ ਪਲੁ ਪਲੁ ਗਈ ਬਿਹਾਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପାଲକ ମାତ୍ରେ ହିଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ବୟସ ଅତିବାହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਜਮ ਦੀਆ ਦਮਾਮਾ ਆਇ ॥੨੨੭॥
ତଥାପି ମନ ସଂସାରର ବନ୍ଧନକୁ ଛାଡେ ନାହିଁ, ଅନ୍ତତଃ ମୃତ୍ୟୁର ସନ୍ଦେଶ ଆସିଥାଏ||227||

ਕਬੀਰ ਤਰਵਰ ਰੂਪੀ ਰਾਮੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ବୃକ୍ଷ ଭଳି ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାର ଫଳ ବୈରାଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਛਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਾਧੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ॥੨੨੮॥
ସାଧୁ ମହାତ୍ମା ସେହି ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସଂସାରର ସବୁ ବାଦ-ବିବାଦ ତ୍ୟାଗ କରିଥାନ୍ତି||228||

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਬੀਜੁ ਬੋਇ ਬਾਰਹ ਮਾਸ ਫਲੰਤ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଏପରି ବୀଜ ବୁଣ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ବାରମାସ ଫଳ ମିଳି ପାରିବ।

ਸੀਤਲ ਛਾਇਆ ਗਹਿਰ ਫਲ ਪੰਖੀ ਕੇਲ ਕਰੰਤ ॥੨੨੯॥
ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ଥଣ୍ଡା ଓ ଗାଢ଼ ଫଳ ଥାଏ, ପକ୍ଷୀ ତାହା ଉପରେ ବସି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||229||

ਕਬੀਰ ਦਾਤਾ ਤਰਵਰੁ ਦਯਾ ਫਲੁ ਉਪਕਾਰੀ ਜੀਵੰਤ ॥
ହେ କବୀର! ଦାତା-ପରମେଶ୍ୱର ଏକ ବୃକ୍ଷ ଭଳି ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଦୟାର ଫଳ ଆସିଥାଏ, ସେ ଉପକାର କରିବା ବାଲା ଚିରଞ୍ଜିବୀ ଅଟନ୍ତି।

ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦਿਸਾਵਰੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੰਤ ॥੨੩੦॥
ସାଧୁଜନ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାଏ ଯେ ହେ ସୁଖମୟୀ ବୃକ୍ଷ! ତୁ ସଦା ଫଳ ଓ ଫୁଲ ଧାରଣ କର||230||

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ਲਿਲਾਟ ॥
ହେ କବୀର! ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ସାଧୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਠਾਕ ਨ ਅਵਘਟ ਘਾਟ ॥੨੩੧॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ କଠିନ ରାସ୍ତାରେ ବାଧା ଆସେ ନାହିଁ||231||

ਕਬੀਰ ਏਕ ਘੜੀ ਆਧੀ ਘਰੀ ਆਧੀ ਹੂੰ ਤੇ ਆਧ ॥
କବୀର ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ଏକ ଘଡି, ଅଧା ଘଡି, ଅଧାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧା ଘଡି।

ਭਗਤਨ ਸੇਤੀ ਗੋਸਟੇ ਜੋ ਕੀਨੇ ਸੋ ਲਾਭ ॥੨੩੨॥
ଯେତେ ସମୟ ଭକ୍ତ ସହିତ ଜ୍ଞାନ ଗୋଷ୍ଠୀ କରାଯାଏ, ଲାଭ ହିଁ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||232||

ਕਬੀਰ ਭਾਂਗ ਮਾਛੁਲੀ ਸੁਰਾ ਪਾਨਿ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਂਹਿ ॥
କବୀର ଜୀ ମାଂସ-ମାଛ ଓ ମଦ ଉପରେ ଆପତ୍ତି କରି କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଭଙ୍ଗ, ମଦ ପାନ କରେ, ମାଂସ-ମାଛର ଭୋଜନ କରିଥାଏ,

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭੈ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਂਹਿ ॥੨੩੩॥
ଅନେକ ତୀର୍ଥ, ବ୍ରତ-ଅପବାସ, କର୍ମ-ଧର୍ମ ସବୁ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ।||233||

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਰਿ ਰਹਉ ਲੇ ਸਾਜਨ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥
ହେ କବୀର! ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି ଆଖି ନିମ୍ନ କରି ରହିଥାଏ।

ਸਭ ਰਸ ਖੇਲਉ ਪੀਅ ਸਉ ਕਿਸੀ ਲਖਾਵਉ ਨਾਹਿ ॥੨੩੪॥
ନିଜ ପ୍ରିୟତମଙ୍କ ସହିତ ସବୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏହାର ଭେଦ ବତାଏ ନାହିଁ।||234||

ਆਠ ਜਾਮ ਚਉਸਠਿ ਘਰੀ ਤੁਅ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੀਉ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଆଠ ପ୍ରହର, ଚଉଷଠି ଘଡି, ମୋର ହୃଦୟ ତୋତେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ।

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਿਉ ਕਰਉ ਸਭ ਘਟ ਦੇਖਉ ਪੀਉ ॥੨੩੫॥
ମୁଁ ନିଜ ନିମ୍ନକୁ କାହିଁକି କରେ, ଯେତେବେଳେ ସବୁଠାରେ ତୋତେ ହିଁ ଦେଖିଥାଏ||235||

ਸੁਨੁ ਸਖੀ ਪੀਅ ਮਹਿ ਜੀਉ ਬਸੈ ਜੀਅ ਮਹਿ ਬਸੈ ਕਿ ਪੀਉ ॥
ହେ ସଖୀ! ଶୁଣ, ପତି-ପ୍ରଭୁଠାରେ ମୋର ପ୍ରାଣ ବାସ କରିଥାଏ କିମ୍ବା ପ୍ରାଣରେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੀਉ ਪੀਉ ਬੂਝਉ ਨਹੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜੀਉ ਕਿ ਪੀਉ ॥੨੩੬॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରାଣ ଓ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ଯେ ମୋର ହୃଦୟରେ ମୋର ପ୍ରାଣ ହିଁ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି||236||

ਕਬੀਰ ਬਾਮਨੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ ਭਗਤਨ ਕਾ ਗੁਰੁ ਨਾਹਿ ॥
କବୀର ଜୀ ସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦରେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କେବଳ ଜଗତର ଲୋକଙ୍କ ହିଁ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଭକ୍ତର ଗୁରୁ ନୁହେଁ।

ਅਰਝਿ ਉਰਝਿ ਕੈ ਪਚਿ ਮੁਆ ਚਾਰਉ ਬੇਦਹੁ ਮਾਹਿ ॥੨੩੭॥
ଯିଏ ସ୍ୱୟଂ ଚାରି ବେଦର କର୍ମକାଣ୍ଡ କରିଛି, ଲିପ୍ତ ରହିଛି||237||

ਹਰਿ ਹੈ ਖਾਂਡੁ ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਚੁਨੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ଚିନି ସମାନ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସଂସାର ରୂପୀ ବାଲିରେ ବିଛାଡି ହୋଇ ପଡିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ଅହଂକାର ରୂପୀ ହାତୀ ହୋଇ ବାଛି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਗੁਰਿ ਭਲੀ ਬੁਝਾਈ ਕੀਟੀ ਹੋਇ ਕੈ ਖਾਇ ॥੨੩੮॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଭଲ କଥା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଚିନିର ଆନନ୍ଦ କେବଳ ନମ୍ରତା ରୂପୀ ପିମ୍ପୁଡି ବନି ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ||238||

ਕਬੀਰ ਜਉ ਤੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਸੀਸੁ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਗੋਇ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ତୋତେ ଈଶ୍ୱର ମିଳନର ଅଭିଳାଷ ଅଛି, ନିଜ ମସ୍ତକ କାଟି ତାହାକୁ ପେଣ୍ଡୁ ବନାଅ।

ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਹਾਲ ਕਰਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤ ਹੋਇ ॥੨੩੯॥
ଏହି ପେଣ୍ଡୁ ସହିତ ଖେଳି ଖେଳି ରଙ୍ଗୀନ ହୁଅ, ଯାହା କିଛି ହେବାକୁ ଅଛି, ତାହାକୁ ଖାତିର କରନାହିଁ।||239||

ਕਬੀਰ ਜਉ ਤੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਪਾਕੇ ਸੇਤੀ ਖੇਲੁ ॥
କବୀର ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ତୋତେ ପ୍ରଭୁ ମିଳନର ଇଚ୍ଛା ଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ଖେଳ।

ਕਾਚੀ ਸਰਸਉਂ ਪੇਲਿ ਕੈ ਨਾ ਖਲਿ ਭਈ ਨ ਤੇਲੁ ॥੨੪੦॥
କାରଣ କଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ନା ଇହଲୋକରେ ନା ପରଲୋକରେ ସୁଖ ମିଳିଥାଏ||240||

ਢੂੰਢਤ ਡੋਲਹਿ ਅੰਧ ਗਤਿ ਅਰੁ ਚੀਨਤ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ॥
ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତି ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ପରିଚୟ ପାଏ ନାହିଁ।

ਕਹਿ ਨਾਮਾ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥੨੪੧॥
ନାମଦେବ କହନ୍ତି ଯେ ପୁଣି ଭକ୍ତି ବିନା ଭଗବାନଙ୍କୁ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ?||241||

ਹਰਿ ਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿ ਕੈ ਕਰਹਿ ਆਨ ਕੀ ਆਸ ॥
ପରମାତ୍ମା ରୂପୀ ହୀରାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଯେଉଁ ଲୋକ ଅନ୍ୟର ଆଶ୍ରା ନେଇଥାଏ,

ਤੇ ਨਰ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿਗੇ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸ ॥੨੪੨॥
ଭକ୍ତ ରବି ଦାସ ସତ୍ୟ ହିଁ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ନର୍କକୁ ହିଁ ଯାଇଥାଏ||242||

ਕਬੀਰ ਜਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕਰਹਿ ਤ ਧਰਮੁ ਕਰੁ ਨਾਹੀ ਤ ਕਰੁ ਬੈਰਾਗੁ ॥
କବୀର ଜୀ ଜନମାନସକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ଘର-ଗୃହସ୍ଥିର ଜୀବନ ଆପଣାଇ ନିଆଯାଇଛି, ତାହାହେଲେ ନିଜ ଧର୍ମ-କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କର, ଅନ୍ୟଥା ତ୍ୟାଗୀ ବନି ଯାଅ।

ਬੈਰਾਗੀ ਬੰਧਨੁ ਕਰੈ ਤਾ ਕੋ ਬਡੋ ਅਭਾਗੁ ॥੨੪੩॥
ପରନ୍ତୁ ଯଦି ତ୍ୟାଗୀ ବନି ମଧ୍ୟ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ଯାଅ, ତାହାହେଲେ ତୁମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ||243||

ਸਲੋਕ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਕੇ
ଶ୍ଳୋକ ଶେଖ ଫରିଦଙ୍କ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਜਿਤੁ ਦਿਹਾੜੈ ਧਨ ਵਰੀ ਸਾਹੇ ਲਏ ਲਿਖਾਇ ॥
ଯେଉଁ ଦିନ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର ବିବାହ ହେବାକୁ ଥାଏ, ସେହି ମୂହୁର୍ତ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଛି। (ଅର୍ଥାତ ଜନ୍ମ ସହିତ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁର ଦିନ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ)

ਮਲਕੁ ਜਿ ਕੰਨੀ ਸੁਣੀਦਾ ਮੁਹੁ ਦੇਖਾਲੇ ਆਇ ॥
ଯେଉଁ ମୃତ୍ୟୁ ଦୂତ ବିଷୟରେ କାନରେ ଶୁଣା ଯାଉଥିଲା, ସେ ମୁହଁରେ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ।

ਜਿੰਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਢੀਐ ਹਡਾ ਕੂ ਕੜਕਾਇ ॥
ସେ ଯେପରି ଅସ୍ଥି ଭାଙ୍ଗି ବିଚରା ପ୍ରାଣକୁ ବାହାର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਨ ਚਲਨੀ ਜਿੰਦੂ ਕੂੰ ਸਮਝਾਇ ॥
ଏହି ପ୍ରାଣକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇ ଦିଅ ଯେ ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ବଦଳା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਿੰਦੁ ਵਹੁਟੀ ਮਰਣੁ ਵਰੁ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਰਣਾਇ ॥
ପ୍ରାଣ ରୂପୀ ବଧୂ ସହିତ ମୃତ୍ୟୁ ରୂପୀ ବର ବିବାହ ରଚନା କରି ନେଇଥାଏ।

ਆਪਣ ਹਥੀ ਜੋਲਿ ਕੈ ਕੈ ਗਲਿ ਲਗੈ ਧਾਇ ॥
ତୁ ନିଜ ହାତରେ ପ୍ରାଣକୁ ବିଦାୟ କରି ଦେହକୁ କାହାର ଗଳାରେ ଲଗାଇ ଅଶ୍ରୁ ବୁହାଇବୁ।

ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਪੁਰਸਲਾਤ ਕੰਨੀ ਨ ਸੁਣੀ ਆਇ ॥
ହେ ଜୀବ! କଣ ତୁ କାନରେ ଶୁଣି ନାହୁଁ ଯେ ଅଗ୍ନି ଉପରେ ବନିଥିବା ପୋଲ କେଶରୁ ମଧ୍ୟ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ।

ਫਰੀਦਾ ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀਈ ਖੜਾ ਨ ਆਪੁ ਮੁਹਾਇ ॥੧॥
ଫରିଦ ଜୀ ଅନୁରୋଧ କରନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁର ଶବ୍ଦ ଆସୁଅଛି, ସେଥିରୁ ବର୍ତ୍ତିବା ପାଇଁ ତୁ ଠିଆ ଠିଆ ରହି ନିଜକୁ ଲୁଟର ଶିକାର ବନାଅ ନାହିଁ||1||

ਫਰੀਦਾ ਦਰ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਭਤਿ ॥
ହେ ଫରିଦ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ମାଗିବା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ମୁଁ ଦୁନିଆର ଲୋକଙ୍କ ଭଳି ଚାଲୁଅଛି।

ਬੰਨ੍ਹਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਲੀ ਕਿਥੈ ਵੰਞਾ ਘਤਿ ॥੨॥
ଦୁନିଆ ଲୋକଙ୍କ ଭଳି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଗଣ୍ଠିଲି ବାନ୍ଧି ମସ୍ତକ ଉପରେ ଉଠାଇଛି, ଏହାକୁ ଛାଡି କେଉଁ ଆଡେ ଯିବି||2||

ਕਿਝੁ ਨ ਬੁਝੈ ਕਿਝੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਨੀਆ ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ ॥
ଏହି ଦୁନିଆ ଏକ ଗୁପ୍ତ ଅଗ୍ନି ଅଟେ, ଯାହାକୁ କିଛି ବୁଝି ହୁଏନାହିଁ।

ਸਾਂਈਂ ਮੇਰੈ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਤ ਹੰ ਭੀ ਦਝਾਂ ਆਹਿ ॥੩॥
ମୋର ମାଲିକ ବହୁତ ଭଲ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ କୃପା କରି ମୋତେ ଏଥିରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଅନ୍ୟଥା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଜଳି ଯାଇଥାନ୍ତି||3||

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਜਾਣਾ ਤਿਲ ਥੋੜੜੇ ਸੰਮਲਿ ਬੁਕੁ ਭਰੀ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଯଦି ମୋତେ ଜଣା ଥାଆନ୍ତା ଯେ ଜୀବନ-ଶ୍ୱାସ ଅଳ୍ପ ଅଛି, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ଭାବିଚିନ୍ତି ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାନ୍ତି।

ਜੇ ਜਾਣਾ ਸਹੁ ਨੰਢੜਾ ਤਾਂ ਥੋੜਾ ਮਾਣੁ ਕਰੀ ॥੪॥
ଆଉ ଯଦି ମୋତେ ଜଣା ଥାଆନ୍ତା ଯେ ମୋର ମାଲିକ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଦୌ ମାନ କରି ନଥାନ୍ତି||4||

ਜੇ ਜਾਣਾ ਲੜੁ ਛਿਜਣਾ ਪੀਡੀ ਪਾਈਂ ਗੰਢਿ ॥
ଯଦି ମୋତେ ଜଣା ଥାଆନ୍ତା ଯେ ପ୍ରେମର ବନ୍ଧ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ଯାଉଛି, ମୁଁ ମଜବୁତ ଗଣ୍ଠି ବାନ୍ଧିଥାନ୍ତି।

ਤੈ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਭੁ ਜਗੁ ਡਿਠਾ ਹੰਢਿ ॥੫॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ପୁରା ଦୁନିଆ ବୁଲି ଦେଖିଛି, କିନ୍ତୁ ତୋ' ଭଳି ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି। ||5||

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਤੂ ਅਕਲਿ ਲਤੀਫੁ ਕਾਲੇ ਲਿਖੁ ਨ ਲੇਖ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ଯଦି ତୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଛୁ, ତାହାହେଲେ ନିଜ ପାଇଁ ମନ୍ଦ କର୍ମର ହିସାବ ଲେଖ ନାହିଁ,

ਆਪਨੜੇ ਗਿਰੀਵਾਨ ਮਹਿ ਸਿਰੁ ਨੀਂਵਾਂ ਕਰਿ ਦੇਖੁ ॥੬॥
ବରଂ ନିଜ ମସ୍ତକ ତଳକୁ କରି ଦେଖେ ତୁ କି କର୍ମ କରୁଛୁ। ||6||

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਤੈ ਮਾਰਨਿ ਮੁਕੀਆਂ ਤਿਨ੍ਾ ਨ ਮਾਰੇ ਘੁੰਮਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ନମ୍ରତାର ବଳ ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି କେହି ତୋତେ କେହି ତୋତେ ମୁଥ ମାରନ୍ତି, ତାହାହେଲେ ଓଲଟି ତାହାକୁ ମାର ନାହିଁ।

ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪੈਰ ਤਿਨ੍ਾ ਦੇ ਚੁੰਮਿ ॥੭॥
ବର୍ମ ତାହାର ପାଦକୁ ଚୁମା ଦେଇ ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଅ||7||

ਫਰੀਦਾ ਜਾਂ ਤਉ ਖਟਣ ਵੇਲ ਤਾਂ ਤੂ ਰਤਾ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଯେତେବେଳେ ତୋର ଅର୍ଜନ କରିବା (ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଜପିବା) ସମୟ ଥିଲା, ତୁ ଦୁନିଆରେ ଲୀନ ଥିଲୁ।

ਮਰਗ ਸਵਾਈ ਨੀਹਿ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਤਾਂ ਲਦਿਆ ॥੮॥
ଏହିପରି ମୃତ୍ୟୁର ଭିତ୍ତି ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ଅର୍ଥାତ ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟ ଆସିଗଲା, ଯେତେବେଳେ ଜୀବନ ପୁରା ହୋଇଗଲା, ପାପର ବୋଝ ଲଦି ଚାଲିଲୁ||8||

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜੁ ਥੀਆ ਦਾੜੀ ਹੋਈ ਭੂਰ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ବୁଝନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ଅବସ୍ଥା କଣ ହୋଇଛି, ତୋର କଳା ଦାଢ଼ି ମଧ୍ୟ ଏବେ ଧଳା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਅਗਹੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰਿ ॥੯॥
ପରେ ଆସିବାକୁ ଥିବା ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଜୀବନର ସମୟ ମଧ୍ୟ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି||9||

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜਿ ਥੀਆ ਸਕਰ ਹੋਈ ਵਿਸੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ପୁନଃ ବୁଝନ୍ତି ଯେ ଦେଖ, କିପରି ବିତୁଅଛି, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କାରଣରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଠା ଚିଜ ମଧ୍ୟ ଜହର ଭଳି ପିତା ଲାଗୁଛି।

ਸਾਂਈ ਬਾਝਹੁ ਆਪਣੇ ਵੇਦਣ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ॥੧੦॥
ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ବିନା ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ଯନ୍ତ୍ରଣା କାହାକୁ କୁହାଯିବ||10||

ਫਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣੀਆਂ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਰੀਣੇ ਕੰਨ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଅବସ୍ଥା କହିଛନ୍ତି ଯେ ଦେଖି ଦେଖି ଆଖି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଶୁଣି ଶୁଣି କାନ ମଧ୍ୟ ବଧିର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਾਖ ਪਕੰਦੀ ਆਈਆ ਹੋਰ ਕਰੇਂਦੀ ਵੰਨ ॥੧੧॥
ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଦେହ ରୂପୀ ଖେତ ପକ୍ୱ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ ରଙ୍ଗ ନେଇଛି||11||

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀਂ ਜਿਨੀ ਨ ਰਾਵਿਆ ਧਉਲੀ ਰਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ଫରିଦଙ୍କ କଥା କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଜିହ୍ୱାରେ ମାଲିକଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରିନାହିଁ, ସେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ କିପରି ବନ୍ଦନା କରି ପାରିବ?

ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਸਿਉ ਪਿਰਹੜੀ ਰੰਗੁ ਨਵੇਲਾ ਹੋਇ ॥੧੨॥
ଉଚିତ ଏହା ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିଚାଲ, ନୂଆ ରଙ୍ଗ ଜାତ ହେବ||12||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਧਉਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ॥
ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ ଫରିଦଙ୍କ କଥା କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି କେହି ମାଲିକଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ସର୍ବଦା କରି ପାରିବ, ତାହା ପାଇଁ ଜୀବନ ଓ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କିଛି ଫରକ ନାହିଁ।

ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਪਿਰਮੁ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କୁ ଚହନ୍ତୁ, ପରନ୍ତୁ ନିଜ ଲଗ୍ନରେ ପ୍ରେମ ଲଗାନ୍ତି ନାହିଁ।

ਏਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੈ ਭਾਵੈ ਤੈ ਦੇਇ ॥੧੩॥
ଏହି ପ୍ରେମ ମାଲିକଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଚାହାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତି||13||

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨ੍ ਲੋਇਣ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਸੇ ਲੋਇਣ ਮੈ ਡਿਠੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଯେଉଁ ସୁନ୍ଦର ଆଖି ଲୋକଙ୍କୁ ମୋହିତ କରିଥିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଦେଖି ନେଇଛି।

ਕਜਲ ਰੇਖ ਨ ਸਹਦਿਆ ਸੇ ਪੰਖੀ ਸੂਇ ਬਹਿਠੁ ॥੧੪॥
ପ୍ରଥମରୁ କଜ୍ଜଳ ରେଖା ମଧ୍ୟ ସହ୍ୟ କରୁ ନଥିଲି, ପରନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଥିରେ ପକ୍ଷୀ ଶାବକ ବସିଛନ୍ତି||14||

ਫਰੀਦਾ ਕੂਕੇਦਿਆ ਚਾਂਗੇਦਿਆ ਮਤੀ ਦੇਦਿਆ ਨਿਤ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ସର୍ବଦା ଚିତ୍କାର କରି ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ବୁଝାଇ ଥାଆନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ

ਜੋ ਸੈਤਾਨਿ ਵੰਞਾਇਆ ਸੇ ਕਿਤ ਫੇਰਹਿ ਚਿਤ ॥੧੫॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସଇତାନ ଖରାପ କରି ଦେଇଛି, ତାହାର ମନ କିପରି ବଦଲା ଯାଇ ପାରିବ||15||

ਫਰੀਦਾ ਥੀਉ ਪਵਾਹੀ ਦਭੁ ॥
ବାବା ଫରିଦ ଜୀ ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ଯଦି ତୁ ମାଲିକଙ୍କୁ ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁ, ତାହାହେଲେ

ਜੇ ਸਾਂਈ ਲੋੜਹਿ ਸਭੁ ॥
ତୁ ରାସ୍ତାର ଘାସ ଭଳି ବିନମ୍ର ହୁଅ,

ਇਕੁ ਛਿਜਹਿ ਬਿਆ ਲਤਾੜੀਅਹਿ ॥
ଯାହାକୁ କେହି କାଟିଥାଏ, କେହି ପାଦ ତଳେ ରଗଡି ଥାଏ,

ਤਾਂ ਸਾਈ ਦੈ ਦਰਿ ਵਾੜੀਅਹਿ ॥੧੬॥
ତଥାପି ସେ ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ପହଞ୍ଚି ଥାଏ||16||

ਫਰੀਦਾ ਖਾਕੁ ਨ ਨਿੰਦੀਐ ਖਾਕੂ ਜੇਡੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ମାଟିର ନିନ୍ଦା କରନାହିଁ, ଏହି ମାଟି ଭଳି ଉପକାରୀ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਜੀਵਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤਲੈ ਮੁਇਆ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ॥੧੭॥
ସେ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ପାଦର ତଳେ ଥାଏ ଏବଂ ମରିବା ପରେ ଉପରେ ଥାଏ||17||

ਫਰੀਦਾ ਜਾ ਲਬੁ ਤਾ ਨੇਹੁ ਕਿਆ ਲਬੁ ਤ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ମନରେ ଲୋଭ ହିଁ ଭରି ରହିଥାଏ, ସେଠାରେ ପ୍ରେମ କିପରି ରହି ପାରିବ?ଲୋଭରେ କରିଥିବା ପ୍ରେମ ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਕਿਚਰੁ ਝਤਿ ਲਘਾਈਐ ਛਪਰਿ ਤੁਟੈ ਮੇਹੁ ॥੧੮॥
ଯଦି ଛପର ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ, ବର୍ଷା ଦିନରେ କିପରି ଅତିବାହିତ କରିବ, ସେପରି ହିଁ ଲୋଭର ପ୍ରେମ କଦାପି ତିଷ୍ଠି ପାରେନାହିଁ ||18||

ਫਰੀਦਾ ਜੰਗਲੁ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਵਣਿ ਕੰਡਾ ਮੋੜੇਹਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ତୁ ଘାସ-ବୁଦାକୁ ଦଳି ଜଙ୍ଗଲରେ କାହିଁକି ବୁଲୁଛୁ ?

ਵਸੀ ਰਬੁ ਹਿਆਲੀਐ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ ॥੧੯॥
ପ୍ରଭୁ ତୋର ହୃଦୟରେ ହିଁ ବାସ କରୁଛନ୍ତି, ଜଙ୍ଗଲରେ କାହିଁକି ଖୋଜୁଅଛୁ||19||

ਫਰੀਦਾ ਇਨੀ ਨਿਕੀ ਜੰਘੀਐ ਥਲ ਡੂੰਗਰ ਭਵਿਓਮ੍ਹਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି – ଯୌବନ ସମୟରେ ଛୋଟ ଗୋଡରେ କଠିନ ପାହାଡ ଓ ଜଙ୍ଗଲ ବୁଲୁଥିଲି।

ਅਜੁ ਫਰੀਦੈ ਕੂਜੜਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਥੀਓਮਿ ॥੨੦॥
ପରନ୍ତୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କାରଣରୁ ଆଜି ମୋତେ ଛୋଟ ଲୋଟା ମଧ୍ୟ ଦୂର ଲାଗୁଛି||20||

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤੀ ਵਡੀਆਂ ਧੁਖਿ ਧੁਖਿ ਉਠਨਿ ਪਾਸ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ରାତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଲମ୍ବା ହୋଇ ଯାଇଛି, ଶରୀରର ଅଙ୍ଗ ପୀଡା କରୁଅଛି।

ਧਿਗੁ ਤਿਨ੍ਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨਾ ਵਿਡਾਣੀ ਆਸ ॥੨੧॥
ଏପରି ଲୋକର ବଞ୍ଚିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯିଏ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟର ଆଶ୍ରାରେ ରହିଥାଏ। ||21||

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਮੈ ਹੋਦਾ ਵਾਰਿਆ ਮਿਤਾ ਆਇੜਿਆਂ ॥
ହେ ଫରିଦ!ଯଦି ଅତିତବୀ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ଠାରୁ ମୁଁ କିଛି ଲୁଚାଇ ରଖିଥାଏ, ତାହାହେଲେ

ਹੇੜਾ ਜਲੈ ਮਜੀਠ ਜਿਉ ਉਪਰਿ ਅੰਗਾਰਾ ॥੨੨॥
ମୋର ଶରୀର ଅଗ୍ନିର ଅଙ୍ଗାରରେ ଜଳିଯାଏ, ଯେପରି ମଜିଠ ଜଳି ଯାଇଥାଏ||22||

ਫਰੀਦਾ ਲੋੜੈ ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀਆਂ ਕਿਕਰਿ ਬੀਜੈ ਜਟੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! କୃଷକ ବାବୁଲ ବୁଣିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅଙ୍ଗୁର ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਹੰਢੈ ਉਂਨ ਕਤਾਇਦਾ ਪੈਧਾ ਲੋੜੈ ਪਟੁ ॥੨੩॥
ଯେପରି କେହି ରେଶମ କାଟିଥାଏ, ରେଶମୀ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିବାର ଇଚ୍ଛା କରିଥାଏ ଅର୍ଥାତ ଜୀବ କାମ ଅଳ୍ପ କରିଥାଏ ଏବଂ ଆଶା ଅଧିକ କରିଥାଏ||23||

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਏ ਚਿਕੜੁ ਦੂਰਿ ਘਰੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ଗଳିରେ କଚଡା ଅଛି, ଯାହା ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଛି, ତାହାର ଘର ଦୂରରେ ଅଛି।

ਚਲਾ ਤ ਭਿਜੈ ਕੰਬਲੀ ਰਹਾਂ ਤ ਤੁਟੈ ਨੇਹੁ ॥੨੪॥
ଯଦି ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିବାକୁ ଯାଇଥାଏ, ବର୍ଷା କାରଣରୁ ମୋର କମ୍ବଳ ଭିଜି ଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଯଦି ଯାଏ ନାହିଁ, ମୋର ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ||24||

ਭਿਜਉ ਸਿਜਉ ਕੰਬਲੀ ਅਲਹ ਵਰਸਉ ਮੇਹੁ ॥
ମୋର କମ୍ବଳ ପାଣିରେ ଭିଜି ଯାଉ, ଆଲାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ।

ਜਾਇ ਮਿਲਾ ਤਿਨਾ ਸਜਣਾ ਤੁਟਉ ਨਾਹੀ ਨੇਹੁ ॥੨੫॥
ମୁଁ ସେହି ସଜ୍ଜନକୁ ଯାଇ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳନ କରିବି ଯେପରି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ମୋର ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗି ନଯାଉ||25||

ਫਰੀਦਾ ਮੈ ਭੋਲਾਵਾ ਪਗ ਦਾ ਮਤੁ ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥
ହେ ଫରିଦ! ମୋତେ ନିଜ ପଗଡିର ଭୟ ଥିଲା ଯେପରି ତାହା ମଇଳା ନ ହେଉ।

ਗਹਿਲਾ ਰੂਹੁ ਨ ਜਾਣਈ ਸਿਰੁ ਭੀ ਮਿਟੀ ਖਾਇ ॥੨੬॥
ପରନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞ ଆତ୍ମା ଏହା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ମସ୍ତକକୁ ମଧ୍ୟ ମାଟି ହିଁ ଖାଇବ ||26||

ਫਰੀਦਾ ਸਕਰ ਖੰਡੁ ਨਿਵਾਤ ਗੁੜੁ ਮਾਖਿਉ ਮਾਂਝਾ ਦੁਧੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ଚିନି, ଗୁଡ, ମିଶିରି, ମହୁ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ବସ୍ତୁ ମିଠା ଅଟେ।

ਸਭੇ ਵਸਤੂ ਮਿਠੀਆਂ ਰਬ ਨ ਪੁਜਨਿ ਤੁਧੁ ॥੨੭॥
ହେ ମୋର ପ୍ରଭୁ! ଏହା ସବୁ ତୋର ସମକକ୍ଷ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ (କାରଣ ତୋର ନାମ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ମିଠା ଅଟେ।)||27||

ਫਰੀਦਾ ਰੋਟੀ ਮੇਰੀ ਕਾਠ ਕੀ ਲਾਵਣੁ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ମୋର ରୁଟି ଶୁଖିଯାଇ କାଠ ଭଳି ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏହାଦ୍ୱାରା ମୋର କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨਾ ਖਾਧੀ ਚੋਪੜੀ ਘਣੇ ਸਹਨਿਗੇ ਦੁਖ ॥੨੮॥
ଯିଏ ପାପ କର୍ମ କରି ଘିଅ ସହିତ ରୁଟି ଖାଇଥାଏ, ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପାଇଥାଏ।||28||

ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇ ਕੈ ਠੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਉ ॥
ବାବା ଫରିଦ ଆନନ୍ଦ ଅର୍ଜନର ସାଦା ଭୋଜନ କରିବାର କଥା କହନ୍ତି ଯେ ଶୁଖିଲା ରୁଟି-ଡାଲି ଖାଇ ଥଣ୍ଡା ପାଣି ପିଅ।

ਫਰੀਦਾ ਦੇਖਿ ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਨਾ ਤਰਸਾਏ ਜੀਉ ॥੨੯॥
ହେ ଫରିଦ! ପର ରୁଟି ଦେଖି ନିଜ ହୃଦୟକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ। ||29||

ਅਜੁ ਨ ਸੁਤੀ ਕੰਤ ਸਿਉ ਅੰਗੁ ਮੁੜੇ ਮੁੜਿ ਜਾਇ ॥
ମୁଁ କେବଳ ଆଜି ହିଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ହାତ-ପାଦ ଓ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଉଛି।

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਡੋਹਾਗਣੀ ਤੁਮ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥੩੦॥
ସେହି ଦୁହାଗିନୀକୁ ପଚାର ଯେ ତାହାର ଜୀବନ-ରାତ୍ରି କିପରି ଅତିବାହିତ ହେଉଛି||30||

ਸਾਹੁਰੈ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹੈ ਪੇਈਐ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥
ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନା ଶଶୁର ଘରେ (ପରଲୋକ)ରେ ଆଶ୍ରା ମିଳିଥାଏ, ନା ବାପାଘରେ (ଇହଲୋକ)ରେ ଆଶ୍ରା ମିଳିଥାଏ।

ਪਿਰੁ ਵਾਤੜੀ ਨ ਪੁਛਈ ਧਨ ਸੋਹਾਗਣਿ ਨਾਉ ॥੩੧॥
ପତି-ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ କଥା ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ, ପୁଣି ଯଦି ଏପରି ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜକୁ ସୁହାଗିନୀ କହିଥାଏ, ଠିକ ହୁଏନାହିଁ। ||31||

ਸਾਹੁਰੈ ਪੇਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮੁ ਅਥਾਹੁ ॥
ଶଶୁର ଘର(ପରଲୋକ) ହେଉ ବା ବାପାଘର (ଇହଲୋକ) ହେଉ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ, ସେ ଅଗମ୍ୟ ଏବଂ ଅଥଳ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜੁ ਭਾਵੈ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥੩੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ||32||

ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਸੰਬਹੀ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਚਿੰਦੁ ॥
ଗାଧୋଇ, ସଜ ହୋଇ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ମୋହର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛି।

ਫਰੀਦਾ ਰਹੀ ਸੁ ਬੇੜੀ ਹਿੰਙੁ ਦੀ ਗਈ ਕਥੂਰੀ ਗੰਧੁ ॥੩੩॥
କିନ୍ତୁ ହେ ଫରିଦ! ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀର କସ୍ତୁରୀ ଚାଲି ଯାଇଛି, ସେ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ପଡି ରହିଛି||33||

ਜੋਬਨ ਜਾਂਦੇ ਨਾ ਡਰਾਂ ਜੇ ਸਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମୋର ପ୍ରୀତି ବନି ରହିଥାଏ, ମୋର ନିଜ ଯୌବନ ଚାଲିଗଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଭୟ ନାହିଁ,

ਫਰੀਦਾ ਕਿਤੀਂ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ ਸੁਕਿ ਗਏ ਕੁਮਲਾਇ ॥੩੪॥
ହେ ଫରିଦ! ପ୍ରଭୁ ପ୍ରୀତି ବିନା ଅନେକ ଜୀବର ଯୌବନ ସୁଖ ଚାଲି ଯାଇଛି||34||

ਫਰੀਦਾ ਚਿੰਤ ਖਟੋਲਾ ਵਾਣੁ ਦੁਖੁ ਬਿਰਹਿ ਵਿਛਾਵਣ ਲੇਫੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଚିନ୍ତା ଆମର ଶେଯ ଅଟେ, ଯାହା ଦୁଃଖ ରସିରେ ତିଆରି ହୋଇଛି ଏବଂ ବିୟୋଗର ଦୁଃଖ ଆମର ବିଛଣା ଓ ରେଜେଇ ଅଟେ।

ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਵੇਖੁ ॥੩੫॥
ହେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ! ତୁ ଆମର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ, ଏହା ଆମର ଜୀବନ ଅଟେ||35||

ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ ਬਿਰਹਾ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥
ବିରହ-ବିୟୋଗ କହି ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି, ହେ ବିୟୋଗ!ତୁ ହିଁ ବାଦଶାହ ଅଟୁ,

ਫਰੀਦਾ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਤਨੁ ਜਾਣੁ ਮਸਾਨੁ ॥੩੬॥
କାରଣ ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି, ଯେଉଁ ଶରୀରରେ ବିୟୋଗ ଜାତ ହୁଏନାହିଁ, ତାହା ଶ୍ମଶାନ ସମାନ ଭାବ, ଯେଉଁଠି ନିତ୍ୟ ଅଗ୍ନି ଜଳିଥାଏ||36||

ਫਰੀਦਾ ਏ ਵਿਸੁ ਗੰਦਲਾ ਧਰੀਆਂ ਖੰਡੁ ਲਿਵਾੜਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି- ଏହି ଦୁନିଆର ପଦାର୍ଥ ଜହରରେ ଭରି ରହିଛି, ଯାହାକୁ ମୋହ ଧରି ରଖିଛି।

ਇਕਿ ਰਾਹੇਦੇ ਰਹਿ ਗਏ ਇਕਿ ਰਾਧੀ ਗਏ ਉਜਾੜਿ ॥੩੭॥
କିଟିଲୋକ ଏହି ପଦାର୍ଥକୁ ବୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ମରି ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ କିଛି ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି||37||

ਫਰੀਦਾ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਹੰਢਿ ਕੈ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਸੰਮਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଜୀବ! ଦିନର ଚାରି ପ୍ରହର ତୁ ମଉଜ-ମସ୍ତିରେ ହରାଇ ଦେଇଛୁ ଆଉ ରାତିର ଚାରି ପ୍ରହର ଶୟନ କରି ହରାଇ ଦେଇଛୁ।

ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ ਤੂ ਆਂਹੋ ਕੇਤ੍ਰੇ ਕੰਮਿ ॥੩੮॥
ଶେଷରେ ପ୍ରଭୁ ତୋ' ଠାରୁ ହିସାବ ମାଗିବେ ଯେ କେବଳ ତୁ ଏହି କାମ କରିଥିଲୁ||38||

ਫਰੀਦਾ ਦਰਿ ਦਰਵਾਜੈ ਜਾਇ ਕੈ ਕਿਉ ਡਿਠੋ ਘੜੀਆਲੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି (ପାପ-ଦୋଷ ଠାରୁ ସାବଧାନ କରି) ହେ ଭାଇ! ତୁ କେବେ କୌଣସି ଦ୍ୱାରକୁ ଯାଇ ଦୋଷୀ ମାଡ ଖାଇବା ଦେଖିଛୁ??

ਏਹੁ ਨਿਦੋਸਾਂ ਮਾਰੀਐ ਹਮ ਦੋਸਾਂ ਦਾ ਕਿਆ ਹਾਲੁ ॥੩੯॥
ଯେତେବେଳେ ଏହି ବିଚରା ନିର୍ଦ୍ଦୋଷରେ ମାଡ ଖାଇଥାଏ, ପୁଣି ଆମ ଭଳି ଦୋଷୀର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେବ?||39||

ਘੜੀਏ ਘੜੀਏ ਮਾਰੀਐ ਪਹਰੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥
ବିଚରା ଦୋଷୀ ଉପରେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ମାଡ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରତି ପ୍ରହରରେ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ।

ਸੋ ਹੇੜਾ ਘੜੀਆਲ ਜਿਉ ਡੁਖੀ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥੪੦॥
ସେହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଦୋଷୀ, ଯିଏ ନିଜର ଜୀବନ-ରାତ୍ରିକୁ ଏପରି ଦୁଃଖରେ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ||40||

ਬੁਢਾ ਹੋਆ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ ਕੰਬਣਿ ਲਗੀ ਦੇਹ ॥
ଶେଖ ଫରିଦ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କାରଣରୁ ତାହାଙ୍କ ଶରୀର ଥରୁଅଛି।

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖੇਹ ॥੪੧॥
ଯଦି ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଶହେ ବର୍ଷ ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ମାଟି ହୋଇଥାଏ||41||

ਫਰੀਦਾ ਬਾਰਿ ਪਰਾਇਐ ਬੈਸਣਾ ਸਾਂਈ ਮੁਝੈ ਨ ਦੇਹਿ ॥
ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମାଲିକ! ମୋତେ ପର ଦ୍ୱାରରେ ବସିବାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ, ଅର୍ଥାତ ଯେପରି କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେନାହିଁ।

ਜੇ ਤੂ ਏਵੈ ਰਖਸੀ ਜੀਉ ਸਰੀਰਹੁ ਲੇਹਿ ॥੪੨॥
କିନ୍ତୁ ଯଦି ତୁ ମୋତେ କାହା ନିର୍ଭରରେ ରଖୁ, ତା' ଅପେକ୍ଷା ଶରୀରରୁ ମୋର ଜୀବନ ନେଇଯିବା ଭଲ ଅଟେ। ||42||

ਕੰਧਿ ਕੁਹਾੜਾ ਸਿਰਿ ਘੜਾ ਵਣਿ ਕੈ ਸਰੁ ਲੋਹਾਰੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ଲୁହାକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି କହନ୍ତି ଯେ ତୁ କାନ୍ଧରେ କୁରାଢି ଆଉ ମସ୍ତକରେ ପାଣି ପାତ୍ର ରଖି ବୁଲୁ ଅଛୁ।

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਤੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥੪੩॥
ହେ ଲୁହା! ତୁ ସେହି ବୃକ୍ଷକୁ କାଟିବାକୁ ଚାହୁଁ, ଯାହା ତଳେ ତୁ ବସିଅଛୁ। ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କୁ ବନ୍ଦନା ଦ୍ୱାରା ସନ୍ଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ଆଉ ତୁ କୋଇଲା ସନ୍ଧାନରେ ଅଛୁ||43||

ਫਰੀਦਾ ਇਕਨਾ ਆਟਾ ਅਗਲਾ ਇਕਨਾ ਨਾਹੀ ਲੋਣੁ ॥
(ବାବା ଫରିଦ ଧନୀ ଆଉ ନିର୍ଦ୍ଧନ ଉପରେ ଟିପ୍ପଣୀ କରି କହନ୍ତି) ହେ ଫରିଦ! କାହା ପାଖରେ ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ଅଧିକ ଅଟା ଖାଇବା ପାଇଁ ଅଛି ଆଉ କାହା ପାଖରେ ଲୁଣ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ।

ਅਗੈ ਗਏ ਸਿੰਞਾਪਸਨਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਸੀ ਕਉਣੁ ॥੪੪॥
ପରଲୋକରେ ହିଁ ଜଣା ପଡିବ ଯେ ଏହି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାକୁ ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ||44||

ਪਾਸਿ ਦਮਾਮੇ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰਿ ਭੇਰੀ ਸਡੋ ਰਡ ॥
ଯାହା ପାଖରେ ମୁକୁଟ ଥିଲା, ମସ୍ତକ ଉପରେ ଛତ୍ର ଝୁଲୁଥିଲା, ବାଜା ବାଜୁଥିଲା,ଆଉ ଭାଟ ମହିମା ଗାନ କରୁଥିଲେ,

ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣ ਮਹਿ ਥੀਏ ਅਤੀਮਾ ਗਡ ॥੪੫॥
ଶେଷରେ ଏପରି ରାଜା ମହାରାଜା ମଧ୍ୟ କବର ଚିତାରେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ନିଦ୍ରା ଯାଇଥାନ୍ତି||45||

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਉਸਾਰੇਦੇ ਭੀ ਗਏ ॥
ହେ ଫରିଦ! ସୁନ୍ଦର ଘର, ମହଲ, ଭବନ ବନାଇବା ବାଲା ମଧ୍ୟ ସାଂସର ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਕੂੜਾ ਸਉਦਾ ਕਰਿ ਗਏ ਗੋਰੀ ਆਇ ਪਏ ॥੪੬॥
ସେମାନେ ଦୁନିଆରେ ମିଥ୍ୟା ସଉଦା କରି କବର-ଶ୍ମଶାନରେ ପଡି ରହିଥାନ୍ତି||46||

ਫਰੀਦਾ ਖਿੰਥੜਿ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀਆ ਜਿੰਦੁ ਨ ਕਾਈ ਮੇਖ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଶରୀର ରୂପୀ କଫିନରେ ଅନେକ ନାଡି ଲାଗିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଆତ୍ମାରେ କୌଣସି ସନ୍ଧି ଲାଗି ନାହିଁ।

ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਮਸਾਇਕ ਸੇਖ ॥੪੭॥
ନିଜର ପାଳି ଆସିବା ପରେ ସୁଫି ଅଥବା ଶେଖ ସମସ୍ତେ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି||47||

ਫਰੀਦਾ ਦੁਹੁ ਦੀਵੀ ਬਲੰਦਿਆ ਮਲਕੁ ਬਹਿਠਾ ਆਇ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଦୁଇ ଆଖିର ଦୀପ ଜଳି ମୃତ୍ୟୁଦୂତ ଆସି ବସି ଯାଇଛି।

ਗੜੁ ਲੀਤਾ ਘਟੁ ਲੁਟਿਆ ਦੀਵੜੇ ਗਇਆ ਬੁਝਾਇ ॥੪੮॥
ସେ ଶରୀର ରୂପୀ ଦୁର୍ଗକୁ କବ୍ଜା କରି ନେଇଛି, ଏହିପରି ଆତ୍ମାକୁ ଲୁଟି ନେଇ ଦୁଇ ଆଖିକୁ ଲିଭାଇ ଦେଇଛି। ||48||

ਫਰੀਦਾ ਵੇਖੁ ਕਪਾਹੈ ਜਿ ਥੀਆ ਜਿ ਸਿਰਿ ਥੀਆ ਤਿਲਾਹ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଦେଖ! କାପାର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେଲା, ରାଶିର ଅବସ୍ଥା କଣ ହେଲା।

ਕਮਾਦੈ ਅਰੁ ਕਾਗਦੈ ਕੁੰਨੇ ਕੋਇਲਿਆਹ ॥
ଆଖୁକୁ ପେଡି ରସ କଢାଯାଏ ଆଉ କାଗଜ, ହାଣ୍ଡି ଓ କୋଇଲାର ଅବସ୍ଥା କଣ ହୁଏ।

ਮੰਦੇ ਅਮਲ ਕਰੇਦਿਆ ਏਹ ਸਜਾਇ ਤਿਨਾਹ ॥੪੯॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଶକ୍ତ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ||49||

ਫਰੀਦਾ ਕੰਨਿ ਮੁਸਲਾ ਸੁਫੁ ਗਲਿ ਦਿਲਿ ਕਾਤੀ ਗੁੜੁ ਵਾਤਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ଦମ୍ଭ ଫକିର ଆଡକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ କାନ୍ଧ ଉପରେ ଆସନ ଗଳାରେ କଫନି ନେଇଛି, ହୃଦୟରେ କାଟିବା ପାଇଁ ଛୁରି ଅଛି, ମୁଖରେ ଗୁଡ ଭଳି ମିଠା ମିଠା କଥା କହିଥାଏ।

ਬਾਹਰਿ ਦਿਸੈ ਚਾਨਣਾ ਦਿਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤਿ ॥੫੦॥
ବାହାରୁ ସମାଜ ସାମନାରେ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ କହିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ଅନ୍ଧାର ରାତ୍ରି ଭଳି ମନ୍ଦ ଅଟେ||50||

ਫਰੀਦਾ ਰਤੀ ਰਤੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਜੇ ਤਨੁ ਚੀਰੈ ਕੋਇ ॥
ବାବା ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବନ୍ଦନାରେ ମସ୍ତ ପୁରୁଷଙ୍କ ଯଦି କେହି ଶରୀର ଚିରି ଦିଏ, ତାହାହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେଥିରୁ ରକ୍ତ ବାହାରେ ନାହିଁ।

ਜੋ ਤਨ ਰਤੇ ਰਬ ਸਿਉ ਤਿਨ ਤਨਿ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫੧॥
କାରଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବନ୍ଦନାରେ ରତ ରହିବା ବାଲାର ଶରୀରରେ ରକ୍ତ ନଥାଏ। ||51||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଏହି ଶରୀରରେ ରକ୍ତ ହିଁ ରକ୍ତ ଥାଏ ଏବଂ ରାକ୍ତ ବିନା ଶରୀର ହୁଏନାହିଁ।

ਜੋ ਸਹ ਰਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ବନ୍ଦନାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ତାହାର ଶରୀରରେ ଲୋଭ ରୂପୀ ରକ୍ତ ରହେ ନାହିଁ।

ਭੈ ਪਇਐ ਤਨੁ ਖੀਣੁ ਹੋਇ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥
ମାଲିକଙ୍କ ଭୟରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଶରୀର କ୍ଷୀଣ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଲୋଭ ରକ୍ତ ବାହାରି ଯାଏ।

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ ਧਾਤੁ ਸੁਧੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥
ଯେପରି ଅଗ୍ନିରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଇତ୍ୟାଦି ଧାତୁ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ସେପରି ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭୟ ଦୁର୍ମତିର ମଇଳା ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੫੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ସେହି ଭକ୍ତଜନ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ। ||52||

ਫਰੀਦਾ ਸੋਈ ਸਰਵਰੁ ਢੂਢਿ ਲਹੁ ਜਿਥਹੁ ਲਭੀ ਵਥੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ରୂପୀ ଏପରି ସରୋବର ସନ୍ଧାନ କର, ଯେଉଁ ଠାରୁ ସବୁ ବସ୍ତୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਛਪੜਿ ਢੂਢੈ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਚਿਕੜਿ ਡੁਬੈ ਹਥੁ ॥੫੩॥
ସାଧାରଣ ଜଳାଶୟ ଖୋଜିବାରେ କୌଣସି ଲାଭ ନଥାଏ, ସେଠାରେ କଚରାରେ ହାତ ବୁଡି ରହିବ ଅର୍ଥାତ କୁସଙ୍ଗତି ଦ୍ୱାରା ବଦନାମୀ ହେବ||53||

ਫਰੀਦਾ ਨੰਢੀ ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਓ ਵਡੀ ਥੀ ਮੁਈਆਸੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଯୌବନରେ ପତି-ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନାହିଁ ଏବଂ ବୟସ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଛି,

ਧਨ ਕੁਰੇਂਦੀ ਗੋਰ ਮੇਂ ਤੈ ਸਹ ਨਾ ਮਿਲੀਆਸੁ ॥੫੪॥
ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କବରରେ ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ସହିତ ମୋର ମିଳନ ହୋଇନାହିଁ||54||

ਫਰੀਦਾ ਸਿਰੁ ਪਲਿਆ ਦਾੜੀ ਪਲੀ ਮੁਛਾਂ ਭੀ ਪਲੀਆਂ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ମସ୍ତକର ବାଳ, ଦାଢି-ନିଶ ଧଳା ହୋଇ ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି,

ਰੇ ਮਨ ਗਹਿਲੇ ਬਾਵਲੇ ਮਾਣਹਿ ਕਿਆ ਰਲੀਆਂ ॥੫੫॥
ପରନ୍ତୁ ହେ ବାଉଳା ମନ! ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୁ ରଙ୍ଗୀନ ଦୁନିଆରେ ରତ ରହିଛୁ||55||

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਧੁਕਣੁ ਕੇਤੜਾ ਪਿਰ ਨੀਦੜੀ ਨਿਵਾਰਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ଘରର ଛାତ ଉପରେ କେତେ ଦୂର ଦୌଡି ଯାଇ ପାରିବ? ଅର୍ଥାତ ଏହି ଜୀବନ ଘରର ଛାତ ଭଳି ଅଟେ, ନିଜର ନିଦ୍ରା ଦୂର କରିନିଅ।

ਜੋ ਦਿਹ ਲਧੇ ਗਾਣਵੇ ਗਏ ਵਿਲਾੜਿ ਵਿਲਾੜਿ ॥੫੬॥
ଯେଉଁ ଦିନ ତୋତେ ଗଣନା ମିଳି ଅଛି, ତୁମେଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ଚାଲି ଯାଉଛ। ॥56॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਏਤੁ ਨ ਲਾਏ ਚਿਤੁ ॥
ବାବା ଫରିଦ ସାବଧାନ କରି କହନ୍ତି ଯେ ସୁନ୍ଦର ଘର, ମହଲାରେ ହୃଦୟ ଲଗାଅ ନାହିଁ।

ਮਿਟੀ ਪਈ ਅਤੋਲਵੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਸੀ ਮਿਤੁ ॥੫੭॥
କାରଣ ମରିବା ପରେ ତୋ' ଉପରେ ବେସୁମାରୀ ମାଟି ହିଁ ପଡିଥାଏ ଆଉ କେହି ମିତ୍ର ରହନ୍ତି ନାହିଁ||57||

ਫਰੀਦਾ ਮੰਡਪ ਮਾਲੁ ਨ ਲਾਇ ਮਰਗ ਸਤਾਣੀ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ପୁନଃ ଚେତାଇ କହନ୍ତି ଯେ ବଡ ଘର ଏବଂ ଧନ-ଦୌଲତ ସହିତ ହିଁ ହୃଦୟ ଲଗାଅ, ମୃତ୍ୟୁ ଅଟଳ ଅଟେ, ଏହାକୁ ସଦା ସ୍ମରଣ କର।

Page 1381

ਸਾਈ ਜਾਇ ਸਮ੍ਹਾਲਿ ਜਿਥੈ ਹੀ ਤਉ ਵੰਞਣਾ ॥੫੮॥
ସେହି ପରଲୋକକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ମରଣ କର ଯେଉଁଠିକୁ ତୁ ଯିବାକୁ ହେବ||58||

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨ੍ੀ ਕੰਮੀ ਨਾਹਿ ਗੁਣ ਤੇ ਕੰਮੜੇ ਵਿਸਾਰਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ କାମ ଦ୍ୱାରା କିଛି ଲାଭ ନଥାଏ, ଏପରି କାମ ତ୍ୟାଗ କର।

ਮਤੁ ਸਰਮਿੰਦਾ ਥੀਵਹੀ ਸਾਂਈ ਦੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੫੯॥
ଅନ୍ୟଥା ମନ୍ଦ କର୍ମ କାରଣରୁ ତୁମେ ମାଲିକଙ୍କ ଦରବାରରେ ଲଜ୍ଜିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ||59||

ਫਰੀਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਦਿਲ ਦੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਂਦਿ ॥
ଫରିଦ ଜୀ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ମାଲିକଙ୍କ ସେବା କର ଆଉ ହୃଦୟରୁ ଅହଂ ବାହାର କରି ଦିଅ।

ਦਰਵੇਸਾਂ ਨੋ ਲੋੜੀਐ ਰੁਖਾਂ ਦੀ ਜੀਰਾਂਦਿ ॥੬੦॥
ଫକିରକୁ ବସ୍ତୁତଃ ବୃକ୍ଷ ଭଳି ସହନଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡିବ||60||

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੇ ਮੈਡੇ ਕਪੜੇ ਕਾਲਾ ਮੈਡਾ ਵੇਸੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ କପଡା କଳା ଅଟେ, ବେଶଭୁଷା ମଧ୍ୟ କଳା ଅଟେ।

ਗੁਨਹੀ ਭਰਿਆ ਮੈ ਫਿਰਾ ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਦਰਵੇਸੁ ॥੬੧॥
ମୁଁ ପାପରେ ଭରି ରହିଛି, ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ଲୋକମାନେ ମୋତେ ବିଭିନ୍ନ କଥା କହନ୍ତି||61||

ਤਤੀ ਤੋਇ ਨ ਪਲਵੈ ਜੇ ਜਲਿ ਟੁਬੀ ਦੇਇ ॥
ଜଳି ଯାଇଥିବା ଫସଲକୁ ଥଣ୍ଡା ଜଳରେ କେତେ ବୁଡାଇଲାଏ ମଧ୍ୟ ପୁନଃ ସବୁଜ ହୁଏନାହିଁ।

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਡੋਹਾਗਣਿ ਰਬ ਦੀ ਝੂਰੇਦੀ ਝੂਰੇਇ ॥੬੨॥
ହେ ଫରିଦ! ସେପରି ହିଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ରହିଥାଏ||62||

ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਤਾ ਚਾਉ ਵੀਵਾਹੀ ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଝିଅ କୁଆଁରୀ ଥିଲା, ତାହା ପାଖରେ ବିବାହ କରିବାର ଉତ୍ସାହ ଥିଲା, ବିବାହ କରିବା ପରେ ଗୃହସ୍ଥି ଜଞ୍ଜାଳରେ ଫସି ଯାଇଛି।

ਫਰੀਦਾ ਏਹੋ ਪਛੋਤਾਉ ਵਤਿ ਕੁਆਰੀ ਨ ਥੀਐ ॥੬੩॥
ହେ ଫରିଦ! ତାହାପରେ ସେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେ ପୁନର୍ବାର କୁଆଁରୀ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ||63||

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਆਇ ਉਲਥੇ ਹੰਝ ॥
ଯଦି ହଂସ ଲୁଣିଆ ଜଳାଶୟରେ ବସିଥାଏ,

ਚਿੰਜੁ ਥੋੜਨ੍ਹਿ ਨਾ ਪੀਵਹਿ ਉਡਣ ਸੰਦੀ ਡੰਝ ॥੬੪॥
ସେ ନିଜ ଚଞ୍ଚୁକୁ ଜଳରେ ବୁଡାଇବା ପରେ ମଧ୍ୟ ପାଣି ପିଇପାରେ ନାହିଁ, ସେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ସେଠାରୁ ଉଡିଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରିଥାଏ(ସେପରି ହିଁ ସନ୍ଥ ସଂସାରର ବାସନାକୁ ଦେଖି ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ବିରାଜମାନର କାମନା କରିଥାନ୍ତି)||64||

ਹੰਸੁ ਉਡਰਿ ਕੋਧ੍ਰੈ ਪਇਆ ਲੋਕੁ ਵਿਡਾਰਣਿ ਜਾਇ ॥
ଯଦି ହଂସ ଉଡି କ୍ଷେତରେ ଆସି ବସିଯାଏ, ଲୋକମାନେ ତାହାକୁ ଘଉଡାଇବା ଯାଇଥାନ୍ତି (ଅର୍ଥାତ ଯଦି ସନ୍ଥ ସଂସାରକୁ ଆସିଥାନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କୁ ହଟାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତି)

ਗਹਿਲਾ ਲੋਕੁ ਨ ਜਾਣਦਾ ਹੰਸੁ ਨ ਕੋਧ੍ਰਾ ਖਾਇ ॥੬੫॥
ପରନ୍ତୁ ଭୋଳା ଲୋକ ଏହା ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ହଂସ କେବେ ଫସଲ ଖାଏ (ଅର୍ଥାତ ସନ୍ଥ ସଂସାରର ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି) ||65||

ਚਲਿ ਚਲਿ ਗਈਆਂ ਪੰਖੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹ੍ਰੀ ਵਸਾਏ ਤਲ ॥
ସେହି ଜୀବ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ ନିଜ ପାଳିରେ ଚାଲି ଯାଇଛି, ଯିଏ ଜଗତ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ବସି ଥିଲା।

ਫਰੀਦਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ਭੀ ਚਲਸੀ ਥਕੇ ਕਵਲ ਇਕਲ ॥੬੬॥
ହେ ଫରିଦ! ଏହି ଜଗତ ରୂପୀ ସରୋବର ମଧ୍ୟ ଶୁଖିଯିବ, ପରନ୍ତୁ ସନ୍ଥ ରୂପୀ ଏକ କମଳ ହିନ ରହିବ||66||

ਫਰੀਦਾ ਇਟ ਸਿਰਾਣੇ ਭੁਇ ਸਵਣੁ ਕੀੜਾ ਲੜਿਓ ਮਾਸਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ମରଣ ପରେ ମସ୍ତକ ତଳେ ଇଟା ରଖି ଧରିତ୍ରୀ ଉପରେ ଶୟନ କରିବାକୁ ପଡିବ ଆଉ ମୁଖକୁ କୀଟ ଚର୍ବଣ କରୁଥିବ।

ਕੇਤੜਿਆ ਜੁਗ ਵਾਪਰੇ ਇਕਤੁ ਪਇਆ ਪਾਸਿ ॥੬੭॥
ଏହିପରି ଏକ ଜାଗାରେ ପଡି କେତେ ଯୁଗ ବିତାଇବାକୁ ପଡିବ||67||

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਜੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ରୂପୀ ପାତ୍ର ଫାଟି ଯାଇଛି, ଶ୍ୱାସ ଡୋରୀ ମଧ୍ୟ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଛି।

ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਕੈ ਘਰਿ ਨਾਠੀ ਅਜੁ ॥੬੮॥
ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁର ଦୂତ ଇଜରାଇଲ କେଉଁ ଘରର ଅତିଥି ଅଟେ||୬୪||

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੰਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਜੁ ॥
ହେ ଫରିଦ!ସୁନ୍ଦର ଦେହ ରୂପୀ ପାତ୍ର ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଶ୍ୱାସର ଡୋରୀ ମଧ୍ୟ ଛିଣ୍ଡି ଯାଇଛି।

ਜੋ ਸਜਣ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੇ ਸੇ ਕਿਉ ਆਵਹਿ ਅਜੁ ॥੬੯॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପାପ କାରଣରୁ ବୋଝ ମାତ୍ର ଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାକୁ କିପରି ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମିଳି ପାରିବ||୬୨||

ਫਰੀਦਾ ਥੇ ਨਿਵਾਜਾ ਕੁਤਿਆ ਏਹ ਨ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ନମାଜ ପଢିବା ବାଲା କୁକୁର! ତୋର ଏହା ଠିକ ନାହିଁ ଯେ

ਕਬਹੀ ਚਲਿ ਨ ਆਇਆ ਪੰਜੇ ਵਖਤ ਮਸੀਤਿ ॥੭੦॥
ତୁ କେବେ ମଧ୍ୟ ପାଞ୍ଚ ବେଳା ନମାଜ ପଢିବା ପାଇଁ ମସଜିଦ ଆସି ନାହୁଁ ||70||

ਉਠੁ ਫਰੀਦਾ ਉਜੂ ਸਾਜਿ ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਿ ॥
(ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବନ୍ଦନା ପାଇଁ ପ୍ରେରିତ କରି) ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ଉଠ, ହାତ-ମୁହଁ ଧୋଇ ସକାଳେ ନମାଜ ପାଠ କର।

ਜੋ ਸਿਰੁ ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕਪਿ ਉਤਾਰਿ ॥੭੧॥
ଯେଉଁ ମସ୍ତକ ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନତ ହୁଏନାହିଁ, ସେହି ବେକକୁ କାଟି ଦେବା ଉଚିତ||71||

ਜੋ ਸਿਰੁ ਸਾਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕੀਜੈ ਕਾਂਇ ॥
ଯେଉଁ ମସ୍ତକ ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନତ ହୁଏନାହିଁ, ତାହାକୁ କଣ କରିବା ଉଚିତ?

ਕੁੰਨੇ ਹੇਠਿ ਜਲਾਈਐ ਬਾਲਣ ਸੰਦੈ ਥਾਇ ॥੭੨॥
(ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଉତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତି) ତାହାକୁ ଚୂଲିରେ ଇନ୍ଧନ ଭାବରେ ଜଳାଇ ଦେବା ଉଚିତ||72||

ਫਰੀਦਾ ਕਿਥੈ ਤੈਡੇ ਮਾਪਿਆ ਜਿਨ੍ੀ ਤੂ ਜਣਿਓਹਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ତୋର ମାତା-ପିତା ବର୍ତ୍ତମାନ କାହାନ୍ତି, ଯିଏ ତୋତେ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ?

ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਓਇ ਲਦਿ ਗਏ ਤੂੰ ਅਜੈ ਨ ਪਤੀਣੋਹਿ ॥੭੩॥
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତୋତେ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୋତେ ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ (ତୁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଗଳାରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ)||73||

ਫਰੀਦਾ ਮਨੁ ਮੈਦਾਨੁ ਕਰਿ ਟੋਏ ਟਿਬੇ ਲਾਹਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ନିଜ ମନକୁ ମଇଦାନ ଭଳି ସମତୁଲ କର ଆଉ ଉଚ୍ଚ-ନୀଚ ସ୍ଥାନ (ଦୈତ୍ୟ, ଅହଂକାର) ଦୂର କର।

ਅਗੈ ਮੁਲਿ ਨ ਆਵਸੀ ਦੋਜਕ ਸੰਦੀ ਭਾਹਿ ॥੭੪॥
ପୁଣି ନର୍କର ଅଗ୍ନି ତୋତେ ଜଳାଇବାକୁ ଆସିବ ନାହିଁ||74||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਲਕ ਵਸੈ ਰਬ ਮਾਹਿ ॥
ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଉଦବୋଧନ କରନ୍ତି, ହେ ଫରିଦ! ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ଦୁନିଆ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବାସ କରୁଛି।

ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥੭੫॥
ତେଣୁ କେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମନ୍ଦ କୁହାଯାଇ ପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ବିନା କେହି ନାହାନ୍ତି||75||

ਫਰੀਦਾ ਜਿ ਦਿਹਿ ਨਾਲਾ ਕਪਿਆ ਜੇ ਗਲੁ ਕਪਹਿ ਚੁਖ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଯେଉଁ ଦିନ ଢାଇ ନାଭି କାଟିଥିଲେ, ଯଦି ସେହି ଦିନ ଗଳା କାଟି ଦେଇଥାନ୍ତେ, ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା।

ਪਵਨਿ ਨ ਇਤੀ ਮਾਮਲੇ ਸਹਾਂ ਨ ਇਤੀ ਦੁਖ ॥੭੬॥
ଅନ୍ୟଥା ଆଜି ଏତେ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡି ନଥାନ୍ତା, ନା ଏତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡି ନଥାନ୍ତା||76||

ਚਬਣ ਚਲਣ ਰਤੰਨ ਸੇ ਸੁਣੀਅਰ ਬਹਿ ਗਏ ॥
ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ କାରଣରୁ ଶରୀରର ସବୁ ଅଙ୍ଗ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଦାନ୍ତ ଖାଇବା-ଚୋବାଇବା, ପାଦ ଚାଲିବା, ଆଖି ଦେଖିବା ଆଉ କାନ ଶୁଣିବା ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଛି।

ਹੇੜੇ ਮੁਤੀ ਧਾਹ ਸੇ ਜਾਨੀ ਚਲਿ ਗਏ ॥੭੭॥
ଏହା ଦେଖି ଶରୀର ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହେ ଯେ ମୋର ସବୁ ସାଥି ମୋତେ ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି
||77||

ਫਰੀਦਾ ਬੁਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਿ ਗੁਸਾ ਮਨਿ ਨ ਹਢਾਇ ॥
ବାବା ଫରିଦ ଉପଦେଶ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯଦି କେହି ତୋ' ସ୍ୱାହିତ ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତୁ ତାହା ପାଇଁ ଭଲ କର୍ମ ହିଁ କର ଆଉ ମନରେ କ୍ରୋଧ ଆଣ ନାହିଁ।

ਦੇਹੀ ਰੋਗੁ ਨ ਲਗਈ ਪਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ॥੭੮॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ଶରୀରକୁ କୌଣସି ରୋଗ ଅଥନା ବେମାରି ଲାଗେ ନାହିଁ ଏବଂ ସବୁକିଛି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||78||

ਫਰੀਦਾ ਪੰਖ ਪਰਾਹੁਣੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଏହି ଦୁନିଆ ଏକ ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ଜୀବ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ ଏକ ଅତିଥି ଭଳି ରହିଥାଏ।

ਨਉਬਤਿ ਵਜੀ ਸੁਬਹ ਸਿਉ ਚਲਣ ਕਾ ਕਰਿ ਸਾਜੁ ॥੭੯॥
ପ୍ରଭାତ ହେବା ମାତ୍ରେ ଯେତେବେଳେ (ମୃତ୍ୟୁର) ଘଣ୍ଟି ବାଜିଯାଏ, ସମସ୍ତେ ଉଡିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାନ୍ତି||79||

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤਿ ਕਥੂਰੀ ਵੰਡੀਐ ਸੁਤਿਆ ਮਿਲੈ ਨ ਭਾਉ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଜୀବନ-ରାତ୍ରିରେ ଈଶ୍ୱର-ଭକ୍ତି ରୂପୀ କସ୍ତୁରୀ ବିତରଣ କରାଯାଏ, ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋହ-ନିଦ୍ରାରେ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ସେଥିରୁ ଭାଗ ମିଳେନାହିଁ।

ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੈਣ ਨੀਂਦ੍ਰਾਵਲੇ ਤਿੰਨ੍ਹਾ ਮਿਲਣੁ ਕੁਆਉ ॥੮੦॥
ଯାହାର ନେତ୍ର ସାରା ରାତି ନିଦ୍ରାରେ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ଭକ୍ତି ରୂପୀ କସ୍ତୁରୀ ମିଳିବା କଠିନ ଅଟେ||80||

ਫਰੀਦਾ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਦੁਖੁ ਮੁਝ ਕੂ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਐ ਜਗਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି, ଭାବିଥିଲି ଏକମାତ୍ର ମୁଁ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଏହି ଦୁଃଖ ସାରା ଦୁନିଆରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਊਚੇ ਚੜਿ ਕੈ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹਾ ਅਗਿ ॥੮੧॥
ମୁଁ ଦୂରଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବାରୁ ଜଣା ଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ଦୁଃଖର ଭୟଙ୍କର ଅଗ୍ନି ଲାଗି ରହିଛି||81||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ ਮੰਝਿ ਵਿਸੂਲਾ ਬਾਗ ॥
ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି, ହେ ଫରିଦ! ଏହି ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର ଧରିତ୍ରୀରେ କଣ୍ଟକପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶାଳ ବଗିଚା ଅଛି।

ਜੋ ਜਨ ਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ਤਿੰਨ੍ਾ ਅੰਚ ਨ ਲਾਗ ॥੮੨॥
ପରନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା ପାଇଥାଏ, ତାହାକୁ ଦୁଃଖାଗ୍ନିର ଆଞ୍ଚ ଆସେ ନାହିଁ ||82||

ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମହଲା 5 ॥

ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵੜੀ ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹ ॥
ଗୁରୁଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଫରିଦ! ସୁନ୍ଦର ଶରୀର ସହିତ ଏହି ଜୀବନ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ।

ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾਈਅਨਿ ਜਿੰਨ੍ਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹ ॥੮੩॥
ପରମାତ୍ମାନକ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରେମ ହୋଇଯାଏ, ଏପରି ବିରଳ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||83||

ਕੰਧੀ ਵਹਣ ਨ ਢਾਹਿ ਤਉ ਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ॥
ହେ ନଦୀର ପ୍ରବାହ! ତୁ କୂଳ ଆଡକୁ ଯାଅ ନାହିଁ, ତୋତେ ମଧ୍ୟ ହିସାବ ଦେବାକୁ ପଡିବ।

ਜਿਧਰਿ ਰਬ ਰਜਾਇ ਵਹਣੁ ਤਿਦਾਊ ਗੰਉ ਕਰੇ ॥੮੪॥
କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ପ୍ରବାହ ସେଠାକୁ ଚାଲିଯାଏ||84||

ਫਰੀਦਾ ਭੁਖਾ ਸੇਤੀ ਦਿਹੁ ਗਇਆ ਸੂਲਾਂ ਸੇਤੀ ਰਾਤਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଦିନ ଦୁଃଖରେ ବିତୁଅଛି ଆଉ ରାତି ଶୂଳିରେ ବସିବା ଭଳି ପ୍ରତୀୟମାନ ହେଉଛି।

ਖੜਾ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਤਣੀ ਬੇੜਾ ਕਪਰ ਵਾਤਿ ॥੮੫॥
କୂଳରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଗୁରୁ ରୂପୀ ମଲାହ ଚିତ୍କାର କରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୋର ଜୀବନ ରୂପୀ ନୌକା ଭଅଁରରେ ଫସି ଯାଇଛି||85||

ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹੈ ਕੰਧੀ ਕੇਰੈ ਹੇਤਿ ॥
କୂଳକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଲମ୍ବା ନଦୀ ବହୁଅଛି।

ਬੇੜੇ ਨੋ ਕਪਰੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਪਾਤਣ ਰਹੈ ਸੁਚੇਤਿ ॥੮੬॥
ପରନ୍ତୁ ଯଦି ଗୁରୁ ରୂପୀ ମଲାହ ହୁସିଆର ହୁଅନ୍ତି, ଜୀବନ-ନୌକା ଭଅଁର ମଧ୍ୟ କିଛି ବିଗାଡି ପାରେନାହିଁ||86||

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਂ ਸੁ ਸਜਣ ਵੀਹ ਇਕੁ ਢੂੰਢੇਦੀ ਨ ਲਹਾਂ ॥
ହେ ଫରିଦ! କଥା କଥାରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେବା ବାଲା ବହୁତ ସଜ୍ଜନ ମିଳିଯାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ସାଥି ଦେବା ବାଲା ସଚ୍ଚା ସାଥି ଜଣେ ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ।

ਧੁਖਾਂ ਜਿਉ ਮਾਂਲੀਹ ਕਾਰਣਿ ਤਿੰਨ੍ਾ ਮਾ ਪਿਰੀ ॥੮੭॥
ମୁଁ ସେହି ପ୍ରିୟ ସଚ୍ଚା ସାଥି ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଘସି ଜଳିବା ଭଳି ଜଳୁଅଛି||87||

ਫਰੀਦਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਭਉਕਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀਐ ਕਉਣੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଏହି ଶରୀର କୁକୁର ଭଳି ବାରମ୍ବାର ଭୁକୁଅଛି (ଅର୍ଥାତ ସବୁ ସମୟରେ କାମନା କରୁଅଛି) ପୁଣି ତାହା ପାଇଁ ସବୁ ସମୟରେ କିଏ ଦୁଃଖୀ ହେବ।

ਕੰਨੀ ਬੁਜੇ ਦੇ ਰਹਾਂ ਕਿਤੀ ਵਰੀ ਪਉਣੁ ॥੮੮॥
ମୁଁ ନିଜ କାନ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଛି, ତେଜ ହାୱା ଭଳି କେତେ ଜୋରରେ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଶୁଣି ପାରିବି ନାହିଁ||88||

ਫਰੀਦਾ ਰਬ ਖਜੂਰੀ ਪਕੀਆਂ ਮਾਖਿਅ ਨਈ ਵਹੰਨ੍ਿ ॥
ହେ ଫରିଦ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଖଜୁରୀ ପକ୍ୱ ହୋଇଛି ଏବଂ ମହୁର ନଦୀ ବହୁଅଛି।

ਜੋ ਜੋ ਵੰਞੈਂ ਡੀਹੜਾ ਸੋ ਉਮਰ ਹਥ ਪਵੰਨਿ ॥੮੯॥
ଏଠାରେ ଯେଉଁ ଦିନ ବିତୁଅଛି, ବ୍ୟକ୍ତିର ବୟସ ହ୍ରାସ ହେଉଛି||89||

ਫਰੀਦਾ ਤਨੁ ਸੁਕਾ ਪਿੰਜਰੁ ਥੀਆ ਤਲੀਆਂ ਖੁੰਡਹਿ ਕਾਗ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି, ଏହି ଶରୀର ସୁଖକର ଅସ୍ଥିର ପିଞ୍ଜରା ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ କାଉ ପ୍ରାଣକୁ ଖୁମ୍ପୁଅଛି।

ਅਜੈ ਸੁ ਰਬੁ ਨ ਬਾਹੁੜਿਓ ਦੇਖੁ ਬੰਦੇ ਕੇ ਭਾਗ ॥੯੦॥
ଦେଖ, ବ୍ୟକ୍ତିର ମନ୍ଦ ଭାଗ୍ୟ, ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଭୁ ମିଳି ନାହାନ୍ତି||90||

ਕਾਗਾ ਕਰੰਗ ਢੰਢੋਲਿਆ ਸਗਲਾ ਖਾਇਆ ਮਾਸੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କାଉକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରି କହନ୍ତି ଯେ ହେ କଳା କାଉ! ଖୁମ୍ପି ଖୁମ୍ପି ତୁ ମୋର ଶରୀରର ସାରା ମାଂସ ଖାଇ ନେଇଛୁ,

ਏ ਦੁਇ ਨੈਨਾ ਮਤਿ ਛੁਹਉ ਪਿਰ ਦੇਖਨ ਕੀ ਆਸ ॥੯੧॥
ପରନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଏହି ଦୁଇ ନୟନକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରନାହିଁ, କାରଣ ଏଥିରେ ମୋତେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବାର ଆଶା ଅଛି||91||

ਕਾਗਾ ਚੂੰਡਿ ਨ ਪਿੰਜਰਾ ਬਸੈ ਤ ਉਡਰਿ ਜਾਹਿ ॥
ହେ କଳା କାଉ! ମୋର ଶରୀରର ପିଞ୍ଜରାକୁ ତୁ ଖୁମ୍ପ ନାହିଁ, ଭଲ ହେବ ତୁ ଏଠାରୁ ଉଡି ଯାଅ।

ਜਿਤੁ ਪਿੰਜਰੈ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ ਮਾਸੁ ਨ ਤਿਦੂ ਖਾਹਿ ॥੯੨॥
ଯେଉଁ ଶରୀର-ପିଞ୍ଜରାରେ ମୋର ମାଲିକ ରହିଥାନ୍ତି, ତାହାର ମାଂସ ଖାଅ ନାହିଁ||92||

ਫਰੀਦਾ ਗੋਰ ਨਿਮਾਣੀ ਸਡੁ ਕਰੇ ਨਿਘਰਿਆ ਘਰਿ ਆਉ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ବିଚରା କବର ଆବାଜ ଦେଉଅଛି ହେ ଗୃହହୀନ ଜୀବ! ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲି ଯାଅ।

ਸਰਪਰ ਮੈਥੈ ਆਵਣਾ ਮਰਣਹੁ ਨਾ ਡਰਿਆਹੁ ॥੯੩॥
ସର୍ବଶେଷରେ ତୁ ମୋ' ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ, ଏଥିପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ଭୟ କରନାହିଁ||93||

ਏਨੀ ਲੋਇਣੀ ਦੇਖਦਿਆ ਕੇਤੀ ਚਲਿ ਗਈ ॥
ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖି ଦେଖି କେତେ ଦୁନିଆ ଚାଲି ଯାଇଛି।

ਫਰੀਦਾ ਲੋਕਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਪਈ ॥੯੪॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି, ଲୋକଙ୍କୁ ନିଜ ଚିନ୍ତା ଲାଗିଅଛି ଆଉ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମିଳନର ଚିନ୍ତା ଲାଗିଅଛି||94||

ਆਪੁ ਸਵਾਰਹਿ ਮੈ ਮਿਲਹਿ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ମୋ' ଦ୍ୱାରା ହିଁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ହେ ଫରିଦ! ତୁ ନିଜକୁ ସୁଧାରି ନିଅ, ମୋର ମିଳନ ତୋ' ସହିତ ହେବ ଆଉ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ତୋତେ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ।

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥੯੫॥
ଯଦି ତୁ ମୋର ହିଁ ବନି ରହୁ, ସାରା ଦୁନିଆ ତୋର ହୋଇଯିବ||95||

ਕੰਧੀ ਉਤੈ ਰੁਖੜਾ ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨੈ ਧੀਰੁ ॥
ନଦୀ କୂଳର ବୃକ୍ଷ କେତେ ଦିନ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ତିଷ୍ଠି ପାରିବ?

ਫਰੀਦਾ ਕਚੈ ਭਾਂਡੈ ਰਖੀਐ ਕਿਚਰੁ ਤਾਈ ਨੀਰੁ ॥੯੬॥
ହେ ଫରିଦ! କଞ୍ଚା ପାତ୍ରରେ କେତେ ଦିନ ପାଣି ରଖା ଯାଇ ପାରିବ, ସେପରି ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ॥66॥

ਫਰੀਦਾ ਮਹਲ ਨਿਸਖਣ ਰਹਿ ਗਏ ਵਾਸਾ ਆਇਆ ਤਲਿ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଉଚ୍ଚ ମହଲ ଶୂନ୍ୟ ରହି ଯାଇଛି ଆଉ ଜମିର ତଳେ କବରରେ ଜାଗା ମିଳିଅଛି।

ਗੋਰਾਂ ਸੇ ਨਿਮਾਣੀਆ ਬਹਸਨਿ ਰੂਹਾਂ ਮਲਿ ॥
ଏହି ବିଚରା କବର ଉପରେ ପିଶାଚ ବସି ଯାଇଛି।

ਆਖੀਂ ਸੇਖਾ ਬੰਦਗੀ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ॥੯੭॥
ହେ ଶେଖ ଫରିଦ! ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରି ନିଅ, କାରଣ ଆଜି ବା କାଲି ଚାଲି ଯିବାକୁ ହେବ||97||

ਫਰੀਦਾ ਮਉਤੈ ਦਾ ਬੰਨਾ ਏਵੈ ਦਿਸੈ ਜਿਉ ਦਰੀਆਵੈ ਢਾਹਾ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି, ମୃତ୍ୟୁର ବନ୍ଧନ ମଧ ଏପରି ଦେଖା ଦେଉଅଛି, ଯେପରି କେବେ ଦରିଆର କୂଳ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ।

ਅਗੈ ਦੋਜਕੁ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਐ ਹੂਲ ਪਵੈ ਕਾਹਾਹਾ ॥
ପରେ ଉତ୍ତପ୍ତ ଅଗ୍ନିର ନରକ ଶୁଣା ଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁଠି ଦୁଷ୍ଟ ପାପୀର ଚିତ୍କାର ଚାଲିଥାଏ।

ਇਕਨਾ ਨੋ ਸਭ ਸੋਝੀ ਆਈ ਇਕਿ ਫਿਰਦੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥
କାହାକୁ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ କେହି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ବସିଅଛି।

ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤਿਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਸੇ ਦਰਗਹ ਓਗਾਹਾ ॥੯੮॥
ଯେଉଁ ଭଲ-ମନ୍ଦ କର୍ମ ଦୁନିଆରେ ହୋଇଥାଏ, ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ସାକ୍ଷୀ ବନିଥାଏ||98||

ਫਰੀਦਾ ਦਰੀਆਵੈ ਕੰਨ੍ਹੈ ਬਗੁਲਾ ਬੈਠਾ ਕੇਲ ਕਰੇ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଦରିଆ କୂଳରେ ବସିଥିବା ଜୀବ ରୂପୀ ବଗ ମଉଜ କରିଥାଏ,

ਕੇਲ ਕਰੇਦੇ ਹੰਝ ਨੋ ਅਚਿੰਤੇ ਬਾਜ ਪਏ ॥
ମଉଜ ମସ୍ତି କରି କରିବା ସମୟରେ ତାହାକୁ ଅଚାନକ ବାଜ ନେଇ ଯାଇଥାଏ।

ਬਾਜ ਪਏ ਤਿਸੁ ਰਬ ਦੇ ਕੇਲਾਂ ਵਿਸਰੀਆਂ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ମୃତ୍ୟୁ ରୂପୀ ବାଜ ନେଇଯାଏ ଏବଂ ସବୁ ଖେଳ ତମାସା ଭୁଲିଯାଏ।

ਜੋ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਨ ਚੇਤੇ ਸਨਿ ਸੋ ਗਾਲੀ ਰਬ ਕੀਆਂ ॥੯੯॥
ଏହିପରି ମନରେ ଯାହା ସ୍ମରଣ ମଧ ହୁଏନାହିଁ, ପ୍ରଭୁ ତାହା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||99||

ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਮਣ ਦੇਹੁਰੀ ਚਲੈ ਪਾਣੀ ਅੰਨਿ ॥
ସାଢ଼େ ତିନି ମାଣର ଶରୀର ଭୋଜନ-ପାଣିର ସାହାଯ୍ୟରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਆਇਓ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਵਤਿ ਆਸੂਣੀ ਬੰਨ੍ਹਿ ॥
ଦୁନିଆକୁ ବ୍ୟକ୍ତି ବହୁତ ଆଶା ନେଇ ଆସିଥାଏ।

ਮਲਕਲ ਮਉਤ ਜਾਂ ਆਵਸੀ ਸਭ ਦਰਵਾਜੇ ਭੰਨਿ ॥
ମୃତ୍ୟୁର ଦୂତ ଶରୀରର ସବୁ କବାଟ ଭାଙ୍ଗି ଆସି ଯାଇଥାଏ।

ਤਿਨ੍ਹਾ ਪਿਆਰਿਆ ਭਾਈਆਂ ਅਗੈ ਦਿਤਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ॥
ମରଣ ପରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ପ୍ରିୟ ଭାଇ, ସମ୍ପର୍କୀୟ ଦାହ-ସଂସ୍କାର କରିବା ପାଇ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਵੇਖਹੁ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ ਚਹੁ ਜਣਿਆ ਦੈ ਕੰਨ੍ਹਿ ॥
ବ୍ୟକ୍ତିର ଭାଗ୍ୟ ଚାରି ସଜ୍ଜନଙ୍କ କାନ୍ଧ ଉପରେ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਫਰੀਦਾ ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਦਰਗਹ ਆਏ ਕੰਮਿ ॥੧੦੦॥
ହେ ଫରିଦ! ଦୁନିଆରେ ଯାହା ଭଲ-ମନ୍ଦ କର୍ମ ହୋଇଥାଏ, ତାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ କାମରେ ଆସିଥାଏ। ||100||

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ ਪੰਖੀਆ ਜੰਗਲਿ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਵਾਸੁ ॥
ଫରିଦ ଜୀ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ପକ୍ଷୀଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହିଥାଏ।

ਕਕਰੁ ਚੁਗਨਿ ਥਲਿ ਵਸਨਿ ਰਬ ਨ ਛੋਡਨਿ ਪਾਸੁ ॥੧੦੧॥
ସେ ଅଖାଦ୍ୟ ଖାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଛାଡେ ନାହିଁ||101||

ਫਰੀਦਾ ਰੁਤਿ ਫਿਰੀ ਵਣੁ ਕੰਬਿਆ ਪਤ ਝੜੇ ਝੜਿ ਪਾਹਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି, ଜଳବାୟୁ ବଦଳି ଯାଇଛି (ଯୌବନ ପରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଇଛି) ବୃକ୍ଷ (ଶରୀର) କମ୍ପନ କରୁଛି, ପତ୍ର ଝଡି ଯାଉଛି।

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਢੂੰਢੀਆਂ ਰਹਣੁ ਕਿਥਾਊ ਨਾਹਿ ॥੧੦੨॥
ମୁଁ ଚାରି ଦିଗରେ ସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖିଛି, ପରନ୍ତୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିରତା ନାହିଁ||102||

ਫਰੀਦਾ ਪਾੜਿ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਉ ॥
ହେ ଫରିଦ! ମୁଁ ରେଶମୀ କପଡାକୁ ଚିରି ଖଣ୍ଡ-ଖଣ୍ଡ କରି ଦେଇଛି ଆଉ ସାଧାରଣ କମ୍ବଳ ପିନ୍ଧିଛି।

ਜਿਨ੍ੀ ਵੇਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸੇਈ ਵੇਸ ਕਰੇਉ ॥੧੦੩॥
ଯେଉଁ ବେଶରେ ମୋର ମାଲିକ ମିଳିଥାନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ବେଶ ଧାରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି||103||

ਮਃ ੩ ॥
ମହଲା 3 ॥

ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪਾੜਤੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਇ ॥
ଗୁରୁ ଆମର ଦାସ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହନ୍ତି; ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ରେଶମ ବସ୍ତ୍ରକୁ କାହିଁକି ଚିରୁ ଅଛୁ, ସାଧାରଣ କମ୍ବଳ ମଧ୍ୟ କାହା ପାଇଁ ପିନ୍ଧୁଛୁ?

ਨਾਨਕ ਘਰ ਹੀ ਬੈਠਿਆ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇਇ ॥੧੦੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ହୃଦୟ ସଫା କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପରମାତ୍ମା ଘରେ ବସି ହିଁ ମିଳିଯାନ୍ତି||104||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਗਰਬੁ ਜਿਨ੍ਾ ਵਡਿਆਈਆ ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਆਗਾਹ ॥
ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ କହନ୍ତି, ହେ ଫରିଦ! ଯେଉଁ ଲୋକକୁ ଧନ-ଦୌଲତ ଓ ଯୌବନର ଅହଂକାର ହୋଇଥାଏ,

ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਧਣੀ ਸਿਉ ਟਿਬੇ ਜਿਉ ਮੀਹਾਹੁ ॥੧੦੫॥
ସେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଏ, ଯେପରି ବର୍ଷା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବାଲିର ପାହାଡ ଶୁଖିଲା ରହିଥାଏ||105||

ਫਰੀਦਾ ਤਿਨਾ ਮੁਖ ਡਰਾਵਣੇ ਜਿਨਾ ਵਿਸਾਰਿਓਨੁ ਨਾਉ ॥
ହେ ଫରିଦ! ତାହାର କୁଖ ବହୁତ ଭୟାନକ ଅଟେ, ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ଯାଏ।

ਐਥੈ ਦੁਖ ਘਣੇਰਿਆ ਅਗੈ ਠਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥੧੦੬॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରରେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ, ପରଲୋକରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ମିଳେନାହିଁ||106||

ਫਰੀਦਾ ਪਿਛਲ ਰਾਤਿ ਨ ਜਾਗਿਓਹਿ ਜੀਵਦੜੇ ਮੁਇਓਹਿ ॥
ଫରିଦ କହନ୍ତି, ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଯଦି ଭୋର ସମୟରେ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅନାହିଁ, ଜୀବିତ ଥାଇ ମୃତ ସହିତ ସମାନ ।

ਜੇ ਤੈ ਰਬੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਤ ਰਬਿ ਨ ਵਿਸਰਿਓਹਿ ॥੧੦੭॥
ଯଦି ତୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛୁ, ପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଭୁଲି ନାହାନ୍ତି, ସେ ତୋର ସବୁ କାମ ଦେଖୁଛନ୍ତି||107||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਕੰਤੁ ਰੰਗਾਵਲਾ ਵਡਾ ਵੇਮੁਹਤਾਜੁ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ କହନ୍ତି, ହେ ଫରିଦ! ମାଲିକ ବଡ ରଙ୍ଗିଲିଆ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱାଧୀନ ଅଟନ୍ତି।

ਅਲਹ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਏਹੁ ਸਚਾਵਾਂ ਸਾਜੁ ॥੧੦੮॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବନ୍ଦନାରେ ଲୀନ ରହିବା ହିଁ ସଚ୍ଚା ଶୃଙ୍ଗାର ଅଟେ||108||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਹਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଦୁଃଖ-ସୁଖକୁ ଏକା ଭଳି ଭାବ ଆଉ ହୃଦୟରୁ ମନ୍ଦ ଚିନ୍ତା ତ୍ୟାଗ କର।

ਅਲਹ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਤਾਂ ਲਭੀ ਦਰਬਾਰੁ ॥੧੦੯॥
ଯାହା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ଉଚିତ ଭାବ, ଦରବାରରେ ଇଜ୍ଜତ ମିଳିବ||109||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5॥

ਫਰੀਦਾ ਦੁਨੀ ਵਜਾਈ ਵਜਦੀ ਤੂੰ ਭੀ ਵਜਹਿ ਨਾਲਿ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ କହନ୍ତି, ହେ ଫରିଦ! ଦୁନିଆରେ ଲୋକମାନେ ମାୟା ସହିତ ସକ୍ରିୟ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ତୁ ମଧ୍ୟ ତାହା ସହିତ ନାଚ କରୁଅଛୁ।

ਸੋਈ ਜੀਉ ਨ ਵਜਦਾ ਜਿਸੁ ਅਲਹੁ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥੧੧੦॥
ପରନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ସମ୍ଭାଳି ଥାଆନ୍ତି, ସେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ||110||

ਮਃ ੫ ॥
ମହଲା 5 ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਿਲੁ ਰਤਾ ਇਸੁ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ ॥
ହେ ଫରିଦ! ହୃଦୟ ଏହି ଦୁନିଆରେ ଲୀନ ରହିଛି, ପରନ୍ତୁ ଦୁନିଆ କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ।

ਮਿਸਲ ਫਕੀਰਾਂ ਗਾਖੜੀ ਸੁ ਪਾਈਐ ਪੂਰ ਕਰੰਮਿ ॥੧੧੧॥
ଫକିର ଜୀବନ ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ, ଏହା ଉଚ୍ଚ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||111||

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਫੁਲੜਾ ਫਲੁ ਭੀ ਪਛਾ ਰਾਤਿ ॥
ରାତ୍ରି କାଳର ପ୍ରଥମ ପ୍ରହରର ଈଶ୍ୱର ବନ୍ଦନା ଏକ ଫୁଲ ଭଳି ଅଟେ ତଥା ପୂର୍ବ ରାତ୍ରି ଅର୍ଥାତ ଭୋର ସମୟରେ ବନ୍ଦନା ଫଳ ସମାନ ଅଟେ।

ਜੋ ਜਾਗੰਨ੍ਹਿ ਲਹੰਨਿ ਸੇ ਸਾਈ ਕੰਨੋ ਦਾਤਿ ॥੧੧੨॥
ଯିଏ ପ୍ରଭାତ କାଳରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରୁ କୃପା ରୂପୀ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||112||

ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ମାଲିକଙ୍କ ଅଟେ, କେହି ମଧ୍ୟ ମାଲିକଙ୍କୁ ଦେବା ପାଇଁ ବାଧ କରି ପାରିବ ନାହିଁ।

ਇਕਿ ਜਾਗੰਦੇ ਨਾ ਲਹਨ੍ਹਿ ਇਕਨ੍ਹਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਠਾਲਿ ॥੧੧੩॥
କିଛି ଜାଗ୍ରତ ରହି ତାହା ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ କିଛି ଶୟନ କରି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ମାଲିକ ସବୁ ଦେଇଥାନ୍ତି||113||

ਢੂਢੇਦੀਏ ਸੁਹਾਗ ਕੂ ਤਉ ਤਨਿ ਕਾਈ ਕੋਰ ॥
ହେ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ! ତୁ ନିଜ ସୋହାଗ (ପ୍ରଭୁ)କୁ ସଂଧାନ କରୁଅଛୁ, ଯଦି ମିଳି ନାହିଁ, ତାହାହେଲେ ତୋ' ଠାରେ କିଛି ଅଭାବ ରହିଛି।

ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਉ ਸੁਹਾਗਣੀ ਤਿਨ੍ਹਾ ਝਾਕ ਨ ਹੋਰ ॥੧੧੪॥
ଯାହାର ନାମ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ତାହାର ଅନ୍ୟ କିଛି କାମନା ନାହିଁ||114||

ਸਬਰ ਮੰਝ ਕਮਾਣ ਏ ਸਬਰੁ ਕਾ ਨੀਹਣੋ ॥
ଯଦି ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଯଦି ସହନଶୀଳତାର କମାଣ ଥାଏ ଏବଂ ସହନଶୀଳତାର ହିଁ ସବୁ ଥାଏ,

ਸਬਰ ਸੰਦਾ ਬਾਣੁ ਖਾਲਕੁ ਖਤਾ ਨ ਕਰੀ ॥੧੧੫॥
ଯଦି ସବୁ ସହନଶୀଳତାର ହୋଇଥାଏ କେବେ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବ ନାହିଁ||115||

ਸਬਰ ਅੰਦਰਿ ਸਾਬਰੀ ਤਨੁ ਏਵੈ ਜਾਲੇਨ੍ਹਿ ॥
ସହନଶୀଳ ବ୍ୟକ୍ତି ସହନଶୀଳତାରେ ରହି କଠିନ ସାଧନା ଦ୍ୱାରା ଶରୀରକୁ ଜଳାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਹੋਨਿ ਨਜੀਕਿ ਖੁਦਾਇ ਦੈ ਭੇਤੁ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਨਿ ॥੧੧੬॥
ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିକଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଏହି ଭେଦ କାହାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ||116||

ਸਬਰੁ ਏਹੁ ਸੁਆਉ ਜੇ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਦਿੜੁ ਕਰਹਿ ॥
ସହନଶୀଳତା ହିଁ ଜୀବନର ମନୋରଥ ଅଟେ, ହେ ମନୁଷ୍ୟ! ଯଦି ତୁ ଏହାକୁ ପକ୍କା କରି ନେଉ, ତାହାହେଲେ

ਵਧਿ ਥੀਵਹਿ ਦਰੀਆਉ ਟੁਟਿ ਨ ਥੀਵਹਿ ਵਾਹੜਾ ॥੧੧੭॥
ତୁ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ଏକ ଦରିଆ ବନି ଯିବୁ ଆଉ ଛୋଟ ନାଳ ହୋଇ ରହିବୁ ନାହିଁ ||117||

ਫਰੀਦਾ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚੋਪੜੀ ਪਰੀਤਿ ॥
ବାବା ଫରିଦ କହନ୍ତି, ଫକିର ହେବା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ, ପରନ୍ତୁ ଏହା ତୋହର ବାହ୍ୟ ଦେଖାଣିଆ ଅଟେ।

ਇਕਨਿ ਕਿਨੈ ਚਾਲੀਐ ਦਰਵੇਸਾਵੀ ਰੀਤਿ ॥੧੧੮॥
ଏହି ଫକିର ରାସ୍ତାରେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଚାଲି ପାରିଥାଏ||118||

ਤਨੁ ਤਪੈ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਬਲੰਨ੍ਹਿ ॥
ମୋର ଶରୀର ଏକ ଚୁଲି ଭଳି ଉତ୍ତପ୍ତ ହୋଇଯାଉ, ମୋର ଅସ୍ଥି କାଠ ଭଳି ଜଳିଯାଉ।

ਪੈਰੀ ਥਕਾਂ ਸਿਰਿ ਜੁਲਾਂ ਜੇ ਮੂੰ ਪਿਰੀ ਮਿਲੰਨ੍ਹਿ ॥੧੧੯॥
ପାଦରେ ଚାଲି ଥକି ଗଲେ ମସ୍ତକରେ ଚାଲି ରହେ, ଯଦି ମୋତେ ମାଲିକ ମିଳିଯାନ୍ତି, ସବୁ କଷ୍ଟ ସହନ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି||119||

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ ॥
ହେ ଫରିଦ! ଶରୀରକୁ ଚୁଲି ଭଳି ଉତ୍ତପ୍ତ କର ନାହିଁ ଆଉ ନା ଅସ୍ଥିକୁ କାଠ ଭଳି ଜଳାଇ ଦିଅ।

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਨਿਹਾਲਿ ॥੧੨੦॥
ମସ୍ତକ ଆଉ ପାଦ ତୋର କଣ ବିଗାଡିଛନ୍ତି(ସେମାନଙ୍କୁ କାହିଁକି ଦୁଃଖୀ କରୁଛ) ଅନ୍ତର୍ମନରେ ହିଁ ମାଲିକଙ୍କୁ ଦେଖ||120||

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਡੇ ਨਾਲਿ ॥
(ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ କହେ) ମୁଁ ଯେଉଁ ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରୁଅଛି, ସେହି ସଜ୍ଜନ ମୋର ସାଥିରେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି।

ନਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਲਿ ॥੧੨੧॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଅଦୃଷ୍ଟ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ବସ୍ତୁତଃ ଗୁରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି||121||

ਹੰਸਾ ਦੇਖਿ ਤਰੰਦਿਆ ਬਗਾ ਆਇਆ ਚਾਉ ॥
ହଂସ(ମହାପୁରୁଷ0ଙ୍କୁ (ଭବସାଗରରେ) ପାର ହେବା ଦେଖି ବଗର ମଧ କାମନା ଆସିଥାଏ,

ਡੁਬਿ ਮੁਏ ਬਗ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ ॥੧੨੨॥
କିନ୍ତୁ ବିଚରା ବଗ ପାଣିରେ ବୁଡିଯାଏ, ତାହାର ମସ୍ତକ ତଳେ ଆଉ ଗୋଡ ଉପରକୁ ହୋଇଯାଏ||122||

ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈ ਕੀਤਾ ਸੰਗੁ ॥
ମୁଁ ଭାବିଛି ଯେ କେହି ବଡ ହଂସ (ମହାପୁରୁଷ) ଅଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗତ କରିବି।

ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਪੁੜਾ ਜਨਮਿ ਨ ਭੇੜੀ ਅੰਗੁ ॥੧੨੩॥
ଯଦି ମୋତେ ଜଣା ପଡିଥାନ୍ତା ଯେ ଏହା ବଗ ଅଟେ, ମୁଁ କେବେ ମଧ ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ||123||

ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਧਰੇ ॥
କଣ ହଂସ (ବଡ) ଆଉ କଣ ବଗ (ଛୋଟ), ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ସେ ମହାନ ହୋଇଯାଏ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇ ॥੧੨੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯଦି ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏସେ କଳା କାଉ (ମନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତି)କୁ ମଧ ହଂସ (ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ) ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||124||

ਸਰਵਰ ਪੰਖੀ ਹੇਕੜੋ ਫਾਹੀਵਾਲ ਪਚਾਸ ॥
ଜେଜିଟି ରୂପୀ ସରୋବରରେ ଜୀବ ରୂପୀ ପକ୍ଷୀ ଏକାକୀ ଥାଏ, ଯାହାକୁ ଫସାଇବା ପାଇଁ ପଚାଶ ଜଣ ରହିଥାନ୍ତି।

ਇਹੁ ਤਨੁ ਲਹਰੀ ਗਡੁ ਥਿਆ ਸਚੇ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥੧੨੫॥
ଏହି ଶରୀର ବିକାର ରୂପୀ ଲହରୀରେ ଫସି ଯାଇଛି, ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି||125||

ਕਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਕਵਣੁ ਗੁਣੁ ਕਵਣੁ ਸੁ ਮਣੀਆ ਮੰਤੁ ॥
ତାହା କେଉଁ ଅକ୍ଷର, କେଉଁ ଗୁଣ ଅଥବା କେଉଁ ମନ୍ତ୍ର ଅଟେ,

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਸੋ ਹਉ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥੧੨੬॥
ମୁଁ ଏପରି କେଉଁ ବେଶ ଧାରଣ କରିବି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ପ୍ରଭୁ ମୋ' ବଶରେ ଆସି ଯିବେ||126||

ਨਿਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਖਵਣੁ ਗੁਣੁ ਜਿਹਬਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤੁ ॥
ଉତ୍ତର- ନମ୍ର ଭାଷା ଆପଣାଅ, ଯଦି କେହି ମନ୍ଦ ବୋଲିଥାଏ, କ୍ଷମା ଭାବନା ଧାରଣ କର, ଜିହ୍ୱାରେ ମିଠା ବୋଲିବାର ମନ୍ତ୍ର ନିଅ।

ਏ ਤ੍ਰੈ ਭੈਣੇ ਵੇਸ ਕਰਿ ਤਾਂ ਵਸਿ ਆਵੀ ਕੰਤੁ ॥੧੨੭॥
ହେ ଭଉଣୀ! ଏହି ତିନି ସଦଗୁଣ ଅଟେ, ଏହି ବେଶ ଧାରଣ କର, ପତି-ପ୍ରଭୁ ତୋର ବଶରେ ଆସି ଯିବେ||127||

ਮਤਿ ਹੋਦੀ ਹੋਇ ਇਆਣਾ ॥
ଯିଏ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଅବୁଝା ରଖିଥାଏ,

ਤਾਣ ਹੋਦੇ ਹੋਇ ਨਿਤਾਣਾ ॥
ବଳବାନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ବଳ ବନି ରହିଥାଏ, (ଅର୍ଥାତ ନିରୀହ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟାଚାର କରିଥାଏ)

ਅਣਹੋਦੇ ਆਪੁ ਵੰਡਾਏ ॥
ଯାହା କିଛି ପାଖରେ ଅଛି, ମିଳିମିଶି ଖାଇଥାଏ, (ଦରିଦ୍ରକୁ ବାଣ୍ଟିଥାଏ)

ਕੋ ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਸਦਾਏ ॥੧੨੮॥
ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ମନୁଷ୍ୟକୁ ହିଁ ପରମ ଭକ୍ତ କୁହାଯାଏ||128||

ਇਕੁ ਫਿਕਾ ਨ ਗਾਲਾਇ ਸਭਨਾ ਮੈ ਸਚਾ ਧਣੀ ॥
ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଠାରେ ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ କାହାକୁ କଡା କଥା କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਹਿਆਉ ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ ਮਾਣਕ ਸਭ ਅਮੋਲਵੇ ॥੧੨੯॥
କାହାର ହୃଦୟକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ସବୁ ହୃଦୟ ମୋତି ଭଳି ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ||129||

ਸਭਨਾ ਮਨ ਮਾਣਿਕ ਠਾਹਣੁ ਮੂਲਿ ਮਚਾਂਗਵਾ ॥
ସବୁଙ୍କ ମନ ମୋତି ଭଳି ଅଟେ, ତାହାକୁ ଦୁଃଖୀ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

ਜੇ ਤਉ ਪਿਰੀਆ ਦੀ ਸਿਕ ਹਿਆਉ ਨ ਠਾਹੇ ਕਹੀ ਦਾ ॥੧੩੦॥
ଯଦି ତୋ' ପାଖରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇବା ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି, ତାହାହେଲେ କାହାର ହୃଦୟକୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦିଅ ନାହିଁ||130||

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ଯିଏ କେବଳ ଓଁକାର ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਵਈਏ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ସୱଏ ସ୍ତ୍ରୀ ମୁଖବାକ୍ୟ ମହଲା 5॥

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭ ਆਪੇ ॥
ହେ ଆଦି ପୁରୁଷ! କେବଳ ତୁ ହିଁ ବନାଇବା ବାଲା ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ମୂଳ ଅଟୁ, ସବୁ କିଛି କରିବାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟୁ।

ਸਰਬ ਰਹਿਓ ਭਰਪੂਰਿ ਸਗਲ ਘਟ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪੇ ॥
ତୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ, ତୁ ସବୁ ଶରୀରରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ।

ਬ੍ਯਾਪਤੁ ਦੇਖੀਐ ਜਗਤਿ ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਸਰਬ ਕੀ ਰਖ੍ਯਾ ਕਰੈ ਆਪੇ ਹਰਿ ਪਤਿ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥିବା ତୁ ହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ହେଉ, ତୋର ମହିମାକୁ କିଏ ନ ଜାଣେ, ତୁ ସବୁଙ୍କ ରକ୍ଷା କରୁଅଛୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟୁ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਤਪਤਿ ॥
ତୁ ଅନଶ୍ୱର ଅଟୁ, ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟୁ, ତୁ ସ୍ୱୟଂ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛୁ।

ਏਕੈ ਤੂਹੀ ਏਕੈ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਤਿ ॥
ସୃଷ୍ଟିରେ ଏକମାତ୍ର ତୁ ହିଁ ମହାନ ଅଟୁ, ତୋ' ଭଳି ମହାନ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਕਉਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰਬ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ତୋର ରହସ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ତ କେହି ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି, କିଏ ବିଚାର କରି ପାରିବ? ତୁ ଜଗତର ପିତା ଅଟୁ, ସବୁଙ୍କ ପ୍ରାଣର ଆଶ୍ରା ଅଟୁ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ' ଦ୍ୱାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥିବା ବ୍ରହ୍ମ ରୂପୀ ଭକ୍ତର ବର୍ଣ୍ଣନା ଏକ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା କିପରି କରିବି?

ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥੧॥
ହଁ, ମୁଁ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਵਾਹ ਸਰਿ ਅਤੁਲ ਭੰਡਾਰ ਭਰਿ ਪਰੈ ਹੀ ਤੇ ਪਰੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਿ ॥
ତୋର ଏହି ଅମୃତର ପ୍ରବାହ ଚାଲୁଅଛି, ତୋର ଭଣ୍ଡାରର ମଧ୍ୟ ତୁଳନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟୁ।

ਆਪੁਨੋ ਭਾਵਨੁ ਕਰਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਨ ਦੂਸਰੋ ਧਰਿ ਓਪਤਿ ਪਰਲੌ ਏਕੈ ਨਿਮਖ ਤੁ ਘਰਿ ॥
ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ହିଁ ସବୁ କରୁ, କେହି ପରାମର୍ଶଦାତା ନାହାନ୍ତି, ତୋର ହୁକୁମରେ ଏକ କ୍ଷଣରେ ସୃଷ୍ଟିର ଉତ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଯାଏ।

ਆਨ ਨਾਹੀ ਸਮਸਰਿ ਉਜੀਆਰੋ ਨਿਰਮਰਿ ਕੋਟਿ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ਨਾਮ ਲੀਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ॥
ତୋ' ସମକକ୍ଷ କେହି ନାହାନ୍ତି, ତୁ ନିର୍ମଳ ଅଟୁ, ଜ୍ଞାନର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଅଟୁ, ତୋର ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା କୋଟି କୋଟି ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏକ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ମହିମା କିପରି କରାଯିବ?

ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥੨॥
ହଁ, ମୁଁ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||

ਸਗਲ ਭਵਨ ਧਾਰੇ ਏਕ ਥੇਂ ਕੀਏ ਬਿਸਥਾਰੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਮਹਿ ਆਪਿ ਹੈ ਨਿਰਾਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱର ସମଗ୍ର ଲୋକ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, କେବଳ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଜଗତର ପ୍ରସାର ହୋଇଛି, ସେ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହି ନିର୍ଲିପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ਪਾਰੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਥਾਰੇ ਸਗਲ ਕੋ ਦਾਤਾ ਏਕੈ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାର କୌଣସି ଅନ୍ତ ନାହିଁ, ସଂସାରର ସବୁ ଜୀବ ତାହାଙ୍କ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, କେବଳ ସେ ହିଁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ ଦୁଷ୍ଟ ଦମନ, ଅଦୃଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି।

ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾਰੇ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਮੁਖ ਨ ਮਸਾਰੇ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ଆଶ୍ରା ଦେଇଛନ୍ତି, ନିଜ ପ୍ରକୃତିକୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ପୁଣି ରଙ୍ଗ, ରୂପ, ବର୍ଣ୍ଣ, ଚିତ୍ର, କିଛି ବି ନଥାଏ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି, ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ପ୍ରଭୁ ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏକ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ କଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବା?

ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥੩॥
ହଁ, ମୁଁ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||3||

ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੰ ਕੀਮਤਿ ਨ ਗ੍ਯਾਨੰ ਧ੍ਯਾਨੰ ਊਚੇ ਤੇ ਊਚੌ ਜਾਨੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੋ ਥਾਨੰ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସର୍ବ ଗୁଣର ଭଣ୍ଡାର ଅଟୁ, ତୋର ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନର ମହିମା ବ୍ୟକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ତୋର ସ୍ଥାନ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ।

ਮਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰੋ ਪ੍ਰਾਨੰ ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਹੈ ਜਹਾਨੰ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਬਡੇ ਤੇ ਬਡਾਨੰ ॥
ମନ, ଧନ, ପ୍ରାଣ ସର୍ବସ୍ୱ ତୋ' ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରକୁ ତୁ ଏକ ସୂତ୍ରରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଛୁ, ତୁ ଏତେ ବଡ ଯେ ତୋର ଉପମା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੋ ਭੇਉ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਉ ਅਕਲ ਕਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਕੋ ਧਾਨੰ ॥
ତୋର ରହସ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ତୁ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଅପାର ଦେବାଧିଦେବ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟୁ, ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ସବୁଙ୍କ ପାଳନ କରୁଅଛୁ।

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥
ଦାସ ନାନକ ଏକ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ସେହି ଭକ୍ତର କଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରିବେ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਹਾਂ ਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥੪॥
ହଁ, ମୁଁ କେବଳ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||4||

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰ ਅਛਲ ਪੂਰਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ଈଶ୍ୱର ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ କେହି ଛଳ କପଟ କରି ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି।

ਹਰਖਵੰਤ ਆਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥
ସେ ଖୁଶିର ଘର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ରୂପ ଅନନ୍ତ ଅଟେ, ସେ ସେ ସଦା ଆନନ୍ଦମୟ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ॥
ସେ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ସାରା ଦୁନିଆ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ଏକ ତିଳେମାତ୍ର ମଧ୍ୟ ଗାନ କରିପାରେ ନାହିଁ।

ਜਾ ਕਉ ਹੋਂਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁ ਜਨੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਸੀ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ଉପରେ ତୋର କୃପା ହୋଇଯାଏ, ସେ ତୋ' ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਧੰਨਿ ਜਨ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਯਉ ॥
ସେହି ଭକ୍ତଜନ ଧନ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହା ଉପରେ ପରମାତ୍ମା କୃପାଳୁ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਅਉ ਸਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹ ਥੇ ਰਹਿਓ ॥੫॥
ଯାହାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଛି, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||5||

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤੇ ਸਤਿ ਭਣੀਐ ॥
ଈଶ୍ୱର ପରମ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି, କେବଳ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସତ୍ୟ କୁହାଯାଏ।

ਦੂਸਰ ਆਨ ਨ ਅਵਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਊਰਾਤਨੁ ਸੁਣੀਐ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କେହି ଆଦିପୁରୁଷ ଶୁଣା ଯାଇ ନାହିଁ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨਿ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥
ଯଦି ଅମୃତମୟ ହରିନାମ ଜପା ଯାଏ, ମନକୁ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜੇਹ ਰਸਨ ਚਾਖਿਓ ਤੇਹ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ॥
ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ନାମ ଜପ କରିଛି, ସେ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਜਿਹ ਠਾਕੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਭਯੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ମାଲିକ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ପ୍ରେମ ସତସଙ୍ଗତ ସହିତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ੍ ਪਰਸਿਓ ਤਿਨ੍ ਸਭ ਕੁਲ ਕੀਓ ਉਧਾਰੁ ॥੬॥
ଯେଉଁ ଜୀବର ମିଳନ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱରୂପ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସହିତ ହୋଇଛି, ତାହାର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛି||6||

ਸਚੁ ਸਭਾ ਦੀਬਾਨੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਪਹਿ ਧਰਿਓ ॥
ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସଭା ଅଟଳ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଅଦାଲତ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟେ, ସେ ସତ୍ୟ ରୂପରେ ସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି।

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿਓ ॥
ତାହାଙ୍କ ସିଂହାସନ ମଧ୍ୟ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ସେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ସଚ୍ଚା ନ୍ୟାୟ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਚਿ ਸਿਰਜ੍ਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ਆਪਿ ਆਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲਓ ॥
ସଚ୍ଚା ମାଲିକ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସଂସାର ବନାଇଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଅଭ୍ରାନ୍ତ ଓ କେବେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਰਤਨ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਕੀਮ ਨਹੁ ਪਵੈ ਅਮੁਲਓ ॥
ତାହାଙ୍କ ନାମ ରତ୍ନ ଅପାର ଅଟେ, ଯାହାର ମୂଲ୍ୟ କେହି ଅଙ୍କନ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ବରଂ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ।

ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਿਨਹੁ ਪਾਏ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହିଁ ସର୍ବ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ੍ ਪਰਸਿਓ ਤੇ ਬਹੁੜਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਏ ॥੭॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ହରି ରୂପ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଚରଣ-ଶରଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ସେ ଯୋନି ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||7||

ਕਵਨੁ ਜੋਗੁ ਕਉਨੁ ਗ੍ਾਨੁ ਧ੍ਾਨੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਉਸ੍ਤਤਿ ਕਰੀਐ ॥
ସେ କେଉଁ ଯୋଗ, ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ଉପାୟ ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତି କରାଯିବ।

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤੇਤੀਸ ਕੋਰਿ ਤਿਰੁ ਕੀਮ ਨ ਪਰੀਐ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ବଡ ବଡ ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ, ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ତୋର ମହିମା ଜାଣି ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿ ਸੇਖ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପୁତ୍ର ସନକ, ସନନ୍ଦନ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଛଡା ଶେଷନାଗ ମଧ୍ୟ ତୋର ଗୁଣର ରହସ୍ୟ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਅਗਹੁ ਗਹਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ ਪੂਰਿ ਸ੍ਰਬ ਰਹਿਓ ਸਮਾਏ ॥
ତୁ ଅଗମ୍ୟ, ତୋଏଆ ଧରି ହୁଏନାହିଁ, ତାହାପରେ ମଧ୍ୟ ତୁ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଛୁ।

ਜਿਹ ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭਿ ਸੇਇ ਜਨ ਲਗੇ ਭਗਤੇ ॥
ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁ ଯାହାଙ୍କ ବନ୍ଧନରୁ ରସି କାଟି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ସେବକ ଭକ୍ତିରେ ଲାଗି ରହିଛି।

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ੍ ਪਰਸਿਓ ਤੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤੇ ॥੮॥
ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଚରଣ-ଶରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେ ଲୋକ-ପରଲୋକରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି||୪||

ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਉ ਦਾਤਾਰ ਪਰ੍ਿਉ ਜਾਚਕੁ ਇਕੁ ਸਰਨਾ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୁ ଦାତା ଅଟୁ, ମୁଁ ଯାଚକ, ତୋର ଶରଣକୁ ଆସିଛି।

ਮਿਲੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨ ਜੇਹ ਲਗਿ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥
ମୋତେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ପ୍ରଦାନ କର, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସଂସାର ସାଗରକୁ ପାର କରିବାକୁ ପଡିବ।

ਬਿਨਤਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਨਹੁ ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਭਾਵੈ ॥
ମୁଁ ବିନତି କରିଥାଏ, ଯଦି ତୋର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣ।

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ਭਗਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ ॥
ମନରେ ଏହି ଆକାଂକ୍ଷା ଅଛି ଯେ ନିଜର ଦର୍ଶନ ପ୍ରଦାନ କର, ତୋର ଭକ୍ତିରେ ଏହି ନମନ ସ୍ଥିର ହୋଇଥାଏ।

ਬਲਿਓ ਚਰਾਗੁ ਅੰਧ੍ਾਰ ਮਹਿ ਸਭ ਕਲਿ ਉਧਰੀ ਇਕ ਨਾਮ ਧਰਮ ॥
ଅନ୍ଧାରରେ ତୋର ନାମ ଦୀପ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା କଳିଯୁଗ ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ତୋର ନାମ ସ୍ମରଣ ହିଁ ଧର୍ମ-କର୍ମ ହୋଇଥାଏ।

ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਗਲ ਹਰਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥੯॥
ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ କହନ୍ତି ଯେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ଗୁରୁ ନାନକ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି||୨||

ਸਵਈਏ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ੍ ਮਹਲਾ ੫
ସୱୟେ ସ୍ତ୍ରୀ ମୁଖବାକ୍ୟ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ।

ਕਾਚੀ ਦੇਹ ਮੋਹ ਫੁਨਿ ਬਾਂਧੀ ਸਠ ਕਠੋਰ ਕੁਚੀਲ ਕੁਗਿਆਨੀ ॥
ଏହି ଶରୀର ନଶ୍ୱର ଅଟେ, ମୋହ-ମାୟାରେ ଫସି ରହିଥାଏ, ମୁଁ ମୂର୍ଖ, କଠୋର ପାପ ଦ୍ୱାରା ମଳିନ ଓ ଅଜ୍ଞାନ ଅଟେ।

ਧਾਵਤ ਭ੍ਰਮਤ ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥
ମନ ଏଣେତେଣେ ଦୌଡି ଥାଏ, ସ୍ଥିର ରହିପାରେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ମହିମାକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਜੋਬਨ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤਾ ਬਿਚਰਤ ਬਿਕਲ ਬਡੌ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥
ଏହି ଯୌବନ, ରୂପ-ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମାୟାର ନିଶାରେ ମସ୍ତ ଅଛି ଆଉ ବଡ ଅଭିମାନୀ ବନି ବିଚରଣ କରିଥାଏ।

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਨਾਰਿ ਨਿੰਦਾ ਯਹ ਮੀਠੀ ਜੀਅ ਮਾਹਿ ਹਿਤਾਨੀ ॥
ପର ଧନ, ପର ଝଗଡା, ନାରୀ ଏବଂ ଲୋକଙ୍କ ନିନ୍ଦା ହିଁ ମନକୁ ମିଠା ଏବଂ ଭଲ ଲାଗିଥାଏ।

ਬਲਬੰਚ ਛਪਿ ਕਰਤ ਉਪਾਵਾ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ମୁଁ ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ଛଳ-କପଟ କରିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ ପ୍ରଭୁ ସବୁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି।

ਸੀਲ ਧਰਮ ਦਯਾ ਸੁਚ ਨਾਸ੍ਤਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨੀ ॥
ମୋ' ଠାରେ କୌଣସି ଶୀଳ, ଧର୍ମ, ଦୟା ଆଦି ନାହିଁ, ଏଣୁ ପ୍ରାଣଦାତା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଛି।

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥ ਸਿਰੀਧਰ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ॥੧॥
ହେ ଶ୍ରୀଧର! ତୁ କରଣ କାରଣ ଅଟୁ, ସର୍ବ ସମର୍ଥ ଅଟୁ, ହେ ନାନକଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ! ମୋତେ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ରକ୍ଷା କର||1||

ਕੀਰਤਿ ਕਰਨ ਸਰਨ ਮਨਮੋਹਨ ਜੋਹਨ ਪਾਪ ਬਿਦਾਰਨ ਕਉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିବା, ଦୁଇଟି ହିଁ କାମ ପାପ ନଷ୍ଟ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਸਮਰਥ ਸਭੈ ਬਿਧਿ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਨ ਸਉ ॥
ନିରଙ୍କାର ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ସେ ସର୍ବ ସମର୍ଥ ଆଉ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତି।

ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਜਾਨਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰ ਮੋਹਿਓ ਕਤ ਧੰਉ ॥
ହେ ଅଚେତ ମନ! ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଉପଦେଶ ନେଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, କାହିଁକି ମୋହର ଅନ୍ଧକାରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ?

ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਚਸਾ ਪਲੁ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਨਾ ਸੰਗਿ ਲਉ ॥
ଜିହ୍ୱାରେ ପ୍ରତି ଘଡି, ମୂହୁର୍ତ୍ତ ଏବଂ କ୍ଷଣ ରାମ ନାମର ସ୍ମରଣ କର।

ਹੋਛਉ ਕਾਜੁ ਅਲਪ ਸੁਖ ਬੰਧਨ ਕੋਟਿ ਜਨੰਮ ਕਹਾ ਦੁਖ ਭੰਉ ॥
ମାୟା ରୂପୀ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଳ୍ପ ସୁଖ ଦେଇଥାଏ, କୋଟି କୋଟି ଜନ୍ମ ବନ୍ଧନରେ ଫସି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିବାକୁ କାହିଁକି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଛୁ ?

ਸਿਖ੍ਾ ਸੰਤ ਨਾਮੁ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਆਤਮ ਸਿਉ ਰੰਉ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରଭୁ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରୁହ||2||

ਰੰਚਕ ਰੇਤ ਖੇਤ ਤਨਿ ਨਿਰਮਿਤ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ ਧਰੀ ॥
ହେ ଜୀବ! ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ଅଳ୍ପ ବୀର୍ଯ୍ୟ ମାତାର ଗର୍ଭରେ ରଖି ଦୁର୍ଲଭ ଶରୀର ବନାଇଛନ୍ତି।

ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੋਧੇ ਸੁਖ ਭੁੰਚਤ ਸੰਕਟ ਕਾਟਿ ਬਿਪਤਿ ਹਰੀ ॥
ତୋତେ ଖାଇବା-ପିଇବା, ସୁଖ-ସୁବିଧା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ତୋର ସଙ୍କଟ-ବିପତ୍ତି ହରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅਰੁ ਬੰਧਪ ਬੂਝਨ ਕੀ ਸਭ ਸੂਝ ਪਰੀ ॥
ତୋତେ ମାତା-ପିତା, ଭାଇ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਵਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਨਿਤ ਆਵਤ ਨਿਕਟਿ ਬਿਖੰਮ ਜਰੀ ॥
ଧୀରେ ଧୀରେ ପ୍ରତିଦିନ ତୁ ବଢ଼ି ଚାଲିଛୁ ଆଉ ଏହିପରି ବିଷମ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିଛି।

ਰੇ ਗੁਨ ਹੀਨ ਦੀਨ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਮ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਘਰੀ ॥
ହେ ଗୁଣବିହୀନ, ଦୀନ, ମାୟାର କୀଡା! ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ସେହି ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର।

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਕਾਟਿ ਭਰੰਮ ਭਰੀ ॥੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ କୃପାନିଧି! କୃପା କରି ଆମର ହାତ ଧର ଆଉ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦିଅ||3||

ਰੇ ਮਨ ਮੂਸ ਬਿਲਾ ਮਹਿ ਗਰਬਤ ਕਰਤਬ ਕਰਤ ਮਹਾਂ ਮੁਘਨਾਂ ॥
ହେ ମନ! ତୋର ଆଚରଣ ଏହି ପ୍ରକାର, ଯେପରି ମୂଷା ବିଲରେ ଅହଂକାର କରିଥାଏ ଏବଂ ମହାମୂର୍ଖ ଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାଏ।

ਸੰਪਤ ਦੋਲ ਝੋਲ ਸੰਗਿ ਝੂਲਤ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਭ੍ਰਮਤ ਘੁਘਨਾ ॥
ତୁ ମାୟାର ଝୁଲା ନେଇଛୁ, ସେଥିରେ ମସ୍ତ ରହିଛୁ ଆଉ ଏବଂ ପେଚା ଭଳି ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହେଉଛୁ।

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੁਖ ਬੰਧਪ ਤਾ ਸਿਉ ਮੋਹੁ ਬਢਿਓ ਸੁ ਘਨਾ ॥
ନିଜର ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ, ସାଥୀ ଏବଂ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ସୁଖ ସହିତ ତୋର ମୋହ ବହୁତ ବଢ଼ି ଯାଇଛି,

ਬੋਇਓ ਬੀਜੁ ਅਹੰ ਮਮ ਅੰਕੁਰੁ ਬੀਤਤ ਅਉਧ ਕਰਤ ਅਘਨਾਂ ॥
ତୁ ଅହଙ୍କାରର ଯେଉଁ ବିହନ ବୁଣିଛୁ, ତାହା ଅଙ୍କୁରିତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ସାରା ଜୀବନ ପାପରେ ଅତିବାହିତ ହୋଇଛି।

ਮਿਰਤੁ ਮੰਜਾਰ ਪਸਾਰਿ ਮੁਖੁ ਨਿਰਖਤ ਭੁੰਚਤ ਭੁਗਤਿ ਭੂਖ ਭੁਖਨਾ ॥
ମୃତ୍ୟୁ ରୂପୀ ବିରାଡି ମୁହଁ ବୁଲାଇ ତୋତେ ଦେଖୁଛି, ପରନ୍ତୁ ସଂସାରର ସୁଖ-ବୈଭବ ଭୋଗ କରି କ୍ଷୁଧା ହିଁ ରହି ଯାଇଛି।

ਸਿਮਰਿ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਤ ਸੁਪਨਾ ॥੪॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସଂସାରକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବି ସତସଙ୍ଗତରେ ଦୟାଳୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କର||4||

ਦੇਹ ਨ ਗੇਹ ਨ ਨੇਹ ਨ ਨੀਤਾ ਮਾਇਆ ਮਤ ਕਹਾ ਲਉ ਗਾਰਹੁ ॥
ଏହି ଶରୀର, ଘର, ପ୍ରେମ ଇତ୍ୟାଦି କେହି ମଧ୍ୟ ସଦା ରହିବା ବାଲା ନାହାନ୍ତି, ହେ ଜୀବ! ମାୟାରେ ଲିପ୍ତ ରହି କେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଭିମାନ କରି ପାରିବୁ?

ਛਤ੍ਰ ਨ ਪਤ੍ਰ ਨ ਚਉਰ ਨ ਚਾਵਰ ਬਹਤੀ ਜਾਤ ਰਿਦੈ ਨ ਬਿਚਾਰਹੁ ॥
ରାଜ ଛତ୍ର, ଆଦେଶ, ପଙ୍ଖା କିମ୍ବା ପଙ୍ଖା କରିବା ବାଲା ନାଶ ହୋଇଯିବେ, ନଦୀର ପ୍ରବାହ ଭଳି ତୋର ବୟସ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି, ଏହି ସତ୍ୟକୁ ତୁ ହୃଦୟରେ ଶୋଚନା କରି ନାହୁଁ।

ਰਥ ਨ ਅਸ੍ਵ ਨ ਗਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛਿਨ ਮਹਿ ਤਿਆਗਤ ਨਾਂਗ ਸਿਧਾਰਹੁ ॥
ସୁନ୍ଦର ରଥ, ହାତୀ-ଘୋଡା, ସିଂହାସନ ଏକ କ୍ଷଣରେ ଛାଡି ଖାଲି ହାତରେ ଚାଲି ଯିବାକୁ ହେବ।

ਸੂਰ ਨ ਬੀਰ ਨ ਮੀਰ ਨ ਖਾਨਮ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਊ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਹੁ ॥
ନିଜ ନେତ୍ରରେ ଦେଖ, କେହି ସୁରବୀର, ଯୋଦ୍ଧା, ସେନାପତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚାଧିକାରୀ ସାଥିରେ ଚାଲନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕੋਟ ਨ ਓਟ ਨ ਕੋਸ ਨ ਛੋਟਾ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਦੋਊ ਕਰ ਝਾਰਹੁ ॥
ଦୁର୍ଗର ଆଶ୍ରା ଏବଂ ଧନ-ଦୌଲତ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ, ଶେଷରେ ପାପ କରି ଦୁଇ ହାତ ଝାଡି ଚାଲି ଯିବାକୁ ହେବ।

ਮਿਤ੍ਰ ਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸਾਜਨ ਸਖ ਉਲਟਤ ਜਾਤ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਂਰਹੁ ॥
ମିତ୍ର, ପୁତ୍ର, ପତ୍ନୀ, ସଜ୍ଜନ-ସଖା ବୃକ୍ଷର ଛାୟା ଭଳି ସାଥି ତ୍ୟାଗ କରି ଦେବେ।

ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਹੁ ॥
ଉଚିତ ଏହା ଯେ ଦୀନଦୟାଳୁ, ପରମ ପୁରୁଷ, ଅଗମ୍ୟ ଅପାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ କରିଚାଲ।

ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਨਾਥ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ ॥੫॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଶ୍ରୀପତି, ହେ ନାଥ! ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ହେ ଭଗବାନ! କୃପା କରି ମୋତେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦିଅ||5||

ପ୍ରାନ ମାନ ଦାନ ମଗ ଜୋହନ ହୀତୁ ଚୀତୁ ଦେ ଲେ ଲେ ପାରୀ ॥
ଜୀବନର ବାଜି ଲଗାଇ, ଇଜ୍ଜତକୁ ବାଜି ଲଗାଇ, ଦାନ ନେଇ, ଲୁଟି ତଥା ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ଧନ-ଦୌଲତ ଜମା କରିଛି।

ସାଜନ ସୈନ ମୀତ ସୁତ ଭାଈ ତਾਹୂ ତେ ଲେ ରଖୀ ନିରାରୀ ॥
ନିଜର ସଜ୍ଜନ-ମିତ୍ର, ପୁତ୍ର ଏବଂ ଭାଇ ଆଦି ଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଛୁ।

ଧାਵନ ପାਵନ କୁର କମାਵନ ଇହ ବିଧି କରତ ଅଉଧ ତନ ଜାରୀ ॥
ଏଣେତେଣେ ଦୌଡି, ମିଥ୍ୟାର ଅର୍ଜନ କରି ପୁରା ଜୀବନ ଏହିପରି ଅତିବାହିତ କରିଛୁ।

କରମ ଧରମ ସଂଜମ ସୁଚ ନେମା ଚଂଚଲ ସଂଗି ସଗଲ ବିଧି ହାରୀ ॥
ଧର୍ମ-କର୍ମ, ସଂଯମ, ପବିତ୍ରତା, ନିୟମ ଇତ୍ୟାଦିକୁ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଦ୍ୱାରା ଚଞ୍ଚଳ ମାୟା ସହିତ ଲଗାଇ ହରାଇ ଦେଇଛୁ।

ପସୁ ପଂଖୀ ବିରଖ ଅସଥାਵର ବହୁ ବିଧି ଜୋନି ଭ୍ରମିଓ ଅତି ଭାରୀ ॥
ଯାହାଫଳରେ ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ, ବୃକ୍ଷ, ସ୍ଥାବର ପାହାଡର ଯୋନିରେ ପଡିଛୁ।

ଖିନୁ ପଲୁ ଚସା ନାମୁ ନହୀ ସିମରିଓ ଦୀନਾ ନାଥ ପ୍ରାନପତି ସାରୀ ॥
କିନ୍ତୁ ପ୍ରାଣପତି, ଦୀନାନାଥ ହରିନାମର ଭଜନ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କରି ନାହୁଁ।

ଖାନ ପାନ ମୀଠ ରସ ଭୋଜନ ଅଂତ କୀ ବାର ହୋତ କତ ଖାରୀ ॥
ଏହି ଖାଇବା-ପିଇବା, ମିଠା ପଦାର୍ଥ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସବୁ ପିତା ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ସଂତ ଚରନ ସଂଗି ଉଧରେ ହୋରି ମାਇଆ ମଗନ ଚଲେ ସଭି ଡାରୀ ॥୬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସନ୍ଥଙ୍କ ଚରଣରେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ମାୟାରେ ମଗ୍ନ ରହିବା ବାଲା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି||୬||

ବ୍ରହମାଦିକ ସିਵ ଛଂଦ ମୁନୀସୁର ରସକି ରସକି ଠାକୁର ଗୁନ ଗାਵତ ॥
ବ୍ରହ୍ମା, ଶିବ, ବେଦ ଏବଂ ମୁନିଶ୍ୱର ଇତ୍ୟାଦି ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣର ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଇଂଦ୍ର ମୁନିଂଦ୍ର ଖୋଜତେ ଗୋରଖ ଧରନି ଗଗନ ଆਵତ ଫୁନି ଧਾਵତ ॥
ଇନ୍ଦ୍ର, ମୁନୀନ୍ଦ୍ର, ବିଷ୍ଣୁ ତାହାଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ କେବେ ଧରିତ୍ରୀକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ଆଉ ପୁନଃ ଗଗନକୁ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି।

ਸਿਧ ਮਨੁਖ੍ ਦੇਵ ਅਰੁ ਦਾਨਵ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਾ ਕੋ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਵਤ ॥
ବଡ ବଡ ସିଦ୍ଧ, ମନୁଷ୍ୟ, ଦେବ ଆଉ ଦାନବ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ରହସ୍ୟ ତିଳେମାତ୍ର ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ପ୍ରିଅ ପ୍ରଭ ପ୍ରୀତି ପ୍ରେਮ ରସ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਜਨ ਤਾ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵਤ ॥
ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରୀତି, ପ୍ରେମ ଭକ୍ତିରେ ନିମଗ୍ନ ରହିବା ବାଲା, ହର ଭକ୍ତ ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਕਉ ਜਾਚਹਿ ਮੁਖ ਦੰਤ ਰਸਨ ਸਗਲ ਘਸਿ ਜਾਵਤ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରି ତୁମେ ଏନିକୁ ଚାହୁଁ ଅଛ, ତୁମର ମୁଖ, ଦାନ୍ତ, ଜିହ୍ୱା ସବୁ ସରି ଯାଇଥାଏ।

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਝਹਿ ਸਮਝਾਵਤ ॥੭॥
ହେ ମୂର୍ଖ ମନ! ଦାସ ନାନକ ତୋତେ ଏହା ବୁଝାନ୍ତି ଯେ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ଦନା କର||7||

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਕਰਤ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਕੈ ਕੂਪਿ ਗੁਬਾਰਿ ਪਰਿਓ ਹੈ ॥

ମାୟାର ରଙ୍ଗ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଭ୍ରମ ବଶତଃ ଜୀବ ମୋହର କୂପରେ ପଡି ଯାଇଛି।
ਏਤਾ ਗਬੁ ਅਕਾਸਿ ਨ ਮਾਵਤ ਬਿਸਟਾ ਅਸ੍ਤ ਕ੍ਰਿਮਿ ਉਦਰੁ ਭਰਿਓ ਹੈ ॥

ଏତେ ଅହଂକାର କରିଥାଏ ଯେ ଆକାଶରେ ମଧ୍ୟ ରହି ପାରେନାହିଁ, ପେଟ ବିଷ୍ଠା, ଅସ୍ଥି ଏବଂ କୀଡାରେ ଭରି ରହିଥାଏ।
ਦਹ ਦਿਸ ਧਾਇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਪਰ ਧਨ ਛੀਨਿ ਅਗਿਆਨ ਹਰਿਓ ਹੈ ॥

ସେ ଦଶ ଦିଗରେ ଦଉଡୁଥାଏ, ବିକାରରେ ଲୀନ ହୋଇ ପର ଧନ ଛଡାଇ ନେଇଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନ ଏହି ପ୍ରକାରେ ଠକି ହୋଇଥାଏ।
ਜੋਬਨ ਬੀਤਿ ਜਰਾ ਰੋਗਿ ਗ੍ਰਸਿਓ ਜਮਦੂਤਨ ਡੰਨੁ ਮਿਰਤੁ ਮਰਿਓ ਹੈ ॥

ଯୌବନ ବିତି ଯାଇଥାଏ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସିବା କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟ ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଯମଦୂତ ଦଣ୍ଡ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଏହିପରି ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।
ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਸੰਕਟ ਨਰਕ ਭੁੰਚਤ ਸਾਸਨ ਦੂਖ ਗਰਤਿ ਗਰਿਓ ਹੈ ॥

ଜୀବ ଅନେକ ଯୋନିର ସଙ୍କଟରେ ନର୍କ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖରେ ପଡି ରହିଥାଏ।
ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਉਧਰਹਿ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤੁ ਆਪਿ ਕਰਿਓ ਹੈ ॥੮॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରି ସନ୍ଥ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି କରି ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ
ଯାଇଛନ୍ତି||୪||

ଗୁଣ ସମୂହ ଫଲ ସଗଲ ମନୋରଥ ପୂରନ ହୋଈ ଆସ ହମାରୀ ॥

ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଗୁଣ ଓ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଆମର ପ୍ରତି କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ।

ଅଉଖଧ ମଂତ୍ର ତଂତ୍ର ପର ଦୁଖ ହର ସରବ ରୋଗ ଖଂଡନ ଗୁଣକାରୀ ॥

ହରିନାମ ରୂପୀ ଔଷଧ ହିଁ ମନ୍ତ୍ର-ତନ୍ତ୍ର ଅଟେ, ଯାହା ଦୁଃଖର ନାଶ କରିବା ପାଇଁ, ସର୍ବ ରୋଗ ନିବାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ।

କାମ କ୍ରୋଧ ମଦ ମତସର ତ୍ରିସନା ବିନସି ଜାହି ହରି ନାମୁ ଉଚାରୀ ॥
ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ କାମ, କ୍ରୋଧ, ଅଭିମାନ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ଇସନାନ ଦାନ ତਾପନ ସୁଚି କିରିଆ ଚରଣ କମଲ ହିରଦै ପ୍ରଭ ଧାରୀ ॥
ଯଦି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସ୍ନାନ, ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ, ତପସ୍ୟା, ଶୁଦ୍ଧିକରଣର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ସାଜନ ମୀତ ସଖା ହରି ବੰଧପ ଜୀଅ ଧାନ ପ୍ରଭ ପ୍ରାନ ଅଧାରୀ ॥
ହରି ହିଁ ଆମର ବନ୍ଧୁ, ମିତ୍ର, ସଖା ଏବଂ ଆମର ଜୀବନର ପ୍ରାଣଧାର ଅଟନ୍ତି।

ଓਟ ଗହୀ ସୁଆମୀ ସମରଥହ ନାନକ ଦାସ ସଦା ବଲିହାରୀ ॥୯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ସେହି ସମର୍ଥ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇଛୁ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟୁ||୨||

ଆਵଧ କଟିଓ ନ ଜାତ ପ୍ରେମ ରସ ଚରନ କମଲ ସੰଗି ॥
ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ରସ ଏବଂ ଚରଣ କମଳରେ ଅନୁରକ୍ତ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଅଥବା ହତିଆର କାଟି ପାରିବ ନାହିଁ।

ଦਾਵନି ବੰଧିଓ ନ ଜାତ ବିଧେ ମନ ଦରସ ମଗି ॥
ଯାହାର ମନ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ-ମାର୍ଗରେ ଲାଖି୍ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ରସି ଦ୍ୱାରା ବାନ୍ଧିବା ମଧ୍ୟ ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ।

ପାਵକ ଜରିଓ ନ ଜାତ ରହିଓ ଜନ ଧୁରି ଲଗି ॥
ଯେଉଁ ହରିଭକ୍ତ ଚରଣ-ଧୂଳିରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ, ତାହାକୁ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ଜଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ନୀରୁ ନ ସାକସି ବୋରି ଚଲହି ହରି ପੰଥି ପଗି ॥
ଯାହାର ପାଦ ପ୍ରଭୁ-ମାର୍ଗରେ ଚାଲିଥାଏ, ତାହାକୁ ପାଣି ମଧ୍ୟ ବୁଡାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ନାନକ ରୋଗ ଦୋਖ ଅਘ ମୋହ ଛିଦେ ହରି ନାମ ਖਗି ॥୧॥୧୦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ରୂପୀ ବାଣ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ରୋଗ, ଦୋଷ, ପାପ ଏବଂ ମୋହ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||1||10||.

ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਲਾਗੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਬਿਚਰਹਿ ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਖਟੁਆ ॥
ସଂସାର ଅନେକ ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗି ରହିଛି, କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ରର ଚିନ୍ତନରେ ଲୀନ ରହିଛନ୍ତି।

ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਤੇ ਸੂਖਮ ਦੇਹ ਬੰਧਹਿ ਬਹੁ ਜਟੁਆ ॥
କେହି ବିଭୂତି ଲଗାଇ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରିଥାଏ, ଆଉ କେହି ଶରୀରକୁ ବଳଶୂନ୍ୟ କରି ଜଟା ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਗਲ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਇ ਸੂਤ ਕੇ ਹਟੁਆ ॥
ପରନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି, ମାଛ ଜାଲରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ, ଏହାର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସେପରି ହୋଇଥାଏ।

ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤ ਸੋਮਪਾਕਾ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਥਾਟਹਿ ਕਰਿ ਥਟੁਆ ॥੨॥੧੧॥੨੦॥
ଲୋକମାନେ ପୂଜା, ତିଳକ ଓ ସୋମପାକ ଇତ୍ୟାଦି କର୍ମକାଣ୍ଡ କରିଥାନ୍ତି||2||11||20||.

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧
ସୱୟେ ମହଲେ ପ୍ରଥମ

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଭଗବାନ ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਇਕ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਬਰਦਾਤਾ ॥
ମୁଁ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ବର ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି,

ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਸਦਾ ਬਿਖਿਆਤਾ ॥
ସନ୍ଥ ସଦା ଭକ୍ତଙ୍କ ସହାୟକ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା କୀର୍ତ୍ତି ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਤਾਸੁ ਚਰਨ ਲੇ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ ॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ କମଳ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରି

ਤਉ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥੧॥
ପରମ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଜୀଙ୍କ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି||1||

ਗਾਵਉ ਗੁਨ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਦੁਰਤ ਨਿਵਾਰਣ ਸਬਦ ਸਰੇ ॥
ମୁଁ ପରମ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ପାପର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ଶବ୍ଦର ସାଗର ଅଟନ୍ତି।

ਗਾਵਹਿ ਗੰਭੀਰ ਧੀਰ ਮਤਿ ਸਾਗਰ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਧਿਆਨੁ ਧਰੇ ॥
ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର, ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ, ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସୁଖର ସାଗର ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ବଡ-ବଡ ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕ ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ଇନ୍ଦ୍ର ଦେବତା, ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ଇତ୍ୟାଦି ଯିଏ ଆତ୍ମ୍ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥੨॥
କବି କଳହର କଥନ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ରାଜଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ||2||

ਗਾਵਹਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਹਰਿ ਰਸ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਕਲਾ ॥
ରାଜା ଜନକ ଏବଂ ବଡ ବଡ ଯୋଗେଶ୍ୱର ମଧ୍ୟ ହରିନାମରେ ଲୀନ ସର୍ବକଳା ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਸਾਧ ਸਿਧਾਦਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਾਵਹਿ ਅਛਲ ਛਲਾ ॥
ଯାହାକୁ ମାୟା ମଧ୍ୟ ଛଳ କରି ପାରେନାହିଁ, ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୁତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପୁତ୍ର ସନକ, ସନନ୍ଦନ ଇତ୍ୟାଦି ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ଏବଂ ମୁନିଜନ ମଧ୍ୟ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਧੋਮੁ ਅਟਲ ਮੰਡਲਵੈ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਰਸੁ ਜਾਣਿਓ ॥
ଯିଏ ଭକ୍ତିଭାବ ଦ୍ୱାରା ଅଟଳ ପଦ ଧାରଣ କରିଛି, ସେହି ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ ଏବଂ ଧୌମ୍ୟ ଋଷି ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥੩॥
କବି "କଳହ" ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ରାଜ-ଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ନେଇଛନ୍ତି||3||

ਗਾਵਹਿ ਕਪਿਲਾਦਿ ਆਦਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਵਤਾਰ ਵਰੋ ॥
କପିଳ ଋଷି ଆଦି ଯୋଗେଶ୍ୱର ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅବତାର ଅପରାମ୍ପର ନାନକଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਾਵੈ ਜਮਦਗਨਿ ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ ਕਰ ਕੁਠਾਰੁ ਰਘੁ ਤੇਜੁ ਹਰਿਓ ॥
ଜମଦଗ୍ନି ସୁତ ପରଶୁରମ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ହାତରେ ପରଶୁ ନେଇ ଶ୍ରୀରାମ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ତେଜ-ପ୍ରତାପ ଛଡାଇ ନେଇଥିଲେ।

ਉਧੌ ਅਕ੍ਰੂਰੁ ਬਿਦਰੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਰਬਾਤਮੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ଯିଏ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛନ୍ତି, ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁଣ ଉଦ୍ଧବ୍ଙ୍କ ଅକ୍ରୁର ଏବଂ ବିଦୁର ମଧ୍ୟ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

କବି କଲ ସୁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥੪॥
କବି କଳହଙ୍କ କଥନ ଯେ ଯିଏ ରାଜ-ଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ନେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ସେହି ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଯଶଗାନ କରୁଅଛି||4||

ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਖਟ ਦਰਸਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਮਰੰਥਿ ਗੁਨਾ ॥
ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ ଏବଂ ଶୂଦ୍ର ଆଦି ଚାରି ବର୍ଣ୍ଣ; ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ବୈଷ୍ଣବ ଇତ୍ୟାଦି ଛଅ ଶାସ୍ତ୍ର; ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਸੇਸੁ ਸਹਸ ਜਿਹਬਾ ਰਸ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ਧੁਨਾ ॥
ସହସ୍ର ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଯୁଗ-ଯୁଗରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଶେଷନାଗ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିବାରେ ଲୀନ ଅଛି।

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਮਹਾਦੇਉ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨਿ ਧਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ଯିଏ ନିରନ୍ତର ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ବୈରାଗୀ ଶିବଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ସ୍ତୋତ୍ର ଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥੫॥
କବି କଳହ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ସେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଛନ୍ତି, ଯିଏ ରାଜ-ଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ନେଇଛନ୍ତି||5||

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਮਾਣਿਓ ਬਸਿਓ ਨਿਰਵੈਰੁ ਰਿਦੰਤਰਿ ॥
ସେହି ଗୁରୁ ନାନକ ରାଜ-ଯୋଗର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନନ୍ଦ ନେଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ନିଃଶତ୍ରୁ ଈଶ୍ୱର ବାସ କରୁଛନ୍ତି।

ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਗਲ ਉਧਰੀ ਨਾਮਿ ਲੇ ਤਰਿਓ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥
ହରିନାମର ଜପ କରି ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସ୍ୱୟଂ ସଂସାରରୁ ପାର ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ମଧ୍ୟ ପାର କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਆਦਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਹ ਲਗਿ ॥
ବ୍ରହ୍ମା-ସୁତ ସନକ ଇତ୍ୟାଦି ଜନକ ଯୁଗ-ଯୁଗରୁ ଗୁଣଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਜਨਮੁ ਸਕਯਥੁ ਭਲੌ ਜਗਿ ॥
ହେ ଗୁରୁ ନାନକ! ତୁ ଧନ୍ୟ ଅଟୁ, ମହାନ ଅଟୁ, ପ୍ରଶଂସାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ, ଦୁନିଆର ମଙ୍ଗଳ କରିବା କାରଣରୁ ତୋର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਜੈਕਾਰ ਧੁਨਿ ਕਬਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣਿਓ ॥
କବି କଳହ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଯେ ପାତାଳପୁରୀରୁ ଜୟ-ଜୟକାର ଧ୍ୱନି ଶୁଣା ଯାଉଛି।

ହରି ନାମ ରସିକ ନାନକ ଗୁର ରାଜୁ ଜୋଗୁ ତै ମାଣିଓ ॥୬॥
ହରିନାମର ରାଶିକ, ଗୁରୁ ନାନକ! ତୁ ରାଜ ଏବଂ ଯୋଗ ଦୁଇଟିର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ||୬||

ସତଜୁଗି ତै ମାଣିଓ ଛଲିଓ ବଲି ବାୱନ ଭାଇଓ ॥
ହେ ଗୁରୁ ନାନକ! ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁ ରାଜ-ଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ନେଇଛୁ ଏବଂ ବାମନ ଅବତାରରେ ରାଜା ବଳି ପ୍ରତି ଛଳନା ମଧ୍ୟ ତୋହର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା।

ତ୍ରୈତै ତै ମାଣିଓ ରାମୁ ରଘୁବଂସୁ କହାଇଓ ॥
ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ତୁମକୁ ରଘୁବଂଶଜ ରାମ କୁହା ଯାଉଥିଲା ଏବଂ ତୁ ରାଜ-ଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ନେଇଛୁ।

ଦୁଆପୁରି କ୍ରିସନ ମୁରାରି କଂସୁ କିରତାରଥୁ କୀଓ ॥
ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ କୃଷ୍ଣାବତାରରେ ତୁ ହିଁ କଂସକୁ ମୁକ୍ତି ଦେଇଛୁ,

ଉଗ୍ରସୈਣ କଉ ରାଜୁ ଅਭै ଭଗତହ ଜନ ଦୀଓ ॥
ରାଜା ଉଗ୍ରସେନକୁ କ୍ଷମତା ଦେଇଛୁ ଆଉ ଭକ୍ତଜନଙ୍କୁ ଅଭୟ ଦାନ ଦେଇଛୁ।

କଲିଜୁଗି ପ୍ରମାਣୁ ନାନକ ଗୁରୁ ଅੰਗଦୁ ଅମରୁ କହାଇଓ ॥
କଳିଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ରୂପରେ ଗୁରୁ ନାନକ, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ, ଗୁରୁ ଅମର ଦାସ କୁହାଇ ଅଛୁ।

ସ୍ରୀ ଗୁରୂ ରାଜୁ ଅବିଚଲୁ ଅਟଲୁ ଆଦି ପୁରਖି ଫୁରମାଇଓ ॥୭॥
ଅନାଦି ପରମ ପିତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ଯେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ସଦା ଅବିଚଳିତ ଏବଂ ଅମର ଅଟେ||7||

ଗୁਣ ଗାୱै ରବିଦାସୁ ଭଗତୁ ଜैଦେୱ ତ୍ରିଲୋਚନ ॥
ଭକ୍ତ ରବିଦାସ, ଜୟଦେବ, ତ୍ରିଲୋଚନ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ

ନାମା ଭଗତୁ କବୀରୁ ସଦା ଗାୱହି ସମ ଲୋਚନ ॥
ଭକ୍ତ ନାମଦେବ ଓ କବୀର ମଧ୍ୟ ସମଦୃଷ୍ଟି ମାନି ସଦା ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଭଗତୁ ବେਣି ଗୁਣ ରୱै ସହଜି ଆତମ ରੰଗୁ ମାਣै ॥
ଭକ୍ତ ବେଣୀ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ

ਜੋਗ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସେଥିରେ ଧ୍ୟାନ ମଗ୍ନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸੁਖਦੇਉ ਪਰੀਖ੍ਤੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੋਤਮ ਰਿਖਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥
ଶୁକଦେବ, ରାଜା ପରୀକ୍ଷିତ ଏବଂ ଗୌତମ ଋଷି ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਨਿਤ ਨਵਤਨੁ ਜਗਿ ਛਾਇਓ ॥੮॥
କବି କଳହ ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୁଡ଼ ନାନକଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ନିତ୍ୟ ନବୀନ କୀର୍ତ୍ତି ସାରା ଜଗତରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି||୪||

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪਾਯਾਲਿ ਭਗਤ ਨਾਗਾਦਿ ਭੁਯੰਗਮ ॥
ପାତାଳ ଲୋକରେ ନାଗ, ଭୁଜଙ୍ଗ ଇତ୍ୟାଦି ଭକ୍ତ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਮਹਾਦੇਉ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਦਾ ਜੋਗੀ ਜਤਿ ਜੰਗਮ ॥
ମହାଦେବ, ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ଜଙ୍ଗମ ଇତ୍ୟାଦି ସଦା ତାହାଙ୍କ ଗୌରବ-ଗାନରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮੁਨਿ ਬ੍ਾਸੁ ਜਿਨਿ ਬੇਦ ਬ੍ਾਕਰਣ ਬੀਚਾਰਿਅ ॥
ବେଦ ଏବଂ ବ୍ୟାକରଣର ଚିନ୍ତନ କରିବା ବାଲା ମୁନି ବ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨਿ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੀਅ ॥
ଯାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିର ସର୍ଜନା ହୋଇଛି, ସେହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ସ୍ତୁତିଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਮ ਜਾਣਿਓ ॥
ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସବୁ ଖଣ୍ଡରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ସଗୁଣ-ନିର୍ଗୁଣ ରୂପରେ ସମାନ ମାନିଥାନ୍ତି,

ਜਪੁ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥੯॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ନାନକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ନେଇଛନ୍ତି, କବି କଳହ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଛନ୍ତି||୨||

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਨਵ ਨਾਥ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਓ ॥
ଗୋରଖ, ମଛନ୍ଦ୍ର, ଗୋପୀ ଇତ୍ୟାଦି ନବ ନାଥ ମଧ୍ୟ ଗୁଣ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ଗୁରୁ ନାନକ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਮਾਂਧਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਜੇਨ ਚਕ੍ਰਵੈ ਕਹਾਇਓ ॥
ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ କୁହା ଯାଉଥିବା ମାନ୍ଧାତା ମଧ୍ୟ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬਲਿ ਰਾਉ ਸਪਤ ਪਾਤਾਲਿ ਬਸੰਤੌ ॥
ସପ୍ତ ପାତାଳରେ ରହିବା ବାଲା ରାଜା ବଳି ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਭਰਥਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਸਦਾ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਰਹੰਤੌ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସହିତ ରହିବା ବାଲା ଭର୍ତ୍ତୃହରି ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਦੁਰਬਾ ਪਰੁਰਉ ਅੰਗਰੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥
ଦୁର୍ବାସା ଋଷି, ରାଜା ପୁରୁ ଏବଂ ଅଙ୍ଗିରା ମୁନି ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥੧੦॥
କବି କଳହ ପ୍ରତି ଘଟରେ ସମାହିତ ଗୁରୁ ନାନକଦେବଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି||10||

ସବ୍ୱୀଏ ମହଲେ ଦୁଜେ କେ ୨
ସୱୟେ ମହଲ ଦ୍ୱିତୀୟ 2

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସୋଈ ପୁରଖୁ ଧੰନୁ କରତਾ କାରଣ କରତାରୁ କରଣ ସମରଥੋ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱର ରଚନା କରିବା ବାଲା ସେହି କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେ କରଣ କାରଣ ଅଟନ୍ତି, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି।

ସତିଗୁରୁ ଧੰନୁ ନାନକୁ ମସତକି ତୁମ ଧରିଓ ଜିନି ହଥੋ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! ସେହି ସଦଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ତୁମ ମସ୍ତକ ଉପରେ କୃପାର ହସ୍ତ ରଖିଛନ୍ତି।

ତ ଧରିଓ ମସତକି ହଥୁ ସହଜି ଅମିଉ ୱୁଠଉ ଛଜି ସୁରି ନର ଗଣ ମୁନି ବୋହିଯ ଅଗାଜି ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ନାନକ ମଥା ଉପରେ ହାତ ରଖିଛନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଅମୃତ ବର୍ଷା ହେବାକୁ ଲାଗି ଯାଇଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ମୁନିଗଣ ଅମୃତରେ ଭିଜି ଯାଇଛନ୍ତି।

ମାରିଓ କੰଟକୁ କାଲୁ ଗରଜି ଧାୱତୁ ଲୀଓ ବରଜି ପੰଚ ଭୁତ ଏକ ଘରି ରାଖି ଲେ ସମଜି ॥
ତୁ ଭୟଙ୍କର କାଳକୁ ମାରି ତଡି ଦେଇଛୁ ଆଉ କାମୁକ ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବାଧା ଦେଇ ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରି ନେଇଛୁ।

ଜଗୁ ଜୀତଉ ଗୁର ଦୁଆରି ଖେଲହି ସମତ ସାରି ରଥୁ ଉନମନି ଲିୱ ରାଖି ନିରੰକାରି ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସର୍ବସ୍ୱ ସମର୍ପଣ କରି ତୁ ସମଗ୍ର ଜଗତ ଜିତି ନେଇଛୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ ଭାବରେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଛୁ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ରଖି ଦେଇଛୁ।

କହୁ କୀରତି କଲ ସହାର ସପତ ଦୀପ ମଝାର ଲହଣਾ ଜଗତ୍ରୁ ଗୁରୁ ପରସି ମୁରାରି ॥୧॥
କବି କଳସହାର କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ଜଗଦଗୁରୁ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ରହି ଭାଇ ଲହଣା(ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ)ଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି||1||

ଜା କୀ ଦ୍ରିସਟି ଅੰମ୍ରିତ ଧାର କାଲୁଖ ଖନି ଉਤାର ତିମର ଅଗ୍ୟାନ ଜାହି ଦରସ ଦୁଆର ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଅମୃତ-ଧାରା ସମାନ ଅଟେ, ପାପର କାଳିମାକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରର ଦର୍ଶନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਓਇ ਜੁ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ ਗਾਖੜੀ ਬਿਖਮ ਕਾਰ ਤੇ ਨਰ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਕੀਏ ਨਿਰਭਾਰ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, କଠିନ ସାଧନା କରିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଗୁରୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਹਜ ਸਾਰਿ ਜਾਗੀਲੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ਨਿੰਮਰੀ ਭੂਤ ਸਦੀਵ ਪਰਮ ਪਿਆਰਿ ॥
ସେ ସତସଙ୍ଗତରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ନମ୍ରତାପୂର୍ବକ ସର୍ବଦା ପ୍ରେମ ସ୍ନେହରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੂ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੨॥
କଳସହାରଙ୍କ କଥନ ଯେ ଜଗଦଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଚରଣ-ଶରଣରେ ଭାଇ ଲହଣା(ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ)ଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି||2||

ਤੈ ਤਉ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਬਿਮਲ ਜਾਸੁ ਬਿਥਾਰੁ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਜਨ ਜੀਆ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! ତୁ ନିଜ ମନରେ ହରିନାମକୁ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ, ତୋ'ର ନିର୍ମଳ ଯଶ ସବୁ ଦିଗରେ ପ୍ରସରିତ୍ୱ ହୋଇଛି, ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ଏବଂ ତୁ ହିଁ ସନ୍ଥଜନଙ୍କ ଜୀବନର ଆଶ୍ରା ଅଟୁ।

ਤੂ ਤਾ ਜਨਿਕ ਰਾਜਾ ਅਉਤਾਰੁ ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਾਰੁ ਰਹਹਿ ਜਗਤੂ ਜਲ ਪਦਮ ਬੀਚਾਰ ॥
ତୁ ହିଁ ରାଜା ଜନକଙ୍କ ଅବତାର ଅଟୁ, ସଂସାରରେ ତୋର ଉପଦେଶ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ, ଜଳରେ କମଳ ଭଳି ତୁ ଜଗତରେ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହିଥାଉ।

ਕਲਿਪ ਤਰੁ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੁ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੁ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਤੇਰੈ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥
ତୁ ହିଁ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଅଟୁ, ସର୍ବ ରୋଗକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଆଉ ସଂସାରର ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ। ତିନି ଗୁଣ ବାଲା ସଂସାରୀ ଜୀବ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ତୋର ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ।

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੂ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੩॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଜଗଦଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଶରଣରେ ଭାଇ ଲହଣା(ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ)ଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି ||3||

ਤੈ ਤਾ ਹਦਰਥਿ ਪਾਇਓ ਮਾਨੁ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨੁ ਸਾਧਿ ਅਜਗਰੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਉਨਮਾਨੁ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! ତୁ ନାନକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମାନ-ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ, ତନ-ମନରେ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ସେବା କରି ସଫଳ ହୋଇ ଅଜଗର ଭଳି ଅସାଧ ମନକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିଛୁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾ ਵੰਤਗਿਆਨ ਜਾਣੀਅ ਅਕਲ ਗਤਿ ਗੁਰ ਪਰਵਾਨ ॥
ତୋର ଦର୍ଶନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସମାନ ଅଟେ, ତୁ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା, ଜ୍ଞାନବାନ, ସର୍ବଜ୍ଞ ଅଟୁ, ତୁ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଉଚ୍ଚବସ୍ଥାକୁ ଜାଣି ନେଇଛୁ,

ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਚਲ ਠਾਣ ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸੁਥਾਨ ਪਹਿਰਿ ਸੀਲ ਸਨਾਹੁ ਸਕਤਿ ਬਿਦਾਰਿ ॥
ଯାହାର ଦୃଷ୍ଟି ଅଚଳ ସ୍ଥାନ ଉପରେ ତିଷ୍ଠି ଥାଏ, ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି ନିର୍ମଳ ସ୍ଥାନରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ, ଯିଏ ସହନଶୀଳତାର କବଚ ଧାରଣ କରି ମାୟା-ଶକ୍ତିର ନାଶ କରି ଦେଇଛନ୍ତି,

କହୁ କୀਰਤਿ କଲ ସହାର ସପତ ଦୀପ ମଝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥੪॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଜଗଦଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଶରଣରେ ଭାଇ ଲହଣା(ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ)ଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ପ୍ରସାର ହୋଇଛି ||4||

ଦ୍ରିସਟਿ ਧਰਤ ਤਮ ਹਰਨ ਦਹਨ ਅਘ ਪਾਪ ਪ੍ਰਨਾਸਨ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! ତୁମର କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କରିବା ମାତ୍ରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ତୁମେ ଅପରାଧକୁ ଜଳାଇ ଦେବା ବାଲା ଏବଂ ପାପକୁ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟ।

ਸਬਦ ਸੂਰ ਬਲਵੰਤ ਕਾਮ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਾਸਨ ॥
ତୁମେ ଶବ୍ଦର ସୁରବୀର ଏବଂ ବଳବାନ ଅଟ, କାମ ଓ କ୍ରୋଧର ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟ।

ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰਣ ਸਰਣ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ॥
ତୁମେ ଲୋଭ ଏବଂ ମୋହକୁ ବଶ କରି ନେଇଛ, ଶରଣରେ ଆସିବା ବାଲା ଯାଚକର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଅଟ।

ਆਤਮ ਰਤ ਸੰਗ੍ਰਹਣ ਕਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਢਾਲਣ ॥
ତୁମେ ଆତ୍ମ-ପ୍ରେମର ଭଣ୍ଡାରକୁ ଏକାଠି କରି ରଖିଛ ଆଉ ତୁମର ବଚନ ଅମୃତ ଶକ୍ତିର ଧାରା ଅଟେ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਤਿ ਲਾਗੈ ਸੋ ਪੈ ਤਰੈ ॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ (ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗାଦିରେ ବିରାଜମାନ)ସଦଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ଶିରୋମଣି ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ସତ୍ୟ ଭାବରେ ଧାରଣ କରି ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰੁ ਜਗਤ ਫਿਰਣਸੀਹ ਅੰਗਰਉ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਲਹਣਾ ਕਰੈ ॥੫॥
ଜଗଦଗୁରୁ, ବାବା ଫେରୁମଲଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଭାଇ ଲହଣା ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ବନି ରାଜ ଯୋଗ ଭୋଗ କରୁଅଛି||5||

ସଦା ଅକଲ ଲିଵ ରହୈ କରନ ସିଉ ଇଛਾ ଚਾରହ ॥
ହେ ଗୁରୁ! ତୋର ଧ୍ୟାନ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଏବଂ ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାରେ ତୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟୁ।

ଦ୍ରୁମ ସପୁର ଜିଉ ନିଵै ଖଵै କସୁ ବିମଲ ବୀଚਾରହ ॥
ଯେପରି ଫଳ ଭରା ଗଛ ନଇଁ ପଡିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ପବିତ୍ର ବିଚାରଧାରା କାରଣରୁ ଲୋକଙ୍କ କଥାକୁ ସହନ କରୁଅଛ।

ଇହै ତତୁ ଜਾନିଓ ସରବ ଗତି ଅଲଖୁ ବିଡਾନੀ ॥
ତୁମେ ଏହି ତଥ୍ୟ ଜାଣି ନେଇଛ ଯେ ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରିବା ବାଲା ଅଲଖ ପ୍ରଭୁ ସବୁଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ସହଜ ଭਾଇ ସଁଚିଓ କିରନਿ ଅଁମ୍ରିତ କଲ ବਾନੀ ॥
ତୁମେ ଅମୃତବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସବୁଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଛି।

ଗୁର ଗਮି ପ୍ରਮାନୁ ତै ପਾਇଓ ସତୁ ସଁତୋଖୁ ଗ୍ਰାହଜି ଲਯੌ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! (ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଗାଦି ଉପରେ ବିଦ୍ୟମାନ ହୋଇ) ତୁମେ ଗୁରୁ ବାଲା ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ ଆଉ ସତ୍ୟ ତୋର ମନରେ ଅବସ୍ଥିତ ତଥା ସନ୍ତୋଷକୁ ଗ୍ରହଣ କରିଛ।

ହରି ପରସିଓ କଲୁ ସਮୁଲવै ଜନ ଦରସਨୁ ଲହਣे ଭਯੌ ॥୬॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଜଗଦଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଶରଣରେ ଭାଇ ଲହଣା(ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ)ଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଛି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚରଣ-ସ୍ପର୍ଶ ପାଇଛି||୬||

ਮନି ବିସାସୁ ପਾଇଓ ଗହରି ଗହୁ ହଦରଥି ଦୀଓ ॥
ତୁମର ମନରେ ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇ ଯାଇଛି, ନାନକ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀରତା ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ଗରଲ ନାସୁ ତନਿ ନਠଯୋ ਅମିଉ ଅଁତରଗତି ପୀଓ ॥
ତୁମର ତନରୁ ମୋହ ରୂପୀ ଜହର ନାଶ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ତରାତ୍ମା ନାମ ଅମୃତପାନ କରିଛି।

ରିଦି ବିଗାସୁ ଜାଗିଓ ଅଲଖି କଲ ଧରୀ ଜୁଗଁତରି ॥
ତୁମର ହୃଦୟ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତରରେ ରହିବା ବାଲା ଅଲଖ ନିଜର ଶକ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਰਵਿਓ ਸਾਮਾਨਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥
ଯିଏ ପ୍ରଭୁ ସମାନ ରୂପରେ ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି, ସଦଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହାଙ୍କ ସମାଧିରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਉਦਾਰਉ ਚਿਤ ਦਾਰਿਦ ਹਰਨ ਪਿਖੰਤਿਹ ਕਲਮਲ ਤ੍ਰੁਸਨ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ! ତୁ ଉଦାରଚିତ୍ତ ଅଟୁ, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ତୋର ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପାପ-ଦୋଷ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਸਦ ਰੰਗਿ ਸਹਜਿ ਕਲੁ ਉਚਰੈ ਜਸੁ ਜੰਪਉ ਲਹਣੇ ਰਸਨ ॥੭॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରେମ ସହିତ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ଯଶ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାନ୍ତି। ||7||

ਨਾਮੁ ਅਵਖਧੁ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖੁ ਸਦਾ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ ਸੋਹੈ ॥
ହରିନାମ ସର୍ବ ରୋଗର ଔଷଧ ଅଟେ, ନାମ ହିଁ ଜୀବନର ଆଶ୍ରା ଅଟେ ଆଉ ନାମ ହିଁ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ହରିନାମ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଶୋଭାମୟ ଅଟେ।

ਰੰਗਿ ਰਤੌ ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਲ ਨਾਮੁ ਸੁਰਿ ਨਰਹ ਬੋਹੈ ॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ସେହି ହରିନାମରେ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା ଦେବତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟକୁ ମହକ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਨਾਮ ਪਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਰਵਿ ਲੋਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତି କରିଛି, ତାହାର କୀର୍ତ୍ତି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭଳି ଚମକ ଦେଉଛି।

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਹੋਇ ॥੮॥
ସେହି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଅଠଷଠି ତୀର୍ଥର ସ୍ନାନ ହୋଇଯାଏ||୪||

ਸਚੁ ਤੀਰਥੁ ਸਚੁ ਇਸਨਾਨੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਭਾਖੰਤੁ ਸੋਹੈ ॥
ପରମ ସତ୍ୟ (ହରିନାମ) ହିଁ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ତୀର୍ଥ, ସ୍ନାନ ଅଟେ, ସଚ୍ଚା ହରିନାମ ଜପିବା ହିଁ ତାହାର ଭୋଜନ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଅଟେ।

ਸਚੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਤੀ ਬੋਹੈ ॥
ଗୁରୁଜୀ ସତ୍ୟ ବୋଲି (ହରିନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି) ଶୋଭା ଦେଉଛନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਵਰਤੁ ਸਚੁ ਕਬਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସଚ୍ଚା ନାମ ସଙ୍ଗତକୁ ସୁଗନ୍ଧିତ କରୁଛନ୍ତି।

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਸਚੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥੯॥
କବି କଳସହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଙ୍କ ସଂଯମ, ବ୍ରତ ସବୁ ସତ୍ୟ (ହରିନାମ) ହିଁ ଅଟେ, ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ||୨||

ਅਮਿਅ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਭ ਕਰੈ ਹਰੈ ਅਘ ਪਾਪ ਸਕਲ ਮਲ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଯାହା ଉପରେ ନିଜ ଶୁଭ ଅମୃତ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହାର ସବୁ ପାପ-ଦୋଷର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰੈ ਸਭੈ ਬਲ ॥
ସେ କାମ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଲୋଭ, ମୋହ ସବୁକୁ ନିଜ ବଶରେ ରଖିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਹ ਖੋਵੈ ॥
ତାହାର ମନରେ ସଦା ସୁଖ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସଂସାରର ଦୁଃଖ ଦୂର କରି ପାରିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਦਰੀਆਉ ਜਨਮ ਹਮ ਕਾਲਖ ਧੋਵੈ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ନବ ନିଧିଙ୍କ ଦରିଆ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଆମର ଜନ୍ମର ପାପର ମଇଳା ଦୂର କରିଥାନ୍ତି।

ਸੁ ਕਹੁ ਟਲ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଦିନରାତି ସ୍ୱାଭାବିକ ମ ଭାବରେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଙ୍କ ସେବା କର,

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥੧੦॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ଦୁଃଖ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ||10||

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ ੩
ସୱୟେ ମହଲ ତୃତୀୟ 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ସୋଈ ପୁରਖୁ ସିਵରਿ ସਾਚਾ ਜਾ କା ਇକୁ ନਾਮੁ ਅਛਲੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥
ସେହି ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ପରମ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର, ଯାହାର ନାମ ସଂସାରରେ ଛଳ ବିହୀନ ଅଟେ।

ਜਿਨਿ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਤਾਰੇ ਸਿਮਰਹੁ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥
ଯିଏ ଭକ୍ତକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଦିଏ, ସେହି ଉତ୍ତମ ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କର।

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕੁ ਨਾਨਕੁ ਲਹਣਾ ਥਪਿਓ ਜੇਨ ਸੂਬ ਸਿਧੀ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ସେହି ହରିନାମର ରାଶିକ ଥିଲେ, ସେହି ନାମ ଦ୍ୱାରା ଭାଇ ଲହଣା ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛନ୍ତିଯାହାକୁ ସର୍ବସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

କਵਿ ਜਨ କਲ੍ ਸਬੁਧੀ କੀਰਤਿ ਜਨ ਅਮਰਦਾਸ ਬਿਸ੍ਤਰੀਯਾ ॥
କବି କଳହ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ଶୁବୁଦ୍ଧି ବାଲା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଯଶ ସଂସାରରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କੀਰਤਿ ਰਵਿ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਸੰਸਾਰਹ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਮਵਲਸਰਾ ॥
ଯେପରି ମଉଳଶ୍ରୀ ଶାଖା ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଯଶ ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ଭଳି ସବୁଆଡେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਹਿ ਪੁਬਿ ਅਰੁ ਪਸ੍ਚਮਿ ਜੈ ਜੈ କାରୁ ਜਪੰਥਿ ਨਰਾ ॥
ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଉତ୍ତର, ଦକ୍ଷିଣ, ପୂର୍ବ, ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ଲୋକମାନେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର କରୁଅଛନ୍ତି।

Page 1393

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਦਾਯਉ ਉਲਟਿ ਗੰਗ ਪਸ੍ਚਮਿ ਧਰੀਆ ॥
ଯେଉଁ ହରିନାମ ଗୁରୁ ନାନକ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ (ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଗାଦି ସମର୍ପଣ କରି) ଯେପରି ଗଙ୍ଗାକୁ ପୂର୍ବ ଦିଗରୁ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ ଓଲଟା ଦିଗରେ ପ୍ରବାହିତ କରାଇଛନ୍ତି।

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥੧॥
ସେହି ଛଳହୀନ ନାମ ଯାହା ଭକ୍ତକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇ ଥାଏ, ତାହା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||1||

ਸਿਮਰਹਿ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਜਖ੍ ਅਰੁ ਕਿੰਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਹਰਾ ॥
ସେହି ହରିନାମର ସ୍ମରଣ ଯକ୍ଷ, କିନ୍ନର, ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ଏବଂ ଶିବ ମଧ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਿਮਰਹਿ ਨਖ੍ਤ੍ਰ ਅਵਰ ਧ੍ਰੁ ਮੰਡਲ ਨਾਰਦਾਦਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਵਰਾ ॥
ଅନେକ ନକ୍ଷତ୍ର, ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ-ମଣ୍ଡଳ, ନାରଦ ମୁନି, ପ୍ରହଲାଦ ଭକ୍ତ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ଜପ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਸੀਅਰੁ ਅਰੁ ਸੂਰੁ ਨਾਮੁ ਉਲਾਸਹਿ ਸੈਲ ਲੋਅ ਜਿਨਿ ਉਧਰਿਆ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ଚନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ହରିନାମକୁ ହିଁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ଯାହା ପଥର-ପାହାଡକୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛି।

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥੨॥
ସେହି ଛଳହୀନ ନାମ ଯାହା ଭକ୍ତକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ କରାଇ ଥାଏ, ତାହା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||2||

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਵਰਿ ਨਵ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਸਮੁਧਰਿਆ ॥
ସେହି ପବିତ୍ର-ସ୍ୱରୂପ ହରିନାମର ଜପ କରି ଗୋରଖ, ମଚ୍ଛନ୍ଦର ନବନାଥ, ଶିବଶଙ୍କର, ସନକ-ସନନ୍ଦନଙ୍କ ମୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਚਵਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਜਿਤੁ ਰਾਤੇ ਅੰਬਰੀਕ ਭਵਜਲੁ ਤਰਿਆ ॥
ଚଉରାଅଶି ସିଦ୍ଧ, ବୃଦ୍ଧ ଯେଉଁ ନାମରେ ଲୀନ ଥିଲେ, ରାଜା ଅମ୍ବରୀକ ମଧ୍ୟ ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਉਧਉ ਅਕ੍ਰੂਰੁ ਤਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮਾ ਕਲਿ ਕਬੀਰ ਕਿਲਵਿਖ ਹਰਿਆ ॥
ଉଦ୍ଧବ, ଅକ୍ରୁର, ତ୍ରିଲୋଚନ, ନାମଦେବ ଏବଂ କବୀର ମଧ୍ୟ କଳିଯୁଗରେ ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ପାପର ନିବାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ସୋଈ ନਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥੩॥
ସେହି ଛଳ ରହିତ ହରିନାମ, ଯିଏ ଭକ୍ତକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ, ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇ ଯାଇଛି||3||

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ ਜਤੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ॥
ସେହି ହରିନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ବଡ-ବଡ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ଏବଂ ତପସ୍ୱୀଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ନାମ ବାସ କରି ଯାଇଛି।

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਗੰਗੇਵ ਪਿਤਾਮਹ ਚਰਣ ਚਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿਆ ॥
ଗଙ୍ଗା-ପୁତ୍ର ଭୀଷ୍ମ ପିତାମହ ମଧ୍ୟ ସେହି ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଚିତ୍ତ ଲଗାଇ ନାମାମୃତ ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਗੁਰੂ ਗੰਭੀਰ ਗਰੂਅ ਮਤਿ ਸਤ ਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੀਆ ॥
ସେହି ହରିନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଦୃଢତା ଧାରଣ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥੪॥
ଭକ୍ତକୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ସେହି ଛଳ ରହିତ ହରିନାମ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛନ୍ତି||4||

ਨਾਮ ਕਿਤਿ ਸੰਸਾਰਿ ਕਿਰਣਿ ਰਵਿ ਸੁਰਤਰ ਸਾਖਹ ॥
ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତି ସଂସାରରେ ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ଭଳି ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି, ଯେପରି ଫଳ ବୃକ୍ଷର ଶାଖାର ମହକ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇଥାଏ।

ਉਤਰਿ ਦਖਿਣਿ ਪੁਬਿ ਦੇਸਿ ਪਸ੍ਚਮਿ ਜਸੁ ਭਾਖਹ ॥
ଉତ୍ତର, ଦକ୍ଷିଣ, ପୂର୍ବ, ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରେ ରହିବା ବାଲା ଲୋକମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ଯଶ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਜਨਮੁ ਤ ਇਹੁ ਸਕਯਥੁ ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥
ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଯାଏ।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਆਸਾਸੈ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ଗଣ, ଗନ୍ଧର୍ବ ଏବଂ ଛଅ ଦର୍ଶନ-ଯୋଗୀ, ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ବୈଷ୍ଣବ ମଧ୍ୟ ହରିନାମର କାମନା କରୁଛନ୍ତି।

ਭਲਉ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਤੇਜੋ ਤਨੌ ਕਲ੍ ਜੋੜਿ ਕਰ ਧ੍ਾਇਅਓ ॥
ତେଜଭାନଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଭଲ୍ଲା କୁଳରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅମରଦାସଙ୍କୁ କବି କଳହ ହାତ ଯୋଡି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥାନ୍ତି-

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਹਰਣੁ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤੈ ਪਾਇਓ ॥੫॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ଭକ୍ତକୁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି||5||

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦੇਵ ਤੇਤੀਸ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨਰ ਨਾਮਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ॥
ତେତିଶ କୋଟି ଦେବତା, ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ହିଁ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ଖଣ୍ଡ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ନାମ ହିଁ ଧାରଣ କରିଛି।

ਜਹ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿਓ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਾਰੇ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ କରିଛି, ସେ ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖକୁ ସମାନ ଭାବିଛି।

ਨਾਮੁ ਸਿਰੋਮਣਿ ਸਰਬ ਮੈ ਭਗਤ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ॥
ହରିନାମ ସର୍ବ-ଶିରୋମଣି ଅଟେ, ଭକ୍ତ ଏଥିରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰ ਗੁਰ ਤੁਸਿ ਦੀਓ ਕਰਤਾਰਿ ॥੬॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ତୁମକୁ ସେହି ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି॥6॥

ਸਤਿ ਸੂਰਉ ਸੀਲਿ ਬਲਵੰਤੁ ਸਤ ਭਾਇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਗਰੂਅ ਮਤਿ ਨਿਰਵੈਰਿ ਲੀਣਾ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ସତ୍ୟର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ବଳବାନ ଏବଂ ଉଦାରଚିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ଶିଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେ ମହାନ, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଏବଂ ପ୍ରେମ ଭାବନା ସହିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਧੀਰਜੁ ਧੁਰਿ ਧਵਲੁ ਧੁਜਾ ਸੇਤਿ ਬੈਕੁੰਠ ਬੀਣਾ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସଙ୍ଗତର ନେତୃତ୍ୱ କରିଥାଏ।

ਪਰਸਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੁ ਜਿਹ ਕਰਤਾਰਹ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ଯାହାଙ୍କ ସଂଯୋଗ ବନି ଯାଇଛି, ତାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତ ସନ୍ଥ ପ୍ରେମ କରିଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਅਮਰਿ ਗੁਰਿ ਕੀਤਉ ਜੋਗੁ ॥੭॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଏପରି ଯୋଗ୍ୟ ବନାଇଥାନ୍ତି ଯେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ସବୁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਨਾਮੁ ਨਾਵਣੁ ਨਾਮੁ ਰਸ ਖਾਣੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮ ਰਸੁ ਸਦਾ ਚਾਖ ਮੁਖਿ ਮਿਸ੍ਟ ਬਾਣੀ ॥
ହରିନାମ ହିଁ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସ୍ନାନ ଅଟେ, ନାମ ଜପିବା ହିଁ ତାହାଙ୍କ ରସ ଓ ଭୋଜନ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଆକାଂକ୍ଷା ହରିନାମ ହିଁ ଅଟେ ଏବଂ ସେ ମୁଖରେ ମିଠା ବୋଲିଥାନ୍ତି।

ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਓ ਜਿਸੁ ਪਸਾਇ ਗਤਿ ਅਗਮ ਜਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ସେବା ସେ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମହିମାକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି।

ਕੁਲ ਸੰਬੂਹ ਸਮੁਧਰੇ ਪਾਯਉ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ଗୁରୁଜୀ ସମୂହ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ହରିନାମରେ ଲୀନ ରହିଥିଲେ।

ସକଯਥੁ ਜਨਮੁ ਕਲ੍ਰ੍ਚਰੈ ਗੁਰੁ ਪਰਸ੍ਿਉ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥੮॥
କବି କଳହ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱ ବିଖ୍ୟାତ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||୪||

ਬਾਰਿਜੁ ਕਰਿ ਦਾਹਿਣੈ ਸਿਧਿ ਸਨਮੁਖ ਮੁਖੁ ਜੋਵੈ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଡାହାଣ ହାତରେ ପଦ୍ମ ସ୍ଥିତ ଅଛି ଆଉ ସିଦ୍ଧି ତାହାର ମୁଖରେ ଶୋଭା ପାଉଛି।

ਰਿਧਿ ਬਸੈ ਬਾਂਵਾਂਗਿ ਜੁ ਤੀਨਿ ਲੋਕਾਂਤਰ ਮੋਹੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ବାମ ହାତରେ ରିଦ୍ଧି ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ଯାହା ତିନି ଲୋକଙ୍କୁ ମୋହିତ କରିଥାଏ।

ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਅਕਹੀਉ ਸੋਇ ਰਸੁ ਤਿਨ ਹੀ ਜਾਤਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଅକଥନୀୟ ଈଶ୍ୱର ଅବସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାର ଆନନ୍ଦ ସେ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି।

ਮੁਖਹੁ ਭਗਤਿ ਉਚਰੈ ਅਮਰੁ ਗੁਰੁ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਉ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଜୀ ମୁଖ ଅରବିନ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ବନ୍ଦନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ ਸਚਉ ਕਰਮੁ ਕਲ੍ ਜੋੜਿ ਕਰ ਧ੍ਾਇਅਉ ॥
ତାହାଙ୍କ କପାଳରେ ଈଶ୍ୱର-କୃପାର ଚିହ୍ନ ଥାଏ, କବି କଳହ ହାତ ଯୋଡି କହନ୍ତି ଯେ

ਪਰਸਿਅਉ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਰਬ ਇਛ ਤਿਨਿ ਪਾਇਅਉ ॥੯॥
ଯିଏ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ-ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ତାହାର ସବୁ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି||୨||

ਚਰਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਚਰਣ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਵਲਿ ਰਯ ॥
ସେହି ଚରଣ ସଫଳ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਹਥ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਹਥ ਲਗਹਿ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਯ ॥
ସେହି ହାତ ସାର୍ଥକ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ।

ਜੀਹ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਜੀਹ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਭਣਿਜੈ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେହି ଜିହ୍ୱା ସଫଳ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ।

ନୈନ ତ ପର ସକଯਥ ନଯਣਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਪਿਖਿਜੈ ॥
ଯେଉଁ ଆଖି ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ସେହି ଆଖି ହିଁ ସାର୍ଥକ ଅଟେ।

ସ୍ରବଣ ତ ପର ସକଯਥ ସ୍ରବਣਿ ਗੁਰੁ ਅਮਰੁ ਸੁਣਿਜੈ ॥
ସେହି କାନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ସଫଳ ଅଟେ, ଯାହା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି ଥାଏ।

ସକଯਥੁ ਸੁ ਹੀਉ ਜਿਤੁ ਹੀਅ ਬਸੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਜਗਤ ਪਿਤ ॥
ଯେଉଁ ହୃଦୟରେ ଜଗତ ପିତା ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ହୃଦୟ ସଫଳ ଅଟେ।

ସକଯਥੁ ਸੁ ਸਿਰੁ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਜੁ ਸਿਰੁ ਨਿਵੈ ਗੁਰ ਅਮਰ ਨਿਤ ॥੧॥੧੦॥
ଭାଟ ଜାଲପ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ମସ୍ତକ ନିତ୍ୟ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନଇଁ ଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ତାହା ସଫଳ ହୋଇଥାଏ॥1॥10॥

ତਿ ନਰ ଦୁଖ ନਹ ਭੁਖ ତਿ ନਰ ନਿਧਨ ନਹੁ କହੀਅਹਿ ॥
ହୁଏନାହିଁ, ସେ କ୍ଷୁଧା ରହିତ ହୋଇଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ନିର୍ଦ୍ଧନ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ।

ତਿ ନਰ ସୋକੁ ନਹੁ ହୁਐ ତਿ ନਰ ସେ ਅੰਤੁ ନ ਲਹੀਅਹਿ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସୁଖ-ଦୁଃଖର ଅନୁଭବ ହୁଏନାହିଁ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେନାହିଁ।

ତਿ ନਰ ସେਵ ନਹੁ କରହି ତਿ ନਰ ସਯ ସହସ ସମਪହି ॥
ଏପରି ପୁରୁଷ କାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେନାହିଁ, ଏଣୁ ସହସ୍ର ଚିଜ ଦେବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଥାଏ।

ତਿ ନਰ ଦୁଲୀଚै ବହହି ତਿ ନਰ ଉਥਪਿ ବਿਥਪਹਿ ॥
ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସୁଖ ଭୋଗ କରିଥାଏ ଆଉ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଦୂର କରି ସୌଭାଗ୍ୟ ଆଣିଥାଏ।

ସୁଖ ਲਹਹି ତਿ ନਰ ସଂସାର ମହି ਅਭै ପଟ୍ଟ ରିପ ମਧਿ ତਿਹ ॥
ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ସଂସାରରେ ସୁଖ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଏବଂ ଶତ୍ରୁ ଠାରେ ସଜ୍ଜନ ଭାବନା ରଖିଥାଏ।

ସକଯਥ ତਿ ନਰ ଜାଲਪୁ ଭਣੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਜਿਹ ॥୨॥୧୧॥
ଜାଲପ କହନ୍ତି ଯେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିର ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||11||

ତै ପଢ଼ିਅଉ ਇਕੁ ମନਿ ਧରିਅଉ ਇਕੁ କରି ਇਕੁ ପଛାନਿਓ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ମନନ ହିଁ କରିଛୁ, ମନରେ ଏକ ଓଁକାର ଚିନ୍ତନ କରିଛୁ, କେବଳ ଏକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଛୁ।

ନଯନਿ ਬਯਨਿ ਮੁਹਿ ਇਕੁ ਇਕੁ ਦੁਹੁ ਠਾਂਇ ਨ ਜਾਣਿਓ ॥
ତୋର ନୟନରେ, ବଚନରେ, ମୁଖରେ କେବଳ ଏକ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ବାସ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେହି ଏକ ପରମ ଶକ୍ତି ବିନା ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନି ନାହୁଁ।

ਸੁਪਨਿ ਇਕੁ ਪਰਤਖਿ ਇਕੁ ਇਕਸ ਮਹਿ ਲੀਣਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ! ତୋର ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ହରିନାମ ବାସ କରିଛି ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ରାଶିକ ବନାଇ ରହିଥାଉ ଏବଂ ତୁମେ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହୁଅଛ।

ਤੀਸ ਇਕੁ ਅਰੁ ਪੰਜਿ ਸਿਧੁ ਪੈਤੀਸ ਨ ਖੀਣਉ ॥
ମାସର ତିରିଶ ଦିନରେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ରାଶିକ ବନାଇ ଅଛ ଆଉ ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱରେ (ପୁରା ଜଗତରେ) କେବଳ ସେ ହିଁ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପଞ୍ଚ ତିରିଶ ଅକ୍ଷରରେ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱର-ବନ୍ଦନା ହିଁ ଥାଏ।

ਇਕਹੁ ਜਿ ਲਾਖੁ ਲਖਹੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਇਕੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਵਰਨਿਅਉ ॥
ଯେଉଁ ଏକ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଦ୍ୱାରା ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପ୍ରାଣୀ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛନ୍ତି, ଆମେ ଲକ୍ଷ ମାନେ ବୁଝିବାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅଛୁ, ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁମେ ଏକ ଅଲଖ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛ।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਤੁ ਇਕੁ ਲੋੜਹਿ ਇਕੁ ਮੰਨਿਅਉ ॥੩॥੧੨॥
ଜାଲପ ଭାଟ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୋତେ ଏକ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅଭିଳାଷ ହିଁ ଲାଗି ରହିଛି ଆଉ ସେହି ଏକକୁ ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧାପୁର୍ବକ ମାନିଅଛୁ||3||12||

ਜਿ ਮਤਿ ਗਹੀ ਜੈਦੇਵਿ ਜਿ ਮਤਿ ਨਾਮੈ ਸੰਮਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା (ନାମ ଜପିବାର) ଜୟଦେବ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଆସ୍ଥା (ହରିନାମରେ ରତ ରହିବାର) ନାମଦେବଙ୍କ ମନରେ ଥିଲା,

ਜਿ ਮਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਚਿਤਿ ਭਗਤ ਕੰਬੀਰਹਿ ਜਾਣੀ ॥
ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା (ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କରିବା ପାଇଁ) ତ୍ରିଲୋଚନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଦୃଢ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା,

ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਕਰਤੂਤਿ ਰਾਮੁ ਜੰਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ ॥
ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା (ହରିନାମର) ଭକ୍ତ କବୀର ବୁଝିଛନ୍ତି, ଏହି ପ୍ରକାର ରାଜା ରୁଫମାଙ୍ଗଦଙ୍କ ଏହି କର୍ମ ଥିଲା ଯେ ସେ ରାମନାମର ଜପ ନିତ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ କରାଇ ଥାନ୍ତି।

ਅੰਮਰੀਕਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਰਣਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥
ହେ ଭାଇ! ନିତ୍ୟ ରାମନାମର ଜପ କର, ଏହାଦ୍ୱାରା ରାଜା ଅମ୍ବରୀସ ଏବଂ ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਤੈ ਲੋਭੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜੀ ਸੁ ਮਤਿ ਜਲ੍ ਜਾਣੀ ਜੁਗਤਿ ॥
ଭାଟ ଜାଲପ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁମେ ସୁମତି ଏବଂ ଯୁକ୍ତି ଜାଣି ଲୋଭ, କ୍ରୋଧ ଏବଂ ତୃଷ୍ଣା ତ୍ୟାଗ କରି ଦେଇଛ।

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਭਗਤੁ ਹੈ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ਮੁਕਤਿ ॥੪॥੧੩॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ପରମ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||14||13||

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਪੁਹਮਿ ਪਾਤਿਕ ਬਿਨਾਸਹਿ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ପୃଥିବୀର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਆਸਾਸਹਿ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ପାଇଁ ବଡ-ବଡ ସିଦ୍ଧ-ସାଧକ ମଧ୍ୟ ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਧਿਆਨੁ ਲਹੀਐ ਪਉ ਮੁਕਿਹਿ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲାଗି ଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਅਭਉ ਲਭੈ ਗਉ ਚੁਕਿਹਿ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଅଭୟ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਇਕੁ ਬਿੰਨਿ ਦੁਗਣ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ ਜਾ ਸੁਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ ॥
ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ନେଇ ଏକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ, ତାହାର ଦୈତ୍ୟଭାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਾਲਪਾ ਪਦਾਰਥ ਇਤੜੇ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਡਿਠੈ ਮਿਲਹਿ ॥੫॥੧੪॥
ଭାଟ ଜାଲପ କହନ୍ତି ଯେ ଏତେ ସବୁ ଫଳ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥାଏ||5||14||

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸੁ ਦ੍ਰਿੜੁ ਨਾਨਕਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶାଶ୍ୱତ ନାମକୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ପକ୍କା ଭାବରେ ଅବସ୍ଥିତ କରିଥିଲେ,

ਤਾ ਤੇ ਅੰਗਦੁ ਲਹਣਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤਾਸੁ ਚਰਣਹ ਲਿਵ ਰਹਿਅਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଭାଇ ଲହଣା (ଗୁରୁ ଗାଦି ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହେବା ପରେ) ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ରୂପରେ ବିଖ୍ୟାତ ହୋଇଛନ୍ତି,

ਤਿਤੁ ਕੁਲਿ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਆਸਾ ਨਿਵਾਸੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਕਵਣ ਵਖਾਣਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ନିଜ ଗୁରୁ, ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥିଲେ।

ਜੋ ਗੁਣ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਤਿਨਹ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਉ ॥
ତାହାପରେ ସେହି ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ କୁଳରୁ ଆଶାର ଘର ଗୁରୁ ଅମରଦାସ କୀର୍ତ୍ତିମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କେଉଁ କେଉଁ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ, ଯେଉଁ ଗୁଣ ଅଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଅଗମ୍ୟ ଅଟେ, ସେହି ଗୁଣର ରହସ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਬੋਹਿਥਉ ਬਿਧਾਤੈ ਨਿਰਮਯੌ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਉਧਰਣ ॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗତ ଏବଂ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ବିଧାତା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ରୂପରେ ଏକ ଜାହାଜ ବନାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀਰਤੁ ਕਹੈ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤੁਅ ਪਾ ਸਰਣ ॥੧॥੧੫॥
ଭାଟ କୀରତ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ମୁଁ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଛି, ମୋତେ ରକ୍ଷା କର||1||15||

ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ ॥
ନାରାୟଣ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା (ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ରୂପରେ) ଦୁନିଆରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਆਕਾਰੁ ਜੋਤਿ ਜਗ ਮੰਡਲਿ ਕਰਿਯਉ ॥
ନିରାକାର ପରମେଶ୍ୱର ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ରୂପ ଧାରଣ କରି ଜଗତରେ ନିଜର ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ਜਹ ਕਹ ਤਹ ਭਰਪੂਰੁ ਸਬਦੁ ਦੀਪਕਿ ਦੀਪਾਯਉ ॥
ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରଭୁ ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ରୂପୀ ଦୀପକ ଦ୍ୱାରା ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਜਿਹ ਸਿਖਹ ਸੰਗ੍ਰਹਿਓ ਤਤੁ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਿਲਾਯਉ ॥
ଯେଉଁ ଶିଷ୍ୟ ଶବ୍ଦକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ତାହାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ହରି-ଚରଣରେ ବିଲୀନ କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰ੍ਿਉ ਅੰਗਦ ਲਹਣੇ ਸੰਗਿ ਹੁਅ ॥
ଭାଇ ଲହଣା ଭାବ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ସେବା ସଙ୍ଗତରେ ନାନକ କୁଳରେ ତୃତୀୟ ଗୁରୁ, ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ନିର୍ମଳ ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਜਨਮ ਜਨਮ ਪਾ ਸਰਣਿ ਤੁਅ ॥੨॥੧੬॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟୁ, ମୁଁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ ତୋର ଶରଣରେ ରହିବା ଚାହିଁ ଥାଏ||2||16||

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸਿਖਹ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଶିଷ୍ୟକୁ ଜପ, ତପ, ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਰਣਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਉਬਰਹਿ ਛੋਡਿ ਜਮ ਪੁਰ ਕੀ ਲਿਖਹ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ ଆଉ ଯମପୁରୀରେ କର୍ମର ହିସାବ ହୁଏନାହିଁ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਰਪੂਰੁ ਰਿਦੈ ਉਚਰੈ ਕਰਤਾਰੈ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ହୃଦୟ ଭକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରେମ ଦ୍ୱାରା ଭରି ରହିଥାଏ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰੁ ਗਉਹਰੁ ਦਰੀਆਉ ਪਲਕ ਡੁਬੰਤ੍ਰਹ ਤਾਰੈ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଶାନ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ଏବଂ ବିଶାଳ ହୃଦୟ ଅଟେ, ସେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ବୁଡିଥିବା ପ୍ରାଣୀକୁ ପାର କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ନାନକ କୁଲି ନିੰਮਲੁ ਅਵਤਰ੍ਿਉ ਗੁਣ ਕਰਤਾਰੈ ਉਚਰੈ ॥
ନାନକ କୁଳରେ (ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ) ନିର୍ମଳ ଅବତାର ହୋଇଛି, ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜਿਨ੍ ਸੇਵਿਅਉ ਤਿਨ੍ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ੁ ਪਰਹਰਿ ਪਰੈ ॥੩॥੧੭॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||3||17||

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਰਦਾਸਿ ਕਹਉ ਪਰੁ ਕਹਿ ਭਿ ਨ ਸਕਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ମୁଁ ହୃଦୟରେ ଭାବିଥାଏ ଯେ ତୋ' ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବି, ପରନ୍ତୁ ମୁଁ କହି ପାରୁନାହିଁ।

ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਝੁ ਪਾਸਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਉ ਤਕਉ ॥
ମୋର ସବୁ ଚିନ୍ତା ତୋର ପାଖରେ ଅଛି ଅର୍ଥାତ ତୋ' ପାଖରେ ଆମ ପାଇଁ ଚିନ୍ତା ଅଛି, ମୁଁ ସତସଙ୍ଗତି ଚାହିଁ ଥାଏ।

ਤੇਰੈ ਹੁਕਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ਤਉ ਕਰਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥
ତୋର ଆଜ୍ଞାରୁ ଯଦି ମଞ୍ଜୁରୀ ମିଳିଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସେବା କରି ପାରିବି।

ਜਬ ਗੁਰੁ ਦੇਖੈ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਮੁਖਿ ਮੇਵਾ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଶୁଭ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଥାନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ରୂପୀ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ମୁଖରେ ପଡିଥାଏ।

ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਰਣ ਪੁਰਖ ਜੋ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਸੋ ਕਹਉ ॥
ହେ ଅଗମ୍ୟ ଅଲଖ ଈଶ୍ୱର ରୂପ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ଯାହା ତୁ ହୁକୁମ କରୁ, ମୁଁ ତାହା କହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥੪॥੧੮॥
ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁ କରଣ କାରଣ ଅଟୁ, ଯେପରି ତୁ ରଖିଥାଉ, ମୁଁ ସେପରି ହିଁ ରହିଥାଏ ||4||18||

ਭਿਖੇ ਕੇ ॥
ଭିଖା॥

ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ସେ ଧ୍ୟାନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ହୋଇଛି।

ਸਚਿ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਚਿਤਹਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥
ପରମ ସତ୍ୟରେ ଲୀନ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସତ୍ୟର ରୂପ ମାନିବା ଉଚିତ, ସେ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਸਿ ਕਰੈ ਪਵਣੁ ਉਡੰਤ ਨ ਧਾਵੈ ॥
ସେ କାମ-କ୍ରୋଧକୁ ବଶରେ ରଖିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତାହାଙ୍କ ମନ ପବନ ଭଳି ଏଣେତେଣେ ଗତି କରେନାହିଁ।

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਵਸੈ ਦੇਸਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਬੀਚਾਰੁ ਪਾਵੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଠାରେ ଲାଖି ରହିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି।

ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਰੂਪੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਅਉ ॥
ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ଅଟନ୍ତି, ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ସେ ହିଁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଯିଏ ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਮਿਲ੍ਹਿਉ ਸੋਇ ਭਿਖਾ ਕਹੈ ਸਹਜ ਰੰਗਿ ਦਰਸਨੁ ਦੀਅਉ ॥੧॥੧੯॥
ଭାଟ ଭିଖା କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ(ଅମରଦାସ) ମିଳିଛନ୍ତି, ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତାହାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଇଛନ୍ତି||1||19||

ਰਹਿਓ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲਿ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਠੇ ॥
ମୁଁ ସଚ୍ଚା ସନ୍ଥଙ୍କ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ, ମୁଁ ବହୁତ ସାଧୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଅଛି।

ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਅਹ ਮੁਖਹੁ ਏ ਪੰਡਿਤ ਮਿਠੇ ॥
ଅନେକ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ତପସ୍ୱୀ, ମୁଖରେ ମଧୁର ଭାଷୀ ପଣ୍ଡିତ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛି।

ਬਰਸੁ ਏਕੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਿਨੈ ਨਹੁ ਪਰਚਉ ਲਾਯਉ ॥
ମୁଁ ଏକ ବର୍ଷ ଏହିପରି ବୁଲିଅଛି, ପରନ୍ତୁ କାହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଭରସା ରହି ନାହିଁ।

Page 1396

ਕਹਤਿਅਹ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੋ ਖੁਸੀ ਨ ਆਯਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ବଡ-ବଡ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ଦ୍ୱାରା ମନ ଖୁସି ହୁଏନାହିଁ (ଅର୍ଥାତ ସେ କଥା ବଡ ବଡ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଆଚରଣରେ ହୃଦୟ ଖୁସି ହୋଇଛି)।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਤਿਨ੍ ਕੇ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ ॥
ଯିଏ ହରିନାମ ତ୍ୟାଗ କରି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ଅଛି, ଯିଏ ଗୁଣଯୋଗ୍ୟ ଉଚିତ ନୁହେଁ, ସେହି ଲୋକଙ୍କ ଗୁଣରେ ମୁଁ କଣ କହିବି।

ਗੁਰੁ ਦਯਿ ਮਿਲਾਯਉ ਭਿਖਿਆ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥੨॥੨੦॥
ଭାଟ ଭିଖା କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସଚ୍ଚା ଅମରଦାସଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, (ହେ ଗୁରୁ!) ଯେପରି ତୁ ରଖିବା ଚାହିଁ ଥାଉ, ସେପରି ହିଁ ରହିବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି||2||20||

ਪਹਿਰਿ ਸਮਾਧਿ ਸਨਾਹੁ ਗਿਆਨਿ ਹੈ ਆਸਣਿ ਚੜਿਅਉ ॥
ସମାଧି ରୂପୀ କବଚ ଧାରଣ କରି ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ଘୋଡା ଉପରେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଆସନ ଲଗାଇଛନ୍ତି।

ਧ੍ਰੰਮ ਧਨਖੁ ਕਰ ਗਹਿਓ ਭਗਤ ਸੀਲਹ ਸਰਿ ਲੜਿਅਉ ॥
ଧର୍ମର ଧନୁ ହାତରେ ନେଇ ଆଉ ଭକ୍ତର ନମ୍ରତା ରୂପୀ ତୀର ଦ୍ୱାରା ବିକାର ସହିତ ମୁକାବିଲା କରୁଛନ୍ତି।

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਅਟਲੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਨੇਜਾ ਗਡਿਓ ॥
ପ୍ରଭୁ ଭୟ କାରଣରୁ ସେ ନିର୍ଭୟ ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିଜ ମନରେ ଅଟଳ ହରିଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਪਤੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਬਿਖੰਡਿਓ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ, ଅହଂକାର- ଏହି ପାଞ୍ଚ ଦୁଷ୍ଟକୁ ସେ ସଂହାର କରିଛନ୍ତି।

ਭਲਉ ਭੂਹਾਲੁ ਤੇਜੋ ਤਨਾ ਨ੍ਰਿਪਤਿ ਨਾਥੁ ਨਾਨਕ ਬਰਿ ॥
ତେଜଭାନଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର, ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁ ଭଲ ବଂଶର ମହାନ ଅଟୁ ଆଉ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ବର ଦ୍ୱାରା ବାଦଶାହ ରୂପରେ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ହୋଇଛୁ।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਚੁ ਸਲ੍ਹ ਭਣਿ ਤੈ ਦਲੁ ਜਿਤਉ ਇਵ ਜੁਧੁ ਕਰਿ ॥੧॥੨੧॥
ଭାଟ ସଲହ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୁ ଏହି ପ୍ରକାର ଯୁଦ୍ଧ କରି ବିକାର ଦଳ ଠାରୁ ଜିତି ନେଇଛୁ||1||21||

ਘਨਹਰ ਬੂੰਦ ਬਸੁਅ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੁਸਮ ਬਸੰਤ ਗਨੰਤ ਨ ਆਵੈ ॥
ବାଦଲର ସମସ୍ତ ବୁନ୍ଦା, ଧରିତ୍ରୀର ସମସ୍ତ ବନସ୍ପତି, ବସନ୍ତରେ ଫୁଲର ଗଣନା କରାଯାଇ ପାରେନାହିଁ।

ਰਵਿ ਸਸਿ ਕਿਰਣਿ ਉਦਰੁ ਸਾਗਰ ਕੋ ਗੰਗ ਤਰੰਗ ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ର କିରଣ, ସାଗରର ଉଦର ଏବଂ ଗଙ୍ଗାର ଲହଡିର କେହି ଅନ୍ତ ପାଇ ପାରେନାହିଁ।

ਰੁਦ੍ਰ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਕਬਿ ਜਨ ਭਲ੍ਹ ਉਨਹ ਜੋ ਗਾਵੈ ॥
କବି ଭଲହ କହନ୍ତି ଯେ ଶିବଶଙ୍କରଙ୍କ ଭଳି ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ଅଥବା ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଉପରି ଉକ୍ତ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରେ, ପରନ୍ତୁ

ਭਲੇ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥੧॥੨੨॥
ଭଲା ବଂଶର ଶିରୋମଣି ହେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ! ତୋର ଅନନ୍ତ ଗୁଣର କଥନ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଯଦି ତୋର ଉପମା କରାଯାଏ, ତୋ' ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି, ତୁ ନିଜେ ହିଁ ଅଟୁ||1||22||

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ ੪
ସୱୟେ ମହଲ ଚତୁର୍ଥ 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਇਕ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਧਿਆਵਉ ॥
ମୁଁ ଦତ୍ତାଚିତ୍ତ ହୋଇ ମୋହମାୟାର କାଳିମା ରହିତ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବନ୍ଦନା କରିଥାଏ ଏବଂ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਗਾਵਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସର୍ବଦା ସେହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୋର ମନକୁ ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿ ਜਨਹ ਕੀ ਆਸਾ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ନିଜ ସେବକଙ୍କ ସବୁ ଆଶା ପୁରା କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସେବା କରି ଗୁରୁ ରାମଦାସ ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਬਿਗਤੁ ਧਿਆਯਉ ॥
ଅବିନାଶୀ ଅଟଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଛନ୍ତି।

ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਦਾਰਿਦ੍ਰੁ ਨ ਚੰਪੈ ॥
ସେହି ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ମିଳନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ,

ਕਲ੍ਹ ਸਹਾਰੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਜੰਪੈ ॥
ଭାଟ କଳସହାର ତାହାଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਜੰਪਉ ਗੁਣ ਬਿਮਲ ਸੁਜਨ ਜਨ ਕੇਰੇ ਅਮਿਅ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥
ମୁଁ ସେହି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ (ଗୁରୁ ରାମଦାସ)ଙ୍କ ପବିତ୍ର ଗୁଣର ଗାନ କରୁଅଛି, ଯାହାକୁ ଅମୃତମୟ ନାମର ଅନୁଭୂତି ମିଳିଛି।

ਇਨਿ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਬਦ ਰਸੁ ਪਾਯਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਰਿ ਧਰਿਆ ॥
ସେ ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହି ଶବ୍ଦର ରସ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ପବିତ୍ର ନାମକୁ ହିଁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਚਾਹਕੁ ਤਤ ਸਮਤ ਸਰੇ ॥
ସେ ହରିନାମର ରସିକ ଅଟନ୍ତି, ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣର ସଚ୍ଚା ଗ୍ରାହକ ଅଟନ୍ତି, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅତୁଟ ପ୍ରେମୀ ଏବଂ ସମଦୃଷ୍ଟିର ସରୋବର ଅଟନ୍ତି।

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥੧॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଠାକୁର ହରଦାସଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଗୁରୁ ରାମଦାସ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶୂନ୍ୟ ସରୋବରକୁ ନାମ ଜଳରେ ଭରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||1||

ਛੁਟਤ ਪਰਵਾਹ ਅਮਿਅ ਅਮਰਾ ਪਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਦ ਭਰਿਆ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ନାମାମୃତର ସେହି ସରୋବର ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ସର୍ବଦା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଥାଏ, ଯେଉଁଥିରେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବା ବାଲା ଧାରା ବହିଥାଏ।

ਤੇ ਪੀਵਹਿ ਸੰਤ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਮਜਨੁ ਪੁਬ ਜਿਨਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰੀਆ ॥
ସନ୍ଥପୁରୁଷ ତାହା ପାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ମନରେ ତୀର୍ଥ ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ସ୍ନାନ ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କରିଥାଏ, ଯିଏ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ସେବା କରିଥାଏ।

ਤਿਨ ਭਉ ਨਿਵਾਰਿ ਅਨਭੈ ਪਦੁ ਦੀਨਾ ਸਬਦ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਧਰੇ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ତାହାଙ୍କ ଭୟ ଦୂର କରି ଅଭୟ ପଦ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଶବ୍ଦ(ଗୁରୁବାଣୀ) ମାତ୍ର ଶୁଣାଇ ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥੨॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଠାକୁର ହରଦାସଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଗୁରୁ ରାମଦାସ ହୃଦୟ ରୂପୀ ଶୂନ୍ୟ ସରୋବରରେ ଜଳ ଭରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||

ਸਤਗੁਰ ਮਤਿ ਗੂੜ੍ਹ ਬਿਮਲ ਸਤਸੰਗਤਿ ਆਤਮੁ ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੁ ਭਯਾ ॥
ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ସଙ୍ଗତ ମଧ୍ୟ ନିର୍ମଳ ଅଟେ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਜਾਗ੍ਰਾ ਮਨੁ ਕਵਲੁ ਸਹਜਿ ਪਰਕਾਸ੍ਰਾ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਘਰਹਿ ਲਹਾ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନ ସଦା ଜାଗ୍ରତ ରହିଥାଏ, ହୃଦୟ କମଳ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ, ସେ ପବିତ୍ର ସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହୃଦୟ ଗୃହରେ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਤਗੁਰਿ ਦਯਾਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਸਿ ਪੰਚ ਕਰੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଦୟାଳୁ ହୋଇ ମନରେ ହରିନାମ ଦୃଢ଼ କରାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପାଞ୍ଚ ଦୁଷ୍ଟ ବିକାରକୁ ବଶ କରିଛନ୍ତି।

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥੩॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଠାକୁର ହରିଦାସଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ରାମଦାସ ଶୂନ୍ୟ ହୃଦୟ ରୂପୀ ସରୋବରରେ ନାମ ଜଳ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି||3||

ਅਨਭਉ ਉਨਮਾਨਿ ਅਕਲ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਸਹਜ ਘਰੇ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅନୁଭବ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଲଗ୍ନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲାଗି ରହିଛି, କାରଣ ପାରସ ରୂପୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଛି ଏବଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਤਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਾ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଭାବ-ଭକ୍ତି ପ୍ରେମର ଭଣ୍ଡାର ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଭରି ରହିଛି।

ਮੇਟਿਆ ਜਨਮਾਂਤੁ ਮਰਣ ਭਉ ਭਾਗਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନ ସନ୍ତୋଷର ସରୋବର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ଅଛି, ଏଣୁ ତାହାଙ୍କ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥੪॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ଠାକୁର ହରଦାସଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଶୂନ୍ୟ ସରୋବର ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି||4||

ਅਭਰ ਭਰੇ ਪਾਯਉ ਅਪਾਰੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਿਓ ॥
ଶୂନ୍ୟ ହୃଦୟ ରୂପୀ ସରୋବର ଭରିବା ବାଲା ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ମନରେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਆਤਮ ਪ੍ਰਬੋਧੁ ਮਨਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥
ଦୁଃଖ ବିନାଶକ, ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ବାଲା ମନରେ ପରମ ତତ୍ତ୍ୱ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଚିନ୍ତନ ହିଁ କରିଛନ୍ତି

ସଦା ଚାଇ ହରି ଭାଇ ପ୍ରେମ ରସୁ ଆପେ ଜାଣଇ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସର୍ବଦା ହରି-ଭକ୍ତିର କାମନା ରହିଥାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରେମ ରସକୁ ସେ ସ୍ୱୟଂ ଜାଣିଥାନ୍ତି।

ସତଗୁର କୈ ପରସାଦି ସହଜ ସେତୀ ରଂଗୁ ମାଣଇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରେମର ସ୍ୱାଭାବିକ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ନାନକ ପ୍ରସାଦି ଅଂଗଦ ସୁମତି ଗୁରି ଅମରି ଅମରୁ ୱରତାଇଓ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ କୃପା, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କ ସୁମତି ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ବିଧାତାଙ୍କ ବିଧାନ ସେବା-ସ୍ମରଣ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି।

ଗୁର ରାମଦାସ କଲ୍ୁଚରै ତੈਂ ଅଟଲ ଅମର ପଦୁ ପାଇଓ ॥୪॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଅଟଳ ଅମର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ||5||

ସଂତୋਖ ସରୋୱରି ବସै ଅମିଅ ରସୁ ରସନ ପ୍ରକାସै ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସନ୍ତୋଷ ସରୋବରରେ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ନାମାମୃତର ରସ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ମିଲତ ସାਂତି ଉପଜै ଦୁରତୁ ଦୁରੰତରି ନାସै ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପାପ ଆଦି ଦୂର ହୋଇ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ସୁਖ ସାଗରୁ ପାଇଅଉ ଦਿੰਤੁ ହରି ମଗି ନ ହୁਟै ॥
ସେ ସୁଖର ସାଗର ହରିଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଏଣୁ ହରିଭକ୍ତି ମାର୍ଗରୁ ପଛକୁ ହଟନ୍ତି ନାହିଁ।

ସଂଜମୁ ସତୁ ସଂତୋਖୁ ସୀଲ ସଂନାହୁ ମਫୁਟै ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସଂଯମ, ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ଶୀଳ ସ୍ୱଭାବର ଅତୁଟ କବଚ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ସତିଗୁରୁ ପ୍ରମାନ୍ନୁ ବିਧ ନै ସିରିଉ ଜଗି ଜସ ତ୍ରୁରୁ ବଜାଇଅଉ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଭଳି ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବିଧାତା ସେପରି ହିଁ କୀର୍ତ୍ତି ସ୍ତମ୍ଭ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ଗୁର ରାମଦାସ କଲ୍ୁଚରै ତै ଅਭै ଅମର ପଦୁ ପାଇଅଉ ॥୬॥
ଫଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁ ଅଭୟ ଈଶ୍ୱର ସମାନ ଅମର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛୁ||6||

ਜਗੁ ਜਿਤਉ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਮਨਿ ਏਕੁ ਧਿਆਯਉ ॥
(ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸਙ ਭਲਿ) ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸੰਪੂਰ୍ਣ ਦੁਨਿਆਕੁ ਜିତି ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହିଁ କରିଛନ୍ତି।

ਧਨਿ ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ହରିନାମ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ନਵ ନਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਤਾ ਕੀ ਦਾਸੀ ॥
ସେ ନବନିଧି ବାଲା ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କ ଦାସୀ ଅଟନ୍ତି।

ਸਹਜ ਸਰੋਵਰੁ ਮਿਲਿਓ ਪੁਰਖੁ ਭੇਟਿਓ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିର ସରୋବର ମିଳି ଯାଇଛି, ଅବିନାଶୀ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਆਦਿ ਲੇ ਭਗਤ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੇ ਸੋ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਅਉ ॥
ସୃଷ୍ଟି ରଚନା ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁ ହରିନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ଭକ୍ତ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ସେହି ହରିନାମକୁ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଠାରେ ଦୃଢ କରାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹ ਚਰੈ ਤੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਅਉ ॥੭॥
କଳସହାର ଭାଟ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ମଧ୍ୟ ହରି ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ରୂପୀ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ||7||

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਬਲੀ ਨ ਹੁਟਇ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତିର ପ୍ରବାହ ଚାଲିଥାଏ, ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ପ୍ରେମ ଆଦୌ ତୁଟେ ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹੁ ਅਮਿਅ ਧਾਰਾ ਰਸੁ ਗੁਟਇ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଅଥଳ ଶବ୍ଦର ଅମୃତ ଧାରାର ରସ ସେ ଆନନ୍ଦପୂର୍ବକ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਮਤਿ ਮਾਤਾ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ ਸਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਯਉ ॥
ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କ ମାତା ଅଟେ, ସନ୍ତୋଷ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ପିତା ଅଟେ, ସେ ଶାନ୍ତିର ସରୋବରରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਜਗਤੁ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਤਰਾਯਉ ॥
ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ, ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକାଶମାନ ରୂପ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ବଚନ ଦ୍ୱାରା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰੁ ਅਪਰਪਰੁ ਮਨਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਅਉ ॥
ସେ ଅବ୍ୟକ୍ତ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଅପରାମ୍ପର ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଶବ୍ଦ ଗୁରୁଙ୍କୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹ੍ਚਰੈ ਤੈ ਜਗਤ ਉਧਾਰਨੁ ਪਾਇਅਉ ॥੮॥
ଭାଟ କଳସହାର ସ୍ତୁତି କରି କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ !ତୁମେ ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର କାରକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ ||୪||

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨੁ ਨਵ ਨਿਧਾਨੁ ਭਗਤਹ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ॥
ହରିନାମ ସଂସାରର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ନବନିଧାନ ସୁଖର ଘର ଅଟେ, ଭକ୍ତକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ,

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੂੰਦ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸੁ ਕੀ ਬਿਖੈ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥
ସେହି ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୃତର ବୁନ୍ଦା ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି, ଯାହା ବିଶ୍ୱର ବିକାର ରୂପୀ ଜହରର ନିବାରଣ କରିଦେଇଥାଏ।

ਸਹਜ ਤਰੋਵਰ ਫਲਿਓ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥
ସ୍ୱାଭାବିକ ଶାନ୍ତିର ବୃକ୍ଷ ଅଛି, ଯେଉଁଥିରେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତର ଫଳ ଆସିଛି,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਅਹਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਬਡਭਾਗੇ ॥
ସେମାନେ ଧନ୍ୟ ବେହ୍ନ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି।

ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪਰਚਾ ਪਾਇਅਉ ॥
ଯିଏ ମନରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଧାରଣ କରିଛି, ପ୍ରେମ କରିଛି ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹ੍ਚਰੈ ਤੈ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥੯॥
ଭାଟ କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ଶବ୍ଦର ବିଗୁଲୁ ବଜାଇଛ ଅର୍ଥାତ ସବୁ ଦିଗରେ ପ୍ରସାର କରିଅଛ||୨||

Page 1398

ਸੇਜ ਸਧਾ ਸਹਜੁ ਛਾਵਾਣੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਾਇਚਉ ਸਦਾ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਸੋਹੈ ॥
ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ! ਤੁਸੇ ਸ਼੍ਰਦ੍ਧਾਰ ਸ਼ੇਜਕੁ ਵਿਛਾਇਛ, ਸ੍ਵਾਭਾਵਿਕ ਅਵਸ੍ਥਾ ਧਾਰਣ ਕਰਿਛ, ਸਨ੍ਤੋ਷ਕੁ ਕਨ੍ਨਾਤ ਰੂਪਰੇ ਸ੍ਥਾਪਿਤ ਕਰਿਛ ਏਵਂ ਨਮ੍ਰਤਾਕੁ ਕਵਚ ਰੂਪਰੇ ਸਰ੍ਵਦਕ ਧਾਰਣ ਕਰਿਛ, ਯਾਹਾ ਵਹੁਤ ਸੁਨ੍ਦਰ ਲਾਗੁਅਛਿ।

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਚਰਿਓ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਸੰਗਾਦਿ ਬੋਹੈ ॥
ਤੁਸੇ ਗੁਰੂਙ੍ਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰੇ ਜੀਵਨ-ਆਚਰਣ ਆਪਣਾਇ ਅਛ (ਹਰਿਨਾਮਰੇ ਰਤ ਰਹਿਛ) ਆਉ ਹਰਿਨਾਮਰ ਆਸ਼੍ਰਾ ਤੁਸਰ ਸ਼ਿ਷੍ਯ-ਸਙ੍ਗਕੁ ਸਹਕ ਪਹਞ੍ਚਾਉਛਿ, ਅਰ੍ਥਾਤ ਸੇਮਾਨੇ ਸਧ ਹਰਿਭਕ੍ਤਰੇ ਲੀਨ ਹੇਉਛਨ੍ਤਿ।

ਅਜੋਨੀਉ ਭਲ੍ਰੁ ਅਮਲੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ਤੁਸੇ ਜਨ੍ਮ-ਸਰਣਰ ਵਨ੍ਧਨਰੁ ਸੁਕ੍ਤ, ਸਹਾਨ, ਪੁਣ੍ਯਾਸ੍ਰਾ ਅਟ ਆਉ ਸਦਗੁਰੂ ਅਸਰਦਾਸਙ੍ਕ ਸਙ੍ਗਤਰੇ ਸੇਵਾ-ਸ੍ਵਰਣਰੇ ਹਿੱ ਸਗ੍ਨ ਰਹੁਛ।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਰੁਚਰੈ ਤੁਅ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰਿ ਬਾਸੁ ॥੧੦॥
ਕਵਿ ਕਲਸਹਾਰ ਕਹਨ੍ਤਿ ਯੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ! ਤੁਸੇ ਸ਼ਾਨ੍ਤਿਰ ਸਰੋਵਰਰੇ ਰਹੁਅਛ||10||

ਗੁਰੁ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥
ਯਾਹਾ ਉਪਰੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੇਇਥਾਨ੍ਤਿ, ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਸਨਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਵਾਸ ਕਰਿਥਾਏ।

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਦੁਰਤੁ ਦੂਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ ॥
ਯਾਹਾ ਉਪਰੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੇਇਥਾਨ੍ਤਿ, ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੇਇਯਾਏ।

ਗੁਰੁ ਜਿਨ੍ ਕਉ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥
ਯਾਹਾ ਉਪਰੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੇਇਥਾਨ੍ਤਿ, ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਸਾਨ-ਅਭਿਸਾਨ ਦੂਰ ਹੇਇਯਾਏ।

ਜਿਨ੍ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਸਬਦਿ ਲਗਿ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੈ ॥
ਯਾਹਾ ਉਪਰੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪ੍ਰਸਨ੍ਨ ਹੇਇਥਾਨ੍ਤਿ, ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸ਼ਬ੍ਦਰੇ ਲੀਨ ਹੇਇ ਸਂਸਾਰ-ਸਾਗਰਰੁ ਪਾਰ ਹੇਇਯਾਏ।

ਪਰਚਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰ ਪਾਇਅਉ ਤਿਨ ਸਕਯਥਉ ਜਨਮੁ ਜਗਿ ॥
ਯੇਉਁ ਵ੍ਯਕ੍ਤਿ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਙ੍ਕ ਸਚ੍ਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਇਛਨ੍ਤਿ, ਜਗਤਰੇ ਤਾਹਾਙ੍ਕ ਜਣ ਸਫਲ ਹੇਇਯਾਏ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਰਣਿ ਭਜੁ ਕਲ੍ ਕਬਿ ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸਭ ਗੁਰੂ ਲਗਿ ॥੧੧॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ମହାମହିମ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ମୁକ୍ତି ଭୁକ୍ତି ସବୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ||11||

ਸਤਿਗੁਰਿ ਖੇਮਾ ਤਾਣਿਆ ਜੁਗ ਜੂਥ ਸਮਾਣੇ ॥
ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ ଭକ୍ତି ରୂପୀ ତମ୍ବୁ ଟାଣିଛନ୍ତି, ସଂସାରର ଜୀବ ତାହାର ତଳେ ଆଶ୍ରା ନେଇଛନ୍ତି।

ਅਨਭਉ ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਜਿਤੁ ਭਗਤ ਅਘਾਣੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ହାତରେ ଜ୍ଞାନର ଅସ୍ତ୍ର ଅଛି, ହରିନାମର ଆଶ୍ରା ଅଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଉଅଛି।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਭਗਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਣੇ ॥
ହରିନାମ ସ୍ମରଣ କରି ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ, ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଭକ୍ତଜନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ସମାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਇਹੁ ਰਾਜ ਜੋਗ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਮ੍ਹ ਹੂ ਰਸੁ ਜਾਣੇ ॥੧੨॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ଏହି ରାଜଯୋଗର ଆନନ୍ଦ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ||12||

ਜਨਕੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਆ ਉਨਮਨਿ ਰਥੁ ਧਰਿਆ ॥
ଜନକ ସେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ପରମ ସତ୍ୟକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ବୃତ୍ତିକୁ ଦିବ୍ୟାବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਮਾਚਰੇ ਅਭਰਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ॥
ସତ୍ୟ-ସନ୍ତୋଷକୁ ଆପଣାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ରିକ୍ତ ମନରେ ନାମ ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି।

ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਮਰਾ ਪੁਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਵੈ ॥
ଅକଥନୀୟ କଥା ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାକୁ ଈଶ୍ୱର ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ପାଇଥାଏ।

ਇਹੁ ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਝ ਹੀ ਬਣਿ ਆਵੈ ॥੧੩॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମକୁ ହିଁ ଶୋଭା ଦେଇଥାଏ||13||

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ੍ਹ ਤਿਨ੍ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪੁ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ ॥
ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଲଗ୍ନରେ ମନରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଦୁଃଖ-ପାପ କିପରି ଘେରି ପାରିବ?

ਤਾਰਣ ਤਰਣ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾ ਕਉ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਧਾਰੈ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਬੀਚਾਰੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੋਵੈ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ଉପରେ ଏକ କ୍ଷଣ ମାତ୍ର ନିଜ କୃପା

ଦୃଷ୍ଟି ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ଶବ୍ଦକୁ ହୃଦୟରେ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ କାମ, କ୍ରୋଧ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ

ਜੀਅਨ ਸਭਨ ਦਾਤਾ ਅਗਮ ਗ੍ਯਾਨ ਬਿਖ੍ਯਾਤਾ ਅਹਿਨਿਸਿ ਧ੍ਯਾਨ ਧਾਵੈ ਪਲਕ ਨ ਸੋਵੈ ਜੀਉ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସବୁ ଜୀବଙ୍କ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ହରିନାମ ଜ୍ଞାନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ସେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଦିନରାତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଚେତନା ଶୂନ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਾ ਕਉ ਦੇਖਤ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਜਾਵੈ ਨਾਮੁ ਸੋ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗ੍ਯਾਨਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਧੋਵੈ ਜੀਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁ ନିଜ ମୁଖରେ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦୁର୍ମତିର ମଇଳାକୁ ସଫା କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਤਿਨ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ ॥੧॥
ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ମନରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଦୁଃଖ-ପାପ କିପରି ସ୍ପର୍ଶ କରି ପାରିବ||1||

ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਹੈ ॥
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଠାରୁ ଧର୍ମ-କର୍ମର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਿਧ ਸਾਧ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੁਰਿ ਨਰ ਜਾਚਹਿ ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੈ ॥
ତାହାଙ୍କ ସେବା ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ, ମୁନିଜନ, ଦେବତା ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଚାହିଁ ଥାଏ ଏବଂ ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ ଦତ୍ତାଚିତ୍ତ ହୋଇ ଏକ ବ୍ରହ୍ମ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਫੁਨਿ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਕਥ ਕਥਨਹਾਰੁ ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୋର ଭେଦ କିଏ ଜାଣି ପାରିବ, ତୁ ଅପାର, ନିର୍ଭୟ, ନିରାକାରଙ୍କ ରୂପ ଅଟୁ ଆଉ ତୋତେ ଅକଥନୀୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବୋଧ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਭਰਮ ਭੂਲੇ ਸੰਸਾਰ ਛੁਟਹੁ ਜੂਨੀ ਸੰਘਾਰ ਜਮ ਕੋ ਨ ਡੰਡ ਕਾਲ ਗੁਰਮਤਿ ਧ੍ਯਾਈ ਹੈ ॥
ହେ ସଂସାରର ଭୁଲିଥିବା ଲୋକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଧାରଣ କର, ଯୋନି ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ଆଉ କାଳର ଦଣ୍ଡ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ନାହିଁ।

ਮਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਗਧ ਬੀਚਾਰੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਪੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈ ਹੈ ॥੨॥
ହେ ମୂର୍ଖ ପ୍ରାଣୀ! ଟିକିଏ ଚିନ୍ତା କର, ଦିନରାତି ହରିନାମର ଜପ କର, ଧର୍ମ-କର୍ମର ଫଳ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ||2||

ହଉ ବଲି ବଲି ଜାଉ ସତਿਗੁਰ ସାଚେ ନାਮ ਪਰ ॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

କବନ ଉପମା ଦେଉ କବନ ସେବା ସରେଉ ଏକ ମୁଖ ରସନା ରସହୁ ଜୁଗ ଜୋରି କର ॥
ମୁଁ କାହା ସହିତ ଉପମା ଦେବି, କେବଳ ହାତ ଯୋଡି ମୁଖ ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ସ୍ତୁତିଗାନ କରି ପାରିବି।

ଫୁନି ମନ ବଚ କ୍ରମ ଜାନୁ ଅନତ ଦୂଜା ନ ମାନୁ ନାମୁ ସୋ ଅପାରୁ ସାରୁ ଦୀନੋ ଗੁਰਿ ਰਿਦ ਧਰ ॥
ମୁଁ ମନ, ବଚନ, କର୍ମରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାଏ, ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ, ଗୁରୁ ସେହି ଅପାର ହରିନାମ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହା ମନରେ ଧାରଣ କରା ହୋଇଛି।

ନଲ੍ ਕਵਿ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਚ ਕੰਚਨਾ ਹੁਇ ਚੰਦਨਾ ਸੁਬਾਸੁ ਜਾਸੁ ਸਿਮਰਤ ਅਨ ਤਰ ॥
କବି କଳହ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ରୂପୀ ପାରସ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା କାଞ୍ଚନ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯେପରି ଚନ୍ଦନ ମହକ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ ଗଛ ମହକଦାର ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਜਾ ਕੇ ਦੇਖਤ ਦੁਆਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਨਿਵਾਰੇ ਜੀ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ॥੩॥
ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା କାମ-କ୍ରୋଧର ନିବାରଣ ହୋଇଯାଏ, ସେହି ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସଚ୍ଚା ନାମ ପ୍ରତି ମୁଁ ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||3||

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ତୃତୀୟ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ରାଜଯୋଗ ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁ ଗାଦିର ସିଂହାସନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਨਕ ਚੰਦੁ ਜਗਤ ਭਯੋ ਆਨੰਦੁ ਤਾਰਨਿ ਮਨੁਖ੍ ਜਨ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥
ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଚନ୍ଦ୍ରମା ରୂପରେ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସଂସାରରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆଗମନ ଦ୍ୱାରା ସଂସାରକୁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି, ମନୁଷ୍ୟକୁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ସେ ହରିନାମର ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀਅਉ ਨਿਧਾਨੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗਿਆਨੁ ਪੰਚ ਭੂਤ ਬਸਿ ਕੀਨੇ ਜਮਤ ਨ ਤ੍ਰਾਸ ॥
ତାହାପରେ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବଙ୍କୁ ସୁଖ ନିଦାନ ନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ବଶ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ଡରାଇ ପାରିନାହିଁ।

ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਕਲਿਜੁਗਿ ਰਾਖੀ ਪਤਿ ਅਘਨ ਦੇਖਤ ਗਤੁ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਸ ॥
ପୁଣି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ମହାମହିମ ପରମ ସତ୍ୟ ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ସତ୍ତାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି, କଳିଯୁଗରେ ଜୀବର ମାନ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଚରଣ କମଳ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଶିଷ୍ୟର ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਭ ਬਿਧਿ ਮਾਨ੍ਿਉ ਮਨੁ ਤਬ ਹੀ ਭਯਉ ਪ੍ਰਸੰਨੁ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥੪॥
ତାହାପରେ ସେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ଭାଇ ଜେଠାକୁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି, ସେବାର ଯୋଗ୍ୟ ମାନିଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ମନ ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗାଦି ରାଜଯୋଗର ସିଂହାସନ ଉପରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ଆସୀନ କରିଛନ୍ତି||4||

ਰਡ ॥
ରଡ॥

ਜਿਸਹਿ ਧਾਰ੍ਿਉ ਧਰਤਿ ਅਰੁ ਵਿਉਮੁ ਅਰੁ ਪਵਣੁ ਤੇ ਨੀਰ ਸਰ ਅਵਰ ਅਨਲ ਅਨਾਦਿ ਕੀਅਉ ॥
ଯେଉଁ ପରମପିତା ପରମେଶ୍ୱର ଧରିତ୍ରୀ ଆଉ ଆକାଶକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ବାୟୁ, ପାଣି, ସରୋବର, ଅଗ୍ନି ଏବଂ ଆନ୍ନ-ଭୋଜନ ଆଦି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି,

ਸਸਿ ਰਿਖਿ ਨਿਸਿ ਸੁਰ ਦਿਨਿ ਸੈਲ ਤਰੁਅ ਫਲ ਫੁਲ ਦੀਅਉ ॥
ରାତିରେ ଦେଖା ଯାଉଥିବା ଚନ୍ଦ୍ରମା ଏବଂ ତାରା ବନାଇଛନ୍ତି, ଦିନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ପାହାଡର ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ବୃକ୍ଷ-ଲତା, ଫଳ-ଫୁଲ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਪਤ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕਿਅ ਧਾਰਿਓ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਾਸੁ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ସାତ ସମୁଦ୍ରର ସୃଜନା କରି ତିନି ଲୋକକୁ ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି,

ਸੋਈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥੧॥੫॥
ସେହି ପରମ ସତ୍ୟ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ହରିନାମ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ନିଜର ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||1||5||

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨੁ ਭਇਅਉ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਸ੍ਰਵਣਹਿ ਸੁਣਿਓ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ କାନରେ ଶୁଣିଛନ୍ତି, ସେ କାଚରୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਬਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਯਉ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭਣਿਅਉ ॥
ଯିଏ ନିଜ ମୁଖରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଜହରରୁ ଅମୃତ ବନି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਲੋਹਉ ਹੋਯਉ ਲਾਲੁ ਨਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਦਿ ਧਾਰੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି ହେଲେ ଲୁହା ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁଣବାନ ହୋଇଯାଏ।

ਪਾਹਣ ਮਾਣਕ ਕਰੈ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕਹਿਅਉ ਬੀਚਾਰੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପଥର ଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି ଅମୂଲ୍ୟ ମୋତି ବନିଯାଏ।

ਕਾਠਹੁ ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਅਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ ਤਿਨ ਕੇ ਗਇਅ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା କାଠ ମଧ୍ୟ ଚନ୍ଦନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨ ਜਿਨ੍ ਪਰਸਿਆ ਸੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਸੁਰਿ ਨਰ ਭਇਅ ॥੨॥੬॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣ-ସ୍ପର୍ଶ କରିଛନ୍ତି, ସେ ପଶୁ ପ୍ରେତ ଠାରୁ ଦେବ ତୁଲ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇଯାଏ||2||6||

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਧਨਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਵੁ ਦਿਜਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତି ଧନ ସତ୍ତ୍ୱେ ଗର୍ବ କରେ ନାହିଁ |

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਲਖ ਬਾਹੇ ਕਿਆ ਕਿਜਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ସହାୟକ ବନିଯାନ୍ତି, ଜୀବ ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରେନାହିଁ।

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਧਿਆਨ ਅਨਨ ਪਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ସାଥୀ ହୋଇଯାନ୍ତି ଆଉ ଧ୍ୟାନ ପାଇ ଜୀବ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାକୁ ମାନେ ନାହିଁ।

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਸੁ ਸਚਹ ਘਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ସାଥୀରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ସଚ୍ଚା ଘରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਪੈ ਦਾਸੁ ਭਟੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ॥
ଦାସ ନଲ୍ହ ଭାଟ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦିନରାତି ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ,

ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਧਰੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹ ਥੇ ਰਹੈ ॥੩॥੭॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ନାମକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||3||7||

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੁ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਸਮਝ ਨ ਆਵੈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଦୁନିଆରେ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ଅନ୍ଧକାର ରହିଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଭେଦ ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਰਤਿ ਨ ਸਿਧਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥
ଗୁରୁ ବିନା ଜ୍ଞାନ, ସଫଳତା ଏବଂ ମୁକ୍ତି ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਚੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ସଚ୍ଚା କଥା ଏହା ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର, ତାହାଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କର।

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਬਦ ਸਪੁੰਨ ਅਘਨ ਕਟਹਿ ਸਭ ਤੇਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶବ୍ଦ ଜୀବନ ସମ୍ପର୍ଣ୍ଣ କରିବା ବାଲା ଅଟେ, ସେ ତୋର ସବୁ ପାପ-ଦୋଷ କାଟିବା ବାଲା ଅଟେ।

ਗੁਰੁ ਨਯਨਿ ਬਯਨਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਕਵਿ ਨਲ੍ਹ ਕਹਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ଆଖିରେ ସ୍ଥାପନ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତି କର, କବି ନଲ୍ହ କହନ୍ତି ଗୁରୁ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਨ ਦੇਖਿਅਉ ਨਹੁ ਕੀਅਉ ਤੇ ਅਕਯਥ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ॥੪॥੮॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିନାହିଁ, ନା ଶରଣ ନେଇଛି, ସଂସାରରେ ସେହି ଅଭାଗାର ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ||4||8||

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥
ହେ ମୋର ମନ! ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର,

ତਾਰਣ ਤਰਣ ਸਮ੍ਰਥੁ ਕਲਿਜੁਗਿ ਸੁਨਤ ਸਮਾਧਿ ਸਬਦ ਜਿਸੁ ਕੇਰੇ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଏକମାତ୍ର ସେ ହିଁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ବାଲା ଏବଂ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଉପଦେଶ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ ପ୍ରଭୁ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਫੁਨਿ ਦੁਖਨਿ ਨਾਸੁ ਸੁਖਦਾਯਕੁ ਸੂਰਉ ਜੋ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ਬਸਤ ਤਿਹ ਨੇਰੇ ॥
ସେ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁ ରାମଦାସ ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ପୁଣି ଦୁଃଖରେ ନାଶ ହୋଇଯାଏ।

ਪੂਰਉ ਪੁਰਖੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੁਖੁ ਦੇਖਤ ਅਘ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੇ ॥
ସେ ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ଅଟନ୍ତି, ସେ ନିଜ ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପାପ-ଦୋଷ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਉ ਹਰਿ ਬੁਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਾਹਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥੫॥੯॥
ଯଦି ବୁଦ୍ଧି, ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ସେହି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତି, ହେ ମନ! ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ଗୁରୁ-ଗୁରୁ ଜପ କର||୫||୨||

ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଭାଇ ଜେଠା ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ପରମ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਹੁਤੀ ਜੁ ਪਿਆਸ ਪਿਊਸ ਪਿਵੰਨ ਕੀ ਬੰਛਤ ਸਿਧਿ ਕਉ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਯਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ମନରେ ଅନେକ ବର୍ଷରୁ ଅମୃତପାନର ଯେଉଁ ତୃଷ୍ଣା ଥିଲା, ସେହି ଅଭିଳାଷର ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଭାଇ ଜେଠା ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଶାନ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਪੂਰਨ ਭੋ ਮਨ ਠਉਰ ਬਸੋ ਰਸ ਬਾਸਨ ਸਿਉ ਜੁ ਦਹੰ ਦਿਸਿ ਧਾਯਉ ॥
ଯେଉଁ ମନ ରସ-ବାସନା ପଛରେ ପଡି ଦଶ ଦିଗରେ ଦୌଡି ଥିଲା, ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ମିଳନ ଦ୍ୱାରା ତୃପ୍ତ ହୋଇ ତିଷ୍ଠି ରହିଛି।

ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੁ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਸਮ ਜਲ੍ਹਨ ਤੀਰਿ ਬਿਪਾਸ ਬਨਾਯਉ ॥
ବ୍ୟାସ ନଦୀ କୂଳରେ ଯେଉଁ ନମ୍ରତା ଏବଂ ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତି ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ବୈକୁଣ୍ଠ ସମାନ ଗୋବିନ୍ଦୱାଲ ନଗର ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି,

ਗਯਉ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਬਰਖਨ ਕੋ ਸੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ ॥੬॥੧੦॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ବହୁତ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଅନେକ ବର୍ଷର ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||6||10||

ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰ੍ਯਉ ॥
ସମର୍ଥ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ହାତ ରଖିଛନ୍ତି,

ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਅਉ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਚਰੰਨ ਅਘੰਨ ਹਰ੍ਯਉ ॥
ସେହି ଗୁରୁ କୃପା କରି ତାହାଙ୍କୁ ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଦୟାର ମୂର୍ତ୍ତି ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ପାପ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਏਕ ਸਮਾਨ ਧਿਆਨ ਸੁ ਨਾਮ ਸੁਨੇ ਸੁਤੁ ਭਾਨ ਡਰ੍ਯਉ ॥
ପୁଣି ସେ ଦିନରାତି ହରିଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିବାକୁ ଲାଗିଛନ୍ତି, ସେହି ହରିନାମକୁ ଶୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁତ୍ର ଯମରାଜ ମଧ୍ୟ ଭୟ କରି ପାଖକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ।

ਭਨਿ ਦਾਸ ਸੁ ਆਸ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਪਰਸੁ ਕਰ੍ਯਉ ॥
ଦାସ ନଲ୍ହ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କୁ ଜଗଦଗୁରୁଙ୍କ ହିଁ ଆଶା ଥିଲା, ପାରସ ସମାନ ମହାନ ପୁରୁଷ ଅମରଦାସଙ୍କୁ ମିଳନ କରି ସେ ମଧ୍ୟ ପାରସ ଭଳି ମହାନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸਤਿ ਕੀਯਉ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰ੍ਯਉ ॥੭॥੧੧॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱର ଅଟଳ ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସମର୍ଥ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ତାହାଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ହାତ ରଖିଥିଲେ||7||11||

ਅਬ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥
ହେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ! ବର୍ତ୍ତମାନ ଦାସ ନଲ୍ହ ଭାଟଙ୍କ ମାନ ଏହିଭଳି ରକ୍ଷା କର,

ਜੈਸੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਫਾਰੇ ਕਰ ਆਜ ॥
ଯେପରି ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦଙ୍କ ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥିଲ ଆଉ ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟକାଶୀପୁକୁ ନଖରେ ବିଦାରି ଦେଇଥିଲ।

ਫੁਨਿ ਦ੍ਰੌਪਤੀ ਲਾਜ ਰਖੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਛੀਨਤ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀਨ ਬਹੁ ਸਾਜ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ପୁଣି ତୁମେ ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ମାନ ରକ୍ଷା କରିଥିଲ, ତାହାଙ୍କ ବସ୍ତ୍ର ହରଣ ସମୟରେ ଅଗଣିତ ବସ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲ।

ਸੋਦਾਮਾ ਅਪਦਾ ਤੇ ਰਾਖਿਆ ਗਨਿਕਾ ਪੜ੍ਹਤ ਪੂਰੇ ਤਿਹ ਕਾਜ ॥
ସୁଦାମଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା କରିଥିଲ ଆଉ ରାମନାମ ପଢିବା ମାତ୍ରେ ଗଣିକାର ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਕਲਜੁਗ ਹੋਇ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥੮॥੧੨॥
ହେ ଶ୍ରୀ ସଦଗୁରୁ! ଏବେ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ସୁପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଦାସ ନଲ୍ହ ଭାଟଙ୍କ ମାନ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିଥିଲ||18||12||

ਝੋਲਨਾ ॥
ଝୋଳନା॥

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ, ସର୍ବଦା 'ଗୁରୁ-ଗୁରୁ' ଜପ କର,

ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ਨਾਮੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਅਪੈ ਰਸਨਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਸੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨੀਅਹੁ ॥
ସେ ମଧ୍ୟ ହରିନାମ ହିଁ ଜପ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟ-ଜିଜ୍ଞାସୁକୁ ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ନାମ ହିଁ ଦାନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ଦିନରାତି ହରିନାମ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି, ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମାନି ନିଅ।

ਫੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਧਿਆਈਐ ਅੰਨ ਮਾਰਗ ਤਜਹੁ ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਗ੍ਯਾਨੀਅਹੁ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ପାଇ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ପ୍ରେମ ରଙ୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ହେ ଜ୍ଞାନୀ! ଅନ୍ୟ ସବୁ ରାସ୍ତା ପରିତ୍ୟାଗ କରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର।

ਬਚਨ ਗੁਰ ਰਿਦਿ ਧਰਹੁ ਪੰਚ ਭੂ ਬਸਿ ਕਰਹੁ ਜਨਮੁ ਕੁਲ ਉਧਰਹੁ ਦ੍ਵਾਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ ॥
ଗୁରୁନ ବଚନ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପାଞ୍ଚ ବିକାର ବଶରେ ଆସିଥାଏ, ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁଳର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਉ ਤ ਸਭ ਸੁਖ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮ ਬੰਛਵਹੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥੧॥੧੩॥
ହେ ପ୍ରାଣୀ! ଯଦି ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ତୁମେ ସର୍ବସୁଖ ପାଇବାକୁ ଚାହଁ, ତାହାହେଲେ 'ଗୁରୁ-ଗୁରୁ' ଜପ କର||1||13||

ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਪਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ମାନି ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ଜପ କର ଆଉ 'ଗୁରୁ-ଗୁରୁ' ଜପ କର।

ਅਗਮ ਗੁਨ ਜਾਨੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਧਰਹੁ ਧ੍ਯਾਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਰਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰ ਰਿਦੈ ਧਰਿ ॥
ଅନନ୍ତ ଗୁଣକୁ ଜାଣି ସୁଖ ନିଧାନ ହରିଙ୍କୁ ମନରେ ଧାରଣ କର, ସର୍ବଦା ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର।

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਜਲ ਬਿਮਲ ਅਥਾਹ ਮਜਨੁ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਤਰਹੁ ਨਾਮ ਸਚ ਰੰਗ ਸਰਿ ॥
ପୁନଃ ଗୁରୁ ରୂପୀ ଅଥଳ ନିର୍ମଳ ଜଳ ସାଗରରେ ସ୍ନାନ କର, ହେ ସନ୍ଥ, ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ! ସଚ୍ଚା ନାମର ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କର।

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰਸਿ ਕਰਤ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସର୍ବଦା ନିଃଶତ୍ରୁ, ନିରାକାର, ନିର୍ଭୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ କରିଥାନ୍ତି। ସେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଏବଂ ରସରେ ହରିଭକ୍ତି ହିଁ ଦୃଢ଼ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਮੁਗਧ ਮਨ ਭ੍ਰਮੁ ਤਜਹੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਜਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ॥੨॥੧੪॥
ହେ ମୂର୍ଖ ମନ! ଭ୍ରମ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର, ଗୁରୁଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ମାନି ତାହାଙ୍କ ଜପ କର||2||14||

ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଗୁଣ ଓ ମହିମା ଗାନ କର, କାରଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਉਦਧਿ ਗੁਰੁ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਬੇਅੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਗ ਹੀਰ ਮਣਿ ਮਿਲਤ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥
ଗୁରୁ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର, ଅନନ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରେମର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରିନାମ ରୂପୀ ମୋତି, ହୀରା ଓ ମଣି ମିଳିଥାଏ।

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਪਰਮਲ ਸਰਸ ਕਰਤ ਕੰਚਨੁ ਪਰਸ ਮੈਲੁ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਰਤ ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਧ੍ਾਈਐ ॥
ଅଧିକନ୍ତୁ, ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧ ସରସ ସୁଗନ୍ଧି ଭରି ଦେଇଥାଏ, ସେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଭଳି ବନାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଗୁରୁ ଉପଦେଶର ଧ୍ୟାନ ଦୁର୍ମତିର ମଇଳାକୁ ଦୂର କରି ଦେଇଥାଏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟਕੰਤ ਸਦ ਦ੍ਵਾਰਿ ਜਿਸੁ ਗ੍ਾਨ ਗੁਰ ਬਿਮਲ ਸਰ ਸੰਤ ਸਿਖ ਨਾਈਐ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରୁ ସଦା ଅମୃତର ପ୍ରବାହ ହୋଇଥାଏ, ସନ୍ଥ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ରୂପୀ ନିର୍ମଳ ସରୋବରରେ ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਮੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਰਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥੩॥੧੫॥
ପବିତ୍ର, ସୁଖନିଧାନ ହରିନାମ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କର, ଗୁରୁ-ଗୁରୁ ଜପ କର, ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି||3||15||

ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ ॥
ହେ ମନ! ନିରନ୍ତର ଗୁରୁ ନାମ-ମନ୍ତ୍ର ଜପ କର, ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ଶିବ, ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ, ଦେବ ଏବଂ ଅସୁର ଗଣ ମଧ୍ୟ ମଗ୍ନ ରହିଥାନ୍ତି, ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ କାନରେ ଶୁଣି ତେତିଶି କୋଟି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵ ਸਿਵ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਗਣ ਤਰਹਿ ਤੇਤੀਸ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਕੰਨ ਰੇ ॥
ଆହୁରି, ଗୁରୁ-ଗୁରୁ ଜପି ସନ୍ଥ, ଭକ୍ତ, ଜିଜ୍ଞାସୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਫੁਨਿ ਤਰਹਿ ਤੇ ਸੰਤ ਹਿਤ ਭਗਤ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹਿ ਤਰਿਓ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦ ଏବଂ ମୁନି ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਤਰਹਿ ਨਾਰਦਾਦਿ ਸਨਕਾਦਿ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਤਰਹਿ ਇਕ ਨਾਮ ਲਗਿ ਤਜਹੁ ਰਸ ਅੰਨ ਰੇ ॥
ନାରଦ, ସନକ ସନନ୍ଦନ ଆଦି ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ପାର ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ୟ ସବୁ ରସ ତ୍ୟାଗ କରି କେବଳ ନାମରେ ଲୀନ ହୋଇ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਦਾਸੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ ॥੪॥੧੬॥੨੯॥
ଦାସ ନଲ୍ହ ବିନୟପୂର୍ବକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳିଥାଏ, ହେ ମନ! ସର୍ବଦା 'ଗୁରୁ-ଗୁରୁ' ଜପ କର||4||16||29||

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਊਪਰਿ ॥
ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର ସବୁଙ୍କ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି,

ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਜੁਗਿ ਜਿਨਿ ਧ੍ਰੂ ਪਰਿ ॥
ଯିଏ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତ ଧ୍ରୁବ ଉପରେ କୃପା କରିଛନ୍ତି।

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਉਧਰੀਅੰ ॥
ସେହି ଶ୍ରୀହରି ଭକ୍ତ ପ୍ରହଲାଦାର ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି,

ਹਸ੍ਤ ਕਮਲ ਮਾਥੇ ਪਰ ਧਰੀਅੰ ॥
ମସ୍ତକ ଉପରେ ହସ୍ତ-କମଳ ରଖି ତାହାଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ କରିଛନ୍ତି।

ਅਲਖ ਰੂਪ ਜੀਅ ਲਖ੍ਯਾ ਨ ਜਾਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ଅଦୃଶ୍ୟ ରୂପକୁ ଜୀବ ଦେଖି ପାରେନାହିଁ।

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਸਰਣਾਈ ॥
ବଡ-ବଡ ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ଶରଣରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤਿ ਜੀਅ ਧਾਰਹੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନକୁ ସତ୍ୟ ମାନି ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର,

ਮਾਣਸ ਜਨਮੁ ਦੇਹ ਨਿਸ੍ਤਾਰਹੁ ॥
ଏହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ଏବଂ ଶରୀର ମୁକ୍ତି ହୋଇପାରେ।

ਗੁਰੁ ਜਹਾਜੁ ਖੇਵਟੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਰਿਆ ਨ ਕੋਇ ॥
ଗୁରୁ ହିଁ ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ହିଁ ଜାହାଜର ନାବିକ ଅଟନ୍ତି,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିନାହିଁ।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ମୁକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ।

ਤਿਨਿ ਲਹਣਾ ਥਾਪਿ ਜੋਤਿ ਜਗਿ ਧਾਰੀ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ଭାଇ ଲହଣାଙ୍କ ଗୁରୁ ଗାଦି ପାଇଁ ମନୋନୀତ କରି ସଂସାରରେ ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି।

ਲਹਣੈ ਪੰਥੁ ਧਰਮ ਕਾ ਕੀਆ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ପରମ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ସତ୍ୟ-ଧର୍ମର ରାସ୍ତା (ସେବା, ସ୍ମରଣ, ହରିନାମର ପ୍ରସାର) ଆପଣାଇଛନ୍ତି।

ਅਮਰਦਾਸ ਭਲੇ ਕਉ ਦੀਆ ॥
ତାହାଙ୍କ ପରେ (ସେବାର ମୂର୍ତ୍ତି) ଅମରଦାସ ଭଲ୍ଲାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ଗାଦି ଉପରେ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି।

ਤਿਨਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਸੋਢੀ ਥਿਰੁ ਥਪ੍ਉ ॥
ସେ (ହରିନାମର ମନନ କରି ନିଜ ପରମ ଶିଷ୍ୟ, ହରିନାମର ରସିକ) ଶ୍ରୀ ରାମଦାସ ସୋଢୀଙ୍କୁ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗାଦି ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ହରିନାମ ରୂପୀ ସୁଖ ନିଧାନ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਥੈ ਨਿਧਿ ਅਪ੍ਉ ॥
ପୁଣି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଚାରି ଦିଗରେ ସୁଖନିଧି ହରିନାମର ଦାନ ଅର୍ଥାତ ଶିଷ୍ୟ, ଭକ୍ତ ଏବଂ ଜିଜ୍ଞାସୁଙ୍କୁ ହରିନାମ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਅਪ੍ਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਥੈ ਨਿਧਿ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਫਲੁ ਲਹੀਅੰ ॥
ନିଜ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ନିଷ୍କାମ ସେବା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਬੰਦਹਿ ਜੋ ਚਰਣ ਸਰਣਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਹੀਅੰ ॥
ଯିଏ ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ବନ୍ଦନା କରିଥାନ୍ତି, ଶରଣରେ ଆସିଥାନ୍ତି, ସେ ସର୍ବସୁଖ ଓ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁମୁଖୀ ପଦବାଚ୍ୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਪਰਤਖਿ ਦੇਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਰੂਪਿ ਪੋਖਣ ਭਰਣੰ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଦେହ ରୂପୀ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଆଦି ପୁରୁଷ ଏବଂ ସଂସାରର ଭରଣ ପୋଷଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ସତିଗୁରୁ ଗୁରୁ ସେਵି ଅଲଖ ଗତି ଜା କी ସ୍ରୀ ରାମଦାସୁ ତାରଣ ତରଣଁ ॥୧॥
ଏଥିପାଇଁ ମହାମହିମ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସେବା କର, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ, ବସ୍ତୁତଃ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଭବ-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଓ ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି ||1||

ଜିହ ଅੰମ୍ରିତ ବଚନ ବାଣୀ ସାଧୁ ଜନ ଜପହି କରି ବିଚିତି ଚାଓ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଅମୃତ ବଚନ ଏବଂ ମଧୁରବାଣୀକୁ ସାଧୁଜନ କାମନା କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଜପିଥାନ୍ତି।

ଆନଁଦୁ ନିତ ମଂଗଲୁ ଗୁର ଦରସନୁ ସଫଲୁ ସଂସାରି ॥
ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସଂସାରରେ ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ।

ସଂସାରି ସଫଲୁ ଗਂଗା ଗୁର ଦରସନୁ ପରସନ ପରମ ପବିତ୍ରୁ ଗତେ ॥
ସଂସାରରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଗଙ୍ଗା ସମାନ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ଚରଣ-ସ୍ପର୍ଶ ପରମ ପବିତ୍ର କରିବା ବାଲା ଓ ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାୟକ ଅଟନ୍ତି।

ଜୀତହି ଜମ ଲୋକୁ ପତିତ ଜେ ପ୍ରਾଣୀ ହରି ଜନ ସିବ ଗୁର ଗ୍ਯਾନି ରତେ ॥
ପତିତ ପ୍ରାଣୀ ମଧ ଦର୍ଶନ ମାତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଯମଲୋକ ଉପରେ ବିଜୟ ପାଇ ନେଇଥାଏ ଆଉ ଭକ୍ତଗଣ କଲ୍ୟାଣମୟ ଗୁରୁ ଜ୍ଞାନରେ ରତ ରହିଥାନ୍ତି।

ରଘୁବଂସି ତିଲକୁ ସୁਂଦରୁ ଦସରଥ ଘରି ମୁନି ବଂଛହି ଜା କୀ ସରଣଁ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ରାଜା ଦଶରଥଙ୍କ ଘର ରଘୁବଂଶ ତିଳକ ପ୍ରିୟ ରାମଙ୍କ ଅବତାରରେ ଆସିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଶରଣ ମୁନି ମଧ ଚାହିଁଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥੨॥
ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସେବା କର, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ, ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି। ||2||

ਸੰਸਾਰੁ ਅਗਮ ਸਾਗਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਪਾਯਾ ॥
ଏହି ସଂସାର ଅସୀମ ସାଗର ଅଟେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଏହା ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਭਗਾ ਇਹ ਆਈ ਹੀਐ ਪਰਤੀਤਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ହରିନାମ ପ୍ରତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ, ଜଗତରେ ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ।

ਪਰਤੀਤਿ ਹੀਐ ਆਈ ਜਿਨ ਜਨ ਕੈ ਤਿਨ੍ ਕਉ ਪਦਵੀ ਉਚ ਭਈ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ମନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭରସା ହୋଇଯାଏ, ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਲੋਭੁ ਅਰੁ ਲਾਲਚੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਈ ॥
ସେ ମାୟା-ମୋହ ଏବଂ ଲୋଭ-ଲାଳସା ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ଏବଂ କାମ-କ୍ରୋଧର ପୀଡା ଠାରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ।

ਅਵਲੋਕ੍ਯਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਛੁਟਕ੍ਯਾ ਦਿਬ੍ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਕਾਰਣ ਕਰਣੰ ॥
ଯେଉଁ ସଜ୍ଜନ ସର୍ବକର୍ତ୍ତା, କରଣ-କାରଣ, ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି, ପରଂବ୍ରହ୍ମ ରୂପ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ଦେଖିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସବୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥੩॥
ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସେବା କର, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ, ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି||3||

ਪਰਤਾਪੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਰਗਾਸੁ ਭਯਾ ਜਸੁ ਜਨ ਕੈ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ପ୍ରତାପ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି, ଶିଷ୍ୟ, ସେବକ ତାହାଙ୍କ ଯଶ ହିଁ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਪੜਹਿ ਸੁਣਹਿ ਗਾਵਹਿ ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਇਸ੍ਨਾਨੁ ॥
କେହି ପ୍ରଭାତ କାଳରେ ଉଠି ସ୍ନାନ କରି ତାହାଙ୍କ ଅମୃତବାଣୀ ପଠନ-ଶ୍ରବଣ ଏବଂ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਇਸ੍ਨਾਨੁ ਕਰਹਿ ਪਰਭਾਤਿ ਸੁਧ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਬਿਧਿ ਸਹਿਤ ਕਰੰ ॥
ସେମାନେ ପ୍ରାତଃ କାଳରେ ସ୍ନାନ କରି ଶୁଦ୍ଧ ମନ ସହିତ ଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜା-ଅର୍ଚ୍ଚନା କରିଥାନ୍ତି।

ਕੰਚਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਪਰਸਿ ਪਾਰਸ ਕਉ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਧ੍ਾਨੁ ਧਰੰ ॥
ଗୁରୁ ରୂପୀ ପାରସ ସ୍ପର୍ଶରେ ତାହାଙ୍କ ମନ କାଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ୱରୂପ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ହିଁ ସେମାନେ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਜਗਜੀਵਨੁ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਰਨੰ ॥
ସଂସାରର ଜୀବନ, ଜଗତର ମାଲିକ ଜଳ ସ୍ଥଳ ସର୍ବତ୍ର ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ତାହାଙ୍କ ବର୍ଣ୍ଣନା ହେଉଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥੪॥
ଏପରି ପରମେଶ୍ୱର ରୂପ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସେବା କର, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଅଟେ, ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି||4||

ਜਿਨਹੁ ਬਾਤ ਨਿਸ੍ਚਲ ਧ੍ਰੁਅ ਜਾਨੀ ਤੇਈ ਜੀਵ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚਾ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ କଥାକୁ ଧ୍ରୁବ ଭଳି ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ମାନି ନେଇଥାନ୍ତି, ସେ କାଳ ଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥାନ୍ତି।

ਤਿਨ੍ ਤਰਿਓ ਸਮੁਦ੍ਰੁ ਰੁਦ੍ਰੁ ਖਿਨ ਇਕ ਮਹਿ ਜਲਹਰ ਬਿੰਬ ਜੁਗਤਿ ਜਗੁ ਰਚਾ ॥
ସେ ଭୟାନକ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ଏକ କ୍ଷଣରେ ପାର କରି ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ଏହା ମାନନ୍ତି ଯେ ଏହି ଜଗତ ବାଦଲର ଛାୟା ଭଳି ନଶ୍ୱର ଅଟେ।

ਕੁੰਡਲਨੀ ਸੁਰਝੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਮਚਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ କୁଣ୍ଡଳିନୀ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି ଏବଂ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਊਪਰਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰੰਮ ਸੇਵੀਐ ਸਚਾ ॥੫॥
ମହାମହିମ ଗୁରୁ ହିଁ ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଠାରୁ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ମନ, ବଚନ, କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ସେବା କରିବା ଉଚିତ||5||

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ହେ ୱାହିଗୁରୁ! ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ପରମେଶ୍ୱର! ୱାଃ ୱାଃ , ତୁ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ଅଟୁ, ମୁଁ ତୋ' ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਕਵਲ ਨੈਨ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਕੋਟਿ ਸੈਨ ਸੰਗ ਸੋਭ ਕਹਤ ਮਾ ਜਸੋਦ ਜਿਸਹਿ ਦਹੀ ਭਾਤੁ ਖਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ତୁମର ନୟନ କମଳ ସମାନ ଅଟେ, ତୁମେ ମଧୁର ବୋଲିବା ବାଲା ଅଟ, କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ ତୁ ଶୋଭା ଦେଉଅଛୁ, ଯାହାକୁ ଯଶୋଦା ମାତା ଦହି ଭାତ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥିଲେ, ଶ୍ରୀ ଗୋପାଳ କୃଷ୍ଣ ତୁମେ ହିଁ ଅଟ।

ਦੇਖਿ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਨੂਪੁ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਗ ਭਈ ਕਿੰਕਨੀ ਸਬਦ ਝਨਤਕਾਰ ਖੇਲੁ ਪਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ତୋର ଅନୁପମ ରୂପ ଦେଖି ସେ ମୋହରେ ମୋହିତ ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ, ଖେଳ ଖେଳରେ ମଧୁର ଝଙ୍କାର ତୁମେ ହିଁ କରୁଥିଲ।

ਕਾਲ ਕਲਮ ਹੁਕਮੁ ਹਾਥਿ ਕਹਹੁ ਕਉਨੁ ਮੇਟਿ ਸਕੈ ਈਸੁ ਬੰਮ੍ਹ ਗ੍ਹਾਨੁ ਧ੍ਹਾਨੁ ਧਰਤ ਹੀਐ ਚਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ମୃତ୍ୟୁର କମଳ ତଥା ହୁକୁମ ତୋର ହିଁ ହାତରେ ଅଛି, ଯାହା କେହି ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ। ଶିବ, ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ତୋର ଧ୍ୟାନ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କରିବା ଉଚିତ।

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥੧॥੬॥
ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ରୂପ ଅଟୁ, ଦେବୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋର ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ତୁ ରଚନାହାର ପରମ ପୁରୁଷ ଅଟୁ, ହେ ପରମ ପରମେଶ୍ୱର ୱାହିଗୁରୁ! ତୁ ସ୍ତୁତିର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ, ତୋ' ପ୍ରତି ମୁଁ ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||1||6||

ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸੁਧ ਬੁਧ ਨਿਰੀਕਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਰਬਰ ਕਉ ਕਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ତୋର ନାମ ରାମ ଅଟେ, ତୁ ବୈକୁଣ୍ଠରେ ବିରାଜମାନ ଅଟୁ, ପରମ ପବିତ୍ର ଅଟୁ, ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟୁ, ନିରାକାର, ଅନନ୍ତ ଅଟୁ, ତୋ' ଭଳି କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਸੁਥਰ ਚਿਤ ਭਗਤ ਹਿਤ ਭੇਖੁ ਧਰਿਓ ਹਰਨਾਖਸੁ ਹਰਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰਿ ਜੀਉ ॥
ତୁ ସଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ, ସ୍ଥିରଚିତ୍ତ ଅଟୁ, ଭକ୍ତ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ନିଜ ଭକ୍ତ ପାଇଁ ନୃସିଂହ ଅବତାର ଧାରଣ କରିଛୁ ଆଉ ଦୁଷ୍ଟ ହିରଣ୍ୟ କାଶୀପୁକୁ ନଖରେ ବିଦାରି ଦେଇଛୁ।

ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਆਪਿ ਆਪੁ ਕੀਓ ਛਦਮ ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਖੈ ਕਉਨੁ ਤਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ଶଙ୍ଖ, ଚକ୍ର, ଗଦା ଏବଂ ପଦ୍ମ (ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ) ତୁମେ ହିଁ ଧାରଣ କରିଛ, ତୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ମଧ୍ୟ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛ, ବାମନ ଅବତାରରେ ରାଜା ବାଳିକୁ ତୁ ହିଁ ଛଳ କରିଥିଲୁ, ହେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ! ତୋର ରୂପ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟେ

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥੨॥੭॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ, ତୁ ସତ୍ୟ ଅଟୁ, ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଆଦି ପୁରୁଷ ଅଟୁ, ଦେବୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋର ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ତୁ ସଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୋର ୱାହିଗୁରୁ ରାମଦାସ ମହାମହିମ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ||2||7||

ପୀତ ବସନ କୁੰਦ ଦସନ ପ୍ରିଆ ସହିତ କੰਠ ମାଲ ମୁକਟ ସୀସି ମୋର ପੰਖ ଚାହି ଜୀଉ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ! ପୀତ ବସ୍ତ୍ରରେ ତୁ ହିଁ କୃଷ୍ଣ-କନ୍ହୈୟା ଅଟୁ, ମୋତି ଭଳି ତୋର ଧଳା ଦାନ୍ତ ଅଛି, ନିଜ ପ୍ରିୟା ରଦ୍ଧାଙ୍କ ସହିତ ଆନନ୍ଦ କରିଥାଉ, ତୋର ଗଳାରେ ବୈଜୟନ୍ତୀ ମାଳା ଅଛି। ମସ୍ତକରେ ମୟୂର ପୁଚ୍ଛ ମୁକୁଟ ଧାରଣ କରିଛୁ।

ਬੇਵਜੀਰ ਬਡੇ ਧੀਰ ਧਰਮ ਅੰਗ ਅਲਖ ਅਗਮ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਆਪਣੈ ਉਛਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ତୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟୁ, ବଡ ଧୈର୍ଯ୍ୟବାନ, ଧର୍ମର ପୁଞ୍ଜି, ଅଲକ୍ଷ୍ୟ, ଅଗମ୍ୟ ଅଟୁ , ଏହି ଜଗତ ତମାସା ତୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ବନାଇଛୁ।

ਅਕਥ ਕਥਾ ਕਥੀ ਨ ਜਾਇ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ਸੁਤਹ ਸਿਧ ਰੂਪੁ ਧਰਿਓ ਸਾਹਨ ਕੈ ਸਾਹਿ ਜੀਉ ॥
ତୋର ମହିମା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, ଏହାର ବର୍ଣ୍ଣନା ଆମେ କରି ପାରିବୁ ନାହିଁ, ତୁ ତୁ ତିନି ଲୋକରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ, ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ତୁ ରୂପ ଧାରଣ କରିଛୁ, ତୁ ବାଦଶାହଙ୍କ ମଧ ବାଦଶାହ ଅଟୁ।

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥੩॥੮॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ, ତୁ ସତ୍ୟ ଅଟୁ, ଶାଶ୍ୱତ ସ୍ୱରୂପ ଅଟୁ, ତୁ ହିଁ ଆଦି ପୁରୁଷ ଅଟୁ, ଦେବୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୋର ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ତୁ ସଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ, ମୋର ୱାହିଗୁରୁ ରାମଦାସ ମହାମହିମ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ||3||8||

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁ ସର୍ବ କର୍ତ୍ତା ଇଶ୍ୱର ଅଟୁ।

ਬਲਿਹਿ ਛਲਨ ਸਬਲ ਮਲਨ ਭਗ੍ਤਿ ਫਲਨ ਕਾਨ੍ ਕੁਅਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਜੀ ਡੰਕ ਚਤ੍ਰ ਦਲ ਰਵਿੰਦ ਜੀਉ ॥
ରାଜା ବଳିକୁ ଛଳ କରିବା ବାଲା ତୁ ହିଁ ଅଟୁ, ତୁ ପାପୀ-ଅହଙ୍କାରୀ ପୁରୁଷଙ୍କ ନାଶ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଭକ୍ତି ଫଳ ଦେବା ବାଲା ଅଟୁ, ତୁ କୃଷ୍ଣ-କହ୍ନେୟା ଅଟୁ, ପାପ-ଦୋଷ ରହିତ ଅଟୁ, ତୋର ମହିମାର ପ୍ରସାର ସର୍ବତ୍ର ହେଉଛି, ତୋର କୀର୍ତ୍ତି ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଚନ୍ଦ୍ର ଉଦୟ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਰਾਮ ਰਵਣ ਦੁਰਤ ਦਵਣ ਸਕਲ ਭਵਣ ਕੁਸਲ ਕਰਣ ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ ਹੀ ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ਸਹਸ ਮੁਖ ਫਨਿੰਦ ਜੀਉ ॥
ହେ ରାମ! ତୁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟୁ, ତୁ ପାପକୁ ଜଳାଇବା ବାଲା ଅଟୁ, ସମସ୍ତ ଲୋକରେ କଲ୍ୟାଣ କରିବା ବାଲା ଅଟୁ, ସମଗ୍ର ଦୁନିଆରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛୁ, ତୁ ଦେବାଧିଦେବ ଅଟୁ, ସହସ୍ର ମୁଖ ବାଲା ଶେଷନାଗ ମଧ ଅଟୁ।

ਜਰਮ ਕਰਮ ਮਛ ਕਛ ਹੁਅ ਬਰਾਹ ਜਮੁਨਾ ਕੈ ਕੂਲਿ ਖੇਲੁ ਖੇਲਿਓ ਜਿਨਿ ਗਿੰਦ ਜੀਉ ॥
ମତ୍ସ୍ୟ ଅବତାର, କଚ୍ଛପ ଅବତାର, ବରାହ ଅବତାରରେ ତୁ ହିଁ କର୍ମ କରିଛୁ ଆଉ ଯମୁନା ତଟରେ ପେଣ୍ଡୁ କ୍ରୀଡା କରି କାଳୀୟ ନାଗର ଦଳନ କରିଛୁ।

ନାମୁ ସାରୁ ହୀଏ ଧାରୁ ତଜୁ ବିକାରୁ ମନ ଗଯੰਦ ସତିଗୁରୂ ସତିଗୁରୂ ସତିଗୁର ଗୁਬਿੰਦ ଜୀଉ ॥୪॥୯॥
ଭାଟ ଗୟନ୍ଦଙ୍କ ମନରୁ ଏହି କଥନ ଯେ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନାମକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର, ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ କରଣ-କାରଣ, ସୃଷ୍ଟିର ପାଳକ ଏବଂ ବିଧାତା ଅଟନ୍ତି||4||9||

ସିରୀ ଗୁରୂ ସିରୀ ଗୁରୂ ସିରୀ ଗୁରୂ ସତି ଜୀଉ ॥
ମହାମହିମ ପୂଜ୍ୟ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଶାଶ୍ୱତ ରୂପ ଅଟନ୍ତି।

ଗୁର କହିଆ ମାନୁ ନିଜ ନିଧਾନੁ ସଚୁ ଜାନୁ ਮੰਤ੍ਰੁ ଇହୈ ନିସି ବାସୁର ହୋଇ କਲ੍ਾਨੁ ଲହହି ପରମ ଗତି ଜୀଉ ॥
ଗୁରୁ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାନ୍ତି, ତାହା ସହର୍ଷ ପାଳନ କର, କାରଣ ଏହି ସୁଖର ନିଧି ସର୍ବଦା ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି। ଏହି ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣି ନିଅ, ରାତିଦିନ ତୁମର କଲ୍ୟାଣ ହେବ ଏବଂ ପରମ ଗତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

କାମୁ କ୍ରୋਧੁ ଲੋਭੁ ମୋହୁ ଜନ ଜନ ସିଉ ଛାଡୁ ਧੋਹੁ ହଉମै କା ਫੰਧੁ କାଟୁ ସାଧସੰਗਿ ରତି ଜୀଉ ॥
କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ପ୍ରବଞ୍ଚନା ତ୍ୟାଗ କର, ଅଭିମାନର ଫନ୍ଦା କାଟି ସାଧୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଲୀନ ରୁହ।

ଦେହ ଗେହୁ ସ୍ତ୍ରିଅ ସନେହୁ ଚିତ ବିଲାସୁ ଜଗତ ଏହୁ ଚରନ କମଲ ସଦା ସେଉ ଦ୍ରିੜ੍ਤਾ କରୁ ମତି ଜୀଉ ॥
ଏହି ଶରୀର, ଘର, ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ପ୍ରେମ, ଏହି ଜଗତ ସବୁ ହୃଦୟର କୁହାଯାଏ, ଏଣୁ ନିଜ ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣ କମଳକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଦୃଢ କରିନିଅ।

ନାମୁ ସାରୁ ହୀଏ ଧାରୁ ତଜୁ ବିକାରୁ ମନ ଗଯੰਦ ସିରୀ ଗୁରୂ ସିରୀ ଗୁରୂ ସିରୀ ଗୁରୂ ସତି ଜୀଉ ॥୫॥୧୦॥
ଭାଟ ଗୟନ୍ଦଙ୍କ ମନରେ ଆଗ୍ରହ ଯେ ହରିନାମର ସାରକୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର, ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କର, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ଶାଶ୍ୱତ ଅଟନ୍ତି||5||10||

ସେਵକ କै ଭରପୁର ଜୁଗୁ ଜୁଗୁ ୱାହଗୁରୂ ତେରା ସਭੁ ସਦକା ॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମାଦଶ ୱାହ ୱାହ ! ଯୁଗ ଯୁଗରୁ ତୁ ଭକ୍ତର ହୃଦୟରେ ବସ କରିଛୁ, ଏହା ସବୁ ତୋର କୃପା ହିଁ ଅଟେ।

ନିରੰକାରୁ ପ୍ରਭੁ ସଦା ସଲାਮତି କହି ନ ସକै କୋଊ ਤੂ କଦ କା ॥
ତୁ ନିରାକାର ପ୍ରଭୁ ଅଟୁ, ତୁ ସଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ, ଅଟଳ ଅଟୁ। କେହି କହି ପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ତୋର ଅସ୍ତିତ୍ୱ କେବେ ଠାରୁ ଅର୍ଥାତ ତୁ ଅନାଦି ଅକାଳ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟୁ।

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਰੇ ਤੈ ਅਗਨਤ ਤਿਨ ਕਉ ਮੋਹੁ ਭਯਾ ਮਨ ਮਦ ਕਾ ॥
ତୁ ଅଗଣିତ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଆଦି ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ଅହଙ୍କାରର ମୋହ ରହିଛି।

ਚਵਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ਸਭ ਹੂ ਕਉ ਤਦ ਕਾ ॥
ତୁ ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନିକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛୁ ଆଉ ସବୁଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦେଇ ପାଳନ କରିଛୁ।

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥੧॥੧੧॥
ହେ ୱାହିଗୁରୁ ରାମଦାସ! ଯୁଗ ଯୁଗରୁ ତୁ ଭକ୍ତର ହୃଦୟରେବାସ କରିଛୁ, ସବୁ ତୋର କୃପା ଅଟେ||1||11||

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥
ଏହି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ଏକ ବଡ ଖେଳ ତମାସାକୁ ଗୁରୁ ହିଁ ରଚିଛନ୍ତି।

ਆਪੇ ਹਸੈ ਆਪਿ ਹੀ ਚਿਤਵੈ ਆਪੇ ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ହସିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚିନ୍ତା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଚନ୍ଦ୍ର ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ଆଲୋକ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਥਲੁ ਥੰਮ੍ਹ੍ਹਨੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਸਾ ॥
ଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ଜଳ ଓ ସ୍ଥଳ ଅଟନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟନ୍ତି, ଘଟ ଘଟରେ ସେ ହିଁ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਆਪੇ ਨਰੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਨਾਰੀ ਆਪੇ ਸਾਰਿ ਆਪ ਹੀ ਪਾਸਾ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନର ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନାରୀ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜଗତ ରୂପୀ ଚଉପଦ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜୀବ ରୂପୀ ଗୋଟି ଅଟନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗਤਿ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰਹੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥੨॥੧੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ସମସ୍ତେ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବିଚିନ୍ତନ କରନ୍ତି ଯେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ଏକ ବଡ ଖେଳ ତମାସା ଗୁରୁ ହିଁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି||2||12||

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥
ହେ ୱାହିଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁ ପ୍ରଶଂସନୀୟ ଅଟୁ, ଏହି ସଂସାର ରୂପୀ ତମାସା ସବୁ ତୋର ରଚନା ଅଟେ, ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ମିଶାଇ ଖେଳ ରଚନା କରିଛୁ।

ਤੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਗਗਨਿ ਪਯਾਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹ੍ਯਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਮੀਠੇ ਜਾ ਕੇ ਬਚਨਾ ॥
ତୁ ଜଳ, ଭୂମି, ଗଗନ ଏବଂ ଆକାଶ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଛୁ, ତୋର ବଚନ ଅମୃତ ଭଳି ମିଠା ଅଟେ।

ਮਾਨਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਰੁਦ੍ਰਾਦਿਕ ਕਾਲ ਕਾ ਕਾਲੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਚਨਾ ॥

ବ୍ରହ୍ମା, ଶିବ ଆଦି ଦେବୀ-ଦେବତା ସବୁ ତୋର ହିଁ ମନନ କରିଥାନ୍ତି, ତୁ କାଳର ମଧ୍ୟ କାଳ ଅଟୁ, ତୁ ମାୟାର କାଳିମା ରହିତ ଅଟୁ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ତୋ' ଠାରୁ ହିଁ ମାଗିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਖਚਨਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ପରମାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଆଉ ସତସଙ୍ଗତିରେ ମନ ହରିନାମ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥੩॥੧੩॥੪੨॥
ହେ ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱର! ତୁ ପ୍ରଶଂସାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ, ଏହି ସଂସାର ସବୁ ତୋର ରଚନା ଅଟେ, ପଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ମିଳାଇ ତୁ ବଡ ଖେଳ ତମାସା ରଚନା କରିଛୁ||3||13||42||

ਅਗਮੁ ਅਨੰਤੁ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਜਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ଅଗମ୍ୟ, ଅନନ୍ତ, ଅନାଦି ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଆରମ୍ଭ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚਿ ਧਰਿ ਧ੍ਯਾਨੁ ਨਿਤਹਿ ਜਿਸੁ ਬੇਦੁ ਬਖਾਣੈ ॥
ଶିବ, ବ୍ରହ୍ମା ମଧ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି, ବେଦ ମଧ ନିତ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାଏ।

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਸਰ ਕੋਈ ॥
ସେ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଭଳି ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਣ ਸਮਥੁ ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥
ସେ ବିନାଶ କରିବା ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସେହି ପ୍ରଭୁ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਓ ਜਨੁ ਮਥੁਰਾ ਰਸਨਾ ਰਸੈ ॥
ଯିଏ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଜଗତ ବନାଇଛନ୍ତି, ମଥୁରା ଭାଟ ମଥୁରା ଭାଟ ଜିହ୍ୱାରେ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਚਿਤਹ ਬਸੈ ॥੧॥
ଶ୍ରୀ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ସୃଷ୍ଟି ରଚୟିତା ପରମେଶ୍ୱର ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ହୃଦୟରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਗੁਰੂ ਸਮਰਥੁ ਗਹਿ ਕਰੀਆ ਧ੍ਰੂਵ ਬੁਧਿ ਸੁਮਤਿ ਸਮ੍ਹਾਰਨ ਕਉ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଏଥିପାଇଁ ଅଟଳ ବିବେକ ବୁଦ୍ଧି, ସୁମତି ପାଇବା ପାଇଁ ତାହାଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇଛି।

ਫੁਨਿ ਧ੍ਰਮ ਧੁਜਾ ਫਹਰੰਤਿ ਸਦਾ ਅਘ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਨਿਵਾਰਨ ਕਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଧର୍ମ ଧ୍ୱଜା ସଦା ଫର ଫର ଉଡିଥାଏ, ସେ ପାପ ଓ ବାସନାର ତରଙ୍ଗକୁ ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਜਾਨਿ ਕਹੀ ਜੀਅ ਸਾਚੁ ਸੁ ਅਉਰ ਕਛੂ ਨ ਬਿਚਾਰਨ ਕਉ ॥
ଦାସ ମଥୁରା ହୃଦୟରେ ଭଲ ଭାବରେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି ସତ୍ୟ ହିଁ ବତାଇଛନ୍ତି, ଆଉ କିଛି ମଧ୍ୟ ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬਡੌ ਕਲਿ ਮੈ ਭਵ ਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਨ ਕਉ ॥੨॥
କଳିଯୁଗରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଜାହାଜ ଅଟେ, କେବଳ ସେ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||2||

ਸੰਤਤ ਹੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗ ਸੁਰੰਗ ਰਤੇ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਹੈ ॥
ଯିଏ ସନ୍ଥଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਧ੍ਰਮ ਪੰਥੁ ਧਰਿਓ ਧਰਨੀਧਰ ਆਪਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ਨ ਧਾਵਤ ਹੈ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଧର୍ମର ରାସ୍ତା ସ୍ୱୟଂ ଈଶ୍ୱର ଚଲାଇ ଅଛନ୍ତି, ଯିଏ ହରିନାମ ଭକ୍ତିରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛନ୍ତି, ପୁନର୍ବାର ସେ ଏଣେତେଣେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮਥੁਰਾ ਭਨਿ ਭਾਗ ਭਲੇ ਉਨ੍ ਕੇ ਮਨ ਇਛਤ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥
ମଥୁରା ଭାଟ କହନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଲୋକ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ ଆଉ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਰਵਿ ਕੇ ਸੁਤ ਕੋ ਤਿਨ੍ ਤ੍ਰਾਸੁ ਕਹਾ ਜੁ ਚਰੰਨ ਗੁਰੂ ਚਿਤੁ ਲਾਵਤ ਹੈ ॥੩॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣରେ ମନ ଲଗାଇ ଥାଏ, ତାହାକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପୁତ୍ର ଯମରାଜର ଭୟ ମଧ୍ୟ ଲାଗେ ନାହିଁ॥3॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸੁਧਾ ਪਰਪੂਰਨ ਸਬਦ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟਿਤ ਦਿਨ ਆਗਰੁ ॥
ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ ନିର୍ମଳ ନାମାମୃତର ଏକ ସରୋବର ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଅମୃତ ଦ୍ୱାରା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରାତଃ ଆରମ୍ଭ ହେବାମାତ୍ରେ ଶବ୍ଦ-ଗାନର ଲହଡି ଉଠିଥାଏ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹ ਅਤਿ ਬਡ ਸੁਭਰੁ ਸਦਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥
ସେ ଗଭୀର ଗମ୍ଭୀର, ଅଥଳ, ବହୁତ ବଡ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସବୁ ପ୍ରକାର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ରତନର ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି।

ਸੰਤ ਮਰਾਲ ਕਰਹਿ ਕੰਤੂਹਲ ਤਿਨ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਿਓ ਦੁਖ ਕਾਗਰੁ ॥
ସନ୍ଥ ରୂପୀ ହଂସ ସେଠାରେ କୌତୁକ କ୍ରିଡା କରିଥାଏ, ତାହାର ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଏବଂ ଦୁଃଖର ହିସାବ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਕਲਜੁਗ ਦੁਰਤ ਦੂਰਿ ਕਰਬੇ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰੂ ਸਗਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥੪॥
କଳିଯୁଗରେ ପାପ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ ସର୍ବ ସୁଖର ସାଗର ଅଟେ||4||

ਜਾ ਕਉ ਮੁਨਿ ਧ੍ਯਾਨੁ ਧਰੈ ਫਿਰਤ ਸਗਲ ਜੁਗ ਕਬਹੁ ਕ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਉ ॥
ଯାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ ମୁନି ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ଭ୍ରମଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ କ୍ୱଚିତ କେହି ଆତ୍ମ-ପ୍ରକାଶ ପାଇଥାଏ।

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਸਹਿਤ ਬਿਰੰਚਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਜਾ ਕੋ ਸਿਵ ਮੁਨਿ ਗਹਿ ਨ ਤਜਾਤ ਕਬਿਲਾਸ ਕੰਉ ॥
ବେଦବାଣୀ ସହିତ ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ଯାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ମହାଦେବ ଶିବଶଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୈଳାଶ ପର୍ବତକୁ ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ।

ਜਾ ਕੌ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਨੇਕ ਤਪ ਜਟਾ ਜੂਟ ਭੇਖ ਕੀਏ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ ਕਉ ॥
ଯାହାକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗୀ, ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ, ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଅନେକ ଜନ ତପସ୍ୟାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, କେହି ଜଟା ଧାରଣ କରି ବେଶ ଆଡମ୍ବର ବୈରାଗୀ ହୋଇ ବୁଲୁଥାନ୍ତି।

ਸੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖ ਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਅ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਦਈ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ॥੫॥
ସେହି ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ସଦଗୁରୁ ଅମରଦାସ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନିଜ କୃପା ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ପ୍ରତି ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଏହି ପ୍ରକାରେ ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତି ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି||5||

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਿਆਨ ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਤਿਹੁ ਲੋਗ ਪ੍ਰਗਾਸੇ ॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ପାଖରେ ନାମ ରୂପୀ ସୁଖର ନିଧି ଅଛି, ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଧ୍ୟାନଶୀଳ ଅଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ତେଜ ତିନି ଲୋକରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਭਟਕਿ ਭ੍ਰਮੁ ਭਜਤ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਗਾਸੇ ॥
ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଭ୍ରମ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ସୁଖ ଏବଂ ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਦਾ ਅਤਿ ਲੁਭਿਤ ਅਲਿ ਸਮੂਹ ਜਿਉ ਕੁਸਮ ਸੁਬਾਸੇ ॥
ସେବକ ଆଉ ଶିଷ୍ୟ ସର୍ବଦା ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ଲୁବଧ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯେପରି ବାସନାଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ପ୍ରତି ଭଅଁର ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਦ੍ਮਾਨ ਗੁਰਿ ਆਪਿ ਥਪ੍ਉ ਥਿਰੁ ਸਾਚਉ ਤਖਤੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੈ ॥੬॥

ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଜୀବିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱୟଂ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ସଚ୍ଚା ସିଂହାସନ (ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗାଦିରେ) ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି||୬||

ତାର୍‌ଉ ସଂସାରୁ ମାଯା ମଦ ମୋହିତ ଅଂମ୍ରିତ ନାମୁ ଦୀଅଉ ସମରଥୁ ॥
ମାୟାର ମତ୍ତରେ ମୋହିତ ଦୁନିଆକୁ ସମର୍ଥ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ନାମାମୃତ ପ୍ରଦାନ କରି ପାର କରାଇଛନ୍ତି।

ଫୁନି କୀରତିବଂତ ସଦା ସୁଖ ସଂପତି ରିଧି ଅରୁ ସିଧି ନ ଛୋଡଇ ସଥୁ ॥
ସେ କୀର୍ତ୍ତିବାନ ଅଟନ୍ତି, ସୁଖ-ସମୃଦ୍ଧି ଆଉ ସିଦ୍ଧି ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ତ୍ୟାଗ କରେନାହିଁ।

ଦାନି ବଡୌ ଅତିବଂତୁ ମହାବଲି ସେବକି ଦାସି କହିଓ ଇହୁ ତଥୁ ॥
ସେବକ ଦାସ ମଥୁରା ଏହି ତଥ୍ୟ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ମହାଦାନୀ, ବଡ ଉପକାରୀ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହାବଳୀ ଏବଂ ହରିନାମର ପରମ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ତାହି କହା ପରବାହ କାହୁ କୀ ଜା କୈ ବସୀସି ଧରିଓ ଗୁରି ହଥୁ ॥୭॥୪୯॥
ଯାହାଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ହାତ ରଖିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ କୌଣସି ଚିଜର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ରହେ ନାହିଁ||7||49||

ତୀନି ଭବନ ଭରପୁରି ରହିଓ ସୋଈ ॥
ତିନି ଲୋକରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି,

ଅପନ ସରସୁ କୀଅଉ ନ ଜଗତ କୋଈ ॥
ନିଜ ଭଳି ସେ ଜଗତରେ କାହାକୁ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ନାହାନ୍ତି।

ଆପୁନ ଆପୁ ଆପ ହୀ ଉପାୟଉ ॥
ନିଜକୁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ସୁରି ନର ଅସୁର ଅଂତୁ ନହୀ ପାୟଉ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ ଏବଂ ଅସୁର କେହି ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କ ରହସ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନାହାନ୍ତି।

ପାୟଉ ନହୀ ଅଂତୁ ସୁରେ ଅସୁରହ ନର ଗଣ ଗଂଧ୍ରବ ଖୋଜଂତ ଫିରେ ॥
ଦେବତା, ଅସୁର, ମନୁଷ୍ୟ, ଗଣ-ଗନ୍ଧର୍ବ ସମସ୍ତେ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ହିଁ ସନ୍ଧାନ କରୁଛନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ତାହାଙ୍କ ଭେଦ କାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ଅବିନାସୀ ଅଚଲୁ ଅଜୋନୀ ସଂଭଉ ପୁରଖୋତମୁ ଅପାର ପରେ ॥
ସେ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ଅଚଳ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଯୋନିର ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ପରମେଶ୍ୱର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଅପାର ଅଟନ୍ତି।

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਅ ਮਨਿ ਧ੍ਾਇਯਉ ॥
ସେ କରଣ-କାରଣ, ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ସବୁ ଜୀବ ମନରେ ତାହାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥੧॥
ହେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ 'ହରି' ଭଳି ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ, ଜଗତରେ ତୁମର ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଅଛି||1||

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਅਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ଦତ୍ତଚିତ୍ତ ହୋଇ ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ତନ, ମନ, ଧନ ସର୍ବସ୍ୱ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਅੰਗਦਿ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ ਅਗਮ ਗ੍ਾਨਿ ਰਸਿ ਰਸ੍ਉ ਹੀਅਉ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ନିଜ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଜ୍ଞାନ କାରଣରୁ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟ ପ୍ରେମ ରସରେ ଭିଜି ଯାଇଛି।

ਗੁਰਿ ਅਮਰਦਾਸਿ ਕਰਤਾਰੁ ਕੀਅਉ ਵਸਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਧ੍ਾਇਯਉ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବଶ କରି ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ ୱାହ-ୱାହ ବଡ ମାନି ଧ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥੨॥
ହେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛ, ପୁରା ଜଗତରେ ତୋର ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଛି||2||

ਨਾਰਦੁ ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਸੁਦਾਮਾ ਪੁਬ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੇ ਜੁ ਗਣੰ ॥
ନାରଦ, ଧ୍ରୁବ, ପ୍ରହଲାଦ ଏବଂ ସୁଦାମାଙ୍କୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତ ମାନାଯାଏ।

ਅੰਬਰੀਕੁ ਜਯਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮਾ ਅਵਰੁ ਕਬੀਰੁ ਭਣੰ ॥
ଅମ୍ବରୀସ, ଜୟଦେବ, ତ୍ରିଲୋଚନ, ନାମଦେବ ଏବଂ କବୀର ପରମ ଭକ୍ତଙ୍କ

ਤਿਨ ਕੌ ਅਵਤਾਰੁ ਭਯਉ ਕਲਿ ਭਿੰਤਰਿ ਜਸੁ ਜਗਤ੍ਰ ਪਰਿ ਛਾਇਯਉ ॥
କଳିଯୁଗରେ ଅବତାର ହୋଇଛି, ତାହାଙ୍କ ଯଶ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥੩॥
କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛ, ଜଗତ ସାରା ତୋର ଜୟ ଜୟ ହେଉଅଛି||3||

ਮਨਸਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਨਰ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਿਟਿਅਉ ਜੁ ਤਿਣੰ ॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୃଢ଼ ସଂକଲ୍ପ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ସ୍ମରଣ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାର କାମ-କ୍ରୋଧ ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਬਾਚਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਤਿਨ੍ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਮਿਟਯਉ ਜੁ ਖਿਣੰ ॥
ଯିଏ ମନ, ବଚନରେ ତୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ, ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ତାହାର ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਕਰਮ ਕਰਿ ਤੁਅ ਦਰਸ ਪਰਸ ਪਾਰਸ ਸਰ ਬਲ੍ ਭਟ ਜਸੁ ਗਾਇਯਉ ॥
ଯିଏ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଦର୍ଶନ ଓ ଚରଣ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥାଏ, ପାରସ ସମାନ (ମହାନ) ହୋଇଯାଏ, ଏଥିପାଇଁ ବଲ୍ୟ ଭାଟ ମଧ୍ୟ ତୁମର ହିଁ ଯଶ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥੪॥
ହେ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଛ, ସାରା ସଂସାରରେ ତୁମର ଜୟ-ଜୟ ହେଉଛି||4||

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਤ ਨਯਨ ਕੇ ਤਿਮਰ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨੁ ॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ନେତ୍ରର ଅଜ୍ଞାନାନ୍ଧକାର ଏକ କ୍ଷଣରେ ଦୂର ହୋଇଯାଏ,

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହରିନାମ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਜੀਅ ਕੀ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟର ଜ୍ୱଳନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ଏବଂ ନବନିଧି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ ਬਲ੍ ਭਣਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਰਹੁ ॥
ଭାଟ ବଲ୍ହଙ୍କ ଅନୁରୋଧ ଯେ ସେହି ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ ମିଶି ପ୍ରଶଂସାଗାନ କର।

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਲਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਰਹੁ ॥੫॥੫੪॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏପରି ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ହେ ଲୋକ! ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ସ୍ମରଣ କର||5||54||

ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਨ ਛੋਡਿਓ ਪਾਸੁ ॥
ଯେଉଁ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ ବ୍ରହ୍ମ-ଶବ୍ଦର ସାଧନା କରି ପରମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ନିଜ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସେବାରେ ତନ-ମନରେ ଲୀନ ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ସାଥୀ କେବେ ଛାଡି ନାହାନ୍ତି,

ତਾ ਤੇ ਗਉਹਰੁ ਗ੍ਾਨ ਪ੍ਰਗਟੁ ਉਜੀਆਰਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ ਅੰਧ੍ਾਰ ਕੋ ਨਾਸੁ ॥
ଏଥିପାଇଁ ପରମ ଜ୍ଞାନ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଅନ୍ଧକାର ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କବି କୀରତ ଜୋ ସଂତ ଚରନ ମୁੜି ଲାଗହି ତିନ୍ କାମ କ୍ରୋଧ ଜମ କୋ ନହੀ ତ୍ରାସୁ ॥
କବି କୀରତ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଶାନ୍ତିର ପୁଞ୍ଜ, ସନ୍ଥ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ କାମ-କ୍ରୋଧ ଏବଂ ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ଜିਵ ଅଂਗਦୁ ଅଂਗਿ ସଂਗਿ ନਾନକ ਗੁਰ ତਿਵ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ କै ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥੧॥
ଯେପରି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବଙ୍କ ଅଙ୍ଗ-ସଙ୍ଗ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ସେବାରେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ରହିଥାନ୍ତି||1||

ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯਉ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ଯେଉଁ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଅମରଦାସଙ୍କ ସେବାରେ ଅନୁରକ୍ତ ରହି ହରିନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭୁ-ଚରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ତା ତେ ସଂਗਤਿ ਸਘਨ ਭਾਇ ਭਉ ਮਾਨਹਿ ਤੁਮ ਮਲੀਆਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਬਾਸੁ ॥
ତାହାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ବହୁତ ଅଧିକ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭାବନାକୁ ମାନିଥାନ୍ତି ଏବଂ କହନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ ଚନ୍ଦନର ସୁଗନ୍ଧି ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଅଛ।

ਧ੍ਰੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਬੀਰ ਤਿਲੋਚਨ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਉਪਜ੍ਯੋ ਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ଧ୍ରୁବ, ପ୍ରହଲାଦ, କବୀର, ତ୍ରିଲୋଚନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ମାତ୍ରେ ପ୍ରକାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି।

ਜਿਹ ਪਿਖਤ ਅਤਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥੨॥
ଯାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ଅପାର ଖୁସି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସଜ୍ଜନ ପୁରୁଷଙ୍କ ସହାୟକ ହୋଇଥାନ୍ତି||2||

ਨਾਨਕਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾਨ੍ਉ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମକୁ ମାନିଛନ୍ତି ଆଉ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି।

ତା ତେ ଅଂਗਦୁ ଅଂਗ ସଂਗਿ ਭਯੋ ਸਾਇਰੁ ਤਿਨਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ କी ਨੀਵ ਰਖਾਈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ପରମ ଶିଷ୍ୟ ଭାଇ ଲହଣା ପ୍ରେମର ସାଗର ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ ତାହାଙ୍କ ସେବାରେ ନିମଗ୍ନ ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଶବ୍ଦ-ସୁରତିର ମଜବୁତ ଆଧାରଶିଳା ରଖିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ କी ਅਕਥ କਥਾ ਹੈ ਇਕ ਜੀਹ ਕਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ କଥା ଅକଥନୀୟ ଅଟେ, ଏକ ଜିହ୍ୱାରେ ତାହାଙ୍କ ଗୁଣ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਸੋਢੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਸਕਲ ਤਾਰਣ ਕਉ ਅਬ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ਮਿਲੀ ਬਡਾਈ ॥੩॥
ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ପାଇଁ ଏବେ ସୋଢ଼ୀ ବଂଶର ମୁସଲମାନ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ କୀର୍ତ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ॥3॥

ਹਮ ਅਵਗੁਣਿ ਭਰੇ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਡਿ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ହେ ସଦ୍‌ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ଆମେ ଜୀବ ଅବଗୁଣରେ ଭରି ରହିଛୁ, ଆମ ପାଖରେ ଏକ ମଧ୍ୟ ସୁଗୁଣ ନାହିଁ, ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ ରୂପୀ ଅମୃତକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ କେବଳ ବିକାରର ଜହର ସେବନ କରିଛୁ।

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਭਰਮ ਪੈ ਭੂਲੇ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥
ମାୟା-ମୋହର ଭ୍ରମରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଛୁ ଆଉ ପୁତ୍ର ଏବଂ ପତ୍ନୀ ସହିତ ହିଁ ପ୍ରୀତି ଲଗାଇ ରଖିଛୁ।

ਇਕੁ ਉਤਮ ਪੰਥੁ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥
ଶୁଣି ଆସିଛୁ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ସଙ୍ଗତ ଏକ ଉତ୍ତମ ରାସ୍ତା ଅଟେ, ତାହାଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଯମର ଭୟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਇਕ ਅਰਦਾਸਿ ਭਾਟ ਕੀਰਤਿ ਕੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥੪॥੫੮॥
ଭାଟ କୀରତଙ୍କ କେବଳ ଅମରଦାସ ଅଛନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ମୋତେ ନିଜ ଶରଣରେ ରଖ||4||58||

ਮੋਹੁ ਮਲਿ ਬਿਵਸਿ ਕੀਅਉ ਕਾਮੁ ਗਹਿ ਕੇਸ ਪਛਾੜ੍ਹਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମେ ମୋହ ନଷ୍ଟ କରି ତାହାକୁ ବିବଶ କରି ଦେଇଛ, କାମକୁ କେଶରେ ଧରି ତୁମେ ଘୋଷାଡ଼ି ନେଇଛ,

ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੰਡਿ ਪਰਚੰਡਿ ਲੋਭੁ ਅਪਮਾਨ ਸਿਉ ਝਾੜ੍ਹਉ ॥
ପ୍ରଚଣ୍ଡ କ୍ରୋଧର ଟୁକୁଡା କରି ଦେଇଛ, ଲୋଭ ଅପମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଦେଇଛ।

ਜਨਮੁ ਕਾਲੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹੁਕਮੁ ਜੋ ਹੋਇ ਸੁ ਮੰਨੈ ॥
ଜନ୍ମ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ହାତ ଯୋଡି ତୁମର ସବୁ ହୁକୁମ ମାନିଥାନ୍ତି।

ਭਵ ਸਾਗਰੁ ਬੰਧਿਅਉ ਸਿਖ ਤਾਰੇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੈ ॥
ତୁମେ ଭବ-ସାଗରକୁ ବାନ୍ଧି ନେଇଛ ଆଉ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ନିଜ ଶିଷ୍ୟକୁ ମୁକ୍ତି ଦେଉଛ।

ਸਿਰਿ ਆਤਪਤੁ ਸਚੌ ਤਖਤੁ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤੁ ਬਲਿ ॥
ତୁମ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଛତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟେ, ଅଟଳ ସିଂହାସନ ଉପରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛ, ତୁମେ ଯୋଗ ଏବଂ ଭୋଗକୁ ମାନ୍ୟତା ଦେଇଛ।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਚੁ ਸਲ੍ਹ ਭਣਿ ਤੂ ਅਟਲੁ ਰਾਜਿ ਅਭਗੁ ਦਲਿ ॥੧॥
ଭାଟ ସଲ୍ହ ସତ୍ୟ ହିଁ ବତାଇଛନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ତୁମର ରାଜ ଅଟଳ ଅଟେ ଆଉ ତୁମର ଦଳ ଅତୁଟ ଅଟେ||1||

ਤੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਆਪਿ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥
ହେ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ! ଚାରି ଯୁଗରେ ତୁ ହିଁ ସଦା ରହିବା ବାଲା ଅଟୁ, ସ୍ୱୟଂ ନିରଙ୍କାର ପରମେଶ୍ୱର ଅଟନ୍ତି।

ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਿਖ ਸੇਵੰਤ ਧੁਰਹ ਧੁਰੁ ॥
ଦେବତା, ମନୁଷ୍ୟ, ସିଦ୍ଧ, ସାଧକ ଏବଂ ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ସେବା କରୁଛନ୍ତି।

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਨਾਦਿ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਅਹ ॥
ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତର, ଅନାଦି କାଳରୁ ତିନି ଲୋକରେ ତୋର ହିଁ ସତ୍ତା ରହିଛି।

ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਣ ਜਰਾ ਜੰਮਿਹਿ ਆਰੋਅਹ ॥
ତୁମେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ଉଦ୍ଧାର କରିଛ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ, ଜନ୍ମ-ମରଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛ।

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਥਿਰੁ ਥਪਿਅਉ ਪਰਗਾਮੀ ਤਾਰਣ ਤਰਣ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ସ୍ଥାୟୀ ରୂପରେ ସ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂ ମୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର କରାଇବା ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି।

ਅਘ ਅੰਤਕ ਬਦੈ ਨ ਸਲ੍ਹ ਕਵਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥੨॥੬੦॥
ସଲ୍ହ କବି କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ! ଯିଏ ତୋର ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ସେ ପାପ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||2||60||

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇ ਕੇ ੫
ସୱୟେ ମହଲ ପଞ୍ଚମ 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਿਮਰੰ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
ମୁଁ ସେହି ଅଚଳ, ଅବିନାଶୀ ପରମପୁରୁଷ, ବିଧାତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ,

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਨਾਸੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଦୁର୍ମତିର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਕਵਲ ਰਿਦਿ ਧਾਰੰ ॥
ମୁଁ ସଦଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଚରଣ-କମଳ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି ଏବଂ

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਬਿਚਾਰੰ ॥
ପ୍ରେମପୂର୍ବକ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਘਰਿ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥
ବାଣୀର ଜାହାଜ, ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ଆଉ

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ॥
ସବୁ ମନୋରଥ ଏବଂ କାମନା ପୁରା ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਤੈ ਜਨਮਤ ਗੁਰਮਤਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਓ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମେ ଜନ୍ମ ନେବା ମାତ୍ରେ ଗୁରୁ-ମତ ଦ୍ୱାରା ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଜାଣି ପାରିଥିଲ।

ਕਲ੍ਹ ਜੋੜਿ ਕਰ ਸੁਜਸੁ ਵਖਾਣਿਓ ॥
କଲ୍ହ କବି ହାତ ଯୋଡି ତୋର ହିଁ ଯଶୋଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੌ ਜੈਤਵਾਰੁ ਹਰਿ ਜਨਕੁ ਉਪਾਯਉ ॥
ତୁମେ ଭକ୍ତି ଏବଂ ଯୋଗକୁ ଜିତି ନେଇଛ ଆଉ ପରମେଶ୍ୱର 'ଜନକ'କୁ ଜାତ କରିଛନ୍ତି।

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਪਰਕਾਸਿਓ ਹਰਿ ਰਸਨ ਬਸਾਯਉ ॥
ତୁମେ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରକଟ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ନିଜ ଜିହ୍ୱାରେ ହରିନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ତାହାକୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਲਾਗਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥
ତୁମେ ଗୁରୁ ନାନକ, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ, ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ଲାଗି ଉତ୍ତମ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਭਗਤ ਉਤਰਿ ਆਯਉ ॥੧॥
ଏହିଭଳି ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଘର ହରିଙ୍କ ପରମ ଭକ୍ତ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ଅବତାର ହୋଇଛନ୍ତି||1||

ਬਡਭਾਗੀ ਉਨਮਾਨਿਅਉ ਰਿਦਿ ਸਬਦੁ ਬਸਾਯਉ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ଶାନ୍ତ ଚିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି।

ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਸੰਤੋਖਿਅਉ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਯਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ! ତୁମ ମନରେ ମାଣିକ ରୂପୀ ସନ୍ତୋଷ ଅଛି ଆଉ ଗୁରୁଦେବ ପିତା ତୁମ ଦ୍ୱାରା ହରିନାମର ଜପ କରାଇଛନ୍ତି।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਰਸਾਯਉ ॥
ଏହିପରି ସଦଗୁରୁ ଶ୍ରୀ ରାମଦାସ ତୁମକୁ ଅପହଞ୍ଚ, ଜ୍ଞାନେନ୍ଦ୍ରିୟରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਨਭਉ ਠਹਰਾਯਉ ॥੨॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଘରେ ଈଶ୍ୱର ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି||2||

ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਬਰਤਾਇਆ ਸਤਜੁਗੁ ਆਲੀਣਾ ॥
ଜନକ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ସତ୍ୟ, ଧର୍ମ ଏବଂ ଜ୍ଞାନକୁ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରସାର କରିଛନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସବୁଆଡେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ବୋଧ ହେଉଛି।

ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਪਤੀਜੁ ਪਤੀਣਾ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ତୁମ ମନ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ତୃପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଯାହା ପୂର୍ବରୁ ଅତୃପ୍ତ ରହିଥିଲା।

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਚੁ ਨੀਵ ਸਾਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਲੀਣਾ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସତ୍ୟର ଆଧାରଶିଳା ରଖି ସଦଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ଠାରେ ସମାହିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਪਰੰਪਰੁ ਬੀਣਾ ॥੩॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଘର ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଅପରାମ୍ପର ରୂପ ବନିଛନ୍ତି||3||

ਖੇਲੁ ਗੂੜ੍ਹਹੁ ਕੀਅਉ ਹਰਿ ਰਾਇ ਸੰਤੋਖਿ ਸਮਾਚਰ੍ਿਉ ਬਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਮਾਣਉ ॥
ଈଶ୍ୱର ବିଚିତ୍ର ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି, ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସନ୍ତୋଷରେ ରହିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସେ ନିର୍ମଳ ବୁଦ୍ଧିରେ ଲୀନ ଅଛନ୍ତି।

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਸੁਜਸੁ ਕਲ੍ ਕਵੀਅਣਿ ਬਖਾਣਿਅਉ ॥
ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ଅଟନ୍ତି, ସ୍ୱୟଂଭୂ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଆଉ କବି କଲ୍ହ ତାହାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରୁଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕਿ ਅੰਗਦੁ ਵਰ੍ਿਉ ਗੁਰਿ ਅੰਗਦਿ ਅਮਰ ਨਿਧਾਨੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ (ସେବା ଭାବ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ) ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦକୁ ବାର ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କୁ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରି ସମଗ୍ର ଖଜଣା ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰਿ ਰਾਮਦਾਸ ਅਰਜੁਨੁ ਵਰ੍ਤਿਉ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ॥੪॥
ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କୁ ବରଦାନ ଦେଇ ପାରସ ଭଳି ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||4||

ਸਦ ਜੀਵਣੁ ਅਰਜੁਨੁ ਅਮੋਲੁ ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଚିରଞ୍ଜିବୀ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଗୁଣର ମୂଲ୍ୟ କଳନା କରାଇ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି।

ਭਯ ਭੰਜਨੁ ਪਰ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ਅਨੰਭਉ ॥
ସେ ଭୟକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଲୋକଙ୍କ ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଅପରାମ୍ପାର ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ମୂର୍ତ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਅਗਹ ਗਹਣੁ ਭ੍ਰਮੁ ਭ੍ਰਾਂਤਿ ਦਹਣੁ ਸੀਤਲੁ ਸੁਖ ਦਾਤਉ ॥
ସେ ଅଗମ୍ୟକୁ ପହଞ୍ଚାଇବା ବାଲା, ଭ୍ରମ-ଭ୍ରାନ୍ତିର ନାଶ କରିବା ବାଲା, ଶାନ୍ତିର ଘର ଏବଂ ସୁଖର ଦାତା ଅଟନ୍ତି।

ਆਸੰਭਉ ਉਦਵਿਅਉ ਪੁਰਖੁ ਪੂਰਨ ਬਿਧਾਤਉ ॥
ଏପରି ବୋଧ ହେଉଛି, ଯେପରି ସ୍ୱୟଂଭୂ, ଅନାଦି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୁରୁଷ ବିଧାତା ସଂସାରରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇਅਉ ॥
ଆଦି ଗୁରୁ ନାନକ, ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ, ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କ ବର ଦ୍ୱାରା ସଦଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଶବ୍ଦରେ ସମାହିତ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੁ ਜਿਨਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਮਿਲਾਇਅਉ ॥੫॥
ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କୁ ପାରସ ଭଳି ନିଜ ଭଳି ମହାନ ବନାଇ ଦେଇଛନ୍ତି||5||

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਾਸੁ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਵ ਰਹਤਾ ॥
ପୁରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଜୟ-ଜୟକାର ହେଉଅଛି, ସେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଈଶ୍ୱର-ବନ୍ଦନାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਉ ਬਡ ਭਾਗੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਮੇਦਨਿ ਭਰੁ ਸਹਤਾ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ସିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ପୁରା ପୃଥିବୀର ଭାର ସହନ କରିଥାଏ।

ਭਯ ਭੰਜਨੁ ਪਰ ਪੀਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ਕਲ੍ਯ ਸਹਾਰੁ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਬਕਤਾ ॥
ସେ ଭୟକୁ ନାଶ କରିବା ବାଲା, ଅନ୍ୟର ପୀଡା ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଭାଟ କଳସହାର ସେହି ମୂର୍ତ୍ତି ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଯଶ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਕੁਲਿ ਸੋਢੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਅਰਜੁਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ॥੬॥
ସୋଢୀ ବଂଶର ଦୀପକ, ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର, ଧର୍ମ ଧ୍ୱଜା ବାଲା, ଶାନ୍ତିର ପୁଞ୍ଜି ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପରମ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତି॥6॥

ਧ੍ਰੰਮ ਧੀਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਭੀਰੁ ਪਰ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਣੁ ॥
ସେ ଧର୍ମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ସହନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ-ମତରେ ଗହନ-ଗମ୍ଭୀର ଅଟନ୍ତି, ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਹਰਿ ਸਮ ਉਦਾਰੁ ਅਹੰਮੇਵ ਨਿਵਾਰਣੁ ॥
ସେ ଶବ୍ଦରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଳି ଉଦାରଶୀଳ ଏବଂ ଅହଂକାରର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ਮਹਾ ਦਾਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਨ ਹੁਟੈ ॥
ସଦଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ମହାଦାନୀ ଏବଂ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ମନରୁ ଈଶ୍ୱର ଉପାସନା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਸਤਿਵੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ॥
ସେ ସତ୍ୟଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ହରିନାମ ମନ୍ତ୍ର ରୂପୀ ସୁଖର ନିଧି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ କେବେ ସମାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਸਰਬ ਮੈ ਸਹਜਿ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਅਉ ॥
ଗୂର ରାମଦାସଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଆକାଶ ଭଳି ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଚାନ୍ଦୁଆ ଟାଣି ରଖିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲ੍ਯੁਚਰੈ ਤੈ ਰਾਜ ਜੋਗ ਰਸੁ ਜਾਣਿਅਉ ॥੭॥
କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମେ ରାଜଯୋଗର ରସ ଜାଣି ନେଇଛ||7||

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਮਾਨਿਅਉ ਲਾਖ ਮਹਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਯਉ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଅଭୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି, ଯିଏ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଅଦୃଷ୍ଟ ରୂପରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰ ਗਤਿ ਗਭੀਰੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਰਚਾਯਉ ॥
ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସ ତୁମକୁ ମନବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗମ୍ଭୀର ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਵਾਣੁ ਰਾਜ ਮਹਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਯਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ସଫଳ ହୋଇ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ରାଜରେ ଯୋଗ କର୍ମ କରିଛନ୍ତି।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਅਭਰ ਸਰ ਸੁਭਰ ਭਰਾਯਉ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଶୂନ୍ୟ ହୃଦୟକୁ ନାମ ରସରେ ଭରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰ ਗਮ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਅਜਰੁ ਜਰਿਓ ਸਰਿ ਸੰਤੋਖ ਸਮਾਇਯਉ ॥
ଗୁରୁ ପଦବୀ ପାଇବା କାରଣରୁ ଅଜର ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ଥିର ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ସନ୍ତୋଷର ସରୋବରରେ ବିଲୀନ ରହିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਸਹਜਿ ਜੋਗੁ ਨਿਜੁ ਪਾਇਯਉ ॥੮॥
କବି କଳସହାର କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଯୋଗ ପାଇ ନେଇଛ||୫||

ਅਮਿਉ ਰਸਨਾ ਬਦਨਿ ਬਰ ਦਾਤਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਗੁਰ ਸੂਰ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਨਿਵਾਰ੍ਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମର ମୁଖାରବିନ୍ଦରୁ ହରିନାମାମୃତର ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ, ତୁମେ ନିଜ ଶିଷ୍ୟ-ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କୁ ବରଦାନ ଦେଇ ଥାଅ, ଅଲଖ ଅପାର ରୂପ ପରମାତ୍ମା ଅଟ, ଶବ୍ଦର ସୁରମା ଅଟ ଏବଂ ଅହଂକାର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟ।

ਪੰਚਾਹਰੁ ਨਿਦਲਿਅਉ ਸੁੰਨ ਸਹਜਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਹਾਰ੍ਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମେ ପାଞ୍ଚ ବିକାରର ଅନ୍ତ କରିଛ, ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନତା ଓ ବିକାରକୁ ସଂହାର କରିଛ, ତୁମେ ଶୂନ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସମାଧି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ରତ ରହିଛ।

ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗ ਉਧਰ੍ਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਿਦੈ ਬਸਾਇਅਉ ॥
ହରିନାମ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲୀନ ହୋଇ ତୁମେ ଜଗତର ଲୋକଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛ ଆଉ ସଦଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛ।

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਲ੍ਚਰੈ ਤੈ ਜਨਕਹ ਕਲਸੁ ਦੀਪਾਇਅਉ ॥੯॥
କଳସହାର କବି କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମେ ଜ୍ଞାନ ଦୀପକ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ କରି ଦେଇଛ||୨||

ସୋରଠେ ॥
ସୋରଠ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਪਾਰਥਉ ਚਾਲੈ ਨਹੀ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପ ଅଟନ୍ତି, ସେ ପାଣ୍ଡବ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଭଳି କର୍ମରୁ ବିଚଳିତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨੇਜਾ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਅਉ ॥੧॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ତାହାର ଅସ୍ତ୍ର ଅଟେ ଆଉ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ସଫଳ କରି ଦେଇଛି||1||

ਭਵਜਲੁ ਸਾਇਰੁ ਸੇਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ॥
ଏହି ଭବସାଗର କଠିନ ଅଟେ, ହରିନାମ ସେତୁ ଏବଂ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଜାହାଜ ଅଟେ।

ਤੁਅ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰ ਹੇਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰ੍ਉ ॥੨॥
ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ତୁମର ପ୍ରେମ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ନାମରେ ଲାଗି ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କରି ଦେଇଛ||2||

ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੁਠੈ ਪਾਇਅਉ ॥
ହେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ! ସଦଗୁରୁର୍ଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଜଗତର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛ।

ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਵਰ ਸਰਿ ਕਾਮੁ ਬਾਰੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀ ਪੜੀ ॥੩॥੧੨॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଘରେ ସବୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ, ଏଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ୟ ଠାରେ କିଛି ଆଶା ନାହିଁ||3||12||

ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ੍ ਕਹਾਯਉ ॥
ଜ୍ୟୋତି-ସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଗୁରୁ ନାନକ କୁହାଯାଏ।

ਤਾ ਤੇ ਅੰਗਦੁ ਭਯਉ ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਯਉ ॥
ପୁଣି ସେହି ଜ୍ୟୋତି ସହିତ ଜ୍ୟୋତି ମିଶି ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦଙ୍କ ଅବତାର ହୋଇଛି।

ਅੰਗਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਅਮਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਥਿਰੁ ਕੀਅਉ ॥
ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ କୃପା କରି ଗୁରୁ ଅମରଦାସଙ୍କୁ ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ଗାଦିରେ ମନୋନୀତ କରିଛନ୍ତି।

ਅਮਰਦਾਸਿ ਅਮਰਤੁ ਛਤ੍ਰੁ ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ ਦੀਅਉ ॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଏହି ଅମୃତ ଛତ୍ର ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି।

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਦਰਸਨੁ ਪਰਸਿ ਕਹਿ ਮਥੁਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਯਣ ॥
ମଥୁରା କବି କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କ ଦର୍ଶନ-ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ବାଣୀ ଅମୃତମୟ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮੂਰਤਿ ਪੰਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪਿਖਹੁ ਨਯਣ ॥੧॥
କବି କହନ୍ତି ଯେ ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ସେ ପଞ୍ଚମ ଗୁରୁ, ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ ଈଶ୍ୱର ମୂର୍ତ୍ତି ରୂପରେ ନେତ୍ରରେ ଦେଖିଛନ୍ତି||1||

ਸਤਿ ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਿਓ ਉਰਿ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ସତ୍ୟର ମୂର୍ତ୍ତ ରୂପ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସତ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ସତ୍ୟ-ସନ୍ତୋଷକୁ ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਪਰਤਖਿ ਲਿਖ੍ਉ ਅਛਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ॥
ବିଧାତା ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ତାହାଙ୍କ କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି।

ਪ੍ਰਗਟ ਜੋਤਿ ਜਗਮਗੌ ਤੇਜੁ ਭੂਅ ਮੰਡਲਿ ਛਾਯਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ଠାରେ ସାକ୍ଷାତ ପ୍ରଭୁ-ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଛି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ତେଜ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମଣ୍ଡଳରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି।

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਪਰਸੁ ਪਰਸਿ ਗੁਰਿ ਗੁਰੂ ਕਹਾਯਉ ॥
ତାହାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ରୂପୀ ପାରସ ସ୍ପର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ପାରସ ରୂପ ଗୁରୁ କୁହାଯାଏ।

ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ ਮੂਰਤਿ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਸਨਮੁਖ ਰਹਹੁ ॥
ମଥୁରା କବି କହନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟର ମୂର୍ତ୍ତି ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଅ ଆଉ ମନ ଲଗାଇ ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରୁହ।

କଲଜੁਗਿ ਜਹਾਜੁ ਅਰਜੁਨੁ ਗੁਰੂ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਲਗਿ ਬਿਤਰਹੁ ॥੨॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ କଳିଯୁଗରେ ଜାହାଜ ସମାନ ଅଟନ୍ତି, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ତାହାଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବ||2||

ਤਿਹ ਜਨ ਜਾਚਹੁ ਜਗਤ੍ਰ ਪਰ ਜਾਨੀਅਤੁ ਬਾਸੁਰ ਰਯਨਿ ਬਾਸੁ ਜਾ ਕੋ ਹਿਤੁ ਨਾਮ ਸਿਉ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ! ସେହି ଦାତା ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ଠାରୁ ମାଗି ନିଅ, ଯିଏ ପୁରା ଜଗତରେ ମାନନୀୟ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଦିନ-ରାତି ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି।

ਪਰਮ ਅਤੀਤੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗ੍ਯੋ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਪੈ ਦੇਖੀਅਤੁ ਧਾਮ ਸਿਉ ॥
ସେ ପରମ ବୈରାଗୀ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗୀନ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ବାସନାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିଛନ୍ତି ଆଉ ଗୃହସ୍ଥି ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਅਪਰ ਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗ੍ਯੋ ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਅਉਰੈ ਕਾਮ ਸਿਉ ॥
ସେ ଅପରାମ୍ପର ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି ଆଉ ଭଗବନ୍ତ ଭଜନ ରସର ଅତିରିକ୍ତ ଅନ୍ୟ କିଛି କାମ ନାହିଁ।

ਮਥੁਰਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸ੍ਰਬ ਮਯ ਅਰਜੁਨ ਗੁਰੁ ਭਗਤਿ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਾਇ ਰਹਿਓ ਮਿਲਿ ਰਾਮ ਸਿਉ ॥੩॥
ଭାଟ ମଥୁରା ପାଇଁ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ହିଁ ସର୍ବ ବ୍ୟାପକ ପ୍ରଭୁ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଭକ୍ତି ପାଇଁ ସେ ସର୍ବଦା ରାମଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି||୩||

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਤ ਦੇਵ ਸਬੈ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮਹਾ ਸਿਵ ਜੋਗ ਕਰੀ ॥
ସେହି ଗୁରୁଙ୍କ ଅନ୍ତ ସବୁ ଦେବୀ-ଦେବତା, ମୁନି ସ୍ୱର୍ଗାଧିପତି ଇନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଯୋଗ-ସାଧନାରେ ଲୀନ ଥିବା ମହାଦେବ ଶିବ ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରି ନାହାନ୍ତି।

ਫੁਨਿ ਬੇਦ ਬਿਰੰਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਨ ਛਾਡ੍ਯੋ ਏਕ ਘਰੀ ॥
ବ୍ରହ୍ମା ବେଦର ଚିନ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜପ ଏକ କ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹੈ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀ ॥
ସେବକ ମଥୁରାଙ୍କ ପ୍ରଭୁ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦୀନଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ସଙ୍ଗତ-ମଣ୍ଡଳୀ ସହିତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପ୍ରସନ୍ନ କରିଛନ୍ତି।

ਰਾਮਦਾਸਿ ਗੁਰੂ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਗੁਰ ਜੋਤਿ ਅਰਜੁਨ ਮਾਹਿ ਧਰੀ ॥੪॥
ଦୁନିଆର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ନିଜ ଜ୍ୟୋତି ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରବିଷ୍ଟ କରାଇଛନ୍ତି||4||

ਜਗ ਅਉਰੁ ਨ ਯਾਹਿ ਮਹਾ ਤਮ ਮੈ ਅਵਤਾਰੁ ਉਜਾਗਰੁ ਆਨਿ ਕੀਅਉ ॥
ଜଗତରୁ ପାପରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ବାଲା ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ କେହି ନାହାନ୍ତି, ଏଣୁ ଈଶ୍ୱର ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ରୂପରେ ସଂସାରରେ ଅବତାର ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି।

ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋਟਿਕ ਦੂਰਿ ਗਏ ਮਥੁਰਾ ਜਿਨ੍ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਅਉ ॥
ମଥୁରା ଭାଟ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଗୁରୁ-ସଙ୍ଗତରେ ହରିନାମାମୃତ ପାନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କୋଟି କୋଟି ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਇਹ ਪਧਤਿ ਤੇ ਮਤ ਚੂਕਹਿ ਰੇ ਮਨ ਭੇਦੁ ਬਿਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨ ਬੀਅਉ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ଏହି ସତ୍ୟ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଅ ନାହିଁ, ଏହି ଭେଦ ମାନ ନାହିଁ ଯେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟନ୍ତି।

ਪਰਤਛਿ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕੈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ਲੀਅਉ ॥੫॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସାକ୍ଷାତ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରହ୍ମ ନିବାସ କରିଛନ୍ତି||5||

ਜਬ ਲਉ ਨਹੀ ਭਾਗ ਲਿਲਾਰ ਉਦੈ ਤਬ ਲਉ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਬਹੁ ਧਾਯਉ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହୋଇନାହିଁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଉ।

କଲି ଘୋର ସମୁਦ୍ର ମੈ ਬੂਡਤ ਥੇ କବହୁ ମିଟି ਹੈ ନହੀ ਰੇ ਪਛੁਤਾਯਉ ॥
କଳିଯୁଗର ଘୋର ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡି ରହିଥିଲୁ ଆଉ ସଂସାର ସାଗରରେ ବୁଡିବାର ପାଶ୍ଚାତାପ କେବେ ଦୂର ହେଉ ନଥିଲା।

ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੁ ਯਹੈ ਮਥੁਰਾ ਜਗ ਤਾਰਨ କଉ ਅਵਤਾਰੁ ਬਨਾਯਉ ॥
ଭାଟ ମଥୁରା କହନ୍ତି ଯେ ସଚ୍ଚା କଥା ଏହା ଯେ ଦୁନିଆର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱର ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ରୂପରେ ଅବତାର ଧାରଣ କରିଅଛନ୍ତି।

ਜਪ੍ਯੋ ਜਿਨ੍ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਫਿਰਿ ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਗਰਭ ਨ ਆਯਉ ॥੬॥
ଯିଏ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ଜପ କରିଛି, ସେ ପୁନଃ ଗର୍ଭ ଯୋନିର ସଙ୍କଟରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ||6||

କଲି ସମୁਦ୍ର ਭਏ ରୂପ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹରି ନାମ ଉਧਾରନੁ ॥
କଳିଯୁଗର ସାଗରରୁ ସଂସାରକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ରୂପରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਬਸਹਿ ਸੰਤ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟର ସ୍ରୋତ ବାସ କରୁଅଛି,ସେ ଦୁଃଖ-ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ନିରମଲ ਭੇਖ ਅਪਾਰ ਤਾਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ କୋਈ ॥
ସେ ନିର୍ମଳ ହରି ରୂପ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਮਨ ਬਚ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਅਉ ਭਯਉ ਤਿਹ ਸਮਸਰਿ ସୋଈ ॥
ଯିଏ ମନ ବଚନ ସହିତ ମାନିଛି, ସେ ତାହାଙ୍କ ଭଳି ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਨਵ ਖੰਡ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸ੍ਵਰੂਪੀ ਰਹਿਓ ਭਰਿ ॥
ଧରିତ୍ରୀ, ଆକାଶ, ନବ ଖଣ୍ଡରେ ଜ୍ୟୋତି ସ୍ୱରୂପ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଟନ୍ତି।

ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ କଛୁ ਭੇਦੁ ନହੀ ਗੁਰੁ ਅਰਜੁਨੁ ਪਰਤਖ୍ ਹਰਿ ॥੭॥੧੯॥
ମଥୁରା ଭାଟ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବ ସାକ୍ଷାତ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, କିଛି ଭିନ୍ନତା ନାହିଁ||7||19||

ଅਜੈ ਗੰਗ ਜਲੁ ਅਟਲੁ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ନାਵੈ ॥
ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ପାଖରେ (ହରିନାମାମୃତ ରୂପରେ) ଅଟଳ ଏବଂ ଅଜୟ ଗଙ୍ଗାଜଳ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି, ଆଉ ସମଗ୍ର ଶିଷ୍ୟ ମଣ୍ଡଳୀ ନିତ୍ୟ ସେଥିରେ ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਿਤ ਪੁਰਾਣ ਬਾਚੀਅਹਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ॥
ଗୁରୁ ଦରବାରରେ ନିତ୍ୟ ହରିନାମ ଜପ କରାଯାଇ ଥାଏ, ବାଣୀ ରୂପ ପୁରାଣର ପଠନ ହେଉଥାଏ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖରେ ବେଦ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ପୁରାଣ-ବେଦ ଅଟେ।

ਅਜੈ ਚਵਰੁ ਸਿਰਿ ਢੁਲੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਲੀਅਉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଅଜୟ ଚୱର ଝୁଲିଥାଏ ଆଉ ସେ ମୁଖରେ ହରିନାମାମୃତର କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੁ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦੀਅਉ ॥
ବସ୍ତୁତଃ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କ ମସ୍ତକ ଉପରେ ଏହି ଛତ୍ର ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱର ରଖିଛନ୍ତି।

ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਗਯਉ ॥
ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅଙ୍ଗଦ ଦେବ, ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ଅମରଦାସ ଓ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଓଁକାର ସ୍ୱରୂପ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ବିଲୀନ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਹਰਿਬੰਸ ਜਗਤਿ ਜਸੁ ਸੰਚਰ੍ਯਉ ਸੁ ਕਵਣੁ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮੁਯਉ ॥੧॥
ହରିବଂଶ କହନ୍ତି ଯେ ପୁରା ଜଗତରେ ଗୁରୁଙ୍କ ଯଶ ପ୍ରସାର କରିଛି, ଏଣୁ କେହି କହି ପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ସଂସାରରେ ନାହାନ୍ତି||1||

ਦੇਵ ਪੁਰੀ ਮਹਿ ਗਯਉ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਾਯਉ ॥
ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଦେବପୁରୀ ବୈକୁଣ୍ଠ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, ଏହା ସ୍ୱୟଂ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହୋଇଛି।

ਹਰਿ ਸਿੰਘਾਸਣੁ ਦੀਅਉ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਤਹ ਬੈਠਾਯਉ ॥
ଈଶ୍ୱର ସିଂହାସନ ଦେଇ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି।

ਰਹਸੁ ਕੀਅਉ ਸੁਰ ਦੇਵ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਜਯ ਜਯ ਜੰਪਹਿ ॥
ଦେବତାମାନେ ମଙ୍ଗଳଗାନ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ଯଶ ଗାନ କରି ଜୟ-ଜୟକାର କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି।

ਅਸੁਰ ਗਏ ਤੇ ਭਾਗਿ ਪਾਪ ਤਿਨ੍ ਭੀਤਰਿ ਕੰਪਹਿ ॥
ସମସ୍ତ ଅସୁର ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପାପ ଯୋଗୁଁ ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਾਟੇ ਸੁ ਪਾਪ ਤਿਨ੍ ਨਰਹੁ ਕੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਜਿਨ੍ ਪਾਇਯਉ ॥
ଯିଏ ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ସେହି ଲୋକଙ୍କ ସବୁ ପାପ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਛਤ੍ਰੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਪਿਰਥਮੀ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕਉ ਦੇ ਆਇਅਉ
॥੨॥੨੧॥੯॥੧੧॥੧੦॥੧੦॥੨੨॥੬੦॥੧੪੩॥

ଏହିପରି ଶ୍ରୀ ଗୁରୁ ରାମଦାସ ପୃଥ୍ୱୀର ଛତ୍ର ଓ ସିଂହାସନ ଗୁରୁ ଅର୍ଜୁନ ଦେବଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଛନ୍ତି||2||21||9||11||10||10||22||60||143||

ੴ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ସେହି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଈଶ୍ୱର ଯାହାଙ୍କ ବାଚକ ଓଁ ଅଟେ। ଓଁକାର କେବଳ ଏକ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ନାମ ସତ୍ୟ ଅଟେ। ସେ ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି। ତାହାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଭୟ ବ୍ୟାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, କାହା ସହିତ ତାହାଙ୍କ ଶତ୍ରୁତା ନାହିଁ, ସେ କାଳାତୀତ, ଅଜନ୍ମା ଏବଂ ସ୍ୱୟଂଭୂ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁ-କୃପା ଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ॥
ୱାର ଅତିରିକ୍ତ ଶ୍ଲୋକ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਉਤੰਗੀ ਪੈਓਹਰੀ ਗਹਿਰੀ ਗੰਭੀਰੀ ॥
(ଶାଶୁ ନିଜ ପୁତ୍ର ବଧୂକୁ କହିଥାଏ) ହେ ଉଚ୍ଚ ବକ୍ଷ ବାଲା ଯୌବନରେ ମସ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ! କିଛି ଗମ୍ଭୀରତା ଏବଂ ବୁଝାମଣା କର।

ਸਸੁੜਿ ਸੁਹੀਆ ਕਿਵ ਕਰੀ ਨਿਵਣੁ ਨ ਜਾਇ ਥਣੀ ॥
ପୁତ୍ରବଧୂ ଉତ୍ତର ଦେଇଥାଏ ଯେ ସେ କିପରି ନଇଁ ପ୍ରଣାମ କରିବ, କାରଣ ଉଚ୍ଚ ବକ୍ଷ କାରଣରୁ ନଇଁ ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ।

ਗਚੁ ਜਿ ਲਗਾ ਗਿੜਵੜੀ ਸਖੀਏ ਧਉਲਹਰੀ ॥
ହେ ସଖୀ! ପର୍ବତ ଭଳି ଉଚ୍ଚ ମହଲ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୱସ୍ତ ହେବାର ଦେଖାଯାଏ,

ਸੇ ਭੀ ਢਹਦੇ ਡਿਠੁ ਮੈ ਮੁੰਧ ਨ ਗਰਬੁ ਥਣੀ ॥੧॥
ଏଥିପାଇଁ ତୁ ବଡ ବକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ ଯୌବନର ଅଭିମାନ କରନାହିଁ||1||

ਸੁਣਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੂੜਾ ਵੈਣੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ହେ ହରିଣ ଆଖି ଭଳି ସୁନ୍ଦର ନୟନ ବାଲୀ ସ୍ତ୍ରୀ! ଏକ ଗଭୀର ଭେଦର କଥା ଶୁଣ;

ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਞਾਣਿ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ ॥
ପ୍ରଥମେ ବସ୍ତୁକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣି ନିଅ, ତାହାପରେ ହିଁ ବ୍ୟାପାର କରିବା ଉଚିତ।

ਦੋਹੀ ਦਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੂੰ ਜੈਕਾਰੁ ॥
ଦୁର୍ଜନ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ସଂକଳ୍ପ କରିବା ଉଚିତ ଆଉ ମିତ୍ରର ଜୟକାର କର।

ਜਿਤੁ ਦੋਹੀ ਸਜਣ ਮਿਲਨਿ ਲਹੁ ਮੁੰਧੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଜନ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ, ହେ ସ୍ତ୍ରୀ? ତାହା ଚିନ୍ତନ କରିବା ଉଚିତ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਜਣਾ ਐਸਾ ਹਸਣੁ ਸਾਰੁ ॥
ନିଜ ତନ ମନ ସଜ୍ଜନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବା ଉଚିତ, ଏହାଦ୍ୱାରା ଖୁସି ମିଳିଥାଏ।

ਤਿਸ ਸਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਚਈ ਜਿ ਦਿਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥
ଯିଏ ସାଥି ତ୍ୟାଗ କରି ଚାଲିଯିବ, ତାହା ସହିତ କଦାପି ପ୍ରେମ କରନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ੀ ਇਵ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨ੍ਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯିଏ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ମାନି ନୀଇଛି, ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାନ୍ତି||2||

ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਣਿ ਤਾਹੂ ਪੁਛੁ ਤਿਰੰਨ੍ ਕਲ ॥
ହେ ଜୀବ! ଯଦି ତୁ ଜଳରୁ ପାର କରିବା ଚାହୁଁ, ତାହାକୁ ପଚାର ଯାହାକୁ ପାର ହେବା ଆସିଥାଏ।

ਤਾਹੂ ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ ਵੰਞਾ ਏਨ੍ੀ ਕਪਰੀ ॥੩॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବୁଝିବା ବାଲା ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଲହଡିର ସମ୍ପୂର୍ଣ ଅନୁଭବ ଥାଏ||3||

ਝੜ ਝਖੜ ਓਹਾੜ ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ ॥
ଅନେକ ଝଡ ତୋଫାନ, ଅନେକ ବନ୍ୟାରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲହଡି ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਆਲਾਇ ਬੇੜੇ ਡੁਬਨਿ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥੪॥
ଏହିପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କର, ଜାହାଜ ବୁଡିବାର ଭୟ ରହିବ ନାହିଁ||4||

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଏହି ଦୁନିଆ କେତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଅଟେ,

ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ॥
ଏଠାରେ କେହି ସଚ୍ଚା ମିତ୍ର ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ,

ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ଭାଇ-ବନ୍ଧୁର ପ୍ରେମ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ॥੫॥
ଦୁନିଆ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ଧର୍ମ ହରାଇ ଦେଇଛି||5||

ਹੈ ਹੈ ਕਰਿ ਕੈ ਓਹਿ ਕਰੇਨਿ ॥
କେହି ପ୍ରିୟଜନଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ 'ହାୟ-ହାୟ' କରିବା, କ୍ରନ୍ଦନ କରିବା,

ਗਲ੍ਹਾ ਪਿਟਨਿ ਸਿਰੁ ਖੋਹੇਨਿ ॥
ଗାଲରେ ଚାପୁଡା ମାରିବା ଏବଂ ବାଳ ଝିକିବା ଠିକ ନୁହେଁ।

ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ ॥
ଯିଏ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ଖୁସିରେ ମାନିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ ॥੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟନ୍ତି||6||

ਰੇ ਮਨ ਡੀਗਿ ਨ ਡੋਲੀਐ ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ ॥
ହେ ମନ! ବିବ୍ରତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ନା ବିଚଳିତ ହେବା ଉଚିତ, ବରଂ ସଜା ଓ ସିଧା ରାସ୍ତାରେ ଚାଲ।

ਪਾਛੈ ਬਾਘੁ ਡਰਾਵਣੋ ਆਗੈ ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ ॥
ପଛକୁ ଫେରିବାର ପ୍ରୟାସ ଦ୍ୱାରା ବାଘକୁ ଡର ଲାଗିଥାଏ ଆଉ ଆଗରେ ଅଗ୍ନି ଥାଏ।

ਸਹਸੈ ਜੀਅਰਾ ਪਰਿ ਰਹਿਓ ਮਾ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਢੰਗੁ ॥
ମୋର ହୃଦୟ ସଂଶୟରେ ପଡି ରହିଛି, ମୋତେ କୌଣସି ଉପାୟ ଆସେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ହେଲେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਬਾਘੁ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସେ ନିଜ ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ ବାଘ(ଦୁନିଆ)ର ଭୟ ସ୍ୱତଃ ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥
ଯିଏ ଆତ୍ମ-ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣି ନେଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପୁନର୍ବାର ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରେ ପଡେ ନାହିଁ।

Page 1411

ਕੀਚੜਿ ਹਾਥੁ ਨ ਬੂਡਈ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥
ଯଦି ମାଲିକଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ତାହାହେଲେ ପାପ-ବିକାରରେ ହାତ ଫସେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸਚੀ ਪਾਲਿ ॥੮॥
ଗୂର ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଜୀବ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ, କାରଣ ସତ୍ୟର ସରୋବର ଏବଂ ଅଟଳ ପ୍ରାଚୀର ଅଟନ୍ତି||୪||

ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਨਿਧਿ ਜਲੁ ਨਾਹਿ ॥
ଯଦି ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନିକୁ ସମାପ୍ତ କରିବାର ଅଛି, ହରିନାମ ଜଳର ସନ୍ଧାନ କର, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ନାମ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥
ଲକ୍ଷେ କର୍ମ କରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ପଡିଯାଏ।

ਜਮੁ ਜਾਗਾਤਿ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ଜୀବନ-ରାସ୍ତା ଆପଣାଇ ନିଆଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଯମର ଭୟ ରହେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੇਲੈ ਮੇਲਾਇ ॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ହିଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସେତେବେଳେ ନିର୍ମଳ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||୨||

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਕਊਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥
ପାପ ରୂପୀ କଚଡାର ସରୋବରରେ ଜୀବ ରୂପୀ କାଉ ଗୋଳିଆ କରି ସ୍ନାନ କରିଥାଏ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਅਵਗੁਣੀ ਚਿੰਜੁ ਭਰੀ ਗੰਧੀ ਆਇ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନ ତନ ମଇଳା ହୋଇ ଅବଗୁଣରେ ଭରି ଯାଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଚଞ୍ଚୁ ମଧ୍ୟ ମଇଳା ହୋଇଥାଏ।

ਸਰਵਰੁ ਹੰਸਿ ਨ ਜਾਣਿਆ ਕਾਗ ਕੁਪੰਖੀ ਸੰਗਿ ॥
ଜୀବନ ରୂପୀ କାଉ ଦୁଷ୍ଟ ସଙ୍ଗତରେ ଫସି ସନ୍ଥ ରୂପୀ ହଂସର ସରୋବରକୁ ଜାଣି ନଥାଏ।

ਸਾਕਤ ਸਿਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਬੁਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਰੰਗਿ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ପୁରୁଷ ଠାରୁ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝି ନିଅ ଯେ କୁଟିଳ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରେମ ଏହିପରି ହୋଇଥାଏ।

ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କର, ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ଶୁଭ କର୍ମ କର।

ਨਿਰਮਲੁ ਨ੍ਾਵਣੁ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଗୁରୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ତୀର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଯେଉଁଠି ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତନ ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ||10||

ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ॥
ଯଦି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରେମ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ଜନ୍ମ ନେବାରେ କୌଣସି ଫଳ ମିଳେନାହିଁ।

ਪੈਧਾ ਖਾਧਾ ਬਾਦਿ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥
ଯଦି ମନ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ଖାଇବା-ପିନ୍ଧିବା ଜୀବନ ଆଚରଣ ବେକାର ଅଟେ।

ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਝੂਠੁ ਹੈ ਮੁਖਿ ਝੂਠਾ ਆਲਾਉ ॥
ଦେଖିବା-ଶୁଣିବା ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ ଆଉ ମୁଖର କଥା ମଧ୍ୟ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥੧੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କର, ଅହଂ ଭାବ କାରଣରୁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ରହିଥାଏ||11||

ਹੈਨਿ ਵਿਰਲੇ ਨਾਹੀ ਘਣੇ ਫੈਲ ਫਕੜੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥੧੨॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ-ବନ୍ଦନା କରିବା ବାଲା ବିରଳ ଅଟେ, ଅଧିକ ନୁହନ୍ତି, ସଂସାରର ଅନ୍ୟମାନେ କେବଳ ଦେଖାଇ ହୋଇଥାନ୍ତି||12||

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ ਜੀਵਣ ਨਾਹੀ ਤਾਣੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ହୃଦୟରେ ପ୍ରେମର ଚୋଟ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ତତକ୍ଷଣାତ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ବଞ୍ଚିବାର ଶକ୍ତି ହରାଇ ଥାଏ।

ਚੋਟੈ ਸੇਤੀ ਜੋ ਮਰੈ ਲਗੀ ਸਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଯିଏ ଏପରି ପ୍ରେମ ଚୋଟରେ ମରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ਜਿਸ ਨੋ ਲਾਏ ਤਿਸੁ ਲਗੈ ਲਗੀ ਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଏହା ତାହାକୁ ହିଁ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହାକୁ ସେ ଲଗାଇ ଥାଆନ୍ତି ଆଉ ସେ ହିଁ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਪਿਰਮ ਪੈਕਾਮੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਲਾਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਜਾਣਿ ॥੧੩॥
ଏହି ପ୍ରେମ ତୀର ଏପରି ଅଟେ, ଯାହା ସଜ୍ଜନଙ୍କ ଠାରୁ ବାହାରେ ନାହିଁ॥13॥

ਭਾਂਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ॥
ଯେଉଁ ଶରୀର ରୂପୀ ପାତ୍ରକୁ କଚା ହିଁ ବନା ଯାଇଛି, ତାହାକୁ କୌଣସି ତୀର୍ଥ-ସ୍ନାନ କିପରି ପବିତ୍ର କରି ପାରିବ?

ਧਾਤੁ ਪੰਜਿ ਰਲਾਇ ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ ॥
ବିଧାତା ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ମିଶାଇ ଶରୀର ରୂପୀ ମିଥ୍ୟା ଖେଳଣା ବନାଇ ଅଛନ୍ତି।

ਭਾਂਡਾ ਆਣਗੁ ਰਾਸਿ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ॥
ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଶରୀର ରୂପୀ ପାତ୍ରକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਜਾਗਾਇ ਵਾਜਾ ਵਾਵਸੀ ॥੧੪॥
ସେତେବେଳେ ପରମ ଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇ ଉଚିତ ଜୀବନର ବାଜା ବଜାଇବାକୁ ଲାଗିଥାନ୍ତି||14||

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੁਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ମନରେ ଘୋର ଅନ୍ଧ ଅର୍ଥାତ ମହାମୂର୍ଖ ଅଟେ, ସେ ବୁଝାଇବ ପରେ ମଧ୍ୟ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ।

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਊਂਧੈ ਕਵਲ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੂਪ ॥
ସେ ମନରେ ଅନ୍ଧ ହୃଦୟ କମଳରୁ ମଧ୍ୟ ଓଲଟି ରହିଥାଏ ଆଉ ଭୟାନକ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ।

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਨਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਨਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥
କିଛି ଲୋକ କୁହା ଯାଇଥିବା କଥା ଜାଣିଥାନ୍ତି, ଉପଦେଶକୁ ବୁଝିଥାନ୍ତି, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟେ।

ਇਕਨਾ ਨਾਦੁ ਨ ਬੇਦੁ ਨ ਗੀਅ ਰਸੁ ਰਸੁ ਕਸੁ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥
କେହି ନାଦ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନଥାଏ, କାହା ପାଖରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ, କେହି ଗୀତ-ସଙ୍ଗୀତର ଆନନ୍ଦକୁ ଜାଣେ ନାହିଁ ଆଉ କାହାକୁ ଭଲ-ମନ୍ଦର ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ।

ਇਕਨਾ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੰਤਿ ॥
କିଛି ଏପରି ମଧ୍ୟ ରହିଥାନ୍ତି, ଯାହା ପାଖରେ କୌଣସି ସିଦ୍ଧି ନଥାଏ, ନା ବୁଦ୍ଧି ଥାଏ, ନା ନା କୌଣସି ଅକଲ ଥାଏ ଆଉ ଏକ ଅକ୍ଷରର ଭେଦ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ।

ନਾਨਕ ਤੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤ ॥੧੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ଗଧ ସମାନ ଅଟେ, ଯିଏ ବିନା କିଛି ଗୁଣରେ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ||15||

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੋ ਬਿੰਦੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟେ, ଯିଏ ବ୍ରାହ୍ମଣକୁ ମାନିଥାଏ।

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਮੁ ॥
ସେ ପୂଜା-ପାଠ, ସତକର୍ମ କରିଥାଏ ଆଉ

ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੈ ਧਰਮੁ ॥
ଶୀଳ-ଶାନ୍ତି, ସନ୍ତୋଷର ଧର୍ମ ପାଳନ କରିଥାଏ।

ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ॥
ଯିଏ ଜଗତର ବନ୍ଧନକୁ ଭାଙ୍ଗି ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ,

ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪੂਜਣ ਜੁਗਤੁ ॥੧੬॥
ସେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜଗତରେ ପୂଜନୀୟ ହୋଇଥାଏ||16||

ਖਤ੍ਰੀ ਸੋ ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ ॥
କ୍ଷତ୍ରିୟ ସେ ହିଁ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ସତକର୍ମର ସୁରବୀର ମାନା ଯାଇଥାଏ।

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ ॥
ଏହି ଦାନ-ପୂଣ୍ୟର ଜୀବନ ଆପଣାଇ ଥାଏ।

ਖੇਤੁ ਪਛਾਣੈ ਬੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥
ଖେତର ଗୁଣ ଜାଣି ଦାନାର ବୀଜ ବୁଣା ଯାଇଥାଏ।

ਸੋ ਖਤ੍ਰੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ଏପରି କ୍ଷତ୍ରିୟ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦରବାରରେ ମାନ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਲਬੁ ਲੋਭੁ ਜੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥
ଯିଏ ଲୋଭ-ଲାଳସାର ମିଥ୍ୟା କର୍ମ କରିଥାଏ,

ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ॥੧੭॥
ସେ ନିଜେ କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ ପାଇଥାଏ||17||

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਡ ਨ ਬਾਲਿ ॥
ତନକୁ ଚୂଲିରେ ଗରମ କରନାହିଁ, ନା ଅସ୍ଥି ରୂପୀ ଇନ୍ଧନକୁ ଜଳାଇ ଦିଅ।

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੇੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਸਮ੍ਹ੍ਹਾਲਿ ॥੧੮॥
ମସ୍ତକ-ପାଦ ତୁମର କଣ ବିଗାଡିଛନ୍ତି, ମନରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କର||18||

ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਸੈ ਸਹ ਬਿਨੁ ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଈଶ୍ୱର ବାସ କରିଛନ୍ତି, ଏପରି କୌଣସି ଜୀବ ନାହିଁ, ଯାହାଠାରେ ଈଶ୍ୱର ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੧੯॥
ଗୁରୁ ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ସେ ହିଁ ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଯାହା ମନରେ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି||19||

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੇਲਣ ਕਾ ਚਾਉ ॥
ହେ ମାନବ! ଯଦି ତୋତେ ପ୍ରେମର ଖେଳ ଖେଳିବାର ଇଚ୍ଛା ଅଛି, ତାହାହେଲେ

ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ ॥
ଅହଂକାର ତ୍ୟାଗ କରି ମୋର ମାର୍ଗରେ ଆସ।

ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ ॥
ଯଦି ଏହି ରାସ୍ତାରେ ପାଦ ରଖିବାର ଅଛି, ତାହାହେଲେ

ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥੨੦॥
ଜୀବନ ସମର୍ପଣ କରିବା ପାଇଁ ସଙ୍କୋଚ କରନାହିଁ||20||

ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੋਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥
ମାୟା ସହିତ ସଙ୍ଗ ମିଥ୍ୟା ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ।

ਮਰਣੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੈ ਥਾਇ ॥੨੧॥
ମୁଲ୍ଲାହ ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଆସି ଯାଇଥାନ୍ତି||21||

ਗਿਆਨ ਹੀਣੰ ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ ॥
ଜ୍ଞାନବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଜ୍ଞାନତାର ପୂଜାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਅੰਧ ਵਰਤਾਵਾ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ॥੨੨॥
ସେ ଦ୍ୱୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି ମିଥ୍ୟା ବ୍ୟବହାର କରିଥାଏ||22||

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਧਿਆਨੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଧର୍ମ ବିନା ଧ୍ୟାନ ଲାଗେ ନାହିଁ।

ਸਚ ਬਿਨੁ ਸਾਖੀ ਮੂਲੋ ਨ ਬਾਕੀ ॥੨੩॥
ସତ୍ୟ ବିନା କୌଣସି ସମ୍ମତି ମିଳେନାହିଁ||23||

ਮਾਣੂ ਘਲੈ ਉਠੀ ਚਲੈ ॥
ଏହି କଥାର ମଧ୍ୟ କଣ ମଜା ଅଛି, ଜୀବ ଯେପରି ଖାଲି ପଠା ଯାଇଥିଲା, ସେପରି ହିଁ ଉଠି ଚାଲିଗଲା,

ਸਾਦੁ ਨਾਹੀ ਇਵੇਹੀ ਗਲੈ ॥੨੪॥
କେହି ଭଜନ-ବନ୍ଦନା ଏବଂ ଶୁଭ କର୍ମ କରିନାହିଁ, ଲାଭ କଣ?||24||

ਰਾਮੁ ਝੁਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਧਿਕਾਰ ॥
ଦଶରଥ ସୂତ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ହେବାକୁ ପଡିଛି, ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ କ୍ଷମତା, ଅଧିକାର, ବଳ ଓ ସେନା ମଧ୍ୟ ଥିଲେ।

ਬੰਤਰ ਕੀ ਸੈਨਾ ਸੇਵੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੁਝੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ବାନର ସେନା ସେବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି, ମନ ତନରେ ଲଢିବା ଲଢିବା ପାଇଁ ଯୋଶ ଥିଲା।

ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਇਆ ਦਹਸਿਰੋ ਲਛਮਣੁ ਮੂਓ ਸਰਾਪਿ ॥
ଦଶାନନ ରାବଣ ଛଳପୂର୍ବକ ସୀତାକୁ ହରଣ କରି ନେଇ ଯାଇଥିଲା, ଶାପ କାରଣରୁ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଯୁଦ୍ଧରେ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇଥିଲେ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰ�ि ਵੇਖੈ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥੨੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ସବୁ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବନାଇବା-ବିଗାଡିବା ଅଟନ୍ତି||25||

ਮਨ ਮਹਿ ਝੁਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣ ਜੋਗੁ ॥
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ସୀତା ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ପାଇଁ ହୃଦୟରେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଛନ୍ତି।

ਹਣਵੰਤਰੁ ਆਰਾਧਿਆ ਆਇਆ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥
ସେ ହନୁମାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଛନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ସଂଯୋଗରୁ ତାହାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଥିଲେ।

ਭੂਲਾ ਦੈਤੁ ਨ ਸਮਝਈ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਕਾਮ ॥
ଦୈତ୍ୟ ରାବଣ ଏହା ବୁଝି ନଥିଲା ଯେ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ ਰਾਮ ॥੨੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, କରିଥିବା କର୍ମର ଫଳ କଦାପି ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ଏଣୁ କର୍ମ ଫଳ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିଥାଏ||26||

ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ ॥੨੭॥
ଲାହୋର ସହରରେ ଜୁଲମର ଜହର ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଛି, ନିରୀହ ଲୋକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଅଛି||27||

ਮਹਲਾ ੩ ॥
ମହଲା 3॥

ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਿਫਤੀ ਦਾ ਘਰੁ ॥੨੮॥
ଗୁରୁ ଅମରଦାସ କହନ୍ତି, ଗୁରୁ ରାମଦାସ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ଲାହୋର ସହର ନାମାମୃତର ସରୋବର ତଥା ପ୍ରଭୁ-ସ୍ତୁତିର ଘର ବନି ଯାଇଛି||28||

ਮਹਲਾ ੧ ॥
ମହଲା 1॥

ਉਦੋਸਾਹੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ ॥
ଉଦୋ ନାମକ ଅମୀର ଶାହଙ୍କ ଚିହ୍ନ ଅଛି? ତାହାଙ୍କ ଘରେ କୌଣସି ଚିଜର କୌଣସି ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਉਦੋਸੀਅ ਘਰੇ ਹੀ ਵੁਠੀ ਕੁੜਿਈਂ ਰੰਨੀ ਧੰਮੀ ॥
ତାହାଙ୍କ ଘରେ ଝିଅ-ବହୂ, ପତ୍ନୀ ଅଛନ୍ତି।

ਸਤੀ ਰੰਨੀ ਘਰੇ ਸਿਆਪਾ ਰੋਵਨਿ ਕੂੜੀ ਕੰਮੀ ॥
ଘରେ ସାତ ମହିଳା ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ପ୍ରତିଦିନ ଝଗଡା ଲାଗିଥାଏ, ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ନଥାଏ।

ਜੋ ਲੇਵੈ ਸੋ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ਖਟੇ ਦੰਮ ਸਹੰਮੀ ॥੨੯॥
ଓଦୋ ଶାହ, ଯିଏ କାହା ଠାରୁଟଙ୍କା, ଗହଣା ବା ସଉଦା ଅମାନତ ରୂପରେ ରଖି ଥାଏ, ଫେରସ୍ତ ଦିଏ ନାହିଁ, ଦୁଃଖ ଦେଇ ଟଙ୍କା ଜମା କରିଥାଏ॥26॥

ਪਬਰ ਤੂੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ ॥
ହେ ସରୋବର! ତୁ ପ୍ରଥମରୁ ବହୁତ ସତେଜ ଥିଲୁ, ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କମଳ ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ରହିଥିଲୁ, କେଉଁ ଦୋଷରୁ ତୁ ଜଳି କଳା ହୋଇ ଯାଇଛୁ।

ਕੈ ਦੋਖੜੈ ਸੜਿਓਹਿ ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਦੇਹੁਰੀ ਨਾਨਕ ਮੈ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ ଦେବ ସରୋବର ବିଷୟରେ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ଶରୀର ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଛି ଅର୍ଥାତ ତାହାକୁ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉନାହିଁ।

ਜਾਣਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਲਹਾਂ ਜੈ ਸੇਤੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ॥
ମୁଁ ଜାଣିଥାଏ, ଯେଉଁ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ମୋର ଜୀବନ ଅଛି, ତାହା ମୋତେ ମିଳୁନାହିଁ।

ਜਿਤੁ ਡਿਠੈ ਤਨੁ ਪਰਫੁੜੈ ਚੜੈ ਚਵਗਣਿ ਵੰਨੁ ॥੩੦॥
ଯାହାକୁ ଦେଖି ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଚାରି ଗୁଣ ରଙ୍ଗ ବଢିଥାଏ||30||

ਰਜਿ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਪਹੁਚਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥
କେହି ଯେତେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଥାଏ, ଯଦି ବଞ୍ଚିବା ଇଚ୍ଛା ବନି ରହିଥାଏ, ସଂସାରର କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରା ହୁଏନାହିଁ।

ਗਿਆਨੀ ਜੀਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਰਤੀ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥
ଜ୍ଞାନୀ ପୁରୁଷ ସର୍ବଦା ଜୀବିତ ରହିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ-ଧ୍ୟାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਰਫੈ ਸਰਫੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਵੈ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ॥
ଧୀରେ-ଧୀରେ ଜୀବନ ବେକାର ଚାଲି ଯାଉଛି,

ਨਾਨਕ ਕਿਸ ਨੋ ਆਖੀਐ ਵਿਣੁ ਪੁਛਿਆ ਹੀ ਲੈ ਜਾਇ ॥੩੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କାହା ପାଖରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯିବ, ଯେତେବେଳେ ବିନା ଅନୁମତିରେ ସେ ଚାଲିଯାଏ||31||

ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨੋ ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ ॥
ପ୍ରଭୁ ରାୟକୁ କଣ ଦୋଷ ଦେବ, ଯେତେବେଳେ କେହି ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ତାହାଠାରୁ ଛାଡି ଚାଲିଯାଏ।

ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ੇ ਪਵਣਾ ਖਾਤੀ ਟੋਵੈ ॥੩੨॥
ବହୁତ ବଡ ବଡ କଥା କହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାନତା କାରଣରୁ ତଳେ ପଡି ଯାଇଥାଏ||32||

ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਘਟਿ ਵਧਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥
ଧନବାନକୁ ଦୋଷ ଦିଅ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ, ତାହାର ବୁଦ୍ଧି ଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੈ ਪੂਰੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹੀ ॥੩੩॥
ଏହି କଥା ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ତାହାକୁ ମାନାଯାଏ, ଯିଏ ସର୍ବଦା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ରହିଥାଏ||33||

Page 1413

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩
ଶ୍ଳୋକ ମହଲା 3

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਅਭਿਆਗਤ ਏਹ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿਨ ਕੈ ਮਨ ਮਹਿ ਭਰਮੁ ॥
ଯାହାଠାରେ ଲୋଭ ଅଛି, ତାହାକୁ ଅଭ୍ୟାଗତ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਤਿਨ ਕੇ ਦਿਤੇ ਨਾਨਕਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାକୁ ଦିଆ ଯାଇଥିବା ଦାନର ଫଳ ମଧ୍ୟ ସେପରି ହିଁ ହୋଇଥାଏ||1||

ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮ ਪਦੁ ਤਾ ਕਾ ਭੀਖਕੁ ਹੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି, ଯିଏ ଅଭୟ, ମାୟାତୀତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭିକ୍ଷୁକ ହୋଇଥାଏ,

ਤਿਸ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥੨॥
ତାହାଙ୍କ ଭୋଜନ (ହରିନାମ) କେହି ବିରଳ (ଗୁରୁ) ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରି ପାରନ୍ତି||2||

ਹੋਵਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋਤਕੀ ਵੇਦ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ ॥
ଯଦି ମୁଁ ପଣ୍ଡିତ ଜ୍ୟୋତିଷ ବନି ଯାଏ, ମୁଖରେ ଚାରି ବେଦର ପଠନ କରିଥାଏ,

ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀਆ ਅਪਨੇ ਚਜ ਵੀਚਾਰ ॥੩॥
ପରନ୍ତୁ ନିଜ ଆଚରଣ ଅଥବା ଚରିତ୍ର କାରଣରୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସାରରେ ଖ୍ୟାତି ପାଇ ପାରେ||3||

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈਲੀ ਘਾਤੁ ਕੰਞਕਾ ਅਣਚਾਰੀ ਕਾ ਧਾਨੁ ॥
ବ୍ରାହ୍ମଣ-ହତ୍ୟା, ଗୋ-ବଧ, କନ୍ୟା-ହତ୍ୟା ଏବଂ ପାପୀ ଦୁରାଚାରୀର ଧନ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ,

ਫਿਟਕ ਫਿਟਕਾ ਕੋੜੁ ਬਦੀਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ମନ୍ଦ କାମ କରି କୋଷ୍ଠ ରୋଗ ପାଇବା ତଥା ସର୍ବଦା ଅଭିମାନ ବହୁତ ମନ୍ଦ ଅଟେ।

ਪਾਹਿ ਏਤੇ ਜਾਹਿ ਵੀਸਰਿ ਨਾਨਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରିବା ଏହାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ପାପ ଅଟେ।

ਸਭ ਬੁਧੀ ਜਾਲੀਅਹਿ ਇਕੁ ਰਹੈ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥੪॥
ସବୁ ଚତୁରତା ତ୍ୟାଗ କରି କେବଳ ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ହିଁ ରହିଥାଏ||4||

ਮਾਥੈ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥
ବିଧାତା ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ କେହି ବଦଳାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਵਰਤਦਾ ਸੋ ਬੂਝੈ ਜਿਸ ਨੋ ਨਦਰਿ ਹੋਇ ॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖା ଅଛି, ତାହା ହିଁ ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା ହୋଇଥାଏ, ସେ ଏହି ସତ୍ୟକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ||5||

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਗਿ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ମିଥ୍ୟା ଲାଳସାରେ ଫସି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଯାଇଛି,

ਧੰਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ॥
ଏହା ମାୟାର ମୋହରେ କାମ-ଧନ୍ଦାରେ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳି ରହିଥାଏ।

ਜਿਨ੍ਾ ਵੇਲਿ ਨ ਤੁੰਬੜੀ ਮਾਇਆ ਠਗੇ ਠਗਿ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ଉପାସନାର ସମୟ ନଥାଏ, ଭକ୍ତି ରୂପୀ ଫଳ ନଥାଏ, ସେ ମାୟାର ଧୋକାରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਬੰਨ੍ਿ ਚਲਾਈਅਹਿ ਨਾ ਮਿਲਹੀ ਵਗਿ ਸਗਿ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ବାନ୍ଧି ନିଆ ଯାଇଥାଏ ଆଉ ମହାତ୍ମା ରୂପୀ ଗାଈ ଓ ଦୁଷ୍ଟ କୁକୁରର ମେଳ ହୁଏନାହିଁ।

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਭੁਲੀਐ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ନିଜେ ହିଁ ଆମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ ଆଉ ଆମର ସେ ସ୍ୱୟଂ ମିଳାଇଲେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଆମର ମିଳନ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯଦି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲ, ତାହାହେଲେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ||6||

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਭੀ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ହିଁ ପ୍ରଶଂସା କର, କେବଳ ସେ ହିଁ ପ୍ରଶଂସା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ନାନକ ସଚା ଏକୁ ଦରୁ ବୀଭਾ ପରହରି ਆਹਿ ॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଭାଇ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ହିଁ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ଅନ୍ୟ ଦ୍ୱାର ତ୍ୟାଗ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ||7||

ନାନକ ଜହ ଜହ ਮੈ ਫਿਰਉ ਤਹ ਤਹ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି-ମୁଁ ଯେଉଁଠି ଯେଉଁଠି ଯାଇଥାଏ, ସେଠାରେ ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ୱର ହିଁ ଅଛନ୍ତି।

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥੮॥
ଯେଉଁଠି ଦେଖିଥାଏ, ଏକ ସେ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥାନ୍ତି||8||

ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਕੋਇ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦ ସବୁ ଦୁଃଖକୁ ଦୂର କରିବା ବାଲା ଅଟେ, କେହି ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଲେ ତାହାର ସବୁ ଦୁଃଖ ଅନ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕਰਮ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੯॥
ଏହା ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ଭାଗ୍ୟରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||9||

ନାନକ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਖਪਿ ਮੁਏ ਖੁਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଅଭିମାନ କରି ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੁ ਉਬਰੇ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਅਲੰਖ ॥੧੦॥
ଯାହାକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଛନ୍ତି, ସେ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛି||10||

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕ ਮਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥
ଯିଏ ମନ ଲଗାଇ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଛି, ସେହି ଲୋକଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗି ଯାଅ।

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮਾਇਆ ਕੀ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ମାୟାର କ୍ଷୁଧା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਊਜਲੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥
ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମନରେ ନିର୍ମଳ ଓ ସଫା ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ହରିନାମରେ ବିଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹੋਰਿ ਪਤਿਸਾਹੀਆ ਕੂੜੀਆ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥੧੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଅନ୍ୟ ରାଜାଧିକାର ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, ପ୍ରଭୁନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ବାସ୍ତବରେ ବାଦଶାହ ଅଟେ||11||

ਜਿਉ ਪੁਰਖੈ ਘਰਿ ਭਗਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਅਤਿ ਲੋਚੈ ਭਗਤੀ ਭਾਇ ॥
ଯେଉଁ ପତିଙ୍କ ଘରେ ପ୍ରିୟ ପତ୍ନୀ ପ୍ରେମର ଇଚ୍ଛା କରିଥାଏ,

ਬਹੁ ਰਸ ਸਾਲਣੇ ਸਵਾਰਦੀ ਖਟ ਰਸ ਮੀਠੇ ਪਾਇ ॥
ସେ ଖୁବ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଭୋଜନ ଏବଂ ମିଷ୍ଟାନ୍ନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାଏ।

ਤਿਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਸਲਾਹਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ସେପରି ହିଁ ଭକ୍ତଜନ ମନ ଲଗାଇ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଗାନ କରିଥାଏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਆ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਾਇ ॥
ସେ ନିଜ ମନ, ତନ, ଧନ ସର୍ବସ୍ୱ ଆଉ ନିଜ ମସ୍ତକ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅର୍ପଣ କରିଥାଏ।

ਭੈ ਭਗਤੀ ਭਗਤ ਬਹੁ ਲੋਚਦੇ ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ଭକ୍ତଗଣ ଭକ୍ତି-ଭାବର ବହୁତ ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ମିଳନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ହରି ପ୍ରଭୁ ବେପରବାହୁ ହै କିତୁ ଖାଧୈ ତିପତାଇ ॥
ପ୍ରଭୁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଅଟନ୍ତି, ସେ କିପରି ତୃପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି?

ସତିଗୁର କୈ ଭାଣୈ ଜୋ ଚଲୈ ତିପତାସୈ ହରି ଗୁଣ ଗାଇ ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ସେ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାହେଲେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ ତୃପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ଧନୁ ଧନୁ କଲଜୁଗି ନାନକା ଜି ଚଲେ ସତିଗୁର ଭାଇ ॥୧୨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କ୍ଵଳିଯୁଗରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ଅଟେ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ||12||

ସତିଗୁରୁ ନ ସେବିଓ ସବଦୁ ନ ରଖିଓ ଉର ଧାରି ॥
ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରେନାହିଁ, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରେନାହିଁ;

ଧିଗୁ ତିନਾ କା ଜୀବିଆ କିତୁ ଆଏ ସଂସାରି ॥
ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନ ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ସେ ସଂସାରକୁ କାହିଁକି ଆସିଛି?

ଗୁରମତୀ ଭଉ ମନି ପବୈ ତਾਂ ହରି ରସି ଲଗୈ ପିଆରି ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ଠାରେ ପ୍ରେମ ଲଗ୍ନ ଲାଗିଯାଏ।

ନାଉ ମିଲୈ ଧୁରି ଲିଖିଆ ଜନ ନାନକ ପାରି ଉତାରି ॥୧୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ତାହାକୁ ହିଁ ହରିନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ||13||

ମାଇଆ ମୋହି ଜଗୁ ଭରମିଆ ଘରୁ ମୁସୈ ଖବରି ନ ହୋଇ ॥
ଦୁନିଆ ମାୟା-ମୋହରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଛି, ତାହାର ଘର ଲୁଟ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସେ ଖବର ପାଇ ପାରୁନାହିଁ।

କାମ କ୍ରୋଧି ମନୁ ହିରି ଲଇଆ ମନମୁଖ ଅଂଧା ଲୋଇ ॥
କାମ-କ୍ରୋଧ ମନକୁ ଚୋରାଇ ନେଇଛି ଆଉ ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଅନ୍ଧ ବନି ଯାଇଛି।

ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ସେ ଜ୍ଞାନର ଖଣ୍ଡା ଦ୍ୱାରା ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ଅନ୍ତ କରି ଦେଇଛି।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥
ହରିନାମ ରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ଜୀବର ଅନ୍ତର୍ମନ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ଏହାଦ୍ୱାରା ମନ ତନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਮਹੀਨ ਨਕਟੇ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹਿ ਰੋਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ବିହୀନ ବ୍ୟକ୍ତି ତିରସ୍କାର ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ନାମ ବିନା ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥੧੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ବିଧାତା ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ କେହି ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ||14||

ਗੁਰਮੁਖਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਟਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ମନନ କରି ଗୁରୁମୁଖୀ ହରିନାମ ଧନ ଲାଭ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਅਤੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥
ନାମ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ତାହାର ଭଣ୍ଡାର ଭରି ଯାଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ସେ ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରିଥାଏ, ଯାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੧੫॥
ହେ ନାନକ! ସ୍ରଷ୍ଟା ପ୍ରଭୁ ସବୁ କରିବା-କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସବୁ ଦେଖିଥାନ୍ତି||15||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜੁ ਹੈ ਮਨੁ ਚੜਿਆ ਦਸਵੈ ਆਕਾਸਿ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଶାନ୍ତି ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମନ ଦଶମ ଦ୍ୱାରକୁ ଉନ୍ନତ ହୋଇଯାଏ।

ਤਿਥੈ ਊਂਘ ਨ ਭੁਖ ਹੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਵਾਸੁ ॥
ସେଠାରେ କୌଣସି ନିଦ୍ରା ଅଥବା କ୍ଷୁଧା ନଥାଏ ଆଉ ହରିନାମ ଅମୃତର ସୁଖ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਵਿਆਪਤ ਨਹੀ ਜਿਥੈ ਆਤਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥੧੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁଠି ସର୍ବାତ୍ମ ଅଛି, ସେଠାରେ ଦୁଃଖ-ସୁଖର ପ୍ରଭାବ ନଥାଏ||16||

କାମ କ୍ରୋଧ କା ଚୋଲੜਾ ਸਭ ਗਲਿ ਆਏ ਪਾਇ ॥
ସମସ୍ତେ କାମ-କ୍ରୋଧର ଆବରଣ ଧରି ଆସିଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਉਪਜਹਿ ਇਕਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਂਹਿ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
କେହି ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, କେହି ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ଏହି ପ୍ରକାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ବନି ରହିଥାଏ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਰੰਗੁ ਲਗਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ଲୋକମାନେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଲୀନ ରହିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ର ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਨੁ ਕਰਣਾ ਕਛੂ ਨ ਜਾਇ ॥੧੭॥
ଜୀବ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରେ ପଡି ଯୋନି ଚକ୍ରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ସ୍ୱୟଂ କିଛି ମଧ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ (ସବୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ଚାଲିଥାଏ)||17||

ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਉਲਟੀ ਭਈ ਮਰਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ତାହାର ଜୀବନ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମନ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੧੮॥
ହେ ନାନକ! ସେ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||18||

ਮਨਮੁਖ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ବୁଦ୍ଧି ଚଞ୍ଚଳ ଅଟେ, ସେ ମନରେ ବହୁତ ଚତୁରତା କରିଥାଏ।

ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥
ତାହାର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ଆଉ କିଛି ମଧ୍ୟ ସାକାର ହୁଏନାହିଁ।

ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਜੋ ਬੀਜਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੈ ਜਾਈ ॥
ଯିଏ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରିଥାଏ, ଯମରାଜଙ୍କ ବିଚାରର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ଯମରାଜ ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਜੋਬਨੁ ਜਾਂਦਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥
ଯୌବନ ବିତିଯିବା ଜଣା ପଡେ ନାହିଁ, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଆସି ଯାଏ ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨ ਸਖਾਈ ॥
ପୁତ୍ର-ପତ୍ନୀ ସହିତ ମୋହ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତକାଳରେ କେହି ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਨਾਉ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੧੯॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ଲୋକ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନାମରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||19||

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖ ਰੋਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମକୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ ଆଉ ନାମ ଠାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଥାଏ।

ਆਤਮਾ ਰਾਮੁ ਨ ਪੂਜਨੀ ਦੂਜੈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂଜା କରେନାହିଁ, ପୁଣି ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ଫସି କିପରି ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ?

ਹਉਮੈ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਹੈ ਸਬਦਿ ਨ ਕਾਢਹਿ ਧੋਇ ॥
ତାହାର ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳା ଭରି ରହିଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ସେହି ମଇଳାକୁ ଧୌତ କରେନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈਲਿਆ ਮੁਏ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ॥੨੦॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ବିନା ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଅହଙ୍କାରର ମଇଳାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ନିଜ ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ||20||

ਮਨਮੁਖ ਬੋਲੇ ਅੰਧੁਲੇ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਅਗਨੀ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥
ମନମୁଖୀ ଅନ୍ଧ ଓ ବଧିର ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ମନରେ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ରହିଥାଏ।

ਬਾਣੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਬੁਝਨੀ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ସେ ବାଣୀକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ଆଉ ନା ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਓਨਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਿ ਸੁਧਿ ਨਹੀ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵਿਸਾਸੁ ॥
ତାହା ପାଖରେ ନିଜର ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ, ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଭରସା ନଥାଏ।

ਗਿਆਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਲਿਵ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥
ଜ୍ଞାନୀର ମନରେ ଗୁରୁ ଉପଦେଶ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਗਿਆਨੀਆ ਕੀ ਰਖਦਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥
ଜ୍ଞାନୀକୁ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ମୋହ-ମାୟା ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତି ମୁଁ ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ॥੨੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାଏ, ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ଅଟୁ||21||

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗਮੁ ਸਰਪੁ ਹੈ ਜਗੁ ਘੇਰਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਇ ॥
ମାୟା ବିଷାକ୍ତ ନାଗୁଣୀ ଅଟେ, ଏହାର ଜହର ସମଗ୍ର ଜଗତକୁ ଘେରି ରଖିଛି।

ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥
ଜହରକୁ ଅନ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁ ରୂପୀ ଗରୁଡ ମୁଖରେ ଶବ୍ଦ ଢାଳିଥାନ୍ତି।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରି ମନ ନିର୍ମଳ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଅଭିମାନ ରୂପୀ ଜହର ବାହାରି ଯାଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ପ୍ରାଣୀର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ଦରବାରରେ ଶୋଭାର ପାତ୍ର ବନିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਣੁ ਤਿਨ ਜੋ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥੨੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି - ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||22||

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତ ସଦଗୁରୁ ନିଃଶତ୍ରୁ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସର୍ବଦା ପ୍ରଭ-ଭକ୍ତିର ଲଗ୍ନ ଲାଗି ରହିଥାଏ।

ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਇਦਾ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਇ ॥
ଯିଏ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସହିତ ଶତ୍ରୁତା କରିଥାଏ, ସେ ନିଜ ଘରେ ଅଗ୍ନି ଲଗାଇ ଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥
ମନରେ କ୍ରୋଧ ଓ ଅହଂକାର କାରଣରୁ ସେ ପ୍ରତିଦିନ ଜଳିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାଏ।

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਨਿਤ ਭਉਕਦੇ ਬਿਖੁ ਖਾਧੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା କଥା କହି ନିତ୍ୟ ଭୁକିଥାଏ ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବର ଜହର ସେବନ କରିଥାଏ।

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ଏପରି ବ୍ୟକ୍ତି ମାୟା ଜହର ପାଇଁ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ ଆଉ ଇଜ୍ଜତ ହରାଇ ଥାଏ।

ਬੇਸੁਆ ਕੇਰੇ ਪੂਤ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਜਾਇ ॥
ବେଶ୍ୟାର ପୁତ୍ର ଭଳି ତାହାକୁ (ଗୁରୁ) ପିତାଙ୍କ ନାମ ମିଳେନାହିଁ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ ଆଉ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଦୁଃଖ-ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਜਨ ਵਿਛੁੜੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ପରମାତ୍ମା କୃପା କରି ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ବିଚ୍ଛେଦ ଜୀବକୁ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥੨੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||23||

ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਊਬਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥
ହରିନାମରେ ଲୀନ ହେବା ବାଲା ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ, ଅନ୍ୟଥା ନାମ ବିହୀନ ରହି ଯମପୁରୀ ଯିବାକୁ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਆਇ ਗਏ ਪਛੁਤਾਹਿ ॥੨੪॥
ହେ ନାନକ! ହରିନାମ ବିନା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ରହି ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥାଏ||24||

ਚਿੰਤਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଚିନ୍ତା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଜାତ ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਾ ਧਨ ਸੁਤੀ ਨਿਚਿੰਦ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ତଥ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ବାଲା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ଶୟନ କରିଥାଏ।

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ੍ਾ ਭੇਟਿਆ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥
ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ, ଗୁରୁ-ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ତାହାର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥੨੫॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ, ସେ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||25||

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁ-ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନି ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ,

ਐਥੈ ਓਥੈ ਮੰਨੀਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਵਾਪਾਰਿ ॥
ସେ ଲୋକ-ପରଲୋକରେ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ହରିନାମର ବ୍ୟାପାରରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦਿ ਸਿਞਾਪਦੇ ਤਿਤੁ ਸਾਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ସେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ସ୍ୱୀକୃତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਖਰਚੁ ਸਚੁ ਅੰਤਰਿ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥
ତାହାର ମନରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ବନି ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସଉଦା ଓ ଖର୍ଚ୍ଚ ସଚ୍ଚା ହୋଇଥାଏ।

ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ଯମରାଜ ତାହାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ଆଉ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ନାନକ ନାମ ରତେ ସେ ଧନବଂତ ହୈନି ନିରଧନୁ ହୋରୁ ସଂସାରୁ ॥୨୬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ହିଁ ଧନବାନ ଅଟେ ଆଉ ସଂସାରର ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ନିର୍ଦ୍ଧନ ଅଟନ୍ତି||26||

ଜନ କୀ ଟେକ ହରି ନାମୁ ହରି ବିନୁ ନାବୈ ଠਵର ନ ଠାଉ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ହିଁ ସେବକଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟେ, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିନା ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ।

ଗୁରମତୀ ନାଉ ମନି ਵସୈ ସହଜେ ସହଜି ସମାଉ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସତ୍ୟରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਵଡଭାଗୀ ନାମୁ ଧିଆଇଆ ଅହିନିସି ଲାଗା ଭାଉ ॥
ବଡ ଭାଗ୍ୟ ଥିଲେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ମନନ କରାଯାଏ, ଦିନ-ରାତି ତାହାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ।

ଜନ ନାନକୁ ମଂਗୈ ଧୂੜି ତਿନ ହଉ ସଦ କୁରବାନੈ ଜାଉ ॥୨୭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତଙ୍କ ଚରଣ ଧୂଳି ଚାହିଁ ଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ||27||

ଲଖ ଚଉରାସୀਹ ମେଦନੀ ତਿସନା ଜଲତੀ କରେ ପୁକାର ॥
ଚଉରାଅଶି ଲକ୍ଷ ଯୋନି ବାଲା ପୃଥିବୀ ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନିରେ ଜଳି ଚିତ୍କାର କରିଥାଏ,

ଇହୁ ମୋହୁ ମାଇଆ ସਭୁ ପସରିଆ ନାଲି ଚଲै ନ ଅੰତੀ ਵାର ॥
ସେହି ମାୟା-ମୋହ ସବୁଆଡେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଅନ୍ତରେ କେହି ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ବିନୁ ହରି ସାંତି ନ ଆਵଈ କିସୁ ଆਗै କରी ପୁକାର ॥
ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ, ପୁଣି କାହା ସମ୍ମୁଖରେ ଚିତ୍କାର କରାଯିବ?

ਵଡଭାଗୀ ସତିଗୁରୁ ପାଇଆ ବୁਝିଆ ବ୍ରହମୁ ବିଚାରୁ ॥
ଯେଉଁ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେ ବ୍ରହ୍ମ ଜ୍ଞାନ ପାଇଥାଏ।

ତਿସନା ଅଗନି ସଭ ବୁਝି ଗଈ ଜନ ନାନକ ହରି ଉରି ଧାରି ॥୨୮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେଉଁ ଭକ୍ତଜନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ତାହାର ତୃଷ୍ଣାଗ୍ନି ଲିଭି ଯାଏ||28||

ਅਸੀ ਖਤੇ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ଆମେ ବହୁତ ଭୁଲ କରିଥାଉ, ଯାହାର କୌଣସି ସୀମା ନଥାଏ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਉ ਪਾਪੀ ਵਡ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ॥
ହେ ପରମେଶ୍ୱର! କୃପା କରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କର, ଆମେ ପାପୀ ଏବଂ ଦୋଷୀ ଅଟୁ।

ਹਰਿ ਜੀਉ ਲੇਖੈ ਵਾਰ ਨ ਆਵਈ ਤੂੰ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥
ଯଦି ଆମର ପାପର ହିସାବ କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ଅନ୍ତ ମିଳିବ ନାହିଁ, ତୁ କୃପା କରି ଚରଣରେ ମିଳନ କରାଇବା ବାଲା ଅଟୁ।

ਗੁਰ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲਿਆ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି ଆଉ ସେ ସବୁ ପାପ-ବିକାର ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ ਜੈਕਾਰੁ ॥੨੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଛି, ଜଗତରେ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି||29||

ਵਿਛੁੜਿ ਵਿਛੁੜਿ ਜੋ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੈ ਭਾਇ ॥
ଅନେକ ଜନ୍ମରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇ ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ରତ ରହିଥାଏ,

ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଥାଏ, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਹੀਰੇ ਰਤਨ ਲਭੰਨ੍ਹਿ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଗୁରୁ ସାଧୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଆସିଥାଏ, ତାହାକୁ ନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରା ଏବଂ ରତ୍ନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹੰਨ੍ਹਿ ॥੩੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ହରିନାମ ରୂପୀ ଅମୂଲ୍ୟ ମୋତି ଗୁରୁମୁଖୀ ଜିଜ୍ଞାସୁ ହିଁ ସନ୍ଧାନ କରିଥାଏ||30||

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਧਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନାମ ଚିନ୍ତନ କରେନାହିଁ, ତାହାର ଜୀବିତ ରହିବା ଧିକ୍କାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ।

ਜਿਸ ਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਵਸਿਓ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥
ଯେଉଁ ଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ଯାଇଥିବା ଖାଇବା-ପିନ୍ଧିବା ମିଳିଥାଏ, ସେହି ଗୁଣାନିଧାନକୁ ସେ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରେନାହିଁ।

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦਿਓ ਕਿਉ ਹੋਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥
ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ମନ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହି ପାରେନାହିଁ, ସଚ୍ଚା ଘରକୁ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ?

ਮਨਮੁਖੀਆ ਦੋਹਾਗਣੀ ਆਵਣ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸੁ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁହାଗିନୀ ଅଟେ, ଜନ୍ମ-ମରଣରେ ପଡି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਗੁ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥
ହରିନାମ ଗୁରୁମୁଖୀର ସିନ୍ଦୁର ଅଟେ ଆଉ ଏହି ଚିହ୍ନ କପାଳରେ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥
ଯିଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ବାସ କରାଇ ଥାଏ, ତାହାର ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥
ଯିଏ ନିଜ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥੩੧॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ମୁଖ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର ମନରେ ନାମର ଆଲୋକ ରହିଥାଏ||31||

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਸਿਝੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଶବ୍ଦ ବିନା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਵਿਗੁਤੇ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ବହୁତ ଆଡମ୍ବର କରିଥାଏ, ବହୁତ କର୍ମକାଣ୍ଡରେ ପଡି ରହିଥାଏ ଆଉ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ସମଗ୍ର ଦୁନିଆକୁ ଦୁଃଖରେ ରଖିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥੩੨॥
ହେ ନାନକ! କେହି କେତେ ଅଭିଳାଷ କରୁ, ପରନ୍ତୁ ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ||32||

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਅਤਿ ਵਡ ਊਚਾ ਊਚੀ ਹੂ ਊਚਾ ਹੋਈ ॥
ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସବୁଠାରୁ ବଡ, ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ, କୀର୍ତ୍ତିମାନ ଅଟେ।

ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥
ତାହାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ପହଞ୍ଚି ପାରନ୍ତି ନାହିନ, କେହି କେତେ କାମନା, ଆକାଂକ୍ଷା କରିଥାଉ।

ਮੁਖਿ ਸੰਜਮ ਹਛਾ ਨ ਹੋਵਈ ਕਰਿ ਭੇਖ ਭਵੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥
ମୁଖରେ ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ସଂଯମ ହୁଏନାହିଁ, କେହି ବର୍ଷାରେ ଭ୍ରମଣ କରିଥାଏ।

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਜਾਇ ਚੜੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସିଢି ଉପରେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ଚଢିଥାଏ, ଯାହା କର୍ମ ଫଳରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਅੰਤਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਕੋਇ ॥
ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁ ଅବସ୍ଥାନ କରିଥାନ୍ତି।

ନାନକ ସବଦି ମରै ମନୁ ମାନୀਐ ସାचे ସାची ସୋਇ ॥੩੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ବିକାର ଠାରୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିଥାଏ, ତାହାର ମନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସଚ୍ଚା ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||33||

ମାਇਆ ମୋਹୁ ଦୁਖୁ ସାଗରୁ ହै ବିਖୁ ଦୁତରୁ ତରିଆ ନ ଜାਇ ॥
ମାୟା-ମୋହ ଦୁଃଖର ଭୟାନକ ସାଗର ଅଟେ, ଏହି କଠିନ ସାଗରରୁ ପାର କରାଯାଇ ପାରେନାହିଁ।

ମେରା ମେରା କରଦେ ପଚି ମୁਏ ହଉମै କରତ ବିହାਇ ॥
ଅହଂ ଭାବ କରି ଅନେକ ଲୋକ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଆଉ ଅଭିମାନରେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ମନମୁਖା ଉରବାରୁ ନ ପାରୁ ହै ଅଧ ବିଚି ରହେ ଲପଟାਇ ॥
ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କୂଳ ମିଳେନାହିଁ ଆଉ ମଝିରେ ରହି ଯାଇଥାଏ।

ଜୋ ଧୁରି ଲିਖିଆ ସୁ କମାବଣା କରଣା କଛୁ ନ ଜାਇ ॥
ବାସ୍ତବରେ ବିଧାତା ଭାଗ୍ୟରେ ଯାହା ଲେଖି ଦେଇଥାନ୍ତି, ସେ ତାହା କରିଥାଏ।

ଗୁରମତୀ ଗିଆନୁ ରତନୁ ମନି ବସै ସਭୁ ଦେਖିଆ ବ୍ରହମୁ ସୁਭାਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ମନରେ ଜ୍ଞାନ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସବୁଠାରେ ବ୍ରହ୍ମ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ।

ନାନକ ସତିଗୁରି ବୋହିଥै ବଡଭାଗी ଚੜै ତे ਭଉଜଲି ପାରି ଲଂଘାਇ ॥੩੪॥
ହେ ନାନକ! ସଦଗୁରୁ ରୂପୀ ଜାହାଜ ଉପରେ ଭାଗ୍ୟବାନ ହିଁ ଚଢିଥାଏ ଆଉ ସେ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||34||

ବିନୁ ସତିଗୁର ଦାତା କୋ ନହी ଜୋ ହରି ନାମୁ ଦେਇ ଆଧାରୁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ଦାତା ନାହାନ୍ତି, ଯିଏ ହରିନାମର ଆଶ୍ରା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି।

ଗୁର କିରପା ତେ ନାଉ ମନି ବସै ସଦା ରହै ଉରି ଧାରି ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ମନରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାଏ, ଯାହା ସର୍ବଦା ହୃଦୟରେ ବାସ କରିଥାଏ।

ତିସନା ବୁਝै ତିପତି ହୋਇ ହରି କै ନାਇ ପିਆରି ॥
ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ମନ ତୃପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ପାଈଐ ହରି ଅପନୀ କିରପା ଧାରି ॥୩୫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁ ସେତେବେଳେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି||35||

ବିନୁ ସବଦୈ ଜଗତୁ ବରଲିଆ କହଣਾ କଛୁ ନ ଜାଇ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ବାଉଳା ହେଉଅଛି, ଏହା ବିଷୟରେ ଆଉ କିଛି କୁହା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ହରି ରଖେ ସେ ଉବରେ ସବଦି ରହେ ଲିଵ ଲାଇ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହାର ଯତ୍ନ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ରହି ରକ୍ଷା ପାଇଯାଏ।

ନାନକ କରତਾ ସଭ କିଛୁ ଜାଣਦਾ ଜିନି ରଖୀ ବਣਤ ବਣਾਇ ॥୩୬॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସେହି ବିଧାତା ସବୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି||36||

ହୋମ ଜଗ ସଭି ତୀରଥା ପଢ୍ରିହ ପੰଡିତ ଥକେ ପୁରାਣ ॥
ହୋମ, ଯଜ୍ଞ, ତୀର୍ଥ ଏବଂ ବେଦ-ପୁରାଣ ପାଠ-ପଠନ କରି ପଣ୍ଡିତ ମଧ୍ୟ ହତାଶ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି,

ବିଖୁ ମାଇଆ ମୋହୁ ନ ମିଟଈ ବିଚି ହଉମै ଆଵਣୁ ଜାਣୁ ॥
କିନ୍ତୁ ମୋହ-ମାୟାର ଜହର ଦୂର ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଅହଂକାରରେ ଜନ୍ମ ମରଣରେ ରହିଥାଏ।

ସତିଗୁର ମିଲିଐ ମଲୁ ଉਤରୀ ହରି ଜପିଆ ପୁରଖୁ ସୁଜਾਣୁ ॥
ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ମନର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଜପ କରିଥାଏ।

ଜିନਾ ହରି ହରି ପ୍ରଭୁ ସେଵିଆ ଜନ ନାନକୁ ସଦ କୁରବାਣୁ ॥୩୭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଆମେ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଅଟୁ, ଯିଏ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପାସନା କରିଥାଏ||37||

ମାଇଆ ମୋହୁ ବହୁ ଚିତଵਦେ ବହୁ ଆସା ଲੋଭୁ ଵିକାର ॥
ଅଧିକାଂଶ ବ୍ୟକ୍ତି ମାୟା-ମୋହରେ ଫସି ବହୁତ ପାଇବା ପାଇଁ କାମନା କରିଥାଏ, ଏହିପରି ସେ ଲୋଭ ତଥା ବିକାରରେ ପଡିଯାଏ।

ମନମୁଖି ଅସଥିରୁ ନା ଥୀଐ ମରି ବିନସି ଜାଇ ଖିନ ଵାର ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ଏକ କ୍ଷଣରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ଵଡ ଭାଗୁ ହୋଵै ସତିଗୁରୁ ମିଲै ହଉମै ତਜै ଵିକାର ॥
ଯଦି ଭାଗ୍ୟ ଉତ୍ତମ ହୋଇଥାଏ, ଜୀବକୁ ସଦଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି ଆଉ ସେ ଅହଂକାର, ବିକାର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰ ॥੩੮॥
ହେ ନାନକ! ଶବ୍ଦର ମୁଖ୍ୟ ବିଚାର ଏହା ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଚ୍ଚା ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||38||

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ବୀନା ଭକ୍ତି ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ନା ହରିନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲାଗିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੩੯॥
ହେ ନାନକ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେମ ଓ ଇଚ୍ଛା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||39||

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਜੈ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥
ହେ ଭାଇ! କୌଣସି ଲୋଭୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନାହିଁ।

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਤਿਥੈ ਧੁਹੈ ਜਿਥੈ ਹਥੁ ਨ ਪਾਇ ॥
କାରଣ ସେ ଅନ୍ତରେ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ, ଯେଉଁଠି ରକ୍ଷା ପାଇବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ ਕਰੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲਖ ਦਾਗੁ ਲਗਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ସଙ୍ଗତ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଖରେ ବଦନାମୀର କାଳିମା ଲାଗିଥାଏ।

ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨ੍ ਲੋਭੀਆਂ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥
ଲୋଭୀର ଇଜ୍ଜତ ହାନୀ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ନିଜ ଜୀବନ ବେକାରରେ ହରାଇ ଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ହେ ଈଶ୍ୱର! ଆମକୁ ସତସଙ୍ଗତରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ, ଯେପରି ତୋ'ର ନାମ ଆମର ମନରେ ବାସ କରି ରହିବ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥੪੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମହିମାଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଜନ୍ମ-ମରଣର ମଇଳା ଦୂର ହୋଇଯାଏ||40||

ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥
ପ୍ରଭୁ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ବଦଳା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥
ପ୍ରାଣ, ଶରୀର ସବୁ ତାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆ ଯାଇଛି, ସେହି ସ୍ରଷ୍ଟା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଆମର ପାଳନ-ପୋଷଣ କରିଥାନ୍ତି।

ਚੁਗਲ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖੇ ਰੁਲਿ ਮੁਏ ਏਨਾ ਹਥੁ ਨ ਕਿਥਾਊ ਪਾਇ ॥
ଚୁଗୁଲି କରୁଥିବା ଓ ନିନ୍ଦୁକ କ୍ଷୁଧାରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତାହାକୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ମିଳେନାହିଁ।

ବାହରି ପାଖଂଡ ସଭ କରମ କରହି ମନି ହିରଦै କପଟୁ କମାଇ ॥
ସେ ବାହାରେ ସବୁ କର୍ମ କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ତାହାର ହୃଦୟରେ କପଟ ଭରି ରହିଥାଏ।

ਖੇਤਿ ਸਰੀਰਿ ਜੋ ਬੀਜੀਐ ਸੋ ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ଖେତରେ ଭଲ-ମନ୍ଦ ବୁଣା ଯାଇଥାଏ, ଶେଷରେ ତାହାର ଫଳ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଥାଏ।

ନାନକ କୀ ପ୍ରଭ ବେନତୀ ହରି ଭାବୈ ବଖସି ମିଲାଇ ॥୪୧॥
ନାନକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ବିନତି କରନ୍ତି- ଯଦି ତୋତେ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ତତାହେଲେ ଆମ ଉପରେ କୃପା କରି ନିଜ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||41||

ମନ ଆବଣ ଜାନੁ ନ ସୁਝଈ ନା ସୁਝै ଦରବାରୁ ॥
ମନରେ ଜନ୍ମ-ମରଣ କିମ୍ବା ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରର କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ।

ମାଇଆ ମୋହି ପଲେਟିଆ ଅੰତରି ଅଗିଆନੁ ଗୁବାରୁ ॥
ମନ ମାୟା ମୋହରେ ଲୀନ ହୋଇ ଅଜ୍ଞାନତାର ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଥାଏ।

ତਬ ନରୁ ସୁତਾ ଜାଗିଆ ସିରି ଡੰਡੁ ଲଗା ବਹୁ ଭାରୁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଯମର ଦଣ୍ଡ ଆସିଥାଏ, ବ୍ୟକ୍ତି ମୋହର ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ।

ଗୁରମୁਖਾं କରାं ଉପରି ହରି ଚେਤିଆ ସେ ପାਇନਿ ମୋਖ ଦୁଆରୁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ତୁତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ନେଇଥାଏ।

ନାନକ ଆਪି ଓହି ଉਧରେ ସਭ କୁਟੰਬ ତରେ ପରବାର ॥୪୨॥
ହେ ନାନକ! ସେ ସ୍ୱୟଂ ମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିବାରକୁ ପାର କରି ଦେଇଥାଏ||42||

ସବଦି ମରै ସୋ ମୁଆ ଜାਪै ॥
ବାସ୍ତବରେ ସେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥାଏ, ଯିଏ ଶବ୍ଦ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରକୁ ନେଇଥାଏ।

ଗୁର ପରସାଦୀ ହରି ରସି ਧ୍ରାਪै ॥
ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହରି ଭଜନର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ

ହରି ଦରଗହି ଗୁର ସବଦି ସିਵାਪै ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ମିଳିଥାଏ।

ବିନੁ ସବଦै ମୁଆ ହै ସਭୁ କୋਇ ॥
ଶବ୍ଦ ବିନା ସମସ୍ତେ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରିଥାନ୍ତି,

ମନਮୁਖ ମୁଆ ଅପୁନਾ ଜନਮੁ ਖୋਇ ॥
କିନ୍ତୁ ମନମୁଖୀ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରି ନିଜ ଜୀବନ ହରାଇ ଦେଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ ଆଉ ଅନ୍ତରେ ଦୁଃଖ-ବିପଦରେ ପଡି ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥੪੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ବାସ୍ତବରେ (ତାହାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଦୋଷ ନଥାଏ) ଯାହା ପରମେଶ୍ୱର କରିଥାନ୍ତି, ତାହା ହୋଇଥାଏ||43||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਢੇ ਕਦੇ ਨਾਹੀ ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਤਰਿ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਨੁ ॥
ଯାହାର ମନରେ ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ରହିଥାଏ, ଏପରି ଗୁରୁମୁଖୀ କେବେ ବୃଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਧਿਆਨੁ ॥
ସେ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଲଗାଇ ରଖିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା ଓ ଗୁଣଗାନରେ ମସ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਓਇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਬਿਬੇਕ ਰਹਹਿ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਕ ਸਮਾਨਿ ॥
ସେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦମୟ ଓ ବିବେକବନ୍ତ ରହିଥାଏ ଆଉ ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖକୁ ସମାନ ମାନିଥାଏ।

ਤਿਨਾ ਨਦਰੀ ਇਕੋ ਆਇਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥੪੪॥
ତାହାକୁ ସବୁଠାରେ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଦେଖା ଯାଇଥାନ୍ତି ଆଉ ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ ତାହାକୁ ବ୍ରହ୍ମର ପରିଚୟ ହୋଇଯାଏ ||44||

ਮਨਮੁਖੁ ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ ਸਮਾਨਿ ਹੈ ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଶିଶୁ-ବୃଦ୍ଧ ଭଳି ଅଟେ, ଯାହାର ମନରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମରଣ ରହେ ନାହିଁ।

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੈ ਜਾਂਹੀ ॥
ସେ ଅଭିମାନରେ ଫସି କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଯମରାଜ ହିଁ ତାହର କର୍ମର ହିସାବ କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ରତ ରହିଥାଏ, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ଉତ୍ତମ ଏବଂ ହୃଦୟରେ ନିର୍ମଳ ରହିଥାଏ।

ਓਨਾ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ਨ ਲਗਈ ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ସେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ଜୀବନ-ଆଚରଣ ବିତାଇ ଥାଏ ଆଉ ତାହା ପାଖରେ ମୋହ-ମାୟାର କୌଣସି ମଇଳା ରହେ ନାହିଁ।

ਮਨਮੁਖ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣ ਪਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀକୁ ଶହେ ଥର ଧୋଇଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଅଇଁଠା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ମେଲିਅନੁ ਗੁਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥੪੫॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||45||

ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਸੁ ਕੇਹਾ ਸਿਝੈ ॥
ଯେ କେହି ମନ୍ଦ କର୍ମ କରିଥାଏ, ତାହାର କଣ ଦଶା ହୋଇଥାଏ?

ਆਪਣੈ ਰੋਹਿ ਆਪੇ ਹੀ ਦਝੈ ॥
ସେ ସ୍ୱୟଂ ମଧ୍ୟ କ୍ରୋଧର ଜ୍ୱଳାରେ ଜଳି ରହିଥାଏ।

ਮਨਮੁਖਿ ਕਮਲਾ ਰਗੜੈ ਲੁਝੈ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବାତୁଳ ବନି ଜଞ୍ଜାଳରେ ଫସି ରହିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁମୁଖୀ ବନିଯାଏ, ତାହାକୁ ସବୁ ଜ୍ଞାତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਸਿਉ ਲੁਝੈ ॥੪੬॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁମୁଖୀ ମନ ସହିତ ସଂଘର୍ଷ କରିଥାଏ||46||

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਕੀਤੋ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଯିଏ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିନାହିଁ, ନା ବ୍ରହ୍ମ ଶବ୍ଦର ଚିନ୍ତନ କରିନାହିଁ,

ਓਇ ਮਾਣਸ ਜੂਨਿ ਨ ਆਖੀਅਨਿ ਪਸੂ ਢੋਰ ਗਾਵਾਰ ॥
ସେ ମନୁଷ୍ୟ ନୁହେଁ, ବାସ୍ତବରେ ଏପରି ମୂର୍ଖ ପଶୁ ପଦବାଚ୍ୟ ହୋଇଥାଏ।

ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਹਰਿ ਸਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਿਆਰੁ ॥
ତାହାର ମନରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ-ଧ୍ୟାନ ନଥାଏ ଆଉ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ କରି ନଥାଏ।

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਵਿਕਾਰ ਮਹਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ବିକାରରେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ ଆଉ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜੀਵਦਿਆ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸੁ ਜੀਵਦੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨ ਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ଯିଏ ହୃଦୟରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ, ସେହି ଆତ୍ମିକ ରୂପରେ ଜୀବିତ ଗୁରୁମୁଖୀ ସହିତ ମିଳନ ଅକ୍ରିୟ ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଜୀବିତ ହୋଇଯାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਣੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥੪੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦରବାରରେ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||47||

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਸਾਜਿਆ ਹਰਿ ਵਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥
ଶରୀର ରୂପୀ ହରିମନ୍ଦିରର ରଚନା ହରି ହିଁ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ସେ ସେଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰਜਾਲਿ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଅନୁସାରେ ମୋହ-ମାୟାକୁ ଦୂର କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହରି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਹੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥
ହରି ମନ୍ଦିରରେ ଅନେକ ବସ୍ତୁ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ସୁଖର ଭଣ୍ଡାର ହରିନାମର ସ୍ମରଣ କର।

ਧਨੁ ਭਗਵੰਤੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲਿ ॥
ନାନକ କହନ୍ତି- ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଧନ୍ୟ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਵਡਭਾਗੀ ਗੜ ਮੰਦਰੁ ਖੋਜਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਇਆ ਨਾਲਿ ॥੪੮॥
ସେହି ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଶରୀର ରୂପୀ ମନ୍ଦିରରେ ସନ୍ଧାନ କରି ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛନ୍ତି||48||

ਮਨਮੁਖ ਦਹ ਦਿਸਿ ਫਿਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ॥
ମନମୁଖୀ ପୁରୁଷ ତୃଷ୍ଣା, ଲୋଭ, ବିକାରରେ ଫସି ଦଶ ଦିଗରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ।

Page 1419

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਚੁਕਈ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥
ତାହାର ମୋହ-ମାୟା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ସେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ହୋଇ ମରିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥
ଯଦି ତୃଷ୍ଣା ଓ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରାଯାଏ, ତାହାହେଲେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥੪੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯିଏ ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କ ଗହନ ଚିନ୍ତନ କରିଛି, ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି||49||

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥
ହେ ସଜ୍ଜନ! ମନରେ ହରିନାମର ମନନ କର, ସେତେବେଳେ ହିଁ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ସମ୍ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥
ହରିନାମ ଦ୍ୱାରା ପାପ-ଦୋଷ ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଅହଂ-ଅଭିମାନ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ହୃଦୟ-କମଳ ସଦା ପ୍ରସନ୍ନ ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାକୁ ସବୁଠାରେ ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଦେଖାଯାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੫੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା ବର୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଭକ୍ତଜନ ହରିନାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି||50||

ਧਨਾਸਰੀ ਧਨਵੰਤੀ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ଧନାସରୀ ରାଗ ଦ୍ୱାରା ଗାନ କରିଥିବା ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଧନବାନ କୁହାଯାଏ, ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੇ ਜੀਅ ਸਉ ਭਾਈ ਲਏ ਹੁਕਮਿ ਫਿਰਾਉ ॥
ସେ ନିଜ ତନ, ମନ, ପ୍ରାଣ ସବୁକିଛି ଗୁରୁଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି ଦେଇଥାଏ ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ମାନିଥାଏ।

ਜਹ ਬੈਸਾਵਹਿ ਬੈਸਹ ਭਾਈ ਜਹ ਭੇਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ ॥
ଯେଉଁଠି ସଦଗୁରୁ ବସାଇ ଥାଆନ୍ତି, ବସିଯାଏ, ଯେଉଁଠିକୁ ପଠାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଚାଲି ଯାଇଥାଏ।

ਏਵਡੁ ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਭਾਈ ਜੇਵਡੁ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥
ସଚ୍ଚା ନାମ ଭଳି ଧନ ଆଉ କିଛି ନାହିଁ।

ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਾਉ ॥
ମୁଁ ସଦା ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସର୍ବଦା ସଚ୍ଚା ସହିତ ହିଁ ରହିଥାଏ।

ਪੈਨਣੁ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ ਆਪਣੀ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦ ਆਪੇ ਖਾਇ ॥
ଯିଏ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସେ ସ୍ୱୟଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਤਿਸ ਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ପ୍ରଶଂସା କିପରି କରାଯିବ, ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଯିବା ଉଚିତ।

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਭਾਈ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଅନେକ ଉତ୍ତମ ଗୁଣ ଅଛି ଆଉ ସେ ପ୍ରଭୁ କୃପାରୁ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି।

ਇਕਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਭਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਇ ॥
କାହାକୁ ହୁକୁମ ମାନିବା ଆସେ ନାହିଁ ଆଉ ସେ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ରହିଥାଏ।

ਸੰਗਤਿ ਢੋਈ ਨਾ ਮਿਲੈ ਭਾਈ ਬੈਸਣਿ ਮਿਲੈ ਨ ਥਾਉ ॥
ତାହାଙ୍କ ସଙ୍ଗ ମିଳିବା ଅନେକ ଦୂରର କଥା, ବସିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨਾ ਮਨਾਇਸੀ ਭਾਈ ਜਿਨਾ ਧੁਰੇ ਕਮਾਇਆ ਨਾਉ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ସେ ହିଁ ମାନିଥାଏ, ଯିଏ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ହରିନାମର ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ।

ਤਿਨ੍ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਤਿਨ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥੫੧॥
ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପିତ ଅଟେ ଏବଂ ଏପରି ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରତି ସଦା ସମର୍ପିତ ଅଟେ। ||51||

ਸੇ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗੰਨ੍ਹਿ ॥
ସେହି ଦାଢ଼ି ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ଯାହା ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦਿ ਰਹੰਨ੍ਹਿ ॥
ଏପରି ଲୋକ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ ସଦା ଖୁସି ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਹ ਸੋਹਣੇ ਸਚੈ ਦਰਿ ਦਿਸੰਨ੍ਹਿ ॥੫੨॥
ହେ ନାନକ! ସେହି ମୁଖ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ, ଯାହା ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ||52||

ਮੁਖ ਸਚੇ ਸਚੁ ਦਾੜੀਆ ਸਚੁ ਬੋਲਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ଯାହାର ମୁଖ ସଚ୍ଚା ଆଉ ଦାଢ଼ି ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ସେ ସତ୍ୟ ବୋଲିଥାଏ ଆଉ ସତକର୍ମ କରିଥାଏ।

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹਿ ॥
ତାହାର ମନରେ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ବାସ କରିଥାଏ ଆଉ ସେ ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਸਚੀ ਰਾਸੀ ਸਚੁ ਧਨੁ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਂਹਿ ॥
ତାହାର ଜୀବନ-ରାଶି ଏବଂ ଧନ ମଧ୍ୟ ସଚ୍ଚା ଅଟେ ଆଉ ଉତ୍ତମ ପଦବୀ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਸਚੁ ਸੁਣਹਿ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥
ସେ ସତ୍ୟ ହିଁ ଶୁଣିଥାଏ ଆଉ ସତ୍ୟକୁ ମନରେ ସ୍ଥାପନ କରି ରଖିଥାଏ ଏବଂ ସତକର୍ମ ହିଁ କରିଥାଏ।

ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣਾ ਸਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ସେ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ରହି ସତ୍ୟରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਨ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਜਾਂਹਿ ॥੫੩॥
ହେ ନାନକ! ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କ ବିନା ସତ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ମନମୁଖୀ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ||53||

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਜਲਨਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥
ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକ ପ୍ରେମ ସାଗରରେ ପ୍ରିୟ ପ୍ରିୟ କହିଥାଏ।

ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਭਿ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମିଳିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ହରିନାମ ରୂପୀ ଶୀତଳ ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସମସ୍ତ ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਸ ਚੁਕੈ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਚੁਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ॥
ନାମ ଜଳ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ତାହାର ସମସ୍ତ ରୋଦନ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥੫੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି-ଗୁରୁମୁଖୀକୁ ହିଁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସେ ନାମକୁ ହିଁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କରିଥାଏ||54||

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਚੁ ਚਉ ਸਚੇ ਸਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକ! ତୁ ସତ୍ୟ ବୋଲ, ମନକୁ ସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ଲଗାଇ ରଖ।

ਬੋਲਿਆ ਤੇਰਾ ਥਾਇ ਪਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਅਲਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସାନ୍ନିଧରେ ଗାନ କରିଲେ ତୁ କରିଥିବା ଗୁଣାନୁବାଦ ଫଳଦାୟକ ହେବ।

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਮੰਨਿ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥
ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରିଲେ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ, ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ।

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਝੋਕਿ ਵਰਸਦਾ ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ଚାରିଆଡୁ କୃପାର ବର୍ଷା ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ନାମ ବୁନ୍ଦା ମୁଖରେ ପଡିଥାଏ।

ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਊਪਜੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥
ଜଳ ଠାରୁ ହିଁ ସବୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଜଳ ବିନା ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਲੁ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਸੁ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥੫੫॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ହରିନାମ ରୂପୀ ଜଳ ପାନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ଆଦୌ କ୍ଷୁଧା ଲାଗେ ନାହିଁ||55||

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਬੋਲਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥
ହେ ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକ! ତୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସଚ୍ଚା ଉପଦେଶ ଉଚ୍ଚାରଣ କର।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥
ସଦଗୁରୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସବୁ କିଛି ତୋର ଅନ୍ତରରେ ହିଁ ଅଛି।

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
ଯଦି ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନର ପରିଚୟ ମିଳିଯାଏ, ପ୍ରିୟତମ ମିଳି ଯାଇଥାନ୍ତି ଆଉ କୃପାର ବର୍ଷା ହେବାକୁ ଲାଗିଥାଏ।

ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ନାମ-ଅମୃତର ରିମଝିମ ବର୍ଷା ହୋଇଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୃଷ୍ଣା ଏବଂ କ୍ଷୁଧା ନିବୃତ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ ଆଉ କିଛି ରୋଦନ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨ੍ਹਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੫੬॥
ହେ ନାନକ! ସଚ୍ଚା ନାମରେ ଲୀନ ରହିବା ବାଲା ସୁହାଗିନୀ ସଦା ସୁଖପୂର୍ବକ ରହିଥାଏ||56||

ਧੁਰਹੁ ਖਸਮਿ ਭੇਜਿਆ ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇ ॥
ମାଲିକ ହୁକୁମ କରି ପଠାଇଛନ୍ତି,

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੁੜ੍ਹੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥
(ଗୁରୁ ରୂପୀ) ବାଦଲ ଦୟା କରି ପ୍ରେମର ବର୍ଷା କରିଛନ୍ତି।

ਬਾਬੀਹੇ ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾਂ ਤਤੁ ਬੂੰਦ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥
ଚାତକର ତନ-ମନ ସେତେବେଳେ ସୁଖୀ ହୋଇଥାଏ, ଯେତେବେଳେ ତାହାର ମୁଖରେ ବର୍ଷା-ବିନ୍ଦୁ ପଡିଥାଏ।

ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤਾ ਉਪਜੈ ਧਰਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥
ଅନ୍ନ-ଧନ ବହୁତ ଅଧିକ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ଧରିତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਲੋਕੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶରେ ଲୀନ ହୋଇ ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଭକ୍ତି କରିଥାଏ,

ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸਿ ਲਏ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਰਜਾਇ ॥
ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କୃପା କରି ତାହାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥
ଜୀବ ରୂପୀ କାମିନୀ ସଚ୍ଚା ଶବ୍ଦରେ ଲୀନ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ କରିଥାଏ।

ਭੈ ਕਾ ਸਹਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿਹੁ ਸਚਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭୟର ଶୃଙ୍ଗାର କରିଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੫੭॥
ହେ ନାନକ! ଯଦି ହରିନାମ ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ||57||

ਬਾਬੀਹਾ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਉਡਿ ਚੜਹਿ ਆਕਾਸਿ ॥
ଜିଜ୍ଞାସୁ ଚାତକ ସମଗ୍ର ଧରିତ୍ରୀରେ ଭ୍ରମଣ କରିଥାଏ, ଆକାଶରେ ଉଡିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਚੁਕੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ॥
ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ତାହାକୁ ନାମ-ଜଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ କ୍ଷୁଧା-ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥
ସେହି ପ୍ରାଣ-ଶରୀର ସର୍ବସ୍ୱ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦାନ ଅଟେ, ସବୁ କିଛି ତାହାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି।

ਵਿਣੁ ਬੋਲਿਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥
ସେ ବୋଲିବା ବିନା ସୁଖ-ଦୁଃଖ ସବୁ ଜାଣିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କର।

ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੋ ਵਰਤਦਾ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥੫੮॥
ହେ ନାନକ! ସବୁଙ୍କ ଠାରେ ଏକ ଈଶ୍ୱର ହିଁ ବ୍ୟାପ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ଶବ୍ଦ-ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ତାହାର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଥାଏ||58||

ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯିଏ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ତାହାକୁ ବସନ୍ତର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰੀਆਵਲੁ ਹੋਇ ॥੫੯॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦ୍ୱାରା ମନ-ତନ ଖୁସି ହୋଇଯାଏ ଆଉ ସମଗ୍ର ଜଗତ ସବୁଜିମାରେ ଭରି ଉଠେ||59||

ਸਬਦੇ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ପ୍ରଭୁ-ଶବ୍ଦରେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ହିଁ ଖୁସି ମିଳେ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତନ-ମନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥੬੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବିଧାତା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସୃଷ୍ଟି ସହିତ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବନାଇଛନ୍ତି, ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଆମେ କେବେ ହେଲେ ଭୁଲିବୁ ନାହିଁ||60||

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥
ହେ ନାନକ! ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀର ମନରେ ପରମାତ୍ମା ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ବସନ୍ତର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਵੁਠੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥੬੧॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ମନ-ତନ ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥାଏ ଆଉ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥାଏ||61||

ਵਡੜੈ ਝਾਲਿ ਝਲੁੰਭਲੈ ਨਾਵੜਾ ਲਈਐ ਕਿਸੁ ॥
(ପ୍ରଶ୍ନ) ପ୍ରଭାତ କାଳରେ ଉଠି କାହାର ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ?

ਨਾਉ ਲਈਐ ਪਰਮੇਸਰੈ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ॥੬੨॥
(ଉତ୍ତର) ସେହି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଉଚିତ, ଯିଏ ବିନାଶ-ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି||62||

ਹਰਹਟ ਭੀ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਬੋਲਹਿ ਭਲੀ ਬਾਣਿ ॥
ଆରେ ରହଟ! ତୁ ମଧ୍ୟ ତୁ-ତୁ କରିଥାଉ, ବଡ ମଧୁର ଧ୍ୱନି କରିଥାଉ।

ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਹੈ ਕਿਆ ਊਚੀ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ମାଲିକ ସର୍ବଦା ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି, କାହିଁକି ଜୋରରେ ଚିତ୍କାର କରୁଅଛୁ।

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥
ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ଜଗତ ଉତ୍ପନ୍ନ କରି ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ।

ਆਪੁ ਛੋਡਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸਚਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥
କେବଳ ଏହା ସଚ୍ଚା କଥା ଯେ ଅହଂ ଭାବକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇଯାଏ।

ਹਉਮੈ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕਾ ਕਾਰ ॥
ଅହଂ ଭାବ ସହିତ କଡା କଥା ବୋଲିବା ଦ୍ୱାରା ଭଲ-ମନ୍ଦର ବିଚାର କରି ହୁଏନାହିଁ।

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਤੁਝੈ ਧਿਆਇਦਾ ਅਨਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਹਾਣ ॥
ତିନି ଲୋକ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତି ହେ ପ୍ରଭୁ! ତୋ'ର ହିଁ ଭଜନ କରିଥାଏ କାଉ ସର୍ବଦା ତୋ'ର ସ୍ମୃତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਥਕੇ ਵੀਚਾਰ ॥
ସଦଗୁରୁଙ୍କ ବିନା କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, କଥା କହି କହି ସବୁ ଥକି ଯାଇଛନ୍ତି।

Page 1421

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਆਪੇ ਲੈਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥
ଯେତେବେଳେ ମାଲିକ ନିଜ କୃପାଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସ୍ୱତଃ ସଫଳ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ੍ੀ ਧਿਆਇਆ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥੬੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯିଏ ଗୁରୁ-ଚରଣରେ ଲାଗି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଛି, ତାହାର ଜନ୍ମ ସଫଳ ହୋଇ ଯାଇଛି||63||

ਜੋਗੁ ਨ ਭਗਵੀ ਕਪੜੀ ਜੋਗੁ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸਿ ॥
ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ର ଧାରଣ କରିବା କିମ୍ବା ମଳିନ ବେଶ ସହିତ ଯୋଗ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਜੋਗੁ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ॥੬੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ବାସ୍ତବରେ ଯୋଗର ପ୍ରାପ୍ତି ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଘରକୁ ଆସିଥାଏ||64||

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥
ଚାରିଦିଗରେ ଭ୍ରମଣ କରାଯାଉ, କୌଣସି ଲାଭ ମିଳେନାହିଁ କିମ୍ବା ଚାରିଯୁଗ ବେଦର ପାଠ-ପଠନ କରିନିଅ।

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਭੇਟੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥੬੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ଈଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ସୁଗମ ଭାବରେ ମୋକ୍ଷ ମିଳିଯାଏ||65||

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਖਸਮ ਕਾ ਮਤਿ ਭਵੀ ਫਿਰਹਿ ਚਲ ਚਿਤ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ସବୁଆଡେ ମାଲିକଙ୍କ ହୁକୁମ ଚାଲୁଅଛି, ହେ ମିତ୍ର! ତୋର ବୁଦ୍ଧି ମନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଛି, ଚଞ୍ଚଳ ମନ ବିଚଳିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਮਨਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸੁਖ ਕਿ ਪੁਛਹਿ ਮਿਤ ॥
ମନମୁଖୀ ସହିତ ସଙ୍ଗତ କରି କାହିଁକି ସୁଖର ଆଶା କରୁଅଛି?

ਗੁਰਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ॥
ଉଚିତ ଏହା ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ସହିତ ସଙ୍ଗତ କରି ଆଉ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସାଥିରେ ମନ ଲଗାଇ ରଖ।

ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲੁ ਕਟੀਐ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਹੋਵੀ ਮਿਤ ॥੬੬॥
ହେ ମିତ୍ର! ଜନ୍ମ-ମରଣର ବନ୍ଧନ କଟିଯିବ ଆଉ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ||66||

ਭੁਲਿਆਂ ਆਪਿ ਸਮਝਾਇਸੀ ਜਾ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରିଥାନ୍ତି, ଭୁଲ କଥାକୁ ବୁଝି ନେଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥੬੭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପା ଠାରୁ ବଞ୍ଚିତ ରହିବା ବାଲା ଦୁଃଖରେ ହିଁ ରୋଦନ କରିଥାଏ||67||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 4

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥
ସେହି ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟେ, ସୁହାଗିନୀ ପଦବାଚ୍ୟ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ପତି-ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯାନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪਰਗਾਸੀਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ନାମରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାଏ||1||

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਸੋਇ ॥
ଯିଏ ପରମସତ୍ୟ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି, ୱାହ ୱାହ!! ସେହି ସଦଗୁରୁ ମହାନ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥
ତାହାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ହୋଇ ତୃଷ୍ଣା ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ତନ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੋ ਸਮਤੁ ਸਭ ਕੋਇ ॥
ସତ୍ୟର ମୂର୍ତ୍ତି ସଦଗୁରୁ ସ୍ତୁତି ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି (କାରଣ ତାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଛୋଟ ଅଥବା ବଡ ସମସ୍ତେ ଏକା ଭଳି ଅଟନ୍ତି)।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤੁਲਿ ਹੋਇ ॥
ପ୍ରେମର ମୂର୍ତ୍ତି ସଦଗୁରୁ ୱାହ ୱାହ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ନିନ୍ଦା ଅଥବା ପ୍ରଶଂସା ସମାନ ହୋଇଥାଏ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଯାହାର ମନରେ ବ୍ରହ୍ମର ଚିନ୍ତନ ଥାଏ, ସେହି ବୁଦ୍ଧିମାନ ସଦଗୁରୁ ପ୍ରଶଂସା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥
ସେହି ନିରଙ୍କାର ସଦଗୁରୁ ସ୍ତୁତିଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ କୌଣସି ଅନ୍ତ ନଥାଏ।

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਸੋਇ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବର ହୃଦୟରେ ହରିନାମ ବାସ କରିଥାନ୍ତି, ସେହି ସଦଗୁରୁ ପ୍ରଶଂସା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਸ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ସେହି ସଦଗୁରୁ ୱାହ ୱାହ ଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||2||

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର, ଗୁରୁମୁଖୀ ବନି ସର୍ବଦା ହରିନାମ ଜପିବା ଉଚିତ।

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ॥
ନିତ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ତୁତିଗାନ କରିବା ଉଚିତ, ହରିଙ୍କ ନାମ ଜପିବା ଦ୍ୱାରା ମନ ଆନନ୍ଦମୟ ହୋଇଯାଏ।

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥
ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରମାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ହରିନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରାଯାଏ, ତାହାର ତନ ମନ ପୁନର୍ବାର ଦୁଃଖୀ ହୁଏନାହିଁ||3||

ਮੈਂ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਸਜਣ ਮਿਲਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ମୋର ପ୍ରେମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ଲାଗି ରହିଛି, ସେହି ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସହିତ କିପରି ମିଳନ କରାଯାଇ ପାରିବ?

ਹਉ ਢੂਢੇਦੀ ਤਿਨ ਸਜਣ ਸਚਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ସତ୍ୟ ସହିତ ଶୋଭାୟମାନ ସଜ୍ଜନଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କରିଅଛି।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈਡਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਾਰਿਆ ॥
ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମୋର ମିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଯଦି ମିଳିଯାନ୍ତି, ମୋର ଏହି ମନ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେବି।

ਦੇਂਦਾ ਮੈਂ ਪਿਰੁ ਦਸਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿਆ ॥
ମୋର ପ୍ରିୟତମ ଗୁରୁ ସୃଜନହାର ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ମୋତେ ବତାଇଛନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਹਉ ਪਿਰੁ ਭਾਲੀ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ॥੪॥
ହେ ନାନକ! ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କରୁଥିଲି, ସଦଗୁରୁ ମନରେ ହିଁ ଦର୍ଶନ କରାଇଛନ୍ତି||4||

ਹਉ ਖੜੀ ਨਿਹਾਲੀ ਪੰਧੁ ਮਤੁ ਮੂੰ ਸਜਣੁ ਆਵਏ ॥
ମୁଁ ରାସ୍ତା ପାର୍ଶ୍ୱରେ ରହି ଆଗକୁ ଦେଖୁଅଛି, ଆଶା କରୁଅଛି ମୋର ସଜ୍ଜନ ଆସିଛନ୍ତି।

ਕੋ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਅਜੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵਏ ॥
କେହି ଆସି ମୋତେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ।

ਹਉ ਜੀਉ ਕਰੀ ਤਿਸ ਵਿਟਉ ਚਉ ਖੰਨੀਐ ਜੋ ਮੈ ਪਿਰੀ ਦਿਖਾਵਏ ॥
ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ତାହାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି, ଯିଏ ମୋତେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରାଇ ଦେବ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੇਲਾਵਏ ॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମା ଦୟାଳୁ ହୋଇଥାନ୍ତି, ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||5||

ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ଆମର ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ବଳ ଅଛି, ତନରେ ମିଥ୍ୟା ମାୟା ଘର କରିଅଛି, ଏହା ଯୋଗୁଁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ର ଚାଲିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮੰਨਿ ਨ ਸਕੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେଶ ଆମ ଲୋକମାନେ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ, ଏଣୁ କଠିନ ଭବସାଗରରୁ ପାର କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਸੋ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଗୁରୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥାଏ।

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଫଳପ୍ରଦ-ସଫଳ ଅଟେ, ଯାହା କାମନା ହୋଇଥାଏ, ସେହି ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆਂ ਹਉ ਤਿਨ ਕੇ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବନ୍ଦନା ଏବଂ ମନନ କରିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହାଙ୍କ ପାଦ ତଳେ ପଡିଥାଏ।

ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଆମେ ତାହାଙ୍କ ଦାସ ହେବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟୁ, ଯିଏ ଦିନ-ରାତି ପ୍ରଭୁ-ଧ୍ୟାନରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||6||

ਜਿਨਾ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରେମ ରହିଥାଏ, ସେ ଦର୍ଶନ ବିନା କିପରି ତୃପ୍ତ ହୋଇ ପାରିବ।

ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ॥੭॥
ହେ ନାନକ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଯାଏ||7||

ਜਿਨਾ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰ ਬਾਹਰੇ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସହିତ ଯାହାର ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଛି, ସେ ତାହାଙ୍କ ବିନା କିପରି ରହି ପାରିବ।

ਜਾਂ ਸਹੁ ਦੇਖਨਿ ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਥੀਵਨਿ ਭੀ ਹਰੇ ॥੮॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିବା ମାତ୍ରେ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଉଠିଥାଏ||୪||

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਦਰਿ ਨੇਹੁ ਤੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ॥
ହେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁ ଗୁରୁମୁଖୀ ଜିଜ୍ଞାସୁର ହୃଦୟରେ ତୁ ନିଜ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛୁ।

ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਡੇਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କଥନ କରନ୍ତି ଯେ ସେ ଦିନ-ରାତି ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||୨||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੀ ਆਸਕੀ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀର ହୃଦୟରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ଲାଗି ରହିଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ପ୍ରିୟତମ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਹਿ ਅਨੰਦਿ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଦିନରାତି ଆନନ୍ଦମୟ ରହିଥାନ୍ତି, ସ୍ୱାଭାବିକ ସୁଖରେ ସମାହିତ ହୋଇଯାନ୍ତି||୧୦||

ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥
ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥੧੧॥
ହେ ନାନକ! ଏପରି ପ୍ରେମ କେବେ ଭାଙ୍ଗେ ନାହିଁ ଆଉ ସର୍ବଦା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ ହୋଇଥାଏ||11||

ਜਿਨ੍ਾ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨ੍ਿ ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣਿਆ ॥
ଯାହାର ପ୍ରେମରେ ସଚ୍ଚା ପ୍ରେମ ଲାଗିଯାଏ, ସେ ପ୍ରଭୁ ବିହୀନ ହୋଇ କିପରି ବଞ୍ଚି ପାରିବ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବିଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବା ମିଳନ ଗୁରୁ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ||12||

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਤਉ ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ ॥
ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯେଉଁ ଭକ୍ତର ପ୍ରେମ ତୋ' ସହିତ ରହିଛି, ତାହା ମଧ୍ୟ ତୁ କୃପା କରି ଲଗାଇଛୁ।

ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥੧੩॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ମୋ' ଭଳି ଯାଚକକୁ ହରିନାମ ଦେଇ ନିଜ ଚରଣରେ ମିଳନ କରାଇ ଦିଅ||13||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਵੈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଭକ୍ତିର ଆନନ୍ଦରେ ଖୁସିରେ ଥାଏ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ବିୟୋଗ କାରଣରୁ ରୋଦନ କରିଥାଏ।

ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥
ଯାହା ଗୁରୁମୁଖୀ କରିଥାଏ, ତାହା ହିଁ ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ଯିଏ ଗୁରୁମୁଖୀ ହୋଇଯାଏ, ସେ ସତ୍ୟର ଚିନ୍ତନ କରିଥାଏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥੧੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁମୁଖୀ ହିଁ ସଂସାର-ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ||14||

ਜਿਨਾ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥
ଯାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସୁଖନିଧାନ ହରିନାମ ଥାଏ, ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ବାଣୀ ଜପିଥାଏ।

ਤਿਨ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥
ତାହାର ମୁଖ ସଚ୍ଚା ଦରବାରରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇଥାଏ।

ਤਿਨ ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ ਜਿ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥
ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ କେବେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଭୁଲେ ନାହିଁ, ବାସ୍ତବରେ କର୍ତ୍ତା ତାହାକୁ ସ୍ୱୟଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰਿ ॥੧੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହାକୁ ସ୍ରଷ୍ଟା ନିଜ ଚରଣରେ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି, ସେହି ଗୁରୁମୁଖୀ ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ହୁଏନାହିଁ||15||

ਗੁਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ ਕਰੜੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା ବହୁତ କଠିନ ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସୁଖଦାୟକ ଅଟେ।

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਲਾਏ ਹੇਤ ਪਿਆਰੁ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଭୁ ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ସେବା-ପ୍ରେମରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ ਲਗਿਆ ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସେବାରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାଣୀ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ।

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ସେବା ଦ୍ୱାରା ହୃଦୟରେ ବିବେକ ଓ ଜ୍ଞାନ ଅବସ୍ଥିତ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳର ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ।

ନਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥੧੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି - ଯେତେବେଳେ ସଚ୍ଚା ଗୁରୁ ମିଳିଯାନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାନ୍ତି, ଯିଏ ସମସ୍ତ ଦୁଃଖର ନିବାରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି||16||

ਮਨਮੁਖ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀ ଦୈତ୍ୟଭାବରେ ବୃତ୍ତି ଲଗାଇ ସେବା କରିଥାଏ,

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇ ॥
ତାହାର ପୁତ୍ର-ପତ୍ନୀ ଓ ପରିବାର ସହିତ ମାୟା-ମୋହ ବଢ଼ିଯାଏ।

ਦਰਗਹਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਕੋਈ ਅੰਤਿ ਨ ਸਕੀ ਛਡਾਇ ॥
ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ କର୍ମର ହିସାବ ମଗା ଯାଇଥାଏ, ତାହାକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਦੁਖਦਾਈ ਮੋਹ ਮਾਇ ॥
ହରିନାମ ବିନା ସବୁ ଦୁଃଖ ଓ ଦୁଃଖ ଅଟେ ଆଉ ମାୟା-ମୋହ ଅତି ଦୁଃଖଦାୟକ ଅଟେ।

ନାନକ ଗୁରମୁଖି ନଦରୀ ଆਇਆ ମୋହ ମାਇਆ ਵਿਛੁੜਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥୧୭॥
ହେ ନାନକ! ଯେତେବେଳେ ଗୁରୁଙ୍କ କୃପାଦୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ, ମୋହ-ମାୟା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||17||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੇ ਸਹ ਕੇਰਾ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ସର୍ବଦା ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିଥାଏ ଆଉ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਹੁਕਮੋ ਸੇਵੇ ਹੁਕਮੁ ਅਰਾਧੇ ਹੁਕਮੇ ਸਮੈ ਸਮਾਏ ॥
ସେ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମ ପାଳନ କରି ସେବା କରିଥାନ୍ତି, ହୁକୁମରେ ହିଁ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ସ୍ୱୟଂ ହୁକୁମ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, ନିଜ ସଖୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଚଲାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥
ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମ ମାନିବା ହିଁ ତାହା ପାଇଁ ବ୍ରତ-ଉପବାସ, ନିୟମ, ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ସଂଯମ ଅଟେ ଆଉ ହୁକୁମ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ମନୋବାଞ୍ଛିତ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜਿ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ଯେଉଁ ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝିଥାଏ, ଲଗ୍ନର ସହିତ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ସେ ସର୍ବଦା ସୁହାଗିନୀ ଅଟେ।

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਨ ਊਪਰਿ ਤਿਨਾ ਹੁਕਮੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥੧੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଉପରେ ଈଶ୍ୱର ନିଜ କୃପା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ ନିଜ ହୁକୁମରେ ମିଳାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି||18||

ਮਨਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਬਪੁੜੀ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ମନମୁଖୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝେ ନାହିଁ ଆଉ ବିଚରା ନିତ୍ୟ ଅହଙ୍କାରର କର୍ମ କରିଥାଏ।

ਵਰਤ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਪੂਜਾ ਪਾਖੰਡਿ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ତାହାର ବ୍ରତ--ଉପବାସ, ନିୟମ, ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ସଂଯମ, ପୂଜା-ପାଠ ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରବଞ୍ଚନା ହିଁ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥାଏ, ତାହାର ଭ୍ରମ ଆଦୌ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਅੰਤਰਹੁ ਕੁਸੁਧੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬੇਧੇ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਛਾਰੁ ਉਡਾਏ ॥
ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତାହାର ମାୟା-ମୋହ ଏପରି ଲାଖି ରହିଥାଏ, ଯେପରି ହାତୀ ନିଜ ଉପରେ ହିଁ ଧୂଳି ଉଡାଇ ଥାଏ।

ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤਹਿ ਬਿਨੁ ਚੇਤੇ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥
ଯେଉଁ ପରମାତ୍ମା ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ, ପୁଣି ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ବିନା କିପରି ସୁଖ ମିଳି ପାରିବ?

ਨਾਨਕ ਪਰਪੰਚੁ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਏ ॥੧੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ଏହି ପ୍ରପଞ୍ଚ ଇଶ୍ୱର ହିଁ କରିଛନ୍ତି ଆଉ ପୂର୍ବ କର୍ମ ଅନୁସାରେ ମନମୁଖୀ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||19||

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਤੀਤਿ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਸਮਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପରେ ଭରସା କରି ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ଦିନ-ରାତି ସେବାରେ ବିତୁଅଛି।

ਅੰਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਸਭ ਪੂਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖੈ ਸਭ ਆਇ ॥
ସର୍ବଜନ ମନରେ ଗୁରୁଙ୍କ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଆସିଥାନ୍ତି।

ਮੰਨੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ମୁଁ ପରମ ଚିନ୍ତନଶୀଳ ସଦଗୁରୁଙ୍କୁ ହିଁ ମାନିଥାଏ, ଜଣକ ସହିତ ମିଶି ତୃଷ୍ଣା କ୍ଷୁଧା ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥
ମୁଁ ନିଜ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରତି ସର୍ବଦା ସମର୍ପିତ ଯାଇଥାଏ, ଯିଏ ସଚ୍ଚା ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨ ਸਚਾ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਆਇ ॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବଡ ଭାଗ୍ୟରୁ ଯିଏ ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣରେ ଲାଗିଥାଏ, ସେ ହିଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ||20||

ਜਿਨ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਸੇ ਸਜਣ ਮੈ ਨਾਲਿ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଇଛି, ସେହି ସଜ୍ଜନ ସର୍ବଦା ମୋ'ର ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਫਿਰਾਂ ਭੀ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ ॥੨੧॥
ଯଦିଓ ଅନ୍ୟ ଆଡେ ଯାଇଥାଏ, ହୃଦୟରେ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥାଏ||21||

ਜਿਨਾ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਧਿਆਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ଯିଏ ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରିଛି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ହୃଦୟ ଲଗାଇଛି,

ਤਿਨ ਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਨਿਰਦੋਖ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ତାହାର ଦୁଃଖ, କ୍ଷୁଧା, ଅହଂକାର ଆଦି ବଡ ରୋଗ ଦୂର ହୋଇ ଯାଇଛି ଆଉ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ସବୁ ଦୋଷ ରହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਉਚਰਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ ॥
ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ତାହାଙ୍କ ମହିମା ଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ମହିମାରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥੨੨॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ଯିଏ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ତାହାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରଭୁ ମିଳିଯାନ୍ତି||22||

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ମନମୁଖୀ ଜୀବ ମାୟାର ମୋହରେ ପଡି ରହିଥାଏ, ଏଣୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ସହିତ ପ୍ରେମ ଲଗାଏ ନାହିଁ।

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਘਰੈ ਕੂੜਿ ਕਰੈ ਆਹਾਰੁ ॥
ସେ ମିଥ୍ୟା ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ, ମିଥ୍ୟା ଆଚରଣ କରିଥାଏ।

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਭੁ ਛਾਰੁ ॥
ସେ ବିକାରର ଧନକୁ ଏକାଠି କରି ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ, ଅନ୍ତତଃ ସବୁ ମାଟି ହୋଇଯାଏ।

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਕਰਹਿ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰ ॥
ସେ କର୍ମ-ଧର୍ମ, ଶୁଦ୍ଧତା ଏବଂ ସଂଯମ ଇତ୍ୟାଦି କରିଥାଏ, ପରନ୍ତୁ ମନ ଲୋଭ-ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜਿ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਥਾਇ ਨ ਪਵੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥੨੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ମନମୁଖୀର କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୁଏନାହିଁ ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ଧ୍ୱଂସ ହୋଇଯାଏ||23||

ਸਭਨਾ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚਿ ਸੋ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ସବୁ ରାଗ ମଧ୍ୟରେ ସେହି ରାଗ ଉତ୍ତମ ଅଟେ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱର ମନରେ ବାସ କରିଥାନ୍ତି।

ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ରାଗ-ସଙ୍ଗୀତ ସବୁ ସଚ୍ଚା ଅଟେ, ଏହାର ମହତ୍ତ୍ୱ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟେ।

ਰਾਗੈ ਨਾਦੈ ਬਾਹਰਾ ਇਨੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝਿਆ ਜਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱର ରାଗ-ସଙ୍ଗୀତ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ଅଟନ୍ତି, ଏହାଦ୍ୱାରା ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

ନାନକ ହୁକମै ବୁਝै ତିନା ରାସି ହୋਇ ସତିଗୁର ତେ ସୋਝी ପାਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେଉଁ ଲୋକ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ତାହାଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ବୁଝି ପାରିଥାଏ ଆଉ ତାହାର ହିଁ ରାଗ ଗାନ ସଫଳ ହୋଇଥାଏ।

ସਭୁ କିଛୁ ତିସ ତେ ହୋਇଆ ଜିଉ ତିସै ଦी ରଜାਇ ॥୨୪॥
ସବୁ କିଛି ତାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଜାତ ହୋଇଛି, ଯେପରି ସେହି ମାଲିକଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅଟେ, ସେପରି ହିଁ ହୋଇଥାଏ||24||

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਹੈ ਕਹਾਇ ॥
ଅମୃତମୟ ଭଗବତ ନାମ ଗୁରୁଙ୍କ ଠାରେ ହିଁ ଅଛି, ସେ ନାମାମୃତର କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥାନ୍ତି ଆଉ ଜିଜ୍ଞାସୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ନାମର ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି।

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੋ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ମତ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ନିର୍ମଳ ସାଗର ଅଟେ, ଏଣୁ ନିର୍ମଳ ନାମର ଭଜନ କର।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ଏହି ଅମୃତ ବାଣୀ ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମନରେ ବାସ କରିଥାଏ,

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ଯାହାଦ୍ୱାରା ହୃଦୟ-କମଳ ପ୍ରକାଶମୟ ହୋଇଯାଏ ଆଉ ଆତ୍ମ-ଜ୍ୟୋତି ପରମ-ଜ୍ୟୋତିରେ ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨ ਕਉ ਮੇਲਿਓਨੁ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਾਇ ॥੨੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ସଚ୍ଚା ଗୁରୁଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ତାହାର ହୋଇଥାଏ, ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଥାଏ||25||

ਅੰਦਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥
ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରୀର ଅନ୍ତର୍ମନରେ ତୃଷ୍ଣାର ଅଗ୍ନି ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ତାହାର କାମନା ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ ਕੂੜਿ ਰਹਿਆ ਲਪਟਾਇ ॥
ପରିବାର ସହିତ ମୋହ ମିଥ୍ୟା ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସେ ଏହି ମିଥ୍ୟାରେ ଲିପ୍ତ ରହିଥାଏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਵੈ ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ ॥
ସେ ପ୍ରତିଦିନ ଚିନ୍ତିତ ରହିଥାଏ ଆଉ ସଂସାରର ଚିନ୍ତାରେ ଫସି ଯାଇଥାଏ।

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥
ଅହଂକାରରେ ସେ ଅହଙ୍କାରଯୁକ୍ତ କର୍ମ କରିଥାଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ତାହାର ଜନ୍ମ-ମରଣ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੈ ਨਾਨਕ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥੨੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁଙ୍କ ଶରଣ ନେବା ଦ୍ୱାରା ମନମୁଖୀ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପାଇଯାଏ, ଗୁରୁ ତାହାକୁ ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରିଥାନ୍ତି||26||

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇਦਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ସତସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଭାବ ସହିତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ଗାନ ହୋଇଥାଏ।

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਦੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾਇ ॥
ଯିଏ ସତସଙ୍ଗରେ ଗୁରୁଙ୍କ ସେବା କରିଥାଏ, ଗୁରୁ ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਏਹੁ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇ ॥
ଏହି ସଂସାର ଭୟାନକ ଦୁର୍ଗମ୍ୟ ସାଗର ଅଟେ, ଗୁରୁ ଜାହାଜ ଅଟନ୍ତି ଆଉ ହରିନାମ ହିଁ ପାର କରାଇବା ବାଲା ଅଟେ।

ਗੁਰਸਿਖੀ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ହୁକୁମକୁ ମାନି ନେଇଥାଏ ଆଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ତାହାକୁ ପାର କରାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਹਰਿ ਧੂੜਿ ਦੇਹਿ ਹਮ ਪਾਪੀ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਂਹਿ ॥
ହେ ହରି! ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟର ଚରଣ-ଧୂଳି ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ଆମ ଭଳି ପାପୀ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରିବୁ।

ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ପ୍ରଭୁ ଯାହାର କପାଳରେ ଭାଗ୍ୟ ଲେଖିଛନ୍ତି, ତାହାକୁ ଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ਜਮਕੰਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥
ସେ ଯମଦୂତକୁ ମାରି ତଡି ଦେଇଥାନ୍ତି ଆଉ ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି।

ਗੁਰਸਿਖਾ ਨੋ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਹਰਿ ਤੁਠਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੨੭॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିଷ୍ୟକୁ ସାବାସ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମିଳାଇ ନେଇଥାନ୍ତି||27||

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥
ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ଯିଏ ମନରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦੇਖਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ସତମାର୍ଗ ମିଳି ଯାଇଛି।

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥
ଅହଂକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆମେ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରେ ଲଗ୍ନ ଲଗାଇଛୁ ଆଉ ମନରେ ହରିନାମକୁ ସ୍ଥାପନ କରିଛୁ।

ਗੁਰਮਤੀ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥
ଗୁରୁ ମତ ଅନୁସାରେ ହରିନାମରେ ଲୀନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଯମ ମଧ୍ୟ ଅଶୁଭ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖେ ନାହିଁ।

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਨਾਇ ਲਾਇਆ ॥
ଈଶ୍ୱର ହିଁ ସବୁ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ତାହାଙ୍କୁ ଠିକ ଲାଗିଥାଏ, ନାମ-କୀର୍ତ୍ତନରେ ଲଗାଇ ଦେଇଥାନ୍ତି।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਨਾਉ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਖਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥੨੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହରିନାମ ଜପ କରି ହିଁ ଆମକୁ ଜୀବନ ମିଳିଅଛି, ଅନ୍ୟଥା ହରିନାମ ବିନା ଏକ କ୍ଷଣରେ ମରି ଯାଇଥାଏ||28||

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਹਉਮੈ ਸਾਕਤ ਦੁਰਜਨਾ ॥
ଦୁଷ୍ଟ ମାୟାବୀ ପୁରୁଷର ମନରେ ଅହଂକାରର ରୋଗ ଲାଗି ରହିଥାଏ ଆଉ ଅହଂକାର କାରଣରୁ ଭ୍ରମରେ ରହିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਣਾ ॥੨੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେତେବେଳେ ସଦଗୁରୁ, ସାଧୁ ସଜ୍ଜନଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥାଏ, ଏହି ରୋଗ ଦୂର ହୋଇଯାଏ||29||

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲੇ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଜୀବ-ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਚੋਲੇ ॥
ସେ ଦିନରାତି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରେମରେ ଆକର୍ଷିତ ରହିଥାଏ ଏବଂ ପ୍ରଭୁ-ରଙ୍ଗରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ।

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਲਭਈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੋਲੇ ॥
ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଗତ ସନ୍ଧାନ କରି ଦେଖି ନେଇଛି, ପରନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଳି ପରମ ପୁରୁଷ କେଉଁଠି ଦେଖି ନାହିଁ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਡੋਲੇ ॥
ଗୁରୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଜପ କରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ମନ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ ହୁଏନାହିଁ।

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਲ ਗੋਲੇ ॥੩੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ହରିଙ୍କ ଅନନ୍ୟ ଭକ୍ତ ଅଟୁ ଆଉ ନିଜକୁ ଗୁରୁ-ସଦଗୁରୁଙ୍କ ସେବକ ମାନିଥାଉ||30||

ସଲୋକ ମହଲା ୫
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ହିଁ ତାହାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରା ଯାଇପାରେ।

ਰਤੇ ਸੇਈ ਜਿ ਮੁਖੁ ਨ ਮੋੜੰਨ੍ਹਿ ਜਿਨ੍ੀ ਸਿਵਾਤਾ ਸਾਈ ॥
ଯେଉଁ ଲୋକ ମାଲିକଙ୍କୁ ପରିଚୟ ପାଇଯାଏ, ସେ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ ଆଉ କେବେ ବିମୁଖ ହୁଏନାହିଁ।

ਝੜਿ ਝੜਿ ਪਵਦੇ ਕਚੇ ਬਿਰਹੀ ਜਿਨ੍ਾ ਕਾਰਿ ਨ ਆਈ ॥੧॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରେମ-ଭକ୍ତିର କାର୍ଯ୍ୟ ଆସେ ନାହିଁ, ସେହି କଚା ପ୍ରେମ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥାଏ||1||

ਧਣੀ ਵਿਹੂਣਾ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਭਾਹੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੇ ॥
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିନା ସୁନ୍ଦର ବସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳାଇ ଦେବା ଉଚିତ।

ਧੂੜੀ ਵਿਚਿ ਲੁਡੰਦੜੀ ਸੋਹਾਂ ਨਾਨਕ ਤੈ ਸਹ ਨਾਲੇ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ପ୍ରଭୁ! ଯଦି ତୁ ମୋର ସାଥିରେ ମୋତେ ଧୂଳି-ମାଟିରେ ଲୋଟିବା ମଧ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଅଟେ||2||

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਅਰਾਧੀਐ ਨਾਮਿ ਰੰਗਿ ਬੈਰਾਗੁ ॥
ଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦେ ଦ୍ୱାରା ଆରାଧନା କର, ପ୍ରଭୁ ନାମର ରଙ୍ଗରେ ବୈରାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ।

ਜੀਤੇ ਪੰਚ ਬੈਰਾਈਆ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਮਾਰੂ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ॥੩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ଉପରେ ଜୟ ଲାଭ କରିଥାଏ, ତାହା ପାଇଁ ଏହି ମାରୁ ରାଗ ସଫଳ ଅଟେ। ||3||

ਜਾਂ ਮੂੰ ਇਕੁ ਤ ਲਖ ਤਉ ਜਿਤੀ ਪਿਨਣੇ ਦਰਿ ਕਿਤੜੇ ॥
ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ! ମୋ' ପାଇଁ ଏକ ପରମ ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଲକ୍ଷେ-କୋଟି ସମାନ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ ଅନେକ ମାଗିବା ବାଲା ଅଛନ୍ତି।

ਬਾਮਣੁ ਬਿਰਥਾ ਗਇਓ ਜਨੰਮੁ ਜਿਨਿ ਕੀਤੋ ਸੋ ਵਿਸਰੇ ॥੪॥
ହେ ବ୍ରାହ୍ମଣ! ତୋର ଜନ୍ମ ବ୍ୟର୍ଥରେ ବିତି ଯାଇଛି, ଯେଉଁ ଈଶ୍ୱର ତୋତେ ବନାଇଛନ୍ତି, ତୁମେ ତାହାଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲି ଯାଇଛ||4||

ਸੋਰਠਿ ਸੋ ਰਸੁ ਪੀਜੀਐ ਕਬਹੂ ਨ ਫੀਕਾ ਹੋਇ ॥
ସୋରଠ ରାଗ ଦ୍ୱାରା ନାମ ରସ ପାନ କରିବା ଉଚିତ, ଯାହା କେବେ ଫିକା ହୁଏନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ ਦਰਗਹ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯିଏ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରିଥାଏ, ପ୍ରଭୁ-ଦରବାରରେ ତାହାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହୋଇଥାଏ||5||

ਜੋ ਪ੍ਰਭਿ ਰਖੇ ਆਪਿ ਤਿਨ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰਈ ॥
ଯାହାକୁ ପ୍ରଭୁ ରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ କେହି ମାରି ପାରେନାହିଁ।

ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਈ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ସୁଖନିଧାନ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ଅଛି, ସେ ସର୍ବଦା ନିରଙ୍କାରଙ୍କ ଗୁଣାନୁବାଦ କରିଥାଏ।

ਏਕਾ ਟੇਕ ਅਗੰਮ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰਈ ॥
ସେ ଏକ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶ୍ରା ନେଇଥାଏ ଆଉ ମନ ତନରେ ତାହାଙ୍କୁ ଧାରଣ କରିଥାଏ।

ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ਕੋ ਨ ਉਤਾਰਈ ॥
ତାହାକୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଲାଗିଥାଏ, ଯାହା କେହି କାଢ଼ି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਸਾਰਈ ॥
ଗୁରୁମୁଖୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ ଆଉ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਉਰਿ ਹਾਰਈ ॥੬॥
ହେ ନାନକ! ସେ ନିଜ ହୃଦୟରେ ସୁଖନିଧାନ ହରିନାମର ମାଳା ଧାରଣ କରିଥାଏ||6||

ਕਰੇ ਸੁ ਚੰਗਾ ਮਾਨਿ ਦੁਯੀ ਗਣਤ ਲਾਹਿ ॥
ପରମାତ୍ମା ଯାହା ମଧ କରିଥାନ୍ତି, ତାହାକୁ ଖୁସିରେ ଗ୍ରହଣ କର, ଦ୍ୱିଧା ଭାବକୁ ତ୍ୟାଗ କର।

ਅਪਣੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਲਾਇ ॥
ସେ ନିଜ କୃପା-ଦୃଷ୍ଟି କରି ନିଜେ ହିଁ ମିଳାଇ ନିଅନ୍ତି।

ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਜਾਇ ॥
ହେ ପରମପିତା! ନିଜ ଭକ୍ତକୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କର, ଯେପରି ମନରୁ ଭ୍ରମ ଦୂର ହୋଇଯାଏ।

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਸੋਈ ਸਭ ਕਮਾਇ ॥
ବିଧାତା ଯାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେହି ସବୁ କରିବାକୁ ପଡିବ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਤਿਸ ਦੈ ਵਸਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹਿ ਜਾਇ ॥
ସବୁକିଛି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବଶରେ ଅଛି, ଅନ୍ୟ କେହି ନାହାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਨਦ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਮੰਨਿ ਰਜਾਇ ॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ମାନିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସୁଖ ଓ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ||7||

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਨ ਸਿਮਰਿਆ ਸੇਈ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥
ଯେଉଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିଛି, ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଛି।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥੮॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାମ ପୁରା ହୋଇଯାଏ||8||

ਪਾਪੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਏ ਹਾਇ ॥
ପାପ କର୍ମ କରିବା ବାଲା ଅନ୍ତତଃ ହାୟ-ହାୟ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਮਥਨਿ ਮਾਧਾਣੀਆ ਤਿਉ ਮਥੇ ਧ੍ਰਮ ਰਾਇ ॥੯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେପରି ଶସ୍ୟ ଦାନାକୁ ପିଟା ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଯମରାଜ ତାହାଙ୍କ ମନ୍ଥନ କରିଥାନ୍ତି||9||

ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਨਿ ਸਾਜਨਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ॥
ଧର୍ମାତ୍ମା ପୁରୁଷ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରି ନିଜ ଜନ୍ମ ଜିତି ନେଇଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਐਸੇ ਚਵਹਿ ਕੀਤੋ ਭਵਨੁ ਪੁਨੀਤ ॥੧੦॥
ନାନକଙ୍କ ମତ ଯେ ସେ ଧର୍ମର ପ୍ରଚାର କରି ସଂସାରକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରି ଦେଇଥାନ୍ତି||10||

ਖੁਭੜੀ ਕੁਥਾਇ ਮਿਠੀ ਗਲਣਿ ਕੁਮੰਤ੍ਰੀਆ ॥
ମୁଁ ଭୁଲ ପରମର୍ଶଦାତାଙ୍କ କଥାକୁ ମିଠା ମାନି ମନ୍ଦ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଫସି ଯାଇଛି।

ନାନକ ସେଈ ଉବରେ ଜିନਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਹਿ ॥୧୧॥
ହେ ନାନକ! ଯାହାର କପାଳରେ ଉତ୍ତମ ଭାଗ୍ୟ ଅଛି, ସେ ରକ୍ଷା ପାଇ ଯାଇଛି||11||

ਸੁਤੜੇ ਸੁਖੀ ਸਵੰਨ੍ਹਿ ਜੋ ਰਤੇ ਸਹ ਆਪਣੈ ॥
ଯିଏ ନିଜ ମାଲିକଙ୍କ ସ୍ମରଣରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ, ସେ ହିଁ ସୁଖପୂର୍ବକ ଶୟନ କରିଥାଏ।

ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਛੋਹਾ ਧਣੀ ਸਉ ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਵੰਨ੍ਹਿ ॥୧୨॥
ମାଲିକଙ୍କ ପ୍ରେମ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛେଦ ବାଲା ଆଠ ପ୍ରହର ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହୋଇଥାଏ||12||

ਸੁਤੜੇ ਅਸੰਖ ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ ਕਾਰਣੇ ॥
ମିଥ୍ୟା ମାୟା କାରଣରୁ ଅଗଣତି ଲୋକ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ଶୟନ କରିଥାନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਾਗੰਨ੍ਹਿ ਜਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣੇ ॥୧୩॥
ହେ ନାନକ! ଯିଏ ଜିହ୍ୱାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମର ଉଚ୍ଚାରଣ କରିଥାଏ, ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ହିଁ ଜାଗ୍ରତ ବୋଲା ଯାଇଥାଏ||13||

ਮ੍ਰਿਗ ਤਿਸਨਾ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ ਵੁਠੇ ਨਗਰ ਗੰਧ੍ਰਬ ॥
ମୃଗତୃଷ୍ଣା ଏବଂ ଗନ୍ଧର୍ବ ନଗରୀକୁ ଦେଖି ଲୋକମାନେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ଅଛନ୍ତି।

ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਫਬ ॥୧୪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆରାଧନା କରିଥାନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମନ ତନ ଦ୍ୱାରା ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଥାଏ||14||

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੰਮ੍ਰਥ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥
ପରଂବ୍ରହ୍ମ ପତିତ ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ସର୍ବକଳା ସମର୍ଥ ଏବଂ ଅନନ୍ତ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਸੋ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥੧੫॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਨ੍ਤਿ- ਸੇ ਯਾਹਾਰ ਉਦ੍ਧਾਰ ਕਰਿਥਾਨ੍ਤਿ, ਸੇ ਸੇਹਿ ਸ੍ਰੁਜਨਹਾਰਙ੍ਕ ਸ੍ਮਰਣ ਕਰਿਥਾਏ||15||

ਦੂਜੀ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ ਇਕਸ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥
ਦੈਤ੍ਯਭਾਵਰ ਕੁਮਾਰ੍ਗ ਤ੍ਯਾਗ ਕਰਿ ਭਗਵਾਨਙ੍ਕ ਸਹਿਤ ਹ੍ਰੁਦਯ ਲਗਾਇ ਰਖ।

ਦੂਜੈ ਭਾਵੀਂ ਨਾਨਕਾ ਵਹਣਿ ਲੁੜ੍ਹੰਦੜੀ ਜਾਇ ॥੧੬॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਦੈਤ੍ਯਭਾਵਰੇ ਰਹਿਵਾ ਵਾਲਾ ਲੋਕ ਨਦੀਰੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿਤ ਚਿਜ ਭਲਿ ਅਟੇ||16||

ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਸਉਦਾ ਕਰਨਿ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥
ਲੋਕਮਾਨੇ ਤ੍ਰਿਗੁਣਾਮ੍ਕ ਮਾਯ੍ਯਾਰ ਵਜਾਰਰੇ ਜੀਵਨਰ ਸਉਦਾ ਕਰਿਥਾਨ੍ਤਿ।

ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਜਿਨੀ ਲਦਿਆ ਸੇ ਸਚੜੇ ਪਾਸਾਰ ॥੧੭॥
ਵਾਸ੍ਤਵਰੇ, ਤਾਹਾਕੁ ਹਿଁ ਸਚ੍ਚਾ ਵ੍ਯਾਪਾਰੀ ਕੁਹਾਯਾਏ, ਯିਏ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚ੍ਚਾ ਸਉਦਾ ਲਦਿਥਾਏ।||17||

ਪੰਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਜਾਣਈ ਭੂਲੀ ਫਿਰੈ ਗਵਾਰਿ ॥
ਗਾਉଁଲି ਜੀਵ-ਸ੍ਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮਰ ਰਾਸ੍ਤਾ ਜਾਣੇ ਨਾହିଁ ਆਉ ਪਥਭ੍ਰਸ੍ਟ ਰਹਿਥਾਏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਇ ਕੈ ਪਉਦੇ ਨਰਕਿ ਅੰਧ੍ਾਰ ॥੧੮॥
ਹੇ ਨਾਨਕ! ਭਗਵਾਨਙ୍କୁ ਭੁਲି ਸੇ ਘੋਰ ਨର୍କରେ ପଡିଥାଏ||18||

ਮਾਇਆ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮਾਂਗੈ ਦੰਮਾਂ ਦੰਮ ॥
ਜੀਵਰ ਮਨରେ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਭੁਲି ହୁଏନାହିଁ, ਵਰଂ ਅଧ୍ਿਕରୁ ਧਨ ହିଁ ମାଗିଥାଏ।

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕਰੰਮਿ ॥੧੯॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਨ୍ਤਿ ਯେ ਯਦਿ ਭਾਗ੍ਯରେ ਮਧ ਨਥਾଏ, ਤਾਹਾକୁ ਪ୍ਰਭୁ ସ୍ମରଣରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ||19||

ਤਿਚਰੁ ਮੂਲਿ ਨ ਥੁੜੀਂਦੋ ਜਿਚਰੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥
ਯେ ପର୍ଯ୍ਯନ୍ତ ଈଶ୍ਵର କୃପା ରହିଥାଏ, ସେ ପର୍ଯ୍ਯନ୍ତ କୌଣସି ଚିଜର ଅଭାବ ରହେ ନାହିଁ।

ਸਬਦੁ ਅਖੁਟੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕਾ ਖਾਹਿ ਖਰਚਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥੨੦॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଶବ୍ଦ-ପ୍ରଭୁ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ଭଣ୍ଡାର ଅଟନ୍ତି, ଏହି ଧନକୁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଖର୍ଚ୍ଚ/ଉପଯୋଗ କରାଯାଇ ପାରେ|20||

ਖੰਭ ਵਿਕਾਂਦੜੇ ਜੇ ਲਹਾਂ ਘਿੰਨਾ ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ ॥
ଯଦି ଡେଣା ବିକ୍ରି ହେଉଅଛି, ତାହାକୁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ମୂଲ୍ୟରେ କ୍ରୟ କରିନେବି।

ਤੰਨਿ ਜੜਾਂਈ ਆਪਣੈ ਲਹਾਂ ਸੁ ਸਜਣੁ ਟੋਲਿ ॥੨੧॥
ତାହାକୁ ନିଜ ଶରୀରରେ ଲଗାଇ ନିଜ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସନ୍ଧାନ କରିନେବି||21||

ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਦੈ ਸਾਹੁ ॥
ମୋର ସଜ୍ଜନ ପ୍ରଭୁ ହିଁ ସଚ୍ଚା ବାଦଶାହ ଅଟନ୍ତି, ସେ ଶାହ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବଡ ଅଟନ୍ତି।

ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਬਹਿਠਿਆ ਸੋਹੀਐ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥੨੨॥
ତାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ବସିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ସବୁ ଲୋକମାନେ ତାହାଙ୍କ ଭରସାରେ ହିଁ ରହିଥାନ୍ତି। ||22||

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 6॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਹੀ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨੁ ॥
ହେ ଭାଇ! ତୁମେ ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କରି ନାହଁ, ନିଜ ଜୀବନ ବେକାରରେ ହରାଇ ଦେଇଛ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕਉ ਮੀਨੁ ॥੧॥
ଗୁରୁ ନାନକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଏହିଭଳି ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କର, ଯେପରି ମାଛ ପାଣିରେ ଲୀନ ରହିଥାଏ||1||

ਬਿਖਿਅਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਰਚਿਓ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸੁ ॥
ହେ ଭାଇ! କାହିଁକି ବିକାରରେ ଲୀନ ହେଉଅଛ, ତୁମେ ତାହା ଠାରୁ ଏକ କ୍ଷଣ ପାଇଁ ଅଲଗା ହେଉ ନାହଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸ ॥੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର, ଯମର ଫାଶ ପଡିବ ନାହିଁ||2||

ਤਰਨਾਪੋ ਇਉ ਹੀ ਗਇਓ ਲੀਓ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ॥
ତୁମର ଯୌବନ ଏପରି ଚାଲି ଯାଇଛି, ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ତନର କବଜା କରି ନେଇଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିନିଅ, ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେଉଅଛି||3||

ਬਿਰਧਿ ਭਇਓ ਸੂਝੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ॥
ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଇଛି, କୌଣସି ହୋସ ନାହିଁ, ମସ୍ତକ ଉପରେ ମୃତ୍ୟୁ ଝୁଲି ରହିଛି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥੪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବାଉଳା ନର! ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରି ନାହଁ କାହିଁକି?||4||

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥
ହେ ଭାଇ! ଧନ-ଦୌଲତ, ପତ୍ନୀ ଏବଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଯେପରି ତୁମେ ନିଜର ମାନି ନେଇଥିଲ।

ਇਨ ਮੈ ਕਛੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਜਾਨਿ ॥੫॥
ନାନକଙ୍କ ସଚ୍ଚା କଥା ମାନି ନିଅ ଯେ ଏଥିରେ କେହି ତୋ'ର ସାଥି ନାହାନ୍ତି||5||

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥
ଈଶ୍ୱର ପତିତ ଜୀବର ଉଦ୍ଧାର କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ଭୟଭଞ୍ଜନ ଏବଂ ଅନାଥର ନାଥ ଅଟନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥਿ ॥੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହା ଭାବି ନିଅ ଯେ ସେ ସର୍ବଦା ତୁମର ସାଥିରେ ରହିଥାନ୍ତି||6||

ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ਤੋ ਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥
ଯେଉଁ ଭଗବାନ ତୋତେ ସୁନ୍ଦର ତନ-ଧନ ଦେଇଛନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ କରି ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਬ ਕਿਉ ਡੋਲਤ ਦੀਨ ॥੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ବାଉଳା ନର! ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୀନ ହୋଇ କାହିଁକି ବିଚଳିତ ହେଉଛୁ॥7

ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥
ଯେଉଁ ପରମେଶ୍ୱର ଶରୀର, ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତି, ସୁଖ-ସୁବିଧା ଆଉ ରହିବା ପାଇଁ ଘର ଦେଇଛନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮੁ ॥੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ସେହି ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ କାହିଁକି କରି ନାହଁ||8||

ਸਭ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ ॥
ପରମାତ୍ମା ସବୁ ସୁଖ ଦେବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି, ତାହାଙ୍କ ଅତିରିକ୍ତ ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି।

କହୁ ନାନକ ସୁନି ରେ ମନਾ ତਿହ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥੯॥

ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ତାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମୁକ୍ତି ହୋଇଯାଏ||୨||

Page 1427

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਤਿਹ ਭਜੁ ਰੇ ਤੈ ਮੀਤ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ଯାହାଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ, ତୁମେ ତାହାଙ୍କ କୀର୍ତ୍ତିଗାନ କର।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ ॥੧੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ମୋର କଥା ଶୁଣ, ଜୀବନ ପ୍ରତି କ୍ଷଣରେ ହ୍ରାସ ହେଉଅଛି||10||

ਪਾਂਚ ਤਤ ਕੋ ਤਨੁ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥
ହେ ଚତୁର ବ୍ୟକ୍ତି! ଏହା ଜାଣି ନିଅ ଯେ ଈଶ୍ୱର ପାଞ୍ଚ ତତ୍ତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ତନର ରଚନା କରିଛନ୍ତି।

ਜਿਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ ਮਾਨੁ ॥੧੧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ମାନି ନିଅ ଯେ, ଯାହାଙ୍କ ଠାରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛ, ସେଥିରେ ହିଁ ବିଲୀନ ହେବାକୁ ପଡେ||11||

ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ ਬਸੈ ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ॥
ସନ୍ଥ ପୁରୁଷ ଚିତ୍କାର କରି ଏହା କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱର ପ୍ରତି ଘଟରେ ରହିଥାନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ ਭਉ ਨਿਧਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥੧੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ହରି ଭଜନ କରିନିଅ, ଭବସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯିବ||12||

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥
ଯାହାଙ୍କୁ କୌଣସି ସୁଖ-ଦୁଃଖ, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅଭିମାନ ସ୍ପର୍ଶ କରେନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸੋ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨ ॥੧੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ବାସ୍ତବରେ ସେହିଁ ଭଗବାନଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟନ୍ତି||13||

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ ॥
ଯାହା ଉପରେ ପ୍ରଶଂସା ଅଥବା ନିନ୍ଦାର ପ୍ରଭାବ ପଡେ ନାହିଁ, ଲୁହା ଓ ସୁନାକୁ ସମାନ ମାନିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨਿ ॥੧੪॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ସେଥିରେ ମୁକ୍ତି ମିଳି ପାରିବ||14||

ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਜਾ ਕੈ ਨਹੀ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨਿ ॥
ଯାହାକୁ ଖୁସି ଅଥବା ଦୁଃଖ ପ୍ରଭାବିତ କରେନାହିଁ, ଶତ୍ରୁ ଏବଂ ମିତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ସମାନ ମାନିଥାଏ।

କହୁ ନାନକ ସୁନି ରେ ମନା ମୁକତି ତାହି ତै ଜାନି ॥୧୫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ନିହିତ ଅଛି||15||

ତै କାହୂ କଉ ଦେତ ନହି ନହି ତै ମାନତ ଆନ ॥
ଯିଏ ନା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଡରାଇ ଥାଆନ୍ତି, ନା କାହାର ଭୟ ମାନିଥାନ୍ତି।

କହୁ ନାନକ ସୁନି ରେ ମନା ଗିଆନୀ ତାହି ବଖାନି ॥୧୬॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ତାହାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନୀ କହିବା ଉଚିତ||16||

ଜିହି ବିଖିଆ ସଗଲୀ ତଜୀ ଲୀଓ ଭେਖ ବୈରାଗ ॥
ଯିଏ ବିକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ, ସଂସାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ବୈରାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଏ।

କହୁ ନାନକ ସୁନୁ ରେ ମନା ତିହ ନର ମାथै ଭାଗୁ ॥୧୭॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟେ। ||17||

ଜିହି ମାଇଆ ମମତା ତଜୀ ସଭ ତେ ଭଇଓ ଉଦାସୁ ॥
ଯିଏ ମାୟା-ମମତା ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିର୍ଲିପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି।

କହୁ ନାନକ ସୁନୁ ରେ ମନା ତିହ ଘଟି ବ୍ରହମ ନିବାସୁ ॥୧୮॥
ନାନକ କହନ୍ତି- ହେ ମନ! ଶୁଣ, ବାସ୍ତବରେ ତାହାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ନିବାସ ହୋଇଥାଏ||18||

ଜିହି ପ୍ରାନୀ ହଉମै ତଜୀ କରତା ରାମୁ ପଛାନି ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଅହଂକୁ ତ୍ୟାଗ କରି କର୍ତ୍ତା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଜାଣି ନେଇଛି,

କହୁ ନାନକ ବହୁ ମୁਕତି ନରୁ ଇହ ମନ ସାची ମାନୁ ॥୧୯॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ସଂସାରର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟେ, ଏହି ସତ୍ୟତାକୁ ମନରେ ସ୍ୱୀକାର କରିନିଅ||19||

ତै ନାସନ ଦୁରମତି ହରନ କଲି ମै ହରି କୋ ନାମୁ ॥
କଳିଯୁଗରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନାମ ଭୟକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ବାଲା ଆଉ ଦୁର୍ମତିର ହରଣ କରିବା ବାଲା ଅଟନ୍ତି।

ନିସି ଦିନୁ ଜୋ ନାନକ ଭଜै ସଫଲ ହୋହି ତିହ କାମ ॥୨୦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି- ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ରାତିଦିନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାର ସବୁ କାମ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ||20||

ਜਿਹਬਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥
ଜିହ୍ୱା ଦ୍ୱାରା ଗୋବିନ୍ଦଙ୍କ ଭଜନ କର, କାନରେ ହରିନାମର କୀର୍ତ୍ତନ ଶୁଣ।

କହୁ ନਾନକ ସୁନି ରେ ମନା ପରହି ନ ଜମ କै ଧାମ ॥୨୧॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ଏହାଦ୍ୱାରା ଯମପୁରୀରେ ପଡିବ ନାହିଁ||21||

ଜୋ ପ୍ରାନੀ ମମତା ତଜै ଲୋଭ ମୋହ ଅହଂକାର ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ମମତା, ଲୋଭ, ମୋହ ଏବଂ ଅହଂକାରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ।

କହୁ ନਾନକ ଆପନ ତରै ଅଉରନ ଲେତ ଉଧାର ॥୨୨॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ନିଜେ ସଂସାର ସାଗରରୁ ପାର ହୋଇଯାଏ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାଏ||22||

ଜିଉ ସୁପନା ଅରୁ ପେਖନା ଐସେ ଜଗ କଉ ଜାନਿ ॥
ଯେପରି ସ୍ୱପ୍ନ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ, ସେପରି ହିଁ ଦୁନିଆକୁ ମାନି ନିଅ।

ਇਨ ମै କଛୁ ସାଚୋ ନହੀ ନਾନକ ବିନੁ ଭଗਵାନ ॥୨୩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ବିନା ଏଥିରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟତା ନଥାଏ||23||

ନିସି ଦିନੁ ମାਇଆ କାରନେ ପ୍ରାନੀ ଡୋଲତ ନୀତ ॥
ଧନ-ଦୌଲତ ପାଇଁ ପ୍ରାଣୀ ଦିନରାତି ବିଚଳିତ ରହିଥାଏ।

କୋଟନ ମै ନਾନକ କୋਊ ନାରାਇନੁ ଜିହ ଚୀତਿ ॥୨୪॥
ହେ ନାନକ! କୋଟି କୋଟି ମଧ୍ୟରେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାର ହୃଦୟରେ ଈଶ୍ୱର ରହିଥାନ୍ତି ||24||

ଜୈସେ ଜଲ ତେ ବୁଦବୁଦା ଉਪଜै ବିନସै ନୀତ ॥
ଯେପରି ଜଳରୁ ପ୍ରତିଦିନ ଫୋଟକା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ,

ଜଗ ରଚନା ତୈସେ ରଚୀ କହୁ ନਾନକ ସୁନਿ ମୀତ ॥୨୫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମିତ୍ର! ଶୁଣ, ଜଗତ ରଚନା ମଧ୍ୟ ସେପରି ହିଁ ରଚିତ ହୋଇଛି||25||

ପ୍ରାନੀ କଛୁ ନ ଚେତਈ ମଦି ମାਇଆ କୈ ଅਂଧ ॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ଅନ୍ଧ ବନି ପ୍ରାଣୀକୁ କିଛି ସ୍ମରଣ ରହେ ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੨੬॥
ହେ ନାନକ! ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଯମର ଫନ୍ଦାରେ ପଡିଥାଏ||26||

ਜਉ ਸੁਖ ਕਉ ਚਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੇਹ ॥
ଯଦି ସର୍ବଦା ସୁଖ ଚାହୁଁଅଛ, ତାହାହେଲେ ରାମଙ୍କ ଶରଣ ନିଅ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥੨੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ଏହି ମାନବ ଶରୀର ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ, ଏହାକୁ ବ୍ୟର୍ଥରେ ହରାଏ ନାହିଁ||27||

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ ॥
ମୂର୍ଖ ଲୋକ ଧନ ପାଇଁ ଦୌଡିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ ॥੨੮॥
ହେ ନାନକ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଜୀବନ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ||28||

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿ ਦਿਨੁ ਭਜੈ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଦିନ-ରାତି ଭଜନ କରିଥାଏ, ତାହାକୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ରୂପ ମାନ।

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥੨੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ସଚ୍ଚା କଥା ମାନି ନିଅ ଯେ ଈଶ୍ୱର ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଭକ୍ତରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନଥାଏ||29||

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਫਧਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮੁ ॥
ମନ ମାୟାରେ ଫସି ରହିଥାଏ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମ ଭୁଲି ହୋଇ ଯାଇଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥੩੦॥
ଗୁରୁ ନଅଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ଜୀବନ କୌଣସି କାମରେ ଆସେ ନାହିଁ||30||

ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧੁ ॥
ମାୟାର ନିଶାରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ପ୍ରାଣୀ ରାମକୁ ସ୍ମରଣ କରେନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੰਧ ॥੩੧॥
ନାନକ! ପ୍ରଭୁ-ଭଜନ ବିନା ତାହାଙ୍କ ଗଳାରେ ମୃତ୍ୟୁର ଫନ୍ଦା ପଡିଥାଏ||31||

ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਇ ॥
ସୁଖରେ ବହୁତ ସାଥୀ ବନିଯାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଦୁଃଖରେ କେହି ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥੩੨॥
ଗୁରୁ ନାନକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କରିନିଅ, କାରଣ ଅନ୍ତରେ ତାହା ହିଁ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ||32||

ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਜਮ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥
ବିଚରା ପ୍ରାଣୀ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରରେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ ଦୂର ହୁଏନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਨਿਰਭੈ ਪਾਵਹਿ ਬਾਸੁ ॥੩੩॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ କରିଲେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇଯିବ||33||

ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥
ମୁଁ ବହୁତ ପ୍ରୟାସ କରି ନେଇଛି, କିନ୍ତୁ ମନର ଅହଂକାର ଦୂର ହୋଇନାହିଁ।

ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਫਧਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥੩੪॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି- ହେ ଭଗବାନ! ଦୁର୍ମତିରେ ଫସି ରହିଛୁ, ମୋତେ ରକ୍ଷା କର||34||

ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧਿ ਫੁਨਿ ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ ॥
ପିଲାଦିନ, ଯୌବନ ଆଉ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ- ଜୀବନର ତିନି ଅବସ୍ଥା ରହିଥାଏ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨੁ ॥੩੫॥
ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଭଜନ ବିନା ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ ଭାବ||35||

ਕਰਣੋ ਹੁਤੋ ਸੁ ਨਾ ਕੀਓ ਪਰਿਓ ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ ॥
ଯାହା ତୁମର କରଣୀୟ ଥିଲା, ତାହା (ପ୍ରଭୁ-ଭଜନ) ତୁ ଲାଳସାରେ ଫସି ଆଦୌ କରି ନାହୁଁ।

ਨਾਨਕ ਸਮਿਓ ਰਮਿ ਗਇਓ ਅਬ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ ॥੩੬॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ଅନ୍ଧ! ସାମୀ ଅତିବାହିତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ କାହିଁକି ରୋଦନ କରୁଅଛୁ?||36||

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸਤ ਨਾਹਿਨ ਮੀਤ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ମନ ତୁମର ମାୟାରେ ଲୀନ ଅଛି, ଯାହା ଏଥିରୁ ବାହାରେ ନାହିଁ।

ਨਾਨਕ ਮੂਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਜਿਉ ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਿਨ ਭੀਤਿ ॥੩੭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେପରି ପ୍ରାଚୀରରେ ନିର୍ମିତ ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରାଚୀର ଛଡେ ନାହିଁ, ସେପରି ହିଁ ତୁମ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ||37||

ਨਰ ਚਾਹਤ ਕਛੁ ਅਉਰ ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ ॥
ମନୁଷ୍ୟ ଚାହିଁ ଥାଏ କିଛି, କିନ୍ତୁ ହୋଇଥାଏ ଆଉ କିଛି।

ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ਠਗਉਰ ਨਾਨਕ ਫਾਸੀ ਗਲਿ ਪਰੀ ॥੩੮॥
ହେ ନାନକ! ଲୋକଙ୍କୁ ଧୋକା ଦେବାର ଭାବନାରେ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଫସି ଯାଇଛି||38||

ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੋ ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ ॥
ଲୋକମାନେ ସୁଖ ପାଇଁ ବହୁତ ପ୍ରୟାସ କରିଥାନ୍ତି, ପରନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ବନ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ କିଛି ମଧ କରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥੩੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଶୁଣ, ବାସ୍ତବରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯାହା ଉଚିତ ଲାଗିଥାଏ, ତାହା ହୋଇଥାଏ||39||

ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ॥
ଏହି ଜଗତ ଭିକାରି ଭଳି ବୁଲୁଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସବୁଙ୍କୁ ଦେବା ବାଲା ପରମେଶ୍ୱର ହିଁ ଅଟନ୍ତି।

କହୁ ନାନକ ମନ ସିମରୁ ତਿਹ ପୁରନ ହୋਵହି କାମ ॥୪୦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ହେ ମନ! ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଏ||40||

ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ କହା କରै ଜଗୁ ସୁପନେ ଜିਉ ଜାନୁ ॥
ହେ ଭାଇ! ମିଥ୍ୟା ଅଭିମାନ କାହିଁକି କରୁଅଛ, ଏହି ଦୁନିଆ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ।

ਇਨ ਮੈ କଛୁ ତେରୋ ନହੀ ନାନକ କହਿਓ ਬਖਾନਿ ॥୪୧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ତୋର ନୁହେଁ||41||

ਗਰਬੁ କରତੁ ହै ଦେହ କୋ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨ ਮੈ ਮੀਤ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ତୁମେ ଶରୀରର ଗର୍ବ କରୁଅଛ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ କ୍ଷଣରେ ହିଁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ।

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ କହਿਓ ନାନକ ତਿਹਿ ଜଗୁ ଜੀତਿ ॥୪୨॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯଶୋଗାନ କରିଥାଏ, ସେ ହିଁ ଜଗତ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିଥାଏ||42||

ਜਿਹ ਘਟਿ ସିମରନੁ ରାମ କୋ ସୋ ନରୁ ମୁକਤਾ ଜାନୁ ॥
ଯାହାର ହୃଦୟରେ ରାମଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଅଛି, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ମୁକ୍ତ ଅଟେ।

ਤਿਹਿ ନର ହରਿ ਅੰਤਰੁ ନହੀ ନାନକ ସାची ମାନୁ ॥୪୩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟ ମାନିବା, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଠାରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନାହିଁ||43||

ਏକ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜਿਹ ପ୍ରାନੀ କै ନାହਿ ਮਨਿ ॥
ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀର ମନରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭକ୍ତି ନାହିଁ,

ਜੈਸੇ ਸੂକର ਸੁਆਨ ନାନକ ମାନੋ ତਾਹਿ ତନੁ ॥୪୪॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ତାହାଙ୍କ ତନ ଘୁଷୁରି ଏବଂ କୁକୁର ଭଳି ଭାବି ନିଅ||44||

ਸੁਆਮੀ କୋ ਗ੍ਰਿਹੁ ଜିਉ ସଦା ਸੁਆਨ ତଜତ ନହੀ ନିତ ॥
ଯେପରି କୁକୁର ମାଲିକଙ୍କ ଘର କଦାପି ଛାଡେ ନାହିଁ।

ନାନକ ଇହ ବିଧି ହରି ଭଜଉ ଇକ ମନି ହୁଇ ଇକ ଚିତି ॥୪୫॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହିଭଳି ଏକାଗ୍ରଚିତ୍ତ ହୋଇ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଭଜନ କର||45||

ତୀରଥ ବରତ ଅରୁ ଦାନ କରି ମନ ମୈ ଧରୈ ଗୁମାନୁ ॥
ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତୀର୍ଥ, ବ୍ରତ-ଉପବାସ ଏବଂ ଦାନ-ପୂଣ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ମନରେ ଅଭିମାନ କରିଥାଏ।

ନାନକ ନିହଫଲ ଜାତ ତିହ ଜିଉ କୁੰਚର ଇସନାନୁ ॥୪୬॥
ହେ ନାନକ! ତାହାର ସବୁ କର୍ମ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇଯାଏ, ଯେପରି ହାତୀ ସ୍ନାନ କରିବା ପରେ ଧୂଳି ଉଡାଇ ଥାଏ||46||

ସିରୁ କଁପିଓ ପଗ ଡଗମଗੋ ନୈନ ଜੋତି ତੇ ହୀନ ॥
ମସ୍ତକ ଥରୁଅଛି, ପାଦ ଟଳମଳ ହେଉଛି ଆଉ ଆଖିର ଶକ୍ତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଯାଉଛି।

କହୁ ନାନକ ଇହ ବିଧି ଭଈ ତਊ ନ ହରି ରସି ਲੀନ ॥୪୭॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ଏହି ଦଶା ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏହାପରେ ମଧ୍ୟ ଜୀବ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଭଜନରେ ଲୀନ ହେଉନାହିଁ ||47||

Page 1429

ਨਿਜ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗਤੁ ਮੈ ਕੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥
ଦୁନିଆକୁ ମୁଁ ନିଜର ବନାଇ ଦେଖି ନେଇଛି, ପରନ୍ତୁ କେହି କାହାର ନୁହନ୍ତି।

ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਿਹ ਰਾਖੋ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥੪੮॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ କେବଳ ପ୍ରଭୁ-ଭକ୍ତି ହିଁ ସ୍ଥିର ଅଟେ, ଏହାକୁ ହିଁ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାପନ କର||48||

ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ ॥
ହେ ମିତ୍ର! ଏହି ସତ୍ୟ ମାନି ନିଅ ଯେ ଏହି ଜଗତ ରଚନା ମିଥ୍ୟା ଅଟେ।

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਾ ਰਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤਿ ॥੪੯॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରାଚୀର ଭଳି କିଛି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିର ନୁହେଁ||49||

ਰਾਮੁ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ ਜਾ ਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥
ଦଶରଥ-ସୂତ ରାମ ମଧ୍ୟ ସଂସାର ତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି, ଲଙ୍କାପତି ରାବଣ ମଧ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଛି, ଯାହାର ବହୁତ ବଡ ପରିବାର ଥିଲା।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰੁ ॥੫੦॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ଏହି ସଂସାର ସ୍ୱପ୍ନ ଭଳି ଅଟେ ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାୟୀ ନୁହେଁ||50||

ਚਿੰਤਾ ਤਾ ਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ ॥
ଚିନ୍ତା ତାହା କରିବା ଉଚିତ, ଯାହା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ।

ਇਹੁ ਮਾਰਗੁ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥੫੧॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ସଂସାର ମାର୍ଗରେ କେହି ସ୍ଥିର ନୁହନ୍ତି||51||

ਜੋ ਉਪਜਿਓ ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ ਪਰੋ ਆਜੁ ਕੈ ਕਾਲਿ ॥
ଯିଏ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇଥାଏ, ସେ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥੫੨॥
ଏଣୁ ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସବୁ ଜଞ୍ଜାଳ ତ୍ୟାଗ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣଗାନ କର||52||

ਦੋਹਰਾ ॥
ଦୋହା॥

ਬਲੁ ਛੁਟਕਿਓ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਕਛੁ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
ଆମର ବଳ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଯାଇଛି, ବନ୍ଧନରେ ପଡି ଯାଇଛି ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେଉନାହିଁ।

କହୁ ନਾନକ ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ ਗਜ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥੫੩॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଶ୍ରା ହିଁ ଅଛି, ଯେପରି ହାତୀକୁ କୁମ୍ଭୀର ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସହାୟତା କରିଥିଲେ||53||

ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥
ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଠାରେ ନିଷ୍ଠା ରଖିଲେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ବଳ ପୁନଃ ମିଳିଯାଏ, ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ, ସବୁ ଉପାୟ ସାକାର ହୋଇଯାଏ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੈ ਹਾਥ ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ ॥੫੪॥
ହେ ନାନକ! ସବୁ କିଛି ତୁମ ହାତରେ ହିଁ ଅଛି, ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ସହାୟତା କରି ପାରିବ||54||

ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭਿ ਤਜਿ ਗਏ ਕੋਊ ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥਿ ॥
ଆମର ସବୁ ସାଥି ଛାଡି ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି, କେହି ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଥିରେ ରହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਪਤਿ ਮੈ ਟੇਕ ਏਕ ਰਘੁਨਾਥ ॥੫੫॥
ନାନକ ବିନତି କରନ୍ତି ଯେ ହେ ପରମେଶ୍ୱର! ଏହି ବିପତ୍ତିର ସମୟ ଏକମାତ୍ର ତୁମର ହିଁ ଆଶ୍ରା ଅଟେ||55||

ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਸਾਧੁ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥
ହରିନାମ ଓ ସାଧୁ ସ୍ଥାୟୀ ଅଟେ, ଗୁରୁ ପରମେଶ୍ୱର ସର୍ବଦା ସ୍ଥିର ଅଟନ୍ତି।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤੁ ॥੫੬॥
ହେ ନାନକ! ଏହି ଜଗତରେ କେହି ବିରଳ ହିଁ ଗୁରୁମନ୍ତ୍ରର ଜପ କରିଛି||56||

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰ ਮੈ ਗਹਿਓ ਜਾ ਕੈ ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥
ରାମନାମ ହୃଦୟରେ ବାସ କରି ନେଇଛି, ଯାହାର ସମକକ୍ଷ କିଛି ନାହିଁ।

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ ਦਰਸੁ ਤੁਹਾਰੋ ਹੋਇ ॥੫੭॥੧॥
ଯାହାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସଙ୍କଟ ଦୂର ହୋଇଯାଏ ଆଉ ହରିଙ୍କ ଦର୍ଶନ ହୋଇଯାଏ||57||1||

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ମୁନ୍ଦାବଣୀ ମହଲା 5॥

ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥
ଥାଳିରେ ତିନୋଟି ବସ୍ତୁ ପରଷା ଯାଇଛି-ସତ୍ୟ, ସନ୍ତୋଷ ଏବଂ ବିଚାର।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ ਜਿਸ ਕਾ ਸਭਸੁ ਅਧਾਰੋ ॥
ଏଥିରେ ଠାକୁରଙ୍କ ଅମୃତମୟ ନାମ ମଧ୍ୟ ରଖା ଯାଇଛି, ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଶ୍ରା ଅଟେ।

ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇ ਕੋ ਭੁੰਚੈ ਤਿਸ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੋ ॥
ଯିଏ ଏହି ଭୋଜନର ସେବନ କରିଥାଏ, ଏହା ଭୋଗ କରିଥାଏ, ତାହାର ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଯାଏ।

ਏਹ ਵਸਤੁ ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੁ ਉਰਿ ਧਾਰੋ ॥
ଏହି ଅମୃତମୟ ନାମ ବସ୍ତୁକୁ ତ୍ୟାଗ କରା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହାକୁ ନିତ୍ୟ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ କର।

ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ ਚਰਨ ਲਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੋ ॥੧॥
ଏହି ଅନ୍ଧକାର ଭରା ସଂସାରକୁ ହରି-ଚରଣରେ ଲଗାଇ ପାର କରାଯାଇ ପାରେ, ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ସବୁଆଡେ ବ୍ରହ୍ମର ପ୍ରସାର ଅଛି||1||

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ଶ୍ଲୋକ ମହଲା 5॥

ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੋ ਨਾਹੀ ਮੈਨੋ ਜੋਗੁ ਕੀਤੋਈ ॥
ହେ ପରମ ପିତା! ତୋର ସାହାଯ୍ୟକୁ କେହି ବୁଝି ପାରି ନାହାନ୍ତି, ତୁମେ ହିଁ ମୋତେ ପ୍ରତିଭାଶାଳୀ ବନାଇଛ।

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ ਕੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ ਪਇਓਈ ॥
କାରଣ ମୋ' ଭଳି ଗୁଣବିହୀନ ପାଖରେ କୌଣସି ଗୁଣ ନଥିଲା, ତୁମେ ସ୍ୱୟଂ ହିଁ ମୋ' ଉପରେ କୃପା କରିଅଛ।

ਤਰਸੁ ਪਇਆ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ ॥
ତୁମେ କୃପା କରିଅଛ, ମୋତେ ସଜ୍ଜନ ସଦଗୁରୁ ମିଳି ଯାଇଛନ୍ତି।

ନାନକ ନାମୁ ମିଲୈ ତਾਂ ଜੀਵਾਂ ତନୁ ମନୁ ଥੀਵੈ ହରିଆ ॥୧॥
ଗୁରୁ ନାନକ କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଭୁ-ନାମ ଉପରେ ହିଁ ମୋର ଜୀବନ ନିର୍ଭର କରିଛି, ଏଣୁ ନାମ ମିଳିବା ପରେ ହିଁ ଜୀବିତ ରହିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ମୋର ତନ ମନ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଛି||1||

୧ଓ ସତିଗୁର ପ୍ରସାଦି ॥
ଈଶ୍ୱର ଏକ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁଙ୍କ କୃପାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଯାଇ ପାରେ।

ରାଗ ମାଲਾ ॥
ରାଗ ମାଳା ॥

ରାଗ ଏକ ସଂଗି ਪੰਚ ବରଂଗନ ॥
ଏକ ରାଗ ସହିତ ତାହାଙ୍କ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ ଅଛି,

ସଂଗି ଅଲਾପହି ଆठଉ ନੰଦନ ॥
ରାଗର ଆଠ ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି।

ପ୍ରଥମ ରାଗ ਭੈରଉ ବୈ କରହी ॥
ରାଗୀ ସଙ୍ଗୀତକାର ପ୍ରଥମ ରାଗ ଭୈରବକୁ ମାନିଥାନ୍ତି,

ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ ਸੰਗਿ ਉਚਰਹੀ ॥
ଯାହାଙ୍କ ସହିତ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ ମଧ୍ୟ ଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ।

ਪ੍ਰਥਮ ਭੈਰਵੀ ਬਿਲਾਵਲੀ ॥
ରାଗ ଭୈରବର ପ୍ରଥମ ନାରୀ ଭୈରବୀ, ତାହାପରେ ବିଲାବଲୀ,

ਪੁੰਨਿਆਕੀ ਗਾਵਹਿ ਬੰਗਲੀ ॥
ପୁଣ୍ୟା ଆଉ ବଙ୍ଗାଳୀ ଗାନ କରାଯାଇ ଥାଏ,

ਪੁਨਿ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ ਬਾਰੀ ॥
ତାହାପରେ ଅସଲେଖୀ ଗାନର ପାଳି ଆସିଥାଏ।

ਏ ਭੈਰਉ ਕੀ ਪਾਚਉ ਨਾਰੀ ॥
ଏହି ରାଗ ଭୈରବର ପାଞ୍ଚ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ।

ਪੰਚਮ ਹਰਖ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਹਿ ॥
ଏହାର ପୁତ୍ର ପଞ୍ଚମ, ହର୍ଷ, ଦିସାଖ, ବଙ୍ଗାଲମ,

ਬੰਗਾਲਮ ਮਧੁ ਮਾਧਵ ਗਾਵਹਿ ॥੧॥
ମଧୁ, ମାଧବ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଗାନ ଶୁଣାଇ ଥାଆନ୍ତି||1||

ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ ਗਾਵਹੀ ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥
ତାହା ସହିତ ଲଲିତ ଏବଂ ବିଲାବଲ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଅନୁସାରେ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਭੈਰਵ ਕੇ ਗਾਵਹਿ ਗਾਇਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥੧॥
ଏହି ରାଗ ଭୈରବର ଆଠ ପୁତ୍ରର ଗାୟକ ଗାନ କରିଥାନ୍ତି ||1||

ਦੁਤੀਆ ਮਾਲਕਉਸਕ ਆਲਾਪਹਿ ॥
ଦ୍ୱିତୀୟ ରାଗ ମାଲକିନ୍ସ ଗାନ କରାଯାଏ,

ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਪਾਚਉ ਥਾਪਹਿ ॥
ଯାହା ସହିତ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ ଅଟେ।

ਗੌਂਡਕਰੀ ਅਰੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥
ଗୋଣ୍ଡକୀ, ଦେବଗନ୍ଧାରୀ,

ਗੰਧਾਰੀ ਸੀਹੁਤੀ ਉਚਾਰੀ ॥
ଗାନ୍ଧାରୀ, ସିହୁତୀ ଆଉ

ਧਨਾਸਰੀ ਏ ਪਾਚਉ ਗਾਈ ॥
ଧନାସରୀ - ଏହି ପାଞ୍ଚକୁ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਮਾਲ ਰਾਗ ਕਉਸਕ ਸੰਗਿ ਲਾਈ ॥
ଏହି ରାଗ ମାଲକଉନ୍ସ ସହିତ ଅଟେ।

ਮਾਰੂ ਮਸਤਅੰਗ ਮੇਵਾਰਾ ॥
ମାରୁ, ମସ୍ତଅଙ୍ଗ, ମେୱାରା,

ਪ੍ਰਬਲਚੰਡ ਕਉਸਕ ਉਭਾਰਾ ॥
ପ୍ରବଳଚଣ୍ଡ, କୌସକ, ଉଭାରା,

ਖਉਖਟ ਅਉ ਭਉਰਾਨਦ ਗਾਏ ॥
ଖୌଖଟ ଆଉ ଭୌରାନନ୍ଦ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਅਸਟ ਮਾਲਕਉਸਕ ਸੰਗਿ ਲਾਏ ॥੧॥
ଏହି ଆଠ ହିଁ ରାଗ ମାଲକୌସକ ସହିତ ମିଶାଇ ଲଗାଯାଏ। ||1||

ਪੁਨਿ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲੁ ਪੰਚ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ ॥
ପୁଣି ରାଗ ହିଣ୍ଡୋଲ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ ଏବଂ ଆଠ ପୁତ୍ର ସହିତ ଆସିଥାଏ।

ਉਠਹਿ ਤਾਨ ਕਲੋਲ ਗਾਇਨ ਤਾਰ ਮਿਲਾਵਹੀ ॥੧॥
ଏହା ତାନ ଉଠାଇ ସ୍ୱର ମିଶାଇ ଗାନ କରାଯାଏ ||1||

ਤੇਲੰਗੀ ਦੇਵਕਰੀ ਆਈ ॥
ଏହାର ପତ୍ନୀ ତେଲେଙ୍ଗୀ, ଦେବକରୀ,

ਬਸੰਤੀ ਸੰਦੂਰ ਸੁਹਾਈ ॥
ବସନ୍ତୀ, ସୁନ୍ଦର ସନ୍ଦୂର ଆଉ

ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ਲੈ ਭਾਰਜਾ ॥ ਸੰਗਿ ਲਾਈ ਪਾਂਚਉ ਆਰਜਾ ॥
ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ਮਧ ਆਸਿਥਾਏ, ਏਹਿ ਪਾਞ ਨਿਜ ਪਤਿਙ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ਰਹਿਥਾਨ੍ਤਿ।

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਆਏ ॥
ਸੁਰਮਾਨਨ੍ਦ, ਭਾਸ੍ਕਰ,

ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ ਮੰਗਲਨ ਸੁਹਾਏ ॥
ਚਨ੍ਦ੍ਰਵਿਮ੍ਬ, ਮਙ੍ਗਲਨ ਸ਼ੋਭਾ ਸਹਿਤ ਆਸਿਥਾਏ।

ਸਰਸਬਾਨ ਅਉ ਆਹਿ ਬਿਨੋਦਾ ॥
ਸਰਸਵਾਨ, ਵਿਨੋਦ,

ਗਾਵਹਿ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਕਮੋਦਾ ॥
ਵਸਨ੍ਤ, ਕਮੋਦ ਮਧ ਸਾਥ੍ਰੇ ਗਾਨ ਕਰਾਯਾਏ।

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ ਸਵਾਰੀ ॥
ਏਹਿਪਰਿ ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਸਹਿਤ ਹਿਣ੍ਡੋਲ ਸਵਾਰੀ ਕਰਿਥਾਏ ਆਉ

ਪੁਨਿ ਆਈ ਦੀਪਕ ਕੀ ਬਾਰੀ ॥੧॥
ਪੁਣਿ ਦੀਪਕ ਪਾਲਿ ਆਸਿਥਾਏ||1||

ਕਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜਰੀ ਟੋਡੀ ਕਹੀ ਅਲਾਪਿ ॥
ਕਚ੍ਛੇਲੀ, ਪਟਮਞ੍ਜਰੀ, ਟੋਡੀ ਗਾਨ ਕਰਾਯਾਏ ਆਉ

ਕਾਮੋਦੀ ਅਉ ਗੂਜਰੀ ਸੰਗਿ ਦੀਪਕ ਕੇ ਥਾਪਿ ॥੧॥
ਕਾਮੋਦੀ ਏਵਂ ਗੂਜਰੀ ਸਹਿਤ ਦੀਪਕ ਸਙ੍ਗਰੇ ਰਾਗਿਣੀ ਰਹਿਥਾਏ||1||

ਕਾਲੰਕਾ ਕੁੰਤਲ ਅਉ ਰਾਮਾ ॥
ਕਾਲਙ੍ਕਾ, ਕੁਨ੍ਤਲ, ਰਾਮਾ,

ਕਮਲਕੁਸਮ ਚੰਪਕ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥
ਕਮਲ-ਕੁਸੁਮ, ਚਮ੍ਪਕ,

ਗਉਰਾ ਅਉ ਕਾਨਰਾ ਕਲ੍ਯਾਨਾ ॥
ਗੌਰਾ, ਕਾਨਡਾ ਏਵਂ ਕਲ੍ਯਾਣ

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਪਕ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥੧॥
ନାମକ ଦୀପକ ରାଗକୁ ଆଠ ପୁତ୍ର ମାନାଯାଏ||1||

ਸਭ ਮਿਲਿ ਸਿਰੀਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥
ରାର୍ଗୀ, ବିଦ୍ୱାନ, ଗାୟକ ସବୁ ମିଶି ସିରୀ ରାଗ ଗାନ କରାଯାଏ ଆଉ

ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥
ଏହା ସହିତ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ କରାଯାଏ।

ਬੈਰਾਰੀ ਕਰਨਾਟੀ ਧਰੀ ॥
ବୈରାଡୀ, କରନାଟୀ,

ਗਵਰੀ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾਵਰੀ ॥
ଗବରୀ, ଆଶାବରୀକୁ ମଧ୍ୟ ଗାନ କରାଯାଏ ଆଉ

ਤਿਹ ਪਾਛੈ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ॥
ଏହା ସହିତ ସିନ୍ଧବୀର ଗାନ ହୋଇଥାଏ।

ਸਿਰੀਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪੀ ॥੧॥
ଏହି ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ ସିରୀ ରାଗ ସହିତ ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ ॥1॥

ਸਾਲੂ ਸਾਰਗ ਸਾਗਰਾ ਅਉਰ ਗੌਂਡ ਗੰਭੀਰ ॥
ସାଲୂ, ସାରଗ, ସାଗର, ଗୋଣ୍ଡ, ଗମ୍ଭୀର,

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਰਾਗ ਕੇ ਗੁੰਡ ਕੁੰਭ ਹਮੀਰ ॥੧॥
ଗୁଣ୍ଡ, କୁମ୍ଭ ତଥା ହମୀର- ଏହା ଶ୍ରୀ ରାଗର ଆଠ ପୁତ୍ର ଅଟେ||1||

ਖਸਟਮ ਮੇਘ ਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥
ସଙ୍ଗୀତକାର, ରାଗୀ, ଗୀତିକାର ଷଷ୍ଠ ରାଗ ମେଘ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਪਾਂਚਉ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥
ଏହା ସହିତ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ସାମିଲ କରାଯାଏ।

ਸੋਰਠਿ ਗੌਂਡ ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ॥
ଏହାର ରାଗିଣୀ ସୋରଠ, ଗୋଣ୍ଡ, ମଲାରୀର ଧ୍ୱନି ହୋଇଥାଏ,

ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਆਸਾ ਗੁਨ ਗੁਨੀ ॥
ପୁଣି ଆଶାକୁ ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਊਚੈ ਸੁਰਿ ਸੂਹਉ ਪੁਨਿ ਕੀਨੀ ॥
ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ସୂହୀ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਮੇਘ ਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਚੀਨੀ ॥੧॥
ଏହିପରି ମେଘ ରାଗ ସହିତ ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ ରହିଥାଏ। ||1||

ਬੈਰਾਧਰ ਗਜਧਰ ਕੇਦਾਰਾ ॥
ବୈରାଘର, ଗଜଧର, କେଦାରା,

ਜਬਲੀਧਰ ਨਟ ਅਉ ਜਲਧਾਰਾ ॥
ଜବଲୀଘର, ନଟ, ଜଳଧାରା,

ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਆਮਾ ॥
ଶଙ୍କର ଆଉ ଶ୍ୟାମା ମଧ୍ୟ ଗାନ କରାଯାଏ।

ਮੇਘ ਰਾਗ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥੧॥
ଏହା ମେଘ ରାଗର ପୁତ୍ରର ନାମ ଅଟେ||1||

ਖਸਟ ਰਾਗ ਉਨਿ ਗਾਏ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਤੀਸ ॥
ଏହିପରି ଗାୟକ ଛଅ ରାଗର ଗାନ କରିଥାନ୍ତି, ଯାହା ସହିତ ତିରିଶ ରାଗିଣୀ ରହିଥାନ୍ତି।

ਸਭੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗੰਨ ਕੇ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ॥੧॥੧॥
ଏହି ସବୁ ରାଗର ଅଠର+ଦଶ+ କୋଡିଏ = ଅଠଚାଳିଶ ପୁତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ସବୁଙ୍କ ଜୋଡ ଛଅ ରାଗ, ପାଞ୍ଚ ରାଗିଣୀ, ଅଠଚାଳିଶ ପୁତ୍ର ୬+୩୦+୪୬ ମୋଟ ଚଉରାଅଶି ଅଟେ ||1||1||

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ପାଇଁ ଯାତ୍ରା |

ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ ଏକ ଅନନ୍ତ ଜୀବନ ଅଟେ | ଗୁରୁ, ଶିଖର ଏକ କବିତା ରଚନା | ଗୁରୁ, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ସାଧୁମାନେ |ସଂକଳନ ହେଉଛି ଭଗବାନ| ଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଏକ ଉପହାର | ସେମାନଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତ ମାନବଜାତିଙ୍କୁ | ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହିବରେ ଥିବା ଦର୍ଶନ ହେଉଛି କ ପ୍ରକାର ଣସି ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ବିନା ine ଶ୍ୱରୀୟ ନ୍ୟାୟ ଉପରେ ଆଧାରିତ ସମାଜ | ଯେତେବେଳେ କି ଗ୍ରନ୍ଥ ସ୍ୱୀକାର ଏବଂ ସମ୍ମାନ | ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଏବଂ ଇସଲାମ, ଏହା ଏହି ଦୁଇଟି ଧର୍ମ ସହିତ ଏକ ନ ମନୋବଳ ତିକ ସମନ୍ୱୟକୁ ସୂଚାଏ ନାହିଁ | ଇନ୍ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ | ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ପରି ସମାନ ଭୂମିକା ସହିତ ମହିଳାମାନେ ଅତ୍ୟଧିକ ସମ୍ମାନିତ ମହିଳାମାନଙ୍କର | ପୁରୁଷଙ୍କ ପରି ସମାନ ଆତ୍ମା ଅଛି ଏବଂ ଏହିପରି ସେମାନଙ୍କର ସମାନ ଅଧିକାର ଅଛି | ମୁକ୍ତି ହାସଲ କରିବାର ସମାନ ସୁଯୋଗ ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ବୃଦ୍ଧି କର |

ଅଗ୍ରଣୀ ଧାର୍ମିକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମେତ ମହିଳାମାନେ ସମସ୍ତ ଧାର୍ମିକ, ସାଂସ୍କୃତିକ, ସାମାଜିକ ଏବଂ ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିପାରିବେ | ଶିଖ ଧର୍ମ ସମାନତା, ସାମାଜିକ ନ୍ୟାୟ, ମାନବିକତାର ସେବା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମ ପାଇଁ ସହନଶୀଳତାକୁ ସମର୍ଥନ କରେ ଶିଖ ଧର୍ମର ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଦ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନବିନ ଜୀବନରେ ଦୟା, ସଚ୍ଚୋଟତା, ନମ୍ରତା ଏବଂ ଉଦାରତାର ଆଦର୍ଶ ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିବାବେଳେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନ | ଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭକ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ମାନ | ଶିଖ ଧର୍ମର ତିନୋଟି ମୂଳ ନିୟମ ଭଗବାନ | ଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଏବଂ ସ୍ମରଣ କରିବା, ସଚ୍ଚୋଟ ଜୀବନଯାପନ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା |

ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ କରିଥିବାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଆତ୍ମା| ଅନୁବାଦ କେବେ ମୂଳର ନିକଟତର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ବିଶେଷତ କେବେ ଯେତେବେଳେ | ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୁରୁ ଗ୍ରନ୍ଥ ସାହେବ କବିତାରେ ଏବଂ ରୂପାନ୍ତରର ବ୍ୟବହାରରେ ଅଛି | କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅତ୍ୟଧିକ କଷ୍ଟକର କରିଥାଏ |. ଭିତରେ ଶ୍ୱରୀୟ | ବାର୍ତ୍ତା, ହିନ୍ଦୁ ଏବଂ ମୁସଲମାନ ପୁରାଣ କାହାଣୀ ପ୍ରାୟତ ପ୍ରଲାହାଦ୍ ବ୍ୟବହୃତ ହୁଏ |, ହର୍ନାକାଶ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବ୍ରହ୍ମା ଇତ୍ୟାଦି ଦୟାକରି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଆକ୍ଷରିକ ଭାବରେ ପ ପଢିବା ନୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ବୁ ବୁଝିବା ନୁ | ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବାର୍ତ୍ତା | ଧ୍ୟାନ ଦିଆଯାଇଛି | ଭଗବାନ | ଶ୍ୱର ଏକ ଏବଂତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବା ହେଉଛି ମାନବ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ |

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କରାଯାଇଛି, ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ତୁମ ଭାଷାରେ ଶ୍ୱରୀୟ ବାର୍ତ୍ତା | ଯଦି ଆପଣଙ୍କର କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଅଛି, ଦୟାକରି | walnut@gmail.com କୁ ଇମେଲ କରିବାକୁ ମାଗଣା ହୁଅନ୍ତୁ ଏବଂ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗଦେବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବୁ | ଏହି ଯାତ୍ରା

SikhBookClub.com

SGGSONLINE.COM